

નિવેદન

આ સંસ્થા તરફથી સંપૂર્ણ મહાભારત સાત અંશોમાં પુનર્મુદ્રણરૂપે પ્રસિદ્ધ થાય છે, તેમાંનો આ છઠ્ઠો ભાગ હોઈ તેમાં મહાભારતનાં અઢાર પર્વોમાં સર્વશ્રેષ્ઠ ગણાતા આરમા 'શાંતિપર્વ'નો સમાવેશ છે.

ભાગ્યે જ કોઈ આર્ય મહાભારતના નામથી અપરિચિત હશે. તેના રચનાકાળથી આરંભીને આજ સુધીમાં જે જે સંસ્કૃત અંશો ઉપકારક ગણાયા છે, તેમાં મહાભારતની ગણના હંમેશાં પ્રથમશ્રેણીમાં રહી છે.

મહાભારતરૂપી મહાસાગરના એક અંશરૂપ 'શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતા'એ આખીયે દુનિયાના વિદ્વાનોને પોતાના અલૌકિક જ્ઞાનગીરવથી આશ્ચર્યમાં ગરકાવ કર્યાં છે; ગીતા ઉપરાંત બીજા-વિષ્ણુસહસ્રનામ, ભીષ્મસ્તવરાજ, અનુસ્મૃતિ અને ગજેન્દ્રમોક્ષ-એ ચાર રત્નો પણ આ જ મહાસાગરમાંનાં હોઈ અનેક મુમુક્ષુઓનાં હૃદયને જ્ઞાન-સક્રિયતા પ્રકાશથી પ્રકાશિત કરી રહ્યાં છે; આ મહાસાગરનો એક મહત્ત્વનો ખંડ આ 'શાંતિપર્વ' હોયો. ધર્મજિજ્ઞાસુઓનાં હૃદયોને શાંત અને પવિત્ર કરી ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ ચારેય પુરુષાર્થોને પાત્ર બનાવ્યાં છે; વિદ્વાનથી લઈને ખેડૂત અને રાજથી લઈને રંઠ સુધીનાં કંચેડા સંતાનોને આર્યોની પ્રાચીન બહેનલાલીનું સ્મરણ કરાવતો, એક મણિ જડેલા સ્મારકસ્થંભરૂપે આ અંશ આપણને 'ઉત્તિષ્ઠત જાગ્રત પ્રાય વાત્સનોષ્ઠત' વગેરે અનેક મહામંત્રો અનેક મુખે સંભળાવી રહ્યો છે; તેમ જ આ મહાન અંશ દેવર્ષિ, વ્રજર્ષિ, રાજર્ષિ અને ચારે વર્ણાશ્રમના અનેક મહાત્માઓનાં ચરિત્રોરૂપી બહુમૂલ્ય મણિઓથી સુશોભિત હોવા ઉપરાંત તેમના વ્યવહારપરમાર્થને લગતા અનેક પ્રૌદસાહક અનુભવોથી અને ઉન્નતિકારક શિક્ષણોથી ભરપૂર છે.

ભીષ્મપિતાએ ખાલુશય્યા પર સૂતાં સૂતાં યુધિષ્ઠિરને રાજધર્મ, આપદધર્મ અને મોક્ષધર્મનાં વર્ણનમાં ચારે આશ્રમના સામાન્યધર્મ, વિશેષધર્મ, મુખ્યધર્મ, ગૌલુધર્મ વગેરે અનેક સ્થળે, અનેક રીતે વિસ્તારપૂર્વક સમજાવેલું છે, તે સર્વનો આ અંશમાં સમાવેશ થાય છે. મહાભારતના સમયની તેમ જ પ્રાચીન સમયની અનેક હકીકતો, ચર્ચાઓ, કથાઓ, અનુભવો, સંવેદો અને વર્ણનો એવાં સુંદર અને અસરકારક રીતે આપ્યાં છે કે, જેથી ધર્મજિજ્ઞાસુઓ માટે તે આ એકલા શાંતિપર્વને પણ ધર્મરૂપી અમૃતનો સાગર કહી શકાય. આવા ધર્મસિંધુમાં જે કોઈ મરજીવો જ્ઞાનચારિત્ર્યની ઇચ્છાપૂર્વક ડૂબકી મારે તેને તેના તળિયેથી દિવ્ય અને અદ્ભુત રત્નો મળી આવે કે બને આંતરબાહ્ય પ્રદેશમાં અર્થોત્ત આચારવિચારમાં ધારણ કરવાથી આ સંસારસમુદ્રને સ્વપૂર્વક તરી શકાય અને જીવન-મુક્ત બની શકાય.

સંપૂર્ણ મહાભારતની આગલી આવૃત્તિ ઇ. ૫૨)માં સને ૧૯૪૦માં પ્રસિદ્ધ થયેલી; તે પછી કાગળો, શાહી, મજૂરી, તેમ જ અન્ય વહીવટી ખર્ચોમાં ચારથી પાંચગણી વધારો થયો છે. આમ છતાં આ મહામૂલ્યો અંશ બને તેટલા ઓછા મૂલ્યે એટલે માત્ર ઇ. ૬૪)માં પ્રસિદ્ધ થાય છે. આશા છે કે બહેર તેમ જ ખાનગી પુસ્તકાલયો, બહેર સંસ્થાઓ અને સંસ્કારકેન્દ્રો પ્રાચીન સંસ્કારના વારસારૂપ આ અંશને વસાવી લેશે.

મુ'બઈ,
તા. ૨૫-૩-૫૮ }

'સરત' સાહિત્ય સંદેશાલય દરદના દરદીઓ વતી
મણુ મુખેઠાર (મધુબ)

કદ ૭" x ૧૦" માં, ઝોટા અક્ષરોમાં, પાકાં પૂઠાંમાં કલ પાન ૫૦૨૪ તેમ જ ૨૬ ચિત્રો સહિત મહાભારતનાં અઢાર પર્વોની મૂળ ઉપરથી અક્ષરશઃ ભાષ્યંતર સાથેની નવી આવૃત્તિ નીચે પ્રમાણે સાત અંશોમાં મકંઠ થઈ છે, જે સાતેય અંશો ઇ. ૬૪)માં મળશે. શાંતિપર્વ (આ અંશ) સિવાય બીજા ભાગો છટકે અપાતા નથી.

૧. આહિ ને સભાપર્વ, ૨. વન ને વિરાટપર્વ, ૩. ઉદ્યોગ ને ભીષ્મપર્વ, ૪. દ્રોણપર્વ, ૫. કૌરવ, શક્ય ને સૌપ્તિકપર્વ, ૬. શાંતિપર્વ (આ અંશ) અને ૭. અનુશાસન, આશ્વમેધિક, મહાપ્રસ્થાનિક અને સ્વર્ગારોહણપર્વ.

અનુક્રમણિકા

અધ્યાય	વિષય	પૃષ્ઠ	અધ્યાય	વિષય	પૃષ્ઠ
	રાજધર્માનુશાસનપર્વ				
૧	કર્ણના વધ માટે યુધિષ્ઠિરનો પશ્ચાત્તાપ	૩	૩૪	પાપપુણ્યવિચાર	૭૦
૨	કર્ણને શાપ થવાનું કારણ	૬	૩૫	પ્રાપ્તશિષ્ટાધ્યાય	૭૧
૩	કર્ણને બ્રહ્માસ્ત્રની પ્રાપ્તિ	૭	૩૬	ભગવાન મનુએ કર્ણે બદ્ધ્યામદ્યવિવેક	૭૫
૪	કુર્યોધને રત્નવરમાયી કરેલું કન્યાહરણ ..	૯	૩૭	યુધિષ્ઠિરનો શે કલ્યાણ અને દરિતના પુરમાં પ્રવેશ	૭૮
૫	કર્ણનું પરાક્રમ	૧૦	૩૮	રાજ્ય દરિયા પ્રવેશ અને ચાવીકનો વધ	૮૦
૬	જગતમાની સર્વ સ્ત્રીઓને યુધિષ્ઠિરનો શાપ	૧૧	૩૯	ચાવીકટ્ટાત	૮૨
૭	રાજ્યના ભાગ કરી વનમાં ચાલ્યો જઈશ	૧૧	૪૦	યુધિષ્ઠિરનો રાજ્યાભિષેક	૮૨
૮	અર્જુનના સાક્યો-ધન વિના ધર્મ નથી	૧૪	૪૧	રાજ્યરક્ષા માટે અધિકારીઓની યોજના	૮૩
૯	યુધિષ્ઠિરના વાક્યો-ના, હું તો સન્યાસી જ થઈશ	૧૬	૪૨	યુધિષ્ઠિરે સબધીઓના શ્રાદ્ધ કર્યા ...	૮૪
૧૦	ભીમસેનનું બાપણ ક્ષત્રિયને માટે સન્યાસ છે જ નહિ	૧૬	૪૩	આમાર પ્રદર્શન-શ્રીકૃષ્ણસ્તુતિ ...	૮૫
૧૧	સુધિઓ અને પક્ષીનો સવાદ ..	૧૮	૪૪	ગૃહવિભાગ	૮૬
૧૨	નકુલનું બાપણ-ગૃહસ્થાશ્રમ જ ત્રાટકે ...	૨૦	૪૫	યુધિષ્ઠિર અને શ્રીકૃષ્ણ	૮૭
૧૩	સહદેવનું બાપણ-મમતા જ મૃત્યુરૂપ છે	૨૫	૪૬	મહાપુરણ ભીષ્મની પ્રશંસા ...	૮૮
૧૪	દ્રોણની વિનવણી	૨૬	૪૭	શ્રીભીષ્મગતવરાજ	૮૯
૧૫	અર્જુનનું પુનર્ભાવણ-દ-નીતિનું પ્રાધાન્ય	૨૭	૪૮	પાશુરામચરિત્રનો ઉપક્રમ	૯૮
૧૬	ભીમનું પુનર્ભાવણ-દેહની પીડાથી આત્મા પીડાતો નથી પણ મન જ પીડાય છે ..	૩૦	૪૯	પાશુરામચરિત્ર	૯૯
૧૭	યુધિષ્ઠિરના વચનો-તપશ્ચરણથી જ સુખ મળે છે	૩૨	૫૦	શ્રીકૃષ્ણ અને ભીષ્મ	૧૦૩
૧૮	અર્જુનના વચનો-વિદેહી જનકની પેઠે વર્તો	૩૪	૫૧	ભીષ્મ અને શ્રીકૃષ્ણનો સવાદ ...	૧૦૫
૧૯	યુધિષ્ઠિરના વચનો-આત્મતત્ત્વ જુનેય છે	૩૬	૫૨	ભીષ્મને શ્રીકૃષ્ણનું વરપ્રદાન ...	૧૦૬
૨૦	યુધિષ્ઠિરને દેવરથાનનો ઉપદેશ	૩૮	૫૩	શ્રીકૃષ્ણાદિકનું ભીષ્મ પાસે પુનર્ગમન...	૧૦૮
૨૧	દેવરથાનનો ઉપદેશ (ચાતુ)	૩૯	૫૪	શ્રીકૃષ્ણની ભીષ્મને આજ્ઞા ...	૧૦૯
૨૨	અર્જુનના વચનો-તમારા ક્ષાત્રધર્મને જ માન આપો	૪૦	૫૫	ભીષ્મકૃત યુધિષ્ઠિર-આશ્વાસન ...	૧૧૧
૨૩	વ્યાસનો ઉપદેશ-શ બ્રહ્મ અને લિખિતની કથા	૪૧	૫૬	રાજધર્મનો ઉપદેશ	૧૧૨
૨૪	વ્યાસનો ઉપદેશ (ચાતુ)	૪૩	૫૭	રાજધર્મનો ઉપદેશ (ચાતુ) ..	૧૧૬
૨૫	સસારનું રસરૂપ	૪૫	૫૮	સક્ષિપ્ત રાજધર્મ	૧૧૮
૨૬	યુધિષ્ઠિરના વચનો-સર્વ દોષોનું મૂળ ધન છે	૪૮	૫૯	રાજ અને રાજન ધારણનો કાળ ...	૧૨૦
૨૭	યુધિષ્ઠિરનો ખેદ	૫૦	૬૦	વર્ણાશ્રમધર્મ	૧૨૭
૨૮	બ્રાહ્મણ અરમનનો અને જનક રાજાનો સવાદ	૫૧	૬૧	અશ્રમેના ધર્મો	૧૩૧
૨૯	શ્રીકૃષ્ણનો ઉપદેશ-સોળ રાજ્યોના ચરિત્રો	૫૫	૬૨	બ્રહ્મણના ધર્મો	૧૩૧
૩૦	નારદ અને પર્વતમુનિનું આખ્યાન ...	૬૦	૬૩	ચારે આશ્રમધર્મોનો રાજધર્મ સાથે સબધ	૧૩૧
૩૧	સુવણ્ણદીવીનું જન્મવૃત્તાત ...	૬૪	૬૪	ક્ષાત્રધર્મની શ્રેયતા	૧૩૧
૩૨	રાજ્યોનું કર્તવ્ય	૬૬	૬૫	ધર્મના રૂપમાં આવેલા વિષય અને માધાતાનો સવાદ	૧૩૧
૩૩	કાળ જ સર્વનો ભક્ષક છે	૬૮	૬૬	રાજધર્મ જ સર્વ ધર્મોનું કેન્દ્ર છે	૧૪૧
			૬૭	રાષ્ટ્રમાં રાજની આચરણક્રતા	૧૪૧
			૬૮	જરૂરપતિએ વળુવેનું રાજનું ગૌરવ	૧૪૧
			૬૯	રાજ્યરક્ષાના ઉપાયો અને દંડનીતિનું મહત્ત્વ	૧૪૧
			૭૦	રાજની વર્તનના છત્રીસ પ્રકારો	૧૫૧

અધ્યાય	વિષય	પૃષ્ઠ
૧૪૬	અતિથિસત્કાર-હોનાનું આત્મસમર્પણ	૩૧૭
૧૪૭	પારંગીનો વૈરગ્ધ ...	૩૧૮
૧૪૮	હોયો ને હોયી સ્વર્ગમાં ...	૩૧૮
૧૪૯	પારંગી પશુ સ્વર્ગમાં ગયો ...	૩૧૯
૧૫૦	ઇદ્રોત અને જનમેજયનો સંવાદ ...	૩૨૦
૧૫૧	બ્રાહ્મણોનો દોહ નહિ કરવા માટે જનમે- જયની પ્રતિજ્ઞા ...	૩૨૧
૧૫૨	ઇદ્રોતનો ઉપદેશ ને જનમેજયની શુદ્ધિ	૩૨૩
૧૫૩	ગીધ અને શિયાળોનો વિગડ ...	૩૨૫
૧૫૪	શશ્મલિટક્ષ્ત્રી કથા ...	૩૩૧
૧૫૫	શશ્મલિના મિથ્યા પ્રલાપ ...	૩૩૨
૧૫૬	વાયુનો ટોપ ...	૩૩૩
૧૫૭	શશ્મલિનો નાશ અને કથાનું તાત્પર્ય	૩૩૪
૧૫૮	લોમ જ સર્ અનથોનું કારણ છે ...	૩૩૫
૧૫૯	અગ્નિનું વર્ણન ...	૩૩૭
૧૬૦	દમ-ઇન્દ્રિયનિમ્બનું માહાત્મ્ય ...	૩૩૮
૧૬૧	તપની પ્રશંસા ...	૩૪૦
૧૬૨	સત્યની પ્રશંસા ...	૩૪૦
૧૬૩	કેંધ દિકે તેર શત્રુઓનું નિરૂપણ ...	૩૪૨
૧૬૪	નૃશ સ-વાતકી પુગ્ધનાં લક્ષણો ...	૩૪૩
૧૬૫	પાપો અને તેના પ્રાપ્તિતો ...	૩૪૪
૧૬૬	ખડ્ગ(તલવાર)ની ઉપત્તિ ...	૩૪૮
૧૬૭	પદ્મગીતા-ધર્મોદિ ત્રિવર્ગનું કથન ...	૩૫૨
૧૬૮	કૃતમ આખ્યાન-કેવાની સાથે મિત્રતા કરવી?	૩૫૫
૧૬૯	કૃતમ આખ્યાન-ગૌતમને બદરાજ નાદીગંધર્વનાં દર્શન...	૩૫૮
૧૭૦	કૃતમ આખ્યાન-ગૌતમનો મેરઝજ નગ- રમાં પ્રવેશ ...	૩૫૯
૧૭૧	કૃતમ આખ્યાન-ગૌતમને દ્રવ્યપ્રાપ્તિ અને તેનો દુષ્ટ વિચાર ...	૩૬૦
૧૭૨	કૃતમ આખ્યાન-ગૌતમનું ઘેર પાપ અને તે પાપનું ભયંકર ફળ ...	૩૬૨
૧૭૩	કૃતમ આખ્યાન-સત્જન કદી દુર્જન થેના જ નથી ...	૩૬૩

મોક્ષધર્મનું શાસનપર્વ

૧૭૪	રાગ મેનન્દ્રિત અને બ્રાહ્મણનો સંવાદ- પિંગલાગીતા ...	૩૬૪
૧૭૫	પિતા-પુત્રનો સંવાદ ...	૩૬૯
૧૭૬	શપાકગીતા-ભાગ વિના સુખ નથી ...	૩૭૧
	'કિંગીતા-દૈવજન વિના પુરુષાર્થ બદ્ધ છે	૩૭૨

અધ્યાય	વિષય	પૃષ્ઠ
૧૭૮	મોક્ષગીતા મારા શુરઓ છ છે ...	૩૭૫
૧૭૯	અજગરવૃત્તિની પ્રશંસા ...	૩૭૬
૧૮૦	ઇદ્રોનો કાર્ત્ત્વ્યને ઉપદેશ ...	૩૭૯
૧૮૧	કરેલાં કર્મો ભોગવવાં જ પડે છે ...	૩૮૨
૧૮૨	મુનિ બારદાજ અને ભૃગુનો સંવાદ ...	૩૮૩
૧૮૩	હિરણ્યના ...	૩૮૬
૧૮૪	પ્રત્યેક શરીરો પંચમહાગુનોથી બનેલાં છે	૩૮૬
૧૮૫	પ્રાણવાયુ અને જઠરાગ્નિની ક્રિયા ...	૩૮૯
૧૮૬	જીવતત્ત્વ હશે કે નહિ? ...	૩૯૦
૧૮૭	જીવનો સ્વરૂપનું નિરૂપણ ...	૩૯૧
૧૮૮	ચાતુર્વર્ણ વિભાગ ...	૩૯૩
૧૮૯	આર્ય વર્ણોનું સ્વરૂપ ...	૩૯૪
૧૯૦	સત્ય અને અસત્યનું સ્વરૂપ ...	૩૯૫
૧૯૧	બ્રહ્મચર્ય અને મુદ્ધરાશ્રમધર્મ ...	૩૯૭
૧૯૨	વાનપ્રસ્થ અને સંન્યાસાશ્રમના ધર્મ ...	૩૯૯
૧૯૩	સંન્યાસધર્મ ...	૪૦૧
૧૯૪	અધ્યાત્મશાસ્ત્ર ...	૪૦૩
૧૯૫	ધ્યાનયોગ ...	૪૦૮
૧૯૬	જપયોગ ...	૪૧૦
૧૯૭	જપયોગનું ફળ ...	૪૧૧
૧૯૮	વાસનાવાસિન જપકને કેવું નરક મળે છે?	૪૧૨
૧૯૯	નિષ્કામ જપધર્મનું ફળ ...	૪૧૩
૨૦૦	જપક બ્રાહ્મણની તૃણ રાજા હૃદયવાહુની મુક્તિ	૪૨૦
૨૦૧	વેદાક્ત કર્મમાર્ગ અને જ્ઞાનમાર્ગનું ફળ (મનુ અને પૃથ્વરપતિનો સંવાદ) ...	૪૨૨
૨૦૨	મનુ-પૃથ્વરપતિસંવાદ (ચાલુ) ...	૪૨૪
૨૦૩	આત્માનું અસ્તિત્વ ...	૪૨૭
૨૦૪	મોક્ષવાર્ણન ...	૪૨૯
૨૦૫	આત્મસાક્ષાત્કારનો ઉત્પાદ ...	૪૩૧
૨૦૬	બ્રહ્મગાનનું પ્રાધાન્ય ...	૪૩૩
૨૦૭	જગતની ઉત્પત્તિનું સર્ણન ...	૪૩૬
૨૦૮	પ્રજાપતિઓ, દેવતાઓ અને દિશાઓના અર્ચિઓ ...	૪૩૮
૨૦૯	વરહચત્રવતાર ...	૪૩૯
૨૧૦	અધ્યાત્મવિચાર ...	૪૪૧
૨૧૧	અધ્યાત્મવિચાર (ચાલુ) ...	૪૪૪
૨૧૨	કર્મોનો સીકાર નિષ્કામ અને સાત્ત્વિક જ હોવો નોર્ધઙ્ય ...	૪૪૫
૨૧૩	શ્રીઓ એ ઘેર દેખાવની કૃત્યાઓ છે...	૪૪૭
૨૧૪	ઇન્દ્રિયનિમ્બનો ઉપાય ...	૪૪૯
૨૧૫	યોગીના નિયમો ...	૪૫૧

અધ્યાય	વિષય	પૃષ્ઠ
૨૧૬	સ્વપ્નાવસ્થાનું નિરૂપણ ...	૪૫૩
૨૧૭	પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિ ...	૪૫૪
૨૧૮	જનકપંચશિખસંવાદ-નાસ્તિક મતનું ખંડન ...	૪૫૮
૨૧૯	જનકપંચશિખસંવાદ-સાંખ્યશાસ્ત્ર ...	૪૬૩
૨૨૦	દમ્ભની પ્રશંસા ...	૪૬૭
૨૨૧	અહિંસાદિ સદાચાર ...	૪૬૮
૨૨૨	ઈદ્ર અને પ્રહ્લાદનો સંવાદ-આત્મજ્ઞાનનું માહાત્મ્ય...	૪૬૯
૨૨૩	બલિરાજ અને ઈદ્રનો સંવાદ ...	૪૭૨
૨૨૪	ઈદ્ર અને બલિનો સંવાદ-કાળનો વિલાસ ...	૪૭૩
૨૨૫	બલિ અને ઈદ્રનો સંવાદ-લક્ષ્મીનું પ્રાકલ્ય ...	૪૭૬
૨૨૬	ઈદ્ર અને નમુચિનો સંવાદ-ભાવિ અન્યથા થતું નથી. ...	૪૭૯
૨૨૭	બલિ અને ઈદ્રનો સંવાદ-કાળનું સામર્થ્ય ...	૪૮૦
૨૨૮	ચતુષ્પત્તીનાં લક્ષણો ...	૪૮૬
૨૨૯	બ્રહ્મપદને પ્રાપ્ત કરવાનાં સાધનો ...	૪૯૧
૨૩૦	નારદના ગુણો ...	૪૯૨
૨૩૧ થી ૨૫૫	વ્યાસશુકસંવાદ-કાળનું પરિમાણ, જગતની રચના, જગતનો પ્રલય, બ્રાહ્મણનાં કર્તવ્ય, સાંખ્ય અને યોગ, મતમતાંતર-નિરૂપણ, સાંખ્યસિદ્ધાંત અને યુગધર્મ, આત્માનું સ્વરૂપ, યોગ દ્વારા મુક્તિ, કર્મ અને જ્ઞાનનું ફળ, બ્રહ્મચારીનાં ધર્મ, ગૃહસ્થધર્મ, વાનપ્રસ્થધર્મ, સંન્યાસીના ધર્મ, સંક્ષિપ્ત અધ્યાત્મ, અધ્યાત્મકથન, મન અને બુદ્ધિ, બુદ્ધિ અને આત્મા, અજ્ઞાનરૂપ નદી, જ્ઞાનીનું સ્વરૂપ, સર્વ સૃષ્ટિ પાંચ ભૂતાની બનેલી છે, શાસ્ત્રજ્ઞ યોગીઓ લિંગાત્માનો સાક્ષાત્કાર કરે છે, કામનારૂપી વૃક્ષ અને શરીરરૂપી નગર, ભૂતાદિના ગુણો. ...	૪૯૩ થી ૫૨૯
૨૫૬	મૃત્યુ કોણ અને તેની ઉત્પત્તિ ક્યાંથી?	૫૪૦
૨૫૭	મૃત્યુની ઉત્પત્તિ ...	૫૪૧
૨૫૮	મૃત્યુ અને બ્રહ્મદેવનો સંવાદ ...	૫૪૨
૨૫૯	ધર્મનું લક્ષણ ...	૫૪૪
૨૬૦	યુધિષ્ઠિરનો ધર્મવિષયક આક્ષેપ ...	૫૪૬
૨૬૧	મહાસુનિ જાજ્ઞસિની ઘોર તપશ્ચર્યા ...	૫૪૮
૨૬૨	તુલાધાર અને જાજ્ઞસિનો સંવાદ-અહિંસા એ જ પરમ ધર્મ છે ...	૫૫૧
૨૬૩	તુલાધાર અને જાજ્ઞસિનો સંવાદ (ચાલુ)-યજ્ઞનું રહસ્ય ...	૫૫૫

અધ્યાય	વિષય	પૃષ્ઠ
૨૬૪	તુલાધાર અને જાજ્ઞસિનો સંવાદ (ચાલુ)-શ્રદ્ધાની પ્રશંસા ...	૫૫૯
૨૬૫	વિચખનુગીતા-હિંસાધર્મની નિંદા ...	૫૬૦
૨૬૬	ચિરકારીની કથા-કોઈ પણ કાર્ય વિચાર કર્યો પછી જ કરવું ...	૫૬૧
૨૬૭	દુષ્મસેન અને સત્યવાનનો સંવાદ ...	૫૬૭
૨૬૮ થી ૨૭૦	કપિધમીતા-કોણુ શ્રેષ્ઠ? ગૃહસ્થધર્મ કે યોગધર્મ? યોગધર્મ શ્રેષ્ઠ છે, કર્મો જ્ઞાનનું અંગ છે ...	૫૭૦ થી ૫૭૮
૨૭૧	કુંડહાર મેઘની કથા ...	૫૮૨
૨૭૨	હિંસાપ્રધાન યજ્ઞ નિંદ છે. ...	૫૮૫
૨૭૩	મોક્ષ, વૈરાગ્ય, ધર્મ અને પાપ કેવી રીતે પ્રાપ્ત થાય છે? ...	૫૮૭
૨૭૪	મોક્ષનો માર્ગ ...	૫૮૮
૨૭૫	નારદ અને અસિતનો મોક્ષ વિષેનો સંવાદ ...	૫૯૦
૨૭૬	તુષ્ણાના ત્યાગ માટે જનકનો ઉપદેશ ...	૫૯૩
૨૭૭	પિતાપુત્રનો સંવાદ-કોઈ પણ આશ્રમમાં મોક્ષપરાયણ રહેવું... ...	૫૯૪
૨૭૮	હારીતગીતા-મોક્ષનાં સાધનો... ...	૫૯૬
૨૭૯	શુકચાર્ય અને વૃજાસુરનો સંવાદ ...	૫૯૭
૨૮૦	વૃજાસુરને સનત્કુમારનો ઉપદેશ ...	૫૯૯
૨૮૧	વૃજાસુરના વધની કથા ...	૬૦૫
૨૮૨	વૃજાસુરવધ અને બ્રહ્મકલ્યાણિભાગ ...	૬૦૭
૨૮૩	જનરની ઉત્પત્તિ ...	૬૧૦
૨૮૪	શિવસહસ્રનામ ...	૬૧૨
૨૮૫	અધ્યાત્મવર્ણન ...	૬૩૧
૨૮૬	આનંદમય રહેવા વિષે નારદ અને સમંજનો સંવાદ ...	૬૩૪
૨૮૭	નારદ અને ગાલવનો સંવાદ ...	૬૩૬
૨૮૮	સગરને અરિષ્ટનેશીમો ઉપદેશ ...	૬૩૯
૨૮૯	શુકચાર્યનું ચરિત્ર... ...	૬૪૨
૨૯૦ થી ૨૯૮	પરાશરગીતા-કર્મોની ગદ્ય ગતિ, જ્ઞાનમાહાત્મ્ય, ચારે વર્ણોનાં કર્તવ્યો, અર્વાંતર ધર્મો, તપની પ્રશંસા, ચારે વર્ણોના વિશેષ અને સામાન્ય ધર્મો, મૃત્યુ અને તે પછીની ગતિ, શ્રેયનું સહ સ્વરૂપ. ...	૬૪૪ થી ૬૬૦
૨૯૯	હંસગીતા-સત્ય, દમ ક્ષમા અને જ્ઞાનની પ્રશંસા ...	૬૬૪
૩૦૦	યોગવિધિ ...	૬૬૬
૩૦૧	સાંખ્યકથન ...	૬૭૧

અધ્યાય	વિષય	પૃષ્ઠ
૩૦૨ થી ૩૦૮	વસિષ્ઠ અને જનકનો સંવાદ-ક્ષર તથા અક્ષરનું વર્ણન, જીવનનું અગ્નિ, અગ્નિનાદશાનું ફળ, અક્ષર અને ક્ષર, યોગનું રહસ્ય અને સાંખ્યદર્શન, વિદ્યા ને અવિદ્યા, બુદ્ધ અને અબુદ્ધનો વિભાગ ... ૧૭૮ થી ૧૮૫	૧૮૫
૩૦૯	વસુમાન અને ભૃગુવંશી ઋષિનો સંવાદ-એવ સાધન ... ૧૮૬	૧૮૬
૩૧૦ થી ૩૧૮	વાસુવંશગીતા-નવ પ્રકારની સૃષ્ટિ, કાલગણના, સૃષ્ટિના પ્રલય, અધ્યાત્મ, અધિભૂત અને અધિદેવ; ત્રિગુણધીન જન્મ, પ્રકૃતિ અને પુરુષ અ-ચોગ્યથી મિત્ર છે, શોભાદર્શન, હંકારોગનું ફળ અને મૃત્યુસૂચક ચિહ્નો, પરબ્રહ્મનું સ્વરૂપ અને તેના ગોનનું ફળ. ... ૧૮૯ થી ૧૯૧	૧૯૧
૩૧૯	પંચશિષ્ય અને જનકનો સંવાદ ... ૧૯૧	૧૯૧
૩૨૦	જનક અને સુલભાનો સંવાદ ... ૧૯૨	૧૯૨
૩૨૧	વ્યાસનો વૈરાગ્ય સંમધી ઉપદેશ ... ૧૯૩	૧૯૩
૩૨૨	જેવાં કર્મ તેવાં ફળ અવશ્ય મળે છે ... ૧૯૩	૧૯૩
૩૨૩	વ્યામનું તપ અને વરપ્રાપ્તિ ... ૧૯૪	૧૯૪
૩૨૪	શુકજન્મનો મંકોલસ ... ૧૯૪	૧૯૪
૩૨૫	ગાંધારાસિ મોટે શુકનું મિલિલાગમન ... ૧૯૫	૧૯૫
૩૨૬	જનક અને શુકદેવનો સમાગમ તથા સંવાદ ... ૧૯૬	૧૯૬
૩૨૭	શુકનું વ્યાસ પાસે પુનરાગમન, હિમાલયવર્ણન ... ૧૯૬	૧૯૬
૩૨૮	સાત વાયુનું વર્ણન ... ૧૯૮	૧૯૮
૩૨૯	શુકદેવને નારદનો ઉપદેશ ... ૧૯૯	૧૯૯
૩૩૦	નારદનો ઉપદેશ (આગ્ર) ... ૨૦૦	૨૦૦
૩૩૧	સંસારસંબંધો ત્યાગ કરી શુકદેવનું દેવાસ તરફ જવું ... ૨૦૦	૨૦૦

અધ્યાય	વિષય	પૃષ્ઠ
૩૩૨	શુકદેવની યોગસાધના અને સિદ્ધિ ... ૨૦૧	૨૦૧
૩૩૩	શુકચરિત્રની સમીક્ષા ... ૨૦૨	૨૦૨
૩૩૪	સર્વના કરતાં ઉત્તમ દેવ કૌણી ... ૨૦૪	૨૦૪
૩૩૫	સ્વેદીપવર્ણન અને પંચરાત્રમાહાત્મ્ય ... ૨૦૬	૨૦૬
૩૩૬	નારાયણમાહાત્મ્ય ... ૨૦૬	૨૦૬
૩૩૭	યમમાં પશુવધનો મત આપવાથી વસુ-રાખની અધોગતિ ... ૨૦૭	૨૦૭
૩૩૮	નારદે કરેલું નારાયણસ્તોત્ર ... ૨૦૭	૨૦૭
૩૩૯	નારદને નારાયણનો સક્ષાત્કાર ... ૨૦૮	૨૦૮
૩૪૦	યમકર્તા અને યમલોકના શ્રીનારાયણ પોતે જ છે ... ૨૦૮	૨૦૮
૩૪૧	ભગવત્નારમરણમાહાત્મ્ય ... ૨૦૯	૨૦૯
૩૪૨	અગ્નિ તથા સોમનું માહાત્મ્ય અથવા 'હૃષીકેશ' આદિ નામોનું રહસ્ય ... ૨૧૦	૨૧૦
૩૪૩	શ્વેતદ્વીપમાંથી પાંચા કરેલા નારદનો નરનારાયણ સાથે સમાગમ ... ૨૧૦	૨૧૦
૩૪૪	ઐકાંતિક ભક્તો જ પરમાત્માને પામે છે ... ૨૧૦	૨૧૦
૩૪૫	પિતૃપિંડની કથા ... ૨૧૦	૨૧૦
૩૪૬	વાસુદેવની પ્રશંસા ... ૨૧૦	૨૧૦
૩૪૭	દયગ્રીવઅવતાર અથવા મધુકૈટભવધ ... ૨૧૦	૨૧૦
૩૪૮	ઐકાંતભાવ અથવા સાત્ત્વધર્મ ... ૨૧૨	૨૧૨
૩૪૯	વ્યાસની ઉત્પત્તિ ... ૨૧૨	૨૧૨
૩૫૦	બ્રહ્મા અને રુદ્રનો સંવાદ ... ૨૧૨	૨૧૨
૩૫૧	બ્રહ્મા અને રુદ્રનો સંવાદ-પુરુષની ઐકતા-ત્વં પ્રતિપાદન ... ૨૧૨	૨૧૨
૩૫૨ થી ૩૬૨	નારદ અને ધૃત્વનો સંવાદ-ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કયો? ... ૨૨૨ થી ૨૨૯	૨૨૨ થી ૨૨૯
૩૬૩	સર્વ આશ્રમધર્મોમાં ઉંચ્છત્તિ જ શ્રેષ્ઠ છે ... ૨૩૦	૨૩૦
૩૬૪	ઉંચ્છત્તિ જ શ્રેષ્ઠ છે ... ૨૩૧	૨૩૧
૩૬૫	ઉંચ્છત્તિની મહત્તા ... ૨૩૧	૨૩૧

ચિત્રોનો અનુક્રમ

- ૧ યુધિષ્ઠિરનો રાજ્યાભિષેક ... ૨૨
- ૨ બીષ્મપિતામહના પ્લાનમાં શ્રીકૃષ્ણ ... ૨૭
- ૩ બ્રહ્મવેતાઓ વચ્ચે બાણસરના પર પોઢેલા બીષ્મપિતામહ ૨૯

॥ श्रीकृष्णद्वैपायनप्रणीत ॥

श्रीमहाभारत

१२-शांतिपर्व

॥ श्रीकृष्णद्वैपायनप्रणीत ॥

श्रीमहाभारत

१२-शांतिपर्व राजधर्मानुशासनपर्व अध्याय १लो

कर्णना वध भाटे युधिष्ठिरने पश्चात्ताप

मगलावरण-नारायणं नमस्कृत्य नरं चैव नरोत्तमम् ।

देवीं सरस्वतीं चैव ततो जयमुदीरयेत् ॥ १ ॥

ભગવાન નારાયણને, નરોમાં ઉત્તમ નર ભગવાનને તથા દેવી સરસ્વતીને નમસ્કાર કરી ઇતિહાસ આદિ માગલિક ચાત્રવ્યથોનો આરંભ કરવો

વૈશંપાયન ડવાચ-કૃતોદકાસ્તે મુહુર્તાં સર્વેપાં પાંડુનંદનાઃ ।

વિદુરો ધૃતરાષ્ટ્રઃ સર્વાથ મરતસ્ત્રિયઃ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા. હે જનશ્રેય રાજા ! એ પ્રમાણે રણમાં મરણ પામેલા પોતાના સર્વ સંબંધીઓની ઉદ્ધકાન આદિ મરણક્રિયાઓ કર્યા પછી મહાત્મા પાંડવો, વિદુર, ધૃતરાષ્ટ્ર અને ભરતકુળની સર્વ સ્ત્રીઓ. કુલવધના દ્વાપથી પ્રાપ્ત થયેલા પાતક ને દૂર કરવા માટે એક માસ પથેત હસ્તિનાપુરની બહાર ગંગા નદીના તટ પર જ રહ્યા હતાં.^{૧૨} ત્યાં ધર્મપુત્ર રાજા યુધિષ્ઠિરે પોતાના સબંધીઓની ઉત્તરક્રિયા કરી લીધી, એટલે કેટલાએક મહાત્માઓ, સિદ્ધી, મોટા મોટા બ્રહ્મર્ષિઓ, વ્યાસ, નારદ, મહર્ષિ દેવલ, દેવરથાન, કણ્વ, તેઓના સારા સારા શિષ્યો, બીજા કેટલાએક વેદોને બાણનારા બુદ્ધિકુશળ બ્રાહ્મણો, ગૃહસ્થો, આતકો અને કેટલાએક સત્પુરુષો કુરુગ્રેષ્ઠ રાજા યુધિષ્ઠિરને મળવા માટે આવ્યા. રાજા યુધિષ્ઠિરે પણ પોતાને મળવા માટે આવેલા મહાત્માઓની સામે જઈને વિધિપૂર્વક આગતાસ્વાગતા કરી અને તે સર્વ

મહર્ષિઓને મોટાં કિમતી આસનો પર બેસાડીને
યથાવિધ પૂજા કરી. ૩-૧ આ પ્રમાણે રાત્રીએ કરેલી
સમયોચિત પૂજાને સ્વીકાર કરી તે સર્વ મહાત્માઓ
ગંગા નદીના પવિત્ર તટ પર વસી રહેલા અને શોક-
થી વ્યાકુળ થયેલા મનવાળા યુધિષ્ઠિરને ચોતરફથી
વીંટાઈ વળીને યથાયોગ્ય સ્થાને સમીપમાં બેઠા અને
પછી સેંકડો તથા હજારોની સંખ્યામાં આવેલા તે
બ્રાહ્મણો અનેક દ્વંદ્વો દ્વારા યુધિષ્ઠિર રાત્રીની
સંતવના કરવા લાગ્યા. તેમ જ સુનિ નારદ, કૃષ્ણ-
દેવાયન આદિ કેટલાએક સુનિઓની સાથે કેટલી
એક વાતચીત કર્યા પછી ધર્મપુત્ર યુધિષ્ઠિરને તે સમયે
આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા કે, 'હે યુધિષ્ઠિર ! તમે
તમારા બાહુબળથી તથા શ્રીકૃષ્ણની કૃપાથી આ
સમય પૃથ્વીને ધર્મપૂર્વક છુટી અને લોકને ભય
કરે એવા આ સંધ્યામંઘી તમે તમારા ભાગ્યયોગે
અક્ષત રહીને સુક્રા થયા તે ઘણા જ આનંદની વાત
છે. હે પાંડવ ! તમે હવે સર્વ વાતે નિશ્ચિંત થયા છો,
જેથી સ્વાધર્મમાં આસક્ત રહીને તમે હવે પ્રસન્ન
થયા છો ને ૧૭-૧૧ હે રાત્રા ! તમારા સર્વ યત્નઓ-
નો હવે નાશ થઈ ગયો છે અને તમે આ સમૃદ્ધ
રાજ્યલક્ષ્મીને પામ્યા છો, તેથી તમારા સુહૃદોને
તમે પ્રસન્ન કરો છો ને ? અને તમે પોતે પણ શોક
થી પીડાતા નથી કે ? ૧૧૨

યુધિષ્ઠિર બોલ્યા : 'હે સુનિરાજ ! શ્રીકૃષ્ણના
બાહુબળના આશ્રયથી અમે આ સમય પૃથ્વી છુટી
છે અને બ્રાહ્મણોની કૃપાથી તથા ભીમ અને અર્જુન
ના બળથી મારો સંપૂર્ણ વિજય થયો છે, ૧૧૩ પરંતુ
આ એક મહાન દુઃખ મારા હૃદયમાં નિત્ય ઘોળાયા
કરે છે. મેં લોકને વશ થઈ મારા જાતિલાઓને
આ મહાન સંહાર કર્યો, મારા પ્રિય પુત્ર અભિ-
મન્યુનો તથા દ્રૌપદીના સર્વ પુત્રોનો ઘાત પણ
કરાવ્યો અને અંતે વિજય પણ મેળવ્યો, તથાપિ
હું ભગવન્ ! આ વિજય મને પરાજયના જેવો જ
દેખાય છે; ૧૧૪ કારણ કે યાદવપુત્રી-મારા ભાઈની
વહુ સુભદ્રા મારા સંબંધમાં શ્રીકૃષ્ણને શું કહેશે ?
તેમ જ શ્રીકૃષ્ણ અહીંથી જ્યારે દ્વારકા પધારશે,
ત્યારે ત્યાંની પ્રજા મારા સંબંધમાં શ્રીકૃષ્ણને શું
કહેશે ૧૧૫ રે ! રે ! જેના સર્વ પુત્રોનો તથા બાંધવો
નો નાશ થઈ ગયો. તેની દ્રૌપદી કે જે નિત્ય

અમારું પ્રિય અને હિત કરવામાં જ યુક્ત રહે છે, તે
ભિચારી દીન અવસ્થામાં આવી પડી છે. તેનો વિચાર
કરતાં પણ મને ઘણો જ ખેદ થાય છે. ૧૧૭ હે ભગવન્
નારદ ! વળી એક બીજું દુઃખ મારા હૃદયમાં નિત્ય
સાલ્યા કરે છે, તે પણ હું તમને કહું છું તે સાંભળો.
મારી માતા કુંતાએ આ વાતને આજ દિવસ સુધી
ગુપ્ત રાખીને મને મહાન દુઃખમાં ધકેલી દીધો છે.
તે એ જ કે જે કહ્યું દસ હજાર હાથીઓના બળને
ધરાવતો હતો, જેની સામે એક પણ સ્ત્રી ચોદો
યુદ્ધ કરવા બેતરી થકતો ન હતો, જેની યુદ્ધકોડા
અને ગમન સિંહની સમાન અદ્ભુત હતાં, જે
મહાબુદ્ધિમાન હતો, જે ઘણો દયાળુ હતો, જે
મોટો દાતા હતો, જે નિયમિત યતોને ધારણ કર-
નારો હતો, જે પારકા ઉત્કર્ષને સહન કરી થકતો
ન હતો, જે નિત્ય કોથી સ્વભાવનો હતો, જે કૌરવો-
નો આશ્રયભૂત હતો, જે ઘણો અભિમાની હતો,
જેનું પરાક્રમ અત્યંત વીકળ હતું, જેણે પ્રત્યેક
યુદ્ધોમાં અમને હંફાવ્યા હતા, જે ઘણી ઝડપથી
અગ્નિ ફેંકનારો હતો, જે તરેહ તરેહનાં યુદ્ધોને
કરી બાણીતો હતો, જે ઘણો જ કુશળ હતો અને
જેનું પરાક્રમ ઘણું આશ્ચર્યકારક હતું, તે કહ્યું
અમારો ભાઈ હતો. અરે ! તે અમારી માતા કુંતા-
નો જ પુત્ર હતો-કુંતાના ઉદરે ચૂદ રીતે તે ઉત્પન્ન
થયો હતો. ૧૮-૨૧ હું જ્યારે મારા સંબંધીઓની
ઉત્કંઠાનકિયા કરવા બેઠો હતો, ત્યારે જ મારી
માતા કુંતાએ મને જણાવ્યું કે, 'તમે કહ્યુંને
પણ જલાંજલિ આપમે; કારણ કે સર્વગુણસંપન્ન
એવો તે કહ્યું મારો જ પુત્ર હતો. સૂર્યના સંબંધ-
થી મારી કૃષ્ણે તે ઉત્પન્ન થયો હતો; પરંતુ
લોકલક્ષ્મીને લીધે મેં તેને જન્મસમયે જ
એક ચેટીમાં પૂરીને ગંગા નદીના જળપ્રવાહમાં
વહેતો મૂકી દીધો હતો. હે ભગવન્ નારદ ! જે
કહ્યુંને લોકો સૂતપુત્ર અથવા રાધાપુત્ર માનતા હતા
તે કહ્યું વાસ્તવિક રીતે કુંતાનો પુત્ર હતો અને
તેથી તે અમારો જ્યેષ્ઠ ભ્રાતા હતો. માત્ર રાધાએ
અને સૂતે તો ગંગાપ્રવાહમાંથી મળી આવતાં તેને
ઉછેરીને મોટો જ કર્યો હતો. તેને જન્મ આપનાર
મારી માતા કુંતા જ હતી; પણ હાય ! રાજ્ય હેવા-
માં લુબ્ધકનેલા મેં અબાણપણે અમારા મોટા ભાઈ

કર્ણને મારી નખાવ્યો છે. ઓહ ! તે મારી મૂખતા, અગ્નિ જેમ રૂના ઢગલાને બાળી નાખે તેમ મારા સર્વ ગાત્રોને બાળી નાખે છે. અકસોસ ! શ્રેવત વાહન અર્જુન પણ એ કર્ણને પોતાના ભાઈ તરીકે ઓળખતો ન હતો; તેમ જ હુ, ભીમસેન, નકુલ કે સહદેવ પણ તેને મોટા ભાઈ તરીકે ઓળખતા ન હતા, પરંતુ સદાચારી કર્ણ તો અમને પોતાના ભાઈઓ તરીકે જાણતો જ હતો, કારણ કે અમારા સાબળવામા આવ્યું છે કે, માતા કુતા એક સમયે અમારું કંટાણુ ઇચ્છીને તેની પાસે ગયાં હતા અને તેને કહ્યું હતું કે, 'હે કર્ણ ! તું મારો પુત્ર થાય છે, માટે હુ કહુ છું તે પ્રમાણે તું પાડવોને સહાય કર.' પરંતુ એ મહાત્માએ કુતામાતાની ઇચ્છા પ્રમાણે કરવાની ના પાડી હતી અને તેણે કહ્યું પણ હતું કે, 'હે માતા ! કોઈ રીતે પણ હુ હયોધન રાજાનો રણુમા ત્યાગ કરી શકું તેમ નથી. છતા કદાચ હુ તમારા કહેવા પ્રમાણે કરું અને યુધિષ્ઠિર સાથે જો સધિ કરું તો હું અનાય, ધાતકી અને કૃતમી કહેવાઈ. વળી લોકો મારા સંબંધમા એમ પણ માને કે, યુદ્ધસમય ઉપસ્થિત થતા કર્ણ અર્જુનથી ડરી ગયો, માટે રણુમા અર્જુનનો તથા શ્રીકૃષ્ણનો પરાજય કર્યો પછી યુધિષ્ઠિર સાથે હુ સધિ કરીશ.' કર્ણના એ વચન સાબળીને કુતા માતાએ વળી પાછું તે વિશાળ વક્ષ રથળવાળા કર્ણને કહ્યું હતું કે, 'તારે અર્જુન સામે યુદ્ધ કરવાની ઇચ્છા હોય તો ભલે તેમ કરજે, પરંતુ મારા ચાર પુત્રોને તું અભય આપ.' તે સાબળી બુદ્ધિ માન કર્ણે થરથર કંપી રહેલી પોતાની માતાને હાથ જોડીને કહ્યું હતું કે, 'હે દેવી ! તમારા ચાર પુત્રો યુદ્ધ કરતા મારા કમળમા આવી જશે, તોપણ હું તેઓને મારીશ નહિ. વળી હે માતા ! તમારા પુત્રો પાચના પાચ જ અતે જીવતા રહેવાના છે, કારણ કે જો કદાચ કર્ણનું મૃત્યુ થશે તો અર્જુન સાથે પાચની જ સંખ્યા રહેશે અને જો કદાચ અર્જુનનું મૃત્યુ થશે તો કર્ણની સાથે પાચની સંખ્યા પૂર્ણ રહેશે' કર્ણે આમ કહ્યું એટલે વળી પાછા કુતામાતાએ પોતાના પુત્રો પરના લોકોને લીધે કર્ણને કહ્યું હતું કે, 'જે ભાઈઓનું તું કંટાણુ કરવા ઇચ્છે છે, તેઓનું છેવટ સુધી કંટાણુ જ

કરજે,' આમ કર્ણને કુતામાતા કર્ણને છોડીને ઘેર આવ્યાં હતા. ૨૨-૩૫

'હે સમર્થ અપિ નારદ ! આ રીતે વીર કર્ણ અમારા સહોદાર ભાઈ હતો, પરંતુ કુતામાતાએ અથવા કર્ણે આ વાતને કદી પ્રકટ કરી ન હતી; જેને લીધે અર્જુને પોતાના ભાઈને રણુમા મારી નાખ્યો છે' હે પ્રાહ્લ્યોત્તમ નારદ ! કર્ણ અમારો જ્યેષ્ઠ ભ્રાતા થાય છે, આ વાતને મેં પાછળથી જ કુતાના વચન પરથી જાણી છે અને તેથી જ મહાધનુર્ધર શૂરવીર કર્ણને અર્જુને યુદ્ધમા માર્યો છે. હે પ્રભુ ! મારા ભાઈનો મેં ઘાત કરાવ્યો, એ વાતનું રમણુ આવતા જ મારું હૃદય અત્યંત તપી જાય છે, મારા હૃદયમા તીવ્ર દુઃખ થાય છે. ૩૭-૪૦ ચરે ! કર્ણની તથા અર્જુનની જો મને સહાયતા હોત તો હુ સાક્ષાત ઇદ્રદેવનો પણ પરાજય કરત. પૂર્વે સભામા દુરાત્મા કૌરવો મને અનેક અપ્રિય વચનો કહીને દુઃખી કરતા હતા, ત્યારે મને એકાએક કોષ ઉત્પત્ત થઈ જતો હતો, પરંતુ કર્ણને જોતા જ મારો તે કોષ શાંત થઈ જતો હતો (તેનું કારણ હવે જ મારા જાણવામા આવ્યું છે.) વળી તે સમયે જુગાર રમતી વેળા કર્ણ હયોધનનું હિત ઇચ્છીને મને ઘણી જ કડવી અને રૂક્ષ વાણી કહી સભળાવતો હતો, ત્યારે પણ તેના ચરણુ તરફ દૃષ્ટિ કરતા જ મારો કોષ નષ્ટ થઈ જતો હતો. હે ભગવન્ ! કર્ણના ચરણો ભગભગ કુતામાતાના ચરણોને મળતા જ હતા એ મને નિશ્ચય ખાતરી છે અને તેના ચરણો જોતા મને વિચાર પણ આવતો કે, આ કર્ણના તથા કુતાના ચરણો કયા હેતુથી ભગભગ સંખ્યા જ હશે ? પરંતુ ખૂબ વિચાર કરતા કોઈ રીતે પણ તેનું કારણ હું સમજી શક્યો ન હતો. એ તો ઠીક, પણ હે ભગવન્ ! હુ આપને પૂછું છું કે, સંજ્ઞામમા પૃથ્વી તેના રથના પૈડાને શા માટે ગળી ગઈ હતી ? શા માટે મારા ભાઈને તેવો શાપ થયો હતો ? તે સર્વ વૃત્તાત તમે મને કહો. તમારી પાસેથી જ તે સર્વ વૃત્તાત યથાર્થ રીતે હું સાબળવા ઇચ્છુ છું, કારણ કે તમે સર્વજ્ઞ છો, આત્મવેત્તા છો અને તેથી જ આ લોકમા કાર્યકારણના જ્ઞાનને તમે સંપૂર્ણપણે ધારણ કરો છો. ૪૧-૪૪

અધ્યાય રજો

કર્ણને શાપ થવાનું કારણ

॥ વૈશંપયન ઉવાચ ॥

સ एव मुक्तस्तु मुनिर्नारदो वदतां वरः ।

कथयामास तत्सर्वं यथाशक्तः स सूततः ॥ ૧ ॥

વૈશંપયન યોદ્યા : હે જનમેજય ! યુધિષ્ઠિરે એ પ્રમાણે પૂછ્યું, એટલે વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ મુનિ નારદ સૂતપુત્ર કર્ણને જે રીતે શાપ થયો હતો, તે સર્વ વૃત્તાંત કહેવા લાગ્યા. નારદ યોદ્યા કે, 'હે ભરતવશી મહાબાહુ યુધિષ્ઠિર ! તમે જે કહો છો તે તેમ જ છે. કર્ણ તથા અર્જુનને માટે આમમાં કોઈ પણ કાર્ય અસંભવ ન જ કહી શકાય. હે નિર્દોષ રાજા ! હવે તમે સાંભળો. કર્ણ તથા અર્જુન ના વેરના સંબંધની દેવોની એક યુક્ત વાત હું તમને કહું છું. એ વાત પૂર્વકાળની ઐતિહાસિક છે. હે રાજા ! એક સમયે દેવોએ, શસ્ત્રપ્રહારથી મરણ પામીને પવિત્ર થયેલા ક્ષત્રિયો સ્વર્ગમાં કેવી રીતે જાય, આવો વિચાર કરીને અન્યોન્ય વૈરાગિ-ને ઉદ્ધીપન કરનાર એ કર્ણે કન્યાગર્ભને તેઓએ ઉત્પન્ન કર્યો. બાહ્યાવસ્થામાં જ તે કર્ણ તેજા-સંપન્ન હતો અને લોકલક્ષ્મીને લીધે કુંતાએ ત્યાગ કર્યો પછી સૂતના પુત્ર તરીકે જગતમાં પ્રસિદ્ધ થયો હતો. અભ્યાસ કરવાની યોગ્ય વયે આવતાં તેણે આગિરસ ગોત્રીઓમાં શ્રેષ્ઠ એવા દ્રોણાચાર્યને શુરુ બનાવીને ધતુર્વેદનો અભ્યાસ કર્યો હતો. હે રાજેન્દ્ર ! તે કર્ણ પ્રથમથી જ ભીમસેનના બળનો, અર્જુનના આતુર્યનો, તમારી બુદ્ધિનો, નકુલસહ-દેવના વિનયનો, અર્જુનની શ્રીકૃષ્ણ સાથેની મિત્રતાનો તથા તમારે વિષે બંધાયેલા પ્રભુઓના અનુ-રાગનો મનમાં વિચાર કરીને સદાકાળ બળ્યા કરતો હતો; જેથી તેણે બાહ્યાવસ્થામાં જ રાજા હૈયે-ધનની સાથે મિત્રતા કરી હતી અને તમારી સાથે, પૂર્વોક્ત દેવતાઓના સંકલ્પથી તથા પોતાના દેવી સ્વભાવથી નિત્યને માટે વેર બાધ્ય હતું. વળી તેના બહુવામાં આવી ગયું હતું કે, અર્જુન ધતુ-ર્વેદમાં મારા કરતાં અધિક વીર્યવાન છે; જેથી એક સમયે એકાંતમાં દ્રોણાચાર્યને મળીને તેણે આ પ્ર- હતું કે, 'હે આચાર્ય ! અર્જુનની

સાથે હું યુદ્ધ કરું, આવો મારા મનમાં દૈવ વિચાર થયા કરે છે; માટે હું તમારી પાસેથી પ્રહારના પ્રયોગને તથા ઉપસંહારને તેના રહસ્યની સાથે બહુવા ઇચ્છું છું. મને નિશ્ચય છે કે, તમારો પુત્રના પર તથા શિષ્યોના પર સમાન રનેહ રહેલો છે; માટે તમારા પ્રસાદથી અસ્ત્રકુશલ પુરુષો મને અસ્ત્રવિદ્યામાં અકુશલ ન કહે તેમ કરો અને મને પ્રહારોનો ઉપદેશ આપો. '૧૧ કર્ણે આ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે અર્જુન પ્રત્યે અધિક રનેહ રાખનારા દ્રોણાચાર્ય કર્ણના દુષ્ટ ભાવને મનથી બાળી લઈ-ને આ પ્રમાણે યોદ્યા હતા કે, 'હે કર્ણ ! જેણે યથાવિધિ પ્રહારચર્ચવ્રતનું આચરણ કર્યું હોય તેવો પ્રાહ્મણ અથવા તપસ્વી ક્ષત્રિય પ્રહારને બહુવા યોગ્ય થઈ શકે છે; પરંતુ પ્રાહ્મણક્ષત્રિય-થી ઇતર તારા જેવો સૂતપુત્ર પ્રહારને બહુવા અયોગ્ય છે. '૧૩

'દ્રોણાચાર્યનું એ વચન સાંભળ્યા પછી કર્ણ તેમની પ્રતિપૂર્ણ કરીને આશા લઈ તટલાલ પરશુરામ પાસે જવા માટે મહેન્દ્ર પર્વત તરફ ચાલી નીકળ્યો હતો. ત્યાં ગયા પછી 'શુરુ પોતાના પિતા તુલ્ય ગણાય છે, આવો મનમાં વિચાર કરી 'હું ભુશુ-ગોત્રનો પ્રાહ્મણ આપને શિરસા પ્રણામ કરું છું,' આમ કહી કર્ણ પરશુરામની સંમુખ જોડો રહ્યો. એટલે પરશુરામે તેને ગોત્રાદિકના સંબંધમાં કેટલા-એક પ્રશ્નો પૂછ્યા અને તેને પોતાના જ ગોત્રનો બાળી પ્રીતિપૂર્વક કહ્યું કે, 'તું બલે આવ્યો, ધણી જ પુરોહિતી તું અહીં રહે.' આમ કહીને તેમણે કર્ણને પોતાના શિષ્ય તરીકે સ્વીકાર્યો. પછી કર્ણે સ્વર્ગ સરખા તે મહેન્દ્ર પર્વત ઉપર વસવા લાગ્યો અને ત્યાં ગંધર્વો, રાક્ષસો, યક્ષો તથા દેવોની સાથે પણ પ્રતિદિન તેને સમાગમ થવા લાગ્યો. ત્યાં રહીને તેણે પરશુરામ પાસેથી વિદિપૂર્વક અસ્ત્રવિદ્યાનો અભ્યાસ કરવા માંડ્યો ને દેવો, દાનવો તથા રાક્ષસોમાં પણ તે અત્યંત પ્રિય થઈ પડ્યો. ૧૮

'હવે એક સમયે એવું બન્યું કે, સૂર્યપુત્ર કર્ણ તલવારને કેડે લટકાવીને તથા ધતુરધને હાથમાં લઈ ને આશ્રમની સમીપમાં આવેલા દક્ષિણસમુદ્રની પાસેના અરણ્યમાં એકલો ફરતો હતો. તેવામાં કોઈ અગ્નિ-હોત્રી પ્રહાવેલા પ્રાહ્મણની હોમકર્મમાં ઉપયોગી

પદાર્થોને આપનારી એક ગાય દેવેન્દ્રાએ ત્યાં આવી ચડી અને કહે 'અસાનથી તેને કોઈ આરણ્યક શિકારી પશુ માનીને મારી નાખી; ૨૦ પરંતુ સમીપમાં જતાં તેને જાણ્યું કે, અસાનથી મેં ગાયનો વધ કર્યો છે જેથી તે એ ગાયના માલિક બ્રાહ્મણ પાસે જઈ ને પોતે કરેલા ગોવધને નિવેદન કરી તેને પ્રસન્ન કરવા લાગ્યો અને આતું વચન બોલ્યો: ૨૧ 'હે ભગવન્! મેં કેવળ અસાનથી જ આપની હોમધેનુનો વધ કર્યો છે, તો મારા તે અપરાધની ક્ષમા કરવા આપ મારા પર કૃપા કરો.' કહે 'આવાં પુનઃ પુનઃ નમ્ર વચનો કહ્યાં, છતાં પણ તે બ્રાહ્મણ તેના પર ક્રોધે બસાયો અને વાણીથી તેને ધિક્કારી કાઢી બોલ્યો કે, 'ઓ હુરાચારી! અરે ઓ હુમ્મતિ! આ અપરાધથી તારા વધ કરવો તે જ યોગ્ય છે. માટે તારા આ પાપી કર્મનું તને અવશ્ય ફળ મળશે. ૨૨૨૩ તું જે પુરુષની સાથે સ્પર્ધા કરે છે અને તું જે પુરુષનો પરાજય કરવા માટે અહર્નિશ આવો-ચત્તન કર્યો કરે છે, તે પુરુષની સાથે જ્યારે તું યુદ્ધ કરીશ ત્યારે ઓ પાપી! તારા રથનાં પૈડાંને પૃથ્વી ગળી જશે-તારા રથનું પૈડું પૃથ્વીમાં પેસી જશે. ૨૪ ઓ નરાધમ! પછી તે સમયે તું જ્યારે હાવરો આવરો બની જઈશ, ત્યારે તારો એ યત્રુ પરાક્રમ કરીને તારા મસ્તકને કાપી નાખશે. ઓ મૂઠ! જા, અહીંથી હવે ચાલ્યો જા. તે' પ્રમત્ત અવસ્થામાં મારી હોમધેનુનો વધ કર્યો છે, માટે તું પણ જે સમયે પ્રમત્ત અવસ્થામાં હોઈશ તે સમયે તારા યત્રુ તારું મસ્તક છેડી નાખશે. ૨૫૨૬ બ્રાહ્મણે આ રીતે શાપ આપ્યો એટલે કર્ણ ગાયો, ધન અને રત્નોનું દાન આપીને તેને પ્રસન્ન કરવા લાગ્યો; ત્યારે પુનઃ તે બ્રાહ્મણ કહેવા લાગ્યો, 'અહ્યા ઓ! મારું વચન કહી પણ મિથ્યા થયે નહિ. રે! સર્વ લોકો એકલા મળશે; તોપણ મારા શાપને મિથ્યા કરી શકશે નહિ; માટે તારે અહીંથી જવું હોય તો જા, જોના રહેડું હોય તો જોલો રહે અથવા જે કંઈ તારે રેવું હોય તે કર.' બ્રાહ્મણે આમ કહ્યું એટલે કર્ણ દીનતાથી નીચું મુગ કરીને મનમાં તે શાપ વિશેનો જ વિચાર કરતો કરતો પરશુરામ પાસે ગયો. ૨૭૨૮

અધ્યાય ૨ જો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩ જો

કર્ણને બ્રહ્માસ્ત્રની પ્રાપ્તિ

॥ નારદ ડાલ ॥

કર્ણસ્ય વાહુવીર્યેણ વ્રણયેન દમેન ચ ।

વૃતોપ મૃગુશર્દૂલો ગુરુશુશ્રૂપયા તથા ॥ ૧ ॥

નારદ કહે છે: હે યુધિષ્ઠિર રાજા! કર્ણના બાહુ-બળથી, વિનયથી, ઇન્દ્રિયનિયંત્રકથી અને શુરુસેવાથી ભૂયુક્તલેષ પરશુરામ તેના પર પ્રસન્ન થયા; ૧ જેથી તપસ્વી પરશુરામે આંગ, પ્રત્યંગ, દેવતારાધન અને રહસ્ય સહિત સંપૂર્ણ બ્રહ્માસ્ત્રને પ્રયોગ કરતાં અને ઉપસંહાર કરતાં તપસ્વી કર્ણને શાંતિપૂર્વક શીખવી દીધું. ૨ આ રીતે બ્રહ્માસ્ત્રનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યા પછી કર્ણ આતંદ્રથી પરશુરામના આશ્રમમાં રહેવા લાગ્યો અને પોતે અદ્ભુત પરાક્રમી હોવાથી ધનુર્વેદનો ચત્તનપૂર્વક અભ્યાસ કરવા લાગ્યો. ૩ તે પછી કોઈ એક સમયે ઉપવાસથી શરીરે કૃશ થયેલા બુદ્ધિમાન પરશુરામ કર્ણની સાથે આશ્રમમાં ફરતા હતા. ૪ ફરતાં ફરતાં શુરુ પરશુરામ શરીરની કૃશતાને લીધે થાકી ગયા, જેથી કર્ણના ખોળામાં મસ્તક મૂકીને નિદ્રાધીન થઈ ગયા; કારણ કે પરશુરામને કર્ણના પર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ અને ગ્રેમ ઉત્પન્ન થઈ ગયો હતો. ૫ તેવામાં કર્ણના હૃદયના યોગે એવું બન્યું કે, કોઈ એક તીક્ષ્ણ દંશ કરનારો કૂર ભમરો કે જે મેઢાં, માંસ અને રુધિરનું ભોજન કરનારો હતો, તે જોડતો જોડતો કર્ણની સમીપમાં આવ્યો અને તેની સાથળ પર બેઠો. તે ભયંકર ભમરાએ રુધિર પીવાની ઇચ્છાથી કર્ણની સાથળને જિતરડી નાખી; પરંતુ કર્ણ શુરુની નિદ્રાનો ભંગ થયો, આવા ભયથી તેને ઉઠાડી શક્યો નહિ, તેમ મારી પણ શક્યો નહિ. ૬ હે ભરતવંશી યુધિષ્ઠિર! તે ભમરાએ કર્ણની સાથળ પર ઉપરાઉપરી દંશ કરવા માંડ્યા, છતાં સૂર્યપુત્ર કર્ણે શુરુ જાગી જાય, તેવી ચંકાથી તેની ઉપેક્ષા જ કરી. ૭ ભમરાના દંશની વેદના ઘણી જ અસહ્ય હતી, તોપણ કર્ણે ધૈર્યથી તેને સહ્યા કરી અને લગારે ડગમગ્યા વિના અથવા ગભરાયા વિના પરશુરામના મસ્તકને તેમનું તેમ ખોળામાં ધારણ કરી રાખ્યું. ૮ પરંતુ તેના રુધિરથી ભૂયુક્તલેષુર પરશુરામનું શરીર જ્યારે

રેભક્તેઝ થઈ ગયું, ત્યારે તેજસ્વી એવા તે પરશુરામ
એકાએક ભગી ભિક્ષા અને સંતરત થઈને બોલી
ભિક્ષા :^{૧૦} ‘અહો ! આ રુધિરથી હું અપવિત્ર
થયો છું. બોલ, તેં આ શું કર્યું ?’ તું નિર્ભય થઈને
સત્ય વાત મને કહી દે.’^{૧૧} તે સાંભળી કહ્યું
પોતાની સાથળ પર ભમરાએ દંથ કયો હતો, તે
વાત તેમને કહી સંભળાવી અને પરશુરામે પશુ
હુક્રર સરખા પુષ્ટ તે ભમરાને સમીપમાં જોયો.^{૧૨}
એ ભમરાને આઠ પગ હતા, તીક્ષ્ણ દાંડો હતી,
સર્વાંગે સ્ત્રોતની જેઠે તીક્ષ્ણ અણીવાળાં રૂવાઈથી
તે વ્યાપ્ત હતો અને તેનું નામ ‘અલક’ હતું.^{૧૩}
પરશુરામે તે ભમરાને માત્ર જોયો, તેવામાં તો તેના
પ્રાણ આઘ્યા ગયા અને તેનું ગતપ્રાણ શરીર
તત્કાળ રુધિરથી તરબોળ થઈ ગયું, એ એક
આશ્ચર્યની વાત બની હતી;^{૧૪} અને તે જ સમયે
આકાશમાં ઇન્દ્રાણુસાર રૂપને ધારણ કરનારો એક
ભયંકરસ્વરૂપ રાક્ષસ દેખાયો કે જેની શ્રીવા (ડોક)
હાલ રંગની હતી, શરીર શ્યામ વર્ણનું હતું અને
મેઘના ઉપર તે બેઠો હતો;^{૧૫} જેની મનાકામના
સંપૂર્ણ થયેલી હતી એવો તે રાક્ષસ બે હાથ બેઠી
ને પરશુરામને કહેવા લાગ્યો કે, ‘હે ભૂગુહસ્ત્રેષ્ઠ
મહામુનિ ! આપનું કલ્યાણ થાઓ. હું જ્યાંથી
આવ્યો હતો ત્યાં હવે જઈ છું.’^{૧૬} આપે મને આ
નરકાગારમાંથી મુક્ત કયો છે, આપે મારું પ્રિય
કહ્યું છે અને આપને હું પ્રણામ કરું છું.’^{૧૭} રાક્ષસે
આમ કહ્યું એટલે મોટી હ્રબવાળા પ્રતાપી પરશુ
રામે તેને કહ્યું કે, ‘અરે ! પશુ તું કોણ છે અને
શા કારણથી આ નરકાગારમાં તું પડ્યો હતો ?
તે મને કહે.’^{૧૮} તે સાંભળી રાક્ષસ બોલ્યો કે, ‘હું
પૂર્વે સત્યયુગમાં દંથ નામનો એક મહાસુર હતો.
તે સમયે મારી પત્નિ લગભગ તમારા પિતા ભૂગુ
ઋષિના સમાન જ હતી. મેં એ ભૂગુ ઋષિની પ્રિય
પત્નીનું બલાત્કારે હરણ કર્યું હતું, જેથી મહર્ષિ
ભૂગુના શાપને લીધે હું કીડો થઈને પૃથ્વી પર
પડ્યો.’^{૧૯-૨૦} તમારા પૂર્વપિતામહ ભૂગુ ઋષિએ
મને શાપ આપતાં ક્રોધપૂર્વક કહ્યું હતું કે, ‘જો
પાપી ! તું મળમૂતનું લક્ષણ કરનાર એક કીડો
થઈને નરકમાં પડ.’ તેમણે મને આવો શાપ
આપ્યો એટલે મેં તેમને નમ્ર થઈને પૂછ્યું

કે, ‘હે બ્રહ્મન ! આ શાપમાંથી મારી મુક્તિ કયારે
થશે ?’ આના ઉત્તરમાં ભૂગુ ઋષિએ કહ્યું કે,
‘અમારા જોતમાં ઉત્પન્ન થયેલા પરશુરામ આ
શાપમાંથી તને મુક્ત કરશે.’ આ રીતે હું આ અમ-
ગલ એવી નીચ યોનિમાં અવતર્યો હતો અને હે
મહાત્મન ! આપનો સમાગમ કરીને એ પાપયોનિ-
માંથી મુક્ત થયો છું.’^{૨૧-૨૨} આ પ્રમાણે પરશુ
રામને કહીને તે મહાસુર તેમને નમસ્કાર કરી
પોતાને સ્થાનકે ગયો; તે પછી પરશુરામે ક્રોધ કરીને
કહ્યુંને કહ્યું કે, ‘અલ્યા એ મૂઠ ! તારી સાથળ
આ રીતે અત્યંત ક્રોધાઈ ગઈ ત્યાં સુધી મહાન
હુઃખ તેં સહન કર્યું, તે પરથી જણાય છે કે, તું
બ્રાહ્મણભૂતિનો નથી. બ્રાહ્મણ આપું મહાન હુઃખ
કહી સહન કરી શકે નહિ. તારું દેયું કાઈ ક્ષત્રિય-
ના જેવું દેખાય છે; મારે બોલ, તું કોણ છે ? તારી
ભૂતિના સંબંધમાં જેનું હોષ તેનું સત્ય કહી દે.’
પરશુરામનાં આવાં ક્રોધભરેલાં વચનો સાંભળી
કહ્યું શાપની કહેણતથી ભયભીત બની ગયો અને
તેમને પ્રસન્ન કરતો બોલ્યો કે, ‘હે ભૂગુવંશી મહા-
ત્મન ! આપ જાણો કે, હું બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિય-
થી ઇતર-સુતભૂતિમાં ઉત્પન્ન થયો છું અને મને
‘રાધાપુત્ર કર્ણ’ આવા નામથી મનુષ્યો પૃથ્વી
પર જોળાજે છે. હે બ્રહ્મન ! અત્ર મેળવવાના લોક-
થી મેં આપની પાસે અસત્ય ભાષણ કર્યું છે;
પણ ખરું જોતાં હું આપની પાસે અસત્ય બોલ્યો
જ નથી; કારણ કે વેદવિદાને આપનાર સમર્થ શુરને
પિતા તરીકે જ માનેલા છે, એમાં સંદેહ નથી.
આ શાસ્ત્રવચન પ્રમાણે મેં આપની પાસે ‘હું ભૂગુ-
કુળનો બ્રાહ્મણ છું.’ આમ ગોનોચાર કર્યો છે; મારે
આપ મારા ઉપર કૃપા કરો.’^{૨૪-૨૬} કર્ણનાં એ
વાક્યો સાંભળી ભૂગુસ્ત્રેષ્ઠ પરશુરામ રોષથી જાણે
ખાળી નાખવા હોય તેમ, દીન અવસ્થાએ બે હાથ
બેઠીને પૃથ્વી પર પડેલા કંપાયમાન કર્ણને ઉદ્દેશી-
ને બોલ્યા કે,^{૨૭} ‘જો મૂઠ કર્ણ ! તેં અત્ર મેળવ-
વાના લોકથી મિથ્યા ઉપચાર વચનો કહીને મને
છેતર્યો છે અને તારી ભૂતને શુભ રાખી તેં મારી
પાસેથી બ્રહ્માત્ર મેળવ્યું છે; મારે તું જ્યારે તારા
સમાન પુરુષની સામે યુદ્ધ કરવા ભિતરીશ, ત્યારે
લગભગ પ્રાણાંત સમયે એ બ્રહ્માત્રનું તને સ્મરણ

રહેશે નહિ; પરંતુ તે સિવાયના સમયે એ અજનું તને સ્મરણ રહેશે. તેનું કારણ એ જ છે કે, બ્રાહ્મણ થી ઇતર જાતિના પુરુષની પાસે બ્રહ્માજ તેના મરણ પર્વ તકલી રહેતું નથી.^{૩૦,૩૧} હવે તું અહીંથી ચાલ્યો જા. અસત્ય બાપણ કરનાર મનુષ્ય આ સ્થાનમાં કદી રહી શકતો નથી. તેં આજ દિવસ સુધી મારી સેવા સારી કરી છે, તેને માટે હું તને આશીર્વાદ આપું છું કે, પૃથ્વી માંહેના કોઈ પણ દાનિય સુદમાં તારી તુલના કરી શકશે નહિ.^{૩૨} પરશુરામે એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે કર્ણ તેમને પ્રણામ કરી ત્યાંથી ચાલી નીકળ્યો અને દુર્યોધનની પાસે આવીને તેણે કહ્યું કે, 'મેં બ્રહ્માજ મેળવ્યું છે.'^{૩૩}

ઈતિ શ્રીમદ્માભારતમાં સાંતિપર્વતમાં રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'કર્ણે બ્રહ્માસની પ્રાપ્તિ' નામનો અધ્યાય ૩૨ એ સમાપ્ત

અધ્યાય ૪ થો

દુર્યોધને સ્વયંવરમાંથી કરેલું કન્યાહરણ

॥ નારદ ઉવાચ ॥

કર્ણસ્તુ સમવાપ્યૈવમલ્લં માર્ગવનંદનાત્ ।

દુર્યોધનેત સહિતો મુમુદે મરતર્પમ ॥ ૧ ॥

નારદ કહે છે : 'હે ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર ! એ રીતે કર્ણ પરશુરામ પાસેથી બ્રહ્માજ મેળવીને દુર્યોધન ની સાથે આનંદથી રહેવા લાગ્યો.^૧ હે રાજા ! કેટલાંએક સમય વીત્યા પછી કલિંગ દેશમાં, રાજા ચિત્રાંગદે પોતાની કન્યાનો સ્વયંવર આરંભ્યો અને તેની રાજધાની રાજપુર નગરમાં સેંકડો અને હજારો રાજાઓ કન્યાને મેળવવાના હોવાથી એકઠા મળ્યા.^{૨,૩} રાજા દુર્યોધનના સાંભળવામાં પણ આવ્યું કે, રાજપુર નગરમાં સ્વયંવરના મહોત્સવ નિમિત્તે મર્વ રાજાઓ એકઠા થયા છે, જેથી તે પોતે પણ સુવર્ણજીન સ્વયંવરમાં ભેળીને કર્ણની સાથે ત્યાં ગયો.^૪ હે મહારાજા ! ત્યારે ત્યાં સ્વયંવરનો મહોત્સવ ચાલુ થયો, ત્યારે ચિત્રાંગદ, જરાસંધ, બીષ્મક, વક્ર, કપોતદેવ, નીલ, દંડ પરાક્રમી સુદમ, મહારાજા શૂરાક, શ્રીરાજ્યનો (કામરૂપ દેશનો) અધિપતિ રાજા અયોક, યનપન્થા, વીર ભોજરાજ અને શ્રીમ ધનુ દક્ષિણ દિશાના રાજાઓ,

ગ્નેષ રાજાઓ, પૂર્વ દિશાના રાજાઓ અને ઉત્તર દિશાના રાજાઓ કન્યાનિમિત્તે મંડપમાં આવી પહોંચ્યા.^{૫-૮} તે સર્વ રાજાઓએ સુવર્ણના બાલુગંધો ધારણ કર્યા હતા, મર્વ રાજાઓની કાલિ શુદ્ધ સુવર્ણના જેવી હતી, સર્વનાં શરીરો ધણાં જ તેજસ્વી હતાં અને સર્વ વ્યાપ્રના જેવા બલેાતકટ હતા.^૯ હે ભારત ! આ બધા રાજાઓ મંડપમાં આવીને ભેળી ગયા, એટલે પોતાની ધાવમાતાની સાથે તથા અંતઃપુરનું રક્ષણ કરનારા નાજદો- (હીન્દા) ની સાથે કન્યા સંગમંડપમાં દાખલ થઈ. પછી બિનબિન દેશના મહારાજાઓનાં નામો તે કન્યાને સંભળાવવામાં આવ્યાં અને ઇચ્છિત વરને વરનારી તે કન્યાને સર્વ રાજાઓની આગળ અનુ ક્રમે લઈ જવામાં આવી. મુદર વલ્લવાણી તે રાજા કન્યા એક પછી એક બધા રાજાઓનું ઉદ્ગ્રંધન કરી છેક દુર્યોધન પાસે આવી, પરંતુ તેનો પણ ત્યાગ કરીને તે આગળ વધી.^{૧૦,૧૧} કુરુવંશી દુર્યોધન પોતાનું તે અપમાન સહન કરી શક્યો નહિ. તેણે સર્વ રાજાઓને નહિ ગણકારીને તે કન્યાને આગળ જતાં અટકાવી અને બીષ્મ તથા દ્રોણના આશ્રયથી અને પોતાના વીર્યના મહત્તી મત્ત બની જઈને પોતાના સ્વયંવરમાં ભેટાઈ ઈર્ષ રાજકન્યાનું હરણ કર્યું.^{૧૨,૧૩} હે મહાપુરુષ યુધિષ્ઠિર ! તુરંત જ જેણે તલવાર લટકાવી હતી અને જેણે અંદનધોના સામઠાનાં મોત્તં દાંચે બાધ્યાં હતાં એવો શસ્ત્ર-ધારીઓમાં શ્રેષ્ઠ ગણાયેલો કર્ણ પણ સ્વયંવરમાં ભેળીને દુર્યોધન રાજાની પાછળ ચાલી નીકળ્યો.^{૧૪} તેવામાં સર્વ રાજાઓમાં સુદ કરવાની ઈચ્છાથી ઓટી ભારે અચરજ ચાલુ થઈ ગઈ. પોતપોતાનાં કરચો પહેરીને તથા રથો ભેડાવીને સર્વ રાજાઓ કર્ણ અને દુર્યોધનની પાછળ દોડી ગયા ને મેલો જેમ બે પરંતો પર વૃષ્ટિ કરે તેમ, તેઓ જાંઘના પગ બાજોની વૃષ્ટિ કરવા લાગ્યા.^{૧૫,૧૬} આ રીતે પોતા પર ચડી આવેલા તે રાજાઓને ભેડીને કર્ણ માત્ર એક એક બાજુ મારીને તેઓનાં ધનુષ્યોને તથા મંજુષાગંધ બાજોને ટપોટપ પૂરો પર પાડવા લાગ્યો.^{૧૭} ચોદાઓમાં શ્રેષ્ઠ હોવા કર્ણે જ્ઞેનજ્ઞના માં નો ધનુષ્ય વિનાના કેટલાંએક રાજાઓને, ડગા-મેલા ધનુષ્યવાળા કેટલાંએક રાજાઓને તથા જ વ,

શક્તિ અને ગદાઓને ધારણ કરનારા કેટલાએક રાજાઓને પોતાની ચતુરાઈથી આકુળબાકુળ કરી દીધા અને લગભગ બધાઓના સારથિઓનો નાશ કરી નાખી સર્વ રાજાઓનો પરાજય કર્યો. ૧૮૧૯ આવી હુદંશા થવાથી તે રાજાઓનાં મન પડી ભાગ્યાં અને ‘અમારી રક્ષા કરો, રક્ષા કરો’ આવી બૂંચો પાડીને પોતે જ ઘોડાઓને દોડાવો મૂકીને તેઓ રણસંઘામને છોડી ગયા. ૨૦ રાજા હુયોધન તો કણ્વની રક્ષા તથે રહીને હરખાતો હરખાતો કન્યાને લઈને હસ્તિનાપુર તરફ ચાલ્યો ગયો. ૨૧ ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્જત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમા ‘હુયોધને સ્વર્ગવરમાથી કરેલું’ કન્યાહરણ’ નામનો અધ્યાય ૪થો સમાપ્ત

અધ્યાય ૫મો

કણ્વેનું પરાક્રમ

॥ નારદ ઉવાચ ॥

આવિષ્કૃતવલ્લં કર્ણ શ્રુત્વા રાજાસમાગમઃ ।

આહ્વાયદ્વરથેનાજૌ જરાસંધો મહીપતિઃ ॥ ૧ ॥

નારદ કહે છે : ‘હે યુધિષ્ઠિર રાજા ! હુયોધને કહેલા કન્યાહરણમા કણ્વે પોતાનું બળ પ્રકટ કર્યું’, એ વાત મગધદેશના રાજા જરાસંધના સાંભળવામાં આવી, જેથી તેણે કણ્વને ઈર્દ્યુદ્ધ કરવા માટે યોદ્ધાઓ. ૧ એટલે એક સ્થાને એકઠા મળી તેઓ બન્ને હિંચ અઓને જાણનારા યોદ્ધાઓનું યુદ્ધ થવા લાગ્યું. એ યુદ્ધમાં અન્યોન્યના પર અનેક જાતનાં આયુધોની વૃષ્ટિ કરતાં કરતાં તેઓ બન્નેની પાસે બાણો ખૂટી પડ્યાં અને ધનુષ્યો તથા તલવારો પણ ભાંગી પડી, જેથી બળસંપન્ન એવા તેઓ બન્ને યોદ્ધા પૃથ્વી પર ઊભા રહીને બાહુયુદ્ધ કરવા લાગ્યા. ૨૩ તેમાં કણ્વે બાહુકંટક* નામની યુદ્ધરીતિથી જરા

રાક્ષસીએ સાંધેલા જરાસંધના શરીરના સાંધાને તોડી નાખ્યા. ૪ રાજા જરાસંધે પોતાના શરીરને ચીરી નાખવારૂપ વિકારને જોઈને કણ્વ સાથેનું વેર છોડી દીધું અને ‘હું તારા પર પ્રસન્ન થયો છું’ આમ કણ્વને તેણે કહ્યું. ૫ વળી વધારામાં હે પુરુષ સિંહ યુધિષ્ઠિર ! જરાસંધે અંગદેશમાં આવેલી માલિની નામની નગરી પ્રીતિપૂર્વક કણ્વને અર્પણ કરી, જેથી કણ્વ શત્રુઓનો પરાજય કરી અંતે રાજા થયો. ૬ તે પછી શત્રુઓના સैन्यને પીડા કરનારા કણ્વે હુયોધનની સંમતિથી ચંપાનગરીનું રાજ્ય પણ કરતો હતો, તે વાત તમારા જાણવામાં જ છે. ૭ આ રીતે કણ્વે પોતાનાં શત્રુઓના પ્રતાપથી પૃથ્વીનાં વિખ્યાત થયેા હતા અને તેની પાસે સાક્ષાત્ દેવરાજએ પણ તમારું હિત કરવા માટે હિંચ કવચની તથા કુંડલોની ભિક્ષા માગી હતી. ૮ દેવોની માયાથી મોહિત થયેલા કણ્વે પણ સાક્ષાત્ દેવ-રાજાને પોતાને ત્યાં ભિક્ષા માગવા આવેલા જાણી અભિમાનમાં ને અભિમાનમાં પોતાના જન્મની સાથે જ ઉત્પન્ન થયેલાં કુંડલોને તથા હિંચ કવચને દાનમાં આપી દીધાં હતાં; ૯ જેથી કણ્વે પોતાના જન્મની સાથે ઉત્પન્ન થયેલાં કવચ-કુંડલથી રહિત થયેા હતા અને તે કારણથી જ શ્રીકૃષ્ણના દેખતાં અર્જુન તેને મારી શક્યો હતો. ૧૦ વળી તેને પરશુ-રામના આશ્રમમાં વસતી વેળા બ્રાહ્મણનો શાપ થયો હતો, મહાત્મા પરશુરામે પણ પોતાની પાસે અસત્ય જાતિ જણાવવાના કારણથી તેને શાપ આપ્યો હતો, માતા કુંતાએ પોતાના ચાર પુત્રોને નહિ મારવા માટે તેની પાસેથી વરદાન મેળવ્યું હતું. ૧૧ ઈંદ્રે માથા કરીને તેને મોહિત કર્યો હતો તથા તેનાં કવચકુંડલને પડાવી લીધાં હતાં. પિતા મહા ભીષ્મે અર્ધરથી કહીને તેનું અપમાન કર્યું હતું. શલ્યરાજાએ તેના તેજનું હરણ કર્યું હતું અને શ્રીકૃષ્ણે તેના રથના પૈડાને પૃથ્વીમાં પેસાડી ગયેલું જોઈ તેને મારવા માટે અર્જુનને પ્રેરણા કરીને નીતિનો ઉપયોગ કર્યો હતો, જેને લીધે સૂર્ય સમાન તેજસ્વી વેકર્તન કણ્વને, ગાંડીવ ધનુર્ધારી અર્જુનને શંકર, ઈંદ્ર, યમ, વરુણ, કુબેર, દ્રોણાચાર્ય અને મહાત્મા કૃપાચાર્યની પાસેથી મેળવેલાં હિંચ અઓના પ્રતાપથી યુદ્ધમાં મારી નાખ્યો છે. ૧૨-૧૪

* જે યુદ્ધમાં બળવાન શત્રુ પોતાના દુર્બળ શત્રુના શરીરને કેવડાના પાંદડાની જેમ ચીરી નાખે, તે યુદ્ધને બાહુકંટક યુદ્ધ કહે છે. યુદ્ધસાત્ત્વ કહે છે : ‘एका जंघां पदाक्रम्य परागुणम् प्राप्यते। केतकीपत्रवन्नुयुद्धं तद्व बाहुकटक्रम्’ । શત્રુની એક જાંઘને પગથી દમાવીને તથા બીજા જાંઘને બીજે ખેડીને તેના શરીરને વચમાથી નાખવામાં આવે

—નીલકંઠ

હે પુરુષવ્યાધ્ર યુધિષ્ઠિર! આ રીતે કહ્યુંને શાપ થયો હતો અને તેને ઇંદ્ર આદિ ઘણા લોકોએ છેતર્યો હતો તેથી જ યુદ્ધમાં તે મરણ પામ્યો છે, માટે તે શોક કરવા યોગ્ય નથી.^{૧૧૫}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'કર્ણુનું પરાક્રમ' નામનો અધ્યાય પાંચો સમાપ્ત

અધ્યાય ૬ઠો

જગતમાંની સર્વ સ્ત્રીઓને
યુધિષ્ઠિરનો શાપ

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

एतावदुक्त्वा देवर्षिर्विरराम स नारदः ।

युधिष्ठिरस्तु राजर्षिर्देव्यौ शोकपरिप्लुतः ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજય! દેવર્ષિ નારદ આટલું કહીને બોલતા બંધ થઈ ગયા અને રાજા યુધિષ્ઠિર તો શોકમાં ગરકાવ બની જઈને વિચારગ્રસ્ત જ બની ગયા.^૧ એ સમયે રાજા યુધિષ્ઠિર મનમાં ફીન થઈ ગયા હતા, શોકને લીધે ભાન વિનાના થઈ ગયા હતા, તેમનાં નેત્રોમાં અશ્રુઓ ભરાઈ આવ્યાં હતાં અને ઘણા જ આતુર થઈ જઈને સર્પની પેઠે નિઃશ્વાસ નાખતા હતા.^૨ રાજાની આવી સ્થિતિ જોઈ જેનાં સર્વ અંગોમાં શોક વ્યાપી ગયો હતો અને જેની ચેતના હુઝખને લીધે નષ્ટ થઈ ગઈ હતી એવાં કુંતામાતા મિષ્ટ વાણીથી આવું સમયોચિત અર્થવાણું વચન બોલ્યાં:^૩ 'હે મહાબાહુ યુધિષ્ઠિર! તારે એ કહ્યુંને શોક કરવો યોગ્ય નથી. તું મહાયુદ્ધિમાન છે, માટે શોકનો ત્યાગ કર અને આ મારું વચન સાંભળ.^૪ તે કહ્યુંને મેં પૂર્વે કહ્યું હતું કે, 'યુધિષ્ઠિર આદિ પાંડવો તારા નાના ભાઈઓ છે અને નાના ભાઈઓનું રક્ષણ કરવું તે તારો ધર્મ છે, માટે તું તેઓની સાથે બ્રાહ્મણાવથી વર્તન કર, તેમ જ ધાર્મિકોમાં શ્રેષ્ઠ એવા તે કહ્યુંના પિતા સૂર્યદેવે પણ, હિત ઇચ્છનારા સંબંધી એ જે કહેવું ઘટે તે સર્વ તેને કહ્યું હતું.' કોઈ સમયે સ્વપ્નામાં આવીને તથા કોઈ સમયે મારી સમક્ષ પણ સૂર્યનારાયણે તેને હિતોપદેશનાં વચનો કહ્યાં હતાં.^{૫,૬} આ રીતે મેં અને સૂર્યદેવે અનેક રનેહકારક વચનો કહ્યાં હતાં, છતાં તે કહ્યુંને અમે શાંત કરી શક્યાં ન હતાં, અથવા તારી સાથે

તેની એકતા પણ કરી શક્યાં ન હતાં;^૭ કારણ કે તે કહ્યું કાળના સપાટામાં સપડાઈ ગયો હતો અને તેથી જ વેરનો ઉદ્ધાર કરવામાં તે આસક્ત થયો હતો. વળી તે તમારું અપ્રિય કરનારો હતો, જેથી મેં તેની ઉપેક્ષા કરી હતી.^૮ પોતાની માતાએ આ પ્રમાણે કહ્યું, તોપણ ધર્મોત્તમા ધર્મરાજાનાં નેત્રો અશ્રુઓથી ભિભરાઈ જવા લાગ્યાં અને તેમની ઇંદ્રિયો શોકથી વ્યાકુળ થઈ ગઈ.^૯ પછી તેમણે કહ્યું કે, 'ઓ માતા! તમે કહ્યુંના જન્મના વૃત્તાંતને આજદિન પર્યંત ચૂંદ રાખીને મને મહાન વ્યથા ઉપજતી છે.'^{૧૦} આમ કહીને મહાતેજસ્વી યુધિષ્ઠિરરાજાએ જગતની સર્વ સ્ત્રીઓને શાપ આપ્યો કે, 'આજથી આરંભી જગતની કોઈ પણ સ્ત્રી પોતાના હૃદયમાં શુભ વાત રાખી શકશે નહિ.' પછી રાજા યુધિષ્ઠિર પોતાના પુત્રોનું, પૌત્રોનું, સંબંધીઓનું તથા સુહૃદોનું સ્મરણ કરીને હઃખસંતપ્ત થઈ ગયા, તેમના હૃદયમાં ઘણો જ ઉદ્વેગ થવા લાગ્યો, તેમનું ચિત્ત અત્યંત ઉદાસ થઈ ગયું, તેમનો આત્મા શોકથી ઘેરાઈ ગયો અને પોતે યુદ્ધિમાન હતા. છતાં ધુમાડાવાળા અગ્નિની પેઠે ધૂધવાઈ જઈને સંતાપથી પીડાવા લાગ્યા તથા અભ્યંતર ખિન્ન થઈ ગયા.^{૧૧-૧૩}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'જગતની સ્ત્રીઓને યુધિષ્ઠિરનો શાપ' નામનો અધ્યાય ૬ઠો સમાપ્ત

અધ્યાય ૭મો

રાજ્યનો ત્યાગ કરી હું વનમાં
ચાલ્યો જઈશ

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

युधिष्ठिरस्तु धर्मात्मा शोकव्याकुलचेतनः ।

शुशोच दुःखसंतप्तः स्मृत्वा कर्णं महारथम् ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજય! શોકથી મનમાં વ્યાકુળ થયેલા ધર્મોત્તમા યુધિષ્ઠિર રાજા મહારથી કહ્યુંને યાદ કરી હઃખસંતપ્ત થઈને શોક કરવા લાગ્યા.^૧ હુઝખ અને શોકના આવેશથી વારં-વાર નિઃશ્વાસ નાખતા અને શોકથી કૃશ થયેલા તે રાજા અર્જુન સામે જોઈને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા.^૨ યુધિષ્ઠિર બોલ્યા : 'ઓ અર્જુન! યાદવ અને

અંધકર્ણના રાજાઓના નગરમાં ભટકીને ભે
આપણે ભિક્ષાચરણ કર્યું હોત, તો આ સમયે
આપણા સંબંધીઓના પુરુષોનો નાશ કરીને આવી
હુર્ગતિને પામ્યા ન હોત.^૩ અરેરે! શાંતિઓનો
વધ કરીને આપણે હતભાગ્ય બન્યા છીએ. અરે!
આપણા શત્રુ કૌરવો ભાગ્યસંપન્ન થયા છે-તેઓનો
અર્થ સિદ્ધ થયો છે. આપણે તો કેવળ આપણો
પોતાનો જ નાશ કરીને ધર્મનું શું ફળ પ્રાપ્ત કર્યું
છે? હાય! ધિક્કાર છે ક્ષત્રિયોના આચારને,
ધિક્કાર છે ક્ષત્રિયોના બળને અથવા પુરુષાર્થને અને
ધિક્કાર છે ક્ષત્રિયોની અસહિષ્ણુતાને કે જેને લીધે
આપણે આવી આપત્તિમાં પડેલાઈ પડ્યા છીએ.^૪
મને નિશ્ચય થાય છે કે, ક્ષત્રિયોનો ધર્મ જ નિષ્ઠ છે.
પણ ક્ષમા, ઇન્દ્રિયનિશ્ઠ, કાષિક-વાસિક પવિત્રતા,
વૈરાગ્ય, અમત્સર, અહિંસા અને સત્યભાષણ આ
નિયમો જેઓને માટે નિત્ય હોય છે, તેવા વનવાસી
ઓનો ધર્મ જ સર્વોત્તમ છે.^૫ આપણે તો રાજ્યના
લોભને લીધે તથા મોહને લીધે દંભ અને મહનો
આશ્રય કર્યો, જેથી આવી દ્વીન અવસ્થાને પામ્યા
છીએ.^૬ જે આપણા બાંધવો પૃથ્વી પર વિજય મેળ-
વવાની ઇચ્છા રાખતા હતા, તેઓને મરણ પામેલા
નેહ હવે આપણને કોઈ ત્રણે લોકનું રાજ્ય આપી
દે તોપણ અત્યાનંદ થઈ શકે તેમ નથી.^૭ ઓહ!
ધિક્, ધિક્! કેવળ પૃથ્વીના રાજ્યને માટે આપણે
અવધ્ય રાજાઓનો વધ કર્યો છે, આપણા સર્વ
પુરુષાઓનો નાશ થઈ ગયો છે અને આપણે બાંધવો-
થી રહિત થઈ પડ્યા છીએ, છતાં જીવીએ છીએ.^૮
અવશ્ય રાજ્યરૂપ માંસના નિમિત્તે સર્વ કોઈનું,
માંસના દુકાડા માટે કૃતરાંઓનું માંહોમાંહે જેમ
અશુભ થાય છે તેમ, શાંતિઓના દ્રોહરૂપ અશુભ
થાય જ છે; માટે આપણે બંધુઓના રક્ષણરૂપ
માંસને છાત ગણવું યોગ્ય હતું, તેમ જ રાજ્યરૂપી
માંસનો ત્યાગ કરવો તેને છાત ગણવું ઉત્તમ હતું.^{૧૦}
રે! રે! આપણને આ સમગ્ર પૃથ્વી સ્વાધીન થાય,
સુવર્ણના મોટા ઢગો મળે અથવા ગાય, ઘોડા વગેરે
સર્વ છાત પદાર્થોનો લાભ થાય, તોપણ આ મારી
નાખેલા બાંધવોનો ત્યાગ કરવો અયોગ્ય હતો.^{૧૧}
નિઃશંક, આ યુદ્ધમાં મરણ પામેલા સર્વ યોદ્ધાઓ
ના નામો નિઃશંક રીતે ૧ પૂર્ણ થઈને કોષ અને

હથોળેશમાં મૃત્યુના માર્ગમાં આરોહણ કરી, કેવળ
યમલોકમાં જ ગયા છે; અર્થાત્ આ યુદ્ધમાં મરણ
પામેલા યોદ્ધાઓને સ્વર્ગ મળશે જ નહિ; પરંતુ
તેઓને નરકની જ પ્રાપ્તિ થશે; કારણ કે તેઓ કામ-
વાસનાઓમાં દટાઈ ગયા હતા.^{૧૨} આ જગતમાં
સર્વ કોઈના પિતાઓ તથા પ્રદાયર્થ, સત્ય અને
ક્ષમાસંપન્ન થઈને અનેક કલ્યાણોનો લાભ મેળવ-
નારા પુત્રોને પ્રાપ્ત કરવા ઇચ્છે છે;^{૧૩} અને તે જ
પ્રમાણે સર્વ કોઈની માતાઓ ઉપવાસો, અનેક
દેવોની પૂજાઓ, ગૌરીવ્રત આદિ મતો, હુર્ગોત્સવ
આદિ કૌતુકો અને જીર્ણોદ્ધાર માંગલિક કર્મો
કરીને ગર્ભધારણને પ્રાપ્ત કરી શકે છે અને દશ
માસ પર્થત તે ગર્ભને ધારણ કરે છે.^{૧૪} વળી 'આ
ગર્ભ ક્ષેમકુળ જન્મ પામે તો સારું, જન્મીને
ચિરકાળ પર્થત ભેજવે તો ધણું જ સારું, જીવીને ભે
માનવત્વ અને જળવત્વ થાય તો આપણને સુખકાતા
થઈ પડે.' આવા આવા આ લોકના તથા પરલોકના
કૃષણ ફળહેતુઓની આશાઓમાં કાળ નિર્ગમન
કરે છે!^{૧૫} પણ અફસોસ! આ યુદ્ધમાં મરણ
પામેલા મહાપુરુષોની માતાઓના પૂર્વોક્ત સર્વ
પ્રકારના આશાકુરો કેવળ નિષ્ફળ થયા છે; કારણ કે
તે માતાઓના સુંદર કુંડલોને ધારણ કરનારા તરુણ
વયના પુત્રો પૃથ્વીના કોઈ જાતના લોભો લોભા
વિના તથા ત્રણ પ્રકારનાં જલ્મોમાંથી એક જાણને
પણ સંપૂર્ણ રીતે અહા કર્યા વિના યમલોકમાં
સિધાવી ગયા છે.^{૧૬-૧૮} અરેરે! આ યુદ્ધમાં મરણ
પામેલા હુયોધન આદિ રાજાઓનાં માતાપિતાઓ,
પુત્રોને યુવાવસ્થામાં આવેલા નેહ ધન-રત્ન આદિ-
નો ઉપભોગ કરી સુખી થવાની સ્થિતિ પર આભ્યાં
હતાં, તેટલામાં તો તેઓના રાજપુત્રો યુદ્ધમાં માર્યા
ગયા છે.^{૧૯} વળી જેઓ પંચાલવંશના અથવા કુરુ-
વંશના યોદ્ધાઓ આ રણસંઘાતમાં મૃત્યુ પામ્યા
છે તેઓ કેવળ મૃત્યુને જ પામ્યા છે, પણ સ્વર્ગ
આદિ દિવ્ય લોકને પામ્યા નથી; કારણ કે તેઓ
અર્થની તૃણાવાળા હતા, તે તૃણા પરિપૂર્ણ ન થાય
તો દીન અવસ્થાને પામનારા હતા, ઇન્ધિત પદાર્થનો
લાભ નહિ થતાં સંતાપ કરનારા હતા અને કોઈ
છાત પદાર્થોનો લાભ થતાં અત્યંત હર્ષ પામનારા
હતા. આવા વિષમ સ્વભાવના તે પુરુષોએ ભે કદાચ

વિજય મેળવ્યો હોત, તોપણ પૃથ્વીનો ઉપલોગ કરી શકત નહિ અને મૃત્યુને પામ્યા છતાં પણ તેઓને સ્વર્ગોદ્ધિક્ષણ મળશે નહિ.^x જો એમ ન હોય તો પોતપોતાના કર્મોથીજે સ્વર્ગમાં ગયેલા તે સર્વ પુરુષોને આ લોક કેમ જોઈ શકતો નથી ?^{૧૨૦/૨૧} રથલદિષ્ટિએ જોતાં આ લોકનો વિનાશ કરવામાં આપણે જ અવાંતર કારણભૂત ગણાયેલા છીએ, પરંતુ સૂક્ષ્મદિષ્ટિએ જોતાં આ વિનાશનું મુખ્ય કારણ આપણા રાજ્યને છીનવી લેવાથી, ધૃતરાષ્ટ્રના પુત્રોજે^{૧૨૨} અને આ બાબતમાં સર્વનું મૂળ કારણ તો રાજા ધૃતરાષ્ટ્ર જ છે; કારણ કે તેમનો આપણે કોઈ જાતનો અપરાધ કર્યો ન હતો, છતાં આપણને ઠગવામાં જ તેમની ભુદિ રિધર થઈ હતી, નિત્ય આપણો દેષ કર્યો કર્યો હતો, સદાકાળ કપટધૃત આદિથી જ તેમનું જીવન ઘડાઈ ગયું હતું અને કેવળ ઉપર ઉપરનો મિથ્યા વિનય તેમણે દર્શાવ્યા કર્યો હતો.^{૧૩} આખરે આ યુદ્ધ કરીને તેઓની મનઃકામના પૂર્ણ થઈ નથી તેમ આપણી કામના પણ અપૂર્ણ જ રહી છે. તેઓ જાણતા નથી તેમ આપણે પણ જાણતા નથી, તેઓએ આ પૃથ્વીનો ઉપલોગ કર્યો નહિ તેમ આપણે પણ ઉપલોગ કરી ચક્રા નહિ. રે ! એટલું જ નહિ પણ ઓંઓનાં સુખનો અથવા ગીતાવાદના શ્રવણસુખનો પણ કોઈ એ ઉપલોગ કર્યો નથી.^{૨૪} અરેરે ! ઘણી શોકજનક વાત છે કે, રાજા ધૃતરાષ્ટ્રે પોતાના વિદ્વાન અમાત્યોનું અથવા સુહૃદોનું વચન સાંભળ્યું નહિ, મહાકિંમતી રત્નોનો, પૃથ્વીનો તથા અદળક ધનની આવકનો લેશમાત્ર ઉપલોગ કર્યો નહિ; આપણા ધર દેષ હોવાને લીધે નિજ સંતાપ કર્યો કર્યો; આ લોકનું કોઈ જાતનું સુખ મેળવ્યું નહિ; પૂર્વકાળની આપણી સમૃદ્ધિ જોઈને નિસ્તેજ, ફિક્કા અને કૃશ થતા ગયા, જેથી સુખલપ્ત ચક્રુનિએ જીવાર રમવાનું જણાવ્યું અને પોતાના પુત્ર પરના પ્રેમમાં દુબળા બની જઈને પિતા ધૃતરાષ્ટ્રે અન્ધાધર્મગાંમાં પગ મૂકવાની પણ સંમતિ આપી.^{૨૫-૨૭} એટલે પછી તો રાજા દુર્યોધને પોતાના પિતાની, લીજની કે વિદુરની કોઈની પણ દરકાર કરી નહિ અને આખરે

મારો જેમ નાશ થયો છે, તેમ તેનો પણ નિઃસંશય નાશ થયો છે.^{૨૮} રાજા ધૃતરાષ્ટ્રે પણ વશમાં રાખ્યો નહિ, જેથી તે દુર્યોધન પ્રદીપ્ત યથાથી પ્રપ્રથર્ધને, સહોદરોનો ઘાત કરાવીને મરણધરણ થયો.^{૨૯} વળી દુર્યોધન સદાને માટે પાપી ભુદિનો હતો અને તેથી નિત્ય આપણો દેષ કરવામાં જ તે યુક્ત રહેતો હતો; જેના પરિણામે તે પોતાનાં વૃદ્ધ માતાપિતાને શોકાક્ષિમાં ફેંકી દઈ આ સંસારમાંથી ચાલ્યો ગયો છે.^{૩૦} અરે ! તેવો કયો બંધુ પોતે કુળવાન હોઈને પોતાના બંધુજનોના સંબંધમાં તેવાં અયોગ્ય વચનો બોલે કે, જેવાં યુદ્ધ કરવાની ઈચ્છાવાળા દુર્યોધને શ્રીકૃષ્ણની સમીપમાં કદાં હતાં ?^{૩૧} અરેખર ! આપણે આપણા પોતાના જ દોષથી સફાને માટે નાશ પામ્યા છીએ, અર્થાત્ દુર્યોધન આપણો હતો અને તેણે જે દોષ કર્યો હતો તે આપણો જ દોષ ગણાય; માટે આપણે સૂક્ષ્મની જેઠે સર્વ દિશાઓને બાળી નાખનારા હતા, છતાં આ સમયે તે દોષને લીધે બળી ગયા છીએ.^{૩૨} હર્મતિ દુર્યોધન આપણો વૈરી પુરુષ હતો અને તે પોતે એકલો જ મરણ પામ્યો છે તેમ નથી, પણ તેણે આપણા સર્વ કુળને નાશ કરાવ્યો છે.^{૩૩} કેવળ તે દુર્યોધનને માટે જ ઘણા અવધ્ય પુરુષોનો વધ કરીને આપણે જગતમાં નિંદાપાત્ર થયા છીએ અને રાજા ધૃતરાષ્ટ્ર પણ, કુળનો સંહાર કરનારા દુષ્ટભુદિ પાપી પુરુષનો રાજ્યાસન પર અક્ષિપેક કરીને હવે શોક જ કરે છે. હાય ! હાય ! ઘણા શુભાઓ માર્યા ગયા, મહાન પાપો કૃત્ય કર્યું અને આપણે પોતે જ આપણી અલીપ વસ્તુનો નાશ કર્યો, જેને લીધે આપણા બધાનો કોષ જોડે દૂર થઈ ગયો છે, તોપણ ઉત્પન્ન થયેલા આ શોક મને જંગળાવી નાખે છે-ગભરાવી નાખે છે. એ ધન-જય ! મનુષ્યે જે કંઈ પાપકર્મ કર્યું હોય, તેનો તે બદલ ઉપકાર કરવાથી, શુરજન આદિની પાસે નિવેદન કરવાથી, પશ્ચાત્તાપ કરવાથી, દાન દેવાથી, તપશ્ચર્યા કરવાથી, સર્વ ઉપાધિની નિવૃત્તિ કરીને સંસારનો ત્યાગ કરવાથી અથવા વેદાધ્યયન કે શાસ્ત્રાધ્યયન કરવાથી નાશ કરી શકાય છે.^{૩૪-૩૭} તેમાં પણ શ્રુતિ કહે છે કે, જે પુરુષ સંસારનો ત્યાગ જ કરી દે છે, તે પુરુષને પુનઃ પાપકર્મ કરવાનો

x બુદ્ધિધરનાં આ વચનો લોકાર્થાત્મક સંપ્રદાયને અનુસરતાં છે, તે ધ્વાનમાં રાખવું. —નીલકંઠ

અવકાશ જ રહેતો નથી; એટલું જ નહિ પણ સંસારનો ત્યાગ કરનાર પુરુષ પુનઃ જન્મભરણના ફેરામાં પડતો જ નથી. એ જ આશયથી શ્રુતિ કહે છે કે, 'ત્યાગેનૈકે અમૃતત્વમાનસુઃ' કેટલાએક પુરુષો કેવળ સંસારત્યાગથી જ મોક્ષને પામી ગયા છે. ૩૮ તેમાં કારણ એ જ છે કે, સંસારનો ત્યાગ કરવાથી પુરુષને યોગમાર્ગ મળી આવે છે. પછી શ્રવણ-મનન-નિદિધ્યાસન આદિ કર્યોથી તેની બુદ્ધિ 'અહં બ્રહ્માસ્મિ' આવા નિશ્ચયવાળી થાય છે અને આતે અખંડાનંદ-પરબ્રહ્મની સાથે તે પુરુષ એકતાને પામે છે. એા ધર્મજય ! બ્રહ્મજ્ઞાનસંપન્ન એવો મનનશીલ-સુનિ, જેવો સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વથી રહિત થાય છે કે તુરંત જ બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ રહે છે, ૩૯ માટે હે શત્રુતાપન અર્જુન ! હું તમારી બધાંની સંમતિ લઈ ને હવે વનમાં જ આવ્યો જઈશ. વળી શ્રુતિ પણ કહે છે કે, પરિશ્રદ્ધવાન પુરુષ જીવન્મુક્તિના સુખરૂપ સંપૂર્ણ ધર્મને કદી સંપાદન કરી શકતો નથી. આ વાત મને પણ પ્રત્યક્ષ જ એવામાં આવી છે. જો, હે શત્રુસૂત્રન ! મેં પરિશ્રદ્ધની ઇચ્છા રાખીને આ મહાન પાપ કર્યું છે. વળી પણ શ્રુતિ કહે છે કે, 'પુરુષ પરિશ્રદ્ધનો ત્યાગ કરવાથી જન્મભરણના નાશના કારણભૂત આત્મજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરી શકે છે, માટે હું પણ રાજ્યનો તથા સુખોનો ત્યાગ કરી શોક અને મમતાથી રહિત થઈ ને કોઈ વનવગડામાં આવ્યો જઈશ અને હે કુરુનંદન ! તું નિષ્કંટક થયેલી અકલ્યાણી પૃથ્વી પર રાજ્ય કર. મને રાજ્યનું કે ભોગોનું કંઈ પણ પ્રયોજન નથી.'

આમ કહીને રાજા યુધિષ્ઠિરે બોલ્યું બંધ કર્યું એટલે તેમનો નાનો ભાઈ અર્જુન બોલી બેઠો. ૪૦-૪૪

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્જીત રાજધર્માનુશાસનપર્વમાં 'યુધિષ્ઠિરનાં વચનો' નામનો અધ્યાય ૭ મો સમાસ

અધ્યાય ૮ મો

અર્જુનનાં વાક્યો-ધન ત્રિના ધર્મ નથી

॥ વૈશંપયન ઉવાચ ॥

અર્જુન ઉવાચેદમધિસિત્ત્વમ્મી ।

અભિનીતતરં વાક્યં દ્વદવાદપરાક્રમઃ ॥ ૧ ॥

વૈશંપયન બોલ્યા : હે જનમેજય ! બલે કોઈ એ

તિરસ્કાર કર્યો હોય તેમ યુધિષ્ઠિરનાં વાક્યોને સહન નહિ કરનારો, દંઢ વચન અને દંઢ પરાક્રમી એવો મહાતેજસ્વી ઈંદ્રપુત્ર અર્જુન પોતાનું પરાક્રમ અને સ્વરૂપ અતિ ઉચ્ચ કરીને હસતો હસતો અને ગલ્લોક્ષાં ચાટતો ચાટતો આવું ન્યાયયુક્ત વચન બોલ્યો. ૧૨

અર્જુન બોલ્યો : 'અહો ! આ તે કેલું દુઃખ ? અહો ! આ તે કેલું કષ્ટ ? અહો ! આ તે કેટલી બધી મૂર્ખતા, કે જે પ્રથમ મહાદિવ્ય કર્મ કરીને ઉત્તમ લક્ષ્મી સંપાદન કરી અને હવે તેના ત્યાગ કરવા માટે તમે તૈયાર થઈ બેઠો છો ! એ શું ? પ્રથમ શત્રુઓનો સંહાર કર્યો અને સ્વધર્માનુસાર પૃથ્વીને મેળવી લીધી, તો હવે સર્વ થઈ ગયા પછી બુદ્ધિની હીનતાને લીધે આવી મળેલા સર્વ વૈભવોનો તમે શા માટે ત્યાગ કરો છો ?' અરે ! પણ ખરું છે કે, નપુંસકને અથવા દીર્ઘસ્ત્રીને (કંડી પ્રવૃત્તિના માણસને) રાજ્ય ક્યાંથી હોઈ શકે ? એા રાજા ! તમે પોતાનો નાશ થઈ બળ તે માટે કાયર હતા અને બીજાઓના વધ કરવા માટે જો આજસુ હતા, તો પછી તે સમયે કોપથી ધૂંધવાઈ ઊઠીને સર્વ રાજાઓનો શા માટે નાશ કર્યો ? જે પુરુષનાં કલ્યાણો સર્વ તરફથી નષ્ટ થયાં હોય, પોતે દરિદ્રી હોય, તેથી જ સર્વ લોકમાં અપ્રસિદ્ધ હોય અને પુત્ર, પશુ આદિ પરિવારથી હીન હોય તે પુરુષ જ ભિક્ષાચરણ કરીને આજીવિકા અલાવવાની ઇચ્છા કરે છે અને કોઈ બીજાના જ પુરુષાર્થ પર આધાર રાખી અર્થસંપાદન કરવાની ઇચ્છા કરતો નથી; પણ તમે તો સર્વ કલ્યાણોને પામ્યા છો, ધનસંપત્તિથી સંપન્ન છો, જગતમાં વિખ્યાત છો, પુત્ર, પશુ આદિ પરિવારથી સુક્રા છો અને પોતાના જ પુરુષાર્થથી સર્વ અર્થોને પામ્યા છો, છતાં ભિક્ષાચરણ કરી આજીવિકા અલાવવાની તમે ઇચ્છા રાખો છો તેથી મને જણાય છે કે, તમારી બુદ્ધિ વિપરીત જ થઈ ગઈ છે. ૧૩ એાં રાજા ! સમૃદ્ધિપૂર્ણ રાજ્યનો ત્યાગ કરી તમે ભિક્ષાનું પાત્ર હાથમાં લઈ પાપિષ્ઠ કાપાલીવૃત્તિનો આશ્રય કરશો અને તે દ્વારા તમારું જીવન ગાળશો, તેથી લોકો તમારા સંબંધમાં શું કહેશે ? હે પ્રભુ ! ધર્મોદ્ધિ સર્વ અર્થોનો ત્યાગ કરી કલ્યાણબ્રહ્મ અને દરિદ્ર થઈ-

ને મૂંઢ મનુષ્યની પેઠે શિક્ષા માગવાની તમે શા માટે ઇચ્છા કરો છો ?^{૧૮} તમે આ રાજકુળમાં ઉત્પન્ન થયા છો અને સમગ્ર પૃથ્વીને પણ જીતી છે, છતાં ધર્મ અને અર્થનો સંપૂર્ણ ત્યાગ કરીને તમે વનમાં ચાલ્યા જાઓ છો, તે કેવળ મૂર્ખતા છે.^{૧૯} વળી તમારા ધર્મરૂપ યજ્ઞમાર્ગનો ત્યાગ કરી તમે વનમાં ચાલ્યા જશો તો પાછળથી દુષ્ટ પુરુષો આ પૃથ્વી પરથી યજ્ઞમાર્ગનો છેક નાશ કરી નાખશે; તેનું પાપ કેવળ તમારે જ શિરે આવી લાગશે, તેનો વિચાર કરો.^{૨૦} પરિચ્છેદના ત્યાગરૂપ નિષ્કિંચનતા કેવળ મુનિઓના ધર્મ તરીકે જ ગણાય છે. એ જ કારણથી રાજા નહુપે ધનના અભાવને લીધે ઘાતકી કર્મ કરીને કહ્યું છે કે, ‘આ જગતમાં નિર્ધનતાને સર્વથા ઘિક્કાર હોય !’^{૨૧} તમારા જાણવામાં જ છે કે, આવતીકાલ માટે પણ ધાન્યાદિકનો પરિચ્છેદ નહિ કરવારૂપ નિષ્કિંચનતા કેવળ ઋષિઓના જ ધર્મ તરીકે ગણાય છે; પણ જેને વિદ્વાનો ગૃહસ્થ-ધર્મ કહે છે, તે તો કેવળ ધન દ્વારા જ થઈ શકે છે;^{૨૨} માટે જ જગતમાં કહેવાય છે કે, ‘જે મનુષ્ય પારકાના ધનનું હરણ કરે છે, તે મનુષ્ય વાસ્તવિક દૃષ્ટિએ તેના ધર્મનું જ હરણ કરે છે.’ તો હે રાજા! આપણે ક્ષત્રિયો ધનનું હરણ કરી આપણા ધર્મનો જ નાશ કરનારા કયા પિતાનો અથવા ભાઈનો અપરાધ સહન કરી શકીએ ?^{૨૩} આ જગતમાં દરિદ્ર મનુષ્યને પાસે ભીલેલો ભોઈને પણ લોકો તેની તરફ તિરસ્કારભરેલી દૃષ્ટિ કરે છે, માટે અવશ્ય દરિદ્રતા આ લોકમાં એક પાપરૂપ છે. તેની પ્રથંસા કરવી તે તમને યોગ્ય નથી.^{૨૪} ઓ રાજા ! જેમ પતિત પુરુષ શોક કરવા યોગ્ય છે, તેમ નિર્ધન પુરુષ પણ શોક કરવા યોગ્ય જ છે, માટે પતિતમાં કે નિર્ધન માં મને તો કાંઈ વિશેષ ફેર દેખાતો નથી.^{૨૫} અહીંતડીંથી એકઠું કરીને ધનની જો વૃદ્ધિ કરવામાં આવે છે, તો પર્વતમાંથી જેમ નાની નાની અનેક નદીઓ ચાલુ રહે છે તેમ, તે ધનમાંથી અનેક જાતની ક્રિયાઓ ચાલુ રહે છે. સર્વ કાર્યો ધનસંચય થી સિદ્ધ થઈ શકે છે.^{૨૬} ઓ રાજા ! ધનથી જ ધર્મ, અર્થ અને મોક્ષ એ ત્રણે પુરુષાર્થો સિદ્ધ થાય છે. રે ! એટલું જ નહિ, પણ ધન વિના લોકોની પ્રાણુચાત્રા પણ સિદ્ધ થઈ શકતી નથી.^{૨૭} પુરુષ

બુદ્ધિથી હીન હોય અને અધૂરામાં પૂરું વળી ધનથી જો રહિત હોય, તો ઔષ્મક્રતુમાં નાની નાની નદીઓનો જેમ નાશ થઈ જાય છે, તેમ તેની સર્વ ક્રિયાઓનો નાશ થઈ જાય છે;^{૨૮} માટે જ જેની પાસે ધન છે તેના મિત્રો છે, જેની પાસે ધન છે તેના સર્વ કોઈ બાંધવો છે, જેની પાસે ધન છે તે જ પુરુષ ગણાય છે અને જેની પાસે ધન છે તે જ પંડિત કહેવાય છે.^{૨૯} ધર્માર્થકામ આદિ પુરુષાર્થોની ઇચ્છા રાખનારો પુરુષ જો ધનહીન હોય તો તેનાથી કોઈ જાતનો પુરુષાર્થ સિદ્ધ કરી શકાતો નથી; માટે જેમ હાથીઓ ખીજા હાથીઓને ખેંચી લાવે છે, તેમ ધન જ સર્વ પુરુષાર્થોને સિદ્ધ કરી શકે છે.^{૩૦} ઓ રાજા ! ધર્મ, કામ, સ્વર્ગ, હર્ષ, ક્રોધ, શાસ્ત્રશ્રવણ અને ઇન્દ્રિયનિગ્રહ એ બધું કેવળ ધનથી જ થઈ શકે છે.^{૩૧} હે મહાપુરુષ ! ધનથી કુળ પ્રભુતાને ભોગવે છે અને ધનથી ધર્મની અભિવૃદ્ધિ થાય છે; પરંતુ ધનહીન પુરુષને આ લોકમાં કે પરલોકમાં પણ મુખ મળી શકતું નથી.^{૩૨} વળી નિર્ધન પુરુષ યથાવિધિ ધર્મકૃત્યોને કરી શકતો નથી અને પર્વતમાંથી જેમ નદીપ્રવાહ ઝરે છે, તેમ ધનમાંથી જ ધર્મનાં ઝરણાંઓ ઝરે છે.^{૩૩} હે રાજા! નિર્ધન મનુષ્યોને ત્વાં પશુઓ હોતાં નથી, નોકર-ચાકરો હોતા નથી તેમ અતિથિઓ પણ કદી હોતા નથી; માટે ધનહીન પુરુષને જ લોકો કૃશ (ક્ષીણ) કહે છે. શરીરે કૃશ થયેલાને ક્ષીણ કહેતા નથી.^{૩૪} હે રાજા! લગાર ન્યાયદંડિથી તમે જીતો તો ખરા. દેવો અને અસુરો કે જેઓ શિષ્ટ ગણાય છે, તેઓના આચાર તરફ તમે દંષ્ટિ કરો ! દેવતાઓએ પોતાના જ્ઞાતિ-અસુરોનો વધ કરીને જ ધન સંપાદન કર્યું છે.^{૩૫} વળી ખીજાઓના ધનનું રાજાથી હરણ ન થઈ શકતું હોય, તો પછી રાજાએ કયે માર્ગે ધર્મોચરણ કરવું ? કારણ કે રાજાને માટે તેવી ખીજા કોઈ પણ વૃત્તિ છે જ નહિ; માટે જ વેદવેત્તાઓએ સર્વ વેદોમાં આટલો જ નિશ્ચય કરી મૂક્યો છે કે, ‘રાજાએ નિત્ય વેદાધ્યયન કરવું, દોષોને જાણવાની શક્તિ ખીલવવી, સારી પેઠે ધનસંચય કરવો અને યતનપૂર્વક યજ્ઞયાગો કરવા.’^{૩૬} જીત્યો, સ્વર્ગમાં દેવતાઓએ જે જે દિવ્ય સ્થાનો મેળવ્યાં છે, તે સર્વ કેવળ ક્રોહથી જ મેળવ્યાં છે. દેવતા-

એએ પોતાના બાંધવ-અસુરોનો દ્રોહ કર્યો વિના બીજું શું કર્યું છે ૧૨૮ આ રીતે દેવોએ પણ અન્યાયથી બાંધવાનો દ્રોહ કરીને સ્વર્ગ મેળવ્યું છે અને સનાતન વેદવચનો પણ ક્ષત્રિયોને તેવી આજ્ઞા આપે છે કે, તેઓએ ધન મેળવીને નિત્ય અધ્યયન કરવું, અધ્યાપન કરવું, યજ્ઞ કરવા અને કરાવવા. ૨૯ રાજા બીજાના ધનનું હરણ કરે છે અને તે જ ધન તેને માટે શ્રેયસ્કર થઈ પડે છે; કારણ કે રાજાને માટે અન્ય વૃત્તિથી ધનસંચય કરવાનું છે જ નહિ, જેથી યજ્ઞને માટે પશુબીજ આદિના વધનું પાતક જેમ ગણવામાં આવતું નથી, તેમ રાજાઓને પણ બીજાઓના ધનનું હરણ કરવામા દોષ લાગતો નથી. ૩૦ રાજાએ એ રીતે જ આ પૃથ્વીને છતે છે અને છત્યા પછી તેઓ કહે છે કે, આ પૃથ્વી અમારી છે. દયાંત તરીકે પિતાના ધનને મેળવીને પુત્રો જેમ કહે છે કે, આ ધન અમારું છે તેમ. ૩૧ મોટા મોટા રાજાઓ કે જેઓ સ્વર્ગમાં ગયા છે તેઓ પણ આ ધર્મને જ સર્વોત્કૃષ્ટ કહી ગયા છે. જેમ કોઈ પૂર્ણ મહાસાગરમાંથી જુદા જુદા અનેક જળ પ્રવાહો હશે હિસાઓમાં વહી રહે છે, તેમ ધનસંપન્ન રાજકુળથી જુદા જુદા અનેક ધનપ્રવાહો જગતમાં વિસ્તીર્ણ થઈ રહે છે. આ પૃથ્વી પૂર્વે દિલીપની, તૃગ્ગની, નહુષની, અંબરીષની તથા માંધાતાની હતી, તે પૃથ્વી હાલ તમારે સ્વાધીન થયેલી છે. તમારી પાસે સર્વેવ દક્ષિણવાળો દ્રવ્યમય યજ્ઞ કરવાનો સમય આવી પહોંચ્યો છે, છતાં તમે યજ્ઞ નહિ કરો તો રાજ્યનું સર્વ પાપ તમારા પર આવી લાગશે. વળી જે માંડલિક તથા પ્રજાઓનો રાજા સંપૂર્ણ દક્ષિણવાળો અધ્યમેધ યજ્ઞ કરે છે તેના એ યજ્ઞમાં તે સર્વ માંડલિકો અને પ્રજાઓ આવીને અવલૂપ્તસ્નાનમાં પવિત્ર થાય છે; કારણ કે રાજાએ કરેલો તે યજ્ઞ માંડલિકોના તથા પ્રજાઓના ધનમાંથી પરિપૂર્ણ થયેલો હોય છે. વળી આવા સર્વમેધ મહાધનમાં વિધવરૂપ મહાદેવે સર્વ ભૂતો નો હોમ કરી દીધો હતો અને છેવટે પોતાના દેહનો પણ હોમ કર્યો હતો; તો પછી તે યજ્ઞમાં બીજાઓના દ્રવ્યનો હોમ થાય, તેમાં શું આશ્ચર્ય છે? હે રાજા! આ યજ્ઞિય માર્ગ અનાદિ અનંત કાળનો છે. તેનો અંત જ નથી એમ અમારા સાંભળ

વામાં આવ્યું છે; વળી એ યજ્ઞિય માર્ગમાં પણ, યજ્ઞમાન, પત્ની, ત્રણ વેદો અને ચાર ઋત્વિજો આ દશ પ્રકારના રથો પ્રચાર કરી રહ્યા છે, માટે આ સનાતન મહામાર્ગનો ત્યાગ કરી તમે કુમાર્જે જાઓ મા. ૩૨-૩૭

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસનપર્વ-માં 'અર્જુનનાં વાક્યો' નામનો અધ્યાય ૮ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૯ મો

યુધિષ્ઠિરનાં વાક્યો—ના, હું તેા
સંન્યાસી જ થઈશ

॥યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

મુહૂર્ત તાવદેકાગ્રો મનઃશ્રોત્રેન્તરતામ્નિ ।

ધારયન્મપિ તચ્છુત્વા રોચેત વચ્ચનં મમ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિર બોલ્યા : 'હે અર્જુન! એક મુહૂર્તભર તું પ્રથમ એકાગ્ર થઈ ને તારા મનને શ્રોત્રેન્દ્રિયમાં તથા હૃદયમાં સ્થિર કર; એટલે મારું વચન સાંભળતાંની સાથે જ તને રુચિકર થશે. ૧ હું સત્કપુષોના આચરેલા માર્ગમાં જ ગમન કરીશ અને આ સર્વ આગ્ર્ય સુખોનો ત્યાગ કરીશ; પણ તારા માટે આ રાજ્યનો કદી સ્વીકાર કરીશ નહિ. ૨ તું પ્રથમ મને પ્રશ્ન કર કે, આ જગતમાં કેવળ એકલા માણસથી જ જઈ શકાય તેવો કલ્યાણકારક માર્ગ કયો છે? એટલે હું તને તે માર્ગ દેખાડીશ અથવા તું મને તેના સંબંધમાં પ્રશ્ન નથી પૂછનો છતાં હું તને તે માર્ગ બતાવું છું, સાંભળ. ૩ પ્રથમ તો હું વનવાસીઓના ધર્મનું આચરણ કરીશ. તે આ રીતે કે, આગ્ર્ય સુખોને લગતા સર્વ આચારોનો ત્યાગ કરી હું મહાન તપશ્ચર્યો કરીશ અને અરણ્યનાં ફળમૂળોનું આશન કરી મૃગોની સાથે વિચરીશ. ૪ વનમાં વસીને બે વખત સ્નાન કરી યથા-યોગ્ય સમયે અગ્નિમાં હોમ કરીશ અને નિયમિત આહાર લઈને શરીરને કૃશ કરી નાખીશ તથા મૃતચર્મ, વલ્કલ વસ્ત્રો અને જટા ધારણ કરીશ. ૫ ટાંઢ, તાપ, વાયુ, ક્રોધ, તૃષ્ણા અને પરિશ્રમને સહન કરી શાઓક્ત તપશ્ચરણ દ્વારા મારા શરીરને શોષવી નાખીશ. ૬ ત્યાં અરણ્યમાં વસનારા મૃગો અને પક્ષીઓની, મન અને કાનને પ્રીતિ કરનારી હર્ષ જનક સુંદર વાણી શ્રવણ કરીશ. ૭ અને વળી પ્રકુંઢ

થયેલા વૃક્ષોનો તથા લતાઓનો રમ્ય સુગંધ સૂંઘતો સૂંઘતો અનેક જાતનાં રમણીય વનદંડરોને નિહાળ્યા કરીશ, તેમ જ યુરુકુળમાં વસી રહેલા વાનપ્રસ્થ મનુષ્યોના દર્શન કરીશ ને કદાપિ તે વનવાસીઓનું જ જ્યારે અપ્રિય નહિ કરું, તો પછી આમવાસી મનુષ્યોનું અપ્રિય કેમ જ કરીશ ?^{૧૮} હું નિત્ય એકાંતમાં રહેવાનો અભ્યાસ કરી સંસારના તાર્ત્રિક વિષયો પર વિચાર ચલાવીશ, પકવ-અપકવ હરકોઈ લોભ્ય પદાર્થથી મારી આલ્પવિકા ચલાવીશ અને વનમાં ઉત્પન્ન થયેલા કૃષ્ણ મૂળોથી અથવા છેવટ જળ કે વાણી વડે પિતૃઓનું તથા દેવતાઓનું તર્પણ કરીશ.^{૧૯} આ પ્રમાણે આરણ્યક શાસ્ત્રના મહાઉચ વિધિનું સેવન કરી આ મારા શરીરના અંતની રાહ જોયા કરીશ,^{૨૦} અથવા મરતક મુડાવીને સંન્યાસીધર્મનો સ્વીકાર કરી, હું એકલા પ્રતિદિન એકેએક વનસ્પતિ પાસે કૃષ્ણની ભિક્ષા માગીને મુનિવૃત્તિથી નિર્વાહ કરીશ અને એમ કરતા મારા શરીરને ખપાવી દઈશ.^{૨૧} તે સમયે મારું આ શરીર અરણ્યની ધૂળથી ખર ડાઈ જશે, શૂન્ય પર્ણકુટીઓનો હું આશ્રય લઈશ, કોઈ સમયે વૃક્ષોના મૂળ પાસે પશુ નિવાસ કરીશ અને સર્વ પ્રિય-અપ્રિય સંબંધોનો ત્યાગ કરીશ.^{૨૨} કોઈ વરતુને માટે હું હર્ષશોક કરીશ નહિ, નિંદા અને સ્તુતિમાં મારી વૃત્તિને મમાન જ કરી દઈશ. તેમ જ સર્વ આશાઓનો, સર્વ મમતાઓનો, સર્વ સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોનો તથા પરિચ્છેદનો ત્યાગ કરી દઈશ.^{૨૩} કેવળયોગમાર્ગનો જ હું આશ્રય કરી મારા આત્મામાં જ રમણ કરીશ, મારા અતઃકરણને શુદ્ધ કરીશ તે સમયનો મારો દેખાવ જડ જેવો, આધળા ના જેવો અથવા બહેરાના જેવો થઈ જશે અને કોઈની સાથે કદી પણ વાર્તાલાપ સુદ્ધા કરીશ નહિ. વળી વિશેષમાં જરાયુજ, અહમ્, સ્વદેહ અને ઉદ્ભિન્નજ આદિ ચાર પ્રકારના જંગમ પ્રાણીઓની દે વૃક્ષ આદિ સ્થાવર પ્રાણીઓની કદી પણ હિંસા કરીશ નહિ અને સ્વધર્મસ્થ અથવા કેવળ ઇદ્રિય પોષક સર્વ પ્રજાઓ પ્રત્યે અથવા સર્વ પ્રાણીઓ પ્રત્યે હું સમભાવથી વર્તીશ.^{૨૪} હું કોઈની હામી કરીશ નહિ, કોઈના પ્રર ખમર ચડાવીશ નહિ, નિત્ય પ્રસન્નમુખ રહીશ અને સર્વદા ઇદ્રિયોને

વશમાં રાખીશ.^{૨૫} જતા જતા કોઈને માર્ગ પૂછીશ નહિ, હરકોઈ માર્ગે ચાલ્યો જઈશ. કોઈ દિશા અથવા દેશમાં વિશેષે કરી જવાની ઇચ્છા જ કરીશ નહિ.^{૨૬} રાં એટલું જ નહિ પણ કોઈ પ્રદેશે જવાની હું અપેક્ષા જ રાખીશ નહિ, પાછળ દૃષ્ટિ પણ કરીશ નહિ, કામકોષાદિકનો ત્યાગ કરી કેવળ અંતરાત્મામાં જ મારી વૃત્તિને સ્થિર કરીશ અને આલ્પબાળ ચાલની વેળા પણ સ્થૂળસૂક્ષ્મ શરીરના અભિમાનનો ત્યાગ કરીશ.^{૨૭} અહીં તને ઠંઠાથ શકા થશે કે, આવી રીતે વર્તન કરવાથી નમારા શરીરને ટકાવી રાખવા માટે તમે શુ કરી ગઈશો ? તેના સમાધાનમાં તું સાક્ષળ, સર્વ કોઈ શરીરોના પૂર્વજન્મના સંસ્કારો તે શરીરોનો નિર્વાહ કરી દેવા માટે સ્વાભાવિક રીતે જ આગળ આગળ ચાલીને વ્યવસ્થા કરી આપે છે, જેથી તેઓને માટે તે સંસ્કારથી ઉત્પન્ન થયેલા લોભનો સ્વતઃ જ તૈયાર રહે છે, જેથી હું પણ મારા પ્રાચીન સંસ્કારો થી પ્રાપ્ત થયેલા લોભનોનો બને પ્રકારના શરીરો ના અભિમાનનો ત્યાગ કરીને સ્વીકાર કરી લઈશ. માત્ર અપમાન, અપલોભ્ય આદિ વિરુદ્ધ દ્વંદ્વોનો હું વિચાર નહિ કરું.^{૨૮} સંન્યાસીઓનો ધર્મ છે કે, અદ્ય અને સ્વાદ વિનાનું લોભન માત્ર એક જ ગૃહેથી બે મળી રહે તો બીજે ગૃહે જવું નહિ; પણ બે એક જ ગૃહે ન મળે તો બીજે ગૃહે જઈને, બીજે ગૃહે ન મળે તો ત્રીજે ગૃહે જઈને-આમ સાત ગૃહે ફરીને ભિક્ષા લઈ લેવી.^{૨૯} તેમાં પણ જે ધરમાથી ખુમાડો નીકળતો ન હોય, જેમાં સાંખ્ય સ્વસ્થાને મૂકી દેવામાં આવ્યું હોય, રસોઈ થઈ ગયેલી હોવાથી અગ્નિદેવને જ્યાથી રજા આપી લીધી હોય, ધરના સર્વ મનુષ્યોએ લોભન કરી લીધું હોય, લોભન પાત્રોનો સચાર જ્યા દૂર થઈ ગયો હોય અને સર્વ ભિક્ષુકો ભિક્ષા લઈને જ્યાથી ચાલ્યા ગયા હોય, તેવા ગૃહે જ સંન્યાસીએ ભિક્ષા લેવા માટે જવું જોઈએ, તે પણ એક વખત જ ભિક્ષા માટે જવું જોઈએ, અને બે, ત્રણ કે પાંચ ગૃહે ફરીને જ જે મળે તે લઈને પાછા ફરવું જોઈએ હું પણ તે પ્રમાણે જ ભિક્ષા ચરણ કરીશ, સર્વ જાતના સ્નેહપાશોનો ત્યાગ કરી આ પૃથ્વી પર વિચરીશ, ઇદ-અનિદનો લાભ-અલાભ થતા પણ સમદૃષ્ટિ રાખીને મહાન તપશ્વર્મો

કરીશ, જીવવાની ઇચ્છાવાળા મનુષ્યની પેઠે ધના-
દિનો સચ્છ કરીશ નહિ, તેમ મરવાની ઇચ્છાવાળા
મનુષ્યની પેઠે અન્નાદિનો ત્યાગ પણ કરીશ નહિ,
જીવિતને કે મરણને અભિનંદન આપીશ નહિ,
કોઈનો દ્રેષ કરીશ નહિ, મારા એક હાથને કોઈ
પુરુષ વાસલાથી છોલી નાખશે અને બીજા હાથને
કોઈ બીજો પુરુષ ચઢતું લેખન કરશે તો તેઓ
બનેના કલ્યાણ કે અકલ્યાણનું હું ચિંતન કરીશ
નહિ. જીવતા મનુષ્ય જે કોઈ પોતાના અભ્યુદય
માટેની ક્રિયાઓને કરે છે, તે સર્વ ક્રિયાઓનો હું
ત્યાગ કરીશ, માત્ર નિમેષ, ઉન્મેષ, અશન, પાન
આદિ શરીરનિર્વાહ માટેની જ ક્રિયાઓને હું કરીશ,
પરંતુ તે ક્રિયાઓમા પણ હું આસક્તિ રાખીશ
નહિ, સર્વ ઇદ્રિયોની ક્રિયાઓનો તો સર્વથા ત્યાગ
જ કરી હઈશ. મનના સકલ્પોને નિત્ય વશમા
રાખીશ, બુદ્ધિના મળને સારી પેઠે દૂર કરી નાખીશ,
સર્વ જાતના સંગોથી મુક્ત થઈશ, સર્વ રેનેહ
પાશોને તોડી નાખીશ અને વાચુ સમાન ધર્મનો
આશ્રય કરી સ્વતંત્ર જીવન ગાળીશ. ૨૨-૨૮ આ
રીતે વીતરાગી થઈને પૃથ્વી પર હું વિચરીશ અને
ચિરસ્થાયિની તુષિને હું પ્રાપ્ત કરીશ. ઓહ! આ
સ સારજળમાં ફસાવીને તૃષ્ણાએ અજ્ઞાન દ્વારા
મારી પાસે મહાન પાપ કરાવ્યું છે. ૨૯ આ સ સાર
મા તેવા પણ કેટલાએક મૂઠ પુરુષો છે કે, જેઓ
કેવળ સ્વસુખના નિમિત્તે જ વળગી રહેલાં ત્રીપુત્રા
દિકના પોષણ માટે સારાનરસા અનેક કાર્યો કરે
છે, ૩૦ પરંતુ તેઓ સમજતા નથી કે, આયુષ્ય
પૂર્ણ થતા શરીરનો ત્યાગ કરીને પ્રાણે જ્યારે
આત્મા જાય છે, ત્યારે માત્ર પોતે કરેલાં કાર્યો જ
સર્વકોઈનો કેટો પકડે છે અને કર્મના કરનારને
જ તેનું ફળ લોગવડુ પડે છે. ૩૧ હે અર્જુન! આ
સંસારચક્ર રથના પેડાની પેઠે આ રીતે ફર્યા જ કરે
છે અને તેમા ભ્રમણ કરનારા આ સર્વ જૂતસમુ
દાય તેવા તેવા કાર્યપ્રસંગે અન્યોન્ય સાથે સંયોગ
માં આવે છે. ૩૨ ખરેખર, આ, સંસાર જન્મ,
મૃત્યુ, જરા અને વ્યાધિઓની વેદનાઓથી ભરપૂર
છે. રજનુમા દેખાતા પ્રાતિજન્ય સર્પની પેઠે કેવળ
મિથ્યા છે, છતાં જાણે અપાર હાથ તેવા દેખાય
યાગ કરે છે તેને જ સુખ

મળે છે. ૩૩ દેવતાઓ પણ સમય પૂર્ણ થતાં સ્વર્ગ-
માંથી જ્યારે મૃત થાય છે અને મોટા મહર્ષિઓ
પણ પોતાના પદથી જ્યારે બ્રહ્મ થાય છે, ત્યારે
સર્વના કારણભૂત અવિદ્યાના તત્ત્વને દુઃખમય જાણ
નારે કયો જાણી પુરુષ સ્વર્ગના ઐશ્વર્યની પણ
ઇચ્છા કરે? ૩૪ અરે! આ પૃથ્વીમાં પણ કેટલાએક
ક્ષુદ્ર રાજાઓ પોતાના અપમાનરૂપ સ્વરૂપ કારણે
માટે સામાદિક ઉપાયોવાળાં અનેક જાતનાં કપટો
કરીને મોટા ચક્રવર્તી રાજાનો વધ કરે છે; ૩૫ માટે
આ સમયે ઘણું ઘણું કથાં પછી મને જ્ઞાનરૂપી
અમૃત મળ્યું છે. તેનો આસ્વાદ લઈ નિત્યને માટે ક્ષય
શૂન્ય અને સર્વદા એકસ્વરૂપ એવા મોક્ષસ્થાનને જ હું
મેળવીશ, ૩૬ અને નિરતર એ પૂર્વોક્ત ધૃતિમાર્ગ-
નો આશ્રય કરી નિર્ભય રીતે જગતમાં વિચરીને
જન્મ, મૃત્યુ, જરા અને વ્યાધિઓની વેદનાથી
ભરેલા આ મારા દેહનો અંત આણીશ. ૩૭

કવિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસનપર્વ-
મા 'યુધિષ્ઠિરના વાક્યો' નામનો અધ્યાય ૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૦ મો

ભીમસેનનું ભાષણ-ક્ષત્રિયને માટે
સંન્યાસ છે જ નહિ

॥ સીમ ઉવાચ ॥

શ્રોત્રિયસ્યેવ તે રાજનું મંદકસ્યાવિપશ્ચિતઃ ।

અનુવાકહતા બુદ્ધિર્નૈષા તત્ત્વાર્થદશિની ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરના એ વચનો સાલળી ભીમસેન બ્રાહ્મી
બોલ્યો : હે રાજન! મંદબુદ્ધિના અને અર્થ-
જ્ઞાનથી શૂન્ય એવા કોઈ વેદપાઠક શ્રોત્રિય બ્રાહ્મણની
(વેદિયા ઢોરની) બુદ્ધિ નિત્ય કેવળ વેદપાઠ કરીને
જેમ નષ્ટ થઈ જાય છે, તેમ તમારી બુદ્ધિ પણ
નષ્ટ થઈ ગઈ છે, તત્ત્વાર્થનું દર્શન કરવામાં
અશક્ત થઈ પડી છે. ૧ હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા! આ રીતે
તમારું ચિત્ત કેવળ આલસ્યમાં જ તલ્લીન હતું અને
તમે પોતે રાજધર્મોની આ પ્રમાણે નિદા કરનારા
હતા, તો પછી આ કૌરવોનો નાશ કરી તમારા
હાથમાં શું ફળ આવ્યું? શા માટે કૌરવોનો નાશ
કર્યો? ૨ માત્ર તમારા સિવાય, ક્ષાત્રધર્મનું આચરણ
કરનારા પુરુષની અંદર ક્ષમા, અનુકંપા, દયા કે
કૌમળતા અમારા જોવામાં આવી જ નથી. ૩ તમારી

બુદ્ધિને પ્રથમથી જ આવા પ્રકારની જો બાણી હોત, તો અમે હથિયાર હાથમાં લેત જ નહિ અને કોઈને મારત પણ નહિ.^૪ પરંતુ શરીરનો નિર્વાહ કરવા માટે કેવળ ક્ષિપ્રાચરણ જ કરત અને રાત્રીઓનું આ દારણુ યુદ્ધ પણ થાત નહિ.^૫ અરે! પણ તમારા બાણવામાં નથી કે, 'વીરમોગ્યા વસુંધરા! આ પૃથ્વી વીરપુરુષોનો જ લોગ્યપદાર્થ છે.' એ ન્યાય પ્રમાણે જે પુરુષ સર્વના કરતાં વિશેષ બળવાન છે, તે પુરુષને આ સર્વ જગત અત્તની પેઠે લોગ્ય છે. સ્થાવરજંગમ સર્વ ભૂતસમુદાય કેવળ બળવાન પુરુષના ઉપલોગ માટે જ સરભયેલો છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે.^૬ બળવાન પુરુષે પોતાના બળનો જ આશ્રય કરી રાત્ર્ય મેળવવું જોઈએ અને તેના એ કાર્યમાં જે કોઈ વિદ્વસંતોષી મનુષ્યો વિદ્વ કરે તો તેઓને કાર મારી નાખવા, એમ ક્ષાત્રધર્મને બાળનારા પંડિતો કહે છે.^૭ હુદ કૌરવો પણ આપણા રાત્ર્ય લેવાના કાર્યમાં વિદ્વ કરનારા હતા, જેથી તેઓને આપણે માર્યા છે; માટે હે યુધિષ્ઠિર! ધર્મપૂર્વક તેઓનો વધ કરીને પ્રાપ્ત થયેલી આ પૃથ્વીનો તમે ઉપલોગ કરો.^૮ જેમ કોઈ પુરુષ કૂવે બોલીને જળપાન કર્યો વિના કેવળ કાઢવથી ખરડાઈને પાછો ફરે, તેના જેવું જ આપણું આ કર્મ છે!^૯ તેમ જ કોઈ એક પુરુષ ચોટા વૃક્ષ પર ચઢીને મધ મેળવ્યા પછી તેનું પ્રાશન કર્યો વિના જ જેમ પડી મરે, તેમ આપણે પણ કેવળ પડી જ મૂઆ છીએ.^{૧૦} જેમ કોઈ પુરુષ આશામાં ને આશામાં મહાન માર્ગ ઉપર ગમન કરે અને ત્યાંથી નિરાશ થઈને પાછો ફરે, તેવી આપણી દશા થઈ છે.^{૧૧} ઓ કુરુનંદન! જેમ કોઈ મનુષ્ય પોતાના શત્રુઓનો ઘાત કર્યો પછી આત્મઘાત કરીને મરણ પામે, તેના જેવું જ આપણું આ કર્મ છે.^{૧૨} અથવા કોઈ ક્ષુધાતુર મનુષ્ય અન્ન મેળવ્યા છતાં તેનો જેમ સ્વેચ્છાનુસાર ઉપલોગ કરી શકે નહિ અને જેમ કોઈ કામી પુરુષ કામિનીને પામ્યા છતાં લોગવી શકે નહિ, તેવી જ આપણી સ્થિતિ થયેલી છે.^{૧૩} અફસોસ! આ બાબતમાં ખરું જોતાં અમે જ નિંદાપાત્ર છીએ; કારણ કે એ રાજા! તમને અમારા વહીવટ ભાઈ માનીને અમે અનુસરી રહ્યા છીએ.^{૧૪} અમે બાહુબળસંપન્ન છીએ, વિદ્યાકુશળ

છીએ તેમ જ શૂરવીર છીએ, છતાં શક્તિહીન પુરુષોની પેઠે એક નપુંસક મનુષ્યની આશામાં રહીએ છીએ.^{૧૫} અમે આનાથોનું રક્ષણ કરીએ તેવા છીએ, છતાં અમને સ્વકાર્યની સિદ્ધિ કરવા માટે અસમર્થ થયેલા જોઈ, બીજા સામાન્ય મનુષ્યો પણ પોતાની કાર્યસિદ્ધિના વિષયમાં કેમ વિચારશ્રવત નહિ થઈ બાચ; અથોત્ અમારા જેવા સમર્થ પુરુષોનું કાર્ય બ્યારે સિદ્ધ થયું નહિ, ત્યારે બીજા સામાન્ય મનુષ્યો પોતાનાં કાર્યોને સિદ્ધ કરવા માટે કેમ હિંમત કરી શકશે? તેનો તમે વિચાર કરો; માટે સમર્થ પુરુષોએ તો સ્વાર્થસિદ્ધિને માટે અવશ્ય યત્ન કરવો જોઈએ.^{૧૬} તમે કદાચ કહેશો કે, આપણા જેવા પુરુષોને માટે તો સંન્યાસ જ શ્રેયસ્કર છે; પણ તમારું એ કથન યોગ્ય નથી; કારણ કે પોતાના પર બ્યારે કોઈ આપત્તિ આવી પડી હોય, શરીર બ્યારે જરાશ્રવત થઈ ગયું હોય અને શત્રુઓએ પોતાને બ્યારે પદબ્રધ્ત કર્યો હોય, ત્યારે જ પુરુષે નાછૂટકે સંન્યાસ લઈ લેવો.^{૧૭} બુદ્ધિ-કુશળ તત્ત્વવેત્તાઓ પણ કહે છે કે, ક્ષત્રિયને માટે સંન્યાસ છે જ નહિ; છતાં પણ જે ક્ષત્રિય સંન્યાસ-ધર્મનો સ્વીકાર કરે છે, તે સ્વધર્મથી બ્રધ્ન જ થાય છે.^{૧૮} વળી આ ક્ષાત્રધર્મ હિંસાપ્રધાન હોવાથી નિંદ્ય છે, એમ તમારાથી કહી શકાય તેમ જ નથી; કારણ કે હિંસા કરવા માટે જ હિંસ્યેયોનિમાં ઉત્પન્ન થયેલા અને હિંસા કરીને જ જીવન ગાળનારા આપણા જેવા ક્ષત્રિયો હિંસાપ્રધાન એવા પણ ક્ષાત્રધર્મની નિંદા શી રીતે કરી શકે? છતાં પણ ક્ષત્રિયો તે ધર્મની જો નિંદા કરશે તો ક્ષાત્ર-

• ધર્મશાસ્ત્ર કહે છે કે, 'મુલ્લજ્ઞાનમયં ધર્મો લેખવં લિંગધારણમ્। વાહુજાતોઽજ્ઞાતાનાં નાયં ધર્મો વિદીયતે।' વૈષ્ણવ-લિંગધારણ અર્થાત્ સંન્યાસધર્મ બ્રાહ્મણોને માટે જ શાસ્ત્રવિહિત છે ક્ષત્રિયો અથવા વૈર્યોને માટે એ ધર્મ શાસ્ત્રવિહિત નથી; માટે ક્ષત્રિયને મથુ યુગવત્રાનો નિષેધ જ છે. —નીલકંઠ

+ કહેવાનો ભાવ એ જ છે કે, ક્ષાત્રધર્મને વિદ્વાતાં એ રચ્યો છે અને તે આપણો સહજ છે, માટે નિંદ્ય નથી. એ જ આશયથી ભગવાન શ્રીકૃષ્ણે ગીતામાં કહ્યું છે કે, 'સદોપમયિ કંતિય સદજ કર્મ ન ત્યજેત્।' પોતાનું સહજ કર્મ દોષવાગું હોય તોપણ તેનો ત્યાગ ન કરવો. —નીલકંઠ

ધર્મના સ્થાપના-વિધાતાની જ તેઓએ નિર્દા કરેલી નહિ ગણાય કે ?^{૧૯} જોકે જાણ-ઉપનિષદમાં ભરત, રેવતક આદિ ક્ષત્રિયોની પણ સંન્યાસદશાનું વર્ણન ક્યું છે, તથાપિ તે વર્ણન કેવળ અર્થવાદરૂપ હોવાથી સર્વમાન્ય નથી અને તેવાં અર્થવાદવચનોથી ક્ષત્રિયને માટે સંન્યાસ સિદ્ધ પણ થતો નથી. જગતમાં જે સંન્યાસધર્મ ક્ષત્રિયોને માટે જોવામાં આવે છે, તે તો વેદોક્ત સત્ય વિજ્ઞાન વિનાના, નિર્ધન અને નારિતક મનુષ્યોએ જ ચલાવેલા છે, ખરી રીતે તે અસત્ય જ છે.^{૨૦} તમે પ્રથમ કહ્યું કે, કામકોપાદિ થી શૂન્ય થઈને હું મારી વૃત્તિને અંતરાત્મામાં સ્થિર કરીશ, પણ તેમ કરવાથી તમારા કાર્યની સિદ્ધિ થાય જ નહિ; કારણ કે જે મનુષ્ય મૌન રહીને પોતાના દેહને પોતાના બળથી જ નિશ્ચળ ધારણ કરી રાખે છે અને ધર્મશુદ્ધરૂપ કપટયોગનો જ કેવળ આશ્રય કરે છે, તે મનુષ્ય કેવળ પોતાના પ્રાણથી જ જીવે છે, પણ જીવી શકતો નથી.^{૨૧} હા, એ વાત ખરી છે કે, અરણ્યમાં વસીને મનુષ્ય પોતે એકલો સુખેથી જીવી શકે છે ખરો; કારણ કે, પુત્ર, પૌત્ર, દેવર્ષિઓ, અતિથિઓ કે પિતૃઓનું તેને પોષણ કરવું પડતું નથી; પરંતુ તે જીવન પશુઓના જીવન સરખું જ હોવાથી કેવળ દોષપાત્ર જ છે.^{૨૨} અને જે કદાચ વનવગડામાં એકલા રાજવાથી સિદ્ધિ થતી હોત તો, જંગલમાં સહાકાળ એકલાં જ ફરનારાં મૃગો, ડુલ્લરો અને પક્ષીઓએ પણ સ્વર્ગલોક જીતી લીધો હોત, કારણ કે જે મનુષ્યો અરણ્યમાં એકલ્યાં ક્યાં વિના બીજા પ્રકારે જે પુણ્યક્રમે કહેતા જ નથી, તો તે એકલ્યાં મૃગાદિ વિષે પણ સરખી જ છે.^{૨૩} જે કદાચ કોઈ એક રાજા સંન્યાસ લઈને જ સિદ્ધિને પામતો હોય તો અરણ્યમાં રહેલા પર્વતોને તથા વૃક્ષોને પણ સત્વર સિદ્ધિ મળવી જોઈએ;^{૨૪} કારણ કે તેઓ નિત્યને માટે સંન્યાસી જ છે, કોઈને ઉપદ્રવ પણ કરતાં નથી, સર્વ જગતના પરિચક્ષે તેઓએ ત્યાગ પણ કર્યો છે અને સદાને માટે તેઓ પ્રહારીની જ છે.^{૨૫} કદાચ તમે કહેશો કે, આરણ્યક પશુ વગેરે પ્રાણી કર્મ કરવાને અધિકારી નથી; પરંતુ તેઓ તો પોતાનાં જ જન્માંતરીય કર્મોનાં ફળને જ લોગવનારાં છે અને હું તો કર્મ કરવાને અધિકારી છું, જેથી

મારી બંને ગાઢ પ્રયત્ન કરીને મોક્ષપદને મેળવીશ, એ વાતને તો અમે પણ માન્ય કરીએ છીએ; કારણ કે પુરુષ જ્યારે પોતાની સંપત્તિ વિષે બીજાઓનાં કર્મજન્ય ફળને કદી પ્રાપ્ત કરી શકતો નથી તો પછી કર્મો જ કરવાં, એ વાત સિદ્ધ થાય છે. કર્મો ક્યાં વિના મનુષ્યને સિદ્ધિ (મોક્ષ) મળતી જ નથી. વળી પણ તમે કહેશો કે, જેઓને મોક્ષ મેળવવાની ઇચ્છા છે તેઓને સ્વદેહભરણ સિવાય બીજું કર્મ કરવાની જરૂર જ નથી; તો તેના ઉત્તરમાં કહેવાતું કે, સ્વદેહભરણથી જ જે સિદ્ધિ મળતી હોય તો સર્વ જળચર પ્રાણીઓને તથા પૃથ્વી પરનાં સ્થાવર પ્રાણીઓને પણ સિદ્ધિ મળવી જોઈએ; કેમ કે તેઓને કેવળ પોતાના શરીરનું જ પોષણ કરવાનું હોય છે, અન્ય કોઈનું પોષણ કરવાનું હોતું નથી; માટે એ રાજા! તમે જરા તરવદિપ્તિથી જુઓ અને વિચાર કરો કે, આ સર્વ જગત પોતપોતાનાં કર્મોમાં જ કેવળ વ્યાપાર કરી રહેલું છે, જેથી તમારે પણ અવશ્ય કર્મો જ કરવાં જોઈએ. કર્મ ક્યાં વિના કદી સિદ્ધિ મળતી નથી.^{૨૬-૨૮}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં રાજધર્માનુશાસનપર્વમાં 'શ્રીમતેનતુ બાપણુ' નામનો અધ્યાય ૧૦ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૧ મો

સુધિઓ અને પક્ષીનો સંવાદ

॥ ગુરુન ઉવાચ ॥

અત્રૈવોદાહરંતીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।

તાપસૈઃ સહ સંવાદં શકસ્ય ભરતર્પમ ॥ ૧ ॥

(અધિકાર નહિ હોવા છતાં લીધેલા સંન્યાસના કર્તા ગૃહસ્થાશ્રમ ઘણે જ ઉત્તમ છે, એ વાતને સિદ્ધ કરવા માટે અર્જુન દષ્ટાંત આપતાં કહેવા લાગ્યો.)

અર્જુન યોદ્ધો : હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા! આના સંબંધમાં ઈદ્ર અને તપસ્વીઓની વચ્ચે એક સંવાદ થયો હતો અને તેને પંડિતો એક પ્રાચીન ઇતિહાસરૂપ કહે છે, તે હું તમને કહું છું; સાંભળો. પૂર્વે કેટલાએક મૂર્ખાંબુદ્ધિના બ્રાહ્મણો, કે જેઓને હજી દાદીમૂછ ભગી ન હતી એવા, લગભગ બાલ્યવયના તેઓ ઉત્તમકૃણમાં જન્મ્યા હતા છતાં

અજ્ઞાનતાને લીધે ગૃહનો ત્યાગ કરી વનમાં ચાલ્યા ગયા.^{૧૨} તેઓની માન્યતા જ એવી હતી કે, સંન્યાસ લેવો તે જ ધર્મ છે; જેથી લાઈઓનો તથા માતાપિતાઓનો ત્યાગ કરી વનમાં જઈને તેઓ પ્રહાર્ય પાળવા લાગ્યા; પરંતુ તેઓને જોઈને ઇંદ્રના મનમાં કથા ઉત્પન્ન થઈ અને તેણે સુવર્ણ-મય શરીરવાળા પક્ષીનું સ્વરૂપ ધારણ કરી તેઓની પાસે આવીને આ પ્રમાણે કહ્યું કે, ‘જેઓ પંચ-મહાયજ્ઞો કરીને અવશેષ રહેલા પવિત્ર અન્નનું ભોજન કરે છે તેઓનું કર્મ જગતમાંહેના સર્વ કોઈ મનુષ્યોને માટે મહાદુષ્કર છે. અવશ્ય તેઓનું કર્મ ઘણું પવિત્ર છે અને તેઓનું જીવન પણ અતિ પ્રશંસાપાત્ર છે. નિઃશંક, તે ધર્મપરાયણ મનુષ્યો સર્વ પુરુષાથોને સંપાદન કરી સુખ્ય ગતિને પામે છે.’^{૧૩-૫}

પક્ષીરૂપ થયેલા ઇંદ્રનું તે વચન સાંભળી બાલપ્રહ્મપિંચો બોલ્યા : ‘અહો ! અતિ આનંદની વાત છે કે, આ પક્ષી આપોઆપ નીચે પડી ગયેલાં પાંદડાં, ફળો અને વૃક્ષનું ભક્ષણ કરનારા મુનિઓની પ્રશંસા કરે છે. માટે જરૂર તે આપણી જ પ્રશંસા કરે છે, કારણ કે તેનાં ફળફૂલ આદિનું ભક્ષણ કરનારા અહીં આપણે જ છીએ.’^{૧૪} તે સાંભળી પક્ષી રૂપ થયેલા ઇંદ્રે કહ્યું : ‘અરે, ઓ પ્રાહ્મણો ! હું તમારી પ્રશંસા કરતો નથી; કારણ કે તમે તો પાપથી ખરડાયેલા છો, આર્ગતુક અને સ્વાભાવિક દોષોથી યુક્ત છો, મૃગો, કીડા અને પક્ષીઓનાં ઉચ્છિદ્ર, વૃક્ષ, પાંદડાં, ફળ આદિનું ભક્ષણ કરનારા છો અને મૂર્ખ છો. હું તો તેઓની જ પ્રશંસા કરું છું, કે જેઓ પંચમહાયજ્ઞો કરીને અવશેષ રહેલા પવિત્ર અન્નનું ભક્ષણ કરે છે, તેઓને જ ધન્ય છે.’^{૧૫}

ઋષિબાળકો બોલ્યા : હે પક્ષી ! તારું આ વચન પરમ શ્રેયસ્કર જણાય છે. તું જે માર્ગ દેખાડીશ તે માર્ગનું અમે સેવન કરીશું; માટે બોલ, જે કલ્યાણકારક માર્ગ હોય તે અમને દેખાડ, અમને તારા પર અત્યંત શ્રદ્ધા થયેલી છે.^{૧૬}

પક્ષી બોલ્યું : હે પ્રાહ્મણો ! તમે મારી તરફ કોઈ જાતની શંકા ન રાખો અને મારા વચન પર વિશ્વાસ રાખી તમે જે ધર્મ ન ચાઓ તો હું તમને

સત્ય અને હિતકારક વચન કહું.^{૧૭}

ઋષિબાળકો બોલ્યા : હે તાત ! અમે તારા વચનને શ્રદ્ધાપૂર્વક સાંભળીશું. અમને જણાય છે કે, સર્વ જાતના શ્રેયસ્કર માર્ગો તારા જણવામાં છે; માટે હે ધર્માત્મન ! તું અમને ઉપદેશ આપ, અમે તારી આજ્ઞામાં રહેવા કબૂલ છીએ.^{૧૮}

પક્ષી બોલ્યું : હે પ્રાહ્મણો ! ચાર પગવાળાં પ્રાણીઓમાં ગાય શ્રેષ્ઠ છે, સર્વ ધાતુઓમાં સુવર્ણ શ્રેષ્ઠ છે, શબ્દોમાં મંત્ર શ્રેષ્ઠ છે અને મનુષ્યોમાં પ્રાહ્મણ શ્રેષ્ઠ છે;^{૧૯} કારણ કે પ્રાહ્મણને જન્મથી આરંભી મરણ પર્્યંત સર્વ કાળે જાતકર્મ આદિ વેદોક્ત મંત્રસંસ્કાર કરવામાં આવે છે,^{૨૦} વળી વેદોક્ત કર્મો પ્રાહ્મણને માટે ઉત્તમોત્તમ સ્વર્ગમાર્ગ છે. એમ જો ન હોય તો સ્વર્ગની ઇચ્છા રાખનારા પ્રાચીન પ્રાહ્મણોએ મારી સમક્ષ તે તે કર્મો શા માટે કર્યા હશે ? માટે સિદ્ધ થાય છે કે, મંત્રસિદ્ધ વેદોક્ત કર્મો અવશ્ય સ્વર્ગપ્રદ છે.^{૨૧} જે કોઈ પુરુષ દૈનિશ્રયવાળો થઈને પોતાના આત્માને જે જે દેવતા-સ્વરૂપ બાંધે છે, તે પુરુષને તે તે દેવતાના તાદાત્મ્ય-રૂપ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે. તે સિદ્ધિ ત્રણ પ્રકારની છે. માધ આદિ છ માસો, શુકલપક્ષો અને શિશિર આદિ ત્રણ ઋતુઓ આદિત્યમાર્ગની પ્રાપ્તિ-રૂપ એક સિદ્ધિને આપે છે કે જે સિદ્ધિ, કમમુક્તિના સ્થાનભૂત છે અને પ્રહ્લ્લોકની પ્રાપ્તિના ફળને આપનારી છે; તેમ જ શ્રાવણ આદિ છ માસો, કૃષ્ણ-પક્ષો અને વર્ષા આદિ ત્રણ ઋતુઓ ચંદ્રમાર્ગની પ્રાપ્તિરૂપ બીજી સિદ્ધિને આપે છે, કે જે સિદ્ધિ, પુનર્જન્મને આપનારી તથા સ્વર્ગલોકમાં પહોંચાડનારી છે, આ દેવયાનમાર્ગ અથવા અર્ચિરાદિ માર્ગની તથા પિતૃયાનમાર્ગ અથવા ધૂમમાર્ગની જેમાં અપેક્ષા જ રહેતી નથી, તે તારકશ્રદ્ધની પ્રાપ્તિરૂપ ત્રીજી સિદ્ધિ, આધ્યાત્મિક અથવા આધિ-ભૌતિક વિમુક્તની ઉપાસના કરનારાઓને દેહાંતે પ્રાપ્ત થાય છે; અને તે સિદ્ધિનું ફળ સચોમુક્તિ છે અર્થાત્ આ સિદ્ધિને પ્રાપ્ત થયેલા પુરુષોને તત્કાળ મોક્ષપદ મળે છે.^{૨૨} હે પ્રાહ્મણો ! જગત-માંહેનાં સર્વ પ્રાણીઓ પૂર્વોક્ત ત્રણ પ્રકારની સિદ્ધિઓમાંથી અવશ્ય એકની તો ઇચ્છા રાખે જ છે; પરંતુ તે ત્રણ સિદ્ધિઓ વૈદિક કર્મોનાં ફળરૂપે જ

શાસ્ત્રમાં વર્ણવેલી છે અને કર્મો કરવાના અધિકાર માટેનું યોગ્ય સ્થાન કેવળ ગૃહસ્થાશ્રમ જ છે; માટે સર્વ આશ્રમેના કરતાં ગૃહસ્થાશ્રમ મહા-પવિત્ર છે અને બીજા આશ્રમેમાં કર્મો કરવાનો અધિકાર નહિ હોવાથી ગૃહસ્થાશ્રમ જ સિદ્ધિઓનું ક્ષેત્ર છે.^{૧૫} પણ જે મૂઢ મનુષ્યો કર્મોની નિંદા કરીને તમે સ્વીકારેલા કુત્સિત ત્યાગમાર્ગનો (સંન્યાસનો) આશ્રય કરે છે, તેઓ સર્વ પુરુષાર્થોથી હીન બનીને કેવળ પાપના જ લોકતા બને છે.^{૧૬} વળી જે મૂઢ પુરુષો સનાતન કાળથી ચાલી રહેલા પૂર્વોક્ત દેવધાનમાર્ગનો, પિતૃધાનમાર્ગનો અને તારક બ્રહ્મપ્રાસિદ્ધ બ્રહ્મમાર્ગનો ત્યાગ કરી યથેચ્છ વર્તન કરે છે, તેઓ મરણ પછી સર્વ આદિ હુદ્ર થોળિઓને પામે છે,^{૧૭} માટે તમે ‘દ્વામિ’ એ વૈદિક મંત્રથી પ્રવૃત્ત થયેલું અધ્યાત્મ અને અધિ-યજ્ઞ એ પ્રકારની ઉપાસનાવાળું કર્મ જ કરે; કારણ કે તે તે કર્મમાર્ગોમાં નિષ્ઠાપૂર્વક જે રિતિ તોને જ તપસ્વીઓનું તપ કહેલું છે; પણ તમે સ્વીકારેલાં આ ચરીરશોષણ આદિને તપ કહેલ નથી.^{૧૮} દેવધાન, પિતૃધાન અને સનાતન બ્રહ્મમાર્ગ એ ત્રણમાંથી હરકોઈ એકનું અવલંબન કરી, શુભજનની સેવા કરતાં કરતાં દિવસની ઘટિકાઓનો યથાચોગ વિભાગ કરી, વૈદિક કર્મોનું જે અનુક્રાન કરવું તે જ મહાદુષ્ટ તપ કહેવાય છે.^{૧૯} આ દુષ્ટ કર્મમાર્ગનો આશ્રય કરીને જ દેવતાઓ મહાન ઐર્ષ્યને પામ્યા છે; માટે ગૃહસ્થાશ્રમ સ્વીકારીને વૈદિક કર્મો કરવાં તે જ મહાદુષ્ટ તપ છે, એમ તમને હું કહું છું.^{૨૦} કર્મરૂપી તપ જ સર્વ પ્રજાઓનું મૂળ છે અને તેથી જ તે સર્વશ્રેષ્ઠ છે, એમાં સંશય નથી; પણ એ કર્મરૂપી તપ, જેનું નામ કુટુંબવિધિ છે, તે એવા ગૃહસ્થાશ્રમથી જ થઈ શકે છે કે જે ગૃહસ્થાશ્રમ ઉપર બીજા સર્વ આશ્રમે નો આધાર રહેલો છે;^{૨૧} માટે જ રાગદ્વેષ આદિ દંદોથી રહિત ધ્યેયો અને મત્સરનો ત્યાગ કરનારા વેદવેતા બ્રહ્મણો બ્રહ્મચર્ય આદિ વ્રતોથી સુક્ત વેદાધ્યયનનો તથા મધ્યમ-ચત્તાદિ કર્મોનો જગતમાં તપ: શબ્દથી બ્યવહાર કરે છે; અર્થાત્ તેને જ તપ કહે છે.^{૨૨} તેમાં પણ વેદાધ્યયનના કરતાં યજ્ઞાદિ કર્મ વિશેષ ઉત્તમ છે; કારણ કે જે

મનુષ્યો પ્રાતઃકાળે તથા સાયંકાળે યથાવિધિ પોતાના કુટુંબમાં અન્નનો વિભાગ કરી પંચમહા-યજ્ઞોથી અવશેષ રહેલા પવિત્ર અન્નનું ભક્ષણ કરે છે, તેઓ દુઃખાપ્ય એવા પરમપદને પામે છે;^{૨૩} અને જેઓ અતિથિઓને, દેવોને, પિતૃઓને તથા સ્વજનોને અન્નવિભાગ આપીને અવશેષ રહેલાનું ભોજન કરે છે, તેઓને જ વેદવેતાઓ ‘વિદ્યસારી’ કહે છે;^{૨૪} માટે હે બ્રાહ્મણો! એ રીતે વિદ્યસારી થઈને જેઓ સદાચારી અને સત્યવાદી થઈને સ્વધર્મનો આશ્રય કરે છે, તેઓ સર્વ જાતના સંશયોથી મુક્ત થઈને લોકોના પૂજ્ય બને છે; એટલું જ નહિ, પણ મેં કથાવેલા દુષ્ટ કર્મ-માર્ગનો આશ્રય કરનારા તે વિમત્સર મનુષ્યો આ લોકોના ત્યાગ કર્યા પછી પણ ઇંદ્રના સ્વર્ગલોકમાં ધણાં વર્ષો પથંત નિવાસ કરે છે.^{૨૫,૨૬}

અર્જુન બોલ્યો: હે યુધિષ્ઠિર રાજા! પક્ષીના સ્વરૂપમાં આવેલા ઇંદ્રનું ધર્મોદ્યુક્ત આનું હિતવચન સાંભળીને તે તરુણ વયના બ્રહ્મર્ષિઓ ‘ગૃહસ્થાશ્રમ વિના બીજા આશ્રમેમાં સિદ્ધિ નથી’ આમ માનીને વન છોડી ઘેર ગયા અને ગૃહસ્થાશ્રમનો તેઓએ આશ્રય કર્યો;^{૨૭} માટે હે સર્વજ્ઞ મહાપુરુષ! તમે પણ નિરંતર ધૈર્ય પર આધાર રાખી શત્રુરહિત થયેલી આ સમગ્ર પૃથ્વી પર રાજ્ય કરો.^{૨૮}

ક્રિત શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-તર્જત રાજધર્માતુશાસન-પર્વમાં ‘ઋષિઓ અને પક્ષીનો સંવાદ’ નામનો અધ્યાય ૧૧ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨ મો

નકુલનું ભાષણ—ગૃહસ્થાશ્રમ જ શ્રેષ્ઠ છે
॥ વૈરાગ્યમ ઉવાચ ॥

અર્જુનસ્ય વચઃ શ્રુત્વા નકુલો વાક્યમવ્રવીત્ ।

રાજાનમમિસંપ્રેક્ષ્ય સર્વવર્મમૃતાંવરમ્ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા: હે જનમેજય! પૂર્વોક્ત અર્જુનનાં વચન સાંભળ્યા પછી મહાબુદ્ધિમાન, શત્રુઓનું દમન કરનાર, વિશાળ વક્ત્ર:સ્થળવાળો, મિતભાષી, મોટી ભુજાઓવાળો અને દુઃખથી લાલચોળ થયેલા મુખવાળો નકુલ સર્વ જાતના ધર્મોને ધારણ કરનારા, પુરુષોમાં શ્રેષ્ઠ એવા યુધિષ્ઠિર-

રાજાની સામે જોઈને તથા પોતાના ભાઈના ચિત્તને અનુસરી આપું વાક્ય જોલ્યો :^{૧૨}

હે મહારાજા ! વિશાખયૂષ નામના ક્ષેત્રમાં હજી સુધી પણ દેવોએ પૂર્વકાળમાં અગ્નિનું સ્થાપન કરવા માટે ઈંટો વતી બાંધેલાં સ્થાવરો આપણા જોવામાં આવે છે. તે ઉપરથી તમારે જાણવું જોઈએ કે, દેવો પણ યજ્ઞાદિ કર્મોનાં ફળો ઉપર જ પ્રભાવોક આદિની પ્રાપ્તિને આધાર રાખે છે.^{૧૩} હે રાજા ! નાસ્તિક મનુષ્યોને પણ વૃદ્ધિ દ્વારા અગ્રહાન કરનારા પિતૃઓ વેદોક્ત વિધિને અનુસરી નિત્ય કર્મો જ કર્યા કરે છે;^{૧૪} માટે જેઓએ કર્મમાર્ગનો ત્યાગ કરી વેદાંતનું ઉદ્ધાન કર્યું છે, તેઓને તો તમારે અત્યંત નાસ્તિક જ જાણવા; કારણ કે વેદોક્ત કર્મોના ત્યાગ કરી બીજાં વેદવિરુદ્ધ કર્મોને કરનારો મનુષ્ય દેવતાનમાર્ગ દ્વારા સ્વર્ગમાં કદી જઈ શકતો નથી. હે ભરતવંશી રાજા ! વેદોક્ત નિશ્ચયને માન્ય કરનારા શાસ્ત્રસંપન્ન પ્રજાવેત્તાઓ ગૃહસ્થાશ્રમને જ બીજા સર્વ આશ્રમોના કરતાં શ્રેષ્ઠ કહે છે; માટે તેવા પ્રજાવેત્તાઓ પાસે જઈને તમે ગૃહસ્થાશ્રમની શ્રેષ્ઠતાને જાણો. હે મહારાજા ! જે મનાસંયમી પુરુષ ધર્મ-પૂર્વક મેળવેલાં ફળોનો યજ્ઞાદિ કર્મો દ્વારા સુખાનોને વિષે વિનિયોગ કરે છે, તે જ પુરુષ ખરે સાત્ત્વિક સંન્યાસી કહેવાય છે; પરંતુ જે પુરુષ ગૃહસ્થાશ્રમના સુખોપભોગનો ત્યાગ કરી કોઈ જાતનાં કર્મો કર્યા વિના વનગમન કરીને દેહનો ત્યાગ કરે છે; તે પુરુષને તામસ-સંન્યાસી જ કહેવામાં આવે છે;^{૧૫} અને હે પાર્થ ! જે પુરુષ વનગમનમાં જઈને કોઈ નિવાસસ્થાન બાંધ્યા વિના આડોઅવળો રજીવ્યા કરે છે, વૃક્ષોનાં મૂળનો આશ્રય લે છે, મૌનવૃત્તિ ધારણ કરે છે, સ્વયંપાકી નહિ હોવાથી લિક્ષાયરણ કરે છે અને હઠયોગ

આદિનું અનુધાન કરે છે, તે પુરુષને લિક્ષક કહેવામાં આવે છે અથવા રાજસ-સંન્યાસી કહેવામાં આવે છે.^{૧૬} વળી જે પ્રાજ્ઞણ કોષ, હર્ષ અને નીચપણનો અનાદર કરી નિત્ય વેદાધ્યયન જ કર્યા કરે છે, તેને પણ રાજસ-ત્યાગી જ કહે છે.^{૧૭} હે ભારત ! પ્રાચીન વિદ્વાનોએ સર્વ આશ્રમોની તુલના કરી જોઈ હતી અને એક તરફ તથે આશ્રમોને તથા બીજી તરફ એકલા ગૃહસ્થાશ્રમને મૂકી તેઓએ નિશ્ચયપૂર્વક કહ્યું હતું કે, ‘પ્રજ્ઞાય’, વાનપ્રસ્થ અને સંન્યાસથી કેવળ સ્વર્ગનો જ લાભ મળે છે ત્યારે ગૃહસ્થાશ્રમથી તો સ્વર્ગ તથા કામ બન્નેનો લાભ મળે છે; માટે આ ગૃહસ્થાશ્રમ જ લોકવેત્તા મહર્ષિઓનો ઉત્તમ માર્ગ છે અને પ્રમ ગતિરૂપ છે.’^{૧૨૧૩} હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! વિદ્વાનોના એ નિશ્ચયને જાણી લઈને જે પુરુષ ‘ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને મારે અવસ્થા કર્યો જ કરવાં જોઈએ’, આવો દંડ સંકલ્પ કરીને સંગ તથા ફલેચ્છાના ત્યાગપૂર્વક કર્યોને જ કર્યા કરે છે, તે પુરુષ જ ત્યાગી ગણાય છે, ઘરખારનો ત્યાગ કરી મૂઠની પેઠે વનમાં જનારો ત્યાગી ગણાતો નથી.^{૧૪} આમ હોવા છતાં પણ જે કોઈ ધર્મદોંગી પુરુષ સંન્યાસ લઈને વનમાં ચાલ્યો જાય છે અને ત્યાં જઈને કામલોભનું જો સ્મરણ કરે છે, તો યુરુરાજા તેના ઠંઠમાં યુરુ-પાથનું જ બંધન કરે છે;^{૧૫} તેમ જ ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને યજ્ઞયાગાદિ હરકોઈ કર્મ, જો અભિમાનથી કરવામાં આવે છે તો તે કર્મ ફળસંપન્ન થતું નથી. માટે હે મહારાજા ! સર્વ કર્મ સંગ અને ફલેચ્છાનો ત્યાગ કરીને જ કરેલું હોય તો તેનું મહાન ફળ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૬} શમ, દમ, ધર્મ, સાત્ય, શૌચ, આર્જવ, યજ્ઞ અને મૃતિ આ સર્વ ધર્મવિધિ કેવળ ઋષિઓને જ હિતકારક છે પણ ક્ષત્રિયોને હિતકારક નથી; કારણ કે ક્ષત્રિયોને ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને સર્વનું ભરણપોષણ કરવું પડે છે;^{૧૭} માટે હે મહારાજા ! ક્ષત્રિયોએ તો ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને પિતૃઓ, દેવો અને અતિથિઓને મારે યજ્ઞમહાયજ્ઞ આદિને જે સમારંભ કરવો તે જ ઉત્તમ છે. વળી કેવળ આ ગૃહસ્થાશ્રમમાં જ ધર્મ, અર્થ અને કામ, એ ત્રિવર્ગરૂપ ફળ મળી શકે છે;^{૧૮} એ નહિ પણ શાસ્ત્રમાં જેનો નિયેધ કરવા

* આવા તામસ-સંન્યાસીના સંબંધમાં ભગવાન મનુ કહે છે કે, ‘અર્જવ દ્વિજો વેદાનુસારાં સુતાનપિ અનિષ્ટા શક્તિતો યજ્ઞેષામિચ્છન્ પતત્યથ. ।’^૧ આલ્સ્ય, ક્ષત્રિય કે વેશ્યજાતિનો જે મનુષ્ય વેદાધ્યયન કર્યા વિના, પુત્રોત્પદન કર્યા વિના અને પોતાની રક્તિ પ્રમાણે વનયાગાદિ કર્યા વિના મોક્ષની ઇચ્છા રાખે છે-સંન્યાસધર્મ સ્વીકારે છે તેનો અધઃપાત જ થાય છે, નરકના ખાણમાં જ તે પડે છે.

ન હોય તેવા આ ગૃહસ્થાશ્રમધર્મની વિધિમાં એકનિષ્ઠ યર્થને વર્તનાર પુરુષને કદી પણ નરક પાતરૂપ નાશ થતો જ નથી.^{૧૯} હે રાજન્! નિર્દોષ અને ધર્માત્મા એવા પ્રજાપતિ બ્રહ્મદેવે 'વિવિધ દક્ષિણાઓવાળા યજ્ઞો કરીને સર્વે મારું યજ્ઞન કરશે.' આવી મનમા ઇચ્છા કરીને જ આ સર્વ પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરી છે;^{૨૦} અને લતાઓ, વૃક્ષો, ઔષધિઓ, પવિત્ર પશુઓ તથા ધૂન આદિ હવ્યપદાર્થો પણ કેવળ યજ્ઞને માટે જ તેમણે ઉત્પન્ન કર્યા છે.^{૨૧} વળી તે ચત્વાદિ કર્મ ગૃહસ્થાશ્રમી મનુષ્યને યજ્ઞીઓની પેઠે ખાસ કરીને રોધક છે; અર્થાત્ આહાઅવળા કુમારોમાં પડતાં નિવારણ કરનાર છે, માટે ગૃહસ્થાશ્રમધર્મ જ સર્વના કરતાં દુષ્કર અને દુર્લભ છે.^{૨૨} હે મહારાજ! જે ગૃહસ્થો ગાર્હસ્થ્યધર્મને પ્રાપ્ત કરીને ધન, ધાન્ય, પશુ આદિથી સમૃદ્ધ હોવા છતાં યજ્ઞાગાદિ કર્મ કરતા નથી, તેઓ સહાને માટે પાપભાગી બને છે.^{૨૩} કેટલાએક ઋષિઓ સ્વાધ્યાયરૂપી યજ્ઞો કરે છે, કેટલાએક જ્ઞાની મહાત્માઓ આત્મ-રાનરૂપી યજ્ઞ કરે છે અને બીજા કેટલાએક સિદ્ધ પુરુષો મનમાં જ તેવા મહાયજ્ઞોનો વિસ્તાર કરે છે.

હે રાજા! એ રીતે મનની એકાગ્રતારૂપ સમાધિ માર્ગનો અભ્યાસ કરનારા બ્રહ્મસ્વરૂપ દિગ્ગંથી દેવતાઓ પણ સૃષ્ટિ કરે છે.^{૨૪} તે હે રાજા! આમતંત્ર સર્વ તરફથી વિચિત્ર રત્નોને એકઠાં કરી તેઓનો યજ્ઞોની અંદર ઉપયોગ નહિ કરવા માટે તમે કહો છો તેથી તમારી નાસ્તિકતા સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે.^{૨૫} હે રાજન્! કુટુંબપરિચરના આશ્રિત એવા પુરુષને માટે સંન્યાસ હોય તેમ મારા જોવામાં આવતું નથી; માટે હે મહીપાલ! અશ્વમેધ, સર્વમેધ અથવા બ્રાહ્મણોએ માન્ય કરેલા બીજા અનેક યજ્ઞો કરીને તમે ઈર્ષ્યરત્ન આરાધન કરો. અરે, ઇંદ્ર પોતે પણ અનેક યજ્ઞો કરીને દેવોનો રાજા થયો છે, તો તમે શા માટે યજ્ઞો કરવાની ના પાડો છો? ^{૨૬} રાજાના પ્રમાદરૂપ દોષને લીધે પ્રજાઓમાં ચોરલોકો વૃંદશ્વટ ચલાવે છે અને પ્રજાઓનું રક્ષણ નહિ કરનારા તેવો રાજા કલિસ્વરૂપ કહેવાય છે;^{૨૭} એથી હે રાજા! ઘોષા, ગાગો, નાગો, રેલી હાથિવૃક્ષો, આમ,

દેશો, દેવો અને ગૃહોનું બ્રાહ્મણોને દાન કર્યો વિના બંધુદ્રોહથી આવિષ્ટ થિતવાળા આપણે, રાજ્યપાલનરૂપ કર્મ કરવામાં જો પ્રમાદી ધર્મશું તો કલિસ્વરૂપ રાજા તરીકે જગતમાં પ્રસિદ્ધ થઈશું.^{૨૮} ૩૧ વળી જો આપણે દાન આપીશું નહિ અને શરણાગતનું રક્ષણ કરીશું નહિ, તો રાજ્યના પાપના જ ભાગી બનીને કેવળ દેવોના જ ભોક્તા બનીશું, પણ સુખોના ભોક્તા થઈશું નહિ.^{૩૨} હે રાજા! તમે મહાયજ્ઞો દ્વારા દેવોનું યજ્ઞન કર્યો વિના, પિતૃઓનું તર્પણ કર્યો વિના તથા અનેક તીર્થોમાં સ્નાન કર્યો વિના એ સંન્યાસ લઈને ચાલી નીકળશો, તો આકાશમાં વાયુના ઝપાટાથી બંને તરફના મેઘમહોળથી છૂટું પડી ગયેલું નાનું વાહન જેમ વચમાં જ નાશ પામે, તેમ આ લોક અને પર-લોકથી બ્રહ્મ ધર્મ ત્રિશંકુની પેઠે મધ્યમાં જ લટકી રહેશે-પિશાચયોનિમાં બઈ પડશે. મનુષ્ય બ્રાહ્મ અને આંતર્વિષયોમાં મનની આસક્તિ કરાવનાર અહંતાને તથા મમતાને ત્યાગ કરીને જ સંન્યાસી થઈ શકે છે; પણ ગૃહસંસારને ત્યાગ કરી માથું મૂંઠાવીને ચાલી નીકળવાથી સંન્યાસી થઈ શકતો નથી.^{૩૩-૩૫} હે મહારાજ! આ ગૃહસ્થાશ્રમમાં જ રહીને શાસ્ત્રમાં અનિષિદ્ધ એવાં વેદોક્ત કર્મો કરીને જે દિગ્ગતિ અથાયોગ વર્તન કરે છે, તેનો કદી પણ નાશ થતો નથી, નરકપતનરૂપ અધઃપાત થતો નથી.^{૩૬} હે પાર્થ! ઇંદ્ર જેમ દેવોનાં સૈન્યોનો નાશ કર્યો હતો, તેમ તમે પણ સમૃદ્ધિવાળા બળવાન શત્રુઓનો બળ વડે નાશ કર્યો છે; તો તમારા સરખો બીજો કયો પુરુષ શોધ કરે? તમે તો હવે પ્રાચીન ધર્મોચ્ચાર્યોએ કહેલા અને મોટા મોટા રાજાઓએ સેવેલા સ્વધર્મમાં (સાત્રધર્મમાં) આસક્ત થાઓ.^{૩૭} હે નરેન્દ્ર! સાત્રધર્મપૂર્વક પરાક્રમ કરીને તમે જે પૃથ્વીને જીતી છે, તેની સર્વ સમૃદ્ધિનું મોટા મોટા યજ્ઞોમાં દક્ષિણાદાન તરીકે, અંગ્રવેત્તા મહર્ષિઓને સમર્પણ કરી દઈ તમે બ્રહ્મલોકમાં જશો; માટે હે રાજા! હવે તમારે શોધ કરવો યોગ્ય નથી.^{૩૮}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત રાજધર્માનુશાસનપર્વ-માં 'નરેન્દ્ર' બાષ્પ' નામનો અધ્યાય ૧૨નો અંતઃ

અધ્યાય ૧૩ મો

સહદેવનુ' બાપણ-મમતા જ મૃત્યુરૂપ છે

॥ સહદેવ ઉવાચ ॥

ન બાહં દ્રવ્યમુત્સૃજ્ય સિદ્ધિર્ભવતિ ભારત ।

શારીર દ્રવ્યમુત્સૃજ્ય સિદ્ધિર્ભવતિ વા ન વ્રા ॥૧॥

સહદેવ બોલ્યો હે ભરતવશી રાજા ।
 વ્યવહારોપયોગી બાહ્યદ્રવ્યનો ત્યાગ કરવાથી
 સિદ્ધિ મળતી નથી, તેમ જ વાસનાઓરૂપ
 આભ્યંતર દ્રવ્યનો ત્યાગ કરવાથી સિદ્ધિ મળે કે
 નહિ તે કઈ નિશ્ચય કહી શકાય નહિ, કારણ કે મન
 ઘણું ચચળ છે, જેથી વાસનાઓનો ત્યાગ કર્યો
 છતાં પણ કદાચ તેઓનું પુનર્જાણ્ય બને થઈ જાય
 તો સિદ્ધિ ન જ મળે, માટે મનનો પ્રથમ જય કરી
 વાસનાઓનો જે સમૂળગો નાશ કરવો તેનું નામ જ
 ત્યાગ કહેવાય છે અને તે ત્યાગથી જ સિદ્ધિ મળે
 છે ^૧ જે પુરુષ બાહ્યદ્રવ્યથી સુક્રતા થયો હોય અને
 વાસનાઓરૂપ આભ્યંતર દ્રવ્યમા ગરકાવ રહેતો
 હોય, તે પુરુષને જે ધર્મની અથવા જે સુખની
 પ્રાપ્તિ થાય તે તે આપણા શત્રુઓને જ ભલે પ્રાપ્ત
 થાઓ, ^૨ પણ જે પુરુષ વાસનાઓરૂપ શારીરદ્રવ્યનો
 (આભ્યંતર દ્રવ્યનો) ત્યાગ કરી પૃથ્વી પર રાજ્ય
 વરતો હોય, તે પુરુષને જે ધર્મનો તથા જે સુખનો
 લાભ થાય, તે આપણા મિત્રોને પણ ભલે હો ^૩ આ
 જગતમા 'મમ' એ બે અક્ષરો મનુષ્યોને મૃત્યુરૂપ
 છે અને 'ન મમ' એ પણ અક્ષરો, સનાતન પર
 પ્રહ્નનો આનંદ આપનારા છે ^૪ હે રાજા ! 'મમ'
 શબ્દથી કરવામા આવતો સ્વીકાર અને 'ન મમ'
 શબ્દથી કરવામા આવતો પરિત્યાગ, મનુષ્યને બંધન
 કર્તા અને મોક્ષકર્તા થઈ પડે છે, અર્થાત્ સ સાર અને
 મોક્ષનું તેઓ બંને જ મૂળકારણ છે મૃત્યુરૂપ
 તે મમકાર અને પ્રહ્નરૂપ તે ન મમકાર હરકોઈ
 પ્રાણીઓના શરીરમા ગુપ્તપણે રહે છે અને તેઓ
 અને જ સર્વ કોઈને માહોમાહે લકાવી મારે છે ^૫ હે
 ભરતવશી રાજા ! હવે હું તમને પૂછ છું કે, આત્મા
 નિત્ય છે કે અનિત્ય ? બે આપણે આત્માને નિત્ય
 માનીએ તો તો કોઈ જાતનો દોષ પ્રાપ્ત થતો
 નથી, તેમ જ પ્રાણીઓના શરીરનો નાશ કર્યો છતાં
 પણ હિંસા પ્રાપ્ત થતી નથી, પણ આત્માને

બે આપણે અનિત્ય માનીએ તો શરીરની
 ઉત્પત્તિ સાથે જ આત્માની ઉત્પત્તિ થયેલી મનાશે
 અને શરીરના નાશની સાથે જ આત્માનો નાશ
 થયેલો ગણાશે, જેથી વેદોક્ત કર્મમાર્ગ છેક
 નિષ્ફળ થઈ પડશે, કારણ કે કર્મફળનો લોકતા
 કોઈ રહેશે જ નહિ, માટે આત્માને અનિત્ય માન
 વાથી મહાન દોષ ઉપસ્થિત વાય છે અને નિત્ય
 માનવાથી કોઈ જાતનો દોષ રહેતો નથી પણ
 સર્વમાન્ય આત્માની નિત્યતાનો સ્વીકાર કરવાથી
 એ પણ સિદ્ધ થાય છે કે, આ યુદ્ધમા તમે કોઈ પણ
 જીતની હિંસા કરી નથી ^૬ હે રાજા ! તમે મારા
 કરતા વિશેષ જ્ઞાની છો, જેથી તે વિષેનો મનમા
 વિચાર કરીને વનમા જવાનો એકાત નિશ્ચય છોડી
 દો અને આપણા પ્રાચીન પૂર્વજોએ જે માર્ગનું
 સેવન કર્યું છે તે માર્ગને તમે પણ સેવો, ^૭ જે રાજા
 સ્થાવરજંગમ સહિત આ સમગ્ર પૃથ્વીને સપાદન
 કરીને પણ રૂડી રીતે તેનો ઉપલોગ વરતો નથી, તે
 રાજાનું જીવિત નિષ્ફળ જ છે, તેમ જ બે કોઈ રાજા
 વનમા જઈને વસે અને ત્યાંના કુળકુલથી આજી
 વિદા ચલાવે, પણ મનની અસ્થિરતાને લીધે કદા
 ચિત્ દ્રવ્યની અહર મમતા કરે, તો મૃત્યુના સુખ-
 મા જ તે પડ્યો છે, એમ સમજવું, ^૮ માટે હે
 ભરતવશી રાજા ! સર્વ જૂતોના બાહ્ય-આભ્યંતર
 સર્વ દ્રવ્યમા તમે કેવળ પ્રત્યગાત્માના જ દર્શન કરો,
 સર્વ સ્થળે દેવળ આત્મદંષ્ટિ જ કરો, કારણ કે જે
 પુરુષો સર્વ દર્શ્યોમા આત્માના નિત્યસિદ્ધ સ્વરૂપ
 નો સાક્ષાત્કાર કરે છે, તેઓ જન્મમરણના મહાન
 ભયમાથી સુક્રતા થઈ જાય છે ^૯ હે મહારાજા !
 તમે મારા પિતા છો, માતા છો, બ્રાતા છો અને
 શુરુ છો, માટે હું હું અને લીધે તમારી પાસે જે
 કઈ વિશેષ બંધવાદ કરી ગયો હોઉં તેને માટે મને
 ક્ષમા આપવી તે તમને યોગ્ય છે હું તમારી પાસે
 સત્ય વા અસત્ય જે કઈ બોલ્યો છું, તે કેવળ
 ભક્તિને લીધે જ બોલ્યો છું, પણ મારા જ્ઞાનની વિશે
 ષતા દેખાડવાને માટે બોલ્યો નથી ^{૧૦} ૧૩

ઈતિ શ્રીમદ્ભગવાદગીતા શાંતિપર્વોત્તરોત્તર રાજધર્માનુશાસન
 પર્વમા સહદેવનુ બાપણ નામનો અધ્યાય ૧૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૪મો દ્રૌપદીની વિનવણી

॥ વંશપાયન ઉવાચ ॥

અવ્યાહરતિ કૌંતેયે ધર્મરાજે યુધિષ્ઠિરે ।

આતૃણાં દ્રુવતાં તૌસ્તાન વિવિધાન વેદનિશ્ચયાન ॥૧

વંશપાયન બોલ્યા : હે જનમેજય ! એ રીતે પોતાના ભાઈઓએ તે તે અનેક પ્રકારના વેદોક્ત નિશ્ચયો કહી સભળાવ્યા છતાં ધર્મરાજ યુધિષ્ઠિર કંઈ પણ બોલ્યા નહિ.^૧ એટલે મહાકુળસંપન્ન, સ્ત્રીઓમા શ્રેષ્ઠ અને વિશાળ નેત્રોવાળી શ્રીમતી દ્રૌપદી યુધિષ્ઠિરરાજને સમળવવા તૈયાર થઈ.^૨ હાથીઓથી જેમ યુધપતિવીટાઈને બેઠો હોય તેમ, સિંહ અને વ્યાઘ્ર સરખા પોતાના ભાઈઓથી વીટાઈને બેઠેલા પોતાના પતિ મહારાજ યુધિષ્ઠિર સામે બેઠીને અભિમાનવાળી, યુધિષ્ઠિર તરફ નિત્ય વિશેષ માન ધરાવનારી, રાજા યુધિષ્ઠિરે નિત્ય લાડ લડાવેલી, ધર્મના સ્વરૂપને જાણનારી, વિશાળ કટિ-પશ્ચિમ ભાગવાળી, ધર્મદર્શિની દ્રૌપદી સામવાદથી ભરેલા મુંદર વાક્યો બોલીને તેમને આ પ્રમાણે સમળવવા લાગી.^{૩-૫}

દ્રૌપદીએ કહ્યું : હે પાર્થ ! તમારા આ ભાઈઓ આતકોની પેઠે (બપૈયાઓની પેઠે) વારં-વાર આકંઠ કરીને શુષ્કકંઠ થઈ ગયા અને તમારા પ્રત્યુત્તરની રાહ જોતા ઊભા રહ્યા છે, છતાં તમે તેઓને કેમ અભિનંદન આપતા નથી ?^૧ હે મહારાજ ! મહમત્ત હાથીઓ સરખા આ તમારા ભાઈઓ નિરંતર દુઃખભાગી જ બનેલા છે, માટે તેઓને યોગ્ય પ્રત્યુત્તર આપીને તમે પ્રસન્ન કરો.^૨ હે રાજા ! પૂર્વે આપણે જ્યારે દૈતવનમાં વસતાં હતાં ત્યારે ટાઢ, તાપ અને વાયુના કંડેશથી દુઃખી થયેલા આ તમારા સર્વ ભાઈઓને તમે આવાં વચન કેમ કહ્યાં હતાં કે, ' હર્યોધનને સુદમાં મારી નાખીને આપણે પૃથ્વીનું રાજ્ય ભોગવીશું' અને સર્વ અથો થી ભરપૂર એવી પૃથ્વીને સ્વાધીન કરીશું', વિનય મેળવવાની ઇચ્છાથી સુદ્ધ કરવા આવેલા રથી ચોદાઓને રથો વિનાના કરી નાખીને મોટા મોટા હાથોઓને સંહાર કરી નાખીને તથા ચોડાઓ સહિત રથો વટે પચ્ચીને નાંદી કંઈને આપણે મેળવીશું;

અને પછી હે યતુદમન ભાઈઓ ! સંપૂર્ણ હક્ષિણવાળા અને સમૃદ્ધિપૂર્ણ એવા વિવિધ જાતના ચરો કરીને તમે કૃતકૃત્ય થશો અને તે સમયે જ આ વનવાસનું દુઃખ તમને સુખરૂપ થઈ પડશે.' હે ધર્મધારીઓમાં શ્રેષ્ઠ વીર રાજા ! આ પ્રમાણે પ્રથમ કહીને હવે અમારા મનને તમે કેમ ભાંગી નાખો છો ?^{૧-૧૨} નપુંસક પૃથ્વીને ભોગવી શકતો નથી, નપુંસક ધનને મેળવી શકતો નથી અને કાદવમાં જેમ માછલાં હોતાં નથી, તેમ નપુંસકના ઘરમાં છોકરાં હોતા નથી.^{૧૩} હે ભારત ! કંઈ વિનાનો રાજા શોભતો નથી, કંઈ વિનાનો રાજા પૃથ્વીને સંપાદન કરી શકતો નથી અને કંઈ વિનાના રાજાની પ્રજાઓ સુખને પામી શકતી નથી.^{૧૪} હે મહારાજ ! સર્વ જૂનો પરમિત્રભાવ, દાન, અધ્યયન અને તપ વગેરે પ્રાણભોના જ ધર્મો ગણાય છે, પણ રાજાના ધર્મો ગણાતા નથી.^{૧૫} રાજાનો તો એ જ ધર્મ છે કે, દુહોને શિક્ષા કરવી અને સત્પુરુષોનું રક્ષણ કરવું.^{૧૬} જે રાજાની અંદર દાન, અદાન, કૌંઘ-ક્ષમા, ભય-અભય, નિશ્ચલ અને અનુચલ-આદંદ્રો, નિત્ય નિવાસ કરી રહ્યાં હોય છે, તે રાજા ધર્મવેત્તા કહેવાય છે.^{૧૭} હે રાજા ! તમે શાસ્ત્રથી, દાનથી, સાંત્વનાથી, યજ્ઞથી કે યાચનાથી આ પૃથ્વી સંપાદન કરી નથી, પણ પરાક્રમ કરીને સંપાદન કરી છે.^{૧૮} હે વીર ! યતુઓનું જે સૈન્ય વીર્ય સમૃદ્ધિથી સન્ન હતું; હાથી, ચોડા અને રથોથી ભરપૂર હતું; પ્રભુશક્તિ, મંત્રશક્તિ અને ઉત્સાહશક્તિ રૂપ ત્રણ અંગોથી ઉત્તમોત્તમ હતું અને દ્રોણ, કર્ણ, અશ્વત્થામા તથા કૃપાચાર્ય આદિ મહારથીઓથી રક્ષાયેલું હતું, તે સૈન્યનો તમે સંહાર કર્યો છે; માટે હવે આ પૃથ્વીને તમે ભોગવો.^{૧૯-૨૦} હે પુરુષસિંહ મહારાજા ! અનેક જુદા જુદા દેશોથી યુક્ત જ ભૂદ્રીપને તમે દંડબળથી કબજે કર્યો છે;^{૨૧} તેમ જ મહામેરુની પશ્ચિમમાં આવેલા જંબૂ દ્વીપની બંદોબરી કરનારા કૌંચદ્રીપને પણ તમે દંડબળથી જ તાબે કર્યો છે.^{૨૨} વળી હે રાજા ! મહામેરુની પૂર્વમાં આવેલા કૌંચદ્રીપની તુલના કરનારા શાકદ્વીપને પણ તમે દંડબળથી જ સ્વાધીન કર્યો છે;^{૨૩} અને હે પુરુષવ્યાઘ્ર રાજા ! મહામેરુની ઉત્તરમાં આવેલા શાકદ્વીપ સમાન મદ્રાસદ્વીપને પણ

તમે દંડબળથી જ હત્યો છે; ^{૨૫} તેમ જ હે વીર! નીકસૈન્યના બળથી મહાસાગરમાં પ્રવેશ કરીને જુદા જુદા અનેક દેશોવાળા ધીબા કેટલાએક દ્વીપોને તથા અંતરદ્વીપોને તમે હત્યા છે. ^{૨૫} વળી આ ઉપરાંત ધીબાં ઘણાં પરાક્રમે તમે કર્યાં છે અને દ્વિભતિઓ (નિવર્ણ) તમારા ઘણા જ આદરસત્કાર પણ કરે છે, છતાં તમે કેમ પ્રસન્ન થતા નથી? ^{૨૬} હે ભારત! મહમત્ત આખલાઓ સરખા બળવાન અને બળવંત ગજેદ્રો સરખા ઝોજરવી આ તમારા ભાઈઓની સામે ભેઠને તમે કેમ આનંદ પામતા નથી? ^{૨૭} તમે પાંચે ભાઈઓ દેવોના જેવા તેજરવી છે, શત્રુઓ સામે ટક્કર ઝીલનારા છે અને શત્રુઓને તપાવનારા છે. મને નિશ્ચય ખાતરી છે કે, તમારામાંહેનો કોઈ એક જ મારો સ્વામી હોય તોપણ મને સર્વ જાતનાં સુખો મળી શકે તેમ છે; ^{૨૮} તો પછી હે પુરુષવ્યાઘ્ર! તમે પાંચે મહાપુરુષો, ઇદ્રિયો જેમ શરીરચેટાની સ્વામી છે, તેમ મારા સ્વામી છો, જેથી મને સર્વ સુખો મળે તેમાં શું આશ્ચર્ય છે? ^{૨૯} સર્વજ્ઞ અને સર્વદ્રષ્ટા એવાં મારાં સાસુ કુતાંજીએ મને જે કહેલું છે તે કદી અસત્ય થાય તેમ નથી. તેમણે મને એક દિવસે કહ્યું હતું કે, ‘હે પાંચાલી! શીઘ્ર પરાક્રમ કરનારા યુધિષ્ઠિર અનેક હજારો રાજાઓનો સંહાર કરીને તને ઉત્તમોત્તમ સુખ આપશે.’ હે રાજા! પણ આ સમયે તમારી મૂઠતાને લીધે મારી સાસુનાં તે વચનો વ્યર્થ થશે એમ મને દેખાય છે. ^{૩૦/૩૧} પણ ખરું છે કે, જેઓના કુળમાં સૌથી મોટો ગણ્યોતો પુરુષ ન્યારે ઉન્મત્ત બની જાય છે, ત્યારે તેની પાછળ તેને અનુસરનારાં સર્વ મનુષ્યો ઉન્મત્ત (ગાંડાં) બની જાય છે; તે જ પ્રમાણે હે મહારાજા! તમારા ઉન્માદથી સર્વ પાંડવો પણ ઉન્માદદશામાં આવી પડ્યા છે; ^{૩૨} કારણ કે હે રાજા! તમારી પાછળ તમારા ભાઈઓ પણ જો ઉન્મત્ત ન થઈ ગયા હોય, તો બીજા સર્વ નાસ્તિક મનુષ્યોની સાથે તમને બાંધી મૂકીને પૃથ્વીનું રાજ્ય કરવા મંડી પડ્યા હોય. ^{૩૩} હે રાજા! તમારા જેવો મૂઠ પુરુષ આવા ઉન્માદીના જેવા વિચારો કરીને જો કાર્ય કરે છે તો તેને શ્રેય મળતું નથી. વળી જે મૂઠ પુરુષ આવા ઉન્માદીના માર્ગે ગમન

કરે છે, તેને માટે અંતે ધૂપો, સિદ્ધાંજનો, નાક દ્વારા લેવામાં આવતાં ઔષધો અને બીજા અનેક ઉપચારોનો પ્રયોગ કરી ચિકિત્સા કરવી પડે છે. હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા! લોકમાંહેની સર્વ સ્ત્રીઓમાં હું અધમ થઈ ગઈ છું; કારણ કે મારા સર્વ પુત્રોનો નાશ થઈ ગયો છે, છતાં હું હવવાની ઇચ્છા રાખું છું; એ મારાં વચન યત્ન કરી રહેલા તમારા આ ભાઈઓનાં વચનોને અનુસરી આ સમયે મિથ્યા બોલાયેલાં નથી. ^{૩૪-૩૬} હું તમને સત્ય કહું છું કે, આ સર્વ પૃથ્વીનો ત્યાગ કરીને તમે પોતાની મેળે જ આપત્તિને સ્વીકારી લો છો. હે મહારાજા! પૂર્વે થઈ ગયેલા માંધાતા અને અંબરીષ રાજા, જેમ સર્વ રાજાઓમાં માન્ય થઈ પડ્યા હતા, તેમ તમે પણ માન્ય થઈ પડશો અને વિરાજ રહેશો; માટે હે રાજા! ધર્મપૂર્વક પ્રભાતું રક્ષણ કરીને પર્વતો, વનો અને દ્વીપો સહિત આ સમગ્ર પૃથ્વી-દેવીનું તમે પાલન કરો, આમ ઉદાસ થાઓ મા. હે મહારાજા! વિવિધ પ્રકારના યજ્ઞો કરીને ઇન્દ્ર-પૂજન કરો, શત્રુઓ સામે યુદ્ધ કરો અને પ્રાણલેા-ને ધન, લોગ, વસ્ત્ર આદિનું દાન આપો. ^{૩૭-૪૦} ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વતનાં રાજધર્માનુસાસન-પર્વમાં ‘દ્રોપદીની વિનવણી’ નામનો અધ્યાય ૧૪મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૫મો

અભ્યુત્પન્નું પુનર્લાપણુ-દંડનીતિનું પ્રાધાન્ય

॥ શૈવંપાવન ઉવાચ ॥

યાજ્ઞસેન્યા વચઃ શ્રુત્વા પુનરેવાર્જુનોઽવ્રવીત્ ।

અનુમાન્ય મહાવાહું જ્યેષ્ઠં પ્રાતરમચ્યુતમ્ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજયરાજા! દ્રોપદીનું એ વચન સાભળ્યા પછી અર્જુન મોટી ભુલવાળા પોતાના મોટાભાઈ યુધિષ્ઠિરરાજાનું માન બળવીને પુનઃ કહેવા લાગ્યો. ^૧

અર્જુન બોલ્યો : દંડ, સર્વ-પ્રભાતોનું શાસન કરે છે, દંડ સર્વે કોઈનું રક્ષણ કરે છે અને દંડ સર્વના સુધ્ધિ ગયા પછી પણ નિઃશત રહે છે; માટે વિદ્વાનો દંડને જ ધર્મ કહે છે. ^૨ હે રાજા! દંડ ધર્મની રક્ષા કરે છે, દંડ અર્થની રક્ષા કરે છે અને દંડ કામની પણ રક્ષા કરે છે; માટે દંડ સ્વરૂપ કહેવાય છે; ^૩ તેમ જ દંડ ધાન્ય

ધનની રક્ષા કરે છે. આમ સમજીને હે વિદ્વાન રાજા ! તમે દહને ધારણ કરો અને લોકવ્યવહાર તરફ દૃષ્ટિ કરો.^૪ જગતમાંહેના કેટલાએક પાપી લોકો રાજ્યદંડના ભયથી પાપકર્મ કરતા નથી, કેટલાએક યમદંડના ભયથી પાપકર્મ કરતા નથી, કેટલાએક પરલોકના ભયથી પાપકર્મ કરતા નથી અને કેટલાએક અન્યોન્યના ભયથી પણ પાપકર્મ કરતા નથી. આ રીતે સર્વ લોકોનો સ્વભાવ પશુના સ્વભાવની પેઠે કેવળ દંડને જ પાત્ર છે, જેથી સક્ષેપ મા કહી શકાય કે, સર્વે કોઈનો આધાર કેવળ દંડ પર જ રહેલો છે.^૫ વળી કેટલાએક સર્વભક્ષી પ્રાણીઓ દંડના ભયથી જ એકબીજાને ખાઈ જતા નથી. માટે જો દંડ સર્વ જગતનું પાલન ન કરે, તો સર્વ પ્રજાઓ ગાઢ અંધકારમાં ફળી મરે.^૬ વિદ્વાનો 'દંડ' શબ્દનો આવો જ અર્થ કરે છે કે, ધર્મિયોને વશ નહિ રાખનારાઓનું જે દમન કરે છે અને શિષ્ટાચાર વિરુદ્ધ વર્તનારાઓને જે શિક્ષા કરે છે, દમે છે અથવા દહે છે, તેનું નામ 'દંડ' કહેવાય છે.^૭ બ્રાહ્મણોને કડક શબ્દો કહીને તિરસ્કાર માન્યો દંડાય છે, ક્ષત્રિયોને તેની માલમિલકત જપ્ત કરી માત્ર નિર્વાહ પૂરતું જ આપીને દંડાય છે, વૈશ્યોને તેઓનું સર્વસ્વ જપ્ત કરી દંડાય છે અને શૂદ્રોને તેઓના પર વિશેષ એવાભાર નાખી દઈ દંડાય છે.^૮ હે રાજા ! મનુષ્યોને અન્યોન્ય સંમોહ ન થાય તે માટે અને તેઓના ધનનું રક્ષણ થાય તે માટે વિધાતાએ દંડરૂપ મર્યાદાનું લોકમાં સ્થાપન કર્યું છે.^૯ જે રાજાના રાજ્યમાં સ્થામ વર્ણવાળો તથા લાલચોળ નેત્રવાળો પ્રચંદદંડ પોતાની સત્તા ચલાવે છે, તે રાજ્યમાં પ્રજાઓ મોહવશ થતી નથી, સ્વધર્મમાં નિયમિત રીતે વર્તે છે; પરંતુ એ દહનો નેતા રાજા મર્વનો અપરાધ યથાચોગ્ય દૃષ્ટિથી ભેદ શકતો હોય,^{૧૦} તો હરકોઈ બ્રહ્મચારી, શૂદ્રસ્થ, વાનસ્થ અથવા સંન્યાસી દંડના ભયથી જ પોતપોતાના ધર્મમાર્ગમાં નિયમિત રીતે વર્તે છે.^{૧૧} હે રાજા ! દંડના ભય વિના પુરુષ યજ્ઞ કરતો નથી, દંડના ભય વિના પુરુષ દાન આપવાની ઇચ્છા કરતો નથી અને દંડના ભય વિના પુરુષ યથાચોગ્ય સમયે આવીને બિલો રહેવા ઇચ્છતો નથી.^{૧૨} જેમ કોઈ મચ્છીમાર કાંટાવાળી બળ

પાયથી વિના માછલાંઓને પકડી શકતો નથી, તેમ રાજા પણ બીજાઓનાં મર્મસ્થાનોને છેદાલેદા વિના અથવા મહાદુષ્કર કર્મ કર્યા વિના મોટી રાજ્ય-લક્ષ્મીને પામી શકતો નથી.^{૧૩} કોઈ નો પણ ધાત કર્યો વિના રાજાને કીર્તિ અથવા ધન મળે જ નહિ. તેમ પ્રજાઓ તેના તાબામાં રહે જ નહિ. દાખલા તરીકે વૃત્તાસુરનો વધ કરીને જ ઇંદ્ર મહેદ્રપદને પામ્યો છે,^{૧૪} તેમ જ રુદ્ર, કાર્તિકેશ્વરી, ઇંદ્ર, અગ્નિ, વરુણ, યમ, કાળ, વાયુ, મૃત્યુ, કુબેર, સૂર્ય, વસુઓ, મરુતો, સાધ્યો અને વિશ્વદેવાઓ વગેરે સર્વ દેવતાઓએ અનેક શત્રુઓનો ધાત કર્યો છે અને તેથી જ તેવી મહાન સમૃદ્ધિઓને તેઓ પામ્યા છે, એટલું જ નહિ પણ લોકો તે દેવોના પ્રતાપથી નમ્ર થઈને નિરંતર તેઓની પૂજા કર્યો કરે છે, પરંતુ સર્વના ધાતા બ્રહ્મદેવને કે પૂર્વાદેવને કોઈ નમતું નથી કે કોઈ પૂજતું પણ નથી; કારણ કે તે બન્નેએ તેવાં પરાક્રમ કર્યો નથી.^{૧૫-૧૬} જે પુરુષો સર્વ પ્રાણીઓ પર સમભાવ રાખીને મધ્યસ્થ રહે નારા છે, ધર્મિયોનો નિઝાદ કરનારા છે અને કેવળ શમમાં જ તત્પર રહેનારા છે, તેઓનો તો ઘણા મનુષ્યો પરાભવ કરી ભય છે, માટે સર્વ કામોમાં અત્યંત શાંત સ્વભાવથી વર્તનારા મનુષ્યોમાંથી કોઈ એકનો જ કવચિત્ જન્મ થાય છે; અર્થાત્ કેવળ શાંતિના જ સ્વીકાર કરી કાર્ય સાધી શકતું નથી.^{૧૭} આ લોકમાં કેવળ અહિંસાથી જ જીવન ગાળનાર એક પણ મનુષ્ય મારા જોવામાં આવતો નથી. બળ વાન પ્રાણીઓ દુર્બળ પ્રાણીઓનું ભક્ષણ કરીને જ જીવે છે.^{૧૮} નોળિયો જીંદરોને ખાઈ ભય છે, બિલાડો નોળિયાને ખાઈ ભય છે, કૂતરો બિલાડાને ખાઈ ભય છે અને કૂતરાને વળી બીજું કોઈ શિકારી પ્રાણી ખાઈ ભય છે;^{૧૯} તેમ જ તે તે બળ વાન સર્વ પશુઓને મનુષ્ય ખાઈ ભય છે અને મનુષ્યને યથાસમયે આવી પહોંચેલો કાળ આરોગી ભય છે; માટે આ સર્વ સ્થાવરજંગમ જગત પ્રાણી-જોના અત્રરૂપ છે તેનો તમે વિચાર કરો.^{૨૦} હે રાજેન્દ્ર ! આ સર્વ વિધાનનું દેવે જ નિર્માણ કર્યું છે, જેથી વિદ્વાન પુરુષ તેમાં મોહને પામતો નથી અને તમે પોતે પણ તે દેવની જ ઇચ્છાથી આ ક્ષત્રિય કુળમાં ઉત્પન્ન થયા છો, માટે ભરાખર ક્ષત્રિય થવાને

યોગ્ય છે.^{૨૩} અરે ! કેટલાએક મંદમતિના રાજાઓ તામસવૃત્તિ સ્વીકારીને તથા ક્રોધ, હર્ષ આદિ દ્રઢોને ત્યાગ કરીને વનમાં આલ્સા બંધ છે, તેઓ પણ હિંસા કર્યા વિના પ્રાણધારણ કરી શકતા નથી;^{૨૪} કારણ કે જળની અંદર અનેક જીવો છે અને પૃથ્વીમાં તથા ફળોમાં પણ અસંખ્યાત જીવો છે, તેઓનો વધ નહિ કરનારો કયો તપસ્વી વનમાં રહી શકે છે ? પ્રાણધારણા માટેનું તેનું કયું સાધન છે કે જેથી વનમાં ગયેલો તપસ્વી હિંસાથી મુક્ત રહે ? માટે હિંસા કર્યા વિના કોઈનાથી જીવી શકાતું જ નથી.^{૨૫} કેટલાએક જીવો તો ઘણા જ સૂક્ષ્મ શરીરવાળા હોય છે અને કેટલાએક જીવો તો કેવળ અતુમાનથી જ જાણવામાં આવી શકે છે કે, જેઓનાં શરીરોનો માત્ર આપણાં નેત્રોની પાંપણના આઘાત થી જ નાશ થઈ જાય છે.^{૨૬} આપણા જોવામાં આવે છે કે, કેટલાએક મુનિઓ ક્રોધ તથા મત્સર નો ત્યાગ કરીને ગ્રામ છોડી વનમાં આલ્સા બંધ છે; પરંતુ ત્યાં ગયા પછી પણ દુર્દેવના યોગે મોહ જળમાં ફસાઈને કુટુંબધર્મી (ગૃહસ્થી) થઈ જાય છે.^{૨૭} વળી કેટલાએક મનુષ્યો તો પૃથ્વી ખોદીને ઝોપડિયો તથા વૃક્ષોને કાપીને તથા પશુ-પક્ષીઓનું વિશસન (હિંસા) કરીને યજ્ઞ કરે છે અને તેઓ સ્વર્ગને પણ પામે છે.^{૨૮} હે કૃતાપુત્ર ! હંડયુક્ત નીતિનો જગતમાં પ્રચાર થવાથી સર્વ ભૂતોના સર્વ આરક્ષો સિદ્ધ થાય છે, એમાં મને સંશય નથી.^{૨૯} લોકમાં જો હંડ ન હોય તો આ સર્વ પ્રજાઓનો નાશ થઈ જાય. જળમાં મોટાં માછલાં નાનાં માછલાંઓને જેમ ખાઈ જાય છે, તેમ પ્રજાઓમાં પણ જળવાનો દુર્જોનો સંસ્કાર કરી જાય છે.^{૩૦} બ્રહ્મદેવે પણ પૂર્વે આ પ્રમાણે સત્ય જ કહ્યું છે કે, અપરાધને જોઈને યોગ્ય રીતે કરેલો હંડ પ્રજાઓનું રક્ષણ કરે છે. રે ! ભુજો તો ખરા. અગ્નિ પણ કુંક મારવારૂપે હંડના ભયથી પ્રજ્વલિત રહે છે.^{૩૧} અરે ! આ લોકમાં જો હંડની મર્યાદા ન હોય તો ચોર અંધકાર વ્યાપી જાય-અંધેર અંધેર થઈ જાય, સારાંરસાનો લગારે વિભાગ ન રહે અને કંઈ પણ જાણવામાં ન આવે.^{૩૨} વેદોની નિંદા કરનારા તથા મર્યાદાને તોડી પાડવા ઈચ્છનારા નારિતકો પણ કેવળ હંડના જ ભયથી મર્યાદા-

નું પાલન કરવા તત્પર થઈ જાય છે;^{૩૩} એટલું જ નહિ, પણ સર્વ લોકને કેવળ હંડથી જ વશમાં રાખી શકાય છે, કારણ કે મનુષ્યમાત્ર પવિત્ર હોય, એ વાત દુર્લભ છે, જેથી હંડના ભયથી જ તેઓ સર્વે મર્યાદાનું પાલન કરવા પ્રવૃત્ત થાય છે.^{૩૪} વિષાતાએ ચારે વર્ષોને સંતોષ પમાડવા માટે અને તેઓને નીતિના માર્ગે દોરવા માટે તથા ધર્મ અને અર્થનું પૃથ્વીમાં રક્ષણ કરવા માટે હંડની મર્યાદા બાંધી છે.^{૩૫} જગતમાંહેનાં જળવાન પક્ષીઓ અને શિકારી પશુઓ હંડથી જો ભય પામત નહિ, તો તેઓ મનુષ્યોનું, નિર્જળ પશુઓનું તથા યજ્ઞિય હવ્યદ્રવ્યોનું ભક્ષણ જ કરી જાત.^{૩૬} હંડ સર્વ કોઈનું જો રક્ષણ ન કરત તો બ્રહ્મચારી વેદાધ્યયન કરત નહિ, લોકો વાહરડાંવાળી ગાયને દોહત નહિ અને કન્યાઓ યથાવિધિ લગ્ન કરત જ નહિ, પણ વ્યભિચાર જ કરત.^{૩૭} અરે ! હંડ જગતનું જો રક્ષણ ન કરત તો સર્વનો ઉચ્છેદ થઈ જાત, સર્વ મર્યાદાઓનો નાશ થઈ જાત અને અમુક જ પદાર્થ મારો ગણાય, આવું જ્ઞાન કોઈનામાં રહેત નહિ.^{૩૮} જો હંડની રક્ષા ન હોત તો સર્વ કોઈ નિર્ભય થઈ જાત અને વિધિપૂર્વક દક્ષિણાદાનવાળા યજ્ઞસર યજ્ઞોને કોઈ કરત જ નહિ.^{૩૯} વળી હંડનું જો રક્ષણ ન હોત તો શાસ્ત્રોક્ત વિધિ પ્રમાણે વર્ણાશ્રમ ધર્મનું કોઈ પાલન કરત નહિ અને વેદવિદ્યાને કોઈ ભણત જ નહિ.^{૪૦} હંડની જો રક્ષા ન હોત તો ઊંટ, બળદ, घोडा, ખરચર અને ગધેડાં, યોગ્ય રીતે જોડાઈને વાહનોને વહત નહિ.^{૪૧} અરે ! હંડ જગતનું જો પાલન ન કરત તો નોકરો અને બાળકો કોઈનું માનત નહિ અને સ્ત્રીઓ પોતાના ધર્મમાં રહેત નહિ.^{૪૨} વિદ્વાનો કહે છે કે, હંડના ભયથી જ પ્રજાઓ મર્યાદામાં રહેલી છે, હંડમાં જ સર્વ જાનના ભયનો સમાવેશ થઈ જાય છે અને મનુષ્યોનું સ્વર્ગ હંડમાં જ રહેતું છે.^{૪૩} જે દેશમાં મનુષ્યોનો વિનાશ કરનારા હંડની મર્યાદિત વ્યવસ્થા સત્તા ચલાવે છે, તે દેશમાં ડુંડ, કપટ, પાપ કે કગાર્થ દેશમાત્ર જોવામાં આવતાં નથી.^{૪૪} લોકમાં હંડની જો રક્ષા ન હોત તો કૃતરાં યજ્ઞિય દુતદ્રવ્યોને આટી જાય અને કાગડાઓ પુરોહિતને ઉડાવી જાય.^{૪૫} હે રાજા ! આ રાજ્ય આપણને ધર્મથી મળ્યું હોય

અથવા અધર્મથી મળ્યું હોય તેની તમારે દરકાર કરવાની નથી. તેના સંબંધમાં તમારે શોક કરવો જ નહિ. તમારે તો હવે ભોગો ભોગવવા અને મજો કરવા. ૧૬ આ જગતમાં જેઓ શ્રીમંત છે તેઓ સુખપૂર્વક ધર્માચરણ કરે છે, ઉત્તમ વસ્ત્રો ધારણ કરે છે, ઉત્તમ ક્ષણવાળાં કાનો બ્રાહ્મણોને આપે છે અને ઉત્તમ અન્નતું ભોજન કરે છે. ૧૭ પુરુષોના સર્વ સમારંભો ધનને અધીન છે, એમાં સંશય નથી અને તે ધન હંડને અધીન છે; માટે હંડનું કેટલું બધું ગૌરવ છે, તે તમે જુઓ. ૧૮ લોકવ્યવહાર ચલાવવા માટે જ વિધાતાએ ધર્મનું પ્રવચન કરેલું છે. તે આ રીતે કે, અહિંસા પરમ ધર્મરૂપ છે; પરંતુ કોઈ સમયે તેનું પણ બને છે કે, 'અહિંસા પરમો ધર્મઃ' એ સામાન્ય સૂત્રને જ વળગી રહેવાથી ભયંકર હિંસા થઈ જાય છે. કાબજા તરીકે વાદામાં પેસી ગયેલા વાદની સામાન્ય સૂત્રાનુસાર કરેલી અહિંસા વાદે કૌંસા ગાયોના વધથી ભયંકર હિંસારૂપે પરિણમે છે, માટે હિંસા-અહિંસાના મધ્યમાં જેના વડે વ્યર્થનું રક્ષણ થાય તેનો જ સ્વીકાર કરવો યોગ્ય છે અને તે જ પરમ ધર્મરૂપ છે. ૧૯ આ જગતમાં કોઈ પણ વસ્તુ અત્યંત શુભવાન નથી અને કોઈ પણ વસ્તુ અત્યંત નિર્જીવ પણ નથી. સર્વ દાયોમાં શુભ અને અવશુભ બંને જોવામાં આવે છે. ૨૦ જુઓ, જગતના લોકો બળદોને વશ કરવા માટે પ્રથમ તેઓના અંડકોશને કાપી નાખે છે, પછી તેઓના નાકને વીધીને નાથે છે અને ત્યાર પછી તેઓને બાંધે છે અને વશ કરે છે. ૨૧ આ રીતે હે મહારાજ! તે તે અસ્ત્રો વડે અસ્તબ્યસ્ત સ્વભાવના આ લોકમાં સર્વ કોઈને કેવળ દંડથી જ સીધા કરવામાં આવે છે; કારણ કે તેમ નહિ કરવાથી પોતપોતાના કાર્યમાં કોઈ પ્રવૃત્ત થાય જ નહિ, માટે તમે પણ તે તે ન્યાયમર્ગોનું અવલંબન કરી પુરાણધર્મનું આચરણ કરો અને તેમાં પ્રતાહ-ચાય પ્રમાણે આવી લાગતા હિંસા અહિંસા દોષ તરફ દૃષ્ટિ કરો મા. ૨૨ હે કુંતાપુત્ર! તે પુરાણધર્મનું પાલન કરી તમે મજો કરો, શત્રુઓનો નાશ કરો, પ્રજાઓનું રક્ષણ કરો અને મિત્રોનું પાલન કરો. ૨૩ હે ભરતવંશી રાજા! શત્રુઓનો સંહાર કરવાથી

તમે દીન થાઓ મા; કારણ કે શત્રુઓનો વધ કરવાથી કર્તોને કોઈ ભવનો દોષ લાગતો નથી. ૨૪ અરે! કોઈ બાળક પણ શસ્ત્ર ધારણ કરી મારવા માટે ચડી આવે, તો તેનો પણ પુરુષે શસ્ત્ર ધારણ કરીને વધ કરવો યોગ્ય જ છે અને તેમ કરવાથી તે પુરુષને બાળહત્યા પણ લાગતી નથી; કારણ કે એકનો ક્રોધ બીજાના ક્રોધમાં સર્વ તરફથી વ્યાપી જાય છે અને તે ક્રોધ જ વધકાર્યમાં નિમિત્તરૂપ ગણાય છે. ૨૫ અને તરવડાંએ જોતાં તો એ જ નિશ્ચય થાય છે કે, સર્વ પ્રાણીઓનો આત્મા નિત્યને માટે અવધ્ય છે-આત્માનો કદીય વધ થઈ શકતો નથી અને આત્મા જો અવધ્ય છે તો પછી દેહનો દેહ વડે નાશ થતાં કોનો આત્મા હણાય છે અને કયો આત્મા હણનાર બને છે? ૨૬ જે કોઈ પુરુષ પોતાના જૂના ઘરનો ત્યાગ કરી નવા ઘરમાં રહેવા જાય છે, તેમ જીવાત્મા પણ જૂના શરીરોનો ત્યાગ કરી નવાં શરીરોમાં પ્રવેશ કરે છે; માટે જ તરવેતાઓ કહે છે કે, પ્રાણીઓનું શરીર જ મૃત્યુનું દ્વાર છે. આત્મા તો અજરામર છે-અવિનાશી છે. ૨૭-૪૮ (આમ સમજીને હે રાજા! તમારે શોક કરવો યોગ્ય નથી.)

ઈતિ શ્રીમદ્ધાત્મારાતમાં શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસનપર્વમાં 'અર્જુનનું પુનર્ભાષણ' નામનો અધ્યાય ૧૫મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૬મો

ભીમનું પુનર્ભાષણ-દેહની પીડાથી આત્મા પીડાતો નથી પણ મન જ પીડાય છે

॥ વૈષ્ણવાયન ઉવાચ ॥

અર્જુનસ્ય વચ્ચઃ શ્રુત્વા ભીમસેનોઽવ્યર્થમર્પણઃ ।

ધૈર્યમાસ્થાય તેજસ્વી જ્યેષ્ઠં આતરમવગીઢ્ ॥ ૧ ॥

વેશં પાપન ઝોલ્યા : હે જનમેજય રાજા ! અત્યંત કોપી સ્વભાવનો તેજસ્વી ભીમસે અર્જુનનું વચન સાંભળ્યા પછી ધૈર્ય ધરીને પોતાના મોટા ભાઈને કહેવા લાગ્યો : 'હે રાજાનું! તમે સર્વ ધર્મોને બાણનારા છો. તમારાથી કંઈ પણ અભણ્યું નથી. તમારાં સદાચરણ પ્રમાણે વર્તવાનું અમે સદાકાળ શીખ્યા કરીએ તોપણ તે પ્રમાણે વર્તવાને અમે સમર્થ થઈ શકીએ તેમ નથી જ. ૨

વળી તમે મારા જ્યેષ્ઠભાત્રા છો, જેથી મારા મનમાં એમ જ હતું કે, 'હું ન જોતું તો સારું.' પરંતુ હું ખતો અત્યંત દુઃખાળુને લીધે હું તમને કહું છું, તે તમે સાંભળો.^૩ ઘણી જ અફસોસની વાત છે કે, કેવળ તમારા જ ગાઠ મોહને લીધે અમારા સર્વ મનેરથી સંશયમાં આવી પડ્યા છે; એટલું જ નહિ, પરંતુ તેને લીધે અમે ઘણા વિહ્વળ અને નિર્બળ બની ગયા છીએ.^૪ રે! તમે સર્વશાસ્ત્રમાં કુશળ છો, વળી લોકના રાજા છો; છતાં એક બીનકેળવાયલા પુરુષની પેઠે દીનતાને લીધે મોહને કેમ પામ્યા છો? હે રાજા! લોકની સહયતિ અને હુર્ગતિ તમારા બહુવામાં છે, તેમ જ ભવિષ્યકાળની તથા વર્તમાનકાળની ચરિત્રિયતિ તમારાથી અબલ્લી પણ નથી;^૫ છતાં હે મહારાજ! આ રીતે મોહવશ થઈને રાજ્યનો ત્યાગ કરવા માટે તમે તૈયાર થયા છો તેના સંબંધમાં મેં એક કારણ શોધી કાઢ્યું છે, તે હું તમને કહું છું; એકચિત્ત થઈ તમે સાંભળો.^૬ સર્વ પ્રાણીઓને બે પ્રકારના વ્યાધિઓ ઉત્પન્ન થાય છે. એક શારીરિક વ્યાધિ અને બીજી માનસિક વ્યાધિ. આ બન્ને વ્યાધિઓની ઉત્પત્તિ પણ અન્યોન્મના સંબંધથી જ થાય છે અર્થાત્ શરીર વિના વ્યાધિ થતો નથી અને મન વિના વ્યાધિ થતો નથી; માટે શરીર અને મન એ બન્ને જ બે વ્યાધિઓનું મૂળ છે.^૭ તેમાં શારીરિક વ્યાધિથી માનસિક વ્યાધિ ઉત્પન્ન થાય છે અને માનસિક વ્યાધિથી શારીરિક વ્યાધિ ઉત્પન્ન થાય છે, એમાં સંશય નથી.^૮ હવે જે પુરુષ ભૂતકાળમાં થઈ ગયેલા પોતાના શારીરિક વ્યાધિ માટેના તથા માનસિક વ્યાધિ માટેના શોક કરે છે, તે પુરુષ તજજન્ય દુઃખને લીધે બીજુ નહું દુઃખ પ્રાપ્ત કરે છે અને પુનઃ શારીરિક તથા માનસિક બન્ને અનથોને વહોરી લે છે.^{૧૦} વાત, પિત્ત અને કંઠ આ ત્રણ શુષ્ણ મનુષ્યના શરીરમાં જ ઉત્પન્ન થાય છે અને તે ત્રણ શુષ્ણની જે સામ્યાવસ્થા તેને (વેધી) શરીરના આરોગ્યનું લક્ષણ કહે છે.^{૧૧} પરંતુ તે ત્રણ શુષ્ણમાંથી હર-કોઈ એકનું ન્યારે આધિક્ય થાય છે, ત્યારે શરીરમાં વ્યાધિની ઉત્પત્તિ થાય છે અને તેને માટે ચિકિત્સા કરવાનું કહેવાય છે. જેમ કે ન્યારે

કફની વૃદ્ધિ થઈ ગઈ હોય, ત્યારે તેને દૂર કરવા માટે પિત્તની વૃદ્ધિ કરવી જોઈએ અને પિત્તની વૃદ્ધિ થઈ ગઈ હોય, ત્યારે કફની વૃદ્ધિ કરવી જોઈએ; અર્થાત્ જે શુષ્ણની વૃદ્ધિ થઈ ગઈ હોય તે શુષ્ણના વિરોધી શુષ્ણની વૃદ્ધિ કરનાર ઉપચાર કરવાથી પુનઃ સર્વ શુષ્ણની સામ્યાવસ્થા થઈ જાય છે.^{૧૨} હવે સત્ત્વ, રજઃ અને તમ, એ ત્રણ શુષ્ણ મનમાં ઉત્પન્ન થાય છે અને તે શુષ્ણોની જે સામ્યાવસ્થા તેને માનસશાસ્ત્રવેદનાં મનની સ્વસ્થતાનું લક્ષણ કહે છે;^{૧૩} પરંતુ તે શુષ્ણોમાંથી કોઈ એકનું ન્યારે આધિક્ય થાય છે, ત્યારે મન અસ્વસ્થ બને છે-માનસિક વ્યાધિનો ઉદ્ભવ થાય છે; અને તેની ચિકિત્સા કરવા માટે પણ શાસ્ત્રમાં કહેલું છે. જેમ કે તમે શુષ્ણના આધિક્યને રજો-શુષ્ણના આધિક્યથી દૂર કરવું જોઈએ અને રજો-શુષ્ણના આધિક્યને તમે શુષ્ણના આધિક્યથી દૂર કરવું જોઈએ; એટલે કે શોકનો હર્ષથી બાધ કરવો જોઈએ અને હર્ષનો શોકથી બાધ કરવો જોઈએ.^{૧૪} જે કોઈ પુરુષ સુખમાં રહેલો હોય છે, તેને દુઃખનું સ્મરણ કરવાની ઇચ્છા થાય છે અને દુઃખમાં રહેલા કોઈ એક પુરુષને સુખનું સ્મરણ કરવાની ઇચ્છા થાય છે; પરંતુ તે સર્વ પુરુષો દેહાદિકેને વિષે અભિમાન ધરાવનારા હોય છે અને તેથી જ તેઓ શારીરિક અથવા માનસિક સુખદુઃખનો અનુભવ કરે છે;^{૧૫} પણ હે રાજા! તમે તો જ્ઞાની છો, શારીર અને માનસ અભિમાનથી ભિન્ન છો, જેથી ત્રણે કાળમાં સુખી પણ નથી અને દુઃખી પણ નથી; તો પછી તે તે વિકારોમાં સુખદુઃખનો અનુભવ કરનાર શરીરાદિકેને વિષે અભિમાન કરી તમારા જેવા જ્ઞાની પુરુષે સુખકાળે દુઃખનું સ્મરણ કરવું યોગ્ય નથી અને દુઃખકાળે સુખનું સ્મરણ કરવું યોગ્ય નથી;^{૧૬} છતાં પણ તમે તે સુખદુઃખાદિનું સ્મરણ કરવાની જો ઇચ્છા કરો તો તેમાં દેવને જ સર્વના કરતાં વિશેષ બળવાન માનવું પડે. વળી હે રાજા! તમે કદાચ એમ કહેશો કે, દેહાદિ સમુદાયને જ આત્મા તરીકે માનનારા સર્વ જ્ઞાની પ્રાણીઓનો તેવો સ્વભાવ હોય છે અને તેને લીધે જ મને દુઃખ પણ તેમ કહેવું યોગ્ય નથી; કારણ

શત્રુઓએ સહામાં ઘસડી આણેલી, એક વચ્ચેના ધારણ કરનારી અને રજરવલા ઘણેલી દ્રૌપદીને પાંડવોના દેખતાં જે જે દુઃખો આપવામાં આવ્યાં હતાં તેનું તમને કેમ સ્મરણ થતું નથી? વળી આપણું રાજપાટ છીનવી લઈને શત્રુઓએ આપણને મૃગચર્મો પહેરાવીને નગરમાંથી હાડી કાઢ્યા હતા અને આપણે મહાન અરણ્યની અંદર વસ્યા હતા, તેનું તમને કેમ સ્મરણ થતું નથી? અને વનવાસ સમયે જટાસુરથી પ્રાપ્ત થયેલું દુઃખ, ચિત્રસેન ગંધર્વ સાથેનું યુદ્ધ અને દ્રૌપદીનું હરણ કરનારા જયદ્રથથી થયેલું દુઃખ તમે કેમ ભૂલી જાઓ છો? ૧૭-૨૦ વળી એક વર્ષના શુભવાસમાં રાજપુત્રી દ્રૌપદીને ક્રીચકે પગની લાત મારી હતી, તે પણ તમે શું ભૂલી ગયા? ૨૧ હે શત્રુદમન રાજા! તમારા તુલ્ય પરાક્રમ કરનારા ભીષ્મ અને દ્રોણા આર્યની સાથે તમારે જેલું યુદ્ધ ધણું હતું, તેનું જ યુદ્ધ હવે તમારે તમારા એકલા મનની સાથે કરવાના પ્રસંગ આવ્યો છે. ૨૨ એ યુદ્ધમાં તમારે બાણોની, મિત્રોની કે બહુઓની, કોઈની પણ જરૂર પડે તેમ નથી. કેવળ તમારે એકલાને જ તે યુદ્ધ કરવાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થયો છે. ૨૩ હવે યાદ રાખજો કે, મન સાથેના એ યુદ્ધમાં મનરૂપી તમારા શત્રુથી પરાજય પામીને તમે જો પ્રાણને ત્યાગ કરશો તો બીજા દેહનો આશ્રય કરીને જન્માંતરમાં પણ એ મન-શત્રુની સાથે તમારે અવશ્ય યુદ્ધ કરવું પડશે; માટે હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા! આજે જ ચમનિયમાદિક અષ્ટાંગ યોગસાધન કરીને સ્વર્ગ શરીર પરના અભિમાનને ત્યાગ કરો અને મનના કંઠા શત્રુ પરમાત્માની સાથે તમારી એકતા પ્રાપ્ત કરો. પછી મનનો જય કરવા માટે તૈયાર થાઓ. ૨૪-૨૫ હે મહારાજા! તમે મનને જો છુટી શકશો નહિ, તો તમારી શી અવસ્થા થશે? માટે જરૂર મનનો જય કરો પછી જ તમે કૃતકૃત્ય થશો. ૨૬ મન અને દેહથી આત્મા ભિન્ન છે, આવો નિશ્ચય કરીને તથા મન અને દેહ ઉપરના આત્મબાવરૂપ અભિમાનને ત્રીધે જ સર્વપ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ અને નાશ ભાષિત થાય છે; આવો દૃઢ નિશ્ચય કરીને હર્ષનો તથા શોકનો તમે ત્યાગ કરો અને તમારા પૂર્વજોએ રાજ્યનું યથાયોગ્ય

રીતે પાલન કરો. ૨૭ માનો કે તમારા સુદૈવને લીધે જ પાપી દુર્યોધન તેના પરિવારની સાથે યુદ્ધમાં મરણ પામ્યો છે અને તમારા મુસાબ્યના યોગે જ દ્રૌપદીના કેશપાશની પેઠે તમે તમારી રાજ તરીકેની પદવીને પુનઃ પામ્યા છો. ૨૮ હે પાથ! તો હવે રાજ્યાસન પર બેસીને સંપૂર્ણ દક્ષિણાવાળો અશ્વમેધ યજ્ઞ કરીને ઈશ્વરનું યજ્ઞન કરો. અમે અને વીર્યવાન શ્રીકૃષ્ણ તમે કહેશો તેમ કરવા તૈયાર છીએ. ૨૯

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-તર્જન રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'ભીમનું પુનર્ભાવણ' નામનો અધ્યાય ૧૬ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૭ મો

યુધિષ્ઠિરનાં વચનો-તપશ્ચરણથી જ

સુખ મળે છે

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

અસંતોષઃ પ્રમાદશ્ચ મદો રાગોઽપ્રજ્ઞાંતતા ।

વલં મોહોઽભિમાનશ્ચાજ્ઞુદ્વેગશ્ચ સર્વશઃ ॥ ૧ ॥

(ભીમસેનનાં વચન સાંભળી) યુધિષ્ઠિર બોલ્યા : હે ભીમસેન! અસંતોષ, પ્રમાદ, મદ, રાગ, અશાંતિ, બળ, મોહ, અભિમાન અને ઉદ્વેગ આ સર્વ પાપી વિકારોથી તારું ચિત્ત વ્યાપ્ત થઈ ગયું છે, જેથી તું રાજધની આકાંક્ષા કરે છે; માટે રાજ્યરૂપ માંસભક્ષણને ત્યાગ કરી શાંતિપ્રધાન શુભોના તું સ્વીકાર કર અને સુખી થા. ૧-૨ અરે! તું વિચાર તો કર કે, જે રાજા એક આખી પૃથ્વી પર રાજ્ય કરે છે, તેને પણ ઉદર (પેટ) તો એક જ હોય છે; તો પછી તું એ રાજધની કેમ પ્રશંસા કરે છે? ૩ હે ભરતશ્રેષ્ઠ ભીમસેન! સર્વ કોઈની અભિલાષા દિવસો, મહિનાઓ કે આખું આયુષ્ય પૂર્ણ થઈ જાય છે, તોપણ પૂર્ણ થતી નથી-કોઈ પણ મનુષ્ય પોતાની આશાને પૂર્ણ કરી શકતો જ નથી. ૪ જેમ પ્રલીપ્ત થયેલા અગ્નિને, લાકડાં નહિ નાખવાથી શાંત કરી શકાય છે, તેમ તું પણ તારા ઉદરમાં ઉત્પન્ન થયેલા રાજ્યાભિલાષરૂપ અગ્નિને સંતોષરૂપ અદ્ય આહારથી શાંત કરી નાખ. ૫ મૂર્ખ પુરુષ જ કેવળ પોતાના ઉદરપોષણને માટે પુણ્ય આહાર-એકઠો કરે છે, પણ શુદ્ધિમાન પુરુષ તેમ

કરતો નથી; માટે તું પણ તારા ઉદરને પ્રથમ વશમાં રાખ અને પછી પરલોકમાં જ્ય કરવા માટે પ્રયાસ કર; કારણકે પારલૌકિક કલ્યાણનો તું જ્ય કરીશ એટલે પૃથ્વીને તો તે જીતી જ છે.^૬ તું મનુષ્યસંબંધી કામલોગોની તથા ઐશ્વર્યની પ્રશંસા કરે છે; પણ તું બહુતો નથી કે, લોગોનો ત્યાગ કરનારા અને તપશ્વરણથી શરીરે કૃશ થયેલા તપસ્વી પુરુષો જ ઉત્તમોત્તમ સ્થાનમાં જઈ શકે છે.^૭ હે લીમસેન ! તું રાત્ર્યનો સ્વીકાર કરીશ, એટલે દેશના યોગનો, હેમનો, ધર્મનો તથા અધર્મનો મહાન ભાર તારા એકલા પર આવી પડશે; માટે તે મોટા ભારનો ત્યાગ કરી તું સંન્યાસનો સ્વીકાર કરી લે.^૮ જેમ કોઈ એક વાદ્ય કેવળ પોતાના એકલા ના પેટને માટે જ ઘણી મોટી હિંસા કરે છે અને તેની પાછળ બીજાં લોભવશ થયેલાં નિર્બળ પ્રાણીઓ પોતાની આજીવિકા કરે છે, પરંતુ તે હિંસાના પાપનો ભોક્તા પેલો વાદ્ય જ છે, તેમ રાજા પણ પોતાના એક ક્ષુલ્લક ઉદરને માટે અનેક પાપાચરણો કરે છે; પણ તે સર્વનાં ફળનો ભોક્તા તે પોતે જ છે.^૯ તે પ્રથમ કહ્યું કે રાજાઓ વિષયોને ગ્રહણ કરીને પણ અનાસક્ત રહી ઘેર બેઠાં સંન્યાસધર્મ પાળી શકે છે; પરંતુ આ તારી માન્યતામાં યુદ્ધિને વિષયોસ જ છે, એમ તારે સમજવું; કારણ કે વિષયોને ગ્રહણ કરીને રાજાઓ કદી સંતુષ્ટ રહી શકતા નથી.^{૧૦} માટે જેઓ વનમાં ખરી પડેલાં પાંદડાંઓનો આહાર કરે છે, પથ્થરો વતી કૂટીને તથા ઘાંતો વતી કરડીને ફળભક્ષણ કરે છે અથવા જળનો કે વાયુનો જ આહાર કરે છે, તે પુરુષો જ નરકને જીતે છે,^{૧૧} જે રાજા આ સમય પૃથ્વી પર રાત્ર્ય કરે છે, તે કદી પણ કૃતાર્થ થઈ શકતો નથી; પરંતુ જે મુનિ પથ્થરને તથા સુવર્ણને સમાન ગણે છે તે જ કૃતાર્થ થઈ શકે છે.^{૧૨} માટે તું પણ સર્વ સંકલ્પોના આરંભોનો, સર્વ આશાઓનો તથા સર્વ મમતાઓનો ત્યાગ કરી દે; અને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં જેનો કદી નાશ નથી તેવા શોકરહિત સ્થાનનો આશ્રય લે.^{૧૩} અરે ! જેઓએ માંસ સરખા સર્વભોજ્ય પદાર્થોનો ત્યાગ કર્યો છે, તેઓ કદી પણ શોક કરતા નથી અને તું તો આ રાત્ર્યરૂપી માંસ મેળવવા માટે શોક કરે છે છતાં પોતાને

ત્યાગી કહેવાય છે; માટે પ્રથમ સર્વ માંસ તુલ લોગોનો તું ત્યાગ કરી દે, એટલે મિથ્યાવાદથી તું મુક્ત થઈશ.^{૧૪} પિતૃયાન અને દેવયાન આ બે માગે મનુષ્યોને ઉચ્ચ સ્થાને પહોંચાડવા માટે જગતમ પ્રસિદ્ધ છે. તેમાં વર્ણાશ્રમ આદિનું અભિમાન ધરાવનારા યાસિકે પિતૃયાનમાર્ગ દ્વારા સ્વર્ગલોકમ જઈ શકે છે અને નિઃસંગ થયેલા સંન્યાસી પુરુષો દેવયાનમાર્ગ દ્વારા અતિ ઉત્તમ મોક્ષપદને પામી શકે છે.^{૧૫} જે મહાપિંઓ તપશ્વરણથી, બ્રહ્મચર્યથી અને સ્વાધ્યાયથી મુક્ત થઈ મરણ સમયે શરીરોનો ત્યાગ કરે છે, તેઓ મૃત્યુના વિષયમાં રહેતા નથી; અર્થાત્ જન્મમરણના દેરામાંથી છૂટી જઈને મોક્ષને પામે છે.^{૧૬} આ લોકમાં વસ્તુતઃ બે પદાર્થો જ આમિષ(માંસ) ગણાય છે. એક તો સંસારમાં બંધન કરાવનારાં કર્મો અને બીજો રાત્ર્યસંગ. આ બંને પાપજનક આમિષોથી મુક્ત થયેલો પુરુષ જ પરમ પદને પામે છે.^{૧૭} હે લીમસેન ! તું કહે છે કે, ‘તમારા પૂર્વજોના પૂર્વજોએ પણ રાત્ર્યને ભોગવ્યું છે, માટે તમે પણ ભોગવો.’ પણ તારા એ કહેવાથી જો હું રાત્ર્યનો સ્વીકાર કરું તો અવશ્ય તેમાં આસક્ત જ થાઉં. પૂર્વે મોક્ષમાર્ગને આશ્રય કરી રાગદ્રેષાદિ દ્વંદ્વોથી મુક્ત થયેલા રાજા જનકે પણ પોતાની મિથિલાનગરીમાં કોઈ એક સમયે આજ લાગેલી જોઈને આવી એક ગાથા ગાઈ હતી કે, જે ગાથાને હજી પણ લોકો ગાઈ રહ્યા છે: ‘સ્થૂલ-દંષ્ટિએ જોતાં મારી પાસે અઢગક ધન છે, પરંતુ તરવરંદષ્ટિએ તે મારું નથી, તો પછી આ સર્વ નગરી અથવા મારા સર્વ રાજમહેલો બળી જાય તોપણ મારું શું બળવાનું છે ? કંઈ જ નહિ.’^{૧૮} જનકના આ કથન પરથી જણાય છે કે, રાત્ર્યમાસિત વૃથા છે. જેમ કોઈ મંદબુદ્ધિ પુરુષ પર્વતના શિખર પર ચડીને પૃથ્વી પર રહેલાઓને જોતો નથી, તેમ તું પણ આ લૌકિક વિજય મેળવીને સ્વર્ગમાં ગયેલા અશીશ્ય દુર્યોધન આદિ રાજાઓનો શોક કરી રહેલી તેઓની રાણીઓનો તથા તેઓના સંબંધીઓને જોતો નથી અર્થાત્ તેઓને જોઈને તું દુઃખી થતો નથી, પણ બિલટો બીજાઓના દુઃખથી સુખી થાય છે; માટે તું મૂર્ખ છે અને તેથી જ બુદ્ધિરૂપી રાજમહેલ ઉપર ચડવા અશક્ત

ઘેરઘેર ભટકતા જોવામાં આવશે અને આજથી આરંભી તમારી માતા પુત્ર વિનાની થશે તથા તમારી રાણી કૌશલ્યા પતિ વિનાની થશે.^{૧૨} ધર્મ-રૂપ કૃપાની ઇચ્છાવાળા આ બિચારા ક્ષત્રિયો અનેક આશાઓની આકાંક્ષા રાખીને તમારી સેવા કરે છે, તેઓની આશાઓનો ભંગ કરીને તમે કયા લોકમાં જશો ? હે રાજા ! જગત મોહિનાં સર્વ પ્રાણીઓ પોતપોતાના પૂર્વજન્મનાં કર્મોરૂપ અદ્યત્ને અધીન રહેનારાં છે, જેથી તેઓનો મોક્ષ ક્યારે થાય, એ વાત સંશયભરેલી છે. તેમાં પણ તમે તો ધર્મપૂર્વક વર્તનારી રાજરાણીઓનો ત્યાગ કરી એકલા જીવવાની ઇચ્છા રાખો છો, માટે તમે સર્વના કરતાં વિશેષ પાપકર્મી છો અને તેથી જ તમારે માટે આ લોકમાં કે પરલોકમાં સ્થાન છે જ નહિ.^{૧૩-૧૫} અરે ઓ રાજા ! સુગંધી પુષ્પમાળા ઓનો, સુગંધીદાર ચંદનનો અને વિવિધ જાતના અલંકારોનો તથા વસ્ત્રોનો ત્યાગ કરી, ક્રિયાઓનો પણ પરિત્યાગ કરી, શા માટે સંન્યાસી થાઓ છો ? અરે ! તમે કે જે પૂર્વે સર્વ પ્રાણીઓની આશા-પિપાસાને શાંત કરનારા મહા પવિત્ર જળાશયરૂપ હતા અને સર્વકોઈને વિશ્રામ આપનાર કૃપા સમૃદ્ધ એક વનસ્પતિરૂપ હતા, તે તમે હવે બીજા ઓની ઉપાસના કેમ કરશો ?^{૧૬-૧૭} કોઈ એક હાથી પણ સર્વ જાતનાં કર્મોનો ને ત્યાગ કરે તો અનેક માંસાહારી પશુપક્ષીઓ તેને કોચી કોચીને ખાઈ ભય છે અને તેના ચરીરમાં અનેક કીડાઓ પડી ભય છે. તો પછી સર્વ પુરુષાથોનો ત્યાગ કરનારા તમારી વનમાં શી દશા થશે ?^{૧૮} ધારો કે કદાચ કોઈ મનુષ્ય તમારા આ શિક્ષાપાત્રને ભાંગી નાખશે અથવા તમારા આ ત્રિદંડને કે ભગવાં વસ્ત્રને ઉઠાવી જશે તો તેના સંબંધમાં તમારું મન કેવા સ્વરૂપને ધારણ કરશે ? તમે જે સર્વ પરિચક્ષ્ણો ત્યાગ કર્યા છતાં, ભૂલેલા જવની મુદિનો તો સ્વીકાર કરો છો, તો પછી રાજ્યનો સ્વીકાર કરવામાં શો દોષ રહેલો છે ? કારણ કે રાજ્યના સ્વીકારમાં અથવા ભૂલેલા જવની મુદિના સ્વીકારમાં સંગીપણું તો સરખું જ છે; તો પછી આમ બાવા ઘર્ષ જવાનો શા માટે વિચાર કરો છો ?^{૧૯-૨૦} જવની મુદિનો પણ સ્વીકાર કરીને તમારે જીવવાની બે જરૂર દેખાય

છે અને જીવનના નિર્વાહાર્યે બાહ્યઅર્થનો પણ તમે બે ત્યાગ કરી ચક્રતા નથી, તો પછી દેહ, ઇન્દ્રિય આદિ આંતરિખંધોનો તમે કેમ ત્યાગ કરી શકશો ? વળી જીવનના નિર્વાહ માટે જવની મુદિનું પણ તમને બે પ્રયોજન રહે છે, તો પછી સર્વ પ્રકારનો સંગ ત્યજી દેવાના સંબંધની તમારી પ્રતિજ્ઞા વ્યર્થ જ થાય છે. કદાચ તમે બે જ્ઞાનબુદ્ધિથી સર્વનો ત્યાગ કરવા ઇચ્છતા હો, તો ઘેર રહીને પણ દેહ, ઇન્દ્રિય, મન અને બુદ્ધિના વિષયોનો તમે ત્યાગ કરી શકો છો; અને તમારું સ્વરૂપ શુદ્ધ ચિન્માત્રરૂપ જ બને છે, તો પછી તમારામાં અને મારામાં ભેદ શો છે ? હું તમારી કોણ ? અને તમે મારા કોણ ? તેમ જ મારા પર તમારો અનુગ્રહ પણ શો છે ? ખસ, આત્મ નામ જ સર્વ જ્ઞતના સંગનો ત્યાગ કયો ગણાય છે.^{૨૧} હે રાજા ! માત્ર વ્યાવહારિક દિષ્ટિએ જ તમારો મારા પર બે અનુગ્રહ હોય, તો હું કહું છું તે પ્રમાણે તમે કરો અને આરબ્ધ કર્મોના અવસાન પર્થત દેહને ધારણ કરી અસંગ-બુદ્ધિથી પૃથ્વીનું રાજ્ય કરો. વળી ત્યાગ કરીને પણ શિક્ષાપાત્ર આદિ સ્વદેય પરિચક્ષ્ણો તમે સ્વીકાર કરો છો, તો મહેલ, શયન, વાહન, વસ્ત્રો અને અલંકારોનો સ્વીકાર કરવામાં તમને શી હાનિ છે ? જે પુરુષ લક્ષ્મીથી હીન થયેલા, નિર્ધન, મિત્રોએ ત્યજી દીધેલા અને દરિદ્રી એવા સંન્યાસીઓએ પરમ સુખ મેળવવાની ઇચ્છાથી સ્વીકારેલાં કુંડિકા આદિ શિક્ષાપાત્રને, ત્રિદંડને તથા ભગવાં વસ્ત્રોને ભેદને પોતે પણ તે તે વસ્તુઓનો સ્વીકાર કરી રાજ્યાદિકને ત્યાગ કરે છે, તે શું સર્વનો ત્યાગ કરનાર કહેવાય છે કે ? અર્થાત્ નહિ જ; કારણ કે તે હતભાંગી પુરુષે યોગ્ય પરિચક્ષ્ણો ત્યાગ કરી ગિરદો અયોગ્ય પરિચક્ષ્ણો સ્વીકાર્યો ગણાય.^{૨૨-૨૩} જે પુરુષ સદાકાળ પ્રતિચક્ષ્ણ(દાન)નો જ સ્વીકાર કર્યો કરે છે અને જે પુરુષ સદાકાળ બીજાઓને દાન જ આપ્યા કરે છે, તેઓ બન્નેમાં કેટલું બધું અંતર છે ? અને તેઓ બન્નેમાંથી કયો પુરુષ અતિ ઉત્તમ ગણાય છે ? તેનો તમે પોતે જ વિચાર કરો.^{૨૪} જે સંન્યાસીઓ નિત્ય યાચના કર્યા કરે છે અને દંબ-સંપત્તિ (પાખંડી) છે, તેઓને જે દક્ષિણા આપવી તે તો દાવાનળમાં આદુતિ આપવા સરખું.^{૨૫}

હે રાજન્! અગ્નિ જેમ કાષ્ઠ આદિ પદાર્થોને બાળ્યા વિના શાત વતો નથી, તેમ નિત્ય યાચના કરનારો પ્રાણી અથવા મન્યામી હોયેલા કાઈ પણ પ્રાણી કયાં વિના જ પીને બેસતો નથી.^{૨૬} આ જગતમા સન્યાસીઓનું જીવન અન્નદાન આપનાર ગૃહસ્થ ના આધારે જ ટકી રહે છે, માટે જો સન્યાસીઓને અન્નદાન આપનારો રાજા ન હોય, તો મોક્ષને ઇચ્છનારા સન્યાસીઓ કયાથી જ હોઈ શકે?^{૨૭} આ લોકમા અન્નથી જ ગૃહસ્થો અને બિહુકો નથી રહ્યા છે અને અન્નથી જ સર્વ ડોઈના પ્રાણી ટકી રહે છે, માટે અન્નદાતાને પ્રાણીદાતા જ કહી શકાય.^{૨૮} ગૃહસ્થાશ્રમથી મુક્ત થઈ ઇન્દ્રિયોનું ક્ષમન કરનારા સન્યાસીઓ પણ પુનઃ ગૃહસ્થોનો જ આશ્રય કરે છે અને ગૃહસ્થો પાસેથી જ જીવનને તથા પ્રતિષ્ઠાને મેળવી રહ્યા છે.^{૨૯} મૂર્ખાઈને લીધે મમારત્યાગ દરવાઘો અથવા ભિક્ષા માગવા મડી પડવાથી બિહુક (સન્યાસી) થવાનું નથી, પણ જે પુરુષ સરળ હૃદયથી મર્વ અર્થોનો ત્યાગ કરે છે તે બિહુક થઈ શકે છે, માટે તમે જાણો કે બિહુક થવું સહેજ અથવા સહેલું નથી.^{૩૦} હે રાજા! જે પુરુષ સર્વ વિધિઓમા આસક્તિ રાખતો ન હોય છતાં જાણે આસન્નિ રાખનારની પેઠે વર્તે તો હોય, નિ સગ હોય, બંધનોથી મુક્ત થયેલો હોય અને ચતુર તથા મિત્રના પર મમભાવ રાખનારો હોય, તે પુરુષ જ મુક્ત (સન્યાસી) કહેવાય છે.^{૩૧} તે સિવાયના બીજાઓ તો દેવગ લોકોના દાન લેવા માટે અને ધન, મઠ, પુનઃકો આદિને પરિશ્રદ્ધ કરવા માટે, 'મારો શિષ્ય થયો, મને મઠ મળશે, લોકોમા માન માન થશે,' ઇત્યાદિ અનેક આશાઓએ પાશોમા બંધાઈને માથા મુડાવે છે, બાવા વગર પહેરી વૃથા મન્યાસી થઈ જાય છે,^{૩૨} અને જેઓ વેદોનો, પોતાની આજીવિકાનો તથા પુત્રોનો ત્યાગ કરી મન્યામી થાય છે અને દર તથા ભગવા વગરનો ધારણ કરે છે, તેઓ અવશ્ય બુદ્ધિની છે,^{૩૩} માટે રાજ આદિ રાણોનો ત્યાગ કર્યો વિના તેઓ ભગવા વગર ધારણ કરે છે, તેઓને કેવળ પે જરવા માટે જ મન્યામી થયેલા તનારે જાણવા, અને હું નિત્ય નીતુ છું કે, ધર્મદાગી મૂંઝવણોનો આજીવિકા માટેનો જ તે એ-

મહારાજ! તમે તો એમ જ

કરો કે, આ જગતમા જે બિહુકો નાગા કરે છે, માથા મુડાવીને ધૂમે છે અને માથા ઉપર મોટી જટાઓ ધારણ કરીને વિચરે છે, તેઓ બધાને તમે ભગવા વગર અને અન્ન વગરે આપીને પોપો, રાગ દેવાદિ કષાયોથી મુક્ત થયેલા સત્પુરુષોનું રક્ષણ કરો અને જિતેન્દ્રિય થઈ દિવ્ય લોકોને જીનો.^{૩૪} જે પુરુષ પોતાને ઘેર રહીને અગ્નિહોત્રનો સ્વીકાર કરે, ઉત્તમ દક્ષિણવાળા યજ્ઞો કરે અને પ્રતિદિન પોતાના કાર્યો કર્યા પહેલાં ગુરુઓને દાન આપે તેનાથી બીજો કયો પુરુષ અધિક ધર્મિષ્ઠ ગણાય?^{૩૫}

અર્જુન બોલ્યો : હે યુધિષ્ઠિર રાજા! જે જનકરાજ આ લોકમા એક તત્ત્વજ્ઞ કહેવાઈ ગયો છે, તે પોતે પણ આ રીતે પ્રથમ મોહમા પડી ગયો હતો અને પછી પોતાની રાણીના પૂર્વોક્ત વચનો સામળીને સન્યાસી થતા અટકેલા હતા, માટે તમે પણ તેની પેઠે મોહવશ થાઓ મા.^{૩૬} હે રાજા! આપણે પણ આ રીતે ગૃહસ્થધર્મમા રહીને નિત્ય દાન અને તપશ્ચર્યા કરવામા જો તત્પર રહીશું, દયા, મૃદુતા આદિ ગુણોથી જો સુક્ત થઈશું, કામ અને ક્રોધનો જો ત્યાગ કરીશું, પ્રભુઓનું પાલન કરવામા જો આસક્ત રહીશું, ઉત્તમ દાન આપવા માડીશું, ગુરુઓની તથા વૃદ્ધોની જો સેવા કરીશું, દેવતાઓનો, અતિથિઓનો તથા સર્વ જીવોનો યથાવિધિ જો સત્કાર કરીશું, પ્રાણીઓનું જો પૂજન કરીશું અને નિરંતર જો સત્ય બાંધણું કરીશું, તો અવશ્ય સ્વર્ગ આદિ ઇષ્ટ લોકોને પામીશું અને છેવટે મોક્ષપદરૂપ ઇષ્ટ સ્થાનને પણ પ્રાપ્ત કરીશું.^{૩૮-૪૦}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ ત્રીજા રાજધર્માનુશાસનપર્વ માં અર્જુનના વચનો નામનો અધ્યાય ૧૮ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૯ મો

યુધિષ્ઠિરનાં વચનો-આત્મતત્ત્વ હુજેંથ છે

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

વેદાદં તાત શાસ્ત્રાણિ અપરાણિ પરાણિ ચ ।

ઉમયં વેદનચનં કુરુ કર્મ ત્યજેતિ ચ ॥ ૧ ॥

(અર્જુને જો પ્રમાણે બધું એટલે) યુધિષ્ઠિર બોલ્યા હે અર્જુન! ધર્મનું પ્રતિપાદન કરનારા અપરશાઓ તથા પ્રાણનું પ્રતિપાદન કરનારા પરશાઓ મારા જાણવામા છે અને તેઓના જ્ઞાનને

આધારે હું કહી શકું છું કે, કર્મો કરવાં અને કર્મોના ત્યાગ કરવો એ બંને વેદાનુકૂળ વચન છે.^૧ જોકે શાસ્ત્રોમાં પરસ્પર વિરુદ્ધ જણાતી કેટલીક ગૂઢ વ્યવસ્થાઓ પણ જોવામાં આવે છે; પણ તે સર્વનો મેં કારણોના જ્ઞાનપૂર્વક વિચાર કર્યો છે અને મંત્રશાસ્ત્રમાં જે નિશ્ચય કરવામાં આવ્યો છે, તેનું પણ મેં અથાવિધિ જ્ઞાન સંપાદન કર્યું છે.^૨ હે અર્જુન! તું તો કેવળ અશ્વવિધાને જ જાણનારો છે તથા વીર યત્નમાં જ એકનિષ્ઠ છે, જેથી શાસ્ત્રના તાર્ત્ત્વિક અર્થને જાણવા તું કોઈ રીતે પણ સમર્થ નથી.^૩ તું ધર્મ તરફ દૃષ્ટિ કરતો હો તો તને પોતાને પણ જણાય કે, જે પુરુષ શાસ્ત્રાર્થના સૂક્ષ્મ તત્ત્વને જાણનાર છે અને ધાર્મિક નિશ્ચયોમાં જે નિષ્ણુત બનેલો છે, તે પુરુષ પણ મને આમ દૂષણ આપી શકે તેમ નથી.^૪ હે કુંતાપુત્ર અર્જુન! બ્રાતૃસ્નેહને આધીન થઈ તે મને જે વચનો કહ્યાં છે, તે યોગ્ય જ છે અને તેથી તારા પર હું પ્રસન્ન થયો છું.^૫ જોકે આ ત્રણે જગતમાં, યુદ્ધશાસ્ત્રના સર્વ ધર્મોમાં તથા યુદ્ધને લગતી ક્રિયાઓની કુશળતામાં તારા સરખો બીજો કોઈ પણ પુરુષ નથી,^૬ તોપણ હે ધનંજય! મારે તને કહેવું જોઈએ કે, ધર્મનું તત્ત્વ ઘણું જ સૂક્ષ્મ છે, તે તારાથી જાણી શકાય તેમ નથી; માટે જ તારે મારી યુદ્ધિ પ્રત્યે શંકા કરવી યોગ્ય નથી.^૭ તું માત્ર યુદ્ધશાસ્ત્રને જ જાણે છે. તે વૃદ્ધોની સેવા કરી નથી, જેથી તું ધર્મના સંક્ષેપને તથા વિસ્તારને જાણનારા જ્ઞાની પુરુષોના નિશ્ચયને જાણતો નથી.^૮ જેઓની યુદ્ધિ કલ્યાણમાર્ગમાં સ્થિર થયેલી છે, તેવા યુદ્ધિમાન પુરુષોનો એ જ નિશ્ચય છે કે, તપ, સંન્યાસ અને બ્રહ્મજ્ઞાન એ ત્રણે ઉત્તરોત્તર શ્રેષ્ઠ છે. અર્થાત્ તપના કરતાં સંન્યાસ શ્રેષ્ઠ છે અને સંન્યાસના કરતાં બ્રહ્મજ્ઞાન શ્રેષ્ઠ છે.^૯ હે પાર્થ! તું તો એમ જ માને છે કે, ધનના કરતા બીજું કંઈ પણ ઉત્તમ નથી, પણ તે તારી પ્રાપ્તિ જ છે. ધનનું લેશમાત્ર પણ પ્રાધાન્ય નથી. એના સંબંધમાં હું તને કહું છું, સાંભળ.^{૧૦} જે ઋષિજનો કેવળ તપ અને સ્વાધ્યાયનું જ પરિશીલન કર્યું કરે છે, તેઓ પણ સંપૂર્ણ ધાર્મિક થઈ ગયા છે અને તેઓ તપના પ્રભાવથી સનાતન એવા બ્રહ્મલોકમાં ગયા છે. આમ સર્વના કરતાં ઊત્તરતી પંક્તિમાં રહેલું એવું પણ તપ

ધનના કરતાં એ શ્રેષ્ઠ છે તો પછી સંન્યાસવિધિ ધનના કરતાં શ્રેષ્ઠ હોય તેમાં શું આશ્ચર્ય છે!^{૧૧} તેમ જ બીજા ઘણા કામાદિ યત્નઓથી રહિત થયેલા ખીર સ્વભાવના વનવાસીઓ અરણ્યમાં તપ અને સ્વાધ્યાયનું પરિશીલન કરીને જ સ્વર્ગલોકમાં ગયા છે.^{૧૨} અને તે સિવાયના બીજા ઘણા આર્થ પુરુષો ઇન્દ્રિયોના ચબ્દાદિ વિષયોના ત્યાગ કરીને તથા અજ્ઞાનજન્ય અધિકારથી મુક્ત થઈને (સંન્યાસી થઈને) ઉત્તમમાર્ગ દ્વારા (દેવયાનમાર્ગ દ્વારા) સંન્યાસીઓના દિવ્ય લોકોમાં ગયા છે;^{૧૩} પરંતુ જે પુરુષો યજ્ઞ આદિ ક્રિયાઓ કરવામાં જ એકનિષ્ઠ હોય છે તથા મરણ પછી જેઓ શ્મશાનમાં ગયેલા હોય છે અર્થાત્ જેઓ શ્મશાનમાં જ ભસ્મીભૂત થયેલા હોય છે તેવા યાજ્ઞિકે દક્ષિણમાર્ગ દ્વારા (પિતૃયાનમાર્ગ દ્વારા) પ્રકાશિત એવા ચંદ્રલોકમાં ગય છે. કર્મનિષ્ઠ પુરુષોને માટે વિદ્વાનોએ આ જ ગતિ કહેલી છે;^{૧૪} પણ મોક્ષને ઇચ્છનારા બ્રહ્મજ્ઞાનીઓ જે ગતિને પામે છે તે તો અનિર્દેશ્ય જ છે, વર્ણન કરવાને પણ અશક્ય જ છે. તે ગતિને મેળવવા માટે ચિત્તવૃત્તિઓના નિરોધરૂપ યોગનો જ આશ્રય કરવો જોઈએ અને યોગસાધના જ તેને માટે સુખ્યત્વે કરીને ઇષ્ટ છે; પરંતુ તે યોગમાર્ગનું જ્ઞાન મેળવવામાં ઘણું જ કષ્ટ છે. તારા જેવા અધિકારી પુરુષો તે યોગમાર્ગને સહજ જાણી શકતા નથી.^{૧૫} તેને માટે તો વિદ્વાને અનેક શાસ્ત્રોનું ચિંતન કર્યું કરે છે અને સાર-અસારનો નિર્ણય કરવા માટે ‘અહીં સાર હશે, અહીં સાર હશે.’ આવા અનેક તર્કો કરીને અતે સાર વસ્તુનો સ્વીકાર કરી, અસારનો પરિત્યાગ કરી, તત્ત્વ વસ્તુનો સારી પેઠે નિશ્ચય કરે છે.^{૧૬} અને બીજા કેટલાએક વિદ્વાનો તો અનેક વેદવાદોનો તથા અનેક વેદાંતશાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કરવા ઘણા જ મથે છે અને તે તે શાસ્ત્રોનો સંપૂર્ણ અભ્યાસ પણ કરે છે, છતાં કેળના ધાંભલાને ચીરીને

* આ ચોથા મ્લોકમાં એ જ મૂલ્યનું છે કે, યજ્ઞ આદિ ક્રિયાઓ કરનારા યાજ્ઞિકોને જન્મ-મરણનો સંબંધ સદાકાળ રહે જ છે-તેઓને સંસાર સાથેનો સંબંધ કદી પણ છૂટતો નથી; માટે ક્રમચક્રિત નાર સંન્યાસનો જ સ્વીકાર કરવો જોઈએ.

જેમ કાંઈ પણ સાર જોવામાં આવતો નથી, તેમ તેઓ કંઈ પણ સારભૂત તત્ત્વને શોધી શકતા નથી. વળી કેટલાએક વિદ્વાનો એકાત્મનો ત્યાગ કરી કહે છે કે, પચમહાભૂતોથી બનેલા આપણા શરીરમાં જ આત્મા વસી રહેલો છે અને તે ઈચ્છા, દ્રેષ આદિ ગુણોથી યુક્ત છે, કારણ કે 'મને આ વસ્તુ મળે, આ વસ્તુ મારી છે,' ઇત્યાદિ આત્મચ્છેદ્રેષ કરનારાનાં ચિહ્નો જોવામાં આવે છે,^{૧૭૧૮} પરંતુ તેઓ કોઈ પણ સમજતા નથી, કારણ કે જે તત્ત્વ મન સહિત ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયોથી અગ્રાહ્ય છે, સર્વ સૂક્ષ્મ પદાર્થોના કરતા પણ સૂક્ષ્મ છે, વાણી વડે પણ અનિર્દેશ્ય છે-અવર્ણનીય અથવા અકથનીય છે અને અવિદ્યાને લીધે જ 'હુ ગ્રાહ્ય છું-હું ગૃહસ્થ છું,' ઇત્યાદિ અભિમાનને કરનારું તે તત્ત્વ સર્વ પ્રાણીઓની અંદર જીવરૂપે રહેલું છે.^{૧૯} માટે જે પુરુષ પોતાના મનને કલ્યાણરૂપરૂપ આત્મામાં જ આસક્ત કરે છે, સર્વ જાતના કર્મપ્રવાહને દૂર ફેંકી દે છે અને અહંકારથી રહિત થાય છે, તે જ સુખી થઈ શકે છે.^{૨૦} હે અર્જુન! સૂક્ષ્મ બુદ્ધિથી પ્રાપ્ત કરવા યોગ્ય અને સત્પુરુષોએ સેવેલો આ આંતરિક અહંકારના ત્યાગરૂપ મોક્ષમાર્ગ જગતમાં પ્રસિદ્ધ છે, છતાં તું અનર્થરૂપ અર્થની શા માટે પ્રશ્ન કરે છે?^{૨૧} હે ભારત! કર્મકાંડનાં પ્રાચીન શાસ્ત્રોને જાણનારા તથા દાન, યજ્ઞ આદિ ક્રિયાઓમાં નિત્ય આસક્ત રહેનારા કર્મનિષ્ઠ પુરુષો પણ અર્થને જો અનર્થરૂપ જુએ છે તો પછી જ્ઞાની પુરુષો જુએ તેમાં તો શું જ કહેવું?^{૨૨} જે પુરુષો હેતુમત્ શાસ્ત્રોત્તું (તર્કશાસ્ત્રોત્તું) અધ્યયન કરીને પડિતો થયેલા હોય છે, તેઓ પણ પૂર્વજન્મમાં રૂઢ થયેલા દૃઢ સંસ્કારોને લીધે આત્મજ્ઞાનના સંબંધમાં મૂઢ બની જાય છે અને તેઓ 'જગતમાં કોઈ સ્થળે આત્મા વસતું છે જ નહિ,' આવા નાસ્તિકવાદનો સ્વીકાર કરનારા હોવાથી આત્મવિષયક સિદ્ધાંતને ચંદુલકરવાની શકતા પણ નથી. કેવળ અસત્ય ભાષણો કરનારા અને કેવળ મોલવામાં જ કુચળ જોવા તે બહેતુત-પડિતો સ્થળે સ્થળે મનુષ્યોની બહેરસભાઓ ભરીને પોતાનું વર્તુલ દર્શાવવા માટે જેમ આવે તેમ ભરતે છે અને આખી પૃથ્વીમાં ભટકે છે.^{૨૩૨૪} હે પાર્થ! જે લૌકિક વ્યવહારોને આપણે પણ બાળી

શકતા નથી, તેઓને જીજ્ઞે સામાન્ય મનુષ્ય તો ક્યાંથી બાળી શકે? અર્થાત્ ન જ બાળી શકે; તેમ જ આ જગતમાં તેવા મહાશાસ્ત્રવેતા પ્રદક્ષિણી પુરુષો પણ હોય છે કે, જેઓને આપણે અથવા જીજ્ઞે કોઈ મનુષ્યો બાળી શકતા નથી.^{૨૫} હે કુતીપુત્ર! તપ આદિના તત્ત્વને બાલુનારો જ્ઞાની પુરુષ તપશ્ચર્યા કરીને વૈરાગ્ય પામે છે, બુદ્ધિ દ્વારા પ્રદક્ષિણા સ્વરૂપને બાળે છે અને સંન્યાસથી જ પરમ સુખને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૨૬}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વોત્તર્ગત રાજધર્માનુશાસન પર્વમા 'યુધિષ્ઠિરના વચનો' નામનો અધ્યાય ૧૯મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૦ મો

યુધિષ્ઠિરને દેવસ્થાનનો ઉપદેશ

॥ વૈશાખન ડવાચ ॥

અસ્મિન્ વાક્યાંતરે વક્તા દેવસ્થાનો મહાત્મા : ।

અભિનીતતરં વાક્યમિત્યુવાચ યુધિષ્ઠિરમ્ ॥ ૧ ॥

વૈશ પાચ બોલ્યા : હે જનમેજય ! એ પ્રમાણે અર્જુનને કહીને યુધિષ્ઠિરરાજાએ બોલવું બંધ કર્યું, એટલે તે જ સમયે મહાતપસ્વી અને વક્તા જોવા મુનિ દેવસ્થાન યુધિષ્ઠિરને ધણું જ યુક્તિ ભરેલું વચન કહેવા લાગ્યા.^૧

દેવસ્થાને કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિરરાજા ! 'ધનના કરતાં કંઈ પણ ઉત્તમ નથી.' આ અર્જુનનાં વચનને જ વિશેષ સ્પષ્ટ કરવા માટે હું તમને કહું છું તે તમે એકચિત્ત થઈને સાંભળો.^૨ હે રાજા ! તમે આ સમગ્ર પૃથ્વીને ધર્મપૂર્વક છોડી છે, તો હવે તેનો પરિચાગ કરવો તે તમને યોગ્ય નથી.^૩ હે પૃથ્વી પતિ ! પરબ્રહ્મરૂપ ઉચ્ચ સ્થાને આરોહણ કરવા માટે ચાર આશ્રમોરૂપ ચાર પગથિયાવાળી એક નિસરણી જ બાધવામાં આવી છે. તે નિસરણી ઉપર તમે અનુક્રમે પગથિયે પગથિયે ચડો. અનુક્રમે ચારે આશ્રમોનો જય કરો. હે પાર્થ ! તે ચારે આશ્રમો પ્રત્યે આરોહણ કરવા માટે પ્રથમ તો તમારે પુષ્કળ દક્ષિણાઓવાળા મોટા યજ્ઞો જ કરવા જોઈએ; કારણ કે પ્રદક્ષિણારી નષ્ટિઓ સ્વાધ્યાયરૂપ યજ્ઞ કરે છે, જ્ઞાની સંન્યાસીઓ જ્ઞાનરૂપી યજ્ઞ કરે છે, ગૃહસ્થા શ્રમીઓ કર્મોરૂપી યજ્ઞ કરે છે અને વાનપ્રસ્થો તપ

રૂપી યજ્ઞ કરે છે. હે કુતાપુત્ર ! હિરણ્યગર્ભાંતુ ઉપાસન કરનારા કેટલાએક વૈષ્ણવસ તાપસો બેઠે આમ કહે છે કે, ‘ જે પુરુષ યજ્ઞ કરવા માટે ધનસંપાદન કરવાની ઇચ્છા કરે છે તેના કરતાં તેણે કોઈ ભત્તન ઇચ્છા ન કરવી તેજ વધારે ઉત્તમ છે;’ પરંતુ તે ધર્મ પ્રાદક્ષિણો છે, ક્ષત્રિયોના નથી; છતાં પણ જે ક્ષત્રિય તે ધર્મનો આશ્રય કરે છે તેને મહાન દોષ લાગે છે; ૪-૭ માટે જે પુરુષો યજ્ઞને માટે જ ધનસંચય કરે છે, તેઓ ઉત્તમ છે. જે પુરુષ સંન્યાસ લેવાની બુદ્ધિથી દૂષિત થઈને એકલા કરેલા ધનનું કોઈ કુપાત્રને દાન કરી દે છે તે પુરુષ બળ્હતો નથી કે, તેમ કરવાથી તેને બ્રૂહ્લક્યાનું મહાન પાતક લાગે છે. વળી તેણે કોઈ સુપાત્રને દાન આપ્યું નથી, તેથી તેને દાનનું ફળ પણ મળતું નથી; માટે જ વિદ્વાનો કહે છે કે, ‘ પાત્ર-અપાત્રના અજ્ઞાનને લીધે દાનધર્મ પણ દુઃકર થઈ પડે છે. ૮-૯ વિદ્યાતાએ યજ્ઞને માટે જ ધન ઉત્પન્ન કર્યું છે અને વેદે પણ તે ધનનું રક્ષણ કરવા માટે તથા યજ્ઞમાગાદિ કર્મોનું અનુષ્ઠાન કરવા માટે જ પુરુષને આજ્ઞા આપેલી છે, માટે સર્વ ધનનો યજ્ઞમાં જ ઉપયોગ કરવો, જેથી બીજા સર્વ કામનાઓ સિદ્ધ થાય છે. ૧૦ મહાતેજસ્વી ઇંદ્રે પણ વિવિધ ભત્તનાં રત્નોના દાન વાળા ઘણા યજ્ઞો કર્યા હતા, જેથી તે સર્વ દેવોને રાજા થયો છે અને ઇંદ્રપદને પામીને હજુ સુધી પણ સ્વર્ગલોકના રાજ્યસિંહાસન પર વિરાજી રહ્યો છે; માટે સર્વધનનો કેવળ યજ્ઞમાં જ ઉપયોગ કરવો. ૧૧ મહાત્મા મહાદેવે પણ સર્વમેધ નામના મહાયજ્ઞમાં પોતાના શરીર સુદાંને હોમ કરી દીધો હતો, જેને લીધે તેઓ દેવના દેવ થયા છે અને ક્રીતિથી સર્વ લોકોને વ્યાપ્ત કરી દઈ ક્રાંતિમાન તથા ગજઅર્ધને ધારણ કરીને ઉચ્ચપદે વિરાજી રહ્યા છે. ૧૨ અરે ! જેણે પોતાની સમૃદ્ધિથી દેવરાજા ઇંદ્રને પંચ છક કરી દીધો હતો, તે અવિશ્વિતના પુત્ર રાજા મરુદત્તના યજ્ઞમાં સાક્ષાત્ લક્ષ્મીદેવી પોતે હાજર થયાં હતા અને યજ્ઞનાં સર્વ પાત્રો તદ્દન સુવર્ણનાં થઈ ગયાં હતાં. ૧૩ હે રાજા ! જે એક મનુષ્યયોનિમાં જન્મ્યો હતો, છતાં પોતાની સમૃદ્ધિથી ઇંદ્રને પણ પરાજય કરનાર થયો હતો, તે મહારાજા હરિશ્ચદ્રનું નામ તો તમે સાંભળ્યું જ

હશે. તેણે પણ અનેક ભત્તના યજ્ઞો કરીને પુણ્ય સંપાદન કર્યું હતું અને સાંસારિક શોકનો ત્યાગ કર્યો હતો. ૧૪ માટે પોતાના સર્વ ધનનો યજ્ઞમાં જ ઉપયોગ કરવો. ૧૫

ઈતિ શ્રીમદ્દાશ્વારતમા શાંતિપર્વાતર્ગત રાજાધર્માનુશાસનપર્વમાં ‘યુધિષ્ઠિરને દેવસ્થાનનો ઉપદેશ’ નામનો અધ્યાય ૨૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧ મો

દેવસ્થાનનો ઉપદેશ (ચાલુ)

॥ દેવસ્થાન ઉવાચ ॥

અત્રૈવોદાહરંતીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।

इन्द्रेण समये पृष्ठो यदुवाच बृहस्पतिः ॥ ૧ ॥

(વળી પણ) દેવસ્થાને યુધિષ્ઠિરને કહ્યું : હે રાજા ! વિદ્વાનો જગતના સત્યધર્મના સંધર્મમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહે છે. એક સમયે ઇંદ્રના પ્રશ્ન ઉપરથી બૃહસ્પતિએ જે તરવોપદેશ કહ્યો હતો, તેનો સાર હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૧ સત્યદંષ્ટિએ બેતાં જણાય છે કે, સતોષ જ સ્વર્ગનું એક મહારાજ્ય છે, સતોષ જ પરમ સુખરૂપ છે અને સતોષના કરતાં બીજું કંઈ પણ ઉત્તમ નથી; પરંતુ એ સતોષ શું કરવાથી નિશ્ચય થાય, તે બળ્હવું વિશેષ આવશ્યક છે. ૨ કાચળો જેમ સર્વ અંગોને સંકેતી લે છે, તેમ પુરુષ સર્વ વિષયાભિલાષોને જ્યારે સંકુચિત કરી નાખે છે, ત્યારે સ્વયંજ્યોતિસ્વરૂપ આત્મા પોતાના સ્વરૂપમાં જ પ્રસન્ન થઈ રહે છે અને દ્રષ્ટાનું દર્શન કરી દશ્ય આદિના લેહ-દર્શનરૂપ મળે ત્યાગ કરે છે. આ સ્થિતિએ પહોંચતાં પુરુષનો સંતોષ નિશ્ચય બને છે. ૩ વળી જ્યારે પોતે કોઈનાથી બીજો નથી અને બીજાઓ પણ જ્યારે પોતાનાથી ભય પામતા નથી, તેમ જ કામક્રોધનો જ્યારે પોતે જય કરે છે ત્યારે તેને આત્મદર્શન થાય છે. ૪ વળી જ્યારે એ પુરુષ મન, વચન અને કર્મથી કોઈ પણ પ્રાણીનો દ્રોહ કરતો નથી તેમ કોઈના પર રનેહ પણ રાખતો નથી, ત્યારે તે પ્રદ્ધ-સ્વરૂપ થઈ શકે છે. ૫ હે ભરતવંશી રાજા ! જે અધિકારી જીવો જે બ્રહ્માદિ કર્મોને અથા સગુણ-નિર્ગુણ પ્રદ્ધાની ઉપાસનાને સર્વાંગે અથવા ન્યૂનતાથી કરે છે, તેઓ તે તે

કર્મને કૃણવરૂપે પ્રકટ થયેલુ અનુભવે છે, અર્થાત્ સર્વ ભૂતોને જો ભય આપે છે તો પોતે પણ ભયનો અનુભવ કરે છે અને સર્વ ભૂતોને જો અભય આપે છે તો પોતે પણ અભયનો અનુભવ કરે છે આમ સમજીને તમે પણ પ્રભુઓનું સારી પેઠે પરિપાલન કરીને અભયનો અનુભવ કરો. આ જગતમા કેટલાએક મનુષ્યો સર્વના પર પ્રીતિ રાખવાપણ સામ્રાજી પ્રશસા કરે છે, કેટલાએક કેવળ ચત્રની પ્રશસા કરે છે, કેટલાએક ધ્યાનની પ્રશસા કરે છે, કેટલાએક સામ અને ચત્ર બંન્નેની પ્રશસા કરે છે, કેટલાએક યજ્ઞની જ પ્રશસા કરે છે, કેટલાએક સન્યાસની પ્રશસા કરે છે કેટલાએક દાનની પ્રશસા કરે છે કેટલાએક પ્રતિબદ્ધની પ્રશસા કરે છે, કેટલાએક સર્વનો પરિત્યાગ કરી શાંત બેઝી રહેવાની જ પ્રશસા કરે છે, કેટલાએક શત્રુઓને મારી, તાપી, ચીરી નાખીને પ્રભુઓનું રક્ષણ કરવા રૂપ રાજ્ય મેળવવાની પ્રશસા કરે છે અને બીજા કેટલાએક મનુષ્યો અરુણમા જોડાતવાસને પસંદ કરે છે આ સર્વ ભિન્નભિન્ન મતોનું આલોચન કરીને વિદ્વાનોએ જો નિશ્ચય કર્યો છે કે, જે ધર્મ પ્રાણીઓનો દ્રોહ કરનાર ન હોય, તે જ સાપુરુષોને માન્ય છે ભગવાન સ્વાયંભુવ મનુએ પણ સર્વમાન્ય પ્રધાનધર્મનું પ્રવચન કરતા કહ્યું છે કે, ‘સર્વ પ્રાણીઓનો અદ્રોહ, સત્યભાષણ, અતિથિ આદિને માટે અન્નાદિનો યોગ્ય વિભાગ, દયા, ધૃતિચિત્ત, પોતાની સ્ત્રીમા જ પ્રભુનું ઉત્પાદન, મૃદુતા, લજ્જા અને અચાપર્ય આ નવ જ ધર્મના સુખ્ય અંગો છે’ હે કુતાપુત્ર સુધિધિરાજા ! તમે પણ પૂર્વોક્ત ધર્મના નવે અંગોનું ચતુર્ધર્મ પાલન કરો, તરણ કે જે રાજ્ય રાજ્યાસન ઉપર આરૂઢ થઈને નિરંતર નિરોદ્રિય રહે છે પ્રિય તથા અપ્રિય વસ્તુ પર મમદૃષ્ટિ રાખે છે, નિત્ય પચ્ચમહાયસો કરીને અવશેષ રહેવા અત્યંત લોચન કરે છે, શાસ્ત્રાર્થના તત્ત્વને ધરાવર જાણે છે, હુલોને શિક્ષા કરવામા આસક્ત રહે છે, સાપુરુષોનું રક્ષણ કરે છે, સર્વ પ્રજાઓને ધર્મમાર્ગમા સ્થાપીને પોતે પણ ધર્મ સુસ્ત રહે છે, વૃદ્ધાવસ્થા થતા પોતાના પુત્રને સંવલકમી અર્પણ કરી વનમા જઈને વાનપ્રસ્થ ધર્મ ધારણ કરે છે અને તેમા પણ નિત્ય પ્રમાદ

રહિત થઈને શાસ્ત્રોક્ત વિધિએ કર્મો કરીને નિત્ય ધર્મધર્મ વર્તન કરે છે, તે રાજ્યને ધાર્મિક નિશ્ચય વાળો કહી શકાય છે. ૭-૧૧ વર્ણી તેવા ધાર્મિક રાજાનો આ લોક તથા પરલોક બન્ને સદ્ગુણ ધાય છે, અન્યથા તો મોક્ષમાર્ગ અતિશય દુર્લભ થઈ પડે છે અને તેમા અનેક વિધ્નો આવે છે, એમ હું માનું છું. ૧૨ પ્રાચીનકાળના અનેક રાજાઓ પણ મેં દર્શાવેલા ધર્મ પ્રમાણે વર્તીને, સત્ય, દાન અને તપશ્ચરણમા તત્પર થઈને, અહિંસાદિક શુભોચી યુક્ત થઈને, ઠામઠોધાદિકનો ત્યાગ કરીને, પ્રભુઓનું રક્ષણ કરવામા આસક્ત રહીને, પોતાના ઉત્તમ ધર્મનો આશ્રય કરીને તથા ગાયો અને બ્રાહ્મણોને માટે મોટા યુદ્ધો કરીને મહા ઉત્તમ ગતિને પામી ગયા છે. ૧૮-૧૯ હે શત્રુતાપન રાજા ! રુદ્રો, વસુઓ, આદિત્યો, સાર્ધો અને સપ્તાર્યમા રાજર્ષિઓ પણ નિત્ય પ્રમાદરહિત થઈને આ ધર્મનો જ આશ્રય કરી રહ્યા હતા અને પોતપોતાના પુણ્યકર્મોના પ્રભાવે સ્વર્ગલોક પામ્યા છે. ૨૦

ઇતિ શ્રીમદ્વાલારતમા શાંતિપર્વ તર્જન રાજધર્માનુશાસન પર્વમા દેવસ્થાનનો ઉપદેશ તામને
અધ્યાય ૨૧ મા સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૨ મો

અર્જુનનાં વચ્ચનો-તમારા ક્ષાત્રધર્મને જ માન આપો

॥ વૈદ્યાપયન ક્વાચા ॥

અસ્મિન્નેવાતરે વાક્યં પુનરેવાર્જુનોઽગ્રીત્ ।

નિર્ગિણમનસં જ્યેષ્ઠમિદં આતરમચ્યુતમ્ ॥ ૧ ॥

વેશ પાપન મોટા હે જનમેજયરાજા ! જો પ્રમાણે દેવસ્થાનસ્થિતિ કહ્યું, એટલે વર્ણી અર્જુન પણ ઉદાસ મનના થયેલા પોતાના ધર્મિક મોટા ભાઈને કહેવા લાગ્યો. ૧ હે ધર્મજ મહા પુરુષ ! તમે તમારા ક્ષાત્રધર્મનો આશ્રય કરી મહા દુર્લભ રાજ્ય મેળવ્યું છે અને શત્રુઓને છુટ્યા છે, તો પછી તમે શા માટે સતાપ કરો છો ? ૨ હે મહારાજા ! ક્ષત્રિયોનું સશ્રમમા યથેલ મરણ અનેક વજો કર્યા પછીના મરણ કરતા પણ અતિ ઉત્તમ માનેલું છે, માટે તમે તમારા ક્ષાત્રધર્મને જ માન આપો. ૩ હે સમર્થ રાજા ! નિત્ય તપશ્ચર્યો

કરવી અને સર્વનો ત્યાગ કરી સંન્યાસ લેવો, એ બ્રાહ્મણોનો ધર્મવિધિ છે અને તે ધર્મવિધિ બ્રાહ્મણોને જ મરણ પછી શ્રેયસ્કર છે; પરંતુ ક્ષત્રિયોને માટે તો રણસંઘ્રામમાં યુદ્ધ કરીને જ મરણ પામવું, એ જ શાસ્ત્રસંમત છે.^૪ હે ભરતશ્રેષ્ઠ! ક્ષત્રિયોનો ધર્મ મહાભયંકર છે અને તેમાં નિત્ય શસ્ત્રની જ પ્રાધાન્યતા છે; તેમ જ ક્ષત્રિયોનો વધ પણ સમય આવતાં યુદ્ધમાં જ શસ્ત્ર વડે થવો જોઈએ, એમ શાસ્ત્રમાં કહેલું છે.^૫ હે રાજન્! બ્રાહ્મણ્યઅતિને પુરુષ પણ જો કદાચિત્ શાસ્ત્રધર્મ પ્રમાણે વર્તે તો હોય તો તેનું જીવન પણ આ લોકમાં પ્રથં સાપાત્ર ગણાય છે; કારણ કે ક્ષત્રિયો મૂળ બ્રાહ્મણોથી જ ઉત્પન્ન થયા છે;^૬ હે મનુષ્યોના રાજા! સંન્યાસ, યજ્ઞ, તપ અથવા પારકાના દ્રવ્ય ઉપર આજીવિકા ચલાવવી તે ક્ષત્રિયને માટે શાસ્ત્રવિહિત નથી.^૭ હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા! તમે તો સર્વ ધર્મને જાણનારા છો, ધર્મોત્તમા છો, સર્વના રાજા છો, બુદ્ધિમાન છો, લોકમાં કુશળ ગણાઓ છો અને પ્રાચીન-અવોચીન સર્વ વિષયોને જાણનારા છો; માટે સંતાપથી ઉત્પન્ન થયેલા શોકનો ત્યાગ કરો અને સ્વભૂતિનાં કર્મો કરવા માટે તૈયાર થાઓ. ક્ષત્રિયનું હૃદય તો વજ્રથી પણ વિશેષ કઠિન હોવું જોઈએ.^૮ માટે હે મનુષ્યેન્દ્ર! ક્ષાત્રધર્મથી શત્રુઓનો પરાજય કરીને તથા આવું નિષ્કંટક રાજ્ય પ્રાપ્ત કરીને હવે તમે મનને સ્થિર કરો અને યજ્ઞો કરવા માટે તથા દાન આપવા માટે તત્પર થાઓ.^૯ હે રાજા! આપણે સાંભળીએ જ છીએ કે, ઇંદ્ર પણ કશ્યપ નામના બ્રાહ્મણનો જ પુત્ર હતો, છતાં તેવાં ક્ષાત્રધર્મને લાગતાં કર્મો કરીને તે ક્ષત્રિય થયો છે; એટલું જ નહિ, પણ તેણે પાપાચરણ કરનારા પોતાના આઠસો દસ જ્ઞાતિવાઓને મારી નાખ્યા હતા છતાં લોકમાં તેનું એ કર્મ સ્તુતિપાત્ર અને પ્રથં સાપાત્ર કહેવાયું છે. વળી તે કર્મ કરીને જ ઇંદ્ર દેવોનો રાજા થયો છે. હે મનુષ્યેન્દ્ર! તમે પણ તે ઇંદ્રની જેમ ઘણા સમય સુધી સંતાપરહિત થઈને પુષ્કળ દક્ષિણાવાળા યજ્ઞો કરીને ઈશ્વરનું પૂજન કરો.^{૧૧-૧૩} હે ક્ષત્રિય શ્રેષ્ઠ! આ યુદ્ધમાં જે આપણા સંજંધીઓ મરણ પામ્યા છે, તેઓનો તમારે લગારે શોક કરવો ન જોઈએ; દારણ કે તેઓ ક્ષાત્રધર્મથી યુદ્ધ કરીને

મરણ પામ્યા છે અને શત્રોથી પવિત્ર થઈ પરમ ગતિએ ગયા છે.^{૧૪} વળી હે રાજસિંહ! જે ભાવિ બનાવ બનવાનો હતો તે બન્યો છે. દૈવનિર્મિત ભાવિનું ઉલ્લંઘન કરવા કોઈ શક્તિમાન થતો જ નથી.^{૧૫}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વાતમ્ભે રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'અર્જુનના વચનો' નામનો

અધ્યાય ૨૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૩ મો

વ્યાસનો ઉપદેશ-શ'ખ અને લિખિતની કથા

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

एकमुक्तस्तु कौंतयो गुडाकेशन पांडवः ।
नोवाच किंचित् कौरव्यस्ततो द्वैपायनोऽब्रवीत् ॥१॥

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજયરાજા! એ રીતે નિદ્રાને જીતનારા અર્જુનને પોતાના મોટા ભાઈ યુધિષ્ઠિરાજાને કહ્યું, પણ રાજાએ તેનો કંઈ ઉત્તર આપ્યો નહિ. તે પછી દ્વૈપાયન વ્યાસમુનિ યુધિષ્ઠિરને કહેવા લાગ્યા.^૧

વ્યાસ બોલ્યા : હે સૌમ્ય રાજા યુધિષ્ઠિર! અર્જુનને જે વચન કહ્યાં છે તે સત્ય છે. શાસ્ત્રમાં કહેલો ઉત્તમ ધર્મ કેવળ ગૃહસ્થાશ્રમનો જ આશ્રય કરી રહ્યો છે.^૨ માટે હે ધર્મજ્ઞ રાજા! શાસ્ત્રમાં કહેલા વિધિ પ્રમાણે તમે સ્વધર્મનું જ આચરણ કરો. ગૃહસ્થાશ્રમનો ત્યાગ કરી તમારે અરણ્યમાં જવું તે શાસ્ત્રાચારી વિરુદ્ધ છે.^૩ હે રાજા! દેવો, પિતૃઓ, અતિથિઓ અને સ્વકુટુંબના પૌત્ર્ય મનુષ્યો ગૃહસ્થ પુરુષનો જ આશ્રય કરીને જીવી રહ્યા છે, માટે તેઓનું તમે પોષણ કરો.^૪ વળી હે રાજા! પશુઓ, પક્ષીઓ અને બીજાં ઘણાં પ્રાણીઓ ગૃહસ્થોને આધારે જ નભી રહ્યાં છે, જેથી ગૃહસ્થાશ્રમી બીજા સર્વ આશ્રમીઓના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે.^૫ હે પાર્થ! ચારે આશ્રમોના મધ્યમાં આ ગૃહસ્થાશ્રમનું આચરણ કરવું ઘણું જ કઠિન છે. તેમાં પણ જે પુરુષોની ઇંદ્રિયો દુર્બળ હોય છે, તે પુરુષો તો ગૃહસ્થાશ્રમની વિધિનું મહાદુઃખોથી આચરણ કરી શકે છે. તે વિધિનું હવે તમે આચરણ કરો.^૬ તમને વેદોનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન છે. વળી તમે મહાન

તપશ્ચર્યા પશુ કરી છે, માટે બળદ જેમ ધૂસરીને વહન કરે, તેમ તમે તમારા પૂર્વજોની પરપરાથી પ્રાપ્ત થયેલા રાજ્યદારભારને વહન કરવા યોગ્ય છો હે મહારાજા! યજ્ઞ, તપ, બ્રાહ્મજ્ઞાન, શિક્ષાચરણ, ઇન્દ્રિય-સંયમ, ધ્યાન, જોડાતસેવન, સતોષ અને યથાશક્તિ શાસ્ત્રવિષયક જ્ઞાન-આ સર્વ ધર્મો બ્રાહ્મણોના જ છે અને તેઓને જ સિદ્ધિ આપનાર છે ક્ષત્રિયોને માટે તો તેથી ભુદા જ ધર્મો છે અને તે બધા તમારા ભણવામા જ છે, તોપણ હું તમને હજુ છું, સાંભળો ૭- યજ્ઞાતુલાન, વિદ્યાપકન, યુદ્ધાદિક્રમ ઊસાહ, લક્ષ્મી પ્રત્યે અમ તોષ, દંડધારણ, ઉચ્ચતા, પ્રજાઓનું રક્ષણ વેદોનું સપૂર્ણ જ્ઞાન, યથાવિધિ તપશ્ચરણ, દ્રવ્યોપાજ્ઞન અને સુપાત્રે દાન-આ પુણ્યજનક કર્મો રાજાઓને માટે હિતકારક છે હે રાજા! અમે પરપરાથી સાંભળ્યું છે કે, પૂર્વોક્ત કર્મોનું સારી રીતે આચરણ કરીને રાજાઓ આ લોકને તથા પરલોકને સાધી શકે છે ૧૦-૧૨ હે કુતાપુત્ર! એ સર્વ ધર્મોમા દંડ ધારણ કરવો એ સર્વના કરતા વિશેષ આવશ્યક છે, કારણ કે દંડ એ જ ક્ષત્રિયોના બળરૂપ ગણાય છે ૧૩ હે રાજા! આ સર્વ કર્મો ક્ષત્રિયોને સિદ્ધિ આપનારા છે જુદા સ્થિતિએ પશુ રાજાઓના સંબંધમા તથા બ્રાહ્મણોના સંબંધમા આવી એક ગાથા ગાયેલી છે કે, 'દરમા બેમી રહેનારા ઊદરોને જેમ સર્પ ગળી ભય છે, તેમ દંડ ધારણ કર્યા વિના શાત બેસી રહેનારા રાજાને તથા સારમા આસક્ત થઈ ગયેલા બ્રાહ્મણને પૂઠવી ગળી ભય છે અર્થાત્ તેના સત્વર નાશ થઈ ભય છે' વળી આપણે સાંભળીએ છીએ કે, રાજર્ષિ સુદુગ્ધ દંડધારણ કરવાથી જ પ્રચેતાપુત્ર દક્ષીની પેઠે પરમ સિદ્ધિને પામી ગયો છે ૧૪-૧૬

સુધિધિરે પૂછ્યું હે ભગવન્! રાજા સુદુગ્ધ કયા કર્મથી પરમ સિદ્ધિને પામી ગયો છે, તેનું ચરિત્ર સાંભળવાની મને ઇચ્છા છે, માટે આપ કહો ૧૭ વ્યાસ બોલ્યા હે રાજા! લોકો આ જગત માં એક પ્રાચીન ઇતિહાસ ઠહે છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો પૂર્વે શખ અને લિખિત નામના બે ભાઈઓ હતા તેઓ બાહુદા નામની નદીની પાસે નિત્ય પુષ્પો અને ફળોથી ભરેલા વૃક્ષોવાળા બે ભુલ ભુલ આશ્રમોમા તીક્ષ્ણ વ્રતને ધારણ કરી

રહેતા હતા એક સમયે લિખિત ફરતો ફરતો શખના આશ્રમમા આવી ચડ્યો, પશુ દૈવેશ્વર્યે તે વેળા શખ આશ્રમમાથી બહાર ગયો હતો. લિખિત પોતાના ભાઈ શખના આશ્રમમા આવીને સારા પાકેલા ફળો ભેઈને તેને પાડવા લાગ્યો અને તે ફળો લઈને 'આ મારા જ છે,' આવા નિશ્ચયથી નિરાતે બેમીને ખાવા લાગ્યો તેવામા શખ આશ્રમ મા આવી પહોંચ્યો અને તેણે લિખિતને કહ્યા હાર કરતો ભેઈ આ પ્રમાણે કહ્યું. 'અરે! તે આ ફળ ક્યાથી તોલ્યા? અને શા માટે તું આ ફળોને ખાય છે?' તે સાંભળી લિખિત પોતાના મોટાભાઈની પાસે ગયો અને તેને વદન ટગી હસતો હસતો બોલ્યો 'વેવા સામે દેખાતા વૃક્ષ પરથી જ આ ફળોને મેં તોલ્યા છે' પોતાના ભાઈનું વચન સાંભળી શખ અત્યંત ક્રોધાધિમાન થઈ ગયો અને તેણે લિખિતને કહ્યું કે, 'અત્યા લિખિત! તે તારી મેળે ફળ તોડીને આ એક ચોરીનું જ કર્મ કર્યું છે, માટે જા, રાજા પાસે જઈને કહે કે, 'હે મહારાજા! મેં કોઈને પૂછ્યા વિના ફળો તોડીને ચોરીનું કર્મ કર્યું છે, માટે મને ચોર ભણીને તમે સ્વધર્મનું પાલન કરો અને ચોરને જે શિક્ષા કરવામા આવતી હોય તે મને પણ કરો.' હે મહા બાહુ સુધિધિરે રાજા! એ રીતના પોતાના ભાઈ શખના વચનોને માન્ય કરી તીક્ષ્ણ વ્રતને ધારણ કરનારો લિખિત તુરંત જ રાજા સુદુગ્ધની પાસે જવા નીકળી પડ્યો રાજાની રાજધાનીમા આવીને દ્વારપાલોને તેણે જણાવ્યું કે, 'રાજા સુદુગ્ધને નિવેદન કરો કે, લિખિત નામનો એક બ્રાહ્મણ તમને મળવા ઇચ્છે છે' દ્વારપાલોએ પશુ રાજાની પાસે જઈને લિખિતના કહેવા પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તે સાંભળીને રાજા સુદુગ્ધ પ્રધાનોને સાથે લઈ પગે ચાલતો લિખિતની સામે આવ્યો અને મહા ધર્મ વેત્તા લિખિતને મળીને વિનયપૂર્વક બોલ્યો કે, 'હે ભગવન્! બોલો આપ શા માટે પધાર્યા છો? આપનું જે કાર્ય હશે તેને હું અવશ્ય કરીશ' રાજાના વચન સાંભળી બ્રહ્મર્ષિ લિખિતે કહ્યું 'જો, યાદ રાખજે, તે પ્રથમ પ્રતિજ્ઞા કરી લીધી છે કે, હું તમારું જે કાર્ય હશે તે કરીશ, માટે હવે તારે એ કરવું જ પડશે હે રાજા! મેં મારા મોટા ભાઈની

આજ્ઞા લીધા વિના તેમના આશ્રમમાંથી કૃષ્ણ તોડીને
આધાં છે, મેં અદત્તાદાન કરીને ચોરીનું કર્મ
કર્યું છે, જેથી હું ચોર છું; માટે ચોરને જે શિક્ષા
થવી જોઈએ તે જ શિક્ષા તમે મને સત્વર કરો.’

લિખિતઋષિનાં એ વાક્યો સાંભળી સુદુમ્ન
રાજાએ કહ્યું : ‘હે શ્રેષ્ઠ પ્રાદક્ષણ ! દંડધારણમાં તમે
રાજાને જે પ્રમાણ માનેો છો તો રાજાની અનુસા
પણ તમારે પ્રમાણ માનવી જોઈએ, જેથી હું તમને
કહું છું કે, ‘જાઓ, તમે મારી અનુસાથી જ તે
પાપકર્મથી શુદ્ધ થયા છો. વળી તમે મોટા વ્રતોને
ધારણ કરનારા છો, તેથી સદાકાળ દોષોથી મુક્ત
છો. ખોટો, હવે તમારી બીજી શી ઈચ્છા છે ?
તમારા કહેવા પ્રમાણે જ હું કરીશ.’^{૧૮-૩૪}

વ્યાસે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિરાજા ! મહાત્મા
સુદુમ્નરાજાએ પ્રદક્ષિણ લિખિતને ઘણા ઘણા સમ
જાળ્યા, છતાં તેમણે ચોરીની શિક્ષા વિના બીજું
કંઈ પણ તેની પાસે માગ્યું નહિ.^{૩૫} જેથી લાચાર
થઈને તે રાજાએ મહાત્મા લિખિતના બન્ને હાથ
કપાવી નાખ્યા. આ રીતે રાજાએ જ્યારે શિક્ષા
કરી ત્યારે લિખિત ત્યાંથી ચાલી નીકળી પોતાના
મોટાભાઈના આશ્રમમાં આવ્યો અને દુઃખી થઈ
આ પ્રમાણે બોલ્યો : ‘મને દુર્બુદ્ધિને આ પ્રમાણે
શિક્ષા થઈ છે, માટે હવે મારા અપરાધની આપ
ક્ષમા કરો.’ તે સાંભળી યજ્ઞે કહ્યું : ‘હે ધર્મ
લિખિત ! તને શિક્ષા થઈ છે, છતાં તું મારા પર
દોષારોપ કરતો નથી, તેથી મને તારા પર લગારે
કોઈ અણ્યો નથી. માત્ર ધર્મનું તે ઉદ્ધવન કર્યું
હતું તેથી તને આવી શિક્ષા થઈ છે; પરંતુ હવે તું
સત્વર બાહુદા નદી પર જા અને ત્યાં જઈને વિધિ
પૂર્વક દેવોનું, ઋષિઓનું તથા પિતૃઓનું તર્પણ
કર, પણ હવે પછી તારા મનને કદી અધર્મ તરફ
જવા દઈશ નહિ.’ યજ્ઞનું આનું વચન સાંભળી
લિખિત તે જ સમયે બાહુદા નદી તરફ ચાલી
નીકળ્યો અને ત્યાં જઈને એ પવિત્ર નદીમાં સ્નાન
કરી, તર્પણક્રિયા માટે અજલિ ભરવાનો જેવો તેણે
આરંભ કર્યો કે તુરત જ તેના ઠૂકા બાહુઓમાંથી
કમળ સરખા નવા હાથ પ્રકટ થઈ ગયા. તે જોઈને તેને
ઘણું જ વિસ્મય થયો અને તે આશ્ચર્યજનક દેખાવ
પોતાના ભાઈને તેણે દેખાડ્યો. પછી તેના ભાઈ

યજ્ઞે આ પ્રમાણે કહ્યું : ‘ભાઈ લિખિત ! એમાં
કંઈ આશ્ચર્ય પામવા જેવું છે જ નહિ. મેં મારા
તપના પ્રભાવથી આ બધું કર્યું છે. તેમાં તું
શંકા કરીશ નહિ. દૈવધટના સર્વ કંઈ કરી
શકે છે.’ મોટાભાઈનાં વચન સાંભળી લિખિત
બોલ્યો : ‘હે મહાતેજસ્વી શ્રેષ્ઠ પ્રાદક્ષણ ! તમારા
તપનું આટલું બધું સામર્થ્ય છે, તો પછી તમે
મને પ્રથમ જ કેમ પવિત્ર ન કર્યો ?’ યજ્ઞે તેનો
ઉત્તર આપ્યો : ‘ભાઈ લિખિત ! તું કહે છે તે
તેમ જ છે, પણ મારે તેમ કરવું યોગ્ય ન હતું.
મારાથી તને કદી પણ શિક્ષા કરી શકાય નહિ;
કારણ કે અપરાધીઓને શિક્ષા કરવાનો ધર્મ રાજાનો
જ છે, પ્રાદક્ષણનો નથી. રાજા સુદુમ્ન તને શિક્ષા
કરીને સ્વધર્મપાલનને લીધે પવિત્ર થયો છે અને
તું પણ એ શિક્ષાને સ્વીકારી તારા પિતૃઓની સાથે
પવિત્ર થયો છે.’^{૩૬-૪૪}

વ્યાસ બોલ્યા : હે પાંડવશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર ! આ
રીતે રાજા સુદુમ્ન સ્વધર્મનું આચરણ કરીને
પ્રયોગપુત્ર દક્ષની પેઠે પરમ સિદ્ધિને પામ્યો છે.^{૪૫}
માટે પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવું તે ક્ષત્રિયોનો ધર્મ
છે અને તે સિવાયનો બીજો (ધર્મ) ક્ષત્રિયોને માટે
અધર્મ છે. માટે હે મહારાજા ! તમારા મનમાંથી
શોકને દૂર કરી દો અને તમારા ભાઈ અર્જુનનાં
હિતવાક્યોનું શ્રવણ કરી તે પ્રમાણે વર્તવા તત્પર
થાઓ. હે રાજેન્દ્ર ! પ્રજાઓના રક્ષણાર્થે દંડ ધારણ
કરવો તે જ ક્ષત્રિયોનો ધર્મ છે, પણ માથું મુંઝાવી
સંન્યાસી થવું તે ક્ષત્રિયોનો ધર્મ નથી કિંતુ
અધર્મ છે.^{૪૬-૪૭}

હતિ શ્રીમદભાસ્કરતમા સાતિપર્વત તર્ગિત રાજધર્માનુસાસન
પર્વમાં ‘વ્યાસનો ઉપદેશ’ નામનો
અધ્યાય ૨૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૪ મો

વ્યાસનો ઉપદેશ (ચાલુ)

॥ વૈષ્ણવનું ઉવાચ ॥

પુનરેવ મહર્ષિસ્તં કૃષ્ણદ્વૈપાયનો મુનિઃ ।

અજાતશત્રું કૌંતેયમિદં વચનમબ્રવીત્ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજયરાજા !
વળી મહર્ષિ વ્યાસે અજાતશત્રુ રાજા યુધિષ્ઠિરને

આ પ્રમાણે કહ્યું : ' હે તાત યુધિષ્ઠિર ! મહા-
રથી અને શૂરવીર એવા તમારા ભાઈઓએ વન-
વાસ વેદીને જે મનોરથો થકી રાખ્યા છે, તેમને
તેઓ ભલે પરિપૂર્ણ કરે અને હે પાર્થ ! નહુમના
પુત્ર યથાતિરાજની પેઠે તમે પૃથ્વી પર રાજ્ય
કરો. ' ૨૧૩ તમારા આ તપસ્વી ભાઈઓએ વનમાં
રહીને ઘણાં દુઃખોનો અનુભવ કર્યો છે, માટે હે
પુરુષદ્રાધ ! ' દુઃખને અંતે સુખ હોવું જ ભેદ છે, '
એ ન્યાય પ્રમાણે તેઓ હવે ભલે સુખોનો અનુભવ
કરે. ' હે ભરતવર્ણી રાજ ! તમે તમારા ભાઈઓની
સાથે પ્રથમ ધર્મ, અર્થ અને કામનો અનુભવ
કરો અને પછી મોક્ષાધ્યાન કરવા માટે સુખેથી
વનમાં જાઓ. ' હે પાંડુપુત્ર ! તમારા આ સર્વ ભાઈ
ઓને પુરુષ દક્ષિણાવાળા થતો કરવાનો લક્ષ્યો
લેવડાવીને તમે અતુલ દીર્ઘ સંપાદન કરશો. ' ૧
હે મહારાજ ! તમે સર્વમેધ અને અશ્વમેધ
યજ્ઞ કરીને ઈશ્વરનું આરાધન કરો, જેથી તમે
પરમ ગતિને પામશો. ' હે ભારત ! અતિથિઓ,
દેવતાઓ અને પિતાઓના ઋણમાંથી તમે મુક્ત
થાઓ અને તે પછી સંન્યાસ વગેરે સર્વ મોક્ષનાં
કાર્યો કરજો. ' હે પુરુષદ્રાધ ! ' ક્ષત્રિયોનો ધર્મ
હિંસાપ્રધાન છે, તેથી અને તે માન્ય નથી. ' આ
તમારું વચન સાચ છે, એમ અમે જાણીએ છીએ;
પણ હે રાજ ! જે કરવાથી તમે ધર્મબ્રત ન થાઓ
તે કરવા માટે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ' હે યુધિ-
ષ્ઠિર ! આ વિષમ ધર્મનું બંધારણ કરવામાં કુશળ
એવા ધર્મચાચો યુદ્ધ અને વિજય દ્વારા પરદ્રવ્યનું
હરણ કરનારા રાજાઓના સંબંધમાં આ રીતનાં
અવશ્ય કર્તવ્યોની વ્યવસ્થા કરે છે. ' ૧૦ હે રાજ !
દેશ અને કાળ તરફ દષ્ટિ કરીને તથા શાસ્ત્રજન્ય
બુદ્ધિનો આશ્રય કરીને જે ચોર લોકોના પર ક્ષમા
કરે છે, તે રાજાને ચોરને શિક્ષા નહિ કરવાનું પાપ
લાગતું નથી. ' ૧૧ પરંતુ જે રાજા પોતાના છૂટા
ભાગને પ્રજાઓ પાસેથી લે છે છતાં ચોરલોકોથી
દેશનું રક્ષણ કરતો નથી તે રાજા પ્રજાઓના પાપ-
ના અનુયાયીને ભાગી બને જ છે. ' ૧૨ હે રાજ !
તમારે ભણવું કે, જે રાજા ધર્મશાસ્ત્રનું ઉલ્લંઘન
કરી અધર્મચરણ કરે છે, તે રાજા ધર્મથી બ્રહ્મ
થાય છે; પણ ધર્મશાસ્ત્રોની આજ્ઞાને અનુસરી

વર્તન કરનારો રાજા ધર્મબ્રહ્મ થતો નથી, એટલું જ
નહિ પણ નિર્ભય થાય છે. ' ૧૩ શાસ્ત્રજન્ય બુદ્ધિનો
આશ્રય કરી કામ તથા ક્રોધનો ત્યાગ કરી પ્રજાઓ
પર પિતાની પેઠે સમદષ્ટિ રાખીને વર્તનારો રાજા
કદી પણ માપવિષ્મ થતો નથી. ' ૧૪ હે મહાતેજસ્વી
યુધિષ્ઠિરાજા ! દૈવયોગે કદાચિત્ નદશક્તિ થયેલો
રાજા પોતાના કર્તવ્યકર્મને યથાયોગ્ય સમયે સાધી
શકે નહિ, તોપણ તેણે પોતાના કર્તવ્યકર્મનું
ઉલ્લંઘન કર્યું ન જ ગણાય એમ વિદ્વાનો કહે છે.
હરકોઈ રાજાએ બળ અથવા બુદ્ધિનો આશ્રય
કરીને પણ શત્રુઓને શિક્ષા કરવી જ ભેદ છે અને
પાપીઓની સાથે કદી પણ સંધિ ન કરવી ભેદ છે
તથા રાજ્યને તે તે કર્યો દ્વારા પવિત્ર કરવું
ભેદ છે. ' ૧૫-૧૬ હે યુધિષ્ઠિર ! રાજાએ શૂરવીરોનું,
આર્યજનોનું તથા વિદ્વાનોનું સદાકાળ માન બળ-
વનું ભેદ છે અને વેદોક્ત જ્ઞાનકાંડ તથા કર્મકાંડના
અર્થને જાણનારા બ્રાહ્મણોનું અથવા ધનવાન
વ્યાપારીઓનું પાસ કરીને રક્ષણ કરવું ભેદ છે. ' ૧૭
વળી સર્વ વિચક્ષણ રાજાઓએ પોતાનાં વ્યાવ-
હારિક અને ધાર્મિક કાર્યોમાં બહુશ્રુત-જ્ઞાનસંપન્ન
પુરુષોની યોજના કરવી ભેદ છે અને શુણ્ણવાન એવા
પણ એક જ ગાણસ પર કદી વિશ્વાસ રાખવો ન
ભેદ છે. ' ૧૮ જે રાજા પ્રજાઓનું રક્ષણ કરતો નથી,
વિનયસંપન્ન હોતો નથી, અભિમાની હોય છે,
અનધ સ્વભાવનો હોય છે અને શુણ્ણવાનોનો દ્રેષ
કરનાર હોય છે, તે રાજા પાપનો ભાગી બને છે
અને પ્રજાઓમાં હુદાંત-ઉદાત-હૂંર કહેવાય છે. ' ૧૯
હે રાજ ! જે રાજ્યની પ્રજાઓ હુકાળ આદિ દેવી
આપત્તિઓથી અથવા ધાડપાડું-દુર્ઘટકોના અણમ-
થી નાશ પામે છે, તેનું સર્વ પાપ તેના રાજાને જ
શિરે ગણાય છે; કારણ કે તેનું રક્ષણ નહિ હોવાથી જ
પ્રજાઓને તેવો નાશ ભોગવવો પડે છે. ' ૨૦ હે
યુધિષ્ઠિર ! દેશના રક્ષણ માટેના ઉત્તમ વિચારો તથા
ઉત્તમ નીતિની યોજના કરી પુરુષાર્થ કરવામાં
આવ્યો હોય, છતાં પણ તેવા સંયોગોને લીધે
પ્રજાઓનો નાશ થવા લાગે તો તેમાં રાજાનો
અધર્મ ન ગણાય; ' ૨૧ કારણ કે પ્રજાઓના રક્ષણ
માટે લેવાયેલા આપતા ઉપાયો દૈવયોગે કદાં વેળા
નિર્ઘટક થાય છે અને કદાં વેળા સાર્થક પણ થાય

છે, પણ પુરુષાર્થ કરવાથી રાજને પાપનો સ્પર્શ થતો નથી.^{૨૨}

હે રાજસિંહ પાંડુપુત્ર! આના સંબંધમાં હું તમને પૂર્વજાળના રાજર્ષિ હયગ્રીવની ઐતિહાસિક કથા કહું છું; તે તમે સાંભળો.^{૨૩} હે યુધિષ્ઠિર! હયગ્રીવરાજાએ યુદ્ધમાં શત્રુઓનો સંહાર કરીને શૂરવીર પુરુષને છાજે તેવાં ઉત્તમ કર્મો કર્યાં હતાં, પણ અતે સહાય વિનાનો થઈ પડવાથી યુદ્ધમાં તે પરાજય પામ્યો હતો-શત્રુઓને હાથે રણમાં માર્યો ગયો હતો.^{૨૪} શત્રુઓને વશ કરવામાં જે કર્મ કરવું ઘટે છે અને પ્રજાઓનું પાલન કરવામાં જે ઉત્તમ ઉપાયોની યોજના કરવામાં આવે છે, તે સર્વનું અધ્યાય આચરણ કરીને રાજા હયગ્રીવ ઉત્તમ કીર્તિને પામ્યો હતો અને અતે યુદ્ધથી મરણ પામીને સ્વર્ગલોકમાં આનંદ કરી રહ્યો છે.^{૨૫} મહાત્મા હયગ્રીવે શસ્ત્રોથી સજ્જ થઈને યુદ્ધમાં ઘણી વખત પોતાના આત્માને ઝંખલાવ્યો હતો, કર્મો કરવાનો તેનો સ્વભાવ જ પડી ગયો હતો અને અતે યુદ્ધમાં જ 'ચોરલોકોને હાથે શસ્ત્રોથી છિન્નભિન્ન થઈને મરણ પામ્યો હતો; પરંતુ તે પોતાનાં સર્વ કાર્યો સાધીને હમણાં સ્વર્ગલોકમાં આનંદ કરી રહ્યો છે.^{૨૬} રાજાઓમાં સિંહ સમાન બળવાન રાજા હયગ્રીવ ધનુષદ્વીપ યજ્ઞસ્તંભવાળા, પ્રત્યાશરૂપ પશુ-બંધનની દોરીવાળા, ખાણોદ્વીપી સુકવાળા, તલવાર-દ્વીપી સુવવાળા, રુદિરદ્વીપી ધૃતધારાવાળા, રથદ્વીપી વેદિકાવાળા, હોધદ્વીપી અગ્નિવાળા અને ચાર લોકોમાં દ્વીપી ચાર ઋત્વિજોવાળા યુદ્ધદ્વીપી યજ્ઞમાં પોતાના શત્રુઓને હોમીને પાપથી મુક્ત થયો હતો તથા છેવટે રણસંગ્રામરૂપ યજ્ઞના અવલુપ્તસ્નાનસમયે પોતાના પ્રાણોની પણ આહુતિ આપીને સ્વર્ગલોકમાં આનંદ કરી રહ્યો છે.^{૨૭} વળી શૂરવીર મહાત્મા હયગ્રીવે બુદ્ધિ અને નીતિપૂર્વક દેશની રક્ષા કરી હતી, ઘણા યજ્ઞો કર્યા હતા અને યુદ્ધમાં પ્રાણોનો ત્યાગ કરી સર્વ લોકમાં કીર્તિને ફેલાવી દીધી હતી, પણ તે હમણાં સ્વર્ગલોકમાં ઘણો જ સુખી છે.^{૨૮} ધર્મશીલ મહાત્મા હયગ્રીવે સર્વ ક્રિયાઓ કરતી વેળા સંપૂર્ણ ઉત્સાહ રાખ્યો હતો, અભિમાનનો ત્યાગ કરી યજ્ઞાદિ ક્રિયારૂપ દૈવી સિદ્ધિનું પાલન કર્યું હતું; તેમ જ માનુષી સિદ્ધિનું, દંડનીતિનું

તથા પૃથ્વીનું સારી પેઠે રક્ષણ કર્યું હતું, જેથી તે રાજા હમણાં સ્વર્ગલોકમાં અત્યંત આનંદ કરી રહ્યો છે.^{૨૯} રાજા હયગ્રીવે વિદ્યાન હતો, સુપાત્રે દાન કરનારો હતો, શ્રદ્ધાળુ હતો અને કૃતજ્ઞ હતો. તેણે મહા ઉત્તમ કર્મો કરીને આ મનુષ્યલોકને ત્યાગ કર્યો છે અને આ સમયે તે પ્રયાગ આદિ પવિત્ર દ્વેત્રોમાં પ્રાણત્યાગ કરીને વિદ્યાનોમાં માન્ય થયેલા બુદ્ધિમાન પુરુષોના દિવ્ય લોકમાં જઈને આનંદ કરી રહ્યો છે.^{૩૦} મહાત્મા હયગ્રીવે વેદોનું તથા શાસ્ત્રોનું વિધિપૂર્વક અધ્યયન કર્યું હતું. રાજ્યનું રૂઢી રીતે પાલન કર્યું હતું અને ચાર વર્ષોને પોતપોતાના ધર્મમાં સ્થાપિત કરી હતી, જેથી સ્વર્ગલોકમાં તે અત્યંત સુખી છે. રાજા હયગ્રીવે ઘણા સંશ્રામોમાં વિજય મેળવ્યો હતો, પ્રજાઓનું યોગ્યતાપૂર્વક રક્ષણ કર્યું હતું, યજ્ઞમાં સોમરસનું પાન કર્યું હતું, ઉત્તમ બ્રાહ્મણોને તૃપ્ત કર્યા હતા અને પ્રજાઓ પર શુદ્ધિપૂર્વક દંડધારણા કરી હતી, જેથી યુદ્ધમાં મરણ પામ્યા પછી સ્વર્ગલોકમાં જઈને તે આનંદ કરી રહ્યો છે.^{૩૧} જે રાજાના શુભચરિત્રને સ્તુતિપાત્ર અને પૂજાપાત્ર બાળીને વિદ્યાન મનુષ્યો માન આપે છે, તે પવિત્ર કીર્તિ મહાત્મા હયગ્રીવ સ્વર્ગલોકને છતીને વીર પુરુષોના લોકમાં ગયો છે અને ઉત્તમ સિદ્ધિ પામ્યો છે.^{૩૨}

છતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં રાજધર્મનું શાસનપર્વમાં 'વ્યાસનો ઉપદેશ' નામનો અધ્યાય ૨૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૫ મો

સંસારનું સ્વરૂપ

॥ વૈજયંત્ય ઉવાચ ॥

દૈવાયનવચઃ શ્રુત્વા કુપિતે ચ ધનંજયે ।

વ્યાસમામન્ય કૌતેયઃ પ્રત્યુવાચ યુધિષ્ઠિરઃ ॥૧॥

વૈશંપાયન જોલ્યા : હે જનમેજય ! જો પ્રમાણે વ્યાસનાં વચનો સાંભળ્યા પછી અને અર્જુનને કોપાયમાન થયેલો જોયા પછી રાજા યુધિષ્ઠિર વ્યાસને સંજોધીને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા.

યુધિષ્ઠિર જોલ્યા : હે મુનિ ! પૃથ્વી રાજ્ય અને વિવિધ પ્રકારના લોગવૈભવો

મનને પ્રસન્ન કરી શકે તેમ નથી. આ સમયે મને જે શોક થાય છે તે મારા હૃદયને યુગ્ગળાવી નાખે છે.^૨ પોતાના વીર પતિઓથી તથા પુત્રોથી વિયોગી થયેલી આ સ્ત્રીઓનો વિલાપ સાંભળી મને લગારે શાંતિ મળતી નથી.^૩

યુધિષ્ઠિરે એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે યોગવેત્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ, મહાબુદ્ધિમાન અને વેદના પારને પામેલા ધર્મજ્ઞ ભગવાન વ્યાસે યુધિષ્ઠિરને કહ્યું.^૪

વ્યાસ બોલ્યા : હે રાજા ! કોઈ પણ મનુષ્યને યજ્ઞાદિ કર્મો કરવાથી અથવા ખીણ હરકોઈ ક્રિયાઓ કરવાથી કંઈ પણ મળી શકતું નથી, તેમ જ મનુષ્યને કોઈ કંઈ આપી શકતું પણ નથી. વિધાતા એ જે સમયે જે વસ્તુનું, જેને માટે નિર્માણ કરેલું હોય છે, તે વસ્તુ તે સમયે તેને જ મળી શકે છે. સંક્ષેપમાં એટલું જ કહી શકાય કે, મનુષ્ય સમય આવતાં જ સર્વ કંઈ મેળવી શકે છે. અર્થાત્ વિલાપ કરી રહેલી આ વીર પત્નીઓને તેઓના પતિઓ હવે મળી શકે તેમ નથી, તેમ જ રડવાથી તેઓને તેઓના પતિ કોઈ પાછા આપી શકે તેમ પણ નથી; કારણ કે તેઓને તેઓના પતિઓ સાથે સમાગમ કરવાનો સમય હવે વીતી ગયો છે, માટે તમારે હવે તે સ્ત્રીઓના સંબંધમાં શોક કરવો યોગ્ય નથી.^૫ વિધાતાએ નિર્માણ કરેલો સમય જ્યાં સુધી ઉપસ્થિત થયો ન હોય, ત્યાં સુધીમાં મનુષ્યો બુદ્ધિપૂર્વક સર્વ શાસ્ત્રોનું અધ્યયન કરે, તોપણ પુત્રાદિક ઇષ્ટ વસ્તુઓને પ્રાપ્ત કરવા શક્તિમાન થતા નથી. કોઈ સમયે મૂર્ખ મનુષ્ય પણ વિશેષ જાતના અર્થોને પ્રાપ્ત કરી શકે છે; કારણ કે કાળને કોઈ પણ કાર્ય પ્રત્યે વિશેષતાવાળી વ્યક્તિની અપેક્ષા હોતી નથી.^૬ જ્યાં સુધી અભ્યુદયનો કાળ ઉપસ્થિત થયો ન હોય, ત્યાં સુધી કોઈ જાતની કળા, મંત્રો કે ઔષધિઓ ફળ આપી શકતાં નથી; પરંતુ તેનાં તે જ, જ્યારે તેઓનો ફળકાળ પ્રાપ્ત થાય છે ત્યારે, ફળ-સમૃદ્ધિથી સિદ્ધ બને છે અને વૃદ્ધિ પામે છે.^૭ જુઓ, વાયુઓ પણ સમય આવતાં જ અપાટાબંધ વહેવા માંડે છે, વૃષ્ટિ પણ સમય આવતાં જ મેઘમંડળો દ્વારા પ્રાપ્ત થાય છે, સમય આવતાં જ જળાશયોમાં કમળો ખીલી નીકળે છે, સમય આવતાં જ વનની અંદર વૃક્ષ ફાલી નીકળે છે, સમય આવતાં

જ શુકલપક્ષની તથા કૃષ્ણપક્ષની રાત્રિઓ શામ, શ્વેત બને છે અને સમય આવતાં જ ચંદ્રનું ખિંબ પરિપૂર્ણ થઈ ગળકી નીકળે છે. પણ સમય વિના વૃક્ષમાં પુષ્પો ખીલતાં નથી કે ફળો આવતાં નથી, સમય વિના નદીઓ વેગપૂર્વક વહેતી નથી; સમય વિના પક્ષીઓ, સર્પો, મૃગો, હાથીઓ કે સિંહો મદમત્ત થતાં નથી, સમય વિના સ્ત્રીઓ ગર્ભને ધારણ કરી શકતી નથી, સમય વિના શિશિરઋતુ, શ્રીષ્ઠઋતુ કે વર્ષાઋતુ આવતી નથી, સમય વિના કોઈનું મરણ થતું નથી, સમય વિના કોઈનો જન્મ થતો નથી, સમય વિના બાળક બોલતાં શીખતું નથી, સમય વિના બાળકને યુવાવસ્થા પ્રાપ્ત થતી નથી, સમય વિના વાવેલું ખી ભીંગતું નથી, સમય વિના સૂર્યનો ઉદયાસ્ત થતો નથી, સમય વિના ચંદ્રનો વૃદ્ધિક્ષય થતો નથી અને સમય આવ્યા વિના સમુદ્રમાં તરંગમાળાઓ બીજાળતી નથી.^{૮-૧૨} હે યુધિષ્ઠિરરાજા ! આના સંબંધમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસ લોકો કહે છે. રાજા સેનજિત પુત્રના શોકથી જ્યારે વિહ્વળ થઈ ગયો હતો, ત્યારે તેણે આ પ્રમાણે કહ્યું હતું :^{૧૩} ‘અરે ! અહસોસ ! આ હુઃસહ કાળગતિ અનુક્રમે સર્વ મનુષ્યોને ઝડપી લે છે. પૃથ્વીમાંહેનાં સર્વ પ્રાણીઓ કાળથી પરિપક્વ થઈને મરણધર્મને પામે છે.’^{૧૪} હે રાજા ! વ્યવહાર-દૃષ્ટિએ આપણને જોવામાં આવે છે કે, ‘અમુક મનુષ્યે અમુક મનુષ્યને માર્યો. વળી પેલો માણસ પેલા માણસને મારે છે.’ પરંતુ વાસ્તવિક દૃષ્ટિએ જોતાં જણાય છે કે, કોઈ કોઈને મારી શકતો નથી અને કોઈનાથી કોઈ મરતો પણ નથી.^{૧૫} કોઈ એક માને છે કે, અમુક અમુકને મારે છે અને કોઈ એક માને છે કે, અમુક અમુકને મારતો નથી; પરંતુ સિદ્ધાંત તો એ જ છે કે, પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ અને નાશ ચૈતન્યસત્તાદૃષ્ટ સ્વભાવથી જ સ્વતઃ થયા કરે છે.^{૧૬} ધન, સ્ત્રી, પુત્ર અથવા પિતાનો જ્યારે નાશ થાય છે, ત્યારે મનુષ્ય મૂર્ખાઈને લીધે ‘હાય, હાય, મારા પર મહાન હુઃખ આવી પડયું !’ આવો વિચાર કરીને જ હુઃખનો એક ઉપાય કરી બેસે છે; પણ જો તે હુઃખનો વિચાર જ ન કરે તો તેને હુઃખ થતું જ નથી.^{૧૭} તો પછી તમે મૂઢ પુરુષની જેમ શોકા-

કાંત મનુષ્યો માટે કેમ શોક કરે છે ? તમારે સમજવું જોઈએ કે, જે મનુષ્ય દુઃખનું સ્મરણ કરે છે તેનાં દુઃખો બિલકાં વૃદ્ધિ પામે છે અને જે મનુષ્ય ભયનું સ્મરણ કરે છે તેનો ભય વૃદ્ધિ પામે છે.^{૧૮} અહિં પ્રત્યયવિષયક એવો આ મારો જીવાત્મા મારું વાસ્તવિક સ્વરૂપ નથી અને પૃથ્વી આદિ સર્વ દેશ્યમાન પ્રપંચ પણ મારું સ્વરૂપ નથી. બ્યવહારમાં જેવું મારું છે તેવું બીજાઓનું છે, આનું જ્ઞાન ધરાવનાર મનુષ્ય કદી પણ મોહવશ થતો નથી.^{૧૯} આ જગતમાં હંતરો શોકનાં સ્થાનો છે અને સેંકડો હર્ષનાં સ્થાનો છે; પરંતુ તે બધાં મૂઢ મનુષ્યને જ હર્ષશોક આપી શકે છે, પણ જ્ઞાની પુરુષને કંઈ આપી શકતાં નથી.^{૨૦} મનુષ્યોને પ્રથમ જે જે પ્રિય વસ્તુઓ ભોવામાં આવે છે, તે તે બધી સમય આવતાં શોકજનક ભોવામાં આવે છે; અને જે જે શોકજનક વસ્તુઓ દેખાય છે, તે તે પ્રિય થતી ભોવામાં આવે છે. આમ વિગતવાર સર્વ જીવો પર સુખદુઃખનાં પરિવર્તન થયા કરે છે ! ખરું ભોતાં જગતમાં દુઃખ જ છે, સુખ તો છે જ નહિ, જેથી વારંવાર આપણને દુઃખ જ આવી મળે છે. સુખનું તથા દુઃખનું લક્ષણ એવું જ બાંધી શકાય કે, વૃષ્ટાને લીધે ચિત્તની જે અસ્વસ્થતા તેનું નામ દુઃખ છે અને દુઃખનો જે નાશ તે સુખ છે.^{૨૧}^{૨૨} મનુષ્યમાત્રને સુખને અંતે દુઃખ આવે છે અને દુઃખને અંતે સુખ આવે છે; પરંતુ કોઈ પણ મનુષ્યને સદાકાળ સુખ મળતું નથી અથવા સદાકાળ દુઃખ મળતું નથી.^{૨૩} કોઈ સમયે દુઃખ પછી સુખ મળે છે અને કોઈ સમયે સુખ પછી દુઃખ મળે છે. આ રીતે સુખ દુઃખનો અવિચ્છિન્ન પ્રવાહ જગતમાં ચાલ્યા જ કરે છે. માટે જે પુરુષને શાશ્વત સુખની ઇચ્છા હોય તેણે એ ગત્રે સાંસારિક સુખદુઃખનો ત્યાગ કરવો જોઈએ.^{૨૪} આમ સુખ પછી દુઃખ અને દુઃખ પછી સુખ જ્યારે આવ્યા જ કરે છે, ત્યારે તેના નિમિત્તે શોક, તાપ, દુઃખ અને આયાસની પણ વૃદ્ધિ થયા કરે છે, માટે બુદ્ધિમાન પુરુષે તે સુખદુઃખના નિમિત્તાભૂત પોતાના એક અંગને પણ સર્પે કરડેલા અંગૂઠાની પેઠે ત્યજી દેવું જોઈએ, તો પછી બાહ્ય અંગભૂત રાજ્યાદિનો ત્યાગ કરવો, એમાં શું કંઈ

વાતું છે ?^{૨૫} અથવા પોતાના પર જ્યારે સુખ, દુઃખ, પ્રિય કે અપ્રિયનો પ્રસંગ આવી પડે, ત્યારે શોકના મૂળભૂત હૃદયને વશમાં રાખી તેને સામે થવાનો ચત્ન કરવો જોઈએ અને નિર્વિકાર મનથી તેઓને સહન કરવાં જોઈએ.^{૨૬} હે રાજા ! તમારા પોતાના પુત્રોનું તથા સ્ત્રીઓનું પ્રિય કરવામાં તમારી જ્યારે કોઈ ભતની ન્યૂનતા થશે, ત્યારે જ તમે બાણી શકશો કે, કોણ કેનો કયા કારણથી અથવા કયા પ્રકારથી સંબંધી છે ?^{૨૭} આ જગત માં જેઓ અતિશય મૂઢ છે અથવા જેઓ બુદ્ધિથી પર રહેલા પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત થયેલા છે, તેઓ સુખી છે; પરંતુ વચલા વર્ગના (નહિ અજ્ઞાની કે નહિ જ્ઞાની) મનુષ્યો નિરંતર દુઃખી જ છે.^{૨૮} હે યુધિ ધિરરાજા ! મહાબુદ્ધિમાન અને ભૂત-ભવિષ્યને બાણનારા રાજા સેનજિતે લોકોનાં સુખદુઃખના સંબંધમાં એ પ્રમાણે કહેલું છે.^{૨૯} વળી જે પુરુષ જે કારણથી પોતાને દુઃખી માને છે, તે પુરુષ કદી સુખી થતો નથી અને દુઃખોનો તો કદી નાશ જ નથી. તે તો એક પછી એક એમ ઉપરાઉપરી આવ્યા જ કરે છે.^{૩૦} સુખ-દુઃખ, ઉપત્તિ-નાશ, લાભ-અલાભ, મરણ અને જીવિત સર્વ પ્રાણીઓને અનુક્રમે પ્રાપ્ત થાય જ છે, જેથી ધીર પુરુષે તેના સંબંધમાં હર્ષ કે શોક કરવો ન જોઈએ.^{૩૧} રણ ક્ષેત્રમાં ઊતરી યુદ્ધ કરવું તે રાજાની યજ્ઞદીક્ષા છે, રાજ્યાસન પર બેસી દંડનીતિમાં નિપુણતા મેળવવી તે રાજાનો યોગ છે અને યજ્ઞમાં સારી રીતે દક્ષિણાદાન કરીને દ્રવ્યનો જે ત્યાગ કરવો તે રાજાનો સંન્યાસ છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે. વળી તે ત્રણ જ રાજાને પવિત્ર કરનારાં છે;^{૩૨} તેમ જ જે રાજા બુદ્ધિ અને નીતિપૂર્વક રાજ્યનું રક્ષણ કરે છે, અહ-કારરહિત યર્થ યજ્ઞયાગ કરે છે અને સર્વ લોકોના તરફ ધર્મદંષ્ટિથી વર્તન કરે છે, તે મહાત્મા રાજા મરણ પછી દેવલોકમાં જઈને આનંદ કરે છે.^{૩૩} અનેક યુદ્ધોમાં વિજય મેળવ્યા પછી, રાજ્યનું સારી રીતે રક્ષણ કર્યા પછી, યજ્ઞમાં સોમરસનું પાન કર્યા પછી, પ્રજાઓનો અસ્થુદય કર્યા પછી અને યુક્તિપૂર્વક પ્રજાઓનું નિયમન કર્યા પછી, જે રાજા યુદ્ધમાં પ્રાણત્યાગ કરે છે, તે રાજા સ્વર્ગલોક માં આનંદનો અનુભવ કરે છે.^{૩૪} વળી વેદોનું

તથા શાસ્ત્રોતું વિધિपूर्वकं अध्ययन કરીને, રાજ્યતું
ચરાચર રક્ષણ કરીને તથા ચારેય વર્ણના લોકોને
સ્વધર્મમાં સ્થાપીને પવિત્રાત્મા થયેલો રાજા મરણ
પછી સ્વર્ગલોકમાં સુખ ભોગવે છે.^{૩૫} જે રાજા
સ્વર્ગમાં ગયો હોય, છતાં પાછળથી જેના ચરિત્રતું
શહેરના તથા દેશના લોકો અને સર્વ મંત્રીવર્ગ
ઘેરઘેર વર્ણન કરે છે, તે રાજા જગતનો મહારાજા
ગણાય છે.^{૩૬}

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ-૧૦મું રાજધર્માનુશાસનપર્વ-
માં 'સંસારનું સ્વરૂપ' નામનો અધ્યાય ૨૫મા સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૬ મો

યુધિષ્ઠિરનાં વચનો-સર્વ દોષોતું

મૂળ ધન છે

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

અસ્મિન્નેવ પ્રકરણે ધનંજયમુદારધીઃ ।

અમિનીતતરં વાક્યમિત્યુવાચ યુધિષ્ઠિરઃ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજય ! એ પ્રમાણે
બ્રાહ્મણના ઉપદેશનું પ્રકરણ આલી રહ્યું હતું,
તે જ સમયે યુદ્ધિકુશળ રાજા યુધિષ્ઠિર અર્જુન
ને ઉદ્દેશીને આ પ્રમાણે બોલ્યા :^૧ 'હે પાર્થ !
તું સર્વના કરતાં ધનને જ શ્રેષ્ઠ માને છે અને કહે છે
કે, નિર્ધન પુરુષને સ્વર્ગ, સુખ અને પુરુષાર્થનો
લાભ થતો નથી, પણ તે તારી ભૂલ છે.^૨ ઘણા
મનુષ્યો દેવળ સ્વાધ્યાયરૂપ ચત્ર કરીને જ સિદ્ધ
થયેલા નેવામાં આવે છે; તેમ જ અનેક મુનિઓ
દેવળ તપશ્ચર્યા કરીને જ સનાતન બ્રહ્મલોકમાં
ગયેલા છે.^૩ વળી જે બ્રહ્મચારીઓ વૈદ્યાધ્યયનરૂપ
માર્ગનો આશ્રય કરી ઋષિઓના સંપ્રદાયનું અવિ-
ચિન્ન રીતે રક્ષણ કરે છે, તેઓને સર્વ ધર્મને
ભલુનારા દેવતાઓ બ્રાહ્મણ કહે છે.^૪ હે ધનંજય !
જે દેટલાએક ઋષિઓ દેવળ સ્વાધ્યાયનિષ્ઠ હોય
છે અને જે બીજા ઋષિઓ દેવળ જ્ઞાનનિષ્ઠ હોય છે,
તેઓ બધાને તારે ધર્મનિષ્ઠ જ લાલ્લુ.^૫ હે સમર્થ
અર્જુન ! રાજ્યનાં સર્વ કાર્યો જ્ઞાનનિષ્ઠ પુરુષોના
કહેવા પ્રમાણે જ કરવાં જોઈએ, આવું વૈજ્ઞાનસ
(વાનપ્રસય) મુનિઓનું વચન છે, તે આપણે
તારીએ જ હીએ.^૬ હે ભારત ! અજ, પૃથ્વી, સિદ્ધા,
ઋષિગણો દેવળ સ્વાધ્યાય-

કર્મથી જ સ્વર્ગમાં ગયા છે.^૭ હે ધનંજય ! દાન,
અધ્યયન, યજ્ઞ અને મહાહુકર ઇન્દ્રિયનિયંત્ર-એ
સર્વ વેદોક્ત કર્મો કરવામાં જે પુરુષો આસક્ત
રહે છે, તેઓ સૂર્યના દક્ષિણ માર્ગમાં થઈને
(દક્ષિણાયન માર્ગ દ્વારા) સ્વર્ગલોકમાં જાય છે; અને
એ બધા કર્મનિષ્ઠ પુરુષોને જે જે દિવ્ય લોકોની
પ્રાપ્તિ થાય છે, તેના સંબંધમાં મેં પ્રથમ પણ
તને કહેલું છે.^૮ તેમ જ હે પાર્થ ! સૂર્યના ઉત્તર
તરફના જે માર્ગને (ઉત્તરાયણ માર્ગને) તું
જાણે છે, તે તરફ ચોગીઓના પ્રકાશિત લોકો
શોભી રહેલા છે.^૯ આ બન્ને દક્ષિણ માર્ગ અને
ઉત્તર માર્ગમાં ઉત્તર માર્ગની જ પ્રાચીન વિદ્યાને
પ્રશંસા કરે છે. આ જગતમાં સંતોષ જ સ્વર્ગનું
મહારાજ્ય છે, સંતોષ જ પરમ સુખરૂપ છે અને
સંતોષના કરતાં બીજું કંઈ પણ ઉત્તમ નથી. વળી
તે સંતોષ પરમ વૈરાગ્ય નામની ઉત્તમ સિદ્ધિ કહેવાય
છે અને તે કોષ્ઠહર્ષદિકોના જય કરનારા પુરુષને
જ સંપૂર્ણ રીતે પ્રાપ્ત થાય છે, પણ તે સિવાયના
બીજાને પ્રાપ્ત થતી નથી.^{૧૦} આવા જ આશય-
થી ચર્ચાતિરાજ્યએ એક ગાથા ગાયેલી હતી કે,
જેનું હલ પણ લોકો જાન કરી રહ્યા છે. જેમ કે :
'કાચગ્રો પોતાનાં સર્વ અંગોને જેમ સંકેટી લે
છે, તેમ પુરુષ જ્યારે સર્વ વાસનાઓને યથાર્થ
જ્ઞાન કરીને સંકુચિત કરી નાખે છે, પોતે કોઈના-
થી ભય પામતો નથી, તેમ બીજાઓ પોતાનાથી
ભય પામતા નથી, કોઈ પ્રિય વસ્તુની ઇચ્છા કરતો
નથી અને અપ્રિય વસ્તુનો દ્રેષ કરતો નથી, ત્યારે
તે બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ શકે છે. વળી જ્યારે મન,
વચન કે કર્મથી પણ કોઈ પ્રાણીનું અનિષ્ઠ કરવા
તત્પર થતો નથી, ત્યારે તે બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ શકે છે;
તેમ જ માનનો, મોહનો તથા મિત્તભિન્ન સર્વ જાત
ના સંગોનો જ્યારે ત્યાગ કરે છે, ત્યારે તે આત્મજ-
સાધુ પુરુષ મોહને પામી શકે છે.^{૧૧} હે
પાર્થ ! વળી પણ હું તને એક ધ્યાન રાખવા જેવી
વાત કહું છું, તેને તું એકચિત્ત થઈને સાંભળ. આ
જગતમાં દેટલાએક ધર્મ કરવાની ઇચ્છા રાખે છે
અને બીજા દેટલાએક સદાચરણપૂર્વક વર્તન કરવા-
ની ઇચ્છા રાખે છે. તે તો જાણે કે ચોગ્ય જ છે,
પરંતુ જેઓ ધર્મ કરવા માટે ધન સંપાદન કરવા-

ની ઇચ્છા રાખે છે, તેઓને માટે જો કહીએ તો એ જ કે, તેઓએ તે ધન દ્વારા ધર્મ કરવાની ઇચ્છા જ ન કરવી તે વધારે ઉત્તમ છે; કારણ કે ધનની અંદર ઘણા દોષો રહેલા છે, તેમ જ એ ધનમૂલક યજ્ઞાદિક ધર્મની અંદર પણ વિશેષ કરી દોષો જ ભર પૂર હોય છે. ૧૭-૧૮ તેનો હું પ્રત્યક્ષ અનુભવ કરી શકું છું અને તું પણ તેને પ્રત્યક્ષ અનુભવે છે. વળી જે પુરુષ ધનની ઇચ્છા રાખે છે, તેને ત્યાગ્ય વિષયોનો પણ ત્યાગ કરવો અશક્ય થઈ પડે છે અને જેઓ ધનને પ્રાપ્ત કરે છે, તેઓની અંદર સત્પુરુષોને યોગ્ય એવાં કર્મોચરણ ફલ ભજવે થઈ પડે છે; કારણ કે જેઓ ખીબાઓનો દ્રોહ કરનારા હોય છે, તેઓને જ તે ધન પ્રાપ્ત થાય છે; અર્થાત્ હિંસા વિના ધનપ્રાપ્તિ થતી જ નથી. વળી ધનની પ્રાપ્તિ થયા પછી પણ તે સર્વથા પ્રતિકૂળ જ દેખાય છે-તેનું રક્ષણ કરવા માટે અનેક ભતનાં સંકટો વેઠવા પડે છે. ૧૯-૨૦ ઘણા દુરાચારી સ્વભાવના મનુષ્યો તો શોક તથા ભયનો ત્યાગ કરી ઈર્ષ્યોદ્ધા ધનને માટે પણ તૃષ્ણાકુલ થઈને ખીબાઓ પર અનેક અત્યાચારો કરે છે; પરંતુ તે તે કૃત્યોથી બાળકત્યા આદિ ઘોર પાતકો ઉપસ્થિત થાય છે, તેઓની તેને ખબર જ પડતી નથી. ૨૧ વળી ધનવાન પુરુષો મહાફલ ભજવે પ્રાપ્ત થયા પછી પણ પોતાના નોકરચાકરોને ખગાર આપતી વેળા બધે ચોરલોકોથી લૂંટાઈ જતા હોય તેમ મનમાં ઘણા જ સંતાપ પામે છે અને ઘણે ભાગે દાન કરીને પણ પાછળથી પસ્તાય છે. જો કદાચ લોકોને લીધે નોકરચાકરોને પૂરતો ખગાર ન આપે, તોપણ ધનવાનોને દુઃખ જ લોગવધું પડે છે; કારણ કે નોકરો જગતમાં તેઓને દેવાળિયા તરીકે પ્રસિદ્ધ કરે છે. ૨૨ પરંતુ જે પુરુષ નિર્ધન છે તેને કોણ શું કહી શકે તેમ છે? તે તો સર્વ ઉપાધિઓથી મુક્ત છે અને સંપૂર્ણ સુખી છે. વળી ધનનો સંગ્રહ કરવાથી કોઈ પણ મનુષ્ય સુખી રહી શકતો નથી; કારણ કે સંગ્રહ કરેલું દ્રવ્ય વારંવાર ચીંતે દેવદ્રવ્ય જ ગણાય છે અને તે દેવદ્રવ્યનો દેવોને આપ્યા વિના સંગ્રહ કરી રાખવાથી મનુષ્ય કેમ સુખી થઈ શકે? પ્રાચીન ઇતિહાસવેત્તાઓ દ્રવ્યનો સંગ્રહ નહિ કરવા વિષે

આ પ્રમાણે વેદાનુકૂળ વચનો કહે છે: 'વિદાતા-એ યજ્ઞો માટે જ ધનને ઉત્પત્ત કર્યું છે અને વેદોએ પણ યજ્ઞોનું અનુષ્ઠાન કરવા માટે તથા યજ્ઞોનું રક્ષણ કરવા માટે જ પુરુષને આજ્ઞા આપેલી છે; માટે સર્વ મનુષ્યોએ પોતાના સર્વ ધનનો કેવળ યજ્ઞોમાં જ ઉપયોગ કરવો, પરંતુ લોગવૈભવો લોગવવા માટે ધનનો ઉપયોગ કરવો તે હિતકારક કે પ્રશંસાપાત્ર નથી. ૨૩-૨૪ હે કુંતાપુત્ર! વિદાતા મનુષ્યોને પોતાના પોષણ માટે તથા યજ્ઞાદિ ક્રિયાઓ કરવા માટે ધન આપે છે; માટે હે ધનવાનોમાં શ્રેષ્ઠ અર્જુન! ધન કેવળ યજ્ઞો કરવા માટે જ છે, એમ તારે બાળ્યુ. ૨૫ અને તે ઉપરથી જ જ્ઞાની પુરુષ સમજે છે કે, ધનનો કોઈ સ્વામી જ નથી; માટે સર્વ શ્રદ્ધાળુ મનુષ્યોએ ધનનું દાન કરી દેવું અથવા યજ્ઞયાગોમાં તેનો ઉપયોગ કરવો. ૨૬ વિદ્વાનો કહે છે કે, 'એકઠા કરેલા ધનનો દાન કરવામાં જ ઉપયોગ કરવો, પણ લોગવૈભવો લોગવીને તેનો દુરુપયોગ કરવો નહિ; કારણ કે યજ્ઞદાનાદિક મોટાં મોટાં કાર્યો ન્યારે અવશ્ય કરવાનાં હોય છે, ત્યારે ધનનો સંગ્રહ કરવાથી શું ફળ છે? ૨૭ હવે ધનનું દાન કરતી વેળા પણ પાત્રાપાત્રનો અવશ્ય વિચાર કરવો. જો કદાચ પાત્રાપાત્રનો વિચાર કર્યો વિના સ્વધર્મથી બ્રહ્મ થયેલા કુપાત્રને દાન અપાઈ બળ્ય છે, તો તે દાન કરનારા અલ્પબુદ્ધિ પુરુષો ભરણ પછી સો વર્ષ પર્થત વિદ્યાનું લોજન કરે છે. ૨૮ કોઈ સમયે એકું પણ બને છે કે, દાન કરનારો મનુષ્ય પાત્રાપાત્રનો વિચાર કર્યો વિના કુપાત્રને દાન આપે છે અને સુપાત્રને દાન આપતો નથી; માટે ખરું જોતાં દાનધર્મ પણ મહાદુષ્કર છે. ૨૯ મેળવેલા ધનનો ઉપયોગ કરતી વેળા બે ભતના ગંભીર પ્રમાદો જરૂર થાય છે, એમ સમજવું. તે એ જ કે કુપાત્રને દાન અપાય છે ત્યારે સુપાત્રને અપાતું નથી. ૩૧

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં રાજધર્મપ્રકાશન-પર્વમાં 'સુધિષ્ટિરનાં વચનો' નામનો

અધ્યાય ૨૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૭મો

યુધિષ્ઠિરનો એક

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

અમિમન્યૌ હતે વાલે દ્રૌપદ્યાસ્તનયેષુ ચ ।

ધૃષ્ટદ્યુમ્ને વિરાટે ચ દ્રુપદે ચ મહીપતૌ ॥ ૧ ॥

(ત્યાર પછી) યુધિષ્ઠિરરાજા (લગવાન બ્યાસ ને ઉદ્દેશીને) બોલ્યા : આ મહાન યુદ્ધમાં બાળક અભિમન્યુ, દ્રૌપદીના પુત્રો, ધૃષ્ટદ્યુમ્ન, વિરાટ રાજા, દ્રુપદરાજા, વૃષસેન, રાજા ધૃષ્ટકેતુ અને બીજા ઘણા જુદા જુદા દેશના રાજાઓ માર્યા ગયા છે, તેથી મને જે શોક થાય છે તે છેાજ્યો છેાડી શકાય તેવો નથી જોઈ શકાય! અહસોસ! રાજ્ય લેવાની કામનાથી આતુર અને અતિ દૂર થઈને મેં મારા શાંતિલાઓને સહાર કરાવ્યો છે. રે! સ્વપશ નો જ ઉચ્છેદ કરાવ્યો છે ૧-૩ અરેરે! બાલ્યા વસ્થામાં જેમના બોળામાં આગોળીને તથા રમત ગમત કરીને હું મોટો થયો છું, તે ગળાપુત્ર બીભ પિતામહને રાજ્યલોભી એવા મેં યુદ્ધમાં મારી નખાવ્યા છે ૪ વૃદ્ધ સિંહ સરખા ઉત્તત પુરુષ સિંહ પિતામહ બીભ જે સમયે શિખડીની દૃષ્ટિએ ચઢ્યા હતા અને અર્જુનના વજ્રપાત સરખાબાણોના ચોતરફના મારાનેલીધે કપાયમાન થઈ વિહવળ થઈ ગયા હતા, તે સમયે જ તેમના તરફ જોઈને મારું મન અત્યંત ઉત્તસ થઈ ગયું હતું વળી જે સમયે યતુ મહારથીઓને પીડા કરનારા અમારા પિતામહ કંઠકડી પહેલા પર્વત ની પેઠે પૂર્વ દિશા સમુખ મુખ કરી રથમાં ઢળી પડ્યા હતા, તે સમયે તેમને પીડાતા જોઈને હું ખેલાન જેવો થઈ ગયો હતો. ૫-૭ કુરુવશમાં જન્મેલા જે બીભપિતામહે ધનુષબાણ હાથમાં લઈને પરશુરામની સામે કુરુક્ષેત્રમાં ઘણા દિવસો સુધી મહાન યુદ્ધ કર્યું હતું, ૮ કાશીનગરીમાં સર્વ રાજ મહાન જ્યારે જોકું થયું હતું, ત્યારે તેઓની વચ્ચેથી કન્યાનું હરણ કરીને જે વીર બીભપિતામહે એક રથની જ સહાય લઈને સર્વ રાજાઓને યુદ્ધ કરવા માટે આહવાન કર્યું હતું, ૯ અરે! જે પિતા મહે જગતમાં અનિત ગણાતા ચક્રવર્તી રાજા

મરના પ્રતાપથી બાળી ભસ્મ

કરી નાખ્યો હતો, તે બીભપિતામહને મેં યુદ્ધમાં મારી નખાવ્યા છે ૧૦ જે બીભે પચાલપુત્ર શિખડીને પોતાનો કાળરૂપ બણ્યા છતાં બાલો વડે મારી નાખ્યો ન હતો, પણ જિહ્વા રક્ષા કરી હતી, તે પિતામહને મેં અર્જુન દ્વારા મારી નખાવ્યા છે ૧૧ હે મહાસુનિ બ્યાસ! જે પિતામહને લોહીલુહાણ થઈ પૃથ્વી પર પડી ગયેલા જ્યારે મેં જોયા હતા, ત્યારથી જ મારા મનમાં મહાતીવ્ર સતાપ પેચી ગયો છે. ૧૨ હાય, હાય! જેમણે અમને બાલ્યાવસ્થાથી જ ઉછેરીને મોટા કર્યા હતા અને જેમણે મદાકાળ અમારું રક્ષણ કર્યું હતું, તે પિતામહ બીભને મેં શુરુહત્યારાએ અદ્યકાળના રાજ્ય લેવામાં લુપ્ત અને મૂઢ બની જઈને મારી નખાવ્યા છે ૧૩ રે! રે! તે કરતા પણ વિશેષ પાપ કરવા માટે મેં સર્વ રાજાઓમાં પૂજાયેલા મહા ધનુર્ધર મારા આચાર્યને જાણી જોઈને મરાવી નાખ્યા છે તેમણે રણમાં મારી સંમુખ આવીને પોતાના પુત્રનું જ્યારે કુશળ પૂછ્યું હતું, ત્યારે મેં પાપીએ ‘અશ્વત્થામા મરી ગયો’ આણુ મિથ્યા ભાષણ કર્યું હતું. હાય! તે વાતનું સ્મરણ આવતા તો મારા વાત્રો બળીને ભસ્મ થઈ જાય છે કે, મારા શુરુએ મને સત્ય બોલનારો જાણીને વિશ્વાસથી પૂછ્યું હતું કે, ‘હે રાજા! તું મને સત્ય ત્હી કે, કે મારો પુત્ર છવે છે કે મરી ગયો?’ આના ઉત્તરમાં પણ મેં મારા સત્યવચનીપણાને તિલા જલિ આપી તેમને કહ્યું હતું કે, ‘અશ્વત્થામા મરી ગયો છે’ ખરી રીતે તો અશ્વત્થામા નામનો હાથી જ મરી ગયો હતો, છતાં હું આણુ અસત્ય વચન બોલ્યો તેથી મેં મહાપાપી કૃત્ય કર્યું છે અને તેનું ફળ લોગવવા માટે મારે કયા નારકી લોકોમાં જવું પડશે તે હું કહી શકતો નથી. ૧૪-૧૮ વળી યુદ્ધો માથી કદી પલાયન નહિ કરનારા મારા મોટાભાઈ કર્ણને પણ મેં મરાવી નાખ્યો છે, જેથી મારા કરતા વધારે પાપી આ જગતમાં બીજો કોણ કહે વાય? અરેરે! મેં લોભિયાએ પર્વતોમાં ઉત્પન્ન થયેલા, સિંહ સમાન બળવાન, કુમાર અભિમન્યુને દ્રોણના રક્ષણવળે રહેલી સેના સામે યુદ્ધ કરવા મોકલ્યો અને ચક્રવૃક્ષમાં દાખલ કર્યો જ્યારથી અભિમન્યુનું મરણ થયું છે, ત્યારથી હું અર્જુન

સામે એકીટસે જોઈ શકતો પણ નથી; તેમ જ આળહટાદો મનુષ્ય જેમ કોઈની સામે નીરખી શકતો નથી, તેમ કમળનેત્ર શ્રીકૃષ્ણ સામે પણ હું નીરખી શકતો નથી. વળી તે સિવાય પાંચ પવંતોથી હીન થયેલી પૃથ્વીની જેમ પાંચ પુત્રોથી હીન થયેલી દુઃખાર્ત દ્રૌપદીને માટે પણ હું શોક કર્યો કરું છું. આ રીતે હું સર્વનો અપરાધી છું, પાપી છું અને પૃથ્વીનો નાશ કરાવનાર છું, માટે હવે હું જીવીશ નહિ પણ અહીં જ બેસી રહીને મારા શરીરને શોષવી નાખીશ. તમે બધા બધો છો કે, હું શુભ્યોની હત્યા કરનારો છું અને આખા કુળનો નાશ કરનારો છું, જેથી આવતા જન્મમાં ફરીથી હું તેવો પાપી ન થઈ તે માટે અહીં જ અનશનવ્રતનો સ્વીકાર કરીને બેસી જઈશ. આજથી અન્નજળ હું લઈશ જ નહિ. ૧૯-૨૫ હે તપસ્વીઓ! હું આપને સર્વને પ્રસન્ન કરીને આર્થના કરું છું કે, આ કાર્ય કરવા માટે મેં નિશ્ચય કર્યો છે અને હું અહીં બેસીને જ મારા પ્રિય પ્રાણીય શોષણ કરી નાખીશ, માટે આપ સર્વે મને અનુસા આપીને સ્વેચ્છાનુસાર પાતપોતાને સ્થાનકે પધારો. ૨૫-૨૭

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજય! બંધુ યોના શોકથી વિહ્વળ થયેલા યુધિષ્ઠિરાજએ એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે મુનિશ્રેષ્ઠ વેદવ્યાસે તેમને કહ્યું. ૨૮
બ્યાસે બોલ્યા : હે મહારાજ! આમ અત્યંત શોક કરવો તમને યોગ્ય નથી. મેં તમને પ્રથમ કહેલું છે છતાં પણ ફરીથી કહું છું કે, આ બધું દૈવેચ્છાથી જ બનેલું છે. ૨૯ જગતમાં ઉત્પન્ન થયેલાં પ્રાણીઓનો જે જે પદાર્થોની સાથે સંયોગ થાય છે, તેઓનો છેડો વિયોગ જ છે. જળાની અંદર પરપોટાઓ એક ચઢી એક જેમ ઉત્પન્ન થાય છે અને નાશ પામે છે, તેમ જ પ્રાણીઓ પણ આ સંસારમાં જન્મે છે અને મરે છે. ૩૦ સર્વ એકત્ર થયેલા પદાર્થોના અંતે નાશ જ છે, સર્વ સમુત્પત્તિ યોગનો છેડો અપવિતરિષ્ જે આવે છે, સર્વ સંયોગોનો છેડો વિયોગના સ્વરૂપમાં જ હોય છે અને સર્વ કોઈના જીવિતનો છેડો મરણ જ છે. ૩૧ કોઈ સમયે આલસ્યનું પ્રાધાન્ય હોય ત્યારે સુખ પણ દુઃખરૂપ જણાય છે અને કોઈ સમયે જ્યારે ઉત્સાહ

શક્તિનું પ્રાધાન્ય હોય, ત્યારે દુઃખ પણ સુખના સ્વરૂપમાં દેખાય છે; પણ એ વાત નિશ્ચય છે કે, અશ્વિમાદિક સિદ્ધિ, લક્ષ્મી, લગ્ન, ધૃતિ અને કીર્તિ ઉત્સાહશક્તિવાળા પુરુષોના જ આશ્રય કરે છે, પણ આળસુ પુરુષનો આશ્રય કરતાં નથી. ૩૨ વળી સુહૃદો સદાકાળ સંપૂર્ણ સુખ આપી શકતા નથી તેમ જ શત્રુઓ નિરંતરને માટે દુઃખ આપી શકતા નથી. એ જ પ્રમાણે પ્રભુઓ સર્વ અર્થોને આપી શકતી નથી અને ધન સર્વ જાતનાં સુખો આપી શકતું નથી; ૩૩ માટે હે કુંતાપુત્ર! વિધાતાએ તમને જેને માટે ઉત્પન્ન કર્યા છે તે કર્મોને જ તમે કર્યા કરો. હે રાજા! કર્મો કરવાથી જ તમને સિદ્ધિ મળશે, માટે કર્મોના ત્યાગ કરવામાં તમે સમર્થ જ નથી. ૩૪

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્જત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમા 'યુધિષ્ઠિરનો યોગ' નામનો અધ્યાય ૨૮મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૮મો

બ્રાહ્મણ અરશનનો અને જનકરાજનો સંવાદ

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

જ્ઞાતિશોકામિત્તસ્ય પ્રાણાનમ્યુત્તિસુશ્રવઃ ।
જ્યેષ્ઠસ્ય પાંડુપુત્રસ્ય વ્યાસઃશોકમપાનુવત્ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજયરાજા! જ્ઞાતિ-બંધુઓના શોકથી તપી જઈને પ્રાણોના ત્યાગ કરવા તત્પર થયેલા પાંડુના વડા પુત્ર યુધિષ્ઠિરા શોકને દૂર કરવા માટે પુનઃ વેદવ્યાસ બોલ્યા. ૧

બ્યાસે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર! પૂર્વે જનક-રાજાના મંત્ર ઉપરથી અરશન મુનિએ આ સંસારનું જે રીતે વર્ણન કર્યું હતું તેના સંબંધેના પ્રાચીન ઇતિહાસ જગતમાં કહેવાય છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૨ વિદેહી રાજા જનક જે સમયે સાંસારિક દુઃખ અને શોકમાં મરકાવ થઈ ગયા હતા તે સમયે તેમણે મહાબુદ્ધિમાન અરશન નામના એક બ્રાહ્મણને પોતાનો સંશય પૂછ્યો હતો કે, ૩ 'પોતાનું' કંડ્યાણુ ઇચ્છાનારા પુરુષે જ્ઞાતિઓના સમાગમ સમયે, વિયોગના સમયે, ૪ પ્રાપ્ત સમયે તથા વિનાશના સમયે ૫

જોઈએ ?' આના ઉત્તરમાં અશ્વમનુનિએ જનક રાજને આ પ્રમાણે કહ્યું હતું :^૪ 'હે જનકરાજ ! હરકોઈ મનુષ્યનું શરીર બ્યારે ઉત્પન્ન થાય છે, ત્યારે તુરત જ તેની પાછળ દુઃખ અને સુખ પણ અનુસરે છે.^૫ પછી ત્યારે તે સુખદુઃખમાંથી કોઈ એકની અધિકતા થાય છે, ત્યારે વાયુને લીધે વાદળાંઓ જેમ નટ થઈ જાય છે, તેમ મનુષ્યની ચેતનાશક્તિ પણ (સારાસારનું) વિવેકજ્ઞાન નટ થઈ જાય છે;^૬ જેને લીધે તે માને છે કે, 'હું કુળવાન છું, હું સિદ્ધ છું અને હું કંઈ સામાન્ય મનુષ્ય નથી.' બસ, આ ત્રણ માન્યતાઓરૂપ ત્રણ કારણો થી જ મનુષ્યનું ચિત્ત વિવેકથી શિથિલ બની જાય છે, બ્રહ્મ થઈ જાય છે^૭ અને તે વિવેકબ્રહ્મતાને લીધે જાતજાતના કુમાર્ગોમાં આસક્તચિત્ત થયેલા પુરુષ પોતાના પૂર્વજીએ એકલા કરેલા ધનાદિક ભોગ્ય પદાર્થોને જેમ આવે તેમ નાચ, ગીત, વાદિત આદિના મોજશોખમાં બંધ કરી નાખે છે; પોતાના પૂર્વજીએ સંચિત કરેલા ધનને દુરુપયોગદ્વારા ઉડાવી નાખે છે, પછી ધનનો અભાવ થતાં દરિદ્રાવસ્થામાં જઈ પડીને પરદ્રવ્યનું હરણ કરવાના કૃત્યને (ચોરીને પણ) ઉત્તમ માને છે, અર્થાત્ ચોરી કરવાના કાર્યમાં પણ પ્રવૃત્ત થાય છે.^૮ આ રીતે મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરી અકાર્યો કરવામાં તે પ્રવૃત્ત થાય છે, એટલે પાર્શ્વોએ જેમ મૃગોને બાણો મારીને દુઃખી કરે છે, તેમ રાજાઓ તે પુરુષને બેહાલ કરનારી શિક્ષાઓ કરીને દુઃખી કરે છે અને તે તે કુમાર્ગોથી અટકાવે છે.^૯ હે રાજા ! એ પ્રમાણે જેઓ ચોરી આદિ અકાર્યો કરવામાં પ્રવૃત્ત થયેલા હોય છે, તેઓ વીસ વર્ષથી અથવા ત્રીસ વર્ષથી વધારે સો વર્ષ પર્યંત કદી પણ જીવી શકતા નથી,^{૧૦} માટે સર્વ કોઈ રાજાએ તેવા દારિદ્ર્યદુઃખમાં સપડાયેલા અને તેથી જ તેવા અનાચારો કરવામાં આસક્ત થયેલા પુરુષોનાં જોડાં દુઃખોના ભુદ્ધિ સાથે વિચાર કરીને યથોચિત્ત ઉપાય કરવો જોઈએ અને સર્વ પ્રજાઓના ચારિત્ર્ય તરફ સંપૂર્ણ દષ્ટિ રાખવી જોઈએ.^{૧૧} મનુષ્યોનાં હરકોઈ માનસિક દુઃખોનું ઉત્પત્તિકારણ તેઓના ચિત્તનો વિગ્રમ અને પુનઃશોક આદિ અનિષ્ટોની પ્રાપ્તિ-આ બે જ હોય છે. ત્રીજું કારણ-હોતું જ નથી.^{૧૨} એવી રીતે જ બીજાં

વિવિધ પ્રકારનાં તે તે વિષયસંગથી થયેલાં દુઃખો પણ પૂર્વોક્ત બે કારણોથી જ મનુષ્યને આવી મળે છે.^{૧૩} પુરુષો બળવાન હોય કે નિર્બળ હોય, ઠીંગણા હોય કે લાંબા તાડ જેવડા હોય, તોપણ તેઓને વૃદ્ધાવસ્થા અને મૃત્યુ, બે વસ્તુઓની પેઠે અવશ્ય ભક્ષણ કરી જ જાય છે.^{૧૪} કોઈ મહાબળવાન પુરુષ સમુદ્ર પર્યંતની પૃથ્વી પર વિજય મેળવે, પરંતુ વૃદ્ધાવસ્થા અને મૃત્યુ પર કદી વિજય મેળવી શકતો નથી.^{૧૫} માટે કાળના સપાટામાં સપડાઈ રહેલાં સર્વ પ્રાણીઓએ પોતાના પર જે જે સુખ અથવા દુઃખ આવી પડે તેને સહન કરી લેવાં; કારણ કે સુખદુઃખ ટાળ્યાં ટળે નહિ તેવાં છે.^{૧૬} હે રાજા ! પ્રાણીમાત્રને અજર-અમર થવાની બાદે મોટી આકાંક્ષા હોય છે, પરંતુ વૃદ્ધાવસ્થા અને મૃત્યુ તેઓની પાછળ પડીને બાદ્યાવસ્થામાં, યુવાવસ્થામાં કે વૃદ્ધાવસ્થામાં તેઓને અવશ્ય પકડી જ પાડે છે; માટે તે જરા આદિ પદાર્થો ત્યજ્યા ત્યજાય તેવા નથી.^{૧૭} વળી સર્વ પ્રાણીઓને અપ્રિય સાથે સંયોગ, પ્રિય સાથે વિયોગ, અર્થ, અનર્થ, સુખ અથવા દુઃખ જે કંઈ પ્રાપ્ત થાય છે, તે બધું દૈવાધીન છે.^{૧૮} રે ! એટલું જ નહિ પણ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ, નાશ, લાભ અને અલાભ, એ સર્વોના સંબંધ પણ કેવળ દૈવાધીન જ છે.^{૧૯} વળી વિવિધ પ્રકારનાં અનિવાર્ય સુખદુઃખો દૈવદેશને જ અનુસરે છે. જેમ ઉત્પન્ન થયેલા ક્ષળમાં પ્રથમ સ્થિતિના ગંધ, વર્ણ, રસ અને સ્પર્શ દર થઈ ને અનુક્રમે જીવા જીવા પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ પ્રાણીઓને પણ ભિન્ન ભિન્ન સુખદુઃખાદિ અનુક્રમે પ્રાપ્ત થયા કરે છે. તે પણ દૈવને જ અધીન હોય છે.^{૨૦} સર્વ કોઈને આસન, શયન, ચાન, ઉત્થાન, પાન, ભોજન વગેરે નિયત રીતે સમયાનુસાર જ આવી મળે છે.^{૨૧} જીવો, જગતમાં જે વૈધો છે તે જ રોગી હોય છે, બળવાનો છે તે પણ દુર્બળ હોય છે અને શ્રીમતો પણ નપુંસક હોય છે; માટે કાળની ગતિ વિચિત્ર જ છે.^{૨૨} ઉત્તમ કુળમાં જન્મ, વીર્ય, આરોગ્ય, રૂપ, સૌભાગ્ય અને સુખવૈભવો પ્રારબ્ધાનુસાર જ મળે છે.^{૨૩} દરિદ્ર મનુષ્યો સંતાનો માટે ઇચ્છા પણ કરતા નથી, ત્યારે તેઓને ત્યાં ઘણા પુત્રો જ ઉત્પન્ન થાય છે અને શ્રીમતો બિચારા સંતાનો માટે ઘણા

ઘણા ઉપાયો કરે છે, છતાં તેઓને ઘેર સંતાનનું નામનિશાન પણ હોતું નથી; જેથી જણાય છે કે, દૈવધટના વિચિત્ર છે.^{૨૪} વ્યાધિ, અગ્નિ, જળ, શસ્ત્ર, ક્રુધા, આપદાઓ, ઝેર, જ્વર, મરણ અને પ્રાણીઓનું ભ્રષ્ટ્રથી પડવું-એ બધું દેવે જેને માટે નિર્માણ કર્યું હોય તેને જ તે સમયે પ્રાપ્ત થાય છે. જગતમાં તેવો એકે મનુષ્ય નથી, કે જે આ દૈવ મર્યાદારૂપ પુલની ઉપર ચાલતી વેળા રેખામાત્ર પણ આડોઅવળો જઈ શકે! સર્વ કોઈ પ્રાણી તે મર્યાદા પ્રમાણે ચાલતો જોવામાં આવે છે, પણ કોઈ તે મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરતો નથી તેમ તેની અહાર પગલું પણ ભરી શકતો નથી.^{૨૫}^{૨૬} આ સંસારમાં કોઈ ધનવાન પુરુષ યુવાવસ્થામાં જ મૃત્યુને વશ થતો જોવામાં આવે છે, ત્યારે બીજો દરિદ્ર પુરુષ વૃદ્ધાવસ્થાના દુઃખમાં ઘેરાઈને સો વર્ષ પર્થત જીવતો જોવામાં આવે છે.^{૨૭} અરે! ઘણા નિર્ધન પુરુષો દીર્ઘકાળ પર્થત કટભરેલું જીવન ગાળતા નજરે પડે છે, ત્યારે સુસમૃદ્ધ કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા અનેક શ્રીમંતો તરુણ વયમાં પતંગિયાની પેઠે કાળના ભોગ થઈ પડે છે.^{૨૮} વળી કેટલાએક શ્રીમંતોને સાત્ત્વિક એવું ઉત્તમ ભોજન જમવાની શક્તિ પણ હોતી નથી, ત્યારે બીજા દરિદ્ર પુરુષોને લાકડાં પણ પચી જાય છે.^{૨૯} જગતમાં સર્વ કોઈ મનુષ્ય કાળની પ્રેરણાથી જ સર્વ કાર્ય કરી શકે છે, છતાં કોઈ દુરાત્મા મનુષ્ય ‘હું કરું છું’ એમ અભિમાન કરે છે અને અસંતોષને લીધે પોતાની ઇચ્છામાં આવે તેવાં પાપકર્મ કરે છે.^{૩૦} વિદ્વાનોએ મૃગયા ખેલવા માટે, ભુગાર રમવા માટે, પરસ્પરીગમન માટે તથા મધપાન કરવા માટે શાસ્ત્રોમાં નિર્દેશ કર્યો છે, છતાં કેટલાએક બહુશ્રુત પંડિતો પણ તે તે દુર્વ્યસનોમાં રચ્યાપચ્યા રહેલા જોવામાં આવે છે.^{૩૧} આ રીતે કાળની પ્રેરણાથી જ સર્વ પ્રાણીઓને ઇષ્ટ-અનિષ્ટ વિષયોથી પ્રસંગ થતો જોવામાં આવે છે. તેમાં કાળ અથવા દૈવ વિના બીજું એક પણ કારણ અમારા જોવામાં આવતું નથી.^{૩૨} વાયુ, આકાશ, અગ્નિ, ચંદ્ર, સૂર્ય, દિવસ, રાત્રિ, નદીઓ, નક્ષત્રો, પર્વતો વગેરે દૃશ્ય માન પદ્યોને કોણે બનાવ્યા? રે! તેઓને કોણ પારણ કરી રાખે છે? કાળ જ.^{૩૩} અરે! કાળના

યોગથી જ શીત, ઉષ્ણ અને વૃદ્ધિની ઋતુઓ નિયમ-પૂર્વક આવ-જા કર્યા કરે છે. હે મહાપુરુષ! એ રીતે જ મનુષ્યોને પ્રાપ્ત થતાં સુખો અને દુઃખો પણ કાળ અથવા અદૃશ્ય યોગે જ મનુષ્યોને આવી મળે છે.^{૩૪} વળી મનુષ્ય વૃદ્ધાવસ્થાના તથા મૃત્યુના સપાટામાં જ્યારે સપડાઈ પડે છે, ત્યારે ઔષધો, મંત્રો, હોમો કે મૃત્યુંજય આદિના જપો તેનું રક્ષણ કરી શકતાં નથી.^{૩૫} જેમ મહાસાગરમાં તરંગોના આઘાતથી એક લાકડું બીજા લાકડાને મળે છે અને થોડો સમય સાથે રહી પાછાં બને લાકડાં અન્યોન્યથી વિખૂટાં પડી જાય છે, તેમ જ આ સંસારમાં પ્રાણીઓનો અન્યોન્યની સાથે સમાગમ થાય છે અને સમય પૂર્ણ થતાં પુનઃ વિયોગ થાય છે.^{૩૬} જગતમાંહેના જે પુરુષોનું ગાન, તાન, વાદિત આદિ મનમોહક સામગ્રીઓથી સજ્જ થઈ ઉત્તમ સ્ત્રીઓ નિત્ય સેવન કર્યા કરે છે અને જે પુરુષો અનાથ અને પારકું અન્ન ભક્ષણ કરીને જીવે છે, તેઓ સર્વ પર કાળની ક્રિયા તો એક-સરખી જ છે.^{૩૭} અરે! અનેક જન્મોમાં આપણે હંબરે માતપિતાઓના તથા સેંકડો પુત્રોના અને સ્ત્રીઓના પ્રસંગમાં આવી ગયા છીએ, પણ તેઓ-માંથી કોણ આપણું થયું છે અને કોના આપણું થયું? ^{૩૮} રે! આ જીવનો હજી સુધી કોઈ પણ સગો થયો નથી, તેમ થશે પણ નહિ; અને આ જીવ પણ હજી સુધી કોનો સગો થયો છે તેમ ભવિષ્યમાં કોનો સગો થશે? અર્થાત્ કોઈનો નહિ. જગતમાં કોઈ કોઈનું સચું જ નથી. સ્ત્રીઓ, બંધુઓ અને સુહૃદોની સાથે જે સમાગમ થાય છે, તે કેવળ વાટમાં થયેલા મુસાફરના સમાગમ સરખો છે.^{૩૯} ‘હું ક્યાં હતો? હવે પછી ક્યાં જઈશ? હું પોતે કોણ છું?’ અહીં શા માટે આવ્યો છું? અને શા માટે કોનો ચોક્કસ કરું છું?’ આવો ક્ષણે ક્ષણે વિચાર કરીને મનને રિયર કરવું જોઈએ.^{૪૦} ચક્રની પેઠે ભ્રમણ કરી રહેલા આ સંસારમાં પ્રિયજનોની સાથેનો સંક્રાન્ત અનિત્ય છે. ભાઈ, માતા, પિતા અને મિત્ર સાથેનો સંબંધ માર્ગમાં મળેલા મુસાફરના સંબંધ જેવો જ છે.^{૪૧} વિદ્વાનો કહે જ છે કે, સ્વર્ગ આદિ પરલોકને કોઈ એ પત્ર પડેલેથી પ્રત્યક્ષ જોયો નથી. માત્ર સર્વ કોઈ એ શાસ્ત્રવચનો પર જ

શ્રદ્ધા રાખવી એટલે અને જ્ઞાન મેળવવાની ઇચ્છા રાખનારાએ શાસ્ત્રાસાનું કદી ઉલ્લંઘન કરવું નહિ. ૪૨ વિદ્વાન મનુષ્યે નિરંતર પિતૃઓનાં તથા દેવતાઓનાં ધર્મયુક્ત કાર્યો કર્યા કરવાં, વિધિપૂર્વક ચર્યા કરવા અને ધર્મ, અર્થ તથા કામરૂપ ત્રિવર્ણું યથાવિધિ સેવન કરવું. ૪૩ આ સમગ્ર જગત જરા અને મૃત્યુરૂપી મોટા ઝૂંડવાળા ગંભીર કાળસાગરમાં ડૂબતું ચાલ્યું જાય છે; હાથ! છતાં પણ કોઈ જાણી શકતું નથી. ૪૪ રે! આયુર્વેદનું સંપૂર્ણ અધ્યયન કરી કેવળ પરિબ્રહ્મને જ (અર્થે ઉપાધિને જ) વહોરી બેઠેલા ઘણા વૈદ્યો રોગોથી ઝડપાયલા જોવામાં આવે છે. ૪૫ તેઓ બિચારા જાતજાતના ઉકાળા પીએ છે અને મધ-ધીની સાથે જુદી જુદી ધાતુઓની ભરમો ચાલ્યા કરે છે; પરંતુ મહાસાગર જેમ તટનું ઉલ્લંઘન કરી શકતો નથી, તેમ તેઓ મૃત્યુનું ઉલ્લંઘન કરી શકતા નથી; ૪૬ તેમ જ બીજા અનેક રસાયણશાસ્ત્રીઓ પોતાના શરીરમાં વૃદ્ધાવસ્થાનો પ્રવેશ નહિ થવા માટે જાતજાતનાં રસાયણોનું સેવન કરે છે, પણ અફસોસ! મહમત્ત હાથીઓ જેમ વૃક્ષોને ભાંગી નાખે, તેમ તેઓનાં શરીરોને વૃદ્ધાવસ્થા ભાંગી નાખે છે. ૪૭ વળી ઘણા પુરુષો નિત્ય તપશ્ચરણમાં જ આસક્ત રહે છે, ત્યારે બીજા કેટલાએક વેદસંહિતાઓનો સ્વાધ્યાય જ કર્યા કરે છે, કેટલાએક દાતાઓ દાન આપ્યા કરે છે અને કેટલાએક યતશીલ ચાસિકો ઉપરાઉપરી યસો કર્યા કરે છે; છતાં તેઓ જરાનું કે મૃત્યુનું ઉલ્લંઘન કરી શકતા નથી. ૪૮ સંસારમાં જન્મેલાં સર્વ પ્રાણીઓના ગયેલા દિવસો, ગયેલી રાત્રિઓ, ગયેલાં પગવાડિયાંઓ, ગયેલા મહિનાઓ અને ગયેલાં વર્ષો ફરી કદી આવવાનાં નથી. ૪૯ કાળના પંખમાં સપડાયલા સર્વ પુરુષો પસંધીન ચર્ધને અનાદિ કાળના આ સંસારમાર્ગમાં આવ-જા કર્યા કરે છે કે જે સંસારનો ધોરી માર્ગ, સર્વ પ્રાણીઓથી સેવાયદો છે. ૫૦ કેટલાએક માને છે કે, જીવ સકી દેહની ઉત્પત્તિ થાય છે અને કેટલાએક માને છે કે, દેહ ઘડી જીવની ઉત્પત્તિ થાય છે. ભલે, તેના સંબંધમાં ગમે તે હોય, પરંતુ આ સંસારના માર્ગમાં શ્રીઓ અને બંધુઓ સાથેના સમાગમ કેવળ વટેમાર્ગના સમાગમ જેવો જ છે. ૫૧ સ્ત્રીપુત્રાદિમાંથી

કોઈની સાથે પણ પુરુષનો નિત્ય સહવાસ રહી શકતો નથી. અરે! પોતાના શરીરની સાથે પણ નિત્યનો સંબંધ રહેતો નથી તો પછી બીજાઓની સાથે તો ક્યાંથી જ રહી શકે? ૫૨ ઓ નિર્દોષરાજા! તારા પિતા અત્યારે ક્યાં છે? તારા પિતામહો હાલ ક્યાં જઈ વસ્યા છે? ખરેખર તું તેઓને દેખતો નથી અને તેઓ તને દેખતા નથી. ૫૩ હે રાજા! કોઈ પણ પુરુષે સ્વર્ગને કે નરકને પ્રત્યક્ષ-અનુક્રમી જોયું નથી. શાસ્ત્ર એ જ સત્યપુરુષોનું નેત્ર છે, માટે તમે પણ શાસ્ત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે વર્તો. ૫૪ સર્વ અધિકારી મનુષ્યોનો ધર્મ છે કે, પ્રથમ શાસ્ત્રાજ્ઞા પ્રમાણે બ્રહ્મચર્ય પાળવું અને પછી ગૃહસ્થાશ્રમ માંડી પ્રજા ઉત્પન્ન કરવી, ચર્યા કરવા અને અસૂયાનો ત્યાગ કરી દેવ, પિતૃ તથા મનુષ્યોના ઋણમાંથી મુક્ત થવું. ૫૫ પ્રથમ બ્રહ્મચર્ય પાળી ગૃહસ્થાશ્રમમાં દાખલ થયેલા મનુષ્યે પ્રજા ઉત્પન્ન કરવી, નિરંતર ચર્યા કરવા અને પછી અહંતામમતાનો હ્રદયમાંથી ત્યાગ કરી ગૃહસ્થાશ્રમમાં જ રહીને સ્વર્ગમાં જવાનો ચત્ન કરવો અથવા વાનપ્રસ્થાશ્રમ સ્વીકારીને પરમાત્માનું આરાધન કરવું. ૫૬ જે રાજા શગદ્રેપરહિત ઘર્ધને ધર્માચરણ કરે છે, યથાયોગ્ય રીતે પ્રજાઓ પાસેથી દ્રવ્યનો છટ્ટો ભાગ એકઠું કરે છે, તે રાજા ચરાચર સર્વ લોકમાં ચરાચરી ચર્ધને અભ્યુદય પામે છે. ૫૭

બ્રાહ્મણો કહે: ‘હે યુધિષ્ઠિર રાજા! અરમન. મુનિનાં એ હેતુગર્ભ વાંકોનો સંપૂર્ણ વિચાર કરીને રાજા જનક બુદ્ધિશુદ્ધ થયો હતો અને તે મુનિની સ્ખલદર્શ શોકરહિત ચિત્તે પોતાને ઘેર જઈને રહ્યો હતો; ૫૮ માટે તમે પણ આમ શોક કરવો છોડી દો અને હર્ષ પાગી ઊભા થાઓ. હે ઇંદ્ર સરખા રાજા! આ પૃથ્વીને તમે ક્ષાત્રધર્મથી જીતી છે માટે તેનો હવે ઉપલોગ કરો, પણ તેનું અપમાન કરો મા. ૫૯

ઇતિ શ્રીમદ્દાહારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘અરમન મુનિ અને જનકરાજનો સંવાદ’ નામનો અધ્યાય ૨૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૯ મો

શ્રીકૃષ્ણનો ઉપદેશ-સોળ
રાજાઓનાં ચરિત્રો

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

અવ્યાહરતિરાજેન્દ્રે ધર્મપુત્રે યુધિષ્ઠિરે ।

ગુહાકેશો હૃષીકેશમમ્યમાપત પાંડવઃ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજય રાજા ! વેદ
વ્યાસે એ પ્રમાણે ઉપદેશ આપ્યો છતાં પણ ધર્મ-
પુત્ર મહારાજા યુધિષ્ઠિર કંઈ બોલ્યા વિના શાંત બેસી
રહ્યા. તે બોધને પાંડુપુત્ર અર્જુને શ્રીકૃષ્ણને કહ્યું.^૧

અર્જુન બોલ્યો : હે માધવ ! શત્રુઓને તપાવ-
નારા આ યુધિષ્ઠિર રાજા જ્ઞાતિબંધુઓના શોકથી
તપી જઈને શોકસાગરમાં ડૂબી ગયા છે, માટે તમે
તેમને ધીરજ આપો.^૨ હે જનાર્દન ! આ સમયે
અમે પણ રાજ્યસુખ માટે સંશયમાં આવી પડ્યા
છીએ, માટે હે મહાબાહુ ! તમારે આ રાજાના
શોકનો નાશ કરવો યોગ્ય છે.^૩

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! મહાત્મા
અર્જુનને એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે કમળ સરખા નેત્ર
વાળા શ્રીકૃષ્ણ રાજા યુધિષ્ઠિરની સન્મુખ જઈને
ઊભા રહ્યા.^૪ યુધિષ્ઠિરરાજા શ્રીકૃષ્ણના વચનનું કદી
પણ ઉઠ્ઠાંધન કરતા નહિ. બાલ્યાવસ્થાથી આરંભીને
જ શ્રીકૃષ્ણ પર તેમને અર્જુનના કરતાં પણ
અધિક પ્રીતિ હતી.^૫ મહાબાહુ શ્રીકૃષ્ણે ચંદનથી
ચર્ચેલા યુધિષ્ઠિરરાજાના પર્વતના સ્તંભ સરખા
બાહુને પોતાના હાથવતી પકડ્યો અને પછી વિનોદ
કરાવતા નીચેનું વચન બોલ્યા.^૬ તે સમયે સુંદર
હાંતોવાળું તથા સુંદર નેત્રોવાળું શ્રીકૃષ્ણનું સુખ-
કમળ સૂર્યોદયના સમયે સંપૂર્ણ રીતે ખીલી
નીકળેલા કમળ સરખું જ શોભતું હતું.^૭

શ્રીકૃષ્ણ બોલ્યા : હે પુરુષવ્યાધ્ર યુધિષ્ઠિર
રાજા ! ગાત્રોને સુકાવી નાખનારો આવો શોક તમે
કરો નહિ. આ રણસંગ્રામમાં જે તમારા સંબંધીઓ
માર્યા ગયા છે, તેઓ આમ શોક કરવાથી તમને
પાછા મળી શકશે નહિ.^૮ હે રાજન ! સ્વપ્નમાં પ્રાપ્ત
થયેલા સોગલાસો, ભગ્યા પછી જેમ મિથ્યા જણાય
છે, તેમ આ મહારણમાં પ્રથમ દેખાઈને મરણ
પામેલા ક્ષત્રિયો પણ મિથ્યા જ હતા.^૯ રણસંગ્રામ-

ને શોભાવનારા તે શરણો સામે પગલે લડીને
વિજય મેળવ્યા પછી મરણ પામ્યા છે. તેઓમાંથી
કોઈ એક પણ રણમાંથી નાસી જતાં પીઠ ઉપર
પ્રહાર ખાઈને મૂક્યા નથી.^{૧૦} આ મહારણમાં સર્વ
વીરપુરુષોએ પોતાના પ્રિય પ્રાણોનો યુદ્ધ કરીને જ
ત્યાગ કર્યો છે. તેઓ બધા શસ્ત્રોથી પવિત્ર થઈને
સ્વર્ગમાં ગયા છે, માટે તેઓનો શોક કરવો યોગ્ય
નથી.^{૧૧} વળી એ બધા શરણો ક્ષાત્રધર્મ પર પ્રીતિ
રાખનારા હતા અને વેદવેદાંગના પારને પામેલા
હતા, જેથી તેઓ પવિત્ર વીરગતિને પામ્યા છે.
તેઓનો શોક કરવો તમને યોગ્ય નથી.^{૧૨} યુદ્ધમાં
મરણ પામેલા મહાનુભાવ રાજાઓને સંભારીને
તમે શોક કરો મા. હે યુધિષ્ઠિર રાજા ! આ જગત-
માં એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવાય છે કે, પૂર્વે
રાજા સંજય પુત્રના શોકથી ઘણો વિહ્વળ થઈ
ગયો, જેથી તેનો શોક દૂર કરવા માટે નારદમુનિએ
તેને આ પ્રમાણે ઉપદેશ આપ્યો હતો : હે સંજય
રાજા ! હું, તું અને આ સર્વ પ્રજાઓ સુખદુઃખથી
સુક્રત થયા વિના જ મરણ પામીશું; તો પછી તેમાં
શોક કરવાનું શું કારણ છે ? હે રાજા ! પૂર્વકાળના
રાજાઓનું ઉત્તમ ચરિત્ર સાંભળવાથી તમારો શોક
દૂર થયો, આમ ધારીને હું તે રાજાઓનું ચરિત્ર
તમને કહું છું, તે એકાગ્ર ચિત્તથી સાંભળો. પૂર્વ-
કાળના મહાનુભાવ રાજાઓને પણ મરણ પામેલા
સાંભળી તમારો સંતાપ દૂર થશે. અવશ્ય તે રાજા-
ઓનું ચરિત્ર દૂર ગ્રહોને પણ શાંત કરનારું છે,
આયુષ્યની વૃદ્ધિ કરનારું છે, મનોહર છે અને વળી
ઉત્તમ છે, તે હું તમને વિસ્તારથી કહું છું, સાંભળો.
હે સંજય રાજા ! અવિસિંતનો પુત્ર મરુત રાજા પણ
મરી ગયો છે, એમ આપણે સાંભળીએ છીએ. જે
મહાત્મા રાજાના યજ્ઞમાં સર્વ પ્રવ્રત્તપતિઓ અને ઈંદ્ર
તથા વરુણ સહિત દેવતાઓ જૃહસ્પતિને આગળ
કરીને પોતપોતાના યજ્ઞભાગો લેવા માટે પ્રત્યક્ષ
આવ્યા હતા.^{૧૩-૧૬} જેણે સ્પર્ધાથી દેવરાજા દેવને
પણ હાર્યો હતો અને ઈંદ્રનું પ્રિય કરવાની દૃષ્ટિ
વિદ્વાન જૃહસ્પતિએ યજ્ઞમાં આચાર્યપદ સ્વીકાર્યું
માટે બ્યારે ના પાડી હતી, ત્યારે જેણે
નાનાભાઈ સંવર્તને આચાર્ય બનાવ્યો હતો
કયો હતા, હે રાજા ! આ પૃથ્વી

જ્યારે રાજ્ય કરતો હતો, ત્યારે જેલ્યા વિના પૃથ્વી મા ધાન્યો ઊગી નીકળતા હતા અને આખી પૃથ્વી પર દેવમંદિરોની સંખ્યાબધ પંક્તિઓ શોભી રહી હતી. વળી મહાત્મા મરુત રાજ્યે જ્યારે યજ્ઞ સમારંભ કર્યો હતો, ત્યારે વિશ્વદેવતાઓ સલાસદ થયા હતા અને સર્વ વાયુગણો તથા સાધ્યગણો સર્વ દોઢોને લોભન પીરસનારા થયા હતા, તેમ જ એ રાજાના યજ્ઞમાં સર્વ દેવગણોએ યથેષ્ટ સોમપાન કર્યું હતું તથા દેવો, ગધર્વો અને મનુષ્યોથી જેનો ભાર ન ઊઘડી શકાય તેવી પુષ્કળ દક્ષિણાઓ તેણે આપી હતી ૨૦-૨૩ હે સ્વજન ! આલો ધર્મ, જ્ઞાન, વૈરાગ્ય અને ઐશ્વર્યસંપન્ન રાજા મરુત તારા કરતા અને તારા પુત્રના કરતા ઘણો જ અધિક પુણ્યવાન હતો, છતાં પણ મૃત્યુવશ થયો છે, માટે તું તારા પુત્રનો શોક કર મા.

વળી હે સ્વજનરાજ ! જગતમાં વિખ્યાત થયેલો રાજા સુહોત્ર પણ મરણ પામ્યો છે, એમ આપણે સાબળીએ છીએ, જેના રાજ્યમાં પ્રત્યેક વધે ધંદ્રે સુવર્ણની વૃદ્ધિ કરી હતી, જે રાજાના રાજ્યકાળમાં આ પૃથ્વી 'વસુમતી' (ધનભરપૂર) એવા સત્ય નામવાળી થઈ હતી અને જે રાજાના રાજ્યસમયમાં નદીઓ સુવર્ણમય જળપ્રવાહને વહેતી હતી ૨૪-૨૬ હે રાજન ! લોકમાન્ય ધંદ્રદેવે તે રાજાના સમયમાં સર્વ નદીઓમાં સુવર્ણના કાચળા, સુવર્ણના માછલા, સુવર્ણના મગરમંડેા અને સુવર્ણના કિશુકો (જળચર જીવો) આકાશ માંથી નાખ્યા હતા. ૨૭ તે સમયે રાજા સુહોત્ર પણ નદીઓમાં પડેલા સેકડો ને હંભરો સુવર્ણના માછલા, મગરો અને કાચળાઓને ભેઈને વિરમય પામી ગયો હતો ૨૮ પછી તે રાજ્યે એ અદ્યક સુવર્ણને એકદું ઠરાવી કુરુક્ષેત્ર દેશમાં મોટો યજ્ઞ આરંભ્યો હતો અને તેમાં તે બધું સુવર્ણ તેણે બ્રાહ્મણોને આપી દીધું હતું ૨૯ હે મૃજન ! તારા કન્યા અને તારા પુત્રના કરતા ઘણો જ અધિક ધર્મિષ્ઠ, જ્ઞાનમંત્ર, વૈરાગ્યસંપન્ન અને ઐશ્વર્યમંત્ર એવો તે સુહોત્ર રાજા પણ ભે મરી ગયો છે તો પછી તું તારા પુત્રનો શોક કર મા, કારણ કે તારા પુત્રે તેવા યજ્ઞ કર્યો ન હતા તેમ તેવી દક્ષિણાઓ પણ આપી ન હતી, માટે યાત થા અને શોક

કર નહિ

વળી હે મૃજન રાજા ! અંગદેશનો રાજા જૃહ દ્રથ પણ મરી ગયો, એમ આપણે સાબળીએ છીએ, કે જેણે પોતાના યજ્ઞમાં શ્વેતવર્ણના દશ લાખ ઘોડાઓ, સુવર્ણમાળાઓથી શણગારેલી દશ લાખ કન્યાઓ, દશ લાખ ઉત્તમ હાથીઓ, એક કરોડ સુવર્ણની માળાઓવાળા બળદો અને અનુચરો સહિત એક હંભર ગાયો દક્ષિણમાં આપી હતી. અગરાજા જૃહદ્રથે વિશ્વપદગિરિ ઉપર જ્યારે યજ્ઞ દીક્ષા લીધી હતી, ત્યારે ધંદ્ર તેના યજ્ઞમાં સોમ રસનું પાન કરીને તથા બ્રાહ્મણો દક્ષિણાદાન લઈને ગાડા ગાડા બની ગયા હતા. હે રાજેન્દ્ર ! પૂર્વ કાળમાં તેણે કરેલા સો યજ્ઞોમાં એટલી બધી દક્ષિણા આપવામાં આવી હતી કે જેને ઊંચકવા માટે મનુષ્યો, ગધર્વો કે દેવો પણ સમર્થ થઈ શકે નહિ ! અને તે અંગરાજાએ અગ્નિષ્ઠોમ, અત્યગ્નિષ્ઠોમ, ઉકથ્ય, ઘોડશીય, વાજપેય, અતિરાત્ર અને આસો ચાંમ આ માત્ર સોમસંસ્થાઓમાં જેટલું દ્રવ્યદાન કર્યું હતું, તેટલું દ્રવ્યદાન કરનાર બીજો એક પણ પુરુષ હજી જન્મ્યો નથી; અને હવે પછી જન્મશે પણ નહિ. હે સ્વજન રાજા ! તારા પુત્રના કરતા અને તારા કરતા અતિશય વિશેષ ધર્મિષ્ઠ, જ્ઞાની, વૈરાગી અને ઐશ્વર્યવાન તે જૃહદ્રથ રાજા પણ ભે મરી ગયો છે તો પછી તું તારા પુત્ર માટે શોક કર મા.

તેમ જ હે મૃજન ! ઉશીનરનો પુત્રશિબિરાજા મરી ગયો, એમ પણ અમે સાબળીએ છીએ. ૩૦-૩૯ જે રાજ્યે આખી પૃથ્વીને જેમ આમડાથી વીટી લેવામાં આવે તેમ પોતાની આજ્ઞાથી વીટી લીધી હતી અને પોતાના રથની ગર્જનાથી સમગ્ર પૃથ્વીને ગળવી મૂકી હતી ૪૦ વળી જેણે જ્યનશીલ પોતાના રથ વડે આખી પૃથ્વી પર ધૂમીને સર્વ પર પોતાની સત્તા બોસાડી હતી શિબિરાજાએ પોતાના યજ્ઞમાં જ ગલી પશુઓની સાથે બળદોનું, ઘોડાઓનું તથા ગાયોનું એટલું બધું દાન આપ્યું હતું કે, જેની મજા જ ન હતી હે સ્વજન રાજા ! જૂત અને ભવિષ્યકાળના સર્વ રાજાઓમાં તે રાજાની બરાબરીમાં આવી શકે તેવો એક પણ રાજા પ્રજાપતિ બ્રહ્મદેવને દેખાયો ન હતો ! આવો ધંદ્ર સમાન પરાક્રમી રાજા શિબિ પણ ધર્મમાં, જ્ઞાનમાં,

વૈરાગ્યમાં તથા ઐશ્વર્યમાં તારા કરતાં ઘણા ચડિયાતો હતો, છતાં જો મરી ગયો તો પછી તેના સરખું દક્ષિણુદાન નહિ કરનાર તથા તેના જેટલા યજ્ઞો નહિ કરનાર તારા પુત્રનો તું શોક કર મા.

વળી હે સંજય ! દુષ્યંતનો પુત્ર ભરતરાજા પણ મરી ગયો એમ અને સાંભળીએ છીએ. એ રાજા શત્રુતલાનો પુત્ર હતો. તેની પાસે દ્રૌપદો સંગ્રહ પુષ્કળ હતો અને તેણે યમુના નદીના તટ પર ત્રણસો, સરસ્વતી નદીના તટ પર વીસ અને ગંગા નદીના તટ પર ચૌદ ઘોડાઓને બાંધીને એક હજાર અશ્વ મેધ યજ્ઞો કર્યા હતા તથા એકસો રાજસૂય યજ્ઞો કરીને દેવોનું યજ્ઞન કર્યું હતું. ઉપરાંત મહાતેજસ્વી દુષ્યંતના પુત્ર ભરતે પૂર્વે અનેક યજ્ઞો કર્યા હતા. ૪૧-૪૭ પૃથ્વીમાંહેના સર્વ રાજાઓ મનુષ્યો જેમ જ હાથવતી આકાશમાં ગમન કરી શકે નહિ, તેમ ભરતરાજાનાં મહાન કર્મોનું કદી અનુકરણ કરી શકે તેમ નથી. ભરતરાજાએ યજ્ઞવેદિકામાં એક અબજ ઘોડાઓ બાંધીને હજારો બ્રાહ્મણોને દાનમાં આપી દીધા હતા ને વિશેષમાં કણ્વસુનિને એક હજાર પદ્મ રત્નોનું દાન કર્યું હતું. ૪૮-૪૯ હે સંજય ! ધર્મમાં, જ્ઞાનમાં, વૈરાગ્યમાં અને ઐશ્વર્યમાં તારા કરતાં તથા તારા પુત્રના કરતાં ઘણા જ ચડિયાતો અને પુણ્યશાળી તે ભરતરાજા પણ કાળનો શ્વાસ ધઈ ગયો છે, તો પછી તું તારા પુત્ર માટે શોક કર મા. ૫૦

એવી જ રીતે હે સંજયરાજા ! હરયના પુત્ર રામચંદ્રને આપણે મરણ પામેલા સાંભળીએ છીએ. તેમણે પોતાના ઔરસપુત્રોની પેઠે પ્રજાઓનું નિરંતર રક્ષણ કર્યું હતું, તેમના રાજ્યમાં કોઈ સ્ત્રીઓ વિધવા થતી ન હતી અથવા કોઈ સ્ત્રીઓ અનાથ થઈ પડતી ન હતી અને તે પોતે પિતાની પેઠે રાજ્યશાસન કરતા હતા. ૫૧-૫૨ રામચંદ્રના રાજ્ય કાળમાં મેઘ સમયપૂર્વક વૃષ્ટિ કરીને ધાન્યોને પકાવી દેતો હતો, દેશમાં નિત્ય સુકાળ જ થતો હતો, કોઈ પણ પ્રાણી જંગમાં ટૂંપી મરતું ન હતું, કોઈને અગ્નિ બાળી મૃકતો ન હતો, રોગોને લેશમાત્ર પણ ભય ન હતો, સ્ત્રીઓનાં તથા પુરુષોનાં આયુષ્યો એક એક હજાર વર્ષનાં હતાં, મનુષ્યો નીરાંગી રહેતાં હતાં, સર્વના મનોરથો સિદ્ધ થતા હતા, સ્ત્રી-

ઓમાં પણ કદી અન્યોન્ય વાદવિવાદ થતો ન હતો, ત્યારે પુરુષોમાં તો ક્યાંથી થતો હશે ? પ્રજાઓ નિત્ય ધર્મપરાયણ રહેતી હતી, સર્વ કોઈ સંતુષ્ટ રહેતું હતું, સર્વનાં કાર્યો સિદ્ધ થતાં હતાં, સર્વ પ્રાણીઓ નિર્ભય અને યથેષ્ટ રીતે વિચરી શકતાં હતાં, પુરુષો સત્ય મતને ધારણ કરનારા હતા, વૃક્ષો નિત્ય પુષ્પોને રૂપોથી લચ્વીરહીને નિરુપદ્રવ દેખાતાં હતાં અને ગાયો સાચપ્રાતઃ બન્ને સમયે એક ઘેટો ભરાય તેટલું દૂધ આપતી હતી. ૫૩-૫૮ મહા-તપસ્વી રામચંદ્ર ચૌદ વર્ષ પર્વત વનવાસ વેડીને રાજ્યાસન પર આરૂઢ થયા હતા અને તેમણે સર્વ જાતનાં ખાનપાનની છૂટવાળા અને ત્રણગાથી દક્ષિણ-ઓવાળા દશ અશ્વમેધ યજ્ઞો કર્યા હતા. ૫૯ રાજા રામચંદ્ર તરુણવયના હતા, શરીરે શ્યામવર્ણા હતા, યૃથપતિ હાથીની પેઠે રક્ત (લાલ) નેત્રવાળા હતા, તેમના બન્ને બાહુઓ છેક દીર્ઘણ સુધી લાંબા હતા, તેમનું મુખ અતિ સુંદર હતું, તેમની બાંધ સિંહનાં જેવી પુષ્ટ હતી, તેમની ભુજાઓ વિશાળ હતી અને તેમણે અયોધ્યાની રાજગાદી પર આવીને અગિયાર હજાર વર્ષ પર્વત રાજ્ય કર્યું હતું. ૬૦-૬૧ હે સંજયરાજા ! ધર્મમાં, જ્ઞાનમાં, વૈરાગ્યમાં તથા ઐશ્વર્યમાં તારા પુત્રના કરતાં તથા તારા પોતાના કરતાં ઘણા જ ચડિયાતો અને અધિક પુણ્યશાળી રાજા રામચંદ્ર પણ કાળના અપાટમાં જ્યારે આવી ગયા છે તો પછી તારા પુત્રનો તું શોક કર મા. ૬૨

હે સંજયરાજા ! ભગીરથ રાજા પણ મરી ગયો એમ આપણે સાંભળીએ છીએ. તે રાજાના નિરતીર્ણ યજ્ઞમાં સોમરસનું પાન કરી મહોત્કટ બનેલા ભગવાન ઇંદ્રે પોતાના બાહુબળથી અનેક હજારો અસુરોને જીત્યા હતા. ૬૩-૬૪ વળી તેણે મોટો યજ્ઞ કરીને સુવર્ણથી શલુગારેલી દશ લાખ કન્યાઓ, ચાર ચાર ઘોડાઓ બેડેલા તેટલા જ રથો, એ પ્રત્યેક રથોની પાછળ કમળમાળાઓને તથા સુવર્ણમાળાઓને ધારણ કરનારા સો સો હાથીઓ, તે એક એક હાથીની પાછળ એક એક હજાર ઘોડાઓ અને તે પ્રત્યેક ઘોડાઓની પાછળ એક એક હજાર ગાયો, ઘેટાં તથા બકરાં બ્રાહ્મણોને દાનમાં આપી દીધાં હતાં. ૬૫-૬૭ ભગીરથરાજા એક સમયે સભાગૃહમાં બેઠો હતો, ત્યારે ગંગા નદી દૈવીરૂપે આવીને

તેના ખોળામાં બેઠાં હતાં, તેથી તેનું 'ઉર્વશી' એવું નામ જગતમાં પ્રસિદ્ધ થયું છે.^{૬૮} વળી સ્વર્ગ-માર્ગમાં વહેનારી ગંગા નદીએ પુષ્કળ દક્ષિણ આપનારા ચન્દ્રમાન ભગીરથરાજની પુત્રી તરીકે થઈને પૃથ્વી પર અરોહણ કર્યું હતું, તેથી તેનું 'ભાગીરથી' એવું નામ જગમાં વિખ્યાત થયું છે.^{૬૯} હે સંજયરાજ ! ધર્મમાં, જ્ઞાનમાં, વૈરાગ્યમાં તથા ઐશ્વર્યમાં તારા કરતાં અતિશય ઉત્તમ અને તારા પુત્રના કરતાં અધિક પુણ્યવાન તે ભગીરથરાજ પશુ મૃત્યુનો આસ થઈ ગયો છે, તો પછી તું તારા પુત્રનો શોક કર મા.^{૭૦} હે સંજય ! મહાત્મા દિલીપરાજ પશુ મરી ગયો, એમ અમે સાંભળીએ છીએ. જે રાજાનાં પુષ્કળ કર્યોનું હજી પણ દ્વિજાતિએ વર્ણન કર્યું કરે છે. જે રાજાએ પોતાના મહાયજ્ઞમાં ધનથી ભરેલી આખી પૃથ્વીનું બ્રાહ્મણોને દાન કરી દીધું હતું અને અત્યેક યજ્ઞમાં તેણે સુવર્ણના એક હજાર હાથીઓનું પુરોહિતને દક્ષિણ-દાન આપ્યું હતું.^{૭૧-૭૩} વળી તે રાજાએ યજ્ઞ-સમારંભમાં સુવર્ણના સુશોભિત યજ્ઞસ્તંભ બિલો કર્યો હતો અને ઇંદ્ર આદિ દેવતાઓ પશુ તેના યજ્ઞકર્મમાં સહાયક તરીકે આવીને હાજર થયા હતા.^{૭૪} જે રાજાએ સ્થાપેલા સુવર્ણમય યજ્ઞસ્તંભ ઉપરના સુવર્ણકટક ઉપર છ હજાર દેવો તથા ગંધર્વો સાથે સ્વરોને અનુસરી નૃત્ય કરતા હતા^{૭૫} અને તેઓના મધ્યમાં પ્રેસીને વિશ્વાવસુ ગંધર્વ પોતે જ વીણા વગાડતો હતો. તે સમયે આસપાસ બિલેલાં સર્વ પ્રાણીઓ એમ જ માનતાં હતાં કે, આ ગંધર્વ અમારી પાસે જ બિલો રહીને વીણા વગાડે છે.^{૭૬} રાજા દિલીપના ચરિત્રનું ભૂતભવિષ્યના કોઈ પણ રાજાએ અનુકરણ કરી શકે તેમ નથી; કારણ કે જેના સુવર્ણભૂષિત હાથીઓ મહમત બનીને ગમે તે સ્થળે માર્ગમાં પડી રહેતા હતા.^{૭૭} અરે ! અનંત શત્રુઓ સામે ટક્કર ઝીલનાર ધનુષને પારણ કરનારા સત્યવાદી મહાત્મા દિલીપરાજનાં જેઓએ દર્શન કર્યાં હતાં તે પુરુષો પણ સ્વર્ગલોકમાં ગયા છે.^{૭૮} વળી રાજા દિલીપના મહેલની પાસે સ્વાધ્યાય-નો ઘોષ, ધનુષની અત્યંતના ટંકાર અને 'જે આવે તેને આપો' આવો દાનસૂચક શબ્દ કદી પણ બંધ પડ્યો ન હતો.^{૭૯} હે સંજયરાજ ! ધર્મમાં,

જ્ઞાનમાં, વૈરાગ્યમાં તથા ઐશ્વર્યમાં તારા કરતાં ઘણો જ અધિકારી અને તારા પુત્રના કરતાં ઘણો જ પુણ્યશાળી રાજા દિલીપ પણ બ્યારે મરી ગયો છે, ત્યારે તું તારા પુત્રનો શોક કર મા.^{૮૦}

તેમ જ હે સંજય ! યુવનાશ્વનો પુત્ર રાજા માંધાતા પણ મરી ગયો, એમ આપણે સાંભળીએ છીએ. તે રાજાને સર્વ દેવતાઓએ એકઠા મળીને તેના પિતાના ષડયામાંથી બહાર કાઢ્યો હતો;^{૮૧} કારણ કે કોઈ બીજા મનુષ્યની સ્ત્રીના ઉદરમાં પુત્ર-ગર્ભની ઉત્પત્તિ કરવા માટે બ્રાહ્મણોએ દહીંથી મિશ્ર કરેલા ધીને મંત્રીને યજ્ઞમંડપમાં રાખ્યું હતું. તે ધીને માંધાતાનો પિતા યુવનાશ્વરાજ ભૂલથી ચાટી ગયો હતો, જેથી તે મહાત્માના ઉદરમાં ગર્ભ-રૂપે ઉત્પન્ન થઈને શ્રીમાન માંધાતા રાજા દેવોની શક્તિથી બહાર નીકળ્યો હતો અને તેણે ત્રણે લોકને છુટ્યા હતા.^{૮૨} દેવ સમાન સ્વરૂપવાળો માંધાતારાજ પિતાના ઉદરમાંથી નીકળીને તેના ખોળામાં બ્યારે સૂતો હતો, ત્યારે દેવતાઓ તેને બેઈને માંહોમાંહે કહેવા લાગ્યા કે, 'આ બાળક કોને ધાવશે ?' ^{૮૩} દેવોનું એ વાક્ય સાંભળીને ઇંદ્ર બોલી બેઠ્યો હતો કે, 'આ બાળક મને ધાવશે.' પછી ઇંદ્રે તેના મુખમાં પોતાના હાથની આંગળી આપી કે, જેમાંથી એ મહાત્માનું પોષણ કરી શકે તેવા દૂધની ધારા ઝરવા માંડી. વળી ઇંદ્રે 'આ બાળક મને ધાવશે-માં ઘાતા' એ વાક્ય પરથી જ તેનું 'માંધાતા' એવું નામ પાડ્યું હતું.^{૮૪-૮૫} રાજા માંધાતા બ્રાહ્મણસ્થામાં ઇંદ્રના હાથની આંગળીનું એક દિવસ ધાવણ કરીને લગભગ સો દિવસ જેટલો વધી ગયો અને બાર દિવસ ધાવન કરીને લગભગ બાર વર્ષ જેટલો મોટો થઈ ગયો હતો.^{૮૬} યુદ્ધમાં ઇંદ્ર સમાન શુરવીર અને ધર્મોત્તમા એવા મહાત્મા માંધાતારાજાએ માત્ર એક જ દિવસમાં આખી પૃથ્વીને પોતાના તાબામાં કરી લીધી હતી.^{૮૭} વળી તેણે યુદ્ધમાં આંગારાજાને, મરુત્તરાજાને, અસિતરાજાને, ગયરાજાને તથા અંગદેશના પૃદ્રથરાજાને છુટ્યા હતા.^{૮૮} માંધાતારાજ જે સમયે આંગાર-રાજા સામે યુદ્ધ કરવા બિતથો હતો, તે સમયે દેવતાઓ પશુ તેના ધનુષના ટંકારથી સ્વર્ગને તૂટી

પડેલું' માની બેઠા હતા. ૮૯ જ્યાં સૂર્યનો ઉદય થાય છે, ત્યાંથી આરંભી જ્યાં સૂર્યનો અસ્ત થાય છે ત્યાં સુધીનું સર્વ ક્ષેત્ર યુવનાશ્વપુત્ર માંધાતારાજનું જ તે સમયે કહેવાતું હતું. ૯૦ માંધાતાએ સો અશ્વમેધ યજ્ઞો કર્યા હતા અને સો રાજસૂય યજ્ઞો કર્યા હતા. તે યજ્ઞોમાં દક્ષિણાદાન આપતી વેળા એક યોજનની ઊંચાઈવાળાં તથા દશ યોજનની લંબાઈવાળાં સુવર્ણમય રોહિત નામનાં માછલાં તૈયાર કરાવીને તેણે બ્રાહ્મણોને આપ્યાં હતાં કે, જેઓનો વિભાગ કરનારા બીજા ઘણા મનુષ્યો બ્રાહ્મણો પાસે હાજર રહ્યા હતા. ૯૧-૯૨ હે સંજય રાજા! ધર્મમાં, જ્ઞાનમાં, વૈરાગ્યમાં તથા ઐશ્વર્યમાં તારા કરતાં અતિ ઉત્કૃષ્ટ અને તારા પુત્રના કરતાં અધિક પુણ્યવાન તે માંધાતારાજ પણ જો મરી ગયો છે તો પછી તું પુત્રશોક કર મા. ૯૩

વળી હે સંજયરાજા! નહુપનો પુત્ર યચાતિ-રાજા પણ મરી ગયો, એમ આપણે સાંભળીએ છીએ. તે રાજાએ સમુદ્ર પથંતની આ સમગ્ર પૃથ્વી પર વિજય મેળવ્યો હતો અને તેણે કોઈ એક બળવાન પુરુષ હાથમાં ખીજડીને દંડ લઈને બળપૂર્વક ફેંકે અને તે દંડ જેટલે અંતરે પડે તેટલે અંતરે યજ્ઞવેદિકાઓ તૈયાર કરાવીને અનેક જાતના મુખ્ય મુખ્ય યજ્ઞો કર્યા હતા અને એ રીતે કરીને સમુદ્ર સુધીની આખી પૃથ્વીને વેદિકાઓથી અફુલ્લ દેખાવની કરી દીધી હતી. ૯૪-૯૫ વળી તેણે એક હજાર અશ્વમેધ યજ્ઞો કરીને તથા સો વાજપેય યજ્ઞો કરીને સુવર્ણના પર્વતોનું દક્ષિણાદાન આપ્યું હતું કે જેથી બ્રાહ્મણો તૃપ્ત થઈ ગયા હતા. ૯૬ રાજા યચાતિએ પોતાનાં સૈન્યોને વ્યૂહ-રચનામાં ગોઠવી દઈ દૈત્યોનો તથા દાનવોનો યુદ્ધમાં સંહાર કરી નાખ્યો હતો અને આખી પૃથ્વી પોતાના પુત્રોને વહેંચી આપી હતી. ૯૭ પછી પોતાની વૃદ્ધાવસ્થા થતાં ચડ્ડ, કુંભુ આદિ રાજકુમારો પર પોતાના રાજ્યનો સર્વ કારભાર નાખી દઈ પૂરે નામના પાટવીકુમારનો રાજ્યાભિષેક કરીને તે રાજા વનમાં ચાલ્યો ગયો હતો. ૯૮ હે સંજય! ધર્મજ્ઞનાદિક ચાર પદાર્થોમાં તારા કરતાં ઘણી જ વિશેષતાવાળો અને તારા પુત્રના કરતાં અતિશય પુણ્યવાન તે યચાતિરાજા પણ

મૃત્યુને વશ થઈ ગયો છે, તો પછી તું તારા પુત્રને માટે શોક કર મા. ૯૯

વળી હે સંજય! નાભાગનો પુત્ર અંબરીષ-રાજા પણ મરી ગયો છે, એમ અમારા સાંભળવામાં આવ્યું છે કે, જે મહારાજાનો સર્વ પ્રબલ પોતાના પવિત્ર રક્ષક તરીકે સ્વીકાર કર્યો હતો. ૧૦૦ અને વળી તે રાજાએ બરાબર સાવધાન થઈને યજ્ઞ કરવાનો જ્યારે આરંભ કર્યો હતો, ત્યારે યજ્ઞમાં વરેલા બ્રાહ્મણોનો અતિથિસત્કાર કરવા માટે તેણે હજારો રાજાઓને જ નીમ્યા હતા. ૧૦૧ તે સમયે ઘણા બુદ્ધિમાન પુરુષોએ પણ અંબરીષ રાજાના તે કૃત્યને અનુમોદન આપતાં કહ્યું હતું કે, નાભાગના પુત્ર અંબરીષે જે આ યજ્ઞસમારંભ કર્યો છે, તેના જેવો પૂર્વકાળના અથવા પશ્ચિમકાળના રાજાઓ કરી શક્યા નથી અને કરી શકશે પણ નહિ. ૧૦૨ તેના યજ્ઞમાં જે હજારો અને સેંકડો રાજાઓ બ્રાહ્મણોનું દાસકર્મ કરવામાં બેઠાયા હતા, તે સર્વે અશ્વમેધ યજ્ઞ કર્યાના હજારોથી થઈને અંબરીષ-રાજાના માહાત્મ્યથી ઉત્તરાયણમાર્ગ દ્વારા હિરણ્યગર્ભના લોકમાં ગયા છે. ૧૦૩ હે સંજયરાજા! ધર્મ, જ્ઞાન, વૈરાગ્ય અને ઐશ્વર્યમાં તારા કરતાં ઘણી જ વિશેષતાવાળો અને તારા પુત્રના કરતાં ઘણો જ અધિક પુણ્યશાળી તે અંબરીષરાજા પણ મરણધર્મને પામી ગયો છે, માટે તું તારા પુત્રનો શોક કર મા. ૧૦૪

તેમ જ હે સંજય! ચિત્રરથનો પુત્ર શશાંગિંદ્ર રાજા કાળનો લોગ થઈ પડ્યો છે, એમ અમારા સાંભળવામાં આવ્યું છે, કે જે મહાત્માને એક લાખ રાણીઓ હતી. ૧૦૫ તથા સુવર્ણનાં કવચોને ધારણ કરનારા અને ઉત્તમ ધનુર્ધરી એવા દશ લાખ પુત્રો હતા. ૧૦૬ તે પ્રત્યેક રાજપુત્રોએ સો સો રાજકન્યાઓ સાથે લગ્ન કર્યાં હતાં અને તે કન્યાઓ જ્યારે પરણીને આવી હતી, ત્યારે પોતાની પાછળ સો સો હાથીઓને, તે પ્રત્યેક હાથીની પાછળ સો સો રથોને, તે પ્રત્યેક રથની પાછળ સો સો ઉત્તમ દેશમાં ઉત્પન્ન થયેલા અને સુવર્ણની માળાઓને ધારણ કરનારા ઘોડાઓને તથા તે પ્રત્યેક ઘોડાની પાછળ સો સો ગાયોને તથા સો સો ઘેટાંબકરોને દાયજામાં લાવી હતી. ૧૦૭-૧૦૮

હે મહારાજ! આ સમયે ધનને રાજ્ય શશભિંદુએ
અશ્વમેધ નામના મહાયજ્ઞમાં પ્રાદાશ્વોને દાનમાં
અર્પણ કરી દીધું હતું.^{૧૦૯} આવો ઐશ્વર્યદિક્ષથી
સંપન્ન રાજ્ય શશભિંદુ તારા કરતાં અને તારા
પુત્રના કરતાં ઘણો જ અધિક પુણ્યવાન હતો, છતાં
પણ તે કાળના સપાટામાંથી બે મુક્ત થયો નહિ
તો હે સંજય! તું તારા પુત્રનો શોક કર મા.^{૧૧૦}

વળી હે સંજય! અમૂર્તરચસુનો પુત્ર ગય
રાજ્ય પણ મરી ગયો એમ આપણા સાંભળવામાં
આવ્યું છે કે, જે રાજ્યએ સો વર્ષ પર્યંત યજ્ઞપરોષ
અગ્નિનું જ ભોજન કર્યું હતું.^{૧૧૧} પછી છેવટે અગ્નિ
દેવ તેના પર પ્રસન્ન થયા હતા અને તેમણે વરદાન
માગવા માટે ભ્યારે કહ્યું હતું, ત્યારે ગયરાજ્યએ
આ પ્રમાણે વરદાનો માગ્યાં હતાં: ‘હે અગ્નિદેવ!
આપ મારા પર બે પ્રસન્ન થયા હો તો હું મારું
ધું કે, હું નિત્ય દાન આપ્યા કરું છતાં મારું ધન
અક્ષય રહીને વૃદ્ધિ પામ્યા કરે અને આપની કૃપાથી
મારું મન નિરંતર સત્ય ભાષણ કરવામાં જ તથા
ધર્મોચ્ચરણ કરવામાં જ શ્રદ્ધાપૂર્વક આસક્ત રહ્યો!’
આમ તેણે અગ્નિદેવ પાસેથી પોતાના સર્વ ઇષ્ટ
મનોરથો માત્ર કરી લીધા હતા, એમ અમે સાંભળ્યું
છે.^{૧૧૨/૧૧૩} વળી તે ગયરાજ્યએ દર્યૌપીયૌમાસ્ય
તથા યાતુર્ગામ્ય ધરો કરીને એક હજાર વર્ષ પર્યંત
અશ્વમેધ ધરો કર્યા હતા;^{૧૧૪} અને તે રાજ્ય નિરં-
તર પ્રાતઃકાળે બીટીને એક લાખ ગાયો અને સો
ગરુડો પ્રાદાશ્વોને દાનમાં આપતો હતો, આમ
તેણે એક હજાર વર્ષ પર્યંત કર્યું હતું.^{૧૧૫} હે
મહાપુરુષ સંજયરાજ! ગયરાજ્યએ સોમરસથી
દેવોને તૃપ્ત કર્યા હતા, દ્રવ્યદાનથી પ્રાદાશ્વોને તૃપ્ત
કર્યા હતા, સ્વધાનથી પિતૃઓને તૃપ્ત કર્યા હતા
અને વિષયસુખ આપીને પોતાની સ્ત્રીઓને તૃપ્ત
કરી હતી;^{૧૧૬} એટલું જ નહિ પણ તેણે પથાસ
હાય પહોળી અને સો હાય લાંબી સુવર્ણમય મૃજ્વી
તૈયાર કરાવીને અશ્વમેધ મહાયજ્ઞમાં દક્ષિણ વરીકે
આપી દીધી હતી.^{૧૧૭} હે રાજ! તેના દાનનું
વિશેષ વર્ણન શું કરીએ? પણ ગંગાનદીમાં નેટલા
રેતીના કણો છે તેટલી ગાયોનું ગયરાજ્યએ દાન
કર્યું હતું.^{૧૧૮}

હે સંજય! ધર્મોદિક વિષયોમાં તારા કરતાં

અતિશય વિશેષતાવાળો અને તારા પુત્રના કરતાં
અતિશય પુણ્યવાન રાજ્ય ગય પણ કાળનો આસ
અર્થ ગયો, ત્યારે તારા પુત્ર માટે તું શોક કર મા.^{૧૧૯}

અરે ઓ સંજય! સંકૃતિનો પુત્ર મહારાજ
રતિદેવ પણ મરી ગયો, એમ અમારા સાંભળવામાં
આવ્યું છે. તેણે મહાન તપશ્રયો કરીને ઈર્ષદેવનું
આરાધન કર્યું હતું ને તેને પ્રસન્ન કરી આ રીતે
વરદાનો મેળવ્યાં હતાં: ‘^{૧૨૦} મારે ત્યાં અક્ષય
અન્ન રહ્યો, મારે ત્યાં અતિથિઓ આવ્યા કરે, મારી
શ્રદ્ધાનો કદી પણ દોષ ન થાયો અને હું દોષની
પાસે કદી યાચના કરું નહિ.’^{૧૨૧} તીક્ષ્ણ મતને
ધારણ કરનારો યશસ્વી મહાત્મા રતિદેવ યજ્ઞારંભ
કરીને ભ્યારે ભેસતો હતો, ત્યારે ગામમાંથી અને
અરણ્યમાંથી પશુઓનાં ટોળેટોળાં પોતાની બેળે
આવીને તે રાજ્યને કહેતાં હતાં કે, ‘હે રાજ! તમે
મારો યજ્ઞમાં નિયોગ કરો, તમે મારો યજ્ઞમાં
નિયોગ કરો.’^{૧૨૨} આ રીતે સ્વયં આવેલાં તે પશુ-
ઓનું યજ્ઞમાં વિશસન કરીને યજ્ઞમંડપની પાસે
આમંત્રાના જે મોટા ઢગો ગોઠવી દેવામાં આવ્યા
હતા, તેઓમાંથી રુધિરના પ્રવાહો આછા થવાથી
એક મોટી નદી ઉત્પન્ન થઈ અર્ધ હતી કે, જેનું
‘સમંવતી’ એવું નામ જગતમાં પ્રસિદ્ધ થયું
છે.^{૧૨૩} વળી રાજ્ય રતિદેવ નિત્ય સભાઓ ભરીને
પ્રાદાશ્વોને સોનામહોરોનું દાન આપતો હતો, જેથી
મહાધનાત્મ્ય બની ગયેલા પ્રાદાશ્વો પણ ‘લો, હું
તમને સોનામહોરોનું દાન આપું, લો, હું તમને
સો સોના મહોરોનું દાન આપું,’ આવી બૂમો
પાડીને દાન દેવા તૈયાર થઈ જતા હતા, પણ સર્વ
પ્રાદાશ્વો રાજ્યનું દાન લઈને નિરપૃહ થઈ ગયા
હતા, તેથી કોઈ પણ અન્યોન્યનું દાન લેતો ન
હતો.^{૧૨૪} હરકોઈ પ્રાદાશ્વની પાસે, ‘લો, રાજ્ય
તમને આ હજાર સોનામહોરો આપે છે,’ આમ
કહીને અનેક રાજ્યસેવકો હાજર થતા હતા. વળી
શુદ્ધિમાન રાજ્ય રતિદેવના યજ્ઞમાં સર્વ યજ્ઞોપયોગી
પાત્રો તથા ઘડા, તપેડીઓ, તાવડીઓ, ચાળી
ઓ અને વાટકાઓ સુદાં વડન સુવર્ણનાં જ હતાં;
અને સંકૃતિના પુત્ર રતિદેવ રાજ્યને ઘેર જે રાત્રિએ
અતિથિઓ નિવાસ કરતા હતા, તે રાત્રિએ વીસ
હજાર ને એક સો ગાયોનું આલમન (વિશસન)

રવામાં આવતું હતું, તોપણ મહિજડિત સુંદર કુંડ-
લાને ધારણ કરનારા રસોઈયાઓ જૂનો પાડીને
અતિથિઓને કહેતા હતા કે, ‘આજે માંસ ખૂટી
પડ્યું છે, કારણ કે સર્વ પશુઓનો વિશેષ કરી યજ્ઞ-
માં જ ઉપયોગ થઈ ગયો છે, માટે તમે બધા ભાવે
તેટલું મિષ્ટાન્ન જમો. ૧૨૫-૧૨૮ હે સંજયરાજ !
ધર્મોદ્ધિત ચારે સંપત્તિઓમાં તારા કરતાં અતિથય
વિશેષતાવાળો અને તારા પુત્રના કરતાં ઘણો જ
પુણ્યવાન રાજા રતિદેવ પણ કાળના મુખમાં જઈ
પડ્યો છે, તો પછી તું તારા પુત્રને માટે શોક કર મા.

વળી હે સંજય ! મહાત્મા સગરરાજ પણ
મરી ગયો, જેમ આપણે સાંભળીએ છીએ. તે રાજા
‘કિષકુંથમાં જન્મ્યો હતો. તેનું પરાક્રમ મનુષ્યોના
રતાં ઘણું જ અધિક હતું અને તે રાજા જ્યારે
બહાર ફરવા નીકળતો હતો, ત્યારે શરદઋતુમાં
મેઘરહિત થયેલા ગગનમંડળમાં ચંદ્રની પાછળ
જેમ નક્ષત્રગણો ગમન કરે છે, તેમ સાઠ હજાર
પુત્રો તેની પાછળ ચાલતા હતા. ૧૨૯-૧૩૧ પૂર્વે
તે રાજાના પ્રતાપથી આખી પૃથ્વી પર એક જ તેનું
પોતાનું સામ્રાજ્ય બળકી રહ્યું હતું અને તેણે એક
હજાર અશ્વમેધયજ્ઞો કરીને દેવતાઓને તૃપ્ત કર્યા
હતા. ૧૩૨ વળી તે રાજાએ નરદમ સુવર્ણના તથા
દેવળ સુવર્ણના સ્તંભોવાળો એક પ્રાસાદ (મહેલ)
તૈયાર કરાવીને, તેમાં કમળસમાન નેત્રોવાળી અનેક
સ્ત્રીઓને દામ્પત્ય કરાવીને તથા વિવિધ જાતની
શય્યાઓ અને કામ્યવિધેયોથી ભરપૂર કરીને યોગ્ય-
તાવાળા બ્રાહ્મણોને દાનમાં આપી દીધી હતી. પછી
તે રાજાની આજ્ઞા પ્રમાણે તે સર્વ દ્રવ્યસમૃદ્ધાથ
બ્રાહ્મણોએ વહેંચી લીધા હતા. ૧૩૩-૧૩૪ કોઈ સમયે
તેના પ્રસંગમાં કોધાયમાન થઈ ને તે રાજાએ સમુદ્ર
સુધીની પૃથ્વીને બોદાવી નાખી હતી અને સમુદ્ર
પણ તેના નામ ઉપરથી જ ‘સાગર’ કહેવાયો
છે. ૧૩૫ હે સંજય ! ધર્મોદ્ધિત ચાર પદાર્થોમાં તારા
રતાં ચડિયાતો અને તારા પુત્રના કરતાં અધિક
પુણ્યશાળી રાજા સગર પણ કાળનો કોળિયો થઈ
ગયો છે, માટે તું તારા પુત્રોનો શોક કર મા. ૧૩૬

હે સંજય ! અમારા સાંભળવામાં આવ્યું છે
કે, વેનનો પુત્ર પૃથુરાજ પણ મરી ગયો, કે જેનો
મોટા ઋષિઓએ એકઠા મળીને દંડકારણ્યની

અંદર રાજ્યાભિષેક કર્યો હતો અને ‘આ રાજા
લોકોનો પૃથ્વી પર વિસ્તાર કરશે,’ આમ ધારીને
ઋષિઓએ તેનું ‘પૃથુ’ એવું નામ પાડ્યું હતું,
તેમ જ ‘આ રાજા પ્રજાઓનું નાશથી રક્ષણ કરશે,’
આમ કહીને મહર્ષિઓએ તેને ‘ક્ષત્રિય’ તરીકે
પ્રસિદ્ધ કર્યો હતો. ૧૩૭-૧૩૮ વળી વેનપુત્ર પૃથુરાજ-
ને જોઈને પ્રજાઓ એકી અવાજે બોલી બીડી હતી
કે, ‘અમે આ રાજાની અનુરાગી છીએ.’ તેથી
એનું નામ ‘રાજા’ એવું ચથાર્થ થયું હતું. ૧૩૯
જો પૃથુરાજના રાજ્યમાં પૃથ્વી ખેડ્યા વિના અન્ન-
ને નિપજાવતી હતી, વૃક્ષોને પાંદડે પાંદડે મધ
ઉત્પન્ન થતું હતું અને સર્વ ગાયો એક ઘરો ભરાય
તેટલું દ્વંધ આપતી હતી. ૧૪૦ સર્વ મનુષ્યો રોગ
તથા ભયથી રહિત હતા, તેઓના સર્વ મનોરથો
સિદ્ધ થતા હતા અને સર્વ કોઈ ક્ષેત્રોમાં કે જૂઠામાં
યથેષ્ટ વસી શકતા હતા. ૧૪૧ પૃથુરાજ જ્યારે સમુદ્ર-
ની સુસાદરી કરતો, ત્યારે જળ આપોઆપ થઈ
જતું હતું. તે જ્યારે નદીઓ પાસે જતો ત્યારે
નદીઓ પણ શાંત થઈ જતી હતી તથા પૃથ્વીમાં
પ્રયાણ કરતી વેળા તેની ધબ્બનો કોઈ સ્થળે પણ
ભંગ થતો ન હતો. ૧૪૨ રાજા પૃથુએ બારસો હાથ
જિંચા સુવર્ણના એકવીસ પર્વતો તૈયાર કરાવીને
અશ્વમેધ મહાત્મ્યમાં બ્રાહ્મણોને આપી દીધા હતા.
હે સંજય ! ધર્મ, જ્ઞાન, વૈરાગ્ય તથા ઐશ્વર્યમાં
તારા કરતાં અતિથય ચડિયાતો અને તારા પુત્રના
કરતાં ઘણો જ પુણ્યવાન રાજા પૃથુ પણ કાળના
સપાટામાંથી જો છૂટ્યો નહિ, તો તારા પુત્ર માટે
તું શોક કર મા.

હે સંજયરાજ ! મૌન ધારણ કરીને તું શો
વિચાર કરે છે ? મારી આ વાણી તે સાંભળી કે
નહિ ? મરણશય્યા પર પડેલા મનુષ્યને હિતકારક
એવું પણ ઉત્તમ ઔષધ જેમ નિષ્ફળ દેખાય છે.
તેમ મારું વચન તને હિતકારક છે, છતાં નિષ્ફળ
અથવા બકવાદ જેવું તો દેખાયું નથી ? ૧૪૩-૧૪૪

નારદના એ પ્રશ્નનો સંજયરાજાએ ઉત્તર
આપ્યો : હે નારદ ! પવિત્ર ગંધવાળી પુષ્પમાળા
સરખી અને અદ્ભુત અર્થથી ભરેલી આ તમારી
વાણી મેં બરાબર સાંભળી છે. ખરેખર, પુણ્યકર્મ
કરનારા મહાત્મા રાજર્ષિઓની કીર્તિથી યુક્ત

આ તમારી વાણી હરકોઈના શોકનો નાશ કરવા માટે સમર્થ છે. ૧૪૧ હે બ્રહ્મવાદિન ! આપનું આ વચન લેશમાત્ર વ્યર્થ થયું નથી. અરે ! આપ મહર્ષિ-નાં દર્શન કરીને જ હું શોકરહિત થયો છું; એટલું જ નહિ, પણ અમૃત તુલ્ય આપનાં વચના મુતોતું પાન કરતાં હું તૃપ્ત જ થતો નથી. નિરંતર આપનાં વચનો જાણે હું સાંભળ્યા જ કરું, એવી મને ઈચ્છા થયા કરે છે. ૧૪૭ હે સમર્થ નારદ ! આપનું દર્શન સર્વ પ્રાણીઓને સફળ જ થાય છે અને તે દર્શન સંતાપથી દગ્ધ થયેલા મને પણ થયું છે, તો આપની કૃપાથી મારો પુત્ર ફરીથી સંજીવન થાય અને મને પુત્રનો મેળાપ થાય, તંમ આપે કરવું જ ભેઈએ. ૧૫૮

નારદ બોલ્યા : હે રાજા ! આ તારો સુવર્ણ-ધીવી નામનો પુત્ર કે, જે તને પર્વતમુનિની કૃપાથી મળ્યો હતો, તે આ સમયે મરણચરણ થઈને પૃથ્વી પર પડ્યો છે; પરંતુ હું તેને પુનઃ સંજીવન કરી દઉં છું અને તે 'હિરણ્યનાભ' એવા નામથી જગતમાં પ્રસિદ્ધ થઈને એક હજાર વર્ષ પર્વત ભૂવિત રહેશે. ૧૫૮

ધર્મ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતમાં રાજધર્માનુશાસન-પર્વમા 'શ્રીકૃષ્ણનો ઉપદેશ' નામનો અધ્યાય ૨૬નો સમાય

અધ્યાય ૩૦મો

નારદ અને પર્વતમુનિનું આખ્યાન
યુધિષ્ઠિર સ્વાચ ॥

સ કયં કાંચનદીવી સૃંજવસ્પ સુતોઽમવત્ ।
પર્વતેન કિમર્થ વા દત્તસ્તેન મમાર ચ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિર પૂછે છે : હે શ્રીકૃષ્ણ ! સંજયરાજને કાંચનદીવી નામનો પુત્ર કેવી રીતે થયો હતો ? પર્વતમુનિએ તેને શા માટે તે પુત્ર આપ્યો હતો ? અને તે કુમાર કેવી રીતે મરણ પાગ્યો હતો ? તે સુવર્ણધીવી કુમારનું કાંચનદીવી (સુવર્ણ ચૂંકનાર) એવું નામ યથાર્થ હતું કે કહેવામાત્ર હતું ? વળી તે સમયે મનુષ્યોનાં આયુષ્યો એક હજાર વર્ષનાં હતાં, છતાં તે કુમાર કુમારાવસ્થાને પ્રાપ્ત કર્યા વિના પણ દેમ મરી ગયો હતો ? તે સર્વ વૃત્તાંત તમે મને કહો. ૨૭

શ્રીકૃષ્ણ બોલ્યા : હે રાજા તે વૃત્તાંત જેવી રીતે જાન્યું હતું તેવી રીતે જ હું તમારી પાસે વર્ણન કરું છું, સાંભળો. નારદ અને પર્વત નામના બે લોકમાન્ય ઋષિઓ એક સમયે દેવલોકમાંથી અહીં મનુષ્યલોકમાં આવ્યા હતા; કારણ કે તેઓ બન્ને મામાભાણેજને મનુષ્યોની વચ્ચે વિહાર કરવાની તે સમયે ઈચ્છા થઈ હતી, જેથી પ્રીતિપૂર્વક તેઓ બન્ને અહીં આવ્યા હતા. ૪૫ મામા-નારદ અને ભાણેજ-પર્વતમુનિ આ મનુષ્યલોકમાં આવીને મનુષ્યલોગ્ય એવા ધી, ભાત આદિ પદાર્થોનો ઉપભોગ કરી સર્વ સ્થળે વિચરવા લાગ્યા. ૧ તપ-સંપન્ન એવા તેઓ બન્ને મહાધર્મ્યો પૃથ્વી પર વિચરીને એ રીતે મનુષ્યોના લોગો લોગવતા હતા, તે સમયે બન્નેએ પ્રસન્ન થઈને અન્યોન્ય આવી પ્રતિજ્ઞા કરી હતી કે, 'આપણા બન્નેના હૃદયમાં જે કોઈ શુભ-અશુભ સંકલ્પ ઉત્પન્ન થાય, તે અન્યોન્યને તુરત જ કહી દેવો, પણ શુભ રાખવો નહિ અને તે સંકલ્પને જે કોઈ શુભ રાખે, તે બીજાના શાપને પાત્ર બને.' આ પ્રતિજ્ઞાને બન્નેએ તે સમયે માન્ય કરી હતી અને પછી તેઓ બન્ને લોકમાન્ય મહર્ષિ-ઓ સ્થિત્યના પુત્ર સંજયરાજની પાસે જઈને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા :

'હે સંજયરાજા ! તારું હિત કરવા માટે અમે બન્ને દેટલાએક સમય સુધી તારે ત્યાં નિવાસ કરવા ઈચ્છીએ છીએ, માટે તું અમને યોગ્ય નિવાસ-સ્થાનની સવલત કરી આપ.' 'જેવી આજ્ઞા' એમ કહીને રાજાએ તેઓ બન્નેનો સારો મત્કાર કર્યો અને યોગ્ય સ્થાનકે પધરામણી કરીને બન્નેની સેવા કરવા માંડી. ૭-૧૧ આમ કરતાં દેટલાએક સમય વીતી ગયો. તે પછી એક દિવસ અત્યંત પ્રસન્ન થયેલા રાજાએ તેઓ બન્ને તપોધન મહાત્માઓને આ પ્રમાણે વિનવતી કરી કે, 'આ મારી એકની એક સુંદરવર્ણી પુત્રી આજ્ઞથી તમારી બન્નેની સેવા કરવા હાજર રહેશે. તેનું નામ 'સુકુમારી' છે. વળી તે દેખાવડી છે, સર્વાંગે સુંદર છે, સદાચારસંપન્ન છે, હજી સુધી કુંવારી જ છે અને તેની કાંતિ કમળના કેસરાઓના સરખી ઉત્તમ છે.' રાજાનું એ વચન સાંભળીને બન્ને મુનિઓએ 'ઘણી જ સારી વાત.' એમ કહીને રાજાને અનુમતિ આપી, જેથી રાજાએ

પોતાની પુત્રીને આજ્ઞા કરી કે, 'હે પુત્રી ! આજથી તારે આ બંને પ્રાદાણોની દેવ અને પિતૃઓ ની પેઠે સેવા કરવી.' પોતાના પિતાની એ આજ્ઞાને 'બહુ સારું' એમ કહીને તે ધર્મનિષ્ઠ કન્યાએ માન્ય કરી અને પછી રાત્રીની આજ્ઞા પ્રમાણે તેઓ બંને મુનિઓની સત્કારપૂર્વક સેવા કરવા લાગી. આમ કેટલાક સમય સુધી ચાલ્યા પછી એક દિવસ તેની નિષ્કપટ સેવાલક્ષિતથી તથા તેના અતુલ લાવણ્યથી નારદમુનિના હૃદયમાં એકાએક કામવિકાર જાગૃત થયો અને શુકલપક્ષના આરંભ પછી ચંદ્રમા જેમ ધીમે ધીમે વૃદ્ધિ પામે છે, તેમ એ મહાત્માના હૃદયમાં પ્રતિદિન કામદેવની વૃદ્ધિ થવા લાગી; પરંતુ ધર્મવેત્તા નારદે શરમને લીધે પોતાના હૃદયમાં પ્રકટ થયેલા ત્રીજ કામવિકારની પર્વતમુનિને વાત કહી નહિ, પણ તપના પ્રભાવથી તથા કેટલીએક તેવી યોગ્યોથી પર્વતમુનિએ નારદના હાઈ રહ્યને જાણી લીધું અને નારદને કામવિહ્વળ થયેલા જોઈને અલંત કોપાયમાન થઈ શાપ આપતાં તેણે કહ્યું કે, 'આપણે બંનેએ અન્યોન્યના શ્રમ સંકલ્પોને ખુલ્લા કરી દેવા માટેની જે પ્રતિજ્ઞા કરી હતી તેથી તમે બ્રથ થયા છો, માટે હવે હું તમને શાપ આપીશ. તમે આ સુકુમારી રાજપુત્રી ઉપર કામાસક્ત થયા છો, તમારા હૃદયમાં કામવિકારો જાગી ઊઠ્યા છે, પરંતુ તે વાત તમે મને કહી નહિ તેથી હું તમને શાપ દઈશ. તમે પ્રહસ્યારી છો, વળી મારા શુરુ છો, તપસ્વી છો અને પ્રાદાણ છો, છતાં તમે આપણી પ્રતિજ્ઞાનો બાંજ કરી બેઠા છો, માટે હું તમને શાપ આપું છું તે તમે સાંભળો. હે પ્રહસન ! આ સુકુમારી કન્યા તમારી પત્ની થશે, એમાં લેશમાત્ર સંશય નથી; પરંતુ તેની સાથે લગ્ન કર્યા પછી તમારું સ્વરૂપ વાનરના જેવું થઈ જશે અને તમારા એ વાનરસ્વરૂપને એ રાજકન્યા તથા બીજા મનુષ્યો સ્પષ્ટ રીતે જોઈ શકશે.' બાણેજ પર્વતમુનિએ આવો શાપ આપ્યો, એટલે મામા નારદ પણ કોધથી પૂંધવાઈ ઊઠ્યા અને તેણે પણ તેને શાપ આપતા કહ્યું કે, 'અરે ઓ પર્વત ! તું તપ, બ્રહ્મચર્ય, સત્ય અને દમથી યુક્ત છે, તેમ જ નિત્ય ધર્મચરણ કરનારો પણ છે, છતાં મારા શાપના પ્રભાવથી તું સ્વર્ગમાં જઈ

શકીશ નહિ.' આ રીતે કોધપૂર્વક અન્યોન્યને શાપ આપીને તેઓ બંને મુનિઓ કોપેલા બે ગળેંદ્રોની પેઠે અમર્ષમાં ને અમર્ષમાં ત્યાંથી ચાલી નીકળ્યા. હે ભરતવંશી યુધિષ્ઠિરાજ ! તે પછી મહાબુદ્ધિમાન પર્વતમુનિ પોતાના તેજના પ્રભાવથી સર્વ સ્થળે યથાયોગ્ય પૂજાપાત્ર બનીને સમગ્ર પૃથ્વી પર વિચરવા લાગ્યા. બીજી તરફ નારદ મુનિ કેટલો એક સમય વીત્યા પછી સંન્યસરાજની નિર્દોષ કન્યા સુકુમારી સાથે લગ્નસંબંધથી ભેડાયા, પરંતુ તેની સાથે વિવાહ કરતાં જ અને પ્રાદાણોના વૈવાહિક મંત્રોનો વિનિયોગ થતાં જ નારદમુનિનું સ્વરૂપ વાનરના જેવું થઈ ગયું, કે જેને તે કન્યાએ સ્પષ્ટ રીતે જોયું પણ ખરું. આ રીતે દેવર્ષિ નારદ વાનરના જેવા મુખવાળા થઈ ગયા, તોપણ સુકુમારી રાજકન્યાએ તેના તરફ કદી અણગમો અથવા અરુચિ દર્શાવી ન હતી, પણ ઊલટી પ્રીતિયુક્ત થઈને પોતાના તે ભરથારની નિરંતર સેવા કરતી હતી; એટલું જ નહિ, પણ પોતાના પતિ ઉપર જ પ્રેમ રાખનારી તે રાજકન્યાએ પરપુરુષ તરીકે ગણાતા કોઈ દેવની, મુનિની કે યક્ષની પોતાના પતિ તરીકે કદી પણ ઉપાસના કરી ન હતી. તે પછી કોઈએક દિવસે ભગવાન પર્વતમુનિ પૃથ્વી પર ફરતા ફરતા એક એકાંત વનપ્રદેશમાં આવી ચઢ્યા. ત્યાં આશ્રમ બાંધી વસી રહેલા નારદમુનિનાં તેને દર્શન થયાં. તુરત જ પર્વત મુનિએ નારદને પ્રણામ કર્યા અને કહ્યું કે, 'હે પ્રભુ ! તમે મારા ઉપર હવે કૃપા કરો અને મને સ્વર્ગમાં જવા માટે આદેશ આપો.' બે હાથ જોડીને આમ વિનવી રહેલા પર્વતમુનિને શાપથી દીન થઈ ગયેલા જોઈ નારદમુનિ પોતે પણ અત્યંત દીનતાપૂર્વક બોલ્યા : 'તે જ પ્રથમ મને વાનર થઈ જવાનો શાપ આપ્યો, એટલે મેં પણ તને સ્વર્ગમાં નહિ જવા માટે કંઠપૂર્વક શાપ આપ્યો છે. હે પર્વત ! તું મારા પુત્રને સ્થાને જ ગણાય છે, છતાં તારે મારી સામે આપું અયોગ્ય વર્તન ન કરવું જોઈએ. જા, હવે હું તને શાપથી મુક્ત કરું છું.' નારદમુનિએ આમ કહ્યું એટલે પર્વતમુનિએ પણ કહ્યું કે, 'હું પણ તમને શાપથી મુક્ત કરું છું.' આ રીતે તેઓ બંને મુનિઓએ અન્યોન્યના શાપ દૂર કર્યા, એટલે તુરત જ નારદ-

ઋષિતુ પૂર્વેનું દિવ્ય સ્વરૂપ શોભાયુક્ત યદને
અગ્રી નીચ્છુ, પરંતુ નારદતુ તે સ્વરૂપ ભોઈને
રાજકન્યા સુકુમારીને પરચુરુપની જ શંકા થઈ ગઈ
અને તે તો નારદને ભોઈને નાસભાગ કરવા લાગી.
રાજકન્યાને આમ નાસભાગ કરતી ભોઈ પર્વત
મુનિએ કહ્યું કે, 'હે નિદોષ રાજકન્યા ! આ તમારા
પતિ જ છે તમારે એમા કોઈ ભત્રીનો વિચાર કરવો
નહિ, કારણ કે આ કોઈ પરચુરુપ નથી, પણ પરમ
ધર્માત્મા અને મહાસમર્થ એવા નારદઋષિ જ છે
કે જે તમારા હૃદયની સાથે એક થયા છે, માટે
તમે સ્થાય હો મા' ૧૨-૨૨

શ્રીકૃષ્ણ બોલ્યા હે સુધિષ્ઠિરાજ ! મહાત્મા
પર્વતે એ પ્રમાણે જ્યારે ઘણી ઘણી સમજાવી
તથા તેણે પોતે પણ પોતાના પતિને શાપના દોષથી
જ પાનસ્વરૂપ થયેલા સાભળ્યા, ત્યારે તે રાજ
પુત્રી સ્વસ્થ થઈ અને નારદમુનિથી બાણીતી
થઈ. પછી પર્વતમુનિ પર્વામાં ગયા અને નારદ
મુનિ અહીં પૃથ્વી પર જ પોતાના આશ્રમમાં રહ્યા.
હે રાજ ! આ સર્વ વૃત્તાંતો પ્રત્યક્ષ રીતે અનુભવ
કરનાર ભગવાન નારદઋષિ અહીં ઋષિમંડલ
માં જ બેઠા છે, માટે તેમને પૂછવાથી તે પોતે જ આ
વૃત્તાંતના શેષ ભાગનું વર્ણન કરશે ૨૩-૪૪

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ ત્રીજા રાજધર્માનુશાસન
પર્વમાં 'નારદ અને પર્વતમુનિનું આપવાન'

નામનો અધ્યાય ૩૦ થી ૩૪મા

અધ્યાય ૩૧ મો

સુવર્ણકીલીનું જન્મવૃત્તાંત

॥ શ્રેષ્ઠપાત્ર ઉવાચ ॥

તવો રાજા ષાઠ્ઠુત્તો નારદં પ્રત્યમાપત ।

મગન્ ભ્રોતુમિચ્છામિ સુવર્ણકીર્તિસંમપ્ ॥ ૧ ॥

'વંશ પાત્રન બોલ્યા હે જનમેજય ! તે પછી
રાજા સુધિષ્ઠિ નારદ ઋષિને પૂછ્યું : 'હે ભગવન !
રાજકુમાર સુવર્ણકીલીનું જન્મવૃત્તાંત માહત્તવાની
મને હવંછા છે, માટે કૃપા કરીને તે મને કહો.'
ધર્મરાજ સુધિષ્ઠિ નારદમુનિને એ પ્રમાણે કહ્યું
એટલે તેમણે રાજકુમાર સુવર્ણકીલીને જન્મઈતિ
કાસ હોવાનો આરંભ કર્યો

નારદ બોલ્યા હે મહાબાહુ સુધિષ્ઠિ રાજ !

શ્રીકૃષ્ણે તમને જે પ્રમાણે કહ્યું છે, તે તેમ જ છે,
પરંતુ તેના સમઘમા તમે મને પૂછો છો માટે
તમને તે વૃત્તાંતનો શેષ ભાગ કહું છું, સાભળો. ૨૩
પૂર્વે હું અને મારો ભાણેજ મહામુનિ પર્વત
અમુક સમય પર્વત આ પૃથ્વી પર નિવાસ કરવા
માટે આવ્યા હતા અને જ્યનશીલ રાજ સુજન્યને
આ આતુર્માંસ રહેવા માટે ગયા હતા. ૪ જે વેળા
અમે સુજન્ય રાજને દેર ગયા હતા, તે વેળા તેણે
અમારો ઘણો જ આદરસત્કાર કર્યો હતો અને
શાઓકા વિધિથી અમારી પૂજા પણ કરી હતી. પછી
અમે તેને ત્યાં રહેવા માટે કહ્યું, એટલે તેણે અમને
સર્વ ઇષ્ટ પદાર્થોની સારી રીતે સંગવડ કરી આપી,
જેથી અમે તેને ત્યાં સુખેથી રહ્યા હતા. ૫ એ રીતે
ત્યાં નિવાસ કરતા વર્ષોગતુના આરે માસ વીતી
ગયા અને જપાને જ્યારે સમય થયો, ત્યારે પર્વત
મુનિએ મને ઉદેશીને સમયોચિત અર્થવાળું આવું
વચન કહ્યું. 'હે બ્રહ્મા ! આ સુજન્યરાજને દેર
આપણે આજ દિવસ સુધી ધણા માનપૂર્વક વસ્યા
છીએ, માટે આપણે તેનું શું કલ્યાણ કરવું ભોઈએ,
તેનો તમે વિચાર કરો.' પર્વત મુનિનું આ વચન
સાભળી મેં પણ તેને કહ્યું. 'હે ભાણેજ પર્વત !
સર્વ ભત્રીયા વરો આપવાની તારામા સપૂર્ણ
ચોખ્ખતા છે, માટે તુ જ એ રાજાની જે હવંછા હોય
તે વર આપ, અથવા તારી એમ જ હવંછા હોય તો
ભલે આપણા બંનેના તપના પ્રભાવથી રાજા તેની
ઇષ્ટસિદ્ધિને પામે' મેં આ રીતે સમતિ આપી
એટલે પર્વતમુનિએ જ્યનશીલ રાજ સુજન્યને
પોતાની પાસે બોલાવીને કહ્યું કે, 'હે રાજા ! તારા
નિષ્કપટ આદરાતિથ્યથી અમે બંને જણા પ્રસન્ન
થયા છીએ અને તને આજા આપીએ છીએ કે-
તને જે ઇષ્ટ હોય તે તુ માગી લે હે મહારાજા !
જેથી દેવાને કે મનુષ્યોને હોઈ ભત્રીની યોગા ન
થાય તેવા ઇષ્ટ વસ્તુ માગી લે. અમે બંનેએ ધાર્યું
છે કે, કોઈ પણ ઇષ્ટ વસ્તુ આપોને તારા અમારે
સન્માન કરવું ચોખ્ખું છે ૨૧-૨૨ પર્વતમુનિના એ
વાક્યે સાભળીને સુજન્યરાજએ ઉત્તર આપ્યો કે,
'આપ બંને જણા મારા ઉપર પ્રસન્ન થયા, તેથી જ
મારા મર્વ મનોરથો પૂર્ણ થયા છે આપની પ્રસન્ન
તાએ જ મને મહાકૃપાવચક ઉત્કૃષ્ટ લાભ પ્રાપ્ત

થયો છે, એમ હું માનું છું.' સ્વજન રાજાએ આમ કહ્યું એટલે પુનઃ પર્વત મુનિએ તેને કહ્યું 'હે રાજન! તારા હૃદયમા આજે ઘણા દિવસથી આરણી જે સકટપ ઘોળાયા કરે છે, તેના સંબંધ મા આજે તું માગી લે' એટલે સ્વજને ડહું 'હે મહામુનિ! આપની કૃપાથી મારે ત્યા વીર્ય વાન, દંઢવતધારી, આયુષ્યમાન, મહાભાગ્યશાળી અને ધંદ્ર સમાન કાતિવાળો એક વીર પુત્ર જન્મે, એમ હું ઇચ્છુ છું' રાજાની તે પ્રાર્થના સાંભળીને પર્વતમુનિએ કહ્યું કે, 'હે રાજા! તારો એ મનો રથ સંકળ થશે તારે ત્યા દેવરાજના સરખો પુત્ર જન્મ લેશે, પરંતુ તે લાખા આયુષ્યવાળો થશે નહિ, કારણ કે તારા હૃદયમા દેવરાજનો પરાભવ કરવાનો સકંપ છે તારે ત્યા જન્મેલો પુત્ર સુવર્ણ ધીવી એવા નામથી જગતમા પ્રસિદ્ધ થશે અને તેની કાતિ દેવરાજ(ધંદ્ર)ના સરખી જ થશે, પરંતુ તારે તે પુત્રનું ધંદ્રથી રક્ષણ કરવું મહાત્મા પર્વત મુનિનું તે વાક્ય સાંભળીને સ્વજનરાજ તેને પ્રસન્ન કરતો જોતો 'હે મુનિ! ધંદ્રથી મારા પુત્રનું મૃત્યુ થાય, એમ કહી પણ ન થયું જોઈએ, પણ આપના તપના પ્રભાવથી મારો પુત્ર ભલે દીર્ઘાયુ થાય' સ્વજને આમ કહ્યું તોપણ પર્વતમુનિએ ધંદ્રનું કલ્યાણ કરવાની ઇચ્છાથી કંઈ પ્રત્યુત્તર આપ્યો નહિ પછી દીન અવસ્થામા ઊભેલા રાજા સ્વજન સામે જોઈને જ મે કહ્યું કે, 'હે મહા રાજા! તારો પુત્ર જ્યારે મરણસ કટમા આવી પડે, ત્યારે તું મારું મરણ કરજે, એટલે હું તને તારા પુત્રના દર્શન કરાવી આપીશ તારો પ્રિય પુત્ર કદાચ ત્રેતારાજનને સ્વાધીન થઈ ગયો હશે, તોપણ હું તને તેની પાસેથી પાછો લાવી આપીશ, માટે હે રાજા! તું શોક કર મા' ૧૩-૨૧

હે યુધિષ્ઠિરાજા! આમ કહીને અમે બન્ને જણા યથેષ્ઠ સ્થાને ચાલ્યા ગયા હતા અને સ્વજન રાજા પણ પ્રસન્ન થઈને પોતાના રાજમહેલ તરફ રવાના થઈ ગયો ૨૨ પછી કેટલોએક સમય જતા રાજર્ષિ સ્વજને ત્યા તેજથી બંને બળતો હોય તેવો મહાવીર્યવાન પુત્ર ઉત્પન્ન થયો અને તે તળાવડી ના જેમ ડમળ વૃદ્ધિ પામે તેમ પ્રતિદિન વધવા લાગ્યો હે કુરુશ્રેષ્ઠ રાજા! તે કુમારનું 'કાચન

ધીવી' એવું નામ યથાર્થ જ હતું, જેથી સર્વને આશ્ચર્યજનક હોઈને લોકમા તે અત્યંત પ્રસિદ્ધ થઈ ગયું હતું પછી કેટલોએક સમય ગયો, એટલે 'મહર્ષિ' પર્વતના વરદાનથી સ્વજનરાજને ત્યા મહાતેજસ્વી પુત્ર થયો 'હે' એ વાતની દેવેન્દ્રને ખબર પડી. જૃહસ્પતિનો મત લેતા જણાયું કે, તે કુમાર જો મોટો થશે તો મારો પોતાનો જ પરાભવ કરનાર થશે આમ ભયભીત થઈને વૃત્તક્રતા ધંદ્ર રાજકુમાર કાચનધીવીના ઊદ્રોને ભેગા લાગ્યો એક દિવસ તેણે પોતાની પાસે સાક્ષાત્ મૂર્તિમત થઈને રહેનારા પોતાના દિવ્યાત્મ વળને આજ્ઞા કરી કે, 'બ્યાધનું સ્વરૂપ ધારણ કરીને આ રાજપુત્રને મારી નાખજે, કારણ કે હે વળ! સ્વજન રાજાનો આ પુત્ર જો મોટો થઈ જશે તો પરાક્રમથી મારો પરાભવ કરશે' આમ પર્વત મુનિએ પણ એ કુમાર ના સંબંધમા સ્વજન રાજાને કહ્યું છે 'ધંદ્રે એ પ્રમાણે આજ્ઞા આપી, એટલે શત્રુઓના નગરને જીતનાર તે વળ મૃજયના કુમારનું છિદ્ર શોધતું નિગતર તેની પાછળ ફરવા લાગ્યું આ તરફ સ્વજન રાજા પણ ધંદ્ર સમાન કાતિવાળા તે પુત્રને પ્રાપ્ત કરીને હર્ષસપ્ત થઈ સર્વ અતપુરની સાથે નિત્ય વનમા જ રહેવા લાગ્યો ૨૩-૩૦ તે પછી એક દિવસે ગંગા નદીના તટ પર આવેલા નિર્જન અરણ્યમા રાજકુમાર સુવર્ણધીવી પોતાની ધાવમાતા ની સાથે રમતો રમતો દોડી ગયો ૩૧ તે સમયે એ બાળક પાંચ વર્ષની વયનો થયો હતો, પરંતુ તેનામા એક મોટા હાથીના સરખું પરાક્રમ નેવામા આવતું હતું તે કુમાર આડોઅવળો વૃક્ષોની ધગ-રમવા લાગ્યો, તેવામા એકાએક કદી આવેલા જે

રૂઢનધ્વનિને સાંભળીને રાજા સંજય હાવડોળાવડે.
 બનીને પોતે-બને જ ત્યાં દોડી આવ્યો.^{૩૫} ત્યાં
 આવીને તેણે જોયું તો વાઘે સ્વસ્તી પીધેલો રાજ-
 કુમાર સુવર્ણધીવી આકાશમાંથી ખરી પડેલો
 ચંદ્રની પેઠે પ્રાણ અને આનંદથી રહિત યજ્ઞને
 પૃથ્વી પર પડ્યો હતો.^{૩૬} આ રીતે રુદ્રિયથી ખર-
 ડાયલા પોતાના પુત્રને જોતાં જ રાજા સંજય
 મનમાં ઘણો જ પીડાવા લાગ્યો અને કુમારને
 ખોળામાં લઈને આતુર સ્થિતિએ વિલાપ કરવા
 લાગ્યો.^{૩૭} રાજા સંજયને એ રીતે વિલાપ કરતો
 સાંભળ્યો, એટલે તે કુમારની માતાએ પણ રડતી
 રડતી શોકથી કૃશ થઈ જઈને તે પ્રદેશ પર દોડી
 આવી.^{૩૮} પછી સૂન્યશબ્દોએ તે સમયે મારું જ
 સ્મરણ કર્યું, જેથી હું તેણે ચિંતન બાણી લઈને
 એકદમ તેની પાસે પ્રત્યક્ષપણે ગયો.^{૩૯} હે યુધિષ્ઠિર
 રાજા! તેની પાસે જઈને મેં તેનો શોક દૂર કરવા
 માટે તેજ સોળ રાજાઓનું ચરિત્ર કહી સંભળાવ્યું
 હતું કે, જે ચરિત્ર તમારી પાસે શ્રીકૃષ્ણે કહ્યું છે.^{૪૦}
 અને પછી ઇંદ્રની સંમતિ લઈ તે રાજકુમાર સુવર્ણ-
 ધીવીને મેં છાવતો પણ કર્યો હતો. માટે કહેવાનો
 સારાંશ એ છે કે, જે થવાનું હોય તે થાય જ છે,
 તેને કોઈ અન્યથા કરી શકતું નથી.^{૪૧} મહાયાશસ્વી
 કુમાર સુવર્ણધીવી છાવતો થયો, તે પછી તેણે
 પોતાનાં માતાપિતાના ચિત્તને પ્રસન્ન કર્યું હતું.^{૪૨}
 અને હે રાજા! સૂન્યશબ્દના સ્વર્ગવાસ પછી
 ભયંકર પરાક્રમ કરનારા તે કુમારે અગિયારસો
 વર્ષ પર્વત પોતાના પિતાના રાજ્યનું પાલન કર્યું
 હતું;^{૪૩} એટલું જ નહિ પરંતુ મહાતપસ્વી તે
 રાજકુમારે પુષ્કળ દક્ષિણાવાળા અનેક યજ્ઞો કરીને
 દેવોનું યજ્ઞન કર્યું હતું. દેવોને તથા પિતૃઓને
 તૃપ્ત કર્યો હતા અને કુળની વૃદ્ધિ કરનારા ઘણા
 પુત્રો ઉત્પન્ન કર્યા પછી તે કાળધર્મને પાગ્યો
 હતો;^{૪૪} માટે હે રાજેન્દ્ર! તમે પણ ઉત્પન્ન
 થયેલા આ શોકને મનમાંથી દૂર કરો અને કૃષ્ણ
 તથા મહાતપસ્વી વ્યાસ યુનિના કહેવા પ્રમાણે
 વર્તીને પૂર્વજોની પરંપરાથી પ્રાપ્ત થયેલા રાજ્યા
 મન પર બેસો ને સર્વ રાજ્યકારભાર ઉઠાવી પવિત્ર
 એવા મોટા મોટા યજ્ઞો કરો, જેથી તમે ઇષ્ટલોકને
 પામશો.^{૪૫}

અધ્યાય ૩૨ મો

રાજાઓનું કર્તવ્ય

॥ વંશપાતન સ્વાચ ॥

તૂર્ણાંભૂતં તુ રાજાનં શોચમાનં યુધિષ્ઠિરમ્ ।

તપસ્વી ધર્મતત્ત્વજ્ઞઃ કૃષ્ણદ્વિપાયનોઽન્વિતઃ ॥ ૧ ॥

વંશપાતન બોલ્યા : હે જનમેજયરાજા!
 નારદનાં પૂર્વેક્ષત વાક્યો સાંભળીને પણ રાજા યુધિષ્ઠિર
 શોક કરતા શાંત બેસી રહ્યા; એટલે ધર્મનાં તત્ત્વ-
 ને બાણનારા તપસ્વી વ્યાસમુનિ તેમને ઉપદેશ
 આપવા લાગ્યા.^૧

વ્યાસ બોલ્યા : હે કમળતપન યુધિષ્ઠિરરાજા!
 પ્રભાઓનું પાલન કરવું તે રાજાઓનો ધર્મ છે
 અને ધર્મ પ્રમાણે વર્તનારા રાજાઓ સ્વધર્મને જ
 નિત્ય પ્રમાણ માને છે.^૨ માટે હે રાજા! તમે તમારા
 ધર્મ પ્રમાણે વર્તો અને પૂર્વજોની પરંપરાથી આવેલા
 રાજ્યનું પાલન કરો. વેદનો સનાતન કાળનો એ જ
 નિશ્ચય છે કે, તપ કરવું તે બ્રાહ્મણોનો નિત્યધર્મ
 છે; તેમ જ હે ભરતશ્રેષ્ઠ! અનાદિ કાળથી આવ્યું
 આવેલું તપશ્ચરણ બ્રાહ્મણોને જ સ્વધર્મ તરીકે
 પ્રમાણ હોય છે અને તે સર્વ ધર્મનું રક્ષણ કરનાર
 તો ક્ષત્રિય જ છે.^૩ જો કોઈ વિધવાસક્ષત પુરુષ રાજ-
 શાસનનું ઉલ્લંઘન કરે તેને લોકવ્યવહારનો વિદ્વાતક
 બાણી રાજાએ બાહુબળનથી દેદ પકડીને શિક્ષા
 કરવી બેઈએ.^૪ રાજાએ પ્રમાણભૂત ધર્મથી વિરુદ્ધ
 વર્તનાર અને મોહવશ થઈને પાપકર્મ કરનાર
 પોતાના સેવકને, પુત્રને અથવા તપસ્વીને કે હરકોઈ
 ને પણ તે તે યોગ્ય પગલાં લઈને દેદ પકડવા
 બેઈએ અથવા દાર મારી નાખવા બેઈએ, દારણ કે
 રાજાઓનો તે ધર્મ છે; છતાં પણ કોઈ રાજા તે
 સ્વધર્મથી બે વિરુદ્ધ વર્તે છે તો પાપનો જ ભોક્તા
 બને છે.^૫ વિનાશ પામતા ધર્મનું જે રાજા રક્ષણ
 કરતો નથી, તે કેવળ ધર્મહત્યારો જ ગણાય છે.
 તેથી તમે એ ધર્મહત્યારાઓનો જ (દૈરવોનો)
 તેઓના પરિવારની સાથે નાશ કરીને સ્વધર્મ પ્રમાણે
 જ વર્ત્યો છો તો પછી હે પાંડુપુત્ર! તમે શોક શા
 માટે કરો છો? રાજાએ તો હુકોને શિક્ષા કરવી જ
 બેઈએ; નિરંતર દાન આપવું બેઈએ અને પ્રભ-
 ળાનું ધર્મપૂર્વક રક્ષણ કરવું બેઈએ.^૬

યુધિષ્ઠિર બોલ્યા : હે તપોધન ! આપ જે વચન કહો છો તેમાં મને લેશમાત્ર શંકા નથી; કારણ કે આપ સર્વ પ્રકારના ધર્મોને જાણો છો તેથી આપને ધર્મનું સ્વરૂપ પરોક્ષ નથી; ^{૧૦} પરંતુ મેં રાજ્ય જેવા તુચ્છ કારણને માટે આ યુદ્ધમાં અનેક અવધ્ય મહાપુરુષોનો ધાત કરાવ્યો છે, તે મારાં કર્મો મને ખાળી નાખે છે, હાય ! મારા હૃદયને ખાખ કરી નાખે છે. ^{૧૧}

બ્યાસ બોલ્યા : હે ભારત ! આ જગતમાં પુણ્યપાપરૂપ કર્મોનો કર્તા કોણ ? ઈશ્વર કર્તા છે ? જીવ કર્તા છે ? સ્વભાવ કર્તા છે ? કે જન્માંતરીય કર્મોનાં ફળ કર્તા છે ? ^{૧૨} જો ઈશ્વર કર્તા હોય તો એમ જ સિદ્ધ થાય છે કે, હરકોઈ પુરુષ ઈશ્વરની પ્રેરણાથી જ શુભાશુભ કર્મ કરે છે, તેથી તે કર્મોનું ફળ ઈશ્વરને જ મળવું જોઈએ. ^{૧૩} જેમ દષ્ટાંત તરીકે કોઈ એક પુરુષ વનમાં જઈને કુહાડા વતી વૃક્ષ કાપે છે, પણ તેનું પાપ તે કાપનારને લાગે છે, નહિ કે છેદનક્રિયામાં તેના સાધનભૂત કુહાડાને તેનું પાપ લાગે છે. ^{૧૪} અહીં કદાચ તમે એમ કહેશો કે, તે કુહાડો તો જરૂર છે તેથી તેને પાપ લાગવું નથી; પણ ઈશ્વરપ્રેરિત જીવ તો ચેતન છે, માટે તેને અવશ્ય પાપ લાગવું જોઈએ. હા, એ વાત ખરી છે. તો પછી એમ જ માનવું જોઈએ કે, વૃક્ષને કાપવાથી લાગેલું પાપ કુહાડાને તો શું પરંતુ કુહાડાના બનાવનાર લુહારને પણ તે પાપ લાગવું જોઈએ અને કુહાડો હાથમાં લઈ કાપનારા પુરુષને તો પાપનો લેશમાત્ર સંબંધ નહિ રહે; કારણ કે એકે કરેલા પાપનું ફળ બીજાને પ્રાપ્ત થયે; માટે હે કુંતાપુત્ર ! તે સિદ્ધાંત યુક્તિયુક્ત નથી, જે એકના પાપફળને બીજાએ ભોગવવું પડે ! વાસ્તવિક રીતે તો તમારે ઈશ્વરને જ પુણ્યપાપનું ફળ અર્પણ કરી દેવું જોઈએ અને તમારે નિર્લેપ રહેવું જોઈએ. હવે કદાચ એમ માનીએ કે, પુણ્યપાપનો કર્તા જીવ છે, એ સિવાય બીજો કોઈ નથી, તો આ માન્યતામાં પણ શુભાશુભ કર્મનાં ફળોના નિયંતા કોઈ નહિ હોવાથી તમને કેનો લાય લાગે છે ? વળી તમે તો આ શુભ કૃત્ય જ કર્યું છે, પરંતુ અશુભ કૃત્ય કર્યું હોય તોપણ તમને તેનું ફળ આપનાર કોણ છે ? અને હે રાજા ! સત્ય વાત તો એ જ છે

કે, કોઈ પણ પુરુષ દેવનું કદી ઉલ્લંઘન કરી શકતો નથી, તેથી કુહાડો બનાવનાર પુરુષને તે કુહાડાવતી કાપનાર પુરુષ કરેલું પાપ જેમ લાગતું નથી, તેમ દેવપ્રેરિત પુરુષને આ જન્મમાં કરેલાં પુણ્યપાપ સાથે ફળસંબંધ રહેતો નથી. ^{૧૫-૧૮} અથવા હે રાજા ! સર્વ કર્મોનો કર્તા સ્વભાવ જ છે, આમ જો માનતા હો તોપણ તમને પુણ્યપાપનો સંબંધ ઘટી શકતો જ નથી; કારણ કે સ્વભાવને કર્તા માનનારાઓના મતમાં જીવને ભૂતકાળમાં કે ભવિષ્યકાળમાં શુભાશુભ સાથે સંબંધ જ હોતો નથી, માટે તે રીતે તમારો ચોક્ક વૃથા જ છે. ^{૧૯} હવે સ્વભાવવાદને અનુસરતાં લોકનાં પુણ્યપાપના સંબંધની વ્યવસ્થા સિદ્ધ થઈ શકતી નથી, આમ માનીને તમે પુણ્યપાપની જો વ્યવસ્થા કરવા ઇચ્છતા હો તો તમારે ધર્મ-અધર્મ તરફ જ દષ્ટિ કરવી પડશે; અને તે ધર્મ-અધર્મનું યથાર્થ સ્વરૂપ શાસ્ત્ર દ્વારા જ તમારે જાણવું પડશે. તો શાસ્ત્ર તો કહે જ છે કે, ઉદ્ધત પુરુષોને શિક્ષા કરવી તે રાજાઓનો શાસ્ત્રાનુકૂલ અને લોકાનુકૂલ પરમ ધર્મ છે. ^{૨૦} હે ભારત ! તમે કદાચ એમ કહેશો કે, લોકાનુકૂલ યોગ્ય રીતે શાસન કરવા છતાં પણ સ્થળે સ્થળે શુભ-અશુભ કર્મો થતાં જોવામાં આવે છે અને તેઓનાં શુભ-અશુભ ફળ પણ પ્રાપ્ત થાય છે, માટે મને તો અહીં અનશ્વન લઈને પ્રાણત્યાગ કરવાનું વધારે યોગ્ય લાગે છે; ^{૨૧} પણ આમ કહેવું તે યોગ્ય નથી; કારણ કે હે રાજસિંહ ! પાપકર્મ કરવાથી જ પાપવૃત્તિરૂપ અશુભ ફળ ઉત્પન્ન થાય છે, આમ સમજીને તમારે પાપમૂલક કર્મોના ત્યાગ કરવો અને શોકને મનમાંથી દૂર કરવો. ^{૨૨} જોકે તમારો ક્ષાત્રધર્મ સામવાદ અથવા નિંદ છે, તોપણ સ્વધર્મ પ્રમાણે વર્તવું એ જ યોગ્ય છે; પરંતુ આત્મહત્યા કરવી તે યોગ્ય નથી. ^{૨૩} હે કુંતાપુત્ર ! પુરુષોએ કરેલાં અશુભ કર્મો માટે શાસ્ત્રોમાં પ્રાયશ્ચિત્ત કહેલાં છે, તેઓને શરીર ધારણ કરનારા પુરુષ જ (જીવ તો પુરુષ જ) કરી શકે છે; પરંતુ શરીરનો ત્યાગ કરનાર પુરુષ કરી શકતો નથી; ^{૨૪} માટે હે રાજા ! તમે જો જીવતા હશો તો પ્રાયશ્ચિત્ત કરી શકશો, પરંતુ પ્રાયશ્ચિત્ત કર્યો વિના પ્રાણનો ત્યાગ કરશો તો પરલોકમાં ગયા પછી જરૂર પસ્તાશો. ^{૨૫}

અધ્યાય ૩૩ મો

કાળ જ સર્વનો ભક્ષક છે

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

હતા: પુત્રાથ પૌત્રાથ આતર: પિતરસ્તથા ।

શ્વશુરા ગુરુવૈષ્વ માતુલાથ પિતામહા: ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિર બોલ્યા : હે પિતામહ વેદવ્યાસ !
મેં એકલાએ રાત્ર્યમા હ્રુધ થઈને પુત્રોનો, પૌત્રોનો,
ભાઈઓનો, પિતાઓનો, સસરાઓનો, શુરુઓનો,
મામાઓનો, પિતામહોનો. મહાત્મા-ક્ષત્રિયોનો,
સંબંધીઓનો, સુદૃઢોનો, મિત્રોનો, ભાણેજોનો,
જ્ઞાતિઓનો તથા બીજા અનેક જુદા જુદા દેશોમા
થી આવેલા રાજાઓનો ઘણુ કાઠી નાખ્યો છે.^{૧-૩}
અરે ! જે રાજાઓ નિત્ય ધર્મોચ્ચરણ કરનાર હતા,
વારંવાર સોમરસતું પાન કરી સોમયાગ કરનારા
હતા અને વીર હતા, તે રાજાઓનો સંહાર કરીને
હું કયા નિંદ્ય લોકમા જઈશ, તે કહી શકાતું નથી.^૪
હે તપોધન ! તે તે શ્રીમાન રાજસિંહોથી શૂન્ય થયેલી
આ પૃથ્વીનો મને જ્યારે વિચાર આવે છે, ત્યારે હું
બળીને ભસ્મ થઈ જાઉં છું.^૫ હાય ! પોતાના પતિઓ,
પુત્રો અને ભાઈઓથી રહિત થઈ પડેલી તે તે ઉત્તમ
શ્રીઓની હવે શી દશા થશે ?^૬ હે પિતામહ !
જ્ઞાતિઓનો આ ઘોર સંહાર જોઈને તથા સેકડો
અને કરેડો પુરુષોને આયુદ્ધમાં મરણ પામેલા જોઈને
મને ઘણો સંતાપ થાય છે.^૭ આ યુદ્ધમાં મરણ
પામેલા સર્વ મહાપુરુષોની શ્રીઓ યાદવો સાથે મળી
ને સર્વનો વિનાશ કરનારા અમને કૂંપાંડવોને ગણો.
દેશે-અમારા નામનાં છાત્રિયાં લેશે. રે ! બિચારી
કૃથ થઈને પૃથ્વી પર પછડાઈ પડશે.^૮ અહંસોસ !
બીજા ઘણી શ્રીઓ તો પોતાના પિતાઓને, ભાઈ-
ઓને, પતિઓને તથા પુત્રોને નહિ જોઈને રનેહને
લીધે પ્રાણત્યાગ કરશે, પોતાના સંબંધીઓની
પાછળ જ પરડેકમાં પ્રયાણ કરી જશે. હે શ્રેષ્ઠ
બ્રાહ્મણ ! આ હું કહું છું તે મત્ય છે, એમાં લગાદે
સંશય નથી; ધર્મતું સ્વરૂપ ઘાતું સૂક્ષ્મ હોય છે
જેથી અમે ઘણી શ્રીઓની હત્યાના પાતકને પ્રાપ્ત
થઈશું.^{૯-૧૦} અમે અમારા સુદૃઢોને ઘાત કરીને
અનંત પાપ કર્યું છે, તેથી અવશ્ય અમે જીવે મરનકે
નરકના ખાડામાં પડીશું.^{૧૧} હે મહર્ષિ ! અમારો

તો હવે નિશ્ચય થઈ ગયો છે કે, ઉચ તપશ્ચર્યા
કરીને અમે અમારાં શરીરોનો ત્યાગ કરીશું,
તોપણ સર્વ આશ્રમોમાંથી કયો આશ્રમ વધારે ઉત્તમ
છે ? અને કયા આશ્રમમાં રહેવાથી અમે પૂવોક્ત
દોષોથી મુક્ત થઈ શકીએ, તે મને કહો.^{૧૨}

વૈશંપાયન કહે છે : હે જનમેજય ! યુધિષ્ઠિરતું
એ વાક્ય સાંભળ્યા પછી દ્વૈપાયન-બ્રાહ્મણ
યુદ્ધિપૂર્વક ખૂબ વિચાર કરીને તેમને કહેવા લાગ્યા.^{૧૩}

વ્યાસ બોલ્યા : હે રાજન્ ! ક્ષાત્રધર્મતું
સ્મરણ કરી તમે જોડ કરો મા. હે ક્ષત્રિયશ્રેષ્ઠ !
આ સર્વ ક્ષત્રિયો સ્વધર્મોનુસાર યુદ્ધ કરીને મરણ
પામ્યા છે.^{૧૪} તેઓ બધા ક્ષત્રિયો પુષ્કળ રાત્ર્ય
લક્ષ્મી માટે ઈચ્છા રાખતા હતા અને પૃથ્વી પર
મહાન યથા ફેલાવવાની આકાંક્ષા રાખતા હતા;
પરંતુ તેઓ બીજાઓનો પ્રાણ હરી લેવા તત્પર
થયા તેથી પોતાના અપરાધને લીધે જ કાળયોગે
મરણ પામ્યા છે.^{૧૫} તેઓમાંથી કોઈ એકનો પણ
તમે નાશ કર્યો નથી, અર્જુનને નાશ કર્યો નથી કે
ભીમસેને, નકુલે અથવા સહદેવે પણ નાશ કર્યો
નથી; પરંતુ કાળે જ તે સર્વ દેહધારીઓના પર્થાંય-
ધર્મ પ્રમાણે પ્રાણ લીધા છે.^{૧૬} સર્વ પ્રજાઓનાં
કર્મોનો સાક્ષી ભૂતકાળ એટલો બધો કૂંર છે કે,
પોતાનાં માતાપિતા ઉપર પણ તે કઠી કૃપા કરતો
નથી, માટે તે કાળે જ સર્વનો સંહાર કર્યો છે.^{૧૭}
હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! આ યુદ્ધ તો તેઓ બધાના
નાશમાં માત્ર નિમિત્તભૂત જ હતું. વારતવિક દૃષ્ટિએ
તો કાળ જ સર્વ પ્રાણીઓને માંહોમાંહે લગાવી મારે
છે, એ તેની એક સર્વનિયંત્રી સત્તા છે.^{૧૮} તમે
જાણો કે, પુરુષપાપનો સાક્ષી કાળસ્વરૂપ ઈશ્વર
હરકોઈ પ્રાણીને તેનાં કર્મ પ્રમાણે જ સુખદુઃખાદિ
શુભાશુભ ફળને આપે છે; અર્થાત્ જીવે કરેલાં
કર્મો જ સુખ તથા દુઃખરૂપે પરિણમે છે, માટે કર્મ જ
સર્વને યથાયોગ્ય ફળ આપતું હોવાથી ઈશ્વરની
અંશ વિષમતા અથવા નિર્દયતા આદિ દોષો ઘટી
શકતા નથી.^{૧૯} હે મહાબાહુ યુધિષ્ઠિરરાજા ! આ
યુદ્ધમાં જેઓ મરણ પામ્યા છે, તેઓનાં કર્મો જ
તેઓનો વિનાશ કરવામાં કારણભૂત હતાં કે જે
કર્મો વડે તેઓ કાળને સ્વાધીન થયા છે, તેનો તમે
વિચાર કરો.^{૨૦} અરે ! તમે પોતે તમારો જ

વિચાર કરેને, કે જે તમે નિત્ય શાંતવ્રતમાં જ એકનિષ્ઠ છો છતાં તમે તે કાળના દબાણથી આવું હિંસક કર્મ કરી બેઠા છો; અર્થાત્ આ બધું કાળના માહાત્મ્યથી જ બનેલું છે.^{૨૧} જેમ સુધારે બનાવેલું ચંત્ર તેના પ્રવર્તકના વશમાં રહીને કાર્ય કરે છે, તેમ આ સર્વ જગત કાળ સહચરિત કર્મના વશમાં રહીને કાર્ય કર્યાં કરે છે.^{૨૨} પુરુષની જગતમાં જે રીતે ઉત્પત્તિ થાય છે, તે રીતે જ કોઈ જાતનાં નિમિત્ત વિના તેનો સ્વતઃ નાશ થાય છે; માટે તેનો હર્ષશોક કરવો બ્યથા છે;^{૨૩} છતાં પણ તમારા મનમાં 'મેં જ સર્વનો નાશ કર્યો છે' આવી અસત્ય બ્રાંતિ પ્રવેશ કરી ગઈ હોય તો તે બ્રાંતિજન્ય પાપભાવનાની નિવૃત્તિ કરવા માટે તમે પ્રાયશ્ચિત્ત કરો.^{૨૪} વળી હે પાથ! આપણે સાંભળીએ છીએ કે, પૂર્વે દેવો તથા અસુરો વચ્ચે મહાન યુદ્ધ થયું હતું. દેવો મોટા ભાઈ હતા અને અસુરો નાના ભાઈ હતા; તોપણ તેઓની વચ્ચે રાજ્યલક્ષ્મીના નિમિત્તે મહાન વિરોધ ઊભો થયો હતો. તેઓનું યુદ્ધ બગીચા હાલર વર્ષ પર્થત આદ્યું હતું અને તેમાં અતે લોહીથી રેખા એમ થઈ ગયેલી પૃથ્વીને મહાસમુદ્રમાં ડુબાવી દઈ દેવોએ દૈત્યોને મારી નાખ્યા હતા અને સ્વર્ગનું રાજ્ય મેળવ્યું હતું.^{૨૫-૨૭} તેમ જ પૂર્વે વેદપારંગત એવા બ્રાહ્મણો પૃથ્વીને મેળવીને ગર્વથી છકી ગયા હતા, જેથી તેઓએ અસુરોને સહાય આપી યુદ્ધ માટે તૈયાર કર્યા હતા. જેને લીધે 'શાલાવૃક' એવા નામથી ત્રણે લોકમાં પ્રસિદ્ધ થયેલા એંશી હાલર અસુરોને દેવોએ મારી નાખ્યા હતા.^{૨૮-૨૯} મતલબ-કહેવાનો ભાવ એ છે કે, જે દુરાત્માઓ ધર્મનો નાશ કરી અધર્મની પ્રવૃત્તિ કરવા ઇચ્છતા હોય તેઓને દેવોએ જેમ દૈત્યોને મારી નાખ્યા હતા, તેમ મારી જ નાખવા ભેઈએ;^{૩૦} એટલું જ નહિ પણ શાસ્ત્રની ત્યાં સુધીની આજ્ઞા છે કે, કુળમાં એકનો નાશ થવાથી બે સર્વ સુખી થતાં હોય તો તે એક (દુષ્ટ) પુરુષને મારી નાખવો અને કોઈ એક દુષ્ટતાભરેલા કુળનો નાશ થવાથી આખા દેશને સુખ મળતું હોય તો બેઘઠકપણે તે કુળનો નાશ કરી નાખવો; કારણ કે તેમ કરવાથી ધર્મનો નાશ થતો નથી.^{૩૧} હે રાજા! કોઈ સમયે એવું

બને છે કે, સ્થૂલદંડિએ દેખાતો અધર્મ પણ સૂક્ષ્મદંડિએ ધર્મસ્વરૂપ થઈ પડે છે અને કોઈ સમયે સ્થૂલદંડિએ દેખાતો ધર્મ પણ તત્ત્વદંડિએ અધર્મસ્વરૂપે પરિણમે છે; માટે વિદ્વાન પુરુષે ધર્મ તથા અધર્મનું સ્વરૂપ શાસ્ત્ર દ્વારા જાણવું ભેઈએ.^{૩૨} હે ભરતવંશી પાંડુપુત્ર! આ રીતે તમે પણ સ્થૂલદંડિએ અધર્મવર્તન કરીને પણ સૂક્ષ્મદંડિએ ધર્મવર્તન કર્યું છે, એટલે કે તમે દેવોએ ચાલુ કરેલા પ્રાચીન માર્ગમાં ગયા છો; માટે તમારા આત્માને સ્થિર કરો. તમને વધારે શું કહેવું? તમે તો શાસ્ત્રોનાં તત્ત્વને જાણો જ છો.^{૩૩} હે પાંડવશ્રેષ્ઠ! તમે નિશ્ચય જાણો કે, તમારા જેવા ધર્માત્મા અને સદાચારી પુરુષો કદી પણ નરકમાં જતા નથી, માટે હે પરંતપ! તમારા આ ભાઈઓને તથા સુહૃદોને શાંત કરો.^{૩૪} જે પુરુષ પાપી ભાવનાથી પ્રેરાઈને પાપકાર્યનો આરંભ કરે છે અને આરંભ કર્યા પછી પણ તે કાર્ય કરતાં મનમાં તેવી પાપી ભાવના રાખે છે તથા તે કાર્ય કર્યા પછી પણ પશ્ચાત્તાપ કર્યા વિના ઊલટો નિર્લજ્જ થઈને ક્યારે કરે છે, તે પુરુષને જ તે પાપકાર્યનું ફળ અવશ્ય મળે છે; એટલું જ નહિ પરંતુ તેને યુદ્ધ કરવા માટે શાસ્ત્રમાં કોઈ સ્થળે પ્રાયશ્ચિત્ત કહેવામાં આવ્યું નથી અને તે પુરુષના પાપકર્મનો કદી હાસ પણ થતો નથી.^{૩૫-૩૬} પણ તમે તો આ યુદ્ધના આરંભસમયથી જ યુદ્ધ ભાવનાથી ભાવિત છો; વગી તમે જે આ યુદ્ધ કર્યું છે તે પણ કેવળ બીજાઓના (દુર્યોધન આદિના) દોષને લીધે જ કર્યું છે અને પેતાની ઇચ્છા ન હતી છતાં આવું યુદ્ધકર્મ કરીને તમે પશ્ચાત્તાપ જ કરો છો; માટે તમે દેહચ્ચત્ર દોષપાત્ર નહોતો તોપણ હં મહારાજ! તમને એક થતો હેર ને

ગણેથી વીંટાઈ ને સર્વે મિશ્રાઓને પ્રકાશમાન કરતા
 શેભી રહ્યા છે, સ્વર્ગલોકમાં પૂજ્ય છે, અપ્સરા-
 ઓથી સેવાય છે અને દેવેના રાજ યર્થ ઋષિઓ
 તથા દેવેથી ઉપાસાય છે.^{૪૦૪૧} હે નિર્દોષ રાજ !
 તમે આ પૃથ્વીને પરાક્રમથી પ્રાપ્ત કરી છે તથા
 પરાક્રમથી જ સ્વર્ગના રાજ્યોને તમે છુટ્યા છે;^{૪૨}
 માટે હવે મર્વ સુદૃઢોને સાથે લઈ તમે તે મરણ
 પામેલા રાજ્યોના રાજ્યોમાં જાઓ અને તેઓના
 ભાઈઓનો, પુત્રોનો અથવા પૌત્રોનો તેઓના રાજ્યા
 સનો પર અભિષેક કરો.^{૪૩} વળી તે તે રાજ્યોમાં
 જે સ્થળે હુલ અતપુરમાં જ રહેનારા જે બાળ
 રાજકુમારો હોય, તેઓને શાંતિનનક વચનો કહીને
 તમે શાંત પાડો તથા મર્વ પ્રધાનમંડળનું રંજન
 કરી આખી પૃથ્વીનું રક્ષણ કરો.^{૪૪} આ સુદૃઢ
 મરણ પામેલા રાજ્યોમાં જેઓને કુમાર ન હોય
 તેઓની કન્યાઓનો પણ રાજ્ય ઉપર અભિષેક
 કરો, જેથી વિપયચરત ચિત્તવાળો સર્વ સ્ત્રીવર્ગ
 શોડને ત્યાગ કરી દેશે.^{૪૫} હે ભારત ! આ રીતે સર્વ
 રાજ્યોમાં શાંતિ પાઘરી દીધા પછી પૂર્વે જેમ
 વિજયી બનેલા ઇંદ્રે અશ્વમેધ યજ્ઞ કર્યો હતો, તેમ
 તમે પણ અશ્વમેધ યજ્ઞ કરો.^{૪૬} હે ક્ષત્રિયશ્રેષ્ઠ !
 સુદૃઢ મરણ પામેલા તે મહાત્મા ક્ષત્રિયો શોક
 કરવા યોગ્ય નથી. તેઓ કાળના બળથી મોહિત
 થઈને પોતપોતાનાં કર્મોને લીધે જ નાશ પામ્યા
 છે.^{૪૭} હે ભારત ! તમે ક્ષાત્રધર્મ પ્રાપ્ત કર્યો છે, વળી
 નિષ્કંટક એવું રાજ્ય પણ મેળવ્યું છે; તો પછી હવે
 તમારે સ્વધર્મનું જ રક્ષણ કરવું જોઈએ; કારણ કે
 પગલોકમાં ગયા પછી તમારો ધર્મ જ તમને શ્રેય
 સ્કર થઈ પડશે.^{૪૮}

હિ શ્રીમદ્દાભારતમાં શાંતિપર્વનાં રાજધર્માનુશાસન-
 પર્વમાં 'ક ૧૪ સર્વનો ભક્ષક છે' નામનો
 અધ્યાય ૩૩નો સમાવેશ

અધ્યાય ૩૪મો

પાપપુણ્યવિચાર

॥ દુષિરિ રાગ ॥

પાપિ કૃત્વેદ કર્માપિ પ્રાપ્યશિત્તીયને નરઃ ।

કિં કૃત્વા મુચ્યન્તે તપ્ર તન્મે ત્રિહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

દુષિરિ પૃથુઃ હે પિતામહ વેદવ્યાસ ।

પુરુષ કયાં કર્મો કરીને પ્રાપ્યશિત્તનો લોકતા બને
 છે અને શું કર્મ કરવાથી તે પાપથી મુક્ત થાય છે,
 તે મને કહો.^૧

વ્યાસ બોલ્યા : હે રાજ ! શાસ્ત્રોક્ત કર્મ
 નહિ કરવાથી તથા શાસ્ત્રનિષિદ્ધ કર્મોનું આચરણ
 કરવાથી પુરુષ પ્રાપ્યશિત્તનો લોકતા બને છે; અર્થાત્
 તે પાપ દૂર કરવા માટે તેણે પ્રાપ્યશિત્ત કરવું જોઈએ.
 વળી જે પુરુષ બ્રહ્મચારી હોવા છતાં સૂર્યોદય
 પહેલાં ઊઠતા નથી તથા સૂર્યાસ્ત પહેલાં સૂઈ
 જાય છે, તેણે પણ પ્રાપ્યશિત્ત કરવું; તેમ જેના
 નખ તથા દાંત આપોઆપ કાળા પડી ગયા હોય
 તે પુરુષે પૂર્વજન્મમાં સુવર્ણ ચોરું હોવું જોઈએ
 અને મધપાન કરેલું હોવું જોઈએ, માટે તેણે પણ
 આ જન્મમાં પ્રાપ્યશિત્ત કરીને પાપથી મુક્ત થવું
 જોઈએ.^{૨૧૩} મોટાભાઈની પહેલાં પરણી બેઠેલા નાના
 ભાઈએ, વચેટ ભાઈને જ કુંવારો રાખીને પરણેલા
 સૌથી મોટા ભાઈએ, બ્રહ્મહત્યારાએ, હરકોઈની
 નિંદા કરનારાએ, નાની બહેનનાં લગ્ન થઈ ગયા પછી
 તેની મોટી બહેનને પરણનારા પુરુષે, મોટી બહેન
 પરણી ન હોય છતાં તેની નાની બહેનને પરણનારા
 પુરુષે, બ્રહ્મચર્યવ્રતને ખંડિત કરનારા પુરુષે, દિવ
 તિનો વધ કરનારાએ, અપાત્રને દાન આપનારાએ,
 પાત્રને દાન નહિ આપનારાએ, આખા ગામનો
 નાશ કરનારાએ, માંસનો વ્યાપાર કરનારાએ, અગ્નિ-
 હોત્રીય અગ્નિનો ત્યાગ કરનારા બ્રાહ્મણે, પગાર
 લઈ વેદ શણાવનાર બ્રાહ્મણે, શુરુની તથા સ્ત્રીની
 હત્યા કરનારાએ, યજ્ઞ આદિ નિમિત્ત વિના પશુઓનો
 ઘાત કરનારાએ, બીજાના ઘરમાં આગ લગાડનારાએ,
 અસત્ય વ્યવહાર કરી આજીવિકા ચલાવનારાએ,
 શુરુનું અપમાન કરનારાએ તથા વ્યાવહારિક, નૈતિક
 અથવા ધાર્મિક નિયમનો ભંગ કરનારાએ શાસ્ત્રોક્ત
 પ્રાપ્યશિત્ત કરવું જોઈએ; કારણ કે એ બધાં પાપ
 કૃત્યો કરી તે પુરુષો પાપી બનેલા હોય છે.^{૨૨૮}

હે ગણ ! હવે વેદમાં તથા લોકમાં જે કર્મોને
 અકાર્ય ગણવામાં આવ્યાં છે, તેઓનું હું તમારી
 પામે વર્ણન કરું છું; તે તમે એકાગ્ર ચિત્તથી
 સાંભળો.^{૨૨૯} સ્વધર્મનો પરિત્યાગ, પરધર્મનો સ્વીકાર,
 યજ્ઞ કરવા માટે અનધિકારી શુદ્ધાદિકને યજ્ઞ કરા
 વવા, લસણ આદિ અભક્ષ્ય પદાર્થોનું ભક્ષણ કરવું,

પોતે રક્ષણ કરવા સમર્થ હોવા છતાં શરણે આવેલાનો પરિત્યાગ કરવો, પોષ્યવર્ગનું પોષણ નહિ કરવું; મીઠું, ગોળ, દૂધ, દહીં, ઘી વગેરે રસોનો વેપાર કરવો, પશુપક્ષીનો વધ કરવો, શક્તિ હોવા છતાં ગભાંધાન આદિ વૈદિક સંસ્કારો નહિ કરવા; ગૌત્રાસ, શ્વાનભાગ આદિ નિત્ય દાનો નહિ આપવાં, ‘હું તને આપીશ’ એમ પ્રતિજ્ઞા કરીને બ્રાહ્મણને દક્ષિણા નહિ આપવી, બ્રાહ્મણો ઉપર અત્યાચાર-આસર્વ વેદવિરુદ્ધ તથા લોકવિરુદ્ધ અકાર્યો છે, એમ ધર્મવેત્તા વિદ્વાનો કહે છે. ૧૦-૧૩ હે પુરુષવ્યાઘ્ર રાજા ! પિતાની સાથે વાદવિવાદ કરનાર પુત્ર, શુરુની જ સાથે વ્યભિચાર કરનાર શિષ્ય તથા ઋતુ કાળે પોતાની જી સાથે મૈથુન નહિ કરનાર પુરુષ પણ અધાર્મિક ગણાય છે. ૧૪ આવાં આવા ઘણાં કર્મોનું ધર્મશાસ્ત્રોમાં વિસ્તારથી તથા સંક્ષેપથી વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે કે, જે કર્મો નહિ કરવાથી તથા કરવાથી પુરુષને પ્રાચક્ષિત કરવું પડે છે. ૧૫ હવે આ પૂર્વોક્ત પાપકર્મોનું પણ જે જે નિમિત્તે આચરણ કરવાથી મનુષ્ય પાપી થતો નથી, તે તે નિમિત્તોનું તમારી પાસે હું વર્ણન કરું છું, તે તમે સાંભળો. ૧૬ વેદના પારને પામેલો એવો પણ કોઈ બ્રાહ્મણ હાથમાં શસ્ત્ર લઈને રણમાં મારી નાખવાની ઇચ્છાથી જો ધસી આવે તો તેને મારી નાખવો; અને તેમ કરવાથી તે પુરુષને બ્રહ્મહત્યા લાગતી નથી. ૧૭ હે કુંતીપુત્ર યુધિષ્ઠિર ! વેદોમાં પણ આવા આશયના મત્રો જોવામાં આવે છે; માટે હું તમારી પાસે જે ધર્મનું વર્ણન કરું છું, તે વેદોક્ત પ્રમાણથી યુક્ત જ છે; પરંતુ વેદવિરુદ્ધ નથી. વળી જે બ્રાહ્મણ તેનાં ભત્રીય સહચારણોથી બ્રૂથ થયો હોય તથા શત્રો દારણ કરીને આલંબિકા ચલાવતો હોય તેવા આતતાથી બ્રાહ્મણને પણ મારી જ નાખવો અને તેમ કરવાથી મારનારને બ્રહ્મહત્યા પણ લાગતી નથી; કારણ કે ધસી આવેલા ક્રોધ મામે સામાનો ક્રોધ પણ ચકાઈ કરે જ છે. ૧૮-૧૯ અજ્ઞાનતાથી અને તેવા અસાધ્ય રોગાદિકના ઉપદ્રવથી પ્રાણોનો નાશ થઈ જતો હોય, તો તેવે પ્રસંગે ધર્મચ્યુત વેદોની આજ્ઞા પ્રમાણે મહિરાપાન કરીને પણ પુરુષ પાપભાગી બનતો નથી; પરંતુ તે પુરુષે રોગાદિકની નિવૃત્તિ થયા

પછી પુનઃ શાસ્ત્રોક્ત સંસ્કાર કરવા જોઈએ. ૨૦ હે યુધિષ્ઠિર ! પૂર્વે અભણ પક્ષોનું ભક્ષણ કરવાથી જે પાપ કહેવામાં આવ્યું છે, તે પણ જો અજ્ઞાન જન્ય હોય, તે પ્રાચક્ષિત કરવાથી શોધી શકાય છે. ૨૧ વળી પ્રથમ કહેલું છે કે, શુરુની જી સાથે વ્યભિચાર કરનાર શિષ્ય પાતકી છે; પરંતુ શુરુની આજ્ઞાથી તેની જી સાથે ગમન કરવાથી શિષ્યને પાપ લાગતું નથી. આવા જ આશયથી ઉદાલક ઋષિ-એ પોતાના શિષ્ય દ્વારા શ્વેતકેતુ નામના પુત્રને ઉત્પન્ન કરાવ્યો હતો. ૨૨ માત્ર શુરુજનોનું પોષણ કરવા માટે જ આપત્તિકાળમાં ચોરી કરનાર પુરુષ પાપી થતો નથી, પરંતુ તે પુરુષે પોતાના શુરુ-જનોના પોષણ પૂરતી જ ચોરી કરવી જોઈએ, નહિ કે પોતાની ઇચ્છામાં આવે તેટલી ચોરી કરીને ધનવાન બની જવું જોઈએ. ૨૩ વળી શુરુજન માટે ચોરી કરનાર પુરુષ જો બ્રાહ્મણના દ્રવ્યની ચોરી કરતો નથી તો જ તેને દોષ લાગતો નથી, તેમ જ ચોરેલા ધનનો જો પોતે ઉપયોગ કરતો નથી તો જ તેને પાપ લાગતું નથી, અન્યથા તો તે પાપી જ છે. ૨૪ પોતાના અથવા પારકાના પ્રાણ જે વેળા ભયમાં આવી પડ્યા હોય, તે વેળા પ્રાણનું રક્ષણ કરવા માટે અસત્ય બાપણ કરવું, તેમ જ શુરુને માટે, ઋષિઓની પાસે તથા વિવાહકાળે પણ અસત્ય બાપણ કરવું, સ્વનમમાં વીર્ય સ્ખલિત થઈ જવાથી બ્રહ્મચારી મતબ્રૂથ થતો નથી, પરંતુ તેણે પ્રાતઃકાળે સ્નાનસંધ્યા કરીને પ્રજ્વલિત અગ્નિમાં ધીનો હોમ કરી પ્રાચક્ષિત કરી લેવું. ૨૫-૨૬ મોટો ભાઈ પતિત થઈ ગયો હોય, વટલી ગયો હોય અથવા સંન્યાસી થઈ ગયો હોય તો નાના ભાઈને લગ્ન કરવામાં પાપ લાગતું નથી; અને કોઈ પરત્નીએ પણ માત્ર ગભાંધાન માટે જ જો મૈથુન માટે પ્રાર્થના કરી હોય તો તે પરત્નીગમન પણ પુરુષને ધર્મબ્રૂથ કરતું નથી. યજ્ઞાદિ નિમિત્ત વિના પશુઓનો વધ કરવો નહિ, તેમ કરાવવો પણ નહિ; પરંતુ યજ્ઞમાં શાસ્ત્રોક્ત વિધિએ કરેલું પશુઓનું વિશસન તે પશુઓને યજ્ઞ કરનાર છે તથા પશુઓનીમાંથી મુક્ત કરાવનાર છે, માટે યજ્ઞનિમિત્તે કરેલો પશુવધ પાપ-જનક નથી. ૨૭-૨૮ કુપાત્ર બ્રાહ્મણને અજ્ઞાનથી દાન અપાઈ જાય તો તે દુષક નથી, તેમ જ સુપાત્રને

પણ અજ્ઞાનથી જ દાન ન આપાયું હોય તો તે દૂષક નથી.^{૨૯} પોતાની સ્ત્રી જે વ્યભિચારિણી હોય તો તેનો ધિક્કાર કરી પોતાનાથી દૂર કબજે રાખવી અને તેનું માત્ર પોષણ જ કરવું; કારણ કે તેમ કરવાથી તેના પતિને દોષ લાગતો નથી અને પેઢી સ્ત્રી પણ અમુક સમય ગયા પછી પવિત્ર થાય છે.^{૩૦} સોમવદ્વીનો રસ સર્વ મનુષ્યોને તથા દેવોને તૃપ્તિ આપનારો છે, આમ સમજીને તેનો જે વ્યાપાર કરવામાં આવે અર્થાત્ તેને વેચવામાં આવે તો તેથી પાપ લાગતું નથી. પોતાનાં કાચો કરવામાં અસુઘર્ષ થયેલા નોકરને રત્ન આપવાથી પણ શેકને દોષ લાગતો નથી; તેમ જ ગાયોને માટે વનને સગળાવી મૂકવાથી દોષ લાગતો નથી.^{૩૧} હે ભરતવંશી યુધિષ્ઠિરાજા! જે કર્મો કરવાથી પુરુષ ને દોષ લાગતો નથી, તેવા કર્મો મે તમને કહ્યાં. હવે તે તે કર્મોના પ્રાયશ્ચિત્તો વિસ્તારપૂર્વક હું તમને કહું છું, તે સાંભળો.^{૩૨}

હતિ શ્રીમદાભારતમા શાંતિપર્વતર્વત રાજધર્માનુશાસનપર્વ-મા 'પપુપુષ્પવિનાર' નામના અધ્યાય ૩૪મે સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૫મો

પ્રાયશ્ચિત્તાધ્યાય

॥ વ્યાત ઉવાચ ॥

તપમા કર્મણા ચૈવ પ્રદાનેન ચ મારત ।

પુનાતિ પાપં પુરુષઃ પુનઃચ પ્રવર્તતે ॥ ૧ ॥

બ્રાહ્મણે બોલ્યા : 'હે ભરતવંશી રાજા! કૃત્ત્યુ આદ્રાધણ આદિ તપશી, યજ્ઞાદિ કર્મથી તથા ગાયો વગેરેના દાનથી પુરુષ પાપથી મુક્ત થાય છે; પરંતુ તે તે પાપકર્મોમાં પુનઃ તે આચરણ થાય નહિ તો જ.' જેને પ્રદાનત્યા કરી હોય, તે મનુષ્યે જિજ્ઞાસાથી લાવીને એક વખત ભોજન લેવું, નોકરચાકર રાખ્યા વિના પોને બોતે જ સર્વ કાચો કરી તેમાં, દાંતમાં કપાલ અને ખડ્ગનાં પારણ કરવાં, નિરંતર કાગળપૂર્વક પ્રદાનથી પાળવું, દોષની અગ્નિ કરવી નહિ, કંઈ પણ પાપથી વિના પૃથ્વી પર રાખન કરવું અને પોને કરેલી પ્રદાનત્યાને ટોકમાં પ્રગ્રાથ કરી દેવી. આમ બાર વર્ષ પર્વત કરવાથી પ્રદાનત્યાના પાપમાંથી મનુષ્ય મુક્ત થાય છે.^૧ અથવા પોતાની જે ઇન્દ્રા હોય તો પ્રાય

શ્ચિત્તો ઉપદેશ કરનારા વિદ્વાનોના મત લઈને અથવા પોતાનામાં જે વિદ્વતા હોય તો પોતાના મત પર આધાર રાખીને શસ્ત્રધારી પુરુષોના શસ્ત્રનું નિશાન થઈને પ્રાણોના ત્યાગ કરવો; અથવા બળતા અગ્નિ ઉપર લેધે મસ્તકે ત્રણ વખત લટકીને છેવટે બળી મરવું; અથવા ચારે વેદોમાંથી દોઢ એક વેદનું પઠન કરતાં કરતાં સો યોજન સુધી ચાલ્યા જવું; અથવા વેદવેત્તા બ્રાહ્મણને પોતાનું સર્વસ્વ દાનમાં આપી દેવું; અથવા પોતાનું જીવનોપયોગી ધન કે સર્વ સાહિત્યોથી ભરેલું પોતાનું ગૃહ વેદ ભણેલા બ્રાહ્મણને દાનમાં આપી દેવું, જેથી પુરુષ પ્રદાનત્યાના પાપમાંથી મુક્ત થઈ જાય છે; તેમ જ ગાયોનું તથા બ્રાહ્મણનું રક્ષણ કરનાર અને છ વર્ષ પર્વત કૃત્ત્યુ ભોજન કરનાર અર્થાત્ ત્રણ દિવસ પ્રાતઃકાળે, ત્રણ દિવસ સાયંકાળે અને બીજા ત્રણ દિવસ માગ્યા વિના મળેલા અન્નનું ભોજન કરનાર પુરુષ પ્રદાનત્યાના પાપથી મુક્ત થઈ પવિત્ર થાય છે. જે જ પ્રમાણે સાત દિવસ પ્રાતઃકાળે, સાત દિવસ સાયંકાળે અને સાત દિવસ માગ્યા વિના મળેલા અન્નનું ભોજન કરનાર તથા પાછળથી સાત દિવસ ઉપવાસ કરી ત્રણ વર્ષ પર્વત મત કરનાર પુરુષ પણ પ્રદાનત્યાથી મુક્ત થાય છે;^{૨-૭} તેમ જ હે રાજા! એક માસ થઈ ગયા પછી સાયંકાળે, બીજો માસ થઈ ગયા પછી પ્રાતઃકાળે, ત્રીજો માસ થઈ ગયા પછી માગ્યા વિના મળેલા અન્નનું ભોજન કરીને, ચોથો માસે ઉપવાસ કરનાર પુરુષ એક વર્ષ પર્વત મત કરે, તો તે પણ હરદોષ પાપથી મુક્ત થાય છે. વળી એક માસથી કંઈક અધિક સમય સુધી દેવજ જળપાન કરી પ્રાણુ પારણ કરનાર પુરુષ તે અનશ્વનતતાના પ્રમાણથી થોડા જ સમયમાં પાપથી છૂટો થઈ પવિત્ર થાય છે;^૮ અને દેહલાએક તેવા પ્રદાનત્યાના પુરુષો અશ્વમેધ યજ્ઞ કરીને પણ પવિત્ર થાય છે. આવા જ આશ્વની એક સુતિ પણ કહે છે કે, 'તરતિ તરતિ પ્રદાનત્યાં યોડ્યમેષેન યજતે।' અશ્વમેધ યજ્ઞ કરી અંતે અવભૂથ સ્નાનથી પુરુષ પવિત્ર થાય છે. વળી જે પુરુષ બ્રાહ્મણને માટે સુદમાં મરણ પામે છે, તે પણ પ્રદાનત્યાથી મુક્ત થાય છે; અથવા એક લાખ ગાયોનું સુપાત્રને દાન કરીને પ્રદાનત્યા મનુષ્ય સર્વ પાપોથી મુક્ત થાય

છે; તેમ જ પચીસ હજાર દ્વણ્વી કપિલા ગાયોતું દાન કરનાર પુરુષ સર્વ જાતનાં પાપોથી મુક્ત થાય છે અથવા જે પુરુષ પ્રાણસંશયપ્રસંગે દરિદ્ર એવા સાધુ પુરુષોને એક હજાર વાછરડાંવાળી દ્વણ્વી ગાયોતું દાન કરીને પાપથી મુક્ત થાય છે. ૮-૧૩ વળી હે મહીપાલ ! જે મનુષ્ય કાંગોજ દેશમાં જન્મેલા સો ઘોડાઓતું સુપાત્ર બ્રાહ્મણોને દાન કરે તે પણ પાપથી છૂટી જાય છે; ૧૪ અને હે ભારત ! જે પુરુષ એક સુપાત્રને પણ તેના મનોરથ નેટહું ધન આપે છે અને આપ્યા પછી કોઈની પાસે કહી દેખાડતો નથી, તે પણ પાપબંધનથી છૂટી જાય છે. ૧૫ જે મનુષ્યે મહિશપાન કર્યું હોય, તેણે અગ્નિ સરળી તપાવેલી મહિશ પીવી, જેથી તે મનુષ્ય આલોકમાં તથા પરલોકમાં પોતાના આત્માને પવિત્ર કરે છે; ૧૬ અને જે પાપી નિર્જળ પ્રદેશમાં જઈને પર્વતના શિખર ઉપરથી પડતું મૂકે અથવા અગ્નિમાં પ્રવેશ કરે કે કેદારતીર્થમાં જઈને મહા પ્રસ્થાન કરે અથવા કિમાલધમાં જઈને ગાત્રો ગાળી નાખે તે પણ સર્વ પાપોથી મુક્ત થઈ જાય છે. ૧૭ શ્રુતિ કહે છે કે, જે બ્રાહ્મણે મધપાન કર્યું હોય તેણે ‘ગૃહસ્પતિસવ’ નામનો યજ્ઞ કરવો, જેથી તે નિષ્પાપ થઈને બ્રાહ્મણની સભામાં પુનર્ગમન કરી શકે છે. ૧૮ તેમ જ જે પુરુષ મધપાન કરીને મત્સરરહિત ચિત્તે પૃથ્વીનું દાન કરે અને ફરીથી કદી મધનું પાન ન કરે તો તે પણ સંસ્કારયુક્ત થઈને શુદ્ધ થાય છે. ૧૯ જેણે ગુરુની સ્ત્રી સાથે વ્યભિચાર કર્યો હોય, તેણે તપાવેલી લોખંડની શિલા પર સૂતું અથવા પોતાનું લિંગ કાપી નાખી ઊર્ધ્વ દિગ્ધિએ સંન્યાસ લઈને વનમાં આલ્યા જવું; ૨૦ અથવા તેથી પણ તીવ્ર પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું હોય તો તે શરીરનો જ ત્યાગ કરી દેવો, જેથી પાપથી મુક્ત થવાય છે. વ્યભિચાર આદિ દુષ્ટ કર્મ કરનારી સ્ત્રીઓ એક વર્ષ પર્થત આહાર વિહારનો ત્યાગ કરી દઈને તે તે પાપકર્મોથી મુક્ત થઈ જાય છે. ૨૧ વળી જે પુરુષ એક માસ પર્થત જળ સુદાનો ત્યાગ કરી મહાવ્રતનું આચરણ કરે અથવા પોતાના સર્વસ્વનું દાન કરી દે અથવા ગુરુને માટે યુદ્ધમાં પ્રાણત્યાગ કરે, તે અશુભ કર્મથી મુક્ત થાય છે. ૨૨ જેણે અસત્ય ભાષણ કરીને

ગુરુનું અપમાન કર્યું હોય, તેણે ગુરુની ઇચ્છાનુસાર પ્રિય કાર્ય કરીને તે પાપમાંથી મુક્ત થવું. ૨૩ બ્રહ્મચર્યવ્રતનું રખલન કરનારા બ્રહ્મચારીએ પૂર્વોક્ત બ્રહ્મહત્યાનાં મતોનું આચરણ કરવું તથા છ મહિના સુધી ગાયના આમડાને શરીરે લપેટી રાખવું, જેથી તે મતરખલન-જન્ય પાપથી મુક્ત થવાય છે. ૨૪ પરશ્મીનું તથા પરદ્રવ્યનું હરણ કરનાર પુરુષે એક વર્ષ પર્થત બ્રહ્મચર્યવ્રત પાળવું, એટલે તે પાપથી મુક્ત થવાય છે, ૨૫ અથવા જેનું દ્રવ્ય હરી લીધું હોય તેને તેટલું જ દ્રવ્ય આપવું અને વિવિધ ઉપાયોથી તેને વીનવવો, જેથી તે પુરુષ પરદ્રવ્યહરણના પાપથી મુક્ત થાય છે. ૨૬ જે પુરુષે પોતાના મોટા ભાઈને મૂકીને પરણી લીધું હોય તથા જે મોટા ભાઈએ પોતાના વચેટ ભાઈને જ મૂકીને જ ત્રીજા ભાઈને પરણાવીને પરણી લીધું હોય તેઓ બન્નેએ જિતેન્દ્રિય થઈને બાર દિવસનું કૃત્ત્રમત કરવું; જેથી તેઓ બન્ને પાપથી મુક્ત થઈ પવિત્ર થાય છે; પણ નાના ભાઈએ તથા તેની સ્ત્રીએ મોટા ભાઈનાં લગ્ન થઈ ગયા પછી પોતાના પિતૃઓને તારવા માટે યુનઃલગ્નવિધિ કરવો જોઈએ, તે વિના તેની શુદ્ધિ થતી નથી અને વળી તેમ કરવાથી તે પૂર્વવિવાહિત સ્ત્રી પણ પાપથી લિપ્ત થતી નથી અને પવિત્ર થાય છે. ૨૭ ધર્મવેત્તાઓ કહે છે કે, ‘પાપિણી સ્ત્રીઓએ ચાતુર્માસમાં એક દિવસે ઉપવાસ અને બીજે દિવસે મધ્યાહ્ન ભોજન કરવારૂપ પારણ્યા-પારણ્યા નામનું શુદ્ધ વ્રત કરીને શુદ્ધ થવું. ૨૮-૨૯ જે સ્ત્રીએ એક જ વખત વ્યભિચાર કર્યો હોય અથવા વ્યભિચાર કરવાની મનમાં ભાવનામાત્ર કરી હોય, તો તેના પતિએ રજોદર્શનના સમય સુધી તેની પાસે જવું નહિ; તેમ જ પોતાની સ્ત્રીએ વ્યભિચાર કર્યો છે, એવી શંકામાત્ર થતાં પણ તેના પતિએ તે સ્ત્રી પાસે રજોદર્શનપર્થત જવું નહિ; પરંતુ ભરમથી જેમ પાત્ર શુદ્ધ થાય છે, તેમ સ્ત્રીઓ રજોદર્શનથી શુદ્ધ થાય છે; માટે રજોદર્શન પછી તેની સાથે વ્યવહાર કરવામાં પુરુષને બાધ નથી. ૩૦

વળી શુદ્ધજાતિના મનુષ્યે ઉચ્છિષ્ટ કરેલું કાંસાનું પાત્ર, ગાયનું સૂંધેલું કાંસાનું પાત્ર અને જેમાં કેળગળા કર્યો હોય તેવું કાંસાનું પાત્ર અગ્નિમાં તપાવ્યા પછી પંચગવ્યથો, માટીથી, જળથી, ભરમથી તથા ખટા-

શયી સાદ્ કરવાથી શુદ્ધ થાય છે. બ્રાહ્મણને માટે ચારે પાદવાળો સંપૂર્ણ ધર્મ શાસ્ત્રવિહિત છે, સત્રિય ને માટે ત્રણ પાદવાળો શાસ્ત્રાદિ ધર્મ શાસ્ત્રવિહિત છે, વૈશ્યને માટે બે પાદવાળો શાસ્ત્રાદિ ધર્મ શાસ્ત્રવિહિત છે તથા શૂદ્રને માટે એક પાદવાળો શાસ્ત્રાદિ ધર્મ શાસ્ત્રનાપિત છે, માટે તેઓના પાપનુ ગૌરવલાઘવ વિચારીને યદ્યોયય પ્રાયશ્ચિત્તો માટે તેઓને ઉપ દેશ આપવો. જે પુરુષે શ્રાદ્ધાદિ નિમિત્ત વિના પશુ પક્ષીઓનો વ્યર્થ વધ કર્યો હોય અથવા વ્યર્થ અનેક વનસ્પતિઓનું છેદનલેદન કર્યું હોય તો તેણે ત્રણ રાત્રિ પર્વ ત કેવળ વાણુનું જ ભક્ષણ કરી રહેવું તથા પોતાના પાપકર્મો જગતમા પ્રસિદ્ધ કરવા. ૩૧-૩૪ હે રાજન! હરકોઈ અગમ્યા સ્ત્રીની સાથે ગમન કરનાર પુરુષ માટે પણ શાસ્ત્રમા પ્રાયશ્ચિત્ત કહેલું છે. તે એ જ કે, તેવા પાપી પુરુષે છ મહિના સુધી શરીર પર ભીતુ વસ્ત્ર લપેટીને ક્યો કરવું અને રાત્રિએ ભસ્મ લગાવીને ભસ્મના ઢગ ઉપર જ શયન કરવું. ૩૫ આ સિવાયના બીજા સર્વ અકાર્યો માટે પણ શાસ્ત્રમા એ જ વિધિ બ્રહ્માએ કહેલો છે, તોપણ કેટલાએક પ્રાયશ્ચિત્તો દ્વારતમન આગમમા કહેલા અનેક કારણો તરફ દૃષ્ટિ કરીને પણ કરવામા આવે છે. ૩૬ વળી જે પુરુષ સંપૂર્ણ અહિંસાધર્મ પાળીને રાગદ્વેષાદિથી રહિત ધર્મને તથા પવિત્ર પ્રદેશ ઉપર એકાસન ઠેરવીને ડોઇની સાથે વાનચીન કર્યો વિના નિત્ય ગાયત્રીજપ કર્યો કરે છે, તે સર્વ જાતના પાપોથી મુક્ત થઈ જાય છે, ૩૭ વળી જે દિવસે અવિવિશ્વત્ત રીને જીભા જ રહે, રાત્રે ખુદ્વા પ્રદેશમા સ્થંડિલ પર શયન કરે તથા દિવસમા ત્રણ વાર અને રાત્રિમા ત્રણ વાર વસ્ત્ર મહિન જળમા પ્રવેશ કરે, તે પણ અજ્ઞાનથી કરેલા પાપોથી મુક્ત થાય છે, પરંતુ તે

* ૨૬ શાંતાતપ નામના એક આચાર્ય કહે છે કે, 'મય પીતાપુત્રદાતા ગંગાસ્તેય કૃત્વા પ્રજ્ઞાત્વાચ કૃત્વા મમનુભો મમનુભ્યાં ઇચ્છતા રુદ્રાચાર્યો મુચ્યત સર્વપાપૈઃ।' મહાપાન કરનારા પુરુષે, ગુરુપત્ની સાથે વ્યભિચાર કરનારા પુરુષે એળી કરનારા પુરુષે તથા જ્વલદત્વા કરનારા પુરુષે રંગીરે ભસ્મ લગાવીને ભસ્મની જ સપા પર શયન કરવું. તથા નિત્ય રુદ્રાચાર્યોના પાપ કર્યો કરવો આમ કરવાથી તે પુરુષ સર્વ પાપથી મુક્ત થાય છે પરંતુ તેઓને આમ કર્યા પછી કર્યો કરવું તેની વ્યવસ્થા બીજા ર રોમાથી નોંધ લેવી.

નીલકંઠ

પુરુષે બધા સુધી વ્રત લીધું હોય, ત્યાં સુધી કોઈ શુદ્ધ જાતિના મનુષ્યની સાથે અથવા કોઈ સ્ત્રીની સાથે સંભાષણ માત્ર પણ કરવું નહિ. ૩૮-૩૯ પચ મહાભૂતોની સાક્ષીમા જે પુરુષ પાપપુણ્ય કરે છે, તેને મરણ પછી તેનું ફળ મળે છે. જે પુણ્ય અધિક કર્યું હોય તો પાપફળ દૂર કરીને પુણ્યફળને લોગવે છે અને પાપકર્મ જે અધિક કર્યું હોય તો પુણ્ય ફળ દૂર કરી પાપફળને લોગવે છે, ૪૦ માટે સર્વ કોઈ મનુષ્યે દાન, તપ અને યજ્ઞાદિ કર્યો કરીને પુણ્યફળની જ વૃદ્ધિ કરવી, જેથી કરીને કોઈ સામાન્ય પાપકર્મોનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરી લેવાથી અધિક પુણ્યવાન થવાય. ૪૧ વળી નિરંતર શુભ કર્મો કરવા, પાપકર્મ કરતા અટકવું અને નિત્ય સુપાત્રેને દાન આપવા, જેથી સર્વ જાતના પાપોથી મનુષ્ય મુક્ત થાય ૪૨ સામાન્ય પાપકર્મોને દૂર કરવા માટે જ ધર્મશાસ્ત્રમા તેને તેને યોગ્ય પ્રાયશ્ચિત્તો કહેલાં છે અને પૂર્વે કહેવાઈ ગયેલા મતાદિરૂપ પ્રાયશ્ચિત્તો પણ તેવા સામાન્ય પાપોને માટે જ છે, કારણ કે મહાન પાપોનું પ્રાયશ્ચિત્ત શાસ્ત્રમા કોઈ અથળે કહ્યું નથી ૪૩ હે રાજા! ભક્ષ્યાભક્ષ્ય અને વાચ્યાવાચ્યના સબધમા ભે રીતે પાપ થઈ શકે છે. એક અજ્ઞાનથી કરેલું પાપ અને બીજું જ્ઞાનથી (ભણી જોઈને) કરેલું પાપ આ બન્ને પ્રકાર મા અનુભવના કરેલા પાપો ભણવામા આવતાં પુરુષે શાસ્ત્રમા કહેલાં પ્રાયશ્ચિત્તો કરવાં જોઈએ. ૪૪ જે પુરુષ ભણી જોઈને પાપ કરે છે, તે સર્વ મહાપાતક ગણાય છે અને અજ્ઞાનથી કરેલું પાપ સ્વત્પ દોષવાળું ગણાય છે. પ્રાયશ્ચિત્ત પણ તે અજ્ઞાનથી કરેલા પાપને માટે જ શાસ્ત્રમા કહેલ છે. ૪૫ શાસ્ત્રોક્ત વિધિ પ્રમાણે જ ભે પ્રાયશ્ચિત્ત કરવામાં આવે તો પાપને દૂર કરી શકાય છે અને તે શાસ્ત્રવિધિ પણ આસ્તિક અને શ્રદ્ધાળુ મનુષ્યને માટે જ કહેલો છે, ૪૬ પરંતુ નાસ્તિક અને અશ્રદ્ધાળુ પુરુષોને માટે કદી પણ પ્રાયશ્ચિત્તવિધિ હોતી નથી, કારણ કે દભ તથા દ્રવ્યનું જેઓમા પ્રાધાન્ય છે, તેવા એ નાસ્તિકોને માટે શાસ્ત્રવિધિ લેવામાં જ આવતો નથી. ૪૭ હે ધર્મધારીઓમા શ્રેષ્ઠ પુરુષવ્યાપ્ર રાજા! આ લોકમા તથા પરલોકમા સુખ મેળવવા ની ઇચ્છાવાળા સર્વ લોક મનુષ્યે ચિદ પુરુષોના

આચારનું તથા શિષ્ટધર્મનું સેવન કરવું.^{૧૮} હે રાજન્! તમે તમારા પ્રાણીનું રક્ષણ કરવા માટે અથવા પોતાના રાજધર્મને અનુસરી સંપૂર્ણ કારણ હોવાને લીધે કૌરવોનો વધ કર્યો છે, જેથી તમે પાપથી મુક્ત થશો;^{૧૯} છતાં પણ તમારા મનમાં પાપ લાગવાની બે ઘૂણા રહેતી હોય તો તમે પ્રાયશ્ચિત્ત કરો; પણ અનાય પુરુષોએ આચરેલા શોકને વશ થઈને આત્મહત્યા કરે મા.^{૨૦}

વૈશ પાંચન બોલ્યા : હે જનમેજય! એ પ્રમાણે ભગવાન વેદવ્યાસે કહ્યું, એટલે એક મુહૂર્તભર વિચાર કરીને યુધિષ્ઠિર રાજા તેમના પ્રતિ બોલ્યા.^{૨૧} ઇતિ શ્રીમદ્ભારતમા શાંતિપર્વ તર્જન રાજધર્મનું સાસનપર્વ માં 'પ્રાયશ્ચિત્તાધ્યાય' નામનો અધ્યાય ૩૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૬ મો

ભગવાન મનુએ કહેલો ભક્ષ્યાભક્ષ્યવિવેક

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

किं भक्ष्यं चाप्यभक्ष्यं च किं च देयं प्रशस्यते ।
किं च पात्रमपात्रं वा तन्मे ब्रूहि पितामह ॥ १ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછયું : હે પિતામહ વેદવ્યાસ! ભક્ષ્ય પદાર્થ કયો અને અભક્ષ્ય પદાર્થ કયો? કયું દાન ઉત્તમ ગણાય છે? તેમ જ કોને પાત્ર બહુવો અને કોને અપાત્ર બહુવો? તે મને કહો.^૧

વ્યાસ બોલ્યા : હે યુધિષ્ઠિરરાજા! આના સંબંધમાં સિદ્ધો અને પ્રજાપતિ મનુના સંવાદરૂપે એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે.^૨ પૂર્વે મતપરાયણ રહેનારા ઋષિઓ કોઈએક સમયે એકઠા મળીને મહાસમર્થ પ્રજાપતિ મનુ ભગવાનની પાસે જઈને ધર્મવિષયક પ્રશ્નો પૂછવા લાગ્યા કે,^૩ 'હે પ્રજાપતિ! કયા પદાર્થો અન્નરૂપે ભક્ષ્ય છે? કયું દાન પ્રશંસાપાત્ર છે? કોને પાત્ર સમજવો? અધ્યયનનું, તપનું, કર્તવ્યનું તથા અકર્તવ્યનું સ્વરૂપ શું? તે સર્વે અમને કહો.'^૪ ઋષિઓએ આ પ્રમાણે પૂછયું, એટલે ભગવાન સ્વાયંભુવ મનુ બોલ્યા : 'હે ઋષિઓ! જે પ્રમાણે ધર્મનું સ્વરૂપ શાસ્ત્રોમાં કહેલું છે તે પ્રમાણે જ હું તમને સંક્ષેપથી અને વિસ્તારથી કહું છું તે તમે સાંભળો.'^૫ ધર્મશાસ્ત્રોમાં જે પાપોનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરવા માટે વિશેષ વિધાન કહેવામાં આવ્યું નથી, તેવાં પાપો કર

નારા પુરુષે જે પ્રદેશમાં જપહોમ કરનારા મહાત્માઓ વસતા હોય તે પ્રદેશમાં જઈને અથવા ગંગા આદિ પવિત્ર નદીઓના કિનારે જઈને જપ, હોમ, ઉપવાસ વગેરે કરવાં અને આત્મજ્ઞાન મેળવવું, એ જ તેઓને પ્રાયશ્ચિત્તરૂપ છે.^૬ એ સિવાયનાં બીજાં કેટલાંએક પવિત્ર કરનારાં સામાન્ય પ્રાયશ્ચિત્તો પણ છે; જેવા કે બ્રહ્મગિરિ આદિ પર્વતોમાં જઈને નિવાસ કરવો, સુવર્ણનું પ્રાશન કરવું, રત્ન મિશ્રિત જળથી સ્નાન કરવું, દેવતાઓને સ્થાનકે જવું અને ઘીનું પ્રાશન કરવું આ બધા પણ પુરુષને તત્કાળ પવિત્ર કરે છે, એમાં સંશય નથી.^૭ લીધે આયુષ્યની ઇચ્છાવાળા સર્વે મુદ્ધિમાન પુરુષે કદી પણ ગર્વ કરવો નહિ, છતાં પણ કોઈ મમયે બે ગર્વ થઈ જાય તો તેણે ધર્મશાસ્ત્રમાં કહેલું ત્રણ રાત્રિનું તપકૃત્ય નામનું મત કરવું^૮ અક્ષતાદાન (ચોરી નહિ કરવી તે), વેદાધ્યયન, તપ, અહિ સા, સત્ય, અક્રોધ અને યજ્ઞયાગાદિ-આ બધા ધર્મના લક્ષણો છે,^૯ પરંતુ જુદી જુદી અવસ્થાઓમાં દેશ અને કાળને અનુસરીને ધર્મનું સ્વરૂપ અધર્મના રૂપમાં આવે છે અને અધર્મનું સ્વરૂપ ધર્મના રૂપમાં આવે છે, જેમ કે શુરુ આદિને માટે ચોરી, પ્રાણસંકટ સમયે અસત્ય ભાષણ અને યજ્ઞાદિ નિમિત્તે હિંસા ધર્મરૂપ જ ગણાય છે.^{૧૧} માટે ધર્મ તથા અધર્મનું વિશેષ સ્વરૂપ બહુનારા પડિતો તેઓના બળે પ્રકાર કહે છે અને તે જ રીતે પ્રવૃત્તિ તથા નિવૃત્તિને પણ બે પ્રકારની કહેવામાં આવે છે. એક વૈદિકી પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિ તથા એક લૌકિકી પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિ. તેમાં વૈદિકી પ્રવૃત્તિથી જન્મમરણ રહે છે અને વૈદિકી નિવૃત્તિથી જન્મ મરણ ટળી જાય છે; તેમ જ લૌકિકી પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિ બે શુભ હોય તો સામાન્ય શુભ કૃળ મળે છે અને તે બે અશુભ હોય તો અશુભ કૃળ મળે છે; અર્થાત્ બે પ્રકારના કર્મો કરનારા મનુષ્યોને તેઓના

~ તાદ્દશીરઘ્નતામૈવૈક પ્રત્યહ પિવેદ । एकरात्रो-
પવાસ્ય તાદ્દશ્ન ઉદાહૃત । પડેના દિવસે ગરમ કરેલું આઠ રૂપિયાભાર દૂધ પીવું, બીજો દિવસ ગરમ કરેલું આઠ રૂપિયાભાર ઘી પીવું, ત્રીજો દિવસ ગરમ કરેલું આઠ રૂપિયાભાર પાણી પીવું અને ચોથે દિવસે ઉપવાસ કરવો, એને તપકૃત્ય મત કહેવામાં આવે છે. -આજ્ઞવલ્કય

કર્મના શુભપણા ઉપર અને અશુભપણા ઉપર યોગ્યાયોગ્ય કૃણનો આધાર રહે છે, ^{૧૨૧૩} કારણ કે કોઈ મમયે શુભ કર્મનું કૃણ અશુભ પણ આવે છે અને કોઈ મમયે અશુભ કર્મનું કૃણ શુભ પણ આવે છે, જેમ કે દેવોનિમિત્તે, શાસ્ત્રનિમિત્તે, પ્રાણસંસ્કૃતિનિમિત્તે તથા પ્રાણદાતાનિમિત્તે અપેક્ષા પૂર્વક કરવામા આવેલું હરકોઈ કર્મ નીચ પુરુષોને પણ શુભ કૃણ આપનારુ થાય છે, ^{૧૪} પરંતુ આ કર્મ કરવાથી પાપનો નાશ થશે કે નહિ આવો સંદેહ હોવા છતાં ટેવજ લોકનિદા દૂર કરવા માટે અપેક્ષાપૂર્વક કરવામા આવેલું નિત્યાદિ કર્મ તથા શત્રુઓના નાશરૂપ દૃષ્ટકૃણને પ્રાપ્ત કરવા માટે કરવામા આવેલું શ્યેનયાગાદિ કર્મ બન્ને લોકમા પણ શુભ કૃણને આપી શકતું નથી, પણ જીવદુ તે કર્મ કરવાથી પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું પડે છે ^{૧૫} વળી ક્રોધ તથા મોહને વશ થઈને પોતાના મનને પ્રિય અથવા અપ્રિય ઓવું જે કોઈ પાપ કર્યું હોય તેથી મુક્ત થવા માટે ઉપવાસ આદિથી શરીરને કષ્ટ આપવારૂપ પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું જોઈએ, અથવા નિત્ય હૃદયધ્યાનનું ભક્ષણ કરવું, પવિત્ર મંત્રોના જાપ કર્યાં કરવા અને તીર્થાટન કરી શુદ્ધ થવું, આ બધા પ્રાયશ્ચિત્તો દ્વાતપૂર્વક શાસ્ત્રોમા ઠહેવા કારણે દ્વારા નિશ્ચિત્ત કરવા, જેથી પાપની શાંતિ થાય છે ^{૧૬} અપરાધીને શિક્ષા નહિ કર નારો રાજા ચોવીસ કલાકનો ઉપવાસ કરીને શુદ્ધ થાય છે અને રાજાને યોગ્ય ઉપદેશ નહિ આપનાર પુરોહિત ત્રણ દિવસના ઉપવાસ કરીને શુદ્ધ થાય છે ^{૧૭} પુત્ર આદિના મરણને વીધે શોકા ધીન થયેલા કોઈ પુરુષ હાથમા શસ્ત્ર લઈને આમહત્યા કરવા તૈયાર થાય અને પત્ની જો મૃત નહિ તો તેને ત્રણ દિવસના ઉપવાસ કરવા ^{૧૮} પણ જે પુરુષો બ્રાહ્મણવ આદિ નતિથી પ્રથમ થયેલા હોય છે, વર્ણધર્મમંથો વિમુખ થયેલા હોય છે, પોતાની નમ્રભૂમિ છોડીને દૂર વસવા હોય છે તથા કુવધમનો ત્યાગ કરી ભેડા હોય છે તેઓને માટે પ્રાયશ્ચિત્ત છે નહિ ^{૧૯} બ્યારે કોઈ પ્રાર્થિક સંશય હોય ત્યાં, ત્યારે વેદશાસ્ત્રને બળનારા દશ બ્રાહ્મણોને અથવા ત્રણ ધર્મશાસ્ત્રીઓને ભેડા નિશ્ચય આપે તેને ધર્મ તરીકે

માનવો. ^{૨૦} હવે ભક્ષ્યાભક્ષ્યના સબધમા જે કહેવા મા આવે છે તે સાલળો. બળદ, મૃત્તિકા, વિષ, કુદ્ર ક્રીડાઓ અને શ્લેષ્માતક (એક જાતનું પ્રાણી) દ્વિજાતિઓને ભક્ષ્ય નથી, તેમ જ શત્રુ (બન્ને તરફ લટકતી ચામડાની કાથળી) વિનાના માછલા, કાચળા સિવાયના-દેહડા વગેરે ચાર પગવાળા જળ ચર પ્રાણીઓ, ભાસ, હાસ, ગરુડ, ચક્રવાક, ખતક, બગલા, ગંગડા, મહુડ (એક જાતનું જળચર પ્રાણી), ગીધ, બાજ તથા ઘુવડ વગેરે પક્ષીઓ અને માસા હારી દાઢવાળા પ્રાણીઓ, ચાર પગવાળા પક્ષીઓ તથા ઉપરનીચે બન્ને બાજુ દાંતવાળા, મનુષ્ય, વાનર વગેરે પ્રાણીઓ અને ચાર દાંડોવાળા પ્રાણીઓ દ્વિજાતિઓને અભક્ષ્ય છે. ^{૨૧-૨૪} બ્રાહ્મણે બકરી, ઘેટી, ગધેડી, જાંટડી, સુવાવડી ગાય, મનુષ્યજાતિની સ્ત્રી તથા મૃગલીનું દૂધ પીવું નહિ ^{૨૫} સુવાવડી સ્ત્રીએ રાધેલું અન્ન, પ્રેતનિમિત્તક અન્ન અને હરકોઈના વૃદ્ધિસૂતક અથવા મૃત્યુસૂતક થી હવિત થયેલું અન્ન બ્રાહ્મણને ભક્ષ્ય નથી, તેમ જ સુવાવડી ગાયનું દૂધ પણ બ્રાહ્મણને પીવા યોગ્ય નથી ^{૨૬} રાતનું અન્ન બ્રહ્મતેજનો નાશ કરે છે, શૂદ્રનું અન્ન પણ બ્રહ્મતેજનો નાશ કરે છે તથા સોનીનું અન્ન અને પતિપુત્ર વિનાની સ્ત્રીનું અન્ન આયુષ્યનો નાશ કરે છે, માટે તે પણ અભક્ષ્ય છે બ્યાજવટાવનો ધધો કરી આજીવિકા ચલાવ નાર મનુષ્યનું અન્ન વિષા સમાન છે તથા વેશ્યાનું, પોતાની સ્ત્રીના રજાત પતિને સહન કરી સ્ત્રીની કમાઈ ખાનારનું અને સ્ત્રીને વશ થઈ ગયેલા પુરુષનું અન્ન શુક (વીધ) સમાન છે અર્થાત તે પણ અભક્ષ્ય છે. ^{૨૭-૨૮} અગ્નિયોમીય વપાનો હોમ થયો ન હોય ત્યાં સુધી તે દીક્ષિત થજ માનવનું અન્ન અભક્ષ્ય છે લોભી પુરુષનું, યજ્ઞ કર્મનો વિકલ્ય કરનારાનું, સુધારનું, મોચીનું, બલિચારિણી સ્ત્રીનું, ધોળીનું, વેદનું તથા ગ્રામ રક્ષક-ચોરીદારનું અન્ન અભક્ષ્ય છે, તેમ જ મમાજ અને ગામના સર્વ મનુષ્યોએ બહિષ્કૃત કરેલાનું, રગારાનું, સ્ત્રી ઉપર જીવનારાનું, મોટા ભાઈની પહેલા લગ્ન કરનારા નાના ભાઈનું, ભાટચારણોનું, જુગારીઓનું, ડાળા હાથે પીરસેલું અને ઝેરુ બુદ્ધિવાળી અન્ન ભોજન કરવા માટે અયોગ્ય છે. ^{૨૯-૩૧}

જે અન્ન મદિરાથી મિશ્ર હોય, ઉચ્છિદ્ર હોય અને કુટુંબને આપ્યા વિના પોતાને માટે જ રાખી મૂકવામાં આવ્યું હોય તે સર્વ અન્ન ભક્ષણ કરવા યોગ્ય નથી. ઘણા વખતથી પડી રહેલો લોટનો પલ્લથઈ, જૂનો ગોળ, વાસી શાકપાન, વાસી દૂધપાક અને ઘણા સમયથી વાસી પડી રહેલો સાયવો, શેકેલા જવ તથા બે ત્રણ દિવસનું દહીં ભક્ષ્ય નથી; દેવ, પિતૃ આદિના નિમિત્ત વિના કરવામાં આવેલો દૂધપાક, તલ ભેળવેલી ખીચડી, માંસ અને પૂડા-માલપૂડા વગેરે અભક્ષ્ય છે. ૩૨-૩૩ ગૃહસ્થાશ્રમી બ્રાહ્મણોએ દેવોને, ઋષિઓને, મનુષ્યોને, પિતૃઓને તથા પોતાના ઇષ્ટદેવતાઓને અન્નવિભાગ આપ્યા વિના ભોજન કરવું નહિ, પણ તેઓને ધરાવ્યા પછી જ ભોજન કરવું. પોતાની પ્રિય ધર્મપત્ની સાથે ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહ્યા છતાં જે બ્રાહ્મણ (ત્રણે ભતિ) સંન્યાસી અથવા સિંહુકના જેવું જ વર્તન રાખે અર્થાત્ સાંસારિક વિષયોમાં અનાસક્ત રહીને ગૃહ ધર્મ પાળે છે, તે ધર્મ સંપાદન કરી શકે છે. હવે દાન કોને ન આપવું અને કોને આપવું તે કહેવાય છે. પોતાની કીર્તિ ફેલાય તે માટે દાન આપવું નહિ; કોઈના ભયથી દાન આપવું નહિ, પોતાનો ઉપકાર કરનારા મનુષ્યને દાન આપવું નહિ, તેમ જ ધાર્મિક ગૃહસ્થ પુરુષે નાટકિયાઓને, ગવૈયાઓને, વિદ્યુપકોને, હાફિયાઓને, ઉન્નતોને, ચોરી કરનારાઓને, નિંદા કરનારાને, મૂંઝોને, બ્રહ્મતેજથી વ્રણ થયેલાને, ખોડખાંપણવાળાને, ઠીંગણાને, દુર્બલને, કુળહીનને, ઉપનયનાદિ સંસ્કારથી રહિતને, વેદ નહિ ભણેલા અશ્રોત્રિયને તથા કેવળ મૂર્ખાઈ ભરેલા બ્રાહ્મણને દાન આપવું નહિ; કારણ કે કુપાત્રને આપેલું દાન અને કુપાત્રે લીધેલો પ્રતિગ્રહ દુષ્ટ છે, જેથી તે દાન અને પ્રતિગ્રહ હાતાને તથા પ્રતિગ્રહીતાને નરકમાં જ ધકેલી દે છે. ૩૪-૩૬ જેમ જેમનાં લોકડાને વળગીને તથા મોટી શિલાને હાથ માં રાખીને સમુદ્ર તરવાની ઇચ્છાવાળો પુરુષ રૂળી મરે છે, તેમ કુપાત્રને દાન આપનારો હાતા અને તે દાન લેનારો કુપાત્ર પ્રતિગ્રહીતા નરકમાં રૂળી મરે છે; અર્થાત્ તેઓ બન્ને નરકના જ અધિકારી બને છે. ૪૦ જેમ લીલાં લોકડાંઓથી ઢાંકી દીધેલો અગ્નિ દેહીપ્યમાન થઈ ને પ્રજ્વલિત થતો નથી, તેમ તપ

અને સ્વાધ્યાયરૂપ આરિચ્ય વિનાનો કુપાત્ર પ્રતિગ્રહીતા (બ્રાહ્મણ) પણ પોતાના બ્રહ્મતેજથી પ્રકાશતો નથી અર્થાત્ નિસ્તેજ હોય છે. (આ એક કુપાત્ર બ્રાહ્મણને ઝોળખવાનાં ચિહ્ન છે.) ૪૧ વળી જેમ માણસની ખોપરીમાં પડેલું પાણી તથા ફૂતરાના સામડાની બનાવેલી ભતકમાં ભરેલું પાણી તેના આશ્રયના દોષથી અશુદ્ધ છે-અપવિત્ર છે, તેમ આરિચ્યહીન બ્રાહ્મણની અંદર રહેલું શાસ્ત્ર પોતે અપવિત્ર હોવા છતાં આશ્રયના દોષથી અપવિત્ર છે. ૪૨ વેદાધ્યયન અને શાસ્ત્રાધ્યયનથી રહિત એવો પણ જે બ્રાહ્મણ સતોષી હોય અને ઈર્ષ્યાશુ સ્વભાવનો ન હોય તેના પર દયા કરીને દાન આપવામાં દોષ નથી, તેમ જ બ્રહ્મચર્યાદિ વ્રતને નહિ પાળનારા સંસ્કારહીન બ્રાહ્મણને પણ દયાદાન આપવામાં બાધ નથી. ૪૩ હરકોઈ દીનને, આત્મને તથા આતુરને પણ દયાને લીધે દાન આપવું, પણ સત્યુત્તેષોએ આચરેલો આ ધર્મ છે એવી બુદ્ધિથી આપવું નહિ. ૪૪ વેદાધ્યયનરહિત બ્રાહ્મણને આપેલું દાન કેવળ નિષ્ફળ છે. તેને દાન આપવાથી અવશ્ય કુપાત્ર દાનના દોષો ઉપસ્થિત થાય છે, એમાં સંશય નથી. ૪૫ જેમ લોકડાંને બનાવેલો હાથી અને સામડાનો બનાવેલો મૃગ કેવળ નામધારી છે, તેમ અભણ બ્રાહ્મણ પણ કેવળ નામધારી છે-કહેવાનો જ બ્રાહ્મણ છે. ૪૬ જેમ નપુંસક પુરુષ સ્ત્રીઓ માટે નકામો છે, ગાય ગાયોને માટે નકામી છે અને પાંખો વિનાનું પક્ષી જેમ નકામું છે, તેમ અભણ બ્રાહ્મણને આપેલું દાન નકામું છે-નિષ્ફળ છે. ૪૭ જેમ સડી ગયેલું આશ્વધાન્ય નકામું છે, જળ વિનાનો ફૂવો જેમ નકામો છે અને ભરમની અંદર હોમેલું જેમ નિષ્ફળ છે, તેમ મૂર્ખ બ્રાહ્મણને આપેલું દાન નિષ્ફળ છે. ૪૮ દેવોના તથા પિતૃઓના હવ્ય કવ્યનો વિનાશ કરનાર અને તેથી જ દેવપિતૃઓના શત્રુ એવો મૂર્ખ બ્રાહ્મણ હાતાઓનું ધન વ્યર્થ છીનવી લઈને સદ્ગતિએ જઈ શકતો નથી, પણ દુર્ગતિએ જ જાય છે. ૪૯

હે ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર રાજા ! આ પ્રમાણે ભગવાન સ્વાયંભુવ મનુએ સિદ્ધોની પાસે જે રીતે કહ્યું હતું તે સર્વ વૃત્તાંત મેં તમને કહ્યું; પરંતુ હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! એ વૃત્તાંત મેં તમને સંક્ષેપમાં કહ્યું છે.

એનો વિસ્તાર તો ઘણો મોટો છે, તે યથા સમયે સાંભળવો. ૧૦

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-તર્જત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'ભગવાન મનુએ કહેલો ભક્ષ્યાભક્ષવિવેક' નામનો અધ્યાય ૩૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૭ મો

યુધિષ્ઠિરનો શોકત્યાગ અને
હસ્તિનાપુરમાં પ્રવેશ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

શ્રોતુમિच्छामિ ભગવન્ વિસ્તરેણ મહામુને ।

રાજધર્માન્ દ્વિજશ્રેષ્ઠ ચાતુર્વર્ણ્યસ્ય ચાચિલાન્ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે ભગવાન! હે મહા-મુનિ! હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ! હું આપની પાસેથી રાજ-ઓના સમગ્ર ધર્મોને તથા આરે વર્ણોના સર્વ ધર્મોને વિસ્તારથી શ્રવણ કરવા ઇચ્છું છું.^૧ હે દ્વિજશ્રેષ્ઠ! આપત્તિના સમયે મનુષ્યે કઈ નીતિને ઉપયોગ કરવો? અને ધર્મભાગીનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરીને હું કેવી રીતે પૃથ્વીને વશ કરી શકું? તે પણ કહો.^૨ ઉપ-વાસ આદિ૩ પ્રાચશ્ચિત્તાના સંબંધમાં આપે જે કથા કહી તે ઘણી આશ્ચર્યજનક છે અને તે સાંભ-ળીને મને આનંદ થયો છે;^૩ પરંતુ એક તરફ ધર્મચરણ કરવું અને બીજી તરફ રાજ્યપાલન કરવું; એ બંને પરસ્પર વિરુદ્ધ છે. આવો વિચાર કરતાં મારું ચિત્ત મૂઠ બની ગયું છે.^૪

વૈશંપાયન કહે છે: હે મહારાજ બનમેજય! યુધિષ્ઠિરનું એ વચન સાંભળ્યા પછી વેદવ્રતાઓમાં શ્રેષ્ઠ ભગવાન વેદવ્યાસ સર્વજ્ઞ પુરુષોમાં પુરાતની ગણાતા નારદ મુનિ સામે બેઠીને યુધિષ્ઠિર પ્રતિ બોલ્યા: ^૫ 'હે રાજા! તમારે ધર્મનું સંપૂર્ણ સ્વરૂપ જો સાંભળવાની ઇચ્છા હોય તો તમે કુરુઓમાં જુદા એવા ભીષ્મપિતામહની પાસે જાઓ.^૬ જંગાપુત્ર ભીષ્મ ધર્મરહસ્યોના સંબંધી તમારા જેટલા સંશયો હશે તે સર્વને દૂર કરશે; કારણ કે તે ભીષ્મ સર્વજ્ઞ હોવાથી સર્વ ધર્મોને જાણે છે.^૭ જે ભીષ્મને ત્રણ ભાગે વહેનાર દિવ્ય નદીએ (જંગાએ) જન્મ આપ્યો છે, જેણે ઇંદ્ર આદિ સર્વ દેવોનાં સાક્ષાત્ દર્શન કર્યો છે, વળી જેણે યોગ્ય ઉપચાર દ્વારા જુદરૂપિત આદિ સર્વ દેવર્ષિઓને વારંવાર પ્રસન્ન

કરી રાજનીતિના સંપૂર્ણ અભ્યાસ કર્યો છે, કુરુ ઓમાં શ્રેષ્ઠ એવા જે ભીષ્મપિતામહ, જે નીતિ-શાસ્ત્રને શુક્રાચાર્ય જાણે છે, તથા જે નીતિશાસ્ત્રને દેવશુર જુદરૂપિત જાણે છે તે સર્વ નીતિશાસ્ત્રને વ્યાખ્યા સહિત જાણે છે;^{૮-૧૦} અને બ્રહ્મચર્યવ્રત-નિષ્ઠ મહાબાહુ ભીષ્મે પરશુરામ પાસેથી, સ્વવન-ઋષિ પાસેથી તથા વસિષ્ઠઋષિ પાસેથી સાંગોપાંગ વેદાધ્યયન કર્યું છે;^{૧૧} તેમ જ બ્રહ્મદેવના નયેષ પુત્ર પ્રતાપી સનત્કુમારની પાસેથી તેમણે અધ્યા-ત્મશાસ્ત્રના તત્ત્વનો પણ પૂર્વે અભ્યાસ કર્યો છે;^{૧૨} વળી મહાપુરુષ ભીષ્મે-માર્કંડેય ઋષિ પાસેથી યતિઓનો સંપૂર્ણ ધર્મ સંપાદન કર્યો છે તથા પરશુરામ પાસેથી અને ઇંદ્ર પાસેથી અશ્વવિદ્યા મેળવી છે.^{૧૩} જે મહાત્માનો મનુષ્યોમાં જન્મ હોવા છતાં સ્વેચ્છામૃત્યુ છે તથા જે ભીષ્મ યુગાદિ સંતતિથી રહિત છે, છતાં યવિત્ર કીર્તિવાળા વિચ્છાત દિવ્યલોકમાં જશે;^{૧૪} જેની પૂર્વકાળની સલાઓમાં મહાપવિત્ર બ્રહ્મર્ષિઓ જ સલાસદો હતા અને સર્વ જ્ઞાનવજ્રોમાં જેને કંઈ પણ અભણ્યું નથી તે ધર્મજ્ઞ અને સર્વ ધર્મનાં તત્ત્વોને જાણુતારા ભીષ્મ-પિતામહ તમને સર્વ પ્રકારના ધર્મો કહેશે, માટે તેમના પ્રાણગમન પહેલાં તમે તેમની પાસે પહોંચી જાઓ.^{૧૫-૧૬} મહાબુદ્ધિમાન કુંતીપુત્ર યુધિષ્ઠિરને વ્યાસે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તેમણે વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ સત્યવતીપુત્ર વ્યાસને જણાવ્યું કે, 'હે બ્રહ્માન્! મેં મારા શાંતિબંધુઓનો આવો રોમાંચજનક મહાન સંહાર કર્યો છે. વળી મેં આખી પૃથ્વીનો નાશ કરાવી સર્વ લોકોને અપરાધ કર્યો છે; એટલું જ નહિ પણ ધર્મપૂર્વક યુદ્ધ કરનાર એ ભીષ્મપિતામહને મેં કષ્ટ કરીને યુદ્ધમાં મરાવ્યા છે, જેથી હું કશું કારણ દર્શાવીને તેમને મારા ધાર્મિક સંશયો પૂછું?'

વૈશંપાયન કહે છે: હે બનમેજય! યુધિષ્ઠિરનાં એ વાક્યો સાંભળીને મહાબુદ્ધિમાન યાદવશ્રેષ્ઠ શ્રીકૃષ્ણ ચારેય વર્ણોનું હિત કરવાની ઇચ્છાથી તે મહારાજને કહેવા લાગ્યા.^{૧૭-૨૦}

શ્રીકૃષ્ણ બોલ્યા: હે મહારાજ! હવે તમારે શોક માટે અતિ આગ્રહ કરવો તે યોગ્ય નથી. ભગવાન વ્યાસ જે કરવાનું કહે છે તે જ તમે કરો.

હે મહાબાહુ ! આ સર્વ બ્રાહ્મણો તથા મહા તેજસ્વી એવા આ તમારા ભાઈઓ, વર્ષાઋતુમાં લોકો જેમ મેઘની પ્રાર્થના કરે છે તેમ, તમારી પ્રાર્થના કરી રહ્યા છે અને અહીં તમારી સમીપમાં બેઠા છે; ^{૨૧-૨૨} તેમ જ મરતા થયેલા આ રાજાઓ તથા કુરુક્ષેત્ર ગલ દેશની સર્વ આતુર્વણ્ય પ્રબળો અહીં તમારી સેવામાં હાજર થયેલ છે; ^{૨૩} માટે હે શત્રુ હંતા રાજા ! આ મહાત્મા બ્રાહ્મણોનું પ્રિય કરવા માટે મહાતેજસ્વી શુરુ વેદવ્યાસની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તીને અમારું-સર્વ સુહૃદોનું તથા દ્રૌપદીનું મન ગમતું કરે તથા સર્વ લોકનું હિત કરે. ^{૨૪}

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! શ્રીકૃષ્ણે આમ કહ્યું એટલે ક્રમણ સમાન નેત્રવાળા અને મહાઉદાર મનના રાજા યુધિષ્ઠિર સર્વ લોકનું હિત કરવા માટે તત્પર થઈ ગયા. ^{૨૫-૨૬} હે પુરુષઆદ્ય ! મહાધનશસ્ત્રી યુધિષ્ઠિરરાજાને શ્રીકૃષ્ણે પોતે, વેદ-વ્યાસે, દેવરથાન ઋષિએ, અર્જુને તથા બીજા ઘણા મહાત્માઓએ બ્યારે ખૂબ સમજાવ્યા, ત્યારે તેમણે માનસિક દુઃખનો તથા શારીરિક સંતાપનો ત્યાગ કર્યો; ^{૨૭-૨૮} અને ઘણું વૈદિક વાક્યોનું, મીમાંસાશાસ્ત્રનું તથા બીજાં ઘણાં નીતિશાસ્ત્રોનું શ્રવણ કરી તેઓનો ઊઠાપોઠ કરવામાં કુશળ બનેલા રાજા યુધિષ્ઠિર કર્તવ્યવ્યર્થનો મનમાં નિશ્ચય કરીને શાંત થયા. ^{૨૯} પછી નક્ષત્રોથી વીંટાયેલા ચંદ્રમાની પેઠે, વ્યાસ આદિ મહર્ષિઓથી વીંટાયેલા રાજા યુધિષ્ઠિર કાકા ધૃતરાષ્ટ્રને આગળ કરી હસ્તિનાપુર જવા તૈયાર થયા. ^{૩૦} અને નગરમાં પ્રવેશ કરવાની ઈચ્છાથી ધર્મજ્ઞ તે યુધિષ્ઠિર રાજાએ પ્રથમ સર્વ દેવોનું તથા હજારો બ્રાહ્મણોનું પૂજન કર્યું. તે પછી ચંદ્રમા જેમ અમૃતમય રથમાં બેસે તેમ બંદીજનોથી સ્તુતિ કરાતા રાજા યુધિષ્ઠિર નવા ઉજ્જવળ રથમાં બેઠા. એ રથને ગાલીયા અને મૃગચર્મોથી આચ્છાદિત કરવામાં આવ્યો હતો, સુંદર લક્ષણોવાળા અને શ્રવેતવર્ણો સોળ બળદોથી બેઠવામાં આવ્યો હતો તથા વેદોક્ત પવિત્ર મંત્રોથી પ્રથમ પૂજવામાં આવ્યો હતો. ^{૩૧-૩૩} એ રીતે રાજા રથમાં બેઠા હતા એટલે ભયંકર પરાક્રમી કુંતીપુત્ર ભીમસેને બળદોને હાંકવા માટે રાથ હાથમાં લીધી અને અર્જુને બળહળાટ કરતું શ્રવેત વર્ણનું

છત્ર રાખના મસ્તક પર ધરી રાખ્યું. ^{૩૪} તે સમયે રથ ઉપર અર્જુને ધરી રાખેલું તે શ્રવેત છત્ર આકાશમાં તારાગણોથી વ્યાપ્ત એવા ઉજ્જવળ મેઘ સરખું શોભતું હતું. ^{૩૫} બીજી તરફથી માદ્રીના વીર પુત્ર નકુલે તથા સહદેવે ચંદ્રનાં કિરણ સમાન પ્રભાવાળાં બે ઉજ્જવળ ચામરો હાથમાં લઈ લીધાં અને રથ ઉપર આબુખાબુ બેલા રહીને યુધિષ્ઠિર રાજાને પવન ઢોળવા માંડ્યો. ^{૩૬} હે રાજા ! તે વેળા સુંદર રાજવી પોશાકોથી શોભી રહેલા તે પાંચે ભાઈઓ બ્યારે રથમાં બેઠા, ત્યારે એકત્ર થયેલા પંચમહાભૂતોના સરખા દેખાતા હતા. ^{૩૭} હે રાજન ! આમ સૌથી આગળ ચાલતા રાજા યુધિષ્ઠિરના રથની પાછળ મનના સમાન વેગવાળા ઘોડાઓથી ભેડેલા ચળકતા રથમાં બેસીને ધૃતરાષ્ટ્રનો પુત્ર યુયુત્સુ જવા લાગ્યો; ^{૩૮} અને તે કૌરવભાઈઓના રથોની પાછળ શૈભ્ય અને સુશ્રીવ નામના ઘોડાઓથી ભેડેલા સુવર્ણમય પ્રહીમ રથમાં બેસીને શ્રીકૃષ્ણ તથા સાલ્યકિ જવા લાગ્યા. ^{૩૯} હે ભરતવંશી જનમેજય ! પાંડવોના કાકા રાજા ધૃતરાષ્ટ્ર તથા ગાંધારી પાલખીમાં બેસીને યુધિષ્ઠિરના રથની આગળ જવા લાગ્યા; ^{૪૦} તેમ જ કુંતા, દ્રૌપદી આદિ સર્વ કુરુક્ષેત્રીઓ સૌ સૌની યોગ્યતાપૂર્વક ઉત્તમ-મધ્યમ પાલખીઓમાં બેસીને હસ્તિનાપુર તરફ જવા લાગી અને તે સર્વ સ્ત્રીઓની આગળ વિદુર જવા લાગ્યા. ^{૪૧} આ રીતે સર્વ રાજકુટુંબ બ્યારે નગરમાં જવા લાગ્યું, ત્યારે તેની પાછળ શબ્દગારવામાં આવેલા અનેક રથો, હાથીઓ, ઘોડાઓ તથા પાળાઓ અનુક્રમે ચાલવા લાગ્યા. રાજા યુધિષ્ઠિરની સવારી આ પ્રમાણે હસ્તિનાપુર તરફ જતી હતી, ત્યારે ઘણા વૈતાલિકો, ભાટો, ચારણો તથા માગધો સુંદર ભાષાવાળાં કાવ્યોથી તેમની સ્તુતિ કરી રહ્યા હતા. તે સમયના મહાબાહુ યુધિષ્ઠિરના નગરપ્રયાણની ઉપમા પૃથ્વી પર એક પથ્થ ન હતી. તે સવારીને જોવા માટે આવેલાં માણસોની મોટી કડ નામી હતી અને સર્વ તરફ ભિભરાઈ જતાં દુષ્ટપુત્ર મનુષ્યોના હર્ષનાદોથી સર્વ પ્રદેશ ગાજી રહ્યો હતો. ^{૪૨-૪૪} રાજા યુધિષ્ઠિરે જે વેળા નગર તરફ પ્રયાણ કર્યું, તે વેળા નગરવાસી મનુષ્યોએ આખા શહેરને તથા શહેરના

રાજમાર્ગોને સારી પેઠે શણગાર્યા હતા, પૃથ્વી પર
સ્વેત રંગનાં પુષ્પો વેરી દીધાં હતાં, રાજમાર્ગમાં
આસપાસ સર્વે સ્થળે પતાકાઓ ગાંધી દીધી હતી
તથા સુગંધીદાર ધૂપો કરી મૂક્યા હતા. ૪૫૪૬
રાજમહેલને પણ ભત્રાત્રતાં સુવાસિત શૂણ્ધી
સુગંધપૂર્ણ કરી દીધો હતો અને વિવિધ ભત્રાત્રતાં
પુષ્પોની માળાઓથી તથા પ્રિયંશુ નામની લતાના
પેદાઓથી આસપાસ વેણિત કરી શણગારી દીધો
હતો; ૪૭ તેમ જ નગરને દરવાજે દરવાજે સ્વેતવર્ણ
ના શૂણ્ધી (કળીચૂનાથી) ઉત્તરવળ કરેલા, જળ
ભરેલા નવા ઘડાઓ સ્થાપી દીધા હતા તથા પુષ્પ
માળાઓ બાંધી દીધી હતી. ૪૮ આ રીતે સારી પેઠે
શણગારેલા દરવાજાવાળા નગરમાં સુહૃદોથી વીંટાયેલા
પાંડુપુત્ર યુધિષ્ઠિરે જ્યજ્ઞચકારના શુભ વાક્યોથી
સ્તવાતાં સ્તવાતા પ્રવેશ કર્યો. ૪૯

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જીત રાજધર્માનુશાસન
પર્વમાં 'યુધિષ્ઠિરનો હવિત્રનાપુરમાં પ્રવેશ'

નામનો અધ્યાય ૪૭ થી સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૮મો

રાજમંદિરમાં પ્રવેશ અને ચાર્યકનો વધ

॥ વૈશ્યાવન ઉવાચ ॥

પ્રવેશને તુ પાર્યાનાં જનાનાં પુરવાસિનામ્ ।

દિદક્ષુણાં સહસ્રાણિ સમાજમ્મુઃ સહસ્રજઃ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજયરાજા ! એ રીતે
પાંડવોએ નગરમાં ભયારે પ્રવેશ કર્યો, ત્યારે તેઓનું
દર્શન કરવા માટે હજારો નગરવાસી મનુષ્યો ટોળે
મળીને રાજમાર્ગમાં આવી પહોંચ્યા હતા. ૧ હે
રાજા ! ચંદ્રોદય સમયે ઉછાળા મારતો મહાસાગર
જેમ શોભે છે, તેમ શણગારેલાં ચૌદાંવાળો તે
રાજમાર્ગે પણ તે વેળા મનુષ્યોની ભીડને લીધે
શોભી રહ્યો હતો. ૨ હે ભારત ! રાજમાર્ગે ઉપર
આવેલી રત્નજડિત મોટી મોટી હવેલાઓ રાજ
દર્શન માટે એકઠી મળેલી ઓછોના ભારથી બળે
કંપી જતી હોય તેવી દેખાતી હતી. ૩ પાંડવોના
દર્શનાથે આવી મળેલી સર્વે સુદરીઓ લગ્નને
લીધે ધીમા કોમળ સ્વરથી યુધિષ્ઠિરની, ભીમાસેનની,
અર્જુનની, નકુલની તથા સહદેવની પ્રશંસા કરતી
હતી કે, ૪ 'હે કલ્યાણી પાંચાલપુત્રી ! તને ધન્ય

છે; કારણ કે ગૌતમી જેમ મહર્ષિઓનું સેવન કરે
છે, તેમ તું આ મહાપુરુષોનું સેવન કરે છે.' ૫ હે
મહારાજા ! આ રીતે સર્વે ઓછો તે સમયે દ્રૌપદીની
પ્રશંસા કરતી હતી. જેથી હે ભારત ! તે ઓછોનાં
પ્રશંસાવચનોથી તથા માંદોમાંદોનાં પ્રીતિયુક્ત
ભાષણોથી આતુ નગર ગરજી રહ્યું હતું. ૬ રાજ
યુધિષ્ઠિર યથાયોગ્ય શણગારેલા અને તેથી જ શોભી
રહેલા એ રાજમાર્ગનું ઉદ્દાઘન કર્યો પછી રાજ-
મહેલ પાસે આવી પહોંચ્યા. ૭ ત્યાં પણ એકઠો
મળેલો સર્વે અમાત્યવર્ગ તથા આમનગરવાસી લોક
તેમની સમીપમાં આવીને કાનને સુપ્રહાપક એવી
વાણી કહેવા લાગ્યો : 'અહો ! ધનભાગ્ય ! હે યતુ-
સંહતાં રાજેન્દ્ર ! તમે શત્રુઓનો પ્રભાવ કર્યો તથા
ધર્મ અને ભગતા આશ્રયથી રાજ્યને પુનઃ પ્રાપ્ત
કર્યું, તે બધું જ સારું થયું છે. હે મહારાજા ! તમે
સો વર્ષ પર્થોત અમારા સર્વના રાજ રહ્યો અને
ઇદ્ર જેમ સ્વર્ગનું પાલન કરે છે, તેમ ધર્મપૂર્વક
પ્રજાઓનું પાલન કર્યો.' આ રીતે રાજમંદિરના
દ્વારમાં માંગલિક વાણીથી સન્માન ધારીને તથા
ચોતરફથી પ્રાદક્ષિણીએ કહેલા શુભ આશીર્વાદો
અહણ કરીને રાત્રિ યુધિષ્ઠિર ઇદ્રના લવન સરખા
રાજમહેલમાં દાખલ થયા કે જે રાજમહેલ શ્રદ્ધા
તથા વિજયનું નિવાસસ્થાન હતો. પછી પોતાના
સ્થ ઉપરથી તે નીચે જિતાર્યો- ૧૩ અને પગ ચાલતા
રાજમહેલના અંદરના ભાગમાં પ્રવેશ કરી શ્રીમાન
યુધિષ્ઠિર પ્રથમ જ પોતાના ઇદ્રદેવોનાં (કુળદેવતા-
ઓનાં) દર્શન કર્યો ને રત્નો, અંદન તથા પુષ્પ-
માળાઓ વડે દેવોનું પૂજન પણ કર્યું. ૧૪ પછી
મહાધયશસ્ત્રી એવા તે રાજા તે તે દેવમંદિરોમાંથી
બહાર નીકળ્યા કે તુરંત જ તેમણે માંગલિક દ્રવ્યો
હાથમાં લઈને સંસુપ્ત જિલેલા પ્રાદક્ષિણીનાં દર્શન
કર્યો. ૧૫ તે સમયે શુભસૂચક આશીર્વાદો આપી
રહેલા તે પ્રાદક્ષિણી વીંટાયેલા રાજા યુધિષ્ઠિર
તારાગણોથી વીંટાયેલા નિમંજી અંદરના સરખા
ગોલતા હતા. ૧૬ પછી કુંતાપુત્ર યુધિષ્ઠિર રાત્રિએ
કાકા ધૃતરાષ્ટ્રને તથા ધૌગ્ય શુરુને આગળ કરી સર્વ
પ્રાદક્ષિણી વિધિપૂર્વક પૂજા કરી; ૧૭ તથા પુષ્પોની
માળા, મોદક, રત્નો, પુષ્કળ સુવર્ણ, ગાયો તથા
વગેરે આપીને સર્વનો યોગ્ય સત્કાર કર્યો. હે રાજેન્દ્ર !

એ સમયે રાજના અનુચરો ‘તમારી શી ઇચ્છા છે? તમારી શી ઇચ્છા છે?’ આમ સન્માનપૂર્વક પ્રાદક્ષિણે પૂછીને તેઓની ઇચ્છાનુસાર વિવિધ પદાર્થોનું દાન આપી રહ્યા હતા. ૧૮ પછી હે ભારત! તે સ્થળે આકાશને વ્યાસ કરી દેનારો પુણ્યાહ વાયનનો મંગલધ્વનિ પ્રાદક્ષિણે ચાલુ કર્યો, કે જે ધ્વનિ રાજના સુહૃદોને પ્રીતિ ઉપભવનારો, પવિત્ર તથા શ્રોત્રેદ્રિયને સુખાવહ હતો. ૧૯ રાજ યુધિષ્ઠિરે વેદવેત્તા વિદ્વાન પ્રાદક્ષિણી પુષ્કળ અર્થ ભરેલા પદાર્થોવાળી વૈદક વાણી હસની પેઠે સાર શ્રદ્ધ ધરીને સાભળવા માડી. ૨૦ હે રાજ! તે જ સમયે ધીજી તરફ પાડવોના વિજયને સૂચવનારા શ ખેનો તથા હુલિઓનો મનોહર શબ્દ સભળાવા લાગ્યો. ૨૧ આમ થોડાએક સમય સુધી ચાલ્યા પછી તે સ્થળે સર્વ જાતના શબ્દો શાત થયા અને સર્વ મનુષ્યો કુતૂહલને લીધે બોલતા બધ થયા, એટલે સન્યાસીના વેશમાં આવેલો ચાવાંક નામનો રાક્ષસ પ્રાદક્ષિણ સભામાંથી ઊભો થઈને યુધિષ્ઠિર પ્રત્યે કહેવા લાગ્યો. ૨૨ એ દુષ્ટ ચાવાંક રાક્ષસ સન્યાસીનો વેશ લઈને પ્રાદક્ષિણ સભામાં ધૂમી ગયો હતો. તેણે રક્ષાની માળા, શિખા તથા ત્રિહંડ ધારણ કર્યા હતા. તે નિર્લજ્જ અને નિર્લય દેખાતો હતો અને રાજ યુધિષ્ઠિરને આશીર્વાદ આપવાની ઇચ્છાવાળા હજારો તપ અને નિયમસ પૂજા પ્રાદક્ષિણા મધ્યમાં આવીને બેઠો હતો. હે રાજેન્દ્ર! તે ચાવાંક રાક્ષસ દુર્યોધનનો મિત્ર હોવાથી મહાત્મા પાડવોનું અગ્રિય (અનિષ્ઠ) કરવા ઇચ્છતો હતો, તેથી સર્વ પ્રાદક્ષિણી અનુમતિ લીધા વિના જ ઊભો થઈને યુધિષ્ઠિરરાજને કહેવા લાગ્યો કે, ૨૩-૨૪ ‘હે કુતીયુત્ર યુધિષ્ઠિર! આ સર્વે પ્રાદક્ષિણો મારા વચન દ્વારા તને કહે છે કે, સર્વ જ્ઞાતિઓનો ઘાત કરાવનારા તને દુષ્ટ રાજને ધિક્કાર છે. ઓ રાજ! આવો ઘોર સહાર કરીને તારા હાથમાં શુ આગ્યું છે? પોતાના જ્ઞાતિધંધુ ઓનો ક્ષય કરીને તથા સર્વ શુરુઓનો ઘાત કરાવીને તારે જીવવા કરતા મરી જવું, તે જ વધારે ઉત્તમ છે’ ૨૫-૨૭

તે દુષ્ટ રાક્ષસનું એ વચન સાભળીને ત્યા બેઠેલા સર્વ પ્રાદક્ષિણો મનમાં અત્યંત ખિન્ન થઈ ગયા અને તેના વાક્યથી જાણે અપમાન પામ્યા

હોય, તેમ કોલાહલ કરવા લાગ્યા. ૨૮ હે રાજ! તે બધા પ્રાદક્ષિણો તથા રાજ યુધિષ્ઠિર અત્યંત ઉદ્વિગ્ન થઈને લજ્જાધીન થઈ ગયા અને કેવળ સ્તબ્ધ જ થઈ ગયા. ૨૯

તે પછી યુધિષ્ઠિર બોલ્યા હે પ્રાદક્ષિણો! હું આપ સર્વને પ્રણામ કરીને પ્રાર્થના કરું છું કે, આપ સર્વે મારા ઉપર પ્રસન્ન થાઓ. આપની સમીપમાં શરણાગત થઈને ઊભેલા મને-હું ખાકુળ મનુષ્યને ધિક્કાર આપવા આપ યોગ્ય નથી ૩૦

વૈશ પાચન કહે છે. હે જનમેજય! યુધિષ્ઠિરનું એ નમ્ર વચન સાભળી સર્વ પ્રાદક્ષિણો એકદમ બોલી ઊઠ્યા ‘હે રાજન્! એ અમારું વચન નથી, અમે એમ કહેતા જ નથી અમે તો તમને એ જ આશીર્વાદ આપીએ છીએ કે, તમારું નિરંતર કલ્યાણ થાઓ.’ રાજને આમ કહીને તપથી શુદ્ધ થયેલા અતઃકરણવાળા અને વેદવેત્તા એવા તે મહાત્મા પ્રાદક્ષિણે જ્ઞાનદૃષ્ટિથી જોઈને રાક્ષસ ચાવાંકને ઓળખી કાઢ્યો ને પછી તેઓ બોલી ઊઠ્યા ‘અરે! આ તો દુર્યોધનનો મિત્ર ચાવાંક રાક્ષસ છે. સન્યાસીના વેશે અહીં અમારી વચ્ચે ધૂમી જઈને દુર્યોધનનું હિત કરવા ઇચ્છે છે હે ધર્મોત્તમા રાજ! અમે તેમ કહેતા જ નથી, માટે તમારો આવા પ્રકારનો ભય દૂર થાઓ અને હે રાજ! તમારું તથા તમારા ભાઈઓનું કલ્યાણ થાઓ. ૩૧-૩૪

વૈશ પાચન કહે છે: હે જનમેજય! તે પછી કોધાધીન થયેલા તે પવિત્ર પ્રાદક્ષિણે એકીસાથે હુકાર કરીને તે પાપી રાક્ષસનો તિરસ્કારપૂર્વક નાશ કરી નાખ્યો, ૩૫ એટલે તુરંત જ મહેદ્રના વજ્ર પ્રહારથી, અકુરુપુત્ર વ્રજ જેમ ભરમ થઈને પૃથ્વી પર ઢળી પડે, તેમ પ્રહારથીઓના તેજ્યો બળીને ભરમ થઈ ગયેલો તે રાક્ષસ ધરણી પર ઢળી પડ્યો એ રીતે રાક્ષસ મરણ પામ્યો. તે પછી સારી પેઠે પૂજાસંસ્કારને પામેલા સર્વ પ્રાદક્ષિણો રાજને અભિ નંદન આપી પોતપોતાને સ્થાનકે ગયા અને યુધિષ્ઠિરરાજ પણ પોતાના સર્વ સુહૃદોની સાથે આનંદ પામ્યા ૩૬-૩૭

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં સાતિપર્વ તર્જીત રાજધર્માનુશાસન પર્વમાં ‘ચાવાંકનો વધ’ નામનો અધ્યાય ૩૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૧ મો

આર્વાકવૃત્તાંત

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

તતસ્તત્ર તુ રાજાને તિપ્તંત્રાવૃભિઃ સહ ।

ઉવાચ દેવકીપુત્રઃ સર્વદર્શી જનાર્દનઃ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજયરાજ ! રાજ-
સભામાં સર્વ લાઈ ઓની સાથે જેઠલા યુધિષ્ઠિર
રાજાને આર્વાકના વધના વિચારમાં લીન થઈ ગયેલા
જેઈ, સર્વદ્રષ્ટા જનાર્દન શ્રીકૃષ્ણ કહેવા લાગ્યા. ^૧

વાસુદેવ બોલ્યા : હે તાત યુધિષ્ઠિર ! આ
જગતમાં પ્રાણલોભારે પણ સહા પૂજ્ય છે. તેઓ
પૃથ્વી પર વિચરનારા દેવતાઓ છે તથા સર્વ કોઈના
પર તત્કાલ અનુગ્રહ કરનારા તથા કોપાયમાન
થતાં સર્વ કોઈના પર વાળીફી ઝેર ફેંકીને બાળી
બરમ કરનારા છે. ^૨ હે મહાબાહુ રાજન ! આ
આર્વાક રાક્ષસે પૂર્વે સત્યયુગમાં ધણું વધો પથ ત બહ-
રિકાશ્રમમાં તપશ્ચયો કરી હતી, ^૩ જેથી પ્રસન્ન
થયેલા પ્રહ્લદેવે વરદાન માગવા માટે પુનઃ પુનઃ તેને
મનભળ્યો હતો. પછી હે ભારત ! તે આ રાક્ષસે
સર્વ પ્રાણીઓ તરફથી અભય થવા માટેનું વરદાન
માગ્યું હતું. ^૪ પ્રહ્લદેવે પણ 'પ્રાણલોભા અપ-
માન વિના તને સર્વ પ્રાણીઓથી અભય થશે'
એવું મહા ઉત્તમ વરદાન તેને આપી દીધું; જેથી
મહાબળવાન થઈ પડેલા અતુલ પરાક્રમી તે પાપી
રાક્ષસ મહાતીવ્ર કર્મો કરીને દેવોને સંતાપવા
લાગ્યો. ^૫ તે સમયે રાક્ષસના બળથી પરાક્રમ પામી-
ને સર્વ દેવતાઓ એકઠા મળ્યા અને પ્રહ્લદેવ પાસે
જઈને તે રાક્ષસનો વધ કરવા માટે પ્રાર્થના કરવા
લાગ્યા. ^૬ પછી હે ભારત ! પ્રહ્લદેવે દેવતાઓને કહ્યું કે,
'હે દેવો ! તે રાક્ષસનો હવે યોદ્ધા જ સમયમાં વિનાશ
થાય, તે માટે મેં વ્યવસ્થા કરી નાખી છે. આ
પૃથ્વી પર હુયોધન નામનો એક રાજા થશે, તે આ
રાક્ષસનો મિત્ર થશે. પછી તેવા કોઈ પ્રસંગે
પોતાના મિત્ર હુયોધનના રનેહથી બંધાઈને એ
રાક્ષસ પ્રાણલોભુ અપમાન કરશે કે તુરત જ
વાળીફી બગવાળા પ્રાણલો કોપાયમાન થઈને
તે પાપીને બાળી બરમ કરી નાખશે. આ રીતે તે
રાક્ષસ નાગ પામશે. ^૭

હે ભારતએજ રાજા ! પ્રહ્લદેવના એ કથન પ્રમા-
જ તે આ આર્વાક રાક્ષસ પ્રહ્લદેવના બળથી મર-
પામી પૃથ્વી પર સૂતો છે, માટે હે મહારાજા
તમે એને પ્રાણલોભાની શોક કરો મા; ^{૧૦} તેમ
હે રાજા ! ક્ષાત્રધર્મનો આશ્રય કરી યુદ્ધમાં મર-
પામેલા તમારા સર્વ સંબંધીઓ તથા બીજા વી-
મહાત્મા ક્ષત્રિયો સ્વર્ગલોકમાં ગયા છે, ^{૧૧} મા-
હવે તમે ધૈર્ય ધારણ કરો અને ગ્લાનિનો ત્યાગ
કરી સર્વ રાજકાર્યો કરો, શત્રુઓનો સંહાર કરો
પ્રમત્તું રક્ષણ કરો તથા પ્રાણલોભાની પૂજા કરો. ^{૧૨}
ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'આર્વાકવૃત્તાંત' નામનો અધ્યાય ૩૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૪૦ મો

યુધિષ્ઠિરનો રાજ્યાભિષેક

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

તતઃ કુંતીસુતો રાજા મતમન્યુર્ગતજવરઃ ।

કાંચને પ્રાહ્મણ્યો હૃયો ન્યપીદત્ પરમાસને ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજય ! શ્રીકૃષ્ણનાં
એ વાક્ય પરથી રાજા યુધિષ્ઠિર શોક અને દીનતાથી
રહિત થઈ ગયા; અને પછી અભિષેક સમયે સુવર્ણ-
ના એક ઉત્તમ આસન પર પૂર્વાભિમુખે હવે પૂર્વે
બેઠા. ^૧ તેમની સંસુખ સુવર્ણનાં બે પ્રદીપ્ત અને
સુંદર આસનો ગોઠવી દેવામાં આવ્યાં હતાં.
તેઓના પર શત્રુઓનું દમન કરનારા શ્રીકૃષ્ણ
અને સાત્યકિ બેઠા. ^૨ મહાત્મા બીમસેને અને
અર્જુને રાજા યુધિષ્ઠિરને મધ્યમાં રાખીને આજુ
બાજુ ગોઠવેલાં બે મહિજ્જિત લીસાં આસનો પર
બેઠક લીધી. ^૩ બીજી તરફ સુવર્ણથી મહેલા ફાંતના
ઉજ્જવળ સિંહાસન પર નકુલ અને સહદેવની
સાથે કુંતાલ બેઠા. ^૪ તેમ જ સુધર્મા, વિદુર, ધૌન્ય
અને ધતરાષ્ટ્ર રાજા, અગ્નિ સરખા પ્રદીપ્ત જુદાં
જુદાં આસનો પર બેઠા અને યુયુત્સુ, સંજય તથા
યથસ્વી ગાંધારી જે બાજુ ધૃતરાષ્ટ્ર રાજા બેઠા
હતા તે બાજુ બેઠા. ^૫ આ રીતે સર્વ રાજકુટુંબ
યથાયોગ્ય આસને બેસી ગયું. તે પછી રાજસિંહા-
સન પર બેઠેલા ધર્માત્મા યુધિષ્ઠિરે શ્વેતવર્ણનાં
પુષ્પોનો, સર્વતાલદ્ર આદિથી ચિદ્રિત એવાં દેવ-
તાઓનાં સ્થાપનોનો, અક્ષતોનો, મૃતિકાનો, સુવ-

યુધિષ્ઠિરનો રાજ્યાભિષેક-યુધિષ્ઠિરને, સંબંધિઓના ચોક્કમાં રૂઝેલા એકેને ભગવાન શ્રીકૃષ્ણે કહ્યું કે, હે રાજા! તમારા નીરવેશ સગાસંબંધીઓ ક્ષાત્ર-ધર્મથી જ હણ્યા છે અને સ્વર્ગમાં જ ગયા છે; માટે તમે ચોક્કમાં ભાગ્ય કરીને રાજકાર્યો કરો, રાજ્યોને હણો, પ્રભુને પાલન કરો અને આકાશોનું પૂજન કરો. તે પછી સંતાપથી સંહિત થઈને કૌપી સંહિત યુધિષ્ઠિર રાજસિંહાસને બિરાજ્યા. આસપાસ વંદિતા, માતાઓ, પુરોહિતા અને બધુંજો કરો બિરાજ્યા. શ્રીકૃષ્ણની આજ્ઞાથી પુરોહિતે યજ્ઞવેદી તૈયાર કરી પ્રત દોમાનું, પછી શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને પાંચજન્મ રાંખ વડે યુધિષ્ઠિરને અભિષેક કર્યો.

હો'નો, રૂપાનો તથા મણિનો હાથવતી સ્પર્શ કર્યો.^૭ પછી સર્વ પ્રધાનમહાન પુરોહિત ધૌમ્યને આગળ કરી ઘણા માંગલિક પદાર્થો હાથમા લઈને ધર્મ રાત્નના દર્શનાર્થે આવી પહોંચ્યુ.^૮ એટલે તુરંત જ માટી, સુવર્ણ, તરેહતરેહના રત્નો, સર્વ સામગ્રીઓથી ભરેલું અભિષેક માટેનું પાત્ર, સુવર્ણના, ત્રાણાના, રૂપાના તથા માટીના જળસરેલા કળશો, પુષ્પો, લાલ (રાગરની ધાણી), ફલો, ગોરસ; ખીજડીની, પીપળાની તથા આખરાની સમિધો, મધ, ઘી, જિંભરના કાષનો સરવો અને સુવર્ણથી મઢેલો શંખ વગેરે સર્વ સાહિત્યો ત્યાં ગોઠવી દેવામા આવ્યા.^{૯-૧૧} તે પછી શ્રીકૃષ્ણની આજ્ઞા થતા પુરોહિત ધૌમ્યે વેદિકા પર પૂર્વ તથા ઉત્તર ભાગમા સરવા વડે રેખા કાઢી અને તે વેદિકાની સમીપમાં વ્યાઘ્રચર્મથી સર્વ તરફ આચ્છાદિત કરેલા, મજબૂત પગથિયાંવાળા તથા અગ્નિ સમાન કાંતિવાળા ઉજ્જવળ સર્વંતોભદ્ર આસન પર મહાત્મા યુધિષ્ઠિરને અને દ્રૌપદીને ખેસાડ્યાં ને પછી યુદ્ધિમાન એવા તે પુરોહિતે વિધિ તથા મંત્રો અચારપૂર્વક અગ્નિમા આહુતિઓ આપી.^{૧૨-૧૪} આ રીતે હવનક્રિયા થઈ રહી, એટલે યાદવવંશી શ્રીકૃષ્ણ લોકપૂજિત શખને હાથમાં લઈ ઊભા થયા ને કુંતીપુત્ર યુધિષ્ઠિરનો પૃથ્વીના પતિ તરીકે અભિષેક કર્યો.^{૧૫} વળી તે જ પ્રમાણે શ્રીકૃષ્ણની આજ્ઞા થવાથી રાજર્ષિ ધૃતરાષ્ટ્રે તથા સર્વ પ્રધાનમહાન પશુ યુધિષ્ઠિરરાજાનો અભિષેક કર્યો. તે સમયે પાંચજન્ય શંખના જળથી અભિષેક કરતા રાજા યુધિષ્ઠિર પોતાના ભાઈઓની સાથે ઘણા જ શેષાચમાન દેખાતા હતા. એ પ્રમાણે અભિષેક ક્રિયા ચાલી રહી હતી, ત્યારે ખીલ તરફ ઢોલ, નગારાં અને દુહલિઓના ગડગડાટ પશુ થઈ રહ્યા હતા.^{૧૬-૧૭} પુષ્કળ દક્ષિણાઓ આપનારા ધર્મ રાજાએ પશુ તે સર્વ ઉપચારનો ધર્મપૂર્વક સ્વીકાર કર્યો તથા શ્રીકૃષ્ણ આદિ સર્વ સભ્યોની યથાવિધિ પૂજા પશુ કરી.^{૧૮} પછી તેમણે સ્વસ્તિવાચન કરાવીને ધૃતિ, શીલ તથા વેદાધ્યયનથી સપત્ર એવા વિદ્વાન બ્રાહ્મણોને હજારો સોનામહોરોની દક્ષિણા આપી.^{૧૯} હે રાજા! દક્ષિણા લઈને પ્રસન્ન થયેલા સર્વ બ્રાહ્મણોએ રાજા યુધિષ્ઠિરને કતયાણુ

સૂચક તથા વિજયસૂચક આશીર્વાદો આપ્યા અને હસ સરખા મજબૂત સ્વરથી તેમની પ્રશંસા કરવા લાગ્યા કે,^{૨૦} 'હે મહાબાહુ યુધિષ્ઠિરરાજા! ઘણી સુદૈવની વાત છે કે, તમારો આ રીતે વિજય થયો છે; હે મહાતેજસ્વી રાજા! તમે પરાક્રમથી સ્વધર્મ પ્રાપ્ત કર્યો, તે મહાસુભાગ્યની વાત બની છે. હે રાજા! અતિ આનંદ પામવા જેવું છે કે, વીર પુરુષોના સહાર કરનારા આ ઘોર સત્રાપમાથી તમે, ભીમસેન, અર્જુન, નકુલ તથા સહદેવ ક્ષેમ કુશળ સુખ થયા છો. હે ભારત! તમારા સર્વ શત્રુઓ જિતાયા છે, માટે સત્વર સર્વ રાજ્યકાર ભાર તમે સભાળી લો.^{૨૧-૨૩}

હે ભરતવંશી જનમેજયરાજા! આ રીતે સત્પુરુષોએ સન્માન કર્યું તે પછી ધર્મરાજા યુધિષ્ઠિરે સર્વ સહુદોની સાથે મહાન રાજ્યનો સ્વીકાર કર્યો.^{૨૪}

હતિ શ્રીમદ્ભારતમા રાત્રિપર્વાતમંત્ર રાજધર્માનુયાસન-પર્વામા 'યુધિષ્ઠિરનો રાજ્યાભિષેક' નામનો

અધ્યાય ૪૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૪૧ મો

રાજ્યરક્ષા માટે અધિકારીઓની યોજના

॥ વૈષ્ણવન ઉવાચ ॥

પ્રકૃતીનાં ચ તદ્વાક્યં દેશકાલોપદ્રંહિતમ્ ।

શ્રુત્વા યુધિષ્ઠિરો રાજા સોત્તરં પ્રત્યભાષત ॥ ૧ ॥

વૈષ્ણવમન બોલ્યા . હે જનમેજય ! સર્વ પ્રજાવર્ગનું તથા પ્રધાનમહાનનું તે દેશકાલોચિત વચન સાંભળ્યા પછી રાજા યુધિષ્ઠિરે બોલ્યા કે,^૧ 'હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણો ! ખરેખર અમે-પાડવો ધન્યવાદને પાત્ર તો છીએ જ; કારણ કે અહીં એકત્ર થયેલા તમે બધા અમારા સત્ય અથવા અસત્ય શુભોનું વર્ણન કરી રહ્યા છો.^૨ હું નિશ્ચય માનુ છું કે, તમે બધા અમારા પર કેવળ અનુગ્રહ જ કરી રહ્યા છો; અમે એટલા બધા શુદ્ધચાળી નથી, છતાં તમે મત્સરનો ત્યાગ કરી અમને અણુસપ્ત કહો છો.^૩ હું તમારી આગળ સત્ય કહું છું કે, અમારા પિતા મહારાજા ધૃતરાષ્ટ્ર મારો પરમ દેવત છે, માટે જેઓ મારો પ્રિય કરવા ઇચ્છતા હોય તેઓએ એ મહારાજાની પ્રિય

તત્પર રહેલું.^૪ મેં મારા જ્ઞાતિબંધુઓનો મહાન સંહાર કર્યો છે, તેથી હું પાપી થયા છતાં કેવળ એ મહારાજા માટે જ છુટી રહ્યો છું. મારે પોતાને પણ નિત્ય ઉત્સાહયુક્ત થઈને તેમની સેવા કરવાની જ હવે અવશ્ય જરૂર છે.^૫ તમે મારા સુહૃદો છો, તેથી તમારે મારા ઉપર જો અનુગ્રહ કરવો આવશ્યક હોય, તો હું કહું છું તે પ્રમાણે સર્વ કોઈએ મહારાજા ધૃતરાષ્ટ્ર તરફ હુયોધનના રાજ્યકાળની પેઠે જ પૂજ્ય વર્તન રાખવું યોગ્ય છે.^૬ અરે, હું ત્યાં સુધી કહું છું કે, આ સર્વ જગતના મારા અને તમારા બંધાના ધૃતરાષ્ટ્ર પોતે જ મહારાજા છે અને આખી પૃથ્વી તથા અમે સર્વ પાંડવો સહાય એમના જ છીએ.^૭ આ મારા વચનને તમારે બધાએ હૃદયમાં દહપણે સ્થાપી રાખવું. બાંધો, હવે તમારી ધ્વજા હોય તો સૌ સૌને સ્થાનકે પધારો.’ આમ કહીને કુરુનંદન રાજા યુધિષ્ઠિરે સર્વ નગરવાસી તથા દેશવાસી લોકોને જવા માટે રજા આપી. પછી રાજા યુધિષ્ઠિરે કુતિ-પુત્ર ભીમસેનની યુવરાજના પદ ઉપર યોજના કરી. રાજ્યોને લગતા વિચારો કરવા ઉપર તથા સંધિ વિગ્રહાદિક છ શુભોનો વિચાર કરી, રાજ્યબંધવસ્થાનો નિશ્ચય કરવાના કાર્ય ઉપર યુદ્ધિમાન વિદુરની પ્રીતિપૂર્વક યોજના કરી.^{૮-૧૦} કરેલાં તથા નહિ કરેલાં રાજ્યકાર્યોની દેખરેખ રાખવા પર તથા આવકબચકો હિસાબ રાખવાના કાર્ય પર સર્વ-શુભસંપન્ન વૃદ્ધ સંજયની યોજના કરી;^{૧૧} તેમ જ રાજા યુધિષ્ઠિરે સૈન્યબળનું માપ રાખવા માટે તથા સૈનિકોને ખોરાક-પગાર આપવાના કાર્ય માટે નકુલને આજ્ઞા કરી.^{૧૨} શત્રુ-રાજ્યોનું આક્રમણ કરવા માટે અને દુષ્ટોને શિક્ષા કરવા માટે યુધિષ્ઠિરે અર્જુનને આજ્ઞા આપી.^{૧૩} બ્રાહ્મણો, દેવો તથા બીજાં સર્વ ધાર્મિક કાર્યોની સહા દેખરેખ રાખવા માટે પુરોહિતોમાં શ્રેષ્ઠ એવા ધૌમ્યની યોજના કરી;^{૧૪} અને હે રાજા ! સહદેવને નિરંતર પોતાની પાસે રહેવાનું કહીને જણાવ્યું કે, સર્વ અવસ્થા ઓમાં રાજાની તેણે રક્ષા કરવી.^{૧૫} આ રીતે જે જે કાર્યો કરવામા પોતે જેને જેને યોગ્ય માન્યા, તેઓ સર્વની તે તે કાર્યો કરવામાં રાજા યુધિષ્ઠિરે પ્રસન્નતાપૂર્વક યોજના કરી દીધી. પછી શત્રુનીશરોના સંહાર કરનારા ધર્મપ્રિય ધર્મોમા યુધિષ્ઠિરે મહા-

યુદ્ધિમાન વિદુરને, સંજયને તથા યુયુત્સુને કહ્યું કે, ૧૬/૧૭ ‘તમારે સર્વ જણોએ મારા પિતા આ ધૃતરાષ્ટ્રરાજનું જે કંઈ કાર્ય હોય તેને નિત્ય સાવધાન થઈને ચચાયોગ્ય રીતે કર્યા કરવું. તેમાં કદી પ્રમાદ કરવો નહિ !^{૧૮} તેમ જ નગરનાં કે દેશનાં જે કોઈ કાર્યો હોય તે બધાં પણ મહારાજા ધૃતરાષ્ટ્રની આજ્ઞા લઈને જ વિભાગવાર કરવાં.’^{૧૯}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસનપર્વમાં ‘રાજ્યરક્ષા માટે અધિકારીઓની યોજના’ નામનો અધ્યાય ૪૧ માં ‘સમાપ્ત’

અધ્યાય ૪૨મો

યુધિષ્ઠિરે સંખંધીઓનાં શ્રાદ્ધ કર્યાં

૥ વૈષંપાયન ઉવાચ ॥

તતો યુધિષ્ઠિરો રાજા જ્ઞાતીનાં યે હતા યુધિ ।

શ્રાદ્ધાનિ કારયામાસ તેપાં પ્રથમુદારથીઃ ॥ ૧ ॥

વૈષંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજય ! તે પછી ઉદાર યુદ્ધિમા રાજા યુધિષ્ઠિરે યુદ્ધમાં મરણ પામેલા સર્વ જ્ઞાતિબંધુઓનાં ભૂદાં ભૂદાં શ્રાદ્ધ કરાવવા માંડ્યાં.^૧ મહાયશસ્ત્રી ધૃતરાષ્ટ્ર પોતાના સર્વ રાજપુત્રોનાં પ્રેતકાર્યો કર્યાં ને તેઓની પાછળ પુણ્યાર્થે શ્રાદ્ધલોને સર્વ જાતના અભીષ્ટ શુભોર્થી યુક્ત અન્ન, ધન તથા મહા અફળુત કિંમતી રત્નોત્તું દાન આપ્યું.^૨ યુધિષ્ઠિરે પણ દ્રોણાચાર્ય, મહાત્મા કર્ણ, ધૃષ્ટદ્યુમ્ન, અભિમન્યુ, રાક્ષસ ઘટેતકથ, વિરાટ આદિ બીજા ઉપકાર કરનાર સંખંધીઓ, રાજા દ્રુપદ તથા દ્રૌપદીના પુત્રો વગેરે પોતાના સ્નેહીઓનાં ઉત્તરકાર્યો કરીને તેઓ પ્રત્યેકને ઉદ્દેશી હજારો બ્રાહ્મણોને ધન, રત્નો, ગાયો તથા વસ્ત્રોનાં દાન આપ્યાં. એ સિવાય બીજા જે રાજાઓના સંખંધીજન ન હતા તેઓને ઉદ્દેશીને પણ રાજા યુધિષ્ઠિરે પિંડદાનાદિક ઉત્તર ક્રિયા કરી. યુદ્ધમાં મરણ પામેલા પોતાના સર્વ સંખંધીઓના આત્માના કલ્યાણાર્થે રાજા યુધિષ્ઠિરે અનેક ધર્મશાળાઓ બંધાવી, ઘણી પરબો આજી કરાવી તથા યુક્તજ તળાવો બંધાવ્યાં. આ રીતે સર્વ સંખંધીઓનાં શ્રાદ્ધ કરીને ધર્મપૂર્વક પ્રજાઓનું પાલન કરતા રાજા યુધિષ્ઠિર મરણ પામેલા ઓના નજીબાંથી યુક્ત થયા, લોકોમાં નિદોષ થયાં તથા પોતે કૃતકૃલ થયા. તેમણે ધૃતરાષ્ટ્રનું, ગાંધા-

રીતું તથા વિદુરનું યથાચોગ્ય માન જાળવ્યું હતું તથા બીજા કૌરવોના માન્ય સેવકોનો સારી પેઠે સત્કાર કર્યો હતો. વળી જ્યોના પુત્રો તથા પતિઓ મરણ પામ્યા હતા, તેવી સર્વ કારવની ઓઝાનું ક્યાણુ રાજા યુધિષ્ઠિર માનપૂર્વક પાલન કરતા હતા, તેમ જ ગરીબો, આંધળાં તથા બીજા ક્યા કરવા યોગ્ય નિરાધાર મનુષ્યોને રહેવા માટે ગૃહ, પહેરવા માટે વસ્ત્ર તથા લોજન માટે અન્ન વગેરે આપીને રાજા યુધિષ્ઠિરે અનુગ્રહ કર્યો હતો અને નિત્ય સર્વ મનુષ્યોની સાથે માયાળુપણે વર્તી 'રાજા' શબ્દને સાર્થક કર્યો હતો. આ રીતે યુધિષ્ઠિરરાજા સમગ્ર પૃથ્વીને જીતીને તથા શત્રુઓના ઋણમાંથી મુક્ત થઈને શત્રુરહિત થયા હતા અને સુખેથી રાજ્યવૈભવો લોગવી રહ્યા હતા. ૩-૧૨

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વાતર્વેત રાજપર્વાનુશાસન-
પર્વમાં 'યુધિષ્ઠિરે સંખાધીઓનાં આજ્ઞ કર્યો'
નામનો અધ્યાય ૪૨ મે સમાપ્ત

અધ્યાય ૪૩ મો

આભારપ્રદર્શન-શ્રીકૃષ્ણસ્તુતિ

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

અમિપિક્તો મહાપ્રાણો રાજ્યં પ્રાપ્ય યુધિષ્ઠિરઃ ।
દાશાર્હ પુંડરીકાક્ષસુવાચ પ્રાંજલિઃ શુચિઃ ॥ ૧ ॥
વૈશંપાયન કહે છે : હે જનમેજયરાજા ! એ રીતે અધિપેક થઈ ગયા પછી રાજ્ય સંપાદન કરીને મહાબુદ્ધિમાન રાજા યુધિષ્ઠિર જે હાથ જોડીને શુદ્ધ અંતઃકરણથી કમજનયન શ્રીકૃષ્ણને આ પ્રમાણે કહેલા લાગ્યા : 'હે યાદવસિંહ શ્રીકૃષ્ણ ! તમારી કૃપાથી, નીતિથી, બળથી, બુદ્ધિથી તથા પરાક્રમથી મેં મારા પૂર્વજોના રાજ્યને પુનઃ પ્રાપ્ત કર્યું છે. હે કમજનયન ! હે શત્રુદમન શ્રીકૃષ્ણ ! હું તમને પુનઃ પુનઃ પ્રણામ કરું છું. તરવેતા મહાપુરુષો તમને એકને જ સર્વ પ્રાણીઓના શરીરમાં વસી રહેલા પરમ પુરુષ તરીકે વર્ણવે છે, ઉપાસક ભક્તોના પરિપાલક કહે છે અને સંયમશીલ બ્રાહ્મણ અનેક નામો લઈને તમારી જ સ્તુતિ કરે છે. ૨-૪ હે કૃષ્ણ ! હે વિશ્વસપ્તા ! હે વિશ્વાત્મા ! હે જગતના ઉત્પત્તિકારણ ! હે સર્વવ્યાપક ! હે વિષ્ણુ ! હે હરિ ! હે વૈકુંઠસ્વરૂપ ! હે પુરુષોત્તમ ! હું તમને નમસ્કાર

કરું છું.' તમે પુરાણપુરુષ છો છતાં અદિતિના ઉદરમાં સાત વ્રજાવત ગર્ભરૂપે નિવાસ કરીને અનુક્રમે પૃથ્વિગર્ભ, ષરશુરામ, રામચંદ્ર, આદિત્ય, વામન, શ્રીકૃષ્ણ તથા બલરામના સ્વરૂપે ઉત્પન્ન થયા છો અને આ સર્વ ગર્ભોમાં તમે તો એક જ સ્વરૂપે વ્યાપ્ત છો, પણ પ્રત્યેક ગર્ભે ભિન્ન સ્વરૂપ નથી. વળી બીજા કેટલાએક જ્ઞાની પુરુષો તો તમને ધર્મ, જ્ઞાન, વૈરાગ્ય, ઐશ્વર્ય, શ્રી તથા યશસ્વરૂપ કહે છે. ૧ વળી તમે પવિત્ર કીર્તિવાળા છો, સર્વ ઇદ્રિયોના નિયંત્રક છો, યજ્ઞના પશુ ઇન્દ્રિય છો અને બ્રહ્મદેવના પશુ ગુરુ કહેવાઓ છો. તમે એક જ ત્રિનેત્ર શંકર સ્વરૂપ છો, વ્યાપક છો તથા કામોદર છો. ૨ વરાહ, અગ્નિ, સૂર્ય, ધર્મ અને ગરુડવંજ તમે છો; તેમ જ શત્રુઓની સેનાનું મર્દન કરનાર તથા સર્વનાં શરીરોમાં જીવસ્વરૂપે રહેનાર પરમ પુરુષ તમે છો. ૩ તમે સર્વ દેવોમાં ઉત્તમ છો, ઉચ્ચ સેનાનાયક છો, સત્યસ્વરૂપ છો, અત્રહતા છો, દેવોના સેનાપતિ શુદ્રસ્વરૂપ છો, અસંભવિત જ્ઞાનશક્તિવાળા અચ્યુત છો, શત્રુઓનો વિનાશ કરનાર છો, બ્રાહ્મણાદિ સંસ્કૃત ભતિસ્વરૂપ છો, અનુદામ પ્રતિદામ વિકૃત ભતિસ્વરૂપ છો, સર્વશ્રેષ્ઠ છો, સંખાસીસ્વરૂપ છો, યશોદિગ્ધ છો, સર્વના આદિ છો, ઇંદ્રના ગર્વનો નાશ કરનાર છો, હરિ અને હરસ્વરૂપ છો, સમુદ્ર-રૂપ છો, નિર્ગુણ છો, કર્મ કરવા યોગ્ય પૂર્વ, ઉત્તર અને ઇશાન એ ત્રણ દિશાઓરૂપ છો, સૂર્ય, ચંદ્ર તથા અગ્નિસ્વરૂપ છો અને સ્વર્ગમાંથી અહીં પૃથ્વી પર અવતરેલા છો. ૪-૧૦ વળી તમે સર્વના મહારાજ છો, વિરાટ છો, સ્વરાટ છો, દેવોના રાજા છો, સંસારના ઉત્પત્તિકારણ છો, સર્વવ્યાપક છો, સત્તા-સ્વરૂપ છો, શરીરરહિત છો, કૃષ્ણ છો અને અગ્નિ-સ્વરૂપ છો. ૧૧ તમે યજ્ઞોનાં ઉત્કૃષ્ટ ફળને આપનાર છો, અગ્નિનીક્રમાદેના પિતા છો, સાંખ્યાસાર્થ કપિલસ્વરૂપ છો, વામનરૂપ છો, યજ્ઞ છો, નિશ્વજ સ્વભાવ છો, ગરુડસ્વરૂપ છો અને યજ્ઞસેન પણ તમે જ કહેવાઓ છો. ૧૨ તમે શિખંડી, નહુપ, મહેશ્વર, આકાશમાં વસનાર પુનર્વસુ, નક્ષત્ર અને અત્યંત પિંગલવર્ણ સુવર્ણ છો, તમે રુઝમયજ્ઞ છો, સુપેણુ છો, હંડુભિ છો. કાળ્યકરૂપ છો, શ્રીપદ છો, લક્ષ્મીના નિવાસસ્થાનભૂત કમળ છો, પુષ્પમાળાને

ધારણ કરનારા છે, ઋણ નામના દેવસ્વરૂપ છે, વિણ છે, સર્વના કરતાં સૂક્ષ્મ છે અને ચારિત્ર્યવાન પણ તમે જ કહેવાઓ છો. ૧૩.૧૪ હે કેશવ ! તમે મહાસાગરસ્વરૂપ છે, પ્રહરદેવરૂપ છે, પવિત્ર ધામ છે, તેજસ પદાર્થને બલ્હનારા છે, તમને જ વેદવેદાઓ હિરણ્યગર્ભ, સ્વાહા અને શ્વધા કહે છે. ૧૫ હે કૃષ્ણ ! આ સર્વ જગતનું ઉત્પત્તિસ્થાન તથા પ્રલયસ્થાન તમે છે, તમે જ પૂર્વે આ જગતને ઉત્પન્ન કર્યું છે અને હે વિશ્વેયોનિ ! આ સમગ્ર જગત તમારે આધીન રહેનારું છે. હે અગ, ચંદ્ર અને ધનુષને ધારણ કરનારા ભગવાન ! હું આપને નમસ્કાર કરું છું. ૧૬

આ રીતે સભાની વચ્ચે ધર્મરાબ્દએ રતુતિ કરી એટલે કમળ સમાન નેત્રોવાળા ચાહવશ્રેષ્ઠ શ્રીકૃષ્ણે પ્રસન્ન થઈને અનેક વચ્ચનોથી ભરતકુલોત્પન્ન ભયેષ પાંડવ યુધિષ્ઠિરને અભિનંદન આપ્યું. ૧૭

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતીર્થત રાજધર્માનુશાસનપર્વમા 'આભારમંદર્શન—શ્રીકૃષ્ણરતુતિ' નામનો અધ્યાય ૪૩ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૪૪મો

ગૃહવિભાગ

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

તતો વિસર્જયામાસ સર્વાઃ પ્રકૃતયો નૃપઃ ।

વિવિશુઆમ્પત્નુજાતા યથા સ્થાનિ ગૃહાણિ તે ॥૧॥

વૈશંપાયન કહે છે : હે જનમેજય ! તે પછી રાબ યુધિષ્ઠિરે સર્વ પ્રધાનમંડળને સી સીને ઘેર જવા માટે રજા આપી, એટલે રાબની આજ્ઞા લઈ તેઓ સર્વે પોતપોતાનાં ગૃહ તરફ ચાલ્યા ગયા. ૧ પછી શ્રીમાન યુધિષ્ઠિરરાબ ભયંકર પરાક્રમ કરનારા ભીમસેનને, અર્જુનને, નકુલને તથા સહદેવ ને સાંતવન આપવા માટે આ પ્રમાણે બોલ્યા : ૨ 'હે ભરતકુળના મહાયુરુષો ! આ મહારણુમાં થતુ-ઓએ તમારાં શરીરોને અનેક પ્રકારનાં શસ્ત્રો વડે ક્ષતવિક્ષત કરી નાખ્યાં છે, વળી તમે આટલા દિવસ સુધી મહાન શ્રમ કરીને અલ્પ ત્યાગી ગયા છો તથા શોક અને ક્રોધથી ઘણા જ તપી ગયા છો; તમે મારે માટે વનવાસ વેડીને કોઈ સામાન્ય યુરુગોની પેઠે અલ્પ તડો લોગવ્યાં છે, માટે હવે

સુખ તથા શાંતિપૂર્વક આ વિજયથી પ્રાપ્ત થયેલા વૈભવોને લોગવો. તમે આજે સારી પેઠે વિશ્રાંતિ લઈ લેશો અને સુખોનો અનુભવ કરી લેશો એટલે પછી આવતી કાલે હું તમને મળીશ. ૩-૪ આમ કહીને યુધિષ્ઠિરરાબએ ધૃતરાષ્ટ્રની આજ્ઞા લઈને અનેક રત્નોથી વ્યાસ, પુષ્કળ દાસદાસીઓથી ભરેલા તથા ઘણા ભુદા ભુદા ઓરડાઓવાળા હુયોધનનો રાજમહેલ ભીમસેનને અપર્ણ કર્યો, જેથી ઇંદ્ર જેમ દેવમંદિરમાં નિવાસ કરે તેમ, મહાબાહુ ભીમસેને મોટા ભાઈએ આપેલા હુયોધનના રાજમહેલમાં નિવાસ કર્યો. ૫ જેવો હુયોધનનો રાજમહેલ સુયોજિત હતો, તેવો જ દુઃશાસનનો મહેલ પશ્ચિમપદ ઓરડાઓથી યુક્ત હતો, સુવર્ણનાં તોરણોથી શણગારેલો હતો, પુષ્કળ દાસદાસીઓથી ભરપૂર હતો તથા પુષ્કળ ધનધાન્યથી પરિપૂર્ણ હતો. તે મહેલમાં મોટા ભાઈની આજ્ઞા પ્રમાણે મહાબાહુ અર્જુનને નિવાસ કર્યો; ૬ તેમ જ એ દુઃશાસનના મહેલ કરતાં પણ દુર્મર્ષણનો મહેલ ઘણો શ્રેષ્ઠ હતો, તે કુબેરના ભવન સરખો સુંદર હતો તથા મણિ અને સુવર્ણથી જડિત હોઈને શોભી રહ્યો હતો. હે મહારાબ જનમેજય ! ધર્મપુત્ર યુધિષ્ઠિરે મહાવનમાં દુઃખ વેડીને કૃષ્ણ થયેલા અને શ્રેષ્ઠ ભોગોને ભોગવવા યોગ્ય એવા નકુલને પ્રસન્નતાપૂર્વક તે દુર્મર્ષણનો મહેલ અર્પણ કર્યો. ૭ પછી પોતાનું નિત્ય પ્રિય કરનાર સહદેવને દુર્યોધનો મહેલ સોંપી દીધો, કે જે મહેલ ઘણો જ ઉત્તમ હોઈને શોભાસંપન્ન હતો, સુવર્ણથી શણગારેલો હતો તથા કમળ સમાન નેત્રોવાળી સ્ત્રીઓનાં શયનોથી વ્યાપ્ત હતો. સહદેવ પણ કુબેર જેમ કૈલાસ ભવન મેળવીને પ્રસન્ન થાય તેમ, એ રાજભવન મેળવીને પ્રસન્ન પ્રસન્ન થઈ ગયો. ૮-૯ હે રાબ ! જો રીતે ગૃહવિભાગ થઈ ગયા પછી યુધિષ્ઠિર, વિદુર, સંજય, સુધર્મા અને ધૌમ્ય પોતપોતાને ગૃહે વિદાય થયા. ૧૦ અને યુરુપ્પ્યાશ્ર શ્રીકૃષ્ણ વ્યાશ્ર જેમ પર્વતની શૃંગમાં પ્રવેશ કરે તેમ, સાંત્યકિને સાથે લઈ અર્જુનના મહેલમાં દાખલ થયા. ૧૧ આ રીતે પોતપોતાના રાજમહેલોમાં ભણ્ય, અન્નપાન આદિનો ઉપલોગ કરી પ્રસન્ન થયેલા તે સર્વ રાબ-ઓ તે રાત્રિએ સુખેથી સૂઈ રહ્યા અને બીજે દિવસે

રાત્રિ બેઠા રૂઢી રાજા શ્રી મિ બાલાન થી ૧ ૧ ૧ ના ન બે હાથ બેગ પથ પ બા રહી વાન
 કેયુ , મદ મદ હસતા કાગલા હો અને તા ચાલિ મળતા મળિ આભાર માન્યા હેતુ પાર તેમને ધ્યાનમગ્ન બેઠે પૂછું
 'દે મળા! આપ કે ના ધ્યાનમાં છો કે ત હા કરીને કહો હું આપના સત્કારાત હુ બાન હું આવક હું' વાસુદેવ ક્ય ન
 મુન થતા મદ મદ હસતા બો વા બાપુભક્ષામા પાટેલા નરસેસી બાળો મારુ ધ્યાન નરસાથી હુ મન પડે ત્યા મ ।
 હોને સન વિદ્યાઓ તથા પુષ્કળ અનુભવોના બે ૧૨ બેના મિત્રામહોને દહીત વત્તા આ જગતમાથી એ સન જ્ઞાનને
 અસ્ત પડેજઈ પ્રશ્ન નિસ્તેજ મો મગે આ ગડોની ભગ્ય નને સદા સાથ રહે એવો સર્વોત્તમ ખજાનો પારસો મેળવી લો

પ્રાતઃકાળમાં સુખશય્યામાંથી જાગૃત થઈને રાજા
યુધિષ્ઠિરની પાસે હાજર થયા.^{૧૧}

હતિ શ્રીમદ્ભાગવતમાં શાંતિપર્વાત તર્જત સંજ્ઞામાં નુરાસન
પર્વમાં 'શુદ્ધિભાગ' નામનો અધ્યાય ૪૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૪૫ મો

યુધિષ્ઠિર અને શ્રીકૃષ્ણ

॥ જનમેજય ઉવાચ ॥

પ્રાપ્ય રાજ્યં મહાવાહુર્ધમેષુવો યુધિષ્ઠિરઃ ।

યદન્યદરુરોદિપ્ર તન્મે વક્તુમિદાર્હસિ ॥ ૧ ॥

જનમેજયે પૂછ્યું હે સુનિ વૈશ પાચન! ધર્મ
પુત્ર મહાબાહુ યુધિષ્ઠિરે તે રાજ્ય મેળવ્યા પછી
જે બીજા કર્મો કર્યા હોય તે મને કહો^૧ અને હે
અધિ! ત્રેલોક્યના પરમ શુભ વીર ભગવાન શ્રીકૃષ્ણ
પણ જે જે કર્મો કર્યા હોય તેનું કથન કરવાની
કૃપા કરે!^૨

વૈશ પાચન જાણ્યા : હે નિર્દોષ મહારાજા! પાંડ
વોએ રાજ્ય મેળવીને શ્રીકૃષ્ણની આગેવાની હેઠળ
જે જે કર્મો કર્યા હતા, તે સર્વ તું હું યથાર્થ રીતે
વર્ણન કરું છું, તે તમે સાંભળો.^૩

હે મહારાજા! રાજ્ય સંપાદન કર્યા પછી કેટલી
પુત્ર યુધિષ્ઠિરે આર્ય વર્ણોની પ્રજાને પોતપોતાના
સ્થાનકો પર યથાયોગ્ય રીતે સ્થાપી દીધી,^૪ અને
પાંડુપુત્ર યુધિષ્ઠિરે પ્રદાયધર્મ તત્ત્વ સમાપ્ત કરી સ્નાતક
બનેલા એક હજાર મહાત્મા બ્રાહ્મણોને એક એક
હજાર સોનામહોર દાનમાં અપાવી,^૫ તેમ જ
સેવકોને, ચાકરોને, આશ્રિતોને, અતિથિઓને,
કૃપણોને તથા જ્યોતિષીઓને યથેષ્ટ દાન આપીને
તેઓના મનોરથો પૂર્ણ કર્યા.^૬ પુરોહિત ધૌમ્યને દશ
હજાર ગાયો, બીજા કેટલુંએક ધન, સુવર્ણ, ચાદી
તથા વિવિધ પ્રકારના વસ્ત્રો દાનમાં આપ્યા^૭ હે
મહારાજા! નિયમનિષ્ઠ રાજા યુધિષ્ઠિરે કૃપાચાર્ય
પ્રત્યે શુરુના જેવું જ વર્તન રાખવા માંડ્યું તથા
વિદુરને પૂજ્ય તરીકે સન્માન આપવા માંડ્યું.^૮ દાતા
ઓમાં શ્રેષ્ઠ એવા તે યુધિષ્ઠિરે બીજા સર્વ આશ્રિ
તોને ભદ્ર, અન્ન, પાન, વિવિધ વસ્ત્રો, શયનો તથા
આસનો અર્પણ કરીને મનુષ્ય કર્યા^૯ હે શ્રેષ્ઠ રાજા!
આ રીતે પ્રાપ્ત થયેલા ધનનો અદ્વ્યય કરી મહા
મયસ્વી થયેલા યુધિષ્ઠિરે ધૃતરાષ્ટ્રના પુત્ર યુયુત્સુન

પણ ઘણું સન્માન કર્યું. રાજા ધૃતરાષ્ટ્રને, ગાધારીને
તથા વિદુરને તો આખું રાજ્ય નિવેદન કરી
દર્ધ યુધિષ્ઠિરરાજા સ્વસ્થની પેઠે સુખેથી રહેવા
લાગ્યા ૧૦/૧૧

હે ભરતશ્રેષ્ઠ જનમેજય! એ પ્રમાણે સર્વ
નગરને પ્રસન્ન કરી દીધા પછી યુધિષ્ઠિરરાજા બે હાથ
બેડી મહાત્મા શ્રીકૃષ્ણની પાસે ગયા.^{૧૨} તેમણે
મણિ અને સુવર્ણથી ભૂષિત એવા મહાન પદ્મ
પર બેઠેલા શ્યામ મેઘ સમાન કાંતિવાળા શ્રીકૃષ્ણના
દર્શન કર્યા એ સમયે શ્રીકૃષ્ણસ્વરૂપ મહાત્મા
વિષ્ણુ જાત્રાચમાન શરીરવાળા ભાસતા હતા.
દિવ્ય અલકારેથી સુશોભિત જણાતા હતા તેમણે
પીળા પીતાબર ધારણ કર્યા હતા. તેમના વક્ષ સ્થળ
માં જાણે સુવર્ણમાં જળ્યો ન હોય તેમ કોસ્તુભ
મણિ વિરાજી રહ્યો હતો, અને ઉદયાચલના
શિખર ઉપર આરુઢ થયેલા સૂર્યદેવ હોય તેમ, તે
શોભી રહ્યા હતા અવશ્ય તેમના એ દિવ્ય સ્વરૂપને
ઉપમા આપી શકાય તેવી એક પણ વસ્તુ આ
ત્રેલોક્યમાં નથી આ સ્વરૂપસ પદ્મ શ્રીકૃષ્ણની પાસે
જઈને રાજા યુધિષ્ઠિર સ્મિતપૂર્વક મધુરી વાણીથી
કહેવા લાગ્યા કે, 'હે બુદ્ધિમાનોમા શ્રેષ્ઠ શ્રીઅશ્વત્થ!
તમારી રાત્રિ સુખેથી પસાર થઈ છે ને? તમારાં
સર્વ જ્ઞાનો પ્રસન્ન છે ને? અને હે મહાબુદ્ધિમાન
શ્રીકૃષ્ણ! બુદ્ધિદેવીએ તમારો પૂર્વની પેઠે જ
આશ્રય કર્યો છે ને ૧૧-૧૦ હે ભગવન્! તમારું
પરાક્રમ ત્રણે લોકમાં ગતિ કરવાને સમર્થ છે,
જેથી અમે તમારા એ પરાક્રમથી તથા અનુકંપથી
રાજ્યને પાત્રી શક્યા છીએ અને આખી પૃથ્વીને
વશ કરી શક્યા છીએ,^{૧૬} એનું જ નહિ પણ
તમારી કૃપાથી જ અમે આવેા ઉત્તમ વિજય
મેળવ્યો છે અને ધર્મબ્રહ્મ પણ થયા નથી.'

શત્રુદમન યુધિષ્ઠિરે એ પ્રમાણે મૃતું તોપણ
ભગવાન શ્રીકૃષ્ણે તેનો ક્ષર્ષ પ્રત્યુત્તર આપ્યો નહિ;
કારણ કે તે તો કોઈ જાતના વિચારમાં જ મગ્ન થઈ
ગયા હતા ૨૦

હતિ શ્રીમદ્ભાગવતમાં શાંતિપર્વાત તર્જત સંજ્ઞામાં નુરાસન
પર્વમાં 'યુધિષ્ઠિર અને શ્રીકૃષ્ણ' નામનો
અધ્યાય ૪૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૪૬ મો

મહાપુરુષ ભીષ્મની પ્રશંસા

॥ યુધિષ્ઠિર વ્રતમ્ ॥

કિમિદં પરમાર્થ્ય ધ્યાયસ્યમિતવિક્રમ ।

કચ્છિલોકત્રયસ્યાસ્ય સ્વસ્તિ લોકપરાયણ ॥ ૧ ॥

(એ પ્રમાણે શ્રીકૃષ્ણને વિચારલીન થયેલા બેઈ)

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : ‘હે મહાપરાક્રમી શ્રીકૃષ્ણ ! આજે આ શું આશ્ચર્ય ? આપ થા વિચારમાં મગ્ન થયા છે ? આ ત્રેલોકમનુ જેમકુશળ તો છે ને ? બોલો, બોલો, તમે તો આ સર્વ લોકના આધાર ભૂત છો.’ હે મહાપુરુષ ! તમે આ સમયે જાગૃત, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિથી પર રહેલા ચોથા ધ્યાનમાર્ગ માં સ્થિત થયા છે અને તમારો જીવાત્મા આ સ્થૂળ શરીરમાથી બાહ્ય બહાર ગયો હોય તેમ મને જણાય છે, જેથી મારું મન વિસ્મિત થઈ ગયું છે. તમે શરીરની અંદર પ્રાણન આદિ પાંચ ક્રમોને કરી રહેલા વાયુને આ વેળા નિયંત્ર કર્યો છે તથા પ્રસન્ન એવી સર્વ ઇન્દ્રિયોને મનમાં સ્થાપી દીધી છે. હે ગોવિંદ ! વાણીને તથા મનને તમે બુદ્ધિની અંદર દાખલ કરી દીધાં છે તથા ઔગાદિક સર્વ ઇન્દ્રિયોને અને તે તે ઇન્દ્રિયોના શબ્દાદિ યુગ્મોને ક્ષેત્રજા જીવા તમામાં સ્થાપિત કર્યો છે. અહો શ્રીમાધવ ! મને ઘણું જ આશ્ચર્ય થાય છે કે, આ સમયે તમારાં રોમાચો પણ લેશમાત્ર ઝેળા કરતાં નથી, બુદ્ધિ તથા મન સ્થિર દેખાય છે અને તમે પોતે પણ કાષ્ઠ, લીંત કે શિલાની જેમ કેવળ નિશ્ચેદ દેખાઓ છો. હે ભગવન્ ! વાયુરહિત પ્રદેશમાં રહેલો દીવો જેમ સ્થિર થઈને પ્રકાશે છે, તેમ તમે પણ આ વખતે સ્થિર થઈ ગયા છો અને હે દેવ ! પાપાણની જેમ નિશ્ચલ જણાઓ છો તે શું ? હું આપને શરણે આવીને યાચના કરું છું કે, આપ જે વિચારમા ધ્યાનમગ્ન થયા છો, તે મને શ્રુત ન હોય તથા મારે સાંભળવા યોગ્ય હોય તો આપ મને કહો અને હે દેવ ! મારો સંશય દૂર કરો. હે પુરુષોત્તમ ! આપ સર્વના કર્તા છો, વિકર્તા છો, હારાક્ષરવર્ણ છો, આદિઅંતરહિત છો અને આપ જ સર્વના આધ છો. હે ધાર્મિકોમાં શ્રેષ્ઠ ભગવન્ ! હું આપને શરણે આપો છું. મનુષ્યના પાપને ચરણ-

સ્પર્શ કરું છું, તો કૃપા કરીને આપના આ ધ્યાનનું યથાર્થ સ્વરૂપ મને જણાવો.’

યુધિષ્ઠિરરાજાએ એ પ્રમાણે પ્રાર્થના કરી એટલે ઉપેન્દ્ર ભગવાન શ્રીકૃષ્ણે મન, બુદ્ધિ તથા ઇન્દ્રિયોને પોતપોતાના વિષયોમાં પ્રવૃત્ત કરી દઈ મંદ હાસ્ય કરીને કહ્યું. ૧૦

શ્રીકૃષ્ણે જોત્યા : હે રાજા ! શાંત ધ્યેયકા આત્મિની જેમ જાણથયામાં પોદેલા પુરુષવ્યાધ ભીષ્મે આ સમયે મારું ધ્યાન કર્યું હતું; તેથી મારું મન તેની પાસે ગયું હતું. ૧૧ અરે ! જે ભીષ્મ પિતામહના વજ્રના કડાકા સરખા ધનુષની દોરીના ટંકારને સાક્ષાત્ દેવરાજ પણ સહન કરી શકતો નહોતો, તે ભીષ્મની પાસે હું મન દારા ગયો હતો. ૧૨ જેણે પૂર્વે સમસ્ત રાજમંડળને બળપૂર્વક જીતીને કાશીરાજની અંગા, અંગાલિકા અને અંગિકા નામની ત્રણરાજકન્યાઓનું હરણ કર્યું હતું અને તે કન્યાઓ પોતાના ભાઈને પરણી ચી હતી, તે ભીષ્મની પાસે હું મન દારા ગયો હતો. ૧૩ જેણે ત્રેવીસ દિવસ સુધી પોતાના શુર પરશુરામ સાથે યુદ્ધ કરીને તેમને હંકાવ્યા હતા, તે ભીષ્મની પાસે હું મન દારા ગયો હતો. ૧૪ પિતામહ ભીષ્મ આ સમયે ઇન્દ્રિયોને, મનને તથા બુદ્ધિને મારામાં સ્થાપી દઈ મારે શરણે આવ્યા હતા, તેથી મારું મન તેમની પાસે ગયું હતું. ૧૫ હે રાજા ! જેને દેવી ગંગાએ વિધિપૂર્વક ગર્ભમાં ધારણ કર્યા હતા, હે તાત ! જેને વસિષ્ઠે શિશુરૂપે આપ્યું હતું, તે ભીષ્મની પાસે હું મન દારા ગયો હતો. ૧૬ મહાબુદ્ધિમાન અને મહાતેજસ્વી એવા જે ભીષ્મ દિવ્ય અસ્રોને તથા અંગોપાંગ સહિત આરે વેદોને સંપૂર્ણ રીતે જાણે છે, તે ભીષ્મની પાસે હું મન દારા ગયો હતો. ૧૭ હે પાંડુપુત્ર ! જે ભીષ્મ જમદગ્નિના પુત્ર પરશુરામના પ્રિય શિષ્ય છે અને સર્વ વિદ્યાઓના આધાર છે, તેની પાસે હું મન દારા ગયો હતો. ૧૮ હે ભરતચેષ્ઠ રાજા ! જે ભીષ્મ ભૂત, ભવિષ્ય તથા વર્તમાનને જાણે છે અને ધર્મવેત્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ છે તેની પાસે હું મન દારા ગયો હતો. ૧૯ હે પાથ ! ચંદ્રનો અસ્ત થતાં રાત્રિ જેમ અંધકારમય બની જાય છે, તેમ પુરુષવ્યાધ એ ભીષ્મ પોતાનાં સંકલ્પોને લીધે અધારે સ્વર્ગગોહલ્ય કરશે, ત્યારે આ

१०१

ब्रह्मवेत्ताओ वच्चो याणहाय्या पर पोहेला भोंमपितामहे-भनवाणीकायाथी पवित्र यार् भे दास जेआ, भगवान भकुसुमनर्ज धान धनु-अने धोर-
गलीर स्वरथा 'लीभस्तवदास' दारा स्तुति करीने सव आवथी-तेभने शरख यथा. भक्तवत्सल माधव तरेत न ते गल्ली नरु भनोम-महमशरीरथी त्यां
पहोनी गया; दान न छि सव पीडा हर करी दीधी अने निदाही तथा निदाणने पखे नालेवानी शक्ति आपा! पली महालक्ष्म लीभे गद्गद कडे श्रीकृष्णाय
नमः कहीने भनोमय प्रणाम कवी. पली आभण कला सुनय माधवे स्वशरीरमां आवी शरणागत भक्त सुविह्वले माया विना न ले सयना आपी ते
प्रभुअस्थाने तेभजे गद्गद कडे माथे अहावी; परतु स्वाशयना ग्रिथ्यानिमानमां न रूपतां श्रीहरिने आगेवान जनानीने न ते पितामह पाले गया! पली तो
कहेहुं न थो! तेभना मानानुभवतो अहस्तुत जन्मतो अदरवो प्रेक्षा भलो, क हन्वरो वषथी तेना दाज न कछ प्रच्छे ते शान्ति पर्व दारा लक्ष शके छे! ! !

પૃથ્વી અજ્ઞાનરૂપ અંધકારથી વ્યાપ્ત થઈ જશે; ૨૦ માટે હે ઇન્દ્રિયિર! ભંચકર પરાક્રમી ગંગાપુત્ર ભીષ્મ સ્વર્ગોરાહણ કરે નહિ તે પહેલાં તમે તેમની પાસે પહોંચી જાઓ અને તેમના ચરણમાં મરતક નમાવીને તમારા મનોગત ધર્મપ્રથો પૂજો. હે રાજા! એ ભીષ્મ પાસે જઈને તમે ધર્મ, અર્થ, કામ તથા મોક્ષના સંબંધમાં પ્રશ્નો પૂજો, બ્રાહ્મણાદિ ત્રણ વર્ણો માટેના યજ્ઞાદિ વિશિષ્ટ ધર્મો પૂજો, બ્રહ્મચર્ય, ગૃહસ્થ, વાનપ્રસ્થ તથા સન્યાસ એ ચારે આશ્રમોના ધર્મો પૂજો અને સમગ્ર રાજધર્મો પૂજો. ૨૧-૨૨ કૌરવોના ધુરંધર એ ભીષ્મનો આ પૃથ્વી પરથી જ્યારે અસ્ત થશે, ત્યારે તેની સાથે સર્વ પ્રકારનાં જ્ઞાનનો પણ અસ્ત થશે, માટે હું તમને કહું છું કે, તેમની પાસે જઈને જ્ઞાનોપદેશ શ્રવણ કરો. ૨૩

વાસુદેવ શ્રીકૃષ્ણે 'સત્યતાભરેણું' તે ઉત્તમ વચન સાંભળીને ધર્મજ્ઞ રાજા યુધિષ્ઠિરે ગદ્ગદિત કંઠે શ્રીકૃષ્ણને કહ્યું કે, ૨૪ 'હે શ્રીમાધવ! તમે ભીષ્મપિતામહનો પ્રભાવ વર્ણવ્યો તે યથાર્થ જ છે, એમાં મને લગારે સંદેહ નથી. ૨૫ હે મહાતેજસ્વી શ્રીકૃષ્ણ! મેં કેટલાએક મહાત્મા બ્રાહ્મણો પાસેથી પણ ભીષ્મના પ્રભાવના સંબંધમાં તથા તેમના મહાન ભાગ્યના સંબંધમાં ઘણું ઘણું સાંભળ્યું છે. ૨૬ હે શત્રુસૂદન શ્રીયાદવનંદન! સર્વ લોકના કર્તા એવા આપ જે કંઈ કહો છો તેમાં વિચારવા જેવું છે જ નહિ. ૨૭ માટે હે માધવ! મારા ઉપર અનુમત્ત કરવાનો આપનો જો નિશ્ચય હોય તો મારી પ્રાર્થના સ્વીકારીને એમ જ કરો કે, અમે બધા આપને અત્રેસર કરીને ભીષ્મની પાસે જઈએ અને આપ અમારા અત્રેસર યાઓ. ૨૮ હે મહાબાહુ! ભગવાન સૂર્યદેવ ઉત્તરાયણના થશે એટલે તુરત જ કુરુવંશી ભીષ્મ પિતામહ દિગ્ધ લોકમાં પ્રયાણ કરશે, માટે આપનાં દર્શન કરવાને તે યોગ્ય છે. ૨૯ વળી સર્વના આદ્યદેવ તથા દાસ-અદાસસ્વરૂપ એવા આપનું દર્શન ભીષ્મને ત્રાણ તરીકે જ થશે; કારણ કે આપ બ્રહ્મસ્વરૂપ એક નિધિ છો. ૩૦

વૈશંપાયન બોલ્યા: હે જનમેજય! ધર્મરાજાનું એ વાક્ય સાંભળ્યા પછી મધુસૂદન શ્રીકૃષ્ણે પાસે બેઠેલા સાત્યકિને કહ્યું કે, 'મારો રથ તૈયાર કરો.'

તુરત જ સાત્યકિ ત્યાંથી બેઠીને બહાર ગયો અને તેણે દારુક સારથિને કહ્યું કે, 'શ્રીકૃષ્ણનો રથ બેઠી લાવ. ૩૧-૩૨ સાત્યકિનું એ વચન સાંભળીને દારુકે એકદમ શ્રીકૃષ્ણનો ઉત્તમ રથ બેઠ્યો કે જે રથ સર્વોંએ સુવર્ણથી મહેલો હોવાથી ઝગડળાટ કરી રહ્યો હતો, મરકતમણિ, સૂર્યકાંતમણિ તથા ચંદ્રકાંતમણિથી આસપાસ જડેલો હતો, સુવર્ણથી મહેલો પેડાંવાળો હોઈને પ્રકાશી રહ્યો હતો, સૂર્યનાં કિરણો સમાન પ્રભાવાળો હતો, ઝડપથી ચાલનારો હતો, વિચિત્ર અનેક પ્રકારના મણિઓથી મધ્યમાં ભૂષિત હતો, નવોદિત સૂર્યના સરખો પ્રતાપી હતો. ઉપર ફરકતા ગરુડવંજીથી અદ્ભુત દેખાતો હતો; પતાકાઓથી વિરાળ રહ્યો હતો અને મન સમાન વેગવાળો તથા સુવર્ણના સાજથી શણગારેલા સુગ્રીવ અને શેષ્ય નામના ઉત્તમ ઘોડાઓથી ભેરેલો હતો. હે રાજસિંહ જનમેજય! એ પૂર્વોક્ત રથને તૈયાર કરી સાથે સારથિ દારુકે બે હાથ બેઠીને શ્રીકૃષ્ણને જણાવ્યું કે, 'પધારો, રથ તૈયાર છે. ૩૩-૩૪

હતિ શ્રીમદાભારતમાં સાતિપર્વાતમંત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'મદ્યપુરુષ ભીષ્મની પ્રશંસા' નામનો અધ્યાય ૪૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૪૭મો

શ્રીભીષ્મસ્તવરાજ

॥ જનમેજય ઉવાચ ॥

શરતલ્પેશયાનસ્તુ મારતાનાં પિતામહઃ ।

કયમુત્સૃષ્ટવાનુદેહં કં ચ યોગમધારયત્ ॥ ૧ ॥

જનમેજયે પૂછ્યું: હે મુનિ વૈશંપાયન! બાલ્ય-યુવામાં સુતેલા શરતવંશીઓના પિતામહ ભીષ્મે કેવી રીતે શરીરત્યાગ કર્યો હતો અને તે સમયે તેમણે કયો યોગ ધારણ કર્યો હતો, તે મને કહો. ૧

વૈશંપાયન બોલ્યા: હે કુરુસિંહ રાજા! મહાત્મા ભીષ્મના શરીરત્યાગની કથા હું તમને કહું છું, તે તમે પવિત્ર અને એકચિત્ત થઈને ધ્યાન-પૂર્વક સાંભળો. ૨

સૂર્ય ઉત્તરાયણના થયા એટલે તુરત જ ભીષ્મ પિતામહે સાવધાન થઈને પોતાના ચિત્તને આત્મામાં જ રિધર કર્યું. ૩ અને તે સમયે અનેક

ઉત્તમ બ્રાહ્મણોથી વીંટાયેલા તથા સેંકડો બાણોથી
શરીરે વ્યાપ્ત થયેલા તે ભીષ્મ વિસ્તારેલા કિરણો-
વાળા સૂર્યની પેઠે પરમ શોભાસંપન્ન થઈને દીપ્તિ
નીકળ્યા હતા. ૪ વળી વેદવેત્તા વ્યાસ, દેવર્ષિ નારદ,
દેવરથાન, વાતસ્ય, અશ્વમેધ, સુમંતુ, જૈમિનિ, મહાત્મા
પૈંડ, શાંડિલ્ય, દેવલ, બુદ્ધિમાન મૈત્રેય, અસિત,
વસિષ્ઠ, મહાત્મા દૌશિક, હારીત, લોમશ, બુદ્ધિ-
માન આત્રેય, પૃહ્ણપતિ, શુક, મહાસુનિ સ્થપન,
સતતકુમાર, કપિલ, વાલ્મીકિ, તંબુર, કુરુ, મૌહ-
ગલ્ય, ભુશુવંશી પરશુરામ, તૃણભિંદ, મહાસુનિ
પિષ્પલાદ, વાયુ, સંવર્ત, પુલહ, કથ, કથપ, પુલસ્ત્ય,
કેતુ, દક્ષ, પરાશર, મરીચિ, અંગિરા, કાર્ય, ગૌતમ,
સુનિ ગાલવ, ધૌત્ય, વિભાંડ, માંડવ્ય, ધૌમ્ય, કૃષ્ણાનુ-
ભૌતિક, બ્રાહ્મણશ્રેષ્ઠ ઉલૂક, મહાસુનિ માર્કંડેય,
ભાતકરિ, પૂરણ, કૃષ્ણ તથા પરમ ધાર્મિક સૂત આ
સર્વે સુનિગણ્યોથી તથા બીજા મોટા ભાગ્યવાળા
અને શક્ષા, દમ, શમ આદિ શુભસંપન્ન મહાત્માઓ-
થી વીંટાયેલા પુરુષબાદ્ધ ભીષ્મ, અહગણ્યોથી વીંટા-
યેલા અદ્રમાના સરખા શોભતા હતા. તેમણે બાણ-
શ્યામા સૂતા સૂતાં બે હાથ બેડીને શુદ્ધ અંતઃ-
કરણથી મન, વચન અને કર્મ વડે શ્રીકૃષ્ણનું ધ્યાન
પથું અને પછી પરમ ધર્માત્મા, વાણીને બાણ-
નારાઓમાં શ્રેષ્ઠ અને મહાસમર્થ એવા તે ભીષ્મે
યોગીઓના ઈશ્વર, કમળ સમાન નાભિવાળા, સર્વ-
આપક, વિજયશીલ અને જગતના પતિ શ્રીકૃષ્ણની
દૃઢપ્રય રસથી સ્તુતિ કરવા માંડી. ૫-૨૫

॥ ધ્રીમ્ ઉવાચ ॥

આરિરાધયિષુઃ કૃષ્ણં વાચં નિગદિપામિ યામ ।
તપા વ્યાસસમાસિન્યા પ્રીયતાં પુરુષોત્તમઃ ॥૧૬॥
ભીષ્મ બોલ્યા : શ્રીકૃષ્ણનું આરાધન કરવાની
ધરણાથી હું જે વાણીને ઉત્તરાર કરું છું, તે વિસ્તૃત
અથવા સંક્ષિપ્ત વાણીથી પુરુષોત્તમ શ્રીકૃષ્ણ મારા
પર પ્રસન્ન થાઓ. ૧૬

શુચિ શુચિપદં હંસં તત્પદં પરમેષ્ઠિનમ્ ।
મુક્ત્યા સર્વાત્મનાત્માનં તે પ્રપથે પ્રજાપતિમ્ ॥૧૭॥
સ્વપર દોષથી રહિત, દોષશૂન્ય માર્ગ દ્વારા
પ્રાપ્ત કરવા યોગ્ય, સર્વના કરતાં અધિક શક્તિમાન,
'તત્ત્વર્માન' એ મહાવાક્યના 'તત્' પદના અર્થ-

ભૂત-ઈશ્વર, સર્વના આત્મારૂપ તથા હિરણ્યગર્ભ-
સ્વરૂપ શ્રીકૃષ્ણને, સ્થૂલ, સૂક્ષ્મ અને કારણશરીરના
અહંભાવનો ત્યાગ કરી હું શરણે જાઉં છું. ૧૭

અનાયંતં પરં વ્રહ્મ ન દેવા નર્પયો વિદુઃ ।
एकोज्यं वेद भगवान् धाता नारायणो हरिः ॥૧૮॥
આદિ તથા અંતરહિત જે પરબ્રહ્મને દેવો કે
ઋષિઓ બાણુતા નથી, તે પરબ્રહ્મને સર્વના ઉત્પા-
દક તથા સંહારક ભગવાન નારાયણ બાણે છે. ૧૮

નારાયણાદ્ધિમણાસ્તથા સિદ્ધમહોરગાઃ ।
देवा देवर्षयश्चैव यं विदुः परमव्ययम् ॥ ૧૯ ॥
એ નારાયણ પાસેથી સર્વ ઋષિગણોએ, દેવોએ,
દેવર્ષિઓએ, સિદ્ધોએ તથા નાગરાજોએ અવિ-
નાશી પરબ્રહ્મનું જ્ઞાન સંપાદન કર્યું છે. ૧૯

देवदानवर्गंधर्वा यक्षराक्षसपन्नगाः ।
यं न जानन्ति को ह्येव कुतो वा भगवानिति ॥૨०॥
દેવો, દાનવો, ગંધર્વો, યક્ષો, રાક્ષસો તથા
સર્પો ભગવાનને 'આ કોણુ છે ? અને શા માટે
ઉત્પન્ન થયા છે ?' આવો વિચાર કરતાં પણ બાણી
શક્તતા નથી. ૨૦

यस्मिन् विश्वानि भूतानि तिष्ठन्ति च विजन्ति च ।
गुणभूतानि भूतेशे सर्वे मणिगणा इव ॥ ૨૧ ॥
સર્વભૂતોના નિર્ધંતા એવા જે પરમાત્મા વિષે,
માણાના મણકાઓ જેમ સૂત્ર(દોરા)વિષે ચૂંથાઈ ને
રહે છે, તેમ સત્ત્વાદિ શુભવાળા આ સર્વે સ્થાવર-
જંગમ ભૂતસમુદાયો રહેલા છે તથા અંતે-સુષ્ટિના
પ્રલય સમયે તે પરમાત્મામાં જ લીન થઈ જાય છે. ૨૧
यस्मिन्नित्ये तते तंतौ दृढे स्रगिष तिष्ठति ।

सदसद्ग्रथितं विश्वं विश्वांगे विश्वकर्मणि ॥ ૨૨ ॥
વિશ્વના આધારભૂત, સર્વ કર્મના પ્રવર્તક અને
સર્વવ્યાપક જે નિત્યસ્વરૂપ પરમાત્મા વિષે કાર્ય-
કારણથી ચૂંથાયેલું આ સમગ્ર જગત, મજાભૂત-
તંતુ(દોરા)વિષે જેમ પુષ્પમાળા રહેલી હોય છે
તેમ રહેલું છે. ૨૨

हरिं सहस्रशिरसं सहस्रचरणेक्षणम् ।
सहस्रबाहुमुकुटं सहस्रवदनोज्ज्वलम् ॥ ૨૩ ॥
જે હરિભગવાનને હજાર મસ્તકો છે, હજાર
ચરણો છે, હજાર નેત્રો છે, હજાર બાહુઓ છે, હજાર

મુકુટો છે અને હજાર ઉભવણ મુખો છે; ૨૩
પ્રાહુર્નારાયણં દેવં યં વિશ્વસ્ય પરાયણમ્ ।

અણીયસામણીયાંસં સ્થવિષ્ઠં ચ સ્થવીયસામ્ ॥૨૪॥

ગરીયસાં ગરિષ્ઠં ચ શ્રેષ્ઠં ચ શ્રેયસામપિ ॥ ૨૫ ॥

વિદ્વાનો જે નારાયણદેવને જગતના પરમ
આધારભૂત કહે છે, અત્યંત સૂક્ષ્મના કરતાં પણ
અતિ સૂક્ષ્મ કહે છે, અતિ સ્થૂળના કરતાં પણ અતિ
સ્થૂળ કહે છે, અતિ શુભના કરતાં પણ અતિ શુભ
કહે છે તથા શ્રેષ્ઠના કરતાં પણ શ્રેષ્ઠ કહે છે; ૨૪-૨૫

યં વાકેષ્વનુવાકેષુ નિપત્ત્વપનિપત્સુ ચ ।

ગૃણંતિ સત્યકર્માણં સત્યં સત્યેષુ સામસુ ॥ ૨૬ ॥

અબાધિત સ્વરૂપ અને સત્યકર્મનિષ્ઠ જે પર-
માત્માની, સામાન્ય રીતે કર્મોના પ્રકાશ કરનારા
વૈદિક મંત્રોના અર્થોનું વિવરણ કરનારા બ્રાહ્મણ
શ્રેણીમાં, કર્મના અંગભૂત દેવતા આદિકર્મો જ્ઞાન
કરાવનારાં, નિષ્પત્ત-વાક્યોમાં, દેવળ આત્મજ્ઞાનને જ
પ્રસિદ્ધ કરનારાં ઉપનિષદ-વાક્યોમાં તથા સભ્યાર્થ-
નો પ્રકાશ કરનારાં સામવેદનાં વાક્યોમાં રજૂતિ
કરેલી છે; ૨૬

ષત્તુર્મિશ્વતુરાત્માનં સત્ત્વસ્થં સાત્ત્વતાં પતિમ્ ।

યં દિવ્યૈર્દેવમર્ચતિ ગુહ્યૈઃ પરમનામભિઃ ॥ ૨૭ ॥

બ્રહ્મ, જીવ, મન તથા અહંકારસ્વરૂપ, બુદ્ધિ-
ની અંદર પ્રકટ થનારા તથા ભક્તોના પતિ એવા
જે દેવોનું ઉપાસકો વાસુદેવ, સંકર્ષણ, પ્રધુમ્ન
અને અનિરુદ્ધ આ ચાર દિવ્ય નામો વડે પૂજન
કરે છે; ૨૭

યસ્મિન્નિત્યં તપસ્તપ્તં યદંગેષ્વનુતિષ્ઠતિ ।

સર્વાત્મા સર્વવિત્ સર્વઃ સર્વજ્ઞઃ સર્વભાવનઃ ॥૨૮॥

જેને પ્રસન્ન કરવા માટે આચરેલો સ્વધર્મ
જેના પ્રભાવથી ચિત્તમાં સ્થિર થઈને રહે છે અને
જે સર્વના આત્મા છે, સર્વના વેત્તા છે, સર્વસ્વરૂપ
છે, સર્વને જાણનારા છે તથા સર્વના ઉત્પાદક છે, તે
શ્રીકૃષ્ણ પરમાત્માને હું શરણે જાઉં છું. ૨૮

યં દેવં દેવકી દેવી વસુદેવાદર્જીજનન્ ।

ભૌમસ્ય વ્રહ્મણો ગુપ્તૈ દ્વાપ્તમગ્નિમિવારણિઃ ॥૨૯॥

અરણિનું કાષ્ઠ જેમ પ્રદીપ્ત અગ્નિને ઉત્પન્ન કરે
છે, તેમ જે દેવને દેવી દેવકીએ વેદ, બ્રાહ્મણ

અને યજ્ઞોનું રક્ષણ કરવા માટે વસુદેવથી ઉત્પન્ન
કર્તા છે તે શ્રીકૃષ્ણને હું શરણે જાઉં છું. ૨૯

યમનન્યો વ્યપેતાશીરાત્માનં વીતકલ્મષમ્ ।

દૃષ્ટ્યાડ્ઽનંત્યાય ગોવિંદં પશ્યત્યાત્માનમાત્માનિ ॥

સર્વ પ્રકારની ભેદબુદ્ધિનો ત્યાગ કરનાર તથા
સર્વ ઇચ્છાઓને દૂર કરનાર જે રાની પુરુષ પોતાના
હૃદયાકાશમાં, સૂક્ષ્મ બુદ્ધિથી, નિષ્પાપ શ્રીગોવિંદ-
ને, પરમાત્મસ્વરૂપે જ જુએ છે તે પુરુષ મોક્ષને
માટે અધિકારી બને છે. ૩૦

અતિવાચ્ચિન્દ્રકર્માણમતિષ્ઠ્યાતિતેજસમ્ ।

અતિબુદ્ધીન્દ્રિયાત્માનં તં પ્રપદ્યે પ્રજાપતિમ્ ॥૩૧॥

વાસુ તથા ઇંદ્રના કરતાં પણ અધિક પરાક્રમી,
સૂર્યના કરતાં પણ અધિક તેજસ્વી અને બુદ્ધિ,
ઇન્દ્રિયો તથા મનથી અગોચર એવા પ્રજાપતિ
શ્રીકૃષ્ણને હું શરણે જાઉં છું. ૩૧

પુરાણે પુરુષં પ્રોક્તં વ્રહ્મ પ્રોક્તં યુગાદિપુ ।

ક્ષયે સંકર્ષણં પ્રોક્તં તદુપાસ્યમુપાસમહે ॥ ૩૨ ॥

જેને સૃષ્ટિના આદિમાં 'પુરુષ' નામથી કહ્યા
છે, સૃષ્ટિના આરંભ સમયે 'બ્રહ્મ' એવા નામથી
કહ્યા છે તથા સૃષ્ટિના પ્રલય સમયે 'સંકર્ષણ' એવા
નામથી કહ્યા છે, તે ઉપાસના કરવા યોગ્ય શ્રીકૃષ્ણ
ભગવાનની અમે ઉપાસના કરીએ છીએ. ૩૨

યમેકં બહુવાડ્ઽત્માનં પ્રાદુર્ભૂતમધોક્ષજમ્ ।

નાન્યમક્તાઃ ક્રિયાવંતો યજન્તે સર્વકામદમ્ ॥૩૩॥

ઇન્દ્રિયજન્ય જ્ઞાનથી અતીત એવા જે ભગવાન
એક જ છે છતાં ઇંદ્રાદિક દેવોનાં અનેક સ્વરૂપે પ્રકટ
થયેલા હાસે છે અને સર્વ પ્રકારનાં અબીજ કામોને
આપનારા જે ભગવાનની ક્રિયાનિષ્ઠ અનન્ય ભક્તો
યજ્ઞો દ્વારા પૂજા કરે છે તે શ્રીકૃષ્ણને શરણે હું
જાઉં છું. ૩૩

યમાહુર્જગતઃ ક્રોશં યસ્મિન્ સન્નિહિતાઃ પ્રજાઃ ।

યસ્મિંછોકાઃ સ્ફુરંતીમે જલે શક્તુનયો યથા ॥૩૪॥

જે દેવને વિદ્વાનો જગતના ડોશ (સંચડરથાન)
તરીકે વર્ણવે છે, જેની અંદર આ સર્વ પ્રજાઓ
વચ્ચી રહી છે અને જેના વિષે સર્વ જગત જગમાં
સંચરી રહેલાં જળપક્ષીઓ (હંસ, કારડવ વગેરે)-
ની જેમ સંચાર કરી રહેલાં છે, ૩૪

ઋતમેકાક્ષરં બ્રહ્મ યત્તત્ સદસતઃ પરમ્ ।
અનાદિમધ્યપર્યંતં ન દેવા નર્યયો વિદુઃ ।

યં મુરામુરમંધર્માઃ સિદ્ધા ઋષિમહોરગાઃ ॥ ૩૫ ॥

પ્રયતા નિત્યમર્ચતિ પરમં દુઃસમેપજમ્ ।

અનાદિનિધનં દેવમાત્મયોનિ સનાતનમ્ ॥ ૩૬ ॥

વળી અત્યસ્વરૂપ, કાર્યકારણથી પર, આદિ, મધ્ય અને અંતથી રહિત એવા એકાક્ષર (ૐ) બ્રહ્મ સ્વરૂપ જે ભગવાનને દેવો અને ઋષિઓ પણ બાહ્યી શકતા નથી તેને શરણે હું બાંકે છું

હું ખના પરમ ઔપધભૂત, આદિ અને અત રહિત, સ્વયંભૂ તથા સનાતન એવા જે દેવના દેવો, અમુરો, ગધર્વો, સિદ્ધો, ઋષિઓ અને નાગરાજઓ પ્રમત્તશીવ થઈને નિત્ય પૂજા કર્યા કરે છે, તે દેવને હું શરણે બાંકે છું ૩૫, ૩૬

અપ્રેક્ષ્યમનમિજેપ હરિં નારાયણં પ્રશુભ્ ।

યં વૈ વિશ્વસ્ય કર્તારં જગતસ્સ્થુવાં પતિમ્ ॥

વર્દતિ જગતોઽધ્યક્ષમક્ષરં પરમ પદમ્ ॥ ૩૭ ॥

દૃષ્ટિથી એવાને અશક્ય, મનબુદ્ધિથી હુરોંચ, સહારશક્રિસ પત્ન, નારાયણસ્વરૂપ, સર્વના પ્રભુ, વિશ્વના કર્તા, સ્થાવર-જંગમના પતિ અને જગતના આધ્યક્ષ એવા જે દેવને પડિનેા અક્ષરબ્રહ્મ કહે છે તેને હું શરણે બાંકે છું. ૩૭

હિરણ્યવર્ણં યં ગર્ભમદિતેર્દલ્યાનાશનમ્ ।

एकं द्वादशधा जज्ञे तस्मै सूर्यात्मने नमः ॥ ૩૮ ॥

સુવર્ણ સમાન પ્રગ્ન સર્વવાળા તથા દેત્યોને નાશ કરનારા જે ભગવાન નિત્ય એક સ્વરૂપ જ છે, છતાં અદિતિના ગર્ભરૂપે અવતરીઈ થઈને બાર સૂર્ય સ્વરૂપે પ્રકટ થયા છે, તે સૂર્યસ્વરૂપ પરમાત્મા ને હું નમસ્કાર કરું છું. ૩૮

शुक्ले देवान् पितॄन् कुण्डो तर्पयत्वमृतेन यः ।

यश्च राजा द्विजातीना तस्मै सोमात्मने नमः ॥ ૩૯ ॥

જે ભગવાન શુકલપક્ષમા દેવોને તથા કૃષ્ણ પક્ષમા પિતૃઓને અમૃત વડે તૃપ્ત કરે છે અને જે બ્રાહ્મણોના રાજા છે, તે અદ્રસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૩૯

मद्वत्सवमः पारं पुरुषं द्यतितेजसम् ।

यं ज्ञात्वा मृत्युमत्येति तस्मै ज्ञेयात्मने नमः ॥ ૪૦ ॥

અજ્ઞાનરૂપી ઘોર અંધકારની પેલી પાર રહેલા પરમ પુરુષ અને મહાતેજસ્વી જે પરમાત્માનુ જ્ઞાન મેળવીને મનુષ્ય મૃત્યુથી મુક્ત થાય છે, તે જ્ઞેયસ્વરૂપ પ્રભુને હું નમસ્કાર કરું છું. ૪૦

यं बृहंतं बृहत्युक्थे यमग्नौ यं महाभरे ।

यं विप्रसंघा गार्ग्यति तस्मै वेदात्मने नमः ॥ ૪૧ ॥

જેનો જૃહંકૃથ નામની ઋચાઓ બાહ્યતી વેળા તથા મોટા યજ્ઞોમા અગ્નિચયનના પ્રસંગે અધ્વર્યુ બ્રાહ્મણો સ્તુતિપાઠ કરે છે, તે વેદસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૪૧

ऋग्यजुःसामधामानं दशार्धहविरात्मकम् ।

यं सप्ततन्तुं तन्वन्ति तस्मै यज्ञात्मने नमः ॥ ૪૨ ॥

જે પરમાત્માનુ ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ તથા સામ વેદ નિવાસસ્થાન છે, ધાના, કરભ, પરિવાપ, પુરોડાશ તથા દ્રધ આ પાંચ હવિર પદાર્થો જેવું સ્વરૂપ છે અને ગાયત્રી આદિ સપ્તતન્તુઓની જેમા ચોત્તરના કરવામા આવે છે. તે સપ્તસ્વરૂપ પરમેશ્વરને હું નમસ્કાર કરું છું. ૪૨

चतुर्भिश्च चतुर्भिश्च द्वाभ्यां पंचभिरेव च ।

हूयते च पुनर्द्वाभ्यां तस्मै होमात्मने नमः ॥ ૪૩ ॥

જેને ઉદેશીને ‘આશ્રાવય’ એ ચાર અક્ષરો વડે, ‘અસ્તુ શ્રોપ્’ એ ચાર અક્ષરો વડે, ‘યજ’ એ બે અક્ષરો વડે, ‘યે યજામહે’ એ પાંચ અક્ષરો વડે તથા ‘વપ્’ એ બે અક્ષરો વડે હોમ કરવા મા આવે છે, તે હોમમૂર્તિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૪૩

यः सुपर्णो यजुर्नाम छंदोगात्रस्त्रिवृच्छिरा ।

रयंतारं बृहत्साम तस्मै स्तोत्रાત્મને નમઃ ॥ ૪૪ ॥

જે વેદપુરુષનું ‘યજુષ’ એવું નામ છે, ગાયત્રી આદિ છંદો હસ્તપાદાદિ અવયવ છે, યજુરૂપી મસ્તક છે તથા સ્થાવરમામ અથવા જૃહત્સામ પ્રીતિયુક્ત ભાષણ છે, તે સ્તોત્રરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૪૪

यः सहस्रसमे सत्रे जज्ञे त्रिष्वसृजामृषिः ।

हिरण्यपक्षः शुक्रनिस्तस्मै हंसात्मने नमः ॥ ૪૫ ॥

જાનસ્વરૂપ જે ભગવાન, પૂર્વે એક હજાર વર્ષ પર્વત આવેલા પ્રજાપતિઓના યજ્ઞમા સુવર્ણની

પાંખોવાળા પક્ષીસ્વરૂપે પકટ થયા હતા, તે હં સ-
મૂર્તિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૪૫

પાદાંગં સંધિપર્વાણં સ્વરવ્યંજનભૂષણમ્ ।

યમાદુરશ્ચરં દિવ્યં તસ્મૈ વાગાત્મને નમઃ ॥ ૪૬ ॥

વિદાને જેને વાક્યસમૂહોડીથી અંગવાળા,
સંધિઓડી સાંધાઓવાળા તથા સ્વર અને વ્યંજન-
ડીથી આભૂષણવાળા દિવ્ય અક્ષરરૂપે વર્ણવે છે તે
વાણીસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૪૬

યજ્ઞાંગો યો વરાહો વૈ ભૂત્વા ગામુજ્જહાર હ ।

લોકત્રયહિતાર્થાય તસ્મૈ વીર્યાત્મને નમઃ ॥ ૪૭ ॥

જેણે યજ્ઞરૂપ અંગવાળા વરાહરૂપે સ્વરૂપ ધારણ
કરીને પૂર્વે ત્રણ લોકરૂપે હિત કરવા માટે પૃથ્વીને
ઉદ્ધાર કર્યો હતો, તે વીર્યભૂતિ પરમાત્માને હું નમ-
સ્કાર કરું છું. ૪૭

યઃ જ્ઞેતે યોગમાસ્થાય પર્યંકે નામભૂષિતે ।

ફળાસહસ્રરચિતે તસ્મૈ નિદ્રાત્મને નમઃ ॥ ૪૮ ॥

જે યોગધારણા કરીને હંમરો ફણાઓથી
યુક્ત એવા શેષનાગરૂપ ભવ્ય પદંગ પર શયન કરે
છે, તે નિદ્રાત્મા ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું. ૪૮

યસ્તનોતિ સતાં સેતુમૃતેનામૃતયોનિના ।

ધર્માર્થવ્યવહારાંગૈસ્તસ્મૈ સત્યાત્મને નમઃ ॥ ૪૯ ॥
જે ભગવાન સત્પુરુષોને સેતુભૂત યોગધર્મોના,
મોક્ષદાયી વેદોક્ત ઉપાયથી કેવળ ધર્માર્થે જ બ્યવ-
હાર કરનારી વશીભૂત ઇન્દ્રિયો દ્વારા જગતમાં વિસ્તાર
કરે છે, તે સત્યભૂતિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર
કરું છું. ૪૯

યં પૃથ્વ્યર્ધ્મચરણાઃ પૃથ્વ્યર્ધ્મફલૈષિણઃ ।

પૃથ્વ્યર્ધ્મૈઃ સમર્ચંતિ તસ્મૈ ધર્માત્મને નમઃ ॥ ૫૦ ॥

સિન્ધુ સિન્ધુ ધર્મવાળાં ફળો મેળવવાની ઇચ્છા-
વાળા પુરુષો બુદ્ધ બુદ્ધ ધર્મોનું આચરણ કરીને
પૃથક્ પૃથક્ ધર્મો દ્વારા જેનું પૂજન કરે છે, તે ધર્મ-
ભૂતિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૫૦

યતઃ સર્વે પ્રવ્યંતે હનંગાત્માંગદેહિનઃ ।

ઉન્માદઃ સર્વભૂતાનાં તસ્મૈ કામાત્મને નમઃ ॥ ૫૧ ॥

જેઓના પ્રત્યેક અવયવો કેવળ કામનારૂપ
જ અનેલા હોય છે, એવાં સર્વ પ્રાણીઓ જેનાથી
ઉત્પત્ત થાય છે તથા જેને લીધે પ્રાણીઓને ઉન્માદ

દશા પ્રાપ્ત થાય છે, તે કામસ્વરૂપ પરમાત્માને હું
નમસ્કાર કરું છું. ૫૧

યં ચ વ્યક્તસ્થમવ્યક્તં વિચિન્વન્તિ મહર્ષયઃ ।

ક્ષેત્રે ક્ષેત્રજ્ઞમાસીનં તસ્મૈ ક્ષેત્રાત્મને નમઃ ॥ ૫૨ ॥

જે ક્ષેત્રજ્ઞ નામધારી પરમાત્મા શરીરની અંદર
જ રહેલા છે, છતાં ઇન્દ્રિયોથી અગોચર છે તથા
બુદ્ધિની અંદર વસી રહેલા જે દેવને મહર્ષિઓ
શોધ્યા કરે છે, તે ક્ષેત્રસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર
કરું છું. ૫૨

યં ત્રિધાત્માનમાત્મસ્યં વૃતં પોદશમિર્ગુણૈઃ ।

પ્રાહુઃ સપ્તદશં સાંખ્યાસ્તસ્મૈ સાંખ્યાત્મને નમઃ ॥ ૫૩ ॥

જે આત્મા નિત્યસ્વરૂપમાં જ રહે છે, છતાં ભગ્વત,
સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિરૂપ ત્રણ અવસ્થાઓમાં સાંખ્યા-
આર્થો, અગિયાર ઇન્દ્રિયો તથા પાંચ મહાભૂતોરૂપ
સોળ શુભોથી વીંટાયેલો માને છે અને સત્તરમા
તત્ત્વ તરીકે સ્વીકારે છે, તે સાંખ્યસ્વરૂપ પરમાત્માને
હું નમસ્કાર કરું છું. ૫૩

યં વિનિદ્રાજિતશ્વાસાઃ સત્ત્વસ્યાઃ સંપતેન્દ્રિયાઃ ।

જ્યોતિઃ પદયન્તિ યુંજાનાસ્તસ્મૈ યોગાત્મને નમઃ ૫૪

સત્ત્વશુભમાં સ્થિત થઈ, નિદ્રાને ત્યાગ કરી
ઇન્દ્રિયોને વશ રાખનાર સમાધિનિષ્ઠ પુરુષો યોગ-
ધારણ કરીને જ્યોતિસ્વરૂપે જેને સાક્ષાત્કાર કરે છે,
તે યોગભૂતિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૫૪

અપુણ્યપુણ્યોપરમે યં પુનર્ભવનિર્ભયાઃ ।

જ્ઞાતાઃ સંન્યાસિનો યાંતિ તસ્મૈ મોક્ષાત્મને નમઃ ॥ ૫૫ ॥

પુણ્યપાપની નિવૃત્તિ થઈ ગયા પછી પુન-
ર્જન્મના ભયથી મુક્ત થયેલા જ્ઞાત સંન્યાસીઓ
જેને પામે છે, તે મોક્ષરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર
કરું છું. ૫૫

યોઽસૌ યુગસહસ્રાંતિ પ્રદીપ્તાર્ચિર્વિમાવસુઃ ।

સંમક્ષયતિ ભૂતાનિ તસ્મૈ ધોરાત્મને નમઃ ॥ ૫૬ ॥

જે હંમરો યુગને અંતે પ્રદીપ્ત જ્વાળાઓ-
વાળા અગ્નિરૂપ થઈને ભૂતોનું રક્ષણ કરે છે, તે ધોર-
સ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૫૬

સંમક્ષ્ય સર્વભૂતાનિ કૃત્વા ચૈકાર્ણવં જગત્ ।

વાલઃ સ્વપિતિ યથૈકસ્તસ્મૈ માપાત્મને નમઃ ॥ ૫૭ ॥

પ્રત્યક્ષમયે સર્વ ભૂતોનું રક્ષણ કરીને તથા

મમશ્ર વિધને એ સમુદ્રાકાર કરી દઈ ને એ એકલા
બાળકસ્વરૂપે થયન કરે છે, તે આચારસ્વરૂપ પર
માત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૧૭}

તદસ્ય નામ્યાં સંભૂત યસિન્ વિશ્ય પ્રતિષ્ઠિતમ્ ।
પુષ્કરે પુષ્કરાક્ષસ્ય તસ્મૈ પદ્માત્મને નમઃ ॥ ૫૮ ॥

કમળ સમાન નેત્રવાળા જે ભગવાનની નાભિ
માથી પૂર્વે કમળ ઉત્પન્ન થયું હતું, કે જે કમળ
વિષે આ સમશ્ર વિશ્ય સ્થિતિ કરી રહ્યું છે, તે કમળ
સ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૧૮}

સહસ્રશિરસે ચૈવ પુરુષાયામિતાત્મને ।
ચતુઃસમુદ્રપર્યાયયોગનિદ્રાત્મને નમઃ ॥ ૫૯ ॥

હજાર મસ્તકોવાળા તથા પરિણામશૂન્ય શરીર
વાળા જે પરમ પુરુષ પરમાત્મા પ્રસુપ્ત, તત્ત્વ,
વિનિષ્ક્રિય અને ઉદાર, એ ચાર કામનાઓરૂપ સમુદ્રો
જેના નદ્ય થઈ ગયા છે તેવી યોગનિદ્રાસ્વરૂપ છે, તે
પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૧૯}

યસ્ય કેશેષુ જીમૂતા નયઃ સર્વાર્ગસંધિપુ ।

કુક્ષૌ સમુદ્રાશ્વત્તારસ્તસ્મૈ તોયાત્મને નમઃ ॥ ૬૦ ॥

જેના કેશોની અદર મેઘો વસી રહ્યા છે, જેના
સર્વ અંગોની સંધિઓમા નદીઓ વહી રહી છે
તથા જેની કુક્ષિ(પેટ)ની અદર ચારે સમુદ્રોનો
નિગાસ છે, તે જગરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર
કરું છું.^{૨૦}

યસ્માત્સર્ગાઃ પ્રહ્યંતે સર્ગપ્રલયવિક્રિયાઃ ।

યસ્મિંશ્ચ પ્રલીયન્તે તસ્મૈ હૈવાત્મને નમઃ ॥ ૬૧ ॥

જેનાથી જગતની ઉત્પત્તિ અને નાશ આદિ
સર્વ વિક્રિયાઓ ઉત્પન્ન થાય છે અને જેનામા પાછી
લય પામે છે, તે ઝરણસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમ
સ્કાર કરું છું.^{૨૧}

અકુંઠં સર્વકાર્યેષુ ધર્મકાર્યાર્થમુદયતમ્ ।

વૈકુંઠસ્ય ચ તદ્રૂપં તસ્મૈ કાર્યાત્મને નમઃ ॥ ૬૨ ॥

સર્વ કાર્યોમા જેની ગતિ અરખલિત છે, ધર્મ
ના કાર્યોમા નિત્ય જે તત્પર રહે છે તથા જે વૈકુંઠ
ઉપસ્વરૂપ છે, તે કાર્યસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમ
સ્કાર કરું છું.^{૨૨}

યો નિપળ્લો મહેદ્રાગૌ દિવા મરતિ ધિષ્ઠિતઃ ।

૧૮૫૫ ચ તળ તસ્મૈ દ્રુષ્ટાત્મને નમઃ ॥ ૬૩ ॥

જે સુપુષ્પિની અદર સાક્ષી તરીકે ભગતા જ
ગેમી રહે છે પણ સૂર્ય જતા નથી તથા બાજત અને
સ્વપ્નમા પણ જે અકર્તારૂપે જ રહે છે, તેમ જ ઇષ્ટ
તથા અનિષ્ટના જે દ્રષ્ટા જ છે પણ કર્તા નથી, તે
દ્રષ્ટાસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૨૩}

ત્રિઃસપ્તકૃત્વો યઃ ક્ષત્રં ધર્મઘ્નુત્ક્રાંતગૌરવમ્ ।

ક્રુદ્ધો નિજ્ઞે સમરે તસ્મૈ ક્રૌર્યાત્મને નમઃ ॥ ૬૪ ॥

ધર્મમર્યાદાનો લોપ કરનાર ક્ષત્રિયોના જેણે
રણમા ક્રોધાયમાન થઈ એકવીસ વાર સહાર કયો
હતો તે ક્રૂરાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૨૪}

વિમજ્જ્ય પંચધાત્માનં વાયુર્મૂત્વા શરીરગઃ ।

યથેષ્યતિ ભૂતાનિ તસ્મૈ વાય્ઞાત્મને નમઃ ॥ ૬૫ ॥

પોતાના સ્વરૂપનો પાંચ પ્રકારે વિભાગ કરીને
સર્વના શરીરમા વાયુસ્વરૂપે જે વસી રહ્યા છે અને
સર્વ પ્રાણીઓને શેષાવાળા બરી રહ્યા છે, તે વાયુ-
મૂર્તિ પ્રણુને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૨૫}

યુગેભાવર્તતે યોગૈર્માસર્ત્વયનહાયનૈઃ ।

સર્ગપ્રલયયોઃ કર્તા તસ્મૈ કાલાત્મને નમઃ ॥ ૬૬ ॥

સત્યયુગ વગેરે યુગોમા યોગમાયાના બળનો
આશ્રય કરીને નટની પેઠે જે મસ્તક, વરાહ, નૃસિંહ
આદિ સ્વરૂપો ધારણ કરે છે તથા માસ, ઋતુ,
અયન અને વર્ષના ક્રમથી જગતની ઉત્પત્તિ તથા
પ્રલયના જે કર્તા છે, તે કાળસ્વરૂપ પરમાત્માને
હું નમસ્કાર કરું છું.^{૨૬}

બ્રહ્મ વક્ત્રં યુગૌ ક્ષયં કૃત્સ્મમૂરુદરં વિશઃ ।

પાદૌ યસ્યાશ્રિતાઃ શૂદ્રાસ્તસ્મૈ વર્ણાત્મને નમઃ ॥ ૬૭ ॥

બ્રાહ્મણો જેલું યુગ છે, ક્ષત્રિયો જેની લુગ્ગઓ
છે, વૈશ્યો જેના બાધો તથા ઉદર છે અને શૂદ્રો
જેના બે પાદ (પગ) છે, તે ચાર વર્ણરૂપ પરમા
ત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૨૭}

યસ્યાગ્રિરાસ્યં ધૌર્મ્યધર્મં ચં નામિશ્વરણી ક્ષિતિઃ ।

સર્વથશુદિશઃ શ્રોત્રે તસ્મૈ લોકાત્મને નમઃ ॥ ૬૮ ॥

તેમ જ અસિ જેલું યુગ છે, સ્વર્ગ જેલું મસ્તક
છે, આકાશ જેની નાભિ છે, પૃથ્વી જેના ચરણ છે,
સર્વથાંદ્ર જેના નેત્રો છે તથા દિશાઓ જેના શ્રોત્ર
(ગળ) છે, તે લોકસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર
કરું છું.^{૨૮}

પરઃ કાલાત્પરોયજ્ઞાત્ પરાત્પરતરશ્ચ યઃ ।

અનાદિરાદિવિશ્વસ્ય તસ્મૈ વિશ્વાત્મને નમઃ ॥૬૯॥

જે કાળથી પર છે, જે યજ્ઞથી પર છે અને જે પરથી પણ અતિશય પર છે તથા જે પોતે અનાદિ હોઈને જગતના આદિ છે, તે વિશ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૬૯

વિપયે વર્તમાનાનાં યં તં વૈશેષિકૈર્ગુણૈઃ ।

પ્રાહુર્વિષયગોષ્ઠારં તસ્મૈ ગોષ્ઠાત્મને નમઃ ॥૭૦॥

વિષયમાં સર્વ મનુષ્યોની સ્વયંપ્રવૃત્તિ હોય છે; પરંતુ ભગવાન તે તે રાગદ્વેષાદિ શુભો દ્વારા વિષયોનું રક્ષણ કરે છે, એમ વિદ્વાનો જેને વિષયોના રક્ષક કહે છે, તે રક્ષકસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૦

અન્નપાનેન્ધનમયો રસપ્રાણવિવર્ધનઃ ।

યો ધારયતિ ભૂતાનિ તસ્મૈ પ્રાણાત્મને નમઃ ॥૭૧॥

અન્ન તથા જળરૂપ યુક્ત ઇષ્ટાં દ્વારા શરીરમાં રસની તથા બળની વૃદ્ધિ કરી સર્વ પ્રાણીઓને જે જિવાડે છે તે પ્રાણભૂતિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૧

પ્રાણાનાં ધારણાર્થય યોઽન્નં શુદ્ધક ચતુર્વિધમ્ ।

અંતર્ભૂતઃ પચત્યગ્નિસ્તસ્મૈ પાકાત્મને નમઃ ॥૭૨॥

પ્રાણોનું ધારણ કરી રાખવા માટે આર પ્રકારનાં અન્નનું જે ભોજન કરે છે તથા સર્વનાં શરીરોમાં અગ્નિસ્વરૂપે પ્રવેશ કરી તે અન્નનું જે પાચન કરે છે, તે પાકભૂતિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૨

પિંગેક્ષણસટં પરસ્પ રૂપં દંટૂનલાયુધમ્ ।

દાનવેન્દ્રાંતકર્ણં તસ્મૈ દક્ષાત્મને નમઃ ॥૭૩॥

જેણે દાનવેન્દ્ર હિરણ્યકશિપુનો નાશ કરવા માટે પિંગળાં નેત્રવાળું તથા પીંગળી કેશવાળી વાળું અને દાંડો તથા નખોરૂપ આયુધવાળું નરસિંહસ્વરૂપ ધારણ કર્યું હતું, તે નૃસિંહ ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૩

યં ન દેવા ન ગંધર્વા ન દૈત્યા ન ચ દાનવાઃ ।

તત્ત્વતો હિ વિજાનંતિ તસ્મૈ દ્યુષ્માત્મને નમઃ ॥૭૪॥

દેવો, ગંધર્વો, દેવો, કે દાનવો જેને યથાર્થ રીતે જાણી શકતા નથી, તે દ્યુષ્મભૂતિ પરમાત્માને

હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૪

રસાતલગતઃ શ્રીમાનંતો ભગવાન્ વિશ્વઃ ।

જગદ્ધારયતે કૃત્સ્નં તસ્મૈ વીર્યાત્મને નમઃ ॥૭૫॥

સર્વવ્યાપક જે ભગવાન રસાતલમાં રહીને શ્રીમાન શેષનાગના સ્વરૂપે સમગ્ર જગતને ધારણ કરી રાખે છે, તે વીર્યભૂતિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૫

યો મોહયતિ ભૂતાનિ સ્નેહપાશાનુવંધનૈઃ ।

સર્ગસ્ય રક્ષણાર્થાય તસ્મ મોહાત્મને નમઃ ॥૭૬॥

જે ભગવાન સ્નેહનું રક્ષણ કરવા માટે સ્નેહ પાશરૂપ બંધનથી સર્વ પ્રાણીઓને મોહિત કરી રાખે છે, તે મોહભૂતિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૬

આત્મજ્ઞાનમિદં જ્ઞાનં જ્ઞાત્વા પંચસ્તવસ્થિતમ્ ।

યં જ્ઞાનેનાભિગચ્છંતિ તસ્મૈ જ્ઞાનાત્મને નમઃ ॥૭૭॥

શબ્દાદિક પાંચ વિષયોમાં રહેલું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયા પછી જે જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે, તે આત્મસ્વરૂપ જૂત જ આત્મજ્ઞાન છે, આમ સમજીને સુમુક્ત પુરુષો જ્ઞાનસાધનજૂત વાક્યો દ્વારા જેનો સાક્ષાત્કાર કરે છે, તે જ્ઞાનભૂતિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૭

અપ્રમેયશરીરાય સર્વતો બુદ્ધિચક્ષુષે ।

અનંતપરિમેયાય તસ્મૈ દિવ્યાત્મને નમઃ ॥૭૮॥

જેનું શરીર પરિણમશૂન્ય હોઈને દુર્યોગ છે, જેની બુદ્ધિ તથા દષ્ટિ સર્વત્ર વ્યાપક છે અને જે અપાર વિષયસમુદાયોના આધારજૂત છે, તે દિવ્યસ્વરૂપ પરમાત્માને હું પ્રણામ કરું છું. ૭૮

જાટિને દંડિને નિત્યં લંબોદરશરીરિણે ।

કમંદલુનિપંગાય તસ્મૈ બ્રહ્માત્મને નમઃ ॥૭૯॥

જે નિત્ય જટા અને દંડને ધારણ કરે છે, જેનું શરીર વિશાળ ઉદરવાળું છે તથા કમંડલુરૂપ ભાષામાં રહેલા જળરૂપ બાણોનો પ્રયોગ કરી અસુરોનો જે વિનાશ કરે છે, તે બ્રહ્મસ્વરૂપ પરમાત્માને હું પ્રણામ કરું છું. ૭૯

શૂલિને ત્રિદશેશાય ત્ર્યંબકાય મહાત્મને ।

મસદિગ્ધોર્ચલિંગાય તસ્મૈ રુદ્રાત્મને નમઃ ॥૮૦॥

જે ત્રિશૂળને ધારણ કરે છે, જે દેવોના નિયંતા

નમઃ વિધને એક સમુદ્રાદ્ય કરી દઈને જે એકલા
આગસ્ત્યરૂપે થયેન કરે છે, તે માયારવરૂપ પર
માત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૫૩}

તથાસ્ય નામ્યાં સંભૂત યસિન્ વિશ્વં પ્રતિષ્ઠિતમ્ ।
પુષ્કરે પુષ્કરાલસ્ય તસ્મૈ પદ્માત્મને નમઃ ॥ ૫૮ ॥

કમળ સમાન નેત્રવાળા જે લગવાનગી નાલિ
માથી પૂર્વે કમળ ઉપર થયું હતું, કે જે કમળ
વિષે આ સમગ્ર વિશ્વ નિષ્ઠિત કરી રહ્યું છે, તે કમળ
સ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૫૮}

સહસ્રશિરસે ચૈવ પુરુષાયામિતાત્મને ।
ચતુઃસમુદ્રપર્યાયયોગનિદ્રાત્મને નમઃ ॥ ૫૯ ॥

હજાર મંત્રોવાળા તથા ધનિષ્ઠામશુન્ય શરીર
વાળા જે પરમ પુરુષ પરમાત્મા પ્રક્રમ, તત્ત્વ,
વિનિષ્ઠ અને ઉદાર, એ આઠ ડામનાઓરૂપ સમુદ્રો
નેમા નદી ધારી ગયા છે નવી યોગનિદ્રા-રૂપ છે, તે
પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૫૯}

યસ્ય કેશેષુ જીમૂના નદઃ સર્ગાગમંધિષુ ।
હૃલૌ સમુદ્રાશ્વત્તારસ્તસ્મૈ તોયાત્મને નમઃ ॥ ૬૦ ॥

જેના કેશોની અંદર મેઘો વચી રહ્યા છે, જેના
સર્વ અંગોની સંધિઓમા નદીઓ વહી રહી છે
તથા જેની હૃદય (પેટ)ની અંદર ચારે મુશ્વરોનો
નિવાસ છે, તે જગત્ત્વ પરમાત્માને હું નમસ્કાર
કરું છું.^{૬૦}

યસ્માત્સર્ગાઃ શ્રદ્ધયંતે સર્ગપ્રલયનિક્રિયાઃ ।
યસ્મિંશ્ચૈવ પ્રલીયન્તે તસ્મૈ હૈત્વાત્મને નમઃ ॥ ૬૧ ॥

જેનાથી જગતની ઉત્પત્તિ અને નાશ આદિ
સર્વ વિક્રિયાઓ ઉત્પન્ન થાય છે અને જેનામા પાછી
લય પામે છે, તે કારણસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમ
સ્કાર કરું છું.^{૬૧}

અકુંઠં સર્ગાર્યેષુ ધર્મકાર્યધિમુદયત્મ્ ।

વૈકુંઠસ્ય ચ તદ્વપ્તે તસ્મૈ કાર્યાત્મને નમઃ ॥ ૬૨ ॥
મર્વ કાર્યોમાં જેની ગતિ અરણ્યવિત છે, ધર્મ
ના કાર્યોમા નિત્ય જે વત્સર રહે છે તથા જે વૈકુંઠ
કે સ્વરૂપ છે, તે કાર્યસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમ
સ્કાર કરું છું.^{૬૨}

યો નિપુણો મહેદ્રાગ્રી દિવા ભવતિ ધિષ્ઠિતઃ ।
દશાનિદસ્ય ચ દ્રષ્ટા તસ્મૈ દ્રૂપાત્મને નમઃ ॥ ૬૩ ॥

જે નિપુણી અંદર માણી તરીકે જગતના જ
જેની રહે છે પણ મૂર્ખ બતા નથી તથા ગંધર્વ અને
સ્વપ્નમા પણ જે અકર્તારૂપે જ રહે છે, તેમ જ ઇંદ્ર
તથા અનિદ્રા જે દ્રષ્ટા જ છે પણ કર્તા નથી, તે
દશાસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૬૩}

ત્રિઃમુક્તૃત્વો યઃ સત્રં ધર્મચ્યુત્કાંતર્ગારમ્ ।
કુદ્યો નિર્જન મમરે તસ્મૈ કૌર્યાત્મને નમઃ ॥ ૬૪ ॥

ધર્મમહાદાનો લોપ કરનાર ક્ષત્રિયોનો જેણે
રત્નમા કોધાયમાન થઈ એકવીસ વાર મંદાર ક્યો
હતો તે કુલાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૬૪}

નિમજ્ય પંચધારમાનં વાયુર્ભૂત્વા શરીરગઃ ।
યદ્દેષ્યતિ ભૂતાનિ તસ્મૈ વાય્ઞાત્મને નમઃ ॥ ૬૫ ॥

પોતાના સ્વરૂપનો પાંચ પ્રકારે વિભાગ કરીને
સર્વના શરીરમા વાયુસ્વરૂપે જે વસી રહ્યા છે અને
મર્વ પ્રાણીઓને ચેષ્ટાવાળા કરી રહ્યા છે, તે વાયુ-
મૃતિ પ્રયુને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૬૫}

યુગેષ્વાવર્તતે યૌર્ગર્મામર્તયનહાયનઃ ।
સર્ગપ્રલયયોઃ કર્તા તસ્મૈ કલાત્મને નમઃ ॥ ૬૬ ॥

મત્યયુગ વગેરે યુગોમા યૌગમાયાના બળનો
આશ્રય કરીને નટની પેઢે જે મરત્ય, વરાહ, નૃસિંહ
આદિ સ્વરૂપો ધારણ કરે છે તથા માસ, ઋતુ,
અયન અને વર્ષના ક્રમથી જગતની ઉત્પત્તિ તથા
પ્રલયના જે કર્તા છે, તે કાળસ્વરૂપ પરમાત્માને
હું નમસ્કાર કરું છું.^{૬૬}

બ્રહ્મ વક્ત્રં મુજૌ ક્ષયં કૃત્ત્વમૂર્તદરં ત્રિશઃ ।
પાદૌ યસ્પાત્રિતાઃ શુદ્ધાસ્તસ્મૈ વર્ણાત્મને નમઃ ॥ ૬૭ ॥

બ્રાહ્મણો જેણે મુખ છે, ક્ષત્રિયો જેની બુઝાઓ
છે, વૈશ્યો જેના બાંધો તથા ઉદર છે અને શૂદ્રો
જેના બે પાદ (પગ) છે, તે ચાર વર્ણસ્વરૂપ પરમા-
ત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૬૭}

યસ્પાથિરાસ્યં ધૌર્ધ્વર્ષં નામિધરણૌ ક્ષિત્તિઃ ।
ધર્ષશ્ચુદિશઃ શ્રોત્રે તસ્મૈ લોકાત્મને નમઃ ॥ ૬૮ ॥

તેમ જ આંત્રિ જેનું મુખ છે, સ્વર્ગ જેમું મસ્તક
છે, આકાશ જેની નાલિ છે, પૃથ્વી જેના ચરણ છે,
સર્થચંદ્ર જેના નેત્રો છે તથા દિશાઓ જેનાં શ્રોત્ર
(કાન) છે, તે લોકસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર
કરું છું.^{૬૮}

પરઃ કાલાત્પરોયજ્ઞાત્ પરાત્પરતરશ્ચ યઃ ।

અનાદિરાદિવિશ્વસ્ય તસ્મૈ વિશ્વાત્મને નમઃ ॥૬૯॥

જે કાળથી પર છે, જે યજ્ઞથી પર છે અને જે પરથી પણ અતિશય પર છે તથા જે પોતે અનાદિ હોઈને જગતના આદિ છે, તે વિશ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૬૯

વિષયે વર્તમાનાનાં યં તં વૈશેષિકૈર્ગુણૈઃ ।

પ્રાહુર્વિષયગોષ્ઠારં તસ્મૈ ગોષ્ઠાત્મને નમઃ ॥૭૦॥

વિષયમા સર્વ મનુષ્યોની સ્વયં પ્રવૃત્તિ હોય છે; પરંતુ ભગવાન તે તે રાગદ્વેષાદિ શુભો દ્વારા વિષયોનું રક્ષણ કરે છે, એમ વિદાનો જેને વિષયોના રક્ષક કહે છે, તે રક્ષકસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૦

અન્નપાનેન્ધનમયો રસપ્રાણવિવર્ધનઃ ।

યો ધારયતિ ભૂતાનિ તસ્મૈ પ્રાણાત્મને નમઃ ॥૭૧॥

અન્ન તથા જળરૂપ પુષ્કળ ઇંધણો દ્વારા શરીરમાં રસની તથા ગળની વૃદ્ધિ કરી સર્વ પ્રાણીઓને જે જીવાડે છે તે પ્રાણમૂર્તિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૧

પ્રાણાનાં ધારણાર્થાય યોડન્નં મુદ્દત્ત ચતુર્વિધમ્ ।

અંતર્ભૂતઃ પચત્યમિત્તસ્મૈ પાકાત્મને નમઃ ॥૭૨॥

પ્રાણોનું ધારણ કરી રાખવા માટે ચાર પ્રકારનાં અન્નનું જે લોજન કરે છે તથા સર્વનાં શરીરોમાં અગ્નિસ્વરૂપે પ્રવેશ કરી તે અન્નનું જે પાચન કરે છે, તે પાકમૂર્તિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૨

પિંગેક્ષણસટં યસ્ય રૂપં દંટૂનસ્વાયુષમ્ ।

દાનવેન્દ્રાંતકરણં તસ્મૈ દક્ષાત્મને નમઃ ॥૭૩॥

જેણે દાનવેન્દ્ર હિરણ્યકશિપુનો નાશ કરવા માટે પિંગળાં નેત્રવાળું તથા પીંગળી દેશવાળીવાળું અને દાદો તથા નખોરૂપ આયુષવાળું નરસિંહસ્વરૂપ ધારણ કર્યું હતું, તે નૃસિંહ ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૩

યં ન દેવા ન ગંધર્વા ન દૈત્યા ન ચ દાનવાઃ ।

તત્ત્વોત્તે હિ વિજાનંતિ તસ્મૈ સૂક્ષ્માત્મને નમઃ ॥૭૪॥

દેવો, ગંધર્વો, દૈત્યો, કે દાનવો જેને યથાર્થ રીતે બાણી થકતા નથી, તે સૂક્ષ્મમૂર્તિ પરમાત્માને

હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૪

રસાતલગતઃ શ્રીમાનંતો ભગવાન્ વિશ્નુઃ ।

જગદ્ધારયતે કૃત્સં તસ્મૈ વીર્યાત્મને નમઃ ॥૭૫॥

સર્વ વ્યાપક જે ભગવાન રસાતળમાં રહીને શ્રીમાન શેષનાગના સ્વરૂપે સમગ્ર જગતને ધારણ કરી રાખે છે, તે વીર્યમૂર્તિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૫

યો મોહયતિ ભૂતાનિ સ્નેહપાશાનુવંધનઃ ।

સર્ગસ્ય રક્ષણાર્થાય તસ્મૈ મોહાત્મને નમઃ ॥૭૬॥

જે ભગવાન સૃષ્ટિનું રક્ષણ કરવા માટે સ્નેહ પાશરૂપ બંધનથી સર્વ પ્રાણીઓને ગોઠિત કરી નાખે છે, તે મોહમૂર્તિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૬

આત્મજ્ઞાનમિદં જ્ઞાનં જ્ઞાત્વા પંચસ્તવસ્થિતમ્ ।

યં જ્ઞાનેનામિગચ્છંતિ તસ્મૈ જ્ઞાનાત્મને નમઃ ॥૭૭॥

શબ્દાદિક પાંચ વિષયોમાં રહેલું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયા પછી જે જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે, તે આત્મસ્વરૂપ-ભૂત જ આત્મજ્ઞાન છે, આમ સમજીને સુસુકુ પુરુષો જ્ઞાનસાધનભૂત વાક્યો દ્વારા જેનો સાક્ષાત્કાર કરે છે, તે જ્ઞાનમૂર્તિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું. ૭૭

અપ્રમેયશરીરાય સર્વતો બુદ્ધિચક્ષુષે ।

અનંતપરિમેયાય તસ્મૈ દિવ્યાત્મને નમઃ ॥૭૮॥

જેનું શરીર પરિણામશૂન્ય હોઈને દુર્નેય છે, જેની બુદ્ધિ તથા દષ્ટિ સર્વત્ર વ્યાપક છે અને જે અપાર વિષયસમુદાયોના આધારભૂત છે, તે દિવ્ય-સ્વરૂપ પરમાત્માને હું પ્રણામ કરું છું. ૭૮

ઝટિને દંડિને નિત્યં લંબોદરશરીરિણે ।

કર્મલલ્હનિપંગાય તસ્મૈ બ્રહ્માત્મને નમઃ ॥૭૯॥

જે નિત્ય જટા અને દંડને ધારણ કરે છે, જેનું શરીર વિશાળ ઉદરવાળું છે તથા કર્મ-હરૂપ ભાયામાં રહેલા જળરૂપ બાણોનો પ્રયોગ કરી અમુરોનો જે વિનાશ કરે છે, તે બ્રહ્મસ્વરૂપ પરમાત્માને હું પ્રણામ કરું છું. ૭૯

શૂલિને ત્રિદોશાય ત્ર્યંબકાય મહાત્મને ।

મસ્મદિગ્વોર્ધ્વલિપાય તસ્મૈ રુદ્રાત્મને નમઃ ॥૮૦॥

જે ત્રિશૂળને ધારણ કરે છે, જે દેવોના નિયંતા

છે, જે મહાત્માને ત્રણ નેત્રો છે તથા જેનું હિંગ (મૂર્તિ) ભસ્મચર્ચિત અને ઊર્ધ્વમુખ છે તે રુદ્રાત્મા ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૮૦}

ચંદ્રાર્ધકૃતશીર્ષાય વ્યાલયજ્ઞોપવીતિને ।

પિનાકશૂલહસ્તાય તસ્મૈ ઉગ્રાત્મને નમઃ ॥૮૧॥

જે મરતકે અર્ધચંદ્રને ધારણ કરે છે, શરીરે સર્પનું જનોઈ પહેરે છે, હાથમાં પિનાક ધનુષને તથા ત્રિશૂળને ધારણ કરે છે, તે ઉગ્રમૂર્તિ ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૮૧}

સર્વભૂતાત્મભૂતાય ભૂતાદિનિધનાય ચ ।

અક્રોધદ્રોહમોહાય તસ્મૈ શાંતાત્મને નમઃ ॥૮૨॥

જે સર્વ ભૂતસમુદાયોમાં છવાત્મારૂપે વસી રહેલા છે, વળી જે અહંકારના મુત્યુદ્ધ છે તથા ક્રોધ, દ્રોહ અને મોહથી જે રહિત છે, તે શાંતમૂર્તિ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૮૨}

યસિન્ સર્વં યતઃ સર્વં યઃ સર્વં સર્વતથ યઃ ।

યથ્ચ સર્વમયો નિર્લયં તસ્મૈ જ્ઞાતાત્મને નમઃ ॥૮૩॥

જેના વિષે આ સર્વ જગત નિવાસ કરી રહ્યું છે, જેનાથી સર્વ જગતની ઉત્પત્તિ થાય છે, જે સર્વસ્વરૂપ છે, જે સર્વત્ર વ્યાપક છે અને જે નિત્ય સર્વમય છે, તે સર્વસ્વરૂપ પરમાત્માને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૮૩}

વિશ્વકર્મન્ નમસ્તેઽસ્તુ વિશ્વાત્મન્ વિશ્વસંભવ ।

અપવર્ગસ્ય ભૂતાનાં પંચાનાં પરતઃ સ્થિત ॥૮૪॥

હે વિશ્વકર્મા! હું તમને નમસ્કાર કરું છું. હે વિશ્વાત્મન! હે વિશ્વોત્પાદક! હે મોક્ષસ્વરૂપ! હે પાંચેય ભૂતોથી પર રહેલા! તમને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૮૪}

નમસ્તે ત્રિપુ લોકેષુ નમસ્તે પરતસ્ત્રિપુ ।

નમસ્તે દિક્ષુ સર્વાંસુ ત્વં હિ સર્વમયોનિધિઃ ॥૮૫॥

ત્રણે દોહમાં વસી રહેલા તમને મારા નમસ્કાર હો, સર્વ દોહથી પર રહેલા તમને મારા નમસ્કાર હો, ત્રણે કાળથી પર રહેલા તમને મારા નમસ્કાર હો, સર્વ દિશામાં નિવાસ કરી રહેલા તમને મારા નમસ્કાર હો. હે ભગવન્! અવશ્ય તમે સર્વસ્વરૂપ એક નિધિ જ છો.^{૮૫}

નમસ્તે ભગવન્ વિષ્ણો લોકાનાં પ્રભવાપ્યય ।

ત્વં હિ કર્તા હૃષીકેશ સંહર્તા ચાપરાજિતઃ ॥૮૬॥

હે ભગવન્ વિષ્ણો! દોહોની ઉત્પત્તિ કરનાર તથા વિનાશ કરનાર તમને હું નમસ્કાર કરું છું. હે ધર્મચોના પ્રવર્તક! તમે સર્વદા અજિત છો અને સૃષ્ટિના ઉત્પાદક તથા સંહારક છો.^{૮૬}

ન હિ પશ્યામિ તે માર્ગં દિવ્યં હિ ત્રિપુ વર્ત્તમ્સુ ।

ત્વાં તુ પશ્યામિ તત્ત્વેન યત્તે રૂપં સનાતનમ્ ॥૮૭॥

હે ભગવન્! વર્તમાનાદિ ત્રણે કાળમાં રહેનારી તમારી દિવ્ય સત્તાને હું બોધ શકતો નથી; તોપણ તમારા સનાતન સ્વરૂપને હું તત્ત્વતઃ જાણું છું.^{૮૭}

દિવ્યં તે શિસ્સા વ્યાસં પદ્મ્યાં દેવી વસુંધરા ।

વિક્રમેણ ત્રયો લોકાઃ પુરુષોઽસિ સનાતનઃ ॥૮૮॥

તમારા મરતકથી સ્વર્ગ વ્યાપ્ત છે, તમારા બે અચ્છોદ્યો દેવી પૃથ્વી વ્યાપ્ત છે તથા તમારા પરાક્રમથી ત્રણે દોહો વ્યાપ્ત છે, તમે સનાતન પુરુષ છો.^{૮૮}

દિશો મુજા રવિચ્છર્ભર્ચિં શુક્રઃ પ્રતિષ્ઠિતઃ ।

સપ્ત માર્ગાં નિરુદ્ધાસ્તે વાયોરમિત્તેજસઃ ॥૮૯॥

દિશાઓ તમારી લુબ્ધો છે, સૂર્યચંદ્ર તમારાં નેત્રો છે, તમારા વીર્યને રથાને શુક્ર રહેલ છે અને તમે મહાતેજસ્વી એવા વાયુદેવના પ્રવાહ, નિવહ વ્યાદિ સાતે માર્ગોને રૂંધી ધીધા છે. (અર્થાત્ સર્વ કંઈ તમારા વડે જ વ્યાપ્ત છે.)^{૮૯}

અતસીપુષ્પસંકાશં પીતવાસસમચ્ચુતમ્ ।

યે નમસ્પંતિ ગોવિંદં ન તેષાં વિદ્યતે મયમ્ ॥૯૦॥

જે મનુષ્યો અતસીના પુષ્પ સમાન કાંતિવાળા, પીળાં પીતાંબરને ધારણ કરનારા તથા અસ્પષ્ટિત જ્ઞાનશક્તિવાળા શ્રીગોવિંદને (ગોપ્રતિપાલક શ્રી-કૃષ્ણને) નમસ્કાર કરે છે, તેઓને કોઈ જાતનો હાથ નથી.^{૯૦}

एकोऽपि कृष्णस्य कृतः प्रणामो ।

दशश्वमेधावभृथेन तुर्यः ॥

दशश्वमेधी पुनरेति जन्म ।

कृष्णप्रणामी न पुनर्भवाय ॥૯૧॥

શ્રીકૃષ્ણને કરેલો એક પણ પ્રણામ દશ અશ્વમેધ યજ્ઞોના અવભૃથસ્નાન તુલ્ય છે. (અર્થાત્ શ્રીકૃષ્ણને એક જ વખત પ્રણામ કરનારેા પુરુષ દશ અશ્વમેધ

યસો કર્યાના પુણ્યને પ્રાપ્ત કરે છે, એટલું જ નહિ પણ) દશ અશ્વમેધ યજ્ઞોને કરનારા મનુષ્યને પુનઃ સસારમાં જન્મ લેવો પડે છે, પરંતુ શ્રીકૃષ્ણને પ્રણામ કરનારા પુરુષને પુનઃજન્મ રહેતો જ નથી, પણ મોક્ષ મળે છે.^{૯૧}

કૃષ્ણવ્રતાઃ કૃષ્ણમનુસરંતો

રાત્રૌ ચ કૃષ્ણં પુનરુત્થિતા ચે ।

તે કૃષ્ણદેહાઃ પ્રવિશંતિ કૃષ્ણ-

માર્ગ્યં યથા મંત્રહુતં હુતાશે ॥૯૨॥

શ્રીકૃષ્ણનું જ જેઓને વ્રત છે અને દિવસે, રાત્રે, સૂતી વખતે અને ઊઠતી વખતે જેઓ શ્રીકૃષ્ણનું જ સ્મરણ કરે છે તેઓ, મંત્રથી હોમેલુ ધી જેમ અગ્નિમાં પ્રવેશ કરે છે, તેમ શ્રીકૃષ્ણસ્વરૂપ થઈને શ્રીકૃષ્ણમાં જ પ્રવેશ કરે છે-સાધુજન સુક્ષિતને પામે છે.^{૯૨}

નમો નરકમંત્રાસરક્ષામંડલકારિણે ।

સંસારનિન્નગાવર્તતરિકાઘાય વિષ્ણવે ॥૯૩॥

સ સારના ત્રાસથી રક્ષણ કરવા માટે શરીર ધારણરૂપી મંડલને કરનાર અને સંસારરૂપી નદીના આવર્તને (ધૂમરીને) તરી જવામાં સાધનભૂત કાષ્ઠ સમાન એવા શ્રીવિષ્ણુસ્વરૂપ કૃષ્ણને મારા નમસ્કાર હો.^{૯૩}

નમો બ્રહ્મણ્યદેવાય ગોત્રાભ્રમણહિતાય ચ ।

જગદ્વિતાય કૃષ્ણાય ગોવિંદાય નમો નમઃ ॥૯૪॥

ગાયો, બ્રાહ્મણો તથા સર્વ જગતનું હિત કરનાર, વેદવાણીનું રક્ષણ કરનાર તથા બ્રહ્મનિષ્ઠ જ્ઞાની પુરુષોના પરમ ઇષ્ટદેવ શ્રીકૃષ્ણને મારા અનેક વાર નમસ્કાર હો.^{૯૪}

પ્રાણકાંતારપાયેયં સંસારોચ્છેદમેયજમ્ ।

દુઃસ્વશોકપરિત્રાણં હરિરિત્યક્ષરદ્વયમ્ ॥૯૫॥

‘હરિ’ એ બે અક્ષરો સંસારરૂપી અરણ્યમાં પ્રવાસ કરનારાં પ્રાણીઓને સુસાદરીમાં ઉપયોગી ખોરાક(ટીમણ)રૂપ છે, સસારનું ઉચ્છેદન કરનાર ઔષધરૂપ છે તથા દુઃખ અને શોકથી રક્ષણ કરનાર છે.^{૯૫}

યથા વિષ્ણુમયં સત્યં તથા વિષ્ણુમયં જગત્ ।

યથા વિષ્ણુમયં સર્વં પાપ્મા મે નશ્યતાં તથા ॥૯૬॥

જેમ સત્ય વિષ્ણુનું સ્વરૂપ છે તેમ જ જગત

પણ વિષ્ણુસ્વરૂપ છે. જ્યારે આ દશ્યમાન પ્રપચ કેવળ વિષ્ણુમય છે, તો પછી મારા પાપો નષ્ટ થઈ જાઓ.^{૯૬}

ત્વાં પ્રપન્નાય મક્તાય ગતિમિદાં જિગીવશે ।

યચ્છ્રેયઃ પુંડરીકાક્ષઃ તદ્વચાયસ્વ મુરોત્તમ ॥૯૭॥

હું કમળ સમાન નેત્રવાળા ઉત્તમ દેવ! હું આપનો ભક્ત છું, ઇષ્ટ ગતિ મેળવવા ઇચ્છું છું અને આપને શરણ આપેલા છું, માટે મારા શ્રેયસ્કર માર્ગનું તમે ચિત્તન કરો.^{૯૭}

इति त्रिधातपयोयोनिरयोनिर्विष्णुरीडितः ।

वाग्यज्ञेनार्चितो देवः प्रीयतां मे जनार्दन ॥૯૮॥

આ રીતે ત્રિધા અને તપના કારણભૂત શ્રી-વિષ્ણુને મે સ્તવન કર્યું છે તથા વાણીરૂપ યજ્ઞ દ્વારા પૂજન કર્યું છે, જેથી જનાર્દન શ્રીવિષ્ણુદેવ મારા પર પ્રસન્ન થાઓ.^{૯૮}

નારાયણઃ પરં બ્રહ્મ નારાયણપરં તપઃ ।

નારાયણઃ પરો દેવઃ સર્વં નારાયણઃ સદા ॥૯૯॥

નારાયણ પરબ્રહ્મસ્વરૂપ છે, નારાયણ તપનું સુખ્ય રૂપ છે, નારાયણ જ પરમ દેવ છે તથા સર્વદા સર્વ વસ્તુ નારાયણસ્વરૂપ જ છે.^{૯૯}

વૈશ પાયન બોલ્યાં હું જનમેજય! આટલું સ્તુતિવચન કહ્યા પછી શ્રીકૃષ્ણમાં જ જેમનું મન લીન થયું હતું એવા શ્રીભીષ્મે ‘નમ’ એમ કહીને શ્રીકૃષ્ણને પ્રણામ કર્યા.^{૧૦૦} શ્રીકૃષ્ણ પણ ભીષ્મની એ ભક્તિને યોગબળથી બાણી લઈને મન દ્વારા તેમની પાસે આવ્યા હતા અને સમગ્ર ત્રૈલોક્યના દર્શન કરાવનારો દિવ્ય જ્ઞાન તેમને આપીને પાછા પોતાના નિવાસસ્થાનમાં જઈ પહોંચ્યા હતા.^{૧૦૧} આ તરફ ભીષ્મ સ્તુતિ કરતા વિરામ પામ્યા એટલે સમીપમાં બેઠેલા સર્વ બ્રહ્મવાદી મહર્ષિઓ અશ્રુ ભરેલા કંઠે મહાભુદ્ધિમાન ભીષ્મના વાણીથી વખાણ કરવા લાગ્યા.^{૧૦૨} ઘણા ઉત્તમ બ્રાહ્મણો તે સમયે પુરુષોત્તમ શ્રીકૃષ્ણની સ્તુતિ કરતા હતા તેમ જ મહત્વરે ભીષ્મની પણ વારંવાર પ્રથાંસા કરતા હતા.^{૧૦૩}

પુરુષોત્તમ શ્રીકૃષ્ણ ભીષ્મના ભક્તિયોગને બાણી લઈને એકદમ હર્ષપૂર્વક શયનમાંથી ઊભા થઈ ગયા ને પત્ની દારુકે તૈયાર કરેલા રથમાં પોને

અને સાત્યકિ ણતે જણા બેસીને લીધે તરફ જવા નીકળી પડ્યા. તેમ જ મહાત્મા યુધિષ્ઠિર અને અર્જુન ધીજી એક રથમાં બેસીને તથા ભીમસેન નકુલ અને સહદેવ તેની પાછળ એક રથમાં બેસીને લીધે પાસે જવા ચાલી નીકળ્યા. એ પાંચે લાઈગ્યાની પાછળ કૃપાચાર્ય, યુયુત્સુ અને સંજય, એ ત્રણ મહાપુરુષો પણ નગર સમાન આકારવાળા મોટા રથમાં બેસીને નેમિના મોટા ધ્વનિથી પૃથ્વીને ધબકાવવાની મૂકતા લીધેની પાસે જવા નીકળી પડ્યા. ૧૦૪-૧૦૭ એ પ્રમાણે જ્યારે તેઓ લીધે પાસે જતા હતા, ત્યારે માર્ગમાં ગ્રાસણના યુગ્મથી નીકળતી મહાપુરુષ લીધેની સ્તુતિભરેલી વાણી સાંભળીને શ્રીકૃષ્ણ મનમાં પ્રસન્ન થયા અને તે સમયે જે મનુષ્યો જે હાથ બેસીને તેમને નમન કરતા હતા, તે સર્વને કેશિનિપૂઢન શ્રીકૃષ્ણે પ્રસન્ન ચિત્તથી અભિનંદન આપ્યું. ૧૦૮

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્વેત રાજધર્માનુશાસનપર્વમાં 'શ્રીસોમરતવરાજ' નામના અધ્યાય ૪૭માં સમાય

અધ્યાય ૪૮મો

પરશુરામચરિત્રનો ઉપક્રમ

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

તતઃ ॥ ચ હર્ષીકેશઃ સ ચ રાજા યુધિષ્ઠિરઃ ।

કૃપાદયથ તે સર્વે ચત્ત્વારઃ પાંદવાથ તૈ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજય ! તે પછી શ્રીકૃષ્ણ, રાજા યુધિષ્ઠિર, કૃપાચાર્ય વગેરે તથા ચાર પાંડવભાઈઓ નગર સમાન દેખાવના તથા ધનપતાકાથી શોભતા મોટા રથોમાં બેસીને ઉતાવળી ચાલના ઘોડાઓને ઢોડાવતા સત્તર કુરુક્ષેત્રભણી જવા લાગ્યા. ૧૨ જે કુરુક્ષેત્રમાં મહાત્મા ક્ષત્રિયોએ દેહત્યાગ કર્યો હતો અને કેશ, મજ્જા તથા હાડકાંથી જે ભરપૂર હતું, તેમાં આવીને તેઓએ બેઠું તો રથજે રથજે હાથીઓનાં, ઘોડાઓનાં તથા મનુષ્યોનાં હાડકાંઓના પર્વતોના જેવડા મોટા ઢગો એકઠા થયા હતા, સર્વ તરફ થંભોના જેવાં મનુષ્યોનાં ચિદ્રૂંકપાલો (જોપરીઓ) રવડતાં હતાં, હજારે ચિતાઓ તેમાં દહિએ પડતી હતી, કવચો તથા ભતભતનાં શસ્ત્રોથી સર્વ પ્રદેશ વ્યાપ્ત થઈ ગયો હતો; બધે ઉપયોગ કરીને છોડી દીધેલી

કાળની મધપાન માટેની ભૂમિ હોય તેવા દેખાવ લાગતો હતો, ઠંકઠંકાણે ભૂતોનાં ટોળાં ત્યાં ઘૂમી રહ્યાં હતાં અને સંખ્યાબંધ રાક્ષસો તે પ્રદેશનું સેવન કરતા હતા. આવા ભયંકર દેખાવના તે કુરુક્ષેત્રને બોતા બોતા તે મહારથીઓ આગળ વધે જતા હતા. ૨-૧ પછી જતાં જતાં મહાબાહુ શ્રીકૃષ્ણે યુધિષ્ઠિરને પરશુરામનું પરાક્રમ કહી સંભળાવવા માટે આદેશ કર્યો. ૭ તે બોલ્યા કે, ' હે પાથ ! સામે અહીંથી કેટલેક દૂર અંતરે જે પાંચ સરોવરો દેખાય છે તે 'રામહ્ર્' એવા નામથી જગતમાં પ્રસિદ્ધ છે. પરશુરામે તે સરોવરોને ક્ષત્રિયોના રુધિરથી ભરી દઈ તેમાંથી પોતાના પિતૃઓને જલાંત્રિક આપો તુમ કયોં હતા. ૮ મહાસમર્થ પરશુરામે એકવીસ વાર પૃથ્વીને ક્ષત્રિયો વિનાની કરીને આ રથજે આવ્યા પછી તે સંહારકર્મથી વિરામ લીધો હતો. ૧૯

યુધિષ્ઠિર બોલ્યા : હે કૃષ્ણ ! તમે મને કહો છો કે, પરશુરામે પૂર્વે એકવીસ વાર પૃથ્વીને ક્ષત્રિયો વિનાની કરી હતી, પરંતુ તેના સંબંધમાં મને મહાન સંશય લાગે છે. પરશુરામે ક્ષત્રિયોને સમૂળગો બે ઉછેદ કરી નાખ્યો હતો તો પછી તેઓની આટલી બધી વૃદ્ધિ કેમ થઈ ? મહાપરાક્રમી ચાદવશ્રેષ્ઠ ! પરશુરામે ક્ષત્રિયોના ધીજને બાળીને ભસ્મ કરી નાખ્યું હતું, તો પછી તેઓની કરી આટલી બધી ઉત્પત્તિ કયાંથી થઈ ? ૧૦ ૧૧ હે યદુપુંગવ ! મહાત્મા ભગવાન પરશુરામે ક્ષત્રિયોનો કેવી રીતે નાશ કરી નાખ્યો હતો અને પાછી તેઓની વૃદ્ધિ કેવી રીતે થઈ તે મને કહો. ૧૨ હે વક્તવ્યોમાં શ્રેષ્ઠ શ્રીકૃષ્ણ ! મહાન રથયુદ્ધ કરીને પરશુરામે કરોડો ક્ષત્રિયોનો સંહાર કરી નાખ્યો હતો, છતાં પૃથ્વી પાછી ક્ષત્રિયોથી ઊભરાઈ ગઈ છે. ૧૩ હે ચાદવસિંહ ! ભયુવંશના મહાત્મા પરશુરામે પૂર્વે ક્ષત્રિયોનો શા માટે સંહાર કરી નાખ્યો હતો ? આ મારા સંશયનો તમે નાશ કરો. હે ગરુડધ્વજ ! હે ઉપેન્દ્ર ! આપના કહેવાથી મારો સંશય દૂર થશે; કારણ કે વેદ પણ તમારા વચનથી શ્રેષ્ઠ નથી. ૧૪ ૧૫

વૈશંપાયન બોલ્યા : યુધિષ્ઠિરનું એ પ્રશ્નવચન સાંભળ્યા પછી ગદના મોટા લાઈ ભગવાન શ્રીકૃષ્ણે

ક્ષત્રિયોનેા પૂર્વે કેવી રીતે વિનાશ થયો હતો અને પુનઃ પૃથ્વી પર ક્ષત્રિયોની વૃદ્ધિ કેવી રીતે થઈ, તે સંબંધની કથા મહાતેજસ્વી યુધિષ્ઠિરની આગળ કહેવા માંડી.^{૧૧}

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં રાજધર્માનુસાસન-પર્વમાં ‘પરશુરામચરિત્રનો ઉપક્રમ’ નામનો અધ્યાય ૪૮ મો સમામે

અધ્યાય ૪૯ મો

પરશુરામચરિત્ર

॥ વાલુકેવ જ્વાલ ॥

શૃણુ કૌતેય રામસ્ય પ્રમાવો યો મયા શ્રુતઃ ।

મહર્ષીણાં કથયતાં વિક્રમં તસ્ય જન્મ ચ ॥ ૧ ॥

શ્રીકૃષ્ણ બોલ્યા : હે કુંતીપુત્ર યુધિષ્ઠિર ! જન્મ અને પરાક્રમનું વર્ણન કરતા મહર્ષિઓ પાસેથી તેમનેા જે પ્રભાવ સાંભળ્યો છે, તે હું તમને કહું છું તે સાંભળો.^૧ પરશુરામે કરોડો ક્ષત્રિયોનેા સંહાર કરી નાખ્યો હતો; પરંતુ તે ક્ષત્રિયોના વંશ માં પુનઃ તેઓ ઉત્પન્ન થયા હતા અને આ મહાભારત યુદ્ધમાં તેઓ નાશ પામ્યા છે.^૨ હે રાજા ! પૂર્વે જહ્નુ નામે એક રાજા હતો. તેને અજ નામનો એક પુત્ર થયો. તે અજને બલાકાશ્વ નામનો પુત્ર થયો અને બલાકાશ્વને ધર્મવેત્તા કુશિક નામનો પુત્ર થયો.^૩ પૃથ્વીમાં ઇંદ્ર સમાન વિખ્યાત થયેલા તે કુશિકે ‘મને ત્રણ લોકનો રાજા થાય તેવો અજિત પુત્ર મળે’ આવી કામનાથી મહા ઉચ્છેદ તપ કરવા માંડ્યું.^૪ આમ તેને ઉચ્છેદ તપશ્ચર્યા કરતો બેઈ સહસ્રાક્ષ-ઈંદ્ર પોતે જ પુરોત્પાદન કરવામાં સમર્થ એવા તે કુશિકને ત્યાં પુત્રરૂપે ઉત્પન્ન થયો.^૫ હે રાજા ! આ રીતે લોકેશ્વરનેા ઈશ્વર ઇંદ્ર કુશિકને ત્યાં પુત્રરૂપે જન્મ્યો અને તેનું ‘ગાધિ’ એવું નામ પાડવામાં આવ્યું.^૬ તે ગાધિરાજને સત્યવતી નામની એક પુત્રી હતી. તે પુત્રીને ગાધિ રાજાએ ભૃગુપુત્ર ઋચીક સુનિને પરણાવી હતી.^૭ હે કુરુનંદન ! ભૃગુવંશના તે ઋચીક સુનિ સત્યવતીની પવિત્રતાથી અત્યંત પ્રસન્ન થયા, જેથી તેમણે સત્યવતીને એક પુત્ર આપવા માટે તથા તેના પિતા ગાધિને એક પુત્ર આપવા માટે જુદા જુદા એ ચરુ તૈયાર કર્યો અને પોતાની પત્ની સત્ય-

વતીને પાસે બોલાવી તેમણે કહ્યું કે, ‘આ બન્ને ચરુઓમાંથી એકનો તારે ઉપયોગ કરવો અને બીજાનો તારી માતાએ ઉપયોગ કરવો.’^૮ તારી માતા માટે તૈયાર કરેલા આ ચરુથી તેને મહાતેજસ્વી અને ક્ષત્રિયોમાં શ્રેષ્ઠ એવો પુત્ર ઉત્પન્ન થશે કે જે પુત્ર જગતમાંના સર્વ ક્ષત્રિયોથી અજિત અને મોટા મોટા ક્ષત્રિયોનેા પરાજય કરનાર થશે;^૯ તેમ જ હે કલ્યાણિ ! તને પણ આ ચરુનું ભક્ષણ કરવાથી ધૈર્યસંપન્ન, શમશુભ્રપ્રધાન અને તપોનિષ્ઠ એવો એક દ્વિજશ્રેષ્ઠ પુત્ર થશે.’ પોતાની સ્ત્રીને આમ કહીને ભૃગુનંદન શ્રીમાન ઋચીક સુનિ તપશ્ચરણમાં અભિરક્ત થઈ અરણ્યમાં ગયા.^{૧૧}

સુનિના ગયા પછી તે જ સમયે રાજા ગાધિ તીર્થયાત્રા કરતો કરતો પોતાની સ્ત્રી સાથે ઋચીક સુનિના આશ્રમમાં આવી પહોંચ્યો.^{૧૩} હે રાજા ! પોતાનાં માતાપિતાને બેતાં જ હર્ષલેહી બની ગયેલી સત્યવતીએ પેલા બે ચરુ હાથમાં લઈ પોતાના પતિનું વાક્ય જણાવતાં જણાવતાં હર્ષપૂર્વક પોતાની માતાને તે અર્પણ કર્યો.^{૧૪} હે કુંતીપુત્ર ! હવે એવું બન્યું કે, તેની માતાએ પોતાને બખર નહિ હોવાથી પુત્રીને પોતાનેા ચરુ આપ્યો અને પુત્રી માટેનો ચરુ પોતે રાખ્યો.^{૧૫} આ પ્રમાણે ચરુની અદલાબદલી થઈ જવાથી સત્યવતીએ ક્ષત્રિયોનેા સંહાર કરનારો તથા પ્રદીપ્ત શરીરથી ઘોર દેખાવેના ગર્ભ ધારણ કર્યો.^{૧૬} પછી તે સમયે તપોવનમાંથી આવેલા ભૃગુશ્રેષ્ઠ ઋચીક સુનિએ સત્યવતીની માતાના ઉદરમાં રહેલા પ્રાણજુગર્ભને જ્ઞાનદીપ્તિથી બેઈ લઈને દિવ્ય સ્વરૂપવાળી પોતાની સ્ત્રીને કહ્યું કે, ‘હે ભદ્રે ! ચરુની અદલાબદલી કરીને તારી માતાએ તને છેતરી છે. ક્ષત્રિયને ઉત્પન્ન કરનારા ચરુનું ભક્ષણ કરવાથી તને મહાકૂર કર્મ કરનારો તથા અતિ અમર્ષી કેધી પુત્ર થશે અને તારી માતાના ઉદરમાં ઉત્પન્ન થનારો તારો ભાઈ, તપશ્ચરણમાં આસક્તિ રાખનારો ઉત્તમ પ્રાણજુ થશે. તેનું કારણ એ જ છે કે, મેં તને આપવાના ચરુમાં સંપૂર્ણ રીતે અતિ મહાન પ્રદક્ષિણ સ્થાપિત કર્યું હતું અને તારી માતાને આપવાના ચરુમાં સંપૂર્ણ દ્વાનતેજ મૂકી દીધું હતું; પરંતુ કલ્યાણિ ! ચરુની ફેરબદલી થઈ .

થશે નહિ. હવે તો તારી માતાને પ્રાહ્લણપુત્ર થશે અને તને ક્ષત્રિયપુત્ર થશે.' પોતાના પતિએ એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે મહાભાગ્યવતી સત્યવતી પોતાના પતિના ચરણમાં મસ્તક નમાવીને ધૂનતી ધૂનતી કહેવા લાગી કે, 'હે ભગવન! 'તને પ્રાહ્લણ કર્મથી હીન (ક્ષત્રિય)પુત્ર થશે' આમ મને કહેલું તે તમને યોગ્ય નથી.' ૧૧૭-૨૨

તે સાંભળી ઋચીક બોલ્યા : હે ભદ્રે ! મેં તારે માટે કંઈ પ્રથમથી જ આવો સંકલ્પ કર્યો ન હતો. ચરુની અહસાળહલીને લીધે જ તને ઉચ્ચ કર્મ કરનારો પુત્ર થશે, માટે તે સંબંધમાં હું તો કેવળ નિર્દોષ છું.' ૧૧૮

સત્યવતી બોલી : હે મહાસમર્થ મુનિ ! તમે જો ઇચ્છા કરો તો બીજા લોકોની પણ સદિ કરી શકો છો, તો પછી એક પુત્રને ઉત્પન્ન કરવો તેમાં કંઈ આશ્ચર્ય જેવું નથી; માટે હે ભગવન ! મને શમશુભ્રધાન અને સહાચારી પુત્ર આપવાની તમે કૃપા કરો.' ૧૧૯

ઋચીક બોલ્યા : 'હે ભદ્રે ! મેં તને પરિકાસ કરવાના સમયે પણ પૂર્વે કહી અસત્ય વચન કહ્યું નથી, તો પછી અગ્નિસમાધાન કરી મંત્રપૂર્વક સિદ્ધ કરેલા ચરુના સંબંધમાં મેં તારે માટે અસત્યકહેલું કાર્ય કેમ કર્યું હશે, તેનો તું જ વિચાર કરી દે.' ૧૨૦ વળી હે કલ્યાણી ! મેં પ્રથમથી જ તપોબળથી બંધી લીધું હતું અને જોઈ લીધું હતું કે, તારા પિતાતું સમગ્ર કુળ કેવળ પ્રાહ્લણમય બની જશે.' ૧૨૧ સત્યવતી બોલી : 'હે પ્રભુ ! ભલે, તમારી જો ઇચ્છા હોય તો તમારો અને મારો પૌત્ર (છોકરાનો છોકરો) તેવો ક્ષત્રિયધર્મી થાય, પરંતુ હે જિતેન્દ્રિય શ્રેષ્ઠ ભગવન ! મને તો શમશુભ્રધાન પ્રાહ્લણપુત્ર મળવો જોઈએ.' ૧૨૨ ઋચીક બોલ્યા કે, 'હે સુંદરી ! મને તો પુત્ર પર કે પૌત્ર પર કોઈ ભતની વિશેષ મમતા નથી, તોયે તારો ન્યારે આટલો બધો આગ્રહ છે ત્યારે હું તને કહું છું કે ભલે, તારા કહેવા પ્રમાણે તારો પુત્ર ઉત્તમ પ્રાહ્લણ થશે અને પૌત્ર પ્રાહ્લણ હોઈને જ્ઞાત કર્મી થશે.' ૧૨૩

શ્રીકૃષ્ણ બોલ્યા : હે યુધિષ્ઠિર રાજા ! તે સત્ય-વાચે તપોનિષ્ઠ, શાંત અને જિતેન્દ્રિય એવા

ભૃગુવંશી જમદગ્નિ નામના પ્રાહ્લણપુત્રને જન્મ આપ્યો.' ૧૨૪ અને કુશિકના પુત્ર ગાધિને ત્યાં સત્યવતીની માતાએ વિશ્વામિત્ર નામના પુત્રને જન્મ આપ્યો, કે જે વિશ્વામિત્ર પ્રાહ્લણોના સમગ્ર શુભથી યુક્ત હોઈને પાછળથી સર્વમાન્ય 'પ્રહ્લધિ' પદને પામ્યા હતા. ૩૦ આ રીતે ઋચીક મુનિએ તપના ભંડાર જમદગ્નિ પુત્રને ઉત્પન્ન કર્યા પછી તે જમદગ્નિએ મહાદારુણ કર્મ કરનારા પુત્રને ઉત્પન્ન કર્યો તે પુત્ર સર્વ વિદ્યાસંપન્ન થયો, ધનુર્વેદનો પારગામી થયો, ક્ષત્રિયોનો સંહાર કરનાર થયો, પ્રતીક્ષ અગ્નિ સરખો તેજસ્વી થયો અને તે જ 'પરશુરામ' એવા નામથી પ્રસિદ્ધ થયો. ૩૧, ૩૨ તેમણે ગંધમાદન પર્વતમાં જઈને તપશ્ચર્યાથી મહાદેવને પ્રસન્ન કર્યા અને તે મહાદેવ પાસેથી અનેક ભતનાં અસ્ત્રો તથા મહાતેજસ્વી દ્રશી સંપાદન કરી. ૩૩ જેને લીધે તે પરશુરામ મહાતીક્ષ્ણ ધારવાળો તથા ધગધગતા અગ્નિ સરખો તેજસ્વી એવી અતુ-ષ્ઠ દ્રશી ધારણ કરીને લોકમાં અતુલ પરાક્રમી થઈ પડ્યા. ૩૪

હવે એ પરશુરામના સમયમાં જ કૃતવીર્ય-નો પુત્ર અને હેહયોનો રાજા અર્જુન નામનો તેજસ્વી ક્ષત્રિય મહાબળવાન થઈ પડ્યો. ૩૫ તે રાજાએ દત્તાત્રેયના પ્રસાદથી એક હંચર હાથ મેળવ્યા હતા અને સમગ્ર જગતમાં મહાતેજસ્વી અકવતી તુ પદ પ્રાપ્ત કરી અશ્વમેધ યજ્ઞમાં, સાત સસુદ્રો અને પર્વતો સહિત સમગ્ર પૃથ્વી પ્રાહ્લણોને દક્ષિણમાં આપી દીધી હતી. વળી પરમ ધર્મવેત્તા તે રાજાએ પ્રત્યેક યુદ્ધમાં પોતાના બાહુના તથા અંગના બળથી વિજય મેળવ્યો હતો. ૩૬ હું 'તીપુત્ર' એક સમયે વૃષાતુર થયેલા અશિદેવે તેની પાસે ભિક્ષા માગી હતી અને મહાપરાક્રમી તે સહસ્રા-ર્જુને પણ અશિદેવને ચંચળ ભિક્ષા આપી હતી. ૩૭ જેથી વીર્યવાન એવા અશિદેવે તે રાજાના બાહુના અગ્રભાગમાંથી પ્રકટ થઈ ઘણાં ગ્રામો, નગરો, દેશો તથા વાડાઓને બાળી ભસ્મ કરી મૂક્યા; ૩૮ એટલું જ નહિ પરંતુ મહાપુરુષ સહસ્રાર્જુનના પ્રમાવથી અશિદેવે ઘણા પર્વતોને તથા વૃક્ષોને પણ બાળી ખાળ કરી નાખ્યાં. ૪૦ વળી પવનના સપાટાથી પ્રભવિત થયેલા તથા સહસ્રાર્જુનના

બાહુબળથી ઉત્તેજિત બનેલા અગ્નિએ મહાત્મા આપવ મુનિના (વસિષ્ઠના) શૂન્ય એવા સુંદર આશ્રમને પહોં છોડ્યો નહિ. ૪૧ હે મહાબાહુ રાજા! એ રીતે પોતાના આશ્રમને અગ્નિએ બાળી નાખ્યો એટલે વીર્યવાન વસિષ્ઠ મુનિને ક્રોધ ચડી ગયો. તેમણે સહસ્રાન્તુનને શાપ આપ્યો કે, 'હે અન્તુન! તે મારા મહાન આશ્રમને પહોં છોડ્યો નહિ ને વિચાર કર્યો વિના બાળી નાખ્યો માટે ભા, હું તને શાપ આપુ છું કે, 'પરશુરામ યુદ્ધમાં તારા હજારે બાહુઓને કાપી નાખશે ૪૨-૪૩ હે ભારત! મહાતેજસ્વી, બળવાન, નિત્ય શાંતિસ પક્ષ, બ્રાહ્મણુ ભક્ત, શરણાગતતુ રક્ષણ કરનાર, દાની અને શૂર વીર એવા સહસ્રાન્તુને તો મહાત્મા વસિષ્ઠે આપેલા તે શાપનો કંઈ વિચાર જ કર્યો નહિ, પરંતુ તેના પુત્રો જ બળથી છકી જઈને શાપ દ્વારા પોતાના પિતાનો વિનાશ કરવામાં નિમિત્તભૂત થયા. ૪૪-૪૫ સહસ્રાન્તુનના પુત્રો એ શાપના કારણથી જ સર્વદા ગર્વિષ્ઠ અને દૂર બનતા ગયા. તેઓ એક દિવસ પોતાના પિતાને જણાવ્યા વિના જમદગ્નિ ઋષિની ગાયના વાછરડાને હરી લાંબ્યા. આ વાતની મહાત્મા પરશુરામને ખબર પડી કે તુરંત જ તેમણે યુદ્ધિમાન હૈહયરાજ સહસ્રાન્તુનની સામે યુદ્ધ માટે ચડાઈ કરી અને તે યુદ્ધમાં કૌપાયમાન થયેલા પરશુરામે સહસ્રાન્તુનના હજારે બાહુઓ છેદી નાખી ને તેના મહેલમાં રહેલા પોતાની ગાયના વાછરડાને આશ્રમમાં પોતાને ઘેર આણ્યો ૪૬-૪૮ હે રાજેન્દ્ર! મહાસમર્થ પરશુરામે એ પ્રમાણે યુદ્ધ કરી સહસ્રાન્તુનના અત પુરમાથી વાછરડાને પાછો આણ્યો, તે પછી કોઈ એક સમયે સહસ્રાન્તુનના યુદ્ધિહીન છોકરાઓ એકઠા મળીને મહાત્મા જમદગ્નિના આશ્રમમાં આવ્યા અને હે રાજા! ત્યાં આવીને તે અજ્ઞાનીઓએ ભાલાના અગ્રભાગથી જમદગ્નિના મરતકને ધડથી ભૂંડ' પાડ્યું. ૪૯-૫૦ તે સમયે યશસ્વી પરશુરામ સમિધો તથા દશેણે લેવાને માટે વનમાં નીકળી ગયા હતા. એ સમયનો લાભ લઈ તે ઘાતકી રાજકુમારોએ તેમના પિતાનો વધ કર્યો હતો અને પછી ત્યાંથી પલાયન કરી ગયા હતા, પરંતુ એ વાતની પરશુરામને બ્યારે ખબર પડી, ત્યારે પિતૃવધના ક્રોધને લીધે અત્યંત

કૌપાયમાન થઈને તેમણે પ્રતિજ્ઞા કરી કે, 'આ પૃથ્વીમાંથી મર્વે ક્ષત્રિયોનો હું ઉચ્છેદ કરી નાખીશ.' આવી પ્રતિજ્ઞા કરીને ભૂગુપશમાં સિંહ સમાન તે પરશુરામે પોતાની ફરશી હાથમાં લીધી અને તેમણે સહસ્રાન્તુનની રાજધાની પર ચડાઈ કરી તેના સર્વ પુત્રોનો, પૌત્રોનો તથા હજારો હૈહય વંશી ક્ષત્રિયોનો સહાર કરી નાખ્યો અને હે રાજા! અત્યંત કૌપાયમાન થયેલા વીર્યવાન પરશુરામે પૃથ્વીને લોહીના ક્રીચડવાળી કરી દીધી, પરંતુ આખી પૃથ્વીને ક્ષત્રિયોથી રહિત કરી નાખ્યા પછી પ્રતાપી પરશુરામને ઘણી જ દયા આવી ગઈ, જેથી તે વનમાં જ આવ્યા ગયા આમ તેમના વન ગમનને કેટલાએક હજારો વર્ષો વીતી ગયા, તે પછી કોઈ એક સમયે કૌપી સ્વભાવના ભગવાન પરશુરામે વનમાં રહેતા રહેતા જગતમાં પોતાની નિદ્રા થતી સાબળી કે, 'પરશુરામ ક્ષત્રિયોના વિનાશ કરવા અશક્ત થયો તેથી વનમાં આવ્યો ગયો.' હે મહા રાજા! તે સમયે વિશ્વામિત્રનો પૌત્ર અને રૈવ્યનો પુત્ર મહાતપસ્વી પરાવસુ રાજા પૃથ્વી પર રાજ્ય કરતો હતો. તે રાજાએ એક દિવસ મનુષ્યોની સભા વચ્ચે પરશુરામને ધિક્કારી કાઢી કહ્યું કે, 'હે રાજા! યથાતિ રાજના નગરમાં યજ્ઞનિમિત્તે પ્રવર્તન આદિ જે સંપુરુષો એકઠા થયા હતા તેઓ શું ક્ષત્રિય ન હતા કે? અલબત્ત, તેઓ ક્ષત્રિય જ હતા. હે રાજા! તમે તમારી પ્રતિજ્ઞાને ભિન્ન કરી છો. તમે સર્વ ક્ષત્રિયોનો વધ કરી શક્યા નથી, તો પછી મનુષ્યોની સભામાં શા માટે અર્થ ખડાઈ મારો છો? તમે તો ક્ષત્રિયવીરના ભયના માર્થો પર્વતમાં જ ભરાઈ રહો છો, પણ તમે જાણો છો કે, વળી પાછી પૃથ્વી સેકડો ક્ષત્રિયોથી સર્વ તરફ છવાઈ ગઈ છે' પરાવસુ રાજાનું એ વચન સાંભળ્યા પછી પરશુરામે પુનઃ શરૂ હાથમાં લીધું અને વળી પાછો મેકડો ક્ષત્રિયોનો તેમણે સહાર કરી નાખ્યો, પરંતુ તેમણે જે સેકડો ક્ષત્રિયોના બાળકોને છોડી દીધા હતા, તેઓ પુનઃ વૃદ્ધિ પામીને પૃથ્વીના મહાપરાક્રમી રાજાઓ થયા અને વળી પાછી પૃથ્વી ક્ષત્રિયોથી ભરાઈ ગઈ. હે રાજા! પછી તો પરશુરામે ઝોટા ઝોટા સર્વ ક્ષત્રિયોનો તથા ક્ષત્રિયોના બાળકોનો પણ ઘાણુ કાઢી નાખ્યો, પરંતુ તે સમયે જે ક્ષત્રિય

ખીજી ગર્ભમાં રહી ગયાં હતાં, તેઓને છોડી દીધેલાં હોવાથી વળી પછુ પૃથ્વી ક્ષત્રિયોથી વ્યાસ થઈ ગઈ. તે જોઈ પુનઃ પરશુરામે પૃથ્વીને નિઃક્ષત્રિય કરી. મોટા નાના સર્વ ક્ષત્રિયોને મારી નાખ્યા, તેમ જ જેઓ ગર્ભમાં હતા તેઓને પછુ જેમ જેમ જન્મતા ગયા તેમ તેમ મારી નાખવા માંડ્યા. તે સમયે કેટલીએક ક્ષત્રિય સ્ત્રીઓએ શુભપણે કેટલા-એક ક્ષત્રિયોને જન્મ આપી રક્ષણ કર્યું હતું. સમયે પરશુરામે પછુ એ રીતે એકવીસ વાર પૃથ્વીને ક્ષત્રિયો વિનાની કરીને એક અશ્વમેધ યજ્ઞ કર્યો હતો. તેમાં આખી પૃથ્વીનું તેમણે કશ્યપ મુનિને દક્ષિણમાં દાન કરી દીધું. પછી તે કશ્યપ મુનિએ શુભ રીતે રાજવામાં આવેલા ક્ષત્રિયોનું રક્ષણ કરવા માટે સુવેા ધારણ કરેલા હાથ જિંચો કરીને પરશુરામને કહ્યું કે, 'હે મહામુનિ! તમે હવે દક્ષિણસમુદ્રના તીર ઉપર નિવાસ કરવા માટે આદ્યા જાઓ. હું તમને આજ્ઞા આપું છું કે, તમારે હવે મારા તાબામાં આવેલી પૃથ્વી પર કોઈ સ્થળે પણ રહેવું નહિ.' કશ્યપ મુનિનું વચન સાંભળ્યા પછી પરશુરામ દક્ષિણસમુદ્રને તીરે વસવા માટે આવ્યા ગયા અને સમુદ્રે પણ તેમને વસવા માટે શૂષારક નામનો પ્રદેશ નિર્માણ કરી દીધો, જેથી જન્મદિનપુત્ર પરશુરામ જેના ખીજા છોડા ઉપર પૃથ્વીનો ભાગ હતો તેવા એ શૂષારક દેશમાં વસવા લાગ્યા. ૧૧-૧૭ હે મહારાજ! કશ્યપ મુનિએ પરશુરામ પાસેથી તે પૃથ્વીનું દાન લીધા પછી આખી પૃથ્વી પ્રાદ્યલોને અર્પણ કરી દીધી અને પોતે તપશ્ચર્યા કરવા માટે મોટા વનમાં આવ્યા ગયા. ૧૮

હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા! એ રીતે પ્રાદ્યલોના હાથમાં પૃથ્વી ગઈ એટલે રાજ્યરક્ષણની યોગ્ય વ્યવસ્થાના અભાવે લોકો જેને જેમ કાવે તેમ વર્તવા લાગ્યા. શત્રો અને વૈરયો સ્વેચ્છાચારી બની ગયા અને તેઓએ ઉત્તમ ઉત્તમ પ્રાદ્યલોની સ્ત્રીઓ સાથે વ્યભિચારકર્મો કરવા માંડ્યાં. ૧૯ આખી પૃથ્વી પર અરાજકતા થઈ જવાથી અતિ બળવાન પુરુષો દુર્બળોને પીડવા લાગ્યા અને પ્રાદ્યલોમાં પણ કોઈના હાથમાં કોઈ જાતની પ્રજ્ઞતા રહી નહિ. ૨૦ આમ કેટલેએક સમય વીતી ગયો અને ધર્મની રક્ષા કરનારા ક્ષત્રિયોની વિધિપૂર્વક રક્ષા કોઈ સ્થળે પણ

જ્યાં ન રહી, ત્યારે દુરાત્મા પુરુષોનાં અનેક દુરાચરણોથી ત્રાહીત્રાહી પોકારી ગયેલી પૃથ્વી એકદમ રસાતલમાં પેસી જવા તત્પર થવા લાગી. આમ રક્ષાહીન થઈ પડેલી પૃથ્વીને ત્રાસને લીધે રસાતલમાં પ્રવેશ કરતી જોઈ ઉદાર મનના કશ્યપ મુનિએ તેને પોતાની સાથળ ઉપર (ઉર ઉપર) ધારણ કરી રાખી. એ રીતે કશ્યપે પૃથ્વીને પોતાના ઉર પર ધરી રાખી તેથી પૃથ્વીનું 'સ્વર્ગ' એવું નામ તે દિવસથી પ્રસિદ્ધ થયું છે. ૨૧-૨૩ પછી પૃથ્વી-દેવીએ કશ્યપ મુનિને પ્રસન્ન કરીને પોતાનું રક્ષણ કરનાર રાજા માટેનો વર માગતાં આ પ્રમાણે કહ્યું. ૨૪

પૃથ્વી બોલી: હે મુનિ! જેઓ હૈહય ક્ષત્રિયોના વંશમાં જન્મ્યા છે તેવા ઘણા શ્રેષ્ઠ ક્ષત્રિયોનું મેં ક્ષત્રિય સ્ત્રીઓ દ્વારા રક્ષણ કર્યું છે; તેઓ હાલ હયાત છે, માટે તેઓ મારી રક્ષા કરે, એમ હું આપની પાસે માગું છું. ૨૫ હે પ્રજુ! યૌરવ રાજાનો વંશજ વિદ્યરથ રાજાનો એક પુત્ર હાલ હયાત છે, તે ઋક્ષવાન પર્વતમાં રહીને રીંછોની સાથે જીછરીને મોટો થયો છે. ૨૬ તેમ જ મહાતેજસ્વી યાજ્ઞિક પરાશરે સૌદાસ રાજાના પુત્રની પણ દયાને લીધે રક્ષા કરી છે. ૨૭ તે બિંધારે ઉત્તમ ક્ષત્રિય છે, તોપણ હંમણાં શુદ્રની પેઠે સર્વ જાતનાં કર્મો કરી રહ્યો છે, તેથી તેનું 'સર્વકર્મ' એવું નામ પ્રસિદ્ધ થયું છે. તે રાજા ભલે મારું રક્ષણ કરે. ૨૮ હે મુનિ! શિબિરાજાનો પુત્ર ગોપતિ નામનો વનમાં ગાયોની સાથે જીછરીને હાલમાં મોટો થઈ ગયો છે, તે પણ મારું ભલે રક્ષણ કરે. ૨૯ તેમ જ પ્રતદંનનો વત્સ નામનો મહાબળવાન પુત્ર હાલ હયાત છે. તે વાડામાં ગાયોનાં વાછરડાંઓની સાથે રહીને જીછરો છે, માટે તે પણ રાજા ધર્મને મારું ભલે રક્ષણ કરે. ૩૦ વળી દધિવાહનના પૌત્ર અને દિવિ-રથના પુત્ર એક ક્ષત્રિય કુમારનું જોતમ ઋષિએ ગંગાકિનારે રાખીને રક્ષણ કર્યું છે. ૩૧ ઉપરાંત વળી મહાતેજસ્વી અને પુષ્કળ ઐશ્વર્યવાન હોવાથી દીપી રહેલો જુહદ્રથ નામનો એક મહાભાગ્યશાળી રાજા-કુમાર ચક્રદૃટ પર્વતમાં ગોલાંગૂલ વાનરોની રક્ષા તળે રહેલો છે. ૩૨ એ જ પ્રમાણે મરુત રાજાના વંશના ઈંદ્ર સમાન પરાક્રમથી ઘણા ક્ષત્રિયકુમારોનું સમુદ્રના તટ પર શુભ રીતે રક્ષણ કરવામાં આવ્યું

છે.^{૮૩} આ મેં ગણાવેલા એ સર્વ રાજકુમારો તે તે રથો રહેલા પ્રસિદ્ધ રીતે સાલળવામાં આવે છે, પરંતુ તેઓ હાલના સમયમા કડિયા, સુતાર, સોની વગેરે જાતિઓનો આશ્રય કરીને રહેલા છે.^{૮૪} તે રાજકુમારો જે મારુ રક્ષણ કરશે તો જ હવે હું નિશ્ચય રહી શકીશ, કારણ કે તેઓના પિતાઓ તથા પિનામહો કેવળ મારા માટે જ પરાક્રમી પરશુરામ આવે યુદ્ધ કરીને માર્યા ગયા છે, માટે હે મહામુનિ! તેઓના સ્થળમાથી મુક્ત થવા માટે મારે તેઓના વશજ્ઞેનો યોગ્ય મંત્રાર કરવો જ જોઈએ.^{૮૫} વળી હું ધર્મમર્ચાદાતુ ઉલ્લસન કરનાર દુરાત્મા પુરુષોના રક્ષણ તળે રહેવા હવે ઇચ્છતી નથી, પરંતુ ધર્મમાર્ગમા રહેતારા પુરુષોના રક્ષણ તળે જ રહેવા માટે ઇચ્છુ છું, માટે સત્વર તમે મારુ રક્ષણ કરે તેજા ક્ષત્રિયોની યોજના કરી દો.^{૮૬}

શ્રીકૃષ્ણ કહે છે : હે યુધિષ્ઠિર રાજા! તે પત્રી પૃથ્વીદેવીએ દર્શાવેલા તે તે સર્વ વીર્યવાન ક્ષત્રિય મારોને શોધી આણી કરથપ મુનિએ તેઓનો રાજ તરીકે પૃથ્વી પર અભિષેક કર્યો.^{૮૭} અને પછી તો તેઓના પુત્રો, પૌત્રો અને બીજા તેઓના ઘણા વશજ્ઞે આ પૃથ્વી પર રાજ્ય કરી ગયા. આ રીતે તમે મને જેના સળંગધનો પૂર્વે ઇતિહાસ પૂછ્યો હતો, તેનું વૃત્તાંત મેં તમને કહ્યું.^{૮૮}

વૈશ પાચન યોગ્યા : હે જનમેજય! ધાર્મિકોમા શ્રેષ્ઠ રાજા યુધિષ્ઠિરને આમ કહીને યદુવીર મહાત્મા શ્રીકૃષ્ણ રથમા બેસીને ભગવાન સૂર્યની પેઠે દિશાઓને પ્રકાશિત કરતા એકદમ વેગથી આગળ જવા લાગ્યા.^{૮૯}

હતિ શ્રોમહાભારતમા સાતિપર્વાતમંત્ર રાજધર્માનુસાસન પર્વમા 'પરશુરામચરિત્ર' નામનો અધ્યયન મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૫૦ મો શ્રીકૃષ્ણ અને લીલમ

॥ વૈશપાક્યન ઉવાચ ॥

તત્તો રામસ્ય તત્કર્મ શ્રુત્વા રાજા યુધિષ્ઠિરઃ ।

વિસ્મયં પરમં મત્વા પ્રત્યુવાચ લનાર્દનમ્ ॥ ૧ ॥

વૈશ પાચન યોગ્યા : હે જનમેજય રાજા !

શ્રીકૃષ્ણે કહેલું તે પરશુરામનું ચરિત્ર સાંભળીને

રાજા યુધિષ્ઠિર પરમ વિસ્મય પામ્યા. તેમણે શ્રીકૃષ્ણ પ્રત્યે કહ્યું કે,^૧ 'અહો શ્રીકૃષ્ણ! જેમણે કાંધે ભરાઈને પૃથ્વીને એકવીસ વાર નિઃક્ષત્રિયા કરી હતી, તે મહાત્મા પરશુરામનું પરાક્રમ ઇંદ્રના સરખું જ અણુત છે.^૨ અહો! કેટલું બધું આશ્ચર્ય! પરશુરામના ભયથી ઉદ્વિગ્ધ થયેલા ક્ષત્રિયોના કુળધુરંધર કુમારોની તે સમયે ગાયોએ, મસૂદે, ગોલાગૂંચોએ, રીછોએ તથા વાનરોએ રક્ષા કરી હતી.^૩ અહો! આ મનુષ્યલોક ધન્યવાદને પાત્ર છે તથા પૃથ્વી પરના સર્વ મનુષ્યો પણ ખરે ખર ભાગ્યશાળી છે, કારણ કે તે ઠેકાણે બ્રાહ્મણ પરશુરામે આવું ધાર્મિક કૃત્ય કર્યું છે.^૪ હે તાત જનમેજય! એ પ્રમાણે અન્યોન્ય વાતોત્તપ કરતા તે યુધિષ્ઠિર અને શ્રીકૃષ્ણ જ્યાં ગંગાપુત્ર લીલમ પિતામહ બાણશય્યામા સૂતા હતા ત્યાં જઈ પહોંચ્યા.^૫ એ સમયે બાણશય્યામા પોઢેલા લીલમ પિતામહ જે પોતાની કિરણજનથી વીટાયલા સાયં-કાલના સૂર્ય સમાન તેજસ્વી જણાતા હતા, તેમના તેઓએ દ્રશ્યી દર્શન કર્યો.^૬ પરમ ધર્મિક બ્રાહ્મણની નહીના તટ પર આવેલા કુરુક્ષેત્રના પ્રદેશમા લીલમ સૂતા હતા અને દેવો જેમ ઇંદ્રનું ઉપાસન કરે, તેમ મુનિગણો તેમનું ઉપાસન કરી રહ્યા હતા અર્થાત્ સખ્યાબંધ મુનિઓ તેમની પાસે બેઠા હતા.^૭ શ્રીકૃષ્ણ, ધર્મરાજા, ચારે પાડવો તથા કૃપાચાર્ય આદિ મહાપુરુષો દ્રશ્યી જ તેમના દર્શન થતા પોતપોતાના રથો પરથી નીચે જિતરી પડ્યા અને સચળ મનને નિયમમા રાખી, સર્વ ઇંદ્રિયોને એકાગ્ર કરી જ્યાં આગળ મહામુનિઓ બેઠા હતા, ત્યાં તેઓની સમીપમા ગયા.^૮ શ્રીકૃષ્ણ, સાત્યકિ અને તે રાજાઓ (પાડવો) પ્રથમ બ્યાસ આદિ મહર્ષિઓને નમ્યા અને પછી ગંગાપુત્ર લીલમની પાસે જઈ જિલા રહ્યા.^૯ તે પછી ગંગાના પુત્ર વૃદ્ધ લીલમના દર્શન કરી તે સર્વ મહાપુરુષો તેમને વીટાઈ વળીને બેઠા.^{૧૦} અને શાંત થતા અગ્નિ સરખા જણાતા એ ગંગાકુમાર સન્મુખ દંષ્ટિ કરીને મનમા કંઈક ઉદાસ થયેલા શ્રીકેશવ (શ્રીકૃષ્ણ) લીલમ પ્રત્યે યોગ્યા કે,^{૧૧} 'હે વક્તાઓમા શ્રેષ્ઠ લીલમ! તમારા સર્વ જ્ઞાનો પૂર્વની પેઠે નિર્ભજ છે વારુ? તમારી ખુદિ બ્યાકુળ તો નથી?'^{૧૨} બાણોના આવા સખત પ્રહારો

થયા છતાં તમારાં ગાત્રોમાં પીડા થતી નથી ? અને તો બધુય છે કે, માનસિક દુઃખના કરતાં શારીરિક દુઃખ ઘણું વિશેષ અળવાન હોય છે. હે સમર્થ બીભ ! નિત્ય ધર્મનિષ્ઠ તમારા પિતા શંતનુના વરદાનથી તમે સ્વેચ્છામરણ સંપાદન કર્યું છે, તેને માટે હું સત્ય જ કહું છું કે, આવા સ્વેચ્છામરણના કારણે ભૂત તેવી મહાન પિતૃભક્તિ બ્યારે મેં પોતે પણ કરી નથી, ત્યારે અન્ય મનુષ્યે તો કયાંથી જ કરી હશે ? ૧૪૧૧ હે રાજા ! એક અતિ સૂક્ષ્મ કાંટો પણ બે શરીરમાં ખૂંપી બળ્ય છે, તો તે પણ ઘણી વેદના કરનારો થઈ પડે છે, ત્યારે બાણોના મોટા જથ્થાથી તમારું શરીર બ્યાસ થઈ ગયું છે, જેથી તમને ઘણી મોટી વ્યથા થાય, એમાં શું પૂછવાનું છે ? ૧૪૧૨ હે ભારત ! પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ અને નાશ કેવી રીતે થાય છે તેના સંબંધમાં તમને જે કંઈ કહેવું તે ખરેખર અયોગ્ય જ છે; કારણ કે તમે દેવોને પણ તે વિષયમાં ઉપદેશ આપવા લમથા છો; અથોત તમે સર્વજ્ઞ હોવાથી તમને ઉપદેશ આપવો તે યોગ્ય જ નથી. હે મહાપુરુષ બીભ ! ભૂત, ભવિષ્ય અને વર્તમાન-વિષયક સર્વ જ્ઞાન તમારી સુદ્ધિમાં સ્થિર થઈને રહેલું છે, તેથી જ તમે કેવળ વયોવૃદ્ધ નહિ હોઈને જ્ઞાનવૃદ્ધ પણ છો. ૧૪૧૩ હે મહાસુદ્ધિમાન બીભ ! પ્રાણીઓના સહાર કેવી રીતે થાય છે અને ધર્મ ચરણ કરવાથી મનુષ્યોને કેવી રીતે ફેલાવ્યે પ્રાપ્ત થાય છે, એ સર્વ વાત તમારા બાણવામાં છે; કારણ કે તમે ધર્મના એક નિધિ છો. ૧૪૧૪ તમે બ્યારે મહા સમૃદ્ધિપૂર્ણ મહારાજધર્મમાં રહેતા હતા, ત્યારે તમારાં સર્વ અંગે સંપૂર્ણ રીતે નીરોગી હતાં તથા તમારા શરીરના અવયવોમાં એકની પણ ન્યૂનતા ન હતી; છતાં હજારો સ્ત્રીઓના ટોળાઓની મધ્યમાં પણ હું તમને ઊર્ધ્વરેતા જ (પ્રહારથી જ) બોલું હતો. ૧૪૧૫ હે રાજા ! સત્યધર્મનિષ્ઠ, મહાવીરવાન, શૌર્યસંપન્ન તથા નિત્યધર્મચરાયણ, શંતનુકુમાર બીભ વિના આ વિદ્વાકમાં આજ્ઞાન પર્થ તો તેવો એક પણ પુરુષ અમારા સાંભળવામાં આવ્યો નથી કે, જેણે આવી બાણશય્યામાં શયન કરી પોતાના તપોભગથી નેત્રગંધક મૃત્યુને અટકાવી રાખ્યું હોય, ૧૪૧૬ તેમ જ સત્યમાં, તપમાં, દાનમાં, યજ્ઞ કર્મમાં, ધતુર્વેદમાં, વેદવિજ્ઞાનમાં, નીતિશાસ્ત્રમાં,

ચરણાગતનું રક્ષણ કરવામાં, દયાળુપણામાં, પવિત્રતામાં, ઈર્ષ્યોના સંયમમાં તથા સર્વ ભૂતોનું હિત કરવાની સાહજિક અભિરતિમાં તમારી તુલના કરે તેવો બીજો કોઈ પણ મહારથી અમારા સાંભળવામાં આવ્યો નથી. ૧૪૧૭ તમે તમારા એક રથમાં જ બેસીને (બીજા કોઈની સહાય લીધા વિના) દેવોને, ગંધર્વોને, અસુરોને, યક્ષોને તથા રાક્ષસોને છતવા માટે સમર્થ છો, એમાં લગારે સંશય નથી. ૧૪૧૮ હે મહાબાહુ બીભ ! ઉત્કૃષ્ટ શુભસંપન્ન તથા ઈંદ્ર સમાન પરાક્રમી તમને પ્રાહ્લણો, વસુઓના (તે નામના દેવોના) અંશમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા નવમા વસુ વરીકે જ કહે છે. ૧૪૧૯ હે મહાપુરુષ ! પોતાની શક્તિના પ્રભાવથી દેવોની મધ્યમાં પણ વિચ્છાત થયેલા તમે એક ઉત્તમ પુરુષ છો, એ હું સાંતી પેઠે બાણ છું. ૧૪૨૦ હે મનુષ્યોના ઈંદ્ર ! મનુષ્યોમાં તમારા સરખો એક પણ મનુષ્ય મેં જોયો નથી કે સાંભળ્યો નથી; અથવા તમારા શુભો જેવા શુભોથી યુક્ત એવો એક પણ પુરુષ આ પૃથ્વી પર કોઈ રચે નથી. ૧૪૨૧ હે શબ્દ ! સર્વ પ્રકારના શુભ-સમુદાયોથી તમે દેવોના કરતાં પણ ઘણા અધિક છો; એટલું જ નહિ પણ તમે તમારી તપની શક્તિથી બીજા સ્થાવરજંગમ લોકની રચના કરવામાં પણ સમર્થ છો, ૧૪૨૨ તો પછી મહાઉત્તમ શુભવાળા અતુત્તમ દિવ્ય લોકોની તમે તમારે પોતાને માટે પ્રાપ્તિ કરશો, એમાં શું આશ્ચર્ય છે ? હે બીભ ! શાંતિઓના સહાર કરીને પાંડુના જ્યેષ્ઠ પુત્ર આ યુધિષ્ઠિર નિલ્ય સંતાપ કર્યા કરે છે, માટે તેના શોકને તમે દૂર કરો. હે ભારત ! આતુર્વૃથ મનુષ્ય-લોકના આતુરશ્રમ્ય (ચારે આશ્રમોને લગતા) જે ધર્મો ધર્મશાસ્ત્રોમાં કહેલા છે, તે સર્વ તમારા બાણવામાં છે; તેમ જ હે ભારત ! ચાર વેદ, યજ્ઞાદિ પ્રકરણ તથા યોગ અને સામ્યમાં જે સનાતન ધર્મો કહેવામાં આવ્યા છે, તથા જેનું સેવન કરવાથી ચારે વર્ણોને કોઈ ભતનો વિરોધ ન આવે તેવા સર્વસામાન્ય ધર્મને પણ વ્યાખ્યા સહિત તમે બાણો છો. વળી પ્રતિલેખ આદિ સંકર ભતિઓના જે ધર્મ છે તથા દેશ, ભતિ અને કાળને અનુસરતું જે ધર્મલક્ષણ છે, તે અને વેદમાં કહેલા તથા શિષ્ટ પુરુષોએ પ્રતિપાદન કરેલા જે સમ્યગ્-ચિત્ત

ત્ય માટેના ધર્મો છે, તેનું પણ તમને જ્ઞાન છે, એટલું જ નહિ પરંતુ ઇતિહાસ તથા પુરાણની સર્વ કથાઓનું તમને સંપૂર્ણ જ્ઞાન છે અને આખું ધર્મ શાસ્ત્ર તો તમારામાં જ રંગી રહ્યું છે ૩૦-૩૧ હે મહાપુરુષ ! આ જગતમાહેના જે જે વિષયો સચ ચારપદ છે, તે તે વિષયોના સર્વ સંશયોનો નાશ કરનાર તમારા વિના બીજો કોઈ પણ નથી ૩૨ માટે હે નરેન્દ્ર ! યુધિષ્ઠિરના મનમાં ઉત્પન્ન થયેલા શોડ્ધો તમે તમારી બુદ્ધિથી નાશ કરો, તારણ કે તમારા જેવા ઉત્તમ અને વિશાળ બુદ્ધિમત્ત મહાપુરુષો મોહવશ થયેલા મનુષ્યને ઉપદેશ દ્વારા શાન્તિજનક થાય છે ૩૩

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાન્તિપર્વ તર્જત રાજવર્માનુશાસન પર્વમા શ્રીકૃષ્ણ અને લીબ્ધ નામનો અધ્યાય ૫૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૫૧ મો

લીબ્ધ અને શ્રીકૃષ્ણનો સંવાદ

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

શ્રુત્વા તુ વચનં મીળ્મો વાસુદેવસ્ય ધીમતઃ ।
કિંચિદુભામ્ય વદન પ્રાજલિર્નાક્યમન્નવીત ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન બોલ્યા હે જનમેજય ! બુદ્ધિમાન શ્રીકૃષ્ણના એ વચન સાંભળ્યા પછી લીબ્ધપિતા મહે મુખને સહેજ ઊંચું કર્યું ને પછી બે હાથ ભેડી તે આ પ્રમાણે બોલ્યા ¹

લીબ્ધ કહે છે હે ભગવન્ ! હે શ્રીકૃષ્ણ ! તમે હોડોના ઉત્પાદક તથા સહારક છો, સર્વદા અનિત છો અને સર્વના સ્થા તથા સહતાં પણ તમે જ છો, માટે હું તમને નમસ્કાર કરું છું ² હે વિશ્વકર્મન્ ! હે વિશ્વાત્મન્ ! હે વિશ્વોત્પાદક ! હે મોક્ષસ્વરૂપ ! પચમહાભૂતોથી પર રહેલા તમને હું પ્રણામ કરું છું. ³ હે યોગીશ્વર ! તમે ત્રણે લોકોથી પર છો, ત્રણે ઢાળમાં અગમ્ય છો અને સર્વના પરમ આશ્રય સ્થાન છો, જેથી હું તમને નમસ્કાર કરું છું ⁴ હે પુરુષોત્તમ ! તમે મારા સબધમાં જે જે વચનો કદા તેના પ્રભાવથી હું ત્રણે લોકમાં રહેવા સર્વ દિવ્ય પદાર્થોને ભોઈ શકું છું ⁵ વગી હે ગોવિન્દ ! તમારું જે સનાતન સ્વરૂપ છે, તેના પણ મને દર્શન થયા છે અને મને પ્રત્યક્ષ થાય છે કે, મહાતેજસ્વી

વાયુના પ્રવહ, નિવહ આદિ સાતે માર્ગોને તમે રૂપી નાખ્યા છે સ્વર્ગ તમારા મસ્તકથી વ્યાપ્ત થયું છે, બે ચરણોથી દેવી વસુધરા વ્યાપ્ત થયેલી છે, દિશાઓ તમારી બુદ્ધિઓ છે, સૂર્યચંદ્ર તમારા નેત્ર છે તથા શુક્ર તમારા વીર્યમાં રહ્યો છે ⁶ અજસીના યુગ્મ સમાન શ્યામ ઝાંતિવાળું, પીળા પીતામ્બરને વારણ કરનારું તથા અરુણભિત ચેતના શક્તિવાળું તમારું આ દિવ્ય શરીર વીજળીવાળા મેઘ સરખું અમને જણાય છે ⁷ હે કમળનયન ઉત્તમ દેવ ! હું તમારો ભક્ત છું, વળી શરણે આવ્યો છું અને ઈષ્ટ ગતિ સંપાદન કરવા આવ્યો છું, માટે હે ભગવન્ ! મારું જેના વડે શ્રેય થાય તેનો તમે વિચાર કરો ⁸

શ્રીવાસુદેવ બોલ્યા હે મહાપુરુષ ! તમારી મારા પર પરમ ભક્તિ છે તેથી મેં તમને મારું આ દિવ્ય શરીર પ્રદર્શિત કર્યું છે. ⁹ હે ભરત વશી રાજેન્દ્ર ! જે પુરુષ મારો ભક્ત નથી, સરળ સ્વભાવનો નથી અને શાન્તિસપ્ત નથી તેને મારા સ્વરૂપના હું દર્શન કરાવતો નથી ¹⁰ હે લીબ્ધ ! તમે તો મારા ભક્ત છો, નિત્ય મરણશુદ્ધિસ્વભાવ છો, ઇન્દ્રિયનિગ્રહ, તપશ્ચરણ અને સત્ય ભાષણમાં નિરતર આસક્ત છો અને પવિત્ર છો, તેથી હે રાજન્ ! પોતાના તપોબળના પ્રભાવથી તમે મારું દર્શન કરવાને યોગ્ય છો અને તેથી જ તમે જ્યાંથી પુનરાવૃત્તિ થતી નથી તેવા દિવ્ય લોકો મેળવ્યા છે ¹¹ ¹² હે કુરુવીર લીબ્ધ ! તમારા જીવિતના હવે ત્રીસ દિવસો આવશે ¹³ રહેલા છે, પરંતુ

* આ ચોદમા નોકના મૂળમાં ઉપનક દૃષ્ટિએ જેતા હરકોઈને તેવો જ અર્થ આસિત થાય કે, 'હે લીબ્ધ ! તમારા જીવિતના હવે હપ્ત દિવસો નાકો છે' પરંતુ અમે આ નોકનો અર્થ નીલકંઠને અનુસરીને લખ્યો છે નીલકંઠે આગમપાઠગોના સમય જોડે તે અર્થ મોડા જ કર્યો છે તેણે મૂળ માટેના 'પન્નશત એ પદને એ નહિ માનતા જુ ! જુદા માની 'પવ' અને 'આશત' એવો છે. કર્યો છે અને પછી 'પવ' પદનો પર પદની સાથે સમય કરી, 'પાવે શુભેના છે' એવો અર્થ કરી ત્રીસ દિવસની સખ્યા કાઢી છે અને આશત એ પદો મો દિવસ એવો અર્થ કર્યો છે ને પછી તાત્પર્યમાં સ્પષ્ટ આશય એવો જણાયો છે કે, 'હે લીબ્ધ ! તમારું

તે ત્રીસ દિવસોમા તમે સો દિવસોમાં કરી શકાય તેટલું કાર્ય કરી શકશો અને પછી તે ત્રીસ દિવસો પૂર્ણ થતા શરીરનો ત્યાગ કરી શુભ કર્મોના પુણ્ય ફલોદયને લીધે નિર્મોલ્ય કરાયલા દિવ્ય લોકોમાં તમે જશો.^{૧૪} જુઓ, પેલી તરફ દષ્ટિ કરો. ધન ધનતા અગ્નિ સમાન તેજસ્વી પેલા દિવ્યસ્વરૂપી વસુઓ વિમાનોમાં ઘેસીને અહીં આવ્યા છે અને તેઓ સૂર્ય ઉત્તરાયણના થાય ત્યાં સુધી અંતરિક્ષ માં રહીને તમારી રાહ જોયા કરે છે.^{૧૫} હે મહા વીરપુરુષ! કાળને અધીન એવા આ જગતમા આવીને ભગવાન સૂર્યદેવ જ્યારે ઉત્તરમા ગમન કરશે, ત્યારે તમે એવા દિવ્ય લોકોમા જશો કે જે લોકની પ્રાપ્તિ ક્યાં પછી જ્ઞાની પુરુષ પુનઃ સંસાર તરફ પાછો ફરતો નથી;^{૧૬} પરંતુ હે વીર ભીષ્મ! તમે જ્યારે દિવ્ય લોકોમા પ્રયાણ કરશો, ત્યારે આ જગતમાહેના સર્વ વિજ્ઞાનો સપૂર્ણ રીતે નષ્ટ થઈ જશે. આવા હેતુથી આ બધા તમારા સુખથી ધર્મનું વિવેચન સાંભળવા માટે એકઠા બળી અહીં તમારી પાસે આવ્યા છે,^{૧૭} માટે સંબંધીઓના

આયુષ્ય હવે ત્રીસ દિવસનું છે, પરંતુ તે ત્રીસ દિવસમા તમે મો દિવસોના જેટલું કાર્ય કરી શકશો.^૧ વળી નીલકંઠ આ વ્યથે લપ્સે છે કે, પોતાના પ્રાણસાગના સમયે ભીષ્મ યુધિષ્ઠિરને કહેશે કે, 'જયપરાજિત રાજ્ય શયાનસ્થાય મે ગતા । હે યુધિષ્ઠિર! આ બ્રાહ્મણશ્યામામાં સ્ત્રી મૃતા આજે મારી અદ્વાવન રાત્રિઓ વીતી ગઈ છે.' આ ભીષ્મના વાક્યમા એવા આશય છે કે, 'આજે ત્રીસ દિવસો થયા હું તને ઉપદેશ આપી રહ્યો છું અને તે પહેલા મારા અગ્નિવિસ દિવસો આ બ્રાહ્મણશ્યામામાં વીતી ગયા છે.' આ વાક્ય પરથી તે અદ્વાવન દિવસોની સંખ્યા આ પ્રમાણે ભેદી નેઈએ. મહાભારતના પુદ્ગલા દશમે દિવસે ભીષ્મ પદ્મા તે પત્ની આઠ દિવસ પુદ્ગલ આવ્યું. પુદ્ગલ પૂરું થયા પછી મોળા દિવસ પર્વત યુધિષ્ઠ્યએ તથા પાંડવોએ કુર્યોવનનું મુક્તક પાળી નગરની બહાર નિવાસ કર્યો તે પછી પત્નીસમે દિવસે સર્વની શ્રાદ્ધક્રિયા કરવામાં આવી, છત્રીસમે દિવસે નગરમાં પ્રવેશ કર્યો, સપ્તાવીસમે દિવસે રાજ્યાભિષેક થયો, અદ્વાવીસમે દિવસે પ્રગ્નમંડલનું માતવન અને અબ્યુવનિર્મિત દાન આદિ કર્યા અને ઝોમયુગ્રીમમે દિવસે ભીષ્મ પામે ધર્મોપદેશ સાંભળવા માટે આગા, તે ગ્વિસથી આરંભી ત્રીસ દિવસ પર્વત ભીષ્મ છ ૧૧. આ રીતે અદ્વાવન દિવસો થાય છે.

શોકથી નષ્ટ થયેલા જ્ઞાનવાળા તથા સત્ય પ્રતિજ્ઞાવાળા આ યુધિષ્ઠિરને તમે ધર્મ તથા અર્થવિષયક સમાધાનથી યુક્ત એવું સત્ય શિક્ષણ આપો અને તેના શોકને સત્ત્વર દૂર કરો.^{૧૮}

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વત તર્ગત રાજધર્માનુશાસન પર્વમા 'ભીષ્મ અને શ્રીકૃષ્ણનો સંવાદ' નામનો અધ્યાય પા મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૫૨મો

ભીષ્મને શ્રીકૃષ્ણનું વરપ્રદાન

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

તત્તઃ કૃષ્ણસ્ય તદ્વાક્યં ધર્માર્થસહિતં હિતમ્ ।

શ્રુત્વા જ્ઞાંતનવો મીલ્મઃ પ્રત્યુવાચ કૃતાંજલિઃ ॥૧॥

વૈશંપાયન જોડ્યા : હે જનમેજય! ધર્મોર્થ યુક્ત એવું શ્રીકૃષ્ણનું તે હિતવાક્ય સાંભળ્યા પછી શતતુકુમાર ભીષ્મે જોડાય જોડીને પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે,^૧ 'હે લોકના નાથ! હે મહાબાહુ! હે શિવ! હે નારાયણ! હે અચ્યુત! તમારું વાક્ય સાંભળીને હું હર્ષમાં મગ્ન બની ગયો છું.^૨ હું તમારી પાસે જે કંઈ જોઢીશ તે તમારું વાક્યો જ તમારી પાસે જોઢીશ; કારણ કે વાણીના સર્વ વિષયો તમારી વેદ રૂપ વાણીમાં અંતર્ગત થઈ જાય છે.^૩ આ લોકમાં કે પરલોકમાં, ભૂત, ભવિષ્ય કે વર્તમાન કાળમાં જે કોઈ રથજે જે કંઈ કરવ્યને વિદ્વાનો કરી રહ્યા છે, તે સર્વ પુદ્ગિમાન એવા તમારામાંથી જ ઉત્પન્ન થયેલું હોય છે.^૪ વિશ્વમાંહેનો જે કોઈ પુરુષ દેવ-રાજાની પાસે સ્વર્ગલોકનું વર્ણન કરી શકે તે પુરુષ કદાચ ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષનું તમારી પાસે વર્ણન કરી શકે.^૫ વળી હે મહુસૂદન! બ્રાહ્મણના પ્રકારને લીધે મારું મન વ્યથિત થઈ ગયું છે, શરીરના સર્વ અવયવોમાં ભારે વેદના થાય છે અને મારી પુદ્ગિ પ્રસન્નનારહિત થઈ ગઈ છે.^૬ હે જોર્વિંદ! વિષ તથા અગ્નિ સમાન દાહ કરનારાં આ બ્રાહ્મણના પ્રકારને લીધે મને એટલી બધી પીડા થાય છે કે, કોઈ બનું ભાપણ કરવા માટે મારી પ્રતિભા કામ જ કરી શકતી નથી-મારામાં કોઈ જાતની રકૂ તં જ રહી નથી.^૭

મારું બધું બધું મને ત્યજી જતું હોય તેમ લાગે છે, મારા પ્રાણો પશુ હવે ઉત્તાવળ કરી રહ્યા

છે, મારા સર્વ મર્મભાગોમાં બળતરા થઈ રહી છે અને મારું ચિત્ત બ્રમિત થઈ ગયું છે.^૮ વળી એટલેા શક્તિહીન થઈ ગયો છું કે જેથી મારી વાણી રબલન પામે છે-અવિચ્છિન્ન રીતે હું બોલી શકતો પણ નથી; માટે હે યદુકુળની વૃદ્ધ કરનાર શ્રીકૃષ્ણ! મારા ઉપર કૃપા કરી તમે પ્રસન્ન થાઓ અને હે મહાબાહુ! આ સમયે હું કંઈ પણ બોલી શકું તેમ નથી, તેને તમે ક્ષમા કરો. વળી હે અચ્યુત! તમારી સમક્ષ બોલતાં બે બૃહસ્પતિને પણ ભય ઉત્પન્ન થાય, તો પછી મારી શી વિસાત!^૯ હે મધુસૂદન! મને આ સમયે દિશાઓનું, આકાશનું કે પૃથ્વીનું કંઈ પણ જ્ઞાન નથી. હું તો કેવળ તમારા વીર્યપ્રભાવથી આ સ્થિતિમાં પણ નભી રહ્યો છે;^{૧૦} માટે તમે જ ધર્મરાજને જે કંઈ હિતોપદેશ આપવો હોય તે આપો, વિલંબ કરો મા; કારણ કે તમે સર્વ શાસ્ત્રોના પણ શાસ્ત્ર છો.^{૧૧} વળી જગતના સ્વપ્ના અને સનાતન એવા તમે શ્રીકૃષ્ણ અહીં બિભા છો, ત્યારે તમારી સમક્ષ મારા જેવો કયો પુરુષ ધાર્મિક વિષયોની ચર્ચા કરી શકે તેમ છે? છતાં હું તે ધર્મચર્ચા બે કરું તો શુરુની હયાતીમાં શિષ્યનું ઠંડાપણ જેમ અવિનયદ્રષ્ટ ગણાય છે તેમ મારો પણ અવિનય જ ગણાય.^{૧૨}

શ્રીકૃષ્ણ બોલ્યા: હે લીભ! કૌરવકુલધુરંધર, મહાવીર્યવાન, અતિ બલસંપન્ન, સ્થિરબુદ્ધિ અને સર્વાર્થદ્રષ્ટા એવા તમે જે વચને કહ્યાં તે ચોગ્ય જ છે.^{૧૩} હે ગંગાપુત્ર! બાણોના પ્રહારની વેદનાના સંબંધમાં તમે જે કહ્યું તેને માટે હે સમર્થ લીભ! હું તમને પ્રસન્નતાપૂર્વક વર આપું છું તેનો તમે સ્વીકાર કરો.^{૧૪} હે ગંગાકુમાર! મારા પ્રસાદથી તમને ગ્લાનિ, મૂઝાઈ, દાહ, વ્યથા, ક્ષુધા કે તૃષ્ણા કેાઈ જાતની અસર કરી શકશે નહિ.^{૧૫} વળી હે નિદ્રોષ લીભ! તમારા અંતઃકરણમાં સર્વ પ્રકારનાં જ્ઞાનો રક્તુરી નીકળશે અને તમારી બુદ્ધિ કેાઈ વિષયમાં પણ રબલન પામશે નહિ.^{૧૬} હે લીભ! તમારું મન નિત્ય સત્ત્વગુણમાં સ્થિર રહેશે અને મેઘમંડલથી મુક્ત થયેલા ચંદ્રની પેઠે રમેણુષ્ણ તથા તમોણુષ્ણી મુક્ત રહી નિર્મળ થશે.^{૧૭} તમે જે કંઈ ધર્મવિષયક અથવા અર્થવિષયક ચિંતન કરશો તેમાં તમારી બુદ્ધિ ઉત્કૃષ્ટપણે આગળ

વધશે.^{૧૮} હે મહાપરાક્રમી રાજસિંહ! સ્વેદજ, અંડજ, ઉદ્બિજજ અને જરાયુજ એ ચાર પ્રકારના ભૂતસમુદાયોને તમારી દિવ્ય દષ્ટિ પ્રત્યક્ષ બેઠી શકશે;^{૨૦} અને હે લીભ! નિર્મળ જળમાં માછલું જેમ સર્વ પદાર્થોને બેઠી શકે છે, તેમ તમે પણ આ સંસારમાં જન્મમરણ પામતી સર્વ પ્રજાઓને જ્ઞાન-દષ્ટિ દ્વારા યથાર્થ રીતે બેઠી શકશો.^{૨૧}

વૈશંપાયને કહ્યું: હે જનમેજય! તે પછી વ્યાસ-આદિક સર્વ મહર્ષિઓએ ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ અને સામવેદનાં મંત્રવચનોથી શ્રીકૃષ્ણની સ્તુતિ કરી.^{૨૨} તે સમયે લીભ અને યુધિષ્ઠિરની સાથે શ્રીકૃષ્ણ જે સ્થળે બેઠા હતા, તે સ્થળે આકાશમાંથી સર્વ ઋતુઓનાં દિવ્ય પુષ્પોની વૃદ્ધિ પડી.^{૨૩} ઉપરાંત, સર્વ પ્રકારનાં દિવ્ય વાદિત્રો વાગવા લાગ્યાં; અપ્સરાઓ ગાવા લાગી અને એ વેળા ત્યાં અહિત કે અનિષ્ટ કંઈ પણ જોવામાં આવતું ન હતું.^{૨૪} કલ્યાણકારક, સુખકારક અને પવિત્ર એવો વાયુ સર્વ જાતના સુગંધોને વહીને વાવા લાગ્યો તથા સર્વ શાંત દિશાઓમાં મૃગો અને પક્ષીઓના ગણો મધુર શબ્દો કરવા લાગ્યા.^{૨૫} તે પછી એક સુહૃત્કાળમાં સહસ્રકિરણ ભગવાન સૂર્ય નિજન પ્રદેશમાં અરણ્યને બાણે જાળતો હોય, તેમ પશ્ચિમ દિશામાં દેખાયો.^{૨૬} તે બેઠી સર્વ મહર્ષિઓ પોતપોતાને સ્થાનકે જવા માટે બિલા થઈને શ્રીકૃષ્ણની, લીભની તથા રાજા યુધિષ્ઠિરની આજ્ઞા માગવા લાગ્યા.^{૨૭} એટલે શ્રીકૃષ્ણે, યુધિષ્ઠિરે, સાત્યકિએ, સંજયે તથા કૃપાચાર્યે તે ધર્માસક્ત સુનિઓને પ્રણામ કર્યા અને વિધિપૂર્વક પૂજા કરી. પછી તે મહર્ષિઓ, ‘આવતી કાલે પાછા અમે આવીશું’ એમ કહીને ઉતાવળા યથેષ્ટ સ્થાને વિદાય થયા.^{૨૮} તેમ જ શ્રીકૃષ્ણ અને પાંડવો પણ લીભપિતામહની આજ્ઞા લઈ, તેમની પ્રદક્ષિણા કરી પોતપોતાના સુંદર રથો પર બેઠા.^{૨૯} ત્યારે મોટા પર્વતો સમાન દેખાવના તથા સુવર્ણના અદ્ભુત બિંટડાવાળા રથો વડે, મદ્દ ઝરતા હાથીઓ વડે, ગરુડની પેઠે ઝડપથી ચાલનારા ઘોડાઓ વડે તથા ધનુષ્યોને ધારણ કરનારા પાળાઓ વડે ભરપૂર એવી પાંડવી સેના, મહાનદી નર્મદા જેમ સ્પક્ષવાન પર્વતના આગળપાછળના ભાગમાં વહે છે, તેમ કૃષ્ણ સહિત પાંડવોના રથોની આગળ

તે સર્વ મહાપુરુષોએ અન્યોન્યના સમાગમ થતાં રાત્રિની સુખાકારી વિષેના એકબીજાને પ્રશ્નો પૂછ્યા ને પછી મેઘ સમાન ગર્જના કરનારા રથોમા બેસીને લીભ પાસે જવા પ્રયાણ કર્યું. સારથિ દ્વારકે બલા હક, મેઘપુષ્પ, શૈભ્ય અને સુશ્રોવ નામના શ્રીકૃષ્ણ ના ઘોડાઓને જેવા હકાર્યા કે તુરત જ તે મહા બળવાન ઘોડાઓ આકાશને ભણે ગળી જતા હોય તેમ એકદમ વેગથી પૃથ્વીને ખરીઓથી ખોદી નાખતા આગળ વધવા લાગ્યા. ૧૪-૨૩ ભેતભેતતા મા તો જે સ્થળે મહાસમર્થ લીભ બાણશય્યામા પોત્યા હતા ત્યા સમગ્ર ધર્મના ક્ષેત્રભૂત કુરુક્ષેત્રમા તે મહાપુરુષો આવી પહોંચ્યા. ૨૪ ત્યા આવીને દેવ ગણોથી વીંટાયેલા બ્રહ્મદેવની પેઠે મોટા ઋષિગણોથી વીંટાયેલા લીભપિતામહના દર્શન થતાની સાથે જ શ્રીકૃષ્ણ, યુધિષ્ઠિર, ભીમસેન, નકુલ, સહદેવ તથા સાત્યકિં પોતપોતાના રથોમાથી ઊતરી ગયા અને પોતાના જમણા બાહુએ ઊંચા કરીને તેઓએ સર્વ ઋષિમંડલને સન્માન આપ્યું. ૨૫-૨૬ પછી નક્ષત્ર ગણોથી વીંટાયેલા ચંદ્રમાની પેઠે શ્રીકૃષ્ણ આદિથી વીંટાયેલા રાજ યુધિષ્ઠિર ઇંદ્ર જેમ બ્રહ્મદેવની પાસે ભય, તેમ ગંગાપુત્ર લીભની પાસે ગયા, ૨૭ અને આકાશમાથી પડેલા સૂર્યની પેઠે બાણશય્યામા પડેલા મહાબાહુ લીભના ભયથી કમકમી જઈને તેમણે દર્શન કર્યા. ૨૮

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્જીત રાજ્યધર્મોત્તરાશ્વન પર્વમા 'શ્રીકૃષ્ણાદિકતુ લીભ પાસે પુનર્જનન' નામનો અધ્યાય ૫૩મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૫૪મો

શ્રીકૃષ્ણની લીભને આજ્ઞા

॥ જનમેજય ઉવાચ ॥

ધર્માત્મનિ મહાવીર્યે સત્યસંધે જિતાત્મનિ ।
દેવવ્રતે મહાભાગે શરતલ્પમત્તેજ્યુતે ॥ ૧ ॥

જનમેજયે પૂછ્યું : હે મહાહુનિ ! સર્વ સૈન્યો નો સહાર થઈ ગયા પછી જે સમયે ધર્માત્મા, મહા વીર્યવાન, સત્ય પ્રતિજ્ઞાવાળા, જિતેન્દ્રિય, મહા ભાગ્યવાન, અરણ્યલિત જ્ઞાનશક્તિવાળા, શંતનુ અને ગંગાના પુત્ર, પુરુષોમા વ્યાપ્ત સમાન અને જેમનું બીજું નામ દેવમત હતું એવા તે લીભપિતામહ

વીરશયનમા પોત્યા હતા અને પાડવો તેમની ઉપાસના કરી રહ્યા હતા; તે સમયે એ વીર પુરુષનો સમાગમ થતા શી શી કથાઓ ચાલી હતી, તે મને કહો. ૧-૩

વૈશ પાચને કહ્યું : હે જનમેજય રાજા ! કુરુ કુવધુરધર લીભપિતામહ જે સમયે વીરશય્યામાં સૂતા હતા, તે સમયે નારદ વગેરે ઘણા સિદ્ધ ઋષિઓ ત્યા કુરુક્ષેત્રમા આવ્યા હતા, ૪ તેમ જ એ યુદ્ધમાથી મરતા બચી ગયેલા યુધિષ્ઠિરાદિ રાજાઓ, ધૃતરાષ્ટ્ર, શ્રીકૃષ્ણ, ભીમસેન, અર્જુન, નકુલ, સહદેવ, વગેરે મહાત્માઓ સ્વર્ગમાથી ચ્યવી પડેલા સૂર્ય સરખા ભરતવશીઓના પિતામહ લીભની પાસે આવીને તેમને માટે શોક કરી રહ્યા હતા. ૫-૬ એ વેળા દિવ્ય જ્ઞાનસ પત્ર દેવર્ષિ નારદ એક સુહૃત્ભાર વિચાર કરીને પાડવોને તથા યુદ્ધમાથી મરતા બચેલા સર્વ રાજાઓને કહેવા લાગ્યા કે, ૭ 'હું તમને આ વેળા જે કહું છું તે સમયોચિત છે આ લીભને તમારે જે વિષયના પ્રશ્નો પૂછવા હોય તે પૂછી લો; કારણ કે ભરતવશીના આ ગંગાપુત્ર સૂર્યની પેઠે હવે અસ્ત પામવાની તૈયારી પર છે, ૮ મને લાગે છે કે, હવે તેઓ પ્રાણોના ત્યાગ કરવા ઇચ્છે છે, માટે તમે બધા તેમને જે કંઈ પૂછવું હોય તે પૂછી લો. આ લીભ ચાતુર્વર્ણના વિવિધ ધર્મોને સંપૂર્ણપણે ભણે છે. જુઓ, આ વૃદ્ધ લીભ શરીરનો ત્યાગ કરી પરલોકમા પધારે છે, માટે હવે સત્વર તેમને તમારા માનસિક સંશયો પૂછી લો. ૯-૧૦

વૈશ પાચને કહ્યું : હે જનમેજય ! નારદ હુનિ એ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે સર્વ રાજાઓ પોત પોતાના ધર્મ-સંશયો પૂછવા માટે લીભની સમીપ ગયા, પરંતુ તેમને પ્રશ્નો પૂછવાની હિમત નહિ ચાલવાથી તેઓ અન્યોન્યના મુખ સામે જેવા લાગ્યા. ૧૧ પછી પાડુપુત્ર યુધિષ્ઠિર 'શ્રીકૃષ્ણ પિતા બીજો કોઈ પણ પિતામહને પ્રશ્નો પૂછી શકે તેમ નથી' એવો મનમા વિચાર કરીને શ્રીકૃષ્ણને કહેવા લાગ્યા. ૧૨ 'હે યદુવ્રેષ્ઠ શ્રીકૃષ્ણ ! તમે જ અમારા બધાની વતી પિતામહને પ્રશ્નો પૂછો. હે તાત મધુસૂદન ! તમે અમારા સર્વના કરતા ઉત્તમ ધર્મ વેત્તા છો. ૧૩ યુધિષ્ઠિરના એ કથન ઉપરથી ભગવાન શ્રીકૃષ્ણ તે જ સમયે દુરાધર્ષ લીભ પાસે ગયા

અને આ પ્રમાણે પૂછવા લાગ્યા. ૧૪

શ્રીકૃષ્ણ બોલ્યા : ‘ હે ઉત્તમ રાજા ! કેમ, તમારી આજની રાત્રિ સુખપૂર્વક વીતી છેને ? તમને સ્વપ્ન લક્ષણોવાળી બુદ્ધિ ઉપસ્થિત થઈ છે કે ? ૧૫ હે નિર્દોષ ભીષ્મ ! તમારા અંતઃકરણમાં સર્વ પ્રકારનાં જ્ઞાનો સ્ફુરી નીકળ્યા છે કે ? તમારા હૃદયમાં કોઈ ભાતની વ્હાનિ તો થતી નથી ને ? અને તમારું મન હવે વ્યાકુળ નથી ને ? ૧૬

ભીષ્મ બોલ્યા : ‘ હે શ્રીકૃષ્ણ ! મારા શરીરમાં જે દાહ, મોહ, શ્રમ, દુઃખ, વ્હાનિ અને વ્યથા થતા હતા, તે સર્વે તમારી કૃપાથી એકદમ નાશ પામ્યા છે ૧૭ હે પરમ તેજસ્વી પ્રભુ ! ભૂતકાળના, ભવિષ્યકાળના તથા વર્તમાનકાળના સર્વ વિષયોને હું હાથમાં રહેલા ફળની પેઠે પ્રત્યક્ષ બોઈ શકું છું. ૧૮ હે અસ્તુત ! તમારા વરપ્રદાનના પ્રભાવથી વેદ અને વેદાંતમાં કહેલા સર્વ ધર્મોત્તુ જ્ઞાન હું સારી પેઠે જાણી શક્યો છું. ૧૯ હે જનાર્દન ! શિષ્ટ પુરુષોએ જે ધર્મોત્તુ પ્રવચન કર્યું છે, તે તો મારા હૃદયમાં જ છે અને દેશ, ભાતિ તથા કુળના ધર્મોત્તુ પણ મને જ્ઞાન થઈ ગયું છે. ૨૦ વળી હે દેવ ! આરે આશ્રમોના ધર્મોમાં જે અર્થ રહ્યો છે, તે તથા રાજ્યોના સમગ્ર ધર્મોને પણ હું જાણી શક્યો છું, ૨૧ માટે હે જનાર્દન ! હવે જે વિષયના સંબંધ માં જે કંઈ કહેવું હશે તે બધું હું કહી શકીશ; કારણ કે તમારા અતુલકૃપા મારા અંતઃકરણમાં શુભ બુદ્ધિએ નિવાસ કર્યો છે અર્થાત તમારી કૃપાથી મારા હૃદયમાં સર્વોત્કૃષ્ટ જ્ઞાનનો ઉદય થઈ ગયો છે, ૨૨ એટલું જ નહિ પણ હે જનાર્દન ! તમારા ધ્યાનના બળથી મુદ્ધ બનેલો હું એક તરણ મનુષ્યના જેવો બળવાન બની ગયો છું, જેથી હવે તમારી કૃપાથી સર્વ વિષયોને શ્રેયસ્કર ઉપદેશ આપવા હું સમર્થ છું, ૨૩ પરંતુ હે માધવ ! હું તમને પૂછું છું કે, તમે ચોત જ યુધિષ્ઠિરને કયાંય માર્ગનો ઉપદેશ કેમ આપતા નથી ? અને મારી પાસે ઉપદેશ આપવા મા તમારો શો હેતુ રહેલો છે, તે મને કહો. ૨૪

પામુદેવ બોલ્યા : હે કુરુપંથી ભીષ્મ ! સર્વ યશસ્વિ તથા યેષત્વું હું એક મૂળ છું, એમ તમારે જાણવું અને જગત સાહેબા સર્વ સત્-અસત્ પદ-
૧ મારામાંથી જ ઉત્પત્તિ થયેલી છે. ૨૫ ચંદ્રના

કિરણો શીતલ હોય છે, એમ કહેવાથી લોકમાં કોને વિસ્મય થશે ? તેમ જ મારા યશની પરિ પૂર્ણતાના સંબંધમાં કોને આશ્ચર્ય થશે ! ૨૬ પરંતુ હે મહાકાંતિમાન ભીષ્મ ! મારે તમારા યશને આ વિશ્વમાં વિસ્તારવો છે અને તે માટે જ મેં તમને વિશાળ બુદ્ધિ અર્પણ કરી છે. ૨૭ હે રાજા ! જ્યાં સુધી આ પૃથ્વી અચળ રહેશે, ત્યાં સુધી તમારી કીર્તિ પણ આ જગતમાં અક્ષય રહીને ઉપર નીચેના સર્વ લોકમાં સચાર ફરશે; ૨૮ અને હે ભીષ્મ ! પ્રશ્ન કરનાર આ યુધિષ્ઠિરને તમે જે હિતોપદેશ આપશો, તે વેદવચનની પેઠે સર્વમાન્ય થઈને પૃથ્વી પર સ્થિર રહેશે; ૨૯ તેમ જ એ તમારા હિતો પદેશને પ્રમાણ માની જે મનુષ્ય પોતાના અંતઃકરણને પરમાત્માની સાથે યોજશે, તે મનુષ્ય પોતાના મરણ પછી સર્વ પ્રકારનાં પુણ્યકૃણોને અનુભવ કરશે. ૩૦ હે ભીષ્મ ! તમારી વિશાળ કીર્તિ આ જગતમાં પુષ્કળ વિસ્તારને કેમ પામે, એનો વિચાર કરીને મેં તમારામાં કિંમ્બ બુદ્ધિ સ્થાપિત કરી છે; ૩૧ કારણ કે એવો એક સિદ્ધાંત છે કે, પૃથ્વી પર જે પુરુષોના અન્ય સર્વ પ્રાણીઓના અંતઃકરણને આશ્ચર્ય-ચકિત કરનાર સફળસમુદાય બેઠેલા પ્રમાણમાં વિસ્તાર પામે છે, તેટલા જ પ્રમાણમાં તેની કીર્તિ દંઢ અને અક્ષય થાય છે. ૩૨ હે ભરતપંથી રાજા ! આ યુદ્ધમાંથી મરતા બચી ગયેલા આ રાજાઓ પોતાના ધાર્મિક સંશયો પૂછવા માટે તમારી આસ પાસ બેસી ગયા છે, માટે તેઓને તમે ધર્મોપદેશ આપો. ૩૩ તમે વયોવૃદ્ધ છો, શાઓક્ત આચાર અને જ્ઞાનથી સંપન્ન છો તથા સર્વ વર્ણશ્રમના ધર્મોમાં અને રાજાઓના ધર્મોમાં કુશળ છો. ૩૪ તમારા જન્મથી આરભી આજદિન પર્વત તમારામાં કોઈ ભાતવું પાપ કોઈ પણ વ્યકિતના ભેવામાં આવ્યું નથી, તેમ જ સર્વ રાજાઓ પણ તમને સર્વ ધર્મોના જ્ઞાતા બને છે, માટે તે રાજાઓને, પિતા જેમ પુત્રને નીતિનુ શિક્ષણ આપે, તેમ તમે ધર્મોત્તુ શિક્ષણ આપો. તમે અનેક ઋષિઓની તથા દેવોની નિત્ય ઉપાસના કરી છે, માટે તમારે ધર્મ શ્રવણ કરવાની ઇચ્છાવાળા આ રાજાઓને અવશ્ય સ પૂર્ણ ઉપદેશ આપવો બોધ્યો; કારણ કે વિદ્વાન પુરુષે ધર્મનો બચારે કોઈ પ્રશ્ન કરે ત્યારે તેને જરૂર ઉપદેશ

આપવો નેઈ એ, એમ પ્રાચીન પડિતો કહે છે. તેથી હે રાજા ! પ્રશ્ન કર્યો છતાં તમે જો ઉપદેશ નહિ આપો, તો તમને હું બહાયક દોષ લાગશે, માટે હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! તમે વિદ્વાન છો, એમ ધારીને તમારા પુત્રા અને પૌત્રા મનાતનધર્મના સબધમા તમને પ્રશ્ન પૂછે, છે, તો જિજ્ઞાસાવાળા તે સર્વને તમે ઉપદેશ આપો. ૩૫-૩૬

હતિ શ્રોમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્જત રાજધર્માનુસાસન
પર્વમા 'શ્રીકૃષ્ણની લીલ્લમ્હૃત આસા'
નામનો અન્યાય પદમો સમાસ

અધ્યાય ૫૫મો

લીલ્લમ્હૃત યુધિષ્ઠિર-આશ્વાસન

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

અધાન્નવીન્મહાતેજા વાક્યં કૌરવનંદનઃ ।

હંત ધર્માન્ પ્રવક્ષ્યામિ દ્વદે વાદ્મનસી મમ ॥૧॥

વૈશંપાયન યોગ્યા : હે જનમેજય ! એ પ્રમાણે શ્રીકૃષ્ણની આજ્ઞા થયા પછી મહાતેજસ્વી કૌરવનંદન લીલ્લમ્હૃત યોગ્યા કે, 'ભલે, જો તમારી એવી જ ઇચ્છા છે તો અતિ આનંદપૂર્વક હું ધર્મનું પ્રવચન કરીશ. તમારી કૃપાથી હવે મારું મન અને વાણી સ્થિર થયેલ છે. હે ગોવિંદ ! તમે સર્વ ભૂતોના સનાતન અતરાત્મા છો, તેથી તમારી કૃપા મારા ચિત્તને કેમ પ્રસન્ન ન કરે ? હવે હું તમને કહું છું કે, ધર્માત્મા યુધિષ્ઠિર ધર્મોના સંબધમા જે પ્રશ્નો પૂછવા ધારતા હોય તે ભલે મને પૂછે. હું તેને સમગ્ર ધર્મોના ઉપદેશ આપીશ ૧૨ રાજાઓ મા શ્રેષ્ઠ એવા જે ધર્માત્મા યુધિષ્ઠિર મહાત્માનો ન્યાયે જન્મ થયો, ત્યારે સર્વ ઋષિઓ હર્ષ પામ્યા હતા, તે યુધિષ્ઠિર ભલે મને ધર્મપ્રશ્નો પૂછે. ૩ પ્રતીક્ષ થયાવાળા તથા નિત્ય ધર્મનું આચરણ કરનારા કુરુવંશી રાજાઓમા જેના સરખો બીજો એક પણ રાજા થયો નથી, તે યુધિષ્ઠિર ભલે મને ધર્મપ્રશ્નો પૂછે. ૪ જેની અદર ધૃતિ, દમ, બ્રહ્મચર્ય, ક્ષમા, ધર્મ, પ્રજ્ઞા અને તેજ નિત્ય નિવાસ કરી રહ્યા છે, તે યુધિષ્ઠિર ભલે મને ધર્મપ્રશ્નો પૂછે. ૫ જે ચોતાના સંબધીઓને, અતિથિઓને, ભૂતોને તથા આદિતોને સત્કારપૂર્વક સન્માન આપે છે, તે યુધિષ્ઠિર ભલે મને ધર્મપ્રશ્નો પૂછે. ૬ જેને વિષે સત્ય,

દાન, તપ, ચૌર્ય, શાંતિ, દક્ષતા અને અસભ્રમ (અકટના સમયે પણ નહિ ગભરાવું તે) નિત્ય વર્તી રહ્યા છે, તે યુધિષ્ઠિર ભલે મને ધર્મપ્રશ્નો પૂછે. ૭ જે ધર્માત્મા કામવશ થઈને, ક્રોધવશ થઈને, ભયભીત થઈને કે ધનલુબ્ધ થઈને કદી અધર્મચરણ કરતો નથી, તે યુધિષ્ઠિર ભલે મને ધર્મપ્રશ્નો પૂછે. ૮ વળી જે નિત્ય સત્યવાદી છે, ક્ષમાશીલ છે, જ્ઞાન સંપન્ન છે, અતિથિઓના શર પ્રીતિ રાખનારો છે અને સર્વદા સુપાત્રોને દાન આપનારો છે, તે યુધિષ્ઠિર ભલે મને ધર્મપ્રશ્નો પૂછે, ૯ અને જે નિત્ય યજ્ઞયાગો કરનારો છે, વેદાધ્યયનમા જે તત્પર રહે છે, ધર્મમા આસક્ત રહે છે, નિત્ય ક્ષમાશીલ છે અને શાંતના રહસ્યને જાણનારો છે તે યુધિષ્ઠિર ભલે મને ધર્મપ્રશ્નો કરે. ૧૦

શ્રીકૃષ્ણ યોગ્યા : હે લીલ્લ ! ધર્મરાજ યુધિષ્ઠિરને તમારી પાસે આવતા ઘણી જ લક્ષ્મી આવે છે. વળી તેમને તમારા શાપનો ભય પણ લાગે છે, તેથી તમારી પાસે તે આવી શકતા નથી. ૧૧ હે રાજા ! હોંડના નાથ થઈને યુધિષ્ઠિરે હોંડોનો મહાર કર્યો છે, જેથી તમે શાપ આપો, તેવા ભયથી તમારી પાસે તે આવી શકતા નથી. ૧૨ વળી તેમણે ચોતાના પૂજ્ય પુરુષોને, માન્ય પુરુષોને, ભક્ત પુરુષોને, શુરુઓને, સંબધીઓને, બાધવોને તથા અધ્ય પ્રદાનને યોગ્ય મહાપુરુષોને જાણી મારીને વીધી નાખ્યા છે, તે માટેની ઘુણને લીધે તમારી પાસે તે આવી શકતા નથી. ૧૩

લીલ્લમ્હૃત યોગ્યા : હે શ્રીકૃષ્ણ ! દાન, અધ્યયન અને તપ, એ જેમ બ્રાહ્મણોના ધર્મ છે, તેમ યુદ્ધમા જે દેહપાત કરવો, તે ક્ષત્રિયોનો ધર્મ છે. ૧૪ જે ક્ષત્રિય ચોતાના પિતાઓને, પિતામહોને, ભાઈઓને, શુરુઓને, સંબધીઓને તથા બાધવોને અધર્મમા પ્રવૃત્ત થયેલા ભોઈને યુદ્ધમા ને મારી નાખે તો તેણે એ ધર્મ જ કર્યો ગણાય છે. ૧૫ હે દેશવ ! જે ક્ષત્રિય ધર્મમર્યાદાનો ત્યાગ કરી ધનલુબ્ધ બનેલા શુરુઓનો પણ જો વધ કરે છે, તો જ તે ધર્મવેત્તા ગણાય છે, ૧૬ જે પુરુષ હોબને અધીન થઈ ધર્મ મર્યાદા તરફ દૃષ્ટિ કરતો નથી તે પુરુષને યુદ્ધમાં મારી નાખી ક્ષત્રિય ધર્મવેત્તા જ કહેવાય છે. ૧૭ જે જે ક્ષત્રિય યુદ્ધમા રણભૂમિને હોદીરૂપ જગવાળી,

કેશોઙ્પી ધાસવાળી, હાથીઓઙ્પી પર્વતોવાળી અને ધન્યોઙ્પી વૃક્ષોવાળી કરી દે છે, તે ક્ષત્રિય ધર્મવેત્તા ગણાય છે.^{૧૦} યુદ્ધ માટે જ્યારે કોઈ આહ્વાન કરે ત્યારે સર્વ ક્ષત્રિયોએ નિલય યુદ્ધ કરવું જ જોઈએ; કારણ કે યુદ્ધ ક્ષત્રિયોને ધર્મવિહિત છે, સ્વર્ગપ્રદ છે તથા ઉભયલોકમા સુખપ્રદ છે, એમ ભગવાન મનુએ કહ્યું છે.^{૧૧}

વેશપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! ભીષ્મે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ધર્મપુત્ર યુધિષ્ઠિર વિનયપૂર્વક તેમની પાસે ગયા અને તેમની દૃષ્ટિ આગળ જઈને ભાગ્ય રહ્યા.^{૧૦} પછી તેમણે ભીષ્મના ચરણોના સ્પર્શ કર્યો એટલે ભીષ્મે પણ અભિનંદન આપ્યું અને મસ્તક સ્પર્શને કહ્યું કે, ‘આવ, અહીં બેસ.’^{૧૧} આમ કહ્યા પછી વળી પણ સર્વ ધનુર્ધરીઓમાં શ્રેષ્ઠ ગંગાપુત્ર ભીષ્મે યુધિષ્ઠિને કહ્યું કે, ‘હે કુરુ શ્રેષ્ઠ તાત યુધિષ્ઠિર ! તારે જે પ્રશ્નો પૂછવા હોય, તે નિર્ભય થઈને પૂછ, હર મા.’^{૧૨}

હતિ શ્રીમદ્દાભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસન પર્વમા ‘ભીષ્મકૃત યુધિષ્ઠિને આશ્વાસન’ નામનો અધ્યાય ૨૨મા સમાપ્ત

અધ્યાય ૫૬ મો

રાજધર્મનો ઉપદેશ

॥ વૈશંપાયન ઉગ્રાચ ॥

પ્રણિપત્ય હૃષીકેશમભિવાદ્ય પિતામહમ્ ।

અનુમાન્ય ગુરુન્ સર્વાન્ પર્યપૃચ્છયુધિષ્ઠિરઃ ॥૧॥

વેશપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! એ પ્રમાણે પ્રશ્નો પૂછવા માટે ભીષ્મપિતામહે આશ્વા કરી એટલે યુધિષ્ઠિર રાજા શ્રીકૃષ્ણને પ્રણામ કરીને, પિતામહ ભીષ્મને વંદન કરીને તથા વ્યાસાદિક સર્વ શુરુઓની અનુમતિ લઈને ભીષ્મને પૂછવા લાગ્યા.^૧

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે રાજા ! ધર્મવેત્તાઓ કહે છે કે, પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવું તે રાજાઓનો પરમ ધર્મ છે; પરંતુ હું તો તે ધર્મને એક મોટા ભાર જેવો માનું છું, માટે તમે મને રાજધર્મનો ઉપદેશ આપો.^૨ હે પિતામહ ! તમે મને રાજ ધર્મનું જ વિશેષ સ્વરૂપ સમજાવો; કારણ કે રાજ ધર્મ એ સર્વ ઇવલોકનો એક સુખ્ય આધાર છે.^૩ હે કુરુવંશી પિતામહ ! રાજધર્મમાં જ ધર્મ, અર્થ

અને કામનો અંતર્ભાવ થઈ જાય છે અને સંપૂર્ણ યોદ્ધાધર્મ પણ સ્પષ્ટ રીતે રાજધર્મમાં રહેલો છે.^૪ જેમ લગામ થોડાને વશ રાખનાર છે અને જેમ અંકુશ હાથીને વશ રાખનાર છે, તેમ રાજધર્મ સર્વ લોકને વશ રાખનાર છે.^૫ રાજર્ષિઓએ સેવેલા એ રાજધર્મમાં કોઈ રાજાનો મોહ અથવા પ્રમાદ થઈ જાય તો અવશ્ય લોકમર્યાદા અથવા લોકવ્યવસ્થા નો વિનાશ જ થઈ જાય અને સર્વ રથળે સુલેહ શાંતિનો ભંગ થઈ જાય.^૬ જેમ ઉદય પામતો સૂર્ય અશુભ અધકારનો વિનાશ કરે છે, તેમ રાજધર્મ પણ મનુષ્યોની અપ્રકાશરૂપ અશુભ ગતિનો (નરકાદિ ગતિનો) વિનાશ કરે છે; માટે હે પિતામહ ! બીજા સર્વ ધર્મોનું વ્યાખ્યાન કરતા પહેલાં તે રાજધર્મનું જ તમે મારી આગળ વ્યાખ્યાન કરો. હે ભરતકુલશ્રેષ્ઠ ! તમે ધર્મવેત્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ છો જેથી હે પરંતપ ! અમને જવાને ધર્મનું પરમ રહસ્ય તમારી પાસેથી જ ભલે પ્રાપ્ત થાઓ. વળી વાસુદેવ શ્રીકૃષ્ણ પણ તમને સર્વોત્કૃષ્ટ બુદ્ધિમાન માને છે.^{૭-૮}

ભીષ્મ ગોઠ્યા : સર્વપૂજ્ય મહાન ધર્મને હું નમસ્કાર કરું છું, સર્વોત્પાદક શ્રીકૃષ્ણને હું પ્રણામ કરું છું તથા સર્વ બ્રાહ્મણોને પણ હું નમન કરું છું અને હવે વેદપરંપરાથી વ્યાલતા આવેલા સનાતન ધર્મોનું પ્રવચન કરું છું. હે યુધિષ્ઠિર ! હું તને સંપૂર્ણ રાજધર્મો કહું છું તથા બીજા તારી જે સંબંધની ઇચ્છા હશે તે પણ હું કહું છું, માટે તું સાવધાન થઈને સાંભળ, ૧૦/૧૧ હે કુરુશ્રેષ્ઠ ! હરકોઈ રાજાએ પ્રજાઓનું રંજન કરવાની ઇચ્છાથી પ્રથમ તો દેવતાઓની તથા બ્રાહ્મણોની મથાવિધિ પૂજા કરીને તેઓને પ્રસન્ન કરવાની ઇચ્છાથી યવિત્ર આચરણપૂર્વક વર્તવું જોઈએ;^{૧૨} કારણ કે હે કુરુકુલધુરંધર રાજા ! દેવતાઓનું તથા બ્રાહ્મણોનું પૂજન કરીને રાજા ધર્મના

+ ધર્મશાસ્ત્ર કહે છે કે

રાજમિ કૃતદગ્ધાસ્તુ શુચ્યતિ મલિના જના ।

કૃતાર્થઃ તત્તો યાતિ સ્વર્ગે સુદૃતિનો યવા ॥

ગજ્જ્યોએ જેઓને શિક્ષા કરેની હોય છે તેના પાપી મનુષ્યો આ લોકમા જ શુદ્ધ અને કૃતાર્થ થાય છે, અર્થાત્ પાપમુક્ત થઈને પવિત્ર થાય છે અને અંતે મરણ પછી પુણ્યસ્થાની મહાત્માઓ જેમ ગર્ગમાં જાય છે, તેમ તેઓ પણ ગર્ગમાં જાય છે. -નીલકંઠ

જાણુમાથી મુક્ત થાય છે અને લોકમા જહુ માન પાત્ર થઈ પડે છે.^{૧૭}

હે પુત્ર યુધિષ્ઠિર ! વિજય આદિ સ પાદન કરવા માટે તારે નિત્ય પુરુષાર્થ ઉપર જ આધાર રાખવો; કારણ કે પુરુષાર્થ વિના પાગળ ગણાતું દૈવ એકલુ જ રાજાઓના ઇષ્ટ અર્થને સાધી શકતું નથી.^{૧૪} રથના બે પેડાઓની પેઠે દૈવ અને પુરુષાર્થ એ બન્ને એકે સમાન જ છે, તોપણ દૈવના કરતા પુરુષાર્થને હું વધારે શ્રેષ્ઠ માનું છું; કારણ કે તેનું સ્વરૂપ પ્રત્યક્ષ જોવામા આવે છે અને દૈવનો તો ભવિષ્યમા ફળ દ્વારા નિશ્ચય કરી શકાય છે.^{૧૫} કોઈ સમયે તારે કાર્યારંભ બે નિષ્ફળ નીવડે તો તું સતાપ કરીશ નહિ, પરંતુ પુનઃ તે કાર્યની સિદ્ધિ કરવા માટે ચલ કરજે, કારણ કે એમ કરવું તે જ રાજાઓની ઉત્તમ નીતિ કહેવાય છે.^{૧૬} વળી રાજાઓની કાર્યસિદ્ધિને માટે સત્યના જેવો બીજો એક પણ ઉપાય નથી; એટલું જ નહિ પણ સત્યનિષ્ઠ એવો રાજા આ લોકમા અને પરલોકમા આનંદમય રહે છે.^{૧૭} હે રાજેન્દ્ર ! જેમ ઋષિઓને સત્ય એ જ પરમ ધનરૂપ છે, તેમ રાજાઓને પણ સામંત આદિ પ્રકૃતિમંડળનો વિશ્વાસ મેળવવા માટે સત્ય વિના બીજું એક પણ ઉત્તમ સાધન નથી.^{૧૮} જે રાજા શુભવાન હોય છે, સદાચારસ પત્ર હોય છે, ઇન્દ્રિયો ને વશ રાખનાર હોય છે, દયાવાન હોય છે, ધર્મ નિષ્ઠ હોય છે, મનને છતનારો હોય છે, પ્રસન્ન મુખ વાળો હોય છે અને જ્ઞાન આપવામા ધણો જ ઉદાર હોય છે, તે રાજા રાજ્યલક્ષ્મીથી ભ્રષ્ટ થતો નથી હે કુરુવંદન ! તું રાજકીય સર્વે વાર્યો કરતી વેળા સરળતાને આશ્રય કરજે, પરંતુ પોતાના છિદ્રો શુભ રાખવામા, બીજાઓના છિદ્રો શોધન કરવામા, પોતાના કાર્યોને બીજાઓથી શુભ રાખવામા તથા પોતાના રાજકીય વિચારોને શુભ રાખવામા તું સરળતાનો આશ્રય કરીશ મા.^{૧૯, ૨૦} વળી કેવળ કોમળ તાનો જ આશ્રય કરનાર રાજા હરકોઈના અપમાનનું પાત્ર બને છે અને કેવળ તીક્ષ્ણતાનો આશ્રય કરનાર રાજાથી હરકોઈને ઉદ્વેગ થાય છે, માટે તું મૃદુતાનો અને તીક્ષ્ણતાનો બન્નેનો આશ્રય કરજે.^{૨૧} હે પુત્ર ! તીક્ષ્ણ શુભનો આશ્રય કરતી વેળા પણ તારે બ્રાહ્મણોને કદી શિક્ષા કરવી નહિ, કારણ કે

હે પાડવ ! બ્રાહ્મણો આ લોકમા પરબ્રહ્મનું જ સ્વરૂપ ગણાય છે.^{૨૨} હે કુરુવંશી રાજેન્દ્ર ! મહાત્મા ભગવાન મનુએ એ સળધમા બે શ્લોક કહ્યા છે, તે સ્વધર્મનું ચિંતન કરવા માટે તારે હૃદયમા મદાકાળ ધારણ કરી રાખવા :^{૨૩}

‘અદ્યમ્યોઽગ્નિર્નૃહતઃ ક્ષત્રમશ્મનો લોહમુત્થિતમ્ ।
તેષાં સર્વત્રંગં તેજઃ સ્વાસુ યોનિપુ શામ્યતિ ॥૨૪॥
અયો હંતિ યદાશ્માનમગ્નિના વારિ હન્યતે ।

બ્રહ્મ ચ ક્ષત્રિયો દ્વેદિ તદા સીદંતિ તે ત્રયઃ ॥૨૫॥

જળથી અગ્નિ ઉત્પન્ન થયો છે, બ્રાહ્મણથી ક્ષત્રિય ઉત્પન્ન થયા છે અને પથ્થરથી લોહુ ઉત્પન્ન થયું છે. એ ત્રણે અગ્નિ, ક્ષત્રિય અને લોહાનું તેજ જગતમા સર્વત્ર વ્યાપક છે-સર્વના પર સત્તા ચલાવનાર છે, પરંતુ પોતાપોતાના ઉત્પત્તિદારણોના સમાગમ થતા તેઓનું (અગ્નિ, ક્ષત્રિય અને લોહાનું) તેજ શાત પડી જાય છે, અર્થાત્ અગ્નિ, ક્ષત્રિય અને લોહુ પોતાના ઉત્પાદક જળ, બ્રાહ્મણ અને પથ્થરના ઉપર પોતાની સત્તા ચલાવી શકતા નથી, છતાં પણ કોઈ સમયે લોહુ બે પથ્થરનો નાશ કરવા જાય, અગ્નિ જળનો નાશ કરવા જાય અને ક્ષત્રિય બ્રાહ્મણનો નાશ કરવા જાય તો તેઓ ત્રણે (અગ્નિ, ક્ષત્રિય અને લોહુ) પોતાનો જ વિનાશ કરી બેસે છે.^{૨૪, ૨૫} આમ સમજીને હે મહારાજા ! તારે બ્રાહ્મણોને તો સહાય નમસ્કાર જ કરવા, કારણ કે જગતમા માન્ય ગણાયેલા ઉત્તમ બ્રાહ્મણો પાર્થિવ બ્રહ્મને (વેદોને તથા યજ્ઞોને) ધારણ કરી રાખનારા છે.^{૨૬} હે પુરુષવ્યાધ ! બ્રાહ્મણોને શિક્ષા નહિ કરવા વિષે મેં તને કહ્યું, પરંતુ જે બ્રાહ્મણો ત્રણે લોકોના વિદ્યાત કરવા તત્પર થયેલા હોય તેઓને તો તારે બાહુઓ બાંધીને કેદ પકડવા બેઠાં જો.^{૨૭} હે મહારાજા ! એ વિષયમા મહર્ષિ શુકાચાર્ય પૂર્વે બે શ્લોક કહ્યા છે, તે તું એકાગ્ર ચિત્તથી સાંભળ.^{૨૮}

‘ઉદ્યમ્ય શસ્ત્રમાયાન્તમપિ વેદાંતંગં રણે ।

નિગૃહ્ણીયાત્ સ્વધર્મેણ ધર્માપેક્ષી નરાધિપ ।

વિનશ્યમાનં ધર્મં હિ યોઽગ્નિરક્ષેત્ ત ધર્મવિત્ ।

ન તેન ધર્મહાસ સ્વાન્મન્યુસ્તન્મન્યુમૃન્હતિ ॥

વેદ અને વેદાતના પારને પામેલો એવો પણ

કોઈ બ્રાહ્મણ શસ્ત્ર ઉગામીને જો યુદ્ધ કરવા ચડી આવે, તો ધર્મની અપેક્ષા રાખનારા રાજાએ સ્વધર્મોનુસાર સામે શસ્ત્ર ઉગામીને તે બ્રાહ્મણને શિક્ષા કરવી.^{૨૯} કારણ કે તેવા આતંત્રી બ્રાહ્મણને શિક્ષા નહિ કરવાથી વિનાશ પામતા ધર્મની જે રાજા રક્ષા કરે છે, તે ધર્મવેત્તા કહેવાય છે. વળી તેવા આતંત્રીને શિક્ષા કરવાથી રાજા ધર્મબ્રહ્મ થતો જ નથી; કારણ કે એવો સિદ્ધાંત જ છે કે, શાંત રહેલો એવો કોઈ પણ પોતાની સામે ચડી આવેલા બીજાના કોષ સામે ધસારો કરે જ છે.^{૩૦*}

હે નરેન્દ્ર! શુકાચાર્યે એ પ્રમાણે કહ્યું છે, તોપણ બ્રાહ્મણની તો નિરંતર રક્ષા જ કરવી જોઈએ અને કોઈ સમયે તેઓએ જો અપરાધ કર્યો હોય તોપણ તેઓને દેહાંતઃક્રાંતી શિક્ષા નહિ કરતાં દેશનિકાલની જ શિક્ષા કરવી.^{૩૧} હે રાજા! કોઈ મનુષ્યે આવીને બ્રાહ્મણની સારીનરસી ચાડીયુગલી કરી હોય, તોપણ તેઓના પર કૃપા કરવી; પરંતુ જે બ્રાહ્મણે બ્રહ્મહત્યા કરી હોય, ચુરુપાની સાથે વ્યભિચાર કર્યો હોય, બાળહત્યા કરી હોય અને રાજાને દ્રોહ કર્યો હોય, તેને દેશનિકાલની જ શિક્ષા કરવી, પણ દેહાંતશિક્ષા કદી ન કરવી.^{૩૨,૩૩} વળી જે પુરુષે બ્રાહ્મણના પર ભક્તિ રાખનારા હોય, તેઓની પણ તારે કૃપા સંપાદન કરવી; કારણ કે રાજાએ તેવા બ્રાહ્મણભક્તા પુરુષોને સંબંધ તે જ મોટા ભંડારરૂપ છે. બીજા ભંડાર તે ભંડાર નથી. હે મહારાજા! મરુ (નિર્જળ પ્રદેશ), જળ, પૃથ્વી, વન, પર્વત અને મનુષ્યો, આ છ પ્રકારના હુગોતું (કિલ્લાઓતું) શાસ્ત્રમાં વર્ણન છે, પરંતુ તેઓમાં મનુષ્યોના હુગને વિદ્વાનોએ મહા હુસ્તર માન્યો છે. માટે વિદ્વાન રાજાએ ચારે વર્ષોની પ્રજા ઉપર નિત્ય દયા કરવી અને જે રાજા ધર્મોત્તમા તથા

સત્યવચની હોય છે, તે રાજા પ્રજાઓનું રંજન કરી શકે છે.^{૩૪-૩૬} વળી હે પુત્ર! તારે નિત્ય ક્ષમાપરાયણ પણ થવું નહિ; કારણ કે ક્ષમાવાન હાથીની પેઠે ક્ષમાવાન અથવા નરમ સ્વભાવનો રાજા ધર્મનો વિરોધી કહેવાય છે.^{૩૭} હે મહારાજા! આના સંબંધમાં ગૃહસ્પતિના નીતિશાસ્ત્રમાં એક પ્રાચીન શ્લોક કહ્યો છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^{૩૮}

ક્ષમમાણં નૃપં નિત્યં નીચઃ પરિમવેજનઃ ।
હસ્તિયંતા ગજસ્યેવ શિર ઇવારુઢ્વતિ ॥ ૩૯ ॥

જે રાજા નિત્યક્ષમાશીલ હોય છે તેનું નીચ માણસ પણ અપમાન કરી જાય છે. દષ્ટાંત તરીકે હાથી જો ક્ષમાશીલ છે તો તેનો માવત સામાન્ય બળવાળો હોઈને પણ તેના મસ્તક પર ચડી બેસે છે.^{૩૯} માટે રાજાએ નિત્ય મૃદુ સ્વભાવના થવું નહિ, તેમ નિત્ય તીક્ષ્ણ સ્વભાવના પણ થવું નહિ; પરંતુ વસંતઋતુનો શોભાચમાન સૂર્ય જેમ શીત હોતો નથી અને ઉગ્ર પણ હોતો નથી, તેમ રાજાએ પણ નહિ તીક્ષ્ણ અને નહિ ઉગ્ર-સામાન્ય બન્ને ધર્મનો^{૪૦} આશ્રય કરવો, તેમ જ હે મહારાજા! રાજાએ પ્રત્યક્ષ (ઉપકાર-અપકાર વગેરે જોઈને), અનુમાન (સુખના તથા નેત્રના વિકાસ જોઈને), ઉપમાન (બીજે સ્થળે કરેલાં કાર્યોની સરખામણી કરીને) તથા સામુદ્રિક શાસ્ત્રમાં દર્શાવેલાં લક્ષણો દ્વારા તપાસ કરીને પોતાના અને પારકા માણસોની નિરંતર પરીક્ષા કરવી.^{૪૧} વળી હે પુષ્કળ દક્ષિણા આપનાર રાજા! તારે અહારે પ્રકારનાં વ્યસનોનો

* અર્થાત્ જેમ સૂર્યનાં કિરણોથી તપી ગયેલો સ્ટિકમણિ રૂના ઢગને સળગાવી મૂકી તેના તાપ દ્વારા પોતે પણ નાશ પામે છે, તેમ આતંત્રી (હથિયાર લઈ ભારત આવેલા) મનુષ્યનો કોષ સામેથી બીજાના કોષને પ્રવેશ કરીને તેના દ્વારા પોતાનો તથા પોતાના આશ્રિત-આતંત્રીનો નાશ કરે છે, માટે આતંત્રીનો વધ કરનારા રાજાને કોઈ જાતનો દોષ લાગતો નથી.

—નીલકંઠ

* ભગવાન મનુ અહાર વ્યસનો ગણાવે છે :

મૃગયાસ્થા દિવાસ્થાનઃ પરિવાદઃ ક્ષિયો મદઃ ।

તૌર્ણ્યિક દુષાપાને કમજો દશકો ગણઃ ॥

મૃગયા, જુગાર, દિવસે નિદ્રા, નિંદા, સ્ત્રીસેવન, મદ, વાદિત્રોનો શોખ, ગમ્યનો સાંભળવાની ટેવ, નાચ-રંગ જેવાનો પ્રેમ તથા દુષા મદિરાનું પાન-આ દશ કામ સંબંધી વ્યસનો છે.

પૈશુન્ય સાદૃશં દ્રોહ ઈર્વાડસુચાડ્યંદુવળમ્ ।

વમ્બદ્વજં ચ પાશવ્યં ક્રોધજોડિયં ગળોડશ્કઃ ॥

આડિયાપણું, સાહસ, દ્રોહ, ઈર્ષ્યા, અસુધા, અર્થ-દ્વેષ, કઠોર વાણી તથા મારામારી કરવી આ આઠ ક્રોધ સંબંધી વ્યસનો છે. આ અહાર વ્યસનોમાંથી સાત વ્યસનો મહાદુઃખદાયી છે. જેનાં કે-

પાનમદ્યાઃ ક્ષિયંચૈવ મૃગયા ચ યથાક્રમમ્ ।

ત્યાગ કરવો, શત્રુઓનો પરાજય કરવા માટે શૂર-
વીર પુરુષોની સદાકાળ યોજના કર્યા કરવી તથા
પ્રયુક્તિ-અપ્રયુક્તિના સંકીર્ણ ઉપાયનો ત્યાગ કરવો.
સર્વથા વ્યસનોમાં જ આસક્તિ રાખનારો રાજ
પ્રભુઓના તિરસ્કારને પાત્ર થઈ પડે છે અને પ્રભુ-
ઓનો દ્રોહ કરનાર રાજા પણ લોકને ઉદ્વેગકર્તા
થઈ પડે છે; ^{૪૨-૪૩} માટે રાજાએ તો ગર્ભિણી સ્ત્રીના
જેવું જ સદા વર્તન રાખવું જોઈએ. હે મહારાજ!
એમ વર્તવામાં શું કારણ છે તે હું તમને કહું છું,
તે સાંભળો. ^{૪૪} જેમ ગર્ભિણી સ્ત્રી પોતાની મન
ગમતી વસ્તુઓનો ત્યાગ કરી કેવળ ગર્ભનું જ હિત
ચાચ તેમ કરે છે, તે પ્રમાણે જ નિરંતર ધર્મપરા-
યણુ એવા રાજાએ પોતાની પ્રિય વસ્તુનો પણ પરિ-
ત્યાગ કરીને જે જે લોકહિત હોય તે જ કરવું
જોઈએ-લોકનું હિત થાય તેમ વર્તવું જોઈએ. ^{૪૫-૪૬}
વળી હે પાંડવ! તમારે ધૈર્યનો કદી પણ ત્યાગ
કરવો નહિ; કારણ કે જે રાજા ધૈર્યવાન છે તથા
જેનો હંડ હાથી, ઘોડા, રથો અને પાળાઓના
સમુદાય જગતમાં પ્રસિદ્ધ છે, તે રાજાને કોઈનો
ભય રહેતો નથી. ^{૪૭} તેમ જ વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ એવા
હે રાજસિંહ! રાજાઓએ પોતાના નોકરચાકરો-
ની સાથે અતિશય ઠઠામશ્કરી કરવી નહિ; કારણ
કે તેમ કરવામાં ઘણા દોષો છે, તે હું તમને કહું
છું તે સાંભળો. ^{૪૮} નોકરચાકરોની સાથે અતિશય
હાર્યવિનોદનો પરિચય કરવાથી તેઓ કોઈ સમયે
રાજાનું અપમાન કરી બેસે છે; પોતપોતાની મર્યા-
દામાં રહેતા નથી, રાજાની આજ્ઞાનું પણ ઉલ્લંઘન
કરે છે, કોઈ કાર્યને માટે મોકલતી વેળા તે કાર્ય-
ના સંબંધમાં સંશય દેખાડે છે; રાજાની શુભ

વાતને પણ પ્રકટ કરી દે છે, નહિ માગવા જેવી
વસ્તુને પણ માગે છે, રાજાને ભોજન કરવા યોગ્ય
પદાર્થોને વચમાંથી જ ખાઈ ભય છે, કોઈ સમયે
સામી ગાળો પણ લાંડી દે છે, રાજાના કરતાં પણ
વિશેષ પ્રતાપી થઈ પડે છે, રાજાની ઉપર ચડી બેસે
છે; લાંચો લઈને તથા ખોટા ગુણદોષોનું પ્રદર્શન
કરીને રાજાનાં કાર્યોનો વિનાશ કરે છે, બનાવટી
આજ્ઞાપત્રો ઘડી કાઢીને રાજાના દેશને પાયમાલ કરી
મૂકે છે, અંતઃપુરમાં પ્રવેશ કરવાની ઇચ્છાથી સ્ત્રી-
રક્ષક અધિકારીઓની સાથે પ્રીતિ બાંધે છે, રાજાના
જેવા જ પોશાકો પહેરીને મહાલે છે, રાજાની
સમીપ પણ અપાનવાસુ હોડે છે, થૂંકે છે અને
હે રાજસિંહ! નિર્લંબજ બની જઈને રાજાની
સમક્ષ જેમ આવે તેમ બેઠે છે; ^{૪૯-૫૦} એટલું
જ નહિ પણ હે મહારાજ! જો કદાચ રાજા હાર્ય-
વિનોદી સ્વભાવનો અને જો કૌમળ સ્વભાવનો હોય
તો તેના સેવકો તેનું અપમાન કરે છે અને તેના
ઘોડા ઉપર, હાથી ઉપર કે રથ ઉપર ચડી બેસવા
પણ ચૂકતા નથી. ^{૫૧} વળી તેવા રાજાના સેવકો
સલાની વચ્ચે ‘હે રાજા! તમે આ કામ ખરાબ
કર્યું છે, આ તમારું ચૈદ્રિત દુષ્ટ છે’ આવાં મિત્રોને
ન કહેવાનાં વચનો કહેવા મંડી ભય છે. (તેથી
રાજાનો દરબજો પ્રતિદિન ઘટતો ભય છે.) ^{૫૨}
એવો રાજા જો કોપાયમાન થાય તોપણ તેના
સેવકો સામા જિભા રહીને ખડખડ હસે છે, નિત્ય
સત્કાર કરવામાં આવતો હોવા છતાં પ્રસન્ન થતા
નથી, તે સમયે અન્યોન્યના કારણથી તેઓ હર્ષિત
થાય છે, રાજાના શુભ વિચારને પ્રકટ કરે છે,
રાજાના દુષ્ટ કૃત્યને બહાર કરી દે છે, રાજાની આજ્ઞા-
ને રમત જેવી ગણી બેઠેકારીથી અનુસરે છે અને
નિર્ભય થઈને રાજાના અલંકારો માટે, ખાનપાન
માટે, સ્નાન માટે તથા વિદેપન માટે યથાયોગ્ય સવડ
રાખતા નથી અને રાજાના સાંભળતાં પણ અયોગ્ય
શબ્દોનો વ્યવહાર કરે છે. વળી હે ભારત! તેવા
રાજાના સેવકો પોતાના અધિકારીઓની નિંદા કરે
છે, પોતાના અધિકારોને પણ તિલાંજલિ આપી દે
છે, પોતાને મળતા પગારમાં સંતોષ પામતા નથી,
રાજાના ભાગને છીનવી લે છે, સૂત્રથી બાંધેલા પક્ષી-
ની સાથે જેમ રમે, તેમ રાજાની સાથે રમતગમત

एतत् कष्टम् विवाचतुम् कामजे गणे ॥

પૂર્વોક્ત કામ સંબંધી વ્યસનોમાં મદિરાપાન, જુગાર,
સ્ત્રીસેવન તથા મુગ્યા એ ચાર વ્યસનો મહા દુઃખદાયી
છે, એમ સમજવું. અને-

दंष्टस्य पातनं चैव वाक्पाहृष्यार्थदूषणे ।

શ્રોમજેડવિ ગે વિવાત્ કષ્ટમેત્તિર્નિકં સદા ॥

પૂર્વોક્ત ક્રોધ સંબંધી આઠ વ્યસનોમાં મારામારી
કરવી, કંઠાર વાણીથી કોઈનો તિરસ્કાર કરવો તથા
અર્થદૂષણ કરવું એ ત્રણ વ્યસનો મહા દુઃખદાયી છે,
એમ સમજવું.

—નીલકંઠ

કરે છે અને પ્રજાઓને કહે છે કે, 'રાજા અમારે વશ છે.' ૧૫૧-૧૬૦ હે યુધિષ્ઠિર ! આ પ્રમાણે રાજાને હાસ્યવિનોદી અને ક્રોધભળ સ્વભાવનો હોય તો તેના સેવકો અનેક દોષોથી સુકૃત બની જાય છે; એટલું જ નહિ પરંતુ પરસ્પરીકરણ આદિ બીજાં ઘણાં નિંદક કર્મોને પણ કરવા મચી પડે છે. ૧૧

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાત્મજે રાજધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'રાજધર્મ'નો ઉપદેશ નામનો
અધ્યાય ૫૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૫૭મો

રાજધર્મનો ઉપદેશ (ચાહુ)

॥ સીમ્ય ઉવાચ ॥

નિત્યોદ્યુક્તેન વૈ રાજા ભવિતવ્યં યુધિષ્ઠિર ।

પ્રશસ્યતે ન રાજા હિ નારીયોઘમવર્જિતઃ ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! રાજાએ નિત્ય ઉદ્યોગપરાયણ જ રહેવું ભેઈજો. સીની પેઠે ઉદ્યમ વિનાનો રાજા પ્રશંસાપાત્ર નથી. ૧ હે રાજા ! એ સંબંધમાં ભગવાન શુકાચાર્યે એક શ્લોક કહ્યો છે તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૨

‘દ્રાવિમૌ પ્રસતે ભૂમિઃ સર્પો વિલગ્નયાનિવ ।

રાજાનં ચાવિરોદ્ધારં વ્રાહ્મણં ચાપ્રવાસિનમ્ ॥ ૩ ॥

અર્પે જેમ હરમાં ભરાઈ બેસનારા બેંદરોને ગળી જાય છે, તેમ પૃથ્વી પણ યતુઓ સાથે ચડાઈ નહિ કરનાર રાજાને તથા વેદાધ્યયન માટે પ્રવાસ નહિ કરનાર બ્રાહ્મણને ગળી જાય છે. ૩ હે પુરુષ સિંહ રાજા ! તમારે પણ એ શુકાચાર્યના શ્લોકને હૃદયમાં સ્થાપી રાખવો યોગ્ય છે અને તેમાં કદાચ પ્રમાણવર્તીને સંધિ કરવા યોગ્યની સાથે તમે સંધિ કરો અને વિરોધ કરવા યોગ્ય સાથે વિરોધ કરો. ૪ રાજા, મંત્રી, મિત્ર, કૌશલ, દેશ, દુર્ગ અને સૈન્ય આ સાત રાજ્યનાં અંગો માંહેના એક અંગનું પણ જે પુરુષ અપ્રિય કરવા ઇચ્છે તે ભલે શુરુ હોય અથવા મિત્ર હોય તોપણ રાજાએ મારી જ નાખવા યોગ્ય છે. ૫ હે રાજેન્દ્ર ! એ રાજાધિકારના સંબંધમાં પૃથ્વરૂપિતા મતાને અનુસરી મરુત્ત રાજાએ એક પ્રાચીન શ્લોક કહ્યો છે : ૬

‘ગુરોરપ્યવલિપ્તસ્ય કાર્યાકાર્યમજાનતઃ ।

ઉત્પથં પ્રતિપન્નસ્ય દષ્ટ્વો ભવતિ શાશ્વતઃ ॥ ૭ ॥

શુરુ પણ ગર્વિષ્ઠ બની જઈને અવળા માર્ગને સ્વીકાર કરે અને કાર્યોકાર્યના વિવેકથી ભ્રષ્ટ થાય તો તેને શાશ્વત (અપ્રતિસમાધેય, પર્વતાદેહ આદિ) દંડ આપી શકાય છે. ૭ બાહુના યુદ્ધિમાન પુત્ર સગર રાજાએ પ્રજાઓને રંજનનાર પોતાના ‘અસમંજસ’ નામના પાટલી કુમાર પુત્રને નગરના લોકોનું હિત ઇચ્છીને ત્યજ દીધો હતો. ૮ હે રાજા ! સગર રાજાનો પાટલી કુમાર અસમંજસ નગરવાસીઓનાં બાળકોને પકડીને સરયૂ નદીમાં ડુબાડી દેતો હતો, તેથી એના પિતાએ તેને ધિક્ષારી કાઢીને દેશનિકાલની સજા કરી હતી. ૯ મહાતપસ્વી ઋષિ ઉદાલકે પણ બ્રાહ્મણોને ઠગનાર પોતાના પ્રિય પુત્ર શ્વેતકેતુનો ત્યાગ કરી દીધો હતો. ૧૦ પ્રજાઓનું રંજન કરવું, સત્યની રક્ષા કરવી અને વ્યવહારમાં સરળ રહેવું, એ જ રાજાઓનો સનાતન ધર્મ છે. ૧૧ જે રાજા કર લેવા માટે એકૂતવર્ગનાં નીપજેલાં અત્રોને ખેતરોમાં અટકાવી રાખી વૃષ્ટિ આદિથી બચાડતો નથી, બસબસ સમય થતાં જ નોકરોના પગારો ચૂકવી દે છે, નિત્ય પરાક્રમ કર્યો કરે છે, સત્યવચની હોય છે અને ક્ષમાશીલ હોય છે, તે રાજા શુભમાર્ગથી કદી બ્રષ્ટ થતો નથી. ૧૨ જે કોઈ પુરુષ માનસિક જન્ય કરનારો હોય છે, ક્રોધને વશ રાખનારો હોય છે, શાસ્ત્રીય વિષયોમાં નિઃસંકેહ હોય છે, ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ ચાર પુરુષાર્થોનું સેવન કરવામાં નિત્ય આસક્ત હોય છે અને પોતાનાં છિદ્રોને ઢાંકવામાં, પારકાં છિદ્રોને શોધી કાઢવામાં, પોતાનાં કુર્યોને શુભ રાખવામાં તથા રાજકીય વિચારોને શુભ રાખવામાં કુશળ હોય છે, તે પુરુષ રાજા થવાને યોગ્ય છે. રાજકીય વિચારોને શુભ ન રાખવા, એનાથી બીજાં રાજાઓને સંકટ નથી; અર્થાત્ શુભ વિચારો પ્રકટ થઈ જવાથી જ રાજાઓ પર સંકટ આવી પડે છે. ૧૩ ૧૪ વળી દરેક રાજાએ ચારે વર્ષોના ધર્મની રક્ષા કરવી ભેઈજો અને સર્વ વર્ષોમાં ધર્મચક્રરતા થતી અટકાવવી તે પણ રાજાઓનો સનાતન ધર્મ છે. ૧૫ તેમ જ રાજાએ પોતાના આસિવર્ગના માણસો વિના બીજા કોઈનો વિશ્વાસ કરવો નહિ,

તેમ વિશ્વાસપાત્ર એવા આસ માણસોનો પણ અત્યંત વિશ્વાસ કરવો નહિ અને* સંધિ, વિગ્રહ, યાન, આસન, સંશ્રય અને દ્વેધીભાવ, એ છ રાજ નીતિના શુભોનો તથા દોષોનો પોતાની જ બુદ્ધિ સાથે નિરંતર વિચાર કરવો.^{૧૬} જે રાજા શત્રુઓનાં છિદ્રોને જોનારો છે, ધર્મ, અર્થ અને કામરૂપ ત્રિવર્ગના તત્ત્વને જાણનારો છે અને છૂપા દ્રુતો મોકલીને શત્રુઓના અધિકારીઓને ગુપ્ત રીતે ફેડે છે, તે રાજા પ્રશંસાપાત્ર ગણાય છે.^{૧૭} વળી યમ અને કુબેરની પેઠે જે રાજા કોશને ધનથી ભરપૂર રાખે છે, પોતાના તથા શત્રુના અમાત્ય, રાજ્, દુર્ગ, કૌશ અને દંડ ઇત્યાદિ દશેતું ખરાખર જ્ઞાન મેળવીને બંને તરફની જો સમાનતા જાણવામાં આવે છે તો થાંત બેસી રહે છે, પોતાનામાં જો ન્યૂનતા જાણવામાં આવે છે તો વૃદ્ધિ કરે છે અને શત્રુમાં જો અધિકતા જાણવામાં આવે છે તો તેનો (શત્રુના અમાત્ય આદિ પાંચેનો) નાશ કરવા તત્પર થાય છે, તે રાજા ઉત્તમ કહેવાય છે.^{૧૮} હરકોઈ રાજાએ જેઓનું પોષણ ન થતું હોય તેવાઓને પોષવા જોઈએ, પોષ્યવર્ગના પોષણની દેખરેખ રાખવી જોઈએ, સુખનો દેખાવ પ્રસન્ન રાખવો જોઈએ. સુખને હસતું રાખી ભાષણ કરવું જોઈએ, વૃદ્ધીની સેવા કરવી જોઈએ, આળસને દૂર કરવું જોઈએ, અતિદુઃખ ન થવું જોઈએ, સત્યુપોનાં વર્તન તરફ બુદ્ધિને સ્થિર કરવી જોઈએ, પોતાના અનુચારીઓને સંતુષ્ટ રાખવા જોઈએ, સુંદર પોષાક પહેરીને દેખાવડા રહેવું જોઈએ, સત્યુપોના ધનને કઠી હરી લેવું ન જોઈએ અને હુકમ પુરોવાન ધન

* શત્રુ બળવાન હોય તો તેની સાથે મલાહ કરવી તે 'સંધિ' કહેવાય છે, શત્રુ સમાન બળવાળો હોય તો તેની સાથે લડાઈ જાડે કરવી તે 'વિગ્રહ' કહેવાય છે, શત્રુ નિર્બળ હોય તો તેની સાથે ચડાઈ કરીને તેના કિલ્લા વગેરેને ઘેરી લેવા તે 'યાન' કહેવાય છે, શત્રુના કરતાં પોતે જો નિર્બળ હોય તો તેની સાથે ચડાઈ ન કરતા કિલ્લામાં રહીને જ પોતાનું રક્ષણ કરવું તે 'આસન' કહેવાય છે, શત્રુના કરતાં પોતે જો નિર્બળ હોય તો શત્રુસેનામાં દાટકટ કરીને કાર્ય સાધી લેવું તે 'દ્વેધીભાવ' કહેવાય છે અને શત્રુ કરતા પોતે જો નિર્બળ હોય તો પોતાના મિત્ર વગેરેનો આશ્રય કરી સુદ કરવું તે 'સંશ્રય' કહેવાય છે.

—નીલકંઠ

હરી લઈ સત્યુપોને અર્પણ કરવું જોઈએ.^{૧૯-૨૧} વળી રાજાએ પોતે જ શત્રુઓને શિક્ષા કરવી, નિત્ય દાન આપવાં, મનને વશ રાખવું, સુંદર સાધનો રાખવાં, યોગ્ય સમયે ઇનામે વગેરે આપીને નોકરોની કદર કરવી, વૈભવો લોગવવા અને પોતાનું આસ્થિય શુદ્ધ રાખવું.^{૨૨} વળી સમૃદ્ધિસંપન્ન એવા રાજાએ જે પુરુષો શૂરા હોય, ભક્તિાનિક્ષ હોય, ખીલ્લોથી છેતરાય નહિ એવા હોય, કુળવાન હોય, નીરાગી હોય, સહાચારી હોય, ઉત્તમ મત્તુ-બેગીની સાથે સંબંધ રાખનારા હોય, અભિમાની હોય, ખીલ્લોનું અપમાન કરનારા ન હોય, વિદ્વાન હોય, લોકવ્યવહારને જાણનારા હોય, પરલોક તરફ દિષ્ટિ રાખનારા હોય, ધર્મમાં આસક્ત હોય, સફળશુભંપન્ન હોય અને આપત્તિના સમયે ધર્મવતી પેઠે ઝઠગ રહેનારા હોય, તેવા પુરુષોને પોતાના સહાયકો કરવા અને છત્રધારણ તથા આજ્ઞામાં જ માત્ર પોતાની અધિકતા રાખી તે સહાયક પુરુષોની સાથે સર્વ લોગવૈભવોમાં પોતે સમાન રીતે જ વર્તવું જોઈએ;^{૨૩-૨૫} એટલું જ નહિ પણ તે સહાયક પુરુષોની પ્રત્યક્ષ અથવા પરોક્ષ પોતાની વૃત્તિ સમાન જ રાખવી જોઈએ. આ પ્રમાણે વર્તન કરનારો રાજા આ લોકમાં ધી ઝેલ યામતો નથી.^{૨૬} જે રાજા સર્વના તરફ શંકાભરેલી દિષ્ટિથી જોનારો હોય છે, સર્વ કોઈને લૂંટી લેનારો હોય છે, વક્રપ્રકૃતિનો હોય છે અને લોભી હોય છે તે રાજાને તેના સેવકો જ છળકપટ કરીને સત્ત્વર મારી નાખે છે.^{૨૭} પરંતુ જે રાજા પ્રજાઓનું ચિત્ત આકર્ષવા માટે નિત્ય તત્પર રહે છે અને ધર્મિય વર્તનવાળો હોય છે તે રાજા કદાચ શત્રુઓના સપાટામાં સપડાઈ ગયો હોય તોપણ રાજ્યાસનથી બ્રહ્મ થતો નથી, પરંતુ ઊલટો સર્વતાઃ સત્તાવાન થઈ પડે છે.^{૨૮} તેમ જ કોઈ વિનાનો, વ્યસનોથી મુક્ત, સૌમ્ય, શિક્ષા કરનારો તથા ઇન્દ્રિયોને વશમાં રાખનારો રાજા હિમાલય પર્વતની પેઠે સર્વ પ્રબંધમાં વિશ્વાસપાત્ર થઈ પડે છે.^{૨૯} વળી જે રાજા બુદ્ધિમાન છે, દાનરૂપી શુભથી મુક્ત છે, શત્રુઓનાં છિદ્રો જોવામાં તત્પર છે, સુંદર દેખાવનો છે, સર્વ વર્ણોના ન્યાય-અન્યાયને જાણનારો છે, આરંભેલા કાર્યનો સત્ત્વર

ન્નત આજ્ઞાનર છે, કોષનો જય કરનાર છે, આદિતો-
નો અનુમદ કરનાર છે; ઉદાર મનનો છે, શાંત
મનુષ્યનો છે, ઉલોમી છે, ક્રિયાઓ કરવામાં ચૂંટા છે,
આત્મજ્ઞાપારદિત છે અને જેનાં આરભેલા કાર્યો
ફરી ફરી સંપૂર્ણ જેવામાં આવે છે તે રાજ્ય ઉત્તમ
મનુષ્ય છે. ૩૦-૩૨ પુત્રો જેમ પિતાના ઘરમાં નિર્ભય
ધર્મને વિચરે છે, તેમ જે રાજાના રાજ્યમાં
મનુષ્યો નિર્ભય ધર્મને વિચરે છે, તે રાજ્ય ઉત્તમ
કહેવાય છે. ૩૩ જે રાજાના રાજ્યમાં નગરવાસી અને
દેશવાસી મર્ગ મનુષ્યોના વૈભવે પ્રકટ રીતે જાણવા-
માં આવના હોય અને જે રાજાની પ્રજા નીતિ
ગાંધીનિને જાણનારી હોય, તે રાજ્ય ઉત્તમ કહેવાય
છે. ૩૪ વગી જેના રાજ્યમાં મનુષ્યો પોતપોતાનાં
કર્મોની આદર તત્પર રહેનારાં હોય, શરીર ઉપર
મનિ ગળનારા ન હોય, પરંતુ શરીરથી આધી
શકાના ધર્મ ઉપર પ્રીતિ રાખનારા હોય, વિધિપૂર્વક
પાતન કરતા હોય, રાજાના વશમાં રહેનારાં હોય,
કેળવવાલા હોય, અભ્યોગ્ય કલેશ કરવાના સ્વભાવ
થી મુક્ત હોય અને દાન આપવામાં પ્રીતિવાળાં
હોય તે જ રાજ્ય વાસ્તવિક રીતે 'રાજ' કહેવાય
છે. ૩૫-૩૬ વગી જેના રાજ્યમાં દુહ, કપટ, માયા કે
મત્સરને છેક અભાવ જ હોય છે, તે રાજાને સના-
તન ધર્મનો તાબ પ્રાપ્ત થાય છે જેમ અમરજું. ૩૭
અને જે રાજ્ય રાજધર્મના પંડિતોનો ચોખ્ખ સત્કાર
કરે છે, વીંછાઓનું દિન કરનારા શાસ્ત્રીય અર્થોમાં
આમદન રહે છે, માપુરોએ આચરેલા માર્ગમાં
અમન કરે છે અને દાનશીલ છે, તે રાજ્ય રાજ્ય કર-
વાને ચોખ્ખ મળે છે. ૩૮ તેમ જ જે રાજાના છુપા
દેવો નવા વિચારો મનુષ્ય હોય છતાં અદ્યુતાર્ય જેવા
જગુ છે અને તપાસ કરતા છતાં પણ શત્રુઓ
જેવાના ભેદને અમર શકતા નથી તે રાજ્ય રાજ્યને
ચોખ્ખ મળે છે. ૩૯ તે બસતરથી યુધિષ્ઠિરાજા!
પૂર્વ મદનમાં મુકાચાર્યે ગમચરિત કદા પછી
મનને ઉરેશીને એક શ્લોક આ પ્રમાણે કહ્યો છે: ૪૦
'રાજાને પ્રથમ મિન્દેન્ ત્વો માર્પા ત્વો ધનમ્ ।
રાજન્દમણિ મોરમ્ કુતો માર્પા કુતો ધનમ્ ॥
અર્થે કેહ મનુષ્યે પ્રથમ નો મારા રાજને
મનવા ભેદને અને પછી એ તથા ધન મેરવવા
નું ન હોય એ ભેદ; ૪૧-૪૨ જે દોહના ઉપર આરા

રાજનું જે રક્ષણ ન હોય તો શ્રી અને ધન પાસે
રહી જ ક્યાંથી રહે? ૪૩ માટે રાજ્યની ઇચ્છાવાળા
રાજાઓનો પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવું તે જ સનાતન
ધર્મ છે. એ સિવાય તેઓનો બીજો ધર્મ જ નથી;
કારણ કે પ્રજાઓનું રક્ષણ તે જ દોહાને ધારણ કરી
રાખે છે. ૪૪ એ વિષયમાં પ્રયેતાના પુત્ર ભગવાન
મનુષ્યે રાજધર્મને અનુસરતા બે શ્લોક કદા છે.
હે રાજેન્દ્ર! તે બંને શ્લોકો તમે એકાગ્ર ચિત્તથી
સંભળો: ૪૫

‘પહેતાનુ પુરુષો જહાદ્ મિત્રાં નાવમિવાર્ણવે ।
અપ્રવક્તારમાચાર્યમનવીપાનમૃત્વિજમ્ ॥ ૪૪ ॥
અરક્ષિતારં રાજાનં માર્પાં ચાપ્રિયવાદિનીમ્ ।
ગ્રામકામં ચ ગોપાલં વનકામં ચ નાપિતમ્ ॥ ૪૫ ॥

અસુદમાં ભાંગી પડેલી નાવનો જેમ ત્યાગ
કરી દેવો ભેદે છે, તેમ પુરુષે ઉપદેશ નહિ આપનાર
આચાર્યનો, વેદાધ્યયન નહિ કરનાર પ્રાદક્ષીનો, રક્ષણ
નહિ કરનાર રાજાનો, અપ્રિય બોલનારી પોતાની
ઓનો, ગામમાં વસવાની ઇચ્છાવાળા ગોવાળનો
તથા વનમાં વસવાની ઇચ્છાવાળા હનુમનનો ત્યાગ
કરી દેવો ભેદે છે; કારણ કે એ છયે જણા
પ્રજાઓનો અનર્થ કરનાર છે. ૪૪-૪૫

હવે શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વના રાજધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'રાજધર્મ'નો ઉપદેશ નામનો
અધ્યાય ૫૭મા સમાપ્ત

અધ્યાય ૫૮મો

અક્ષિત રાજધર્મ

॥ કીર્ત્ય હાસ ॥

જનને રાજધર્મોનાં તવનીતં યુધિષ્ઠિર ।

મૃદ્ધસનિર્હિ મગરાનુ ન્યાપ્યં ધન પ્રગ્લસતિ ॥ ૧ ॥

બીજા બોલ્યા: હે યુધિષ્ઠિરાજા! એ પ્રમાણે
જે તમને રાજધર્મોનો અર્થ તાર્કિક દ્વારા કહ્યો.
ભગવાન શ્રુદ્ધપતિ પણ એ કદા તેવા ન્યાયયુક્ત
ધર્મની પ્રશંસા કરે છે. એ સિવાય ભગવાન
વિશાલાક્ષ, મદાનપથી મુકાચાર્ય, મદનનેત્ર દેવ,
પ્રવેશના પુત્ર મનુ, ભગવાન ભરદવાજ અને શુનિ
ગોંગિરા વગેરે રાજાઓને તમનાં ધર્મશાસ્ત્રો
સ્વનાશ વેરપરંત્ર પ્રદાનિષ મદાપુરુષોએ

પ્રજાઓના રક્ષણને જ રાજાઓના મુખ્ય ધર્મ તરીકે કહેલ છે. હે ધાર્મિક શ્રેષ્ઠ! હે કમળ સમાન લાલ નેત્રવાળા યુધિષ્ઠિર! એ રક્ષાધર્મ કઈ યુક્તિથી આચરી શકાય છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૨-૪ છૂપા દ્રુતો રાખવા, પ્રકટ રીતે કામ કરનારા દ્રુતો રાખવા, યથાયોગ્ય સમયે સર્વ અધિકારીઓને પગાર આપી દેવા, મત્સરનો ત્યાગ કરવો, યુક્તિથી પ્રજાઓ પાસેથી પોતાનો રાજભાગ લેવો; પણ હમનનીતિનો ઉપયોગ કરી પ્રજાઓ પાસેથી કર ન લેવો, સત્પુરુષોનો સંપ્રદ કરવો, શૂરવીરતા કેળવવી, હઠાપણનો ઉપયોગ કરવો, સત્યતાભરેલો વ્યવહાર કરવો, પ્રજાઓનું હિત કરવું, સરળતાથી અથવા કૃતિલતાથી પણ શત્રુપક્ષમાં ફાટફૂટ કરવી, જૂનાં થયેલાં મકાનોનો પુનરુદ્ધાર કરવો, દુઃખી મનુષ્યોની માવજત રાખવી, યથાયોગ્ય સમયે શારીરિક અને આર્થિક દંડનો ઉપયોગ કરવો, સફળથી પુરુષોનો ત્યાગ ન કરવો, કુળવાનોનું પોષણ કરવું, સંપ્રદ કરવા યોગ્ય ધાન્યાદિ પદાર્થોનો સંપ્રદ કરવો, કેવળ સેવાબુદ્ધિ ધરાવનાર પુરુષોને પોતાની પાસે રાખવા, ક્ષેત્રોને નિત્ય હુઈથી પ્રકુંદલ રાખવા, પ્રજાઓની દેખરેખ રાખવી, હરકોઈ કાર્ય કરતી વેળા ખિન્ન થવું નહિ, કોશની (ભંડારની) વૃદ્ધિ થવી કરવી, નગરનું રક્ષણ કરવામાં સાવધ રહેવું, પહેરેગીરોનો પણ સંપૂર્ણ વિશ્વાસ ન રાખવો, વેપાર આદિનો લોભ ધતાવી શત્રુઓએ વશ કરેલા નગરના લોકોમાં મહિમાહિ ભેદ પડાવવો. શત્રુરાજની, તટસ્થ રાજની તથા મિત્રરાજની આંતરિક તપાસ રાખવી, પોતાના સેવકોને પણ અંદર અંદર ફેાડી ભેવા, પોતાના નગરની ચર્ચા પડે જ ભેવી, સેવકવર્ગનો વિશ્વાસ ન રાખવો, શત્રુનું પણ યોગ્ય સમયે આશ્વાસન કરવું, નીતિ અને ધર્મને અનુસરીને વર્તવું, નિત્ય પુરુષાર્થ કરતા રહેવું, શત્રુઓનું પણ અપમાન કરવું નહિ. અનાર્થ-હીન કર્મોનો ત્યાગ કરવો, આ સર્વ પ્રત્યક્ષણના સાધનો છે. ૫-૧૨ વળી યૃહસ્પતિએ રાજાઓને ઉદ્યોગી રહેવા માટે ખાસ ભાર દઈને કહ્યું છે; કારણ કે રાજધર્મનું મૂળ ઉદ્યોગ જ છે. તેના સંબંધમાં યૃહસ્પતિએ કહેલા શ્લોકો

તમે સાંભળો : ૧૩

‘ઉત્થાનેનામૃતં લબ્ધમુત્થાનેના મુરહતાઃ ।
ઉત્થાનેન મહેન્દ્રેણ શ્રેષ્ઠ્યં પ્રાપ્તં દિવીહ ચ ॥ ૧૪ ॥
ઉત્થાનવીરઃ પુરુષો વામ્બીરાનધિતિષ્ઠતિ ।
ઉત્થાનવીરાન્ વામ્બીરા રમયંત ઉપાસતે ॥ ૧૫ ॥
ઉત્થાનહીનો રાજા હિ બુદ્ધિમાનપિ નિત્યશઃ ।
પ્રથર્ષણીયઃ શત્રૂનાં મુજંગ દ્વ નિર્વિપઃ ॥ ૧૬ ॥

ઇંદ્રાદિક દેવતાઓએ પૂર્વે ઉદ્યોગ કરીને જ અમૃત મેળવ્યું હતું, ઉદ્યોગ કરીને જ તેઓએ અસુરોનો સંહાર કર્યો હતો અને મહેન્દ્રે ઉદ્યોગ કરીને જ સ્વર્ગલોકમાં તથા આ લોકમાં શ્રેષ્ઠ પ્રતિષ્ઠા મેળવી છે. ૧૪ વળી જે પુરુષ ઉદ્યોગ કરવામાં વીર છે, તે પુરુષ વાગ્વીર-વિદ્વાનોને પણ દબાવી શકે છે, એટલું જ નહિ પણ વાગ્વીર-વિદ્વાનો તેવા ઉદ્યોગ-વીર મહાપુરુષોને પોતાના વાણીવિદ્વાસથી રંજન કરતા ઉપાસે છે; ૧૫ નિત્ય ઉદ્યોગશૂન્ય રહેનારો રાજા બુદ્ધિમાન હોય તોપણ વિષ (ઝેર) વિનાનો સર્પ જેમ સર્વ લોકના અપમાનનું પાત્ર બને છે, તેમ શત્રુઓના અપમાનનું પાત્ર બને છે. ૧૬ વળી બળવાન રાજાએ પોતાના હુબળા શત્રુનું પંજુ અપમાન કરવું નહિ. તેને તુરંચ ગણી કાઢી તેની ઉપેક્ષા કરવી નહિ; કારણ કે અશિનો નાનો તણખો પણ બાળી શકે છે અને થોડું ઝેર પણ મનુષ્યનાં પ્રાણ લે છે. ૧૭ હાથી, ઘોડા, રથ અને પાચકળ એ માંદો એક જ અંગથી બે શત્રુ સંપન્ન હોય છે તો કિલ્લાનો આશ્રય કરી, મહાસમૃદ્ધિમાન એવા રાજાના હેથને પણ રંભડી શકે છે. ૧૮ રાજાનું એકતંત્ર્ય છે કે, પોતાનું જે કોઈ યથાર્થ શુભ વચન, શત્રુઓનો પરાજય કરવા માટે કરેલો સેનાસંપ્રદ, તેવા કોઈ કારણને અંગે પોતાના હૃદયમાં જે કંઈ કપટ હોય તથા શત્રુઓ પર વિજય મેળવવા માટે પોતે તેવું જે કોઈ નીચ કામ કર્યું હોય તે સર્વનું પ્રજાઓની પાસે પોતાની સરળતા દેખાડીને ગોપન કરવું ભેઈએ અને લોકોનું ઐક્ય-સંગઠન કરવા માટે તેવી ધાર્મિક ક્રિયાઓનું આચરણ કરવું ભેઈએ; ૧૯-૨૦ કારણ કે રાજ્ય એ અતિ મહાન તંત્ર છે. ફર પુરુષો તે રાજ્યતંત્રને ચલાવી શકતા નથી, તેમ એ તંત્ર ચલાવવામાં ઘણો જ પરિશ્રમ પડેલો

હોવાથી કોમળ પ્રકૃતિનો પુરુષ તેના ભારને વહી શકતો નથી.^{૨૧} વળી રાજ્ય એ સર્વનો લોભ્ય પદાર્થ છે, જેથી દેવળ સરળતાના શુભનો આશ્રય કરવાથી તેનું રક્ષણ કરી શકાતું નથી, માટે હે યુધિષ્ઠિર ! તમારે સરળતા અને કઠોરતા, એ બન્ને શુભોથી મિશ્રવૃત્તિનો આશ્રય કરીને વર્તન કરવું.^{૨૨} જો કે એ રીતે વર્તન કરી પ્રજાઓનું રક્ષણ કરનારા રાજાને ઘણું સંકટો વેઠવાં પડે છે; તોપણ એમ વર્તવાથી રાજાને મહાન ધર્મનો લાભ થાય છે અને પૂર્વજાગતા રાજાઓ એ માર્ગે જ વર્ત્યા છે.^{૨૩} હે કુરુગ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર ! આ તો મેં તમારી પાસે રાજધર્મોના એક લેશ માત્રનું જ વર્ણન કરી બતાવ્યું છે, છતાં એમાં તમને જે કંઈ સંદેહ થતો હોય, તે વિષે મને ફરી પૂછો.^{૨૪}

વૈશંપાયન કહ્યું : હે જનમેજય ! ભીષ્મે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ભગવાન વ્યાસ, દેવરથાન, અરમા, શ્રીકૃષ્ણ, કૃપાચાર્ય, સાત્યકિ તથા સંજય હર્ષથી પ્રહુલ્લ યથેલાં મુખે વડે ‘વાહ, વાહ, વાહ, વાહ’ એમ કહીને મહાન ધર્મવેત્તા પુરુષવ્યાસ ભીષ્મની તુલિ કરવા લાગ્યા.^{૨૫} તે પછી કુરુમહારાજ યુધિષ્ઠિર હીનચિત્ત થઈને પોતાનાં અશ્રુભરેલાં બન્ને નેત્રો વડે ભીષ્મના ચરણને સ્પર્શ કરી બોલ્યા કે, ‘હે પિતામહ ! મારા સંદેહ વિષે હવે હું આવતી કાલે આપને પૂછીશ; કારણ કે ભગવાન સૂર્યદેવ પૃથ્વીના રસનું પાન કરીને અસ્ત પામવાની તૈયારી પર છે.’^{૨૬} આમ કહીને યુધિષ્ઠિર, શ્રીકૃષ્ણ અને કૃપાચાર્ય વગેરેએ સર્વ પ્રાર્થણાને વંદન કર્યું તથા ગંગાપુત્ર ભીષ્મની પ્રદક્ષિણા કરી પોતપોતાના રથોમાં બેઠા.^{૨૭} પછી દ્વપદ્વી નદીના તટ પર જઈને તેઓએ સ્નાનાદિક ઉદક્રિયાઓ. વિધિ-પૂર્વક સંધ્યાવંદન તથા જપાદિક મંગલ કર્યો કર્યો ને તે કર્યો પછી શત્રુતાપન તે રાજાએ હસ્તિના-પુરમાં દાખલ થયાં.^{૩૦}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તર ત્રીસમ્પર્કમાં નામનો

અધ્યાય ૫૮ એ સમાપ્ત

અધ્યાય ૫૯મો

રાજા અને રાજ્યખંધારણનો કાળ

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

તતઃ કલ્યં સમુત્થાય કૃતપૂર્વાહ્ણિકક્રિયાઃ ।

યયુસ્તે નગરાકારૈ રથૈઃ પાંદવપાદવાઃ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયન કહ્યું : હે જનમેજય ! તે પછી બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળમાં બીડીને પાંદવોએ તથા યાદવોએ દિવસના પૂર્વભાગને લગતી સર્વ સ્નાનસંધ્યાદિક નિત્યક્રિયાઓ કરી અને પછી નગર સમાન દેખાવના રથોમાં બેસીને તેઓ ભીષ્મ પાસે જવા નીકળ્યા.^૧ હે નિર્દોષ રાજા ! જોતજોતામાં તેઓ કુરુક્ષેત્રમાં પોઢેલા ભીષ્મની પાસે આવી પહોંચ્યા અને ત્યાં આવીને તેઓએ રથીગ્રેષ્ઠ ગંગાપુત્ર ભીષ્મને રાત્રિની સુખાકારીના પ્રશ્નો પૂછ્યા. વ્યાસાદિક મહર્ષિઓને વંદન કર્યું અને પછી તેઓનું અભિનંદન સ્વીકારી, ભીષ્મની ચોતરફ વીંટાઈને તેમની સમીપ તેઓ બેઠા.^૨ પછી મહાતેજસ્વી ધર્મરાજ યુધિષ્ઠિર વિધિપૂર્વક ભીષ્મની પૂજા કરી બે હાથ જોડીને બોલ્યા.^૩

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે શત્રુતાપન ભરતવંશી રાજા ! આ જગતમાં ‘રાજા’ એવો શબ્દ જે પ્રસિદ્ધ થયો છે તે કેવી રીતે ઉત્પત્ત થયો તે મને કહો.^૪ મને આશ્ચર્ય થાય છે કે, જે એક પુરુષને બીજા સર્વ મનુષ્યોની પેઠે ભુજા, હાથ અને કંઠ સમાન છે; ઇંદ્રિયો, બુદ્ધિ અને આત્મા સરખાં છે; સુખ તથા દુઃખ પણ સર્વની સમાન છે; પીઠ, સુખ ઉદર, વીર્ય, હાડકાં, મલ્લ, માંસ અને રુધિર પણ બીજાના જેવાં છે; નિઃશ્વાસ અને ઉચ્છવાસ પણ સર્વના જેવો છે; પ્રાણ તથા શરીર પણ અન્યના સમાન છે તેમ જ જન્મ અને મરણ પણ બીજાઓની પેઠે સરખું જ છે, આ રીતે મનુષ્યોના સર્વ શુભોની સમાનતા ધરાવનારો તે રાજા શબ્દવાચ્ય એક જ પુરુષ જગતમાં હોના મહાબુદ્ધિમાન અને શૂર પુરુષોની ઉપર પણ પોતાનો અધિકાર કેમ ચલાવી રહ્યો છે ?^૫ તે એકલો શૂરવીર અને આર્યપુરુષોથી ભરેલી સમગ્ર પૃથ્વીનું કેમ રક્ષણ કરે છે ? અને શા માટે જગતના સર્વ લોકો તેની જ કૃપા મેળવવાની

ઈચ્છા રાખે છે? વળી એ પણ નિશ્ચય જોવામાં આવે છે કે, ‘રાજા’ શબ્દને ધારણ કરનારા તે એક જ પુરુષની પ્રસન્નતાથી આપું વિશ્વ પ્રસન્ન થાય છે અને તેની એકની વ્યાકુળતાથી સમગ્ર જગત વ્યાકુળ થઈ જાય છે, તે શું? હે વક્ત્રાઓમાં શ્રેષ્ઠ ભરતવંશના મહાપુરુષ! તે ‘રાજા’ શબ્દની ઉત્પત્તિના સંબંધમાં જે ચથાર્થ તરવ રહેલું હોય તે સાંભળવાની મને ઇચ્છા છે, માટે તે જ મને કહો. ^{૧૧} હે રાજા! માત્ર એક જ પુરુષને આપું જગત દેવની પેઠે નમે છે, તેમાં કંઈ અલ્પ કારણ નહિ હોય. ^{૧૨}

ભીષ્મ યોદ્ધા : હે પુરુષવ્યાઘ્ર રાજા! પૂર્વે સત્યયુગના સમયમાં રાજ્યની જે રીતે ઉત્પત્તિ થઈ હતી તે સર્વ હું તમને સંપૂર્ણ કહું છું, તમે સાવધાન થઈને સાંભળો. ^{૧૩} તે સમયે-સત્યયુગમાં રાજ્ય ન હતું, રાજ્ય ન હતો, દંડ ન હતો અને દંડને પાત્ર કોઈ મનુષ્ય પણ ન હતો. માત્ર ધર્મને અનુસરીને જ સર્વ પ્રજાઓ પરસ્પર રક્ષણ કરતી હતી. ^{૧૪} હે ભારત! તે સમયના મનુષ્યોએ ધર્મપૂર્વક વર્તીને એ પ્રમાણે ઘણા કાળ સુધી અન્યોન્યનું રક્ષણ કર્યું; પરંતુ આખરે એ રીતે રક્ષણ કરવામાં તેઓને ઘણો જ પરિશ્રમ પડવા લાગ્યો અને પછી તેઓમાં મોહ દાખલ થયો. ^{૧૫} હે મનુષ્યશ્રેષ્ઠ! આમ જ્યારે તેઓ મોહવશ થઈ ગયા ત્યારે તેઓના જ્ઞાનનો લોપ થઈ ગયો અને જ્ઞાનનો લોપ થવાથી તેઓનો ધર્મ પણ નાશ પાડ્યો. ^{૧૬} હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા! એ રીતે જ્ઞાનનો લોપ થતાં મોહાધીન થયેલા તે કાળના મનુષ્યો અનુક્રમે લોભના સપાટામાં પણ સપડાયા. ^{૧૭} અને પછી તો પોતાને નહિ મળેલી વસ્તુના લોભને અધીન થઈ તે વસ્તુ મેળવવાની ઇચ્છા કરવા લાગ્યા. જેથી હે રાજા! તેઓનામાં ‘કામ’ નામના બીજ શનુએ પણ પ્રવેશ કરી દીધો. ^{૧૮} આમ જેવા તેઓ કામાધીન થયા કે તુરંત જ કામજન્ય ‘રાજ’ નામના શનુએ તેઓનો સ્પર્શ કર્યો અને પછી તો હે યુધિષ્ઠિર! રાગાધીન થયેલા તે મનુષ્યો કાર્યકાર્યના વિવેકથી બ્રહ્મ જ બની ગયા; ^{૧૯} એટલું જ નહિ પરંતુ શું ગમન કરવા યોગ્ય છે, શું ગમન કરવા યોગ્ય નથી; શું બોલવા યોગ્ય છે, શું બોલવા યોગ્ય નથી;

શું ભક્ષણ કરવા યોગ્ય છે, શું ભક્ષણ કરવા યોગ્ય નથી અને શું કરવાથી દોષ લાગે છે તથા શું કરવાથી દોષ નથી લાગતો-એ સંબંધનું પણ તેઓને જ્ઞાન રહ્યું નહિ. ^{૨૦} આવો જ્ઞાનવિપ્લવ થયો એટલે મનુષ્યલોકમાંથી વેદનો નાશ થઈ ગયો અને વેદનો નાશ થયો કે તુરંત હે રાજા! તેના અંગભૂત યજ્ઞાદિ ધર્મનો પણ છેક લોપ થઈ ગયો. ^{૨૧} હે પુરુષ સિંહ! એ રીતે વેદનો તથા યજ્ઞાદિ ધર્મનો લોપ થતાં દેવોમાં ભયપેસારો થયો. ત્રાસ પામી જઈને તેઓ બ્રહ્મદેવને શરણે ગયા. ^{૨૨} લોકોના પિતા-મહા ભગવાન બ્રહ્મદેવને સ્તુતિ દ્વારા પ્રસન્ન કરી દુઃખના વેગથી હાવરાખાવરા બની ગયેલા તે દેવો એ હાથ બેડીને તેમને કહેવા લાગ્યા કે, ^{૨૩} ‘હે ભગવન! મનુષ્યલોકમાં રહેલો સનાતન કાળનો વેદ આજે નષ્ટપ્રાય થઈ ગયો છે. સર્વે સ્થળે લોભ, મોહ આદિ દુષ્ટ ભાવોનું પ્રાબલ્ય વધી પડ્યું છે, જેથી અમે ભયચક્ત બની ગયા છીએ. ^{૨૪} હે જગતના નિયંતા! વેદનો વિનાશ થવાથી યજ્ઞાદિ ધર્મનો છેક લોપ થઈ ગયો છે અને તેથી હે ત્રિભુવને-શ્વર! અમે મનુષ્યની સમાનતામાં આવી પડ્યા છીએ-અર્થાત્ સ્વાહા આદિનો અભાવ થઈ જવાથી અમે ક્ષીણ થઈ ગયા છીએ-મનુષ્યોની પેઠે મરણ-ધર્મની અણી પર આવી પડ્યા છીએ. ^{૨૫} આ વેદ-ધર્મના નાશની પહેલાં યજ્ઞ કરનારા મનુષ્યો અગ્નિમાં હવિષ્ધોરણો કરીને બિર્ધવૃષ્ટિ કરતા હતા અને અમે ઉપરથી જળવૃષ્ટિ કરીને અન્નાદિ નિપજાવતા હતા, જેથી અમારું અને તેઓનું સારી રીતે પોષણ થતું હતું; પરંતુ હાલના સમયમાં તો યજ્ઞાદિ ક્રિયાઓ બંધ પડી ગયેલી હોવાથી અમે સંશયમાં આવી પડ્યા છીએ-અન્નપુષ્ટિ નહિ હોવાથી મરણ-શરણ થઈ ગયા છીએ; ^{૨૬} માટે હે પિતામહ! આ સ્થિતિમાં અમારું શું કરવાથી કલ્યાણ થાય, તેનો તમે વિચાર કરો અને જે કરવાથી તમારા પ્રભાવથી પ્રાપ્ત થયેલાં અમારાં ઐશ્વર્યોનો વિનાશ ન થઈ જાય, તે તમે કરો. ^{૨૭} સ્વયંજી ભગવાન બ્રહ્મદેવની દેવોએ એ પ્રમાણે જ્યારે પ્રાર્થના કરી, ત્યારે તેમણે કહ્યું કે, ‘હે દેવો! આમ ભયભીત ન બનો; હું તમારા કલ્યાણ માટેનો જરૂર વિચાર કરીશ.’ ^{૨૮} દેવોને આવું સાંત્વન આપ્યા પછી

ભગવાન બ્રહ્મદેવે પોતાની બુદ્ધિના બળથી એક લાખ અધ્યાયનું નીતિશાસ્ત્ર તૈયાર કર્યું કે જે શાસ્ત્રમાં ધર્મ, અર્થ અને કામ એ વિષ્ણુ ત્રિવર્ગનું સંપૂર્ણ વર્ણન છે. વળી ચોથા પુરુષાર્થ મોક્ષનું પણ ભિન્ન ભિન્ન ઉદ્દેશ પરત્વે અને ભિન્ન ભિન્ન સર્વાદિ શુભોના અધિકારી પરત્વે વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. ૨૯૧૩૦ તથા પૂર્વોક્ત ત્રિવર્ગથી ભિન્ન મોક્ષોના જ ત્રિવર્ગ તેમાં વર્ણવે છે કે જે ત્રિવર્ગમાં સર્વ, રજ અને તમનો સમાવેશ થઈ જાય છે. વળી તે ઉપરાંત હંડગ્રન્થ ત્રિવર્ગ*રથાન, વૃદ્ધિ અને ક્ષયનું પણ તેમાં વર્ણન કરેલું છે; ૩૧ તેમ જ ચિત્ત, દેશ, કાળ, ઉપાય, કૃત્ય અને સહાય આ છ નીતિ જન્ય શુભોનું તે શાસ્ત્રમાં બ્રહ્મદેવે વર્ણન કર્યું છે. ૩૨ હે ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર! બ્રહ્મદેવે રચેલા એ લક્ષ અધ્યાયના શાસ્ત્રમાં કર્મકાંડનું, જ્ઞાનકાંડનું, ભૂતિકાકાંડનું (ખેતીવાડી, વ્યાપારોજગાર વિષેનું), હંડનીતિ(પાલનવિદ્યા)નું તથા બીજી ઘણી વિદ્યાઓનું કથન કરવામાં આવ્યું છે. ૩૩ વળી અંદર અંદર ફાટફૂટ થવાની શંકાથી મંત્રીઓની ખાનગી તપાસ રાખવા માટે, શુભ ફૂતો રાખવા માટે, રાજપુત્રનાં લક્ષણો જાણવા માટે, બ્રહ્મચારી આદિનો વેશ ધારણ કરનારા છુપા બસૂસો રાખવા માટે, એક એક રથાને જુદા જુદા ત્રણ ત્રણ વેશો ધારણ કરનાર ચાલાક શુભ ફૂતો એકઠા કરવા માટે, સામ, જાન, કંઈ, ભેદ અને ઉપેક્ષા એ ચાંચ ઉપાયોનું યોજન કરવા માટે એ શાસ્ત્રમાં વિસ્તારથી વર્ણન

* રાજકીય હંડના બળથી જ વેપારીઓના વેપારનું રથાન નિર્વિમતાવાળું થાય છે અર્થાત વેપારસ્થિતિનું બંધારણ મજબૂત થાય છે હંડના બળથી જ તપસ્વીઓનાં તપની જદિ થાય છે અને હંડના બળથી જ પ્રજાઓમાંથી ચોરફંટારોઓનો ક્ષય થાય છે; માટે રથાન, વૃદ્ધિ અને ક્ષય એ હંડગ્રન્થ ત્રિવર્ગ છે.

* નીતિના બળથી પ્રજાઓનું ચિત્ત અવ્યવસ્થિત હોય તોપણ વ્યવસ્થિત અને શાંત થાય છે; દેશની ગર્ઈ જનની પાપમાત્રી થઈ ગઈ હોય તોપણ આગાદી થાય છે; કળિયુગ આવેનો હોય તોપણ સત્યયુગનું વાતાવરણ પ્રકટ થાય છે; મર્ત્ય માંવેનો પણ અનુકૂળ થઈ પડે છે અને કાંઈસાધક કારણો તથા મિત્ર આદિ સંપાદકો ચોર મમયે આવી મળે છે. આ હમે નીતિજન્ય ગુરુ; નું અભદેવના નીતિશાસ્ત્રમાં વર્ણન છે.

કરેલું છે. ૩૪, ૩૫ વળી બ્રહ્મદેવે પણ પોતાના એ શાસ્ત્રમાં સર્વ પ્રકારના રાજ્ય સંબંધી શુભ વિચારોનું, શત્રુઓમાં ફાટફૂટ કરવા માટેના ઉપાયોનું, તે ઉપાયોમાં પડનારા વિભ્રમોનું, રાજકીય વિચારોની સિદ્ધિ, અસિદ્ધિ તથા ફળનું ઉત્તમ, મધ્યમ અને અધમ એ ત્રણ પ્રકારની સંધિનું અને ભય, સત્કાર તથા દ્રવ્યદાન કરીને કરવામાં આવતી સંધિનું સંપૂર્ણ વર્ણન કરેલું છે. ૩૬, ૩૭ તે ઉપરાંત શત્રુ સામે ચડાઈ લઈ જવાના ચાર* સમયો ધર્મ, અર્થ અને કામ એ ત્રિવર્ગનો વિસ્તાર, ધાર્મિક, આર્થિક અને આસુરી* વિજય, તથા ઉત્તમ, મધ્યમ અને અધમ એવા ભેદથી અમાત્ય, રાષ્ટ્ર, હુર્ગ, બળ અને ક્રોશ એ પાંચેનાં લક્ષણો એ શાસ્ત્રમાં સમથ વર્ણવેલાં છે. ૩૮, ૩૯ તેમ જ અનેક પ્રકારની પ્રકટ સેનાઓ રાખવા વિષે, આઠ પ્રકારની શુભ સેનાઓ રાખવા વિષે; રથો, હાથીઓ, ઘોડાઓ અને પાળાઓ એકઠા કરવા વિષે, કેવા માણસોને વેઠે પકડી જવા તે વિષે, નૌકાબળ જમાવવા વિષે, અનુચરો રાખવા વિષે તથા રાજ્યના ખર્ચથી ધર્મોપદેશકો રાખવા વિષે, એ શાસ્ત્રમાં સંપૂર્ણ વર્ણન કરેલું છે. ૪૦, ૪૧ હે કુરુવંશી રાજા! પૂર્વોક્ત સૈન્યનાં આઠ પ્રકટ ગંગો, વીંછી, સર્પ આદિ જંગમ વિષ, સોમક વગેરે રથાવર વિષ, વૃક્ષાદિકમાં છાંટી દેવાનાં ઝેરી ચૂર્ણો, લોબનમાં નાખી દેવાનાં ઝેરી ચૂર્ણો, અનેક પ્રકારનાં મારણુભરણુ વગેરેના આભિચારિક પ્રયોગો તથા શત્રુ, મિત્ર અને તટસ્થ મત્રુઓનાં લક્ષણો પણ એ બ્રહ્મદેવના શાસ્ત્રમાં વર્ણવ્યાં છે. ૪૨, ૪૩ તે ઉપરાંત શ્રદ્ધનક્ષત્રાદિના માર્ગનાં કુળો, ચોરાશી પ્રકારના પૃથ્વીના શુભો, મંત્રત્ર્યંત્રાદિકથી પોતાનું રક્ષણ, આશ્વાસન, જુદાં જુદાં કારખાનાંઓની દેખરેખ, પોતાના માણસો, હાથીઓ, રથો અને ઘોડાઓને દંડ તથા પુટ કરવાના તરેહ તરેહના ઉપાયો, ચક્રચૂડ, કૌંચચૂડ વગેરે ભિન્ન ભિન્ન

* પોતાના મિત્ર રાજ્યના અબુદયના સમયે, પોતાના ખજાનામાં ધનનો સાંઘો સંગ્રહ થઈ ગયો હોય તે સમયે, શત્રુના મિત્રનો નાશ થયો હોય તે સમયે તથા શત્રુના ખજાનામાં ધન ખૂટી પડતું હોય તે સમયે શત્રુના પર ચડાઈ કરવા માટે શાસ્ત્રકારો કહે છે.

—નીલકંઠ
* પ્રથમ સામિકપર્વમાં વર્ણવેલો છે તે.

બૃહદ્રથનાઓ, ભત્રાત્રીના યુદ્ધોની કુશળતા, આકાશમાં થનારા અહંબુદ્ધ તથા ધૂમકેતુ આદિ ઉત્પાતો, ઉત્કાષ્ઠાત અને ભૂમિકથ આદિ નિપાતો, ઉત્તમ પ્રકારના યુદ્ધો, સમયને અનુસરી યુદ્ધમાથી કરેલું પલાયન, શત્રુને તીક્ષ્ણ કરવાના પ્રકારો તથા હે ભરતશ્રેષ્ઠ! સામર્થ્યનું અને ચક્ર વ્યવસ્થા વર્તનનું જ્ઞાન એ નીતિશાસ્ત્રમાં દર્શાવેલ છે. ૪૪-૪૫ તેમ જ હે પાંડવ! સૈન્યને સકટમાં આવી પડેલું ભેદ શા પગલા દેવા તે વિષે, સૈન્યને ઉત્સાહિત કરવા વિષે, પીડા તથા આપત્તિના સમયે તેને અનુસરતું વર્તન રાખવા વિષે, પાંચદળવિદ્યા વિષે, મત્રેલુ નગારું આપોઆપ જ્યારે વાગવા માટે ત્યારે શત્રુ સામે ચડાઈ કરવા વિષે, પોતાની પતાકા દેખાડીને તથા મોહજનક મત્રો સંભળાવીને શત્રુને ગભરાવી નાખવા વિષે, ચોરો દ્વારા તથા જગલમાં ભટકનારા ભયંકર ભિંટલો દ્વારા શત્રુના રાજ્યમાં પીડા કરવા વિષે, આગ લગાડનારા, ઝેર આપનારા તથા પ્રતિમા (પ્રતિબિંબ અથવા પ્રતિભૂતિ કે છબી) પાડનારા પુરુષો દ્વારા શત્રુના રાજ્યમાં પીડા કરવા વિષે અને શત્રુના સેનાપતિઓને ફેડીને શત્રુએ સંઘ કંઈલા ધાન્યાદિકનો નાશ કરી નાખીને મત્ર, તંત્ર, ઔષધિ વગેરેના પ્રયોગથી શત્રુઓના હાથીઓને હૃષિત અથવા રોગી કરી નાખીને તથા શત્રુના ભક્ત માણસને વશ કરીને અથવા તેને પોતાના પર વિશ્વાસ બેસાડીને પણ શત્રુના હેશને પાંચમાલ કરવા વિષે એ શાસ્ત્રમાં કહેવામાં આવ્યું છે ૪૭-૫૦ વળી સાત અગવાળા રાજ્યની વૃદ્ધિ, ક્ષય તથા સમસ્થિતિનું સ્વરૂપ, હૃતોના સામર્થ્યના યોગથી પોતાના રાજ્યની કેવી રીતે વૃદ્ધિ કરવી અને શત્રુ, મધ્યસ્થ તથા મિત્ર કેને બચાવવા, તેનું પણ તે શાસ્ત્રમાં વિસ્તારથી વર્ણન છે. બળવાન શત્રુઓને કેવી રીતે દબાવી દેવા, તેઓના પર કેવી રીતે છાપો મારવો, અતિ સૂક્ષ્મ વ્યવહારમાં કેવી રીતે વર્તવું, ખલ પુરુષોનું ઉન્મૂલન કેવી રીતે કરવું, મહુવિદ્યા તથા કસરતવિદ્યાનો કયા ઉપયોગ કરવો, સૈનિકોને શસ્ત્રો વાપરવા માટે કઈ ભત્રાનું શિક્ષણ આપવું, કેવા મનુષ્યને દાન આપવું, દ્રવ્યોના સંઘ કયા ઉપાયે કરવો, પોષણ નહિ પામનારનું કેવી રીતે પોષણ કરવું, પોષણ મામતા પોષ્યવર્ગની

કેવી રીતે દેખરેખ રાખવી, યોગ્ય સમયે દ્રવ્યદાન કયા કરવું, વ્યસનોમાં અત્યંત આસક્ત શા માટે ન થવું, રાજના શુભો કેવા હોવા ભેદએ, સેના પતિમાં કેવા શુભો હોવા ભેદએ, ધર્મ, અર્થ તથા કામનું મૂળ કારણ શું, તે ત્રિવર્ગના દોષો અને શુભો કેવી રીતે બચાવવા, અનેક પ્રકારના દુરાચારોનું શું ફળ છે, પોતાના અનુયાયીઓની આજીવિકા કેવી રીતે બાંધી આપવી, સર્વ કોઈના પર શા માટે વિશ્વાસ ન રાખવો ભેદએ, પ્રમાદનો કેવી રીતે ત્યાગ કરવો, નહિ મળેલું કેવી રીતે મેળવવું, મળેલાની કેવી રીતે વૃદ્ધિ કરવી, વૃદ્ધિ પામેલા ધનનું વિધિપૂર્વક સુપાત્રોને કેવી રીતે દાન કરી દેવું, ધર્મને માટે કેવાને દાન આપવું, કામ્યદાન કયે સ્થળે આપવું તથા સડસમયે દાન આપીને કેમ છૂટી જવું, તે વિષેના સર્વ સમાધાનો એ શાસ્ત્રમાં દર્શાવ્યા છે, ૫૧-૫૮ તેમ જ હે કુરુશ્રેષ્ઠ! કોષથી તથા કામથી થનારા દસ ઉંચ વ્યસનો એ નીતિ શાસ્ત્રમાં વર્ણવ્યા છે. ૫૯ હે ભરતશ્રેષ્ઠ! મૃગયા, જુગાર, મદિરાપાન તથા સ્ત્રીસેવન એ ચાર કામજન્ય ઉંચ વ્યસનો છે તથા વાણીની કઠોરતા, મારામારી, મનનો અસચમ તથા બીજાઓનું આર્થિક તુકસાન કરવું તે કોષજન્ય ઉંચ વ્યસનો છે, એમ કેટલાએક આચાર્યોએ તથા બ્રહ્મદેવે પોતે પણ કહેવું છે ૧૦ વળી વિવિધ ભત્રાના ચત્રો વિષે, તે ચત્રોને બનાવવાની ભિન્ન ભિન્ન ક્રિયાઓ વિષે, બીજાઓની લરકરી સહાય લઈને શત્રુના હેશને પાંચમાલ કરવા વિષે, શત્રુના પર અકસ્માત ધસારો લઈ જવા માટે, શત્રુના રાજમહેલોને તથા વૃક્ષોને જમીનદોસ્ત કેમ કરવા તે વિષે, તેના જીર્ણ દેવાલયોનો નાશ કરવા વિષે, તેની જેતીવાડીના ફળની લૂટ કરવા વિષે, પોતાની જેતીવાડીના ફળનું રક્ષણ કરવાની આજ્ઞા કરવા વિષે, લડાયક સાધનો એકઠા કરવા વિષે તથા કવચ વગેરે બનાવવાની યુક્તિઓ વિષે બ્રહ્મદેવના શાસ્ત્રમાં વર્ણન આપેલું છે. ૧૧-૧૩ તે ઉપરાંત ઢોલ, નગારા, ચંપો તથા ભેરીઓ વગેરે વાદ્યો તૈયાર કરવાની યુક્તિઓ માટે, મણિઓ, પથ્થરો, પૃથ્વી, વસ્ત્રો, દાસદામીઓ તથા સુવર્ણ, એ છ દ્રવ્યોનો નાશ કરવા માટે, જીતીને મેળવેલા રાજ્યોમાં શાંતિ સ્થાપવા માટે, સત્પુરુષોનું પૂજન કરવા માટે,

વિદ્વાનોની સાથે એકતા રાખવા માટે, દાનવિધિનું તથા હોમવિધિનું જ્ઞાન સંપાદન કરવા માટે, સુવર્ણ (સોનું) આદિ મંગલ પદાર્થોનો સ્પર્શ કરવા વિષે, શરીર પર અવતારો ધારણ કરવાની રીતિઓ વિષે, કેવા આહારની યોજના કરવી તે વિષે, નિત્ય આસ્તિકતા રાખવા માટે રાજાએ એકવાએ ષષ્ટ કેવા ઉદ્યોગો કરવા જોઈએ તેના પ્રકારો વિષે, સત્ય ભાષણ વિષે, મધુર વાણી બોલવા વિષે, ઉત્સવોના તથા સમાજોના કર્તવ્યો વિષે, ધર્મરોપણ આદિ ગૃહકૃત્યો કરવા વિષે, મનુષ્યોના એકત્ર થવાના ચોટા વગેરે સ્થાનોમા અર્ચાતી રાજકીય વાતોનું પ્રત્યક્ષ અથવા પરોક્ષ શ્રવણ કરવા વિષે અને હે ભરત સિંહ રાજા ! પોતાના અનુચરોના વર્તનની દેખ રેખ રાખવા વિષે એ નીતિશાસ્ત્રમા હયન ઠરવામા આવ્યું છે ૧૪-૧૮ બ્રહ્મણેને શિક્ષા નહિ કરવા માટે તેઓને યુક્તિપૂર્વક શિક્ષા કરવા માટે, પોતાના નોકરચાહરોને જાતિ અને શુણ્ણના પ્રમાણમા માન્ય અધિકારો આપવા માટે, નાગરિકોના રક્ષણ માટે, પોતાના રાજ્યની વૃદ્ધિ માટે, ચાર દિશાના ચાર યતુરાજા, ચાર મિનરાજા તથા ચાર તટસ્થ રાજા એમ બધા મળીને બાર રાજાઓના મહા નો મધ્યસ્થ જિગીયુ રાજાએ વિચાર કરવા માટે, વૈ કથાશ્રમા દર્શાવેના શૌચ, અભ્યગ્ર આદિ બોતેર શરીરસજ્જારો કરવા માટે અને દેશ ના, કુળના તથા જાતિના ક્ષેત્રો માટે બ્રહ્મદેવતા એ નીતિશાસ્ત્રમા સંપૂર્ણ વર્ણન કરવામા આવ્યું છે ૧૯-૨૧ પુરુષ દક્ષિણ આપનારા હે રાજા ! તે ઉપરાંત બ્રહ્મદેવતા એ નીતિશાસ્ત્રમા ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ, એ ચારે પુરુષાર્થો વર્ણવ્યા છે તથા વિવિધ પ્રકારના ઉપાયો અને દ્રવ્ય ગ્રેષ્ઠ વપાની અનેક જાતની ઇત્દાઓ તેમા દર્શાવેલી છે ૭૨ વર્ગી તે મિત્રાચ જેવીચાલી વગેરે કોચ ની વૃદ્ધિ કરનારી મૂળ ક્રિયાઓ કળાના પ્રકારો, અનેક જાનના કપટમદેદા પ્રયોગો, વહેતા પાણી વાળા જરાઓમા ઝેરી પદાર્થો નાખીને તેઓને દૂષિત કરવાના ઉપાયો અને જે જે ઉપાયોની યોજના કરવાથી મનુષ્યો આર્થમાગથી બ્રષ્ટ થાય નહિ તેવા તેવા સર્વ ઉપાયો એ નીતિશાસ્ત્રમા વર્ણવ્યા છે ૭૩-૭૪ મહાસમર્થ ભગવાન બ્રહ્મદેવે

સર્વનું કલ્યાણ કરનારો તે નીતિશાસ્ત્ર રચીને ઇદ્ર પ્રમુખ દેવતાઓને હર્ષપૂર્વક કહ્યું કે, ૭૫ 'હિ દેવો ! લોકોના ઉપકાર કરવા માટે તથા ધર્મ, અર્થ અને કામરૂપ ત્રિવર્ગનું સ્થાપન કરવા માટે મેં મારી બુદ્ધિના પ્રભાવથી સર્વ શાસ્ત્રના સાર ભૂત આ નીતિશાસ્ત્ર રચ્યું છે ૭૬ મારી બુદ્ધિથી ઉત્પન્ન થયેલું આ નીતિશાસ્ત્ર દ હ દારા નિબંધ અનુબંધ કરીને લોકોનું રક્ષણ કરશે અને સર્વ લોકમા પ્રચાર પામશે ૭૭ આ શાસ્ત્રમા દર્શાવેલા દ હ ના ઉપયોગથી લોકો પુરુષાર્થરૂપી કળને પ્રાપ્ત થશે અથવા આ શાસ્ત્રના અભ્યાસથી સર્વ નું દ હ ની પ્રાધાન્યતા તરફ વલણ થશે, માટે આનું 'દ હ નીતિ' એવું નામ પ્રસિદ્ધ થશે અને તે જણે લોકમા બ્નાસ થશે ૭૮ વર્ગી આ દ હ નીતિશાસ્ત્રમા નીતિના છયે શુભોનો સાર દર્શાવેલો છે તથા ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ ચારે પુરુષાર્થોનું સંપૂર્ણ વર્ણન કર્યું છે, તેથી આ શાસ્ત્ર મહાત્મા પુરુષોમા માન્ય થઈ પડશે ' બ્રહ્મદેવે એ પ્રમાણે કહ્યું, તે પછી અનેક સ્વરૂપોને ધારણ કરનારા તથા વિશાળ નેત્રોવાળા પાર્વતી પતિ ભગવાન શ કરદેવે સૌની પહેલાં એ નીતિ શાસ્ત્ર શ્રવણ કર્યું. ૭૯ ૮૦ કાળ પરવે પ્રભાઓના આયુષ્યો દૂકા થતા જોઈ ભગવાન શ કર મોટા મોટા અંશેનું જેમા વર્ણન છે તેવા એ બ્રહ્મદેવના શાસ્ત્રને સંક્ષેપમા રચીને 'વૈશાલાક્ષ' એવું નામ આપ્યું ૮૧ પૃષ્ઠી દસ હજાર અધ્યાયના પ્રમાણમા તૈયાર થયેલા તે વૈશાલાક્ષ નીતિશાસ્ત્રનું મહાત્મપત્રની અને બ્રહ્મનિષ્ઠ ભગવાન ઇદ્રદેવે શ કર પાસેથી અધ્યયન કર્યું અને તેણે પશુ સમય તરફ લક્ષ્ય આપીને તે શાસ્ત્રને પાંચ હજાર અધ્યાયના પ્રમાણ મા સંક્ષિપ્ત કરી નાખ્યું તથા 'બાહુદતક' એવું નવું નામ આપ્યું ૮૨ ૮૩ તે પૃષ્ઠી મહાસમર્થ પુરોહિત જૈકરપતિએ તે શાસ્ત્રનું ઇદ્ર પાસેથી અધ્યયન કરીને સંક્ષેપમા ત્રણ હજાર અધ્યાયોના પ્રમાણમા તેની રચના કરી દીધી, જેથી તે શાસ્ત્ર 'બાહુ રપત્ય' એવા નામથી જગતમા પ્રસિદ્ધ થયું, ૮૪ અને તે પૃષ્ઠી અપાર બુદ્ધિમાન અને મહાશયસ્વી એવા શુકાચાર્યે તે શાસ્ત્રને એક હજાર અધ્યાયના પ્રમાણ મા સંક્ષિપ્ત કરી નાખ્યું ૮૫ આમ લોકોના આયુષને

ટૂંકાં થતાં જોઈ મહર્ષિઓએ તે તે યુગના મનુષ્યોને નીતિશાસ્ત્રનું જ્ઞાન કરાવવા માટે સંક્ષિપ્ત શાસ્ત્રની રચના કરી છે.^{૮૧}

આ પ્રમાણે પ્રહ્લદેવના નીતિશાસ્ત્રની વ્યવસ્થા થઈ ગયા પછી દેવો પ્રબળપતિ વિષ્ણુ પાસે ગયા અને તેમને કહેવા લાગ્યા કે, 'હે ભગવન્ ! મનુષ્યોમાં જે એક પુરુષ સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ હોય તે અમને બતાવો.' પછી મહાસમર્થ ભગવાન નારાયણ દેવે તે વિષે વિચાર કરીને 'વિરજ' નામના એક મહાતેજસ્વી પુત્રને મનથી ઉત્પન્ન કર્યો;^{૮૨} પરંતુ હે પાંડુપુત્ર ! મહાભાગ્યશાળી વિરજએ પૃથ્વીના રાજા થવાની ઇચ્છા કરી નહિ, તેને તો સંન્યાસ દેવાની જ યુદ્ધિ સૂઝી હતી.^{૮૩} વિરજનો કીર્તિમાન નામનો પુત્ર હતો, તે પણ વિષયોથી મુક્ત થવાની ઇચ્છાવાળો હતો અને તે કીર્તિમાનનો પુત્ર કદંબ પણ મહાન તપશ્વ્રયો કરવામાં જ તત્પર થયો.^{૮૪} પ્રબળપતિ કદંબનો અનંગ નામનો પુત્ર થયો અને તેણે દંડનીતિમાં કુશળતા સંપાદન કરીને પ્રજાઓનું સારી પેઠે રક્ષણ કર્યું.^{૮૫} એ અનંગનો અતિબલ નામનો નીતિમાન પુત્ર થયો અને તેણે મહારાજ્યનો સ્વીકાર પણ કર્યો; પરંતુ આખરે તે ઇન્દ્રિયોને આધીન થઈ ગયો.^{૮૬} હે રાજા ! મૃત્યુની સુનીધા નામની ત્રણે લોકમાં વિખ્યાત એવી એક માનસી (મનથી ઉત્પન્ન થયેલી) પુત્રી હતી. તેનાથી અતિબલે વેન નામના એક પુત્રને ઉત્પન્ન કર્યો.^{૮૭} તે વેન રાજા મહારાજ્ય ઉપર આવીને પ્રજાઓ પર અધર્મ શુભરવા લાગ્યો અને રાગદ્રેષને અધીન થઈ અનાર્થ આચરણ કરવા લાગ્યો, જેથી પ્રહ્લદાદી ઋષિઓએ મંત્રેલી દર્ભશલાકા(સળી) નો પ્રહાર કરી તેને મારી નાખ્યો.^{૮૮} પછી સર્વ ઋષિઓએ એકઠા મળી મંત્રોચ્ચારપૂર્વક તે વેનરાજાના મૃત શરીરની જમણી સાથળ ચીરી, એટલે તુરત જ તેની સાથળ માંથી એક ખેડોળ આકૃતિનો પુરુષ ઉત્પન્ન થયો. તે પુરુષનું શરીર કીંગણું હતું; તેનો વર્ણ બળી ગયેલી થાંભલીના જેવો હતો, તેનાં નેત્રો લાલ વર્ણનાં હતાં તથા તેના કેશ શ્યામ વર્ણના હતા. તે પુરુષને જોઈને પ્રહ્લદાદી ઋષિઓએ કહ્યું કે, 'તું નીચે બેસી બે.^{૮૯} ઋષિઓએ તેને એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે તુરત તે પુરુષના શરીરમાંથી નિષાદ (સિંહ) બાહિર

કૂર પુરુષો ઉત્પન્ન થયા. તેઓ પર્વતો અને વનોના પ્રદેશમાં વસવા લાગ્યા અને તેમાંના જેઓ વિધ્યાયળ પર્વતની આસપાસ જઈ વસ્યા, તેઓના સેંકડો અને હજારો વંશજો 'મંદ્રેચ્છ' એ નામથી ઓળખાયા.^{૯૦} પછી બધા મહર્ષિઓએ પુનઃ વેનરાજાના મૃત શરીરના જમણા હાથને મંત્રોને ચીરી બેંચો. એટલે તેમાંથી સ્વરૂપમાં બાણે બીજો ઇન્દ્ર હોય તેવો એક પુરુષ ઉત્પન્ન થયો.^{૯૧} તેણે શરીર પર કવચ ધારણ કર્યું હતું, કેડે તલવાર લટકતી હતી, હાથમાં બાણ ચઢાવેલું ધનુષ પકડ્યું હતું, તે વેદો અને વેદોનાં અંગોના વેત્તા હતો અને ધનુર્વેદના પારને પામેલો હતો.^{૯૨} વળી હે રાજા ! એ મહાપુરુષનો રાજનીતિએ સંપૂર્ણ રીતે આશ્રય કર્યો હતો. પછી વેનરાજાના જમણા હાથમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા તે પુરુષે જ હાથ બેંચીને મહર્ષિઓને કહ્યું કે, '૧૦૦ 'હે સુનિઓ ! મારામાં જન્મની સાથે અતિ સૂક્ષ્મ યુદ્ધિ ઉત્પન્ન થયેલી છે. તે યુદ્ધિ ધર્મના તથા અર્થના તાત્વિક સ્વરૂપને જોનારી છે, માટે તમે મને કહો, એ યુદ્ધિનો મારે શો ઉપયોગ કરવો ?' ^{૧૦૧} તમે મને જે અર્થવાળું કાર્ય કરવા માટે કહેશો તેને હું વિચાર કર્યા વિના તત્કાળ કરીશ. ^{૧૦૨}

તે સાંભળી દેવોએ અને મહર્ષિઓએ તેને કહ્યું કે, 'જે કાર્ય નિત્ય ધર્મમુક્ત હોય તે તારે નિઃશંક થઈને કરવું. તારે કોઈના પર પ્રીતિ કે અપ્રીતિ રાખ્યા વિના સર્વ પ્રાણીઓ પર સમદૃષ્ટિ રાખીને વર્તવું. કામ, ક્રોધ, લોભ અને માનને તો દૂર જ દેંદ્રી દેવા અને નિરંતર ધર્મ તરફ દૃષ્ટિ કરીને તારે જે કોઈ મનુષ્ય ધર્મવિરુદ્ધ પગલું ભરે તેને જ બાહુઓ બાંધીને કેદ પકડવો. તું તારાં મન, વચન અને કર્મથી અમારી પાસે પ્રતિજ્ઞા કર કે, હું પૃથ્વીમાં પરપ્રદાસવરૂપ ગણાવતા વેદનું નિત્ય રક્ષણ કરીશ, દંડનીતિશાસ્ત્રમાં જે ધર્મ દર્શાવેલો છે તેનું હું નિત્ય આચરણ કરીશ અને મારી ઇન્દ્રિયોને વશ કદી હું થઈશ નહિ. વળી હે વિષ્ણુ ! તું પ્રતિજ્ઞા કર કે, પ્રાણીઓને હું કદી દંડીશ નહિ અને લોકોમાં વર્ણસંકરતા થતી અટકાવીને તંત્રોનું હું રક્ષણ કરીશ.

ઋષિઓનાં તે વચનો સાંભળ્યા પછી વેનના પુત્રે

તે મહર્ષિઓને કહ્યું કે, 'હે મહાપુરુષો! મહાભાગ્યશાળી બ્રાહ્મણો મારે સદા પૂજ્ય છે.' તેણે એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે બ્રહ્મવાદી મહર્ષિઓએ 'અવમત્' એમ કહીને તેને ધન્યવાદ આપ્યો; ને પછી વેદના ભંડારરૂપ શુકાચાર્ય તેના પુરોહિત થયા, વાલગિલ્ય અને સારસ્વત નામના મુનિગણો તેના મંત્રીઓ થયા તથા મહર્ષિ ભગવાન ગર્ગ્યાચાર્ય તેના ન્યૈતિથી થયા. એ રીતે વેનનો પુત્ર જ્યારે રાજ્યાસને આવ્યો, ત્યારે મનુષ્યોમાં પ્રમાણભૂત એવી એક ઐતિહાસિક કહેણી સંભળાવા લાગી કે, આ 'વેન-પુત્ર વિષ્ણુથી આઠમે* પુરુષ છે.' એ પૃથુરાજની ઉત્પત્તિ પહેલાં જ સૂત અને માગધ નામના તેના બે સ્તુતિપાઠકો ઉત્પન્ન થયા હતા. કોઈ એક સમયે વેનપુત્ર પ્રતાપી પૃથુરાજ તેઓ બંનેના પર પ્રસન્ન થયો, જેથી સૂતને અનુપદેશ (કચ્છ-વાગડ) અને માગધને મગધદેશ તેણે ભેટમાં આપી દીધા. વળી બીજા આમારા સાંભળવામાં આવ્યું છે કે, પૃથુરાજના રાજ્યકાળમાં પૃથ્વી રથળે રથળે બેઠીનીચી હતી; પરંતુ તે રાજાએ પૃથ્વીને સરખી કરી છે. ૧૦૩-૧૧૪ જોકે સામાન્ય એવો નિયમ જ હોય છે કે, સર્વ મન્વંતરોના આરંભ સમયે પૃથ્વી બેઠીનીચી થઈ જાય છે, તેથી વેનપુત્ર પૃથુરાજએ આરે બાજુ બમી ગયેલા મોટા મોટા યજ્ઞરોને તથા વધી પડેલા મોટા મોટા પર્વતોને પોતાના ધનુષની અણીથી ઉગેડી નાખ્યા હતા અને પૃથ્વીને સપાટ કરી હતી. હે મહારાજ! તે પછી વિષ્ણુદેવે, ઇંદ્રે, બીજા દેવોએ, ઋષિઓએ, પ્રજાપતિઓએ તથા બ્રાહ્મણોએ પૃથુરાજને રાજ્યાભિષેક કર્યો અને તે સમયે હે પાંડવ! પૃથ્વીદેવી સાક્ષાત્ સ્વરૂપ ધારણ કરીને, હાથમાં રત્નો લઈને પૃથુરાજની સેવા કરવા માટે હાજર થઈ હતી. ૧૧૫-૧૧૭ વળી તે વેળા હે સુધિષ્ઠિર! નદીઓના પતિ સુમરુ, પર્વતોમાં ઉત્તમ હિમાચલે તથા ઇંદ્રે પૃથુરાજને અષ્ટ ધન આપ્યું હતું. ૧૧૮ તેમ જ સુવર્ણાયલ મહામેરુ પર્વતે બંને આવીને તેને પુષ્કળ સુવર્ણની ભેટ કરી હતી અને મનુષ્ય પર સવારી કરનારા તથા યજ્ઞોના અને રાક્ષ-

સોના રાજા ભગવાન કુબેરે ધર્મ, અર્થ અને કામની સિદ્ધિ કરવામાં સમર્થ એવા તે પૃથુરાજને પુષ્કળ ધન આપ્યું હતું. હે પાંડુપુત્ર! યોડઓ, રથો, હાથીઓ તથા કરોડો પુરુષો પૃથુરાજના ચિંતન માત્રથી જ તે વેળા ઉત્પન્ન થઈ ગયા હતા; એટલું જ નહિ પરંતુ એ રાજાના રાજ્યરક્ષણના સમયે પ્રજાઓને દુષ્ટાવસ્થાનો, દુષ્કાળોનો, માનસિક પીડાનો, શારીરિક વ્યથાનો, સર્પોનો, ચોરોનો કે માહોમાંહેની કોઈ જાતની અશાંતિનો ભય ન હતો. ૧૧૯-૧૨૨ એ પૃથુરાજ ન્યારે સસુદ્રમાર્ગે સુસાકરી કરવા નીકળતો, ત્યારે સસુદ્રતું જળ સ્થંભી હતું, પૃથ્વી પર જ્યારે સુસાકરી કરવા નીકળતો ત્યારે પર્વતો પણ તેને માર્ગ આપી હતા અને તેની ધબલો કોઈ સ્થળે ભંગ થતો જ નહિ, વળી તેણે સત્તર પ્રકારનાં ધાન્યોનું પૃથ્વીમાંથી હોહન કર્યું હતું અને પ્રજાઓમાં જેને જે વસ્તુ ઇષ્ટ હતી તેને તે વસ્તુ યજ્ઞો, રાક્ષસો તથા સર્પો પાસેથી અપાવી હતી. ૧૨૩-૧૨૪ એ મહાત્માએ આ મનુષ્યલોકને અતિશય ધાર્મિક કર્યો હતો અને તેણે સર્વ પ્રજાઓનું રંજન કર્યું હતું, તેથી એ 'રાજા' કહેવાયો હતો; ૧૨૫ તેમ જ એણે સર્વ સંકટોમાંથી બ્રાહ્મણોનું રક્ષણ કર્યું હતું, તેથી લોકો એને 'ક્ષત્રિય' એવા નામથી કહેતા અને તેણે આ ભૂમિને ધર્મમાર્ગથી પ્રચિત (પ્રસિદ્ધ) કરી માટે ઘણા લોકો તે દિવસથી આરંભીને જ ભૂમિને 'દૃષ્ટી' એવું નામ પ્રાપ્ત થયેલું કહે છે. ૧૨૬ હે ભારત! સનાતન ભગવાન વિષ્ણુએ પોતે જ એ રાજાને મર્યાદા બાંધી આપી હતી કે, 'હે રાજા! જગત માંહેનો કોઈ પણ પુરુષ તારું અપમાન કરી શકશે નહિ.' ૧૨૭ વળી એ રાજાના શરીરમાં ભગવાન વિષ્ણુએ વપશ્ચર્યા દ્વારા પ્રવેશ કર્યો હતો, જેથી આજકાલ હજી સુધી પણ આપું જગત રાજાને દેવની જેમ નમે છે. ૧૨૮ હે રાજા! સર્વ કોઈ રાજાઓએ દંડનીતિશાસ્ત્રનો આધાર લઈને જ પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવું ભેઈએ અને શુભ ફતોનો રાજ્યમાં સંચાર કરાવીને લોકોની સઘળી હિલચાલથી વાકેફ થવું ભેઈએ, જેથી રાજ્યકાંતિ થવાનો સંભવ ન રહે. ૧૨૯ હે રાજેન્દ્ર! જે રાજાનું આચરણ મન, વચન અને કર્મમાં એકસરખું હોય છે, તે

* પહેલા વિષ્ણુ, બીજો વિરજા, ત્રીજો ક્રોતિમાન, ચોથો કંઈ, પાંચમો અનંબ, છઠો અતિગલ, સાતમો વેન અને આઠમો પ્રથુ.

રાજાનાં પ્રત્યેક શુભ કર્મોનું ક્ષણ શુભ જ આવે છે. ૧૩૦ અને હે યુધિષ્ઠિર ! 'રાજા' એવા નામને ધારણ કરનારા એક જ પુરુષના વંશમાં આખું જગત રહે છે તેમાં દેવી શુભ વિના બીજું કયું કારણ માની શકાય ?

હે પાંડુપુત્ર ! વિશ્વલગવાને પૃથુરાજાના ચરીરમાં પ્રવેશ કર્યો હતો, તે સમયે તેમના લલાટમાંથી એક સુવર્ણનું કમળ ઉત્પન્ન થયું હતું અને તે કમળમાં બુદ્ધિમાન ધર્મદેવી ધર્મપત્ની શ્રીદેવી (લક્ષ્મી) ઉત્પન્ન થઈ હતી. પછી તે શ્રીદેવીથી ધર્મના સંયોગે અર્થની ઉત્પત્તિ થઈ હતી. ૧૩૧-૧૩૨ એ ધર્મ, અર્થ અને શ્રીદેવી (લક્ષ્મી) તે સમયથી આરંભીને જ રાજ્યમાં સ્વરથ થઈને રહેવા લાગ્યાં છે. હે તાત ! કોઈ દેવી જીવના પુણ્યને બ્યારે ક્ષય થાય છે, ત્યારે તે સ્વર્ગલોકમાંથી પડીને પૃથ્વી પર આવે છે અને કોઈ રાજ્યકુટુંબમાં દંડનીતિકુશળ રાજા તરીકે અવતરે છે. તે પુરુષ સ્વાભાવિક રીતે જ વૈષ્ણવી માહાત્મ્યથી યુક્ત હોય છે તથા વિશાળ બુદ્ધિથી સંપન્ન હોય છે, તેથી પૃથ્વી પર સર્વના કરતાં અધિક માહાત્મ્યને તે સંપાદન કરે છે, એવા રાજાની દેવોએ જ આ પૃથ્વીના મહાન અધિકારી તરીકે સ્થાપના કરેલી હોય છે, તેથી જગતનો કોઈ પણ પુરુષ તેની આજ્ઞાનું ઉઠ્ઠાવન કરી શકતો નથી અને સર્વ જગત તેના વશમાં રહીને પોતાનું સ્વતંત્ર સામર્થ્ય અણધારી શકતું નથી. હે 'રાજેન્દ્ર ! એવો સિદ્ધાંત જ છે કે, હરકોઈ મનુષ્ય એ શુભ કર્મ કરે છે તો તેનું શુભ જ ફળ આવે છે, જેને લીધે હાથ, પગ આદિ અવયવોમાં સર્વની સમાનતા ધરાવનારા એક જ ઉત્કૃષ્ટ પુણ્યશાળી મહાપુરુષની આજ્ઞામાં આખા જગતને રહેતું પડે છે. ૧૩૩-૧૩૬ ને કોઈ પુરુષ એ પુણ્યવાન મહાપુરુષ (રાજા) ના સૌમ્ય સુખનું દર્શન કરે છે, તે પુરુષ તુરંત જ તેનો વશવર્તી બની જાય છે અને તે મહાપુરુષને જ સર્વના કરતાં અધિક લાગ્યશાળી, અધિક રૂપસંપન્ન તથા અધિક અર્થસંપન્ન જીવે છે. ૧૩૭ એ રાજારૂપે અવતરેલા પુરુષની દંડનીતિ સ્પષ્ટ લક્ષણોવાળી તથા મહાસામર્થ્યવાળી હોઈને જગતમાં મહાન ન્યાય-ધર્મનો પ્રચાર કરે છે કે જે ન્યાયધર્મ વડે આ સર્વ જગત વ્યાપ્ત બની જાય છે. ૧૩૮ હે યુધિષ્ઠિર ! પિતા-

મહ પ્રહરદેવે જે દંડનીતિશાસ્ત્રની રચના કરી છે, તેમાં સર્વ શાસ્ત્રોનું, પુરાણોનું, મહર્ષિઓની ઉત્પત્તિનું, તીર્થો તથા નક્ષત્રોના વંશનું, સંપૂર્ણ ચારે આશ્રમોનું, ચાર પ્રકારનાં હોમકર્મનું, ચારે વર્ણોના ધર્મોનું, ચારે વેદોનું, ઇતિહાસોનું, વેદવિદ્યાનું, સંપૂર્ણ ન્યાયશાસ્ત્રનું, તપનું, જ્ઞાનનું, અહિંસાનું, સત્યનું, અસત્યનું, શ્રેયનીતિનું, વૃદ્ધોની સેવાનું, દાનનું, શાચનું, ઉદ્યોગનું તથા સર્વ પ્રાણીઓ પર દયા રાખવા વિષે સર્વ વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે; એટલું જ નહિ પણ હે પાંડવ ! તે પિતામહના નીતિશાસ્ત્રમાં આ પૃથ્વી પરના સર્વ પદાર્થો વિષે તથા નીચેના પાતાળલોકસંબંધના સર્વ જાણવા યોગ્ય વિષયો વિષે પણ પૂરેપૂરું વર્ણન કરેલું છે, એમાં સંશય નથી ૧૩૯-૧૪૩ હે રાજેન્દ્ર ! એ નીતિ-શાસ્ત્રનું જ્ઞાન સંપાદન કરીને જ વિદ્વાનોએ નિરંતર જગતમાં જાહેર કર્યું છે કે, 'દેવો અને મનુષ્યોના દેવો (રાજાઓ) સર્વથા સમાન યોગ્યતાવાળા હોય છે. ૧૪૪

હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! એ પ્રમાણે રાજાઓના મહત્ત્વના સબંધમાં જે કહેવાતું હતું તે સર્વ મેં તમને સંપૂર્ણ કહી સંભળાવ્યું. હવે બીજું તમને શું કહું તે મને કહો. ૧૪૫

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્મનુશાસન-પર્વમાં 'રાજા અને રાજ્યધારણુનો કાળ' નામનો અધ્યાય પદ્મ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૬૦ મો

વર્ણશ્રમધર્મ

॥ વૈષ્ણવાયન ઉવાચ ॥

તતઃ પુનઃ સ ગાંગેયમભિવાદ્ય પિતામહમ્ ।

પ્રાંજલિર્નિયતો ભૂત્વા પર્યપૃચ્છદ્યુધિષ્ઠિરઃ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! તે પછી નિયમશીલ યુધિષ્ઠિરરાજાએ ગંગાના પુત્ર પિતામહ લીખને પ્રણામ કરી બે હાથ જોડીને પુનઃ પૂછ્યું કે, 'હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! અનુલેખવિદોમ આદિ સર્વ વર્ણોના ધર્મો કયા કયા છે ? તેમ જ ચારે વર્ણોના ભિન્ન ભિન્ન ધર્મો, ચારે વર્ણોના જુદા જુદા આશ્રમધર્મો અને રાજાઓના ધર્મો કેવા પ્રકારના શાસ્ત્રકારોએ કહ્યા છે ? વળી કયા ઉપાયથી

રાજ્યનો તથા રાજાનો અભ્યુદય થાય ? અને શું કરવાથી નગરના લોકોની તથા સેવકોની અભિ-વૃદ્ધિ થાય ?^{૧૨૩} રાજાએ કેવા કોશનો, દંડનો, દુર્ગ-નો, સહાયકોનો, મંત્રીઓનો, સત્વિઓનો, પુરોહિતો-નો તથા આચાર્યોનો ત્યાગ કરી દેવો જોઈએ ? તેમ જ હે પિતામહ ! રાજાએ કોઈ જાતની આપત્તિ આવી પડે ત્યારે, કેવા કેવા પુરુષો પર વિશ્વાસ રાખવો જોઈએ અને રાજાએ કેવા માણ-સોથી પોતાનું આસ કરીને રક્ષણ કરવું જોઈએ, તે સર્વ મને કહો.^{૧૨૪}

લીળમ બોલ્યા : પ્રથમ મહાન ધર્મને, સર્વો-ત્પાદક શ્રીકૃષ્ણને તથા અહીં જોડેલા સર્વ પ્રાણ-જીવોને નમસ્કાર કરી હું સનાતન ધર્મોનું પ્રવચન કરવાનો આરંભ કરું છું.^{૧૨૫} કોષ ન કરવો, સત્ય ભાષણ, અતિથિ આદિને માટે અજ્ઞનો સંવિભાગ, ક્ષમા, પોતાની ધર્મપત્ની વિષે પ્રભતું ઉત્પાદન, દ્રોહ ન કરવો (અહિંસા), શૌચ (ખાદ્ય અને આભયંતર પવિત્રતા), આજ્ઞવ (સરળતા) અને પોષ્યવર્ગનું પોષણ આ નવ ધર્મો સર્વસાધારણ હોઈને સર્વ વર્ણોના લોકોએ પાળવા યોગ્ય છે.

હવે હું તમને દેવળ પ્રાણજીવના જ ધર્મો કહું છું. હે મહારાજ ! ઇન્દ્રિયોનું ઇન્દ્રિય કરવું અને સ્વાધ્યાયનો અભ્યાસ કરવો, તે પ્રાણજીવોના સના-તન ધર્મ છે. તેમાં પણ સ્વાધ્યાયાભ્યાસ (વેદાધ્ય-યન)ની અંદર તો પ્રાણજીવોનાં સર્વ કર્મોની સમાપ્તિ થઈ જાય છે. એ પોતાનાં કર્મોની અંદર યથાયોગ્ય રીતે વર્તન કરનારા, વિરુદ્ધ કર્મોનું આચરણ નહિ કરનારા, શાંત અને જ્ઞાનમાં જ દેવળ વૃક્ષ રહેનારા પ્રાણજીવો પોતાની મેળે જ જે ધન આવી મળે તે દ્વારા માત્ર પ્રજોત્પત્તિની બુદ્ધિથી જ વિધિપૂર્વક વિવાહ કરવો, સંતાન ઉત્પન્ન કરવાં, દાન આપવું, યજ્ઞ કરવા અને પોતાને મળેલા ધનમાંથી પાત્ર પુરુષોને વિભાગ આપી દીધા પછી તે ધનનો ઉપયોગ કરવો, એમ સત્પુરુષોએ કહેલું છે.^{૭-૧૧} વળી પ્રાણજીવો તો દેવળ વેદસ્વાધ્યાય કરીને જ સંપૂર્ણ કૃતાર્થ થઈ શકે છે, જેથી સદા-કાળ સ્વાધ્યાય કરવામાં જ એકનિષ્ઠ થયેલો પ્રાણજીવ પોતાનાં બીજાં કર્મો કરે તો ભલે અથવા ન કરે તોપણ ભલે; કારણ કે તેવો પ્રાણજીવ સાક્ષાત્ મિત્ર

દેવ(સૂર્ય)નું જ સ્વરૂપ કહેવાય છે.^{૧૨}

હવે હે ભારત ! હું તમને ક્ષત્રિયોના ધર્મો પણ કહું છું, તે તમે સાંભળો. હે રાજા ! ક્ષત્રિયે નિત્ય દાન આપવું, યાચના કરવી નહિ, યજ્ઞો કરવા પણ પોતે યજ્ઞોના પ્રયોગ કરાવવા તૈયાર થવું નહિ, વેદોનું અધ્યયન કરવું પણ અધ્યયન કરાવવું નહિ, પ્રજાઓનું પાલન કરવું, નિત્ય ઉદ્યોગપરા-યણ રહેવું,^{૧૩} ચોરલોકોનો વિનાશ કરવો અને રણક્ષેત્રમાં પરાક્રમ કરવું.^{૧૪} જે રાજાઓ યજ્ઞો કરીને ઇશ્વરનું યજ્ઞન કરે છે, શાસ્ત્રજ્ઞાનસંપન્ન છે અને યુદ્ધોમાં વિજયને સંપાદન કરનારા છે, તે રાજાઓ દિવ્ય લોકોને જીતનારા મહાપુરુષોમાં અગ્રેસર થઈને વિરાજે છે.^{૧૫} જે ક્ષત્રિય શરીરે ક્ષતવિક્ષત થયા વિના જ રણમાંથી પલાયન કરી જાય છે, તેને પ્રાચીન ઇતિહાસવેત્તાઓ ક્ષત્રિય જ કહેતા નથી અને તેના એ કર્મની તેઓ પ્રશંસા પણ કરતા નથી.^{૧૬} સંઘામમાં યથાશક્તિ પરાક્રમ કરવું તેને જ ક્ષત્રિયોનો મુખ્ય ધર્મ કહ્યો છે અને પ્રજાઓમાં લૂંટફાટ કરનારા દુષ્ટ લૂંટારુઓનો વિનાશ કરવો, તે જ ક્ષત્રિયનું પરમ કર્તવ્ય છે; તે સિવાય તેનું કંઈ કર્તવ્ય જ નથી.^{૧૭} દાન, અધ્ય-યન અને યજ્ઞ એ તો રાજાઓને પોતાની સંપત્તિનું રક્ષણ કરવા માટેના એક શાસ્ત્રીય ઉપાય માત્ર જ છે, પરંતુ વિશેષે કરી દેવળ ધર્મની જ અભિલાષા ધરાવનારા ક્ષત્રિયે સદાય યુદ્ધ જ કર્યા કરવું જોઈએ.^{૧૮} તે સિવાય રાજાએ સર્વ પ્રજાઓને પોત-પોતાના વર્ણશ્રમધર્મમાં સ્થાપવી જોઈએ અને પોતે પણ ધર્મનિષ્ઠ થઈને પ્રજાઓમાં શાંતિ ફેલાવનારાં કર્મો કરાવવાં જોઈએ.^{૧૯} પ્રજાઓનું પરિપાલન કરીને જ રાજા કૃતાર્થ થઈ શકે છે, જેથી તેવો પ્રભરક્ષક રાજા પોતાનાં બીજાં કર્મો કરે અથવા ન કરે, તેવો ચાલી શકે છે; કારણ કે રાજા સાક્ષાત્ ઇન્દ્રનું સ્વરૂપ કહેવાય છે.^{૨૦}

હવે હું તમને વૈશ્યોના સનાતન ધર્મો કહું છું, તે તમે સાંભળો. દાન આપવું, અધ્યયન કરવું, યજ્ઞો કરવા અને નીતિથી ધનસંચય કરવો, એ વૈશ્યોના ધર્મો છે.^{૨૧} પ્રત્યેક વૈશ્યે પિતાની પેઠે સાવધાન થઈને સર્વ પશુઓનું પાલન કરવું જોઈએ તથા પોતાનાં જે કર્મો શાસ્ત્રમાં કહેલાં છે

તેનું જ આચરણ કરવું, પણ બીજાં સ્વભવિતી વિરુદ્ધ કર્મોનું કદી આચરણ કરવું નહિ; કારણ કે તે કર્મો તેને માટે વિકર્મ (વિરુદ્ધ કર્મ) ગણાય છે.^{૨૨} વૈશ્ય પશુઓનું રક્ષણ કરવાથી મહાન સુખ સપાદન કરે છે; કારણ કે પ્રમપતિએ સર્વ પશુઓ ઉત્પન્ન કરીને તેઓનું રક્ષણ કરવાનું વૈશ્યોને સોંપ્યું છે.^{૨૩} તથા સર્વ પ્રજાઓનું રક્ષણ બ્રાહ્મણોને સોંપ્યું છે. હવે વૈશ્યોએ પોતાની આજીવિકા કેવી રીતે ચલાવવી તે વિષે હું તને કહું છું. કોઈ વૈશ્ય જ્યારે છ ગાયોનું રક્ષણ કરે, ત્યારે તેણે એક ગાયનું દૂધ પોતાના પગાર બદલ લેવું અને બે સો ગાયોનું રક્ષણ કરે તો દર વર્ષે એક ગાય અને એક બળદ પોતાના પગાર બદલ લેવા. જો તેણે વેપાર કર્યો હોય તો મળેલા લાભમાંથી સાતમો ભાગ પોતાના નિવાંહ માટે રાખવો અને શિંગડાંવાળા પશુઓને જો વેપાર કર્યો હોય તો તેના નફામાંથી પણ સાતમો ભાગ જ લેવો તથા એક ખરીવાળાં-ઘોડા વગેરે પશુઓને જો વેપાર કર્યો હોય તો તેના લાભમાંથી સોળમો ભાગ લેવો.^{૨૪} વળી તેણે ધાન્યનો, ધાસનો અથવા કોઈ જાતનાં બીજોનો જો વેપાર કર્યો હોય, તોપણ તેના લાભમાંથી સાતમો ભાગ લેવો અને દરેક વૈશ્યભવિતના પુરુષે એક વર્ષ ચાલે તેટલું ધાન્ય પોતાના ઘરમાં એકઠું કરી જ રાખવું જોઈએ; પરંતુ 'હું પશુઓનું પાલન કરીશ નહિ' એવી તો તેણે ઇચ્છા પણ કરવી નહિ.^{૨૫} જ્યાં સુધી વૈશ્ય પશુઓનું પાલન કરવાની ઇચ્છા રાખે, ત્યાં સુધી બીજા કોઈ પણ વર્ણે પશુઓનું રક્ષણ કરવું નહિ.

હે ભરતવંશના યુધિષ્ઠિર રાજા! હવે હું શૂદ્રોના ધર્મો કહું છું તે તમે સાંભળો. પ્રભવપતિએ શૂદ્રને સર્વ વર્ણોનું દાસત્વ કરવા માટે જ ઉત્પન્ન કર્યો છે, માટે શૂદ્રવર્ણના પુરુષે સર્વ વર્ણોની સેવા જ કરવી જોઈએ.^{૨૬} ત્રણ વર્ણોની સેવા કરવાથી શૂદ્ર મહાન સુખ સંપાદન કરે છે, માટે શૂદ્રે ત્રણ વર્ણોની અનુક્રમે સેવા કરવી.^{૨૭} વળી શૂદ્રે કદી પણ ધનનો સંપ્રદાન કરવો નહિ, કારણ કે ધન મેળવીને શૂદ્ર અતિ શય પાપી બની જાય છે; એટલું જ નહિ પણ ધનના ગર્વથી છદ્મી જઈને તે મોટા પુરુષોને વશ કરવા તૈયાર થઈ જાય છે, માટે ધાર્મિક શૂદ્રે રાજાની આજ્ઞા

લઈને ધર્મકાર્યમાં ઉપયોગ આવે તેટલું જ માત્ર ધન એકઠું કરવું, પણ ભોગવૈભવો ભોગવવા માટે અથવા લોભને વશ થઈને ધન એકઠું કરવું નહિ. હવે શૂદ્રે પોતાની આજીવિકા કેવી રીતે ચલાવવી, તે હું તમને કહું છું. ત્રણ વર્ણોના મનુષ્યોએ શૂદ્રનું અવશ્ય ભરણપોષણ કરવું જોઈએ, એમ શાસ્ત્ર કારો કહે છે; માટે પોતાની સેવા કરનારા શૂદ્રને ત્રણ વર્ણના મનુષ્યોએ પોતાનાં જૂનાં કપડાં, છત્રી, પાઘડીઓ, ઘર ઢાંકવા માટેનાં ઘાસનાં છત્રાં, ઉપાનહ (પગરખાં) અને પંખા વગેરે આપવાં જોઈએ; તેમ જ સર્વ દિવસિ ત્રિવર્ણિકાએ પોતાને પહેરવા બિનઉપયોગી કાચાંતુડા વસ્ત્રો શૂદ્રને જ આપવાં જોઈએ; કારણ કે તે વસ્ત્રો શૂદ્રનું ધર્મોપયોગી ધન છે. ધર્મવેત્તાઓ કહે છે કે, ત્રણ વર્ણના હરકોઈ ગૃહસ્થ પુરુષની પાસે, કોઈ શૂદ્ર સેવા કરવાની ઇચ્છાથી જો આવે તો તેણે તેની આજીવિકા માટેનો નિવાંહ કરી જ દેવો જોઈએ; તેમ જ શૂદ્રે પણ પુત્રરહિત મરણ પામેલા પોતાના પોષક સ્વામીનો પિંડદાનાદિક ક્રિયાઓ કરવી, પૃદ્ધોત્તં તથા દુર્બળનું પાલન કરવું અને પોતાના પર કોઈ જાતની આપત્તિ આવી પડી હોય તે સમયે પણ પોતાના પોષક સ્વામીના તેણે પરિચાગ કરવો નહિ; એટલું જ નહિ પણ કોઈ સમયે પોતાના પોષક સ્વામીની પાસે દ્રવ્ય જો ખૂટી પડયું હોય તો ઘણી વિશેષ કાળજી રાખીને તેનું ભરણપોષણ કરવું. શૂદ્રે કરેલા ધનસંચય તેની પોતાની માલિકીનો કદી ગણાતો જ નથી; કારણ કે તેણે એકઠા કરેલા ધન ઉપર તેના પોષક-સ્વામી (શેઠ)નો જ હક હોય છે.^{૨૮} અને હે ભારત! ત્રણ વર્ણના મનુષ્યોને યજ્ઞ યાગાદિક કરે છે, તેના ક્ષણમાંથી શૂદ્રને પણ ક્ષણ મળે છે; કારણ કે વૈદિક સ્વાહાકાર અને વપટકારયુક્ત

× ત્રય एवायना राजन् भार्यादासस्तथाऽश्वत ।
यत्ते समधिगच्छति यस्मै ते तस्य तद्वन्म ॥

હે રાજા! સ્ત્રી, ચરુ અને વાંઝિયો પુરુષ એ ત્રણે સદાકાળ નિર્ધન ગણાય છે, અર્થાત્ તેઓએ એકઠા કરેલા ધન પર તેઓનો પોતાનો હક નથી; પરંતુ તેઓ જેના તાનામા હોય છે તેને જ તેઓનું ધન મળે છે. આ વચન પ્રમાણે જ ચૂળમા કહ્યું છે કે, ચૂળના ધન ઉપર તેના સ્વામીનો હક છે.

—નીલકંઠ

મ ત્રોનો તેને અધિકાર નથી, તોપણ હરકોઈ શૂદ્ર વેદિક મ ત્રોની યોજના વિનાનો (પૌરાણિક) યજ્ઞ કરી શકે છે, માટે શૂદ્રે શ્રૌતમત લીધા વિના તથા વેદિક મ ત્રોનો ઉચ્ચાર કર્યા વિના યજ્ઞશાંતિ, વૈશ્વ-દેવ આદિ નાના પાકયજ્ઞો કરવા અને ત પાકયજ્ઞો મા પૂર્ણપાત્રની* દક્ષિણા આપવી. ૩૦-૩૮ અમારા સાક્ષણવામાં આવ્યું છે કે, પૂર્વે પૈજ્યવન નામના એક શૂદ્રે ઐકાગ્રવિધિ (શ્રૌતમાં જે ચરુનો અથવા પશુનો વિધિ કરવામાં આવે છે તે) વેદિક મ ત્રોના વિનિયોગ વિના યજ્ઞ કરીને એક લાખ પૂર્ણ પાત્રોનું (જે કરોડ ને છપ્પન લાખ સુધિ ધાન્યનું) દક્ષિણાદાન કર્યું હતું. ૩૯ આ ઉપરથી હે ભારત ! તમારે એવી શકા ન કરવી કે, 'તમાન્મૂલો યજ્ઞેન્નવ ન્દ્યુત્તમ' । શૂદ્રને યજ્ઞ કરવાનો અધિકાર નથી' એ શ્રુતિ વાક્ય પ્રમાણે શૂદ્ર વેદિક મ ત્રોના વિનિયોગ વિના પણ કેમ યજ્ઞ કરે છે તેનું ફળ તેઓના સેવક શૂદ્રને પણ મળે છે.* વળી શાત્રમાં કહેલું પણ છે કે, સર્વ જાતના યજ્ઞોમાં શ્રદ્ધા યજ્ઞ સર્વોત્કૃષ્ઠ છે. અને સર્વ જાતના યજ્ઞો કરનારા પુરુષોનું શ્રદ્ધા એ જ મહાપવિત્ર દૈવત છે. તેમ જ બ્રાહ્મણો સર્વ પ્રજા

× અટ્યુષ્ટિ મયત્ કિચિત્ કિંચિદશો નુ પુષ્કલમ્ ।

પુષ્કલમિ નુ ચત્વારિ પૂર્ણપાત્ર પચ્ચત્તે ॥

આક સુધિ ધાન્યને એક કિચિત્ કહે છે, આક કિચિત્ ધાન્યને એક પુષ્કલ કહે છે અને ચાર પુષ્કલ ને એક પૂર્ણપાત્ર કહે છે, અર્થાત્ બસો છપ્પન સુધિ ધાન્યને એક પૂર્ણપાત્ર કહે છે, અર્થાત્ બસો છપ્પન સુધિ ધાન્યને એક પૂર્ણપાત્ર કહે છે

ત્રણ વર્ણોના લોકો બ્યારે યજ્ઞ કરે છે, ત્યારે તેમાં ગમેતું દાન આપે છે અને શૂદ્ર બ્યારે યજ્ઞ કરે છે ત્યારે તેમાં પૂર્ણપાત્રનું દાન આપે છે ત્રણ વર્ણોના લોકોના યજ્ઞમાં વેદિક મ ત્રોથી કમ કરવામાં આવે છે અને યજ્ઞના યજ્ઞમાં ઉચ્ચારના ઉચ્ચાર વિના પૌરાણિક મ ત્રોથી કમ કરાય છે આ ત્રિપથનો વિશેષ વિસ્તાર 'શૂદ્રકમ-પદ્ધતિ' નામના ગ્રંથમાં જોઈ લેવા ન્તીલકકંઠ

* અર્થાત્ પૂર્વે ત્રદાયુક્તા યજ્ઞને શુરતું તથા અમિતુ ઉપાસન કરનારા ઉપકોસયને અધિકાર ન હતો છતાં અમિતે જેમ જાલવિધાનો ઉપદેશ કર્યો હતો, તેમ ત્રદાયુક્તા યજ્ઞ બ્રાહ્મણાદિ ત્રણ વર્ણોની સેવા કરનારા શૂદ્રને પણ અધિકાર નહિ હોના છતાં બ્રાહ્મણાદિયે કરેલા યજ્ઞોનું ફળ અનરય મળે છે.

—નીલકંઠ

ઓનું પરમ દૈવત છે અને પોતપોતાનામાં તેઓ પરસ્પર પરમ દૈવત છે ૪૦-૪૧ વળી બ્રાહ્મણોએ સર્વ પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરેલો છે, જેથી તેઓ બીજા સર્વ વર્ણોને પોતાના જ માનીને તેઓના વતી તે તે કામનાઓ દ્વારા સાધવાનું યજ્ઞને યજ્ઞયાગો કરી શકે છે, અર્થાત્ સર્વ વર્ણો બ્રાહ્મણોથી જ ઉત્પન્ન થયેલા હોવાથી શૂદ્રને પણ બ્રાહ્મણોએ કરેલા યજ્ઞનું ફળ મળી શકે છે અથવા તે શૂદ્રને પૌરાણિક પદ્ધતિ પ્રમાણે યજ્ઞ કરવાનો અધિકાર સંભવી શકે છે. ૪૨ બ્રાહ્મણો દેવોના પણ દેવો છે, તેથી તેઓ તને જે કમ કરવાનું કહે છે, તે તને પરમ હિતકારક જ હશે. વળી શૂદ્ર સહિત સર્વ વર્ણોએ શ્રૌત-સ્માર્ત વગેરે યજ્ઞોમાં સ્વેચ્છાથી પ્રવૃત્તિ કરી શકાતી નથી, પણ પોતપોતાના અધિકાર પરંતુ જ પ્રવૃત્તિ કરી શકાય છે; માટે જ સ્વપેદ, અનુવેદ અને સામવેદને બાહ્યનારો દિજ (ત્રણ વર્ણોમાંહેનો હરકોઈ પુરુષ) દેવની પેઠે પૂજ્ય ગણાય છે, પરંતુ શૂદ્રને સ્વપેદનો, સામવેદનો કે અનુવેદનો અધિકાર નથી અને તેના ઇષ્ટદેવ પણ પ્રજાપતિ જ કહેવાય છે. તેમ જ હે ભારત ! ચાર વર્ણોમાંહેનો હરકોઈ પુરુષ માનસિક અગ્નિ સ્થાપન કરીને તથા માનસિક હવિર્હોમ કરીને સર્વ જાતના યજ્ઞો કરી શકે છે, જેથી શૂદ્ર પણ માનસિક યજ્ઞો કરવા માટે અધિકારી છે જ અને તેવા માનસિક યજ્ઞને કરનારા શૂદ્રના યજ્ઞમાં બીજા લોકો અથવા દેવતાઓ યજ્ઞભાગ લેવાની ઇચ્છા નથી રાખતા એમ નથી; કારણ કે તે માનસયજ્ઞ કરનાર શૂદ્ર શ્રદ્ધા ધારણ કરીને પવિત્ર થયેલો હોય છે, તેથી સર્વ દેવો અને મનુષ્યો તેણે આપેલા યજ્ઞભાગનો સ્વીકાર કરે જ છે. આવા હેતુથી જ શ્રદ્ધાકૃપ યજ્ઞ કરવાનો શાત્ર કારણે સર્વ વર્ણોને અધિકાર આપેલો છે. ૪૩-૪૫ હવે તમે અહીં શકા કરશો કે, વૈશ્વદેવાદિક શૂદ્ર પાક યજ્ઞો અથવા પૌરાણિક વિધિના યજ્ઞો કરવા માટે જો શૂદ્રને અધિકાર છે તો પછી તેણે યજ્ઞોપયોગી અગ્નિ માટે શું કરવું ? આ શકાનું સમાધાન પણ શાત્રમાં છે. જેમ કે બ્રાહ્મણો ત્રણ વર્ણોનું અસાધારણ પરમ દૈવત ગણાય છે, જેથી તે બ્રાહ્મણો પોતાના દ્વારા બીજા વર્ણોને માટે પણ યજ્ઞો કરી શકે છે. માત્ર તેમાં ભેદ એટલો જ રાખવામાં આવે છે કે, તેવા ઇતર વર્ણોના યજ્ઞસમારંભમાં 'વિતાન'

નામના લૌકિક અગ્નિનું યજ્ઞકુંડમાં સ્થાપન કરવું જોઈએ અને તે વિતાન નામનો લૌકિક અગ્નિ કોઈ ધનાઢ્ય વૈશ્યના ગૃહમાંથી જ આણેલો હોવો જોઈએ; માટે જ બ્રાહ્મણોને સર્વ વર્ણોના યજ્ઞગ્રાહક હજી છે. તેઓ ત્રણે વર્ણોને ઉદ્દેશી યજ્ઞ કરી શકે છે.^{૧૬} આ રીતે સર્વ વર્ણો બ્રાહ્મણો દ્વારા યજ્ઞ કરી શકે છે, માટે યજ્ઞના સંબંધને લીધે તેઓ સદાય પવિત્ર છે તેમ જ ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્ર એ ત્રણે વર્ણો બ્રાહ્મણો થી જ ઉત્પન્ન થયેલા છે; કારણ કે બ્રાહ્મણને ચારે વર્ણોની કન્યાઓ સાથે વિવાહ કરવાનો અધિકાર છે. માટે જેમ એક ‘અકાર’ વર્ણ(અક્ષર)નો અગ્નિ, યજુર્વેદ અને સામવેદરૂપ વિસ્તાર થયેલો છે, તેમ એક જ બ્રાહ્મણવર્ણનો બીજા ત્રણ વર્ણોરૂપ વિસ્તાર થયો છે; અર્થાત્ સર્વ વર્ણો બ્રાહ્મણોની જ સંતતિ હોઈને બ્રાહ્મણસ્વરૂપ જ છે.^{૧૭} હે રાજેન્દ્ર ! પૂર્વે વૈખાનસ મુનિઓએ યજ્ઞ કરવાની જગ્યા ઇચ્છા કરી, ત્યારે આ વિષયની જ પ્રાચીન ઇતિહાસવેત્તા પંડિતોએ યજ્ઞની રત્નત્રિપ ગાથાઓ ગાયેલી છે, તે તમે સાંભળો.^{૧૮}

‘ઉદિતેન્નુદિતે વાપિ શ્રદ્ધાનો જિતેન્દ્રિયઃ ।
વહ્નિ જુહોતિ ધર્મેણ શ્રદ્ધા વૈ કારણં મહત્ ॥૪૯॥
યત્સ્કન્નમસ્પતત્પૂર્વં યદસ્કન્નં તદુત્તરમ્ ।
વહ્નિ યજ્ઞરૂપાણિ નાનાકર્મફલાનિ ચ ॥૫૦॥
તાનિ યઃ સંપ્રજાનાતિ જ્ઞાનનિશ્ચયનિશ્ચિતઃ ।
દ્વિજાતિઃ શ્રદ્ધયોપેતઃ સ યદ્યં પુરુષોર્હતિ ॥૫૧॥
સ્તેનો વા યદિ વા પાપો યદિ વા પાપકૃત્તમઃ ।
યદ્બુમિચ્છતિ યજ્ઞં યઃ સાધુમેવ વર્દતિ તત્ ॥૫૨॥
ઋપયસ્તં પ્રશંસંતિ સાધુ ચૈતદસંશયમ્ ।
સર્વથા સર્વદા વર્ણેર્યવ્યમિતિ નિર્ણયઃ ।
નહિ યજ્ઞસમં કિંચિદ્ ત્રિપુ લોકેષુ વિद्यતે ॥૫૩॥
તસ્માદ્વ્યવ્યમેવેતિ પુરુષેણાનુસ્યતા ।
શ્રદ્ધાપવિત્રમાશ્રિત્ય યથાશક્તિ યયેચ્છયા ॥૫૪॥

સૂર્યનો ઉદય થયા પછી અથવા સૂર્યોદયની પૂર્વે પોતાનાં નિત્યકર્મો કરી લીધા પછી સર્વ કોઈ મનુષ્યે ઇન્દ્રિયોનો જય કરીને તથા શ્રદ્ધાયુક્ત થઈને ધાર્મિક વિધિ પ્રમાણે અગ્નિમાં આહુતિઓ આપવી જોઈએ. તેમાં શ્રદ્ધા એ જ મહાન કારણ

છે.^{૧૯} ‘બહુવ્ય બ્રાહ્મણ’ ગ્રંથમાં સોળ પ્રકારનાં જે અગ્નિહોત્રે દર્શાવ્યાં છે તેમાંથી ‘સ્કન્ન’ નામનું જે અગ્નિહોત્ર છે તેના અધિષ્ઠાયક દેવતા ‘મરુત’ છે અને તે અગ્નિહોત્રની પહેલાતું જે ‘અસ્કન્ન’ નામનું અગ્નિહોત્ર છે તેમાં યથાવિધી હવનકર્મ દર્શાવેલું છે અને તે સર્વોત્કૃષ્ટ (ઉત્તમ) છે. વૈદિકશાસ્ત્રમાં અનેક પ્રકારનાં યજ્ઞોનાં સ્વરૂપો તથા ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારનાં કર્મરૂપો દર્શાવ્યાં છે. તે સર્વને જે શ્રદ્ધા-સંપન્ન દ્વિગતિ પુરુષ જ્ઞાનનિશ્ચય દ્વારા નિઃસંશયપણે જાણે છે, તે પુરુષ યજ્ઞ કરવાને યોગ્ય ગણાય છે. હરકોઈ પુરુષ ભલે પછી તે ચોર હોય, પાપી હોય અથવા મહાન પાપકર્તા હોય, તે પુરુષ પણ જે યજ્ઞ કરવાની ઇચ્છા કરે તો તેને સાધુ પુરુષ જ કહેવામાં આવે છે. અધિઓ તેવા પુરુષની અવશ્ય પ્રશંસા કરે છે અને કહે છે કે, યજ્ઞ કરવો એ મહા ઉત્તમ કર્મ છે, એમાં સંશય નથી; માટે સર્વ વર્ણના મનુષ્યોએ સર્વથા યજ્ઞયાગ જ કરવા એવો નિશ્ચય થાય છે; કારણ કે યજ્ઞ સમાન ત્રણે લોકમાં બીજું કંઈ પણ પવિત્ર નથી. આવા હેતુથી સર્વ કોઈ પુરુષે અસૂયાનો ત્યાગ કરીને તથા શ્રદ્ધા અને પવિત્રતાનો આશ્રય કરીને પોતાની ઇચ્છાનુસાર યથાશક્તિ યજ્ઞયાગ કરવા, એમ ધર્મવેત્તાઓ કહે છે.^{૨૦-૨૪}

ઇતિ શ્રીમદ્વાલ્મીકીય રાત્રિપર્વાતર્ગત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘વર્ણશ્રમધર્મ’ નામના અધ્યાય ૬૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૬૧ મો

આશ્રમોના ધર્મો

॥ મીઘ ઉવાચ ॥

આશ્રમાણાં મહાવાહો જૃણુ સત્યપરાક્રમ ।
ચતુર્ણામપિ નામાનિ કર્માણિ ચ યુધિષ્ઠિર ॥૧॥
ભીષ્મ યોગ્ય : હે સત્યપરાકર્મી મહાબાહુ યુધિષ્ઠિર ! હવે હું તમને ચાર આશ્રમોનાં નામ અને કર્મો કહું છું તે તમે સાંભળો.^૧ શ્રદ્ધાયર્થ, ગાર્હસ્થ્ય, વાનપ્રસ્થ અને સંન્યસ્ત આ ચાર આશ્રમો જગતમાં પ્રસિદ્ધ છે. તેમાં ચોથો સંન્યસ્ત આશ્રમ કેવળ બ્રાહ્મણોને જ સ્વીકાર કરવા યોગ્ય છે.^૨ શિખાધારણ સંસ્કાર થઈ ગયા પછી ઉપનયન (જનોઈ) આદિના સંસ્કારો દ્વારા બ્રાહ્મણત્વ સંપાદન

કરીને પ્રથમ વેદોત્તું અધ્યયન કરવું અને પછી વિવાહ કરીને અન્યાધાન વગેરે ધર્મકર્મો કરવાં અને તે સર્વ ગૃહસ્થના ધર્મોત્તું આચરણ કર્યો પછી કૃતકૃત્ય ધર્મને શ્રીને સાથે રાખીને અથવા તણ દર્મને વાનપ્રસ્થ આશ્રમનો સ્વીકાર કરવો. એ વાન પ્રસ્થ આશ્રમમાં આવીને ધર્મવેત્તા પુરુષે મન તથા ઇન્દ્રિયોનો જય કરવો, વાનપ્રસ્થ આશ્રમને લગતાં આરણ્યક શાસ્ત્રોત્તું અધ્યયન કરવું અને બ્રહ્મચર્ય પાળવું. આમ કેટલાંકેક સમય સુધી પ્રતનિષ્ઠ રહીને મન તથા ઇન્દ્રિયોની બરાબર દેહતા પ્રાપ્ત થયો પછી તે વાનપ્રસ્થી પુરુષે સંન્યાસ આશ્રમનો સ્વીકાર કરવો, જેથી તેને પરમ પદની (મોક્ષની) પ્રાપ્તિ થાય છે.^{૩-૫} હે રાજન્ ! બ્રહ્મચર્યનિષ્ઠ મુનિ જોને પણ એ પૂર્વોક્ત શિખાધારણ આદિ સંસ્કારો પ્રથમ અવશ્ય કરવા પડે છે અને તે દ્વારા જ તેઓને મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે; માટે સમજી બ્રાહ્મણે પણ તેમ જ કરવું;^૬ અને હે રાજ ! બ્રાહ્મણને તો બ્રહ્મ ચર્ય આશ્રમ ધારણ કર્યો પછી લાગલો જ સંન્યાસ લેવા માટે પણ અધિકાર છે; પરંતુ તે પક્ષ કેવળ મોક્ષની જ ઇચ્છાવાળા બ્રાહ્મણને માટે ઉત્તમ છે.^૭ તે આ સંન્યાસાશ્રમનો સ્વીકાર કરનારા સંન્યાસીએ જે રથને સૂર્યનો અસ્ત થાય તે રથને જ રાત્રિવાસ કરીને શયન કરવું જોઈએ, સર્વ જાતની આશાઓનો ત્યાગ કરવો જોઈએ, મંઠા બાંધીને સ્થાયી નિવાસ ન કરવો, જે કંઈ મળી આવે તેથી આજીવિકા ચલાવી લેવી, મુનિવૃત્તિ ધારણ કરવી, સુખદુઃખાદિ કંઠો સહન કરવાં, ઇન્દ્રિયોનો જય કરવો, સર્વ ઇચ્છાઓનો ત્યાગ કરવો, સર્વના પર સમભાવ રાખવો, લોગ વૈભવોનો ત્યાગ કરવો અને કામસંકલ્પાદિ વિકારોને ચિત્તામાંથી દૂર કરવા. આ રીતે કલ્યાણકારક સંન્યાસ આશ્રમમાં રહેલો બ્રાહ્મણ તે ધર્મોત્તું બરાબર જો પાલન કરે છે તો બ્રહ્મવૃક્ષ વર્ષ શકે છે- મોક્ષપદને પામી જાય છે.^૮

હવે હું તમને ગૃહસ્થાશ્રમ ધર્મ કહું છું, સાંભળો. વેદાધ્યયન કરીને બ્રહ્મચર્યાશ્રમને લગતાં મર્વ કર્મોત્તું અનુષ્ઠાન કર્યો પછી પુરુષે ગુરુનો આજ્ઞા પ્રમાણે ગૃહસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરવો. તેમાં પ્રથમ વિવાહ કરીને સંતાનો ઉત્પન્ન કરવાં, સંસારસુખો ભોગવવાં, મનને વશ રાખવું અને મુનિજોના

ધર્મની પ્રજ્ઞાવિકા પ્રમાણે વર્તી મહાદુશ્વર ગૃહસ્થ- ધર્મોત્તું પાલન કરવું.^{૧૦} તે ગૃહસ્થાશ્રમી પુરુષે પોતાની સ્ત્રીમાં જ સંતુષ્ટ રહેવું, જતુકાળે સ્ત્રીગમન કરવું, શાસ્ત્રાજ્ઞાનું પાલન કરવું, શક થવું નહિ, કુટિલતાનો ત્યાગ કરવો, નિયમિત આહાર લેવો, દેવો પર ભક્તિ રાખવી, કૃતજ્ઞ થવું, સત્ય વચન બોલવું, મૃદુતા રાખવી, દયા રાખવી, ક્ષમાશીલ થવું, ઇન્દ્રિયોનો નિગ્રહ કરવો, ગુરુ તથા શાસ્ત્રની આજ્ઞાનું પાલન કરવું, યજ્ઞો કરી દેવોને હૃદય આપવા, શ્રાદ્ધ કરી પિતૃઓને હૃદય આપી તૃપ્ત કરવા, નિત્ય સાવધાન રહેવું, નિત્ય બ્રાહ્મણોને અન્નનું દાન આપવું, કોઈની ઈર્ષ્યા કરવી નહિ, સર્વ આશ્રમીઓનું પોષણ કરવું તથા અહર્નિશ શ્રીત- ર્માર્ત કર્યો કરવાં. આ સર્વ ગૃહસ્થકર્તવ્યોત્તું યથા- વિધિ આચરણ કરનારો પુરુષ પણ કૈવલ્ય (મોક્ષ) પદ પામે છે.^{૧૧,૧૨} હે તાત મુનિશિર ! આ ગૃહસ્થાશ્રમ- ધર્મના સંબંધમાં ભગવાન નારાયણે એક શ્લોક કહ્યો છે. તે શ્લોક મહાન તપશ્વરણથી પ્રયુક્ત હોઈને ગંભીર અર્થવાળો છે અને મોટા પ્રભાવશાળી મહર્ષિ- ઓ તેનું ગાન કર્યો કરે છે. તે હું તમને કહું છું, તે સાંભળો.^{૧૩} ગૃહસ્થાશ્રમીએ સત્યતાભરેલો વ્યવહાર કરવો. સરળ થવું, અતિથિઓનું પૂજન કરવું, ધર્મ તથા અર્થ સંપાદન કરવાં, પોતાની સ્ત્રી વિષે રતિસુખના અનુભવ લેવા અને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં સુખદાયક થાય તેવાં કર્મોત્તું સેવન કરવું-આવો મારો મત છે.^{૧૪} વળી બીજા મોટા મોટા ઋષિઓ પણ કહે છે કે, સર્વ શ્રેષ્ઠ ગૃહસ્થાશ્રમમાં વસનારા પુરુષોએ પુત્ર, સ્ત્રી વગેરેનું પોષણ કરવું તથા વેદોત્તું અધ્યયન કરવું.^{૧૫} આમ વર્તનારો જે બ્રાહ્મણ ન્યાયથી સંપાદન કરેલા ધન વડે આજીવિકા ચલાવે તો અને યથાશક્તિ યજ્ઞયાગ કરે તો શાસ્ત્રાનુકૂળ ગૃહસ્થા- શ્રમમાં રહે છે, તે બ્રાહ્મણ સ્વર્ગલોકમાં ઉત્તમ ક્ષણે પ્રાપ્ત કરે છે;^{૧૬} એટલું જ નહિ, પરંતુ તેવો સ્વધર્મનિષ્ઠ ગૃહસ્થાશ્રમી બ્રાહ્મણ પોતાના રથના ચરીરનો ત્યાગ કર્યો પછી સ્વર્ગમાં અથવા પોતાના દંદ્યાકાંક્ષામાં સથેષ્ટ અવિનાશી ભોગોનો ઉપભોગ કરે છે અને જે સમયે જે વિષય માટે મનમાં સંકલ્પ કરે છે, તે સમયે તે વિષય અનંતકાળ પર્યંત

તેની પાસે રહેવા માટે હાજર થાય છે.^{૧૭} એ પ્રમાણે જ બ્રાહ્મચર્યાશ્રમમાં રહેનારા પુરુષને પણ મોક્ષપદ મળે છે, તે વિષે હું તમને કહું છું. હે યુધિષ્ઠિર ! બ્રાહ્મચારીએ એકલા બેસીને ઈશ્વરસ્મરણ કરવું, એકલા બેસીને મંત્રજાપ કરવો, એકલા બેસીને દેવપૂજા કરવી, એક જ આચાર્યની સેવા કરવી, શરીરને મળ તથા કાદવથી ખરડેલું રાખવું, બ્રાહ્મચર્યવ્રતનું પાલન કરવું, નિત્ય વિશેષ નિયમોના સ્વીકાર કરવો, ઇન્દ્રિયોને વશમાં રાખવી, વેદાંત-શાસ્ત્રનું પરિશીલન કરવું, સર્વદા ધ્યાનયોગપરાયણ રહેવું, નિરંતર શુરુની સેવા કરવી, શુરુને નમન કરવું, યજન આદિ છ કર્મોથી નિવૃત્ત થવું, સર્વત્ર પ્રવૃત્તિ રાખવી નહિ, કોઈને નિષેધ-અનુષ્ઠ કરવારૂપ અધિકાર ધારણ કરવો નહિ તથા પોતાનો દ્વેષ કરનારાઓનો સંસર્ગ રાખવો નહિ. હે તાત યુધિષ્ઠિર ! આ સર્વ બ્રાહ્મચારી પુરુષના આશ્રમ-ધર્મ મેં તમને કહ્યા. ૧૮-૨૧

હતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરતમાં શાંતિપર્વાતર્ગત રાજધર્મોનુશાસન-પર્વમાં 'આશ્રમોના ધર્મો' નામનો અધ્યાય ૧૧ મો સમાપ્ત

અધ્યાય દરમો

બ્રાહ્મણોના ધર્મો

॥ યુધિષ્ઠિર ડવાવ ॥

શિવાન્ સુલાન્મહોદર્કાન્હિતાન્ લોકસંમતાન્ ।
ત્રૂહિ ધર્માન્ સુલોપામાન્ મદ્વિધાનાં સુલાવહાન્ ॥ ૧

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! જે ધર્મો કલ્યાણકારક હોય, સુખાવહ હોય, મહાન ફળ આપનારા હોય, હિંસાથી રહિત હોય, સર્વ લોકને માન્ય હોય, સુખ મેળવવાના ઉપાયભૂત હોય તથા મારા જેવા પુરુષોને સુખ આપનારા હોય તે ધર્મોનું તમે કયન કરો.^૧

શ્રીમ જોવા : હે ભરતવંશીઓમાં શ્રેષ્ઠ રાજા ! શાસ્ત્રમાં કહેલા ચારે આશ્રમોના સ્વીકાર કરવા માટે માત્ર બ્રાહ્મણોને જ અધિકાર છે, પણ ખીજ ત્રણ વર્ણોને ચારે આશ્રમોના સ્વીકાર કરવા માટે અધિકાર નથી. અર્થાત્ છેલ્લા-સંન્યાસ આશ્રમ સિવાયના ત્રણ આશ્રમોમાં ત્રણ વર્ણોના પ્રવેશ થઈ શકે છે.^૨ હે રાજા ! ક્ષત્રિયોને માટે અનેક સ્વર્ગપ્રદ

કર્મોનું શાસ્ત્રમાં વર્ણન કરેલું છે. વળી ક્ષત્રિયોનું ધર્મશાસ્ત્ર કેવળ પ્રવૃત્તિમાર્ગને જ પ્રધાનપદ આપનારું છે તથા હિંસાકર્મની આજ્ઞા આપનારું છે; અને બ્રાહ્મણધર્મ-શાસ્ત્ર તો નિવૃત્તિમાર્ગને જ પ્રધાન પદ આપનારું હોઈને અહિંસાકર્મની આજ્ઞા આપનારું છે, જેથી ક્ષાત્રધર્મ અને બ્રાહ્મણધર્મની અન્યોન્ય ભિન્નતાને લીધે કેવળ ક્ષાત્રધર્મનું જ વર્ણન કરવું તે તમારા હમણાંના પ્રશ્નના ઉત્તર તરીકે યોગ્ય નથી.^૩ જે પુરુષ બ્રાહ્મણવર્ણનો હોવા છતાં ક્ષત્રિયોનાં, વૈશ્યોનાં અથવા શૂદ્રોનાં કર્મો કરવા મચી પડે છે, તે મંદબુદ્ધિ પુરુષ આ લોકમાં નિંદાપાત્ર અને છે અને મૂઝા પછી પરલોકમાં નરકનાં દુઃખો ભોગવે છે.^૪ હે પાંડુપુત્ર ! આ લોકની અંદર ઢાસને, શ્વાનને (કૂતરાને), વૃકને (નહારને) તથા પશુને જે જે સંજ્ઞાઓ આપવામાં આવી છે, તે જ સંજ્ઞાઓ સ્વકર્મપ્રદ બ્રાહ્મણને આપી શકાય છે; અર્થાત્ કર્મપ્રદ થયેલો બ્રાહ્મણ ઢાસ, શ્વાન, વૃક અને પશુ સમાન છે;^૫ પરંતુ જે બ્રાહ્મણ પ્રાણ્યાયામ, પ્રત્યાહાર, ધ્યાન, ધારણા, તર્ક અને સમાધિ એ છ નિત્યકર્મોમાં પ્રવૃત્ત રહે છે, ચારેય આશ્રમોમાં અનુક્રમે પ્રવેશ કરે છે, અહિંસા-ધર્મમાં પરાયણ રહે છે, મનનો જય કરે છે. બ્રાહ્મણ્યંતર પવિત્રતા બળવે છે, તપશ્ચરણમાં આસક્ત રહે છે, નિરપૃહવૃત્તિ ધારણ કરે છે અને દાનશીલ હોય છે, તે બ્રાહ્મણને અક્ષય લોકની પ્રાપ્તિ થાય છે.^૬ આમ હોવા છતાં બ્રાહ્મણ સ્વધર્મનો ત્યાગ કરીને હીનધર્મમાં અભિરક્ત થાય છે તેનું કારણ એ જ છે કે, જે પુરુષ જે અવસ્થામાં જે દેશ અથવા કાળને અનુસરીને જે ફળ મેળવવા માટે જેવું કંઈ સારું નરમું કર્મ કરે છે, તે પુરુષ લોભ અને લાંબા સમયના અભ્યાસના બળથી તે કર્મને સંપૂર્ણ રીતે શુભયુક્ત માને છે, જેથી 'આ કર્મ ઉત્તમોત્તમ છે' એવું સ્વકલ્પનાથી જ માની લઈને સ્વધર્મપ્રદ થતાં તે અટકતો નથી.^૭ હે રાજેન્દ્ર ! આ જગતમાંહેના ઘણા બ્રાહ્મણો વેદાધ્યયન આદિ સ્વભાવીય કર્મોનો ત્યાગ કરી દઈ બ્યાજ-વર્તરનો ધંધો કરવા મંડી જાય છે,^૮ ખેતીવાડીનો આરંભ કરી બેસે છે, વેપાર કરવા મચી પડે છે અને મૃગયા દ્વારા પણ આશ્ચર્યિકા ચલાવવા તત્પર

થઈ જાય છે. તેમાં પૂર્વોક્ત કારણ પ્રમાણે જ તેઓની એ જ માન્યતા હોય છે કે, આ અમારાં કર્મો સર્વ મહાન એવા વેદાભ્યાસ આદિ કર્મોની સાથે પણ સમાનતા ધરાવનારાં છે, આમ તમારે બાળપુત્ર^૬ માટે એ વાત જ સિદ્ધ છે કે, હરકોઈ મનુષ્યને તે તે અભ્યાસને લીધે જ અમુક કર્મો કરવાની રુચિ થાય છે, છતાં પણ સર્વ કોઈને ઉત્તમ કર્મો કરવાની જ કેમ રુચિ થતી નથી ? તેમાં વળી એક મહાન હેતુ રહેલો છે અને તે એ જ કે, સર્વ મનુષ્યો કાળને તથા પૂર્વજન્મના સંસ્કારોને નિત્ય અધીન રહેનારા છે, જેથી તે કાળની તથા પૂર્વજન્મોના સંસ્કારોની વાસના ઓની પ્રેરણા દ્વારા પોતાના મનમાં અમુક દૃઢ નિશ્ચય કરીને ઉત્તમ, મધ્યમ અથવા અધમ કર્મો કરવા તત્પર થઈ જાય છે;^{૧૦} તોપણ શાસ્ત્રોક્ત વિધિનિષેધની આજ્ઞાઓ નિરર્થક થતી નથી; કારણ કે શરીર જ નાશવંત હોવાથી તે શરીરનો આરભ કરાવનારાં પૂર્વજન્મનાં શુભ-અશુભ કર્મો પણ નાશવંત છે. માત્ર તેના સંબંધ ધરાવનારાં સુખ અને દુઃખ દાહ્યાં ટળે તેવાં નથી; પરંતુ લોક શુભ અથવા અશુભ કર્મોમાં જે પ્રવૃત્તિ કરે છે તે તે કેવળ પોતાને ઇષ્ટ સગાઈ વિષયોને અધીન થઈને-બાહી ભેઈને જ પ્રવૃત્તિ કરે છે; કારણ કે જીવાત્મા પ્રવૃત્તિ અથવા નિવૃત્તિ કરવામાં સ્વતંત્ર છે; અર્થાત્ પૂર્વજન્મનાં કર્મોના યોગથી પ્રાપ્ત થનારાં સુખદુઃખ સિવાય બીજા સ્વેચ્છાથી કરવામાં આવતાં કર્મોમાં અશુભનો પરિત્યાગ કરવો ભેઈએ અને શુભનો સ્વીકાર કરવો ભેઈએ, તે માટે જ વિધિશાસ્ત્ર અને નિષેધશાસ્ત્રની આવશ્યકતા છે.^{૧૧}

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્જીત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમા 'આશ્રમેના ધર્મ' નામનો

અધ્યાય ૬૨મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૬૨ મો

ચારે આશ્રમધર્મોનો રાજધર્મ
સાથે સંબંધ

॥ સીષ્ય ઉવાચ ॥

જ્યાકર્ષણં શત્રુનિવર્હણં ચ કૃપિર્વેષિજ્યાપશુપાલનં ચ
શુશ્રુષણંચાપિ તથાર્થહેતોસ્કાર્યમેતત્પરમં દ્વિજસ્યા ॥૧

ભીષ્મ કહે છે : હે શુધિધર ! ધનુષની પાણી ખેંચવી, શત્રુઓનો સંહાર કરવો, ખેતી કરવી, વેપાર કરવો, પશુપાલન કરવું અને ધનને માટે અન્યની સેવા કરવી. એ સર્વ બ્રાહ્મણો માટે અકાર્ય છે.^૧ બુદ્ધિમાન બ્રાહ્મણે બ્રહ્મચર્યાશ્રમમાં રહ્યા પછી ગૃહસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરવો અને તે આશ્રમમાં રહી પોતાનાં પટકર્મોનું સેવન કરવું. તે પછી કૃતકૃત્ય થઈને વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરવા માટે અરણ્યવાસ કરવો, તે બ્રાહ્મણને માટે ઉત્તમ ગણાય છે.^૨ સર્વ બ્રાહ્મણોએ રાજાની સેવા, ખેતીનું ધન, વેપારમાર્ગે જીવન, કુટિલતા, પરસ્પરી-સેવન અને વ્યાજવટંતરથી આજીવિકા સર્વથા તજી દેવા યોગ્ય છે.^૩ હે રાજા ! જે બ્રાહ્મણ દુષ્ટ ચરિત્ર વાળો છે, ધર્મથી બ્રહ્મ થયેલો છે, શૂદ્ર જાતિની સ્ત્રીને ધરમાં રાખી ભેઠેલો છે, ચાલીચુગલી કરનારો છે, નાટકભવાઈ કરનારો છે, રાજાનો સેવક છે અને સ્વકર્મથી હીન છે, તે બ્રાહ્મણ નથી, પણ શૂદ્ર છે.^૪ તેવો બ્રાહ્મણ વેદાધ્યયન કરે અથવા ન કરે તોપણ કેવળ શૂદ્ર સમાન જ છે અને તેને શૂદ્રની પંક્તિમાં જ ભોળન આપવું યોગ્ય છે. વળી હે રાજા ! તેવા શૂદ્રની યોગ્યતાવાળા બ્રાહ્મણોનો, સર્વ દેવ કાર્યોમાં પણ ત્યાગ કરવો ભેઈએ,^૫ તેમ જ જે બ્રાહ્મણ મર્યાદાનો લોપ કરનાર છે, અપવિત્ર આચરણવાળો છે, કૂર વૃત્તિનો છે, કિંસામય જીવન ગાળનારો છે તથા ધર્મ અને આચારને તિલાંજલિ આપનારો છે, તે બ્રાહ્મણને દેવપિતૃનિમિત્ત ભોળન આપવું નહિ અને બીજાં કોઈ જાતનાં દાન પણ આપવાં નહિ; કારણ કે તેવાને આપેલું દાન નહિ આપ્યા જેવું જ છે.^૬ માટે હે રાજા ! બ્રાહ્મણોનો શાસ્ત્રવિહિત એ જ ધર્મ છે કે, તેઓએ ઇદ્રિયોનું દમન કરવું, બ્રાહ્મણ્યંતર શુદ્ધિ રાખવી તથા કુટિલતાનો ત્યાગ કરવો. ઉપરાંત હે રાજા ! બ્રહ્મદેવે પ્રથમ

આરે આશ્રમોનું કેવળ પ્રાદક્ષિણે માટે જ બધારણ કરેલું છે. (માટે તે આશ્રમોના ધર્મોનું) પણ તેઓએ પાલન કરવું જોઈએ.)^{૧૭} જે પ્રાદક્ષણ ઇંદ્રિયોને વશ રાખે છે, સોમરસનું પાન કરે છે, સદાચરણથી વર્તે છે, સર્વ પ્રાણીઓના પર દયા રાખે છે, સર્વ સુખ દુઃખાદિ સહન કરે છે, કામનાઓના ત્યાગ કરે છે, સરળ સ્વભાવનો છે, કોમળ પ્રકૃતિનો છે, કૂરતારહિત છે અને ક્ષમાસપત્ત છે, તેને જ પ્રાદક્ષણ કહી શકાય છે, પણ એથી વિરુદ્ધ વર્તનવાળો પાપકર્મ કરનાર પ્રાદક્ષણ કહેવાતો નથી^{૧૮} હે પાડુપુત્ર! ધર્મસપાદનની અભિલાષા રાખનારા સર્વે લોકો તેવા ભિન્ન ભિન્ન પ્રસંગોમા શૂદ્ર, વૈશ્ય તથા ક્ષત્રિયનો માહો માહે આશ્રય કરે છે, માટે ભગવાન વિષ્ણુ (સર્વ વ્યાપક પરમાત્મદેવ) શાંતિધર્મમા આસક્તિ નહિ રાખનારા તેવા આચારબ્રહ્મ લોકોને પોતાના તરીકે સ્વીકારવા ઇચ્છતા નથી^{૧૯} અને ધારો કે, ભગવાન વિષ્ણુ સર્વ કોઈને માટે તેવી ઇચ્છા કરે તો સ્વર્ગ લોકમાથી સર્વ પ્રકારના સુખો હ્રુમપ્રાય થઈ જાય, આ ભૂલોકમાથી સર્વ લોકોનો વિનાશ થઈ જાય, આર્ય વર્ણોનું મનાતન બંધારણ છિન્નભિન્ન થઈ જાય, વેદવાદોનો લોપ થઈ જાય, યજ્ઞયાગાદિ સર્વ લોકક્રિયાઓ નાશ પામે અને જુદા જુદા આશ્રમો મા રહેલા મનુષ્યો પોતપોતાના ધર્મમા રહે નહિ; અર્થાત્ સ્વર્ગાદિના સર્વ સુખો કેવળ વ્યાપક પરમાત્માની કૃપાથી જ મળે છે, જેથી તેમની કૃપા વિના કરેલા સર્વ કર્મો વ્યર્થ જ છે^{૨૦}

હવે જે કોઈ રાજા, પોતાના રાજ્યમા પ્રાદક્ષણ, વૈશ્ય અને શૂદ્ર એ ત્રણ વર્ણોના આશ્રમધર્મોની યોગ્ય વ્યવસ્થા કરવા ઇચ્છતો હોય, તેણે અવશ્ય જાણવા યોગ્ય આરે આશ્રમોના ધર્મો હું તમને કહું છું, તે સાંભળો.^{૨૧} હે રાજા! જે કોઈ શૂદ્ર વેદાત શાસ્ત્રમા પોતાને અધિકાર નહિ હોવાથી પુરાણ આદિના શ્રવણ દ્વારા આત્મસ્વરૂપ જાણવાની ઇચ્છા કરે છે, પોતાના શરીરની શક્તિ પ્રમાણે ત્રણ વર્ણની સેવા કરે છે, પોતાના આચારમા એકનિષ્ઠ હોવાથી ત્રણ વર્ણના લોકોની સમાન યોગ્યતા ધરાવનારો છે, તથા યોગના ધર્મથી અભણ્યો છે, તે શૂદ્ર પણ પોતાની સ્ત્રી વિષે પ્રજેત્પાદન કર્યા પછી રાજાની આજ્ઞા લઈને આરે આશ્રમોના ધર્મો પાળવા અધિ

કારી થઈ શકે છે. માત્ર શમદમાદિ કટ્યાણુગુણોને તે ધારણ કરી શકતો નથી.^{૨૨} હે રાજેન્દ્ર! પૂર્વોક્ત સ્વધર્મનું આચરણ કરનારા શૂદ્રને, વૈશ્યને તથા ક્ષત્રિયને પણ સન્યાસાશ્રમ સ્વીકારવા માટે શાસ્ત્રકારોએ આજ્ઞા આપી છે.^{૨૩} ગૃહસ્થધર્મનું પાલન કરી કૃતકૃત્ય થયેલો તથા રાજાના કાર્યોમા જેણે પરિશ્રમ કરેલો છે તેવો વૃદ્ધ વૈશ્ય રાજાની આજ્ઞા લઈને સન્યાસ આશ્રમમા જઈ શકે છે,^{૨૪} તેમ જ હે નિર્દોષ રાજા! ધર્મપૂર્વક વેદાધ્યયન કરીને રાજાને ભગતા ધર્મશાસ્ત્રોનું અધ્યયન કરીને, પોતાની સ્ત્રી વિષે પ્રજા ઉત્પન્ન કરીને, સોમયાગ કરીને, સર્વ પ્રજાઓનું ધર્મપૂર્વક પાલન કરીને, રાજસૂય, અશ્વમેધ તથા બીજા યુક્ત યજ્ઞયાગો કરીને, પ્રાદક્ષણોને તેઓના વેદાધ્યયનના પ્રમાણમા દક્ષિણા આપીને, નાનોમોટો પણ સપ્તામમા વિજય મેળવીને, પ્રજાઓનું પાલન કરી શકે તેવા યુવને રાજ્યાસન પર બેસાડીને, પોતાને જે યુવ ન હોય તો પોતાના ગોત્રના જ કોઈ ઉત્તમ ક્ષત્રિયને હત્તક કુમાર તરીકે રાજ્યગાદી પર સ્થાપીને, શ્રાદ્ધાદિ પિતૃયજ્ઞો દ્વારા વિધિપૂર્વક પિતૃઓનું પૂજન કરીને તથા યજ્ઞોથી દેવોનું અને વેદાધ્યયનથી નંધિઓનું પ્રયત્નપૂર્વક આરાધન કરીને જે રાજા પોતાનો અંતઃકાળ બ્યારે સમીપમા આવે ત્યારે, આરે આશ્રમોના અનુક્રમે સ્વીકાર કરે છે તે રાજા સિદ્ધિપદને—મોક્ષને પામે છે.^{૨૫-૨૬} હે રાજેન્દ્ર! ગૃહધર્મનો ત્યાગ કરીને રાજાએ કેવળ વેદાતશ્રવણ કરવાની ઇચ્છાથી સન્યાસ લેવાની ઇચ્છા કરવી, પરંતુ શુરુની સેવાપૂર્વક વેદાત શ્રવણ નહિ કરીને માત્ર અન્નપ્રાપ્તિની ઇચ્છાથી જ ભિક્ષાવૃત્તિ કરવી નહિ અર્થાત્ કેવળ જીવિતનું રક્ષણ કરવા માટે શ્રવણમનપૂર્વક જ ભિક્ષાવૃત્તિ કરવી.^{૨૭} હે રાજસિંહ! સન્યાસાશ્રમરૂપી કર્મ ક્ષત્રિયાદિ ત્રણ વર્ણોને માટે નિત્ય અને અવશ્ય કર્તવ્ય તો નથી જ, માત્ર તેઓએ વિક્ષેપક કર્મોના ત્યાગરૂપી કાર્ય સન્યાસ જ સ્વીકારવો યોગ્ય છે અને તે કાર્ય સન્યાસ તો આરે આશ્રમવાત્તી લોકોને મરજો જ છે^{૨૮} મેં વેદમાથી

* શૂદ્ર પણ નૈરિક બ્રહ્મચારી, ગૃહસ્થ, વાનપ્રસ્થ તથા સમગ્ર વિક્ષેપક કર્મોના ત્યાગ કરી શાંતિ, દાંતિ આદિ કરવાણુગુણોથી રહિત સન્યાસી થઈ શકે છે —નીલકંઠ

આવળું છે કે, સર્વ લોકમાં શ્રેષ્ઠ ગણાયેલા ધર્મનું સેવન કરનારા ક્ષત્રિયોએ મનુષ્યોનાં સર્વ કલ્યાણો પોતાના બાહુબળને અધીન કરી લીધાં છે; કારણ કે ત્રેવર્ણુકોના સર્વ ધર્મો તથા ઉપધર્મો રાજધર્મને લીધે જ સ્થિતિ કરી રહ્યા છે. ૨૪ હે રાજા! જેમ હાથીના એક પગલામાં સર્વ પ્રાણીઓનાં પગલાંઓનો સમાવેશ થઈ જાય છે, તેમ રાજધર્મમાં બીજા સર્વ ધર્મોનો સર્વ પ્રકારે સમાવેશ થઈ જાય છે, એમ તમારે સમજવું. ૨૫ ધર્મવેત્તા આર્ય મનુષ્યો કહે છે કે, જગત માહેના બીજા સર્વ ધર્મો અદ્ય આશ્રયવાળા હોઈને અદ્ય ફળને આપનારા છે; પણ ક્ષાત્રધર્મ તો મહાન આશ્રયવાળો હોઈને અનેક કલ્યાણોનું સાક્ષાત્ સ્વરૂપ છે, જેથી બીજા કોઈ પણ ધર્મ તે ધર્મની તુલનામાં જિલ્લો રહી શકે તેમ નથી; ૨૬ તેમ જ હે રાજા! સર્વ વર્ણોના ધર્મોને રાજધર્મની જ મુખ્યતાની અપેક્ષા રહે છે, કારણ કે રાજધર્મ સર્વ ધર્મોનું પાલન કરે છે; એટલું જ નહિ પણ હે રાજા! જે દાનધર્મને વિક્રાનો સર્વોત્કૃષ્ઠ અને પુરાજીકાળનો કહે છે, તે દાનધર્મનો પણ રાજધર્મમાં જ અંતર્ભાવ થઈ જાય છે. જે કંઠાય કોઈ રાજા દંડનીતિનો તથા પુરાજી રાજધર્મનો ત્યાગ કરે તો સર્વ વેદો પ્રથમ જ રસાતલમાં ગરક થઈ જાય, વૃદ્ધિ પામેલા સર્વ ધર્મો ક્ષય પામે તથા આશ્રમોના ધર્મોનો પણ વિનાશ જ થઈ જાય. વળી સર્વ દાનધર્મોનો રાજધર્મમાં સમાવેશ થઈ જાય છે, સર્વ દીક્ષાધર્મોનો રાજધર્મમાં અંતર્ભાવ થઈ જાય છે, સર્વ વિદ્યાઓનો રાજધર્મમાં જ સમાસ થઈ જાય છે તથા સર્વ લોકો રાજધર્મને આધારે જ સ્થિતિ કરી રહ્યા છે; અર્થાત્ જગતના ધર્મોને, દીક્ષાઓને, વિદ્યાઓને તથા લોકોને રાજધર્મનું જ રક્ષણ હોવાથી સંપૂર્ણ નિર્ભયતા છે. ૨૭-૨૮ જેમ નીચ મનુષ્યોએ કરેલી પ્રાણીઓની હિંસા, તે પ્રાણીઓનો વધ કરનારા પુરુષોના ધર્મનો તથા શાસ્ત્રજ્ઞાનનો નાશ કરે છે, તેમ રાજધર્મથી તળયેલા જગતના સર્વે બીજા ધર્મો પાખંડીઓના પ્રાણલ્યને લીધે વિનાશ પામીને ધાર્મિક પુરુષોના ચિત્તને ખેદજનક થઈ પડે છે અને ધર્મોચ્ચરણ કરનારા પુરુષો પણ પોતાના રક્ષણની શોધમાં વ્યાકુળ બની જઈને સ્વધર્મનો આદર કરી શકતા નથી,

માટે રાજધર્મ જ સર્વ ધર્મોમાં મુખ્ય છે. ૩૦

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જિત રાજધર્માનુશાસનપર્વમાં ચારે આશ્રમધર્મોનો રાજધર્મ સાથેના સંબંધ નામનો અધ્યાય ૬૩ મે સમાપ્ત

અધ્યાય ૬૪મો

ક્ષાત્રધર્મની શ્રેષ્ઠતા

॥ મીષ ઉવાચ ॥

ચાતુરાશ્રમ્યધર્માશ્ચ યતિધર્માશ્ચ પાંડવ ।

લોકવેદોત્તરાશ્વઃ ક્ષાત્રધર્મે સમાહિતાઃ ॥ ૧ ॥

લીમ્બે કહ્યું : હે પાંડવ! લોકમાં તથા વેદમાં ઉત્તમ ગણાયેલા ચાર આશ્રમધર્મોનો તથા યતિ-ધર્મોનો મુખ્ય આધાર ક્ષાત્રધર્મ છે. ૧ હે ભરત-શ્રેષ્ઠ! વળી સર્વ જાતનાં લૌકિક, વૈદિક કર્મો પણ ક્ષાત્રધર્મને જ અવલંબી રહ્યાં છે, માટે ક્ષાત્રધર્મની અવસ્થાનો જો લાંબ થાય તો જીવલોકનાં સર્વ કલ્યાણો પણ પડી ભાંગે. ૨ બીજા સર્વ આશ્રમ-વાસીઓના ધર્મો પરોક્ષ ફળ આપનારા છે અને ઘણા દ્વારવાળા છે. ઘણા વાદવિવાદ કરનારા પુરુષો વિરુદ્ધ શાસ્ત્રોનાં પ્રમાણ આપીને તે ધર્મોનાં સનાતન સ્વરૂપને કહોળી નાખે છે, તેમ જ બીજા કેટલાએક વાદીઓ તો યુક્તિપ્રયુક્તિવાળાં શાસ્ત્રવિરુદ્ધ વચ્ચે વડે તે આશ્રમધર્માનુયાયી લોકોના ધાર્મિક નિશ્ચયને ફેરવી પણ નાખે છે; કારણ કે તેઓ ધર્મના પરમ નિશ્ચયને નહિ સમજનારા હોવાથી સારાસારબુદ્ધિથી હીન હોય છે, ૩૪ પણ જે ધર્મ પ્રત્યક્ષ ફળવાળો છે, લગભગ પુષ્કળ સુખથી ભરેલો છે, સ્વતઃ જ સમજી શકાય તેવો છે, હજગપટથી રહિત છે તથા સર્વ લોકોનું હિત કરનારો છે, તે ધર્મ ક્ષત્રિયોનો આશ્રય કરીને રહેલો છે. ૪ હે યુધિષ્ઠિર! ગૃહસ્થધર્મમાં જેમ બીજા ત્રણ વર્ણોના ધર્મોનો અંતર્ભાવ થઈ જાય છે તથા બ્રહ્મચર્ય, વાનપ્રસ્થ, સંન્યાસ તથા સર્વ બ્રાહ્મણ-ધર્મોનો પણ તે ગૃહસ્થધર્મમાં જેમ અંતર્ભાવ થઈ જાય છે, તેમ રાજધર્મમાં સર્વ ધર્મોનો તથા લોકોનો અંતર્ભાવ થઈ જાય છે. હે રાજેન્દ્ર! મેં તમને પ્રથમ જો કથા કહેલી જ છે કે, પૂર્વે એક સમયે અનેક સંખ્યાબંધ શૂરા રાજાઓ પોતાના આશ્રમ સંબંધી એક એક કર્મ તથા દંડનીતિની

તુલના કરીને એમાંથી વિશેષ ઉત્તમ કોણુ છે, એ વિષેનો સંશય થવાથી તેને દૂર કરનાર સિદ્ધાંતનું શ્રવણ કરવા માટે સર્વ ભૂતોના ઈશ્વર મહાતેજસ્વી અને સર્વવ્યાપક પ્રભુ નારાયણદેવની પાસે ગયા હતા.^{૧-૯} વળી પૂર્વના પ્રાચીન સમયમા પણ આદિદેવ નારાયણે ઉત્પન્ન કરેલા સાધ્યો, દેવો, વસુઓ, અશ્વિનીકુમારો, રુદ્રો, વિશ્વેદેવતાઓ, મરુદ્ગણો તથા સિદ્ધો ક્ષાત્રધર્મ પ્રમાણે જ વર્ત્યો હતા.^{૧૦} આ ક્ષાત્રધર્મના સંબંધમા અર્થના નિશ્ચય વાળો એક ધાર્મિક ઇતિહાસ હું તમને કહું છું તે તમે સાલળો. પૂર્વે જે સમયે દાનવોડ્ડી સમુદ્ર મયોદાનો ત્યાગ કરી જગતને ઝોળી દેવા તૈયાર થયો હતો, તે સમયે હે રાજેન્દ્ર! માધાતા નામનો એક વીર્યવાન રાજા આ પૃથ્વી પર રાજ્ય કરતો હતો. હે રાજસિંહ! તે રાજાએ આદિ, મધ્ય અને અંતરહિત પ્રભુ નારાયણ દેવના દર્શન કરવાની ઇચ્છાથી યજ્ઞસમારંભ કર્યો. તે યજ્ઞમાં એણે મહાત્મા વિષ્ણુના ચરણમાં પોતાનું મસ્તક નમાવ્યું, એટલે તરત ઇદ્રના સ્વરૂપમા આવેલા શ્રીવિષ્ણુના તે રાજાને દર્શન થયાં. પછી તે સમયે માધાતાએ કેટલાએક મોટા મોટા રાજાઓને સાથે રાખી તે પ્રભુનું પૂજન કર્યું અને તે વેળા રાજા સિંહ તે માધાતા રાજાનો તથા એ મહાત્માનો (વિષ્ણુના માયિક સ્વરૂપ ઇદ્રનો) મહાતેજસ્વી શ્રીવિષ્ણુના સંબંધમા આવો મહાન સંવાદ થયો.

ઇદ્ર યોદ્યો : હે ધાર્મિકશ્રેષ્ઠ રાજા! તું રયામસ્વરૂપ, પ્રમાણ્યુત્તીત, અનંત માયાઓથી યુક્ત, અપાર મન્ત્રવીર્યશાળી અને પુરાણપુરુષ આદિદેવ નારાયણના દર્શન કરવાની ઇચ્છા કરે છે, તે તારી કેવી ઇચ્છા છે? ^{૧૧-૧૨} તું નથી જાણતો કે, વિશ્વસ્વરૂપ એ નારાયણદેવનાં હું કે પ્રહલદેવ પણ સાક્ષાત્ દર્શન કરી શકતા નથી. માટે હે રાજા! એ નારાયણદેવના દર્શન વિના તારા હૃદયમા જે જે કામનાઓ હશે તે હું પૂછું કરીશ, કારણ કે તું મનુષ્યોનો રાજા છે.^{૧૩} વળી તું સત્યનિષ્ઠ છે, ધર્મપરાયણ છે, જિતેન્દ્રિય છે, શૂરવીર છે, દેવોના પર દંઢ પ્રીતિ રાખનારો છે, બુદ્ધિસપ્ત છે, ભક્તિયુક્ત છે તથા ઉત્તમ શ્રદ્ધાળુ છે, માટે હું તને યથેષ્ટ વર આપવા તૈયાર છું.^{૧૮}

માંધાતા યોદ્યો : હે ભગવન! હું તમારા ચરણમાં મસ્તક નમાવી પ્રથમ તમારો પોતાનો જ પ્રસાદ મેળવીશ અને તે દ્વારા આદિદેવ નારાયણના હું અવસ્થા દર્શન કરીશ. હું હવે સર્વ કામના ઓનો ત્યાગ કરી કેવળ ધર્મ સપાદન કરવાની ઇચ્છાથી લોકમા સન્માર્ગરૂપ ગણાયેલો આસ્થવાસ કરવા ઇચ્છું છું. અને વાનપ્રસ્થધર્મ સ્વીકારવાની જ હવે ઇચ્છા થઈ છે.^{૧૯} મેં વિશાળ અને અમયોદ્ધ એવા ક્ષાત્રધર્મનું આચરણ કરીને અલીપ્ત દિવ્ય લોકો મેળવ્યા છે તથા પોતાના યશને જગતમા સ્થાપિત કર્યો છે; પણ માત્ર આદિદેવથી ચાલુ થયેલા લોકશ્રેષ્ઠ ધર્મનું આચરણ કરવા માટે મારામા જ્ઞાન નથી.^{૨૦}

ઇદ્ર યોદ્યો : આ જગતમાં જેઓ રાજા નથી તેઓ ધર્મપરાયણ હોવા છતાં બીજા ધર્મજ્ઞાન-રહિત પુરુષોને ધર્મના વિષયમાં ઉત્કૃષ્ટ ગતિ પમાડી શકતા નથી, તેમ પોતે પણ સંપૂર્ણ ધર્માચરણ કરી શકતા નથી; પરંતુ રાજાઓ તો માત્ર પોતાના ધર્મનું આચરણ કરીને જ પોતે પણ ધર્મિષ્ઠ બને છે અને બીજાઓને પણ ધર્મિષ્ઠ બનાવી શકે છે. વળી ક્ષાત્રધર્મ જ પ્રથમ આદિદેવથી ઉત્પન્ન થયેલો છે અને બીજા ધર્મો તો તેના અગરૂપે પાછળથી જ ઉત્પન્ન થયેલા છે,^{૨૧} તેમ જ બીજા સંન્યાસધર્મ સુદ્ધ અનેક ધર્મો નાશવત ક્ષણવાળા હોઈને ક્ષાત્ર ધર્મની અપેક્ષાએ ઉત્તમતા ધરાવી શકતા નથી, પરંતુ ક્ષાત્રધર્મમા તો સર્વ ધર્મોના સમાવેશ થઈ જાય છે, માટે જ વિક્ષાનો એ ધર્મને શ્રેષ્ઠ કહે છે. પૂર્વે વિષ્ણુ ભગવાને પણ ધર્મોક્ત ક્રમોનું અવલંબન કરીને અસુરોનો પરાજય કર્યો હતો અને મહા તેજસ્વી એવા દેવોનું તથા ઋષિઓનું રક્ષણ કર્યું હતું.^{૨૨-૨૩} જો કદાચ તું સર્વવ્યાપક ભગવાન વિષ્ણુએ અસુરોનો સહાર ન કર્યો હોત, તો આ જગતમા પ્રાહ્લણી રહેત નહિ, લોકસંપ્રદા પ્રહ્લા પણ રહેત નહિ, ક્ષાત્રધર્મ પણ રહેત નહિ તથા પ્રાહ્લયુધધર્મનો પણ લોપ થઈ જાત ^{૨૪} દેવોમા શ્રેષ્ઠ એવા તે આદિદેવે પરાક્રમ કરીને અસુરોથી ઊભ રાઈ ગયેલી આ પૃથ્વીને જો ન છૂતી હોત તો પ્રાહ્લણોનો સર્વથા વિનાશ થઈ જાત અને તેને લીધે ચારે વર્ણોના તથા ચારે આશ્રમોના સર્વ ધર્મો

પણુ હેન નહિ ૧૫ આ જગતમાંથી સનાતન ધર્મોનો
નેપ્ટો વાર વિનાશ થયો હતો અને તેઓનો જ્ઞાન
ધર્મ ૧૪ પુનરુદ્ધાર કર્યો હતો તથા પ્રત્યેક યુગમાં તે
જ્ઞાનધર્મના બાળી ૧૪ બ્રાહ્મણધર્મોની પુન પ્રવૃત્તિ
થયેલી છે, માટે આ ધર્મને વિદ્વાનો સર્વશ્રેષ્ઠ કહે
છે ૨૧ જ્ઞાનધર્મમાં વર્ણનારા રાજ્યોના એ જ
કર્તા થો ડે, તેઓએ મૂર્ખ આત્મત્યાગ કરવો,
નર્વ પ્રાણીઓ પર દયા રાખવી, લૌકિક જ્ઞાન મેળવવું,
પ્રત્યોત્તુ પાવન કરવું, સર્વને ભયમાંથી મુક્ત
કરવા દુષ્ટિયાનોને દુષ્ટિ બાધી છે કાવવા અને પીડા-
મનની પીડાઓ દૂર કરવી ૨૨ મવ લોકો રવાણાવિઠ
ગીને ૧૪ કામ તથા કાંધમાં વિશેષ પ્રવૃત્તિ કરે છે
અને મવ નો ત્યાગ કરી ૮૦ પૃથ્વી ગીને વર્તવા
તત્પર થાય છે પણુ ગતના ભયથી જ તેઓ
પણુ ૧૪ ગતની તમ ૧૪ સદાચારન પત્ર એવા
બીજા ૧૪ ગત પલ્લ રાતના રક્ષણને લીધે પોતાના
ન આદોનુ નારી ગીતે પાવન કરી શકે છે, માટે
તો ૧૪ નધર્મને ૧૪ સર્વશ્રેષ્ઠ કહે છે ૨૮ આ પૃથ્વી
૫૦ રાજ્ય રનારા રાજ્યો પોતાના રાજવર્મને
અનુમતીને સર્વ પ્રાણીઓનુ પુનની પેટે રક્ષણ કરે
છે, તેથી તેઓ નિર્ભય ધર્મને લોકમાં મચાર કરી
શકે છે એમાં મશય નથી ૨૯ આમ સર્વ ગીતે
જ્ઞાનધર્મ બીજા સર્વ ધર્મોની રક્ષા કરનાર હેઈને
તોમાં શ્રેષ્ઠ ગણાય છે, સનાતન છે, નિત્ય છે,
મોટા પર્વત ઉપરોગી છે, અવિનાશી છે તથા સર્વ
પ્રધાન છે ૩૦

૧ ને જ્ઞાનધર્મ રના માનિપર્વત રાજાગાંધીગામન
૧૪માં 'જ્ઞાનધર્મની ૫૦૦' નામનો
અધ્યય ૧૪ થો સમાપ્ત

અધ્યાય ૬૫મો

ઇદ્રના ૩૫માં આવેલા વિષય
અને માંધાનાનો મંવાદ

શ્રદ્ધ રાગ ૩૩

જર્ણીયે: મર્ણમોષપત્ર: ।

માત્ર: શ્રેષ્ઠ: મર્ણમોષુ ધર્મ: ॥

પાપો વૃષ્ણમર્ણમોષુ મર્ણમોષુ

મર્ણમોષુ મર્ણમોષુ: પ્રજાનામ્ ॥ ૧ ॥

૧ જ્ઞાતિ એવ મહાન નામધર્મવાર,

સર્વ ધર્મોથી મુક્ત અને સર્વ ધર્મોમાં શ્રેષ્ઠ જ્ઞાનધર્મ
નુ લોકોનુ હિત કરનારા તમારા જેવા ઉદાર રાજા
જોએ યથાચોગ્ય પાવન કરવું જોઈએ એ તેનું
પાલન કરવામાં ન આવે તો પ્રજાઓનો વિનાશ ૧
ધર્મ જાય ૨ સર્વ પ્રાણીઓ પર દયા રાખનારા
રાજાનો મુખ્ય ધર્મ એ ૧ છે કે, તેણે ધાન્યાદિકના
વાવેતર માટે પૃથ્વીને સપૂર્ણ સરકારોવાળી કરવી,
(૧મીન જોડાવીને તેમાં ખાતર વગેરે પુરાવવા,
જેથી પાક મારો થાય) રાજમુખ, અશ્વમેધ આદિ
યજ્ઞો કરી અવભૂથરનાન કરવું, ભિક્ષુચર્યા ન કરવી
(સન્યાસ ન લેવો), પ્રત્યોત્તુ પાવન કરવું તથા
યુદ્ધમાં શરીરનો ત્યાગ કરવો આ મુખ્ય ધર્મનું
રાજાએ જ્ઞાન મેળવવું જોઈએ ૩ મુનિઓ ત્યાગને
જ સર્વ કરતા શ્રેષ્ઠ કહે છે ૪ તેમાં પલ્લ ક્ષત્રિયો યુદ્ધ
કરીને પોતાના શરીરનો ત્યાગ કરે છે, તે તો
ઉત્તમોત્તમ છે આવા હેતુથી જ સર્વ રાજાઓ
રાજધર્મમાં નિત્ય આમત્ત રહીને યુદ્ધોમાં પોતાના
શરીરનો ત્યાગ કરે છે, એ તે પ્રત્યક્ષ નેયુ છે ૫
પુષ્પળ ગ્રામજ્ઞાન સ પાલન કરીને ગુરુની સેવા કર્યો
પછી રક્ષણોત્તમ પરસ્પર મહાર કરીને પ્રાણોનો
ત્યાગ કરવો, એ ક્ષત્રિયનો ઉત્તમ ધર્મ છે અને
ધર્મની ધૃતવાળા ક્ષત્રિયે પ્રથમ જોડવું બ્રહ્મચર્ય
મગ પાળીને ગૃહસ્થાશ્રમનો આશ્રય કરવો ૬ પછી તે
ગૃહસ્થાશ્રમમાં દાષણ વર્ધને તેણે મામાન્ય વ્યાપ
કારિક પ્રવૃત્તિઓમાં પ્રિય અપ્રિય તરફ મમાનુદિ
રાખવી, આદે વર્ણોને પોતપોતાના ધર્મોમાં રથાપવા,
પ્રત્યોત્તુ પાલન કરવું અને તે તે ઉપાયોની યોજના
કરીને, નિધમો ધારણ કરીને તથા પુરુષાર્થ ભરેલા
સર્વ પ્રકારના ઉયોગોની ખિવર પી કરીને પોતાના
આશ્રમધર્મને જોડ આદર્શરૂપ બનાવવો વિદ્વાનો
જ્ઞાનધર્મને શ્રેષ્ઠ કહે છે તેનું એ ૧ કારણ છે કે, તે
ધર્મમાં બીજા સર્વ ધર્મોનો મમાવેશ ધર્મ જાય છે
કેવે જે લોકો પોતપોતાના વર્ણાશ્રમધર્મોનું
આચરણ કરતા નથી અને તે તે સર્વ ધર્મોને નિષ્ક્રમ
તથા વિપરીત અર્થવાળા કરાવે છે તથા પોને તો
કેવળ સર્વ (ધર્મ) સ પાલન કરવામાં જ મથવું
કરે છે, તે નેમોને ગ્રામજ્ઞાન એ નિર્મયાં (ઉદન)
મજા છે તથા પશુ સમાન જ ગણવા છે, પણુ નેમો
ઉદન લોકોને પણ પોતાની ઉદનાઈનુ દગ દેખાડી

જે ક્ષાત્રધર્મ નીતિના માર્ગ ઉપર આણી મૂકે છે, માટે જ તેને બીજા ધર્મોના કરતાં ઠણાણકારક ઠહેવામાં આવ્યો છે.^{૫-૭} ત્રણે વેદનું જ્ઞાન ધરાવનારા બ્રાહ્મણોને માટે જે યજ્ઞાદિ કર્મો તથા આશ્રમધર્મો શાસ્ત્રમાં કહ્યા છે, તે જ બીજા સર્વ બ્રાહ્મણોને પણ મુખ્ય ઈર્તવ્ય તરીકે છે; છતાં પણ કોઈ બ્રાહ્મણ શૂદ્રની પેઠે બીજાં કાવે તે કર્મો કરવા તત્પર થાય તો તે બ્રાહ્મણ શસ્ત્રથી વધ કરવા યોગ્ય ગણાય છે.^૮ હે રાજા! આદે આશ્રમધર્મોનું તથા વેદોક્ત યજ્ઞ યાગાદિ કર્મકલાપનું બ્રાહ્મણ જ જ્ઞાન સંપાદન કરવું જોઈએ, પણ બીજા વર્ણના કોઈ પુરુષે તે જ્ઞાન કહી સંપાદન કરવું નહિ.^૯ બ્રાહ્મણવર્ણનો કોઈ પુરુષ પૂર્વોક્ત સ્વધર્મથી જો વિરુદ્ધ વર્તન કરે તો તેની આજીવિકા ધર્મચુક્ત ગણાતી નથી; કારણ કે કર્મને અંગે જ ધર્મની વૃદ્ધિ થાય છે અને જેવો ધર્મ તેવો જ ધર્મી પણ ગણાય છે.^{૧૦} જે બ્રાહ્મણ પોતાનાં જાતીય કર્મોથી બ્રહ્મ ધર્મને વિજાતીય કર્મો કરવા તત્પર થાય છે તે બ્રાહ્મણ બ્રાહ્મણ તરીકેના સન્માનને પાત્ર રહેતો નથી; એટલું જ નહિ પણ સ્વકર્મોનું આચરણ નહિ કરનારો તે બ્રાહ્મણ વિશ્વાસપાત્ર પણ નથી.^{૧૧} સર્વ વર્ણોના જે ધર્મો શાસ્ત્રોમાં વર્ણવ્યા છે, તેઓને ઉત્કર્ષમાં આણવા, એ ક્ષત્રિયોનો પરમ ધર્મ છે. આવા હેતુથી જ બીજા સર્વ ધર્મોના કરતાં રાજધર્મોને શ્રેષ્ઠ કહ્યા છે અને હું માનું છું કે, વીરપુરુષોના પણ તે જ ધર્મો હોવાથી જેઓ તે ધર્મોને આચરણમાં મૂકે છે, તેઓ જ સર્વ વીર પુરુષોમાં શ્રેષ્ઠ ગણાય છે.^{૧૨}

માંધાતા બોલ્યો: હે ભગવન્ ઈંદ્ર! મારા રાજ્યમાં ધવનો, કિરાતો, ગાંધારો, ચીનાઓ (ચીન દેશના વતનીઓ), શબરો, બર્બરો, શકો, તુવારો, કંકો, પલ્લવો, આંબ્રો, મદ્રકો, પૌંડા, પુલિંદો, રમકો, કાંબોજો તથા બ્રાહ્મણો અને ક્ષત્રિયોથી ઉત્પન્ન થયેલા વૈશ્ય અને શૂદ્રજાતિના સંકીર્ણ વર્ણો વસે છે, તેઓ આ વૈદિક ધર્મોનું આચરણ કેવી રીતે કરી શકશે? વળી તેઓ ચોરી કરીને જ આજીવિકા ચલાવનારા છે, તેથી મારા જેવા રાજાઓએ તેઓને ધર્મમાર્ગમાં કેવી રીતે રદ્યાપચા, એ સાંભળવાની મને ઇચ્છા છે, માટે તે મને કહેા. હે સુરેશ્વર! તમે અમારા ક્ષત્રિયોના એક બંધુરૂપ

છા. ૧૩-૧૬

ઈંદ્ર બોલ્યો: હે નિહોંષ રાજા! ચોરી કરીને આજીવિકા ચલાવનારા તે સંકીર્ણવર્ણના લોકોએ પોતાનાં માતાપિતાની સેવા કરવી, આચાર્યની, ગુરુની તથા સર્વ આશ્રમવાસીઓની સેવા કરવી, રાજાની સેવા કરવી, વૈદિક ધર્મક્રિયાઓને પણ તેઓએ પોતાનો ધર્મ સમજીને કરવી, શ્રાદ્ધો કરવાં, દૂધા બોદાવવા, પરબો મંડાવવી, ધર્મશાળાઓ બંધાવવી, બ્રાહ્મણોને નિરંતર સમયોચિત દાનો આપવાં, અહિંસા પાળવી, સત્ય બોલવું, ક્રોધ ન કરવો, વંશપરંપરાથી આવેલી વૃત્તિનું પાલન કરવું, સ્ત્રીપુત્રાદિનું ભરણપોષણ કરવું, પવિત્રતા જાળવવી, શ્રોદ્ધ ન કરવો, પોતાનો અભ્યુદય કરવાની ઇચ્છાથી સર્વ યજ્ઞોમાં દક્ષિણદાન કરવું તથા પોતાને માટે અત્યંત યોગ્ય ગણાતા પાઠ્યજ્ઞો કરવા. આ રીતે સર્વ લોકોને માટે કર્મો કરવાની વ્યવસ્થા પ્રાચીન કાળથી જ બંધાયેલી છે. ૧૭-૨૨

માંધાતા બોલ્યો: આ મનુષ્યલોકમાં પ્રત્યેક વર્ણોમાં તથા આર્ય આશ્રમોમાં જુદા જુદા વેશોમાં ગુપ્ત રહેલા ઘણા ચોર લોકો જોવામાં આવે છે, તેનું કારણ શું? ૨૩

ઈંદ્ર બોલ્યો: હે નિહોંષ રાજા! આ જગતમાં દંડનીતિને ન્યારે વિનાશ થાય છે તથા રાજધર્મની અધોગતિ થાય છે, ત્યારે રાજાની જ દુષ્ટતાને લીધે સર્વ પ્રાણીઓ મૂઢ બની જાય છે; કાર્યોકાર્યના જ્ઞાનથી બ્રહ્મ થાય છે.^{૨૪} અરે! આ સત્યયુગ વીત્યા પછી તો માત્ર વેશને જ ધારણ કરનારા સંખ્યાબંધ સાધુ-લંગોટાઓ જગતમાં ઊભારાઈ નીકળશે અને માત્ર ચાર જ આશ્રમોને બદલે અસંખ્યાત નવા નવા આશ્રમોની રચના ઘડાઈ જશે.^{૨૫} તે કાળના મનુષ્યો ઉદ્ધુષ્ટ ગતિને આપનારાં પુરાણોનું કે ધર્મશાસ્ત્રોનું શ્રવણ કરશે નહિ અને કામ તથા ક્રોધથી પ્રેરાઈ અવળા માર્ગને સ્વીકાર કરશે;^{૨૬} માટે જ મહાત્મા પુરુષો દંડનીતિને ઉપયોગ કરીને પાપી મનુષ્યોને પાપકર્મ કરતા ન્યારે અટકાવે છે, ત્યારે જ સનાતન સત્યધર્મ જગતમાંથી અલિન થતે નથી.^{૨૭} જે મનુષ્ય સર્વ લોકના ગુરુ એવા રાજાનું અપમાન કરે છે તેનાં દાન, હોમ, શાદ વગેરે સર્વ કર્મો નિષ્ફળ થાય છે.^{૨૮} ધર્મની ઇચ્છા રાખનારો

રક્ષણ કરવા માટે શત્રુઓના રાજ્યનો નાશ કરે છે, તેને પણ વાનપ્રસ્થની ગતિ મળે છે.^{૧૨} હે રાજા ! સર્વ પ્રાણીઓનું રક્ષણ કરવાથી તથા સ્વદેશનું પાલન કરવાથી રાજાને અનેક યજ્ઞદીક્ષાઓ લીધાનું ફળ મળે છે તથા સંન્યાસીને મળનારા બ્રહ્મલોકની ગતિ મળે છે.^{૧૩} વળી જે રાજા નિત્ય વેદાધ્યયન કરે છે, સર્વના પર ક્ષમા રાખે છે, આચાર્યોનું પૂજન કરે છે અને ઉપાધ્યાયની સેવા કરે છે, તે રાજાને પણ સંન્યાસીના બ્રહ્મલોકની ગતિ મળે છે.^{૧૪} હે પુરુષોન્માદ્ર ! જે રાજા દિવસે જાપવા યોગ્ય મંત્રોનો જાપ કરે છે અને યજ્ઞાદિ ધર્મ દ્વારા દેવોનું નિરંતર પૂજન કરે છે, તેને ગૃહ સ્થાશ્રમીના લોકની ગતિ મળે છે; તેમ જ જે રાજા પ્રાણધૂત ખેલવાના પ્રસંગે (યુદ્ધમાં) મરવું કે મારવું, એવો નિશ્ચય કરે છે તેને સંન્યાસીને પ્રાપ્ત થનારા બ્રહ્મલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે.^{૧૫} તેમ જ હે ભારત ! જે રાજા છળકપટનો અને શકતાનો ત્યાગ કરીને સર્વ પ્રાણીઓની સાથે સર્વદા સન્માર્ગે વર્તન રાખે છે, તેને પણ સંન્યાસીના બ્રહ્મલોકની ગતિ મળે છે.^{૧૬} હે ભરતવંશી રાજા ! સર્વ વાનપ્રસ્થોને તથા સંપૂર્ણ વેદ ભણેલા બ્રાહ્મણોને પુષ્કળ દ્રવ્યદાન આપનારા રાજાને વાનપ્રસ્થઆશ્રમીઓની ગતિ મળે છે. વળી હે ભારત ! સર્વ પ્રાણીઓ પર દયા રાખનારા અને કૂરવૃત્તિનો ત્યાગ કરી વર્તનારા રાજાને ચારે આશ્રમીઓને મળનારા દિવ્ય લોકો મળે છે.^{૧૮} હે કુંતીપુત્ર યુધિષ્ઠિર ! હરકોઈ અવસ્થામાં બાળકોના પર તથા વૃદ્ધોના પર દયા રાખનારા રાજાને પણ સર્વ આશ્રમીઓની ગતિ મળે છે.^{૨૦} હે કુરુકુલધુરંધર ! જે રાજા કોઈ નીચ પુરુષોએ કરેલા બળાત્કારના ત્રાસથી ચરણે આવેલા પ્રાણીઓનું રક્ષણ કરે છે, તેને ગૃહસ્થાશ્રમીની ગતિ પ્રાપ્ત થાય છે;^{૨૧} તેમ જ સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓનું રક્ષણ કરનારો તથા તેઓનું યથા યોગ્ય સન્માન કરનારો રાજા ગૃહસ્થની ગતિ સંપાદન કરે છે.^{૨૨} હે પાર્થ ! પોતાના મોટા ભાઈની અને નાના ભાઈની સ્ત્રીઓ, પોતાના ભાઈઓ, પોતાના પુત્રો અને પૌત્રો વગેરે જે કોઈ સંબંધીઓમાં શિક્ષાપાત્ર હોય તેને શિક્ષા કરે છે અને અનુગ્રહપાત્ર હોય તેના પર અનુગ્રહ કરે છે, તે રાજાને ગૃહસ્થાશ્રમમાં

પણ તપશ્ચરણનું ફળ મળે છે.^{૨૩} હે પુરુષોમાં આદ્ય સમાન રાજા ! પૂજા કરવા યોગ્ય આત્મજ્ઞાની સત્પુરુષોનું પૂજન અને પાલન કરનારા રાજાને ઉત્તમ ગૃહસ્થાશ્રમીની ગતિ મળે છે.^{૨૪} હે ભરત વંશી યુધિષ્ઠિર ! જે રાજા ચારે આશ્રમવાસી મનુષ્યોને પોતાને ત્યાં નિમંત્રીને ભોજન આપે છે, તે રાજાનો ગૃહસ્થાશ્રમ સર્વના કરતાં ઉત્તમ છે;^{૨૫} અને બીજો હરકોઈ પુરુષ પણ વિધાતાએ નિર્મોહ્ય કરેલા એ ધર્મમાં રહીને યથાર્થ વર્તન કરે છે, તે પુરુષ પણ સર્વ આશ્રમોના અવિનાશી ફળને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૨૬} હે કુંતાપુત્ર યુધિષ્ઠિર ! જે કોઈ સફળશી પુરુષ વિષે રહેલા અનેક સફળશી હરકોઈ પ્રસંગે પણ નાશ પામતા નથી, પરંતુ સર્વદા તે ને તે જ સ્થિતિમાં રહે છે તે મહાપુરુષ એક જ આશ્રમમાં રહ્યો હોય છતાં સર્વ આશ્રમોમાં રહેલો ગણાય છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે.^{૨૭}

વળી હે યુધિષ્ઠિર ! જે પુરુષ હરકોઈ મનુષ્યના સ્થાન તરફ દષ્ટિ કરીને, કુળ તરફ દષ્ટિ કરીને તથા વય તરફ દષ્ટિ કરીને તેને યોગ્ય સન્માન આપે છે, તે પણ એક આશ્રમમાં રહ્યો હોય છતાં સર્વ આશ્રમમાં રહેલો ગણાય છે.^{૨૮} હે પુરુષોન્માદ્ર રાજા ! પોતાના દેશધર્મોનું તથા કુલધર્મોનું પાલન કરનારો રાજા પણ સર્વ આશ્રમધર્મોનું પાલન કરનારો ગણાય છે.^{૨૯} હે પુરુષશ્રેષ્ઠ ! યોગ્ય સમયે ઐશ્વર્ય સંપાદન કરનારો, સર્વ પ્રાણીઓને તે ઐશ્વર્યમાંથી બલિ (તેઓનો વિભાગ) આપનારો અને સત્પુરુષોની યોગ્યતા બળવનનારો રાજા આશ્રમમાં નિવાસ કર્યાનું યોગ્ય ફળ મેળવે છે.^{૩૦} હે કુંતાપુત્ર ! જે રાજા કોઈ સંયોગોને લીધે મોટા ભયમાં આવી પડ્યો હોય અને તેને લીધે અત્યંત બ્યાકુળ થઈને ધર્મ-અધર્મના જ્ઞાનથી રહિત થયો હોય, તોપણ સર્વ લોકનું રક્ષણ કરવામાં પ્રમાદી થતો નથી તે રાજાને સર્વ આશ્રમોનું ફળ મળે છે.^{૩૧} હે ભરતવંશી રાજા ! જેના રાજ્યમાં સારી રીતે રક્ષણ પામેલા ધર્મકુશળ પુરુષો લોકમાં રહીને ધર્મોચરણ કરે છે, તે રાજાને એ ધાર્મિક પુરુષોના ધર્મમાંથી અમુક ભાગ મળે છે.^{૩૨} પણ હે મહાપુરુષ ! જે રાજાઓ ધર્મમાં જ રમણ કરનારા ધર્મનિષ્ઠ પુરુષોનું રક્ષણ કરતા નથી

રાજાએ એ પુરુષોના પાપના ભાગી થાય છે.^{૩૩} હે નિદોષ યુધિષ્ઠિર ! જે પુરુષો પ્રજાપાલનરૂપ સ્વધર્મમાં આસક્ત રહેનારા રાજાઓને પોતાનાથી બનતી સહાય આપે છે, તે પુરુષોને પણ બીજાઓએ ટરેલા ધર્મમાંથી ભાગ મળે છે.^{૩૪} હે પુરુષવ્યાધ્ર ! જે ગૃહસ્થધર્મનું આપણે ઉપાસન કરી રહ્યા છીએ તે ગૃહસ્થધર્મ બીજા સર્વ આશ્રમોના ધર્મો કરતાં અત્યંત ઉચ્ચગણ, શુદ્ધિકારક અને પાવન છે.^{૩૫} જે કોઈ મનુષ્ય સર્વ પ્રાણીઓને પોતાની માફક વ્યુએ છે, કોઈના હિંસા કરતો નથી અને કોષને બચાવે છે, તે આ લોકમાં સુખી થાય છે અને મૂઆ પછી પરલોકમાં પણ સુખ સંપાદન કરે છે.^{૩૬} રાજધર્મરૂપી એક નૌકા ધર્મરૂપી સમુદ્રના મધ્ય પ્રદેશમાં આવી રહે છે, સત્ત્વગુણરૂપી આલાક નાવિકના બળથી તે આગળ વધી રહે છે, ધર્મશાસ્ત્રરૂપ સદ્બંધનની દોરડીથી તેને બાંધવામાં આવી છે અને દાનધર્મરૂપ અતુલ્ય વાયુથી ઝપાટાબંધ તે આલી રહી છે. આ રાજધર્મરૂપી નૌકા અંદર બેઠેલા રાજાને તારી થકે છે,^{૩૭} અને બ્યારે રાજાના હૃદયમાં રહેલી સર્વ પ્રકારની કામનાઓ સર્વ તરફથી નિવૃત્ત થઈ જાય છે, ત્યારે તેની સ્થિતિ માત્ર બુદ્ધિસત્ત્વમાં જ અચળ થાય છે અને પછી તેને બ્રહ્મપત્ની પ્રાપ્તિ થાય છે.^{૩૮} હે પુરુષસિંહ રાજા ! પ્રજારક્ષણના કાર્યમાં આસક્ત રહેનારા રાજા ચિત્તવૃત્તિના નિરોધરૂપ યોગના બળથી ચિત્તની અતિથાય પ્રસન્નતા પ્રાપ્ત કરીને ધર્મ સંપાદન કરે છે.^{૩૯} હે યુધિષ્ઠિર ! જે બ્રાહ્મણો સત્કર્મપરાયણ છે અને વેદાદ્યધનશીલ છે, તેઓનું તથા સર્વ લોકોનું પાલન કરવામાં તમારે પ્રયત્ન કરવો; કારણ કે હે ભારત ! જે પુરુષો વનમાં જઈને અથવા આશ્રમોમાં રહીને જે ધર્મોચરણ કરે છે, તેથી સોગણો ધર્મ પ્રજાઓનું રક્ષણ કરનારા રાજા પ્રાપ્ત કરે છે.^{૪૦} હે માંડુપુત્ર ! મેં તમને આ વિવિધ પ્રકારનો ધર્મ કહી સંભળાવ્યો માટે એ પરંપરાથી યાદી રહેલા પ્રાચીન સનાતનધર્મનું આચરણ કરો.^{૪૧} હે પુરુષસિંહ ! તમે પ્રજાપાલનરૂપ સ્વધર્મમાં પરાયણ રહેશો, તો ચારે વર્ણોના તથા ચારે આશ્રમોના ધર્મોનું ક્ષણ પ્રાપ્ત કરશો.^{૪૨}

અધ્યાય ૬૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૬૭ મો

રાષ્ટ્રોમાં રાજાની આવશ્યકતા

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

ચાતુરાશ્રમ્યમૃતં તે ચાતુર્વર્ણ્ય તથૈવ ચ ।

રાષ્ટ્રસ્ય યત્કલ્પતમં તતો બ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે કહ્યું : હે પિતામહ ! તમે મને ચારે આશ્રમોના તથા ચારે વર્ણોના ધર્મો કહ્યા. હવે રાષ્ટ્ર-પ્રજાનું જે મુખ્ય કર્તવ્ય હોય તે કહો.^૧

શ્રીમ ભગવાન : રાષ્ટ્રનું એ જ મુખ્ય કર્તવ્ય છે કે, કોઈ એક રાજાને રાજ્યાભિષેક કરવો, કારણ કે રાજા વિનાના નિર્બળ રાષ્ટ્રમાં ચોર લોકો લૂંટ-ફાટ ચલાવી મૂકે છે અને પ્રજાને હેરાન કરે છે.^૨ વળી રાજા વિનાના રાષ્ટ્રમાં ધર્મની વ્યવસ્થા રહેતી નથી, તેમ જ પ્રજાઓ માંડોમાંડે લડીને વિનાશ પામે છે; માટે અરાજકતા સર્વથા ધિક્કારપાત્ર છે.^૩ પ્રજાઓ પોતાના પર એક રાજાને નીમીને સાક્ષાત્ એક ઇંદ્રને જ પોતાનો નિયંત્રા બનાવે છે, એમ શ્રુતિ કહે છે; માટે અલ્પદુષ્ટની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષે રાજાની ઇંદ્રની પેઠે પૂજા કરવી.^૪ હું તો એ જ પસંદ કરું છું કે, રાજા વિનાના રાષ્ટ્રમાં કહી નિવાસ જ ન કરવો. વળી રાજા વિનાના રાષ્ટ્રમાં અશિ હુંતદ્રવ્યનો સ્વીકાર કરતો નથી.^૫ જે રાષ્ટ્રો રાજા-રહિત હોવાથી નષ્ટવીર્ય હોય છે, તે રાષ્ટ્રો પર રાજ્યની ઇચ્છાવાળો મહાબળવાન રાજા જે ચડાઈ કરી આવે, તો તે રાષ્ટ્રની પ્રજાઓએ તેની સામે જઈને તેનું સન્માન કરવું, એ જ તે વેળા રાષ્ટ્રના રક્ષણનો એક મહાન ઉપાય છે; છતાં પણ એ સમયે તે બળવાન રાજાને જો સન્માન આપવામાં ન આવે તો અત્યંત કોપાયમાન થઈને તે રાજા સમગ્ર રાષ્ટ્રનો સમૂળગો નાશ કરી નાખે; પરંતુ તેને જો પ્રસન્ન કરવામાં આવે તો એની દેખરેખ નીચે આખા દેશનું કલ્યાણ થઈ જાય. આવા હેતુથી જ વિકાનો કહે છે કે, અરાજકતાના જેવું બીજું એક પણ રાષ્ટ્રીય પાપ નથી.^{૬-૮} જગતમાં પણ આપણે જોઈએ છીએ કે, જે ગાય મહાપ્રયત્ને દોહવા દે છે, તેને પ્રહાર આદિનું ઘણું દુઃખ સહન કરવું પડે છે; પણ જે ગાય વિનાપ્રયાસે દોહવા દે છે, તેને લોકો દુઃખ દેતા નથી;^૯ તેમ જ જે કાષ તપાવ્યા

વિના વળી જાય છે તેને અગ્નિના તાપ આપવાની યોગ્યતા નથી રહેતી અને જે કાષ્ટ પોતાની મેળે નમી પડે છે, તેને કોઈ નમાવતું નથી.^{૧૦} હે વીર યુધિષ્ઠિર! એ ઉપમા પ્રમાણે નિર્જળ પુરુષે પોતાના કરતાં અધિક બળવાળા પુરુષને સહાય નમતા રહેવું. આ ઉપરથી જ કહેવાય છે કે, જે પુરુષ બળવાનને નમે છે તે પુરુષ સાક્ષાત્ ઈંદ્રને જ નમે છે. તે માટે જ પોતાની નિરંતરની આબાદીની ઇચ્છા રાખનાર સર્વ કોઈ રાષ્ટ્ર રક્ષણકર્તા એક રાજાની નિમણૂક કરવી જોઈએ; કારણ કે જે મનુષ્યોના પર રાજાનું રક્ષણ નથી તેઓના ધનની કે સ્ત્રીઓની સહીસલામતી રહી નથી.^{૧૧} વળી રાજા વિના રાષ્ટ્રમાં પાપી લોકો બીજાઓનું દ્રવ્ય હરણ કરીને પ્રસન્ન થાય છે, પણ જ્યારે ચોરના ભાઈ-ધંડીચોરો તે પાપી લોકોના દ્રવ્યને લૂંટી જાય છે, ત્યારે તેઓ પણ રાજાની ઇચ્છા કરે છે;^{૧૨} તેમ જ અરાજક રાષ્ટ્રમાં કોઈ એકના ધનને બે લૂંટારાઓ લૂંટી જાય છે અને તે બે લૂંટારાઓના ધનને બીજા અનેક લૂંટારાઓ લૂંટી જાય છે, તે સમયે એ પાપી લોકો પણ કદી ક્ષેમકુશળ રહી શકતા નથી અને રાજસત્તાની ઇચ્છા કરે છે; અરે! એટલું જ નહિ પણ રાજા વિનાના રાજ્યમાં શુભામ ન હોય તેને પણ જોરજુલમથી શુભામ કરવામાં આવે છે અને સ્ત્રીઓનું બહાલકારે હરણ કરાય છે. આ કારણથી જ દેવોએ પ્રજાઓનું પાલન કરનારા રાજાઓની સ્થાપના કરી છે.^{૧૪} આ પૃથ્વી પરના સર્વ દેશોમાં હંડને ધારણ કરનારા રાજા જો ન હોય, તો જળમાં નાનાં માછલાંઓને જેમ મોટાં માછલાંઓ ખાઈ જાય છે, તેમ બળવાન મનુષ્યો દુર્બળ મનુષ્યોનું ભક્ષણ કરી જાય-તેઓની માલમત્તાને હજમ કરી જાય.^{૧૫}

અમારા સાંભળવામાં આવ્યું છે કે, પૂર્વે અરાજક પ્રજાઓનો વિનાશ થઈ ગયો હતો અને પાણીમાં મોટાં માછલાં જેમ નાનાં માછલાંઓનું ભક્ષણ કરી જાય છે, તેમ બળવાન પ્રજાઓ દુર્બળ પ્રજાઓનું ભક્ષણ કરી ગઈ હતી.^{૧૭} પછી તે સમયે સર્વ પ્રજાઓએ મળીને આવા કાયદા ઘડ્યા હતા કે, આપણામાંહેના જે કોઈ મનુષ્ય કઠોર ભાષણ કરે, બીજાઓ સાથે મારામારી કરે, પરસ્પરી સાથે

જમન કરે અથવા બીજાઓના દ્રવ્યની ચોરી કરે, તેને આપણે દેશપાર મૂકી દેવો. સર્વ વર્ણોનો માંહેમાંહે સંપૂર્ણ વિશ્વાસ આણુ રહે તે માટે તેઓએ એવા પ્રકારના કાયદા ઘડ્યા હતા; પરંતુ તેઓએ એ કાયદાઓનું પાલન કર્યું નહિ, જેથી તેવી ને તેવી દુઃખી સ્થિતિ પુનઃ આણુ રહી. પછી દુઃખથી ઘણી જ વિહ્વળ થઈ ગયેલી તે પ્રજાઓ એકઠી મળીને પિતામહ બ્રહ્મદેવ પાસે ગઈ અને તેમને કહેવા લાગી કે, ‘હે ભગવન! રાજા વિના અમારા વિનાશ થતો જાય છે, માટે અમને કોઈ એક રાજા આપો કે જે અમારું રક્ષણ કરે અને અમે જેનું યથાચોગ્ય પૂજન કરીએ.’ પ્રજાઓની એ પ્રાર્થના સાંભળીને બ્રહ્મદેવે મનુને રાજા થવાની આજ્ઞા આપી; પરંતુ મનુએ તે પ્રજાઓ પર રાજ્ય કરવા અભિનંદન આપ્યું નહિ અને આ પ્રમાણે કહ્યું.^{૧૮-૨૧}

મનુ બોલ્યા : મને પાપકર્મોના ભય લાગે છે. રાજ્ય કરવું અને તેમાં પણ વિશેષે કરી નિરંતર અસન્માર્ગે પ્રવૃત્તિ કરનારા મનુષ્યો પર રાજ્ય કરવું, તે મહાકિલ્લ કામ છે.^{૨૨}

ભીષમે કહ્યું : મનુનાં એ વચન સાંભળીને સર્વ પ્રજાઓએ તેને કહ્યું કે, ‘તમે ડરો મા. અમારામાં જે કોઈ પાપ કરશે તેનું ફળ તેના કર્તાને જ લોગવવું પડશે. વળી તમારા બળનામાં દ્રવ્યની વૃદ્ધિ થાય તે માટે અમે પચાસ પશુઓનો લાભ થતાં એક પશુ તમને અર્પણ કરશું અને સુવર્ણમાંથી પશુ પચાસમે ભાગ તથા ધાન્યના ઉત્પન્નમાંથી દશમે ભાગ તમને રાજાના કર તરીકે અર્પણ કરીશું; તેમ જ અતિથય રૂપવતી કન્યાનું પહ્લું લેવાનો જ્યારે પ્રસંગ આવશે અથવા તે કન્યાના વિવાહના સંબંધમાં અમારામાં અંદર અંદર વાદવિવાદ ઊભો થશે, ત્યારે તે કન્યા તમને અર્પણ કરી દઈશું. વળી અમારા માંહેના જે પુરુષો શસ્ત્રોનો ઉપયોગ કરવામાં તથા વાહનો પર સવારી કરવામાં કુશળ છે, તેઓ દેવો જેમ મહેંદ્રના અનુયાયીઓ થાય છે, તેમ તમારા અનુયાયીઓ થશે. આમ સર્વ અનુકૂળ સહાયકોને લીધે બળવાન, દુરાધર્ષ અને પ્રતાપી થઈ પડેલા તમે અમારા રાજા થઈને, કુબેર જેમ યજ્ઞોને સુખી કરે છે તેમ અમને સુખી કરશો અને તમે સર્વના રાજા થઈને પ્રજાઓનું યથાચોગ્ય રક્ષણ

કરશે, જેથી તે પ્રજાઓએ આચરેલા ધર્મમાંથી ચતુર્થો શ (ભાગ) તમને પ્રાપ્ત થશે, માટે હે રાજન ! અનાયાસે આવી મળેલા મહાન ધર્મને સપાહન કરી ધંદ્ર જેમ દેવેાતુ રક્ષણ કરે છે, તેમ તમે પણ અમારુ સવ તરફથી રક્ષણ કરો અને પ્રખર તપતા સૂર્યની પેઠે પ્રતાપી થઈને વિજય કરવા માટે નીડળી પડો તથા શત્રુઓના અભિમાનનો નાશ કરો. અમે તમને આશીર્વાદ આપીએ છીએ કે, તમારો સર્વદા વિજય થાઓ ૨૩-૨૮

પ્રજાઓએ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે મહા તેજસ્વી અને મહાકુદસ યજ્ઞ મતુ મહારાજા મોટા સૈન્યથી વી ટાઈને તેજને વીધે બંધે પ્રબલિત થયા હોય તેમ, પ્રકાશિત દેખાતા રાજ્ય તરવા માટે નીકળી પડ્યા ૨૯ તે સમયે દેવતાઓ જેમ મહેદ્રતુ મહત્વ જોઈને ત્રાસ પામી બાય, છે તેમ એ મતુ મહારાજાના મહત્વને જોઈને સર્વ મનુષ્યો ત્રાસ પામી ગયા અને પોતપોતાના ધર્મમાં લક્ષ્ય આપવા લાગ્યા ૩૦ પછી એ મતુ મહારાજાએ મેઘરાજા વૃષ્ટિ કરતો ઠરતો જેમ આખી પૃથ્વી પર સ ચાર કરે છે, તેમ પાખી મનુષ્યોનો સર્વ રથગેથી નાશ કરી નાખી પૃથ્વી પર સ ચાર કર્યો અને સર્વ પ્રજાઓને પોતપોતાના ધર્મકર્મમાં આસક્ત કરી દીધી ૩૨

એ પ્રમાણે સર્વ રાષ્ટ્રની પ્રજાઓએ પૃથ્વી પર સમદિવ્ય પજ્ઞ થવા માટે દેઈ એક મહાપુરુષને રાજા બનાવી આગળ કરવો જોઈએ અને તેના દ્વારા પોતાના દેશને આબાદ કરવો જોઈએ, ૩૩ એટલું જ નહિ પણ શિષ્યો જેમ શુક્રને ભક્તિપૂર્વક સદા નમન કરે છે તથા દેવો જેમ દેવે દ્રને પ્રણામ કરે છે, તેમ સર્વ પ્રજાઓએ ભક્તિપૂર્વક સમીપમાં જઈને રાજાને નમન કરવું જોઈએ ૩૪ જેમ પોતાના કુટુંબી મતુ ધ્યોના સત્કારને પામેલા પુરુષને બીજા લોકો પણ ઘણુ માન આપે છે અને પોતાના કુટુંબી માણસોના અપમાનપાત્ર થયેલા પુરુષનું બીજાઓ પણ અપ માન કરે છે, તેમ રાજા પણ પોતાની પ્રજાના સત્કાર ને પામીને બીજા રાજાઓના સત્કારને પામી શકે છે અને પ્રજાઓના તિરસ્કારને પામીને બીજા રાજા યોના તિરસ્કારને પામે છે, માટે પ્રજાઓએ પોતાના રાજાનું નિરંતર સન્માન કરવું જોઈએ, કારણ કે બીજા શત્રુ રાજાઓ પોતાના રાજાનો જો તિરસ્કાર કરે છે,

તો તેને લીધે સર્વ પ્રજાઓને મહાન દુઃખ ભોગવવુ પડે છે આટલા માટે પ્રજાએ પોતાના રાજાને ઇત્ત, વાહન, વસ્ત્રો, અલકારો, લોભનો, બલબલતા પેય દ્રવ્યો, ગૃહો, આસનો, શય્યાઓ અને બીજી સર્વ રાજ્યોપયોગી સામગ્રી આપવી જોઈએ, ૩૫-૩૭ જેથી રાજા શત્રુઓ સામે ટક્કર ઝીલે તેવો મહાબળવાન થાય એ પ્રમાણે જ હે યુધિષ્ઠિર ! પ્રજાઓનું રક્ષણ કરનારા રાજાએ પણ હરકોઈ મનુષ્યની સાથે ભાષણ કરતી વેળા સુખને હસતું રાખવું જોઈએ, કોઈ મનુષ્ય બ્યારે વિસ્રપ્તિ કરવા આવે, ત્યારે તેને મધુર ભાષામાં ઉત્તર આપવો જોઈએ, પોતાનું માન બળવવું જોઈએ, દોઈએ કરેલા કામની કદર કરવી જોઈએ, પ્રજાઓ પર પ્રેમ રાખવો જોઈએ, પોતાની સપ્તિમાંથી સર્વને યથાયોગ્ય વિભાગ આપવા જોઈએ, ઇદ્રિયોના જય કરવે જોઈએ અને પોતાની સામે દષ્ટિ કરનારા મનુષ્ય સામે સાન્ન્ય, સુહર અને વિશ્વાસજનક દષ્ટિએ જોવું જોઈએ ૩૮-૪૬

ક્રતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્ગત રાજધર્માનુશાસન પર્વમા 'રાષ્ટ્રમા રાજાની આવશ્યકતા નામનો અધ્યાય ૬૭માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૬૮મો

બૃહસ્પતિએ વર્ણવેલુ રાજાનું ગૌરવ

॥ યુધિષ્ઠિર ઝવાચ ॥

કિમાહુદૈવતં વિપ્રા રાજાનં ભરતર્પમ ।

મનુષ્યાણામધિપતિં તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! મનુષ્યોના અધિપતિ રાજાને બ્રાહ્મણો દેવસ્વરૂપ શા માટે કહે છે, તે મને કહો ૧

બીજા બોલ્યા હે ભારત ! તમારા એ પ્રશ્નને જ સળ ધ ધરાવનાર એક પ્રાચીન ઇતિહાસ જગત મા કહેવાય છે, તે આ પ્રમાણે છે પૂર્વે વસુમના નામનો એક મહાબુદ્ધિમાન રાજા થઈ ગયો છે તે રાજા કૌસલદેશ ઉપર રાજ્ય કરતો હતો એક સમયે તેણે બુદ્ધિકુશળ મહર્ષિ બૃહસ્પતિને પૂછ્યું હતું. તે રાજા વિનયની રીતિને બાળુનારો હતો, જેથી પોતાને ત્યા આવેલા મહર્ષિ બૃહસ્પતિની સ્તુતિ અઠયુત્થાન, અભિવાદન આદિ વિનય કઠીને તથા તેમની પ્રદક્ષિણા કઠીને સર્વ લોકનું હિત

કરવામાં પ્રીતિવાળા તે રાજ્યો પ્રજાઓના સુખની મનમાં ઇચ્છા રાખીને ધર્મશીલ પૃથ્વીરૂપતિને રાજ્ય-વિધિ વિધે આ પ્રમાણે પ્રશ્ન પૂછ્યો. ૨-૫

વસુમનાએ પૂછ્યું : હે મહાબુદ્ધિમાન પૃથ્વીરૂપતિ ! કયા ઉપાયથી પ્રજાઓની વૃદ્ધિ થાય, કયાં કર્મો કરવાથી તેઓ નાશ પામે અને કોતું પૂજન કરીને તેઓ અવિનાશી સુખ સંપાદન કરે ?^{૧૬}

મહાતેજસ્વી કૌસલ રાજ્ય વસુમનાએ જ્યારે આવે પ્રશ્ન પૂછ્યો, ત્યારે મહાબુદ્ધિમાન મહર્ષિ પૃથ્વીરૂપતિ રાજાનો જ સત્કાર કરવાના સંબંધમાં સાવધાન થઈને કહેવા લાગ્યા.^{૧૭}

પૃથ્વીરૂપતિ બોલ્યા : હે મહાબુદ્ધિમાન રાજા ! પ્રજાઓના ધર્મનું મૂળ કેવળ રાજા જ છે, એમ અમને જણાય છે. વળી તે ઉપરાંત રાજાના ભયને લીધે જ પ્રજાઓ પરસ્પરનું ભક્ષણ કરી જતી નથી. આ સમગ્ર લોક જ્યારે મર્યાદાને ત્યાગ કરીને પરસ્પરીગમન આદિ અનાચારો કરવા તત્પર થઈ જાય છે, ત્યારે રાજા જ પોતાના રાજધર્મ પ્રમાણે તેઓને શિક્ષા કરીને સહાચારનિષ્ઠ કરે છે-શુદ્ધ કરે છે અને તેઓને પવિત્ર કરીને પોતે શૌભાસ્પદ બને છે. હે રાજા ! આ જગતમાં ચંદ્રસૂર્યનો જે ઉદય ન થાય તો સર્વ પ્રજાઓ અને પ્રાણીઓ જેમ ગાઢ અંધકારમાં ડૂબી જાય તથા અન્યોન્યને જેમ ભેદ શકે નહિ,^{૧૮} તેમ જ અદ્ય જળવાળા કોઈ એક જળાશયમાં નાનાંમોટાં માછલાંઓ અન્યોન્યનું જેમ ભક્ષણ કરી જાય છે અને કોઈ એક હિંસક પશુઓ વિનાના અરણ્યમાં એકબીજાને સંહાર કરનારાં પક્ષીઓ પોતાની ઇચ્છાનુસાર જેમ હરેફરે છે તથા માંહોમાંહે મારફટ કરીને એકબીજાને ઠપાવી દે છે અને પછી થોડા જ સમયમાં જેમ વિનાશ પામે છે, તેમ આ જગતમાં જે રાજા ન હોય તો આ સર્વ પ્રજાઓ માંહોમાંહે લડીને વિનાશ પામે અને ગોવાળ વિનાનાં પશુઓની પેઠે દુઃખરૂપી ઘોર અંધકારવાળા ખાડામાં પછડાઈ મરે.^{૧૯-૨૦} જે કદાચ રાજા કોઈનું પાલન ન કરે તો બળવાન મનુષ્યો દુર્બળ મનુષ્યોનાં ઘરબાર લૂંટી લે અને તેઓ જે આશ્રય કરીને ઘરબારનું રક્ષણ કરવા તૈયાર થાય તો તેઓને પેલા (બળવાનો) ઠાર કર્યો વિના પશુ ન છોડે.^{૨૧} જે રાજા પ્રજાઓનું રક્ષણ ન કરે

તો પાપી લોકો બીજાઓનાં વાહનો, વસ્ત્રો, અલંકારો અને ભતભતનાં રત્નો બળાતકારે લૂંટી લે.^{૨૨} જગતમાં રક્ષણ કરનારો રાજા જે ન હોય તો 'આ વસ્તુ મારી છે' આમ કોઈ પણ માની શકે નહિ. સર્વ કોઈનાં સ્ત્રીપુત્ર તથા ધનાદિક પરિગ્રહનો સર્વથા અભાવ થઈ જાય અને ધનને માટે સર્વ તરફ મોટી લૂંટફાટ ચાલુ રહે.^{૨૩} જે પ્રજાઓ પર રાજાનું રક્ષણ ન હોય તો ધર્મોચ્ચરણ કરનારા પુરુષો પર અનેક પ્રકારના શસ્ત્રપ્રહારો થવા લાગે અને સર્વ મનુષ્યો અધર્મનો સ્વીકાર કરી બેસે.^{૨૪} વળી જે રાજાનું રક્ષણ ન હોય તો દુષ્ટ પુરુષો માતા, પિતા, વૃદ્ધ, આચાર્ય, અતિથિ અને શુરને પણ દુઃખ દેવા લાગે અથવા મારી નાખે; ધનવાનોને તો નિરંતર મરણનાં તથા બંધનનાં દુઃખો ભોગવવાં પડે, કોઈ પણ 'આ વસ્તુ મારી છે,' એમ ન કહી શકે, અઠાલ મૃત્યુઓનો તો પાર જ ન રહે, સર્વ લોક લગભગ લૂંટારાઓને સ્વાધીન થઈ જાય, સર્વ મનુષ્યોને ઘોર નરકમાં પડવું પડે, વ્યભિચારનું તો કંઈ પ્રમાણ જ ન રહે, ખેતીવાડીનો તથા વેપાર-માર્ગનો વિનાશ થઈ જાય, ધર્મ તો રસાતળમાં પેસી જાય, વેદોનો લોપ થઈ જાય, વિધિપૂર્વક દક્ષિણાદાનવાળા યજ્ઞો ચાલુ રહે નહિ, વિવાહવિધિ-ને કોઈ કરે જ નહિ, સમાજ-બંધાણ રહે નહિ, બળદો ગાયો વિષે વીર્યસિંચન કરે નહિ, દહીંનાં વલોણાં વલોવાય નહિ, નેસડાઓનો નાશ થઈ જાય, સર્વનાં હૃદયો ત્રાસને લીધે ઉદ્રિગ્ધ રહે, કોઈને કંઈ સૂઝ પડે નહિ, સર્વ સ્થળે હાહાકાર થઈ રહે અને સર્વ જગતનો એક ક્ષણવારમાં વિનાશ થઈ જાય.^{૨૫-૨૬} જગતનું પાલન કરનાર રાજા જે ન હોય તો લોકો નિર્ભય થઈને વિધિપૂર્વક જેમાં દક્ષિણા અપાય છે તેવા એક વર્ષ પથંત ચાલનારા યજ્ઞો કરી શકે નહિ. વિવારનાત અને વ્રતસ્નાત એવા બ્રાહ્મણો તપોનિષ્ઠ રહીને ચારે વેદોનું અધ્યયન કરે નહિ, બ્રાહ્મણો વિનાશ પામે, તેને લીધે મનુષ્યો પણ નષ્ટપ્રાય થઈ જાય, લૂંટારા પારકું ધન ચોરી લઈને નિરાંતે ચાલ્યો જાય, ચોરો લોકોના હાથમાં રહેલી વસ્તુઓને પણ જૂંટ મારીને લઈ જાય, સર્વ મર્યાદાઓ નષ્ટ થઈ જાય, લોકો ભયભીત અને બ્યાકુળ થઈને ખૂણખાંચરે પલા-

યન કરી જાય, પરશ્રીગમન આદિ અનેક અનીતિ
ઓ આહુ થઈ જાય, પ્રજાઓમા વર્ણસંકરતા ફેલાઈ
જાય અને રાજ્યમાં ઉપરાઉપરી દુષ્કાળ પડે. ૨૫-૨૯
રાજાનું રક્ષણ છે, તેથી જ મનુષ્યો ઘરનાં બારણાં
ખુલ્લાં મૂકીને નિર્ભય થઈ યથેષ્ટ શયન કરી શકે
છે. ૩૦ ધર્મનિષ્ઠ રાજા સારી રીતે પૃથ્વીનું જો રક્ષણ
કરે નહિ તો મનુષ્યો એકબીજાની નિહાને પલ્લ
સહન કરે નહિ, તો પછી એકબીજાના મારને તો
કયાથી જ સહન કરે? ૩૧ પરંતુ જો રાજા જગતનું
રક્ષણ કરે છે, તો આઓ સર્વ અલંકારોથી ભૂષિત
થઈને પુરુષોને સાથે રાખ્યા વિના એકલી પલ્લ નિર્ભય
થઈને માર્ગમાં આવજા કરી શકે છે. ૩૨ જો રાજા
સર્વનું રક્ષણ કરે છે તો પ્રજાઓ ધર્મનો જ સ્વીકાર
કરે છે, માંહિનાંહિ મારકૂટ કરતી નથી અને એક
બીજાને મહા કરવા તૈયાર થાય છે. ૩૩ રાજા પ્રજા
ઓનું રક્ષણ કરે છે, તેથી હરેક વર્ણો ભુદા ભુદા
પ્રકારના મોટા ઘરો કરીને દેવાનું યજન કરી શકે
છે તથા એકાગ્રચિત્તે વિદ્યા ભણી શકે છે. ૩૪ આ
લોકનું મૂળ કોઈ એક કૃષિ આદિક આશુવિકા જ
છે અને વેદોક્ત કર્મોને લીધે જ સર્વ જગતની
પ્રાણધારણા થઈ રહી છે; કારણ કે વેદોક્ત યજ્ઞાદિ
કર્મો દ્વારા જગતમાં વૃદ્ધિ થાય છે અને તે સર્વ યજ્ઞ-
યાગાદિ કર્મો રાજાનું ઉત્તમ પ્રતિનું જો રક્ષણ હોય
તો જ લોકમાં આહુ રહે છે. ૩૫ જ્યારે રાજા રાજ્ય
રૂપી શકટ(ગાદી)ની મહા ઉત્તમ ઝૂંસરીને પોતાના
મહાન સામર્થ્યના યોગથી ધારણ કરે છે, ત્યારે
લોકો પ્રસન્ન અને સુખી રહે છે. ૩૬ જો રાજાના
અભાવથી સર્વ લોકોનો પલ્લ અભાવ થઈ જાય છે
અને જેની હયાતીથી સર્વ લોકની પલ્લ હયાતી રહે
છે, તે રાજાને કયો મનુષ્ય ન પૂરે? ૩૭ વળી જો
પુરુષ રાજાનું પ્રિય અને હિત કરવા તત્પર થઈને,
સર્વ લોકને ભય ઉત્પન્ન કરે તેવા એના રાજ્યભાર
ને ઉઠાવી લે છે, (અર્થાત્ રાજાને ખનતી સહાય
કરે છે) તે પુરુષ આ લોકમાં ને પરલોકમાં સુખી
થાય છે. ૩૮ પરંતુ જો કોઈ પુરુષ માત્ર મનથી પલ્લ
રાજાનું અપ્રિય કરવાનો વિચાર કરે છે, તે
આ લોકમાં અવશ્ય દુઃખી થાય છે અને મૃત્યુ
પછી નરકમાં જાય છે. ૩૯ આ પલ્લ એક સામાન્ય
મનુષ્ય છે” એમ માનીને રાજાનું કદાપિ અપ-

માન કરવું નહિ; કારણ કે રાજા મનુષ્યના સ્વરૂપ-
માં એક દેવ જ છે. ૪૦ વળી રાજા તે તે ભિન્ન ભિન્ન
સમયને અનુસરીને અગ્નિ, સૂર્ય, મૃત્યુ, કુબેર અને
યમ એ પાંચ દેવોનાં સ્વરૂપોને નિરંતર ધારણ કરે
છે. ૪૧ જો સમયે કોઈ નીચ લોકો તેને કળે છે, તે
સમયે સન્મુખ ભેલેલા તે પાપી લોકોને પોતાના
ઉગ્ર તેજથી બાળવા તત્પર થયેલો રાજા અગ્નિનું
સ્વરૂપ ધારણ કરે છે. ૪૨ જો સમયે રાજા પોતાના
ગૂઢ અનુચરો દ્વારા સર્વ લોકો પર દેખરેખ રાખે
છે અને તેઓનું કલ્યાણ કરવા તત્પર થાય છે, તે
સમયે તે સૂર્યનું સ્વરૂપ ધારણ કરે છે. ૪૩ પછી જો
સમયે રાજા ક્રોધાયમાન થઈને પાપયુક્ત અને
અપવિત્ર એવા સેંકડો પુરુષોનો તેઓના પુત્રો, પૌત્રો
અને અમાત્યો સહિત નાશ કરી નાખે છે, તે સમયે
તે મૃત્યુનું સ્વરૂપ ધારણ કરે છે; ૪૪ અને જો સમયે
રાજા અધર્મોચ્ચરણ કરનારા દાંભિક પુરુષોને બારે
શિક્ષાઓ કરીને નિયમમાં રાખે છે તેમ જ ધાર્મિક
પુરુષોનો અનુગ્રહ કરે છે તે સમયે તે યમનું
સ્વરૂપ ધારણ કરે છે. વળી જ્યારે રાજ્યનો ઉપકાર
કરનારા પુરુષોને પુષ્કળ ધન આપીને રાજા તૃપ્ત
કરે છે અને રાજ્યનો અપકાર કરનારા પુરુષો
પાસેથી વિવિધ ભતનું રત્નાદિ દ્રવ્ય હરી લે છે, ત્યારે
તે કુબેરનું સ્વરૂપ ધારણ કરે છે. ૪૫-૪૭ જો મનુષ્ય
ધર્મોચ્ચરણથી પ્રાપ્ત થનારા પરમાત્માના સ્વરૂપને
પામવાની ઇચ્છા રાખનારો છે, કોઈના પર અસૂચા
રાખ્યા વિના ઉત્તમ કર્મ કરનારો છે અને બ્યવહાર-
કુશળ છે, તે મનુષ્યે પલ્લ રાજા પર દોષારોપ
કરવામાં સામેલ થવું નહિ; ૪૮ કારણ કે રાજાનું
અપ્રિય કરનાર પુરુષ કદી સુખસંપત્તિ પામતો નથી-
બલે પછી તે રાજાનો પુત્ર હોય, ભાઈ હોય, મિત્ર
હોય અથવા તેના પોતાના સમાન હોય. ૪૯
પોતાના ગમનમાર્ગને કાળો મેથ જેવો કરી નાખનાર
અગ્નિ વાયુની સહાયથી લડલડાટ સળગી ઊઠ્યો
હોય, તોપણ કંઈક વસ્તુને બાળ્યા વિના શેષ રહેવા
દે છે, પરંતુ રાજાનો અપરાધ કરનારા મનુષ્ય પર
તટી પડેલો રાજાનો કોપાગ્નિ તેના સર્વસ્વનો નાશ
કરી નાખે છે. ૫૦ વળી જો પદાર્થો રાજાના રક્ષણ તળે
રહેલા હોય છે, તેઓનો તો દૂરથી જ ત્યાગ કરી
દેવો; કારણ કે રાજદ્રવ્યનું હરણ કરનારા પુરુષની

મૃત્યુના જેવી જ પાયમાલી થઈ જાય છે. ૧૧ જેમ મૃગ મારણ્યત્રનો સ્પર્શ કરતાં જ મૃત્યુ પામે છે, તેમ મનુષ્ય ચોરી કરવાની ઇચ્છાથી રાજદ્રવ્યનો સ્પર્શ કરતાં જ નાશ પામે છે; માટે યુદ્ધિમાન પુરુષે પોતાના દ્રવ્યની પેઠે જ રાજના દ્રવ્યનું રક્ષણ કરવું. ૧૨ છતાં જેઓ રાજદ્રવ્યનું હરણ કરે છે, તેઓ ધણા કાળ પર્યંત છેડા વિનાના અને બડ રૂપ એવા મહાધોર નરકમાં પડે છે. ૧૩ રાજ (રંજન કરનાર), લોજ (સુખ ભોગવનાર), વિરાટ (વિરાજનાર), સમ્રાટ (મહારાજ), ક્ષત્રિય (નાથથી રક્ષણ કરનાર), ભૂપતિ (પૃથ્વીનું પાલન કરનાર) અને નૃપ (મનુષ્યોનો અધિપતિ) વગેરે શબ્દોથી જેની સ્તુતિ કરાય છે, તેનું કોણ સન્માન ન કરે? અર્થાત્ સર્વ કોઈએ કરવું જ જોઈએ. ૧૪ માટે જે પુરુષ અબયુદ્ધયની ઇચ્છા રાખે છે, સાવધાનપણે મનનો જય કરે છે, ઇંદ્રિયોને વશ રાખનારો છે, યુદ્ધિમાન છે, રમણયુક્તિસંપન્ન છે તથા ઉત્સાહ-શક્તિથી યુક્ત છે, તેણે રાજનો અવશ્ય આશ્રય કરવો. ૧૫ તેમ જ રાજએ પણ કરેલા ઉપકારને બાણનારા, મહાયુદ્ધિમાન, ક્ષુદ્ર વૃત્તિ વિનાના, પોતાને વિષે દંડ ભક્તિ રાખનારા, ઇંદ્રિયોનો જય કરનારા, નિત્ય ધર્મચુસ્ત રહેનારા અને નીતિભરેલું વર્તન રાખનારા મંત્રીને યથાયોગ્ય માન આપવું. ૧૬ રાજએ દંડ ભક્તિ ધરાવનારા, યુદ્ધિકુશળ, ધર્મ-વેત્તા, જિતેન્દ્રિય, ઉત્તમ ધર્મ કરનાર અને સુદ્ધા હિંના સમયે ‘હું એકલો જ આપણા શત્રુઓને જીતી આવીશ, આ સૈનિકોનું મારે શું કામ છે?’ આમ વીરતાભરેલાં વચ્ચેના બોલનાર શરવીર પુરુષને પણ નિરંતર માન આપવું. ૧૭ જેમ જ્ઞાનસંપન્ન યુદ્ધિ મનુષ્યને પ્રોદ્ધ બનાવે છે, તેમ રાજ પોતાના આશ્રિતને સુખી કરે છે, પરંતુ પોતાનો અપરાધ કરનારા મનુષ્યને તો પાયમાલ જ કરી નાખે છે; માટે રાજના તિરસ્કારપાત્ર બનેલા મનુષ્યને સુખે કયાંથી મળી શકે? ૧૮ હે રાજેન્દ્ર! (કહેવાનો ભાવ એ જ છે કે) રાજ પ્રજાઓનું ગૌરવયુક્ત હૃદય છે, રાજ પ્રજાઓનો આધાર છે, રાજ પ્રજાઓની પ્રતિષ્ઠા છે અને રાજ પ્રજાઓનું ઉત્તમ સુખ છે; એટલું જ નહિ પણ જે પુરુષે રાજનો આશ્રય કરે છે, તેઓ આ લોકમાં અને પરલોકમાં સારી રીતે

સુખી થાય છે. ૧૯ તેમ જ રાજ પણ ઇંદ્રિયદમન, સત્યતા અને સુહૃદભાવ ધારણ કરી આ પૃથ્વીનું પાલન કરે છે અને મોટા મોટા યજ્ઞો કરીને પરમાત્માનું પૂજન કરે છે તો આ લોકમાં મહાયશરવી બને છે અને મૂઝા પછી સ્વર્ગલોકમાં સનાતન સ્થાન સંપાદન કરે છે. ૨૦

ભીષ્મ કહે છે: હે યુધિષ્ઠિર! કોસલ દેશના વીર મહારાજ વસુમનને યૃહસ્પતિએ એ પ્રમાણે કહ્યું, તે પછી એણે યત્નપૂર્વક પ્રજાઓનું પાલન કરવા માંડ્યું. ૨૧

ઘતિ શ્રીમહાભારતમાં સાતિપર્વાતગર્ભે રાજધર્મનું યાસન-પર્વમાં ‘યૃહસ્પતિએ વર્ણવેલું રાજનું ગૌરવ’ નામનો અધ્યાય ૬૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૬૯ મો

રાજ્યરક્ષાના ઉપાયો અને દંડનીતિનું મહત્વ

॥ યુધિષ્ઠિર જ્વાલ ॥

પાર્થિવેન વિશેષેણ કિં કાર્યમવશિષ્યતે ।

કર્યં રક્ષ્યો જનપદઃ કર્યં જૈયાશ્ચ શત્રવઃ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે ભરતવંશી પિતામહ! તમે કયાં તે સિવાયનાં રાજનાં અવશ્ય કર્તવ્યો બીજાં કયાં છે? રાજએ દેશની કેવી રીતે રક્ષા કરવી અને શત્રુઓને કેવી રીતે જીતવા? ૧ વળી રાજએ શુભ દ્વેષોની કેવી રીતે યોજના કરવી તથા ચારે વણોનો, સેવકોનો, સ્ત્રીઓનો તથા પુત્રોનો વિશ્વાસ શી રીતે મેળવવો? તે મને કહો. ૨

ભીષ્મ જોડ્યા: હે મહારાજ! વિશાળ વંશમાં ઉત્પન્ન થયેલા રાજએ અથવા રાજએ મોકલેલા તેના પ્રતિનિધિએ કેવી રીતે વર્તવું જોઈએ અને તેણે પ્રથમ શું કરવું જોઈએ, તે સર્વ હું તમને કહું છું, સાવધાન થઈને સાંભળો. ૩ પ્રથમ તો રાજએ પોતાના ચિત્તને જય કરવો જોઈએ અને પછી પોતાના શત્રુઓને જીતવા જોઈએ; કારણ કે જે રાજએ પોતાના ચિત્તને જય કર્યો નથી, તે રાજ પોતાના શત્રુઓને કયાંથી જીતી શકે? ૪ શ્રોત્રાદિ પાંચ ઇંદ્રિયોનો જે જય કરવો તેનું નામ જ આત્મ-વિજય કહેવાય છે અને જેણે ઇંદ્રિયોને જીતી છે, તે રાજ પોતાના બાહ્ય શત્રુઓને પણ જીતી શકે છે. ૫ હે કુરુવંદન! રાજએ શહેરોના કિલ્લોઓમાં, રાજ્ય-

ની હદ ઉપર, રાજધાનીના શહેરમાં, ઉપવનમાં, નગરના બાગબગીચાઓમાં, સર્વ સંસ્થાઓમાં, પુરોમાં, નગરોમાં, અંતઃપુરમાં તથા રાજમહેલમાં પાયદળ સૈનિકોનાં થાણાં રાખવાં જોઈએ; તેમ જ સર્વ મંત્રીઓ, મિત્રો અને પુત્રો સુદ્ધાંની પરીક્ષા કરવા શુભ હતો રાખવા જોઈએ. પરંતુ તે બધા હતો જ, અંધ અને બહેરા માણસોના જેવી આકૃતિવાળા પુરુષોની પરીક્ષા કરનારા અને જૂષ, તરસ તથા પરિશ્રમને સહન કરનારા હોવા જોઈએ. ૧૮ વળી નગરમાં, દેશમાં તથા સામંત રાજ્યોના રાજ્યમાં પણ એવા હોતોને મોકલવા જોઈએ કે જે હોતો મહિમાદે પશુ એકબીજાને ઝાળખતા ન હોય તથા અન્યેન્યનાં કર્તવ્યને બળુતા ન હોય. ૧૯ હે ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિરરાજા! એ રીતે જ બળદોમાં, તરુણ પુરુષોના વિહારક્ષેત્ર-અખાડાઓમાં, સમાજના મેળાવડાઓમાં, બિહુકોની મંડળીઓમાં, નગરના બાગબગીચાઓમાં, નગર બહારની વાડીઓમાં, પંડિતોની સભાઓમાં, પોતાના તાબાના દેશોમાં, અધિકારીઓને ખેસવાનાં સ્થળોમાં, રાજકીય સભાઓમાં તથા રાજકીય પુરુષોનાં ગૃહોમાં પોતાના છૂપા હોતો રાખીને રાજ્યે શત્રુઓના શુભ મનુષ્યોને શોધી કાઢવા. ૧૯૧૨ હે પાંડવ! એ પ્રમાણે જે કોઈ વિચક્ષણ રાજા શત્રુઓના હોતોને પ્રથમથી જ જો શોધી કાઢે છે, તે તેનું પરિણામ હિતકારક આવે છે. ૧૩

વળી બીજું રાજા પોતે જ જો પોતાની નિર્ભળતા બળુતા હોય તો તેણે પોતાના ખાનગી સલાહકારો સાથે તે વિષેનો વિચાર ચલાવી બળવાન શત્રુ સાથે સલાહ કરવી. ૧૪ અને પોતાની નિર્ભળતા જણાતી ન હોય તોપણ અચૂક કોઈ ભતવું કાર્ય સાધી લેવાની ઇચ્છાથી ચતુર રાજાએ શત્રુની સાથે સત્વર સંધિ કરી લેવી. ૧૫ તેમ જ ધર્મપૂર્વક રાજ્યનું રક્ષણ કરવાની ઇચ્છાવાળા રાજાએ જે રાજ્યો શુભવાન હોય, મહાન ઉત્સાહી હોય, ધર્મવેત્તા હોય અને સબળ હોય તેવાઓની સાથે પણ સંધિ જ કરવી. ૧૬ જો કદાચ મહા બુદ્ધિમાન રાજાને પોતાને પદબ્રથ યવાનો પ્રસંગ બળુવામાં આવે, તો તુરત જ તેણે પ્રથમના સમયે અપકાર કરનારા રાજદ્રોહીઓના તથા પ્રજા-

દ્રોહીઓનો સર્વ તરફથી નાશ કરી નાખવો; ૧૭ પરંતુ જે રાજા કોઈનો ઉપકાર કરવાને સમર્થ નથી, કોઈનો અપકાર કરવાને સમર્થ નથી, તેમ શત્રુઓનો ઉત્તેજ કરવા માટે પણ શક્તિમાન નથી, તેવો નિર્મોલ્ય રાજા પ્રજાઓની ઉપેક્ષાનું પાત્ર બને છે. ૧૮ જે રાજાને શત્રુ પર ચડાઈ કરવાની ઇચ્છા હોય તેણે પોતાના કરતાં દુર્બળ શત્રુ સામે જ ચડાઈ કરવી અને તે પણ શત્રુને મિત્રહીન, બંધુહીન તથા બીજા સામે યુદ્ધ કરવામાં આસક્ત રહેલો અને પ્રમાદી બહુવા પછી જ ચડાઈ કરવી. ૧૯ તેવા નિર્બળ શત્રુ સામે ચડાઈ કરવાના સમયે પણ રાજાએ પ્રથમ પોતાના રાજ્યરક્ષણની વ્યવસ્થા કરી લેવી; એટલું જ નહિ પણ પોતે શૌર્યસંપન્ન, પુષ્ટ બળવાળો, નિશ્ચિંત અને સામગ્રીઓથી સભ્ય સ્થિતિવાળો હોવો જોઈએ તથા પ્રથમથી જ તેણે સર્વ તૈયારીઓ કરી લઈને અકસ્માત્ આક્રમણ કરવા માટે સૈનિકોને નગરમાંથી નીકળવાની આજ્ઞા આપવી જોઈએ. ૨૦ જો કોઈ સમયે પોતે બળ અને વીર્યમાં હીન થયેલો હોવાથી મહાવીર્યવાન શત્રુ-રાજાને વશ કરી શકતો ન હોય તો તે નિર્બળ રાજાએ કોઈ બીજા માર્ગે શત્રુને પાયમાલ કરવા તત્પર થવું. ૨૧ શત્રો દ્વારા આગ લગાડીને, જલાશયોમાં ઝેર નંખાવીને તથા સુખ્ય સુખ્ય મંત્રીઓમાં ક્રાંતકૃત કરાવીને તે શત્રુરાજાના રાજ્યને દુઃખિત કરવું. ૨૨ જૃહસ્પતિ કહે છે કે, રાજ્યનું કુશળ ઇચ્છનારા બુદ્ધિમાન રાજાએ યુદ્ધને તો સદા લાગ જ કરવો; પરંતુ સામ, દાન અને ભેદ એ ત્રણ ઉપાયો દ્વારા જ પોતાના ઈષ્ટ અર્થને સાધી લેવો. ૨૩ હે રાજા! બુદ્ધિસંપન્ન રાજાએ*

* તમારે મારી પાસેથી વાર્ષિક કર લેવો નહિ અને મારે તમારા દેશને નુકસાન કરવું નહિ, આવો કરાર સામથી કર્યો કહેવાય છે અને તમારે મને અચૂક જે ગામ આપી દેવાં જેથી હું શાંત થઈશ, આવો જે કરાર તે દાનથી કર્યો કહેવાય છે અને શત્રુરાજાના અમાલ્યો વગેરેને ફાંડીને પોતાના પર ચડાઈ કરતાં તેને જે અટકાવવા તેનું નામ ભેદ કર્યો કહેવાય છે; આ ત્રણ ઉપાયોની યોજના કરીને નિર્બળ રાજાએ પોતાના બળવાન શત્રુ સામે યુદ્ધ કર્યો વિના જ સ્વાર્થ સાધી લેવો.

સામ, દાન અને લેદ એ ત્રણ ઉપાયો દ્વારા જે અર્થ પ્રાપ્ત થાય તેથી જ સંતુષ્ટ રહેવું જોઈએ. હે કુરુનંદન ! હાથા રાજ્યએ પ્રજાઓ પાસેથી પદાંશ કર પણ લેવો અને તેવી આવકના સઘળા ભાગનો તેઓના રક્ષણમાં જ ઉપયોગ કરવો. ૨૪૨૫ મત્ત, પ્રમત્ત, ઉન્મત્ત આદિ દશ પ્રકારના મનુષ્યો જ્યારે અપરાધ કરે, ત્યારે તેઓની પાસેથી દંડ બદલ લેવામાં આવતું થોડુંઘણું દ્રવ્ય એકદમ લઈ લેવું અને તેના ઉપયોગ પણ પ્રજાઓના રક્ષણમાં જ કરવો. ૨૬ રાજ્યએ પોતાના પુત્ર અને પૌત્ર પ્રમાણે જ પ્રજાઓ પર દષ્ટિ રાખવી જોઈએ, પરંતુ વ્યાવહારિક નિશ્ચય આપવાના સમયે તેઓ તરફ પ્રેમભાવ રાખવો નહિ. ૨૭ પ્રજાઓના ટંટાક્રિસાદ પતાવવાના વ્યાવહારિક પ્રસંગો ઉપસ્થિત થાય, ત્યારે રાજ્યએ સર્વ પ્રકારના વિષયોનું જ્ઞાન ધરાવનારા પંડિતો નીમીને તેઓની ક્ષરિયાદો સાંભળવી; કારણ કે રાજ્યનો સર્વ આધાર તેવા વ્યાવહારિક નિષ્ણંદો ઉપર જ રહેલો છે. ૨૮ સુવર્ણ વગેરે ધાતુઓની ખાણો પર, મીઠું નીપજવાના સ્થાન ઉપર, ધાન્યાદિ વેચવાના સ્થાન ઉપર, નદી તરવાના ઘાટ ઉપર તથા હાથીઓના સૈન્ય ઉપર રાજ્યએ પોતાના ખાસ મંત્રીઓની અથવા હિતૈષી આસ પુરુષોની નિમણૂક કરવી. ૨૯ રાજા હમેશાં યથાચોગ્ય દંડ ધારણ કરે છે, તો તે ધર્મ સંપાદન કરે છે; કારણ કે નિરંતર યથાચોગ્ય દંડ ધારણ કરવો તે રાજાનો ઉત્તમ ધર્મ કહેવાય છે. ૩૦ વળી હે ભારત ! બુદ્ધિમાન રાજ્યએ વેદોનું તથા વેદોનાં અંગોનું જ્ઞાન મેળવવું જોઈએ, મહાતપસ્વી થવું જોઈએ, નિરંતર દાનશીલ થવું જોઈએ તથા યજ્ઞશીલ પણ થવું જોઈએ. ૩૧ સર્વ કોઈ રાજાની અંદર એ પૂર્વોક્ત સમગ્ર શુભો સદાને માટે સ્થિર હોવા જોઈએ; તેમ જ રાજા વ્યવહારનો જે લોપ કરે તો તેને સ્વર્ગ ક્યાંથી મળે અને યશ પણ ક્યાંથી મળે ? ૩૨

હવે જે સમયે કોઈ અતિ બળવાન શત્રુરાજ પોતાના પર ચડી આવીને પીડા કરે, તે સમયે બુદ્ધિમાન છતાં પણ નિર્બળ રાજ્યએ કિલ્લાનો જ આશ્રય લેવો ૩૩ અને પોતાના મિત્ર રાજ્યોને પણ કરીને તેને માટે ચોગ્ય ઉપાયો ઘડવા અથવા સામ, દાન

કે લેદની યોજના કરીને કાર્યસિદ્ધિમાં નિષ્ફળ થતાં છેવટે લડાઈ માટેની તૈયારી કરવી. ૩૪ તેમાં પ્રથમ તો વનમાં રહેનારી વસ્તીને પ્રસિદ્ધ રાજમાર્ગો પર વસાવી દેવી, પોતાના શહેરની આસપાસનાં ગામડાંઓને ઉજાડ કરી મૂકવાં અથવા તેઓને શાખા-નગરો(પરા)ની સાથે મેળવી દેવાં, ધનવાન મનુષ્યોને તથા સૈન્યના મુખ્ય ભાગોને વારંવાર ધીરજ આપીને શહેરમાંહિના શુભ પ્રદેશોમાં અથવા કિલ્લામાં દાખલ કરી દેવા, બહાર ખેતરોમાં જે ધાન્ય તૈયાર થયેલું હોય તેને જેમ બને તેમ સત્વર નગરમાં દાખલ કરી દેવું; પણ જે કદાચ સમયના અભાવને લીધે તેમ ન બની શકે તો તે સર્વ ધાન્યને સળગાવી મૂકવું, પરંતુ શત્રુને હાથ જવા દેવું નહિ અને કદાચ તેમ કરવાનો સમય પણ ન મળે તો શત્રુના માણસને ફેાડીને અથવા પોતાના સૈન્યને મોકલીને પણ તે સર્વ ધાન્યનો નાશ કરી નાખવો; તેમ જ નદીઓ ઉપરના પુલના માર્ગોને તોડી પાડવા; બહારના પ્રદેશમાં આવેલાં ખાધેલાં જળાશયોમાંથી પાણીને બહાર ફેલાવી દેવું અને જેમાંથી પાણી બહાર ન નીકળી શકે તેવા વાવફવા વગેરેમાં ઝેર નાખી દઈને પાણી દૂષિત કરી નાખવું. ૩૫-૩૯ જે કદાચ તેવે સમયે પોતાના મિત્રરાજાનું કાર્ય કરવાનો પ્રસંગ પણ સાથે જ આવી પડે તો વર્તમાન સ્થિતિનો તથા ભવિષ્યની સ્થિતિનો વિચાર કરીને પોતાના રાજ્યનું રક્ષણ કરવા માટે તે મિત્ર કાર્યને પડતું મૂકવું અને પોતાના દેશમાં આવેલા કોઈ સુરક્ષિત સ્થાનનો આશ્રય લઈ ચડી આવેલા શત્રુનો, જે કોઈ શત્રુરાજ પાસેના દેશમાં વસતો હોય અને આવેલા શત્રુ સામે યુદ્ધમાં ટક્કર ઝીલે તેવો હોય તેની સાથે મિત્રતા બાંધીને તેના સૈન્ય દ્વારા શત્રુને પોતાના રાજ્યમાંથી નસાડી મૂકવો. ૪૦ પોતાની રાજધાનીની આસપાસ આવેલા નાના નાના કિલ્લાઓને રાજ્યએ મૂળમાંથી ઉખેડી પાડવા, જેથી શત્રુઓ તેનો આશ્રય લઈ શકે નહિ; તેમ જ લોકો જેઓનું પૂજન કરતા હોય તેવાં ચૈલવૃક્ષો સિવાયનાં બીજાં સર્વ નાનાં વૃક્ષોને કપાવી નાખી દેશમાં ઝાડીઓ થવા દેવી નહિ અને ઘણાં જ વધી ગયેલાં મોટાં વૃક્ષોની પણ શાખાઓને નાખવી, પણ ચૈલવૃક્ષોનું તો એક પ

કપાવતું નહિ. ૪૧૪૨ કિલ્લાની આબુજાબુ બહારના પ્રદેશમાં બાંધવામાં આવતી પ્રગંઢીઓ* (પ્રકારો) ઘણી જ ઊંચી બાંધાવવી, જેથી તેના ઉપર ચડીને શત્રુનો સંચાર દૂરથી જ બંધી ચકાવ, શહેરના કિલ્લાની આસપાસ ફરતી ખાઈ ખોદાવીને તેમાં પુષ્કળ જળ ભરાવી રાખવું અને તેમાં ઉપર ભાલાઓવાળા સ્તંભો રોપાવી દેવા કે જેના ઉપર ચડનારો શત્રુ વીંધાઈ બચ; તથા તે ખાઈના જળમાં પુષ્કળ મગરમઢો, જૂઓ અને માછલાં લાવી મૂકવા કે જેથી તેને તરીને શત્રુઓ કિલ્લા પાસે આવી શકે નહિ; ૪૩ તેમ જ શહેરનું રક્ષણ કરવા માટે બાંધેલા કિલ્લામાં નાનાં નાનાં બળિયાં પણ બાંધવામાં, જેથી તેવા કોઈ સંકટના સમયે તે દ્વારા બહાર નીકળી જાય; ૪૪ તે બળિયાંઓનું પણ બીજા મોટા દરવાજાઓની પેઠે જ પૂરતા બળતાથી રક્ષણ કરવું. ૪૫ શહેરના દરવાજાઓ ઉપર મોટાં મોટાં યંત્રો નિરંતર ગોઠવેલાં જ રાખવાં અને કિલ્લાના ઉપરના ભાગમાં પણ ફરતી હારબંધ તોપો ગોઠવી રાખવી; ૪૬ તે સર્વ યંત્રો પોતાના સ્વાધીનમાં રાખવાં. ૪૭ શહેરના અંદરના ભાગમાં લાકડાંઓનો મોટો સંગ્રહ એકઠો કરી રાખવો, ફૂવાઓ ખોદાવવા અથવા પૂર્વકાળમાં કોઈએ ખોદાવેલા ફૂવાઓને ગાળી ચોંધાવવા અને જે ઘરો ઘાસનાં છત્તાંઓથી ઢંકાયેલાં હોય તેઓને માટીથી ઢિંચાવવાં, લકાઈ જે સમયે આહુ થાય તે સમયે જો ચેત્ર મહિનો ચાલતો હોય તો તેવા ઘાસનાં છત્તાંવાળાં ઘરો પરથી છત્ત ઉતરાવી જ લેવાં, જેથી આગ લાગવાનો ભય રહે નહિ અને તેવા

* સંવાત યજ્ઞ લોકનાં દુરદેવાવુષ્ટો ।

પ્રગંઢી તા ચ વિવેચા ધર્મિઃ પ્રાકારસંહિતા ॥

પ્રણિપિત્તય સ્તેન સ્તેન્યો મુલિમિચ્છતા ।

સ દયામ્નસારસીતિ છુલ્લતે વાત્સલ્યવિદેઃ ॥

જેના ઉપર ચડીને લોકોનો સંચાર દૂરથી જ બંધુ-વામાં આવે તેને પ્રગંઢી અથવા બહિઃકાર કહેવામાં આવે છે. શહેરના કિલ્લાની આબુમાં, ચારે દિશાઓમાં આ પ્રગંઢીઓ બાંધવામાં આવે છે. રાજ્યને પોતાની રક્ષા બળવવા માટે જો પ્રગંઢીઓ પર વિશ્વાસપાત્ર માણસોને રાખવા નોઈએ, કે જે માણસોને નીતિચાત્રના પંડિતો 'આશરદાક' એવા નામથી કહે છે. —નીલકંઠ

સમયે પોતાના સૈનિકો માટે પણ રાત્રે જ રસોઈ પકાવવાની વ્યવસ્થા કરવી; ૪૮ પરંતુ અગ્નિહોત્રના અગ્નિ સિવાય દિવસે અગ્નિ સળગાવવો જ નહિ. ૪૯ માત્ર લુહાર, સુધાર વગેરે કારીગરોના ઘરમાં તથા સૂતિકાગૃહમાં (જે ગૃહે સ્ત્રીને સુવાવડ આવી હોય તે ગૃહમાં) દિવસે અગ્નિ સળગાવવા દેવો. તે પણ બહુ સાવચેતી રખાવીને જ સળગાવવા દેવો અને નવાં નવાં ગૃહોની અંદર અગ્નિ હોય તેને પણ ભારી રખાવવો. ૫૦-૫૫ આખા શહેરની અંદર હાંડી પિટા-વીને બહેર કરવું કે, 'નગરનું રક્ષણ બળવવા માટે કોઈ પણ મનુષ્યે દિવસે અગ્નિ સળગાવવો નહિ; છતાં જો કોઈ દિવસે અગ્નિ સળગાવશે તો તેને દેહાંતઃકંઠી શિક્ષા કરવામાં આવશે. ૫૬ હે પુરુષ-શ્રેષ્ઠ! શત્રુ સામે જ્યારે લડાઈ બહેર થાય ત્યારે, રાજ્યને પોતાના શહેરમાંથી બિહુકાને, ગાડાં હાંકનારાઓને, હીજડાઓને, ઉન્મત્તોને (ગાંડા માણસોને), ગવૈયાઓને અથવા કૃષ્ણ-કંજૂસોને બહાર કાઢી મૂકવા; અન્યથા તેઓ અનર્થના કારણ-ભૂત થઈ પડે છે. ૫૭ તે ઉપરાંત રાજ્યને ચોટાંઓમાં, મંત્રો આદિ પૂર્વોક્ત અદાર તીર્થો (સ્થાનો)માં, સભાઓમાં તથા અધિકારી પુરુષોનાં ગૃહોમાં આલોક શુભ દ્રુતોની યોજના કરવી. ૫૮ વળી રાજ્યને રાજ-ભાગો વિશાળ કરાવવા તથા પાણીની પરબા અને હંકારો બધાં નોઈએ ત્યાં મંડાવવી. ૫૯ વળી હે કુરુવંશી રાજા! લંડારો, આયુધશાળાઓ, યોદ્ધાઓનાં નિવાસસ્થાનો (કેરપો), અન્નશાળાઓ, ગજ-શાળાઓ, સૈન્યોનાં મુખ્ય મથકો (હેડ ક્વાર્ટર્સ), ખાઈઓ, ચેરીઓ અથવા પોળો અને મકાનોના નાના ભાગબગીચાઓ શત્રુપક્ષના કોઈ પણ મનુષ્યના જોવામાં ન આવે તેવે રમ્યો બાંધીને તૈયાર કરાવવાં નોઈએ. ૬૦-૬૫ તેમ જ શત્રુસૈન્યોની ચડાઈના સમયે ઉપયોગમાં આવે તે માટે રાજ્યને તેલ, ચરબી, મધ, ઘી, સર્વ જલતંત્ર ઔષધો, કોલસા, દર્બ, મૂંજ નામનું ઘાસ, ખાખરાનાં પાંદડાં, બાણો, જવનું પરાણ, લાકડાં અને ઝેર ચોપ-ટેલાં બાણો વગેરેના તથા પુષ્કળ ધનનો પ્રથમથી જ સંગ્રહ કરી રાખવો નોઈએ. ૬૬-૭૦ ઉપરાંત સર્વ જલતંત્ર આયુધોનો, શક્તિઓનો, ભેધારી તલવારોનો, ભાલાઓનો તથા બખતરોનો પણ

પ્રથમથી જ સંઘ કરી રાખવો.^{૫૮} સર્વ જાતનાં ઔષધોનો, મૂળોનો અને ફળોનો પણ સંઘ કરવો તથા વિષવૈધ, શસ્ત્રવૈધ, રોગવૈધ અને દુષ્ટ દૈવીક્રિયાઓનું નિર્માણ કરી જાણનાર કૃત્યાવૈધ એ ચારે પ્રકારના વૈદોને પણ તે સમયે ખાસ સમીપમાં જ રાખવા.^{૫૯} વળી નદીને, નાટકિયાઓને, મહીને તથા ઈંદ્રજલહદિક માયાઓને જાણનારા માયાવી પુરુષોને પણ રાજ્યે આશ્રય આપવો; કારણ કે તેઓ રાજધાનીના પટ્ટનગરને શોભાવનારા છે અને સર્વ પ્રજાવર્ગને પ્રસન્ન કરનારા છે.^{૬૦} રાજ્યને હર-કોઈ પોતાના સેવકનું, મંત્રીનું, નાગરિકનું કે સામંત રાજ્યનું વર્તન જો શકાલેલું જોવામાં આવતું હોય, તો તુરત જ તેઓને કેદ પકડાવવા.^{૬૧} હે રાજેન્દ્ર! કોઈ પોતાના સેવકે યથાયોગ્ય રીતે રાજ્યનું કામ પૂર્ણ કર્યું હોય તો રાજ્યે જ તેને ડામના પ્રમાણમાં ઇનામ વગેરે આપીને તથા જુદા જુદા પ્રકારનાં સાંત્વન વચ્ચેને કહીને સન્માન આપવું.^{૬૨} હે કુરુનંદન! શાસ્ત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે શત્રુને બરાબર હંકારીને અથવા ભારી નાખીને રાજ્ય રાજ્યના ઝાણમાંથી સુકત થાય છે.^{૬૩}

હવે રાજ્યે રાજ્યનાં સાત અંગોનું રક્ષણ કરવું જોઈએ, તે વિષે હું તમને કહું છું, સાંભળો. હે કુરુનંદન! રાજ્ય, મંત્રી, કોશ, હંડ, મિત્ર, દેશ અને રાજધાનીનું નગર આ સાત રાજ્યનાં અંગો છે અને તેઓનું રાજ્યે ચતુર્પૂર્વક રક્ષણ કરવું જોઈએ.^{૬૪-૬૫} હે પુરુષધ્યામ્ન! જે રાજ્યને છ શુભોત્તુ, ત્રિવર્ગનું તથા પરમ ત્રિવર્ગનું યથાર્થ જ્ઞાન છે તે રાજ્ય આ પૃથ્વી પર રાજ્ય કરી શકે છે.^{૬૬} હે યુધિષ્ઠિર! છ શુભોત્તુ નીતિશાસ્ત્રમાં કથન કર્યું છે, તે હું તમને કહું છું. સંધાનાસન (શત્રુની સાથે સંધિ કરીને બેસી રહેવું), યાત્રાસંધાન (ચડાઈ કરવી), વિગ્રહાસન (શત્રુ સામે લડાઈ જાહેર કરી ઘેરા ઘાલવો), શત્રુને ભય ઉપજાવવા માટે ચડાઈ કરવાનો ટોળ દેખાડીને સ્વસ્થાને બેસી જવું, શત્રુઓના માણસોમાં ફાટફૂટ કરાવવી અને સંકટ સમયે કિંદાનો અથવા કોઈ ભગવાન રાજ્યનો આશ્રય કરવો, આ છ પ્રકારના શુભો શાસ્ત્રમાં કહ્યા છે.^{૬૭-૭૦} હવે ત્રિવર્ગ અને પરમ ત્રિવર્ગના સંબંધમાં હું તમને કહું છું, તે એકચિત્ત થઈને

સાંભળો. ક્ષય, સ્થાન અને વૃદ્ધિ એ ત્રિવર્ગ કહેવાય છે તથા ધર્મ, અર્થ અને કામ એ પરમ ત્રિવર્ગ કહેવાય છે. બરાબર સમયને અનુસરીને જે રાજ્યે બન્ને પ્રકારના ત્રિવર્ગોનું ધર્મપૂર્વક સેવન કરે છે, તે રાજ્ય ચિરકાળ પર્વત આ પૃથ્વીનું પાલન કરે છે.^{૭૧-૭૨} હે કુંતીપુત્ર યુધિષ્ઠિર! આના સંબંધમાં અગિરા યુનિએ પોતે જ બે પ્રશ્નો કહ્યા છે, તે હું તમને કહી સંભળાવું છું, તે તમે સાંભળો; તમારું કલ્યાણ થાઓ.^{૭૩}

કૃત્વા સર્વાણિ કાર્યાણિ સમ્યક્સંપાલ્ય મેદિનીમ્ ।
પાલયિત્વા તથા પૌરાન્ પરત્ર સુલ્ભમેષ્વતે ॥ ૭૨ ॥
કિં તસ્ય તપસા રાજઃ કિં ચ તસ્યાઘ્વરૈરપિ ।
સુપાલિતપ્રજો યઃ સ્પાત્સર્વધર્મયિદેવ સઃ ॥ ૭૩ ॥

જે રાજ્ય રાજ્યને લગતાં સર્વ કાર્યો કરીને પૃથ્વીનું સારી રીતે પાલન કરે છે તથા નાગરિકોનું રક્ષણ કરે છે, તે રાજ્ય પરલોકમાં સુખી થાય છે,^{૭૪} એટલું જ નહિ પણ પ્રજાઓનું ફરી રીતે પાલન કરે છે. તે રાજ્યને તપ અથવા યજ્ઞ કરવાનું શું પ્રયોજન છે? કારણ કે તે તો પ્રજાપાલનથી જ સર્વ ધર્મનો વેત્તા થઈ શકે છે.^{૭૫}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ! હંડનીતિ એકલી રાજ્યને શું ફળ આપનારી છે? રાજ્ય એકલો હંડનીતિને શું ફળ આપનારો છે? અને તેઓ બન્ને સાથે મળીને અન્યોન્યને શું ફળ આપે છે? તે મને કહો.^{૭૬}

લીભ બાલ્યા : હે ભરતવંશી રાજા! હંડનીતિથી રાજ્યનું તથા પ્રજાનું જે કલ્યાણ થાય છે, તે હું તમને હેતુવાળા સિદ્ધ શબ્દોથી યથાવત્ કહું છું, સાંભળો.^{૭૭} રાજ્યે જો હંડનીતિને સારી રીતે ઉપયોગ કર્યો હોય તો તે ચારે વર્ષોને પોતા પોતાના ધર્મમાં પ્રવૃત્ત રાખે છે અને અધર્મથી અટકાવે છે.^{૭૮} હંડનીતિ ચારે વર્ષોને સ્વકર્મોમાં સ્થિર કરે છે, મર્યાદાને સંકીર્ણ થવા દેતી નથી, પ્રજાઓનું કલ્યાણ કરે છે તથા સર્વને નિર્ભય કરે છે.^{૭૯} તે ઉપરાંત હંડનીતિના સામર્થ્યથી જ ત્રણ વર્ષો માંડોમાંડો શાંતિ પ્રસરાવવાનો યથાવિધિ પ્રયત્ન કરે છે, જેથી સર્વ મનુષ્યોને સમાધાનયુક્ત સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે, એમ તમારે જાણવું.^{૮૦} હે

યુધિષ્ઠિર ! કાળ રાત્રની ઉત્પત્તિનું કારણ હશે કે રાત્ર કાળની ઉત્પત્તિનું કારણ હશે, આવો તમારે અંશય કરવો નહિ; કારણ કે રાત્ર જ કાળની ઉત્પત્તિનું કારણ છે.^{૭૮} જે સમયે રાત્ર દંડ નીતિને સંપૂર્ણ રીતે અનુસરે છે, તે સમયે જગતમાં સત્યયુગ નામનો કાળ આજી થાય છે.^{૮૦} જેથી એ સત્યયુગમાં સર્વ સ્થળે ધર્મ જ જોવામાં આવે છે, પણ ક્યાંય અધર્મ જોવામાં આવતો નથી; તેમ જ સર્વ વર્ણોનું મન કેવળ ધર્મમાં જ આસક્ત રહે છે, પ્રજાઓનાં યોગ અને હોમ નિઃસંશયપણે ચાલુ રહે છે, વેદોક્ત સર્વ કર્મો સંપૂર્ણ રૂપે આપનારાં થાય છે. સર્વ જાતુઓ મુખાકારી અને રોગરહિત થાય છે, મનુષ્યોના સ્વરો, વર્ણો (રંગો) તથા મન પ્રસન્ન રહે છે, રોગો રહેતા જ નથી, કોઈ પણ મનુષ્ય અદ્ય આયુષ્યવાળો દેખાતો નથી, સ્ત્રીઓ વિધવા થતી નથી, કોઈ પણ મનુષ્ય દીન થતો નથી, પૃથ્વીમાં ખેડા વિના ધાન્ય પાકે છે, ઔષધિઓ ઊગી નીકળે છે, છાલ, પાંદડાં, ફળ અને મૂળ રસાળ નીપજે છે અને અધર્મ નહિ રહેતાં ન્યાં ત્યાં કેવળ ધર્મ જ સત્તા લોગવે છે. હે યુધિષ્ઠિર ! એ બધા સત્યયુગના ધર્મો છે, એમ તમારે સમજવું.^{૮૧-૮૨} એ રીતે જ્યારે રાત્ર દંડનીતિના ત્રણ અંશને અનુસરે છે અને ચોથા અંશનો ત્યાગ કરે છે, ત્યારે જગતમાં ત્રેતાયુગ શરૂ થાય છે.^{૮૩} પછી તે યુગમાં અધર્મનો ચતુર્થાંશ ચાલુ થાય છે, ધર્મના ત્રણ અંશને હોક અનુસરે છે, ખેડવાથી જ પૃથ્વી પર અન્ન પાકે છે અને વાવેતર કરવાથી જ ઔષધિઓ નીપજે છે.^{૮૪} તે પછી જ્યારે રાત્ર દંડનીતિના અર્ધ ભાગનો ત્યાગ કરી કેવળ અર્ધ ભાગને જ અનુસરે છે, ત્યારે જગતમાં દ્વાપરયુગ ચાલુ થાય છે.^{૮૫} એટલે તે યુગમાં હોકો અધર્મના અર્ધ ભાગને તથા ધર્મના અર્ધ ભાગને અનુસરે છે અને પૃથ્વીમાં ખેડવાથી જ ધાન્ય નીપજે છે ખરું, પણ તે સંપૂર્ણ નીપજતું નથી.^{૮૬} પછી જ્યારે રાત્ર દંડનીતિનો સંપૂર્ણ ત્યાગ કરે છે અને અનીતિ કરીને પ્રજાઓને દુઃખ દે છે, ત્યારે જગતમાં કલિયુગનો આરંભ થાય છે.^{૮૭} એ યુગમાં અધર્મ ઘણો વધી જાય છે, ધર્મ તો કોઈ સ્થળે રહેતો જ નથી, આરે

વર્ણોનું મન સ્વધર્મથી બદલ થાય છે, શુદ્ધ લોકો ભિક્ષાવૃત્તિ કરીને આજીવિકા ચલાવે છે, પ્રાદ્યંબો સેવા કરીને આજીવિકા ચલાવે છે, સર્વ મનુષ્યોના યોગક્ષેમનો વિનાશ થાય છે, પ્રજાઓ વર્ણસંકર બની જાય છે, વેદોક્ત કર્મો શુભહીન થઈ જાય છે, સર્વ જાતુઓ દુઃખકારી થઈ પડે છે, લોકો રોગી થાય છે, મનુષ્યોના સ્વરોનો, રંગોનો તથા મનનો હાસ થાય છે, રોગોનું પ્રાણદય વધે છે, અકાળ મૃત્યુઓ પુષ્કળ થાય છે, સ્ત્રીઓ વિધવાઓ બને છે, પ્રજાઓ કૂર બની જાય છે, વરસાદ કોઈ કોઈ સ્થળે સાધારણ વરસે છે અને ધાન્ય પણ તેવું જ સાધારણ પાકે છે.^{૮૮-૮૯} જે સમયે રાત્ર પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવા માટે બરાબર લક્ષ્ય આપીને દંડનીતિનો ઉપયોગ કરતો નથી તે સમયે પૃથ્વી પરના સર્વ રસો નાશ પામે છે.^{૯૦} આ રીતે રાત્ર જ સત્ય, ત્રેતા, દ્વાપર અને કલિયુગના સમયનું કારણ થાય છે.^{૯૧} રાત્ર જગતમાં જે સત્યયુગનો આરંભ કરે છે, તો તેને સદાને માટે સ્વર્ગ મળે છે અને જગતમાં જે ત્રેતાયુગનો આરંભ કરે છે, તો તેને તેટલા અદ્ય સમયના પ્રમાણમાં સ્વર્ગનાં મુખો મળે છે;^{૯૨} તેમ જ રાત્ર જગતમાં જે દ્વાપરયુગનો આરંભ કરે છે, તો તેને તેટલા પુણ્યના પ્રમાણમાં સ્વર્ગનાં મુખો મળે છે; પરંતુ કલિયુગનો આરંભ કરવાથી તો રાત્ર અત્યંત પાપમાગી જ બને છે; એટલું જ નહિ પણ તે દુષ્ટકર્મી રાત્ર સદાને માટે નરકમાં નિવાસ કરે છે, પ્રજાઓના પાપમાં ટૂંપી જાય છે અને અપકીર્તિ તથા અધર્મનાં ક્રોનો પામે છે;^{૧૦૦-૧૦૧} આમ સમજીને રાત્ર એ સદા દંડનીતિને માન આપવું, નહિ મેળવેલી વસ્તુને મેળવવાની ઇચ્છા કરવી તથા મેળવેલી વસ્તુનું રક્ષણ કરવું.^{૧૦૨} વળી દંડનીતિ હોકોની વ્યવસ્થા કરનારી છે તથા મર્યાદાનું રક્ષણ કરનારી છે; એટલું જ નહિ પણ દંડનીતિનો જે યથાધિકાર ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો હોય તો તે માતા અને પિતાની પેઠે સર્વનું પાલન કરનારી છે.^{૧૦૩} હે મનુષ્યપ્રેમ ! દંડનીતિની દયાતીને લીધે જ સર્વ પ્રાણીઓ જગતમાં સ્થિતિ કરી રહ્યાં છે અને દંડનીતિને ધારણ કરનારો રાત્ર જ પરમ ધર્મિય ગણાય છે, એમ તમારે જાણવું.^{૧૦૪} માટે હે કુરુવંશી

રાજા ! તમે દંડનીતિને આશ્રય કરીને જ ધર્મ-
પૂર્વક પ્રજાઓનું રક્ષણ કરો, જેથી અતે દુર્જન્ય
સ્વર્ગને છૂટશે. ૧૦૫

ઘટિ શ્રીમદ્ભાસ્કરતમાં શાંતિપર્વાતર્ગત રાજધર્મોનુસાસન-
પર્વમાં 'રાજ્યરક્ષાના ઉપાયો અને દંડનીતિમહત્ત્વ'
નામનો અધ્યાય ૬૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૭૦ મો

રાજના વર્તનના છત્રીસ પ્રકારો

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કેન ઘૃતેન ઘૃતજ્ઞ વર્તમાનો મહીપતિઃ ।

સુખેનાર્યાન્ સુખોદર્કાનિહ ચ પ્રેત્ય ચાપ્નુયાત્ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછયું : હે સમ્પત્તનને જાણનારા
ભીષ્મપિતામહ ! કયા સદાચાર પ્રમાણે વર્તવાથી
રાજા અનાયાસે આલોકમાં અને પરલોકમાં શુભ
પરિણામવાળા અર્થોને સંપાદન કરી શકે ? તે
મને કહો. ૧

ભીષ્મ જોદ્યા : રાજના વર્તનના છત્રીસ
પ્રકારો છે, તે છત્રીસ શુભપ્રકારોથી યુક્ત એવો
યુષ્ઠી રાજા ધર્મોદિ શુભોત્તુ આચરણ કરીને કલ્યાણ
સંપાદન કરે છે, માટે હું તમને તે છત્રીસે પ્રકારો
કહું છું, સાંભળો. ૨ રાજાએ રાગદ્વેષરહિત થઈને સર્વ
ધર્મોત્તુ આચરણ કરવું (૧), શ્રદ્ધાળુ થઈને ક્રેવળ
પરલોક મેળવવાનો જ સ્નેહ કરવો; પરંતુ લોભા
દિકને વશ થઈ ને કોઈ સ્થળે સ્નેહ કરવો નહિ (૨),
કૂચરતાનો ત્યાગ કરી અર્થ સંપાદન કરવું (૩), ધર્મ-
અર્થનો નાશ કર્યો વિના અને ઉદ્ધત થયા વિના
ઈદ્રિયોને પ્રસન્ન કરવી (૪), દીન થવું નહિ (૫).
આત્મસ્ત્રાધા કરવી નહિ ને શસ્ત્રીર થવું (૬), સર્વ
પ્રાણીઓ પર દયા રાખવી (૭), પોતાના આર્થ-
પણાનો વિચાર કરીને શત્રુ સાથે સંધિ કરવી (૮),
દાતા થવું પણ કુપાત્રે દાન આપવું નહિ (૯),
કોઈ બંધુઓ સાથે લડાઈ કરવી નહિ (૧૦), ભક્તિ-
દીન માણસને શુભ હૂત બનાવવા નહિ (૧૧), કોઈ-
ને દુઃખ દીધા વિના કાર્ય સાધી લેવું (૧૨), દુષ્ટ
માણસોને પોતાનો ઉદ્દેશ જણાવવો નહિ (૧૩),
પોતાના શુભોત્તુ વર્ણન કરવું નહિ (૧૪), સત્યરુપો
પાસેથી ક્ષર લેવો નહિ (૧૫), દુષ્ટ પુરુષનો આશ્રય
કરવો નહિ (૧૬), પરીક્ષા કર્યો વિના કોઈનો દંડ

કરવો નહિ (૧૭), પોતાનો શુભ વિચાર જાહેર કરવો
નહિ (૧૮), લોભિયાને દાન આપવું નહિ (૧૯),
પોતાનો અપકાર કરનારા માણસોનો વિશ્વાસ
કરવો નહિ (૨૦), ધર્મ્યોંકર્યો વિના પોતાની સ્ત્રીતું
રક્ષણ કરવું (૨૧), નિર્દય થયા વિના બાહ્યાભ્યંતર
પવિત્રતા જાળવવી (૨૨), સ્ત્રીઓતું અત્યંત સેવન
કરવું નહિ (૨૩), મિદાન્ન લોભન કરવું, પણ પોતાને
જે અપ્રથ્ય હોય તેવું લોભન કરવું નહિ (૨૪),
પોતાના માનનીય મહાપુરુષોતું નમ્રતાપૂર્વક પૂજન
કરવું (૨૫), નિષ્કપટભાવથી શુરુઓતું સેવન કરવું
(૨૬), દંભ (ઢોળ)નો ત્યાગ કરીને દેવોની પૂજા
કરવી (૨૭), ન્યાયમાર્ગે લક્ષ્મી મેળવવાની ઇચ્છા
રાખવી (૨૮), અતિશય આસક્તિ રાખ્યા વિના
લક્ષ્મીને ઉપયોગ કરવો (૨૯), અતુર થવું પણ
સમયના જ્ઞાનથી રહિત થવું નહિ (૩૦), કોઈ
જાતના કુળને આપવાની ઇચ્છા દર્શાવીને જ હરકોઈને
ધર્મ આપવું (૩૧), તિરસ્કારપૂર્વક અનુગ્રહ કરવો
નહિ (૩૨), શત્રુ તરીકે અથવા અપરાધી તરીકે
જાણ્યા વિના કોઈને પ્રહાર કરવો નહિ (૩૩),
શત્રુઓને માથો પછી શોક કરવો નહિ (૩૪),
અકસ્માત્ કોઈના પર ક્રોધ કરવો નહિ (૩૫) અને
અપરાધી ઉપર દયા રાખવી નહિ (૩૬). ૩-૧૧

હે યુધિષ્ઠિર ! આ લોકમાં અને પરલોકમાં જો
તમારે કલ્યાણ સંપાદન કરવાની ઇચ્છા હોય તો
રાજ્યાસન પર આરૂઢ થઈને એ છત્રીસે પ્રકારોને
તમે વર્તનમાં મૂકો; કારણ કે તેથી વિરુદ્ધ રીતે
વર્તનારો રાજા અતિ મહાન લયમાં આવી પડે
છે; ૧૨ પરંતુ મેં કહેલા એ સર્વ પ્રકારોને જો રાજા
અનુસરે છે, તે આ લોકમાં સર્વ જાતનાં કલ્યાણો
નો અનુભવ કરીને મૂઆ પછી સ્વર્ગલોકમાં
પૂજ્ય છે. ૧૩

વંશપાત્ર કહે છે : હે જનમેજય ! ભીષ્મ-
પિતામહને એ ઉપદેશ સાંભળ્યા પછી ભીષ્મસેન
આદિ પાંડવભાઈઓથી વીંટાયેલા બુદ્ધિમાન યુધિષ્ઠિર-
રાજાએ તેમને વંદન કર્યું અને તેમના કલ્યાણ પ્રમાણે
વર્તવાનો આરંભ કર્યો. ૧૪

ઘટિ શ્રીમદ્ભાસ્કરતમાં શાંતિપર્વાતર્ગત રાજધર્મોનુસાસન-
પર્વમાં 'રાજના વર્તનના છત્રીસ પ્રકારો' નામનો
અધ્યાય ૭૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૭૧ મો રાજધર્મનો સંક્ષેપ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કથં રાજા પ્રજા રક્ષત્તાધિવંધેન યુજ્યતે ।

ધર્મે ચ નાપરાધોતિ તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! હરકોઈ રાજા 'આટલી બધી પ્રબલ્યોનું' હું એકલો કેવી રીતે રક્ષણ કરી શકીશ ?' આવી માનસિક ચિંતાના બંધનમાં શું ન આવી પડે ? અને તેવી ચિંતાને લીધે તેના હાથે કોઈ ધાર્મિક અપરાધ શું ન થાય તે મને કહો. ^૧

ભીષ્મ યોદ્ધા • હે રાજા ! ધર્મોનું જો વિસ્તાર થી કથન કરવા બેસીએ તો તેનો અંત જ ન આવે, માટે હું તમને સંક્ષેપમાં જ સર્વ સનાતન ગ્રન્થોમાં કહ્યું છું, તે તમે સાંભળો. ^૨ ધર્મમાં નિષ્કાવાળા, શાસ્ત્રજ્ઞાનસંપન્ન, દેવોત્તું પૂજન કરવામાં તત્પર રહેનારા અને શુભવાન એવા બ્રાહ્મણોત્તું પૂજન કરીને તમારે નિત્ય ગૃહ્યયજ્ઞો કરવા. ^૩ વળી તેવા પૂજ્ય બ્રાહ્મણો જ્યારે તમારે ઘર આવે, ત્યારે એકદમ ભીડીને તેમની સામા જવું, તેમને ઘરમાં તેડી લાવી સન્માન આપવું અને તેમના ચરણોના સ્પર્શ કરી પ્રણામ કરવા અને પછી પુરોહિતને સાથે રાખી તમારે સર્વ રાજ્યકાર્યો કરવા. ^૪ તે પહેલાં પણ તમારે સર્વ માંગલિક ધર્મકાર્યો કરી લેવાં ને પછી બ્રાહ્મણો પાસે સ્વસ્તિવાચન કરાવીને અર્થ-સિદ્ધિ તથા વિજયને આપનારા વેદમંત્રોના આશીર્વાદ સંકલ્પ કરવા. ^૫ હે ભારત ! સરળતા, ધૈર્ય અને શુદ્ધિસંપન્ન થઈને તમારે કામ અને ક્રોધનો ત્યાગ કરવો ને પછી સર્વ યોગ્યતા ભરેલાં કામકાજ હાથમાં લેવાં. ^૬ પરંતુ જે રાજા કામક્રોધને આધીન થઈને કાર્ય કરવાને આરંભ કરે છે, તે રાજા પોતાની મૂખોઈને લીધે ધર્મ કે અર્થને સંપાદન કરી શકતો નથી. ^૭ હે રાજા ! તમારે પોતાનાં ઇષ્ટ કાર્યો સિદ્ધ કરવા માટે લોભી કે મૂર્ખ માણસોની યોજના કરવી નહિ, પણ ઉદાર અને શુદ્ધિસંપન્ન માણસોની જ સર્વ કાર્યોમાં યોજના કરવી; ^૮ કારણ કે કાર્યો કરવામાં અકુશળ એવા મૂર્ખ અધિકારીની કાર્યોમાં ના કરી હોય તો તે કામક્રોધાધીન અધિકારી

અનીતિ કરીને પ્રબલ્યોને દુઃખી કરે છે. ^૯ પ્રબલ્યો પાસેથી રાજગ્રાહ છૂટો ભાગ લઈને, અપરાધીઓને યથાયોગ્ય દંડ કરીને તથા વેપારીઓ પાસેથી શાસ્ત્રાનુસાર દાણ લઈને તમારે ધન સંપાદન કરવાની ઇચ્છા કરવી. ^{૧૦} પ્રબલ્યો પાસેથી યથાયોગ્ય કર લઈને નીતિ અને વિધિપૂર્વક રાજ્યનું રક્ષણ કરવું તથા તેવા કોઈ ગરીબ માણસો પાસેથી ધાન્યાદિકનો છૂટો ભાગ લઈ લેતાં તેઓ પાસે એક વર્ષ પર્વત ચાલે તેટલી ખોરાકી જો ન રહે, તો રાજાએ જ ઉત્સાહપૂર્વક તેઓના યોગક્ષેમનો નિર્વાહ કરવો. ^{૧૧} જે રાજા યથાયોગ્ય રક્ષણ કરે છે, દાન-શીલ હોય છે, નિત્ય ધર્મપરાયણ હોય છે, આલસ્યથી રહિત હોય છે તથા રાગદ્રેવથી રહિત હોય છે તેના પર મનુષ્યો પ્રેમાળ બની રહે છે. ^{૧૨} વળી હે યુધિષ્ઠિર ! લોભથી કે અધર્મથી ધન મેળવવાની તમારે કદી ઇચ્છા કરવી નહિ; કારણ કે જે રાજા શાસ્ત્રપરાયણ રહેતો નથી તે રાજાના ધર્મ અને અર્થ નાશવંત હોય છે. ^{૧૩} કેવળ અર્થશાસ્ત્રને જ અનુસરનારો રાજા ધર્મને કે અર્થને સંપાદન કરી શકતો નથી અને તેણે મેળવેલું સર્વ દ્રવ્ય પણ અયોગ્ય માર્ગે ખર્ચાઈ જઈને વિનાશ જ પામે છે. ^{૧૪} અને જે રાજા કેવળ અર્થાધીન જ બની જઈને પ્રબલ્યો પર શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ અનેક બળતના કરે નાખે છે અને તે દ્વારા પ્રબલ્યોને પીડે છે, તે રાજા મોહાધીન થઈને કેવળ પોતે જ પોતાનો નાશ કરે છે. ^{૧૫} દાખલા તરીકે જેમ કોઈ એક પુરુષ દૂધ મેળવવાની ઇચ્છાથી ગાયના ઉદ્ધસને (આકેને, બાવલાને-અડાલુને-જેમાંથી દૂધ નીકળે છે તેને) જો કાપી નાખે, તો તેને દૂધ મળી શકતું નથી, પણ ઊલટું ગાયનું મૃત્યુ ધવાથી પોતાની ગાયને જ ખોઈ ખેંસે છે, તેમ રાદૂબને પણ અનીતિના માર્ગે જો પીડવામાં આવે તો તેની વૃદ્ધિ થતી નથી, પણ ઊલટો નાશ થાય છે. ^{૧૬} જેમ કોઈ મનુષ્ય દૂધથી ગાયનું નિરંતર જો પાલન કરે છે તો તેને સદાકાળ દૂધ મળ્યા કરે છે, તેમ યોગ્ય ઉપાયોથી રાષ્ટ્રનું રક્ષણ કરનારો રાજા ઉત્તમ દૂધ મેળવે છે. ^{૧૭} હે યુધિષ્ઠિર ! જે રાજા યોગ્ય ઉપાયો દ્વારા રાષ્ટ્રનું રક્ષણ કરીને તેનો જો ઉપસોગ કરે છે તો તેનો કોશ ધનથી ભરચક બની બચે છે; ^{૧૮} જેમ તૃષ

થયેલી (ગો) માતા પોતાનાં બાળકોને તથા બીજાઓ-
ને બંનેને નિરંતર દૂધ આપે છે, તેમ રાજાના સુયોગ્ય
રક્ષણથી રક્ષાયેલી પૃથ્વી નિરંતર ધાન્ય અને સુવર્ણ
આપ્યા કરે છે.^{૧૯} હે રાજન્ ! તમારે વૃક્ષોનું
પાલનપોષણ કરનારા માળીના જેવું થવું, પણ
વૃક્ષોને બાળી મૂકીને કોલસા પાકનારાના જેવા થવું
નહિ અને આ રીતે બરાબર સાવધાન થઈને પ્રજા-
ઓનું તમે જે પાલન કરશો તો ચિરકાળ પર્યંત
રાજ્ય ભોગવી શકશો.^{૨૦}

હવે જે શત્રુસૈન્યના પર ચઢાઈ કરવાથી
તમારી પાસે કદાચ ધન ખૂટી પડે, તો તમારે
બ્રાહ્મણો [સિવાયની સર્વ પ્રજાઓ પાસેથી સામ ઉપાય
વડે ધન મેળવવું.^{૨૧} હે ભરતવંશી રાજ ! તમે કદાચ
છેક દ્રવ્યરહિત થઈને અધમ અવસ્થામાં આવી
પડો, તોપણ તમારું મન ધનવાન બ્રાહ્મણને ભેળંને
તેવું દ્રવ્ય લેવા માટે ચલાયમાન થવું ન ભેળંએ,
તો પછી તમે જ્યારે ધનસમૃદ્ધિસંપન્ન હો ત્યારે તો
બ્રાહ્મણનું દ્રવ્ય લેવા માટે ક્યાંથી જ તત્પર થઈ
શકો ?^{૨૨} તમારે તમારી શક્તિ પ્રમાણે અને તેઓની
યોગ્યતા પ્રમાણે બ્રાહ્મણોને ધનનું દાન કરવું તથા
તેઓનું સાંત્વન કરીને રક્ષણ કરવું, જેથી તમે
હલંત એવા સ્વર્ગને પણ મેળવી શકશો.^{૨૩} હે
કુરુનંદન ! એ રીતનું ધર્મોચરણ કરીને તમારે
પ્રજાઓનું પાલન કરવું, જેથી તમને અક્ષય પુણ્ય-
ની તથા યશની પ્રાપ્તિ થશે.^{૨૪} હે પાંડુપુત્ર યુધિષ્ઠિર !
તમે ધર્મ તથા વ્યવહારને અનુસરીને પૂર્વોક્ત પ્રકારે
જે પ્રજાઓનું પાલન કરશો, તો માનસિક પીડાના
બંધનમાં કદી સપડાશો નહિ.^{૨૫} સર્વ પ્રજાઓનું
રક્ષણ કરવું અને પ્રાણીમાત્ર પર પરમ દયા રાખવી,
એ રાજાનો પરમ ધર્મ છે.^{૨૬} એ ઉપરથી જ ધર્મ-
વેત્તા મહાપુરુષો માને છે કે, લોકરક્ષણમાં યુક્ત
થઈને જે રાજા સર્વ પ્રાણીઓ પર દયા કરે છે, તે
જ એનો પરમ ધર્મ છે.^{૨૭} ભયના પ્રસંગોમાંથી
પ્રજાઓનું રક્ષણ નહિ કરનારો રાજા એક જ દિવસ-
માં જે કંઈ પાપ કરે છે, તેમાંથી છૂટવા માટે તેને
એક હજાર વર્ષ જેટલા સમય સુધી નરકયાતનાઓ
ભોગવવી પડે છે;^{૨૮} તેમ જ પ્રજાઓનું ધર્મપૂર્વક
પાલન કરીને રાજા એક જ દિવસમાં જે ધર્મ
સંપાદન કરે છે, તે બદલ તેને દસ હજાર વર્ષ પર્યંત

સ્વર્ગના સુખોપભોગ મળે છે.^{૨૯} અરે, એટલું જ
નહિ પણ ઉત્કૃષ્ટ યજ્ઞો કરનારો ગૃહસ્થાશ્રમી ઉત્તમ
પ્રકારે વેદાધ્યયન કરનારો બ્રહ્મચારી અને મહાતીક્ષ્ણ
તપશ્ચર્યા કરનારો વાનપ્રસ્થ જે દિવ્યલોકને મેળવે
છે, તે જ લોકને ધર્મપૂર્વક પ્રજાઓનું પાલન કરનારો
રાજા એક ક્ષણમાં મેળવે છે;^{૩૦} માટે હે કુંતાપુત્ર !
એ પ્રજાપાલનરૂપ સ્વધર્મનું જ તમે પરિપાલન કરો,
જેથી મહાન પુણ્યફળ સંપાદન કરીને તમે માનસિક
વ્યથાના બંધનમાં સપડાશો નહિ.^{૩૧} અને હે
પાંડવ ! સ્વર્ગલોકમાં તમને મહાન લક્ષ્મી (ઐશ્વર્ય)
પ્રાપ્ત થશે. રાજા સિવાય બીજા પુરુષો વિષે આપું
ધર્મોચરણ છેક અસંભવિત જ છે, માટે રાજાને જ
આવા પરમ ધર્મનું ફળ મળે છે. તે સિવાયના બીજા
પુરુષને તે ધર્મનું ફળ મળતું નથી અને વળી તમે
તો ધૈર્યસંપન્ન છો, તેમ જ ધર્મપૂર્વક રાજ્યને પામ્યા
છો, માટે રાજ્યાડંબ થઈને પ્રજાઓનું પાલન કરો,
સોમયાગ કરીને ઈશ્વરને તૃપ્ત કરો અને મનોરથો
પૂર્ણ કરાવીને સુહૃદ્વર્ગને પ્રસન્ન કરો.^{૩૨,૩૩}

હવે શ્રીમદ્વાલ્મીકેયનાં સાંતિપર્વતર્જત રાજધર્મોનુશાસન-
પર્વમાં 'રાજધર્મોના સંક્ષેપ' નામનો
અધ્યાય ૭૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૭૨ મો

બ્રાહ્મણોની શ્રેષ્ઠતા વિષે વાયુ અને પુરુ-
રવાનો સંવાદ

॥ સીમ્ન ઉવાચ ॥

ય એવ તુ સતો રક્ષેદસતથ નિવર્તયેત્ ।

સ એવ રાજ્ઞા કર્તવ્યો રાજન્ રાજપુરોહિતઃ ॥ ૧ ॥

ભીષ્મ બોલ્યા : હે રાજન્ ! જે બ્રાહ્મણ
સત્પુરુષોનું રક્ષણ કરે તથા હુણેને રાજ્યમાંથી દૂર
કરે, તે બ્રાહ્મણને જ રાજાએ રાજપુરોહિત કરવો.^૧
આના સંબંધમાં વાયુ અને ઈલાપુત્ર પુરુરવાના
સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ જગતમાં કહેવાય
છે, તે આ પ્રમાણે છે :^૨ એક સમયે પુરુરવાએ વાયુ-
દેવને પૂછ્યું કે, 'હે વાયુદેવ ! બ્રાહ્મણવર્ણ ક્યાંથી
ઉત્પન્ન થયો અને બીજા ત્રણ વર્ણો પણ ક્યાંથી
ઉત્પન્ન થયા ? વળી તેમાં બ્રાહ્મણવર્ણ સર્વના કરતાં
શ્રેષ્ઠ શા માટે ? તે મને કહો.'^૩

વાયુએ કહ્યું : બ્રાહ્મણવર્ણ બ્રહ્મદેવના સુખ-

નાંથી ઉત્પન્ન થયેલ છે, ક્ષત્રિય તેમના બાહુમાંથી ઉત્પન્ન થયેલ છે, વૈર્ય તેમની સાધનમાંથી ઉત્પન્ન થયેલ છે અને તે ત્રણે વર્ણોની સેવા કરવા માટે ચોથો શૂદ્રવર્ણ તેમના ચરણમાંથી ઉત્પન્ન થયો છે.

ब्राह्मणो जायमानो हि पृथिव्यामनुजायते ।

ईश्वरः सर्वभूतानां धर्मकोशस्य गुप्ते ॥ ૬ ॥

બ્રાહ્મણ પોતાના જન્મની સાથેજ સર્વ ભૂતોનો ઈશ્વર થઈને પૃથ્વી પર રહેલા ધર્મરૂપ કોશ- (ખજાના) નું રક્ષણ કરવા માટે અધિકારી બને છે. આ બ્રાહ્મણવર્ણ પછી ક્ષત્રિયવર્ણને પૃથ્વીનું નિયંત્રણ કરવા માટે તથા દંડ ધારણ કરીને પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવા માટે જાણે ભૂતિમાન બીજા દંડજ હોય નહિ તેમ ઉત્પન્ન કર્યો છે. ત્રીજા વૈર્ય-વર્ણે ધનધાન્યાદિ ઉત્પન્ન કરીને સર્વ મનુષ્યોનું ભરણપોષણ કરવું તથા ચોથા શૂદ્રવર્ણે સર્વ વર્ણોની સેવા કરવી, એવી બ્રહ્મદેવની આજ્ઞા છે. ૫-૮

પુરુરવાએ પૂછ્યું : હે વાયુદેવ ! આ પૃથ્વી પર ધર્મસિદ્ધ હક કેના ગણાય ? બ્રાહ્મણનો હક ગણાય કે ક્ષત્રિયનો ? તે મને રનેહપૂર્વક કહો.

વાયુએ કહ્યું : ધર્મક્રુશળ મહાત્માઓ કહે છે કે, બ્રાહ્મણકુળ સર્વ વર્ણોના કરતાં જ્યેષ્ઠ છે શ્રેષ્ઠ છે, માટે આ પૃથ્વી અને પૃથ્વી પરના જેટલા પદાર્થો છે તે સર્વના પર કેવળ બ્રાહ્મણનો જ ધર્મસિદ્ધ હક છે.^{૧૦} તેથી બ્રાહ્મણ પોતાના જ દ્રવ્યનો ઉપયોગ કરે છે, પોતાના જ વસ્ત્રો પહેરે છે અને પોતાનું જ સર્વ કોઈને આપે છે. વળી બ્રાહ્મણ સર્વ વર્ણોનો ગુરુ છે, સર્વના કરતાં જ્યેષ્ઠ છે અને શ્રેષ્ઠ પણ છે.^{૧૧} આ મુખ્ય પક્ષ મેં તમને દર્શાવે, પણ એમ પોતાનાં પતિના મૃત્યુ પછી ત્રી પોતાના દિયરને પતિ તરીકે સ્વીકારે છે, તેમ આ પૃથ્વી બ્રાહ્મણોની સંમતિને લીધેજ ક્ષત્રિયને પોતાના પતિ તરીકે સ્વીકારે છે અને આપહાજનાં આનાથી પણ બીજાં એક પક્ષ શાસ્ત્રમાં છે.^{૧૨} ઇ રાજા ! તમને સ્વર્ગમાં જો ઉત્તમ સ્થાન મેળવવાની ઇચ્છા હોય અને સ્વધર્મ સંપાદન કરવાની જો ઇચ્છા હોય, તો તમે જે પૃથ્વી પર વિજય મેળવો તે સ્થળી પૃથ્વી શાસ્ત્રજ્ઞાનસંપન્ન, સદાચરણનિષ્ઠ,

રહેનાર અને ધનસંચય કરવામાં આસક્ત નહિ રહેનાર બ્રાહ્મણને અર્પણ કરી દેજો; ^{૧૩} ૧૪ કારણ કે જે બ્રાહ્મણ ઉત્તમ કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલો હોય છે, બુદ્ધિક્રુશળ હોય છે તથા ઉત્તમ કેળવણીને પામેલો હોય છે, તે બ્રાહ્મણ પોતાની બુદ્ધિનો સંપૂર્ણ ઉપયોગ કરીને રાજાને સન્માર્ગે લઈ જાય છે અને અનેક પ્રકારના ઉપદેશવાળી વાણી કહીને રાજાનું કલ્યાણ કરે છે; તેમ જ જે કોઈ બુદ્ધિમાન રાજા તેવા બ્રાહ્મણે દર્શાવેલા ધર્મનું આચરણ કરે છે અને ક્ષાત્રધર્મપરાયણ રહીને તથા અઢંકારનો ત્યાગ કરીને જો બ્રાહ્મણે કહેલાં હિતોપદેશનાં વચનો સાંભળવાની આદરપૂર્વક ઇચ્છા કરે છે, તો તે રાજા પ્રજાઓનો સત્કાર સંપાદન કરીને ધણો જ યશસ્વી બને છે. ^{૧૫-૧૭} તેમ જ તે રાજાનો પુરોહિત પણ સર્વ પ્રકારના ધર્મોનો ભાગી બને છે. એ પ્રમાણે જ જે રાજ્યની સર્વ પ્રજાઓ રાજાનો આશ્રય કરી રહે છે, શાસ્ત્રોક્ત આચારથી સંપન્ન છે, પોતા પોતાના ધર્મમાં સ્થિતિ કરનારી છે, સર્વ પ્રકારના ભયથી રહિત છે અને રાજાના ઉત્તમ રક્ષણથી રક્ષિત છે, તે સર્વ પ્રજાઓ જે ઈર્ષ ધર્મોચરણ કરે છે, તેનો ચોથો ભાગ તેના રાજાને પણ મળે છે. સર્વ દેવો, મનુષ્યો, પિતૃઓ, ગંધર્વો, સર્પો અને રાક્ષસો કેવળ યજ્ઞ ઉપર જ છત્રી રક્ષા છે; પરંતુ જે દેશમાં રાજાનો અભાવ હોય છે તે દેશમાં યજ્ઞયાગાદિ થતા નથી. વળી યજ્ઞોની અંદર અર્પણ કરેલાં હવ્યદ્રવ્યો વડે દેવો તથા પિતૃઓ છત્રી રક્ષા છે અને તે સર્વ યજ્ઞાદિ ધર્મના યોગક્ષેમનો નિર્વાહ કેવળ રાજાના આધારે જ સ્થિતિ કરી રક્ષો છે. સર્વ કોઈ નિકંચ પુરુષનું આત્મકરણ ક્રોધમજ્જનના પ્રખર લાપમાં, વૃક્ષોની શીતળ છાયામાં, જળમાં તથા વાયુવાળા પ્રદેશમાં સુખી થાય છે; શીતકાળની ઠંડીના સમયે અગ્નિ, વજ્ર કે સૂર્યનું સેવન કરીને સુખી થાય છે તથા ચન્દ્ર, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ એ પાંચ વિષયોને લગતા સર્વ લોભોમાં પણ જે મનુષ્ય નિર્ભય હોય તે જ સુખ મેળવી શકે છે, માટે જે રાજા સર્વને અભય આપે છે, તેને અતિ મહાન પુરુષદંડ પ્રાપ્ત થાય છે; કારણ કે ત્રણે લોકમાં પ્રાણદાન (અજયદાન) સમાન બીજું એક પણ દાન ઉત્તમ નથી, તેથી તે પ્રાણદાનને આપ-

, તપશ્ચરણુક્રુત, સ્વધર્મમાં તૃપ્ત

નારો રાજા ઇદ્રવરૂપ છે, ચમરવરૂપ છે તથા ધર્મ-
વરૂપ છે અને ખરી રીતે તો રાજા, સર્વ દેવોનાં
વરૂપ ધારણ કરે છે; એટલું જ નહિ પણ રાજા જ
સર્વ જગતને ધારણ કરી રાખે છે. ૧૮-૨૧

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વાતર્જીત રાજધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'વાયુ અને પુરુરવાનો સંવાદ' નામનો
અધ્યાય ૭૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૭૩ મો

રાજપુરોહિત કેવો કરવો જોઈએ ?

॥ સીમ્મ ઉવાચ ॥

રાજા પુરોહિતઃ કાર્યોં મહેદિદ્વાન્ વહુશ્રુતઃ ।

ઉર્મૌ સમીક્ષ્ય ધર્માર્થાવપ્રમેયાવનંતરમ્ ॥ ૧ ॥

શીમ્મે કહ્યું : હે રાજા ! ધર્મ તથા અર્થનું
સ્વરૂપ ઘણું વિશાળ હોઈને દુર્જેય પણ છે, આમ
સમજીને સર્વ રાજાએ વિલંબ કર્યો વિના તુરત જ
બહુશ્રુત અને વિદ્વાન એવો એક પુરોહિત કરવો
જોઈએ.^૧ હે રાજા ! જે રાજાઓનો પુરોહિત
ધર્માત્મા અને રાજકીય વિચારોનો બળુનારો છે
તથા જે પ્રજાઓનો રાજા પણ તેવો જ ધર્માત્મા
અને મંત્રવેત્તા છે, તેઓનું સર્વથા કુશળ થાય છે.^૨
રાજા અને પુરોહિત બે અન્યોન્ય મિત્રભાવથી
વર્તીને એકચિત્ત રહે છે, તો તેઓ બન્ને એકઠા
મળીને પ્રજાઓની વૃદ્ધિ કરી શકે છે; દેવો, પિતૃઓ
તથા પુત્રોને તૃપ્ત કરી શકે છે; પરંતુ તેઓ બન્નેએ
ધર્મનિષ્ઠ, શ્રદ્ધાળુ અને મહાતપસ્વી થવું જોઈએ.
તેમ જ પ્રજાઓએ પણ બ્રાહ્મણોનું અને ક્ષત્રિયોનું
સન્માન કરવું જોઈએ, જેથી તેઓ સુખી થાય છે;
પણ સર્વ વર્ણોનું મૂળ બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિયો જ કહે-
વાય છે, માટે તેઓનું અપમાન કરવાથી પ્રજાઓ
નાશ જ પામે છે.^{૩-૫} હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષયમાં
ઐલરાજાના તથા કશ્યપમુનિના સંવાદરૂપે એક
પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવાય છે, તે હું તમને કહું
છું, સાંભળો.^૬

ઐલે પૂછ્યું : હે કશ્યપમુનિ ! જ્યારે બ્રાહ્મણ
ક્ષત્રિયના આશ્રયનો ત્યાગ કરે છે અને ક્ષત્રિય
બ્રાહ્મણના આશ્રયનો ત્યાગ કરે છે, ત્યારે પાછળથી
તેઓમાં કેણુ વિશેષ બળવાન થાય છે ? અને ધીજી
વર્ણો તેઓ બન્નેમાંથી કેના બળને આધારે ટકી

રહે છે, તે મને કહો.^૭

કશ્યપે કહ્યું : જે રાષ્ટ્રમાં બ્રાહ્મણો અને
ક્ષત્રિયો વચ્ચે વિરોધ બોલો થાય છે, તે રાષ્ટ્ર ક્ષત્રિય-
ની રક્ષા તળે રહ્યું હોય તોપણ નાશ પામે છે અને
તે રાષ્ટ્રમાં પાછળથી ચોર લોકો બળવાન થઈ પડે
છે, તેથી સત્પુરુષો અનુમાનથી* જાણે છે કે, આ
રાષ્ટ્રનો રાજા મ્હેંચ્છન્નતિનો છે.^૮ જ્યારે બ્રાહ્મણો
અને ક્ષત્રિયો અન્યો-અનો ત્યાગ કરે છે, ત્યારે તેઓ-
માં બ્રહ્મસાનની વૃદ્ધિ થતી નથી, તેઓને ત્યાં પુત્ર-
પૌત્ર થતાં નથી, હઠીના વહોણાં વહોવાતાં નથી અને
તેઓની સંતતિ વેદાધ્યયન કરતી નથી;^૯ તેમ જ
જ્યારે ક્ષત્રિયો બ્રાહ્મણોનો ત્યાગ કરે છે, ત્યારે
તેઓનાં શુદ્ધામાં ધનની વૃદ્ધિ થતી નથી, તેઓને
ઉત્તમ પ્રકારની સંતતિ મળતી નથી, તેઓને
હાથે યજ્ઞયાગાદિ થતા નથી અને તેઓ પોતે પણ
ચોરના જેવી સ્થિતિમાં આવી પડીને વર્ણસંકર
બની જાય છે;^{૧૦} માટે બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિય અન્યો-
ન્યના અસ્તિત્વમાં કારણભૂત હોઈને બ્રાહ્મણક્ષત્રિય-
નું ઉત્પત્તિસ્થાન છે અને ક્ષત્રિય બ્રાહ્મણનું ઉત્પત્તિ-
સ્થાન છે.^{૧૧} બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિય અન્યોન્યનું
શરણુ લઈને બે કામ કરે છે, તો સદાને માટે
મહાન પ્રતિષ્ઠાને* પામે છે; પરંતુ તેઓ બન્ને વચ્ચે-
ની પુરાણ-સંધિમાં કોઈ જાતની બે કાંટકૂટ થાય
છે, તો જગતનો સર્વ પ્રજાસંઘ મોહઅસ્ત બની જાય
છે, મહાન સંશયમાં આવી પડે છે;^{૧૨} એટલું જ
નહિ પણ બ્રાહ્મણ-ક્ષત્રિય વચ્ચેની પ્રાચીન કાળની
સંધિનો ભેદ થતા, મહા અગાધ સમુદ્રમાં ભાંગી
પડેલી નૌકાની પેઠે કોઈ પણ મનુષ્ય આ સંસાર-
સમુદ્રના પારને પામી શકે નહિ, ને પછી ચારે વર્ણો
જ્યારે અત્યંત મોહઅસ્ત બની જાય છે, ત્યારે સર્વ
પ્રજાઓનો સંહાર થવા લાગે છે.^{૧૩} બ્રાહ્મણરૂપી
એક વૃક્ષ છે; તેનું બે રક્ષણ કરવામાં આવે તો સુખ
અને સુવર્ણરૂપી ફળોની વૃદ્ધિ કરી મૂકે છે; અને બે
રક્ષણ કરવામાં ન આવે તો તે, દુઃખ અને નરક-

* મોગેન જ્ઞાયતે કર્મ કર્મણા જ્ઞાયતે જનિ. । ભોગથી
કર્મ જજ્ઞાય છે અને કર્મથી જનિત જજ્ઞાય છે.

+ ક્ષત્રિયનું શરણુ લઈને બ્રાહ્મણો નિર્વિદ્ધ તપશ્ચર્યો
કરી શકે છે અને બ્રાહ્મણનું શરણુ લઈને ક્ષત્રિયો વિજય
મેળવી શકે છે.

—નીલકંઠ

રૂપ કૃપાની વૃદ્ધિ કરી મૂકે છે ^{૧૪} જે દેશમા ગત્ય
ગ્લાગહિત થયેલો બ્રાહ્મણ બ્રહ્મચારી હુદ મનુષ્યો-
એ કરેલા વિદ્યોને વીધે પોતાની વેદશાખાથી બ્રહ્મ
ધાય છે અને વેદાધ્યયન કરવા માટે ક્ષત્રિયરૂપ
રક્ષણની ઇચ્છા કરે છે, તે દેશમા વૃદ્ધિ અત્યંત
દુર્લભ થઈ પડે છે, તે ઉપરાંત મહામારી, હુકાળ
વગેરે હુ સહ ઉપદ્રવો વધી પડે છે ^{૧૫} જે સમયે
કોઈ પાપી પુરુષ ઓહત્યા અથવા બ્રાહ્મણહત્યા
કરીને પણ જગતમા પ્રથંસાને પામે છે તથા
ગતની પાસે જઈને પણ લેશમાત્ર ડરતો નથી,
તે સમયે સમજવુ કે, ક્ષત્રિયો હવે ભયમા આવી
પડ્યા છે. ^{૧૬} હે ઔલગળ! પાપી લોકો બ્યારે
પુણ્ય પાપ કરવા માડે છે, ત્યારે આ જગતમા
રુદ્રદેવ અવતાર ધારણ કરે છે (કળિકાળનો આરભ
ધાય છે). પાપી લોકો પોતાના પાપકર્મોને લીધે
રુદ્રદેવને જગતમા જન્મ આપે છે અને પછી
તે રુદ્રદેવ સર્વ સાધુ-અસાધુ પુરુષોનો વિનાશ
કરે છે. ^{૧૭}

એકે પૃથ્વુ : હે કશ્યપમુનિ! એ રુદ્રદેવ
કયાથી ઉત્પન્ન થાય છે? તેમનું સ્વરૂપ કેવું હોય
છે? બ્યારે પ્રાણી જ પ્રાણીના નાશ કરતું જોવામાં
આવે છે, ત્યારે એ રુદ્રદેવને મર્વના સહારવર્તો
કેમ માની શકાય? વળી એ રુદ્રદેવ જન્મ શા
માટે ધરે છે? તે સર્વ મને કહો. ^{૧૮}

કશ્યપ બ્રાહ્મણ : હે રાજા! સર્વ પુરુષોના
હૃદયમા રહેલો આત્મા જ તેવા પ્રસંગોમા રુદ્રનું
સ્વરૂપ ધારણ કરે છે અને તે જ પોતાના શરીરનો
તથા પારકા શરીરનો નાશ કરે છે. જેમ આકાશ
મા ઉત્પન્ન થયેલો ઉત્પાતવાયુ આકાશમા રહેલો
મેઘમહોળને બધા પોતાની ઇચ્છામા આવે ત્યા
ઘસડી બાય છે, ઠંડકા ને ભડકા કરાવી મૂકે છે
અને વીજળી, વજ તથા જળધારાની વૃદ્ધિ વરસાવી
મૂકે છે, તેમ હૃદયમાં ઉત્પન્ન થયેલો રુદ્રદેવ (કામ
કોધાદિ) ઋતુ દ્વારા મર્વ ક્ષિપ્ત કર્યો જ કરાવે છે
અથોત્ રુદ્રદેવનું સ્વરૂપ ઔત્પાતિક વાયુના જેવું
અથવા તે વાયુએ ભમાવેલો મેઘમહોળના જેવું
હોય છે. ^{૧૯}

એકે પૃથ્વુ : હે કશ્યપમુનિ! તમે કહ્યું
કે, રુદ્રદેવનું સ્વરૂપ વાયુના જેવું અથવા મેઘના

જેવું છે, પણ તે ઘટી શકતું નથી; કારણ કે
આકાશની અદર રહેલો વાયુ અને મેઘ પ્રત્યક્ષ
અથવા શાસ્ત્રજ્ઞાન દ્વારા આકાશથી ભિન્ન સ્વરૂપે
દેખાય છે, પરંતુ એ પ્રમાણે આત્મા અને આત્માને
ભમાવનારા કામકોધાદિ અન્યોન્યથી ભિન્ન સ્વરૂપે
જોવામા આવતા નથી; તેમ જ અગ્નિમા જેમ
ઉષ્ણતા રહેલી છે, તેમ આત્માની અદર કામ અને
ક્રોધ રહેલો છે અને તેઓ આત્માના સબધમાં
આવી તેને મોહિત કરી દે છે. વળી વાયુ અમુક
કોઈ એક વસ્તુને જોઈને તેની આસપાસ વીટાઈ
વળતો નથી, ને મેઘ પણ સદાને માટે વૃદ્ધિ કર્યા
કરતો નથી, પણ મનુષ્યોમા રહેલો કામક્રોધ વડે
તો સર્વ કોઈ બધાય છે અને સર્વ કોઈ મોહિત
થાય છે, માટે તમે આપેલું દ્વાર સંપૂર્ણ રીતે ઘટી
શકતું નથી તેવું કેમ? ^{૨૦}

કશ્યપે કહ્યું : જેમ કોઈ એક ગૃહમા પ્રહીત
થયેલો અગ્નિ ધીમે ધીમે આખા ગામને અથવા
અમુક મહોહાને બાળીને ભસ્મ કરી નાખે છે, તેમ
આ રુદ્રદેવ પણ સર્વ કોઈને મોહિત કરી નાખે
છે તથા મર્વ જગતને પુણ્યપાપનો સબધ
કરાવે છે. ^{* ૨૧}

* આ એકવીસમા શ્લોકમા કહેવાનો ભાવ એ છે
કે, જેમ અગ્નિ અત્યંત હોય છે, છતાં અધિક અધિક
કાંતસમુદાયમા આગ્નિ થઈને આખા ગામને બાળી મૂકે
છે, પણ તેમા ઉપવક દૃષ્ટિએ જોતા એમ જ જણાય
છે કે, કાંતસમુદાય બધા મુખી એકબે દત્તો, ત્યાં મુખી
તેમા દાહકશક્તિ ન હતી અને અગ્નિ પણ બધા મુખી
એકબે દત્તો ત્યાં મુખી તેનામા એટલી બધી દાહકશક્તિ ન
હતી, પરંતુ તેઓ બંને એકબે બળીને જ મર્વને માગી
નાખે છે વળી જો વિવેકદૃષ્ટિથી જોઈએ છીએ તો
જણાય છે કે, અગ્નિ જ કાંતરૂપ ઉપાધિના યોગથી
અન્યનો દાહક થઈ શકે છે. એ પ્રમાણે જ આત્મારૂપ
જાતમા આગ્નિ થઈને અદકારરૂપ અગ્નિ કામક્રોધાદિરૂપ
વાયુના અપાટથી પ્રહીત થઈને રુદ્રદેવનું સ્વરૂપ ધારણ
કરે છે અને પછી 'યોડ' બાળે છે, ભાક્યા રાખે છે.
ઇત્યાદિ ઔપચારિક વાક્યોની પેઠે અદકારરૂપ કર્તૃત્વનો
આત્માને મિત્ર કેવળ ઔપચારિક આદેશ કરવામા આવે
છે, માટે મર્વ જગત પર જોતા અસંગ છે, તોપણ
જગમા જેવા ચંદ્રની પેઠે પુણ્યપાપના સંગતી કરે
વાય છે અથોત્ જગત શબ્દવાચ્ય આત્મા કેવળ
અસંગ છે

ઐલે પૂછ્યું : પાપી અને પુણ્યાત્મા બન્ને પુરુષને રુદ્રદેવ સરખી જ શિક્ષા કરે છે, તો પછી પાપ વિશેષ કરવાથી અથવા પુણ્ય વિશેષ કરવાથી ફળદષ્ટિએ અધિકતા શી રહી ? અને પછી મનુષ્ય ઉત્તમ ફળ મેળવવા માટે પુણ્ય શા માટે કરે અને કેવળ પાપ જ શા માટે ન કરે ? અથોત્ આત્મા પુણ્યપાપથી રહિત છે છતાં પાપની અધિકતારૂપ નિમિત્તને લીધે ગાલનતાડન આદિ પાપજન્ય દુઃખનો તેને અનુભવ કરવો પડે છે અને તેમા મોહ જ કારણભૂત છે, એમ તમે જો કહેતા હો તો ‘પુણ્ય ટરવું અને પાપ ન કરવું,’ એ શાસ્ત્રની આજ્ઞા બ્યર્થ થાય છે અને આત્માની અદ્વર વારત વિક દષ્ટિએ દુઃખનો અભાવ જો સિદ્ધ જ છે, તો પછી મોહજન્ય દુઃખની નિવૃત્તિ કરવા માટે તે તે સાધ નોનો સ્વીકાર કરવો તે પણ બ્યર્થ જ છે, તે માટે તમે શું કહો છો ? ^{૨૨}

કશ્યપે કહ્યું : પાપનો લેશમાત્ર સંબંધ નહિ હોવા છતાં નિપાપ પુરુષોને પાપીઓના સગને લીધે જ રુદ્રદેવની શિક્ષા ભોગવવી પડે છે. જેમ દાખલા તરીકે, લીલુ લાકડું સૂકા લાકડાનો સંબંધ કરીને જો રહ્યું હોય છે, તો તેની સાથે તે પણ બળી જાય છે, માટે પુણ્યવાન પુરુષે પાપીઓનો કદી પણ સંબંધ કરવો નહિ. ^{૨૩}

ઐલે પૂછ્યું ‘પાપ અને પુણ્યના ફળમા કેઈ જાતની વિશેષતા હોય, એમ મને જોવામા આવતું નથી, કારણ કે પૃથ્વી પાપીને તથા પુણ્યશાળીને બન્નેને એકસરખી રીતે જ ધારણ કરે છે, સૂર્ય પાપીને તથા પુણ્યવાનને-બન્નેને એકસરખો જ તાપ આપે છે, વાયુ પાપીને તથા પુણ્યશાળીને બન્નેને એકસરખી રીતે વાય છે તથા જળ પાપીને અને પુણ્યશાળીને બન્નેને એકસરખી રીતે જ ધવિત્ર કરે છે, તો પછી પાપ અને પુણ્યના ફળમા વિશેષતા શી છે ? ^{૨૪}

કશ્યપે કહ્યું : હે રાજપુત્ર ! તમે કહો છો તેમ

× કહેવાનો ભાવ એ છે કે, આત્મા અને અહં કારના મિત્રભાવને લીધે જ અહંકારજન્ય દુઃખની આત્મા વિરે પ્રતિતિ થાય છે, માટે અહંકારના સગનો ત્યાગ કરવાથી નિઃસગ થયેલા આત્માને કેઈ જાતનું દુઃખ પ્રતીત થતું નથી.

—નીલકંઠ

કેવળ આ મનુષ્યલોકમા જ જોવામા આવે છે, પણ પરલોકમા તેમ હોતું નથી. જે મનુષ્ય કેવળ પુણ્ય જ કરે છે અને જે મનુષ્ય કેવળ પાપ જ કરે છે, તેઓ બન્નેને મરણ પછી જુદા જુદા વિશેષ ફળોનો અનુભવ કરવો પડે છે. ^{૨૫} પુણ્યશાળી મનુષ્યને મધુમાન, ધૃતાર્થિ, હિરણ્યઋષોતિ અને અમૃત નાભિ વગેરે દિવ્યલોકોની પ્રાપ્તિ થાય છે, કે જે લોકોમા ગયેલો બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરુષ જરા, મૃત્યુ અને દુઃખના અભાવને લીધે આનંદમગ્ન રહે છે, તેમ જ પાપી મનુષ્યને નરકલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે, કે જે લોકમા ગાંઠ અધકાર છે, સદાને માટે દુઃખ જ છે તથા લગભગ શોકની જ અધિકતા છે. પાપકર્મ કરનારો મનુષ્ય એ નરકલોકમા ઘણા વર્ષો સુધી અધમ સ્થિતિએ રહીને પોતાના પાપકર્મો માટે શોક કર્યો કરે છે.

આ રીતે બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિયોમા માહેમાહે વિરોધ થવાના પરિણામે બ્રહ્મઓમા હું સહ દુઃખ નો પેસારો થઈ જાય છે, એમ સમજીને ગભરે સર્વ વિદ્યામા કુશળતા ધરાવનારો એક રાજપુરોહિત અવશ્ય કરવો જોઈએ. ^{૨૬-૨૮} અને તેવો પુરોહિત ક્યો પછી જ રાજાએ પોતાનો રાજ્યાભિષેક કરાવવો જોઈએ એવી ધર્મશાસ્ત્રની આજ્ઞા છે. વળી બ્રહ્મવેત્તાઓ કહે છે, ધર્મદષ્ટિએ ભેતા જણાય છે કે, આ લોકમા બ્રાહ્મણ જ સર્વના કરતા અધિક શ્રેષ્ઠ છે, કારણ કે બ્રાહ્મણ બ્રહ્મદેવની સૌથી પ્રથમ સૃષ્ટિ છે, જેથી સર્વોત્કૃષ્ટ કુલીનતાવાળા બ્રાહ્મણોને સર્વના વડીલ ગણીને જગતની ઉત્તમોત્તમ વસ્તુનો ભાગ સૌની પહેલા અપાય છે, ^{૨૯-૩૦} માટે ધર્મ પ્રમાણે વર્તનારા હરકોઈ મનુષ્યે બ્રાહ્મણને ઉત્તમ થયેલા ફળના સુખ્ય ભાગીદાર ગણીને માન આપવું જોઈએ, પૂજવા જોઈએ ને પોતાની ઉત્તમ અને વિશિષ્ટ વસ્તુ પણ તેમને અર્પણ કરવી જોઈએ ^{૩૧} જે ગભ બળવાન છે, તેણે પણ એ પ્રમાણે જ અવશ્ય કરવું જોઈએ અને ‘બ્રાહ્મણના તપોબળથી ક્ષત્રિયની વૃદ્ધિ થાય છે તથા ક્ષત્રિયના રક્ષણબળથી બ્રાહ્મણની વૃદ્ધિ થાય છે’ એમ સમજીને દરેક રાજાએ નિત્ય બ્રાહ્મણોની અવશ્ય પૂજા કરવી જોઈએ. ^{૩૨}

હતિ શ્રીમદ્ભારતમા શાંતિપર્વ તર્જન રાજધર્મોપન્યાસન પર્વમા ‘બ્રાહ્મણોની શ્રેષ્ઠતા વિષે વાયુ અને પુરુષાનો સવાદ’ નામનો અધ્યાય ૭૩ મા સમાપ્ત

અધ્યાય ૭૪ મો

મહારાજ સુયુક્તેન્દુન્ જીવનચરિત્ર

॥ સીષ્મ ઉવાચ ॥

યોગક્ષેમો હિ રાષ્ટ્રસ્ય રાજન્યાયત્ત ઉચ્યતે ।

યોગક્ષેમસ્ત્ર રાજો હિ સમાયત્તઃ પુરોહિતે ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિરરાજ ! રાષ્ટ્રનું ક્ષેમકુશળ રાજાને અધીન છે અને રાજાનું ક્ષેમકુશળ પુરોહિતને અધીન છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે.^૧ જ્યારે પ્રજાઓ પર દુર્ભિક્ષ આદિ દેવી ભય આવી પડે છે, ત્યારે બ્રાહ્મણો તેની શાંતિ કરે છે અને શત્રુ સૈન્યા દિકાનો દપ્તભય જ્યારે આવી પડે છે, ત્યારે રાજા પોતાના બાહુબળથી તે ભયને શાંત કરે છે.^૨ આ વિષયમાં રાજા સુયુક્તેન્દુને અને કુબેરનો જેમાં સંવાદ રહેલો છે, એવો એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવાય છે તે તમે સાંભળો.^૩ એક સમયે રાજા સુયુક્તેન્દુ આખી પૃથ્વીને જીત્યા પછી પોતાના બળની પરીક્ષા કરવા માટે અલકાનગરીના રાજા કુબેર પર ચડાઈ લઈ ગયા,^૪ ત્યારે રાજા કુબેરે સુયુક્તેન્દુને પાછો હટાવી દેવા માટે પોતાના રાક્ષસ સૈનિકોને આજ્ઞા આપી કે તુરંત જ તે રાક્ષસોએ સુયુક્તેન્દુનાં સૈન્યનો સંહાર કરવા માંડ્યો.^૫ આ રીતે પોતાના સૈન્યનો જ્યારે સંહાર થવા માંડ્યો, ત્યારે શત્રુદમન રાજા સુયુક્તેન્દુ પોતાના વિદ્વાન પુરોહિત વસિષ્ઠની નિંદા કરવા માંડી. પછી મહાન ધર્મવેત્તા પુરોહિત વસિષ્ઠે ઉચ્ચ તપશ્ચર્યા કરીને કુબેરના સર્વ રાક્ષસોનો સંહાર કરી નાખ્યો અને રાજા સુયુક્તેન્દુને શત્રુ સામે આગળ વધવાનો માર્ગ કરી આપ્યો.^૬ આમ શત્રુને આગળ વધતો બોઈને તથા પોતાનાં સૈન્યોનો સંહાર થતો બોઈને રાજા કુબેરે સુયુક્તેન્દુને પ્રત્યક્ષ દર્શન દીધાં અને આ પ્રમાણે કહ્યું.^૭

કુબેર બોલ્યા : હે રાજા ! તારી પહેલાંના ઘણા રાજાઓ પણ પુરોહિતની સહાયને લીધે તારા જેવા બલિષ્ઠ હતા, પણ તેઓએ આમ તારી પેટે વર્તન કર્યું ન હતું; અર્થાત્ તેઓએ મારા પોતાના પર દહી ચડાઈ કરી ન હતી.^૮ તે રાજાઓ પણ ઘણા અશ્રદ્ધાળુ અને બળવાન હતા, છતાં મારી પાસે આવીને મારી ઉપાસના કરતા હતા; કારણ કે હું સંપૂર્ણ આપવામાં સમર્થ છું. જો તારા પોતાનામાં

તેવું બાહુબળ હોય તો તું મને દેખાડી આપ; પરંતુ બ્રાહ્મણના બળનો આશ્રય કરીને તું આમ શા માટે ઉદ્વેગ કરી રહ્યો છે ? કુબેરનાં એ વચનો સાંભળીને સુયુક્તેન્દુને ક્રોધ થયી ગયો; પણ તેણે ક્ષોભનો તથા ગભરાટનો ત્યાગ કરીને ન્યાયપૂર્વક આવું વચન કહ્યું :^{૧૦-૧૨} ‘બ્રાહ્મણને તથા ક્ષત્રિયને બ્રહ્મદેવે એકસરખા બંધુભાવને માટે ઉત્પન્ન કર્યા છે અને તેઓનું મૂળ ઉત્પત્તિકારણ એક જ છે, જેથી તેઓ બંનેનાં સામર્થ્ય અને ક્રિયાઓ બે અલગ અલગ થઈ બંધ તો તેઓ લોકનું રક્ષણ કરી શકે નહિ.’^{૧૩} તપોબળ અને મંત્રબળ નિત્ય બ્રાહ્મણમાં વસી રહ્યું છે; તેમ જ અશ્રદ્ધાળુ અને બાહુબળ નિત્ય ક્ષત્રિયોનો આશ્રય કરી રહ્યું છે.^{૧૪} માટે હે કુબેર ! બ્રાહ્મણે અને ક્ષત્રિયે-બંનેએ એકત્ર મળીને પ્રજાઓનું પાલન કરવું બોઈએ, આવા હેતુથી જ હું પણ તે પ્રમાણે વર્તી રહ્યો છું, તેમાં તમે મારી નિંદા શા માટે કરો છો ? રાજાએ આમ કહ્યું એટલે કુબેરે તેને તથા પુરોહિતને કહ્યું કે, ‘હે રાજા ! ઇશ્વરની આજ્ઞા વિના હું કોઈને રાજ્ય આપી શકતો નથી, તેમ કોઈનું રાજ્ય છીનવી લઈ શકતો પણ નથી, એમ તારે જાણવું; તોપણ જા, હું તને આખી પૃથ્વી અર્પણ કરું છું. તું એના પર ચર્યેષ્ઠ રાજ્ય કર.’ કુબેરે એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે સુયુક્તેન્દુરાજાએ તેના પ્રત્યે કહ્યું.^{૧૫-૧૭}

સુયુક્તેન્દુ બોલ્યા : હે રાજા કુબેર ! તમે આપેલા રાજ્યનો ઉપભોગ કરવાની મને ઇચ્છા જ નથી. હું તો મારા બાહુબળથી મેળવેલા રાજ્યને જ ભોગવવા ઇચ્છું છું.^{૧૮}

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! સુયુક્તેન્દુનાં એ ચોગ્ય ઉત્તર સાંભળીને તથા ક્ષાત્રધર્મમાં તેની અડગ સ્થિતિ બોઈને રાજા કુબેર આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયા. પછી ક્ષાત્રધર્મ પ્રમાણે વર્તનારો તે સુયુક્તેન્દુરાજા પોતાના બાહુબળથી મેળવેલી આખી પૃથ્વી પર સારી રીતે રાજ્ય ચલાવવા લાગ્યો.^{૧૯-૨૦} આ રીતે જ ધર્મવેત્તા રાજા બ્રાહ્મણને આગળ કરીને રાજ્ય-શાસન ચલાવે છે, તે રાજા આખી પૃથ્વીને જીતીને મહાન યશ સંપાદન કરે છે;^{૨૧} માટે બ્રાહ્મણે નિત્ય પોતાનાં યત્કર્મો કરવામાં તત્પર રહેવું અને ક્ષત્રિયે નિત્ય શસ્ત્ર ધારણ કરીને સજ્જ રહેવું; કારણ કે

પૃથ્વી પર જે કંઈ રહેલું છે તે સર્વ તેઓ ખતેના આધારે જ ટકી રહ્યું છે.^{૨૨}

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વાતમાં રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'મહારાજ મુચુકંદુ' જીવનચરિત્ર નામનો અધ્યાય ૭૪મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૭૫મો

રાજ્ય કરવું એ જ રાજનો ધર્મ છે

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

યયા ઘૃત્યા મહીપાલો વિવર્ધયતિ માનવાન્ ।

પુણ્યાંશ્ચ લોકાન્ જયતિ તત્મે બ્રૂહિ પિતામહ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ભીષ્મ ! કઈ વૃત્તિનો આશ્રય કરીને રાજા પ્રજાઓની વૃદ્ધિ કરી શકે છે અને મરણ પછી સ્વર્ગાદિ પવિત્ર લોકોને મેળવી શકે છે ? તે મને કહેા.

ભીષ્મે કહ્યું : હે ભારત ! રાજાએ દાનશીલ થવું, યજ્ઞશીલ થવું, ઉપવાસશીલ થવું, તપઃશીલ થવું અને પ્રજાઓનું પાલન કરવામાં આસક્ત થવું; રાજાએ નિત્ય ઉદ્યોગપૂર્વક સર્વ પ્રજાઓનું ધર્મોત્સાર રક્ષણ કરવું તથા ધાર્મિક પુરોહિતોનું માનદાનાદિકથો પૂજન કરવું.^૧ રાજાએ ધર્મનું સારી રીતે આચરણ કરે છે તો તે ધર્મ સર્વ સ્થળે માન્ય થઈ પડે છે; કારણ કે રાજા જે જે આચરણ કરે છે, તે તે પ્રજાને પ્રિય થઈ પડે છે;^૨ તેમ જ રાજાએ મૃત્યુની પેઠે શત્રુઓને નિત્ય હંડ્યા કરવા બેઠે છે, ચોર લોકોનો સર્વ તરફથી નાશ કરી નાખવો બેઠે છે અને કોઈને બુદ્ધિપૂર્વક ક્ષમા ન આપવી બેઠે છે. હે ભારત ! રાજાના યોગ્ય રક્ષક તળે રહેલી પ્રજાઓ જે કંઈ ધર્મોચરણ કરે છે, તેમાંથી ચોથો ભાગ રાજાને પણ મળે છે.^૩ સુરક્ષિત પ્રજાઓ જે કંઈ વેદાધ્યયન કરે છે, જે કંઈ દાન આપે છે, જે કંઈ યજ્ઞયાગ કરે છે અને જે કંઈ પૂજાપાઠ કરે છે, તે સર્વમાંથી ધર્મપૂર્વક પ્રજાપાલન કરનારા રાજાને ચોથો ભાગ મળે છે;^૪ તેમ જ હે ભારત ! પ્રજાઓનું રક્ષણ નહિ કરનારા રાજાના રાજ્યમાં જે કંઈ પાપાચરણ થાય છે, તેમાંથી પણ ચોથો ભાગ રાજાને મળે છે.^૫ વળી કેટલાએક ધર્મોચાર્યો કહે છે કે, કોઈ કૂર પુરુષ અથવા મિથ્યા-ભાષી પુરુષ જે કંઈ દુષ્ટ કર્મ કરે છે, તે સર્વનું પાપ સંપૂર્ણ અથવા તેથી પણ અધિક કેવળ

શાં. મ. ૧૧

રાજાને જ પ્રાપ્ત થાય છે અને સિદ્ધાંતદ્રષ્ટિએ ભેદમાં પણ તે પાપમાંથી અર્ધો ભાગ તો રાજાને મળે જ છે.^૬ હે રાજા ! તેવા પાપમાંથી રાજાએ કેવી રીતે મુક્ત થવું, તે પણ હું તમને કહું છું, સાંભળો. કોઈ મનુષ્યના સર્વસ્વને ચોર લોકો લૂંટી જાય તો રાજાએ ગમે તે ઉપાયે પણ તેને પાછું લાવી આપવું બેઠે છે; પણ તેમ ન બની શકે અને તેને લીધે તે મનુષ્ય પોતાની આજીવિકા ચલાવવાને માટે બે અશક્ત થઈ પડે તો રાજાએ પોતાના ખજાનામાંથી પણ તે મનુષ્યને તેટલું દ્રવ્ય આપવું બેઠે છે.^૭ સર્વ વર્ણોના એ પણ ધર્મ છે કે, તેઓએ બ્રાહ્મણના પ્રાણની પેઠે બ્રાહ્મણના દ્રવ્યની પણ રક્ષા કરવી અને જે મનુષ્ય બ્રાહ્મણને દુઃખ દેતો હોય તેણે દેશમાં રહેવું પણ નહિ.^૮ બ્રાહ્મણના દ્રવ્યનું બે રક્ષણ કરવામાં આવે છે તો સર્વની રક્ષા થયેલી જ છે અને તેમ થતાં બ્રાહ્મણોના અનુગ્રહથી જ રાજા કૃતાર્થ થાય છે.^૯ જેમ મેઘના આશ્રયથી સર્વ પ્રાણીઓ જીવી રહ્યાં છે અને કોઈ એક ચોટા વૃક્ષનો આશ્રય કરીને પક્ષીઓ જેમ નિવાસ કરી રહે છે, તેમ સર્વના મનોરથોને પરિપૂર્ણ કરનાર રાજાનો આશ્રય કરીને સર્વ લોકો પોતાની આજીવિકા ચલાવી રહે છે;^{૧૦} પણ જે રાજા વિષયાસક્ત છે, નિરંતર વિષયલંપટ બુદ્ધિવાળો છે, કૂર છે અને અતિશય લોભી છે, તે રાજા પ્રજાઓનું પાલન કરી શકતો નથી.^{૧૧}

યુધિષ્ઠિરે કહ્યું : ઓ પિતામહ ! હું રાજ્ય-સુખની શોધ કરનારો નથી, મને એક ક્ષણવાર પણ રાજ્યની ઇચ્છા નથી, હું તો કેવળ ધર્મને માટે જ રાજ્ય કરવાની ઇચ્છા રાખું છું; પણ અક્ષોસા ! એ રાજ્ય કરવાથી મને લગારે ધર્મપ્રાપ્તિ થશે નહિ; માટે જેમાં ધર્મ નથી એવું રાજ્ય કરવાની મને તૃષ્ણા નથી. હું તો ધર્મ સંપાદન કરવાની ઇચ્છાથી વનમાં જ ચાલ્યો જઈશ અને ત્યાં પવિત્ર તપોવનમાં કોઈની હિંસા કર્યા વિના માત્ર ક્ષ્ણમૂળનું જ લક્ષણ કરીને સુનિવૃત્તિ ધારણ કરીશ તથા જિતેન્દ્રિય થઈને ધર્મનું આરાધન કરીશ.^{૧૨-૧૭}

ભીષ્મ બોલ્યા : હું બાલુ જ છું કે, તમારી બુદ્ધિ કૂરતારહિત છે પણ તેવી સારિવક્રી બુદ્ધિ હિંસાપ્રધાન રાજધર્મોનું આચરણ કરવા માટે છેક

મેઘના આધારે જીવે છે અને પક્ષીઓ જેમ કોઈ સ્વાદિષ્ટ ફળવાળા વૃક્ષ પર જીવે છે, તેમ તમારા સુહૃદો અને સત્પુરુષો તમારા આશ્રયે ભલે જીવતા રહે।^{૩૧} જે પુરુષ ધૃષ્ટ છે, શૂરો છે, દુષ્ટોને શિક્ષા કરનારો છે, દયાળુ છે, જિતેન્દ્રિય છે, સર્વના પર પ્રેમ રાખનારો છે અને પોતાના વૈભવોમાથી સર્વને ભાગ આપનારો છે, તેના આશ્રય નીચે ઘણા મનુષ્યો જીવે છે.^{૩૨}

હતિ શ્રીમદ્ભારતમા શાંતિપર્વ તર્જન રાજવર્માનુશાસન પર્વમા 'રાજ્ય કરવું' એ જ રાજનો ધર્મ છે' નામનો અધ્યાય ૭૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૭૬ મો

બ્રાહ્મણોના ભેદ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

સ્વકર્મણ્યપરે યુક્તાસ્તથૈવાન્યે વિકર્મણિ ।

તેષાં વિશેષમાચક્ષ્વ બ્રાહ્મણાનાં પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું કે પિતામહ ! કેટલાએક બ્રાહ્મણો પોતાનાં કર્મોમા જ આસક્ત હોય છે, ત્યારે બીજા કેટલાએક બ્રાહ્મણો સ્વકર્મથી બ્રહ્મ થઈને વિજ્ઞાતીય કર્મો કરવા મચી પડ્યા હોય છે, તો એ બધા બ્રાહ્મણોમા વિશેષતા શી સમજવી ? તે મને કહે।^૧

ભીષ્મ યોત્યાઃ હે રાજન્ ! જે બ્રાહ્મણો સ પૂર્ણ વિદ્યાઓને ભણેલા હોય છે, સ્વમતીય લક્ષણોથી યુક્ત હોય છે અને સર્વત્ર સમદૃષ્ટિ રાખનારા હોય છે, તે બ્રાહ્મણો સાક્ષાત્ બ્રહ્મદેવ સમાન હોઈને બ્રહ્મ-બ્રાહ્મણ કહેવાય છે,^૨ તેમ જ હે રાજન્ ! જે બ્રાહ્મણો જગવેદ, ચતુર્વેદ અને સામવેદને ભણેલા હોય છે અને પોતાના પટ્ટકર્મમા પરાયણ રહેનારા હોય છે તે બ્રાહ્મણો દેવ-બ્રાહ્મણ કહેવાય છે,^૩ પરંતુ હે રાજ ! જે બ્રાહ્મણો પોતાના જન્મસિદ્ધ કર્મોના ત્યાગ કરી બેઠા હોય છે, કૃષણ હોય છે અને કેવળનામધારી જ હોય છે, તેઓને શૂદ્ર-બ્રાહ્મણ કહેવામા આવે છે.^૪ આવા અશ્રોત્રિય (વેદાધ્યયનરહિત) અને અશિહોત્રકર્મથી હીન થયેલા બ્રાહ્મણો પાસેથી ધાર્મિક રાજ્યે કર લેવો બેઈએ અને તેઓ પાસે વેઠ પણ કરાવવી બેઈએ^૫ વળી જેઓ રાજની કચેરીઓમા અથવા અદાલતોમા

ધર્મોધિકારીની નોકરી કરનારા છે, પગાર લઈને દેવમંદિરોમાં પૂજા કરનારા છે, જ્યોતિષનો ધંધો કરનારા છે, અમુક ઈષ્ટસિદ્ધિ માટે ગામ પાસે યજ્ઞ કરાવનારા છે અને ઘણું લેવાની રાજસેવા કરનારા છે, તેઓને ત્યાગલ-બ્રાહ્મણ કહ્યા છે.^૬ હે રાજન્ ! જે બ્રાહ્મણ ઋત્વિજ, પુરોહિત, મંત્રી, દૂત અને ખેપિયાનો ધંધો કરનારા છે તેને ક્ષત્રિય-બ્રાહ્મણ કહ્યા છે,^૭ તેમ જ હે રાજ ! જે બ્રાહ્મણો ઘોડે સવાર, હાથીસવાર, રથીસવાર અને પામદળ થઈને આજીવિકા ચલાવનારા છે, તેઓ વૈશ્ય-બ્રાહ્મણ કહેવાય છે.^૮ રાજના કોશમા જે વેળા ધન ખૂટી પડે તે વેળા એવા નીચ બ્રાહ્મણો પાસેથી તેણે કર લેવો. માત્ર પૂર્વોક્ત બ્રહ્મ-બ્રાહ્મણ અને દેવ-બ્રાહ્મણ પાસેથી જ કર ન લેવો.^૯ રાજ બ્રાહ્મણો સિવાયના બીજા સર્વનાં ધનનો સ્વામી છે અને બ્રાહ્મણોમા પણ જેઓ સ્વકર્મથી બ્રહ્મ થઈને વિરુદ્ધ કર્મોને સ્વીકારી બેઠેલા હોય છે, તેઓના ધનનો પણ રાજ સ્વામી છે, એવી વૈદિક આજ્ઞા છે.^{૧૦} રાજ્યે વિરુદ્ધ કર્મોનું આચરણ કરી રહેલા બ્રાહ્મણોની કોઈ પ્રકારે ઉપેક્ષા કરવી નહિ, પણ ધર્મ ટકાવી રાખવાને ખાતર તેઓને શિક્ષા કરીને નિયમમા રાખવા અને તેઓની આજીવિકા માટે પોતાના વૈભવમાથી અમુક વિભાગ તેઓને આપવો. હે રાજન્ ! જે રાજના રાજ્યમા બ્રાહ્મણ ચોરીને ધંધો કરવા લાગે છે, તેમા ખરું ભેટા રાજનો જ અપરાધ માનવામા આવે છે વેદવેદાંતો કહે છે કે, જે કદાચ આજીવિકાના અભાવે કરીને કોઈ વેદવેદાંત ભણેલા સ્નાતક બ્રાહ્મણ ચોરી કરવા મંડી પડે તો રાજ્યે જ અમુક વર્ષોસન બાંધી આપીને તેનું ભરણપોષણ કરવું બેઈએ. હે મનુ-તાપન રાજ ! રાજ્યે તેનું વર્ષોસન બાંધી આપ્યા છતાં જે બ્રાહ્મણ તેવી નીચવૃત્તિ કરતા અટકતો નથી તેને રાજ્યે તેના કુટુંબ પરિવાર સાથે પોતાના દેશમાથી હાકી કાઢવો બેઈએ.^{૧૧-૧૪}

હતિ શ્રીમદ્ભારત-શાંતિપર્વ તર્જન રાજવર્માનુશાસનપર્વ-મા 'બ્રાહ્મણોના ભેદ' નામનો અધ્યાય ૭૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૭૭મો

રાજા કેકેયનું આખ્યાન

॥ યુધિષ્ઠિરે સ્વાગત ॥

કેયાં પ્રભવતે રાજા વિષ્ણુચરતર્પણમ્ ।

કયા ચ વૃણા વર્તેત તન્મે વૃહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! કેના ધન ઉપર રાજાનો અધિકાર ગણાય છે અને રાજાએ કેવા પ્રકારની આજીવિકા કરવી, તે મને કહો. ૧

ભીષ્મ બોલ્યા : વેદની આજ્ઞા છે કે, બ્રાહ્મણ સિવાયના ત્રણે વર્ણોના ધન ઉપર રાજાનો અધિકાર ગણાય છે અને બ્રાહ્મણોમાં પણ જેઓ સ્વકર્મથી બ્રહ્મ થયેલા હોય છે, તેઓના ધનનો પણ રાજા હકદાર છે. ૨ રાજાઓના પ્રાચીન આચાર વિશે સત્પુરુષો કહે છે કે, સ્વકર્મથી બ્રહ્મ થયેલા બ્રાહ્મણોની રાજાએ કદી ઉપેક્ષા કરવી નહિ, પણ તેઓને નિયમમાં રાખવા. ૩ નીતિકુશળ પડિતો કહે છે કે, જે રાજાના રાજ્યમાં બ્રાહ્મણ ચોરી કરે છે, તેમાં કેવળ રાજાનો જ અપરાધ માનવામાં આવે છે. ૪ પ્રાચીનકાળના સર્વ રાજર્ષિઓ બ્રાહ્મણોનું રક્ષણ નહિ કરવાથી પોતાને હિંમત માનતા હતા અને તેથી જ તેઓ બ્રાહ્મણોનું રક્ષણ કરતા હતા. ૫ આ વિષયમાં એક રાક્ષસના હાથમાં સપકાતાં કેકેયરાજાએ કહેલો એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે, તે આ પ્રમાણે છે. ૬

હે રાજા ! પૂર્વે કેકય દેશનો રાજા કેકેય પોતે સ્વાધ્યાયસંપન્ન અને તીક્ષ્ણ મતને ધારણ કરનારો હતો; છતાં એક સમયે કોઈ એક અરણ્યમાં ભયંકર રાક્ષસના હાથમાં સપકાઈ ગયો, ત્યારે તેણે આ પ્રમાણે કહ્યું. ૭

રાજા બોલ્યો : હે રાક્ષસ ! મારા રાજ્યમાં કોઈ પણ મનુષ્ય ચોર નથી. કદ્ય નથી, * મંદિરા

* કદ્ય ? કેને કહેવો ? તે માટે શાસ્ત્રકોશ કહે છે :

આત્માને ધર્મકૃત્યં ચ પુત્રદારાંય પીઠયેત્ ।

વિમવે સતિ યો દુટ્ટ. સ કદ્યંં હિતિ સ્તુતઃ ॥

પોતાની પાસે સંપૂર્ણ વૈભવસાધન હોવા છતાં જે દુટ્ટ માણસ પોતાની જાતને, પુત્રને તથા સ્ત્રીને દુઃખી કરે છે અને ધર્મકાર્યો કરવામાં પણ અર્થ ચર્ચાવાના ભયથી પ્રવૃત્તિ કરતો નથી તેને 'કદ્ય' કહેવામાં આવે છે.

પાન કરનાર નથી, અગ્ન્યાધાનરહિત નથી, તેમ યજ્ઞકર્મથી બ્રહ્મ પણ નથી; છતાં તે મારા શરીરમાં કેમ પ્રવેશ કર્યો ? ૮ હું નથી ધારતો કે, મારા રાજ્યમાં કોઈ બ્રાહ્મણ મૂર્ખ, ચારિત્ર્યહીન, સોમરસનું પાન ન કરનાર, અશિક્ષિત વગરનો કે યજ્ઞ ન કરનારો હોય, છતાં તે મારા શરીરમાં શા માટે પ્રવેશ કર્યો ? ૯ મારા રાજ્યમાં સર્વ મનુષ્યો સિદ્ધ સિદ્ધ દક્ષિણાઓવાળા થતો કરીને પરમાત્માનું યજ્ઞન કરે છે, ત્રણ વર્ણો વેદાધ્યયન કરે છે અને સર્વ કોઈ મતનિષ્ઠ છે, તે પછી તે મારા શરીરમાં કેમ પ્રવેશ કર્યો ? ૧૦ મારા રાજ્યના બ્રાહ્મણો પોતાના પદકર્મમાં પરાયણ રહીને પોતે અધ્યયન કરે છે, બીજાઓને અધ્યયન કરાવે છે, પોતે યજ્ઞ કરે છે, બીજાઓને યજ્ઞ કરાવે છે, પોતે દાન આપે છે અને બીજાઓ પાસેથી દાનને પ્રતિગ્રહ લે છે, વળી તેઓ સર્વ વર્ણોમાં પૂજ્ય છે, પોતાની સંપત્તિમાંથી સર્વને વિભાગ આપનારા છે, દયાળુ છે, સત્યવાદી છે અને સ્વભૂતીય કર્મો કરવામાં સુસ્ત રહેનારા છે, તોપણ તે મારા શરીરમાં શા માટે પ્રવેશ કર્યો ? ૧૧-૧૨ તેમ જ મારા રાજ્યમાં વસનારા ક્ષત્રિયો પોતપોતાનાં કર્મો કરવામાં તત્પર રહીને કોઈની પાસે યાચના કરતા નથી, સુપાત્રોને દાન આપે છે, સત્યધર્મમાં કુશળ છે, બીજાઓને વેદાધ્યયન કરાવતા નથી, પણ પોતે વેદાધ્યયન કરે છે, પોતે યજ્ઞ કરાવતા નથી પણ કરે છે, બ્રાહ્મણોની રક્ષા કરે છે અને સંઘ્રામમાંથી પાછા હકેતા નથી, છતાં તે મારા શરીરમાં કેમ પ્રવેશ કર્યો ? ૧૩-૧૪ મારા દેશના વૈશ્યો પોતપોતાનાં કર્મોમાં રહીને ખેતીવાદી કરે છે, ગાયોનું પાલન કરે છે, નિષ્કપટ વ્યાપાર કરીને આજીવિકા ચલાવે છે, ધર્મકાર્યમાં પ્રમાદ કરતા નથી, યજ્ઞયાગાદિ ક્રિયાઓ કરવામાં તત્પર રહે છે, ઉત્તમ નિયમોને ધારણ કરનારા છે, સત્યવાદી છે, પોતાની સંપત્તિમાં બીજાઓનો વિભાગ સમજનારા છે, ઇદ્રિયોને વશ રાખનારા છે, બાહ્યાભ્યંતર પવિત્રતા બળવનારા છે અને અન્યોન્ય મિત્રભાવે વર્તનારા છે, છતાં તે મારા શરીરમાં શા કારણથી પ્રવેશ કર્યો ? ૧૫-૧૬ મારા રાજ્યના શૂદ્રો પોતાનાં કર્મોમાં પરાયણ રહીને તથા અસૂયાનો ત્યાગ

કરીને ત્રણે વર્ણોની યથાવત્ સેવા કરી રહ્યા છે છતાં તેં મારા શરીરમાં કેમ પ્રવેશ કર્યો? ૧૧૭ તેમ જ હું પણ કૃપણ, અનાથ, વૃદ્ધ, દુર્બળ, આતુર અને સ્ત્રીઓ વગેરે સર્વને અન્નાદિનો વિભાગ આપનારો છું, તો પછી તેં શા હેતુથી મારા શરીરમાં પ્રવેશ કર્યો? ૧૧૮ યોગ્ય પ્રકારે વિસ્તાર પામેલા કુલધર્મો, દેશધર્મો વગેરે કોઈ ધર્મને પણ મેં નાશ કર્યો નથી, તોપણ તેં મારા શરીરમાં કેમ પ્રવેશ કર્યો? મારા દેશમાં તપસ્વીઓ પૂજ્ય છે, રક્ષાય છે અને સત્કારપૂર્વક પોતાના સંવિભાગોને પ્રભાઓ પાસેથી અલુપ્ત કરે છે, છતાં તેં મારા શરીરમાં શા માટે પ્રવેશ કર્યો? ૧૧૯ ૨૦ વળી હું પોતે પણ અતિથિ આદિને વિભાગ આપ્યા વિના ભોજન લેતો નથી, પરત્વી સાથે વ્યભિચાર કરતો નથી અને સ્વતંત્ર ધર્મને કદી ખેલતો નથી; તોપણ તેં મારા શરીરમાં શા માટે પ્રવેશ કર્યો? ૧૨૧ મારા રાજ્યમાં બ્રહ્મચારી સિવાય કોઈ ભિક્ષાચરણ કરતો નથી, બ્રહ્મચર્યથી બ્રહ્મ થયેલો એક પણ ભિક્ષુ નથી ને ઋત્વિજ વિના કોઈ અગ્નિહોત્ર કરતો નથી, તોપણ તેં મારા શરીરમાં કેમ પ્રવેશ કર્યો? ૧૨૨ હું પણ કોઈ વિદ્વાનોનું, વૃદ્ધોનું કે તપસ્વીઓનું અપમાન કરતો નથી ને આખો દેશ જ્યારે નિદ્રાવશ થાય છે, ત્યારે પણ જાગૃત રહું છું; છતાં તેં મારા શરીરમાં કયા કારણથી પ્રવેશ કર્યો? ૧૨૩ મારો પુરોહિત પણ આત્મ વિજ્ઞાનથી યુક્ત છે, તપસ્વી છે, સર્વ ધર્મોનો વેત્તા છે, આખા દેશ ઉપર આધિપત્ય ભોગવનારો છે અને યુદ્ધિમાન છે, છતાં તેં મારા શરીરમાં કેમ પ્રવેશ કર્યો? ૧૨૪ હું દાન આપીને વિદ્યાધ્યયન કરવાની ઇચ્છા રાખું છું, સત્ય અને બ્રાહ્મણોની રક્ષા કરીને અર્થ સંપાદન કરું છું ને સેવા કરવાની ઇચ્છાથી શુરુઓને શરણે જાઉં છું, તેથી મને રાક્ષસોનો ભય નથી. ૧૨૫ મારા રાજ્યમાં સ્ત્રીઓ વિધવા નથી, નામ ધારી બ્રાહ્મણ નથી, કપટી અથવા ચોરી કરનાર બ્રાહ્મણ પણ નથી, તેમ જ કોઈ બ્રાહ્મણ અયજ્ઞરીલ અને પાપકર્મરીલ પણ નથી, જેથી મને રાક્ષસો તરફનો ભય નથી. ૧૨૬ હું ધર્મને માટે યુદ્ધ કરનારો છું, જેને લીધે મારું શરીર બે આંગળના અંતરમાં પણ નિશ્ચિન્તા પ્રકારે વિનાશ નથી, તોપણ તેં મારા શરીરમાં કેમ પ્રવેશ કર્યો? ૧૨૭ વળી મારી પ્રજાઓ

ગાયો, બ્રાહ્મણો અને યજ્ઞો દ્વારા નિત્ય મારું કલ્યાણ ઇચ્છે છે, તોપણ તેં મારા શરીરમાં કેમ પ્રવેશ કર્યો, તે મને કહે. ૨૮

રાક્ષસે કહ્યું : હે કેકેયરાજ ! સર્વ અવસ્થાઓમાં તું ધર્મ તરફ જ લક્ષ્ય આપે છે, માટે ખુશીથી તું તારે ઘેર બા, તારું કલ્યાણ ધ્યાઓ. હું પણ હવે જાઉં છું. ૨૯ હે કેકેયરાજ ! જે રાજાઓ ગાયોની, બ્રાહ્મણોની તથા સર્વ પ્રજાઓની રક્ષા કરે છે, તેઓને રાક્ષસોથી કે અગ્નિથી લેશમાત્ર ભય નથી ૩૦ અને જે રાજાઓ બ્રાહ્મણોને સર્વપ્રધાન ગણે છે, વેદને જ પોતાનું સર્વોત્તમ બળ માને છે તથા અતિથિઓ અને પ્રભાઓ પર સંપૂર્ણ પ્રેમ રાખે છે, તે રાજાઓ સ્વર્ગલોકને જાય છે. ૩૧

ભીષમે કહ્યું : હે રાજા ! એ ઐતિહાસિક વૃત્તાંતને લક્ષ્યમાં રાખીને તમારે બ્રાહ્મણોનું રક્ષણ કરવું, જેથી તેઓ તમારું પણ રક્ષણ કરી શકશે. જે રાજાઓ બ્રાહ્મણોનું સારી રીતે રક્ષણ કરે છે, તેઓને બ્રાહ્મણોનો શુભ આશીર્વાદ મળે છે; ૩૨ માટે દરેક રાજાએ સ્વકર્મથી વિરુદ્ધ રીતે વર્તનારા બ્રાહ્મણોને તેઓના પર અનુબ્રહ્મ કરવાને ખાતર ખાસ નિયમમાં રાખવા જોઈએ અને પછી પોતાની સંપત્તિમાંથી તેઓને અનુક અંશ આપવો જોઈએ. આ રીતે વર્તીને જે રાજા પોતાની નાગરિક અને રાષ્ટ્રીય પ્રજાઓ પર રાજ્યશાસન ચલાવે છે, તે આલોકમાં કલ્યાણોનો અનુભવ કરીને અંતે ઇંદ્ર-લોકમાં જાય છે. ૩૩-૩૪

ઈતિ શ્રીમદ્ભારતમા શાંતિપર્વતર્જીત રાજધર્મપુરાણસન-
પર્વમા 'રાજ કેકેયનું' આખ્યાન નામનો
અધ્યાય ૭૭ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૭૮ મો

આપદ્ધર્મ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

વ્યાખ્યાતા રાજધર્મેણ વૃત્તિરાપ્તસુ ભારત ।

કથંત્વિદ્ વૈશ્યધર્મેણ સંજીવેદ્ બ્રાહ્મણો ન વા ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : ' હે ભારત ! બ્રાહ્મણે આપ તિના સમયે રાજધર્મ સ્વીકારીને પણ પોતાની આજીવિકા ચલાવવી, એમ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે, પણ તેવે સમયે વૈશ્યધર્મ સ્વીકારીને તેણે આજીવિકા

કરવી કે કેમ ? તે મને કહેા. ^૧

ભીષ્મ બોલ્યા : આપત્તિકાળમાં પોતાની આજીવિકાના સાધનનો જ્યારે નાશ થાય, ત્યારે બ્રાહ્મણે ક્ષાત્રધર્મનો આશ્રય લઈ ને પણ આજીવિકા કરવી, પણ તે ધર્મનું આચરણ કરવામાં જે બ્રાહ્મણ અશક્ત હોય તેણે ખેતીવાડી અથવા ગોપાલનરૂપ વૈશ્યધર્મનો સ્વીકાર કરીને પણ આજીવિકા કરવી. ^૨

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! વૈશ્યધર્મ સ્વીકારીને આજીવિકા કરનારો બ્રાહ્મણ કયા કયા પદાર્થો વેચીને સ્વર્ગથી બ્રહ્મ થતો નથી ? ^૩

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! બ્રાહ્મણ અતિમહાન આપ્તિમાં આવી પડ્યો હોય તોપણ તેણે મદિરા, મીઠું, તલ, ઘોઠા, ગાયો, બકરાં, ઘેટાં, બળદ, મધ, માંસ અને શંખેલું અન્ન, એ સર્વ વસ્તુઓ કદી વેચવી નહિ; કેમ કે હે તાત ! એ વસ્તુઓ વેચવાથી બ્રાહ્મણ નરકમાં પડે છે. ^૪ બકરાં વેચનાર બ્રાહ્મણને અગ્નિ વેચ્યાનું પાપ લાગે છે, ઘેટાં વેચનાર બ્રાહ્મણને વરણદેવ વેચ્યાનું પાપ લાગે છે, ઘોઠા વેચનાર બ્રાહ્મણને સૂર્ય વેચ્યાનું પાપ લાગે છે, પૃથ્વી વેચનાર બ્રાહ્મણને વિરાટસ્વરૂપ પરમાત્માને વેચ્યાનું પાપ લાગે છે અને ગાય વેચનાર બ્રાહ્મણને યજ્ઞ અને સોમ વેચ્યાનું પાપ લાગે છે; માટે તે પદાર્થોને કદી વેચવા નહિ. ^૫ હે ભારત ! શંખેલું અન્ન આપીને તેના બદલામાં કાચું અન્ન લેવું તેને સત્યરુપે ઉત્તમ માનતા નથી, પણ કાચું અન્ન આપીને તેના બદલામાં શંખેલું અન્ન લેવું અને તેનો જ લોભને માટે ઉપયોગ કરવો, તે ઉત્તમ છે. ^૬ ‘અમે શંખેલા અન્નનું લોભન કરીશું, તમે આ કાચું અન્ન શંખીને તૈયાર કરો.’ આમ કહીને અન્નની બદલાબદલી કરનારા પુરુષને કોઈ રીતે અધર્મજન્ય પાપ લાગતું નથી. ^૭ આના સંજંધમાં હું તમારી પાસે માંહિમાંહિ આવો વ્યવહાર કરતા પુરુષોના પ્રાચીનકાળના સન્માનનધર્મનું વર્ણન કરું છું. ^૮ ‘હું તમને આ અમુક વસ્તુ આપું છું, તેના બદલામાં તમે મને જેવી અમુક વસ્તુ આપો,’ આમ કહીને અન્યોના ઈચ્છાનુસાર વ્યવહાર કરવો તે તો ધર્મ જ છે, પણ ઈચ્છા ન હોવા છતાં બળાત્કારે એવો વ્યવહાર કરવો, તે ધર્મ નથી. ^૯ અને રીતના વ્યવહારો અધિઓના તથા બીજાઓના

ઘણા પ્રાચીન કાળથી આવ્યા આવે છે ને તે યોગ્ય જ છે, એમાં સંશય નથી. ^{૧૧}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે તાત ! જે સમયે સર્વ પ્રજાઓ શસ્ત્રો ઉઠાવીને રાજાની સામે યુદ્ધ બન્ય અને સ્વધર્મથી જ બ્રહ્મ યુદ્ધ બન્ય તે સમયે રાજાનું બળ તો ક્ષીણ જ થઈ જાય; ^{૧૨} અને એ રીતે ક્ષીણ બળ થયેલો રાજા લોકોનું રક્ષણ કેવી રીતે કરી શકે ? વળી તેવે સમયે રાજાને મુખ્ય આશ્રય કોનો ? હે રાજા ! આ મારો સંશય હર કરવા માટે તમે મને વિસ્તારથી કહેા. ^{૧૩}

ભીષ્મ બોલ્યા : બ્રાહ્મણપ્રમુખ સર્વ વર્ણોએ જ્ઞાન, તપ, યજ્ઞ, અર્હિસા અને ઈન્દ્રિયનિગ્રહ દ્વારા પોતપોતાનું કલ્યાણ કરવાની ઈચ્છા કરવી જોઈએ. એમાં પણ જે બ્રાહ્મણો વૈદિક મંત્રોનું વિશેષ બળ ધરાવતા હોય તેઓએ, દેવો જેમ ઈન્દ્રના બળની વૃદ્ધિ કરે છે તેમ સર્વ પ્રકારનો ઉદ્યમ કરીને રાજાના બળની વૃદ્ધિ કરવી. ^{૧૪} વિદ્વાનો કહે છે કે, જે સમયે રાજા ક્ષીણબળ થયો હોય તે સમયે તેને મુખ્ય આધાર બ્રાહ્મણોનો જ છે. આમ સમજીને તેવા રાજાએ બ્રાહ્મણનો આશ્રય કરીને જ પ્રજાઓનાં હૃદયલોકો શાંત કરવા સત્જન યત્ન જોઈએ. ^{૧૫} આખી પૃથ્વી પર વિજય મેળવનારો રાજા જ્યારે પોતાના દેશમાં શાંતિને ફેલાવી દે છે, ત્યારે સર્વ વર્ણો પોતપોતાના ધર્મ પ્રમાણે કોઈ રીતે પણ વર્તવા તત્પર થાય છે. ^{૧૬} અને હે યુધિષ્ઠિર ! જે સમયે દુષ્ટ લોકોએ સંકરતા કરવા માંડી હોય અને તેથી સર્વ લોકો જ્યારે નિર્મયોદ્ધ બની જાય, ત્યારે દરેક વર્ણનાં મનુષ્યોએ શસ્ત્ર ધારણ કરવાં ને તે અધર્મ-પ્રવૃત્તિને અટકાવવી એમાં કોઈને દોષ લાગતો નથી. ^{૧૭}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હવે જે સમયે અધા ક્ષત્રિયો જ એકઠા મળીને બ્રાહ્મણોના દ્વેષ કરવા લાગી પડે, ત્યારે બ્રાહ્મણોના રક્ષક કોણ ? તેવે સમયે બ્રાહ્મણોના ધર્મ કયો ? અને તેઓને મુખ્ય આશ્રય કોનો ? ^{૧૮}

ભીષ્મે કહ્યું : જ્યારે બ્રાહ્મણો સામે જ તેવો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થાય, ત્યારે તેઓએ તપશ્ચર્ય કરીને, બ્રહ્મચર્ય પાળીને, શસ્ત્રો ઉઠાવીને, ખાડુબળનો આશ્રય કરીને તથા કપટ કે અકપટ ગમે તે

કરીને પણ ક્ષત્રિયોને વશ કરવા જોઈએ ^{૨૦} અતિ ઉદ્ધત બની ગયેલા ક્ષત્રિયો જ્યારે બ્રાહ્મણો પર જ વિશેષે કરીને અત્યાચારો કરવા માટે, ત્યારે બ્રાહ્મણોએ જ તેઓને શિક્ષા કરવી, કારણ કે બ્રાહ્મણો ક્ષત્રિયોના ઉત્પાદક છે ^{૨૧} અગ્નિ, ક્ષત્રિય અને લોહ એ ત્રણે જળ, બ્રાહ્મણ અને પથ્થરથી ઉત્પન્ન થયેલ છે એ ત્રણેની શક્તિ જોડે સર્વત્ર અખલિત ગતિ ડરનારી છે, તેપણ પોતપોતાના ઉત્પત્તિક્ષેત્રો મા તેઓની શક્તિ શાત પડી જાય છે, ત્યા તેઓનું કંઈ પણ ચાલતું નથી ^{૨૨} આમ હોવાથી જે સમયે લોહું પથ્થરનો નાશ કરવા જાય છે, અગ્નિ જળનો નાશ કરવા જાય છે અને ક્ષત્રિય બ્રાહ્મણનો નાશ કરવા જાય છે, તે સમયે તેઓ (લોહ, અગ્નિ અને ક્ષત્રિય) પોતાનો જ નાશ કરે છે, ^{૨૩} માટે હે યુધિષ્ઠિર! અતિશય ઉત્કૃષ્ટ અને સર્વત્ર અજેય એવા ક્ષત્રિયોના તેજ અને બળ પણ બ્રાહ્મણો આમે ધતા શાત પડી જાય છે ^{૨૪} વળી જે સમયે બ્રાહ્મણોનું તેજ શાત પડી ગયું હોય, ક્ષત્રિયોનું પરાક્રમ દુર્બળ થઈ પડ્યું હોય અને સર્વ વર્ણો બ્રાહ્મણો પ્રત્યે દુષ્ટ ભાવથી વર્તતા હોય, તેવે સમયે જે મનસ્વી પુરુષો આવેશાવિષ્ટ થઈને તથા પોતાના જીવિતની દરકાર નહિ રાખીને યુદ્ધ કરે છે અને બ્રાહ્મણોની, ધર્મની તથા પોતાની રક્ષા કરે છે, તેઓ મહાપવિત્ર યશસ્વી બને છે, માટે બ્રાહ્મણો માટે તો સર્વ વર્ણોએ હૃદયાર હાથમા લેવા જ જોઈએ ^{૨૫-૨૭} જે શરાઓ બ્રાહ્મણોને માટે યુદ્ધ કરીને પોતાના પ્રાણોની આહુતિ આપે છે, તેઓ યજ્ઞ કરનારા, વેદાધ્યયન કરનારા, મહાન તપશ્ચર્ચા કરનારા, અન શનવ્રત સ્વીકારનારા તથા અગ્નિપ્રવંશ કરનારા પુણ્યવાન લોકોને મળનારી દિવ્ય ગતિને પામે છે ^{૨૮} ધર્મવેતાઓ કહે છે કે, એ રીતે જ જ્યારે ત્રણે વર્ણો સહક્રમા આવી પડે ત્યારે શસ્ત્રચક્ર ડર નારા બ્રાહ્મણને પણ દોષ લાગતો નથી, કારણ કે એમ ધર્મોએ પ્રાણને ત્યાગ કરવા જેવો બીજો એક પણ ધર્મ નથી ^{૨૯} જે મહાપુરુષો બ્રાહ્મણોનું રક્ષણ કરવા માટે બ્રહ્મદેવીઓ સામે યુદ્ધયજ્ઞ આરંભીને પોતાના શરીરોને હોમે છે, તેઓને અમે નમસ્કાર કરીએ છીએ, તેઓનું સદા કલ્યાણ થાઓ અને તેઓને મળેલી ગતિ અમને પણ મળે ^{૩૦} લગવાન

મનુ પણ કહે છે કે, અશ્વમેધ યજ્ઞમા અવલૂય સ્નાન કરીને પવિત્ર થયેલા પુરુષોની પેઠે બ્રાહ્મણોએ યુદ્ધ કરીને શસ્ત્રોથી મરણ પામેલા શરાઓ બ્રહ્મલોકનો તથા સ્વર્ગલોકનો જ જરૂર છે અને સર્વ પાપોથી મુક્ત થઈને પવિત્ર થાય છે ^{૩૧} દેશ અને ઢાળના કારણને લીધે કોઈ સમયે ધર્મ અધર્મરૂપ થાય છે અને અધર્મ ધર્મરૂપ થાય છે, કેમ કે દેશ અને કાળનો એવો પ્રભાવ જ હોય છે ^{૩૨} સર્વ પ્રાણીઓ તરફ મિત્રભાવે વર્તનારા એવા પણ ઘણા મહા પુરુષો કૂર કર્મ કરવા છતા ઉત્તમ સ્વર્ગલોકને મેળવે છે અને કેટલાએક ધાર્મિક પુરુષો પાપધર્મ કરવા છતા પરમગતિને પામે છે ^{૩૩} ત્રણ વર્ણો અસન્માર્ગે જઈ રહ્યા હોય, ઉદ્ધત લોકોને શિક્ષા કરવી હોય અને પોતાનું જો રક્ષણ કરવું હોય તો બ્રાહ્મણે પણ શસ્ત્ર ચક્ર કરવા અને તેમ કૃવાથી તેને ત્રણે ગળામા દોષ લાગતો નથી ^{૩૪}

યુધિષ્ઠિર પૂછે છે : જે સમયે દરેક લોકોનું બળ વધી પડ્યું હોય, પ્રજાઓ વર્ણસંઘર બની ગઈ હોય અને સર્વ મનુષ્યોનું રક્ષણ કેમ કરવું, એ બાળતમા સર્વ લોકો જ્યારે મૂઠ બની ગયા હોય, ત્યારે ક્ષત્રિયવર્ણ સિવાયના બીજા વર્ણોને હરકોઈ બળવાન પુરુષ દરેક લોકોનો જો પરા જય કરે અને પ્રજાઓનું જો રક્ષણ કરે તો તે પુરુષ ધર્મદૃષ્ટિએ રાજનું કાર્ય કરનાર ગણાય કે નહિ? અને જો તેણે એ કાર્ય યોગ્ય જ કરેલું ગણાય, તો પછી તે પુરુષ સર્વનો સ્વામી થઈ શકે કે નહિ? તે મને કહો હું તો ધારું છું કે, તેવે પ્રસંગે ક્ષત્રિય સિવાયના હરકોઈ વર્ણના પુરુષે શસ્ત્ર ચક્ર કરવું આવશ્યક છે.

ભીષ્મ જોડ્યા હે રાજન્! ક્ષત્રિય સિવાયના હરકોઈ વર્ણનો પુરુષ ભવે તે પછી શૂદ્ર હો, વૈર્ય

* જેમ કે ઉત્તક અને પરાશર આદિ મહામુનિઓએ તે તે કાળને અનુસરીને સર્પયજ્ઞ તથા રાક્ષસ યજ્ઞ (સર્પો અને રાક્ષસોને હોમી દેવાના યજ્ઞો) જેવા કૂર કર્મો કર્યા હતા, તેપણ તે કર્મો ધર્મરૂપ થઈને સ્વર્ગ આપનારા થયા હતા, તેવી રીતે જ કેટલાએક ધાર્મિક રાજાઓએ શત્રુઓના દેશને પાપમાત કરી નાખના જેવા પાપી કૃત્યો કર્યા હતા, છતા તે તે દેશ કાળને અનુસરી તે તે કર્મો તેઓને પરમ ગતિ આપનારા થયા હતા

હો છે બ્રાહ્મણ હો, પરંતુ તે પુરુષ અપાર સંકટ-સાગરમાં જો પારરૂપ બનતો હોય અને દુઃખરૂપી નિરાધાર મહાસાગરમાં જો તૌકારૂપ બનતો હોય, તો સર્વથા તે માનપાત્ર જ છે-પ્રભુએ તે પુરુષને પોતાના સ્વામી તરીકે વધાવી જ લેવો જોઈએ. ૩૫-૩૮

દુષ્ટ યતુઓના ત્રાસથી પીડિત થયેલી અનાથ પ્રજાઓ જે કેઈ પુરુષને આશ્રય કરીને સુખેથી રહી શકતી હોય, તે પ્રજાઓએ પોતાના બાંધવની પેઠે એ પુરુષને પૂજવો જોઈએ; કારણ કે હે કુરુ વંશી રાજા ! જે પુરુષ નિર્ભય થઈને નિરંતર કાયં કરી શકે છે, તેને સન્માન આપવું યોગ્ય જ છે. ૩૯-૪૦

જેમ ભારને નહિ ઊંચકનારા બળદો ઉપયોગી નથી, દૂધને નહિ આપનારી ગાય ઉપયોગી નથી અને પ્રજા નહિ ઉત્પન્ન કરનારી વાઝણી સ્ત્રી ઉપયોગી નથી, તેમ રક્ષણ નહિ કરનારો રાજા પણ પ્રજાઓને ઉપયોગી નથી. ૪૧ હે પાંચ ! જેમ લાકડાનો હાથી, આમડાનો મુઠ, નપુ સક પુરુષ, ક્ષારવાણું ક્ષેત્ર, અણલ બ્રાહ્મણ અને નહિ વરસનારો મેઘ પ્રજાઓને નકામો છે, તેમ રક્ષણ નહિ કરનારો રાજા પણ પ્રજાઓને નકામો જ છે. ૪૨-૪૩ માટે જે પુરુષ સત્પુરુષોનું રક્ષણ કરી શકે અને દુષ્ટોને શિક્ષા કરી શકે, તેને જ દેશનો રાજા કરવો જોઈએ; કારણ કે તેને આધારે આ જગત સ્વસ્થ રહી શકે છે. ૪૪

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-તર્જન રાજધર્માનુ-શાસનપર્વમાં 'આપદ્ધર્મ' નામનો

અધ્યાય ૭૮માં સમાય

અધ્યાય ૭૯ મો

ઋત્વિજનાં લક્ષણો અને યજ્ઞની આવશ્યકતા

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

ફ સમુત્થાઃ કથં શીલાઋત્વિજઃ સ્યુઃ પિતામહ !

કયંવિધાશ્ચ રાજેન્દ્ર તદ્દ્રૂહિ વદતાં વર ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે વજ્રાઓમાં શ્રેષ્ઠ રાજેન્દ્ર ! ઋત્વિજની ઉત્પત્તિ કયાથી થઈ ? તેઓનો આચાર કેવો હોવો જોઈએ અને તેઓ કેવા પ્રકારના હોવા જોઈએ ? તે હે પિતામહ ! તમે મને કહો. ૧

ભીષ્મ જોડ્યા : બ્રાહ્મણોમાં જેઓ ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ, સામવેદ અને મીમાંસાશાસ્ત્રને બધુ

નારા હોય, તેવા ઋત્વિજોએ રાજાનાં શાંતિક, પૌષ્ટિક આદિ પ્રયોગશુદ્ધિ નામનાં કર્મો લક્ષ્યપૂર્વક કરવાં જોઈએ; ૨ પરંતુ તે ઋત્વિજો અન્યોન્ય એકબીજા નિશ્ચય-વાળા, વીર પુરુષો સામે નિત્ય વાદવિવાદ કરી શકે તેવા, પરસ્પર મિત્રભાવે વર્તનારા, સર્વ સ્થળે સમ-દૃષ્ટિ રાખનારા, કૂરતારહિત, સત્ય બાધણ કરનારા, બ્યાજવદંતરનો ધંધો નહિ કરનારા અને સરળ સ્વભાવના હોવા જોઈએ. વળી જે ઋત્વિજ દ્રોહ અને અભિમાનથી રહિત હોય છે; લજ્જા, ક્ષમા, ઇન્દ્રિયદમન અને શાંતિથી યુક્ત હોય છે, બુદ્ધિ માન હોય છે, સત્ય અને ધૈર્યથી યુક્ત હોય છે, ઇન્દ્રિ-યોને વશ રાખનારો હોય છે, સર્વ પ્રાણીઓ પર દયા રાખનારો હોય છે, રાગદ્વેષથી રહિત હોય છે; શુદ્ધ શાસ્ત્ર, શુદ્ધ વર્તન અને શુદ્ધ વંશવાળો હોય છે, હિંસાકર્મથી રહિત હોય છે તથા જ્ઞાન-માં જ તૃપ્ત રહેનારો હોય છે, તે ઋત્વિજ યજ્ઞમંડપ-માં બ્રહ્માના આસન પર બેસવાને યોગ્ય છે. હે તાત ! આ સર્વ ઉત્તમ (બ્રહ્માસનને યોગ્ય) ઋત્વિ-જનું અને બીજા સર્વ સામાન્ય (બ્રાહ્મણનું) સી વગેરે) ઋત્વિજોનું ધનાદિકથી થયાયોગ્ય સન્માન કરવું જોઈએ. ૩-૧

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : ઋત્વિજોને દક્ષિણા આપવી 'એવું' વેદવચન છે, પણ અમુક આટલા પ્રમાણમાં જ દક્ષિણા આપવી, એવી કેઈ વ્યવસ્થા ભવામાં આવતી નથી. ૭ યજ્ઞ કરનાર યજ્ઞમાને બારસો રૂપિયાની દક્ષિણા આપવી એવું એક શાસ્ત્રવચન છે અને બીજું આપદ્ધર્મશાસ્ત્ર કહે છે કે, યજ્ઞ કરનાર યજ્ઞમાન બારસો રૂપિયાની દક્ષિણા ભે ન આપી શકે તો તેણે પોતાનું સર્વસ્વ દક્ષિણામાં આપી દેવું. આ ધર્મશાસ્ત્રની આજ્ઞા તો મહાભયંકર છે. તેણે યજ્ઞ કરનારની શક્તિનો લેશમાત્ર વિચાર જ કર્યો નથી. ૮ વળી એક વેદિકી શ્રુતિ કહે છે કે, શ્રદ્ધાવાન પુરુષે યજ્ઞ કરવો. આ શ્રુતિની આજ્ઞાથી કેઈ નિર્ધન પુરુષે કરેલા મિથ્યાચાર યજ્ઞને શ્રદ્ધા કેવી રીતે પૂર્ણ કરી શકશે ? અર્થાત્ યજ્ઞમાં જ્યાં ગાય આપવાનું કહ્યું છે ત્યાં અશક્તિને લીધે તે પુરુષ માત્ર એક ચરતું દાન આપશે, જ્યાં વસ્ત્ર આપવાનાં કહ્યાં છે ત્યાં માત્ર એક જવનો દાણો આપશે ને જ્યાં સુવર્ણ આપવાનું કહ્યું છે, ત્યાં માત્ર

એક પૈસો જ આપશે, જેથી તે યજ્ઞ મિથ્યાચાર થશે અને તેવી મિથ્યા શ્રદ્ધાવાળો યજ્ઞ સાંગોપાંગ સંપૂર્ણ થયેલો કેમ કહેવાશે ?^{૧૬}

ભીષ્મ કહ્યું : વેદાજ્ઞાઓનું અપમાન કરવાથી અથવા તે આજ્ઞાઓનું પાલન કરવામાં શકતા કે માયા (કપટ) કરવાથી કોઈ પણ મનુષ્ય મહત્ત્વ સંપાદન કરી શકતો નથી; માટે તેમને એવી ઊદ્ધિ ન આપો.^{૧૭} હે તાત ! દક્ષિણા એ યજ્ઞનું અંગ છે અને વેદોની વૃદ્ધિ કરવાનું એક સાધન છે; એટલું જ નહિ પણ દક્ષિણા વિનાના યજ્ઞે યજ્ઞમાનને કદી તારી શકતા નથી.^{૧૮} પોતાની શક્તિ અનુસાર જ દક્ષિણા આપવાનું વેદમાં કહ્યું છે, જેથી યજ્ઞ કરનારાઓએ આપેલી દક્ષિણાની તુલના નહિ કરતાં કેવળ તેની શક્તિની જ તુલના કરવી ભેદ છે; અર્થાત્ એક પ્રસ્થ (ત્રયુશર) સાધવાનું દાન કરનારને જેમ એક અશ્વમેધ યજ્ઞથી પણ અધિક ફળ મળે છે, તેમ એક પૂર્ણપાત્ર (ખસો છપ્પન મુદ્રિ ચોખા)નું દાન કરનાર દરિદ્ર યજ્ઞમાનને બારસો રૂપિયા દક્ષિણા આપવાનું ફળ મળે છે; માટે હે તાત ! ત્રણ વર્ણોના મનુષ્યોએ એ વેદોક્તવિધિ પ્રમાણે અવશ્ય યજ્ઞ કરવા. 'સોમ (તે નામની એક લતા) એ બ્રાહ્મણોનો રાજા છે' એમ વેદમાં કહ્યું છે; માટે કેવળ યજ્ઞ કરવાની ઈચ્છાથી જ બ્રાહ્મણ એ સોમવદ્ધીને વેચી શકે છે, પણ પોતાની આજીવિકા અલાવવા માટે તેને વેચી શકે નહિ.^{૧૯} ધર્મોચરણ કરનારા ઋષિઓએ ધર્મોત્તુસાર નિર્ણય કર્યો છે કે, સોમવદ્ધીને વેચવાથી મળેલા દ્રવ્ય વડે માત્ર યજ્ઞ જ કરી શકાય છે.^{૨૦} યજ્ઞકર્તા પુરુષ, યજ્ઞ અને સોમ એ ત્રણે ભેદ ન્યાય-સંપન્ન હોય તો જ કલ્યાણકર્તા થઈ શકે છે; પરંતુ યજ્ઞકર્તા પુરુષ જ ભેદ અન્યાયી આચરણવાળો હોય તો પોતાનું કે પારકું શ્રેય કરી શકતો નથી.^{૨૧} જે મહાત્મા-બ્રાહ્મણો માત્ર શરીર ધારણ માટે જ કર્મ-પ્રવૃત્તિ કરી રહ્યા હોય છે, તેઓને માટે અગ્નિસાધ્ય યજ્ઞાદિ કર્મો શ્રેયસ્કર નથી; કારણ કે તે કર્મો કેવળ હિંસાપ્રધાન જ હોય છે;^{૨૨} માટે શ્રુતિ કહે છે કે, તેવા બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરુષોએ યજ્ઞો નહિ કરતાં તપ કરવું, એ જ અતિ ઉત્તમ છે. હે વિદ્વાન રાજા ! તે તપનું સ્વરૂપ કહું તે તમને કહું છું તે સાંભળો.^{૨૩} અહિંસા, સત્ય વચન, આનૃશંસ્ય (કરતાનો અભાવ), ઈદ્રિય-

દમન અને દયા, આને ધીર પુરુષો તપ કહે છે, પણ 'શરીરનું' શોષણ કરવું તે ક'ઈ તપ નથી.^{૨૪} વેદાજ્ઞાઓનું અપમાન કરવું, શાસ્ત્રમર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરવું ને સર્વ પ્રકારના આચારોમાં અવ્યવસ્થા કરી નાખવી, તે આત્મનાશનું કારણ છે.^{૨૫} હે પાર્થ ! યજ્ઞમાં દશ હોતાઓના વિધાનને શો ઉદ્દેશ છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. યજ્ઞમાં જે સરવો હોય છે કે જેના વડે આહુતિ અને અગ્નિનું ઐક્ય થાય છે, તે કેવળ સરવો જ નથી પણ જીવ અને પરમાત્માનું ઐક્ય સાધવાના સાધનભૂત યોગ છે તેમ જ અગ્નિમાં હોમવાનું જે દ્રવ્ય ઘી છે, તે માત્ર હોમ-દ્રવ્ય જ નથી, પણ આત્મામાં હોમી દેવાનું ચિત્ત છે; માટે ખરું ભેદો બાહ્ય યજ્ઞોના કરતાં આત્મ્યંતર જ્ઞાનયજ્ઞ જ ઉત્તમ અને પવિત્ર છે અને સંક્ષેપમાં એટલું જ કહી શકાય કે, મનુષ્યોનાં સર્વ કર્મો ભેદ કુટિલતાભરેલાં હોય છે, તો મૃત્યુપદને આપે છે ને ભેદ નીતિથી ભરેલાં હોય છે તો બ્રહ્મપદને આપે છે. ખસ, આટલો જ જ્ઞાનનો વિષય છે. વિશેષ પ્રલાપો કરવાથી શું ફળ છે ? ૨૦૨૨

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્જત રાજ્યધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'કતિવજનનાં લક્ષણો અને યજ્ઞની આવશ્યકતા' નામનો અધ્યાય ૭૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૮૦ મો

મિત્રામિત્ર વિચાર

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

યદપ્યલ્પતરં કર્મ તદપ્યેકેન દુષ્કરમ્ ।

પુરુષેણાસહાયેન કિમ્ન રાજ્ઞા પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂજ્યુઃ હે પિતામહ ! નાતું સરણું એવું પણ કોઈ એક કાર્ય સહાય વિનાના એકલા પુરુષને મહા દુષ્કર થઈ પડે છે, તો પછી કોઈની સહાય વિનાના એકલો રાજા રાજ્યકાર્યરૂપ સર્વ-મહાન કાર્યને કેમ કરી શકે ? (માટે અવશ્ય રાજાને કોઈ એક સહાયકની તો જરૂર છે જ,)^૧ તેથી હું 'પૂજ્ય' છું કે, રાજાનો સહાયક મંત્રી કેવા સ્વભાવનો અને કેવા આચરણવાળો હોવો ભોઈએ ? તેમ જ રાજાએ કોના પર વિશ્વાસ કરવો અને કોના પર વિશ્વાસ ન કરવો ?^૨

ભીષ્મ બોલ્યા : હે રાજન ! રાજાઓને ચાર

પ્રકારના મિત્રો હોય છે : એક સહાર્થ મિત્ર, બીજો ભજમાન મિત્ર, ત્રીજો સહજ મિત્ર અને ચોથો કૃત્રિમ મિત્ર. તેમાં 'આપણે બંનેએ મળીને અસુક આપણા શત્રુ રાજાનો નાશ કરવો ને તેનું રાજ્ય સરખે ભાગે વહેંચી લેવું,' આવી શરત કરીને કરેલો મિત્ર સહાર્થ મિત્ર કહેવાય છે; પોતાના પિતા-પિતામહોના સમયથી જે સેવા કરતો આવતો હોય તે ભજમાન મિત્ર કહેવાય છે; માશીનો પુત્ર, ફાઈનો પુત્ર વગેરે સહજ મિત્ર કહેવાય છે અને જેને ધનાદિકથી વશ કરેલો હોય તે કૃત્રિમ મિત્ર કહેવાય છે.^૩ આ સિવાયનો એક પાંચમો મિત્ર પણ હોય છે, કે જે કેવળ ધર્માત્મા હોય છે અને બંને પક્ષમાંથી કોઈ એકનો જ પક્ષ નહિ સ્વીકારતાં જે તરફ ધર્મ જ હોય છે, તે તરફ પોતે મિત્ર તરીકે રહે છે.^૪ જે કોઈ વિષય અધાર્મિક હોઈને આ ધર્માત્મા મિત્રને રુચતો ન હોય તે વિષય એની પાસે પ્રકટ જ કરવો નહિ; કારણ કે રાજાઓએ વિજય મેળવવાની ઇચ્છાથી ધર્મ-અધર્મ બંનેનું આચરણ કરવું પડે છે, જેથી અધર્મોચરણમાં તે ધર્માત્મા મિત્ર પોતાની અનુમતિ આપતો નથી.^૫ પૂર્વોક્ત આર મિત્રોમાં વચલા બે ભજમાન અને સહજ મિત્ર ઉત્તમ ગણાય છે, પરંતુ પહેલા અને છેલ્લા, સહાર્થ અને કૃત્રિમ મિત્ર તો નિત્ય શંકા કરવા યોગ્ય જ હોય છે;^૬ પણ જ્યારે અભાત્યોને શિક્ષા કરતા જેવાં પોતાનાં ખાસ કાર્યો કરવાનાં હોય ત્યારે તો એ પાંચે મિત્રોના પર શંકા રાખવી, તે યોગ્ય છે; અર્થાત્ એવાં કાર્યો એ પાંચે મિત્રોની સમક્ષ કરી કરવાં નહિ.^૭ વળી રાજાએ મિત્રનું રક્ષણ કરવામાં પ્રમાદી થવું નહિ; કેમ કે પ્રમાદી રાજાનો લોકો તિરસ્કાર કરે છે,^૮ તેમ જ મનુષ્યોનાં ચિત્ત સદાને માટે સમાન સ્થિતિમાં રહેતાં નથી, જેથી કોઈ સમયે દુર્જન મનુષ્ય સઙ્ગજન થઈ જાય છે, સઙ્ગજન મનુષ્ય દુર્જન બની જાય છે, શત્રુ મિત્ર

* સહાર્થ મિત્ર પોતાના કરતાં બે વિશેષ બળવાન હોય તો દ્વિપ્રાપ્તિના સમયે બધું પોતે જ પચાવી પાડે છે અને કૃત્રિમ મિત્રને બીજા તરફથી બે વિશેષ ધન-લાભ થાય તો તુરત જ તે બીજાનો મિત્ર થઈ બેસે છે, માટે એ અને મિત્રોના પર શંકા જ રાખવી.

-નીલકંઠ

થઈ જાય છે ને મિત્ર પણ શત્રુ બની જાય છે. આમ હોવાથી અસુક કોઈ એક જ મનુષ્ય પર કોણ વિશ્વાસ રાખી શકે? માટે રાજાએ પોતાના અંગત માણસનો પણ વિશ્વાસ કયો વિના કોશ, દુર્ગ આદિના રક્ષણ-રૂપ મુખ્ય કાર્યો પોતાની દેખરેખ નીચે જ કરાવવાં. રાજા કોઈ એકના પર બે સંપૂર્ણ વિશ્વાસ રાખે છે તો પોતાના ધર્મનો તથા અર્થનો નાશ જ કરી બેસે છે, તેમ સર્વ સ્થળે માત્ર બે અવિશ્વાસ જ રાખે તો મૃત્યુથી અધિક દુઃખમા આવી પડે છે; અર્થાત્ કોઈનો કેવળ વિશ્વાસ પણ ન કરવો અને કેવળ કોઈનો અવિશ્વાસ પણ ન રાખવો; કારણ કે કેવળ અવિશ્વાસ ઉપર જ વ્યવહાર કરનારો વિશ્વાસુ માણસ કોઈ સમયે અકાલમૃત્યુનો ભોગ થઈ પડે છે. તેનો હેતુ એ જ છે કે, જેનો તેણે વિશ્વાસ કયો હોય છે તેની ઇચ્છાને આધારે જ તેની જીવન દોરી ટકી રહી છે.^{૯-૧૧} માટે હે તાત! રાજાએ કોઈ કોઈ સ્થળે વિશ્વાસ પણ રાખવો ને કોઈ કોઈ સ્થળે શંકા પણ રાખવી. આ સનાતન કાળની રાજનીતિ છે, જેથી તેના તરફ લક્ષ્ય આપવું.^{૧૨} હવે કોનો કોનો વિશ્વાસ ન કરવો, તે કહેવાય છે. પોતાના મરણ પછી પોતાની સંપત્તિનો માલિક થનાર મનુષ્ય ભલે પછી તે પોતાનો ભાઈ હોય કે પુત્ર હોય, તેપણ તેના પર શંકા રાખવી; કારણ કે વિદ્વાનોએ તેને શત્રુ જ કહ્યો છે.^{૧૩} જેમ કોઈ ક્ષેત્રમાં થઈને કોઈ એક મોટા તળાવનું પાણી આસપાસનાં બધાં ક્ષેત્રોમાં વહેતું હોય તે ક્ષેત્રનો માલિક તળાવના બંધનું બે બરાબર રક્ષણ કરે છે, તો બધાં ક્ષેત્રોમાં એકસરખું પાણી પહોંચી વળવાથી ઉત્તમ ધાન્યનિષ્પત્તિ થાય છે, પરંતુ કોઈ સમયે પાણી ઘણું જ છલકાઈ જશે એવા ભયથી તે પુરુષ તળાવના બંધને બે તોડી નાખે તો બધાં ક્ષેત્રોમાં પાણી ભરાઈ જવાથી ઘણું મોટું નુકસાન થઈ જાય; એ પ્રમાણે જ રાજ્યની સરહદનું રક્ષણ કરનારો પુરુષ સીમાડાનું બે બરાબર રક્ષણ કરે છે તો બીજાના દેશોમાંથી દાનમ વસ્તુઓની આવકને લીધે તે રાજાને દેશ આબાદ અને સુખી થાય છે; પણ તે સીમાંતપાલક પુરુષ શત્રુરાજ્યથી ડરી જઈને સીમાડાનું બે રક્ષણ ન કરે તો તે માર્ગે શત્રુઓ રાજ્યમાં પ્રવેશ કરે ને દેશનો નાશ કરી નાખે; માટે એ

સીમાંતપાલકનો પણ રાજાએ વિશ્વાસ કરવો નહિ, પણ તેને શત્રુ તરીકે જ જાણવો.^{૧૪-૧૫} હવે ઉત્તમ મિત્રનું લક્ષણ શું ? તે વિષે કહેવામા આવે છે જે પુરુષ રાજાના અભ્યુદયથી તૃપ્ત ન થાય ને વિપત્તિ ના સમયે અત્યંત ઉદાસ થઈ જાય તે રાજાનો ઉત્તમ મિત્ર કહેવાય છે.^{૧૬} વળી રાજા જેના સખધમા ખાતરીથી માનતો હોય કે, 'મારા નાશથી આનો પણ નાશ થઈ જશે' તેવા પુરુષનો પિતાની પેઠે તેણે વિશ્વાસ કરવો,^{૧૭} એટલું જ નહિ પણ પોતાની શક્તિની વૃદ્ધિ થતા જ તે પુરુષનો સર્વ પ્રકારે અભ્યુદય કરી દેવો તેમ જ જે પુરુષ હરકોઈ ધર્મકાર્યોમા પણ રાજાનો જો પ્રમાદ થતો હોય તો તે પ્રમાદરૂપ નાશથી તેને અટકાવે છે અને તે સિવાયના બીજા પ્રસંગોમા પણ રાજાની હરકોઈ હાનિથી ભયભીત રહ્યા કરે છે, તેને પણ રાજાએ પોતાનો ઉત્તમ મિત્ર જાણવો; પરંતુ જેઓ તેથી બિલકુલ વર્તન કરવા ઇચ્છતા હોય તેને પોતાના શત્રુ જ જાણવો;^{૧૮-૧૯} પણ જે મિત્ર રાજાના પર સહ આવતા જ ભયથી ધ્રુણ જતો હોય અને સમૃદ્ધિ દેખીને હુદયબુદ્ધિ ન થતો હોય, તેને તો રાજાએ પોતાની સમાન જ ગણવો જોઈએ.^{૨૦} વળી જે પુરુષ રૂપરંગમાં સર્વોત્તમ હોય, મધુર સ્વરથી શુક્ત હોય, ક્ષમાશીલ હોય, અસૂચાદોષથી રહિત હોય, કુળવાન હોય ને સંતતિમાન હોય, તેને રાજાએ પૂર્વોક્ત મિત્રોથી બીજી પદવીનો ગણવો.^{૨૧} તે સિવાય જે પુરુષ ભવે પત્ની તે ઋત્વિજ હોય, આચાર્ય હોય કે અતિ પ્રથમ સાધારણ મિત્ર હોય, પણ જો બુદ્ધિમાન હોય, સ્મરણશક્તિસંપન્ન હોય, ઉત્સાહ શક્તિથી પૂર્ણ હોય, સ્વભાવે દયાળુ હોય, ને માના પમાનમા કદી પ્રકુલ્લ કે ખિન્ન થતો ન હોય, તે પુરુષને તો અમાત્ય તરીકે જ પોતાની સમીપ રાખવો ને અતિ માનપૂર્વક પોતાના રાજમહેલમા જ વસાવવો,^{૨૨-૨૩} એટલું જ નહિ પણ તે પુરુષ ને તમારે શુભ વિચારોથી તથા ધર્મપ્રકૃતિ અને અર્થધર્મપ્રકૃતિ* વગેરેથી જાણીતો રાખવો ને

પિતાની પેઠે તેનો વિશ્વાસ કરવો.^{૨૪} વળી એક જ રાજકાર્ય કરવા ઉપર અધ્યક્ષ તરીકે એક જ પુરુષની નિમણૂક કરવી, પણ જો કે ત્રણ પુરુષની નિમણૂક કરવી નહિ; કેમ કે સામાન્ય એવો નિયમ જ છે કે, એક કાર્યમા મનુષ્યોના અનેક મતભેદો સર્વદા હોય જ છે ને તેવા એક જ કામ ઉપર નિભાયેલા જો ત્રણ અધિકારીઓ એકબીજાના સ્વતંત્ર વિચારોને સહન પણ કરી શકે નહિ, તેમ જ જે પુરુષ મહાકીર્તિમાન હોય, નીતિમર્યાદામા સ્થિર રહેનારો હોય, સમર્થ પુરુષોના દ્રેષ્ટા ન હોય, અનર્થો કરતો ન હોય, કામથી, ભયથી, લોભથી કે ક્રોધથી ધર્મનો ત્યાગ કરતો ન હોય, કાર્યકુશળ હોય અને ઓછા પ્રમાણે જ સંપૂર્ણ કાર્ય કરનારો હોય, તે પુરુષને તમારે પ્રતિનિધિ અથવા પ્રધાન તરીકે નીમવો.^{૨૫-૨૭} વળી જે પુરુષો કુળવાન, શીલવાન, ક્ષમાવાન, આત્મસ્લાધા નહિ કરનારા, શૂરવીર, આર્ય, વિદ્વાન અને કાર્યકાર્યના વિવેકમા કુશળ હોય તે પુરુષોને પોતાના અમાત્યો બનાવીને રાજ્યને લગતા સર્વ કાર્યોમા નીમવા તથા તેઓ બ્યારે પોતાનું ઈર્ષ્ય ચારી રીતે બળવે, ત્યારે તેઓને ધનાદિકથી ઉત્તમ સન્માન આપવું અને યથાયોગ્ય સહાય આપવી,^{૨૮-૨૯} જેથી તે ઉત્તમ અમાત્યો પોતાને સોંપવામા આવેલા યોગ્ય કાર્યોમા સંપૂર્ણ લક્ષ્ય આપીને તથા બીજાં દેટલા એક મહાન કાર્યોમા પણ ઉત્સાહભરે જોડાઈને તમારા અનેક કલ્યાણો કરતા રહેશે,^{૩૦} કારણ કે તેઓ અન્યોન્યની સ્પર્ધા કરીને કાર્યો કદાં કરે છે ને તેવા કોઈ ગંહન વિષયોમા એકબીજાની સલાહ લઈને જ કાર્યક્રમ ચાલે છે.^{૩૧}

હે યુધિષ્ઠિર રાજા ! પ્રાણીઓને જેવો મૃત્યુથી ભય હોય છે, તેવો જ જ્ઞાતિઓથી પણ ભય હોય છે, એ પણ તમારે લક્ષ્યમા રાખવું. જેમ પાસે રહેનારો સામ ત રાજ્ય પોતાના મહારાજાની સમૃદ્ધિને સહન કરી શકતો નથી, તેમ જ્ઞાતિભાઈ પણ પોતાની જ્ઞાતિની સમૃદ્ધિને સહન કરી શકતો નથી. સરળ, દયાળુ, દાતા, લજ્જનશી અને સત્યવાદી, એવા પણ ઘોઈ મહાપુરુષના વિનાશને તેની જ્ઞાતિ સિવાય બીજા કોઈ (પગથોડા) પુરુષ પસંદ કરતો નથી.^{૩૨-૩૩} વળી એ પણ લક્ષ્યમા રાખવું કે, જેઓ

× દુર્ગાપક્ષ (કાટનાગ) બનાપક્ષ (મૈત્રાપતિ), ધર્મો પક્ષ, રાજા, પુરોહિત, રાજ્યંત્ર ને રાજ્યોત્તરી-આ માટે પ્રકૃતિ કહેવાય છે તેમા ધર્મોપક્ષને ધર્મપ્રકૃતિ કહેવા મા આવે છે અને બીજાઓને અર્થધર્મપ્રકૃતિ કહેવામા આવે છે

ન નિવ્રજે તી નદિન છે, તેઓ પણ દરી મુખી થતા નથી, એવું જ નહિ પણ તે પુરોના જેવા અપ માનપાત્ર પીત દોઈ પણ હોના નથી જે પુરુષ માનિવ ઈંધી બદિષ્ટન છે, તેનો બીજાઓ પણ પનાવ ની જાય છે એ જે નમરે પરજાતિના મનુષ્યો તે પુરુષને વિષ મી કાઢે છે, ત્યારે જાતિ જ નેને પન્મ આશ્રયમૂળ વર્ધ પડે છે બીજો નહિ પણ જાતિનાઈ, પોતાના જાતિબાઈના અપમાનને દલી મદન કરતો નથી, ^{૧૫} નરુ દે હોઈ પુરુષના મળ પીત્તનોએ પણ તનુ ને અપમાન કર્યું હોય છે તો તેની આખી જાતિ એમ જ માને છે કે, તે અપ માન કેવળ તનુ જ હવામા આવ્યું છે એમ નથી, પણ આગળ જ નવામા આવ્યું છે આ મીને જાતિઓમા દેવતાએક શુભો પણ છે અને અવશુભો પણ ^{૧૬} જાતિ વિનાનો પુરુષ બીજા દોઈ મનુષ્યના પન્મ અનુવદ ઠરી શકતો નથી, તેમ જાતિ વિનાનો પુરુષ બી જ કથાય નમનો પણ નથી, માટે નિવગમા અનુવદ-નિવદ-સારુનરસુ બને જેવામા આવે છે ^{૧૭} આમ અમળને તમારે નિત્ય નાન, વચન અને ઈર્મથી જાતિઓનું સન્માન કરવું, ના ન કરવો ને પ્રિય કરવું, પણ તેઓનું અપ્રિય તો કરી નવું જ નહિ ^{૧૮} તમારે તેઓના તરફ વિશ્વાસ ન હોવા છતાં સપૂર્ણ વિશ્વાસ રાખ્યાના જેવું વર્તન કરવું, પરંતુ ખરે વિશ્વાસ નો રાખવો જ નહિ, કારણ કે તેઓની અદૃશ રહેવા શુભદોષ બારીમાઈથી જેવા છતાં જોઈ શકાતા નથી, ^{૧૯} માટે દરેક પુરુષે એ પ્રમાણે પ્રમાણ રાખ્યા વિના જાતિઓ તરફ વર્તન રાખવું, જેથી પોતાના શત્રુઓ પણ મનસ થાય છે અને મિત્ર થઈ રહે છે, ^{૨૦} એવું જ નહિ પણ આ રીતે પોતાના જાતિમંડળ, સબધી મંડળ મિત્રમંડળ, શત્રુમંડળ અને મધ્યસ્થ દર દોઈની માય વર્તનારા પુરુષોના યથા ચિન્હાગ પર્યંત

પૃથ્વી પર સ્થિર રહે છે. ^{૨૧}

હવે શ્રીમદ્ભાગવતમા જ્ઞાતિપર્વા તર્જીત રાજધર્માનુશાસન પર્વમા 'મિત્રામિત્રવિચાર' નામનો અધ્યાય ૮૦ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૮૧મો

શ્રીકૃષ્ણ અને નારદનો મંવાદ

॥ ગુપ્તિરિ રવાવ ॥

एवमग्राहके तस्मिन् ज्ञातिसंनधिमंडले ।

मित्रेणमित्रेष्वपि च कथं भागो निभाव्यते ॥૧॥

ગુપ્તિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! તમારા એ કથન પ્રમાણે જ્ઞાતિમંડળ અને સબધીમંડળ વશ કરવું જો અશક્ય છે તો પત્રીતે માહેના દોઈ મિત્રનું અથવા શત્રુનું ચિત્ત કેવી રીતે વશ કરી શકાય ?

બીજા જોડ્યા : હે રાજા ! આ વિષયમા શ્રીકૃષ્ણ અને નારદના મવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવાય છે, તે આ પ્રમાણે છે. ^૧

એક વખતે શ્રીકૃષ્ણે નારદને પૂછ્યું કે, હે નારદ ! જે પુરુષ પોતાનો મિત્ર ન હોય તેને પોતાનો શુભ વિચાર જણાવવો તે યોગ્ય નથી, તેમ જ મિત્ર હોય પણ પડિત ન હોય અને પડિત હોય પણ કરેલ મનનો ન હોય તો તે પણ શુભ વિચાર જણાવવા માટે યોગ્ય નથી, માટે હું તમારામા મિત્રતા અને મંપૂર્ણ યુદ્ધિબળ જોઈને દોઈ એક શુભ વિષયનો પ્રશ્ન પૂછું છું, તે તમે ગણો. ^૨ હું ઐશ્વર્યવાદથી જાતિઓનું હામત્વ કરતો નથી, પણ ઊવટે મારી આવકમાથી અધો ભાગ તેઓને આપીને અવશેષ રહેલા અર્ધભાગનો જ ઉપયોગ કરું છું તમા તેઓના હુદ બાપજોને સ્વદન કરું છું. ^૩ હે દેવર્ષિ ! અગ્નિની ઇન્દ્રાવાજો દોઈ પુરુષ અરણીના કાષ્ટને જેમ મથી નાખે છે, તેમ આદુક અને અકુર જેવા દેટલાએક મારા જાતિવાઓ હુદ વચનો જોવીને મારા દુઃસ્વને નિત્ય મથી નાખે છે, બાગી નાખે છે ^૪ હે નારદ ! બગદેવને વિશે બગ નેવું છે, મારા નાનાનઈ જાને વિરે કોમળતા ગેરી છે અને પ્રગ્ન તો કેપના મદથી છત્રી જ નથી છે, નેથી હું કેવળ સદાય વિનાનો થઈ પડ્યો છું ^૫ હે નારદ ! બીજા ધણ અધક અને યાદવ વચના નદાપુરોએ નદામાગપગાગી, બગવાન,

આ માં શ્રી મીમા સના ની હર

નિત્ય ન નવોમ અપ મી દોઈ છે

રાજધર્માગ નિત્ય વચ વ મ કરવું

મરે ન નિવદ ન નવોમ અપ મી દોઈ છે

આને નિત્ય માં પુરુષ મળને પના રિતે પના ને

અને મર નથી, ને એક ન નવોમ અપ મી દોઈ છે

બીજાઓથી સહન ન થઈ શકે તેવા અને નિત્ય ઉત્સાહસંપન્ન પણ છે. જો બધા પુરુષો જેના પક્ષમાં ન હોય તેનો નાશ જ થઈ જાય અને જેના પક્ષમાં તેઓ હોય છે તેને સંપૂર્ણ પુરુષાર્થ મળે છે; છતાં મને તો તેઓ સહાય કરતા નથી. અહા! જેની પાસે આહુક અને અકૂર હોય તેને એનાથી મોટું સુખ કયું છે અને જેની પાસે આહુક અને અકૂર મંત્રી તરીકે નથી તેને એનાથી બીજું વિશેષ દુઃખ કયું છે? અર્થાત્ જો પાડા લડતા હોય અને તેમાં વચ્ચે રહેલાં વૃક્ષોનો જેમ ક્ષય થાય છે તેમ આહુક અને અકૂરના વિરોધમાં વચ્ચે મને મહાન દુઃખ થયા કરે છે. અકૂર કહે છે કે, ‘આહુક ઉપર રનેહ રાખીને કૃષ્ણ મારો દ્રેષ કરે છે’ અને આહુક કહે છે કે, ‘અકૂર ઉપર રનેહ રાખીને કૃષ્ણ મારો દ્રેષ કરે છે;’ પણ ખરું જોતાં મને તો બંનેના પર સરખી જ પ્રીતિ છે, હું તો બંનેને એક-સરખી રીતે જ આહુક છું. જેમ જે જીભગારીઓની માતા પોતાના બંને પુત્રોના વિજયને ઇચ્છે છે, તેમ હું પણ આહુકનો તથા અકૂરનો બંનેનો વિજય જ ઇચ્છું છું. મને કોઈના પર રાગદ્રેષ નથી, છતાં મારે તેઓ બંનેનાં દુર્લોપણો સાંભળીને દુઃખ સહન કરવું પડે છે, માટે તમે મને કહો કે, શું કરવાથી મારું અને મારા જ્ઞાતિલાઓનું-બંનેનું શ્રેય થાય? ૧૦-૧૨

નારદ બોલ્યા : હે કૃષ્ણ! મનુષ્યો પર હમેશાં બાદ્ય અને આભ્યંતર એમ બે પ્રકારની આપત્તિઓ આવે છે. તેમાં બાદ્ય આપત્તિ પરાયા માણસોથી આવે છે અને આભ્યંતર આપત્તિ પોતાથી અથવા જ્ઞાતિઓથી પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૩ તમારા પર આ સમયે જે કષ્ટદાયક આપત્તિ આવી પડી છે, તે આભ્યંતર આપત્તિ છે અને તેનું મૂળ કારણ તમારાં તેવાં કર્મો તથા આ બળદેવ, અકૂર, લોજ અને તેના વંશજો પણ છે. બીજા કેટલાએક તમારા જ્ઞાતિલાઓ પણ અર્થના હેતુથી, તેવી કોઈ અભિલાષના હેતુથી અથવા બીજા ત્વં વાણીના પ્રભાવથી આ વેળા અકૂરને અનુસરે છે. હે સહાયવાન શ્રીકૃષ્ણ! તમે પોતે જ હાથે કરીને આવું દુઃખ ઉત્પન્ન કર્યું છે; કારણ કે તમે તમારી બાતે જે ઐશ્વર્ય સંપાદન કર્યું હતું, તે બધું પ્રથમ-

થી જ આહુકને અર્પણ કરી દીધું અને હવે દંડ-મૂલ થઈ ગયેલા તે ઐશ્વર્યનો તમારી જ્ઞાતિના (આહુક) પાસેથી તમે નાશ કરી શકો તેમ નથી. હે કૃષ્ણ! વમન કરેલા અન્નનું જેમ ફરીથી ભક્ષણ થતું નથી, તેમ બધું અને ઉચ્ચેનને પ્રથમ આપી દીધેલું રાજ્ય હવે તમે પાછું લઈ શકો તેમ પણ નથી; કેમ કે તેમ કરવા જતાં તમારા જ્ઞાતિલાઓમાં માંહોમાંહે મહાન ક્રોધ થવાનો ભય રહે છે. ૧૪-૧૭ છતાં પણ મહા હુકર પ્રયત્ન અથવા પરાક્રમ કરીને તે રાજ્યને તમે કદાચ પાછું મેળવો, તોયે અંદર અંદર મહાન સંહાર થઈ જાય, ધનનો પુષ્કળ ખર્ચ થઈ જાય ને કદાચ વિનાશપ્રસંગ પણ આવી પડે; ૧૮ માટે આપત્તિ દૂર કરવા માટે લોખંડથી નહિ બનેલા, કોમળ અને હૃદયને ચીરી નાખનારા એક શસ્ત્રનો ઉપયોગ કરીને તેઓની જીભ જ ખેંચી લો, જેથી સર્વ દોષો સાફ થઈ જઈને કલહનું બીજ જ નહિ રહે. ૧૯

શ્રીકૃષ્ણ બોલ્યા : હે મુનિ! લોખંડથી નહિ બનેલા તે કોમળ શસ્ત્રને હું કેવી રીતે બાળી શકું? કે જેથી તે શસ્ત્રનો ઉપયોગ કરીને હું સર્વની જીભ ખેંચી લઉં ને દોષોનું નિવારણ કરી દઈ કલહનું બીજ જ રહેવા ન દઉં? ૨૦

નારદે કહ્યું : શક્તિપૂર્વક અન્નદાન કરવું, નિરંતર ક્ષમા, સરળતા અને મૃદુતા રાખવી તથા યથાર્થ સર્વનો આદરસત્કાર કરવો, એ લોહ વિના બનેલું શસ્ત્ર છે. ૨૧ તમારા જ્ઞાતિલાઓ જે વેળા કડવાં અને હલકાં વચ્ચેના બોલવાની ઇચ્છા કરે, તે વેળા મધુરી વાણીથી તમારે તેઓનાં હૃદયને, વાણીને તથા મનને શાંત પાડી દેવાં. ૨૨ કોઈ એક ક્ષુદ્ર પુરુષ પ્રથમ પોતાના મનને જીત્યા વિના તથા ઉત્તમ સહાય પ્રાપ્ત કર્યા વિના રાજ્યની મહાન ધુરાને કદી ધારણ કરી શકતો નથી; પણ તમે તો એક મહાપુરુષ છો, મનને જીતનારા છો અને સહાયવાન છો, જેથી એ રાજ્ય-ધુરાને છાતી ઉપર લઈને સમાપૂર્વક વહન કરો. ૨૩ જે રસ્તો સરળ અને સપાટ હોય છે, તેના ઉપર તો બધા બળદો મોઢો ભારે બોજો વઢી જાય છે, પણ ખાડાકેશવાળા વિષમ માર્ગમાં તો જે બળદ યુદ્ધ અને ઉત્તમ હોય છે, તે જ મહાન ભારને વહી

એક છે. ૨૪ હે દેશવ ! અંદર અંદર ફાટફટ થવાથી
સર્વ કોઈ પ્રભસંધોનો નાશ થઈ જાય છે; તમે
આ યાદવસંધના મુખ્ય પુરુષ છો; તો તમારે
થરને પટેલા તેનો જે રીતે વિનાશ ન થાય તે રીતે
તમે કરો. ૨૫ હરકોઈ મનુષ્ય સંધ, બુદ્ધિ, ક્ષમા,
ઈન્દ્રિયનિગ્રહ અને ધનદાન-એ ચાર શુભો જેમાં ન
હોય તેવા મુન મનુષ્યના આધીનમા પલ્લુ રહેતો
નથી. ૨૬ વળી સ્વયંક્રીય સમુદાયનો સદાય અભ્યુ-
દય કરવો તે, ધન આપનાર, યથા આપનાર તથા
આયુષ્યની વૃદ્ધિ કરનાર છે; માટે હે કૃષ્ણ ! જે
કર્મ કરવાથી તમારા સાતિલાઓનો વિનાશ ન થાય
તે કર્મ તમે કરો. ૨૭ હે પ્રમુ ! સંધિવિગ્રહાદિ છ
નૈતિક શુભોનો ઉપયોગ કરવામાં તથા શત્રુ સામે
અર્ધાઈ લઈ જવાના સંબંધમાં વર્તમાનકાળ અને
ભવિષ્યકાળને માટે શું શ્રેયસ્કર છે, એ તમારાથી
અભ્યુદય નથી. ૨૮ હે મહાબાહુ ! સર્વ યાદવો,
કુકુરો, ભોંઝો, અધકો અને વૃષ્ણિઓ તમારા
દહ બનુશગી છે તેમ જ સર્વ લોક અને લોકપાલો
પણ કેવળ તમારામાં જ આસક્ત છે; ૨૯ એટલું જ
નહિ પણ હે ગાધવ ! સમગ્ર અપિઓ પણ કેવળ
તમારી જ બુદ્ધિનો આધ્યક્ષ હે છે; કારણ કે યદુ-
કોષ ! તમે સર્વ પ્રાણીઓના શુરો છો, ભૂતભવિધ્યને
બાળનારા છો અને તમારું શરણ લઈ ને જ સર્વ
યાદવો મુખપૂર્વક વૃદ્ધિ પામે જાય છે. ૩૦

હિત શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત રાજધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'ગૃહ્ય' અને 'નારદનો સંવાદ' નામનો
અધ્યાય ૮૧ થી સમાપ્ત

અધ્યાય ૮૨ મો

કાલકવૃક્ષીય મુનિનું આખ્યાન

॥ મૌન ઉત્તર ॥

एषा प्रथमतो वृत्तिर्द्वितीयां दृष्टुं भारत ।

यः कथिअनवेदयं राजा रक्षः सदा नरः ॥१॥

બીજો દ્રષ્ટુ : હે બરતવંશી રાજ્ય મુદિષ્ટિર !
એ પ્રમાણે મેં તમને રાજના વર્તનનો પ્રથમ પ્રકાર
કહ્યો, પણ હવે તેનો બીજા પ્રકાર હું તમને કહું
જુ, ને આંખો. જે કોઈ પુરુષ રાજના કોશમાં
(ખેડમાં) કમળની વૃદ્ધિ કરે તેનું રાજ્યને નિર-
ન્ન કરવું કરવું એટલું જ મુદિષ્ટિર ! રાજના

કોશને અમાત્ય (મંત્રી) ચોરી જતો હોય અને તેને
લીધે કોશમાં ધનનો બ્યારે નાશ થવા લાગે, ત્યારે
કોઈ પોતાનો વિશ્વાસુ નોકર અથવા બીજો હરકોઈ
મનુષ્ય તે વાતની જો સૂચના કરવા આવે તો
રાજ્યે એકાંતમાં તેની સઘળી વાત સાંભળવી ને
તેવા પોતાના હિતેથી માણસનું અમાત્યથી રક્ષણ
કરવું; કેમ કે હે ભારત ! ધણે ભાગે અમાત્યો જ
રાજના કોશને ચોરી બનારા હોય છે અને તેઓ
રાજના કોશનો નાશ કરનારા હોવાથી જે પુરુષ
તેનું (કોશનું) રક્ષણ કરનારા હોય છે, તેને એકલા
મળીને દુઃખ દે છે; માટે કોશનું રક્ષણ કરનારા
પોતાના હિતેથી પુરુષનું જો રક્ષણ કરવામાં ન આવે
તો અમાત્યો દ્વારા તે નાશ પામે છે. ૨-૪ આના
સંબંધમાં કાલકવૃક્ષીય નામના એક મુનિએ કોસલ
દેશના રાજાને જે કંઈ કહ્યું હતું તે વિષયનો એક
પ્રાચીન ઇતિહાસ જગતમાં કહેવાય છે, એમ અમે
સાંભળ્યું છે, તે આ પ્રમાણે છે :

પૂર્વે ક્ષેમદર્શી નામનો એક રાજા કોસલ
દેશ ઉપર રાજ્ય કરતો હતો. તે સમયે કાલક-
વૃક્ષીય નામના એક મુનિ તે રાજાનું હિત કર-
વાની ઇચ્છાથી એ કોસલ દેશમાં આવી ચડ્યા
હતા. ૧ તે મુનિ, એક કાગડાને પાંજરામાં પૂરી-
ને તે પાંજરાની સાથે ક્ષેમદર્શી રાજાના આખા
રાજ્યમાં મુનઃ મુનઃ ફરવા લાગ્યા ને અમાત્યના
દોષ જોવા માટે રાજાને પ્રેરણા કરવાની ઇચ્છા-
થી લક્ષ્યપૂર્વક રાજ્યવ્યવસ્થા તપાસવા લાગ્યા. તે
મુનિ સર્વ સ્થળે ફરતા ફરતા આ પ્રમાણે કહેતા
હતા કે, 'હે મનુષ્યો ! તમે બધા કાકવિદ્યાનું
અધ્યયન કરો. આ મારો કાગડો ભૂત, ભવિષ્ય
અને વર્તમાનની સમગ્ર વાત કહી શકે છે.' આમ
કહીને અનેક પુરોનોની સાથે રાજ્યમાં ફરતાં ફરતાં
તે મુનિએ રાજાના સર્વ અધિકારીઓનું દુષ્ટત્વ
નજરે જોઈ લીધું. ૭૮ તે ઉપરાંત રાખૂનો સમગ્ર વ્યવ-
સ્થા તથા રાજ્યના અધિકારીઓ દેવી રીતે ધનની
ચોરી કરે છે, તે બધું ચોતરફથી જાણી લઈને
પવિત્ર આચરણવાળા તે મુનિ કાગડાને સાથે લઈ
રાજાને મળવા માટે આવ્યા અને દ્રષ્ટુ દે, 'તમારા
રાજ્યની સર્વ વ્યવસ્થા હું જાણું છું. ૧૯-૨૨ પછી
એક રાજાની સમીપ જઈને તે મુનિ અત્યંત

પહેરીને ઘેડેલા રાજના અમાત્યને રાજાની સમક્ષ કહેવા લાગ્યા કે, ‘અમુક સ્થળેથી તે’ રાજાનું અમુક દ્રવ્ય ચોરી લીધું છે, વળી તે’ રાજના બહાર માથી કેટલુક ધન હરી લીધું છે અને તે બાળતમાં અમુક અમુક માણસોને ખગર પણ છે, એમ આ કાગડો કહે છે તેના કહેવા ઉપરથી જ હું તને કહું છું; માટે તે ચોરી તુ સત્તર કબૂલ કર.’ આમ રાજના અમાત્યને પ્રથમ કહ્યા પછી તે મુનિએ રાજના કૌશને ચોરનારા બીજા કેટલાએક અધિકારીઓને પણ તે પ્રમાણે કહ્યું અને પછી રાજની સમક્ષ સર્વ મંત્રીઓને જણાવ્યું કે, ‘આ મારો કાગડો કોઈ વિષયમાં કદી અસત્ય બોલ્યો નથી.’

હે કુરુવંશી યુધિષ્ઠિર રાજા ! એ પ્રમાણે તે મુનિએ રાજના સર્વ અધિકારીઓને દોષયુક્ત કરાવ્યા, જેથી રાજના સમયે મુનિએ શયન કર્યું; એટલે તે સર્વ અધિકારીઓએ એક નિશ્ચય કરીને પેલા કાગડાને બાણ વડે વીધી નાખ્યો. ^{૧૨-૧૫} બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળમાં બાણ વડે વીધાઈ ગયેલા કાગડાને પાંચરામાં મરણ પામેલો જોઈ બ્રાહ્મણ કાલક વૃક્ષીય રાજા ક્ષેમદર્શી પાસે જઈને કહેવા લાગ્યા કે, ^{૧૬} ‘હે રાજા ! હું તારી પાસે અભય માટે યાચના કરું છું. તું સર્વના પ્રાણોને તથા ધન નો પ્રભુ છે-ઈશ્વર છે. હું તારી સાથેની મિત્રતાને લીધે સંતાપ પામીને કેવળ સંપૂર્ણ ભક્તિભાવ ને લીધે અહીં આવ્યો છું, માટે જો તારી આજ્ઞા હોય તો હું તને તારા હિતની વાત કહું. ^{૧૭} જે પુરુષ નિત્ય ઐશ્વર્યની અભિલાષા રાખે છે અને પોતાના અશુદ્ધ્યને ઈચ્છે છે તેણે, સારથિ જેમ ઉત્તમ ઘોડાને કેળવવાની ઈચ્છા કરે તેમ, પોતાને બોધ આપવા ઈચ્છનાર કોઈ એક મિત્ર, શત્રુવર્ગના માણસોનું અન્યાય-આચરણ સહન નહિ થવાથી અત્યંત કૌપાયમાન થઈને બલાત્કારે પણ હિત કરવાની ઈચ્છાથી ‘આ માણસ તમારું ધન ચોરી ભય છે’ એમ ખરા મિત્રભાવથી જો સૂચના કરે, તો તેને પોતાનો હિતથી બાળીને ક્ષમા આપવી જોઈએ-સાંભળવો જોઈએ (પણ પ્રમાદવશ થઈને આ કાગડાને જેમ મરાવી નાખ્યો તેમ, તેવા મિત્રને શત્રુને હાથે મરાવી નાખવો નહિ જોઈએ.) ^{૧૮-૧૯}

મુનિ કાલકવૃક્ષીયનાં એ વચનો સાંભળીને

ક્ષેમદર્શી રાજાએ તેના પ્રયે કહ્યું કે, બ્રાહ્મણ ! તમે મારું હિત કરવા માટે જ જો મને કહો છો તો પછી હું મારું હિત ઈચ્છીને તમને કેમ ક્ષમા નહિ આપું વારુ ? હે વિપ્ર ! હું તમારી પાસે પ્રતિજ્ઞા કરું છું કે, તમે મને જે કંઈ કહેશો તે પ્રમાણે જ હું કરીશ, માટે તમારે જે કહેવું હોય તે ખુશીથી કહો. ^{૨૦-૨૧}

મુનિ કાલકવૃક્ષીય બોલ્યા : હે રાજા ! તમારા અધિકારીઓમાં પાપી કોણ છે અને નિષ્પાપ કોણ છે, તે બાળીને તથા કેટલાએક અધિકારીઓ તરફથી તમારા પર ભય આવી પડવાના પ્રસંગને બાળી લઈને ભક્તિને લીધે તે વૃત્તાંત જણાવવા માટે હું તમારી પાસે આવ્યો છું. ^{૨૨} જોકે પ્રાચીન આચાર્યોએ રાજસેવા કરનારાઓને દોષપાત્ર જ કહ્યા છે ને રાજસેવકોની વૃત્તિને પાપી, નીચ અને નિરાધારની વૃત્તિ સમાન જ કહેલી છે. ^{૨૩} વળી વિદ્વાનોએ કહ્યું છે કે, રાજાઓ સાથે જ પુરુષને સંગત છે, તેને દાદમાં ઝેરવાળા સર્પોની સાથે જ સંગત છે. રાજાઓના ઘણા મિત્રો હોય છે ને ઘણા શત્રુઓ હોય છે, જેથી તે સર્વના તરફથી રાજસેવકોને ભય રહેલો છે; તેમ જ હે રાજા ! જેઓ રાજની સેવા કરે છે, તેઓને એક સુદૃઢ જેટલા સમયમાં રાજ તરફથી પણ ભય આવી નટે છે. ^{૨૪-૨૫} રાજસેવા કરનાર પુરુષ છેક પ્રમાદ ન જ કરી શકે તેમ બનતું નથી, તોપણ કટ્યાણની ઈચ્છાવાળા રાજસેવકે રાજની પાસે રહીને કોઈ પ્રકારનો પ્રમાદ કરવો નહિ, ^{૨૬} કેમ કે સેવકે કરેલા એકાદ પ્રમાદથી પણ રાજા તેના પૂર્વકૃત ઉપકારોને ભૂલી જઈને કૌપાય માન થઈ ભય છે અને રાજા કૌપાયમાન થાય, ત્યારે સમજી લેવું કે, હવે જીવિત ટકશે નહિ; માટે સુશિક્ષિત સેવકે બળતા અસિ સરખા તીક્ષ્ણ અને કોપેલા સર્પ સરખા ભયંકર એવા રાજાની પાસે નિત્ય શ્રાવણ થઈને રહેવું, તેમ જ પોતાના જીવનની આશાનો ત્યાગ કરીને સર્વના પ્રાણધનના ઈશ્વર-પ્રભુ-રાજા-ની નિત્ય પ્રયત્નપૂર્વક સેવા કરવી. ^{૨૭-૨૮} વળી રાજાની સેવા કરનારા પુરુષે ‘મારાથી કંઈ દુષ્ટ બાપણ તો બોલાઈ જતું નથી ? હું અવિનયથી તો બોલો રહેતો નથી ? મારી યેમ વાની રીતિમાં કોઈ બાળની બૂલ તો નથી ? મારી

હાલવાચાલવાની રીતિ જ્યેષ્ઠાણીભરેલી તો નથી ? અને મારા શારીરિક વેષારોમાં કોઈ જાતનો દોષ તો નહિ હોય ?' ઇત્યાદિ શંકાઓ હમેશાં કર્યા કરવી.^{૨૯} 'રાજાને પ્રસન્ન થાય છે, તો દેવતાની પેઠે સર્વ મનોરથોને પૂર્ણ કરે છે અને જો કોધાયમાન થાય છે, તો અગ્નિની પેઠે મૂળમાંથી બાળી ભસ્મ કરી નાખે છે,'^{૩૦} એ પ્રમાણે યમરાજાએ પોતે જ કહ્યું છે અને તે તેમ જ છે તોપણ હે રાજા ! હું તારી સેવા સ્વીકારીને તને મહાન ઐશ્વર્યવાળો કરી દઈશ.^{૩૧} જોકે મારા જેવો અમાત્ય આપત્તિને સમયે યુદ્ધિની ઉત્તમ સહાય બાપે છે, તોપણ હે રાજા ! તેવી સહાય આપવા જતાં મારી પણ મારા કાગડાના જેવી જ દુર્દશા થાય એમ હું ધારું છું. જેમ મારો કાગડો તારું કાર્ય કરવા જતાં અમાત્યોને હાથે મરણ પામ્યો છે, તેમ હું પણ તારું કાર્ય કરવા જતાં અમાત્યોને હાથે કદાચ મરણ પામીશ, એવી મને શંકા રહે છે.^{૩૨} હા, એ વાત ખરી છે કે, મારો કાગડો મરણ પામ્યો તેમાં તું લેશમાત્ર નિંદાપાત્ર નથી, તેમ તારા ઉપર જેઓને ક્રોધિ છે તેઓ પણ આ બાબતમાં તર્લન નિર્દોષ છે, તોપણ તારે હિતેશ્વ્ર માણસોને તથા અહિતેશ્વ્ર માણસોને યોગજવા ભેઈએ ને કેવળ પ્રદોષપ્રુદ્ધિવાળા ન થવું ભેઈએ.^{૩૩} જેઓ કૌશ-માંથી ચોરી કરવાની ઇચ્છાથી જ તારા ઘરમાં અમાત્ય તરીકે વસી રહ્યા છે અને જેઓ પ્રજાઓનો વિનાશ કરવાની ઇચ્છાવાળા છે, તેઓએ જ મારા કાગડાને મારી નાખીને મારી સાથે વેર જીતું કર્યું છે.^{૩૪} હે રાજા ! જે કોઈ પુરુષ તારા વિનાશ કરીને તારા પછી રાજ્યગાદી લેવાની ઇચ્છા રાખે છે, તે પુરુષનો ઇષ્ટ અભિલાષ રસોઈયા વગેરે તારા આંતર-સેવકોની સાથે સ્નેહ કરવાથી જરૂર સિદ્ધ થાય. માત્ર તારું આયુષ્ય શેષ હોય તો જ તેવા પ્રસંગોમાંથી તું બચવા પામે.^{૩૫} હે રાજા ! આ પ્રમાણે જેઓ તારા અંતઃશત્રુ છે, તેઓના ભયને લીધે હું કોઈ બીજા આશ્રમમાં જ ચાલ્યો જઈશ. હું તો કેવળ નિઃસ્પૃહ છું, છતાં મને જ મારી નાખવા માટે કપટ ઇચ્છીને તેઓએ મારા ઉપર જ બાણસંધાન કર્યું હતું, પણ દેવયોગે તે બાણ મને નહિ વાગતાં મારા કાગડાને વાગ્યું, જેથી તે બિચારો

યમલોકમાં પહોંચી ગયો છે. આ બધું મેં મારી લીધું તપોદદિથી ભેઈ લીધું છે.^{૩૬} તારા રાજ્ય-રૂપી જે નદી, હરકોઈ સજાતીય-વિજાતીય દુર્ષળ પ્રાણીનું ભક્ષણ કરી જનારા તારા અધિકારી પુરુષો-રૂપી ઝૂડોથી ભરપૂર છે અને સંખ્યાબંધ લાંબાયા માણસોરૂપી મગરમંચોથી વ્યાપ્ત છે; જેથી વૃક્ષો, પથ્થરો, કાંટા, સિંહો અને વ્યાધોથી વીંટાયેલી હિમાલયની શુદ્ધની પેઠે તે રાજ્યનદી દુર્ગમ અને દુઃસહ છે, છતાં હું એક મૂર્ખ કાગડાની સહાય લઈને એ નદીને તરી ગયો છું; પણ અતે તે કાગડાના મરણથી હું પણ મરણની અણી પર આવી ચડ્યો છું.^{૩૭} પરિતો કહે છે કે, ઘોર અંધકારરૂપી દુર્ગને અગ્નિની સહાયથી ઉલ્લંઘી શકાય છે અને જળથી સંપૂર્ણ ભરેલી અગાધ નદીને પણ નૌકાની સહાયથી તરી શકાય છે, પણ રાજરૂપી દુર્ગમ દુર્ગતું ઉલ્લંઘન કરવા માટે કોઈ જાતનો ઉપાય નથી.^{૪૦} હે રાજા ! તારું રાજ્ય કપટરૂપી ઘોર અંધકારથી છવાયેલું છે અને ધર્મોધર્મદૃશ્યની છેક શૂન્ય હોઈને મહા-ગહન છે, તેથી તેનો તું પણ વિશ્વાસ કરી શકે તેમ નથી, તો પછી મારાથી તો ક્યાંથી જ વિશ્વાસ કરી શકાય ?^{૪૧} ખરેખર, તારા આ રાજ્યમાં નિવાસ કરવો તે ઉત્તમ નથી; કારણ કે અહીં સજ્જન અને દુર્જન બન્નેને સરખો જ ન્યાય આપવામાં આવે છે, જેથી ધર્મકૃત્ય કરવા જતાં કે અધર્મકૃત્ય કરવા જતાં પણ સર્વથા વિનાશનો જ સંભવ છે, એમાં સંશય નથી.^{૪૨} વાસ્તવિક રીતે તો અધર્મકૃત્ય કરવાથી જ મનુષ્યનો વિનાશ થવો ભેઈએ, પણ ધર્મ-કૃત્ય કરવાથી મનુષ્યને કોઈ પ્રકારનો ભય ન રહેવો ભેઈએ; પરંતુ અહીં તે તત્ત્વદિની સ્થિતિ નથી, માટે સમગ્ર મનુષ્યે જાગે સમય અહીં રહેવું નહિ પણ સત્ત્વર અહીંથી પલાયન જ કરી જવું.^{૪૩} હે રાજા ! સીતા નામની એક નદીમાં જેમ મોટી મોટી નૌકાઓ પણ ટૂળી જાય છે, તેમ તારા રાજ્યરૂપી સીતા-નદીમાં મારા જેવો પુરુષ અવશ્ય ટૂળી જાય તેમ છે. તારા આ રાજ્યને હું તો સર્વનો સંહાર કરનારી એક બળ માનું છું.^{૪૪} હે રાજા ! તું મધ-માખોથી છવાયેલા મધ જેવો છે; ઉપરથી સુંદર દેખાતા હેરી લોજનનેવો છે; સર્પોથી વીંટાયેલા એક

કૃપા જેવો છે; મહાભયંકર પગથિયાંવાળા, વિશાળ તટપ્રદેશવાળી અને ફેરડાનાં તથા નેતરનાં વૃક્ષોથી છવાયેલી મધુર જળવાળી નદીના જેવો છે; કૂતરાં, ગીધડાં અને ચિયાળવાંથી વીંટાયેલા રાજહંસ જેવો છે અને તારો ઉપલક્ષ આશય અસત્યરૂપોના જેવો જ છે, પણ સત્યરૂપોના જેવો નથી. ૪૫-૪૭ અરણ્યમાં કોઈ મહાન વૃક્ષને આશ્રય કરીને નાની નાની લતાઓનો સસુદાય પ્રથમ ખૂબ વૃદ્ધિ પામે છે ને પછી તે વૃક્ષને ચોતરફથી ઢાંકી દઈ તેની ઉપરના ભાગમાં પણ સર્વ તરફ ફેલાઈ જાય છે; પણ જ્યારે આસપાસ દારણ્ય દાવાનળ સળગી જાય છે, ત્યારે તે જામી પડેલો લતાગુદ્ધમ પુષ્કળ ઈંધણીનું કામ સારીને પોતાના આશ્રયભૂત વૃક્ષને તથા પોતાને બાળીને ભસ્મ કરી નાખે છે; તેમ તારા અમાત્યો પ્રથમ તારો જ આશ્રય લઈને વૃદ્ધિ પામ્યા છે અને હવે તારું જ ઉલ્લંઘન કરી રહ્યા છે, જેથી આસપાસ સળગી જાયેલા વૈશમિથી તેઓની સાથે તારો નાશ થઈ જશે, તેના તું વિચાર કર અને તે અમાત્યોને વશ કર. ૪૮-૪૯

હે રાજા! જેઓને તે જ વૃદ્ધિ પમાડ્યા છે અને તે જ પાળીપોષીને ઉચ્ચ પદે ચઢાડ્યા છે, તેઓ તને પોતાને જ છેતરીને તારા પ્રિય મનુષ્યને ધાત કરવા ઇચ્છે છે. ૫૦ જેમ કોઈ સર્પવાળા ઘરમાં મનુષ્ય શંકાશીલ થઈને રહે છે અને કોઈ વીર પુરુષના ઘરમાં તેની સ્ત્રીના ઉપપતિ ભયપૂર્વક ભરાઈ રહે છે, તેમ હું પણ તારું તથા તારા અધિકારીઓનું વર્તન જાણવાની ઇચ્છાથી ઘણું જ સાવધ અને શંકાશીલ થઈને તારા રાજ્યમાં રહ્યો છું. હે મહારાજા! ‘આ દેશનો રાજા જિતેન્દ્રિય છે કે નહિ, આ દેશના રાજાએ કામાદિ આંતરશત્રુઓને છુટ્યા છે કે નહિ, આ દેશનો રાજા પ્રજાઓને પ્રિય છે કે નહિ અને અહીંના રાજાને પોતાની પ્રજાઓ પર પ્રીતિ છે કે નહિ,’ એ જાણવાની ઇચ્છાથી તારા રાજ્યમાં હું આવ્યો છું. હે રાજા! ક્ષુધિત થયેલા મનુષ્યને જેની લોચન ઉપર રુચિ થાય, તેવો જ મને તારા પર રુચિ અથવા પ્રીતિ થયેલી છે, પણ વૃષારહિત મનુષ્યને જળ ઉપર જેમ રુચિ થતી નથી, તેમ તારા અમાત્યો પર મને રુચિ અથવા પ્રીતિ થતી નથી; કારણ કે તેઓ મને તારું પ્રિય

કરનાર જાણીને મારો દ્રોહ કરવા લાગ્યા છે. તે સિવાય બીજું કંઈ કારણ નથી, એ નિઃસંશય છે. ૫૧-૫૪ મેં તેઓનો દ્રોહ કયો નથી, છતાં તેઓ મને દ્રોહ કરનાર માને છે, એ તેઓની દોષદષ્ટિ છે અને તેથી જ હવે મારે અહીં રહેવું નથી. પીઠ ઉપર જેને પ્રકાર કરવામાં આવ્યો હોય તેવા ક્રોધે ભરાયેલા સર્પથી જેમ ડરવું ભેઈએ, તેમ એક વખત દુહૃદ્વચ થયેલા શત્રુથી પણ મનુષ્યે ડરવું ભેઈએ. ૫૫

રાજાએ કહ્યું: હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ! તમારે ઘણું ભાગે મારા ઘરમાં જ રહેવું. હું તમારો દ્રોહ કરનારા સર્વ મનુષ્યોનો ત્યાગ કરી દઈ તમારો આદરસત્કાર કરીશ-તમારી પૂજા કરીશ. ૫૬ વળી હે બ્રાહ્મણ! જેઓ તમને ઇચ્છતા નથી તેઓને મારા ઘરમાંથી હું હાંકી કાઢીશ અને હવે પછી તેઓને માટે શાં શાં પગલાં લેવાં, તે પણ તમારે જ જાણવાનું રહ્યું છે. ૫૭ હે ભગવન્! મેં ધારણ્ય કહેલો દંડ જે રીતે યોગ્ય કહેવાય અને મેં કહેલાં કાર્યો જે રીતે ઉત્તમ ગણાય તે રીતે સંપૂર્ણ વિચાર કરીને તમે મને કલ્યાણને માર્ગે લઈ જાઓ. ૫૮

મુનિ બોલ્યા: પ્રથમ તો મારા કાગડાને શા માટે મારી નાખવામાં આવ્યો છે, તેની તપાસ કર્યા વિના એક એક અમાત્યને તું દુર્બળ કર-પોતા-પોતાના અધિકાર પરથી બ્રહ્મ કર અને પછી કાગડાને શા માટે મારી નાખ્યો હતો, તેનું કારણ જાણી લઈને તેમાંના એક એકને મારી નાખ. ૫૯ આમ કરવાનું કારણ એ છે કે, એકીસાથે સર્વને જો શિક્ષા કરવામાં આવે તો આપણા શુભ વિચારોમાં કાટ-કૂટ થવાનો ભય રહે અને એક જાતનો અપરાધ કરનારા અનેક મનુષ્યો એકઠા મળીને કંટક સરખા તીક્ષ્ણ પુરુષોને પણ જો મસળી નાખે, તો પછી મારા જેવા એક બ્રાહ્મણને મસળી નાખે તેમાં શું આશ્ચર્ય છે? આવા હેતુથી હું તને તેમ કરવાની સલાહ આપું છું. ૬૦ અમે તો બ્રાહ્મણ કહેવાઈએ, જેથી સ્વાભાવિક રીતે જ કોમળ દંડ કરનારા અને દયાળુ હોઈને પોતાની પેઠે તારું કે બીજા હરકોઈનું પણ કલ્યાણ જ ઇચ્છીએ છીએ. ૬૧ હે રાજા! હવે હું તને મારા પોતાના સંબંધમાં કહું છું, તે તું સાંભળ. હું તારો એક સંબંધી છું. ‘મુનિ

હાલવાચાલવાની રીતિ એજદળીભરેલી તો નથી ? અને મારા શારીરિક વેપારોમાં કોઈ જાતનો દોષ તો નહિ હોય ?' ઇત્યાદિ શંકાઓ હૃદયમાં કર્યા કરવી.^{૨૯} 'રાજા જે પ્રસન્ન થાય છે, તો દેવતાની પેઠે સર્વ મનોરથોને પૂર્ણ કરે છે અને જો કોધાધમાન થાય છે, તો અગ્નિની પેઠે મૂળમાંથી બાળી લસમ કરી નાખે છે',^{૩૦} એ પ્રમાણે યમરાજાએ પોતે જ કહ્યું છે અને તે તેમ જ છે તોપણ હે રાજા ! હું તારી સેવા સ્વીકારીને તને મહાન ઐશ્વર્યવાળો કરી દર્શાવું.^{૩૧} જોકે મારા જેવો અમાત્ય આપણને સમયે યુદ્ધિની ઉત્તમ સહાય આપે છે, તોપણ હે રાજા ! તેવી સહાય આપવા જતાં મારી પણ મારા કાગડાના જેવી જ હૃદયશા થાય એમ હું ધારું છું. જેમ મારો કાગડો તારું કાર્ય કરવા જતાં અમાત્યોને હાથે મરણ પાગ્યો છે, તેમ હું પણ તારું કાર્ય કરવા જતા અમાત્યોને હાથે કઠાય મરણ પામીશ, એવી મને શંકા રહે છે.^{૩૨} હા, એ વાત ખરી છે કે, મારો કાગડો મરણ પાગ્યો તેમાં તું લેશમાત્ર નિંદાપાત્ર નથી, તેમ તારા ઉપર જેઓને પ્રીતિ છે તેઓ પણ આ બાબતમાં તફન નિર્દોષ છે, તોપણ વારે હિતેશ્વ માણસોને તથા અહિતેશ્વ માણસોને યોગબવા જોઈએ ને કેવળ પદોક્ષયુદ્ધિવાળા ન થયું જોઈએ.^{૩૩} જેઓ કેશ-માંથી ચોરી કરવાની ઇચ્છાથી જ તારા ઘરમાં અમાત્ય તરીકે વસી રહ્યા છે અને જેઓ પ્રજાઓનો વિનાશ કરવાની ઇચ્છાવાળા છે, તેઓએ જ મારા કાગડાને મારી નાખીને મારી સાથે વેર જીત્યું કહ્યું છે.^{૩૪} હે રાજા ! જે કોઈ પુરુષ તારો વિનાશ કરીને તારા પછી રાજ્યગાદી લેવાની ઇચ્છા રાખે છે, તે પુરુષનો ઈષ્ટ અભિલાષ રસોઈયા વગેરે તારા આંતર-સેવકોની સાથે રુદ્ધ કરવાથી જરૂર સિદ્ધ થાય. માત્ર તારું આયુષ્ય શેષ હોય તો જ તેવા પ્રસંગોમાંથી તું બચવા પામે.^{૩૫} હે રાજા ! આ પ્રમાણે જેઓ તારા અંતઃશત્રુ છે, તેઓના લયને લીધે હું કોઈ બીજા આશ્રમમાં જ ચાલ્યો જઈશ. હું તો કેવળ નિઃસ્પૃહ છું, છતાં મને જ મારી નાખવા માટે કષ્ટ ઇચ્છીને તેઓએ મારા ઉપર જ બાણસંધાન કર્યું હતું, પણ દેવયોગે તે બાણ મને નહિ વાગતાં મારા કાગડાને વાગ્યું, જેથી તે ગિચારો

યમલોકમાં પહોંચી ગયો છે. આ બધું મેં મારી દીધું તપોદૃષ્ટિથી જોઈ લીધું છે.^{૩૬} તારા રાજ્ય-રૂપી જે નદી, હરકોઈ સબલીય-વિજાતીય દુર્ગંજ પ્રાણીનું બહુલ કરી જનારા તારા અધિકારી પુરુષો-રૂપી ઝૂંડોથી ભરપૂર છે અને સંખ્યાબંધ લાંચિયા માણસોરૂપી મગરમચ્છોથી વ્યાપ્ત છે; જેથી વૃક્ષો, પથ્થરો, કાંટા, સિંહો અને વ્યાધોથી વીંટાયેલી હિમાલયની શુક્રાની પેઠે તે રાજ્યનદી દુર્ગંજ અને દુઃસહ છે, છતાં હું એક મૂર્ખ કાગડાની સહાય લઈને એ નદીને તરી ગયો છું; પણ અંતે તે કાગડાના મરણથી હું પણ મરણની અણી પર આવી ચડ્યો છું.^{૩૭} પંડિતો કહે છે કે, ચોર અધકારરૂપી દુર્ગંજે અગ્નિની સહાયથી ઉદ્ભવી શકાય છે અને જળથી સંપૂર્ણ ભરેલી અગાધ નદીને પણ નૌકાની સહાયથી તરી શકાય છે, પણ રાજરૂપી દુર્ગંજ દુર્ગંજ ઉદ્ભવન કરવા માટે કોઈ જાતનો ઉપાય નથી.^{૩૮} હે રાજા ! તારું રાજ્ય કષ્ટરૂપી ચોર અધકારથી છવાયેલું છે અને ધર્માધર્મદર્શનથી છેક શૂન્ય હોઈને મહા-ગહન છે, તેથી તેનો તું પણ વિશ્વાસ કરી શકે તેમ નથી, તો પછી મારાથી તો ક્યાંથી જ વિશ્વાસ કરી શકાય ?^{૩૯} ખરેખર, તારા આ રાજ્યમાં નિવાસ કરવો તે ઉત્તમ નથી; કારણ કે અહીં સજ્જન અને દુર્જન બંનેને સરખો જ ન્યાય આપવામાં આવે છે, જેથી ધર્મકૃત્ય કરવા જતાં કે અધર્મકૃત્ય કરવા જતાં પણ સર્વથા વિનાશનો જ સંભવ છે, એમાં સંશય નથી.^{૪૦} વાસ્તવિક રીતે તો અધર્મકૃત્ય કરવાથી જ મનુષ્યનો વિનાશ થવો જોઈએ, પણ ધર્મકૃત્ય કરવાથી મનુષ્યને કોઈ પ્રકારનો લય ન રહેવો જોઈએ; પરંતુ અહીં તે તત્ત્વદૃષ્ટિની સ્થિતિ નથી, માટે સમજી મનુષ્યે ઝાઝો સમય અહીં રહેતું નહિ પણ સત્ત્વર અહીંથી પલાયન જ કરી જવું.^{૪૧} હે રાજા ! સીતા નામની એક નદીમાં જેમ મોટી મોટી નૌકાઓ પણ ડૂબી જાય છે, તેમ તારા રાજ્યરૂપી સીતા-નદીમાં મારા જેવો પુરુષ અવશ્ય ડૂબી જાય તેમ છે. તારા આ રાજ્યને હું તો સર્વનો સંહાર કરનારી એક જાળ માતું છું.^{૪૨} હે રાજા ! તું મધ-માખોથી છવાયેલા મધ જેવો છે; ઉપરથી સુંદર દેખાતા ઝેરી લોજન જેવો છે; સર્પોથી વીંટાયેલા એક

કૃવા જેવો છે; મહાભય'કર પગથિયાંવાળા, વિશાળ તટપ્રદેશવાળી અને કેરડાનાં તથા નેતરનાં વૃક્ષોથી છવાયેલી મધુર જળવાળી નદીના જેવો છે; કૂતરાં, ગીધડાં અને શિયાળવાંથી વીંટાયેલા રાજહંસ જેવો છે અને તારો ઉપલક્ષ આશય અસત્યરૂપોના જેવો જ છે, પણ સત્યરૂપોના જેવો નથી. ૪૫-૪૭ અરણ્યમાં કોઈ મહાન વૃક્ષને આશ્રય કરીને નાની નાની લતાઓનો સમુદાય પ્રથમ ખૂબ વૃદ્ધિ પામે છે ને પછી તે વૃક્ષને ચોતરફથી ઢાંકી દઈ તેની ઉપરના ભાગમાં પણ સર્વ તરફ ફેલાઈ જાય છે; પણ જ્યારે આસપાસ કારણ કાવાનળ સળગી જાય છે, ત્યારે તે જામી પડેલો લતાશુલ્ભ પુષ્કળ ઇંધણાનું કામ સારીને પોતાના આશ્રયભૂત વૃક્ષને તથા પોતાને બાળીને ભસ્મ કરી નાખે છે; તેમ તારા અમાત્યો પ્રથમ તારો જ આશ્રય લઈને વૃદ્ધિ પામ્યા છે અને હવે તારું જ ઉલ્લંઘન કરી રહ્યા છે, જેથી આસપાસ સળગી જાયેલા વૈરાગ્યથી તેઓની સાથે તારો નાશ થઈ જશે, તેનો તું વિચાર કર અને તે અમાત્યોને વશ કર. ૪૮-૪૯

હે રાજા! જેઓને તેં જ વૃદ્ધિ પમાડ્યા છે અને તેં જ પાળીપોષીને ઉચ્ચ પદે ચઢાડ્યા છે, તેઓ તને પોતાને જ છેતરીને તારા પ્રિય મનુષ્યનો ઘાત કરવા ઇચ્છે છે. ૫૦ જેમ કોઈ સર્પવાળા ઘરમાં મનુષ્ય શંકાશીલ થઈને રહે છે અને કોઈ વીર પુરુષના ઘરમાં તેની સ્ત્રીનો ઉપપતિ ભયપૂર્વક ભરાઈ રહે છે, તેમ હું પણ તારું તથા તારા અધિકારીઓનું વર્તન જાણવાની ઇચ્છાથી ઘણું જ સાવધ અને શંકાશીલ થઈને તારા રાજ્યમાં રહ્યો છું. હે મહારાજા! 'આ દેશનો રાજા જિતેન્દ્રિય છે કે નહિ, આ દેશના રાજાએ કામાદિ આંતરશત્રુઓને છુટ્યા છે કે નહિ, આ દેશનો રાજા પ્રભુઓને પ્રિય છે કે નહિ અને અહીંના રાજાને પોતાની પ્રજાઓ પર પ્રીતિ છે કે નહિ,' એ જાણવાની ઇચ્છાથી તારા રાજ્યમાં હું આવ્યો છું. હે રાજા! ક્ષુધિત થયેલા મનુષ્યને જેવી ભોજન ઉપર રુચિ થાય, તેવી જ મને તારા પર રુચિ અથવા પ્રીતિ થયેલી છે, પણ વૃષારહિત મનુષ્યને જળ ઉપર જેમ રુચિ થતી નથી, તેમ તારા અમાત્યો પર મને રુચિ અથવા પ્રીતિ થતી નથી; કારણ કે તેઓ મને તારું પ્રિય

કરનાર જાણીને મારો દ્રોહ કરવા લાગ્યા છે. તે સિવાય બીજું કંઈ કારણ નથી, એ નિઃસંશય છે. ૫૧-૫૪ મેં તેઓનો દ્રોહ કયો નથી, છતાં તેઓ મને દ્રોહ કરનાર માને છે, એ તેઓની દોષદષ્ટિ છે અને તેથી જ હવે મારે અહીં રહેવું નથી. પીક ઉપર જેને પ્રકાર કરવામાં આવ્યો હોય તેવા કોષે ભરાયેલા સર્પથી જેમ ડરવું જોઈએ, તેમ એક વખત દુહાદુહ થયેલા શત્રુથી પણ મનુષ્યે ડરવું જોઈએ. ૫૫

રાજાએ કહ્યું: હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ! તમારે ઘણું ભાગે મારા ઘરમાં જ રહેવું. હું તમારો દ્રોહ કરનારા સર્વ મનુષ્યોનો ત્યાગ કરી દઈ તમારો આદરસત્કાર કરીશ-તમારી પૂજા કરીશ. ૫૬ વળી હે બ્રાહ્મણ! જેઓ તમને ઇચ્છતા નથી તેઓને મારા ઘરમાંથી હું હાંકી કાઢીશ અને હવે પછી તેઓને માટે શાં શાં પગલાં લેવાં, તે પણ તમારે જ જાણવાનું રહ્યું છે. ૫૭ હે ભગવન! મેં કારણ કહેલો દંડ જે રીતે યોગ્ય કહેવાય અને મેં કરેલાં કાર્યો જે રીતે ઉત્તમ ગણાય તે રીતે સંપૂર્ણ વિચાર કરીને તમે મને કલ્યાણને માર્ગે લઈ જાઓ. ૫૮

મુનિ બોલ્યા: પ્રથમ તો મારા કાગડાને શા માટે મારી નાખવામાં આવ્યો છે, તેની તપાસ કર્યા વિના એક એક અમાત્યને તું હુલ્લંઘન કર-પોતા-પોતાના અધિકાર પરથી બ્રહ્મ કર અને પછી કાગડાને શા માટે મારી નાખ્યો હતો, તેનું કારણ જાણી લઈને તેમાંના એક એકને મારી નાખ. ૫૯ આમ કરવાનું કારણ એ છે કે, એકીસાથે સર્વને જો શિક્ષા કરવામાં આવે તો આપણા ગુપ્ત વિચારોમાં ફાટ-ફૂટ થવાનો ભય રહે અને એક જાતનો અપરાધ કરનારા અનેક મનુષ્યો એકઠા મળીને કંટક સરખા તીક્ષ્ણ પુરુષોને પણ જો મસળી નાખે, તો પછી મારા જેવા એક બ્રાહ્મણને મસળી નાખે તેમાં શું આશ્ચર્ય છે? આવા હેતુથી હું તને તેમ કરવાની સલાહ આપું છું. ૬૦ અમે તો બ્રાહ્મણ કહેવાઈએ, જેથી સ્વાભાવિક રીતે જ કોમળ દંડ કરનારા અને દયાળુ હોઈને પોતાની પેઠે તારું કે બીજા હરકોઈનું પણ કલ્યાણ જ ઇચ્છીએ છીએ. ૬૧ હે રાજા! હવે હું તને મારા પોતાના સંબંધમાં કહું છું, તે તું સાંભળ. હું તારો એક સંબંધી છું. 'મુનિ

કાલકવૃક્ષીય' એવા નામથી જગતમાં પ્રસિદ્ધ છું. સત્ય પ્રતિજ્ઞાવાળો એવો હું, તારા પિતાનો માનીતો મિત્ર છું, પણ જ્યારે તારા પિતા મરણ પામ્યા અને તારું રાજ્ય જ્યારે સંકટમાં આવી પડ્યું ત્યારે હું સર્વ પ્રકારની કામનાઓનો ત્યાગ કરી તપશ્ચર્યા કરવા માટે વનમાં ચાલ્યો ગયો હતો; પરંતુ તારા ઉપરના સ્નેહને લીધે ફરી અહીં આવ્યો છું અને તારો પ્રમાદ ન થાય, તે માટે તને આ પ્રમાણે કહી રહ્યો છું.^{૧૨-૧૪} હે રાજા! તને સુખનો અને દુઃખનો બન્નેનો અનુભવ થઈ ચૂક્યો છે, તને દેવે-માધી જ રાજ્ય પ્રાપ્ત થયું છે; છતાં અમારો ઉપર સર્વ રાજ્યકારભાર મૂકી દઈને તું શા માટે પ્રમાદ કરે છે? ^{૧૫}

બીએ કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર! પુરોહિત-કુલના બ્રાહ્મણશ્રેષ્ઠ તે કાલકવૃક્ષીય સુનિએ એ પ્રમાણે કહ્યું અને રાજા ક્ષેમદશી'ની પ્રાર્થનાથી તેમણે જ્યારે મંત્રીપદ સ્વીકાર્યું, ત્યારે તે રાજાના રાજકુળમાં પુનઃ આનંદ આનંદ થઈ રહ્યો.^{૧૬} સુનિ કાલકવૃક્ષીયે પોતાના બુદ્ધિબળના પ્રભાવથી, કૌશલદેશના યશસ્વી રાજા ક્ષેમદશી'ને આખી પૃથ્વીનું સામ્રાજ્ય અપાવ્યું અને પોતે ઉત્તમ ઉત્તમ થયો કરીને પરમાત્માનું યજ્ઞ કર્યું.^{૧૭} હે ભારત! રાજા કૌશલેશે પણ તે સુનિનાં હિતકારક વચ્ચેના સાંભળીને આખી પૃથ્વી પર જય મેળવ્યો અને તેમના કહેવા પ્રમાણે જ સર્વ રાજ્યવ્યવસ્થા કરી.^{૧૮}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'કાલકવૃક્ષીય સુનિનું આપ્તવાન'
નામનો અધ્યાય દરમો સમાપ્ત

અધ્યાય ૮૩ મો

સભાસદો વગેરે કેવા હોવા જોઈએ?

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

સમાસદઃ સહાયાશ્ચ સુહૃદશ્ચ વિશંપતે ।

પરિચ્છદાસાધ્યાઝ્માત્યાઃ કીદૃશાઃ સ્યુઃ પિતામહ ॥૧

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે પિતામહ! રાજાના સભાસદો (વ્યાવહારિક નિશ્ચય કરનારા), સહાયકો (યુદ્ધાદિમાં સલાહ આપનારા), સુહૃદો (હિત કરનારા મિત્રો), પરિચ્છદો (સેનાપતિ વગેરે) અને અમારો (મંત્રીઓ) કેવા હોવા જોઈએ? ^૧

બીએ કહ્યું: હે રાજા! જે પુરુષો લોકલક્ષ્ણ-એ વર્તનારા હોય, ઇન્દ્રિયોને વશ રાખનારા હોય, સત્ય અને સરળતાથી યુક્ત અને ન્યાય-અન્યાય કહેવાને શક્તિમાન હોય, તે પુરુષોને તમારે સભાસદ બનાવવા. ^૨ હે કુંતીપુત્ર! જે બ્રાહ્મણ બલિતા પુરુષો અતિ શૂરા હોય, જગતમાં પ્રસિદ્ધ હોય, અતિશય સંતોષી હોય અને કાર્યો કરવામાં મહાન ઉત્સાહ ધરાવનારા હોય, તેઓને સર્વ આપત્તિઓમાં તમારે સહાયક બનાવવા. જે પુરુષ કુળવાન હોય, લોકમાં નિત્ય સન્માનપાત્ર હોય અને પોતાની શક્તિને શુભ રાખતો ન હોય, તેને જ તમારે સુહૃદ તરીકે પાળવો; કારણ કે તેવા પુરુષને તમે પ્રસન્ન કરો, અપ્રસન્ન કરો, પીડા આપો કે માર મારો, તોપણ તે બિલકો વધુ તમારી પાસે જ રહે છે.^{૩-૫} જેઓ કુળવાન હોય, પોતાના દેશમાં જ જન્મેલા હોય, બુદ્ધિમાન હોય, રૂપવાન હોય, અનેક શાસ્ત્રોને ભણેલા હોય, પ્રગલ્ભ હોય અને તમારા પર પ્રેમ રાખનારા હોય, તેઓને જ તમારે સેનાપતિ વગેરેના અધિકારી આપવા; ^૬ કેમ કે હે તાત! નીચ કુળના, લૌભિયા, ઘાતકી અને નિર્લજ્જ પુરુષોને જો તમે તેવા અધિકાર આપશો તો તેઓ જ્યાં સુધી પોતાના હાથ લીના રહેશે અર્થાત્ જ્યાં સુધી પોતાને દ્રવ્ય મળશે, ત્યાં સુધી જ તમારી સેવા કરશે, પણ ખરે સમયે તમારી સેવા નહિ કરે.^૭ જેઓ કુળવાન, શીલસંપન્ન, નેત્ર, સુખ આદિની ચેષ્ટા ઉપરથી અભિપ્રાયને બાંધુનારા, કૌભાજી સ્વભાવના, દેશકાળનાં કાર્યોને બાંધુનારા તથા સ્વામીના કાર્યમાં હિત ધ્યાનનારા હોય, તેઓને રાજાએ પોતાનાં સર્વ કાર્યોમાં મંત્રી તરીકે નીમવા અને તમે જેઓને પોતાના પ્રિય માનતા હો તેઓને તમારે ધન, માન, આદરસત્કાર અને નાનામોટા પ્રિય ભોગોના ઉપભોગ કરાવીને ધનવાન અને સુખી કરવા; ^{૮-૯} કેમ કે તેઓ આપત્તિના સમયમાં પણ એક જ વૃત્તિવાળા રહીને પોતાના સ્વામીના દુઃખમાં ભાગીદાર બને છે, વિદ્વાન હોય છે, સહાયારી હોય છે, મતનિષ્ઠ હોય છે, ઉદાર સ્વભાવના હોય છે, સુખદુઃખ બન્નેમાં નિત્ય સંબંધ રાખનારા હોય છે અને સત્યવાદી હોય છે, તેથી તેઓ તમારો કદી ત્યાગ કરશે નહિ; પણ જેઓ મંદબુદ્ધિના તથા

અનાયો હોઈને ધર્મોધર્મની મર્યાદાને બાજુતા નથી અને જેઓ તે મર્યાદાનો ભંગ કરી ધર્મથી બ્રહ્મ થયેલા હોય છે, તેઓથી તો તમારે તમારા આત્માનું રક્ષણ કરવું. ^{૧૦-૧૧} તમારે સમુદાયના પક્ષને ત્યાગ કરીને કોઈ એક જ મનુષ્યનો પક્ષ સ્વીકારવાની ઇચ્છા કરવી નહિ, પણ જે સમયે એક શુભવાન પુરુષ અને નિર્શુભ પુરુષોનો સમુદાય, એ બન્નેમાંથી કોનો પક્ષ સ્વીકારવો ? આવો પ્રશ્ન બિલો થાય, તે સમયે સમુદાયને પડતો મૂકીને એક શુભવાન પુરુષને જ પોતાના પક્ષમાં લેવો, કેમ કે નિર્શુભના સમુદાય કરતા તે એકલો શુભવાન પુરુષ વધારે શ્રેયસ્કર થઈ પડે છે. ^{૧૨} જેનામાં પરાક્રમ જેવામાં આવતું હોય, ક્ષીતિને જે સુખ્ય માનતો હોય અને ધર્મોધર્મની મર્યાદામાં જે રહેતો હોય, તે સત્પુરુષ છે, એમ તેના લક્ષણ ઉપરથી સમજવું. ^{૧૩} જે પુરુષ સમર્થ પુરુષોની પૂજા કરે છે, સ્પર્ધા નહિ કરવા યોગ્યની સાથે સ્પર્ધા કરતો નથી, કામ, ભય, ક્રોધ કે લોભને લીધે ધર્મનો ત્યાગ કરતો નથી, માનરહિત છે, સત્યનિષ્ઠ છે, ક્ષમાશીલ છે, મનને વશ રાખનાર છે, લોકમાં જે માન્ય થયેલો છે અને સર્વ અવસ્થાઓમાં જેની પરીક્ષા કરવામાં આવી છે, તે પુરુષને તમારે સલાહ આપનાર મંત્રી તરીકે માનવો. ^{૧૪-૧૫} હે પૃથાપુત્ર! કુળવાન, આખર દાર, ક્ષમાવાન, કાર્યકુશળ, જિતેન્દ્રિય, શૂરવીર, કૃતજ્ઞ અને સત્યવાદી પુરુષને તમારે સબળત તરીકે ઓળખવો. ^{૧૬} જે જ્ઞાનસપ્ત રાત્રી એ રીતે પુરુષ ના શુભ-અવશુભોના વિચાર કરીને તથા ઉત્તમ પુરુષોને પાસે રાખીને રાત્રીતરત્ર ચલાવે છે, તેના શત્રુઓ પણ પ્રસન્ન થાય છે; એટલું જ નહિ પણ તેના મિત્ર બની જાય છે. ^{૧૭} મનને વશ રાખનાર, બુદ્ધિમાન અને ઐશ્વર્યની ઇચ્છા રાખનાર રાત્રીએ રાત્રીની યોગ્ય વ્યવસ્થા કર્યો પછી પોતાના સબધી પુરુષો, હિતેચ્છુઓ, કુળવાનો, સ્વદેશમાં જન્મેલા, લાયક લઈને વશ નહિ થનારા, વ્યભિચાર નહિ કરનારા અને સપૂર્ણ રીતે પરીક્ષા કરેલા પુરુષો દ્વારા અમારોના શુભદોષની બારીકીથી પરીક્ષા કરવી. ^{૧૮-૧૯} વૈભવવાન થવાની ઇચ્છાવાળા રાત્રીએ ઉત્તમ કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા, વૈદિક માર્ગે ચાલનારા, કુલપર પરાથી રાજસેવા કરનારા અને

અહંકારનો ત્યાગ કરનારા પુરુષોને પોતાના મંત્રી બનાવવા. ^{૨૦} જેઓની બુદ્ધિ વિનયશીલ હોય, પ્રકૃતિ સૌમ્ય હોય, જેઓમાં તેજ, ધૈર્ય, ક્ષમા, શૌચ, સ્વામીભક્તિ, અવ્યભિચારિતા, ધારણશક્તિ અને સ્થિરતા હોય, જેઓ નિત્ય પ્રોઠ ભાવવાળા, મહાન ધુરાને ધારણ કરનારા, કપટથી રહિત, રાજના કાર્યો કરનારા, બોલવા પ્રમાણે કાર્ય કરનારા, વીર, કાર્યકુશળ, કુવીન, સત્વસપ્ત, બીજાઓના અભિપ્રાયને બાજુનારા, ક્યાણુ, દેશકાળના સ્વરૂપને બાજુનારા અને સ્વામીના કાર્યનું હિત ઇચ્છનારા હોય, તેવા પાત્ર પુરુષોને શુભદોષની બરાબર પરીક્ષા કરીને રાત્રીએ પોતાના સર્વ કાર્યોમાં સલાહ આપનારા મંત્રી તરીકે નીમવા. ^{૨૧-૨૪} પણ જે મંત્રી તેજોહીન અને શત્રુઓની સાથે સંબંધ રાખનાર હોય તે મંત્રી રાજકીય કર્તવ્યનો અથવા અકર્તવ્યનો નિશ્ચય કરી શકતો નથી; પણ બિલકો સર્વ પ્રકારના કાર્યોમાં સંશય જ ઉત્પન્ન કરે છે. એ પ્રમાણે જ જે મંત્રી ઉત્તમ કુળનો હોય અને ધર્મોધર્મ-ક્ષમથી યુક્ત હોય પણ શાસ્ત્રના જ્ઞાનથી જો રહિત હોય, તો તે પણ રાજકીય વિચારોની પરીક્ષા કરી શકતો નથી. તેમ જ જે મંત્રી ઘણું જ વિદ્વાન હોય પણ જો કુળવાન ન હોય તો તે પણ નાયક (દોરનાર) વિનાના અંધ મનુષ્યની પેઠે સામાન્ય કાર્યો કરવામાં પણ મૂઠ બની જાય છે, ^{૨૫-૨૭} અને વળી જે મંત્રી બુદ્ધિમાન હોય, વિદ્વાન હોય અને ઉપાયોને બાજુનારો હોય પણ સ્થિર સંકલ્પવાળો ન હોય, તો તે પણ કોઈ જાતનું કાર્ય સમાપ્ત કરી શકતો નથી. ^{૨૮} એ રીતે જ જે મંત્રી હર્મિતિ અથવા મૂર્ખ હોય, છતાં આરંભ કરવામાં શૂરો હોય તેનાથી પણ એ કર્મ કેવળ હાથમાં લઈને જ સિદ્ધ કરી શકાતું નથી; કારણ કે કર્મના બુદ્ધિ બુદ્ધિ રૂપોને તે જાણી શકતો નથી. ^{૨૯} જે મંત્રી પોતાના પર પ્રીતિ રાખનારો ન હોય તેના કદી પણ વિશ્વાસ કરવો નહિ, તેમ જ તેવા પ્રીતિશૂન્ય મંત્રી આગળ પોતાના સુખ વિચારો પ્રકટ કરવા નહિ, ^{૩૦} કેમ કે તેવો કપટી મંત્રી બીજા મંત્રીઓ સાથે મળી જઈને, વાચુએ કરેલા છિદ્રો દ્વારા અદર દાખલ થઈને અગ્નિ જેમ વૃક્ષને બાળી નાખે છે તેમ નાશ કરે છે. ^{૩૧}

રાજા કોઈ સમયે જો કોપાયમાન થાય છે, તો પોતાના વિશ્વાસુ મંત્રીને પણ તેના અધિકારથી ખદ કરે છે, અતિ આવેશમાં આવી લઈને ખૂબ ઝાટકી નાચે છે અને પાછો પ્રસન્ન પણ થાય છે.^{૩૨} આવાં આવાં રાજાનાં તે કૃત્યોને જે મંત્રી અત્યંત અનુરાગી હોય છે, તે જ સહન કરે છે; માટે પોતાના પર પ્રીતિ રાખનારા સહનશીલ પુરુષને જ રાજાએ મંત્રી બનાવવો; કેમ કે મંત્રીઓનો કોઈ વજબપાત સરખો ભય કર થઈ પડે છે.^{૩૩} જે મંત્રી પોતાના સ્વામીનું પ્રિય કરવાની ઇચ્છાથી તેનાં સર્વ પ્રકારનાં વર્તનોને સહન કરે છે અને સુખદુઃખમાં સમાન રીતે વર્તે છે, તે મંત્રીને રાજાએ પોતાના સર્વ કાર્યોમાં સલાહ પૂછવી;^{૩૪} પરંતુ જે મંત્રી પોતાના પર પ્રીતિ રાખતા હોય, ઉત્તમ જ્ઞાનથી યુક્ત હોય અને બીજા સર્વ પ્રકારના શુભોચી સંપન્ન હોય, છતાં જો થઈ હોય, તો તે મંત્રી રાજાને શ્રુત વિચાર સાંભળવાને યોગ્ય નથી.^{૩૫} જે મંત્રી શત્રુની સાથે સંબંધ રાખનારા હોય અને નગરના લોકોને બહુ માન આપતો ન હોય, તેને પોતાનો શત્રુ જ બાજુવો ને તે પણ રાજ્યના શ્રુત વિચારો સાંભળવાને યોગ્ય નથી.^{૩૬} જે મંત્રી મૂર્ખ છે, અપવિત્ર છે, અભિમાની છે, શત્રુની સેવા કરનારા છે, આત્મવ્રતાથી છે, કોપી છે અને લોભી છે, તેને પોતાનો સુહૃદ બાજુવો નહિ અને તે પણ રાજકીય વિચારો સાંભળવાને યોગ્ય નથી.^{૩૭} જે મંત્રી પોતાના પર પ્રીતિ રાખનારા હોય, અવિશ્વય વિદ્વાન હોય, સત્કારપાત્ર થયેલો હોય અને રાજ્ય-સંપત્તિમાંથી વિભાગને પામેલો હોય તોપણ જો નવો આવેલો હોય તો રાજ્યના શ્રુત વિચારો સાંભળવાને યોગ્ય નથી.^{૩૮} જેના પિતાને તેનાં કોઈ અધર્મોચરણને લીધે પ્રથમ દંડેલો હોય અને પછી સત્કાર કરીને તેને પાછો તેની જગ્યાએ નીમ્યો હોય તે પણ રાજ્યના શ્રુત વિચારો સાંભળવાને યોગ્ય નથી;^{૩૯} તેમ જ જેને પોતાનો રનેહી હોવા છતાં તેના કોઈ અદ્ય કાર્યને માટે ધન છીનવી લઈને ખાલો કરી મુક્યો હોય તેવો પુરુષ બીજા અનેક શુભોચી યુક્ત હોવા છતાં રાજ્યના શ્રુત વિચારો સાંભળવાને યોગ્ય નથી;^{૪૦} જો પુરુષ કુશળ શુદ્ધિવાળો હોય, ધારણશક્તિથી

યુક્ત હોય, વિદ્વાન હોય, સ્વદેશમાં જ જન્મેલો હોય, પવિત્ર હોય અને સર્વ કર્મોમાં શુદ્ધ જણાયો હોય, તે પુરુષ રાજકીય વિચારો સાંભળવાને યોગ્ય છે.^{૪૧} જે પુરુષ જ્ઞાનવિજ્ઞાનસંપન્ન હોય, સ્વપરની પ્રકૃતિને બાજુનારા હોય, પવિત્ર હૃદયવાળો હોય અને પોતાના સમાન શુભવાળો હોય, તે પુરુષ રાજકીય વિચારો સાંભળવાને યોગ્ય છે;^{૪૨} તેમ જ સત્યવાદી, શીલસંપન્ન, ગંભીર, લજ્જાશીલ, મૃદુ સ્વભાવનો અને પોતાના પૂર્વજોની પરંપરાથી રાજ-સેવા કરતો આવતો હોય તે પુરુષ રાજ્ય સંબંધી વિચારો સાંભળવાને યોગ્ય છે.^{૪૩} નિત્ય સંતુષ્ટ રહેનારો, પ્રભુઓમાં પ્રિય થઈ પડેલો, સત્ય ભાષણ બોલનારો, પ્રૌઢ, પાપનો દ્રેષ કરનાર, શ્રુત વિષયના વિચારને બાજુનાર, સમયને બાજુનાર અને શરવીર એવો પુરુષ રાજકીય વિચારો સાંભળવાને યોગ્ય છે.^{૪૪} હે રાજા! દંડને ધારણ કરવાની ઇચ્છાવાળા રાજાએ જે પુરુષ સાંત્વવાદનાં વચ્ચેનાથી આખા જગતને વચ કરવા સમર્થ હોય, તેને પોતાનો વિચાર જણાવવો.^{૪૫} જેને વિષે નગરના તથા દેશના સર્વ લોકો ધર્માનુસાર વિશ્વાસ પામ્યા હોય તેવો નીતિકુશળ અને યુદ્ધકુશળ પુરુષ રાજાના શ્રુત વિચારો સાંભળવાને યોગ્ય છે.^{૪૬} આવા સર્વશુભસંપન્ન, સર્વલોકમાન્ય અને સ્વામી, અમાત્ય આદિ સર્વ રાજકીય પ્રકૃતિને બાજુનારા પાંચ પુરુષોને રાજાએ મંત્રી બનાવવા અને તેના પાંચ પુરુષ જો ન મળે તો જોછામાં જોછા ત્રણ પુરુષોને પોતાના મંત્રી બનાવવા.^{૪૭} મંત્રીઓએ પણ પોતાનાં તથા પારકાં છિત્રો લક્ષ્યપૂર્વક એવાં જોઈએ, તેમ જ પોતાની સાતે રાજકીય પ્રકૃતિઓમાં કોઈ ભાતની કાટકૂટ થઈ નથી ને, તેની તપાસ રાખવી જોઈએ; કારણ કે મંત્રીઓનો મંત્ર એ રાજ્યનું મૂળ છે અને તેને લીધે જ રાજ્યના રાજ્યની વૃદ્ધિ પણ થાય છે.^{૪૮} પોતાનું છિત્ર શત્રુની દૃષ્ટિએ ષડયા ન દેવું, શત્રુનું છિત્ર શોધી કાઢીને તે માર્ગે તેના પર ચડાઈ કરવી અને કાયબો જેમ પોતાનાં અંગોને શ્રુત રાખે છે, તેમ રાજાએ પોતાનાં છિત્રોને શ્રુત રાખવાં.^{૪૯} જે મંત્રીઓ રાજ્યના મૃદુ વિચારોને શ્રુત રાખે છે, તેઓ જ ખરા શુદ્ધિમાન છે; કેમ કે મંત્ર એ રાજ્યનું કવચ છે

અને રાજ્યના શૂરા પુરુષો મત્ર (શુભવિચાર) ના અંગ છે. વિદ્વાનો કહે છે કે, રાજ્યરક્ષાના શુભ ફલો રાજ્યનું મૂળ છે અને શુભ સ્થળે કરવામા આવેલા રાજકીય ગૃહ વિચારો રાજ્યના સારભૂત છે.^{૫૦} રાજ્યો અને મત્રીઓ મદ, ક્રોધ, માન અને ઈર્ષ્યાનો ત્યાગ કરીને અન્યોન્યના ચિત્તને બે અનુસરે છે તો સુખી થાય છે, પણ કેવળ આજીવિકાને માટે જ અન્યોન્યને અનુસરનારા તેઓ કદી સુખી થતા નથી વળી રાજ્યો^{૫૧} પાંચ પ્રકારના કપટભાવને ત્યાગ કરનારા મત્રીઓની સાથે રહીને રાજકીય વિચારો કરવા.^{૫૧/૫૨} તેમા પ્રથમ ત્રણે મત્રીઓના ભિન્ન ભિન્ન વિચારોને બાણી લઈને પોતાના ચિત્ત વિધે તેઓને સ્થિર કરવા અને પોતે નિશ્ચય કરેલા ચોથા વિચારને તેની સાથે જોડીને એ ચારે વિચારો નો અતિમ નિર્ણય કરવાના સમયે નિશ્ચયવેતા પુરોહિતને તે સર્વ મતલોદો બજાવવા^{૫૩} ધર્મ, અર્થ અને કામ સળધી સર્વ વિષયોને બાણનારા બ્રાહ્મણજાતિના પુરોહિત પાસે જઈને તેનો અતિમ નિર્ણય પૂછવો અને તે પુરોહિત પણ ચારેની સાથે ઊઠાપોઠ કરીને જે સિદ્ધાંત નક્કી કરે, તેમા સર્વ મત્રીઓનો તથા પોતાનો પણ બ્યારે એકમત થાય, ત્યારે તે નિશ્ચિત વિચારને તટસ્થ તરીકે રહીને રાજ્યો અમલમા મૂકવો.^{૫૪} વિચારના તત્ત્વાર્થનો

નિશ્ચય બાણનારા પડિતો કહે છે કે, એ રીતે જ રાજ્યો સદા મત્રણા કરવી, જેથી તે નિશ્ચિત થયેલો મત્ર બ્યારે અમલમા મુકાય છે, ત્યારે પ્રબલ્યોને વશ કરવામા સમર્થ થાય છે,^{૫૫} પણ આવો રાજકીય વિચાર જે સ્થળે ઘડવાનો હોય તે સ્થળની ઉપરના ભાગમા, નીચેના ભાગમા, આડાઅવળા બાણાખચરે, આગળના ભાગમા કે પાછળના ભાગમા કોઈકી ગણા, કૂખડા, દુર્બળ, લૂલા, લગડા, આધળા, મૂર્ખ, સ્ત્રી અને નપુસક મત્રુષ્યોની કોઈ રીતે આવજા થવા દેવી નહિ,^{૫૬} અથવા કોઈ શૂન્ય ગૃહના ઉપરના માળ ઉપર ચડીને કે જે સ્થળમા સૂર્યનો પ્રકાશ આવવો હોય અને ઘાસ ચારાનો સંશ્લેષ ન હોય, આવે સ્થળે બેસીને સમ ચોચિત કાર્ય માટે બ્યારે વિચાર કરવો હોય, ત્યારે ઉચ્ચ સ્વરે ભાષણ કરવું નહિ, તેમ નેત્ર, મુખ વગેરે અંગોના ચાળા કરવા નહિ.^{૫૭}

ઈતિ શ્રીમદ્ભારતમા રાત્રિપર્વ તર્ગત રાજધર્માનુસાસન પર્વમા 'સભાસદો વગેરે કેમ હોવા જોઈએ' નામનો અધ્યાય ૮૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૮૪મો

ઇદ્ર અને બૃહસ્પતિનો સંવાદ

॥ મીષ્ઠ ઉવાચ ॥

અત્રાપ્યુદાહરંતીમમિતિદાસં પુરાતનમ્ ।

બૃહસ્પતેશ્ચ સંવાદં શકસ્ય ચ યુધિષ્ઠિર ॥ ૧ ॥

× એ પાંચ પ્રકારના કપટ આ પ્રમાણે સમજના કેવળ વાચિક, કાયિકવાચિક મિશ્ર કેવળ માનસિક, મિશ્ર તથા કેવળ કાયિક, આ પ્રાચે પ્રકારના કપટો મહા ભારતમા જોવામા આવે છે. કેમ કે દ્રોણના વધપ્રસંગે યુધિષ્ઠિરે 'અશ્વત્થામા હણાયો' એમ કહીને કેવળ વાચિક કપટ કર્યું હતું. ભીમસેને અશ્વત્થામા નામના એક હાથીને મારીને 'અશ્વત્થામા હણાયો' એમ કહીને કાયિકનાયિક-મિશ્ર કપટ કર્યું હતું રાજા ધૃતરાષ્ટ્રે પાંડવો પર દેવભાવ રાખીને કેવળ માનસિક કપટ કર્યું હતું, કારણ કે તેણે વાણીથી અથવા સર્ગીથી કોઈ વખતે પાંડવો પરનો દેવ જાહેર કર્યો ન હતો દુર્યોધન આદિ ધૃતરાષ્ટ્રના પુત્રોએ લાક્ષાગૃહમા પાંડવોને બાળી મૂકવાના વિચારથી કાયિક, વાચિક અને માનસિક મિશ્ર કપટ કર્યું હતું, તથા ઔષ્ણિકપર્વમા બજાવ્યા પ્રમાણે અશ્વત્થામાએ નિદ્રાવશ થયેલા પાંડવ મૈનિકોનો સહાર કરીને કેવળ કાયિક કપટ કર્યું હતું

—નીલકંઠ

ભીષ્મે કહ્યું હે યુધિષ્ઠિર ! આના સંબંધમા પણ બૃહસ્પતિ અને ઇદ્રના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ જગતમા કહેવાય છે, તે હું તમને કહું છું, તે સાલળો.^૧

એક સમયે ઇદ્રે બૃહસ્પતિને પૂછ્યું હે બ્રહ્મન્ ! જેમા સર્વ શુણોનો અતલોવ થાય છે, તેહું એક જ કર્તવ્ય કયું છે કે જેનું સારી રીતે આચરણ કરીને પુરુષ જગતમા સર્વમાન્ય મહાન યશને પામે ?^૨

બૃહસ્પતિ બોલ્યા - હે ઇદ્ર ! નિઃકપટ એવું પ્રિય ભાષણ તે જ સર્વ શુણોનો જેમા અતલોવ થાય છે તેહું એક પરમ કર્તવ્ય છે, જેનું સાગી રીતે આચરણ કરીને પુરુષ સર્વમાન્ય એવા મહાન યશને પામે છે^૩ સર્વ લોકને સુખી કરનાર એ નિઃકપટ

પ્રિય ભાષણરૂપ ધરમ કર્તવ્યનું આચરણ કરનાર પુરુષ સર્વ પ્રાણીઓમાં સર્વેષા પ્રિય થઈ પડે છે.^૪ જે પુરુષ કોઈની સાથે ભાષણ કર્યો વિના સૂંઝો ભેસી રહે છે અને સહાને માટે સુખ ઉપર જુકટી ચડાવેલી જ રાખે છે, તે પુરુષ સર્વ પ્રાણીઓનો દ્રેષ પાત્ર બની રહે છે; કારણ કે તેણે પૂર્વોક્ત સાત્વવાદને આચરણમાં મૂક્યો નથી;^૫ પણ જે પુરુષ હરકોઈ મનુષ્યને ભેદ ને તેના બોલતા પહેલાં પ્રથમ જ મંદ હાસ્યપૂર્વક તેની સાથે ભાષણ કરવાનો આરભ કરે છે, તેના પર સર્વ લોકો પ્રસન્ન થાય છે.^૬ જેમ મસાલે-દાર શાકપાન વિનાનું ઉત્તમ ભોજન પણ મનુષ્યોને પ્રીતિકર થતું નથી, તેમ પૂર્વોક્ત સાત્વવાદ (નિષ્કપટ પ્રિય ભાષણ) વિનાનું ઉત્તમ દાન પણ પ્રાણીઓને પ્રસન્ન કરી શકતું નથી.^૭ હે ઇદ્ર! મધુર વાણી બોલતો બોલતો સર્વસ્વ છીનવી લેનાર પુરુષ પણ તે સાત્વવાદના પ્રભાવથી સર્વ લોકને વશ કરે છે;^૮ માટે દૃઢ ધારણ કરવાની ઇચ્છાવાળા રાજાએ જેમ બને તેમ સાત્વવાદનો જ પ્રયોગ કરવો, જેથી પોતાને ઉત્તમ ફળની પ્રાપ્તિ થાય છે અને સર્વ લોક પણ ઉદ્વિગ્ન થતા નથી.^૯ મધુર અને હૃદયકર્ષક એ સાંત્વવાદરૂપ પુરુષનું સારી પેઠે સેવન કરનાર પુરુષના પુરુષાર્થની હુલના કરી શકે તેવું બીજું એક પણ કૃત્ય આ જગતમાં નથી.^{૧૦}

ભીષ્મે કહ્યું : પોતાના પુરોહિત જૃહસ્પતિએ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ઇદ્રે તેવું નિષ્કપટ પ્રિય ભાષણ કરવાનો જ આરંભ કરી દીધો. માટે હે કુંતી-પુત્ર! તમે પણ તે ઉત્તમ રીતિનું આચરણ કરો.^{૧૧} ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાર્જત રાજધર્માનુશાસન પર્વમા 'ઇદ્ર અને જૃહસ્પતિનો સંવાદ' નામનો અધ્યાય ૮૪ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૮૫મો

અમાત્યયોજના અને વિવાદનિર્ણય

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કર્મસ્વિદિહ રાજેન્દ્ર પાલયન્ પાર્થિવઃ પ્રજાઃ ।

પ્રીતિ ધર્મ વિશેષેણ કીર્તિમાન્નોતિ શાશ્વતીમ્ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે રાજાધિરાજ ભીષ્મ-પિતામહ! કેવી રીતે પ્રજાપાલન કરીને રાજા સર્વની પ્રીતિને, ધર્મને તથા ચિરકાળ રહેનારી

કીર્તિને પ્રાપ્ત કરે છે ?^૧

ભીષ્મ બોલ્યા : પ્રજાઓના વ્યાવહારિક વાદ-વિવાદપ્રસંગે સત્યાસત્યનો નિષ્પક્ષપાત નિર્ણય આપીને પ્રજાઓનું પાલન કરવામાં તત્પર રહેનારો પવિત્ર રાજા ધર્મ અને કીર્તિ મેળવીને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં સુખી થાય છે.^૨

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે મહાબુદ્ધિમાન પિતા-મહા! રાજાએ કેવા પ્રકારના વ્યવહારોથી કેવા મનુષ્યોની સાથે કેવી રીતે વર્તવું ? તે હું તમને પૂછું છું, માટે તે વિષે મને કહો.^૩ વળી તમે પ્રથમ જે શુભોત્તું વર્ણન કર્યું તે સમગ્ર શુભો કોઈ એક જ પુરુષમાં સર્વથા હોતા નથી, એમ હું નિશ્ચય માનું છું.^૪

ભીષ્મ બોલ્યા : હે મહાબુદ્ધિમાન યુધિષ્ઠિર! તમે કહો છો તે તેમ જ છે. ખરેખર, તેવા સર્વ સફળ શુભોથી યુક્ત એવો કોઈ એક જ પુરુષ જગતમાં ભાગ્યે જ મળી શકે છે,^૫ તેમ જ પ્રયત્નપૂર્વક તપાસ કરવા છતાં સફળતાનું પણ જગતમાં દુર્લભ જ છે, તોપણ તમારે અમાત્યો કેવા પ્રકારના કરવા, તે વિષે હું તમને સંક્ષેપમાં કહું છું.^૬

વેદવિદ્યાનિષ્ઠ, પ્રાદ, સ્નાતક અને પવિત્ર એવા આર બ્રાહ્મણો, હાથમાં શસ્ત્રો ધારણ કરનારા અને મહાબલિષ્ઠ આઠ ક્ષત્રિયો, ધનસંપન્ન એવા એકવીસ વૈશ્ય અને પોતાનાં નિત્યકર્મો કરીને પવિત્ર રહેનારા વિનયસંપન્ન ત્રણ શૂદ્રો-આ છત્રીસ પુરુષોને તમારે અમાત્યપદે નીમવા; શુશ્રૂષા, ક્ષવણ, ગ્રહણ, ધારણ, બિહન, અપોહન, વિજ્ઞાન અને તત્ત્વજ્ઞાન-એ આઠ શુભોથી યુક્ત સૂતત્ત્વતિના એક પુરાણવેત્તા પુરુષને પણ અમાત્ય તરીકે સમીપમાં રાખવો. આ કુલ સાઠત્રીસ પુરુષોનું અમાત્યમંડળ પચાસ પચાસ વર્ષના વૃદ્ધ પુરુષોવાળું જ હોવું જોઈએ, પ્રૌઢ સ્વભાવનું હોવું જોઈએ, અસૂયાદોષથી રહિત, શ્રુતિ સ્મૃતિના જ્ઞાનથી યુક્ત, વિનયશીલ, સર્વ પર સમદૃષ્ટિ રાખનાર, વાદવિવાદ કરનાર લોકોના કાર્યનો યોગ્ય નિર્ણય આપવામાં સમર્થ, દ્રવ્યના લોભથી રહિત અને સાત પ્રકારનાં ઘોર વ્યસનોથી* યુક્ત હોવું

* યુગ્મવા, જુગાર, સ્ત્રીસેવન, મદિરાપાન, મારામારી કરતી, કઠોર ભાષણ અને અર્થદૂષણ, આ સાત વ્યસનો મહાભોર છે.

—નીલકંઠ

જેઈએ. રાજાએ આ અમાત્યમંડળમાંથી ચાર પ્રાદ્યક્ષાને, ત્રણ શૂદ્રોને તથા એક સૂત પૌરાણિકને સાથે રાખીને રાજકીય વિચારો માટે મંત્રણા કરવી; અર્થાત્ એ આઠ પુરુષોનું સલાહકાર મંત્રી-મંડળ નીમવું અને તે મંડળની સાથમાં રહીને જ કોઈ રાજકીય વિચારનો નિર્ણય કરવો.^{૭-૧૧} પછી એ નિર્ણય થયેલા વિચારને રાજ્યમાં પ્રસિદ્ધ કરવો અને તેને અમલમાં મૂકવા માટે રાજ્યના સુખ્ય અધિકારી તરફ મોકલી આપવો. આવા પ્રકારના વ્યવહારથી તમારે નિરંતર પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવું.^{૧૨} કોઈની શુભ થાપણ કોઈએ ઓળવી હોય તો તે ધનને તમારે લેવું નહિ, તેમ જ અમુક કોઈ મિલકતને માટે જે જણ વાદવિવાદ કરતા હોય અને તે મિલકતને ખરે વારસ કોણ છે, તે જ્યાં સુધી સાબિત ન થાય, ત્યાં સુધી એ મિલકત રાજાની છે, એમ જાણીને તમારે લેવી નહિ; કેમ કે તેમ કરવાથી કોઈના કાર્યનો વિનાશ થાય છે અને તેથી અધર્મ તમને પીડશે;^{૧૩} એટલું જ નહિ પણ તેવા અન્યાયોની જો વૃદ્ધિ થાય છે તો, પક્ષીઓ જેમ શુકરાને જોઈને નાસી જાય છે તેમ પ્રજાઓ તમારાથી દૂર નાસી જશે અને સમુદ્રમાં ભાંગી પડેલી નૌકા જેમ નાશ પામે છે, તેમ તમારા રાજ્યનો નાશ થઈ જશે.^{૧૪} જે રાજા અધર્મથી અથવા અન્યાયથી પ્રજાઓને પીડે છે, તેના પર કોઈ સમયે હાઈ ભય આવી પડે છે અને તેને સ્વર્ગ નહિ મળતાં નરક જ મળે છે.^{૧૫} હે પુરુષશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર ! ધર્મ-મૂલક ન્યાયાસન પર આરૂઢ થઈને જે રાજા મંત્રી કે રાજપુત્ર પ્રજાઓ પર અન્યાય શુભરે છે, તેની પણ તે જ ગતિ થાય છે.^{૧૬} તે તે રાજકીય કાર્યો કરવાના અધિકાર પર નિભાવેલા રાજાના અધિકારીઓ પોતાને સોંપવામાં આવેલું કામ જો બરાબર નથી કરતા તો તેઓ પોતે તો નરકમાં જાય છે અને સાથે પોતાના રાજાને પણ નરકમાં ધસડી જાય છે;^{૧૭} કેમ કે જાળવાન લોકોના ત્રાસથી અનેક પ્રકારના કૃપણ વિલાપો કરનારા અનાથ મનુષ્યોનો નાથ રાજા પોતે જ છે; માટે રાજાએ પ્રજાઓનું બરાબર રક્ષણ કરવું.^{૧૮} ન્યાયાસન પર આરૂઢ થયેલા રાજા કે મંત્રી વ્યાવહારિક વાદવિવાદોનો જો યોગ્ય ઈન્સાફ આપતો નથી તો પોતે અધોગતિમાં

જાય છે. આવા હેતુથી જ્યારે કોઈ વાદી-પ્રતિવાદી-ઓની એક જ મિલકતને માટે તકરાર ઊભી થાય, ત્યારે બન્ને તરફના સાક્ષીઓના પુરાવા તરફ લક્ષ્ય આપીને જ રાજાએ યોગ્ય ન્યાય આપવો; પણ કોઈ તકરાર એવી જ હોય કે, જેમાં કોઈ સાક્ષી ન હોય અને પુરાવો પણ ન હોય, ત્યારે તેનો ન્યાય આપવા માટે યુદ્ધિર્વૃત્ત જૂળ પરીક્ષા કરવી અર્થાત્ એક મિલકત માટે જ્યારે જ્યારે જે જણ વાદવિવાદ કરતા હોય, ત્યારે રાજા-એ તેઓના સાક્ષીઓ ઉપર આધાર રાખીને ન્યાય કરવો; પણ જ્યારે કોઈ સાક્ષી ન મળે અને તકરારી મિલકત ઉપર બેમાંથી એકનો દાવો સાબિત ન થાય ત્યારે તેની પરીક્ષા વિશેષ કરીને સોગંદ વગેરે આપીને કરવી.^{૧૯} રાજાએ પાપીઓને તેઓના અપરાધ પ્રમાણે જ શિક્ષા કરવી. ધનવાન માણસે જો અપરાધ કર્યો હોય તો તેની પાસેથી દંડ લેવો-શિક્ષા બદલ અમુક ધન લેવું; પણ નિર્ધન માણસે જો અપરાધ કર્યો હોય તો તેને કેદની શિક્ષા કરવી.^{૨૦} પોતાના રાજ્યમાં જેઓ દુરાચારી હોય, તેઓને રાજાએ માર મારીને પણ સીધા કરવા ને જેઓ શિષ્ટ અથવા સજ્જન હોય તેઓને દાન, માન વગેરે આપીને પાળવા.^{૨૧} જે પુરુષ રાજાનું ખૂન કરવા ઇચ્છે, કોઈના ઘરમાં આગ લગાડે, ચોરી કરે અને પ્રજાઓમાં વર્ણસંકરતા ફેલાવે, તેને અનેક ઉપાયે પણ મારી જ નાખવો.^{૨૨} હે રાજા ! શાસ્ત્રોક્ત વિધિ પ્રમાણે પ્રજાઓના અપરાધ તરફ દૃષ્ટિ કરીને યથાયોગ્ય શિક્ષા કરનાર રાજાને અધર્મ થતો નથી, પણ ઊલટો ધર્મ જ થાય છે;^{૨૩} પરંતુ શાસ્ત્રજ્ઞાનરહિત એવો જે અનઘડ રાજા પોતાની ઇચ્છાનુસાર જો દંડ કરે છે, તો આ લોકમાં તેની અપકીર્તિ થાય છે અને મૂઝા પછી તે નરકમાં પડે છે;^{૨૪} તેમ જ કોઈના અપરાધને લીધે રાજાએ કોઈ બીજાને શિક્ષા કરવી નહિ; અર્થાત્ પિતાના અપરાધને લીધે પુત્રને શિક્ષા કરવી નહિ; પણ પિતા પક્કડાય ત્યાં સુધી પુત્રને કેદ પકડી રાખી જણાવવું કે, ‘તારા પિતાને પત્તાદિ દ્વારા અહીં તેડાય અને તું છૂટો થા.’ પછી તેનો પિતા જ્યારે આવે, ત્યારે તેને શિક્ષા કરવી અને તેના પુત્રને છોડી મૂકવો; પણ જો તેનો પિતા ન જ આવે તો પુત્રને શિક્ષા

કર્મો વિના જ છૂટો કરવો; કેમ કે તેના પિતાએ હાથે કરીને જ દેશપાર થવાની સજા વહોરી લીધી છે.^{૨૫} રાજાએ ગમે તેવી આપત્તિના સમયે પણ દ્વંતને કદી મારવો નહિ, કેમ કે દ્વંતનો વધ કરનાર રાજા પોતાના મંત્રીઓની સાથે નરકમાં પડે છે;^{૨૬} એટલું જ નહિ પણ હાત્યધર્મમાં પ્રીતિ રાખનારો જે રાજા જેલું હોય તેવું સત્ય બોલનાર દ્વંતનો જો વધ કરે છે તો તેના પિતૃઓને ગર્ભહંત્યાનું પાતક લાગે છે.^{૨૭} રાજાનો દ્વંત કુળવાન, આભરૂદાર, વાચાળ, ચતુર, પ્રિયભાષી, સત્યવાદી અને સ્મરણશક્તિમાન-આપા સાત ગુણોથી યુક્ત હોવો જોઈએ.^{૨૮} તેમ જ રાજાનો પ્રતિહાર, અંગરક્ષક અને છત્રાદિ ધારણ કરનાર શિરસ્થાનનો રક્ષક પણ તેવા સાત ગુણોથી યુક્ત હોવો જોઈએ.^{૨૯} સંધિ અને વિગ્રહના કાર્ય ઉપર નિમાયેલો રાજાનો એલચો પણ ધર્મશાસ્ત્રના તરવારને બળુનારો, બુદ્ધિમાન, ધૈર્ય-સંપન્ન, લજ્જાશીલ અને શુભ વાર્તાને છૂપી રાખનારો હોવો જોઈએ.^{૩૦} અમાત્ય સત્વસંપન્ન, કુળવાન અને સદાચારી હોય તે જ ઉત્તમ ગણાય છે, ને સેનાપતિ પણ તેવા જ ગુણોવાળો હોવો જોઈએ,^{૩૧} તથા વ્યૂહ, યંત્ર અને આયુધોની રચના ને બળુનારો, તરવસ, પરાક્રમી, ટાઠ, તાપ, વૃદ્ધિ વગેરેને સહન કરનારો અને યત્નઓનાં છિદ્રોને બળુનારો હોવો જોઈએ.^{૩૨} હે રાજેન્દ્ર! રાજાએ બીજાઓને વિશ્વાસુ બનાવવા, યરંતુ પોતે કોઈના વિશ્વાસુ થવું નહિ. પુત્રો ઉપર પણ રાજાએ વિશ્વાસ કરવો ઉત્તમ નથી.^{૩૩} હે નિર્દોષ રાજા! આ સઘળો મેં તને નીતિશાસ્ત્રનો જ સાર કહ્યો છે. રાજાઓનું પરમ શુદ્ધ એ જ કહેવાય છે કે, તેઓએ કોઈનો વિશ્વાસ કરવો નહિ.^{૩૪}

તિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘અમાત્યયોજના અને વિવાદનિર્ણય’

નામનો અધ્યાય નવમો અગ્રાધ્ય

પોતે જ બંધાવેલા અથવા પોતાના પૂર્વજોએ બંધાવેલા કેવા નગરમાં નિવાસ કરવો, તે મને કહો.^૧

ભીષ્મ બોલ્યા : હે ભારત ! જે નગરમાં રાજાએ પોતાના પુત્રો, સાતિલાઓ અને બંધુઓ સાથે નિવાસ કરવા હોય તે નગરનું રક્ષણ કેવા પ્રકારનું હોવું જોઈએ અને તેમાં કેવી રીતે વસવું જોઈએ, એ વિષયનો પ્રશ્ન પૂછવો તે યોગ્ય જ છે;^૨ માટે પ્રથમ તો હું તમને રાજધાનીના શહેરનું રક્ષણ કરવા માટે કિલ્લા કેવા બાંધવા, તે વિષે કહું છું. તે સાંક્ષર્ણીને તમારે તેમ કરવાનો ચત્ન કરવો.^૩ રાજાએ જેમાં સર્વ પ્રકારની મુખ્ય સંપત્તિઓ રહી શકે અને સર્વ મનુષ્યોનો સમાવેશ થઈ શકે તેવા છ પ્રકારના કિલ્લાઓ બંધાવીને નગરો વસાવવાં.^૪ ધનવદુર્ગ (ચોતરફ પાંચ ચોજન મુખી જેમાં જળ પણ ન હોય તેવા વેરાન પ્રદેશરૂપ કિલ્લો), ભૂદુર્ગ (શહેરની આસપાસ પાકી ભીંત બાંધેલો કિલ્લો), ગિરિદુર્ગ (આબુખાલુ રહેલા પર્વતોરૂપી કિલ્લો), મનુષ્યદુર્ગ (આસપાસ છાવણી નાખીને પડેલા સેનિકોના રક્ષણરૂપ કિલ્લો), મૃતિકાદુર્ગ (માટીથી બાંધેલો કિલ્લો) અને વનદુર્ગ (શહેરની આસપાસ દુર્ગમ આડીરૂપ કિલ્લો) આ છ પ્રકારના કિલ્લાઓ બાંધીને નગરો વસાવવાં.^૫ જે નગર પૂર્વોક્ત કિલ્લાઓમાંના કોઈ એકથી રક્ષિત હોય, ધાન્ય અને યજ્ઞોથી ભરપૂર હોય, આસપાસ મજબૂત ભીંત અને પાણીની આઈવાળું હોય, હાથી, ઘોડા અને રથોના સંગ્રહવાળું હોય, જેમાં વિદ્વાન કારીગરો વસતા હોય, જેમાં ધાન્યાદિ સર્વ પદાર્થોનો સંચય કરેલો હોય, જેમાં કાર્યકુશળ એવા ધાર્મિક મનુષ્યોની વસ્તી હોય, બળવાન પુરુષો, હાથીઓ અને ઘોડાઓથી જે ભરપૂર હોય, ચૌદાં અને બળદોથી જે શોભી રહ્યું હોય, જેમાં પ્રકટ રીતે વ્યવહારો થતા હોય, જેમાં સર્વ પ્રકારની શાંતિ

એ પોતાના વશમાં રહેનારા અમાત્યોને તથા સૈન્ય-
ને સાથે રાખી નિવાસ કરવો.^{૧૦} એ નગરમાં
નિવાસ કર્યો પછી રાજ્યએ કોશની, સૈન્યની, મિત્રની
તથા વ્યવહારની વૃદ્ધિ કરવી અને નગરમાં તથા
પ્રાંતિક સંસ્થાઓમાં જે જે દોષો જોવામાં આવે તે
તે સર્વ દૂર કરવા.^{૧૧} લંડાર અને આયુધશાળામાં
પણ ધાન્ય વગેરેનો તથા ચંત્ર અને આયુધ વગેરે
નો યત્નપૂર્વક વધારો કર્યો જવો;^{૧૨} ઉપરાંત લાકડાં,
લોખંડ, ધાન્યાદિકનાં ફેાતરાં, કોલસા, (ધમારતી)
લાકડાં, શિંગડાં, હાડકાં, વાંસ, ચરખી, ઘી, તેલ,
વસા,^{*} મધ, સર્વ જાતનાં ઔષધો, શણ, રાજ, ધાન્ય,
શક્તો, ખાણો, ચામડાં, તાંત, નેતર, મુંજ નામનું
ઘાસ, છાજ અને નોખત વગેરે વાઢિતોનો સંગ્રહ
કરવો.^{૧૩} રાજ્યએ તે તે મોટાં મોટાં રાજ-
નગરોમાં પુષ્કળ પાણીથી ભરેલાં તળાવો, વાવ, કૂવા
વગેરે બંધાવવાં, ને જેમાંથી છીર નીકળે છે તેવાં
વૃક્ષોનું નિરંતર રક્ષણ કરવું.^{૧૪} તેમ જ બુદ્ધિમાન
ધારણાશક્તિવાળા, ઇન્દ્રિયોનું દમન કરનારા, કાર્ય-
કુશળ, શૂરવીર, વિદ્વાન, કુળવાન અને સરવસંપન્ન
જેવા પોતાના આચાર્યનો, સ્તતિજનો, પુરોહિતો-
નો, મોટા ધનુર્ધર યોદ્ધાઓનો, સલાહ વગેરે
કારીગરોનો, જોશીઓનો તથા વૈદ્યોનો પ્રયત્ન
પૂર્વક સત્કાર કરવો અને તેઓની સર્વ કાર્યોમાં
યોજના કરવી.^{૧૫} વળી રાજ્યએ ધાર્મિક પુરુષો-
ની પૂજા કરવી, અધાર્મિક પુરુષોને શિક્ષા કરવી
ને સર્વ વર્ણના મનુષ્યોને પોતપોતાનાં ધર્મકર્મ-
માં સ્થાપવા.^{૧૬} નગરનાં તથા દેશના સર્વ મનુ-
ષ્યોનાં બાહ્યભયંતર વર્તનને પોતાના શુભ અનુ-
ચરો દ્વારા જાણવાં ને પછી પોતાને યોગ્ય લાગે
તેવા પુરુષોને રાજકીય અધિકારો પર નીમવા.^{૧૭}
સર્વ અધિકારીઓની, મંત્રીની, કોશની તથા
સૈન્યબળની રાજ્યએ પોતે જ દેખરેખ રાખવી;
કેમ કે રાજ્યનો સર્વ આધાર સુખચલે તેના પર
જ રહેલો હોય છે.^{૧૮} વળી તે ઉપરાંત મધ્યસ્થ-
રાજ, શત્રુરાજ અને મિત્રરાજ પોતપોતાના નગર-
માં અથવા આખા દેશમાં જુદી જુદી શી શી પ્રવૃત્તિ

કરી રહ્યા છે, તે પણ પોતાના અનુચરો દ્વારા
જાણવું;^{૧૯} અને તે સર્વ જાણ્યા પછી પ્રમાદ
રાખ્યા વિના તે તે માટે ચાંપતા ઉપાયો લેવા.
પોતાના ભક્ત-પુરુષોનું સન્માન કરવું ને શત્રુ-
ઓને શિક્ષા કરવી.^{૨૦} હુમ્મોશાં યસ્યાગ કરવા,
કોઈ ને પીડા કર્યો વિના દાન કેવું, પ્રજાઓનું રક્ષણ
કરવું, ધર્મને બાધ આવે તેવું કાર્ય કરવું નહિ,
કૃપણ, અનાથ, વૃદ્ધ અને વિધવા સ્ત્રીઓનું રક્ષણ
કરવું, તેઓને વર્ણસભા બાંધી આપવાં અને સર્વ
આશ્રમવાસી લોકોને યથાયોગ્ય સમયે સત્કાર,
પૂજા અને માનપૂર્વક વસ, માત્ર, ભોજન વગેરે
આપવાં.^{૨૩-૨૫} જે પુરુષ તપસ્વી હોય તેની
પાસે રાજ્યએ પોતાની જાતને તથા સર્વ રાજકીય
કાર્યો યત્નપૂર્વક નિવેદન કરવાં ને સર્વદા નમ્રતા
પૂર્વક વર્તવું.^{૨૬} ઉપરાંત જે પુરુષ સર્વાર્થનો ત્યાગી
હોય, ઉત્તમ કુલમાં ઉત્પન્ન થયેલો હોય અને ધણો
જ વિદ્વાન હોય, તેને શયન, આસન, ભોજન વગેરે
આપીને સન્માન આપવું; એટલું જ નહિ પણ પોતાના
પર તેવી કોઈ આપત્તિ આવી પડે, ત્યારે તેવા પુરુષ
પર વિશ્વાસ રાખવો; કેમ કે ચોર લોકો પણ તપસ્વી
પુરુષોનો વિશ્વાસ કરે છે,^{૨૭-૨૮} માટે તેવા પુરુ-
ષોને તમારે ધનભંડારો સોંપવા તથા તેઓની
પાસેથી બુદ્ધિ ગ્રહણ કરવી; પણ એટલું લલકમાં
રાખવું કે, તેવા તાપસ પુરુષોની તમારે અત્યંત
સેવા અથવા પૂજા ન કર્યો કરવી. તમે તેઓનું જે
નિરંતર સેવન કરો, તો તેઓની પાસે રાજ્યધન
હોવાની ચોર લોકોને ખબર પડી જાય અને તેથી
ચોર લોકો તેવા તપસ્વીઓને વખતે મારી પણ
નાખે.^{૨૯} રાજ્યએ પોતાના દેશમાંથી કોઈ એક
તાપસને પોતાનો મિત્ર બનાવવો, શત્રુરાજના દેશ-
માંથી એક તાપસને મિત્ર બનાવવો, અરણ્યમાં
વસનારા તાપસોમાંથી એકને મિત્ર બનાવવો અને
એક સામંત (ખંડિયા) રાજ્યોના રાજ્યમાંથી
તાપસમિત્ર કરવો.^{૩૦} એ ચારે તાપસમિત્રોને
સત્કાર, માન વગેરે આપીને પોતાની સંપત્તિ-
માંથી યથાયોગ્ય રીતે સંતોષવાને પોતાના દેશ-
માં જેવી રીતે તપસ્વીઓનું માન જાળવવામાં આવે,
તેવી રીતે જ શત્રુરાજના દેશના તપસ્વીઓનું
પણ માન જાળવવું;^{૩૧} જેથી ઉત્તમ મતાચરણ-

* શુદ્રસંસ્થ યઃ સ્તેઃ જ્ઞા વસ્ત્રા પરિકીર્તિતા । શુદ્ર
માંસમહિના સીકાશવાળા પદાર્થને વસ્ત્રા કહે છે.

વાળા તે તાપસો કોઈ અવસ્થામાં આપત્તિના પ્રસંગને લીધે રાજા જે શરણે જાય તે તેને યથેષ્ટ આશ્રય આપે છે.^{૩૨} આ રીતે રાજાએ કેવા નગરમાં નિવાસ કરવો ચોગ્ય છે, એ વિષે જે તમને સંશયમાં નગરનાં લક્ષણો કહી સંભળાવ્યાં.^{૩૩}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાત્મજે રાજધર્માનુશાસન-પર્વમા 'રાજધાનીનું' શહેર કહું હોવું જોઈએ'

નામનો અર્થાથ ૮૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૮૭ મો

રાષ્ટ્રરક્ષણના પ્રકાર

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

રાષ્ટ્રગુપ્તિં ચ મે રાજન્ રાષ્ટ્રસ્યૈવ તુ સંપ્રદય્મ ।

સમ્પન્ન જિજ્ઞાસમાનાય પ્રવ્રૂહિ ભરતર્ષભ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! રાષ્ટ્રનું રક્ષણ શું કરવાથી થઈ શકે અને રાષ્ટ્રને સ્વાધીનમાં કેવી રીતે રાખવું, એ સારી રીતે જાણવાની મને ઇચ્છા છે, માટે તે કહો.^૧

લીંગમ જોઢ્યા : હે રાજા ! રાષ્ટ્રનું રક્ષણ કેવી રીતે કરવું અને રાષ્ટ્રને વશમાં કેવી રીતે રાખવું, તે સર્વ હું તમને કહું છું, સાવધાન થઈને તમે સાંભળો.^૨ રાજાએ એક એક ગામ ઉપર એક એક સામાન્ય અધિકારી નીમવો. પછી તેવાં દસ દસ ગામો ઉપર એક ઉપરી અધિકારી નીમવો. એવા બે અધિકારીઓ પર એટલે વીસ ગામોના અધિકારીઓ પર વળી એક અધિકારી નીમવો. તેવા પાંચ અધિકારીઓ પર એટલે સો ગામોના અધિકારીઓ પર વળી એક અધિકારી નીમવો અને તેવા દસ અધિકારીઓ પર એટલે એક હજાર ગામોની તપાસ રાખનારા અધિકારીઓ પર દેખરેખ રાખનારા એક અધિકારી નીમવો.^૩ પ્રત્યેક ગામમાં ગામવાસી લોકોના જે જે દોષો જાણવામાં આવે, તે સર્વને ગામના પટેલે અથવા ગ્રામીણ પોતાના ઉપરી-દસ ગામના અધિકારીને જણાવવા, દસ ગામના અધિકારી પુરુષે પોતાના તાળાનાં દસે ગામોમાં જે જે દોષો જણાય તે સર્વ પોતાના ઉપરી અધિકારી વીસ ગામો પર દેખરેખ રાખનારાને જણાવવા અને તે વીસ ગામ ઉપર તપાસ રાખનારા અનલક્ષણે પોતાના તાળાનાં ગામોના જે જે

દોષો જાણ્યા હોય તે બધા સો ગામોનું રક્ષણ કરનારા પોતાના ઉપરી અધિકારીને જણાવવા.^૪ એક ગામ ઉપર દેખરેખ રાખનારા ગ્રામીણ પોતાના તાળાના ગામમાં જે જે લોભ્ય પદાર્થો ઉત્પન્ન થાય તેમાંથી અમુક ભાગ પોતાના ઉપલોગ માટે લેવો, તેમ જ તેણે પોતાના તાળાના ગામની આવકમાંથી દસ ગામના અધિપતિ પોતાના ઉપરી અમલદારનું પોષણ કરવું અને તે દસ ગામના અધિપતિએ પોતાના ઉપરી વીસ ગામના અધિકારીનું પોષણ કરવું.^૫ હે ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર ! જે અધિકારી સો ગામ ઉપર અધ્યક્ષપણું કરતો હોય, તેને ધનધાન્યાદિની સમૃદ્ધિવાળું અને મનુષ્યોની વસ્તીથી ભરપૂર એવું એક મોટું ગામ ઉપલોગ માટે માનપૂર્વક અર્પણ કરવું; પણ હે ભારત ! રાજના રાજમાં સો સો ગામનું રક્ષણ કરનારા અધિકારીઓને જે એક ગામ અર્પણ કરવામાં આવે તેના પર અનેક અધિકારીઓની દેખરેખ હોવી જોઈએ; કેમ કે જે તેમ કરવામાં ન આવે તો સો ગામનો ઉપરી અમલદાર પોતાને અર્પણ કરવામાં આવેલા તે એક ગામને ધનના લોભથી ઘણું જ દુઃખી કરે. રાષ્ટ્રીય પ્રજાઓની સાથે મળીને ચાલનારા એક હજાર ગામનો ઉપરી અમલદાર પોતાની લાયકાત પ્રમાણે એક શાખાનગરના ઉત્પન્નનો ઉપલોગ કરે અને તે શાખાનગરમાં જે કંઈ ધાન્ય અને સુવર્ણોદિની પેઢાશ થતી હોય, તે સંખંધી ધનને પોતાના પગાર બદલ લઈ શકે. જ્યારે કોઈ યુદ્ધપ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય, ત્યારે તે હજાર ગામોના ઉપરી અમલદારોએ યુદ્ધકાર્યોની તપાસ રાખવી ને તે સિવાયના પ્રસંગે પોતાના તાળાનાં ગામકૃત્યો કરવાં. આ સર્વ અધિકારીઓ પર દેખરેખ રાખવા માટે પ્રમાદરહિત એવો એક ધર્મજ્ઞ અમાત્ય નીમવો જોઈએ; તેમ જ પ્રત્યેક નગરમાં બીજા એક એવો અધિકારી રાખવો જોઈએ કે જે નક્ષત્રોમાં સર્વથી ઉચ્ચસ્થાને રહેલા ઘોરસ્વરૂપ ગ્રહની પેઠે સર્વ અધિકારીઓના કરતાં ઉચ્ચ દરજ્જા પર રહીને સર્વ કાર્યોની દેખરેખ રાખે. વળી તે સર્વોપરી પ્રધાન અધિકારીએ રાજ્યના તમામ અમલદારો પાસે પોતે જાતે જઈને તેઓની માંસોમાંહેની વૃત્તિ જાણવી અને રાષ્ટ્રની અંદર જે કોઈ પરકીય રાજ્યનો શુભ ફત્ત રૂરતો હોય તેની

તપાસ રાખવી. ઘણે ભાગે રાજ્યરક્ષા પર નિભાચેલા સર્વ અધિકારીઓ પ્રજાઓને સૂચી લેવાની ઈચ્છાવાળા, પાપકૃત્ય કરનારા, પરદ્રવ્યને છીનવી લેનારા અને શઠ હોય છે; માટે રાજ્યે તેવા અધિકારીઓથી પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવું, વેપારીઓ ઉપર કર નાખતા પહેલાં તેઓનો વેપાર કેવી રીતે ચાલે છે, તેઓને શી આવક થાય છે, તેઓ કયે માર્ગે વેપાર કરે છે, વેપારમાંથી તેઓનું પોતાના પરિવારની સાથે પોષણ થાય છે કે નહિ અને તેઓના યોગ-દેમનો નિર્વોહ યોગ્ય રીતે ચાલે છે કે નહિ, તે વિષેની બરાબર તપાસ કરીને તેઓના પર યથાયોગ્ય કર નાખવો; તેમ જ કારીગરો ઉપર પણ તેઓની આવક, જીવક, કારીગરી વગેરેની તપાસ કર્યા પછી જ ઘટતી રીતે કર નાખવો. હે યુધિષ્ઠિર ! રાજ્યે પ્રજાઓ પાસેથી નાનામોટા કર ન્યાયપૂર્વક જ લેવા. ૭-૧૫ સારાંશ કે જે પ્રકારના કર લેવાની યોજનાથી પ્રજાનો નાશ ન થઈ જાય તે પ્રકારના કર રાજ્યે લેવા. કોઈ પણ મનુષ્ય અસુક કાર્યનો આરંભ કરતી વેળા તેના ઉદ્દેશનો અથવા ફળનો વિચાર કરે છે જ; પણ અસુક ફળની અપેક્ષા રાખ્યા વિના કોઈ પ્રકારનો ઉદ્યમ કરતો નથી; માટે પુરુષના ઉદ્યમ તરફ અને તેના ફળ તરફ દષ્ટિ કરીને જ રાજ્યે તેના પર ઘટતો કર નાખવાની યોજના કરવી; જેથી રાજ્યને તથા જીલ્લા જીલ્લા ધંધા કરનારા પ્રત્યક્ષ મનુષ્યોને ધંધામાંથી યથાવિભાગ ધનપ્રાપ્તિ થયા કરે. ૧૬-૧૭

રાજ્યે કર નાખતી વેળા આસપાસનો બરાબર વિચાર કરવો; પણ તૃષ્ણાધીન થઈ જઈને પોતાના તથા પ્રજાના મૂળનો (દેશનો તથા દેશના રાજગારનો) ઉત્તેજ કરી નાખવો નહિ. ૧૮ પોતાની લોભવૃત્તિને વશમાં રાખીને રાજ્યે પ્રજાઓ પર અત્યંત પ્રીતિ દેખાડવી; કેમ કે સર્વલક્ષક તરીકે પ્રખ્યાત થયેલો લોભી રાજા પ્રજાઓના દ્રેષ્ટુ પાત્ર થઈ પડે છે. ૧૯ જે રાજા પ્રજાઓના દ્રેષ્ટુ અને અપ્રીતિનું પાત્ર બની રહે છે, તેનું શ્રેય તો કયાંથી થાય, પણ તેને કોઈ પ્રકારનું ફળ સુદ્ધાં મળતું નથી, માટે મહાજીવિસંપન્ન રાજ્યે પોતાના રાજ્યને ગાયના વાછરડા જેવું સમજીને પ્રજાઓ પાસેથી કરરૂપ દ્વંધ લેવું. ૨૦ હે યુધિષ્ઠિર ! વાછરડાને સારી

પેઠે પ્રથમ ધવરાવીને જો ગાયને દોહી હોય, તો વાછરડો પુષ્ટ અને બળવાન બને છે, તેમ દોહનારને દ્વંધ પણ મળે છે; પરંતુ વાછરડાને બરાબર ધવરાવ્યા વિના જો ગાયને દોહવામાં આવે તો વાછરડો નિર્બળ થઈ જઈને ધણીના ઉપયોગનો રહેતો નથી અને તેનું કંઈ કામ પણ કરી શકતો નથી. એ રીતે જ રાષ્ટ્રને જો અત્યંત દોહવામાં આવે, તેમાંથી સંપૂર્ણ રસકસ ખેંચી લેવામાં આવે, તો તે ઘણું વિશાળ હોય તોપણ નિર્બળ બની જઈને રાજનું કાર્ય કરી શકતું નથી અર્થાત્ કરના અતિશય ભારે જોખનથી પ્રજાઓ નિર્મોદ્ય અને નિરુદ્યમી બની જાય છે; માટે જે રાજા પોતાના રક્ષણની સાથે રાષ્ટ્રનું પણ સારી રીતે રક્ષણ કરે છે અને રાજ્યના ઉત્પન્ન ઉપર જ પોતાની આજીવિકા કરે છે, તે રાજ્યને સદાકાળ અતિ મહાન ફળ મળે છે.

સંકટપ્રસંગે પોતાને ઉપયોગમાં આવે એવા વિચારથી રાજ્યે વ્યાજ લઈને પણ રાષ્ટ્રને ધન આપવું ને તેની વૃદ્ધિ કરવી; કેમ કે રાષ્ટ્ર જે રાજાનો ઘરમાં રહેલો કૌશ (જંડાર-તિજોરી) છે, જે જે પોતાના નગરવાસીઓ, દેશવાસીઓ, આશ્રિતો અને ઉપાશ્રિતો અદ્ય ધનવાળા હોય તેઓ સર્વને રાજ્યે યથાશક્તિ ધન આપીને વેપારરાજગારમાં સહાય કરવી. ૨૧-૨૪ જે સમયે પોતાને ધનની જરૂર પડે, તે સમયે અરણ્યના લૂંટારુઓને ફેડીને મધ્યમવર્ગના મનુષ્યોની પાસેથી પણ, ચોર લોકોથી રક્ષણ કરવાને બહાને, જેટલું જોઈએ તેટલું ધન લેવું. એમ કરવાથી સુખી કે દુઃખી કોઈ પણ મનુષ્ય રાજા ઉપર કોપ કરતા નથી. ૨૫ ‘ચોર લોકોને શિક્ષા કરવા માટે લશ્કરની તૈયારી કરવી પડશે, તે માટે અસુક ધનની જરૂર છે’, આમ સર્વ પ્રજાઓમાં બહોર કરીને પોતે જાતે જ પોતાના દેશમાં ફરી વળીને રાષ્ટ્રમાં દેખાડી આપવું કે, આ સમયે દેશ ભયમાં આવી પડ્યો છે. ૨૬ વળી સર્વ લોકોને જણાવવું કે, ‘આપણા પર આ સમયે આપતિ આવી પડી છે, શત્રુઓનું મહાન સૈન્ય દેશ પર ચડી આવશે, એવો ભય રહે છે, વાંસને આવેલાં ફળો વાંસનો જ નાશકર્તા થઈ પડે છે, તેમ આપણી સંપત્તિ આપણા જ નાશકર્તા થઈ

પડશે. મારા કેટલાએક શત્રુઓ ચોર લોકોની સાથે મળી જઈને આપણા પર ચડી આવવા તૈયાર થયા છે અને આપણા દેશને દુઃખ દેવા ઇચ્છે છે, પણ તેથી આપણે ડરવાનું નથી. તેઓને એ પ્રયાસ કેવળ પોતાના વિનાશને જ હેતુ છે; તોપણ આ ચોર આપણના સમયે આપણે મહાદારણુ ભયમાં આવી પડ્યા છીએ, જેથી આ વેળા તમારું રક્ષણ કરવા માટે હું તમારી પાસે ધનની સહાય માગું છું. તમે મને આ વખતે એ ધન આપશો તો આવી પડેલા ભય દૂર થવા જ હું તમને તે ધન પાછું આપી દઈશ; પણ શત્રુઓ જંગ્ગાદારે ચડી આવીને તમને જો લૂટી જશે તો તંઓ તમારું ધન કદી પાછું આપશે નહિ તમે કદાચ કહેશો કે, 'અમે કરેલા ધનમંચય તમને આપી દેવા માટે નથી, પણ અમારા શ્રીપુત્રાદિનું પોષણ કરવા માટે છે.' એ તમારું કહેવું ખરું છે, પણ મને સહાય નહિ કરવાથી શત્રુઓ અહીં ચડી આવશે અને તમારાં શ્રીપુત્રાદિ સર્વનો એ નાશ કરી નાખશે, તો પછી એ ધનસંચયનો શો ઉપયોગ ? પુત્રોના ઉદય સમયે જેમ પિતા પ્રસન્ન થાય છે, તેમ તમારા આ (મને સહાય આપી શકવાના) યમાવ-ને શીધે હું પ્રમત્ત થાઉં છું અને આખા દેશને તથા તમને જે રીતે પીડા ન થાય તે રીતે મારી શક્તિ અનુસાર ઉપાય કરીને તમારા પર હું અનુબંધ કરવા ઇચ્છું છું. આવી આપણના સમયે તમારે બળવાન બળદોની જેડે સર્વ પ્રકારનો ભાર ઉઠાવી લેવો જોઈએ અને આવી કોઈ પ્રકારની આપણિ આવી પડે, ત્યારે તમારે ધનને વહાણમાં વહાણું ન ગણવું જોઈએ. ૧૭-૨૩ આવી મધુર, કોમળ અને ઉપકારક વચનવાળી વાણી કહીને સમય જોગબનાર રાજાએ પ્રજાઓ પાસેથી ધન કદાવવાનો ઉપાય ચોટીને, પોતાના અંગત પાપદળ અધિકારીઓને તેઓ પાસેથી ધન લેવા માટે મોકલવા. ૨૪

વળી રાજાએ દિલ્લાનું બાંધકામ દેખાડીને, પોષ્યવર્ગનું પોષણ બતાવીને, રાજ્યનો અર્થ દેખાડીને તથા સંભાવ થવાનો ભય દર્શાવીને વેપારીઓ પાસેથી કર લેવો; પણ તેઓના નિર્બોધમાનને મરજી વિચાર કરવો. ૨૫ જે વેપારીઓ અરુણમાં

વસતા હોય, તેઓના તરફ એ ઉપેક્ષા રાખવામાં આવે છે તો તેઓનો નાશ થઈ જાય છે; માટે રાજાએ તેઓના તરફ ઘણી જ કોમળતાથી વર્તવું. હે કુંતાપુત્ર ! રાજાએ વેપારીઓને વારંવાર ધીરજ આપ્યા કરવી, તેઓનું રક્ષણ કરવું, દાન આપવું, રાજ્યમાં રહેવા માટે તેઓને વ્યવસ્થા કરી આપવી અને પોતાની સંપત્તિના ભાગીદાર ગણીને તેઓનું પ્રિય કરવું. હે ભારત ! વેપારીઓને યથાસમયે (ઉપયુક્ત સહાય) આપીને તેના કુળનો રાજાએ નિરંતર ઉપયોગ કરવો; કેમ કે વેપારીઓ ખેતી-વાડી, ધંધોદાયકગાર અને વ્યવહારની વૃદ્ધિ કરીને દેશને આબાદ કરે છે. માટે યુદ્ધિકુશળ રાજાએ વેપારીઓની ખાસ કરીને પ્રીતિ મેળવવી, તેઓના તરફ દયા રાખવી અને તેઓનાથી જીપડી શકે તેવા કોમળ કરો. લેવા માટે સાવધાન રહેવું. ૨૬-૩૯ હે યુધિષ્ઠિર ! સર્વ કોઈનું ક્ષેમ કરવાનો એક સ્વાભાવિક ગુણ વેપારીઓ વિષે જ સુલભ છે; માટે તેઓના રક્ષણથી બીજું ઉત્તમ કાર્ય રાજાને એક પણ નથી. ૪૦

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વત્તમે રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'રાષ્ટ્રરક્ષણના પ્રકાર' નામનો અધ્યાય ૮૭ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૮૮ મો

કોશમંચય કેવી રીતે કરવો ?

॥ યુધિષ્ઠિર જ્વાલ ॥

યદા રાજા સમયોપિ કોશાર્થો સ્પાન્મહામતે ।

કયં પ્રવર્તેત તદા તન્મે શ્રુતિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે મહાયુદ્ધિમાન પિતા-મહ ! ન્યારે સમયે રાજાને પણ દ્રવ્યસંચય કરવાની જરૂર હોય, ત્યારે તેણે કેવા પ્રકારે વર્તવું, તે મને કહો. ૧

બીજો કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! ધર્મથી રાજાએ પ્રજાઓનું હિત કરવામાં આસક્ત રહીને દેશ, કાળ, યુદ્ધ અને બળને અનુસરીને પ્રતપાત્રન કરવું. ૨ રાજાએ પોતાના રાષ્ટ્રમાં જેવા પ્રકારનાં સર્વ કાર્યો આરંભ્યાં જોઈએ કે જેથી પ્રજાઓનું અને પોતાનું બળનું દંભાન થાય. ૩ ભ્રમરાઓ વૃક્ષમાંથી જેમ મધને ચૂમી લે છે, તેમ રાજાએ રાષ્ટ્રને દુઃખ દીધા

વિના દ્રવ્ય ગ્રહણ કરવું; તેમજ વાછરડાના પોષણની અપેક્ષાવાળો પુરુષ ગાયતું દૂધ દોહી લે છે ખરે, પણ તેના આંચળોને કચરીને જેમ નીચેવી લેતો નથી તેમ રાજાએ પણ પ્રજાઓના પોષણની અપેક્ષા રાખીને રાષ્ટ્રમાંથી ધન ગ્રહણ કરવું અથવા રાજાએ જળોના જેવું થવું; એટલે જળો જેમ કોમળ દંશ કરીને રુધિરને ચૂસી લે છે, તેમ રાજાએ કોમળ ઉપાયોની યોજના કરીને જ દેશમાંથી દ્રવ્ય હરણ કરવું. જેમ વાઘણ પોતાનાં ખચ્યાને હાંત વતી પકડીને લઈ જાય છે, પણ તેના શરીરમાં હાંત ઘોચી હઈને પીડા ઉપજાવતી નથી, તેમ રાજાએ પ્રજાઓને પીડા આપ્યા વિના રાષ્ટ્રમાંથી દ્રવ્યહરણ કરવું; અથવા જેમ તીણા હાંતવાળો ઉંદર નિદ્રાવશ થયેલા મનુષ્યના પગને કૂંકીકૂંકીને કોચી ખાય છે કે જેથી નિદ્રાધીન થયેલો મનુષ્ય સાધારણ વેદનાથી માત્ર પગને સહેજ હલાવે છે, પણ તીવ્ર વેદનાથી એકદમ જાગી ઊઠીને ઉંદરને નસાડી મૂકતો નથી, તેમ રાજાએ કોમળ ઉપાયોની યોજના કરીને જ રાષ્ટ્રમાંથી દ્રવ્ય સંપાદન કરવું. ૪-૧ પ્રથમ થોડો થોડો કર નાખીને પ્રજાઓ પાસેથી ધન લેવું ને પછી તેઓને જેમ ભારે ન પડે તેમ, કરમાં અનુક્રમે વૃદ્ધિ કરી હઈને રાજ્યના ઉત્પન્નમાં યથાચોગ્ય વધારો કરી દેવો. ૭ જેમ કોઈ પુરુષ નાના નાના વાછરડાઓને પ્રથમ ધીમે રહીને નાથી દે છે ને પછી નિરંતર થોડો થોડો ભાર ઉપડાવીને તેઓને પુષ્કળ ભાર ઉપાડી શકે તેવી ચોગ્યતાવાળા કરી મૂકે છે, તેમ રાજાએ પણ ચતનપૂર્વક કોમળ કરો લેવાની યોજના પ્રથમ આણુ કરીને પ્રજાઓને વશ કરવી ને પછી ધીમે ધીમે મોટા ભારે કર આપતી કરી દેવી. ૮ જેઓએ કદી ભાર ઉપાડ્યો નથી, તેવા નાના વાછરડાઓને નાથ ઘાલ્યા પછી તુરત જ મોટા એક ગાડાને ખેંચવા માટે બેડી દેવામાં આવે તો તેઓ હાંકનારાના વશમાં નહિ રહીને એકદમ મરણ પામે છે; એ પ્રમાણે જ પ્રજાઓને ધીમે ધીમે પ્રથમ યથાચિત્ત કર આપતી કરી દેવી, જેથી તેઓની પાસેથી ભેઈંટું દ્રવ્ય કઢાવી શકાશે અને તેઓને તે ભારરૂપ પણ થશે નહિ. ૯ પ્રત્યેક મનુષ્યની પાસે પ્રથમ સર્વ પ્રકારના સમારંભો કરાવવા, તે મહા-કિલ્લે ઘઈ પડે છે, માટે રાજાએ પ્રથમ આજેવાન

માણસોને સમજાવી-પટાવીને બીજા સામાન્ય માણસોને કર આપતા કરી દેવા. પ્રજાઓમાં મુખ્ય ગણતાઓમાં અંદરમાં અંદર ફાટફૂટ કરાવીને રાજાએ પોતાને વશ કરવા ધારેલા અને કારભારને ઉઠાવી શકે તેવા બીજા મનુષ્યોને પ્રથમ તાણે કરવા ને પછી તે સર્વને શાંત પાડીને વિનાપ્રયાસે અને સુખ-પૂર્વક તેઓ પાસેથી ભેઈંટું ધન કઢાવી લેવું. ૧૦-૧૧ રાજાએ પ્રજાઓ પાસેથી અચોગ્ય રીતે અને અચોગ્ય સમયે કર લેવો નહિ, પણ ધીમે ધીમે સમજૂતી આપીને સમયાનુસાર અને રીતસર કર લેવો. ૧૨ હુ તમને આ પ્રમાણે જે કહું છું તે કર લેવાના ઉપાયો છે, પણ કોઈ એક જાતનું કપટ નથી; અર્થાત્ કપટ કરવા માટે હું તમને કહેતો નથી; કેમ કે એ તો સ્વાભાવિક જ છે કે, યથાચોગ્ય ઉપાયોની યોજના કર્યા વિના ઘોડાઓને વશ કરવા જનારો પુરુષ ઊલટા તેઓને ડોપાયમાન કરે છે. ૧૩ રાજાને ધર્મ છે કે, તેણે મદ્યશાળાઓ (દારૂનાં પીકાં), વેશ્યાઓ, બલિયાર માટે સ્ત્રીપુરુષોને મેળાપ કરાવી દેનારી ફૂટણીઓ, ધર્મહિંસક દુરાચારીઓ, જુગારીઓ અને તેવા બીજા જે કોઈ દેશહત્યારા પુરુષો હોય તે સર્વને નિયમમાં રાખવા; કેમ કે તેઓ રાષ્ટ્રમાં રહીને ભદ્રિક રાજાઓને પણ નીતિભ્રષ્ટ કરે છે. ભગવાન મનુએ સર્વ મનુષ્યોના સંખંધમાં પ્રથમથી જ એવી વ્યવસ્થા કરી છે કે, કોઈ પણ મનુષ્યે પોતાના પર આપત્તિ ન આવી હોય તેવા સમયમાં અન્ય કોઈની પાસે લેશમાત્ર ચાચના કરવી નહિ; કેમ કે સર્વ મનુષ્યો તે પ્રમાણે ચાચના કરીને જ બે આણવિકા ચલાવે અને કોઈ પ્રકારનું કર્મ બે ન કરે તો અવશ્ય જગત માંહેના સર્વ લોકો નાશ પામે. ૧૪-૧૭ વેદમાં પણ કહ્યું છે કે, પાપીઓનું નિયમન કરવામાં સમર્થ હોવા છતાં જે રાજા તેઓનું નિયમન કરતો નથી, તેને એકત્ર થયેલા પાપનો એક ચતુર્થાંશ મળે જ છે. ૧૮ રાજા જેમ પાપના ચતુર્થાંશનો ભોક્તા બને છે, તેમ પુરુષના ચતુર્થાંશનો પણ ભોક્તા બને છે; માટે હે રાજા ! રાષ્ટ્રની અંદર જે લોકો પાપકૃત્ય કરનારા હોય, તેઓને શિક્ષા કરીને રાજાએ વશ રાખવા; ૧૯ છતાં જે રાજા પાપકૃત્ય કરનારા દુષ્ટ લોકોને વશમાં રાખતો નથી, તો તે પણ પાપકર્મ કરનાર જ

ગણાય છે, માટે જ પાપીઓને વશ રાખનારો રાજા પ્રજાઓના પુણ્યમાથી ચતુર્થાંશ પુણ્યને ભોગવે છે.^{૨૦} સારાંશ એ જ કે, રાજાએ પોતાના રાજ્યમા મદ્યશાળા આદિ પૂરોક્ત પાપરથાનકોને થવા જ દેવા નહિ, કેમ કે તેવા પાપરથાનકોમા આસક્ત થયેલા પુરુષ પોતાના સર્વ ઐશ્વર્યનો વિનાશ કરી દે છે, એટલું જ નહિ પણ તેવા કામોત્તેજ વિષયો મા લપટ બનેલા પુરુષ કયા અકાર્યનો ત્યાગ કરે છે? અર્થાત્ તે પુરુષ સર્વ અકાર્યને કરે જ છે.^{૨૧} સર્વ પ્રકારના કામ્ય વિષયોમા રાગાધીન થયેલા પુરુષ મદ્ય, મામ, પરદ્રવ્ય અને પરસ્ત્રી વગેરે સર્વનું સેવન કરે છે અને તેમ કરવા માટે બીજાઓને પણ કટિપત શાસ્ત્રાસા પ્રદર્શિત કરે છે.^{૨૨} ધનાદિક પરિચ્છેદના અભાવને લીધે પોતાના પરજ્યારે આપત્તિ આવી પડી હોય, ત્યારે જેઓ યાચનાવૃત્તિને સ્વીકારે છે, તેઓને રાજાએ કયા અથવા ભયની લાગણીથી નહિ, પણ ધર્મની લાગણીથી યથાશક્તિ ધનાદિક આપવું.^{૨૩} હે રાજા! હું ઈચ્છું છું કે, તમારા રાજ્યમા યાચકો અને લૂંટારુઓ સર્વથાન ધાઓ! કેમ કે તેઓ પ્રજાઓ પાસેથી દ્રવ્યનું હરણ કરનારા જ છે, પણ પ્રજાઓનું કંટાણુ કરનારા નથી,^{૨૪} માટે જેઓ સર્વ પ્રાણીઓના અનુચ્છેદ કરનારા છે અને પ્રજાઓની વૃદ્ધિ કરનારા છે તેઓ જ તમારા રાજ્યમા સર્વથા રહો, પણ પ્રાણીઓનું અશુભ કરનારા લોકો તમારા રાજ્યમા ન રહો.^{૨૫} રાજાએ ધ્યાનપાન, વજ્ર વગેરે આપીને ધનવાન પુરુષોનું નિત્ય સન્માન કરવું અને તેઓને કહેવું કે, તમે મારી સાથે રહીને પ્રજાઓ પર કૃપા કરો.^{૨૬} હે મહારાજા! તમારા રાજ્યમા જે અધિકારીઓ પ્રજાઓ પાસેથી ધન કઠાવવાને જ ઈરાદો રાખનારા હોય, તેઓને તમારે અવશ્ય શિક્ષા કરવી અને તેવા અધિકારીઓ પ્રજાઓ પાસેથી યથાયોગ્ય રાજ્યકર ચૂકવું કરે, તે માટે બીજા અધિકારીઓની તેઓના પર દેખરેખ રખાવવી.^{૨૭} ખેતીવાડી, ગોરક્ષા, વેપાર વગેરે સર્વ પ્રકારના કર્મો લુદ્ધ સુદ્ધ અનેક પુરુષો પાસે રાજાએ કરાવવા, નહિ તો તે કર્મોના કાલાતરે વિનાશ થવાનો મંબવ રહે છે.^{૨૮} તેમ જ ખેતીવાડી, ગોરક્ષા, વેપાર વગેરે દરેકાઈ ધર્મ કરવામા તત્પર થયેલા મનુષ્યને ચોર

લોકોનો કે રાજ્યાધિકારીઓનો જો ભય હોય છે અને તેને લીધે પોતાના ધધામા તેને જો સંશય પ્રાપ્ત થાય છે, તો રાજાની જ લોકો નિદા કરે છે, માટે રાજાએ ચોરાને તથા હુદ્દા અધિકારીઓને બરાબર નિયમમા રાખવા.^{૨૯} હે ભારત! રાજ્યમા વસી રહેલા ધનવાન પુરુષો રાજ્યનું એક મોટું અંગ ગણાય છે અને તેઓ સર્વ પ્રાણીઓમાં ઉત્તમ છે, એમા સંશય નથી, માટે ધનવાનોને નિરંતર માન આપવું.^{૩૦} જે રાજા જ્ઞાનસંપન્ન, શૂરવીર, ધનવાન, ધાર્મિક, તપસ્વી, સત્યવાદી અને બુદ્ધિમાન છે, તે જ પ્રજાઓનું રક્ષણ કરી શકે છે,^{૩૧} માટે હે રાજા! તમે સર્વ પ્રાણીઓ પર પ્રીતિ રાખનારા થાઓ અને સત્યનું, સરળતાનું, અક્રોધ(ક્ષમા)નું અને કયાનું પાલન કરો.^{૩૨} જેથી હે રાજા! તમને સૈન્યબળનો, કૌશલનો (બંદારનો), મિત્રનો તથા પૃથ્વીનો લાભ થશે; માટે હું તમને દ્વરીથી કહું છું કે, મિત્રબળ અને કૌશલબળથી યુક્ત થઈને તમે સત્ય અને સરળતાપરાયણ થાઓ.^{૩૩}

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વા તર્જત રાજધર્માનુશાસન પર્વમા 'કૌશલસ્યય કેવી રીતે કરવો?' નામનો

અધ્યાય ૮૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૮૯ મો

રાજનીતિવર્ણન

॥ સીઘ્ર ઉવાચ ॥

વનસ્પતીન્ મહ્યપલાન્ન લિધુર્વિપચે તત્ત્વ.

બ્રાહ્મણાનાં મૂલફલં ધર્મમાહુર્મનીપિણઃ ॥ ૧ ॥

લીએ કહ્યું : હે સુધિધિર! તમારા રાજ્યમા જેઓના ફળ બહુલુ કરવા યોગ્ય હોય તેવી વનસ્પતિઓને કોઈ કાપે નહિ, તેની તમારે અભાગ રાખવી, કેમ કે વિદ્વાનો કહે છે કે, ફળમૂળ એ બ્રાહ્મણોનું ધર્મસાધન દ્રવ્ય છે.^૧ બ્રાહ્મણોના ઉપભોગ કરતા જે ફળમૂળ અવશેષ રહે, તેમાથી બીજા સર્વ મનુષ્યોએ સમાન હિરસે ઉપભોગ કરવો; પણ બ્રાહ્મણોનો અપરાધ કરીને બીજો કોઈ મનુષ્ય તેની વૃત્તિનું હરણ કરે, તેમ કોઈ પ્રકારે યવન જોઈએ હે રાજા! પોતાની આજીવિકા નહિ ચાલવાથી જો બ્રાહ્મણ દેશનો ત્યાગ કરી જતો હોય તો રાજાએ તેના કુટુંબની અને તેની પોતાની આજીવિકા કરી

આપવી;^{૧૧૩} છતાં પણ તે બ્રાહ્મણ પોતાના દેશમાં રહેવા માટે જો ન ઈચ્છે તો બ્રાહ્મણોની સલાહ બોલાવીને તેની વચ્ચે તે બ્રાહ્મણને કહેવું કે, 'આપ જેવા પણ આમ જો આહ્યા જશે તો હવે આ લોક શું મર્યોદામાં રહેશે કે ?' ^{૧૧૪} હે કુંતાપુત્ર ! એમ કહેવાથી અવશ્ય તે દેશનો ત્યાગ કરી જતાં અટકશે; તો પણ તે બ્રાહ્મણ કદાચ આવે. ઉપાલંબ આવે કે, 'જ્યારે હું વિદેશ જવા તૈયાર થયો ત્યારે જ તે મારી આજીવિકા બાંધી આપી.' આના ઉત્તરમાં તેને કહેવું કે, 'હે બ્રહ્મન ! આપની આજીવિકા કુશ થઈ હતી, એ વાતને હું જાણતો ન હતો, તે માટે મને ક્ષમા આપો.' આમ કહીને પણ બ્રાહ્મણની ક્ષમા માગવી, એ સનાતન ધર્મ છે. વળી તે ઉપરાંત રાજાએ તે બ્રાહ્મણને કહેવું જોઈએ કે, 'લોકોના કહેવા પ્રમાણે, બ્રાહ્મણને આજીવિકાથી વધારે કંઈ આપવું ન જોઈએ; તો પણ મને એ વાત ઉપર શ્રદ્ધા નથી. મારું માનવું તો ત્યાં સુધીનું છે કે, બ્રાહ્મણને આજીવિકા બાંધી આપવી અને તેટલાથી પણ જો ન માને તો તેને બોલાવીને રાજ્ય-વેલવે ભોગવવાની પણ છૂટ આપવી, જેથી તેને સ્વદેશત્યાગ ન કરવો પડે.'^{૧૧૫}

હે યુધિષ્ઠિર ! ખેતી, ગોરક્ષા અને વેપાર એ આ લોકમાં મનુષ્યોનાં ઉપજીવિકા ચલાવવાનાં સાધનો છે અને વેદોક્ત યજ્ઞયાગાદિ કર્મો મનુષ્યોનાં પારલૌકિક આજીવિકાનાં સાધનો છે તથા ખરી રીતે તો વેદવિદ્યા જ સર્વ પ્રાણીઓનું રક્ષણ કરે છે;^{૧૧૬} પણ જ્યારે એ વેદવિદ્યાની પડતી દશા આવે છે, ત્યારે તેનાથી વિરુદ્ધ વર્તનારા જે હુદ્દ લોકો જગતમાં ઉત્પન્ન થાય છે તેઓનો વિનાશ કરવા માટે બ્રહ્માએ ક્ષત્રિયોને ઉત્પન્ન કર્યા છે;^{૧૧૭} માટે હે કૌરવનંદન રાજા ! તમે શત્રુઓનો પરાજય કરો, પ્રજાઓનું રક્ષણ કરો, યજ્ઞ કરીને પરમાત્માનું પૂજન કરો અને સંઘામમાં લીર થઈને યુદ્ધ કરો.^{૧૧૮} જે રાજા રક્ષણ કરવા યોગ્ય પ્રજાનું રક્ષણ કરે છે, તે ઉત્તમ ગણાય છે, પણ જેઓ તેનું રક્ષણ કરતા નથી (પણ જીલ્લું ભક્ષણ કરે છે), તેઓની આ જગતમાં લેશમાત્ર જરૂર નથી.^{૧૧૯}

હે યુધિષ્ઠિર ! લોકનું હિત કરવા માટે રાજાએ સદાકાળ યુદ્ધ કર્યો કરવું ને પોતાનું તથા શત્રુનું

અસ્તિ જાણવા માટે કેટલાએક શુભ દૂતોની સર્વ સ્થળે યોજના કરવી.^{૧૨૦} ઉપરાંત પોતાના અંતરંગ મનુષ્યોથી બહારના સામાન્ય મનુષ્યોનું, બહારના સામાન્ય મનુષ્યોથી પોતાના અંતરંગ મનુષ્યોનું, બહારના માણસોથી બહારના માણસોનું અને પોતાના માણસોથી પોતાના માણસોનું રાજાએ રક્ષણ કરવું. આમ વર્તીને હે રાજા ! તમારે પ્રજાઓનું નિત્ય રક્ષણ કરવું. હે રાજા ! પોતાના આત્માનું સર્વ તરફથી રક્ષણ કર્યા પછી તમારે પૃથ્વીનું રક્ષણ કરવું; કેમ કે વિદ્વાનો કહે છે કે, આ સર્વ જગત પોતાના હોવાને લીધે જ છે. રાજાએ નિત્ય વિચાર કરવો જોઈએ કે, મારાં છિદ્રો શાં છે ? અને કયા વ્યસનનો સંગ છે ? મેં કયા શત્રુરાજ્યને જમીનદોસ્ત કયું નથી ? અને કયા કારણથી હોયે મારો આશ્રય કયો ?^{૧૨૧-૧૨૨} વળી મેં ગઈ કાલે કરેલા કાર્યની આજે લોકો પ્રશંસા કરે છે કે નહિ ? પ્રજાઓ મારા આચરણને જો જાણે છે તો તેને વખાણે છે કે નહિ ? અથવા દેશમાં અને સર્વ રાજ્યમાં મારા યથાને લોકો પસંદ કરે છે કે નહિ, ઇત્યાદિ સર્વ વૃત્તાંત જાણવા માટે રાજાએ પોતાના પ્રિય અને શુભ દૂતોને પૃથ્વી પર ફરતા રાખવા. હે યુધિષ્ઠિર ! ધર્મને જાણનારા, ધૃતિસંપન્ન અને યુદ્ધમાંથી કદી પાછા નહિ હઠનારા અમાત્યોમાં સર્વ મધ્યસ્થ પુરોષોમાં, જેઓ રાષ્ટ્ર ઉપર જીવી રહ્યા હોય તેઓમાં અને જેઓ પોતાને આધારે જીવી રહ્યા હોય તેઓ સર્વમાં જે કોઈ પોતાની પ્રશંસા કરતા હોય અથવા નિંદા કરતા હોય તે બધાનો તમારે સત્કાર કરવો; કેમ કે હે તાત ! અસુક એક જ પ્રકારનું વર્તન જગતના સર્વ મનુષ્યોને રુચતું આવે એમ કદી પણ બની શકતું નથી, જેથી હે ભારત ! સર્વ પ્રાણીઓને મિત્ર, શત્રુ અને મધ્યસ્થ હોય જ છે.^{૧૨૩-૧૨૪}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : સર્વ મનુષ્યોને હાથ, પગ, બળ વગેરે સમાન છે અને સર્વ મનુષ્યો શુભદૃષ્ટિએ પણ સરખા જ છે, છતાં તે માંહેનો કોઈ એક જ પુરુષ સર્વના કરતાં અધિક થઈને સર્વના ઉપર આધિપત્ય કેમ ભોગવે ?^{૨૦}

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! જે પ્રમાણે જંગમ પ્રાણી સ્થાવર પ્રાણીનું ભક્ષણ કરી જાય છે, દાદવાળાં

પ્રાણીઓ પોતાના કરતાં દુર્બળ એવાં દાઢવાળાં પ્રાણીઓને આઈ જાય છે અને કેધાધમાન થયેલા ઝેરી દાઢવાળા સર્પો બીજા સામાન્ય સર્પોને ઝાસ કરી જાય છે, તેમ મનુષ્યોમાં પણ દુર્બળ મનુષ્યો પર બળવાન મનુષ્યો સત્તા ચલાવે છે; માટે તમારે પણ તેવા બળવાન પુરુષોથી અથવા શત્રુથી સદા સાવધ રહેવું; કેમ કે જે પુરુષ પ્રમાદમાં રહે છે તેના પર તેઓ ગીધપક્ષીની પેઠે એકદમ તૂટી પડે છે-તેઓને પોતાની ઝડપમાં લઈ લે છે. ૨૧-૨૨ હે રાજા ! તમારા રાજ્યમાં કરના ત્રાસને લીધે વેપારીઓ, દુઃખી થતા નથી ને ? તેઓને ઘણું આપીને થોડું તો લેવું પડતું નથી ને ? અથવા તેઓને વનવગડામાં જ વિશ્રામ કરવો પડતો નથી ને ? અને ખેડૂતો અત્યંત પીડાઈને તમારા રાજ્યને છોડી જતા નથી ને ? કેમ કે તે ખેડૂતો જ રાજાઓની ભારે પુસરીને ઉઠાવનારા છે અને બીજા સર્વ મનુષ્યોનું પણ પોષણ કરનારા છે. ખેડૂતો જ્યારે તૈયાર કરીને આપે છે, ત્યારે દેવો, પિતૃઓ, મનુષ્યો, સર્પો, રાક્ષસો, પક્ષીઓ અને પશુઓ છવી રહે છે. ૨૩-૨૫ હે ભારત ! એ પ્રમાણે મેં તમને રાષ્ટ્રની વૃત્તિ અને રાજાના રક્ષણના સંબંધમાં કહી સંભળાવ્યું; તો પણ હે યાંડવ ! હજી એ વિષયને હું પુનઃ ચર્ચવા ઇચ્છું છું. ૨૬

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-તર્જત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'રાજનીતિવર્ણન' નામનો અધ્યાય ૮૯ એ સમાય

અધ્યાય ૯૦મો

ઉત્તથ્યગીતા-ધર્મનું મહત્ત્વ

॥ મીમ ઉવાચ ॥

પાનંગિરાઃ ક્ષાત્રધર્માનુતથ્યો વ્રજવિત્તમઃ ।

માંધાત્રે યૌનાશ્વાય પ્રીતિમાનમ્પ્રમાપત ॥ ૧ ॥

ભીષ્મ બોલ્યા : હે યુધિષ્ઠિર ! અંગિરસ ગોત્રમાં ઉત્પન્ન થયેલા મહાપ્રભવેતા ઉત્તથ્યુનિએ યુવનાશ્વના પુત્ર માંધાતા રાજા ઉપર પ્રસન્ન થઈને તેને જે ક્ષાત્રધર્મો કહ્યા હતા અને જે ધર્મશિક્ષણ આપ્યું હતું, તે સર્વ હું તમને સંપૂર્ણ રીતે કહું છું. ૧

ઉત્તથ્ય બોલ્યા : હે માંધાતા ! તારે જાણવું કે, દોઢનું રક્ષણ કરનારો રાજા ધર્મનું રક્ષણ કરવા

માટે જ જન્મે છે, પણ વિપર્યોપલોગ કરવા માટે (મોજશોભ કરવા માટે) જન્મતો નથી. ૨ રાજા જે ધર્મોચ્ચરણ કરે છે તો દેવ સમાન ગણાય છે, પણ જે અધર્મોચ્ચરણ કરે છે તો નરકમાં જ જાય છે. ૩ ધર્મ એ સર્વ પ્રાણીઓનો આધાર છે અને રાજા ધર્મનો આધારભૂત છે; માટે જે રાજા ધર્મનું રક્ષણ કરે છે, તે જ ખરો રાજા છે. ૪ પરમ ધર્મોત્તમા અને લક્ષ્મીવાન એવો રાજા ધર્મસ્વરૂપ જ કહેવાય છે; પણ જ્યારે 'ધર્મ નથી જ' એવો નાસ્તિકવાદ જગતમાં ઘોઘાય છે, ત્યારે દેવતાઓ નિંદાપાત્ર બને છે. ૫ સ્વધર્મમાં વર્તનારા રાજાઓનાં સર્વ કાર્યો સિદ્ધ થયેલાં બેવામાં આવે છે અને તેથી સર્વ લોકો પણ તે જ પરમ મંગલ રાજવર્તનને અનુસરે છે. ૬ ડિંડો કહે છે કે, જ્યારે મહાપાપસ્વરૂપ અધર્મને અટકાવવામાં આવે નહિ અને તેને લીધે તે અધર્મ સર્વ સ્થળે પ્રવૃત્ત થઈ જાય, ત્યારે ધર્મોચ્ચરણનો ઉચ્છેદ થઈ જાય છે ને પ્રજાઓ પર રાત્રિદિવસ ભય રહ્યા કરે છે; ૭ એટલું જ નહિ પણ હે તાત ! જે સમયે અધર્મની પાપી પ્રવૃત્તિને અટકાવવામાં આવે નહિ, તે સમયે સત્પુરુષો 'અમુક વસ્તુ મારી છે' એમ ધર્મદંષ્ટિએ કહી શકતા નથી અને લોકોમાં દોષ પ્રકાશની વ્યવસ્થા રહેતી નથી. ૮ આમ જ્યારે મનુષ્યોમાં પાપનું બળ સર્વત્ર વ્યાપી જાય છે, ત્યારે સ્ત્રીઓ, પશુઓ, ક્ષેત્રો કે ગૃહો વગેરે કંઈ પણ બેવામાં આવતાં નથી; અર્થાત્ તે સર્વનો નાશ થઈ જાય છે; તેમ જ હે મહારાજા ! જે વેળા અધર્મની પાપી પ્રવૃત્તિનું વારણ કરવામાં આવતું નથી, તે વેળા દેવોની પૂજા થતી નથી, પિતૃઓનાં શ્રાદ્ધ થતાં નથી, અતિથિઓ પૂજાતા નથી, બ્રાહ્મણો બ્રહ્મચર્ય પાળીને વેદાધ્યયન કરતા નથી, યજ્ઞો કરતા નથી અને શરીરો જાણે કપાઈ ગયાં હોય તેમ, સર્વ પ્રાણીઓનાં મન વિહ્વળ રહે છે. ૯ ઋષિઓએ પોતે આ લોકોનો તથા પરલોકનો વિચાર કરીને 'આ એક સાક્ષાત્ ધર્મનું જ સ્વરૂપ થયે, આવી ઇચ્છાથી રાજગૃહી એક મહાન પ્રાણીને ઉત્પન્ન કરેલ છે, માટે જેની અંદર ધર્મ વિરાજી રહે છે તેને મહર્ષિઓ રાજા કહે છે; ૧૦-૧૧ પરંતુ જેના રાજ્યકાળમાં ધર્મનો લય થાય છે, તે રાજાને દેવો 'વૃષલ' કહે છે; કેમ કે 'વૃષ' એટલે ભગવાન ધર્મ અને તેનો જે 'અલ' એટલે નાશ કરે

છે તે હેતુથી દેવો અધર્મી રાજને 'વૃષભ' કહે છે; માટે જેમ યને તેમ ધર્મની તો વૃદ્ધિ જ કરવી.^{૧૫} ધર્મની વૃદ્ધિ થતાં સર્વ પ્રાણીઓની સર્વદા વૃદ્ધિ થાય છે અને તેનો હાસ થતાં સર્વ પ્રાણીઓનો પણ હાસ થાય છે, માટે ધર્મનો કદી હોપ કરવો નહિ.^{૧૬} હે મનુષ્યેન્દ્ર! ધનાદિ આપીને મનુષ્યોના પર જે કૃપા કરે છે, તેનું નામ ધર્મ કહેવાય છે અથવા સર્વ કોઈનું જે ધારણ કરી રાખે તેનું નામ ધર્મ કહેવાય છે. આમ 'ધર્મ' શબ્દની બે પ્રકારે વ્યાખ્યા થતી હોવાથી ધર્મ મનુષ્યોનાં દુષ્કર્મોની મર્યાદા બાંધનારો છે-જેઓનું જેટલું પાપ હોય તેઓને તેટલી નરકથાતના આપનારો છે.^{૧૭} સર્વ પ્રાણીઓના અવશ્યદયને માટે જ પ્રદાદેવે ધર્મમર્યાદા બાંધી છે; માટે રાજાએ પ્રજાઓનું શ્રેય કરવાની ઇચ્છાથી ધર્મ પ્રવૃત્તિ કરવી.^{૧૮} હે રાજસિંહ માંધાતા! શાસ્ત્રકારોએ કહ્યું છે કે, ધર્મ સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે અને હે મહાપુરુષ! ઉત્કૃષ્ટ પ્રકારનાં ધર્મ કૃત્યો કરીને પ્રજાઓનું જે પાલન કરે છે તે જ ખરો રાજા છે.^{૧૯} હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા! કામકોંધને દૂર કરીને તું સર્વથા ધર્મનું જ પાલન કર; કેમકે ધમ રાજાઓનું અત્યંત શ્રેય કરનાર છે.^{૨૦} હે માંધાતા! ધર્મનું મૂળ પ્રાદ્યૈ છે, માટે તેઓની સદા પૂજા કરવી; એટલું જ નહિ પણ મત્સરનો ત્યાગ કરીને તેઓના સર્વ મનોરથો પૂર્ણ કરવા.^{૨૧} પ્રાદ્યૈઓની ઇચ્છા પ્રમાણે નહિ કરવાથી રાજાઓને ભય રહે છે, તેઓના શત્રુઓ વધી પડે છે અને મિત્રો પણ શત્રુ બની રહે છે.^{૨૨} વિદેશનનો પુત્ર બલિરાજા પૂર્વે બાલ્યાવસ્થાથી આરંભીને જ નિરંતર પ્રાદ્યૈઓની ઈર્ષ્યા કર્યો હતો, જેને લીધે તેનામાં વસી રહેલી પ્રતાપિની રાજ્યલક્ષ્મી તેના ત્યાગ કરીને દૂર નાસી ગઈ હતી^{૨૩} અને તે બલિરાજાને ત્યાગ કરીને ઈંદ્રનો આશ્રય કરી રહી હતી. આ રીતે જ્યારે પોતાની રાજ્યલક્ષ્મીને ઈંદ્ર પાસે જઈને વસી રહેલી ભેઈ, ત્યારે જ બલિરાજાને પશ્ચાત્તાપ થયો હતો કે, આ બધું પ્રાદ્યૈઓની ઈર્ષ્યાનું તથા અભિમાનનું જ ફળ છે; માટે હે રાજા માંધાતા! પ્રાદ્યૈઓનું કદી અપમાન નહિ કરવા માટે તું સદા બળત રહે, જેથી આ પ્રતાપિની રાજ્યલક્ષ્મી તારો કદી ત્યાગ કરે નહિ.^{૨૪} ઈર્ષ્યા નામનો લક્ષ્મીને

પુત્ર અધર્મના સંબંધથી ઉત્પન્ન થયો છે, એમ શ્રીત કહે છે. હે રાજા! તું બધું કે એ દર્પે (અભિમાને) અનેક દેવોનો, અસુરોનો તથા રાજર્ષિઓનો સંહાર કરી નાખ્યો છે. માટે જે પુરુષ એ દર્પનો પરાજય કરે છે, તે રાજા થઈ શકે છે અને તેનાથી જે પરાજય પામે છે તે તેનો હાસ થઈ રહે છે.^{૨૫} હે માંધાતા! તારે જો ઘણા સમય સુધી પૃથ્વી પર રાજા તરીકે રહેવું હોય તો તારે એવી રીતે વર્તવું ભેઈએ કે જેથી દર્પ અને અધર્મ તારો પરાજય કરે નહિ.^{૨૬} વળી તારે મત્ત, પ્રમત્ત, પાખંડી અને ઉન્મત્તનો પરિચય રાખવો નહિ અને તેઓના એકત્ર મંડળનું કદી સેવન કરવું નહિ.^{૨૭} તેમ જ જે અમાત્યને એક વખત શિક્ષા કરી હોય તેનો, સ્ત્રીઓનો, પર્વતનો, વિષમ પ્રદેશનો, હાથીનો, ઘોડાનો તથા સર્પનો વિશ્વાસ કરવો નહિ; રાત્રિ-એ દ્રશ્વા નીકળવું નહિ; લોભનો, અભિમાનનો, ગર્વનો તથા દંભનો ત્યાગ કરવો; અભાણી સ્ત્રીઓ સાથે, નપુંસક સ્ત્રીઓ સાથે, વ્યભિચારિણી સ્ત્રીઓ સાથે, પારકી સ્ત્રીઓ સાથે અને કન્યા સાથે મૈથુન કરવું નહિ.^{૨૮-૩૨} જે સમયે રાજા ધર્મથી પ્રદ્ય થાય છે તે સમયે પ્રજાઓનાં ઉત્તમ કુળોમાં પાપી અને રાક્ષસો જન્મ કરે છે, પ્રજાઓ વર્ણસંકર બની જાય છે અને નપુંસક, ખેડખાંપણવાળાં, મૂંગાં અને વિચારશૂન્ય બાળકો અવતરે છે; માટે રાજાએ પ્રજાનું હિત થાય તેમ વિશેષ કરીને ધર્મપૂર્વક વર્તવું ભેઈએ.^{૩૩} ક્ષત્રિય જો પ્રમાદી બની જાય તો જગતમાં મહાન દોષ ઉત્પન્ન થાય છે, અધર્મો વધી પડે છે અને પ્રજાઓ વર્ણસંકર બની જાય છે;^{૩૪} એટલું જ નહિ પણ ઠંડીની ઋતુ ન હોય છતાં ઠંડી પડે છે, ઠંડીની ઋતુ હોય છતાં ઠંડી પડતી નથી, વૃદ્ધિ થતી નથી, જો થાય છે તો પુષ્કળ થઈને પાકને હાનિકારક થઈ પડે છે. પ્રજાઓમાં રોગચાળો વધી પડે છે, ધૂમકેતુ વગેરે ઉત્પાતસૂચક નક્ષત્રો ઉદય પામે છે, દૂર ગ્રહો આકાશમાં ભ્રમી નીકળે છે અને તે સિવાયના બીજા ઘણા રાજાનો નાશ સૂચવનારા ઉત્પાતો જગતમાં દેખાવ દે છે.^{૩૫} જે રાજા ધર્મરક્ષણ દ્વારા પોતાનું રક્ષણ કરતો નથી અને પ્રજાઓનું પણ રક્ષણ કરતો નથી, તે રાજાની પ્રજાઓ વિનાશ પામે છે તથા તેની પાછળ પોતે પણ નાશ

પામે છે.^{૨૮} જ્યારે રાષ્ટ્રમાં બે લૂંટારાઓ એક મનુષ્યના હાથમાંથી ધન લૂંટી બંધ છે, એક લૂંટારા બે મનુષ્યના હાથમાંથી દ્રવ્ય ઝૂંટવી બંધ છે, અનેક લૂંટારાઓ અનેકના હાથમાંથી પૈસા પકડાવી લે છે તથા કુમારી સ્ત્રીઓની લાજ લૂંટાય છે, ત્યારે એ બધો રાજાને જ હોપ ગણાય છે^{૨૯} અને જે સમયે રાજા ધર્મને ત્યાગ કરીને પ્રમાદી બની બંધ છે, તે સમયે મનુષ્યોમાં કોઈ પણ 'આ વસ્તુ મારી છે' એમ કહી શકતો નથી.^{૩૦}

ઇ ત શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્જત રાજધર્માનુશાસન પર્વમા 'ઉત્તર્યગીતા-ધર્મ'નું અર્થત્વ નામનો અધ્યાય ૯૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૧મો

ઉત્તર્યગીતા-રાજનાં કર્તવ્ય

॥ ઉત્તમ ઉવાચ ॥

કાલર્ષર્પીં ચ પર્જન્યો ધર્મચારી ચ પાર્થિવઃ ।

સંપદદૈવા ભવતિ સા ચિમર્તિં સુખં પ્રજાઃ ॥ ૧ ॥

ઉત્તર્ય ગોઘ્યા : જ્યારે મેઘ સમયાનુસાર વરસે છે અને રાજા ધર્મોચરણ કરે છે, ત્યારે રાષ્ટ્રમાં સંપત્તિ વધે છે અને તે સંપત્તિ પ્રજાઓનું સુખેથી પોષણ કરે છે.^૧ જે ધોળી મહિન વસોના મેલને દૂર કરી બાજુતો નથી અને રંગીન વસોના મેલને રંગને કાયમ રાખી દૂર કરી શકતો નથી તે ધોળી નથી.^૨ એ પ્રમાણે જ બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય વૈશ્ય અને શૂદ્ર એ ચારે વર્ણોમાનો હરકોઈ મનુષ્ય પોતાના કર્મથી બ્રહ્મ ઘડે ને અન્ય જાતિનાં ભિન્ન ભિન્ન કર્મોમાં ને આસક્ત થાય છે, તો તેના ચાર વર્ણોમાંના કોઈ એકમાં પણ સમાવેશ ગણાતો નથી.^૩ સેવાકર્મ શૂદ્રનું છે, ખેતીવાડી કરવી એ વૈશ્યનું કર્મ છે, ઠંડનીતિનું પાલન એ ક્ષત્રિયનું કર્મ છે અને બ્રહ્મચર્ય, તપ, સ્વાધ્યાય તથા સત્ય એ બ્રાહ્મણનું કર્મ છે.^૪ તેમાં જે ક્ષત્રિય વત્સરોધનને જેમ ધોળી બાજુ છે, તેમ પ્રજાઓના આચરણદોષોને દૂર કરી બાજુ છે તે પ્રજાપતિ અથવા પ્રજાઓનો પિતા ગણાય છે.^૫

હે ભરતકુલશ્રેષ્ઠ માંધાતા ! સત્ય, ત્રેતા, દ્વાપર અને કલિ એ ચારે યુગો રાજાનાં તે તે આચરણ ઉપરથી જ જગતમાં પ્રવૃત્ત થાય છે. જેથી રાજા જ યુગનું કારણ કહેવાય છે.^૬ જ્યારે રાજા સ્વધર્મથી

બ્રહ્મ થાય છે, ત્યારે ચારે વર્ણો, ચારે વેદો, ચારે આશ્રમો અને આ સર્વ જગત અજ્ઞાનના વાતાવરણથી મૂઠ બની બંધ છે.^૭ જ્યારે રાજા સ્વધર્મથી બ્રહ્મ થાય છે, ત્યારે ગાહપત્ય, દ્વિષ્ણુસિ અને આહવનીય એ ત્રણ યજ્ઞો, ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ અને સામવેદ એ ત્રણ વેદો અને દક્ષિણવાણા સર્વે ધર્મો જગતમાંથી હ્રાપ્તપ્રાય બની બંધ છે.^૮ આ ઉપરથી જણાય છે કે, રાજા જ સર્વ જગતનો સદ્ગુણ અને વિનાશકર્તા છે. જ્યારે તે ધર્મપૂર્વક વર્તે છે ત્યારે સર્વનો સદ્ગુણ બને છે અને ધર્મથી બ્રહ્મ થાય છે ત્યારે સર્વનો વિનાશકર્તા બને છે.^૯ જે સમયે રાજા પ્રમાદવશ થાય છે તે સમયે રાજાની સ્ત્રીઓ, પુત્રો, બાંધવો અને સુહૃદો એકત્ર મળીને શોક કરે છે;^{૧૦} એટલું જ નહિ પણ રાજા અધર્મોચરણ કરવા મંડી બંધ છે, ત્યારે તેના હાથીઓ, घोडा, બળદો, ગાયો, ઊંટો, ખગ્ગરો અને ગધેડ વગેરે મૂંગાં પ્રાણીઓ પણ દુઃખી થઈ બંધ છે.^{૧૧} હે માંધાતા ! વિધાતાએ દુર્બળ પ્રાણીને માટે જ રાજાનું બળ બળતી ઉત્પત્તિ કરી છે, જેથી જેના પર રાજાનાં સર્વ સુખદુઃખનો આધાર રહેલો છે તેવા નિર્બળ પ્રાણીનું રક્ષણ કરવાથી રાજાને મહાન પુણ્ય થાય છે અને રક્ષણ નહિ કરવાથી રાજાને મહાન પાપનો સંબંધ થાય છે.^{૧૨} હે રાજા ! જે વેળા રાજા અધર્મ કરવામાં પ્રવૃત્ત થાય છે, તે વેળા અન્નાદિક લઈને તેનું સેવન કરનારાં દુર્બળ પ્રાણીઓ અને બીજા તેના વંશજ મનુષ્યો અત્યંત શોકાતુર બની બંધ છે.^{૧૩} હું માનું છું કે, દુર્બળ મનુષ્યનો, તપસ્વી યુનિનો તથા જેરી દાહવાળા સર્પનો કોપયુક્ત દંષ્ટિપાત મહાઅસહ્ય થઈ પડે છે; માટે તું દુર્બળ પ્રાણીઓને કદી દુઃખ દર્શન નહિ.^{૧૪} હે તાત ! દુર્બળ પ્રાણીઓ સહાને માટે અપમાન જ પામી રહ્યાં હોય છે, એમ તારે બાજુનું, જેથી તેઓની કોપભરેલી દંષ્ટિ તને તારા બાંધવોની સાથે બાળી ભસ્મ કરી ન નાખે, તે માટે તું લક્ષ્ય રાખજે.^{૧૫} જે પુરુષના કુળને દુર્બળ પોતાની કોપભરી દંષ્ટિથી બાળી નાખું હોય છે, તેમાં યુનઃ અંકુર કૂટતા જ નથી, અર્ધાંત તે કુળનો જડમૂળથી નાશ થઈ જાય છે, માટે તું દુર્બળ સામે કદી થઈશ નહિ.^{૧૬} બળવાનના કરતાં નિર્બળનું બળ અતિશય અધિક બળવતર

છે; કેમ કે બળવાને નાશ કરેલા નિર્બળને અમુક અંશ અવશેષ રહે છે, પણ નિર્બળે બાળીને ખાખ કરી નાખેલા બળવાનનું નામનિશાન રહેતું નથી.^{૧૭} કોઈનાથી અપમાન પામેલો, માર મરાયેલો અથવા ધિક્કારપાત્ર કરાયેલો હુર્બળ મનુષ્ય પોતાના રક્ષક અથવા સહાયકને મેળવી શકતો નથી, તો તેના તરફથી ઊતરી આવેલો દૈવી દંડ રાબતુ સત્યાનાથ વાળી નાખે છે.^{૧૮} હે તાત! હુર્બળને શત્રુ થઈને તું તેની પાસેથી કર લઈશ મા; તેમ જ અગ્નિ જેમ કાંઈને બાળી નાખે છે, તેમ હુર્બળને દક્ષિણ તને બાળી નાખે નહિ, તે માટે તું સાવધ રહેજે.^{૧૯} જેઓના પર ખોટો દોષારોપ મૂકવામાં આવ્યો હોય અને તેને લીધે રૂઢન કરતાં તેઓનાં નેત્રોમાંથી જે અશ્રુભિંદુઓ પૃથ્વી પર પડે છે, તે તેઓના પર મિથ્યા દોષારોપ મૂકનારા મનુષ્યોના પુત્રોના તથા પશુઓના સંહાર કરી નાખે છે.^{૨૦} હર કોઈ મનુષ્યે કરેલું પાપકર્મ તેને પોતાને જ ફળદાતા થાય છે, પણ તેને પોતાને જ ફળ ન આપે તો તેના પુત્રોને, પુત્રોને નહિ તો પૌત્રોને અને પૌત્રોને નહિ તો પ્રપૌત્રોને પણ પોતાનું ફળ અવશ્ય આપે છે; કેમ કે પૃથ્વીમાં વાવેલું બીજ જેમ તુરત જ ફળદાયક થતું નથી, તેમ કરેલું પાપકર્મ પણ તુરત જ ફળદાયક થતું નથી.^{૨૧} જે દેશમાં હુર્બળ પ્રાણીનો વધ કરવામાં આવતો હોય અને તે હુર્બળનો કોઈ રક્ષક ન હોય, તે દેશમાં દૈવકૃત મહા દારુણ દંડ અકસ્માત તરી પડે છે.^{૨૨} જે સમયે ઉદયોગશીલ એવી રાષ્ટ્રીય પ્રજાઓ પણ પોતાનું પોષણ કરી શકે તેવા ઉદયોગોને અભાવે બ્રાહ્મણોની પેઠે ભિક્ષાચરણ કરે છે, તે સમયે તેવી ભિક્ષુસ્વરૂપ પ્રજાઓ પ્રતિદિન રાજાને જ ક્ષય કરે છે.^{૨૩} જે રાજાના રાજ્યમાં અનેક રાજકીય પુરુષો પ્રજાઓ પર અત્યાચાર શુભરે છે, તે રાજાને મહાન પાપ લોગવનું પડે છે અથવા તે દોષ કેવળ તે રાજાને જ છે.^{૨૪} કોઈ પ્રકારની યુક્તિ કરીને, કામાધીન થઈને અથવા લોભાક્રુદ બનીને રાજા પોતાની પાસે દીનતા-પૂર્વક ચાચના કરી રહેલા લોકોનો અનાદર કરીને તેઓના ધનને હરી લે છે, તે એની મહાન કુરતા છે.^{૨૫} જેમ કોઈ એક મહાન વૃક્ષ પ્રથમ ઉત્પન્ન થાય છે, પછી ધીમે ધીમે વૃદ્ધિ પામે છે ને પછીથી

સર્વ પ્રાણીઓ તેનો આશ્રય કરે છે, પણ જ્યારે તે વૃક્ષને કાપી નાખવામાં આવે અથવા બાળી નાખવામાં આવે, ત્યારે તેનો આશ્રય કરનારાં પ્રાણીઓ છેક નિરાશ્રિત બની જાય છે,^{૨૬} તેમ જ જે રાષ્ટ્રમાં રાજાને શુભાનુવાદ ગાનારી રાષ્ટ્રીય પ્રજાઓ ઉત્તમ પ્રકારના ધર્મનું અથવા સદ્વર્તનનું જ્યારે આચરણ કરે છે, ત્યારે રાજાને અભ્યુદય થાય છે; પણ તે પ્રજાઓ અધર્મતત્ત્વમાં મોહિત થઈજઈને જો અધર્મોચરણ કરવા મંડી પડે છે, તો સત્ત્વ રાજા પુણ્યથી બ્રહ્મ થાય છે અને પાપનો ભાગી બને છે.^{૨૭} વળી જે રાજ્યમાં પાપી લોકો બહાર રીતે સત્પુરુષોનાં મંડળોમાં પાપભરેલી વર્તણૂકો ચલાવે છે, તે રાજ્યમાં રાજા જ તે સર્વ પાપોનો ભોક્તા બને છે; પણ જે રાજ્યમાં રાજા હુદ્દ લોકોને શિક્ષા કરે છે તે રાજ્યની પોતાના રાજાની સાથે ચડતી કળા વૃદ્ધિ પામે છે.^{૨૮} જે રાજા પોતાના મંત્રીઓનું માન બળવીને તેઓની યોગ્યતાભરેલા રાજકીય વિચારો ચલાવવામાં તથા યુદ્ધવિષયક મંત્રણા કરવામાં યોજના કરે છે, તે રાજાનું રાજ્ય પ્રતિદિન વૃદ્ધિ પામે છે અને તે રાજા ચિરકાળ પદ્યંત આપી પૃથ્વી પર રાજ્ય કરે છે.^{૨૯} પ્રજાઓનાં પુણ્યભરેલાં કર્મોને તથા ઉત્તમ પ્રતિનાં સુભાષિત ભાષણોને જોઈ-વિચારીને સન્માન આપનારો રાજા ઉત્તમોત્તમ ધર્મ પ્રાપ્ત કરે છે.^{૩૦} પોતાની સંપત્તિમાંથી યથાયોગ્ય વિભાગ આપવા, અમાત્યોનું અપમાન ન કરવું અને મહાંધ બની ગયેલા બળવાન શત્રુનો વિનાશ કરવો, તે રાજાનો ધર્મ છે.^{૩૧} મન, વચન અને કાયાથી સર્વનું રક્ષણ કરવું અને અપરાધ કરનારા પુત્રને પણ ક્ષમા નહિ આપતાં યથાયોગ્ય શિક્ષા કરવી, જો રાજાનો ધર્મ છે.^{૩૨} રાજા જ્યારે હુર્બળ મનુષ્યોને અન્નવિભાગ આપીને જ લોભન કરે છે ત્યારે તેઓ બળવાન બને છે અને તેમ કરવું જો રાજાનો ધર્મ પણ છે.^{૩૩} રાષ્ટ્રનું સારી રીતે રક્ષણ કરવું, ચોર લોકોને દૂર હાંકી કાઢવા અને સંઘ્રામોમાં વિજય મેળવવો, જો રાજાનો ધર્મ છે. પોતાનો પ્રીતિપાત્ર મનુષ્ય પણ વાણીથી અથવા કર્મથી જો પાપાચરણ કરે તો તેને ક્ષમા નહિ આપતાં શિક્ષા જ કરવી, જો રાજાનો ધર્મ છે.^{૩૪,૩૫} પોતાના રાજ્યના મુખ્ય વેપારીઓનું રક્ષણ કરવું અને કોઈ

પ્રકારની મર્યાદાનો ભંગ ન કરવો, તે રાજાનો ધર્મ છે.^{૩૧} સંપૂર્ણ દક્ષિણાવાળા ચરો કરીને શ્રદ્ધાપૂર્વક પરમાત્માનું પૂજન કરવું ને રાગદ્વેષનો અનાદર કરવો, એ રાજાનો ધર્મ છે.^{૩૨} કૃપણ, અનાથ અને વૃદ્ધોનાં શોકાશ્રુઓને લૂછી નાખવા અર્થાત્ તેઓને ધનતી સહાય આપવી અને તેમ કરીને પ્રજાવર્ગને સંતોષ પમાડવો, તે રાજાનો ધર્મ છે.^{૩૩} મિત્રોનો અભ્યુદય કરવો, શત્રુઓનો વિનાશ કરવો અને સત્યરૂપોનું પૂજન કરવું, એ રાજાનો ધર્મ છે.^{૩૪} સત્યનું પાલન કરવું, પ્રીતિપૂર્વક નિર્નયર ભૂમિદાન આપવું, અતિથિઓનો સત્કાર કરવો ને પોષ્ય વર્ગનું પોષણ કરવું, એ રાજાનો ધર્મ છે.^{૩૫} જે રાજામાં યોગ્યતાભરેલો નિઝડ અને અનુઝડ વ્યવસ્થિત અથવા પ્રતિષ્ઠિત છે, તે રાજા આ લોકમાં તથા પરલોકમાં ઉત્તમ ક્ષણ સંપાદન કરે છે. હે માધાતા ! રાજા ધાર્મિક મનુષ્યોનો પરમેશ્વર છે-અનુઝાહક છે માટે તે ઇંદ્રિયોને જો વશમાં રાખે છે, તો ઐશ્વર્યવાન થાય છે અને ઇંદ્રિયોને જો વશમાં નથી રાખતો તો નરકમાં જ પડે છે.^{૩૬} યોગ્યતાના કતિવજ, પુરોહિત અને આચાર્યનું અથ માન નહિ કરતાં સન્માન કરીને તેઓને સારી રીતે સહાય આપવી, એ રાજાનો ધર્મ છે.^{૩૭} જેમ યમ રાજા સર્વ પ્રાણીઓને એકસરખી રીતે જ નિયમમાં રાખે છે, તેમ સર્વ પ્રજાઓને નિયમમાં રાખીને રાજાએ સ્વધર્મપૂર્વક વર્તન કરવું જોઈએ.^{૩૮} હે મહાપુરુષ ! રાજાને સાક્ષાત્ ઇંદ્રની જ ઉપમા આપવામાં આવે છે, જેથી રાજા જેને ધર્મ તરીકે જુએ છે તે જ પરમ ધર્મ છે.^{૩૯} તારે પ્રમાદનો ત્યાગ કરીને ક્ષમા, બુદ્ધિ, ધૃતિ અને મતિને કેળવવાં જોઈએ તથા પ્રાણીઓની સારીનરસી જિજ્ઞાસાને સર્વદા યોગજાવી જોઈએ.^{૪૦} સર્વ પ્રાણીઓને આશ્રય આપવો, દાન આપવું, મધુર વાક્યો કહેવાં અને નાગરિક પ્રજાનું તથા સર્વ આશ્રય પ્રજાનું જે રીતે સુખ થાય તે રીતે પાલન કરવું, એ તારું કર્તવ્ય છે.^{૪૧} જે રાજામાં દક્ષતા નથી તે રાજા પ્રજાઓનું રક્ષણ કરી શકતો નથી, માટે જ હે તાત ! રાજ્ય ચલાવવું, એ મહાદુષ્કર અને અતિશય ભાર-રૂપ છે.^{૪૨} તેથી જ જે રાજા દંડનીતિને બળુનારો છે. બદ્ધિમાન છે અને શૂરો છે, તે જ રાજા પ્રજાઓ-

નું રક્ષણ કરી શકે છે; પણ દંડનીતિ નહિ બળુ નારો બુદ્ધિહીન અને નપુંસક રાજા પ્રજાઓને પાળી શકતો નથી.^{૪૩} હે રાજા ! તારે વિદ્વાન, કુલીન, કાર્યદક્ષ, રાજભક્ત અને બહુશ્રુત એવા અમાત્યોની સાથે રહીને સર્વ તાપસોની તથા સર્વ આશ્રમ-વાસીઓની બુદ્ધિની પરીક્ષા કરવી,^{૪૪} જેથી તું સર્વ પ્રાણીઓના પરમ ધર્મને બળીશ અને તારા પોતાના દેશમાં અથવા પરદેશમાં તારા ધર્મનો નાશ થશે નહિ.^{૪૫} અથ્ અને કામના કરતાં ધર્મ જ શ્રેષ્ઠ છે; કેમ કે ધર્મોત્તમા પુરુષ જ આ લોકમાં તથા પરલોકમાં સુખી થાય છે.^{૪૬} મનુષ્યોને રાજા તરફથી જો સથાપિત માન આપવામાં આવે છે, તો તેઓ રાજાને અર્થે સ્ત્રીઓનો તથા પુત્રોનો પણ ત્યાગ કરી દે છે; માટે સર્વ પ્રાણીઓને આશ્રય આપવો, મધુર વાણી બોલવી, સદાકાળ પ્રમાદરહિત થવું અને બાહ્યાભ્યંતર પવિત્રતા બળવવી, એ રાજાના મહાન ઐશ્વર્યના હેતુઓ છે. હે માધાતા ! તારે જો પૂર્વોક્ત કર્તવ્યોમાં કદી પ્રમાદ કરવો નહિ; કેમ કે રાજાએ નિત્ય પ્રમાદ-રહિત થવું જોઈએ, પોતાનાં અને પારકાં છિદ્રો જોવાં જોઈએ, પોતાનું છિદ્ર પારકાં ન જોઈ બાંધ તે માટે સાવધ રહેવું જોઈએ તથા શત્રુનાં છિદ્રો જોવા માટે સદા તત્પર રહેવું જોઈએ.^{૪૭} આવો જ આચાર ઇંદ્રનો, યમનો, વરુણનો તથા સર્વ રાજર્ષિઓનો હોય છે, માટે તું તેનું પાલન કર.^{૪૮} હે ભરતશ્રેષ્ઠ મહારાજા ! મોટા મોટા રાજર્ષિઓએ પણ પૂર્વે જો આચારનું જ સેવન કર્યું હતું, માટે તું પણ સત્ત્વર જો દિવ્ય માર્ગનો આશ્રય કર.^{૪૯} હે ભારત ! મહા-તેજસ્વી દેવર્ષિઓ, યિતુઓ અને ગંધર્વો ધર્મશીલ રાજાનાં આ લોકમાં ને પરલોકમાં વખાણ કરે છે.^{૫૦}

લીજો કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! ઉત્તરધર્મનિષ્ઠો એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે માધાતાએ શંકાનો ત્યાગ કરીને તેમના કહેવા પ્રમાણે જ કર્યું ને આખી પૃથ્વી પર રાજ્યશાસન કર્યું.^{૫૧} તે પ્રમાણે જ હે રાજા ! તમે પણ સારી રીતે ધર્મોચરણ કરીને પૃથ્વીનું રક્ષણ કરો, જેથી તમને સ્વર્ગીય સ્થાન પ્રાપ્ત થાય.^{૫૨}

હવે શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વ-તરંગ રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'ઉત્તરધર્મીતા-રાજના કર્તવ્ય' નામનો

અધ્યાય ૯૨ મો

વામદેવગીતા—રાજનાં વર્તન

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કથં ધર્મે સ્થાતુમિच्छન્ રાજા વર્તેત ધાર્મિકઃ ।

પૃચ્છામિ ત્વાં કુરુશ્રેષ્ઠ તન્મે બ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે કુરુશ્રેષ્ઠ બીભષિતામહ ! ધર્મમાં સ્થિર રહેવા ઇચ્છનારા ધાર્મિક રાજાએ કેવી રીતે વર્તવું, તે મને કહો.^૧બીભષ યોદ્ધા : હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષયમાં યુદ્ધિમાન વામદેવઋષિએ શાસ્ત્રાર્થતત્ત્વને અનુસરીને જે એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહ્યો છે, તેને લોકો આ પ્રમાણે કહે છે.^૨ પૂર્વે જ્ઞાનવાન, ધીર અને પવિત્ર એવા વસુમત્રના નામના એક રાજાએ મહાતપસ્વી મહર્ષિ વામદેવને એક સમયે પૂછ્યું કે,^૩ ‘હે ભગવન્ ! ધર્મોદ્યુક્ત વાક્યો વડે મને આપ ઉપદેશ આપો કે જે પ્રમાણે વર્તીને હું સ્વધર્મથી બ્રહ્મ થાઉં નહિ.’^૪ તે સાંભળીને મહાતપસ્વી અને તેજસ્વી મહર્ષિ વામદેવે નહુંબના પુત્ર યથાતિની પૈઠે સુખપૂર્વક બેઠેલા અને સુવર્ણ સમાન કાંતિવાળા રાજા વસુમત્રના ઉપદેશ આપવાનો આરંભ કર્યો.^૫વામદેવ યોદ્ધા : હે રાજા ! ધર્મના કરતાં બીજું કંઈ ઉત્તમ નથી, માટે તું ‘ધર્મનું’ આચરણ કર. ધર્મમાં સ્થિર રહેનારા રાજાઓ આ પૃથ્વીને છૂટી શકે છે.^૬ જે રાજા ધર્મને અર્થસિદ્ધિના કરતાં ઉત્તમ માને છે અને ધર્મવૃદ્ધિ કરવા માટે જ નિશ્ચય કરે છે, તે રાજા ધર્મના પ્રભાવથી દીપી નીકળે છે.^૭ અધર્મ તરફ દૃષ્ટિ રાખનારો જે રાજા પ્રજાઓ સાથે બલાહારથી જ વર્તન ચલાવે છે, તે રાજાની પાસેથી ધર્મ અને અર્થ એ બંને પુરુષાર્થો સત્વર દૂર ચાલ્યા જાય છે—તે રાજા ધર્મોદ્યુક્ત બ્રહ્મ થાય છે.^૮ દુષ્ટ અને પાપી સલાહકારોની સલાહ પ્રમાણે વર્તનારો ધર્મહત્યારો રાજા લોક દ્વારા વિનાશ પામવાને યોગ્ય બનીને થોડા જ સમયમાં પોતાના પરિવારની સાથે નાશ પામે છે.^૯ અર્થશાસ્ત્રના નિયમોનું આચરણ નહિ કરનારો અને પોતે જ પોતાની પ્રશંસા કરનારો સ્વચ્છંદી રાજા આખી પૃથ્વીનું રાજ્ય મેળવીને પણ તરત વિનાશ પામેછે;^{૧૦} પણ જે યુદ્ધિમાન રાજા કલ્યાણકારક કર્મ-પ્રવૃત્તિનો સ્વીકાર કરે છે, અસૂયાનો ત્યાગ કરે છે અને ઇન્દ્રિયોને છૂટે છે, તે રાજા નદીઓના પ્રવાહોથી જેમ સમુદ્ર વૃદ્ધિ પામે છે તેમ, પ્રતિદિન વૃદ્ધિ પામે છે.^{૧૧} હે રાજા ! ‘ધર્મ, અર્થ, કામ, યુદ્ધિ અને મિત્રોના સંબંધમાં હું પૂર્ણ છું’ એમ રાજાએ કદી માનવું નહિ;^{૧૨} કેમ કે લોકોનો સર્વ વ્યવહાર ધર્મોદિ પુરુષાર્થોના આધાર પર જ અવલંબી રહ્યો છે; માટે તે સમગ્રનું શ્રવણ કરનારો રાજા યશ, કીર્તિ, લક્ષ્મી અને પ્રભને સંપાદન કરે છે.^{૧૩} અને તેથી જ ત્વરાપૂર્વક ધર્મોચરણ કરનારો ને ધર્મ તથા અર્થના વિષયમાં પરિપૂર્ણ વિચાર કરનારો જે રાજા પૂર્વોપર દૃષ્ટિ કરીને અર્થ સંપાદન કરે છે, તે અવશ્ય મહાન ક્ષણને પામે છે;^{૧૪} પણ જે રાજા કોઈને દાન આપતો નથી, કોઈના પર રનેહ રાખતો નથી અને કેવળ હંડનીતિનો જ ઉપયોગ કરીને પ્રજાઓને વશ કરે છે, તે સાહસિક પ્રકૃતિનો રાજા થોડા જ સમયમાં નાશ પામે છે.^{૧૫} વળી જે રાજા વિચારશક્તિથી રહિત હોઈને પ્રજાઓમાં ‘પાપ-કૃત્ય કરનારો કોણ છે ?’ એ વિપેના પોતાની યુદ્ધિ સાથે વિચાર કરી શકતો નથી, તેની આ લોકમાં અપકીર્તિ થાય છે ને મૂઆ યહી તે નરકમાં પડે છે;^{૧૬} પરંતુ જે રાજા સર્વનું સન્માન કરનારો છે, દાતા છે, કોમળ પ્રકૃતિનો છે અને શુરુની આસામાં વશ રહેનારો છે, તે રાજા ઉપર કોઈ સમયે ને સંકટ આવી પડે છે, તો સર્વ પ્રજાઓના તેના સંકટને પોતાના પર આવેલું જ માની લઈને, તેને દૂર કરવા માટે તૈયાર થાય છે;^{૧૭} પણ જેનો કોઈ શુરુ નથી, ધર્મવિષયમાં બીભષાને જે પૂછતો નથી અને દ્રવ્ય મેળવવામાં જ કેવળ સુખ માનીને જે સ્વચ્છંદપણે વર્તે છે, તે રાજા ચિરકાળ પર્યંત સુખ લોગવી શકતો નથી.^{૧૮} સારાંશ કે, જે રાજા ધાર્મિક વિષયોમાં શુરુઓનું પ્રાધાન્ય ગણે છે, પોતે કેવળ આર્થિક વિષયોમાં જ લક્ષ્ય આપે છે અને કોઈ પ્રકારના લાભપ્રસંગે ધર્મનું જ મહત્ત્વ માને છે, તે રાજા ચિરકાળ પર્યંત સુખ લોગવે છે.^{૧૯}

હતિ શ્રીમદ્ભાગવતમાં સાંતિપર્વતમાં રાજધર્મનુશાસન-

પર્વમાં ‘વામદેવગીતા—રાજનાં વર્તન’

નામનો અધ્યાય ૯૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૩ મો

વામદેવગીતા-રાજોપનિષદ

॥ વામદેવ ઉવાચ ॥

યત્રાધર્મં પ્રણયતે દુર્બલે ચલવચરઃ ।

તાં વૃત્તિમુપજીવંતિ યે ભવંતિ તદન્વયાઃ ॥ ૧ ॥

વામદેવે કહ્યું છે રાજા ! જે દેશમાં મહા-
બળવાન યદ્યપડેલો રાજા હુઈજ પ્રબલ્યો પર
અધર્મ શુભરે છે, તે દેશમાં એ રાજાના જે વંશજો
હોય છે તેઓ પણ એ વૃત્તિએ જ પોતાની આજી-
વિકા ચલાવે છે; ^૧ એટલું જ નહિ પણ તે દેશમાં
બીજા મનુષ્યો પણ તે પાપપ્રવર્તક રાજાનું જ
અનુકરણ કરે છે, જેથી ઉદ્ધત મનુષ્યોથી વ્યાપ્ત
બની ગયેલું તે રાષ્ટ્ર આખરે વિનાશ પામે છે. ^૨
સ્વધર્મમાં સ્થિર રહેનારા રાજાના જે આચરણને
ઉત્તરોત્તમ માનીને મનુષ્યો અનુસરી રહ્યા હોય
છે, તે જ (બ્રાહ્મ) આચરણને રાજા જો કુમારો
પ્રવૃત્ત થાય છે તો તેનાં સ્વજનો જ સહન કરી
શકતાં નથી. ^૩ શાસ્ત્રવિરુદ્ધ લક્ષણોવાળો જે રાજા
સાહસપૂર્ણ પ્રવૃત્તિવાળો યદ્યપે ન્યારે કંઈ ભયંકર
આચરણ કરે છે, ત્યારે તેનો તત્કાળ વિનાશ થાય
છે. ^૪ જે રાજા સંશ્રામમાં પકડાયેલા પોતાના શત્રુ-
રાજાને તેણે પ્રથમ ઉપકાર કર્યો હોય છતાં તેના
પરના દેશને લીધે માન આપતો નથી, તે ક્ષાત્રધર્મથી
બ્રહ્મ થાય છે; ^૫ અથવા જે ક્ષત્રિય પોતે છત્રેલા
અથવા નહિ છત્રેલા રાજાઓના સંબંધમાં પોતાના
પૂર્વજોએ ખાસ આચરેલી વૃત્તિને અનુસરતો નથી,
તે પણ ક્ષાત્રધર્મથી બ્રહ્મ થાય છે. ^૬ રાજાએ પોતે
ન્યારે સશક્ત સ્થિતિમાં હોય ત્યારે સુખને અનુભવ
કરવો અને પોતે ન્યારે આપત્તિમાં આવી પચ્ચો
હોય ત્યારે આપત્તિને દૂર કરવાનો ઉપાય કરવો.
આમ વર્તવાથી રાજા પ્રબલ્યોમાં પ્રિય યદ્યપડે છે
અને રાજ્યલક્ષ્મીથી બ્રહ્મ પણ થતો નથી. ^૭ પોતે
જેનું કોઈ સમયે અપ્રિય કશું હોય તેનું રાજ્યએ
પુનઃ પ્રિય કરવું; કેમ કે જે કોઈ પ્રથમ બીજાનું
અપ્રિય કરીને પાછળથી તેનું જો પ્રિય કરે છે, તો તે
સર્વનો પ્રેમપાત્ર બની રહે છે. ^૮ રાજાએ મિત્રા-
બાણને ત્યાગ કરવો, દોષોએ પ્રાર્થના કર્યો વિના
તેઓનું પ્રિય કરવું ને કામ, ક્રોધ અથવા દેવને

અધીન યદ્યપે ધર્મનો ત્યાગ કરવો નહિ. ^૯ કોઈ
મનુષ્ય ન્યારે પ્રશ્ન કરે, ત્યારે તેને તિરસ્કારભરેલો
ઉત્તર આપવો નહિ; ગંભીરતા વિનાની વાણી
બોલવી નહિ; હરકોઈ કાર્ય કરતી વેળા અત્યંત
ઉતાવળા થવું નહિ અને કોઈના પર અસૂચા રાખવી
નહિ, જેથી શત્રુ પણ વશ થઈ શકે છે. ^{૧૦} પ્રભુનું
હિત વિચારનારા રાજાએ પોતાનું પ્રિય થતાં અતિ
હર્ષિલેલા બનવું નહિ, અપ્રિય થતાં સંતાપ કરવો
નહિ, તેમ જ દ્રવ્ય સંબંધના સંકટ પ્રસંગે પરિતાપ
કરવો નહિ. ^{૧૧} જે રાજા શુભ તરફ દૃષ્ટિ કરીને
પ્રબલ્યોનું નિલય પ્રિય કરે છે, તેનાં સર્વ કાર્યો સિદ્ધ
થાય છે ને પોતે રાજ્યલક્ષ્મીથી બ્રહ્મ પણ થતો
નથી. ^{૧૨} રાજાએ સદાકાળ સાવધાન રહીને પોતાનું
પ્રતિકૂળ નહિ કરનારા અને અનુકૂળ કરવામાં જ
આસક્ત રહેનારા રાજાજાત પુરુષનું હંમેશાં સેવન
કરવું; ^{૧૩} અને જે રાજ્યસેવક ઇન્દ્રિયવર્ગોના જથ્થ
કરનાર હોય છે, અત્યંત અનુરાગી હોય છે, પવિત્ર
હોય છે, શક્તિમાન હોય છે તથા પોતાને અનુસર-
નાર હોય છે, તેને રાજાએ મહાન કાર્ય કરવા માટે
ચોખ્ખો. ^{૧૪} એ પ્રમાણે જ પૂર્વોક્ત શુભોદયી જે શુક્ત
હોય, રાજા પર રનેલ રાખનારો હોય અને સ્વામીનું
કાર્ય કરવામાં સાવધાન રહેનારો હોય, તેને રાજ-
ક્રીય દ્રવ્યસાધનના કાર્યમાં રાજાએ નીમવો; ^{૧૫}
પણ જે રાજપુરુષ મૂઠ હોય છે, ઇન્દ્રિયોના વશમાં
રહેનારો હોય છે, લોભી હોય છે, અનાયઃ આચરણ-
વાળો હોય છે, શક હોય છે, કપટી હોય છે, હિંસક
હોય છે, ભુદિબ્રહ્મ હોય છે, વિદત્તારહિત હોય છે,
ઉદાર કર્યોના ત્યાગ કરનાર હોય છે, મદિરાપાનમાં
પ્રીતિ રાખનારો હોય છે, જુગારી, વ્યભિચારી
અને શિકારી હોય છે, તે પુરુષની મહાન કાર્ય
કરવામાં નિમણૂક કરીને રાજા લક્ષ્મીથી બ્રહ્મ થાય
છે. ^{૧૬} ^{૧૭} જે રાજા પોતાના આત્માનું રક્ષણ કરીને
રક્ષણ કરવા ચોગ્ય પ્રબલ્યોનું પણ ધરાખર રક્ષણ
કરે છે, તે રાજાની પ્રબલ્યો વૃદ્ધિ પામે છે અને તેને
પોતાને પણ મહા અચળપદ પ્રાપ્ત થાય છે. ^{૧૮}
રાજાએ પોતાના અને પારકા માણસોથી અજાત
રહેનારા શુભ દ્રવ્યોની ચોખ્ખા કરીને જે કોઈ
રાજાએ પોતાના વશમાં રહેનારા હોય તે સર્વની
તપાસ રાખવી, જેથી પોતે સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ થઈ

શકે છે.^{૧૮} કોઈ બળવાન રાજા સાથે વેર બાંધીને રાજાએ ‘હું તેનાથી ઘણા દૂર છું’ એમ માનીને સ્વસ્થ બેસી રહેતું નહિ; કેમ કે તેવા પ્રમાદી રાજાના ઉપર શત્રુઓ બાળપણની પેઠે આવીને એકદમ તૂટી પડે છે.^{૨૦} અંતઃકરણની દુહતાનો ત્યાગ કરનારા દંદમૂલ બનેલા રાજાએ પોતાના બળના પ્રમાણમાં નિર્ણય રાજાઓ સામે જ ચડાઈ કરવી, પણ પોતાના કરતાં અધિક બળવાળા રાજાઓ સામે ચડાઈ કરવી નહિ.^{૨૧}

ધર્મપરાયણ રાજાએ પરાક્રમથી પૃથ્વી મેળવી ને ધર્મપૂર્વક પ્રભુઓનું રક્ષણ કરવું અને રણમાં યુદ્ધ કરી શત્રુઓનો વિનાશ કરવો.^{૨૨} આ જગતમાં જે કંઈ વસ્તુ વિધમાન છે, તે સર્વનો અતે વિનાશ જ થવાનો છે. જેનો કદી વિનાશ ન થાય તેવી એક પણ વસ્તુ નથી, આમ સમજીને રાજાએ સ્વધર્મમાં સ્થિર રહીને ધર્મપૂર્વક જ પ્રભુઓનું પાલન કરવું.^{૨૩} રક્ષણના આધારભૂત કિલ્લાઓ, રણ સંગ્રામ, ધર્માનુશાસન (ન્યાયમંદિરો), રાજકીય ગુપ્ત વિચારોની મંત્રણા અને સમયાનુસાર પ્રજાઓને સુખ આપવું એ પાંચ સાધનોથી રાષ્ટ્રની વૃદ્ધિ થાય છે.^{૨૪} હે મહારાજા ! જે રાજાનાં પૂર્વોક્ત પાંચ સાધનો બરાબર સુરક્ષિત હોય છે, તે રાજા જ નિરંતર પૃથ્વીનું પાલન કરી શકે છે;^{૨૫} પણ એ પાંચ સાધનો પર રાજા એકલો કદી દેખાદેખ રાખી શકતો નથી, માટે તેઓ પ્રત્યેકના પર રક્ષક અધિકારીઓની યથાયોગ્ય યોજના કરીને રાજા દીર્ઘકાળ પર્યંત પૃથ્વી પર રાજ્ય કરી શકે છે.^{૨૬} જે પુરુષ દાનશીલ છે, પોતાની સંપત્તિમાંથી સર્વને વિભાગ આપનારો છે, માર્દવશુલથી યુક્ત છે, પવિત્ર આચારવાળો છે અને સંકટસમયે પણ પોતાનાં મનુષ્યોનો ત્યાગ નહિ કરનારો છે, તે પુરુષને પ્રભુઓ રાજા બનાવે છે.^{૨૭} જે રાજા પોતાનો મત છોડી દઈને કલ્યાણકારક હિતોપદેશને શ્રવણ કરે છે અને તે શ્રવણ કરીને તે પ્રમાણે વર્તે છે, તે રાજાને લોકો આનુસરે છે;^{૨૮} પણ જે રાજા પોતાના હિતોથી ભિન્નતા વચનને દ્રેષભાવને લીધે પ્રતિકૂળ માનીને સહન કરતો નથી, શત્રુએ કહેલાં પ્રતિકૂળ વચનોને પણ સાંભળે છે, સર્વદા ઉદાસીનના જેવો રહે છે અને જિતાયેલા અથવા નહિ જિતાયેલા

શત્રુઓના સંબંધમાં બુદ્ધિમાન પુરુષોએ આચરેલા વર્તનનું સેવન કરતો નથી, તે રાજા ક્ષાત્રધર્મથી બ્રહ્મ થાય છે.^{૨૯} હુમેશાં સાવધાન રહીને રાજાએ એક વખત જેને શિક્ષા કરી હોય, તેવા મંત્રીથી, સ્ત્રીઓથી, પર્વતથી, વિષમ પ્રદેશોથી, હાથીઓથી, ઘોડાઓથી અને સર્પોથી પોતાનું રક્ષણ કરવું.^{૩૧} પોતાના મુખ્ય અમાત્યનો ત્યાગ કરીને તેઓનાથી ઊતરતી કોટીના મનુષ્યોની સાથે પ્રેમ રાખનારો રાજા મહાધોર સંકટમાં આવી પડીને દુઃખી થાય છે ને તે સમયે પોતાના રક્ષક પુરુષને મેળવી શકતો નથી.^{૩૨} વળી જે રાજા કલ્યાણકારક ગુણ ધરાવનારા પોતાના જ્ઞાતિભાઈઓના પર દ્રેષ રાખીને તેઓની તરફથી માર્ગેવા ઇચ્છતો નથી, મનને વશ રાખતો નથી અને કોપને અત્યંત વશ ધર્મ રહે છે, તે રાજા મૃત્યુની પાડોશમાં જ વસે છે એમ સમજવું;^{૩૩} પરંતુ જે રાજા પોતાના હૃદયને પ્રિય દ્વાગનારા પુરુષોને તથા બીજા ગુણવાન પુરુષોને પણ પ્રિય પાણી, પ્રિય કાર્ય આદિય વશ કરે છે, તેનો શ પૃથ્વીમાં દીર્ઘકાળ પર્યંત સ્થિર રહે છે.^{૩૪} રાજાએ અયોગ્ય સમયે કર નાખી દઈ ને પ્રભુઓનું દ્રવ્ય લેવું નહિ, પોતાનું અપ્રિય થતાં કદી સંતાપ કરવો નહિ, પ્રિય થતાં અતિ હર્ષલેલા થવું નહિ અને પોતાના આરોગ્યની વૃદ્ધિ કરનારાં કર્મો કરવામાં તત્પર રહેવું.^{૩૫} પોતાના પર સ્નેહ રાખનારા રાજાઓ કયા છે, કયા રાજાઓ કેવળ ભયને લીધે જ પોતાનો આશ્રય કરી રહ્યા છે અને તે રાજાઓમાં મધ્યસ્થ અથવા શૂં ફપ કયા કયા છે ? એ વિષેનો રાજાએ નિરંતર વિચાર કરવો.^{૩૬} રાજા પોતે બળવાન હોય તોપણ તેણે દુર્બળોનો કદી વિશ્વાસ કરવો નહિ; કેમ કે તેઓ પ્રમાદવશ રહેનારા બળવાન રાજા ઉપર પણ સમય આવ્યે ગીધપક્ષીઓની પેઠે તૂટી પડે છે.^{૩૭} પાપી મનુષ્યનો સ્વભાવ જ હોય છે કે, તે પોતાનો સ્વામી સર્વ ગુણોથી યુક્ત હોય અને પ્રિય ભાવણ કરનારો હોય તોપણ તેનો (સ્વામીનો) દ્રોક કરે છે; માટે રાજાએ કોઈ મનુષ્ય પર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ કરવો નહિ.^{૩૮} હે વસુમતા રાજા ! નહુધના પુત્ર યથાતિરાજાએ મેં કહેલ આ રાજોપનિષદ (રાજાઓની સહાય-

(વિના) કરી હતી કે, જેનું શ્રવણ કરી મનુષ્યોના મનધર્મા સાવધાનપણે વર્તનારો રાજા પોતાના મહાન શત્રુઓનો પત્ત નાશ કરી શકે છે ૩૯

ઘટિ શ્રીમહાભારતમા સાંતિપર્વાતર્ગત ગાંધર્માર્જુનાસનપર્વમા 'વામદેવગીતા-રાજધર્મ' નામનો અધ્યાય ૯૩માં સમાયેલ

અધ્યાય ૧૪મો વામદેવગીતા-રાજધર્મ

॥ વામદેવ ઉવાચ ॥

અયુદ્ધેનૈવ ત્રિજયં વર્ધયેદ્ વસુધાધિપઃ ।

જગન્યમાહુર્ત્રિજયં યુદ્ધેન ચ નરાધિપઃ ॥ ૧ ॥

વામદેવે ઠણુ હે વસુમના રાજા ! પ્રત્યેક રાજાએ યુદ્ધ કર્યો વિના જ વિજય મેળવવો, તે સર્વોત્તમ છે. યુદ્ધ કરીને મેળવેલા વિજયને તો વિદ્વાનો અધમ ઠહે છે ૧. તે પોતાનું મૂળ અત્યંત દૃઢ ન હોય તો રાજાએ નહિ મયોલું મેળવવા માટે ઇચ્છા કરવી નહિ, કેમ કે દુર્બળ મૂળવાળા રાજાને અલક્ષ્ય વસ્તુનો લાભ થતો નથી ૨. જે રાજાનો દેશ સમૃદ્ધિમય પછ હોય છે, વિશાળ હોય છે, રાજા ઉપર પ્રીતિ રાખનારો હોય છે અને મનુષ્ય તથા પુષ્ટ મતીમ ઠળો વાળો હોય છે, તે રાજા દૃઢ મૂળવાળો ગણાય છે. ૩. જેના યોદ્ધાઓ અતિશય મતોપી હોય છે, સાત્વના મેળવેલા હોય છે અને શત્રુઓને ઠગવામા કુશળ હોય છે, તે રાજા અદ્ય મન્યથી પણ પૃથ્વીને જીતી શકે છે ૪. જે રાજાનો નાગરિક પ્રાંતઓ તથા આગ્ર્ય પ્રાંતઓ પ્રાણીઓ પર દયા રાખનારી હોય છે તથા ધનધાન્યથી મ પછ હોય છે, તે રાજાનું મૂળ દૃઢ ગણાય છે ૫. બુદ્ધિમાન રાજા જે સમયે પોતાના પ્રતાપની ચરતી ઢળા માનતો હોય, તે સમયે તેણે શત્રુની પૃથ્વીને તથા ધનમય પત્તિને મેળવવાની ઇચ્છા ઇચ્છી ૬. જેના લોગવેશભવોનો પ્રતિદિન ઉત્થ થતો નય છે, પ્રાણીઓ પર જે દયાળુ હોય છે અને ચાવાપ્રીપૂર્વક પોતાનું જે રક્ષણ કરનારો છે, તે રાજાનો દેશ પ્રતિદિન આબાદ બને છે ૭. જે ગાજ યથાસ્થિત વર્તન કરનારા પોતાના પ્રાંતવર્ગ તરફ અન્યાયથી વર્તે છે, તે રાજા દરગીથી જેમ વળને કાપે, તેમ પોતાને જ ઇતિબિત કરે છે ૮. રાજા શત્રુઓનો નિત્ય સંહાર

કર્યો વિના તેઓનો નાશ કરી શકતો નથી, પણ જે રાજા કોઈનો જ સમૂળગો નાશ કરી બાલું છે, તેનો એક પણ શત્રુ હયાત રહેતો નથી ૯. આર્યપુરુષો જે કર્મનો વિરસ્કાર કરતા હોય તે કર્મને સુર રાજાએ કદી ઠરવું નહિ, પરંતુ જે કર્મથી પોતાનું કંથાણ થતું હોવામા આવે તે કર્મ જ રાજાએ કરવું ૧૦. પોતે આરભેલા કાર્યનો અત આશ્વા પછી જ જે રાજા સુખનો અનુભવ લેવાની ઇચ્છા રાખે છે, તેનું બીજા લોકો અપમાન કરતા નથી, તેમ જ તેને પોતાને પણ અમુક કાર્ય અપૂર્ણ રહ્યા બદલ પશ્ચાત્તાપ થતો નથી, ૧૧. માટે જે ગાજ ને ઠહેલા આ વર્તનને જનસમુદાયના મધ્યમા આચરી દેખાડે છે, તે રાજા આ લોકને તથા પરલોકને હરતગત કરીને સદા વિજયનિશ્ચ રહે છે ૧૨

ભીષ્મે ઠણુ હે યુધિષ્ઠિર ! મહર્ષિ વામદેવે એ પ્રમાણે ઉપદેશ આપ્યો, તે પછી રાજા વસુમનાએ તે પ્રમાણે જ સર્વ ગાંધર્વવસ્થા કરી હતી, માટે તમે પણ એ રીતે જો વર્તશો તો અવશ્ય ઉભય લોકને જીતશો ૧૩

ઘટિ શ્રીમહાભારતમા સાંતિપર્વાતર્ગત ગાંધર્માર્જુનાસનપર્વમા 'વામદેવગીતા-રાજધર્મ' નામનો અધ્યાય ૯૩માં સમાયેલ

અધ્યાય ૧૫મો

યુદ્ધધર્મ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

અય યો ત્રિજિગીપેત ક્ષત્રિયઃ ક્ષત્રિયં યુધિ ।

કસ્તમ્ય વિજયે ધર્મો હેતં પુટો વ્રવીહિ મે ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૃથ્વુ હે પિતામહ ! જે ક્ષત્રિય પોતાના ક્ષત્રિય શત્રુને યુદ્ધમાં જીતવા માટે ઇચ્છે છે તેણે વિજય મેળવવા માટે કયા ધર્મનો આગ્ર્ય કરવો, તે મને ઠહો ૧

ભીષ્મ જોડયા હે યુધિષ્ઠિર ! વિજયેનુગત એ મહાયુદ્ધને સાથે લઈને અધવા સાથે લીધા વિના જ અકસ્માત બીજા દેશ પર ચડાઈ લઈ જઈને ત્યાંની પ્રજાઓને ઠહેરુ ઠગવું છે, ૨. હું તમારો ગાજ છું અને નિરંતર તમારું રક્ષણ કરીશ, માટે તમે મને ધર્મ પ્રમાણે કો આપો અધવા મારી સાથે શત્રુ યદ્યુ ઠરો. ૩. નામ ઠહે ૪. તે ચડી આવેવા ગતને

તે દેશની પ્રજાઓ પોતાના રાજા તરીકે જો સ્વીકારી લે છે, તો બન્નેનું કુશળ થાય છે અને યુદ્ધ પણ બંધ રહે છે; ^{૨૩} પરંતુ હે રાજા! તે દેશના લોકો ક્ષત્રિય બલિથી ઇતર બલિના હોઈને પણ તે રાજાની સામે વિરોધ કરવા તૈયાર થાય તો તેઓને હરકોઈ ઉપાયે તેણે વશ કરવા; કેમ કે તેઓ પોતાની મેળે જ વિરોધ કરવા ઊભા થયા હોય છે. ^૪ કોઈ દેશમાં પોતાનું રક્ષણ કરવા માટે પણ અસમર્થ અને શત્રુને પોતાના કરતાં અધિક બળવાન માનનારા ક્ષત્રિયને શસ્ત્રહીન ઊભેલો બાળી અન્ય હીનજાતિનો પુરુષ પણ શસ્ત્ર મેળવે કરે છે. (માટે વિજયેશ્વર રાજાએ શસ્ત્રબળથી જ જીતવામાં આવેલાં આમાદિકનું ઉદ્ધવન કરીને તે તે સ્થળે અધિપતિ ગુણે જ રિધર રહેવું, જીતેલા રાષ્ટ્રને સામાદિક ઉપાયથી જ વશ કરવું.) ^૫

યુધિષ્ઠિર પૂછ્યું: હે પિતામહ! જે ક્ષત્રિય રાજા કેવળ યુદ્ધ કરવાની ઇચ્છાથી જ અન્ય ક્ષત્રિય રાજા સામે ચડાઈ કરે, તેણે ધર્મદૃષ્ટિએ તેની સામે કેવી રીતે યુદ્ધ કરવું, તે મને કહો. ^૬

ભીષ્મે કહ્યું: રણમાં જે ક્ષત્રિયે કવચ પહેલું ન હોય તેની સામે યુદ્ધ કરવું નહિ; અને યુદ્ધ-પ્રસંગ ઉપરિચિત થાય તે વેળા એકે બીજાને કહેવું જોઈએ કે, ‘તું મારી સામે શસ્ત્ર ફેંક, હું તારી સામે શસ્ત્ર ફેંકું છું.’ ^૭ પછી જ્યારે તે બરાબર સજ્જ થઈને પોતાની સામે ચડી આવે, ત્યારે પોતે પણ તેની સામે સજ્જ થવું અને જો સૈન્ય લઈને સામે આવે તો પોતે પણ સૈન્ય લઈને જ સામા જવું. ^૮ શત્રુ પોતાની સામે જો કપટથી યુદ્ધ કરે, તો પોતે પણ તેની સામે કપટથી જ યુદ્ધ કરવું અને જો ધર્મથી યુદ્ધ કરે, તો તેની સામે ધર્મથી જ યુદ્ધ કરવું. ^૯ શત્રુ જો રથ ઉપર બેસીને આવ્યો હોય તો તેની સામે ઘોડેસવાર થઈને યુદ્ધ કરવા જવું નહિ, પણ રથમાં બેઠેલા સામે રથમાં બેસીને જ યુદ્ધ કરવું. શત્રુ જ્યારે સંકટમાં આવી પડ્યો હોય, ભયમાં આવી પડ્યો હોય અથવા જિતાઈ ગયો હોય, ત્યારે તેની સામે હુમલો કરવો નહિ. ^{૧૦} યુદ્ધ કરતી વેળા ઝેર ખરડેલાં બાણોનો અથવા વાંકા કાંટાવાળાં બાણોનો પ્રયોગ કરવો નહિ; કેમ કે તેવાં આયુધોનો નીચ પુરુષો જ પ્રયોગ કરે છે. વળી

ન્યાયપૂર્વક જ યુદ્ધ કરવું અને પોતાનો વિનાશ કરવાની ઇચ્છાવાળા શત્રુ પર કોષે ભરાવું નહિ. ^{૧૧} સત્પુરુષોની મધ્યમાં કોઈ પ્રકારની કાંટકૂટ થવાથી એકાદો સત્પુરુષ જો સંકટમાં આવી પડે તો તેને મારવો નહિ, તેમ જ બેભાન થયેલા શત્રુને તથા પુનરહિત શત્રુને પણ કદી મારવો નહિ. ^{૧૨} જેનું શસ્ત્ર ભાંગી પડ્યું હોય, જેના ઉપર વિપત્તિ આવી પડી હોય, જેના ધનુષની દોરી તૂટી ગઈ હોય અને જેના વાહનનો નાશ થઈ ગયો હોય, તેવા શત્રુ પર કદી પ્રકાર કરવો નહિ. વળી જો શત્રુ ધાયલ થઈને પડ્યો હોય, તો તેને એના દેશમાં જ પહોંચતો કરી દેવો અથવા પોતાને ત્યાં જ રાખીને વેઠો દ્વારા તેની ચિકિત્સા કરાવવી ને તે જ્યારે બરાબર મજુ રહિત (રજાયલા ઘાવાળો) થઈને સાજો થઈ બાક, ત્યારે તેને છોડી મૂકવો. આવો સનાતન ધર્મ છે. ભગવાન સ્વાયંભુવ મનુએ પણ કહ્યું છે કે, ‘જ્યારે સત્પુરુષો સામે યુદ્ધપ્રસંગ પ્રાપ્ત થાય ત્યારે સત્પુરુષોએ ધર્મપૂર્વક જ યુદ્ધ કરવું, પણ અધર્મ-યુદ્ધ કરીને ધર્મનો નાશ કરવો નહિ. જે યુદ્ધમાં ધાર્મિક યુદ્ધ કરવાની પ્રતિજ્ઞાવાળો ક્ષત્રિય અધર્મ કરીને જય મેળવે છે, તે ક્ષત્રિય પાપી અને કપટી જીવનવાળો બનીને પોતે જ પોતાનો નાશ કરે છે; તેમ જ એવા પ્રકારનું અધર્મ કૃત્ય દુષ્ટ પુરુષો જ કરે છે; માટે ધાર્મિક ક્ષત્રિયે અસાધુ પુરુષોને પણ ધર્મયુદ્ધથી જ જીતવા. ^{૧૩-૧૬} ધર્મયુદ્ધ કરતાં જો મરણ થાય તો તે શ્રેયસ્કર છે, પણ પાપકર્મ કરીને વિજય મેળવવો તે ઉત્તમ નથી. હે રાજા! વાવેલા બીજવાળી પૃથ્વી તત્કાળ ફળને આપતી નથી, તેમ આચરેલો અધર્મ પણ તત્કાળ ફળ આપતો નથી; ^{૧૭} પરંતુ તે અધર્મ અનુક્રમે વૃદ્ધિ પામીને કર્તાપુરુષનાં મૂળોને તથા શાખા-પ્રશાખાઓને પણ બાળીને ભસ્મ કરી નાખે છે. પાપી પુરુષ પાપકર્મ દ્વારા દ્રવ્ય મેળવીને અત્યંત હરખાય છે, પણ તે બાણતો નથી કે, ચૌધકર્મથી અત્યંત ભરપૂર બની બઈને પાપી મનુષ્ય પાપમાં જ ડૂબી મરે છે. જે પુરુષ ‘જગતમાં ધર્મ છે જ નહિ’ એમ માનીને સર્વના તરફ અશ્રદ્ધા રાખે છે તથા ધર્મ ચરણ કરનારા પવિત્ર પુરુષોની હાંસી કરે છે, તે પુરુષ વિનાશની અણી ઉપર જઈ પહોંચે છે. વળી તેજો

પાપી પુરુષ વરુણના પાશોથી જકડાયેલા હોય છે, છતાં પોતાને અજરામર માને છે; એટલું જ નહિ પણ વાયુથી ફૂલી ગયેલી આમડાની ધમણની જેમ કેવળ પાપકૃત્યો કરીને ફૂલી જાય છે-સાતોમાતો ખની જાય છે અને ધર્મમાં પ્રવૃત્તિ કરતો જ નથી; પણ આખરે નદીના તટ પર ઊગેલું વૃક્ષ જેમ મૂળ સહિત ઊખડી જઈને પાણીમાં તણાય જાય છે, તેમ એ પાપી પુરુષ પણ પરિવારની સાથે નાશ પામે છે.^{૧૮-૨૧} જેમ પૃથ્વરની સાથે અશ્વળાયેલા માટીનો ઘટો ફૂટી જાય છે, તેમ સંસારપ્રદેશમાંથી નષ્ટ થયેલા એ પાપી પુરુષની લોકો પાછળથી નિંદા કરે છે, માટે રાજાએ ધર્મપૂર્વક જ વિજય મેળવવાની ઇચ્છા રાખવી અને ધર્મથી જ ધનસંચય કરવો.^{૨૨}

ઈતિ શ્રીમદ્દાસારતમા શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસન-
'પર્વ'માં 'પ્રજ્ઞધર્મ' નામનો અધ્યાય ૯૬મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૯૬મો

વિજયી રાજાનો ધર્મ

॥ મીમા ઉવાચ ॥

નાથર્મેણ મહીં જેતું લિપ્સેત જગતીપતિઃ ।

અર્ધમવિજયં લઙ્ઘ્યા કોઽનુમન્યેત ભૂમિપઃ ॥૧॥

લીંગે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર! અધર્મોચરણ કરીને પૃથ્વીનો જય કરવા માટે રાજાએ ઇચ્છા કરવી નહિ અને એવો કયો ધાર્મિક રાજા હોય કે જે અધર્મ-વિજય મેળવીને પોતાને ઉત્તમ ધાર્મિક માને? જે વિજય અધર્મયુક્ત છે તે નાશવંત છે, સ્વર્ગથી પ્રાપ્ત કરનારો છે અને રાજાને તથા પૃથ્વીને હુખ આપનારો છે.^૧ વિજયી રાજાએ જેવું કવચ તૃટી ગયેલું હોય, જે કહેતો હોય કે, 'હું આપનો જ છું' અને જેણે શત્રો દ્રેષ્ટી દર્શ હાય એટલા હોય તેવા શત્રુને પકડીને મારી નાખવો નહિ, પણ દેહ કરવો.^૨ જે શત્રુરાજા સૈન્યથી નિર્તાઈ ગયો હોય તેની સામે વિજયી રાજાએ યુદ્ધ કરવું નહિ; પરંતુ એક વર્ષ પર્થત તેને દેહમાં રાખીને 'હું તમારો દાસ છું' એમ તેની પાસે ઓલાવવું ને પછી તેને છોડી મૂકવો; અને કદાચ તે રાજા પોતે દાસ ઓલાવું ને ન કહે તોપણ એક વર્ષ પર્થત દેહમાં રાખીને પોતાના યુત્ત્વ ગજાયેલા તે રાજાને છોડી જ મૂકવો. 'તેમ જ જે રાજકન્યાનું પરાક્રમપૂર્વક પોતે

હરણ કર્યું' હોય, તેને એક વર્ષ પર્થત પોતાના રાજમહેલમાં અલગ રાખ્યા પછી પૂછવું કે, 'તારે મને પરણવાની ઇચ્છા છે કે કોઈ બીજાને?' આમ પૂછતાં તે જો બીજાને પરણવા ઇચ્છતી હોય, તો તેને પોતાને ત્યાં રાખવી નહિ. વળી એ જ પ્રમાણે દાસી, દાસ વગેરે જે કંઈ શત્રુ રાજત્વ ધન પોતે હરી આણેલું હોય, તેને એક વર્ષ પર્થત પોતાને ત્યાં રાખીને પુનઃ તે જેવું હોય તેને પાછું આપી દેવું, જેથી તે પોતાતું જ આપેલું ગણાય છે.^૪ દેહાંતર્હંતની શિક્ષાને પાત્ર ચોર વગેરેના ધનને રાજાએ ભંડારમાં રાખવું નહિ, પણ વાપરી નાખવું. તેવું દ્વંધ લઈને ગ્રાહણીને પાઈ દેવું; પણ ચોર સિવાયના પકડી આણેલા શિક્ષાપાત્ર પુરુષને દેહાંતર્હંતની શિક્ષા નહિ કરતાં ક્ષમા આપવી ને તેવું ધન પાછું આપવું. તે સિવાય શત્રુરાજાના બળદો જો પકડી આણ્યા હોય તો તેઓના ઘેડવાના કામમાં અથવા બીજે કંઈ જાણે ઉપાડવાના કામમાં ઉપયોગ કરવો.^૬ ધર્મશાસ્ત્રની આજ્ઞા છે કે, રાજાએ રાજા સામે જ યુદ્ધ કરવું અને રાજા સિવાય બીજા કોઈ પણ પુરુષે રાજા સામે શસ્ત્ર દેંકવું નહિ.^૭ બંને સૈન્યો યુદ્ધ કરતાં હોય અને તે વેળા કોઈ બ્રાહ્મણ શાંતિ કરવાની ઇચ્છાથી વચમાં આવી ઊભો રહે તો બંને પક્ષનાં સૈન્યોએ યુદ્ધ બંધ કરવું;^૮ કેમ કે જે પુરુષ બ્રાહ્મણનું અપમાન કરે છે, તે સનાતનકાળની મર્યાદાનો ભંગ કરે છે, માટે જો કોઈ નીચ ક્ષત્રિય તે મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરે તો તેને ક્ષત્રિયોની ગણનામાં ગણવો નહિ અને ક્ષત્રિયસભામાં યેસવા પણ દેવો નહિ; કારણ કે તે નામધારી ક્ષત્રિયે મર્યાદાનો ભંગ કરીને ધર્મનો જ લોપ કર્યો ગણાય છે;^{૯,૧૦} માટે વિજય મેળવવાની ઇચ્છાવાળા રાજાએ તેવા અધર્મવર્તનનું અનુકરણ કરવું નહિ, પણ ધર્મપૂર્વક જ વિજય મેળવવો; કેમ કે ધાર્મિક વિજયના કરતાં બીજે અધિક લાભ કયો હોય? ^{૧૧} રાજાઓની આવી એક નીતિ હોય છે કે, તેઓએ પારકાં રાજ્યની પ્રજાઓ પર છત્ર મેળવ્યા પછી તુરંત જ તે પ્રજાને દાન, ભોગ, ધીરજ વગેરે આપીને પ્રસન્ન કરવી એઈએ.^{૧૨} અન્યથા અશાંતિજનક ઉપાયો યોજીને તેઓના પર જો રાજ્યસત્તા ચલાવવામાં આવે તો તેઓ પોતાના રાષ્ટ્રથી કંટાળી જાય છે અને પોતાના

પર છત મેળવનાર રાજને સંકટમાં આવી પડેલા
જેવાની રાહ જુએ છે ને ત્યાં સુધી શત્રુજૂત જનીને
તે રાજની ઉપાસના કરી રહે છે.^{૧૩} હે રાજન!
પછી જ્યારે તે વિજયી રાજ સંકટમાં આવી પડે
છે કે તુરંત જ તેનાથી કંટાળેલી સર્વ પ્રજાઓ
અત્યંત સંતુષ્ટ થઈને તે રાજના શત્રુરાજને પક્ષમાં
લે છે અને પોતાને દુઃખ દેનાર રાજનો નાશ
કરવા તૈયાર થાય છે.^{૧૪} વિજયી રાજએ પોતાના
શત્રુને કપટથી છેતરવો નહિ તેમ જોને અત્યંત
ઘાયલ પણ કરવો નહિ; કેમ કે તેને જો અત્યંત
ઘાયલ કરવામાં આવે છે, તો કદાચ તેના જીવિતને
પણ નાશ થઈ જાય.^{૧૫} વળી કોઈ સમયે રાજ અદ્ય
લાભથી યુક્ત થઈને પણ સંતુષ્ટ રહે છે અને તેવો
રાજ પોતાના શુદ્ધ જીવિતને જ અતિ મહત્વનું
માને છે.^{૧૬} જે રાજનો દેશ વિશાળ તથા સમૃદ્ધિ-
સંપન્ન છે, પોતાના રાજ ઉપર પ્રીતિ રાખનારો છે
તથા જેના સેવકો અને અમાત્યો સંતુષ્ટ રહેનારા
છે, તે રાજ દૃઢ મૂળવાળો ગણાય છે.^{૧૭} વળી જે
રાજ પૂળપાત્ર ઋતિજોની, પુરોહિતની, આચાર્યની
તથા વિદ્વાનોની પૂજા કરે છે, તે રાજ લોકવેત્તા
કહેવાય છે.^{૧૮} આ વર્તન પ્રમાણે જ વર્તીને દેવશ્રેષ્ઠ
ધર્મે રાજ્ય સંપાદન કર્યું છે તથા બીજા ઘણા
રાજઓએ પ્રમાણે વર્તીને ધર્મલોકને જીતવા ઇચ્છે
છે.^{૧૯} હે રાજ! પૂર્વે પ્રતહન નામના રાજએ
શત્રુઓ સામે મહાન યુદ્ધ કરીને પૃથ્વી સિવાયનું
તેઓનું સર્વ ધન જીતી લીધું હતું અને તેઓના
રાજ્યની સર્વ આધિઓ પણ હરી લીધી હતી.^{૨૦}
તેમ જ દિવોદાસ નામના રાજએ શત્રુઓના અગ્નિ
હોત્ર સંબંધનું સર્વ દ્રવ્ય, યજ્ઞોપયોગી સર્વ પદાર્થો
તથા લોભ્ય પદાર્થો સુદાનું હરણ કર્યું હતું, પણ
તેવી અતિશય અનીતિ કરવાના કારણથી તેણે સ્વર્ગ
શુભાન્વુ જ હતું, માટે રાજએ તેવો પુષ્કળ
અન્યાય કરવો નહિ.^{૨૧} હે ભારત! નાભાગ નામના
રાજએ શ્રોત્રિય બ્રાહ્મણો તથા તાપસોના દ્રવ્ય
સિવાય શત્રુઓનાં સર્વ રાજ્યો જીતી લઈ ને તે બધા
દ્રવ્યની બ્રાહ્મણોને દક્ષિણા આપી દીધી હતી.^{૨૨}
હે યુધિષ્ઠિર! પ્રાચીનકાળના ધર્મવેત્તા રાજઓની
પાસે ઉત્તમ અને મધ્યમ-જાતે પ્રકારનાં દ્રવ્યો
શત્રુઓ પાસેથી હરી લીધેલાં જ હતાં; માટે રાજએ

શત્રુઓનું સર્વ કંઈ હરી લેવું, એ વાત મને સંમત
છે,^{૨૩} તોપણ રાજએ પોતાનો અલ્પહૃદય ઇચ્છીને
કપટ અથવા દંભપૂર્વક વિજય મેળવવાની ઇચ્છા
રાખવી નહિ. માત્ર કપટ અને દંભનો ત્યાગ કરીને
સર્વ વિદ્વાઓનો અધિક ઉપયોગ કરવો ને તે દ્વારા
વિજય મેળવવો.^{૨૪}

હતિ શ્રીમદ્ભારતમા શાંતિપર્વાતર્ગત રાજધર્માનુશાસન-
પર્વમા 'વિજયી રાજનો ધર્મ' નામનો
અધ્યાય ૯૭ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૯૭ મો

યુદ્ધજન્ય પ્રાણીહત્યાનું પ્રાયશ્ચિત્ત
અને યુદ્ધમરણનું માહાત્મ્ય

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

ક્ષત્રધર્માદિ પાપીયાન્નધર્મોઽસ્તિ નરાધિપ ।

અપયાનેન યુદ્ધેન રાજા હંતિ મહાજનમ્ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૃથ્વુઃ : હે મનુષ્યશ્રેષ્ઠ પિતામહ !
ક્ષાત્રધર્મના કરતાં બીજાં એક પણ ધર્મ અતિશય
પાપભરેલો નથી; કેમ કે રાજા યુદ્ધ કરતી વેળા
અને યુદ્ધમાંથી પલાયન કરતી વેળા અનેક મનુ-
ષ્યોનો સંહાર કરી નાખે છે.^૧ માટે હે ભરતશ્રેષ્ઠ
વિદ્વાન બીજાં રાજા કયુ ધર્મ કરીને દિવ્ય લોકોને
જીતી શકે છે, તે જાણવાની મને ઇચ્છા છે, માટે
તે કહો.^૨

બીજાં કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! રાજાઓ પાપી-
ઓને શિક્ષા કરીને, સત્પુરુષોને આશ્રય આપીને,
યજ્ઞો કરીને તથા દાન આપીને પવિત્ર અને શુદ્ધ
થાય છે.^૩ જોકે વિજય મેળવવાની ઇચ્છાથી રાજા-
ઓ પ્રાણીઓને દુઃખ દે છે, તોપણ તેના તે જ રાજા
ઓ વિજય મેળવ્યા પછી પુનઃ પ્રજાઓની વૃદ્ધિ
કરે છે.^૪ જે રાજાઓ પ્રજાઓ પર અનુગ્રહ કરવા
માટે દાન, યજ્ઞ અને તપોભજના દ્વારા પોતાનાં પાપો-
નો નાશ કરે છે, તેઓનું પુણ્ય પણ પ્રતિદિન વધે
છે.^૫ જેમ ક્ષેત્રની શુદ્ધિ કરનારો પુરુષ (જેતરને
નિંદનારો ખેડૂત); ક્ષેત્રની શુદ્ધિ કરવા માટે તેમાં
ઊગી નોકળેલા ઘાસને તથા નિષ્ફળ ધાન્યને ઉખેડી
નાખે છે, પણ તેથી ક્ષેત્રમાં પકવ થયેલા ધાન્યનો
નાશ થતો નથી,^૬ તેમ જ અશ્વપ્રકાર કરીને વધ્ય
પુરુષોનો સંહાર કરનારો ક્ષત્રિય રાજા

એના સંહાર કરે છે, તોપણ વિજય મેળવ્યા પછી સર્વ પ્રાણીઓની પુનઃ અભિવૃદ્ધિ કરીને તે રાજા ભૂતકાળનાં પાપ બદલ સંપૂર્ણ પ્રાયશ્ચિત્ત કરી શકે છે.^૭ જે રાજા ચોરલોકોથી ચતા દ્રવ્યહરણને, નાશને તથા કલેશને અટકાવી ઈર્ષ પ્રજાઓનું રક્ષણ કરે છે, તે રાજા પ્રાણહાતા, ધનહાતા તથા સુખ-હાતા ગણાય છે અને તે જ સર્વનો મહારાજ છે,^૮ એટલું જ નહિ પણ તે રાજા અભયદાનરૂપ દક્ષિણા-ઓવાળા સર્વ પ્રકારના યજ્ઞો કરીને પરમાત્માનું પૂજન કરનારો મનાય છે ને આ લોકમાં અનેક કલ્યાણોનો અનુભવ કરીને અંતે ઇંદ્રલોકને પામે છે.^૯ વળી જે રાજા બ્રાહ્મણો મારેના ધર્મયુદ્ધમાં શત્રુઓ સામે ધસી જઈને યુદ્ધ કરે છે અને તે યુદ્ધમાં પોતાના શરીરરૂપી યજ્ઞસ્તંભનો ત્યાગ કરીને મૃત્યુ પામે છે, તે રાજાને અનંત દક્ષિણાઓવાળા યજ્ઞ કર્યાનું ફળ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૦} હરકેઈ ક્ષત્રિય યુદ્ધમાં નિર્ભય થઈને પોતાના શત્રુ સામે સંખ્યા-બંધ બાણો ફેંકે છે અને શત્રુનાં સંખ્યાબંધ બાણોને પોતાના શરીર પર ઝીલે છે, તેના જેવું આ પૃથ્વીમાં બીજું એક પણ શ્રેયસ્કર નથી, એમ હેવો પોતે માને છે.^{૧૧} રણમાં તે ક્ષત્રિયની ત્વચાને એટલાં શસ્ત્રો ભેદે છે, તેટલા અક્ષય દિવ્ય લોકો કે જેમાં સર્વ મનોરથો પૂર્ણ થાય છે, તેઓની તેને પ્રાપ્તિ થાય છે.^{૧૨} વળી રણક્ષેત્રમાં યુદ્ધ કરતાં કરતાં ક્ષત્રિયનાં ગાત્રોમાંથી જે રુધિરધારા વહે છે, તેની સાથે જ તેનાં સર્વ પાપો પણ બહાર વહી જાય છે, જેથી તે પાપરહિત થાય છે.^{૧૩} ધર્મવેત્તાઓ કહે છે કે, શત્રોના મહારોથી યુદ્ધમાં સંતપ્ત થયેલો ક્ષત્રિય જે જે હુઃખો સહન કરે છે, તે તે હુઃખો તેના તપ ની જ વૃદ્ધિ કરે છે.^{૧૪} ગેધથી લોકો જેમ જળની ઇચ્છા રાખે છે, તેમ શૂરવીર ક્ષત્રિય પાસેથી શરણ મેળવવાની ઇચ્છા રાખનાર ધર્મનિષ્ઠ બીરુ પુરુષો યુદ્ધમાં સૌનાથી પાછળના ભાગમાં રહે છે.^{૧૫} જે વેળા યુદ્ધપ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય અને પ્રજાઓ પર ભય આવી પડે, તે વેળા શૂરવીર પુરુષ બીજા સામાન્ય મનુષ્યોને યુદ્ધમાં આગળ નહિ કરતાં પોતે જ આગળ થઈને તેઓનું ક્ષેમપૂર્વક બે રક્ષણ કરે છે, તો તેને અતિ મહાન પુણ્ય પ્રાપ્ત થાય છે;^{૧૬} પરંતુ તે બીરુ પુરુષો પોતાનું રક્ષણ કર-

નારા શૂરવીર ક્ષત્રિયના પૂર્વકૃત ઉપકારોને લક્ષ્યમાં લઈને સહાકાળ તેને નમતા-સન્નતા રહે અને યુદ્ધપ્રસંગે પોતાની મેળે જ સૌનાથી આગળ નીકળી પડે, તો તેઓનું એ કર્મ યોગ્ય તથા ન્યાયયુક્ત જ ગણાય છે; પણ તેથી પેલા શૂરવીરને પૂર્વના જેવું પુણ્ય મળતું નથી.^{૧૭} જ્યારે સંઘાતમાં ઉભય પક્ષનાં સૈન્યોની સામસામી લેટલેટા થઈ જાય છે અને અન્યોન્યની ગર્જનાઓ થવા લાગે છે, ત્યારે આકૃતિમાં પ્રથમ સમાન દેખાતા સર્વ પુરુષોમાં મહાન લેહ લેવામાં આવે છે, જેમ કે તે વેળા કેટલાએક શસ્ત્રો નિર્ભયતાપૂર્વક સન્મુખ ધસી જાય છે અને બીજા બીરુઓ રણમાંથી પલાયન કરી જાય છે.^{૧૮} સ્વર્ગીય માર્ગનો આશ્રય કરીને શૂરવીર પુરુષ શત્રુઓને દેખતાં જ તેઓની સામે તટ્ટી પડે છે; પણ કાયર પુરુષ શત્રુઓને દેખતાં જ પલાયન કરી જાય છે. અરે ! પોતાના સહાધકોને પ્રાણસંકટના પ્રસંગમાં મૂકી જાય છે.^{૧૯} હે તાત ! જે નીચ પુરુષો રણમાં પોતાના સહાધકોને પડતા મૂકીને પોતે ક્ષેમકૃશળ થેર પહોંચી જાય, તેવા પુરુષોને તમે ઉત્પન્ન કરશો મા.^{૨૦} જે કાયર પુરુષ પોતાના સહાધકોનો રણમાં ત્યાગ કરીને પોતાના જ પ્રાણની રક્ષા કરવા ઇચ્છે છે, તે પુરુષનું ઇંદ્રાદિ દેવતાઓ સદા અકલ્યાણ જ કરે છે;^{૨૧} એટલું જ નહિ પણ તેવા અધમ ક્ષત્રિયોને રાજાએ પોતે જ લોકડીઓ અથવા માટીનાં ઢેક્ષં મારીને મારી નાખવા. તેઓનાં શરીર પર ઘાસ લપેટીને સળગાવી મૂકવા અથવા પથુની પેઠે માર મારીને તેઓનો નાશ કરી નાખવો.^{૨૨} જે પુરુષ ક્ષત્રિયભતિનો થઈને પથારીમાં પડ્યો પડ્યો બડબા અને મૂર કાઢતો કાઢતો તથા દીનતાભરેલા વિલાપ કરતો કરતો મરણ પામે છે, તે તેને માટે અધર્મભરેલું છે.^{૨૩} પોતે ક્ષત્રિયભતિનો હોવા છતાં શરીરે ધાયલ યથા વિના જે મરણ પામે છે, તેના એ કર્મને પ્રાચીન શાસ્ત્રકારો વળોડી કાઢે છે.^{૨૪} હે તાત ! શાર્યનું અભિમાન રાખનારા ક્ષત્રિયોનું ઘરમાં શયેલું મરણ પ્રશંસનીય નથી, પણ કાયરતાભરેલું, નિંદાપાત્ર, ધર્મવિરુદ્ધ અને દીનતાયુક્ત જ છે.^{૨૫} હાય, હાય ! આ હુઃખ તો મહાકલ્પાયક છે અને અતિશય પાપ ભરેલું છે. આમ પથારીમાં પડ્યો પડ્યો કલ્પાંત

કરીને નિરતેજ સુખવાળો થઈને તથા દુર્ગંધયુક્ત શરીરવાળો થઈને ત્રીપુત્રાદિનો શોક કરતો કરતો જે પુરુષ મરણ પામે છે, તે ક્ષત્રિય ન જ હોય; ૨૧ કેમ કે વીરતાના અભિમાનથી ગર્વિષ્ટ રહેનારો ક્ષત્રિય તો નિરંતર નીરોગીઓના મરણની જ મનમાં ઇચ્છા રાખે છે—યુદ્ધમરણને જ પ્રિય ગણે છે; પણ પૂર્વોક્ત કંગાલ મરણને પસંદ કરતો નથી. ૨૨ તે જ ખરો ક્ષત્રિય છે કે, જે પોતાના સાતિલાઓથી વીંટાઈને શબ્દમાં ઘોર સંહાર કરે છે અને આખરે તીક્ષ્ણ શસ્ત્રોથી ધાયલ થઈને મૃત્યુ પામે છે. ૨૮ શૂરવીર પુરુષનું લક્ષણ એ છે કે, જે વિજ્યાભિલાષ અને ક્રોધાવેશથી યુક્ત થઈને યુદ્ધમાં તૂટી પડે છે અને જેને શત્રુઓથી કાપી નખાતાં પોતાનાં ગાત્રોનું પણ ભાન રહેતું નથી. ૨૯ આવા લક્ષણવાળો વીર ક્ષત્રિય યુદ્ધમાં મરણ પામીને લોકમાન્ય એવા ઉત્તમ ધર્મને સંપાદન કરે છે તથા ઇંદ્રના લોકમાં જાય છે. ૩૦ યુદ્ધમાં પીઠ દેખાડ્યા વિના હરકોઈ ઉપાયે સામે પગલે લડનારો શૂરવીર પુરુષ પ્રાણોનો ત્યાગ કરીને ઇંદ્રલોકને પામે છે. ૩૧ વળી જે શૂરવીર પુરુષ આખે શરીરે જખમી થયા છતાં અને શત્રુઓથી ચોતરફ ઘેરાયા છતાં જો દીનતાનો આશ્રય કરતો નથી, તો અક્ષય એવા દિવ્યલોકોને પામે છે. ૩૨ ઇતિ શ્રીમહાભારતમા સાંતિપર્વતર્જત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'યુદ્ધજન્ય માણ્ડીલ્યાનું' પ્રાયશ્ચિત્ત અને યુદ્ધ-મરણનું 'માહાત્મ્ય' નામનો અધ્યાય ૯૮મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૯૮મો

યુદ્ધયજ્ઞ અને તેનાં ફળનું વર્ણન

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કૈ લોકા યુધ્યમાનાનાં શૂરાણામનિવર્તિનામ્ ।
મર્વંતિ નિઘનં પ્રાપ્ય તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે કહ્યું : હે પિતામહ ! પીઠ દેખાડ્યા વિના રણમાં યુદ્ધ કરનારા શૂરા પુરુષોને મરણ પછી કયા દિવ્ય લોકો મળે છે, તે મને કહો. ૧

લીળમે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષે ઇંદ્ર અને અંબરીષ રાજાના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવાય છે, તે તમે સાંભળો. ૨ નાલાગનો પુત્ર અંબરીષ રાજા મહાદુર્લભ એવા સ્વર્ગલોકમાં જ્યારે ગયો, ત્યારે ત્યાં દેવલોકમાં ઇંદ્રની સાથે રહેલા

પોતાના સેનાપતિને તેણે જોયો. ૩ પછી તેણે નીરખી-ને જોયું તો એ સેનાપતિ મહાતેજસ્વી દેખાતો હતો, ઉત્તમ વિમાનમાં બેઠેલો હતો અને તે સ્વર્ગના કરતાં પણ ઉપર ઉપરના લોકમાં જતો હતો. ઉદાર બુદ્ધિવાળો અંબરીષ રાજા સુદેવ નામના પોતાના સેનાપતિને આવો ઐશ્વર્યવાન તથા સમૃદ્ધિ-માન જોઈને આશ્ચર્ય પામ્યો, જેથી તેણે ઇંદ્રને પૂછ્યું. ૪૪

અંબરીષ જોડ્યો : હે ઇંદ્ર ! સમુદ્ર સુધી આખી પૃથ્વી પર મેં યથાવિધિ રાજ્ય કયું છે, ધર્મ સંપાદન કરવાની ઇચ્છાથી ચારે વલ્લોની પ્રજાઓ તરફ મેં શાસ્ત્રોક્ત વર્તન રાખ્યું છે, ઘોર બ્રહ્મચર્ય પાળીને, ઉત્તમ પ્રતિનું આચરણ કરીને તથા ગુરુની સેવા કરીને મેં ચારે વેદોનું તથા સંપૂર્ણ રાજ-શાસ્ત્રનું ધર્માનુસાર અધ્યયન કયું છે, અન્નપાન વગેરે આપીને અતિથિઓને તૃપ્ત કર્યાં છે, સ્વધાન્ય વડે પિતૃઓનાં શ્રાદ્ધ કર્યાં છે, સ્વાધ્યાયદીક્ષાઓ લઈને ઋષિઓનું આરાધન કયું છે, ઉત્તમોત્તમ યજ્ઞો કરીને દેવતાઓનું યજ્ઞન કયું છે; તેમ જ શાસ્ત્રોક્ત વિધિ પ્રમાણે મારા ક્ષાત્રધર્મમાં સ્થિર રહીને તથા મારાં સર્વ સૈન્યો પર દેખરેખ રાખીને મેં યુદ્ધોમાં વિજય પણ મેળવ્યો છે, ૧-૯ છતાં હે દેવરાજ ! મારો સેનાપતિ આ સુદેવ કે જે પૂર્વે શાંત સ્વભાવનો એક યોદ્ધો હતો, તે મારા કરતાં અધિક ઐશ્વર્યવાળો કેમ થયો ? ૧૦ હે ઇંદ્ર ! આ મારા સેનાપતિએ ઉત્તમ પ્રતિના યજ્ઞો કર્યાં નથી, તેમ શાસ્ત્રમાં કહેલા વિધિ પ્રમાણે દેવોનું પૂજન પણ કયું નથી, છતાં તે મારા કરતાં અધિક ઐશ્વર્યવાન કેમ થયો ? ૧૧

ઇંદ્રે કહ્યું : હે તારા અંબરીષ ! તારા આ સેનાપતિ સુદેવે યુદ્ધયજ્ઞ નામનો એક મહાન યજ્ઞ કર્યો હતો અને બીજો હરકોઈ ક્ષત્રિય પણ રણમાં ભિતરીને યુદ્ધ કરે છે તે પણ તેવો જ યજ્ઞ કરે છે, એમ સમજવું. ૧૨ શાસ્ત્રકારોએ નિશ્ચય કર્યો છે કે, યુદ્ધ કરવાની દીક્ષા લઈને તથા સેનાના મોખરામાં રહીને યુદ્ધ કરવા સજ્જ થયેલો હરકોઈ યોદ્ધો યુદ્ધયજ્ઞમાં અધિકારી થઈ શકે છે. ૧૩

અંબરીષે પૂછ્યું : હે ઇંદ્ર ! એ યુદ્ધયજ્ઞમાં હોમવાનાં હૃતદ્રવ્યો કયાં હોય છે, તેમાં ઘી કયું

હોય છે, તેમાં દક્ષિણા શી હોય છે અને તે યજ્ઞમાં ઋત્વિજે કયા કહ્યા છે, તે મને કહો. ૧૪

ઇન્દ્રે કહ્યું : હે રાજા ! યુદ્ધયજ્ઞમાં હાથીઓ અતિવજ છે, ઘોડાઓ અધ્ધર્મુ છે, શત્રુઓનાં માંસ હૃતદ્રવ્યો છે અને રુધિર આબ્ય (ધી) છે. ૧૫ શિયાળ, ગીધ, કાગડા અને ખીબાં કેટલાંએક માંસાહારી પક્ષીઓ તે યજ્ઞના સદસ્ય છે કે, જેઓ એ યજ્ઞમાં આહુતિ આપતાં અવશેષ રહેલા રુધિર-માંસરૂપ હવિષનું પાન કરે છે તથા પ્રાશન કરે છે. ૧૬ તીક્ષ્ણ, પાણીહાર અને જવલંત એવા ભાલા, તોમર, તલવાર, શક્તિ અને ફરશીઓ એ યજ્ઞ-કર્તાના હુક્ (સરવા) છે. ૧૭ ધનુષના વેગથી છૂટેલું, શ ના શરીરને ચીરી નાખનારું, સીધી ગતિનું અને પાણીહાર એવું જે તીક્ષ્ણ બાણ તે એ યજ્ઞ-કર્તાને મહાન સરવો છે. ૧૮ વળી એ રણયજ્ઞમાં વ્યાઘ્રચર્મના ચાનવાણું, હાથીદાંતની મૂઠવાણું તથા હાથીની સૂંઠને વિદારી નાખનારું ખડ્ગ (તલવાર) યજ્ઞોપયોગી સ્ફિક્ક (રેખાઓ દોરવાનું) ખડ્ગાકાર કાષ્ટ) તરીકે છે. તીક્ષ્ણ અને જાનવ્યમાન એવા ભાલા, શક્તિ, બેધારી તલવાર, ફરશી અને ખીબાં નરહમ લોખંડનાં અણીદાર શસ્ત્રો વડે જે માર મારવામાં આવે છે તે એ યજ્ઞમાં યજ્ઞિય દ્રવ્યો છે. કુલીન યોદ્ધાઓના શરીરમાંથી નીકળેલું તથા યુદ્ધનિયમના આધારે અન્યોન્ય પર પ્રહાર કરવાથી વિસ્તીર્ણ થયેલું જે રુધિર એકદમ વેગપૂર્વક સંગ્રામ-ભૂમિ પર ભેવે છે, તે યજ્ઞકર્તાના સર્વ મનોરથોને પૂર્ણ કરનારી હોમકર્મની સમૃદ્ધિમાન પૂર્ણાહુતિ છે. સેનાઓના મોખરાના ભાગમાં ‘મારા, કાષો’ એવા જે શબ્દ સંભળાય છે, તે યમગૃહે મોકલનાર એ રણયજ્ઞમાં સામવેત્તા ઋત્વિજોનાં સામગનો છે. શત્રુસેનાના મુખ ભાગને એ યજ્ઞનું હવિર્ધાન (હૃતદ્રવ્ય રથાપવાનું રથળ) કહે છે. ૧૯-૨૩ હાથી, ઘોડા અને કવચ પહેરીને સજ્જ બિભેલા યોદ્ધાઓનો જે સમૂહ, તે એ યજ્ઞમાં રથેનચિત્ નામનો અગ્નિ છે. ૨૪ હજારોનો સંહાર થઈ ગયા પછી રણક્ષેત્રમાં મસ્તક વિનાનાં ધડો બિટીને જે બિલાં થઈ જાય છે, તે શરવીર પુરુષના રણયજ્ઞમાં આઠ ખૂણાઓવાળો ખેરનો યજ્ઞસ્તંભ છે; ૨૫ તેમ જ હે રાજા ! અંકુશોના તાં આવેલા અને તેથી ગર્જના કરી

રહેલા જે હાથીઓ, તે ઇલામંત્રનો ઉત્તર કરનારા યજ્ઞિય બ્રાહ્મણો છે, તેઓની ગર્જનાઓ તે મંત્ર-ધ્વનિ છે અને વીર પુરુષોના સિંહનાદો તથા હસ્તતલના પ્રચંડ આઘાતો એ યજ્ઞમાં વષટકાર છે. હે રાજા ! સંગ્રામભૂમિ ઉપર હુંદુભિઓનો જે ગડગડાટ થઈ રહ્યો હોય છે, તે એ રણયજ્ઞમાં ત્રિસામા ઉદ્દગાતાનો સામધ્વનિ છે અને તે પોતે જ ત્રિસામા ઉદ્દગાતા છે. જે ક્ષત્રિય બ્રાહ્મણોનું દ્રવ્ય જ્યારે ચોરાર્થ જતું હોય ત્યારે પોતાના પ્રિય શરીરની ફરકાર કર્યા વિના યુદ્ધમાં અંપલાવે છે અને પોતાના શરીરરૂપી યજ્ઞસ્તંભનો ત્યાગ કરીને પ્રાણોનો હોમ કરે છે, તેને અનંત દક્ષિણાવાળા યજ્ઞનું ફળ મળે છે. જે શરવીર પુરુષ પોતાના સ્વામીનું કાર્ય કરવા માટે સેનાના મોખરામાં રહીને પરાક્રમ કરે છે અને પ્રાણ જતાં પણ લયનો માર્યો કદી પાછો હઠતો નથી, તેને મારા જેવા દિવ્યલોકોનો લાભ થાય છે. જે પુરુષના રણયજ્ઞની વેદિકા શ્યામ રંગનાં ચાનોવાળી તલવારો વડે તથા પરિધિ સરખા બાહુઓ વડે આચ્છાદિત થયેલી હોય છે, તેને મારા જેવા દિવ્યલોકોનો લાભ થાય છે. જે વીર પુરુષ યુદ્ધમાં કોઈની સહાય માટે અપેક્ષા રાખતો નથી અને વિજય મેળવવાનો નિશ્ચય કરીને શત્રુઓની સેનાના મધ્યભાગમાં દાખલ થઈ ઝૂઝી મરે છે, તેને મારા જેવા દિવ્યલોકોનો લાભ થાય છે. જે યોદ્ધાઓ સંગ્રામભૂમિ પર રુધિરના પ્રવાહને વહી રહેલી, ભેરી અને મરુક આદિ વાદિતોરૂપ કાચબાઓવાળી, વીરપુરુષોનાં હાડકાંના ચૂર્ણરૂપ રેતી-વાળી, માંસ અને રુધિરના કાકવવાળી, ઢાલ અને તલવારરૂપ નાના ત્રાપાઓવાળી, કેશોરૂપ શેવાળ અને લીલાં ઘાસવાળી, કપાર્થ પડેલા ઘોડા, હાથી અને રથોથી ઘંધાર ગયેલા પુલવાળી, પતાકાઓ અને ધન્યઓરૂપી નેતરવાળી, મરણ પામેલા હાથી-ઓને જેથી જનારી, લોહીરૂપ જળથી ભરપૂર બનેલી, તીર ઉપર બિભેલા મનુષ્યોને તરવી અશક્ય એવી, મરેલા હાથીઓરૂપી મોટા મગર-મચ્છોવાળી, પરલોકમાં વહી જનારી અમંગલસ્વરૂપ, ઋષ્ટિ અને અને ખડ્ગોરૂપ મોટી નૌકાઓવાળી, ગીધ, કાગડા અને કંકપક્ષીઓરૂપ હોડકાંઓવાળી, રાક્ષસોના લયંકર સંચારવાળી, કાયર પુરુષોને

ત્રાસ આપનારી, મહા હુર્મત અને ઘેર એવી નદી ચાલુ કરી દીધી છે, તે યોદ્ધાને યજ્ઞમા કરાતા અવ બ્રુથસ્નાનનું પુણ્ય પ્રાપ્ત થાય છે. વળી જે પુરુષના રણયજ્ઞની વેદિકા શત્રુઓના મરતકોથી તથા હાથીઘોડાઓની કાઘોથી છવાઈ ગયેલી હોય છે, તેને મારા જેવા દિવ્યલોકો મળે છે. રણયજ્ઞની દીક્ષા લેનારા જે પુરુષને શત્રુઓની સેનાનો અથ્થ ભાગ પોતાની પત્નીના ગૃહરૂપ છે, પોતાની સેનાનું સુખ હવિષ સ્થાપનાના સ્થાનમૂલ છે, જમણી બાજુ ઊભેલા યોદ્ધાઓ સદસ્યમૂલ છે, ઉત્તર દિશામાં ઊભેલા યોદ્ધાઓ આમીઘરૂપ છે અને શત્રુઓની સેના જેની સી છે, તે પુરુષને દેવતાઓના સર્વ લોકો દૂર નથી, એમ વિદ્વાનો કહે છે. ઉભય પક્ષનાં સૈન્યોની વ્યૂહરચના થઈ ગયા પછી તે બંને સૈન્યોના મધ્યભાગમાં જે ખુલ્લું મેદાન ભોખામાં આવે છે, તે વીરપુરુષની યજ્ઞવેદિકા છે કે, જે વેદિકામાં વેદોરૂપ ત્રણ અભિષેકોનું સ્થાપન કરીને તે પુરુષ યુદ્ધરૂપી યજ્ઞ કર્યા કરે છે. જે યોદ્ધો યુદ્ધ કરતાં ડરી જઈને રણમાંથી પાછો ફરે છે અને તે વેળા શત્રુઓના હાથે બે મરણ પામે છે, તે જગતમાં પ્રતિષ્ઠા-રહિત થઈને નરકમાં જાય છે, એમાં સંશય નથી; પણ જે પુરુષના રણયજ્ઞની વેદિકા રુધિરના વેગથી તરખોળ બની જાય છે અને કેશ, માસ તથા હાડકાં ના ઢગોથી ભરપૂર બની જાય છે, તે પુરુષ પરમ ગતિને પામે છે. વળી જે પુરુષ શત્રુઓના સેના-પતિને હણીને તેના વાહન ઉપર ચડી બેસે છે, તે પુરુષ યૃહરૂપિત સમાન પૂજ્ય અને સમર્થ બનીને વિષ્ણુના વિહારસ્થાનમૂલ વૈકુંઠલોકમાં ગમન કરે છે, તેમ જ જે યોદ્ધો શત્રુસેનાના નાથડને, તેના પુત્રને અથવા બીજા હરકોઈ માનપાત્ર શત્રુને છવતો પકડી લાવે છે, તેને મારા જેવા દિવ્યલોકોનો લાભ થાય છે. યુદ્ધમાં મરણ પામેલા શરવીર પુરુષનો કોઈ પણ રીતે શોક કરવો નહિ; કેમ કે રણમાં મરણ પામેલો શૂરા પુરુષ સ્વર્ગમાં પૂજ્ય છે, તેથી શોક કરવા યોગ્ય નથી અને તે માટે જ યુદ્ધમાં મરણ પામેલા મનુષ્યને પિંડદાન કે ઉત્ક્રદાન આપવાની અથવા તેના સંબંધનું સ્નાન કરવાની કે સૂતક પાળવાની શાસ્ત્રકારો મનાઈ કરે છે. તે પુરુષને મરણ પછી કયા લોકની પ્રાપ્તિ થાય છે,

તે હું તને કહું છું, સાંભળ. યુદ્ધમાં મરણ પામેલો વીરપુરુષ મર્ત્યલોકમાંથી જ્યારે સ્વર્ગ-લોકમાં આવે છે, ત્યારે હજારો સુદર અખંડરાઓ ‘આ મારો પતિ થશે, આ મારો પતિ થશે’ એમ બોલતી ઉતાવળી ઉતાવળી તેની સામે દોડી જાય છે; માટે જે પુરુષ યુદ્ધધર્મનું પાલન કરે છે, તેને તપ, પુણ્ય, સનાતનધર્મ અને ચારે આશ્ર મોતું ફળ મળે છે; પણ યુદ્ધ કરનાર પુરુષે વૃદ્ધનો, બાળકનો, સીનો, પીઠ દેખાડનારનો તથા સુખમાં તૃણ લઈને ‘હું તમારે શરણે છું’ એમ બોલનારનો કદી વધ કરવો નહિ. હે અબરીધરાજ! જંભાસુરનો, વૃત્રાસુરનો, બલાસુરનો, પાક દૈત્યનો, શતભાયાનો, વિરોચનનો, દુર્વાર્થ એવા નમુચિનો, અનેક માયાઓને બળુનારા શંખરાસુરનો, દૈત્ય વિપ્રચિત્તિનો, દત્તના સર્વ પુત્રોનો તથા પ્રહ્લાદનો યુદ્ધમાં વધ કરીને હું દેવોનો રાજ થયો છું.’

લીભમ બોલ્યા : હે યુધિષ્ઠિર! ધ્રુવનું એ વચન સાંભળ્યા પછી અંબરીષ રાજાએ પોતાના સેનાપતિને મળેલી સિદ્ધિ યોગ્ય જ છે, એમ કબૂલ કર્યું. ૨૭-૫૧

હતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરતમા શાંતિપર્વાતગત રાજધર્માનુશાસન પર્વમાં ‘યુદ્ધયજ્ઞ અને તેના ફળનું વર્ણન’ નામનો અધ્યાય ૯૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૯૯ મો

વીરપુરુષનું વર્તન

॥ સીમ્પ ઉવાચ ॥

અગ્રાપ્પુદાહરંતીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।

પ્રતર્દનો મૈથિલશ્ચ સંગ્રામં યત્ર ચક્રતુઃ ॥ ૧ ॥

લીભે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર! રાજા પ્રતર્દને અને મિથિલાધિપતિ જનકે જે સ્થળે પૂર્વે સગ્રામ કર્યો હતો, તે વિષયનો એક પ્રાચીન ઇતિહાસ લોકોમાં કહેવાય છે, તે આ પ્રમાણે છે.^૧ હે યુધિષ્ઠિર! યજ્ઞોપવીત(જનોઈ)ને ધારણ કરનારા મિથિલા ધિપતિ જનકરાજાએ, એક સગ્રામના સમયે પોતાના યોદ્ધાઓને કેવી રીતે ઉત્સાહ આપ્યો હતો, તે હું તમને કહું છું, તે સાંભળો.^૨ સર્વ તરવને બળુનારા મૈથિલ મહાત્મા જનકે યોગ બળના પ્રભાવથી પોતાના યોદ્ધાઓને સ્વર્ગ તથા

નરકનાં દર્શન કરાવીને કહ્યું હતું કે, 'મારા વીર સૈનિકો ! જુઓ, આ તરફ દૃષ્ટિ કરો. આ દેહીપ્રમાણ અક્ષય લોકો સંપ્રાપ્તમાં ભય નહિ પામનારા શૂરાઓને મળે છે. જુઓ, જુઓ, તે લોકોમાં ગંધર્વની કન્યાઓ કેટલી બધી દેખાય છે? તેમાં સર્વ પ્રકારના મનોરથો પૂર્ણ થાય છે, હવે જુઓ, આ બીજી તરફ જે લોક જોવામાં આવે છે, તે નરકલોક છે. જેઓ યુદ્ધમાંથી પલાયન કરે છે, તેઓને આ નરકલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે. ઉપરાંત સદાને માટે તેઓની જગતમાં અપકીર્તિ થાય છે, માટે આ જોઈને હવે પછી તમને યોગ્ય લાગે તેવો ચત્ર કરો.' આ વીર ચોદાઓ ! આ બંને ગતિ પ્રત્યક્ષ જોઈને હવે તમે શરીરત્યાગનો જ નિશ્ચય કરો ને સન્મુખ ભિલેલા શત્રુઓને જીતો; પણ પ્રતિદાશન્ય એવી નરકગતિને વશ ન થાઓ. યુદ્ધમાં શરીરોનો ત્યાગ કરવો એ જ શૂરા પુરુષોને ઉત્તમોત્તમ સ્વર્ગ મેળવવામાં કારણભૂત છે.

હે શત્રુના નગરોને જીતનારા યુધિષ્ઠિર ! રાજ જનકે એ પ્રમાણે જ્યારે કહ્યું, ત્યારે તેના ચોદાઓએ રણમાં શત્રુઓનો પરાજય કર્યો ને પોતાના રાજાને હર્ષ પમાડ્યો; માટે સર્વ કોઈ બુદ્ધિમાન ક્ષત્રિયે નિત્ય રણના મોખરામાં જ ભીલા રહેવું, હાથી-સવારોની મધ્યમાં રથીચોદાઓને ગોઠવવા, રથીઓની મધ્યમાં ઘોડેસવારોને ગોઠવવા અને ઘોડેસવારોની વચમાં કવચધારી પાયદળ સૈન્યને જોડી રાખવું.^{૯-૬} હે યુધિષ્ઠિર ! જે રાજા પોતાના સૈન્યને એ પ્રમાણે વ્યૂહરચનામાં ગોઠવે છે, તે નિત્ય પોતાના શત્રુઓને જીતે છે, માટે તમારે હંમેશાં તે પ્રમાણે જ કરવું.^{૧૦} સર્વ ચોદાઓ અતિશય કોપમાં આવી જઈને મગરમંછો જેમ સમુદ્રોને ખળભળાવી દે છે તેમ, ઉત્તમ પ્રતિનું યુદ્ધ કરીને શત્રુઓનાં સૈન્યોને ખળભળાવી દે છે અને સ્વર્ગ મેળવવાની ઇચ્છા રાખે છે.^{૧૧} શૂરવીર ચોદાઓએ પરસ્પર યોગ્ય વ્યવસ્થા કરીને ખિન્ન થયેલા સૈનિકોને હર્ષ પમાડવો જોઈએ, જીતેલી પૃથ્વીનું રક્ષણ કરવું જોઈએ તથા રણમાંથી પલાયન કરી જનારા શત્રુઓની પાછળ બહુ દોડાદોડી કરવી નહિ;^{૧૨} કેમ કે હે રાજન ! જીવિતને માટે નિરાશ થયેલા તેવા શત્રુઓ મરણિયા થઈને ભે પાછા ફરે છે,

તો તેઓનો વેગ મહાદુઃસહ થઈ પડે છે, માટે જ તેવા નાસી જતા શત્રુઓની પાછળ બહુ સુધી જવું નહિ.^{૧૩} અને જેઓ શૂરવીર છે તેઓ રણમાંથી પલાયન કરી જનારા શત્રુઓ પર પ્રહાર કરવાની ઇચ્છા રાખતા નથી; આમ સમજીને પણ નાસભાગ કરનારાની પાછળ બહુ સુધી દોડવું નહિ.^{૧૪} આ જગતમાં જંગમ પ્રાણીઓનું અન્ન સ્થાવર પ્રાણીઓ છે, દાંડવાળાં પ્રાણીઓનું અન્ન દાંડવિનાનાં પ્રાણીઓ છે; તૃષાતુર થયેલાં પ્રાણીઓનું અન્ન જળ છે અને શૂરવીર પુરુષનું અન્ન કાયર પુરુષો છે.^{૧૫} જેકે ભીરુ પુરુષોને પણ પીઠ, ઉદર, હાથ, પગ વગેરે અવયવો સરખા જ હોય છે, છતાં તેઓ પોતાની ભીરુતાને લીધે પરાભવ પામે છે અને તેથી જ ભયવિહ્વળ બની જઈને તેઓ બે હાથ જોડી, વારંવાર પ્રણામ કરીને શૂરવીર પુરુષોને શરણે ભય છે;^{૧૬} એટલું જ નહિ પણ આ સઘળા લોક, પુત્ર જેમ પિતાનો આધાર રાખે તેમ, શૂરવીર પુરુષના બાહુનો જ આધાર રાખી રહ્યા છે; માટે શૂરવીર પુરુષ સર્વ અવસ્થાઓમાં સન્માનને યોગ્ય છે.^{૧૭} આ ત્રણે લોકમાં શૂરવીરતા કરતાં અધિક ઉત્તમ કોઈ પણ વસ્તુ નથી અને ખરી રીતે તો શૂરવીર પુરુષ જ સર્વ જગતનું પાલન કરે છે તથા શૂરવીરના આધારે જ સર્વ કંઈ ટકી રહ્યું છે.^{૧૮}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્ગત રાજધર્માતુશાસનપર્વમાં 'વીરપુરુષ' વર્તન નામનો

અધ્યાય ૯૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૦૦ મો

યુદ્ધ કરવાની રીતિ

॥ યુધિષ્ઠિર જવાબ ॥

યથાજ્ઞયાર્થિનઃ સેનાં નયંતિ મરતર્પમ ।

ઈપદ્મં પ્રપીઢ્યાપિ તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! વિજયેચ્છુ રાજાઓ ધર્મને લગાર હાનિ પહોંચાડીને પણ અથોત ભીરુ પુરુષોને પણ રાજભય દેખાડીને સેનામાં આગળ કરીને શત્રુઓ સામે લઈ જાય છે, તે શા માટે? એ મને કહો.^૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! કેટલાએક માને છે કે, કેવળ ક્ષાત્રધર્મને લીધે જ યુદ્ધધર્મ સ્થિર

થાય છે; કેટલાએક માને છે કે, ‘મારવું કે મરવું’ આવા નિશ્ચયથી જ યુદ્ધધર્મ સ્થિર થાય છે; કેટલાએક માને છે કે, ‘શિષ્ટ પુરુષોના આચાર પ્રમાણે વર્તવાથી જ યુદ્ધધર્મ સ્થિર થાય છે’ અને ઘીળ કેટલાએક માને છે કે, ‘રાજભય દેખાડીને પણ ભીરુઓને શત્રુઓ સામે લઈ જવાથી યુદ્ધધર્મ સ્થિર થાય છે.’^{૧૨} હવે ધર્મ તથા અર્થનું સત્વર ક્ષણ આપનારા ઉપાયો કેવા છે? અને તે ઉપાયોને કામે લગાડવા માટે કેવા ધર્મોનું આચરણ કરવું જોઈએ, તે હું તમને કહું છું. જે મનુષ્યો અર્થ અને ધર્મની મર્યાદાનો ત્યાગ કરીને પ્રવૃત્તિ કરે છે, તેઓ દરથુ તરીકે જ કહેવાય છે અને સર્વનો વિનાશ કરનારા ગણાય છે;^{૧૩} માટે તેવા મનુષ્યોનો વિનાશ કરવા માટે તથા કાર્યોની હરકોઈ પ્રકારની સિદ્ધિને માટે જે જે ઉપાયો વેદમાં કહ્યા છે, તે સર્વ હું તમને કહું છું, તે સાંભળો.^{૧૪} હે ભરત-વંશી રાજા! શાસ્ત્રમાં જે પ્રકારની બુદ્ધિ કહેલી છે: એક વક્રબુદ્ધિ અને બીજી સરલબુદ્ધિ. તેમાં વક્ર-બુદ્ધિનું જાણીજોઈને કદી સેવન કરવું નહિ, પણ સામા પક્ષવાળા મનુષ્યોએ જો વક્રબુદ્ધિનો ઉપયોગ કર્યો હોય તો આપણે પણ વક્રબુદ્ધિનો ઉપયોગ કરીને તેનો નાશ કરવો.^{૧૫} જે સેવકો સેદબુદ્ધિનો આશ્રય કરીને રાજાની સેવા કરે છે, તેઓ રાજાના શત્રુ જ છે; માટે રાજાએ તેવા સેવકોની એ પ્રકારની કપટબુદ્ધિને જાણી લઈને શત્રુઓની પેઠે તેનો નાશ કરી નાખવો.^{૧૬} હે પાર્થ! બાણના પ્રહારથી હાથીઓનું રક્ષણ કરનારાં, ગાય, બળદ અને અજગરના આમડાનાં બખતરો, શબ્દ, કંટક, ઢોખંડ, કવચો, ચામરો, તીક્ષ્ણ અને પાણીદાર શસ્ત્રો, પીળા વર્ણનાં તથા લાલ વર્ણનાં બખતરો, જુદા જુદા રંગથી રંગેલી ધબપતાકાઓ, બેધારી તલવારો, તોમરો, ખડ્ગો, તીક્ષ્ણ દરશીઓ, બાણોનાં ફળાઓ અને અનેક પ્રકારની હાલો વગેરે પુષ્કળ યુદ્ધ-સામગ્રીની શત્રુ સામે ચડાઈ કર્યા પહેલાં જ તૈયારી કરી રાખવી.^{૧૭-૧૮} તેમ જ યુદ્ધની તાલીમમાં ઉપયોગ કરીને બરાબર પરીક્ષા કરાયેલાં શસ્ત્રોને તથા યુદ્ધમાં દૃઢ નિશ્ચયવાળા યોદ્ધાઓને પ્રથમથી જ સજ્જ રાખવા જોઈએ; અને પછી જ્યારે યુદ્ધપ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય, ત્યારે ચૈત્ર મહિનામાં

અથવા માર્ગશીર્ષ મહિનામાં શત્રુઓ સામે સન્ય મોકલવું, તે ઉત્તમ ગણાય છે;^{૧૯} કેમ કે હે ભારત! તે વખતે પૃથ્વી પર ધાન્યનો પાક થઈ ગયો હોય છે, સર્વ પ્રદેશ પર જળાશયો ભરપૂર હોય છે અને સમય પણ અતિ શીત હોતો નથી તેમ અતિ ઉષ્ણ હોતો નથી;^{૨૦} માટે તેવે સમયે અથવા શત્રુઓ જ્યારે સંકટમાં આવી પડ્યા હોય તેવે સમયે શત્રુઓ સામે ચડાઈ કરવી તે ઉત્તમ છે.^{૨૧} વળી શત્રુ સામે જવા માટે જળ અને ધાસચારો જે માર્ગે પુષ્કળ હોય, તે જ માર્ગ પ્રથમનીય છે; પણ તે માર્ગ વનમાં ફરનારા અને કુશળ એવા દ્રોનોના જાણીતો અને પરિચિત હોવો જોઈએ.^{૨૨} મૃગનાં ટોળાંઓ અરણ્યમાં જેમ ગમે ત્યાં જઈ શકે છે, તેમ લશ્કરી સેનાઓ અરણ્યમાં ગમન કરી શકતી નથી; માટે વિજયેચ્છુ રાજાઓએ સેનાઓને પૂર્વોક્ત માર્ગો દ્વારા જ શત્રુઓ સામે લઈ જવી.^{૨૩} પછી સેના જ્યારે કૃત્ય કરે ત્યારે તેના અગ્રભાગમાં શક્તિમાન અને કુળવાન યોદ્ધાઓની એક પાયદળ દુકડી ગોઠવાયેલી રહેવી જોઈએ. માર્ગમાં કોઈ રથોને જો પડાવ કરવો હોય, તો જ્યાં સમીપમાં જલાશય હોય ત્યાં અને જે પ્રદેશ શત્રુઓથી દુર્ગમ હોય ત્યાં-મેદાનમાં પડાવ કરવો, તે ઉત્તમ ગણાય છે; કેમ કે તેવે રથોને પડાવ કરવાથી શત્રુઓને ચડી આવવાનો પ્રતિષેધ થઈ શકે છે. વળી તેવા જુદા પ્રદેશમાં પડાવ નાખ્યા કરતાં કોઈ અરણ્યની સમીપમાં પડાવ નાખવો તે વધારે શુભભરેલો છે, એમ યુદ્ધકુશલ પુરુષો માને છે; કારણ કે તેવે રથોને પડાવ નાખવાથી સમીપની ઝાડીઓમાં સૈન્યમાંહેનો અમુક ભાગ અનામત તરીકે રાખી શકાય છે. વળી તે અનામત રાખેલા સૈન્યને અકસ્માત જો આવી પહોંચવું હોય તોપણ બની શકે છે, તેમ કેટલુંએક પાયદળ સૈન્ય પણ શત્રુઓને છેતરવા માટે વૃક્ષોની ઘટાઓમાં ગુપ્ત રીતે રહી શકે છે; અને તેવે સમયે શત્રુઓ જો અચાનક ચડી આવે તો પેહું અનામત રાખેલું સૈન્ય તથા વૃક્ષોમાં છુપાઈ રહેલું પાયદળ સૈન્ય ચડી આવેલા શત્રુઓનો નાશ કરી શકે છે ને સુખ્ય લશ્કર પર આવી પડેલો આપત્તિ દૂર કરવા માટે પરમ આશ્રયભૂત થઈ પડે છે.^{૨૪-૨૬} પછી યુદ્ધ કરવાનો જ્યારે પ્રમથ આવે ત્યારે મર્

યોદ્ધાઓએ સમર્થિમંડળને પાછળ રાખીને તથા પર્વતની પેઠે અડગ ઊભા રહીને યુદ્ધ કરવું; કેમ કે એ વિધિ પ્રમાણે યુદ્ધ કરવાથી દુર્બલ શત્રુઓને પણ જીતી શકાય છે.^{૧૯} હે સુધિષ્ઠિર ! વાયુ, સૂર્ય અને શુક્ર જે દિશામાં ગતિ કરી રહ્યા હોય, તે દિશામાં અવશ્ય વિજય મળી શકે છે; પણ એ ત્રણેના સમુદાયમાં શુક્રની ગતિના કરતાં સૂર્યની ગતિ અને સૂર્યની ગતિ કરતાં વાયુની ગતિ વધારે અનુકૂળ ગણાય છે; અથોત્ જે દિશામાં વાયુની ગતિ હોય તે દિશામાં પ્રયાણ કરવાથી વિજય જ મળે છે.^{૨૦} યુદ્ધકુશળ પુરુષો માને છે કે, જે ભૂમિ પર કાદવકીચડ ન હોય, પાણીનાં ખાખો-ચિયાં ન હોય, પુલ અથવા પ્રાકાર (કિલ્લો) ન હોય અને પથ્થર કે માટીનાં ઢેકાં ન હોય, તે ભૂમિ અશ્વસૈન્યને માટે ઉત્તમ છે.^{૨૧} તેમ જ કાદવકીચડ વિનાની તથા ખાડાખડિયા વિનાની ભૂમિ રથોસેનાને માટે શ્રેષ્ઠ ગણાય છે; હાથીસૈન્યને માટે નાનાં નાનાં વૃક્ષોવાળી, પુષ્કળ ઘાસવાળી તથા પુષ્કળ જળભરેલી ભૂમિ વખણાય છે અને પાચદળ સૈન્યને માટે અતિ દુર્ગમ પ્રદેશવાળી, પુષ્કળ ઘાસવાળી, વાંસ અને નેતરનાં વૃક્ષોની ઝાડીવાળી ને પર્વતો તથા ઉપવનોવાળી ભૂમિ વધારે ઉત્તમ છે અથોત્ પાચદળ સૈન્યને તેવી ભૂમિ ઉપર યુદ્ધ કરવું અનુકૂળ થઈ પડે છે.^{૨૨} હે ભારત ! જે સેનામાં પાચદળ યોદ્ધાઓ પુષ્કળ હોય, તે સેના દંઢ ગણાય છે અને જેમાં રથો તથા યોદ્ધાઓ પુષ્કળ હોય તેવી સેના વર્ષાઋતુ સિવાયના સમયમાં ઉત્તમ ગણાય છે.^{૨૩} પણ જેમાં પાળાઓ અને હાથીઓ પુષ્કળ હોય, તેવી સેના વર્ષાઋતુના સમયે પણ ઉત્તમ કાર્ય કરી શકે છે. આ સર્વ શુભોનો સારી રીતે વિચાર કર્યો પછી શ્રેષ્ઠ તિથિ અને શ્રેષ્ઠ નક્ષત્રમાં સ્વસ્તિવાચન વગેરે કરીને તથા દેશ અને કાળની અનુકૂળતા બોધીને જ રાજા શત્રુ સામે યજ્ઞ કરે છે તેને સદાય વિજય જ મળે છે. વળી યુદ્ધ કરતી વેળા જે શત્રુઓ નિદ્રાવશ થયા હોય, તૃપ્તાતુર થયા હોય, થાકી ગયા હોય અને છૂટાછવાયા નાસી જતા હોય તેઓને કહી મારવા નહિ.^{૨૪} તેમ જ બાણ છોડવાના સમયે, એક સ્થાનેથી બીજે સ્થાને જવાના સમયે અને હોજન કરવાના સમયે જેઓ તે તે

કાર્યમાં જ આસક્ત થયા હોય, આકુળવ્યાકુળ બની ગયા હોય, વાયલ થયેલા હોય, શરીરે ક્ષીણ થયેલા હોય, અવિશ્વાસમાં ફસાઈ ગયેલા હોય, ધાર્મિક કાર્યનો આરંભ કરનારા હોય, શુભ ઉપાયોથી જેઓને દુઃખી કર્યો હોય, સુરંગ આદિ શુભમાર્ગે બહાર નીકળીને ઘાસની શોધમાં જેઓ ફરતા હોય, ઘાસ વગેરેને જેઓ લઈ જતા હોય, જેઓ પોતાના નિવાસસ્થાને જતા હોય, પરંપરાથી જેઓ દ્વાર-પાળતું કામ કરતા હોય, જેઓ સામાન્ય સેવા કરનારા હોય અને જેઓ રાજદ્વારમાં તથા અમાત્ય-દ્વારમાં રહેનારા સામાન્ય મનુષ્યો પર ઉપરીપણું કરતા હોય, તે સર્વને રાજાએ યુદ્ધસમયે મારવા નહિ.^{૨૫-૨૬}

હે રાજા ! પોતાના અધિકારીઓમાં જેઓ શત્રુઓના સૈન્યમાં ભંગાણુ પાડનારા હોય અને શત્રુઓએ ભંગાણુ પાડેલા પોતાના સૈન્યને સ્થિર કરી ચકનાશ હોય, તેવા પુરુષોને તમારે પોતાના જેવાં જ ખાનપાન આપવાં ને તેઓને બમણો પગાર આપવો.^{૨૭} વળી પોતાના સૈન્યમાં દસ સૈનિકો ઉપર દેખરેખ રાખનારા તથા સો સૈનિકો પર આઠા ચલાવનાર જુદા જુદા પુરુષોની તમારે નિમણૂક કરવી અને જે પુરુષ શૂરો તથા ઉત્સાહી હોય તેને એક હજાર સૈનિકોના સરકાર તરીકે નીમવો.^{૨૮} જે સમયે યુદ્ધ કરવાનો પ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય, તે સમયે પોતાના મુખ્ય મુખ્ય સરકારોને એકઠા કરીને તેઓને જણાવવું કે, ‘આ સમયના યુદ્ધમાં આપણો વિજય થશે કે કેમ, એ સંશય છે, તોપણ આપણે બધાએ એકત્ર મળીને નિશ્ચય કરવો જોઈએ કે, આ સંઘ્રામમાં વિજય મેળવવા માટે આપણે બનતો પ્રયત્ન કરીશું અને સંકટસમયે પણ અન્યોન્યનો ત્યાગ કરીશું નહિ; આપણા આ સૈન્યમાં જે પુરુષો ભીરુ હોય અને શત્રુઓ સામે તુરુલ રણસંઘ્રામ કરાવીને આપણા મુખ્ય મુખ્ય પુરુષોનો ઘાત કરાવવા માગતા હોય, તેઓએ અહીંથી જ આપણા દેશ તરફ પાછા ફરવું; કેમ કે તેવા ભીરુ યોદ્ધાઓ ખરી કટોકટીના સમયે શત્રુ-ઓમાં ભંગાણુ પાડી શકતા નથી, તેમ તેઓનો વધ પણ કરી શકતા નથી. જે યોદ્ધો પોતાનું તથા પોતાના પક્ષનું રક્ષણ કયે જાય છે, તે જ યુદ્ધમાં

શત્રુઓને મારી શકે છે. વળી રણમાંથી પલાયન કરનારા પુરુષના સર્વ પુરુષાર્થોના નાશ થાય છે, જગતમાં તેની અપકીર્તિ થાય છે, અપયશ બોલાય છે અને અપ્રિય તથા દુઃખદાયી વાણીનું તેને શ્રવણ કરવું પડે છે. જેના હોઠ અને દાંત છિન્નભિન્ન થઈ ગયા હોય, જેનાં સર્વ આયુષ્યો છીનવી લેવામાં આવ્યાં હોય અને જેને શત્રુઓએ ચોતરફથી ઘેરી લીધા હોય, તેવા યોદ્ધાની જે દુર્દશા થાય, તે આપણા શત્રુઓને જ ભલે પ્રાપ્ત થાઓ, એમ તમે ધ્રુવો. જે યોદ્ધાઓ રણમાંથી પાછી પાની કરે છે, તેઓની નીચ મનુષ્યોમાં જ ગણના થાય છે, એટલું જ નહિ પણ તેવા નરાધમો મનુષ્યસંખ્યામાં કેવળ વ્યર્થ વૃદ્ધિ કરનારા છે, તેઓનો આ લોકમાં કે પરલોકમાં લેશમાત્ર ઉપયોગ નથી. જે પુરુષ રણમાંથી પલાયન કરી બચે છે, તેના શત્રુઓ મનમાં અત્યંત પ્રસન્ન થઈને તેને મારી નાખવા માટે ધસે છે અને અતે તેના પર વિજય મેળવીને તેઓ અતિશય હર્ષપૂર્વક ચંદનાદિ અલંકારો ધારણ કરે છે. હું માનું છું કે, સંગ્રામ કરવા ચડી આવેલા શત્રુઓ જેના ચયનો નાશ કરે છે, તે પુરુષને મરણના કરતાં પણ મહા અસહ્ય દુઃખ અનુભવવું પડે છે. તમારે જાણવું કે, શત્રુઓ પર મેળવેલો વિજય ધર્મનું તથા સર્વ પ્રકારનાં સુખોનું મૂળ છે અને ભીરુ પુરુષોને પ્રહાર આદિથી જે રીતની મનમાં મોટી ગ્લાનિ થાય છે, તે જ ગ્લાનિ શરવીર પુરુષને મહા હર્ષપ્રદ અને સુખપ્રદ થઈ પડે છે. શરવીર પુરુષ સામે પગલે થઈને તેના સ્વીકાર કરે છે; માટે આપણે પણ આ સંગ્રામમાં જીવિતનો ત્યાગ કરીને સ્વર્ગ મેળવવાની ઇચ્છા રાખીશું અથવા શત્રુઓને મારીને વિજય મેળવીશું અને તેમ નહિ બને તો શત્રુઓને હાથે મરણ પામીને સદ્ગતિને પામીશું. ૨૨-૨૧

એ પ્રમાણે માંહિમાંહે પ્રતિજ્ઞા કરીને તથા જીવિતની દરકાર નહિ કરીને વીર પુરુષો નિર્જયતાપૂર્વક શત્રુસેનામાં પ્રવેશ કરે છે. ૨૨ સૈન્યના આગળના ભાગમાં ઢાલતરવારવાળા યોદ્ધાઓનું સૈન્ય રાખવું જોઈએ, તેના પાછળના ભાગમાં રથીસૈન્ય ગોઠવવું જોઈએ અને સૈન્યના મધ્યભાગમાં પોતાના કુટુંબને રાખવું જોઈએ. ૨૩ શત્રુઓ સામે મારો

ચલાવતી વેળા સૈન્યના મોખરામાં રહેલા સુખ્ય સુખ્ય સેનાનીઓએ શત્રુઓનો વિદ્વાત કરવા માટે પાચદળસૈન્યને ઉત્સાહ આપ્યા કરવો જોઈએ. ૨૪ સૈન્યમાંહિના જે પુરુષો બલાઢ્ય, લોકમાન્ય અને શૂરા હોય, તેઓએ સૌથી આગળ ધઈને શત્રુઓ સામે ધસારો કરવો, જેથી તેઓની પાછળ ખીળ સામાન્ય યોદ્ધાઓ પણ ધસારો કરે. ૨૫ સૈન્યમાં જેઓ ખીકણ હોય તેઓને એ સમયે પ્રયત્નપૂર્વક ઉત્સાહ આપવો; કેમ કે 'સૈન્યસમુદાય ધણો જ છે,' એમ દેખાડવા માટે પણ તેવા ભીરુ પુરુષોને અવશ્ય સમીપમાં રાખવા જોઈએ. ૨૬ યુદ્ધ ચાલુ થાય તે વેળા સેનાપતિએ પોતાના સૈનિકોને, અન્યોન્યની સહાયમાં રાખીને શત્રુઓ સામે લડાવવા. જો પોતાની સંખ્યા અદ્ય હોય તો બધાએ એકત્ર મળીને યુદ્ધનો આરંભ કરવો અને તેવે સમયે પોતાના સૈન્યને ઘણા વિસ્તારમાં ફેલાવી દેવું તથા સૂચીસુખ નામનો વ્યૂહ રચવો, જેથી અદ્ય સંખ્યાવાળા યોદ્ધાઓ પણ ઘણા સૈનિકો સાથે યુદ્ધ કરી શકે. ૨૭ શત્રુઓ સામે જ્યારે બરાબર લેટ-લેટ થઈ બચે અને તેમાં પોતાનું સૈન્ય જો હારી જવા માંડે તો સુખ્ય સુખ્ય પુરુષોએ બાહુઓ ઊંચા કરીને સાચીખોટી ધૂમો પાડવી કે, 'શાબાશ, શાબાશ, આગળ વધો, મારો, કાપો, શત્રુઓમાં ભંગાણ પડ્યું છે, માટે ગભરાઓ મા. આપણને સહાય કરવા માટે મિત્રોનું સૈન્ય આવી પહોંચ્યું છે; લડો! નિર્જય થઈને લડો!' આવા બચકર શબ્દો કરીને સત્ત્વસંપન્ન યોદ્ધાઓએ પોતાના સૈન્યને ધીરજ આપવી ને શત્રુઓને ડરાવવા, ૨૮-૨૯ તેમ જ એ સમયે સિંહનાદો કરવા, કિલકિલાટના શબ્દો કરવા, કંકજ અને રણશિંગાં વગડાવવાં ને આગળ ચાલનારા માણસો દારા ભેરી, મૃદંગ, પણવ વગેરે વાદિતો વગડાવવાં. ૩૦

ઇતિ શ્રીમદ્ભારતમાં સાપ્તર્ષીતર્જન રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'યુદ્ધ કરવાની રીતિ' નામનો

અધ્યાય ૧૦૦ મો સમાપ્ત

અગ્યાય ૧૦૧ મો

શૂરાઓનાં લક્ષણ

॥ કુષિઠિર ઉવાચ ॥

કિંત્રીલાઃ કિં સમાચારાઃ કથંરૂપાશ્ચ મારત્ત ।

કિં સત્ત્વાદ્ધાઃ કથં શક્તા જનાઃ સ્યુઃ સંગરે શ્વમાઃ ॥૧॥

યુધિઠિરે પૃથ્થુઃ ॥ હે ભારત ! કેવા સ્વભાવ ના, કેવા આચારવાળા, કેવા દેખાવના, કેવાં કવચ પહેરનારા અને કેવાં શત્રો ધારણ કરનારા યોદ્ધાઓ યુદ્ધ કરવા સમર્થ થઈ શકે છે ?^૧

ભીષમે કહ્યું : વીરપુરુષતું ચત્ર અને વાહન પોતાના કુલાચાર અને દેશાચારને અનુકૂળ જ હોય છે અને પરાક્રમ કરતી વેળા પણ પોતાના આચારને અનુસરીને જ તે વર્તે છે.^૨ ગાધાર, સિંધુ અને સૌવીર દેશના યોદ્ધાઓ વાધનખ અને ભાદાઓથી જ યુદ્ધ કરનારા હોય ॥ અને તેઓ ભયરહિત તથા મહાબળવાન હોય છે, જેથી તે યોદ્ધાઓનું સૈન્ય સર્વ પ્રકારનાં યુદ્ધોમાં વિજય ચેળવનારું હોય છે.^૩ ઉશીનર દેશના યોદ્ધાઓ સર્વ જાતનાં શત્રો વાપરવામાં કુશળ હોય છે અને પૂર્વદેશના યોદ્ધાઓ હાથીઓ પર યેસીને યુદ્ધ કરવામાં કુશળ હોય છે; પણ તેઓ કપટયુદ્ધ કરનારા હોય છે.^૪ યવનો, કાઝિએ અને મથુરાની આસપાસ વસનારા યોદ્ધાઓ બાહુ-યુદ્ધમાં પ્રવીણ હોય છે, ત્યારે દક્ષિણદેશના યોદ્ધાઓ તલવારના યુદ્ધમાં કુશળ હોય છે.^૫ ઘણું કરીને સર્વ દેશોમાં મહાસત્ત્વવાન અને મહાબળવાન શરવીર પુરુષો ઉત્પન્ન થાય છે કે, જેઓ તે તે દેશોમાં પ્રખ્યાત હોય છે. તેઓનાં લક્ષણો હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૬ જેઓનાં વચન, ગમન અને નેત્ર સિંહ અથવા આશ્ર જેવાં હોય છે, વળી જેઓનાં નેત્રો પારેવાના જેવાં અથવા સર્પના જેવાં હોય છે, તે સર્વ પુરુષો શરવીર હોય છે ને શત્રુઓનો નાશ કરનારા હોય છે.^૭ મૃગ સમાન સ્વરવાળાં, આશ્ર સમાન નેત્રવાળા તથા યજ્ઞ સમાન દૃષ્ટિવાળા પુરુષો ઘણા જ બળવાન હોય છે. જેઓનો સ્વર હ્રદ ઘંટડીના જેવો હોય છે તે પુરુષો પ્રગાદી, કોપી અને મૂર્ખ હોય છે;^૮ મ જ જેઓનો સ્વર મેઘના જેવો ગંભીર હોય છે,

મુખ કોપપૂર્ણ હોય છે, જ્યાંથીમાં જેઓ ઊંટના જેવા હોય છે અને જેઓની નાસિકા તથા જીભ અથ્ર ભાગમાં ચહેજ વાંટી હોય છે, તે પુરુષો ઘણે દૂર સુધી જઈ શકનારા અને શત્રુઓ પર અત્યંત તૂટી પડનારા હોય છે.^૯ જેઓનાં શરીર ગિલાડાનાં જેવાં કુળ્મ હોય છે, જેઓના કેશ અને શરીરની ચામડી સૂક્ષ્મ હોય છે, જેઓની ગતિ ઉતાવળી હોય છે અને જેઓનું વર્તન અપળતાભરેલું હોય છે, તેઓ શત્રુઓને દુરાસક્ત (દુર્જય) થઈ પડનારા હોય છે.^{૧૦} જે પુરુષો ચંદનધોની પેઠે લગાર મિચાપદાં નેત્રવાળા હોય છે, કેમળ સ્વભાવના હોય છે અને ઘોડાના જેવી ગતિ અને સ્વરવાળા હોય છે, તેઓ હરકોઈ શત્રુને પહોંચી વળનારા હોય છે.^{૧૧} જેઓના અવયવો ઘણા જ મજબૂત હોય છે, શરીર અત્યંત દુર્લભ હોય છે, વક્ષઃસ્થળ વિશાળ હોય છે અને જેઓની આકૃતિ રમણીય હોય છે, તે પુરુષો રણવાદિત્રોનો ધ્વનિ સાંભળતાં જ કોપી જોડે છે અને લડાઈપ્રસંગે હર્ષમાં આવી જાય છે.^{૧૨} જેઓનાં નેત્રો ઘણાં જ ઊંડાં હોય છે અથવા કંઈક બહાર પડતાં હોય છે અને કંઈક પીંગળા વર્ણનાં હોય છે તેમ જ જેઓનાં મુખ સદાય ચંદેલી બ્રમરવાળાં હોય છે અને આંખો નાળિયાના જેવી હોય છે, તે બધા પુરુષો શરવીર અને શરીરની દરકાર નહિ રાખનારા હોય છે.^{૧૩} વળી જેઓની દૃષ્ટિ કંઈક વક્રતા (કેટલતા)વાળી હોય છે, જેઓનાં લલાટ વિશાળ હોય છે, જેઓની હડપચી માંસ વિનાની શુદ્ધ હોય છે, જેઓના બાહુઓ વજનના જેવા મજબૂત હોય છે, જેઓની આંગળીઓમાં ચક્રાકાર રેખાઓ હોય છે, જેઓનાં શરીર કૃશ હોય છે અને જેઓનાં શરીરમાં સર્વ નાડીઓ સ્પષ્ટ જોવામાં આવતી હોય છે, તે પુરુષો યુદ્ધપ્રસંગે ઉપસ્થિત થતાં જ શત્રુસેનાઓમાં પ્રવશ કરે છે ને મહોન્મત હાથીઓની પેઠે દુર્જય થઈ પડે છે.^{૧૪} જેઓના કેશના છેડા ચળકતા અને ફાટ પડેલા હોય છે, જેઓનાં પડખાં, હડપચી અને મુખ માંસથી ભરાવદાર હોય છે, જેઓના ખભા ઉત્તર હોય છે, જેઓની શ્રીષા વિશાળ હોય છે, જેઓના દેખાવ મહાવિકટ (ઉગ્ર) હોય છે, જેઓના પગની પિંડીઓ

ઘણી જ સ્થૂલ હોય છે, વાસુદેવના યોગાઓની પેઠે જેઓ ઉદ્ધત હોય છે, ગરુડની પેઠે જેઓ ઊંચે ઊછળી શકનારા હોય છે, જેઓનાં મરતકો ગોળમટોળ હોય છે, જેઓનાં મુખ ઘણાં જ પહોળાં અને ખિલાડાના જેવાં હોય છે, જેઓના સ્વર અતિ ઉચ્ચ હોય છે અને જેઓ કોપી સ્વભાવના હોય છે, તેઓ યુદ્ધમાં વાદિત્રોના શબ્દ સાંભળતાં જ શત્રુઓ સામે ધસી જનારા હોય છે. વળી જેઓ કેવળ અધર્મને જ સમજનારા, ગર્વિષ્ઠ, ક્રૂર કર્મ કરનારા અને રૌદ્ર દેખાવના હોય છે, તેઓ સર્વ દેશના પ્રાંતભાગમાં ઉત્પન્ન થયેલા સ્ત્રી, કિરાત વગેરે અત્યંત યુદ્ધમાં જીવને ભોખમે લડનારા હોય છે અને કદી પાછી પાની કરનારા હોતા નથી. આવા જંગલી યોદ્ધાઓને હંમેશાં સૈન્યના અગ્ર ભાગમાં જ રાખવા; કેમ કે તેઓ શત્રુઓને હાથે મરણ પશુ પામે છે; ૧૧-૧૬ પરંતુ યાદ રાખવું કે, તે જંગલી લોકો અધાર્મિક અને આચારભ્રષ્ટ હોય છે, તેથી તેઓના પ્રત્યે ભેદ બહુ માનપૂર્વક વર્તવામાં આવે છે, તો તેઓ વશ થતા નથી; કેમ કે તેઓ પોતાના શત્રુઓ ઉપર જેમ ક્રોધાચમાન થઈ જાય છે, તેમ પોતાના રાજા ઉપર પણ વારંવાર ક્રોધાચમાન થઈ જાય છે. ૨૦

હતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરનાં શાંતિપર્વતનું રાજધર્મોપનિષદના સ્વર્ગમાં 'શ્રાવ્યોનાં લક્ષણ' નામનો અધ્યાય ૧૦૧ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૦૨મો

વિજયનાં લક્ષણો અને સામાદિક

ઉપાયોનું મહત્ત્વ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

જયિત્ર્યાઃ કાનિ રૂપાણિ મવંતિ મરતર્પમ ।

પૃતનાયાઃ પ્રશસ્તાનિ તાનિ ચેચ્છામિ વેદિતુમ્ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! ભવિષ્યમાં વિજય મેળવનારી સેનાનાં ઉત્તમ લક્ષણો કેવા પ્રકારનાં હોય છે, તે જાણવાની મને ઇચ્છા છે. ૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે ભરતપંથના શ્રેષ્ઠ રાજા ! ભવિષ્યમાં વિજયશીલ થનારી સેનાનાં જે જે ઉત્તમ લક્ષણો હોય છે, તે સર્વ હું તમને કહું છું, સાંભળો. યુદ્ધની પૂર્વે દેવનો જે પ્રકારનો ક્રોધ થાય છે અને પછી કાલપ્રેરિત મનુષ્યોમાં જે રીતનો ખળભળાટ

થવા લાગે છે, તે બધું જાની પુરુષો દિવ્યદ્રિષ્ટી ભેદી શકે છે ૨૨ અને તે તે અશુભ ઉત્પાતોની શાંતિને માટે વિદ્વાનો અનેક પ્રકારનાં પ્રાયશ્ચિત્તો કરે છે; જપ, હોમ વગેરે માંગલિક કર્મો કરે છે ને તે અનિયોગે શાંત કરે છે. ૨ હે ભારત ! જે સેનામાં યોદ્ધાઓનાં મન તથા સર્વ વાહનો ઉત્સાહપૂર્ણ બેવામાં આવે છે, તે સેનાનો ભવિષ્યમાં અવશ્ય વિજય થાય છે, એમ સમજવું. ૩ વળી તે સેના શત્રુઓ સામે જ્યારે હલ્લો કરે છે, ત્યારે વાસુ અનુકૂળ વાય છે, પાછળના ભાગમાં ઈર્દ્રધનુષ્યો પ્રકટ થાય છે, મેધમંડળ તેની પાછળ પાછળ ગતિ કરે છે અને સૂર્યનાં કિરણો પાછળના ભાગમાં રહે છે. ૪ શિયાળ, ગીધ, કાગડા વગેરે પક્ષીઓ જ્યારે અનુકૂળ શબ્દો કરીને તે સેનાને માન આપે, ત્યારે સમજવું કે, એ સેનાને મહાઉત્તમ સિદ્ધિનો લાભ થશે. ૫ જે કોઈ સેનાના નીકળવાના સમયે અગ્નિની કાંતિ ભે નિર્મળ જણાય, શિખાઓ ઊઠે ગતિ કરે, ઝાળ જમણી બાજુએથી નીકળે, તે અગ્નિમાંથી ધુમાડો ન નીકળે અને આહુતિઓની પવિત્ર સુગંધ છૂટી નીકળે તો તે સેનાનો ભવિષ્યમાં વિજય થાય છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે. ૬ જે સેનામાં શંખો અને ભેરીઓ મહાગંભીર શબ્દની ગળનાઓ કરે અને સર્વ યોદ્ધાઓ પોતાના નાયકની આજ્ઞાને અનુકૂળ રહે, તો ભવિષ્યમાં તેનો વિજય થાય છે, એમ યુદ્ધકુશળ પુરુષો કહે છે. ૭ યુદ્ધ માટે નીકળી ચૂકેલા અથવા નીકળવા માટે તૈયાર થયેલા જે સેનાનીઓની પાછળના ભાગમાં અથવા ડાબી બાજુમાં શુભસૂચક મૃગોનાં ટોળાં ભે ગમન કરે, તો તેઓને વિજય મળે છે અને યુદ્ધમાં શત્રુઓનો સંહાર કરતી વેળા મૃગોનાં ટોળાં ભે જમણી બાજુ જાતરે તોપણ તેઓ સિદ્ધિસૂચક છે; પરંતુ આગળના ભાગમાં તેઓ ભે ગમન કરે, તો અનિષ્ટસૂચક છે અને શત્રુઓ સામે યુદ્ધ કરવા ન જવાતું તેઓ જણાવે છે, એમ સમજવું. ૮ સેનાના પ્રયાણ સમયે હંસ, કૌચ, શતપત્ર (મોર) અને ચાસ વગેરે પક્ષીઓ મંગલસૂચક શબ્દો બોલીને ભે શકુન જણાવે ને સર્વ યોદ્ધાઓ ધૈર્યપૂર્વક થઈને હર્ષપૂર્ણ બે દેખાતા હોય તો તે ચિહ્નને ભવિષ્યના વિજયનું સ્વરૂપ કહે છે; ૯ તેમ જ જે યોદ્ધાઓની શિવા

ઝગઝગાટ કરી રહેલાં શસ્ત્રોથી, ચંત્રોથી, કવચોથી, ધનુષ્યોથી અને યુવાન પુરુષોનાં પ્રકુલ સુખકમળોથી પ્રકાશમાન અને દુઃખેશ્વ દેખાતી હોય, તે યોદ્ધાઓ શત્રુઓનો પરાજય કરે છે.^{૧૨} વળી જેઓના યોદ્ધાઓ સેનાપતિઓની આજ્ઞા સાંભળવા માટે તત્પર રહે છે, અભિમાનથી રહિત હોય છે, પરસ્પર મિત્રભાવે વર્તનારા હોય છે અને બાહ્યાભ્યંતર પવિત્રતાને બળવનારા હોય છે, તેઓને ભવિષ્યમાં અવશ્ય વિજય મળે છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે.^{૧૩} જે સેનાના યોદ્ધાઓનો શબ્દ, સ્પર્શ અને ગંધ, મનને આનંદ આપનારો બહાર પડે છે તે યોદ્ધાઓમાં ધૈર્યનો સંપૂર્ણ સંચાર અડગ રહે છે, તે તેના ભાવી વિજયનું સુખ છે.^{૧૪} રણમાં પ્રવેશ કર્યા પછી કાગડો જે ડાબી બાજુ શબ્દ કરે તો તે ઉત્તમ શત્રુન બાણરૂપ; રણમાં પ્રવેશ કરતાં પહેલાં કાગડો જે જમણી બાજુ શબ્દ કરે તો તે શુભસૂચક છે અને તે વેળા જે પાછળ રહીને શબ્દ કરે તો કાચની સિદ્ધિ સૂચવે છે, પણ આગળ રહીને જે બોલે તો કાચ નહિ કરવા માટે તે સૂચવે છે, એમ બાણરૂપ.^{૧૫} હે સુધિષ્ઠિર! ચતુરંગી મહાન સેનાને એકઠી કરીને પણ પ્રથમ સામ ઉપાયથી જ શત્રુને વશ કરવાનો તમારે ચત્ન કરવો અને તેમ કરતાં જે શત્રુ વશ નજ થાય તો પછી અંતે યુદ્ધ કરવા તૈયાર થવું.^{૧૬} હે ભારત! યુદ્ધ કરીને વિજય મેળવવો, તે ઘણું જ અદ્યમ છે, કેમ કે યુદ્ધથી મળેલો વિજય યાદવિષ્ણુ એટલે ઘુણાક્ષરન્યાયના જેવો છે અથવા દેવહેતુક ગણાય છે, એમ વિદ્વાનો માને છે.^{૧૭} વળી પાણીનો મહાન વેગ અને ભયભીત થયેલાં મૃગોનાં ટોળાં જેમ દુર્નિવાર્ય છે-અટકાવ્યાં અટકે નહિ તેવાં છે, તેમ શત્રુઓએ હાંડી કાઢેલી મોટી સેના પણ અટકાવી અટકતી નથી.^{૧૮} સેનામાંથી અસુક માણસો નાઠા એટલે તેઓને ભેદને વિદ્વાન અને અસુભવી યોદ્ધાઓ પણ વિના કારણે નાસવા માંડે છે; ભલે પછી તે સેના ઘણી બળવાન અને મોટી હોય, તોપણ તેને રુરુ મૃગનાં ટોળાંની જ ઉપમા ધરી શકે છે; અર્થાત્ રુરુ મૃગના ટોળામાં એક મૃગને નાસતો ભેદ તેની પાછળ બીજા સર્વ મૃગો પણ વિના કારણ જેમ નાચી ભય છે, તેમ સેનામાં પણ એક સૈનિકની પાછળ બીજા અનેક સૈનિકો એક પછી એક નાસભાગ કરી

મૂકે છે;^{૧૯} માટે તેવી મોટી સેનાના કરતાં માત્ર પચાસ જ શૂરા પુરુષો કે જેઓ અન્યોન્યના સ્વભાવને બાણતા હોય, હર્ષપૂર્વક યુદ્ધ કરવા તૈયાર થયા હોય અને પ્રાણોની પરવા કર્યા વિના મારવું કે મરવું, એવો જ નિશ્ચય કરીને શત્રુઓ સામે ભેટી પડ્યા હોય, તેઓ પણ શત્રુઓની મહાન સેનાનો સંહાર કરી શકે છે. અરે! તેના પચાસ પુરુષો તો શું, પણ દંઢ નિશ્ચયવાળા, કુળવાન અને લોકમાન્ય એવા માત્ર પાંચ, છ કે સાત જ પુરુષો એકઠા મળીને શત્રુઓ પર જે તૂટી પડે તો તેઓ પણ સારી રીતે વિજય મેળવી શકે છે!^{૨૦} સારાંશ કે ભ્યાં સુધી બની શકે ત્યાં સુધી યુદ્ધ માટે કદી પણ તૈયાર થવું નહિ; કારણ કે સામ, દાન અને લેહ એ ત્રણ ઉપાયો પછીનો છેલ્લો ઉપાય જ યુદ્ધ છે.^{૨૧} જેમ બળબળતી વીજળીને ભેદને લોકો ‘અરે! આ કેના પર તૂટી પડશે’ આવા વિચારથી ભયચક્ત બની ભય છે, તેમ સેનાને ભેતાવે ત જ કેટલાએક ભીરુ પુરુષો ભયથી અત્યંત ગભરાઈ ભય છે-હાવરાગાવરા બની ભય છે.^{૨૨} સંગ્રામપ્રસંગ ઉપનિઘટ થયો છે, એમ બાણીને જે યોદ્ધાઓ ભયભીત થિતે શત્રુઓ સામે ધસી ભય છે, તેઓનાં ગાત્રો ત્યાં પહોંચતાં જ પાણી પાણી થઈ ભય છે અને તે યોદ્ધાઓ પર વિજય મેળવવાની ઇચ્છાવાળા સેનાનીનાં ગાત્રો પણ નરમ થેંશ જેવાં બની ભય છે.^{૨૩} હે રાજન! પોતાના પર અસુક સેના ચલી આવી છે, એમ બાણતાની સાથે જ સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓ સહિત આખો દેશ ગભરાઈ ભય છે; એટલું જ નહિ પણ અજ્ઞાતા પ્રતાપથી તપી ગયેલાં સર્વ પ્રાણીઓની મજા (ચરખી) શિથિલ શિથિલ થઈ ભય છે;^{૨૪} માટે યુદ્ધ કરવાનું બાણરૂપ પર મૂકી દઈને પ્રથમ તો શત્રુને વશ કરવા માટે કૂરતામિત્ર એવા સામ ઉપાયનો જ વારંવાર પ્રયોગ કરવો, જેને લીધે શત્રુઓના ચોતરફના ગ્રાસથી પીડાઈને સલાહ કરવા માટે તે કબૂલ કરે છે;^{૨૫} તેમ જ શત્રુઓના આંતરિક મિત્રવર્ગમાં ફાટ ફૂટ કરાવવા માટે શુભ હતોત્તી યોજના કરવી અને પછી તેઓમાં જે શ્રેષ્ઠ રાજા હોય તેની સાથે સંધિ કરવી તે વધારે ઉત્તમ છે. આમ એકી વખતે ભય દેખાડીને, સંધિ કરીને તથા શત્રુના શત્રુને પોતાના સ્વાધીનમાં કરીને શત્રુને જીતવો;^{૨૬} એ સિવાય

ખીજી કોઈ પણ રીતે શત્રુને વશ કરી શકાતો નથી. શત્રુની સાથે એવું વર્તન કરવું જોઈએ કે જેથી તેના ઉપર સર્વ તરફથી દુઃખ આવી પડે.^{૨૮} હવે કદાચ તમે એમ કહેશો કે, શત્રુ સામે કપટ નહિ કરતાં તેના પર ક્ષમા જ કેમ ન કરવી? આના ઉત્તરમાં જણાવવાનું કે, સત્યરુષોના પ્રત્યે ક્ષમા કરવી યોગ્ય છે, પણ અસત્યરુષો પ્રત્યે ક્ષમા કરવી યોગ્ય નથી, માટે હે પાર્થ! ક્ષમા અને અક્ષમાનું શું પ્રયોજન છે તેનો તથા કોના પ્રત્યે ઉપયોગ કરી શકાય છે, તે પણ તમારે સમજવું જોઈએ.^{૨૯} શત્રુ પર વિજય મેળવ્યા પછી તેના પર ક્ષમા કરનાર રાજાનો યશ જગતમાં વૃદ્ધિ પામે છે અને તેવા રાજાએ કદાચ મહાન અપરાધ કર્યો હોય, તોપણ તેના જિતાયેલા શત્રુઓ તેનો વિશ્વાસ કરે છે.^{૩૦} શંખ-રાસુર પણ માને છે કે, શત્રુને પ્રથમ સારી રીતે શિક્ષા કર્યા પછી તેના પર ક્ષમા કરવી તે વધારે ઉત્તમ છે; કેમ કે જે કાષ્ટને અગ્નિમાં તપાવ્યા વિના સીધું કરવામાં આવે છે, તે યુન: પોતાની મૂળ સ્થિતિમાં જઈને વાંકું જ બની રહે છે;^{૩૧} પરંતુ શંખ-રાસુરના એ મતને ઘણા નીતિકુશળ આચાર્યો ઉત્તમ માનતા નથી તેમ તેણે આપેલા દર્શાવેને પણ યોગ્ય માનતા નથી. તેઓને તો એવો જ મત છે કે, જેમ પોતાના પુત્રને શાંતિપૂર્વક અને માર માથો વિના વશ કરવામાં આવે છે, તેમ શત્રુને પણ શાંતિપૂર્વક અને શિક્ષા કર્યા વિના જ વશ કરવો.^{૩૨} હે યુધિષ્ઠિર! જે રાજા અતિ ઉગ્ર હોય છે, તે સર્વ પ્રાણીઓના દ્રવ્ય પાત્ર બને છે અને જે રાજા અતિશય શાંત હોય છે, તેનું સર્વ કોઈ અપમાન કરે છે; માટે રાજાએ ઉગ્રતા અને મૃદુતા એ બન્ને શુભોનો આશ્રય કરવો.^{૩૩} હે ભારત! શત્રુઓ પર શસ્ત્રપાત કરતાં પહેલાં અને શસ્ત્રપાત કરતાં કરતાં પણ રાજાએ પ્રિય બાષણ જ કરવું તેમ જ શત્રુઓના સંહાર કર્યો પછી પણ તેઓના સંબંધીઓની આગળ શોક અને રુદન કરવાનો આડંબર દેખાડીને દયાળુતા દેખાડવી.^{૩૪} શત્રુઓને મારી નાખ્યા પછી તેઓના સ્નેહીઓ પામે રાજાએ કહેવું કે, ‘અરે! ઘણું જ જોડું થયું છે કે, આ સંગ્રામમાં મારા મૈનિકોએ તેઓને મારી નાખ્યા છે. હું ખરું કહું છું કે, તેઓનું મૃત્યુ મને લગારે પ્રિય લાગતું નથી. અકેસોસ!

મેં તેઓને વારંવાર સમજાવ્યા હતા, છતાં તેઓએ મારું કહેવું માન્યું ન હતું. અહો! તેવા મહાન પુરુષો તો જગતમાં સદાકાળ જીવતા જ રહે, એવી આકાંક્ષા રાખવી જોઈએ. તેઓનો આવો વધ થવો યોગ્ય જ ન હતો; કેમ કે સંગ્રામ-માંથી કદી પાછા નહિ હઠનારા તેવા મહાપુરુષો આ જગતમાં હવે દુર્લભ છે. મારા જે માણસોએ તેઓનો યુદ્ધમાં વધ કર્યો છે, તેઓએ ખરી રીતે મારું જ અપ્રિય કર્યું છે.’ આવી વાણીથી શત્રુઓના સ્નેહીઓ આગળ પોતાને શોક થયાનું જાહેર કરીને એકાતમાં તે શત્રુઓનો નાશ કરનારા પોતાના સૈનિકોનું યથાયોગ્ય સન્માન કરવું;^{૩૫-૩૭} તેમ જ શત્રુઓના હાથે જેઓ ઘવાયેલા હોય અને જેઓ મરણ પામ્યા હોય, તેવા પોતાના સૈનિકોના જાણે પોતે અપરાધ કર્યો હોય, તેવા દેખાવ કરીને લોકોની પ્રીતિ સંપાદન કરવા માટે, તેઓના (ઘવાઈ પડેલાઓના તથા મરી ગયેલાઓના) બાહુઓ પકડીને ઘસકે ઘસકે રડવું અને તેઓના સંબંધીઓને ધીરજ આપવી.^{૩૮} આ રીતે સર્વ અવસ્થાઓમાં રાજાએ સાંત્વનપૂર્વક જ વર્તન કરવું જેથી તે ધર્મસ રાજા લોકોમાં પ્રિય થઈ પડે જ અને સર્વ વાતે નિર્ણય બને છે;^{૩૯} એટલું જ નહિ પણ હે ભારત! તેવા રાજાનો સર્વ પ્રાણીઓ વિશ્વાસ કરે છે અને એ રીતે વિશ્વાસુ બનેલી પ્રજાઓ પાસેથી રાજાએ પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે લોગ લોગવી શકાય છે;^{૪૦} માટે જે રાજાને પૃથ્વી પર લોગો લોગવવાની ઇચ્છા હોય, તેણે નિષ્કપટભાવથી સર્વને વિશ્વાસુ બનાવવા જોઈએ અને સર્વ પ્રકારે પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવું જોઈએ.^{૪૧}

હતિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વોત્તરજ રાજધર્માનુશાસનપર્વમાં
(‘વિજયના લક્ષણો’ નામનો અધ્યાય ૧૦૨ મો સમાપ્ત)

અધ્યાય ૧૦૩ મો

શનુને જીતવાના ઉપાયો

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કયં મૃદૌ કયં તીક્ષ્ણે મહાપદ્મે ચ પાર્થિવ ।

આદૌ વર્તેત નૃપતિસ્તન્મે વ્રૂદ્ધિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૃથ્વુઃ હે પિતામહ ।

સ્વભાવના શત્રુ તરકે, તીક્ષ્ણ સ્વભાવના

અને મોટા પક્ષવાળા બળવાન શત્રુ તરફ કેવી રીતે વર્તવું, તે મને કહો.^૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષયમાં જૃહ સ્પતિનો તથા ઇંદ્રનો એક સંવાદ પ્રાચીન ઇતિહાસકૃતે લોકમાં કહેવાય છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૨ એક સમયે શત્રુવીરોનો સંહાર કરનારા દેવરાજ ઇંદ્રે શુરુ જૃહસ્પતિની પાસે જઈ હાથ ભેડીને પ્રજામૂર્ખક પૂછ્યું.^૩

ઇંદ્રે બોલ્યો : હે બ્રહ્મા ! મારે સાવધાન ચર્ધને શત્રુઓ તરફ કેવી રીતે વર્તવું ? અને શત્રુઓને ઉપેક્ષા નાખ્યા વિના કયા ઉપાયે તેઓને હું વશ કરું ?^૪ ઉભય પક્ષનાં સૈન્યોતું યુદ્ધ સ્થળથી અચૂક એક પક્ષનો જ વિજય નિશ્ચિત હોય છે, પણ ખરેખર તો કદી વિજય થતો જ નથી, માટે શું કરવાથી આ પ્રતાપિની અને જ્વલંત ઐવી રાજ્યલક્ષ્મી મારે ત્યાજ ન કરે ?^૫

ઇંદ્રે એ પ્રમાણે પૂછ્યું એટલે ધર્મોદ્ધામના વિષયમાં કુશળ, અતિશય પ્રતિભાશાળી અને રાજધર્મના વિધિને બળુનારા શુરુ જૃહસ્પતિએ તેના પ્રત્યે કહ્યું.^૬

જૃહસ્પતિ બોલ્યા : યુદ્ધ કરીને શત્રુઓને વશ કરવા માટે કદી ઇચ્છા કરવી નહિ; કેમ કે અમર્થ અને અક્ષમાને લીધે કલહપ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય છે અને તે અમર્થ તથા અક્ષમાનો મૂર્ખ પુરુષો જ આશ્રય કરે છે.^૭ શત્રુનો વધ કરવાની ઇચ્છા રાખનારા રાજાએ ક્રોધ, ભય અને હર્ષને પોતાના વશમાં રાખીને ‘અચૂક મારો શત્રુ છે’ એમ પ્રકટ થવા દેવું નહિ ને શત્રુને સાવધાન થવા દેવો નહિ.^૮ બધે પોતે વિશ્વાસ રાખ્યો હોય, તેવો ઠાળ કરીને શત્રુનું સેવન કરવું, પણ તેનો વાસ્તવિક વિશ્વાસ કરવો નહિ. વળી નિત્ય શત્રુને પ્રિય લાગે તેવું જ ભાવણ કરવું પણ તેને અપ્રિય લાગે તેવું આચરણ કરવું નહિ.^૯ શુદ્ધ વેર કરવાં છોડી દેવાં, વ્યર્થ કંરોશય કરવો નહિ અને પક્ષીઓને પકડીને આલુવિકા ચલાવનારે પુરુષ જેમ પક્ષીઓના જેવા શબ્દો કરીને પક્ષીઓને પકડી લે છે, તેમ હે ઇંદ્ર ! રાજાએ પણ શત્રુ જેવી રીતે વધ થાય તેવા પ્રયોગો કરવા અને તેને વશ કર્યાં યદી સમય આવ્યે મારી નાખવો.^{૧૦} હે વાસવ ! શત્રુઓનો

નિત્ય પરાભવ કરીને રાજા સુખેથી સુધ શકતો નથી; કેમ કે જેનું મન કુદ બનેતું હોય છે, તેવા શત્રુઓ નિત્ય બંધત રહે છે અને અગ્નિની ચિન્હાગારીની પેઠે અકસ્માત્ લક્ષ્મી ઉઠે છે-ચઢી આવે છે.^{૧૧} હે સમર્થ ઇંદ્ર ! યુદ્ધ કરવાથી વિજય મળે જ છે, એવો ઈર્ષ નિશ્ચય નથી, માટે યુદ્ધ તો કદી કરવું જ નહિ; પણ વિશ્વાસ પમાડીને જ શત્રુને વશ કરવો અને જ્યારે તે વશ થઈ જાય, ત્યારે પોતાનું કાર્ય સાધી લેવું.^{૧૨} શત્રુરાજાએ કોઈ સમયે પોતાનું બે અપમાન કર્યું હોય, તો પ્રથમ તો તેના તરફ ઉપેક્ષા જ બતાવવી, પણ તેનું વેર દેવા માટે હૃદયમાં હારી ગયા વિના મંત્રને બળુનારા મહાત્મા મંત્રીઓ સાથે તે વિષે વિચાર ચલાવવો ને પછી જ્યારે વખત મળે ત્યારે અને શત્રુના મૂળ સ્થાનમાં તેવી કંઈક વિરુદ્ધ ચળવળ ચાલુ થાય ત્યારે, અકસ્માત્ તેના પર પ્રહાર કરવો ને પોતાનું હિત કરનારા પુરુષો દ્વારા શત્રુના સૈન્યમાં ક્રાંતકૃત કરાવવી.^{૧૩} કાર્યના આરંભમાં, મધ્યમાં અને અંતમાં ચરિત્રામ કેહું આવશે, તે વિષેનું બાન ધરાવનારા રાજાએ શત્રુવિષયક દેખને પોતાના મનમાં શુભ સમજવો અને શત્રુસૈન્યોતું પ્રમાણ કેટલું છે, તે બધું લઈને તેઓમાં લેહ પડાવવો.^{૧૪} આ રીતે લેહ પડાવીને, લાંચ આપીને અથવા ઔષધોના પ્રયોગો કરીને પણ શત્રુઓને હિરાન કરવા, પણ યાદ સમજવું કે, તેણે પોતે શત્રુઓનો સંસર્ગ કરતાં સંભાળવું.^{૧૫} કોઈ સમયે શત્રુઓના સંહાર કરવા માટે ઘણા લાંબા સમય સુધી પણ તક મેળવવાની રાહ બોધા કરવી અને પછી જેવી તક મળે કે તુરત જ તેઓના નાશ કરી નાખવો. શત્રુઓ વિશ્વાસ પાત્ર, એટલા માટે કેટલાએક સમય સુધી દુષ્-આપ બેસી રહેવું ને પછી લાગ આવતાં કામ કાઢી નાખવું,^{૧૬} પણ એકદમ વગર વિચાર્યું પગલું ભરીને શત્રુઓ પર પ્રહાર કરવો નહિ; પરંતુ ‘વિજય મળશે જ’ એવો બે નિશ્ચય હોય તો જ તેઓના પર પ્રહાર કરવો. જે રાજા બુદ્ધિમાન હોય છે, તે વિના સમયે શત્રુના પર અપ્રહાર કરતો નથી તેમ માણી પડે પણ તેને છંદેહતો નથી; પરંતુ જેવો સમય મળે કે તુરત જ પ્રહાર કરી દે છે. તે સમયે કાલાંતર માટે રાહ ભેતો નથી;^{૧૭} કેમ કે હરકોઈ

પ્રકારનું કાર્ય કરવાની ઇચ્છાથી તે કાર્યને યોગ્ય એવા સમયની રાહ જોનારો પુરુષ પોતાને મળેલા જે સમય ગુમાવે છે તે સમય પુનઃ દુર્લભ થઈ પડે છે.^{૧૧} જો કદાચ શત્રુ પોને જ અકસ્માત્ પોતાના પર ચડી આવે તો તેવે સમયે પોતાના સામર્થ્યને બાજુ પર જ મૂકી દેવું અને સત્પુરુષોના મતનો સ્વીકાર કરીને તેની સાથે મિત્રતા બાંધી લેવી, પણ તેને પીડવો નહિ અને ખોટો વખત આવે ત્યારે ચૂકવું પણ નહિ.^{૧૨} કામ, ક્રોધ તથા અહંકારનો ત્યાગ કરીને રાજાએ સાવધાન થઈને શત્રુઓનાં છિદ્રો વારંવાર જોવા કરવાં.^{૧૩} હે દેવશ્રેષ્ઠ ઇંદ્ર ! અતિશય મૃદુતા, અતિશય ઉશ્વરતા, આલસ્ય, પ્રમાદ અને સારી રીતે યોજેલાં એવાં કપટો પણ બુદ્ધિહીન રાજાનો વિનાશ કરી નાખે છે.^{૧૪} માટે તે મૃદુતા આદિ આર્ય દોષોનો તથા કપટોનો ત્યાગ કર્યા પછી વિચાર કર્યો વિના પણ શત્રુઓનો સંહાર કરી શકાય છે.^{૧૫} જે કોઈ ગુપ્ત કાર્ય એક જ મંત્રીથી બની શકે તેવું હોય, તેને એક જ મંત્રી દ્વારા કરાવી લેવું, પણ તે કાર્ય એકથી વધારે મંત્રીઓને જણાવવું નહિ, કેમ કે તેમ કરવાથી મંત્રીઓ તે કાર્યને પ્રકટ કરી દે છે અને એકબીજાના મતભેદને લીધે તે કાર્યને પૂર્ણ કરી શકતા નથી;^{૧૬} પરંતુ તે કાર્ય એકથી બનવું જો અશક્ય જ હોય તો પછી તેમાં બીજાઓની સંમતિ લેવી. શત્રુઓ પોતાના પર ચડી આવતા હોય અને તેઓ નજરે ન દેખાય તેટલા દૂર હોય, તો તેઓના પર બ્રહ્મહંડનો ઉપયોગ કરવો અર્થાત્ પુરોહિત દ્વારા આભિચારિક પ્રયોગ કરાવવો, પણ નજરે દેખાય તેટલા સમીપ માં જો આવી પહોંચ્યા હોય, તો તેઓની સામે ચતુરંગી સેના જ મોકલી દેવી.^{૧૭} રાજાએ શત્રુ સામે પ્રથમ લેદ ઉપાયનો જ ઉપયોગ કરવો અને તેવે સમયે શાંત પણ બેસી રહેવું અર્થાત્ તે તે સમયને અનુસરીને જ તે તે ઉપાયોની યોજના કરવી.^{૧૮} શત્રુ જો બળવાન હોય તો તેને નમસ્કાર પણ કરી દેવો. પછી જ્યારે તે પ્રમાદી બની જાય, ત્યારે સાવધાન થઈને તેનો વધ કરવાની ઇચ્છા કરવી.^{૧૯} શત્રુને બળવાન બોઈને પ્રહિપાત (નમસ્કાર), દાન અને મધુર વાણીથી તેનું સેવન કરવા મંડી પડવું, પણ તે શત્રુ-

ને સેવતી વખતે પોતાના પર તેને શંકા થવા દેવી નહિ.^{૨૦} પોતાના શત્રુની સાથે પ્રીતિ રાખનારા અને પોતે જોઓને પ્રથમ કાઢી મૂક્યા હોય તેવા શંકાપાત્ર પુરુષોનાં સ્થાનકોનો રાજાએ સદાય ત્યાગ કરવો અને તે પુરુષોનો પણ રાજાએ વિશ્વાસ કરવો નહિ, કેમ કે તેઓ રાજાનો પરાભવ કરવા માટે નિત્ય બળત રહે છે.^{૨૧} હે દેવપતિ ઇંદ્ર ! અનેક પ્રકારનું આચરણ કરનારા, અસ્થિરચિત્ત રાજાઓનું ઐશ્વર્ય ચિરકાળ પથંત ટકી રહે, તેના જેવું બીજું કંઈ પણ દુહકર અથવા અસંભવિત નથી; માટે રાજાએ નિત્ય સ્થિરચિત્ત થવું.^{૨૨} જેથી વિવિધ પ્રકારનું આચરણ કરવા છતાં તેનું ઐશ્વર્ય સ્થિર રહે તેવો સંભવ છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે; માટે રાજાએ બરાબર સાવધાન થઈને રાજ્યરક્ષાનો યત્ન કરવો તથા મિત્ર કોણ અને અમિત્ર કોણ, તેનો વિચાર કરવો.^{૨૩} જે રાજા કેવળ કામળતાનો આશ્રય કરે છે, તેનું સર્વ લોકો અપમાન કરે છે અને જે રાજા કેવળ તીક્ષ્ણતાનો આશ્રય કરે છે, તેનાથી પ્રબલો કંટાળે છે; માટે તારે કેવળ કામળ ન થવું તેમ કેવળ તીક્ષ્ણ પણ ન થવું; પરંતુ મૃદુતા અને તીક્ષ્ણતા બન્નેનો આશ્રય કરવો.^{૨૪} જેમ કોઈ જળાશયમાં સર્વ તરફ ફેલાયેલું પાણીનું વેગ-વાણું પૂર કાઠો તોડી નાખવાથી એકદમ નષ્ટ થઈ જાય છે, તેમ પ્રમાદવશ થયેલા રાજાનું મહા-વિસ્તીર્ણ રાજ્ય પણ અંદર અંદર ફાટફૂટ થવાથી નષ્ટ થઈ જાય છે.^{૨૫} હે પુરંદર ! અનેક શત્રુઓ સાથે એકીવખતે વેર બાંધી બેસવું નહિ; પણ સામ, દાન, હંડ અને લેદ એ ચારે ઉપાયોની યોજના કરીને અનુક્રમે એક એક શત્રુનો વિનાશ કરતા રહેવું;^{૨૬} તથા સર્વનો સંહાર કર્યાં છતાં પણ અનુક્રમ શત્રુઓ જે બાકી રહ્યા હોય, તેઓથી સાવધ રહીને કુશળતા-પૂર્વક તેઓનો પણ ઘાટ ઘડવો. હે દેવરાજ ! પોતે શાક્રતમાન હોવા છતાં પણ બુદ્ધિમાન રાજા અનેક શત્રુઓ સામે એકીવખતે વેરનો આરંભ કરતો નથી.^{૨૭} જે વેળા પોતાની મહાન સેના, પુષ્કળ હાથી, ઘોડા અને રથ વગેરેથી ભરપૂર હોય, પાયદળ અને ચત્રાથી વ્યાપ્ત હોય, પોતાના પર ગ્રેમ રાખનારી હોય; રથ, ઘોડા, હાથી, પાયદળ કેશ અને વાહિન્યમાર્ગરૂપ છ અંગોથી પરિપૂર્ણ

હોય અને જે સમયે પોતાની આબાદી યજ્ઞના કરતાં ઘણી જ અધિક બેઠામાં આવતી હોય, તે વેળા રાજાએ કોઈ બતનો પશુ વિચાર કર્યા વિના પ્રકટ ઘર્ષને યજ્ઞ પર તૂટી પડવું.^{૪૮, ૪૯} યજ્ઞ બે બળવાન હોય તો તેની સામે સામ ઉપાયનો પ્રયોગ કરવો યોગ્ય નથી, પણ તેવા યજ્ઞને શુભદંડથી અને પ્રપંચ-કપટથી શિક્ષા કરવી. માટે જ શાસ્ત્રકારો કહે છે કે, યજ્ઞો સામે અત્યંત ક્રોધભળતા પણ દાખવવી નહિ અને વિજયની વાત અનિશ્ચિત હોય છે, જેથી એકદમ ચડાઈ પણ કરવી નહિ. વળી યજ્ઞ સામે ચડાઈ કરવાથી ઘણાં હિંસામૂલક અને ચિંતાજનક કાર્યો કરવાં પડે છે. જેવાં કે તેના દેશ માં તૃણધાન્ય વગેરેનો નાશ કરવો પડે છે, તેનાં જલાશયોને ઝેર વગેરે ઉપાયથી દૂષિત કરવાં પડે છે અને પોતાના રાજ્યની સામે પ્રકારની પ્રકૃતિ-ઓના સંબંધમાં 'મારા સેન્યમાં કોઈ બતની ફાટકૂટ તો નહિ થાય? મારો ખજાનો ખૂટી તો નહિ પડે? મારા પ્રધાનોમાં કોઈ બતનો ભેદ તો નહિ પડે?' ઇત્યાદિ અનેક સંશયો ભ્રમા થાય છે; માટે શુભ રીતે દંડ કરવાની જ કોઈ યુક્તિ ધરવી.^{૫૦} જેવી કે તેને વશ કરવા માટે અનેક પ્રકારનાં છગ-કપટ કરવાં, તેઓમાં માંહોમાંહે લડાઈ જગાડવી, પોતાના યજ્ઞનું રક્ષણ કરીને તેણું કોઈ પાપકૃત્ય (વિશ્વાસઘાત વગેરે) પણ કરવું અને પોતાના વિશ્વાસુ માણસો દ્વારા તેઓનાં નગરોમાં તથા રાષ્ટ્રમાં હાનિકારક પ્રયોગો કરવા.^{૫૧} તેમ જ હે બલદૈત્યનો તથા વૃત્રાસુરનો નાશ કરનાર ઇંદ્ર ! યજ્ઞોને વશ કરવાની ઇચ્છાવાળા રાજાઓ તેઓનાં નગરોમાં તથા રહેવાનાં સ્થાનકોમાં શુભ રીતે પાછળ પડીને તેઓના સર્વ ભોગોને જીતી લે છે ને પોતાના તાબામાં આવેલાં તેઓનાં નગરોમાં યથાવિધિ રાજનીતિનો પ્રયોગ કરે છે અર્થાત્ ત્યાંની પ્રજાઓને શાસ્ત્રોક્ત ઉપાયોથી વશ કરે છે.^{૫૨} હે રાજા પોતાના અમાત્યોને શુભ રીતે દ્રવ્ય આપીને તથા બહેરમાં તેઓની સર્વ માલમિલકતને લૂંટી લઈને લોકમાં પ્રકટ કરવું કે, 'મારા અમુક અમાત્યો પોતાના જ દોષથી દુષ્ટ છે; તેઓએ મારો ત્યાગ કરીને મારા યજ્ઞરાજાનો આશ્રય કર્યો છે.' આમ સર્વ સ્થળે બહેર કરી દઈને તે અમાત્યોને

યજ્ઞોનાં નગરોમાં તથા રાષ્ટ્રોમાં છગકપટ કરવા માટે મોકલવા;^{૫૩} તેમ જ વળી યજ્ઞોનું ખેદાન-ખેદાન કરી નાખવા માટે પોતાના નગરમાં જે બીજા પુરુષો શાસ્ત્રોને બહુનારા હોય, ઉત્તમ મર્યાદાથી અલંકૃત હોય, શાસ્ત્રોક્ત વિધિને અનુસરનારા હોય, સારી પેઠે કેળવાયેલા હોય અને ભાષ્યો તથા કથા-ઓના વ્યાખ્યાનમાં કુશળ હોય, તેવા પુરુષો દ્વારા મૃત્યુકારક દેવતાનું આરાધન કરાવવું.^{૫૪}

ઇંદ્રે પૂછ્યું : હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ! દુષ્ટ પુરુષ-નાં લક્ષણ કેવાં હોય છે અને દુષ્ટ પુરુષને હું કેવી રીતે બચી શકું? એ હું આપને પૂછું છું; માટે તે મને કહો.^{૫૫}

પૃકરપતિ ગોદત્થા : જે પુરુષ દુષ્ટ હોય છે, તે પરોક્ષમાં દુર્ગુણોનું કથન કરે છે, સહયુષ્ણની ઈર્ષ્યા કરે છે, બીજાઓના મુખથી સહયુષ્ણનું વર્ણન યતું હોય છે ત્યારે ચૂપ બેસી રહે છે અથવા અવશું મુખ કરીને બોલો રહે છે;^{૫૬} એટલું જ નહિ પણ કોઈ બતનું કારણ ન હોવા છતાં અને મૂંઝો બેસી રહ્યો હોય છે છતાં ઘણા બેસથી શ્વાસોછ્વાસ બહાર કાઢે છે, માથું ધુણાવે છે, હોઠ પીસે છે, કોઈની સાથે બજે વાતચીત કરતો હોય, તેમ કંઈક બબડે છે, નિત્ય આપણી સાથે સંસર્ગ રાખે છે, વાતચીત કરતી વખતે બજે પારકો માણસ હોય તેવો દેખાય છે, આપણાથી પરોક્ષમાં પોતે સ્વીકારેલું કાર્ય પણ કરતો નથી અને સામે મળે ત્યારે કોઈ વેળા બોલે પણ નહિ.^{૫૭, ૫૮} વળી તેવો દુષ્ટ માણસ પંક્તિની અંદર લોબન કરવા ન બેસતાં સૌનાથી જુદો જ લોબન કરવા બેસે છે અને તે વખતે તેમ કરવા માટે કોઈ તેને પ્રેક્ષ કરે તો તે કહે છે કે, 'આજે મારી સાથે બેસવું મને ઠીક લાગતું નથી.' આ રીતે બેસવામાં, જવામાં, સૂવામાં અને ખાવાપીવામાં જુદા જુદા ભાવો વ્યક્ત કરે છે, જે ઉપરથી તેની દુષ્ટતા બહુ શકાય છે;^{૫૯} પણ મિત્રનાં લક્ષણ તો એવાં હોય છે કે, આપણને હુઃખી બોઈને તે હુઃખી થાય છે અને આપણને પ્રસન્ન બોઈને તે પ્રસન્ન થાય છે; તેમ જ એનાથી જે વિરુદ્ધ લક્ષણોવાળો હોય છે તે યજ્ઞ છે, એમ સમજવું.^{૬૦} હે દેવપતિ ઇંદ્ર ! પૂર્વે કહેલાં એ લક્ષણો પરથી તારે યજ્ઞમિત્રને ઓળખવા અને બહુવું

પુરુષોનો, કેદુદ્ધ સ્વભાવ બીજા સર્વના કરતા મહા બળવાન હોય છે-તે તેના સ્વભાવ ઉપર જઈને જ જિભો રહે છે.^{૧૧} હે દેવશ્રેષ્ઠ ધર્મ! જો પ્રમાણે શાસ્ત્રોક્ત તત્ત્વને યથાવત રીતે વિચારીને મેં તને હુંદનું લક્ષણ કહ્યું છે.^{૧૨}

લીંબે કહ્યું : બૃહસ્પતિનું જો સત્યવચન સાંભળ્યા પછી શત્રુઓનો વિનાશ કરવામા તત્પર રહેનારા ધર્મે વિજય મેળવવા માટે યથાયોગ્ય સમયે શત્રુઓ પ્રત્યે અહાર્થ કરી અને તેઓને વશ કર્યા.^{૧૩}

ઘટિ શ્રીમદ્દાશ્વારતમા શાંતિપર્વા તર્જાત રાજધર્માનુશાસન પર્વમા 'શત્રુને છતવાના ઉપાયો' નામનો અધ્યાય ૧૦૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૦૪ મો

ઐશ્વર્ય સદાને માટે સ્થિર રહેતું નથી

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

ધાર્મિકોઽર્થાનસંપ્રાપ્ય રાજાઽમાતૈઃ પ્રવાધિતઃ ।

ચ્યુતઃ કોશાચ્ચ દંડાચ્ચ સુપતમિચ્છન્ કથં ચરેત્ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! અમારોના ત્રાસથી હું ખી થઈ ગયેલો ધાર્મિક રાજા દ્રૌપદને ન પામીને જે સમયે કોશ અને સૈન્યથી રહિત થયેલો હોય છે, તે સમયે સુખ મેળવવાની ઇચ્છાથી કેવી રીતે વર્તે ?^૧

લીંબે કહ્યું હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષયમા રાજા હેમદશીનો ઇતિહાસ જગતમા કહેવાય છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૨ અમારા સાંભળવામા આવ્યું છે કે, પૂર્વે હેમદશી નામનો એક રાજકુમાર જ્યારે નિર્બળ થઈ પડ્યો, ત્યારે કાલક વૃક્ષીય નામના એક મુનિ પાસે આવ્યો અને પોતે મહાકષ્ટદાયક આપત્તિમા આવી પડ્યો હતો, તેથી મુનિને પ્રણામ કરીને પૂછવા લાગ્યો

રાજાએ પૂછ્યું : 'હે બ્રહ્મન ! મારા જેવો સ પત્તિ લોગવવાને યોગ્ય એવો પુરુષ રાજ્ય સંપાદન કરવા માટે વારંવાર ચત્ત કર્યો કરે છે, છતા તેને રાજ્ય મળતું નથી તો ૧૧ી તેણે શું કરવું યોગ્ય છે ?^૩ હે મત્પુરુષ ! મરણ, દીનતા પૂર્વક અન્યને આશ્રય અને બીજા દુઃખ આચરણ કર્યો વિના મારા જેવાએ બીજા શું કરવું, તે મને કહો.^૪ જે પુરુષ શારીરિક પીડાથી ઝરત થયો હોય

અને જેને બીજા કોઈ પ્રકારનો માનસિક વ્યાધિ લાગુ થયો હોય, તે પુરુષે તમારા જેવા ધર્મજ્ઞ અને કૃતજ્ઞ પુરુષનું શરણ લેવું જોઈએ^૧ જ્ઞાનરૂપ અખટ ધન-દોહતને મેળવ્યા પછી મનુષ્ય સામાનિક પદ્ધતિ પરની પ્રીતિના તથા શોકનો ત્યાગ કરીને વિષયોપલોગથી વિરક્ત થાય છે અને પછી અવિનાશી સુખને પામે છે,^૨ પણ જે મનુષ્યોનું સુખ અર્થ (ધન) ને અધીન છે, તેઓનો હું શોક કરું છું, કેમ કે મારી પાસે અખટ ધન હતું, છતા તે સ્વપ્નમા મળેલા પદાર્થની પેઠે નષ્ટ થઈ ગયું છે, જેથી મારું સુખ પણ હતું ન હતું થઈ ગયું છે.^૩ ખરેખર, જેઓ પોતાની પાસે રહેલી મહાન ભૂ પત્તિ નો ત્યાગ કરી દે છે, તેઓ મહાદુઃખર કર્મ કરે છે, તેઓ ધન્યવાદને પાત્ર છે, કેમ કે અમારી પાસે દ્રૌપદ નથી, છતા તેનો અમે ત્યાગ કરી ચકતા નથી^૪ હે બ્રહ્મન ! હું દીન અને હું ખી થઈ ગયો છું, લક્ષ્મીથી બ્રધ થઈને આવી દુઃખ અવસ્થામા આવી પડ્યો છું, માટે આ લોકમા બીજા જે કઈ સુખ હોય તેને માટે તમે મને ઉપદેશ આપો.^૫ કોશલ દેશના બુદ્ધિમાન રાજપુત હેમદશીએ જો પ્રમાણે કહ્યું, એટલે મહાદેવજી મુનિ કાલકવૃક્ષીયે તેને ઉત્તર આપ્યો^૬

મુનિએ કહ્યું : આ સમયે તમે જે બુદ્ધિ સૂઝી છે, તે બુદ્ધિ સૂઝ મનુષ્યને પ્રથમ જ સૂઝેલી હોવી જોઈએ. આ જગતમા હું અને મારી પાસે જે કઈ વસ્તુ રહેલી છે તે સર્વ અનિત્ય જ છે નાશવત જ છે, આમ પ્રથમ જ સમજવું જોઈએ^{૧૨} તું જે કઈ માને છે કે, 'અમુક પદાર્થ મારી પાસે વિદ્યમાન છે' પરંતુ તે પદાર્થ તુચ્છ હોવાથી કદી વિદ્યમાન નથી જ એમ તારે સમજવું. જે બુદ્ધિમાન પુરુષ જગતના પદાર્થોને નાશવત અને મિથ્યા માને છે, તે મહાદુઃખદાયી આપત્તિમા આવી પડે તોપણ ગજારાતો નથી.^{૧૩} ભૂતકાળમા જે વસ્તુ હતી અને ભવિષ્યકાળમા જે વસ્તુ હશે, તે સર્વ હતી નહિ અને હશે પણ નહિ અર્થાત્ મિથ્યા છે, આવા પ્રકારનું જ્ઞાન જ્યારે તને થશે, ત્યારે તું અધરોથી મુક્ત થઈશ^{૧૪} તારાથી પૂર્વકાળના રાજાઓની પાસે જે જે ધાર્મિક મ પત્તિ હતી અથવા તે રાજાઓથી અતિ પ્રાચીનકાળના રાજાઓ પાસે જે

જે સંપત્તિ હતી, તે સર્વ સંપત્તિ સાથે તારા લેશમાત્ર સંબંધ નથી, આમ સમજીને તું સર્વત્ર મમતાનો ત્યાગ કર, જેથી તને સંતાપ થશે નહિ.^{૧૫} વર્તમાન કાળમાં જે પદાર્થો ઉત્પન્ન થયેલા જેવામાં આવે છે, તે વસ્તુતઃ છે જ નહિ અને જે પદાર્થો ઉત્પન્ન થયેલા જેવામાં આવતા નથી, તેઓ પણ તેવા જ સ્વરૂપમાં ઉત્પન્ન થશે; તો પછી તેઓ ની અપ્રાપ્તિને લીધે શોક શા માટે કરવો? શોકમાં કંઈ તેવું સામર્થ્ય નથી કે જે નહિ મળેલા પદાર્થને મેળવી આપે? માટે શોક તો કદી કરવો જ નહિ.^{૧૬} હે રાજન્! તારા પિતા અને પિતામહ કે જેઓ તારા દેશ પર રાજ્ય કરતા હતા, તેઓ આજે ક્યાં છે? આજે તું તેઓને જોઈ શકતો નથી અને તેઓ તને જોઈ શકતા નથી.^{૧૭} અરે! એ પ્રમાણે જ તું તારા પોતાના શરીરને પણ જો નાશ થત જુએ છે, તો પછી તું કોનો શોક કરે છે? જો, લગાર બુદ્ધિ સાથે વિચાર કર! તું પણ આ જગત માં રહેવાનો નથી, પણ મરવાનો જ છે.^{૧૮} જો રાજા! હું, તું, તારા મિત્રો અને શત્રુઓ આ જગતમાં અવશ્ય રહીશું નહિ, તેમ આ જગત પણ રહેશે નહિ.^{૧૯} આજે જે મનુષ્યો વીસ વર્ષની વયના અને ત્રીસ વર્ષની વયના જેવામાં આવે છે, તેઓ સર્વે સો વર્ષ થતાં થતાં મરી જશે.^{૨૦} પોતાની પાસે અધ્યાગ સંપત્તિ હોવાને લીધે પુરુષ તે સંપત્તિથી જો યુક્ત ન થાય તોપણ ‘આ બધું મારું નથી’ એમ માનીને તે પુરુષ આત્મકલ્યાણ જ કરવું જોઈએ.^{૨૧} ભવિષ્યકાળમાં જે વસ્તુ મને મળ નારી છે, તે મારી નથી અને ભૂતકાળમાં જે વસ્તુ મારી પાસે હતી, તે પણ મારી ન હતી; પરંતુ દૈવ જ સર્વના કરતાં અધિક બળવાન છે, આમ માનીને જેઓ સર્વ પદાર્થને અનિત્ય જાણે છે તેઓ જ ખરા પંડિત કહેવાય છે અને તેઓ જ સત્પુરુષોની પદ્ધતિને યોગ્ય છે, એમ જ્ઞાની પુરુષો કહે છે.^{૨૨} આ જગતમાં જેઓ બુદ્ધિ અને પુરુષાર્થથી યુક્ત છે તેવા તારા જેવા અનેક પુરુષો અથવા તારા કરતાં કંઈક અધિકતાવાળા ઘણા પુરુષો ધનાઢ્ય નહિ હોવા છતાં જીવી રહ્યા છે અને રાજ્ય પણ કરી રહ્યા છે; પરંતુ તારી પેઠે તેઓ શોક કરતા નથી, ‘માટે તું પણ શોક કર મા. હું બુદ્ધિ અને

પુરુષાર્થમાં તું તે પુરુષો સમાન નથી? અથવા તેઓના કરતાં અધિક નથી?

રાજાએ કહ્યું: હે પ્રાહ્મણ! મને જે રાજ્ય મળ્યું હતું તે દેવળ ચત્ર કયાં વિના જ મળ્યું હતું, પણ તે સર્વ રાજ્યને મહાઉચ્ચ એવા કાળે મારી પાસેથી છીનવી લીધું.^{૨૩-૨૪} હે તપોધન! હું બહુ છું કે, જળનો પ્રવાહ જેમ કોઈ પદાર્થને હરી જાય છે, તેમ કાળે મારા રાજ્યને હરી લીધું છે અને તેના ક્ષણ તરીકે જ આ શોક મને ઉપસ્થિત થયો છે. વળી હું મને જે કંઈ મળે છે, તેથી મારી આજીવિકા ચલાવી લઉં છું, છતાં શોકનો ત્યાગ કરી શકતો નથી.^{૨૫}

સુનિએ કહ્યું: હે કૌશલદેશના રાજા! ‘પદાર્થોની વાસ્તવિક સ્થિતિનો નિશ્ચય કરીને ભૂત ભવિષ્યના સંબંધમાં કદી શોક કરવો નહિ.’ આ સિદ્ધાંતવાક્યને તું સર્વ વિષયોમાં અનુસર.^{૨૬} જે પદાર્થો તને અવશ્ય મળી શકે તેવા હોય, તેઓની તું ધ્વંષા કર, પણ હલ્લ પદાર્થોની ધ્વંષા કર મા; તેમ જ જે વિષયો તને આવી મળ્યા છે, તેઓનો તું ઉપભોગ કર; પણ જે વિષયો તને મળ્યા નથી તેઓ માટે તું શોક કર મા.^{૨૭} હે કૌશલદેશના રાજા! જે ભોગો તને આવી મળ્યા હોય તેઓમાં જ તું રમણ કર. તું લક્ષ્મીથી રહિત થયો છે, તોપણ શુદ્ધ સ્વભાવે વર્તન કરવામાં તને શોક થતો નથી ને? ^{૨૮} જે પુરુષ દુષ્ટ બુદ્ધિનો છે, તે પૂર્વકાળના ભોગોનો વિનાશ થવાથી પોતે જ્યારે ભોગોથી રહિત થઈ પડે છે, ત્યારે વિધાતાની નિંદા કરે છે અને દૈવચોગે ભોગવૈભવોની જો પ્રાપ્તિ થાય તો સંતુષ્ટ રહેતો નથી;^{૨૯} એટલું જ નહિ પણ તે પુરુષ ગ્હેષ્ટ આદિ નીચ મનુષ્યોને ધનવાન જોઈને માને છે કે, ‘જેઓ રોગ્ય નથી તેઓને ઈશ્વરે શા માટે ધન આપ્યું હશે?’ આવી માન્યતાથી પણ તેને ઘણું દુઃખ થવા કરે છે.^{૩૦} હે કૌશલપતિ રાજા! દેટલાએક પોતાને પુરુષાર્થી માનનારા પુરુષો ઈર્ષા અને અભિમાનથી યુક્ત હોય છે. તેઓના જેવા તું ઈર્ષાંખોર તો નથી ને? ^{૩૧} તારી પાસે લક્ષ્મી ન હોય, તોપણ બીજાઓની લક્ષ્મીને તું સહન કરજે; કેમ કે કુશળ પુરુષો બીજાઓ પાસે રહેલી લક્ષ્મીનો પણ ઉપભોગ કરી શકે છે; પરંતુ જેઓ

અન્ય મનુષ્યોને ધનવાન બોધને તેઓનો દેશ કરે છે, તેઓની પાસેથી લક્ષ્મી હોય છે, તે પણ ચાલી બંધ છે.^{૩૩} યોગધર્મને બાણનારા કેટલા એક ધીર પુરુષો ધર્મચારણ કરવાની ઇચ્છાથી લક્ષ્મીનો, પુત્રોનો તથા પૌત્રોનો પોતાની મેળે જ ત્યાગ કરી દે છે.^{૩૪} તેમ જ બીજા કેટલાએક પ્રાકૃત (બુદ્ધિહીન) પુરુષો ઉપરાઉપરી ક્રિયાસાધનો કરવા થી કંટાળી જઈને તથા નિત્ય નવો નવો આરંભ કરવાની ખટપટ બોધને દ્રવ્યોપાજ્ઞને હુલ્લેખ માને છે અને પછી તેનો ત્યાગ કરી દે છે.^{૩૫} ત્યારે તું તો બુદ્ધિમાન છે, છતાં કૃષ્ણતાલારેલો સંતાપ કેમ કરી રહ્યો છે? અને કામના કરવાને અયોગ્ય, પરાધીન તથા નાશવંત એવા પદાર્થોની ઇચ્છા શા માટે કરી રહ્યો છે?^{૩૬} ઉપર ઉપરથી અનર્થના જેવા દેખાતા જ્ઞાનસાધન ક્રિયાકલાપો અને ઉપર ઉપરથી અર્થના જેવા દેખાતા સાંસારિક અનર્થોનું તારે બે સમ્યગ્ જ્ઞાન સંપાદન કરવું હોય, તો હું તને કહું છું, તે બુદ્ધિનો તું આશ્રય કર અને સર્વ કામ્યવસ્તુઓનો ત્યાગ કરી દે.^{૩૭} કેટલાએક પુરુષોનું ધન નાશ પામે છે, ત્યારે તેઓને મહાન અર્થનો લાભ થાય છે-તેઓને મોક્ષરૂપ અનંત સુખ, તે નાશ દ્વારા જ મળી આવે છે. આમ પોતે માનતા હોય છે, છતાં કોઈ બીજો પુરુષ લક્ષ્મી સંપાદન કરવાની જ ઇચ્છા કરે છે.^{૩૮} અને તે લક્ષ્મીની સાથે જ રમણ કરનારા કેટલાક પુરુષો તો લક્ષ્મી સિવાયનું બીજું શ્રેયઃસાધન માનતા જ નથી; પણ તેવી માન્યતાવાળા પુરુષોના વાસ્તવિક કલ્યાણના સમારંભોનો વિનાશ થઈ બંધ છે.^{૩૯} કે કેશલ-દેશના રાજા! જ્યારે તે અથોભિલાષી પુરુષોની મહાકષ્ટથી મેળવેલી અલીપ્ત સંપત્તિ નષ્ટ થઈ બંધ છે, ત્યારે તેઓ નિરુપાય બની જઈને દ્રવ્યોપાજ્ઞનના સંબંધમાં વિરક્ત થઈ બંધ છે, ઠોકર ખાય છે, ત્યારે જ તેઓને સમજણ આવે છે;^{૪૦} માટે જ કેટલાએક મહાકુળવાન પુરુષો પરલોકમાં સુખ મેળવવાની ઇચ્છાથી ધર્મનું જ શરણ લે છે અને લૌકિક ભોગવિભવોથી વિરક્ત બની બંધ છે; પણ તે સિવાયના બીજા કેટલાએક ધનલુબ્ધ પુરુષો તો ધન મેળવવાને માટે પોતાના જીવિત સુદાંનો ત્યાગ કરે છે; કેમ કે તેવા કૃષ્ણ પુરુષો ધનોપાજ્ઞ

વિના બીજું કંઈ પણ જીવિતનું સાર્થક્ય માનતા નથી.^{૪૧-૪૨} અહા! જે જીવિત ક્ષણભંજર અને અવશ્ય વિનાશી છે, તેના પર મોહને લીધે જેઓ અર્થદંષ્ટિ કરી રહ્યા છે, તેઓની કૃપણતા અને મૂર્ખતા કેટલી બધી છે, તે તો તું જાણે!^{૪૩} ગમે તેટલા ધનનો સંગ્રહ કર્યો હોય, તોપણ અંતે તેનો વિનાશ જ છે, જીવિતને અંતે મરણ જ છે અને સંયોગને અંતે વિયોગ જ છે, આમ સમજનારા કયો સુર પુરુષ નાશવંત ધનસંચયમાં, મરણશીલ જીવિતમાં અને કાં તો અશાશ્વત સંયોગવિયોગમાં પોતાનું મન લગાડે?^{૪૪} હે રાજા! કાં તો પુરુષ ધનનો ત્યાગ કરે છે અને ધન પુરુષનો ત્યાગ કરે છે; પણ તેઓ અન્યોન્યનો ત્યાગ તો અવશ્ય કરે જ છે, તો પછી કયો વિક્ષાન પુરુષ ધનના નાશને લીધે સંતાપ પામે?^{૪૫} હે રાજા! આ જગતમાં બીજા ધણા મનુષ્યોના ધનનો તથા મિત્રોનો નાશ થાય છે, તે વિધેનો તું તારી બુદ્ધિ સાથે વિચાર કર. જેમ સર્વ કોઈના પર કલ્પિત આપત્તિ આવી પડે છે, તેમ તારા પોતાના પર પણ કલ્પિત આપત્તિ જ આવી પડી છે, તેનો ખ્યાલ કર. તું તારી ઈદ્રિયોને વશમાં રાખ, મન ઉપર કાબૂ મેળવ અને વાણીને નિયમમાં રાખ, જેથી તને જગત્તરવતું સમ્યગ્ જ્ઞાન થશે અને પોતાના પર આવી પડેલી આપત્તિનું કલ્પિત-પણું રુકુટ સમજાશે. જગતમાંડિના સર્વ પદાર્થો કે જેઓ દુર્બળ છે અને શત્રુભૂત પણ છે, તેઓ સર્વ માત્ર દર્શનથી જ ઉત્પત્ત થયેલા છે-માત્ર કલ્પિત સ્વરૂપ જ દેખાય છે, વસ્તુતઃ ખરા નથી, છતાં તેઓના દર્શનને કોઈ અટકાવી શકતો નથી અર્થાત્ તે તે પદાર્થોનું દર્શન સર્વથા અપ્રત્યાખ્યેય છે-અખંડનીય છે, તોપણ ભૂતકાળના તથા ભવિષ્ય-કાળના તે તે દુરસ્થ પદાર્થો દૈવયોગે જ્યારે દેશ અને કાળથી અંતર્હિત થાય છે, ત્યારે તેઓનું દર્શન અસંભવિત થઈ પડે છે. આવા પ્રકારના ઉત્તમ જ્ઞાનમાં જ તુંમ રહેનારા તારા જેવો પરાક્રમી પુરુષ તે પદાર્થોને માટે ચોક્કસ કરે જ નહિ.^{૪૬-૪૮} તારા જેવો પુરુષ કે જે દેહનિર્વાહ યોગ્ય અદ્ય સાધનની જ અપેક્ષા રાખે છે, ચપગતાથી રહિત છે, કોમળ સ્વભાવનો છે, ઈદ્રિયોને વશ રાખનારો છે, આત્મનિશ્ચયમાં દંડ રહેનારો છે અને બ્રહ્મચર્યને

પાળનારો છે, તે એવા તુચ્છ પદ્ધતિને માટે કદી શોક કરે જ નહિ. ૪૯ કેવળ તારા ઉદરપોષણને માટે જ તારે અતિશય નીચતા ભરેલી કાપાલિકી વૃત્તિ સ્વીકારવાની ઇચ્છા કરવી જ નહિ; કેમ કે તે કૃત્રવૃત્તિ પાપિષ્ઠ-હુષ્ટ અને નિંદ્ય પુરુષોને માટે જ યોગ્ય ગણાય છે. ૫૦ માટે તું વનનાં ક્ષણમૂળો પર જ આશ્રિત રહીને આ મહાવનમાં એકલો રહીને પણ રમણ કર અને તારાં મનવચનને વશમાં રાખીને સર્વ પ્રાણીઓ પર દયાળુ થા. ૫૧ જેમ ઇંધના બેળી સૂંઠવાળો કોઈ એક આરણ્યક હાથી વનમાં એકલો વિહાર કરે છે અને અરણ્યમાં જે કંઈ મળે છે, તે વડે આનંદ માને છે, તેમ અરણ્યમાં એકલો રહીને વનનાં ક્ષણકલ્પોથી સંતુષ્ટ રહેવું અને તેમાં જ આનંદ માનવો, તે પંડિત પુરુષને શોભે તેવું છે. ૫૨ જેમ કોઈ એક મોટો ઘરો હોળાળાઈ જઈને પોતાની મેળે જ પાછો નિર્મળ બની જાય છે, તેમ જે કોઈ મહાત્મા પુરુષ પણ તેવા કોઈ સંયોગોને લીધે હુષ્ટ થઈ જઈને મેં કહેલી વૃત્તિનો જો આશ્રય કરે છે, તે સુખેથી ભૂલી શકે છે, એમ હું જોઈ શકું છું. ૫૩ હે રાજા! તને લક્ષ્મી પ્રાપ્ત થવાનો ન્યારે સંભવ નથી, પ્રધાનો વગેરેથી તું હીન થઈ પડ્યો છે અને આ સમયે તારું દૈવ પણ ન્યારે પ્રતિકૂળ છે, ત્યારે તું શું શ્રેયસ્કર માને છે? ૫૪ ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત રાજધર્માતુશાસન-પર્વમાં 'એથર્થ' સદાને માટે સ્થિર રહેતું નથી' નામનો અધ્યાય ૧૦૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૦૫ મો*

અળવાન શત્રુને કપટથી પણ ભતવો

॥ મુનિજ્ઞાવ ॥

अथ चेत् पौरुषं किञ्चित् क्षत्रियात्मानि पश्यसि ।

ब्रवीमि तां तु ते नीतिं राज्यस्य प्रतिपत्तये ॥ १ ॥

મુનિએ (કાલકવૃક્ષીયે) કહ્યું : હે ક્ષત્રિય! પણ જો તારા પોતાનામાં તને કંઈ પુરુષાર્થ દેખાતો હોય, તો રાજ્ય પ્રાપ્ત કરવા માટે હું તને નીતિનો ઉપદેશ આપું. ૧ કે જે પ્રમાણે વર્તીને તું જો કર્મ

* પૂર્વના અધ્યાયમાં શત્રુથી પરાજય પામેલા ક્ષત્રિય રાજાએ આરણ્યક ધર્મોત્તુ (નિવૃત્તિમાર્ગ) સેવન કરવું યોગ્ય છે, એમ કહ્યું. હવે આ અધ્યાયમાં

કરીશ, તો તારા ધર્મ પ્રમાણે ક્ષણ મેળવી શકીશ, માટે સાંભળ, હું તને તે સર્વ રાજનીતિનો યથાર્થ ઉપદેશ આપું છું. ૨ તું તે પ્રમાણે જો કર્મ કરીશ, તો મહાન અર્થોને સંપાદન કરીશ; એટલું જ નહિ પણ રાજ્ય, રાજ્યનો મંત્ર તથા મહાન રાજ્યલક્ષ્મીને પણ મેળવી શકીશ; માટે હે રાજા! જાણ, તને એ રુચે છે? જો રુચતું હોય તો હું તને કહું.

રાજાએ કહ્યું : હે પ્રભુ! રાજ્ય મેળવી શકું તેટલો મારામાં પુરુષાર્થ છે, માટે આપ તે નીતિનો મને ઉપદેશ આપો; જેથી આપની સાથે થયેલો મારો સમાગમ આજે સફળ થાય.

મુનિએ કહ્યું : હે રાજા! તારે દંભ, કામ, ક્રોધ, હર્ષ અને લયનો ત્યાગ કરીને બે હાથ ભેડી પ્રણામ કરીને શત્રુઓનું પણ સેવન કરવું; એટલું જ નહિ પણ ઉત્તમ અને પવિત્ર એવાં કૌમોતું આચરણ કરીને તારે શત્રુઓને પ્રસન્ન કરવા. ૩-૧

વિદેહી રાજા જનક સત્ય પ્રતિજ્ઞાવાળો છે. તે તને પગાર બદલ અમુક દ્રવ્ય જરૂર આપશે, જેથી તું સર્વ પ્રબળવર્ગમાં વિશ્વાસપાત્ર બની રહીશ ને રાજા જનકના જમણા બાહુને ઠેકાણે થઈ પડીશ. ૪ વળી તું મેં શીખવેલા નીતિશાસ્ત્ર પ્રમાણે વર્તીને મન તથા ઇન્દ્રિયોને જો વશ કરીશ, તો ઉત્સાહી સહાયકોને મેળવી શકીશ, જે સહાયકો વ્યસનો વિનાના તથા પવિત્ર હશે. ૫ જે રાજા સ્વધર્મને અનુસરીને રાજ્યશાસન ચલાવે છે, તે રાજા પોતાના આત્માનો ઉદ્ધાર કરે છે, તેમ પ્રબળોને પણ પ્રસન્ન કરે છે. રાજા જનક શ્રીમાન અને ધૃતિમાન છે, તેથી તે ન્યારે તારા સત્કાર કરશે, ત્યારે તું સર્વ પ્રબળોમાં માન્ય થઈ પડીને મોટો આદર પામીશ. પછી તારે ઉત્તમ મંત્રીઓ સાથે વિચાર કરીને મિત્રોનું મહાન બળ સંપાદન કરવું ને શત્રુઓમાં અંદર અંદર ક્રાંતક્રૂટ કરાવીને ખીલા વડે જેમ ખીલું ભાંગી નાખવામાં આવે તેમ શત્રુઓનો નાશ કરાવવો અથવા શત્રુઓના શત્રુ સાથે સધિ કરીને પણ

શત્રુથી પરાજય પામેલા બળવાન રાજાએ કેવી રીતે વર્તવું, તે વિષેનો ઉપદેશ આપાશે. વળી આ અધ્યાયમાં વિદેહી રાજા જનકનું નામ ધણી શ્લોકમાં દેખાય છે. તે પરથી જણાય છે કે, જનક રાજા કોશલરાજા શ્વેતશીનો શત્રુ હતો.

તેઓના સૈન્યનો તારે ઘાત કરાવવો. ૯-૧૧ સુદર અને દુર્લભ એવા પદાર્થો, સૌઓ, આચ્છાદનો, શર્યાઓ, આસનો, વાહનો, મહાઠિમતી ઘરો, પક્ષીઓ, ભતભતતના પશુઓ, રસો, સુગંધી પદાર્થો અને કૃષો વગેરે લોગ્ય પદાર્થોમા તારા શત્રુને તારે એટલો બધો આસક્ત ઠરી દેવો કે જેથી તે નાશ પામે ૧૨-૧૩ વળી તે તે લોગ્ય પદાર્થોમા શત્રુ જ્યારે અત્યંત આસક્ત બની જાય, ત્યારે એકાદ વખત તેને અટકાવવો પણ ખરો અને પછી સદાને માટે તેની ઉપેક્ષા કરવી, પરંતુ ઉત્તમ પ્રદારની નીતિને ઇચ્છનારા પુરુષે શત્રુને કદી પ્રકટ રીતે શત્રુતા જણાવવી નહિ. ૧૪ હે શ્રેષ્ઠ રાજા ! રાજ્યના બુદ્ધિમાન પુરુષોમા માન્ય થઈને તારે શત્રુની સમીપ કૃતરાની પેઠે નિત્ય ભગૃત રહેવું, મૃગની પેઠે નિત્ય ભયભીત રહેવું તથા કાગડાની પેઠે બીજાઓના અભિપ્રાયોથી ભણીતા રહીને મિત્ર ધર્મનો આશ્રય કરવો અને તે પ્રમાણે વર્તીને શત્રુનો ઘાટ ધડનારા હાવ રમવા ૧૫ વળી તેને સલાહ આપીને મોટા અને દુ સાધ્ય કાર્યોનો તું આરભ કરાવજે અને તેના બળવાન શત્રુઓની જોડે મોટી નહીના જેવા દુસ્તર વિરોધો ઊભા કરાવજે. ૧૬ મોટા મોટા બાગબગીચાઓ, મહા કિમતી શયનો તથા ઉત્તમ પ્રતિના આસનો વગેરે લોગવૈભવ લોગવવાના સાહિત્યોમા સુખ ઉપભવવા ના બહાનાથી તારા શત્રુનો ખજાનો ખાલી કરાવજે વળી બ્રાહ્મણોના વખાણ કરીને યજ્ઞ, દાન વગેરે ધાર્મિક કાર્યો કરવાનો તું ઉપદેશ આપજે, જેથી બ્રાહ્મણો તને કટવાણુકારક આશીર્વાદો આપશે અને તારા શત્રુનું વરુઓની પેઠે લક્ષણ કરી જશે. ૧૭-૧૮ જે મનુષ્ય પુણ્યશીલ છે, તેને અવશ્ય પરમગતિ પ્રાપ્ત થાય છે અને સ્વર્ગમા મહાપવિત્ર સ્થાન મળે છે ૧૯ હે કોસલદેશના રાજા ! ધર્મથી કે અધર્મથી કોશનો જ્યારે ક્ષય થાય છે, ત્યારે રાજા શત્રુઓના સપાટામા સપડાઈ જાય છે, માટે જેમ બને તેમ શત્રુરાજાના કોશનો જ પ્રથમ વિનાશ કરવો, કેમ કે કોશ (ખજાનો) સ્વર્ગ આદિ કુળનું તથા વિજય આદિ અર્થનું મૂળ કારણ છે. વળી તારા શત્રુરાજાના

× દરેક રાજાએ આ બાબત ઉપર તથા આ અધ્યાય મા પ્રથમ કહેવાયેલી બાબતો પર લક્ષ્ય આપવું

કોશનો ક્ષય થશે એટલે તેના શત્રુઓ પણ આનંદમાં આવી જશે અને તારે શત્રુની પાસે મનુષ્યલોક સખધી કર્મોનું કદી વર્ણન કરવું નહિ, પણ યજ્ઞાદિ દેવી કર્મોનું જ વર્ણન કરવું, કેમ કે દેવળ દેવી કર્મોમા જ આસક્ત રહેનારો રાજા તત્કાળ વિનાશ પામે છે ઉપરાંત વળી જેમા સર્વસ્વની દક્ષિણા અપાય છે, તેવો વિશિષ્ટ નામનો યજ્ઞ કરવાની શત્રુને તું સલાહ આપજે. પછી જ્યારે યજ્ઞાદિ કાર્યો કરવામા તે ઘણો જ આસક્ત બની જાય, ત્યારે તે નિમિત્તે થતી પ્રભાઓની પીડા તેને જણાવજે અને તે પીડા દૂર કરવા માટે કોઈએક યોગધર્મવેત્તા પવિત્ર આચાર્યનું (શરણ લેવા માટે) તારા શત્રુ પાસે તું વર્ણન કરજે, જેથી તે તારો શત્રુ ત્યાગી બની જવાની પણ ઇચ્છા કરશે અને રાજ્ય વગેરેના ત્યાગ કરીને નિર્વિદ્ધે અરણ્યમા પણ ચાલ્યો જશે, અથવા તેમ કહાય ન બને તો સર્વ શત્રુઓનો નાશ કરનારા ઔષધિઓના સિદ્ધ પ્રયોગોનો તથા કુત્રિમ વિષપ્રયોગોનો ઉપયોગ કરીને શત્રુના હાથીઓનો, ઘોડાઓનો તથા મનુષ્યોનો ઘાત કરાવવો. હે રાજા ! આવા પ્રકારના બીજા અનેક હાસિક ઉપાયો પણ છે કે જેઓનો નીતિચાત્રમા સારી રીતે વિચાર કરવામા આવ્યો છે, પરંતુ તેઓનો પ્રયોગ જિતેન્દ્રિય અને સહનશીલ એવો કોઈ એક જ પુરુષ કરી શકે છે ૨૦-૨૫

હતિ શ્રીમહારાજતમા સાતિપર્વાતગત રાજધર્મનુશાસન પર્વમા 'બળવાન શત્રુને કપટથી પણ જીતવો'

નામનો અધ્યાય ૧૦૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૦૬ મો

કપટ કરવા નહિ ઇચ્છતો ધાર્મિક રાજા સાંત્વનથી પણ શત્રુને જીતે છે

॥ રાજોવાચ ॥

ન નિકૃત્યા ન દંભેન વ્રહ્મન્નિષ્ઠામિ જીવિતુમ્ ।
નાધર્મયુક્તાનિષ્ઠેયમર્ચાનું મુમહતોઽપ્યહમ્ ॥૧॥
રાજા હેમદર્શિએ કહ્યું : બ્રાહ્મણ કાલકટૃક્ષીય ।

આનરયક છે. પોતાના મત્રોઓની અથવા બીજા હરકોઈ મનુષ્યની સલાહ ઉપલક્ષ રીતે દિતકારક દેખાતી હોય, પણ અદરબાનેથી પોતાના ખજાનો વગેરેનો અથવા સૈન્યબળનો બે નાશ કરનારી હોય, તો તે વિષે પૂરતો વિચાર કરીને જ કાર્ય કરવાનો આરભ કરવો

કપટ અથવા દંભ કરીને જીવવાની મને ઇચ્છા જ નથી. અધર્મભરેલી મહાન સંપત્તિ મને મળે તોપણ હું તેની ઇચ્છા કરું નહિ.^૧ હે ભગવન! મારા પ્રત્યે કોઈને શંકા ન થાય અને મારું સંપૂર્ણ હિત થાય, આવા હેતુથી મેં પ્રથમથી જ કપટનો તથા દંભનો ત્યાગ કર્યો છે.^૨ હું કૂરતાભરેલા ધર્મનો આશ્રય કરીને આ લોકમાં જીવવા ઇચ્છતો નથી, મારાથી તેવું અધર્માચરણ કદી થઈ શકે તેમ નથી; માટે તમારે મને એવો ઉપદેશ આપવો યોગ્ય નથી.^૩

મુનિએ કહ્યું : હે ક્ષત્રિય ! તું જે પ્રમાણે બોલે છે, તે પ્રમાણે જ તું આચરણસંપન્ન પશુ છે. ખરેખર, તું તારા સ્વભાવથી જ બુદ્ધિમાન અથવા બહુદર્શી છે,^૪ જેથી હું તારા માટે તથા રાજા જનકને માટે જરૂર ચત્ર કરીશ અને તમારા બન્ને વચ્ચે કદી નાશ ન પામે તેવી શાશ્વતી સંધિ કરી આપીશ;^૫ તારા જેવા કુળવાન, સૌમ્ય, રાજ્યવિદ્વાન અને રાજનીતિકુશળ પુરુષને પામીને કયો પુરુષ અમાત્ય કરવા તૈયાર ન થાય ? અર્થાત્ તારા જેવાને સર્વે પુરુષો પોતાનો અમાત્ય કરે જ.^૬ હે ક્ષત્રિય ! જો તું તારા રાજ્યપદથી ભ્રષ્ટ થયો છે અને મોટા ભારે સંકટમાં આવી પડ્યો છે, છતાં કૂરતારહિત-ધાર્મિક આચરણથી જીવવાની ઇચ્છા રાખે છે (માટે તને ધન્ય છે).^૭ હે તાત ! સત્ય પ્રતિજ્ઞાવાળો રાજા જનક મારા બોલાવવાથી મારે ઘેર આવશે અને હું તેને જે પ્રમાણે કરવાની આજ્ઞા કરીશ, તે પ્રમાણે જ તે કરશે, એમાં સંશય નથી.^૮

આમ કહીને મુનિ કાલકવૃક્ષીયે જનકરાજાને પોતાને ત્યાં બોલાવ્યા ને તેને આ પ્રમાણે કહ્યું : 'આ પુરુષ રાજકુળમાં જન્મેલો છે. મેં તેનો આંતરિક અભિપ્રાય બાણી લીધો છે. તેનું મન શરદન્તુતા અર્થ જેવું અથવા દર્પણ જેવું શુદ્ધ છે, સર્વ તરફથી પરીક્ષા કરતાં મને જણાયું છે કે, એનામાં લેશમાત્ર પાપ નથી;^{૯,૧૦} માટે હું કહું છું કે, તું એની સાથે સંધિ કર અને મારા પર જેવો વિશ્વાસ રાખે છે, તેવો જ એના પર પણ તું વિશ્વાસ રાખ; તારે નિશ્ચય જાણવું કે, અમાત્ય વિનાનો રાજા માત્ર ત્રણ દિવસ પણ રાજ્ય કરી શકતો નથી.^{૧૧} હે રાજા! અમાત્ય શૂરવીર અને બુદ્ધિસંપન્ન હોવો જોઈએ; કેમ કે શૌર્ય અને બુદ્ધિ-

ના બળથી જ આ લોક તથા પરલોક સાધી શકાય છે અને રાજ્ય પણ તેના આધારે જ ટકી રહે છે.^{૧૨} વળી ધર્માત્મા રાજાઓને તેવા શૂરવીર અને બુદ્ધિમાન અમાત્યો વિના બીજાં એક પણ આધાર નથી. આ રાજપુત્ર મહાત્મા છે, સત્પુરુષોને માર્ગે ચાલનારો છે અને ધર્મને જ મુખ્ય માનનારો છે; માટે તું એનો સ્વીકાર કર અને તારા રાજ્યમાં લઈ જઈને તેને માન આપ. યાદ રાખજે કે, એમ કરવાથી તે તારા મહાન શત્રુઓને વશ કરશે.^{૧૩,૧૪} જો કદાચ આ પુરુષ પોતાના પૂર્વજોનું રાજ્યપદ મેળવવાની ઇચ્છાથી શુદ્ધમાં તને જીતવા માટે તૈયાર થાય, તોપણ તે અયોગ્ય નહિ જ ગણાય; કેમ કે તેમ કરવું, એ ક્ષત્રિયનું પરમ કર્તવ્ય છે.^{૧૫} અને તેવો પ્રસંગ જો ઉપસ્થિત થાય તો તું પણ વિજયેશ્ચ રાજાના મતમાં સ્થિર રહીને તેની સાથે શુદ્ધ કરવા માટે તૈયાર થજે; પણ મારી આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તીને તું શુદ્ધ કર્યા વિના જ પોતાનું હિત કરવા માટે આ પુરુષને વશ કરી લે.^{૧૬} તું અયોગ્ય એવી લોભવૃત્તિને ત્યાગ કરીને સ્વધર્મ તરફ લક્ષ આપ. કામ અને ક્રોધને અધીન થઈને તારે તારા ધર્મનો ત્યાગ કરવો યોગ્ય નથી.^{૧૭} હે તાત ! સદાને માટે કદી વિજય મળતો નથી, તેમ સદાકાળ પરાજય પણ થતો નથી; માટે ખાનપાન વગેરે લોભસાધનો પૂરાં પાડીને શત્રુઓની સાથે સંધિ જ કરવી.^{૧૮} અર્થાત્ હંકની અપેક્ષાએ સામ ઉપાય જ વધારે શ્રેયસ્કર છે. હે તાત ! જેમ કોઈ સમયે શત્રુનો જ્ય અથવા પરાજય થાય છે, તેમ કોઈ સમયે પોતાનો પણ જ્ય અથવા પરાજય થાય છે, એમ જાણવું જોઈએ. શત્રુઓનો સંહાર કરીને કેવળ વિજય મેળવવાની જ ઇચ્છાવાળા રાજાઓને તેમ કરવાથી કોઈ વેળા ભય પણ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૯}

મુનિ કાલકવૃક્ષીયે જનકરાજાને એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તેણે પૂજવાયોગ્ય એવા તે શ્રેષ્ઠ દ્વાદશબુદ્ધ પૂજન તથા આદરસત્કાર કર્યો અને તેમનું માન બળવીને આ પ્રમાણે કહ્યું:^{૨૦} 'મહાબુદ્ધિમાન, મહાવિદ્વાન અને સર્વનું શ્રેય કરવાની ઇચ્છાવાળા તમે અમારા બન્નેના સંબંધમાં જે કંઈ કહ્યું તે યોગ્ય જ છે.^{૨૧} તમે મને જે પ્રમાણે કરવાની આજ્ઞા આપી તે પ્રમાણે જ હું કરીશ, એમાં કંઈ

વિચારવા જેવું છે જ નહિ; કેમ કે એમ કરવાથી મારું પરમ કલ્યાણ જ થશે.' આમ કહીને જનક-રાજાએ કૌશલદેશના ક્ષેમદર્શી રાજાને પોતાની સમીપ બોલાવીને કહ્યું કે, 'હે મહારાજા ! ધર્મથી તથા નીતિથી મેં આ સમગ્ર લોકને છુટ્યા છે, પણ તમે તમારા પોતાના ગુણોથી મને છુટી લીધા છે; માટે તમે તમારા આત્માને પરાજય નહિ પામેલો. માનીને વિજય પામેલાની પેઠે જ વર્તજો. હું તમારી બુદ્ધિની કે તમારા પુરુષાર્થની અવગણના કરતો નથી; તેમ જ મેં તમારા પર વિજય મેળવ્યો છે, આમ માનીને હું તમારું અપમાન કરતો નથી, માટે તમે પોતાને વિજયી થયેલા માનીને જ મારી સાથે વર્તજો. ૨૧-૨૫ હે રાજા ! હું તમારો યથાયોગ્ય આદરસત્કાર કરીશ, માટે તમે મારે ઘેર આલો.'

આ રીતે જનકરાજાએ કહ્યું, એટલે તેઓ બન્ને રાજાઓ અન્યોન્યને વિશ્વાસ પામ્યા અને પ્રાદાણ કાલકવૃક્ષીયની પૂળ કરીને ઘર તરફ વિદાય થયા. રાજા જનકે કૌશલરાજા ક્ષેમદર્શીને પોતાના રાજમહેલમાં લઈ જઈને પાદ્ય, અર્ધ, મધુપર્ક વગેરેથી તેનું પૂજન કર્યું; એટલું જ નહિ પણ તે પૂળપાત્ર રાજાને પોતાની પુત્રી પરણાવી તથા અનેક પ્રકારનાં રત્નોની ભેટ આપી. ખરેખર રાજાઓએ તેમ કરવું તે જ ઉત્તમ ધર્મ છે; કેમ કે જય અને પરાજય તો અનિત્ય છે. ૨૬-૨૮

હતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વોત્તર ત્રણધર્મોનુસાસન-પર્વમાં 'ધાર્મિક રાજ સાંતવનીય ખુશ રાજને છો છે' નામનો અધ્યાય ૧૦૬મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૦૭મો

વીરપુરુષોના સમુદાયોનું વર્તન

॥ યુધિષ્ઠિર જ્વાલ ॥

ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणां च परंतप ।

धर्मवृत्तं विचिं च वृत्तपुपायाः फलानि च ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે શત્રુતાપન ભીષ્મ ! બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્રોના ધર્મો, તેઓનાં આચરણ, દ્રવ્ય મેળવવાના ઉપાયો, આજીવિકાનાં સાધનો, તેઓનાં ફળો, રાજાઓના ધર્મો, તેઓનું દ્રવ્ય, તેઓનો દેશ (ખબતો), કૌશલસંગ્રહ કર-

વાનો વિધિ, વિજય મેળવવાનો ઉપાય, અમાયોના ગુણો, તેઓનાં વર્તન, પ્રભુઓની વૃદ્ધિ કરવાનો પ્રકાર, સંધિવિગ્રહાદિષ્ટગુણોની યોજના, તેના ગુણો, સેનાનું વર્તન, દુષ્ટને જોળખવાની રીતિ, સત્યુત્તર-પોતાં લક્ષણો; ઉત્તમ, મધ્યમ અને અધમનાં લક્ષણો, અશુભ્ય પામનારા રાજાએ મધ્યમ વર્ગના લોકોને પ્રસન્ન રાખવા માટે કેવી રીતે વર્તવું તેનો પ્રકાર, જેઓની આજીવિકા ક્ષીણ થઈ ગઈ હોય તેવા મનુષ્યોનું કેવી રીતે ગ્રહણ કરવું તથા તેઓની આજીવિકા કેવી રીતે ચલાવવી તે સર્વના સંબંધમાં તમે મને સારી રીતે સમજાવશકાય તેમ ધર્મોનુસાર અને ઉપદેશાત્મક વાક્યો વડે કહ્યું; ૧-૫ તેમ જ હે મહા-બુદ્ધિમાન ભીષ્મ ! વિજય મેળવવાની ઇચ્છાવાળા રાજાએ કેવી રીતે વર્તવું, તે વિષે પણ તમે મને કહ્યું, પણ હવે શરવીર પુરુષોના સમુદાયોએ કેવી રીતે વર્તવું, તે વિષે સાબળવાની મને ઇચ્છા છે. ૬ હે ભારત ! શું કરવાથી વીરપુરુષોના સમુદાયની વૃદ્ધિ થાય ? કયા ઉપાયની યોજના કરવાથી તેઓમાં અંદર અંદર ક્રોધ ન થાય ? શું કરવાથી તેઓ શત્રુઓને છુટવાની ઇચ્છા કરે ? અને તેઓ કેવી રીતે વર્તવાથી સુહૃદોને સંપાદન કરે ? તે મને કહો. ૭ મને જણાય છે કે, વીરપુરુષોના વિનાશનું મૂળ કારણ તેઓમાં થયેલી ક્રોધ ન હોય છે. વળી હું માનું છું કે, રાજદારી વિચારોને અનેક પુરુષોની મધ્યમાં શુભ રાખવા તે મહાકર્મન કામ છે; ૮ માટે હે શત્રુતાપન રાજા ! કયા પ્રકારે વર્તવાથી પોતાના તાબાના વીરપુરુષોમાં ક્રોધ ન થાય, તે સાંભળવાની મને સંપૂર્ણ ઇચ્છા છે. ૯

ભીષ્મે કહ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! લોક અને અમર્શ એ બન્ને જ રાજાઓના વીરપુરુષોમાં તથા કુળોમાં વેરાગિને સળગાવનારા છે. ૧૦ રાજા જ્યારે લોભી બને છે, ત્યારે તેના વીરપુરુષો કોપી બને છે અને પછી તે લોક અને કોપના સંઘર્ષને લીધે તેઓ બન્ને પક્ષમાં ક્ષીણતા તથા દ્રવ્યનાશનો સંબંધ થાય છે અને આખરે તેઓ બન્ને પક્ષ માંહોમાંહે વિનાશકર્તા થઈ પડે છે. ૧૧ વળી શુભદૃતોની યોજના કરીને, માંહોમાંહે મસલત ચલાવીને, બળાત્કારે ગ્રહણ કરીને, સામનો ઉપયોગ કરીને, અન્યને લાંચ આપીને, ભેદ પડાવીને, ક્ષય કરીને, દ્રવ્યાદિકને

વ્યય કરીને તથા ભયદર્શક ઉપાયો યોજીને તેઓ એકબીજાને પોતાના પક્ષમાં ખેંચે છે.^{૧૨} તેમાં રાજા લોભવૃત્તિને અધીન થઈને વીરસમુદાયને કંઈ આપતો નથી, ત્યારે સંઘાતવૃત્તિવાળા તે વીરપુરુષો મા અંદર અંદર ક્રોધકૂટ થાય છે, તેઓના મન રાજા ઉપરથી ઊતરી જાય છે અને પછી તેઓ ભયના માર્ગો શત્રુઓને તાબે થઈ જાય છે.^{૧૩} વળી જ્યારે વીરગણોમાં માહિમાહો લેદ પડે છે, ત્યારે તેઓ નાશ પામે છે અને શત્રુઓથી એકદમ જિતાર્થ જાય છે, માટે વીરગણોએ સદાય એકમત રહેવા માટે ચત્ત કરવો;^{૧૪} કેમ કે નિરંતર એકમત રહેનારા વીરગણો પોતાના બળ ને પુરુષાર્થના પ્રભાવથી સર્વ પ્રકારના અર્થો સંપાદન કરી શકે છે અને સંઘાતવૃત્તિનો આશ્રય કરનારા તેઓના સમુદાયની સાથે બીજા ગહારના કોઈ પણ મિત્રતા કરે છે.^{૧૫} જ્ઞાનીઓ કહે છે કે, અન્યોન્યની સેવા કરીને સદાય એકસ પેરહેનારા વીરગણો સર્વોત્કૃષ્ટ સુખને પામે છે,^{૧૬} તેમ જ વીરગણોના આગેવાન પુરુષો શાસ્ત્રોક્ત ધાર્મિક વ્યવહારોની સ્થાપના કરીને સર્વના ખરેખરે યોગ્ય પ્રકારે દેખરેખ રાખે છે, તે પોતાના ગણની સંપૂર્ણ વૃદ્ધિ કરી શકે છે.^{૧૭} પોતાના પુત્રો હોય કે ભાઈઓ હોય, તોપણ તેઓને પોતપોતાના અપરાધ બદલ યોગ્ય શિક્ષા કરનારા, નિરંતર ઉત્તમ કેળવણી આપનારા અને કેળવાયેલાઓનો ઉત્તમ પ્રકારે સત્કાર કરનારા ગણપાત્ર પુરુષો મહાને અભ્યુદયને પામે છે.^{૧૮} હે મહાબાહુ રાજા ! શુભ દ્રોતોની યોજના કરવામાં, રાજદારી વિચારો ચલાવવામાં તથા કૌશલને સંચક કરવામાં નિરંતર સાવધાન રહેનારા વીરગણો સર્વ પ્રકારે વૃદ્ધિને પામે છે.^{૧૯} હે રાજા ! બુદ્ધિમાન, શૂરવીર, મહાન ઉત્સાહવાળા તથા કાર્યોની અંદર અડગ પુરુષાર્થ પ્રકટ કરનારા પુરુષો તુ હમેશા માન જાળવનારા કાર્યકુશળ વીરગણો સદાય અભ્યુદય પામે છે.^{૨૦} જે વીરગણો દ્રવ્યવાન, શૂરા, શત્રુકુશળ અને શાસ્ત્રકુશળ હોય છે, તેઓ મહાકટકારક આપત્તિમાં આવી પડીને અત્યંત મૂઠ બની ગયેલા પુરુષોને પણ તારી શકે છે.^{૨૧} હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! ક્રોધ, લેદ (અંદર અંદર ક્રોધકૂટ), ભય, દંડ, માહિમાહિની ખેંચતાણ, મારામારી અને એકબીજા નો વધ આ સર્વ કારણો વીરસમુદાયને તટકાલ

શત્રુઓને અધીન કરનારાં છે;^{૨૨} માટે હે રાજા ! વીરસમુદાયના જે સુખ્ય સુખ્ય પુરુષો હોય તેઓ તમારે ખાસ કરીને સન્માન કરવું; કેમ કે લોક-વ્યવહારના પુષ્કળ વિષયોનો તેઓના ઉપર આધાર રહેલો હોય છે.^{૨૩} હે શત્રુહંતા ભારત ! શુભ વિચારો ચલાવતી વેળા અને રાજ્યમાં શુભ દ્રોતોની યોજના કરતી વેળા વીરગણોના સુખ્ય પુરુષોને જ પોતાની સમીપ રાખવા; કેમ કે વીરસમુદાયના સમગ્ર પુરુષો રાજ્યના શુભ વિચારો સાંભળવાને યોગ્ય હોતા નથી.^{૨૪} જે પુરુષો વીરસમુદાયમાં આગળપડતા હોય, તેઓએ એકત્ર મળીને અંદર અંદર વિચાર ચલાવવા અને પોતાના સમુદાયનું જે રીતે હિત થાય, તે રીતે કાર્ય કરવું; કેમ કે પ્રત્યેક શુભ જ્યારે લિપ્ત લિપ્ત થઈ જાય છે અને જુદાં જુદાં રથોમાં વિસ્તાર પામી જાય છે, ત્યારે તેથી ઊલટું તેઓનું અહિત થાય છે.^{૨૫} વીરસમુદાયના પુરુષો અન્યોન્યથી જુદા પડી જઈને પોતપોતાની શક્તિનો જો ઉપયોગ કરવા માંડે છે, તો દ્રવ્યનો વિનાશ થાય છે અને બીજા ઘણા અનર્થો ઉત્પન્ન થાય છે.^{૨૬} હરકોઈ કુળમાં જ્યારે કલહનાં બીજ ઉત્પન્ન થાય અને તેઓના કુળની વૃદ્ધિ પુરુષો જ્યારે ઉપેક્ષા કરે, ત્યારે બીજા સુખ્ય ગણતા બુદ્ધિમાન પુરુષોએ સત્વર તેઓનો નાશ કરવો.^{૨૭} સમુદાયની અંદર કોઈ એક કલહબીજ ઉત્પન્ન થઈને જો વૃદ્ધિ પામે છે, તો તે આખા સમુદાયનો નાશકર્તા થઈ પડે છે અને સમુદાયને છિન્નલિપ્ત કરી નાખે છે; માટે તેવા આલ્પંતર ભયથી જ સમુદાયનું રક્ષણ કરવું. બાહ્ય ભયમાં તો કોઈ જાતનો સાર હોતો નથી.^{૨૮} હે રાજા ! સમુદાયમાં ઉત્પન્ન થયેલો આલ્પંતર ભય સત્વર તેના મૂળને જ કાપી નાખે છે. વળી જે વીર પુરુષો પોતાની જાતિ તથા કુળ સમાન હોય છે, છતાં અકસ્માત્ ઉદ્ભવેલા કોષને લીધે, મોહને લીધે અથવા સ્વાભાવિક લોભને લીધે અન્યોન્ય સામે જ્યારે ભાષણ કરતા નથી, ત્યારે સમજવું કે, તેઓના પરાજયનાં લક્ષણો હવે પ્રકટ થયાં છે.^{૨૯} કોઈ પ્રકારનો ઉદ્યોગ કરીને, બુદ્ધિનો ઉપયોગ કરીને અથવા રૂપસંપન્ન દ્રવ્યનો યોગ કરીને શત્રુઓ વીરસમુદાયને ફાડી શકતા નથી; પણ અંદર અંદર વિરોધ ઊભો કરાવીને અથવા

લાંચરુશવત આપીને જ તેઓને ફાંટી શકે છે; માટે ગિરંતર એકસંપથી વર્તવું તે જ વીરસમુદાયોને મહાન શરણુભૂત છે. ૩૧૨૩૨

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વતીર્ગત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'વીરપુરુષોના સમુદાયોનું વર્તન' નામનો અધ્યાય ૧૦૭મા સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૦૮મો

માતાપિતા અને શુરુનું માહાત્મ્ય

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

મહાનયં ધર્મપથો बहुशास्त्रं भारत ।

किं स्वदेवेह धर्माणामनुष्ठेयतमं मतम् ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછયું : હે ભરતવંશી પિતામહ ! ધર્મરૂપી માર્ગ ઘણો વિસ્તીર્ણ છે અને તેની શાખાઓ પણ અનેક છે, માટે તે ભિન્ન ભિન્ન ધર્મ-શાખાઓમાં કોનું અવશ્ય સેવન કરવું ?^૧ સર્વ પ્રકારના ધર્મોમાં તમે કયા ધર્મને અતિશય ગૌરવવાળો માને છે, તે મને કહો; જેથી હું આ લોક-માં તથા પરલોકમાં ઉત્તમ ધર્મરૂઢિને સંપાદન કરું.^૨

ભીષ્મે કહ્યું : માતા, પિતા અને શુરુઓની પૂજા કરવી તે જ સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, એમ હું માનું છું. જે પુરુષ એ પૂજાધર્મમાં પરાયણ રહે છે, તેને સ્વર્ગાદિ દિવ્યલોકો મળે છે અને આ લોકમાં મહાન યશ મળે છે.^૩ હે તાત યુધિષ્ઠિર ! અત્યંત માન્ય ગણાતાં માતા, પિતા અને શુરુઓ, ધર્મા-ધર્મથી વિરુદ્ધ એવું પણ જે કાર્ય કરવા માટે આજ્ઞા કરે, તે કાર્ય અવશ્ય કરવું જોઈએ.^૪ તેમણે જે ધર્મ પ્રમાણે વર્તવાની આજ્ઞા કરી હોય તેથી વિરુદ્ધ બીજા ધર્મનું કદી આચરણ કરવું નહિ; કેમ કે તેઓ જે ધર્મ કરવાની આજ્ઞા કરે તે જ ધર્મ છે, એવો શાસ્ત્રીય નિશ્ચય છે.^૫ માતા, પિતા અને શુરુ એ જ સ્વર્ગાદિ ત્રણ લોક છે, એ જ બ્રહ્મચર્યાદિ ત્રણ આશ્રમે છે, એ જ ઋગ્વેદ આદિ ત્રણ વેદો છે અને એ જ ગાર્હ-પત્યાદિ ત્રણ અગ્નિઓ છે. પિતા એ ગાર્હપત્ય અગ્નિ છે; માતા એ દક્ષિણાગ્નિ છે અને શુરુરૂપ ત્રણ અગ્નિઓ યજ્ઞોપયોગી ત્રણ અગ્નિઓના કરતા ઘણા જ શ્રેષ્ઠ છે;^૬ માટે નિત્ય પ્રમાદરહિત યર્ધને તમે એ ત્રણેય વડીલોનું જો સેવન કરશો, તો ત્રણે લોકોને છૂતશો; પિતાની સેવા કરવાથી તમે આ લોકને છૂતશો,

માતાની સેવા કરવાથી તમે પરલોકને છૂતશો અને શુરુની નિયમપૂર્વક સેવા કરવાથી તમે બ્રહ્મલોકને મેળવી શકશો; માટે હે ભારત ! ત્રણે લોક પર વિજય મેળવવાની જો ઇચ્છા હોય તો તમે એ ત્રણે વડીલો તરફ પૂજ્યભાવે વર્તન કરજો;^૭ જેથી તમે યશ, કલ્યાણ, ધર્મ અને ઉભય લોકમાં મહાન ફળ પ્રાપ્ત કરશો. હરકોઈ ભૌજનાદિક ક્રિયાઓમાં તમે તેઓનું કદી પણ અતિક્રમણ કરશો મા, તેઓના કરતાં તમારી પોતાની અધિકતા દર્શાવશો મા અને તેઓના મનને હુલાવશો મા.^૮ હે મહારાજ ! નિત્ય તમારે તેમની પરિચર્યા કરવી, કેમ કે એ જ ઉત્તમ પુણ્યરૂપ છે. વળી તેમ કરવાથી તમને કીર્તિનો, પુણ્યનો, યશનો તથા દિવ્યલોકોનો લાભ થશે.^૯ જે પુરુષ એ ત્રણે વડીલોના આદરસત્કાર કરે છે, તેનો સર્વ લોકો આદરસત્કાર કરે છે અને જે તેઓનું અપમાન કરે છે, તેનું સર્વ લોકો અપમાન કરે છે ને તેની સર્વ ક્રિયાઓ અફળ થાય છે.^{૧૦} હે શત્રુતાપન રાજા ! જે પુરુષ એ ત્રણે વડીલોનું નિત્ય અપમાન કરે છે, તે આ લોકથી અને પરલોકથી બ્રષ્ટ થાય છે;^{૧૧} એટલું જ નહિ પણ તે પુરુષનો યશ આ લોકમાં કે પરલોકમાં પ્રકાશિતો નથી ને તેને બીજું પારલૌકિક કલ્યાણ પણ મળતું નથી.^{૧૨} હે યુધિષ્ઠિર ! હું પોતે જે કંઈ કર્મ કરું છું, તે સર્વ મારા એ પૂજ્ય વડીલોને જ અર્પણ કરી દઉં છું, જેથી મારાં કર્મો સોગળાં અને હનરગળાં ફળો આપે છે ને આ ત્રણે લોક મને સ્પષ્ટ રીતે દેખાય છે. એક આત્માઈ દશ શ્રોત્રિય બ્રાહ્મણો કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, એક ઉપાધ્યાય દશ આચાર્યો કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, એક પિતા દશ ઉપાધ્યાયો કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, એક માતા દશ પિતાઓ કરતાં અધિક શ્રેષ્ઠ છે અથવા માતા તો આખી પૃથ્વી કરતાં પણ વધારે શ્રેષ્ઠ છે. ખરેખર, માતા સમાન ગૌરવવાળો એક પણ પદાર્થ આ જગતમાં નથી; તોપણ હું માનું છું કે પિતા કરતાં અને માતા કરતાં શુરુ અત્યંત શ્રેષ્ઠ છે; કેમ કે હે ભારત ! માતા અને પિતા તો કેવળ જન્મ જ આપે છે અથવા શરીરને જ ઉત્પત્ત કરે છે, પરંતુ વિદ્યાધ્યયન કરાવીને શુરુએ આપેલો નૂતન જન્મ અથવા સાંસ્કારિક શરીર દિવ્ય છે અને અજરામર છે; માટે જ માતા, પિતા અને શુરુએ તેવો કોઈ

અપરાધ કૃષો હોય, તોપણ તેઓ વધને પાત્ર નથી. ૧૫-૨૦ જેમ રાત્ર વધ્ય પુરુષોના વધ નહિ કરવાથી દોષપાત્ર ગણાય છે, તેમ પુત્ર અથવા શિષ્ય વધપાત્ર એવા પણ પિતા, માતા અને ગુરુનો વધ નહિ કરીને દોષપાત્ર ગણાતો નથી. અરે ! એટલું જ નહિ પણ માતા, પિતા અને ગુરુ દુષ્ટ હોય તોપણ તેઓનું પાલન કરવારૂપ સ્વધર્મનું આચરણ કરનારા પુરુષો દેવતાઓના તથા મહર્ષિઓના અનુશ્રુદ્ધપાત્ર બને છે. ૨૧ જે ગુરુ સત્યકર્મમાં એકનિષ્ઠ રહીને વેદનું અધ્યાપન કરાવે છે અને તે દ્વારા મોક્ષરૂપ દુર્લભ સ્થાનનું દાન કરે છે, તે ગુરુને કૃતજ્ઞ પુરુષ પોતાનાં માતાપિતા સમાન માનવા બેઠે એ અને તેમનો કદી પણ દ્રોહ કરવો ન બેઠે એ. ૨૨ જે પુરુષો ગુરુ પાસેથી વિદ્યાધ્યયન કરી લીધા પછી નિત્ય તેમની સમીપ રહી મન, વચન ને કર્મથી તેમની સેવા કરતા નથી, તેઓને બાળહત્યાનું પાતક લાગે છે, તેઓના જેવો આ લોકમાં બીજો એક પણ પાપી મનુષ્ય નથી. જે પ્રમાણે ગુરુઓએ પોતાના શિષ્યોને જગતમાં સર્વોત્કૃષ્ટ બનાવ્યા હોય છે અથવા વિશ્વમાં સર્વમાન્ય બનાવ્યા હોય છે, તે પ્રમાણે જ તે શિષ્યોએ ગુરુઓનું પૂજન-અર્ચન કરવું બેઠે એ; ૨૩ માટે સનાતન ધર્મ પ્રમાણે વર્તન કરવાની ઇચ્છાવાળા સર્વ કોઈ મનુષ્યે ગુરુઓનું પ્રયત્નપૂર્વક પૂજન-અર્ચન કરવું ને પોતાની સંપત્તિમાંથી તેઓને યથાયોગ્ય સંવિભાગ આપવો. ૨૪ જે પુરુષ પોતાના પિતાને પ્રસન્ન કરે છે, તે પુરુષ પ્રજાપતિને પ્રસન્ન કર્યો જ છે. જે પુરુષ પોતાની માતાને પસંદ કરે છે, તેણે સાક્ષાત્ પૃથ્વીદેવીને જ પ્રસન્ન કરી છે અને જેણે પોતાના ગુરુને પ્રસન્ન કર્યો છે, તેણે સાક્ષાત્ પરબ્રહ્મની જ પૂજા કરી છે. આવા હેતુથી જ માતાં અને પિતાના કરતાં ગુરુ અધિક પૂજ્ય છે. ૨૫-૨૬ ગુરુનું પૂજન કરવાથી સર્વ ઋષિઓ, દેવો અને પિતૃઓ પ્રસન્ન થાય છે; માટે જ ગુરુ સર્વના કરતા અધિક પૂજ્ય છે. ૨૭ કોઈ પણ પ્રકારના આચરણ દ્વારા ગુરુનું કદી અપમાન કરવું નહિ; કેમ કે જેવા ગુરુ માન્ય ગણાય છે, તેવાં માતાપિતા પણ માન્ય ગણાતાં નથી; ૨૮ પરંતુ તેથી એમ સમજવાનું નથી કે, ગુરુનું અપમાન ન કરવું અને માતાપિતાનું અપમાન કરવું. કહેવાનું તોત્પર્ય એ છે કે, તેઓ

ત્રણે અપમાનપાત્ર ગણાતાં જ નથી; એટલું જ નહિ પણ તેઓએ કરેલાં કાર્ય સુદ્ધાને દોષપાત્ર ન ગણતાં સન્માન આપવું બેઠે એ, કેમ કે ગુરુઓના (માતા, પિતા અને ગુરુના) કરેલા સત્કારને જ દેવો તથા મહર્ષિઓ પોતાનો સત્કાર કરેલો માને છે. ૨૯ જે પુરુષો મન વચન અથવા કર્મથી માતા, પિતા અને ગુરુનો દ્રોહ કરે છે, તેઓને બાળહત્યા કર્યાનું પાતક લાગે છે અને તેઓના જેવો આ લોકમાં બીજો એક પણ પાપી પુરુષ નથી. ૩૦ માતાપિતાએ ઉછેરીને મોટો કરેલો જે ઔરસ પુત્ર પોતાનાં માતાપિતાનું ભરણપોષણ કરતો નથી, તે બાળહત્યાના પાપનો લોકતા બને છે અને તેના જેવો આ લોકમાં બીજો એક પણ પાપી મનુષ્ય નથી. ૩૧ જે પુરુષ મિત્રદ્રોહી છે, જે પુરુષ કૃતઘ્ની છે, જે પુરુષ સ્ત્રીહત્યારો છે અને જે પુરુષ ગુરુઘાતી છે, એ આદિને માટે શાસ્ત્રમાં કોઈ જાતનું પ્રાયશ્ચિત્ત હોય, એમ અમે સાંભળ્યું જ નથી. ૩૨ પુરુષે આ લોકમાં જે કંઈ અવશ્ય કરવું બેઠે એ તે સર્વ મેં તમને વિસ્તારથી કહી સંભળાવ્યું છે. બસ, એ પૂર્વોક્ત જ આચરણ અત્યંત શ્રેયસ્કર છે, એના કરતાં બીજું કંઈ પણ શ્રેષ્ઠ નથી; કેમ કે મેં તમને જે આ ઉપદેશ આપ્યો છે તે સર્વ ધર્મને અનુસરતો છે. ૩૩

ઘટિ શ્રીમદ્દાહારતમાં શાંતિપર્વાત્મક રાજધર્માનુશાસનપર્વમાં 'માતાપિતા અને ગુરુ' માહાત્મ્ય નામનો

અધ્યાય ૧૦૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૦૯ મો*

સત્યાસત્યવિભાગ

॥ યુષ્ધિર ઉવાચ ॥

કયં ધર્મે સ્થાતુમિચ્છન્નો વર્તેત ભારત ।

વિદ્વન્ નિજ્ઞાસમાનાય પ્રવૃદ્ધિ મરતર્પમ ॥ ૧ ॥

યુષ્ધિરે પૃથુઃ : હે ભારત ! ધર્મમાં રિયર રહેવાની ઇચ્છાવાળા ગુરુએ કેવી રીતે વર્તવું, તે

* આ અધ્યાય સત્ય અને અસત્યના વિવેકને મગજવનારો છે. સત્ય એ ધર્મ છે અને અસત્ય એ અધર્મ છે; તોપણ જે મત્ય દિવસ આદિ દોષનું જનક હોય અને જે અસત્ય અદિના આદિ ધાર્મિક શુભોને ઉત્પન્ન કરનાર હોય, તે અનુક્રમે ધર્મરક્ષક અને અધર્મરક્ષક થઈ શકે છે; માટે સત્યભાવજુષ્ટ ધર્મનું

જાણવાની મને ઇચ્છા છે; માટે હે ભરતવંશના શ્રેષ્ઠ વિદ્વાન! તે મને કહો.^૧ હે રાજન! સત્ય અને અસત્ય જગતના સર્વ લોકમાં વ્યાપ્ત થઈને રહેલાં છે, પણ ધાર્મિક વિષયમાં નિશ્ચય કરનારા પુરુષે તે બંનેમાંથી કોનું આચરણ કરવું? શું સત્ય જ સનાતન ધર્મને પુષ્ટિ આપનારું છે? કે શું અસત્ય જ સનાતન ધર્મને પુષ્ટિ આપનારું છે? કયે સમયે સત્ય ભાષણ કરવું? અને કયે સમયે અસત્ય ભાષણ કરવું? ^{૨/૩}

ભીષ્મે કહ્યું: હે ભરતવંશના રાજા! સત્ય ભાષણ કરવું તે જ ઉત્તમ છે, સત્યના કરતાં બીજું કંઈ પણ શ્રેષ્ઠ નથી; પરંતુ એ સત્યના સંબંધમાં જે વિપરીત જ્ઞાન ફેલાયેલું છે તેને માટે હું તમને કહું છું.^૪ જે સમયે સત્યનું સ્વરૂપ અસત્યના રૂપમાં આવતું હોય, તે સમયે સત્ય ભાષણ કરવું નહિ, પણ અસત્ય ભાષણ કરવું અને જ્યાં અસત્યનું પરિણામ સત્યના જેવું આવતું હોય, ત્યાં પણ અસત્ય ભાષણ કરવું.^૫ જે મૂર્ખ પુરુષ સત્યાસત્યના તત્ત્વને બરાબર સમજતો નથી, તે પુરુષ પાપજાળમાં બંધાઈ જાય છે; માટે જે વિષયમાં અસત્ય યોગવાથી પણ હિંસા અટકતી હોય અથવા અનેકનો ઉપકાર થતો હોય, ત્યાં સત્ય હોય છતાં અસત્ય યોગવું અને જ્યાં સત્ય યોગવાથી હિંસા થવાનો પ્રસંગ જણાતો હોય અથવા અનેકને નુકસાન થતું હોય, ત્યાં સત્ય હોય તોપણ અસત્ય યોગવું. આવા સત્યાસત્યના નિર્ણયને અનુસરીને જે પુરુષ વર્તન કરે છે, તે ધર્મવેત્તા થઈ શકે છે.^૬ જે પુરુષ અનાથ હોય, બુદ્ધિકૌશલ્યથી રહિત હોય અને અતિ દારુણ કર્મ કરનારો હોય તોપણ તે કોઈ સમયે અતિ મહાન પુણ્ય સંપાદન કરે છે. જેમ કે બલાક નામના એક હિંસક પારથીએ સર્વ પ્રાણીઓનો વધ કરવા તૈયાર થયેલા એક અંધ પક્ષીનો વધ કરીને પણ સ્વર્ગગતિ મેળવી હતી.^૭ વળી એ કેવું આશ્ચર્યકારક વૃત્તાંત છે કે, ધર્મ સંપાદન

આચરણ કરીને હિંસા જેવા અધર્મ થવા દેવા કે અસત્યભાષણરૂપ અધર્મનું આચરણ કરીને અહિંસા જેવા ધર્મ થવા દેવો? આ સાહજિક સંશયને દૂર કરવા માટે યુધિષ્ઠિરે આ અધ્યાયના આરંભમાં ધર્મ સંબંધી પ્રશ્ન કર્યો છે.

કરવાની ઇચ્છાવાળો હોય છતાં જો મૂઠ હોય તો ધર્મવેત્તા થઈ શકતો નથી;^૮ તેમ જ એ કેવું આશ્ચર્ય છે કે, ધર્મજ્ઞાનથી રહિત હોય છતાં જો બુદ્ધિમાન હોય તો હિંસાકર્મ કરીને પણ અતિ મહાન પુણ્ય પ્રાપ્ત કરી શકે છે; જેમ કે ગંગાના તીર ઉપર વસનારા એક ઘુવડે સર્પનાં ઈંડાંઓનો સંહાર કરીને પણ મહાન પુણ્ય પ્રાપ્ત કર્યું હતું.^૯

હે રાજા! તમે ધર્મવિષયક જે પ્રશ્ન પૂછ્યો છે, તેમાં ધર્મનું પ્રવચન કરવું મહાકઠિન છે. ખરેખર, તમારા આ પ્રશ્નનો ઉત્તર આપવા માટે કોઈ પણ સમય થઈ શકે તેમ નથી; એટલું જ નહિ પણ તે વિષયો કોઈનાથી નિશ્ચય પણ થઈ શકે તેમ નથી, છતાં હું તમને તેનો ઉત્તર આપું છું.^{૧૦} સર્વ પ્રાણીઓનો અભ્યુદય થાય, તે માટે ધર્મનું પ્રવચન કરવામાં આવ્યું છે અને ધર્મવેત્તાઓનો એવો નિશ્ચય છે કે, જેનાથી સર્વનો અભ્યુદય થાય તેનું નામ ધર્મ.^{૧૧} વળી જેને લીધે સર્વનું ધારણ એટલે સંરક્ષણ થાય તેનું નામ ધર્મ; અશોભ ધર્મથી જ પ્રજાઓનું રક્ષણ થાય છે, માટે જે ધારણા શક્તિથી યુક્ત હોય તેને વિદ્વાનો ધર્મ કહે છે, આવો નિશ્ચય છે.^{૧૨} કોઈ પણ પ્રાણીને ખીડા કરવામાં ન આવે એટલા માટે ધર્મનું પ્રવચન કરવામાં આવ્યું છે, માટે જે અહિંસાથી યુક્ત હોય તેને જ ધર્મ કહી શકાય, આવો શાસ્ત્રીય નિશ્ચય છે.^{૧૩} કેટલાએક કહે છે કે, વેદમાં જે કંઈ કહેવામાં આવ્યું છે, તે સર્વ ધર્મ છે; ત્યારે બીજા કેટલાએક કહે છે કે, વેદમાં જે કંઈ કહેવામાં આવ્યું છે, તે સર્વ ધર્મરૂપ હોઈ શકે નહિ. આ બંને પ્રકારના મતવાદીઓ તરફ અમારી કોઈ પ્રકારની ઈર્ષ્યા નથી તોપણ અમે કહીશું કે, વેદોક્ત સર્વ વિષયોનું ધર્મ

* આ કથા કર્ણપર્વના ૬૯મા અધ્યાયમાં આપેલી છે, તે ત્યાંથી ભેઈ લેવી.

x ગંગાના તીર ઉપર એક ઘુવડ રહેલું હતું. એક સમયે તે પ્રદેશ ઉપર ઝેરી સર્પના હજારો ઈંડાં તેના બેવામાં આવ્યાં. પછી તેણે મનમાં વિચાર કર્યો કે, આ ઈંડાંઓમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા હજારો સર્પો જગતનો નાશ કરી નાખશે, માટે તે સર્પોની ઉત્પત્તિ થવા પહેલાં જ હું આ ઈંડાંઓને ફેંદી નાખું. આવો વિચાર કરીને તેણે ખેતીની ચાંચ વતી તે સ્થળમાં ઈંડાંઓને ફેંદી નાખ્યાં અને તે કર્મથી મહાન પુણ્ય સંપાદન કર્યું.

તરીકે વિધાન નથી જ. ^{૧૩} જે પુરુષો બીજાઓ પાસેથી અન્યાયભાગે ધન હરી લેવાની ઇચ્છા રાખતા હોય, તેઓને પોતાના જાણવામાં હોય છતાં બીજાઓનું ધન ખતાવવું નહિ એ ધર્મ છે. ^{૧૪} ચોર વગેરે દુષ્ટ લોકો કોઈ ધનવાન મનુષ્યના ઘરને જાણવા માટે જ્યારે પ્રશ્ન પૂછે, ત્યારે કોઈ પ્રકારનો ઉત્તર ન આપતાં જ ને છુટકો થતો હોય તો તેવે પ્રશ્નને અસત્ય બોલવાની જરૂર નથી, પણ કંઈ બોલવું જ નહિ; પરંતુ તેમ કરવાથી તેઓને શંકા થાય અને ઉત્તર આપવાની એ આવશ્યકતા જણાય, તો તે વેળા સત્ય નહિ બોલતાં અસત્ય જ બોલવું; કેમ કે એવા પ્રશ્નને સત્ય બોલવા કરતાં અસત્ય બોલવું તે જ વધારે શ્રેયસ્કર છે, આવો શાસ્ત્રકારોએ નિર્ણય કર્યો છે. વળી કોઈ પ્રશ્નને પાપી પુરુષોના પંતમાં સપકાઈ જવાયું હોય, તો જૂઠા જૂઠા સોગંદ ખાઈને પણ તેઓની પાસેથી છુટી જવું; પણ તે વેળા બની શકે ત્યાં સુધી પોતાના છુટકારા ખદલ તેઓને ધન તો આપવું જ નહિ; કેમ કે પાપી પુરુષોને આપેલું ધન તેના દાતાને નરકમાં જ ધકેલી દે છે. ^{૧૫-૧૭} જ્યારે કોઈ બે પુરુષોએ એકત્ર મળીને આવો ઠરાવ કર્યો હોય કે, 'આપણે બંને જણા ભાગીદાર થઈને અમુક કાર્યનો આરંભ કરીએ. તેમાં જે કંઈ દ્રવ્ય જોઈએ તે તારે આપવું અને જે કંઈ પ્રયત્ન કરવો પડે તે હું કરીશ; પણ તે કાર્યમાં જે કંઈ લાભ મળે તે આપણે બંનેએ સરખે ભાગે વહેંચી લેવો.' આવો ઠરાવ કર્યો પછી અમુક કાર્યનો આરંભ કરવા માટે તેમાંના એક પુરુષે કાઢેલા દ્રવ્યને ચોર લોકો ચોરી બચ; ત્યારે પેલો દ્રવ્ય આપનાર પુરુષ બીજા પોતાના ભાગીદાર પુરુષ પાસેથી ધન લેવાની ઇચ્છા-

થી તેને પોતાના દાસ બનાવવાની ને ઇચ્છા કરે તો તે વેળા સત્યાસત્યનો નિર્ણય કરવા માટે બોલાવવામાં આવેલા સાક્ષીઓ પેલા લેણદાર પુરુષની તરફેણમાં જઈને જે કહેવાનું હોય છે તે કહેતા નથી અને માત્ર એટલું જ કહે છે કે, 'પહેલા ભાગીદારે બીજા ભાગીદારને અમુક ધન આપ્યું હતું' તો તે સાક્ષીઓ અસત્યભાગી જ કહેવાય છે; કેમ કે તેઓએ બંને ભાગીદારે વચ્ચે થયેલા ઠરાવને પણ સલા વચ્ચે કહેવો જોઈએ. જે સમયે પ્રાણુ જવાનો પ્રસંગ આવી પડ્યો હોય અથવા વિષાકે તૂટી જવાનો પ્રસંગ આવી પડ્યો હોય, તે વેળા અસત્ય ભાષણ કરવાથી દોષ લાગતો નથી; તે વેળા અસત્ય જ બોલવું. ^{૧૮-૧૯} બીજાઓના દ્રવ્યનું રક્ષણ કરવા માટે અને સ્વધર્મનું પાલન કરવા માટે અસત્ય ભાષણ કરવું પડે, તેમાં દોષ નથી. વળી બીજાઓના કાર્યને સિદ્ધ કરવાની ઇચ્છાથી ને નીચ થવું પડે અથવા ધર્મને માટે ને ભિક્ષુક થવું પડે તો તે પણ ધર્મ જ ગણાય છે. ^{૨૦} જે પુરુષે અમુક વસ્તુ આપવા માટે પ્રતિજ્ઞા કરી હોય તેણે તે વસ્તુ આપવી જ જોઈએ; છતાં તે ને ન આપે તો રાજાએ તેની પાસેથી બળાત્કારે પણ તે વસ્તુ બીજાને અપાવવી; તેમ જ જે કોઈ ધર્મસાધન કરવાની ઇચ્છાવાળા પુરુષે અમુક કાર્યનો આરંભ કર્યો પછી તે સંબંધની ધાર્મિક પ્રતિજ્ઞા તોડી હોય તો તેને રાજાએ સખત શિક્ષા કરવી જોઈએ; કેમ કે આસુરી ધર્મનો આશ્રય કરનાર તે પ્રતિજ્ઞાભ્રષ્ટ પુરુષ વિરુદ્ધ ભાગનો આશ્રય કરીને ધર્મથી સદાય બ્રાદ થયેલો ગણાય છે. ^{૨૧-૨૨} જે શક પુરુષ સ્વધર્મને ત્યાગ કરીને અધમભાગે આજીવિકા કરવાની ઇચ્છા કરે, તેને પાપી અને કપટ ભરેલા જીવનવાળો નહીંને રાજાએ દેહાંતદંડની જ શિક્ષા કરવી ઘટે છે. ^{૨૩} સર્વ પાપી પુરુષોનો જ એવો નિશ્ચય હોય છે કે, 'ધન જ સર્વનું શ્રેય કરનાર છે પણ ધર્મ સર્વનું શ્રેય કરનાર નથી.' આવા નિશ્ચયવાળા તે પાપી પુરુષો ક્ષમા કરવાને યોગ્ય નથી, તેમ આજીવિકા માટે કંઈ આપવા યોગ્ય પણ નથી; કેમ કે તેઓ કપટભરેલું પર્તન કરીને પતિત થયેલા હોય છે-અધોગતિને પામ્યા હોય છે, પ્રેતોની પેઠે દેવલોકથી તથા મનુષ્યલોકથી બ્રાદ થયેલા હોય છે અને યજ્ઞ, તપ વગેરે

૪ કેમ કે રથેનયામ વગેરે કેટલાંએક વેદિક કર્મો શત્રુનાશ આદિ અનર્થજનક અને હિંસામૂલક હોવાથી તેઓને ધર્મ તરીકે ન જ માની શકાય. ધર્મજનક કર્મ તો એ જ હોઈ શકે કે, ક્ષત્રોત્પિ ચત્યત્તમ નાનર્થેનાતુવ્યતે । કેવલં પ્રીતિહૃત્વાતદમં દત્તિ કરયતે । અર્થાત્ જે કર્મનું ફળ અનર્થની સાથે લેશમાત્ર સંબંધવાળું ન હોય પરંતુ જગતનાં પ્રાણીઓને કેવળ પ્રીતિ ઉપખવનાર હોય તે કર્મને ધર્મવર્ણ કહી શકાય છે. આ ઉપરથી જ જણાય છે કે, વેદોક્ત સર્વ વિપયો કેવળ ધર્મરૂપ જ હોતા નથી.

ધાર્મિક કર્મોથી હીન હોય છે. તમારે તેઓની સાથે લગારે સંબંધ રાખવો નહિ; ૨૪/૨૫ કેમ કે તેવા પાપી પુરુષોમાંના કોઈ એકના ધનને બ્યારે નાશ થાય છે, ત્યારે તે મહાન દુઃખમાં આવી પડે છે કે જેને લીધે આત્મહત્યા કરવાને પણ તૈયાર થઈ જાય છે. પાપીઓની મધ્યમાં તેવો એક પણ પુરુષ હોતો નથી કે જેને ઘણો યત્ન કરીને પણ 'આ તારો સ્વધર્મ' છે, માટે તું એને પસંદ કર' આવી વાણીથી યથાચોગ્ય ઉપદેશ આપી શકાય! કારણ કે તેઓને એવો જ નિશ્ચય હોય છે કે, જગતમાં જે કંઈ કર્મ કરવામાં આવે છે, તે સર્વ ધર્મ-સ્વરૂપ જ હોય છે. અધર્મ એ વસ્તુ જ નથી. ૨૧ 'અમુક કર્મ ધાર્મિક ગણાય છે અને અમુક કર્મ અધાર્મિક ગણાય છે' આવો નિશ્ચય પાપી પુરુષોને હોતો જ નથી; માટે જે પુરુષ પાપી મનુષ્યનો વધ કરે છે, તેને હોષ લાગતો જ નથી. ૨૦ તેનો હેતુ એ છે કે, પાપી મનુષ્ય પોતાનાં પાપકર્મોને લીધે મૂએલો જ પડ્યો છે જેથી તેનો વધ કરનાર પુરુષ મૂએલાને જ મારે છે; માટે તેવા યુદ્ધિહીન પાપી પુરુષોનો વધ કરવા માટે જે પુરુષ પ્રતિજ્ઞા લે છે તેને પુણ્ય જ થાય છે, પાપ લાગતું નથી. ૨૮ શાસ્ત્ર કહે છે કે, છળકપટ કરીને જીવન ગાળનારા પાપી પુરુષો કાગડાં અને ગીધના જેવા છે અને તેઓ આ હોકમાંથી મરણ પામ્યા પછી પણ કાગડાં અને ગીધની યોનિઓમાં જ જન્મે છે. ૨૯ હે રાજા! જે મનુષ્ય પોતાની સાથે જે રીતે વર્તન રાખે, તે રીતે જ તેની સામે વર્તન રાખવું, એ ધર્મ ગણાય છે. જે પોતાની સાથે કપટથી વર્તતો હોય તેની સામે કપટ કરીને જ તેને દુઃખી કરવો અને જે પોતાની સામે સદાચરણથી વર્તતો હોય, તેની સામે સદાચરણથી વર્તીને જ તેનો ઉપકાર કરવો. ૩૦

હતિ શ્રીમદ્દાસારતમા શાંતિપર્વાતર્જત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમા 'સત્યાસાત્મવિભાગ' નામનો

અધ્યાય ૧૦૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૧૦ મો સંકટો તરી જવાના ઉપાયો

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

ક્લિષ્ઠ્યમાનેષુ ભૂતેષુ તૈસ્તૈર્માવૈસ્તતસ્તતઃ ।

દુર્ગાળ્યતિતરેદેન તન્મે બૃહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ! સર્વ પ્રાણીઓ તે તે ક્લેશજનક સ્થિતિઓમાં આવી પડીને બ્યારે દુઃખી થઈ જાય, ત્યારે તેઓ કયા ઉપાયે દુસ્તર દુઃખોને તરી જાય? તે મને કહો. ૧

ભીષ્મે કહ્યું : જે દ્વિજાતિઓ (બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય) ઇન્દ્રિયોને વશમાં રાખીને ચોતપોતાના વર્ણાશ્રમધર્મોમાં શાસ્ત્રોક્ત રીતે વર્તે છે, તેઓ દુસ્તર દુઃખોને તરી જાય છે. ૨ જેઓ હરકોઈ ધાર્મિક કાર્યે વંધપૂર્વક કરતા નથી, જેઓની માનસિક વૃત્તિ સંયમી હોય છે અને જેઓ ઇન્દ્રિયોને વશમાં રાખે છે, તેઓ દુસ્તર દુઃખોને તરી જાય છે. ૩ જેઓ પોતાની નિંદા કરવામાં આવતી હોય છતાં સામાની નિંદા કરતા નથી, માર્યાં છતાં સામે મારતા નથી, સુપાત્રોને દાન આપે છે અને કોઈની પાસે ચાચના કરતા નથી, તેઓ દુસ્તર દુઃખોને તરી જાય છે. ૪ જેઓ નિત્ય અતિથિઓને પોતાને ગૃહે નિવાસ આપે છે, કોઈની અસૂચા કરતા નથી અને નિત્ય સ્વાધ્યાયકર્મ કર્યો કરે છે, તેઓ દુસ્તર દુઃખોને તરી જાય છે. ૫ જે ધર્મકુશળ પુરુષો માતા-પિતાની મનોવૃત્તિને અનુસરે છે અને દિવસે નિદ્રા કરતા નથી, તેઓ દુસ્તર દુઃખોને તરી જાય છે. ૬ જેઓ મન, વચન અને કર્મથી પાપાચરણ કરતા નથી તેમ જ કોઈ પણ પ્રાણીની હિંસા કરતા નથી તેઓ દુસ્તર દુઃખોને તરી જાય છે. ૭ જે રાજાઓ લોભને તથા રજેશુભને અર્ધીન થઈને કોઈનું દ્રવ્ય-હરણ કરતા નથી તથા ધર્મપૂર્વક રાષ્ટ્રનું રક્ષણ કરે છે, તેઓ દુસ્તર દુઃખોને તરી જાય છે. ૮ જેઓ નિત્ય અગ્નિહોત્રકર્મમાં પરાયણ રહીને પોતાની સ્ત્રી સાથે જ કેવળ ઋતુક્રમે સમાગમ કરે છે અને ન્યાયવૃત્તિથી વર્તે છે, તેઓ દુસ્તર દુઃખોને તરી જાય છે. ૯ જે રણશૂરા પુરુષો મરણના ભયનો ત્યાગ કરીને યુદ્ધમાં ધર્મપૂર્વક વિજય મેળવવાની ઇચ્છા કરે છે. તેઓ દુસ્તર દુઃખોને તરી જાય છે. ૧૦ જેઓ

પ્રાણસંકટનો પ્રસંગ ઉપસ્થિત થયો હોય તે વેળા
 યજ્ઞ સત્ય બાધણ જ લેવો છે, તેઓ સર્વ લોકમાં
 માન્ય થઈ પડે છે અને હસ્તર દુઃખોને તરી બળ
 છે.^{૧૧} જેઓના કર્મો દંભને માટે હોતા નથી,
 જેઓની વાણી નિરંતર સત્યપૂર્ણ હોય છે અને
 જેઓનું દ્રવ્ય ન્યાયમાર્ગે સંપાદિત હોય છે, તેઓ
 હસ્તર દુઃખોને તરી બળ છે.^{૧૨} જે બ્રાહ્મણો અને
 ધ્યાયના દિવસે સ્વાધ્યાય કર્મ કરના નથી અને જેઓ
 તપમા નિષ્ઠા રાખીને ઉત્તમ પ્રકારનું તપ કર્યા કરે છે,
 તેઓ હસ્તર દુઃખોને તરી બળ છે.^{૧૩} જેઓ
 વિદ્યાસ્નાત, મતસ્નાત અને વેદસ્નાત બનીને
 કુમારાવસ્થાથી જ બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરે છે તથા
 ઉત્તમ પ્રકારનું તપશ્ચરણ કરે છે, તેઓ હસ્તર
 દુઃખોને તરી બળ છે.^{૧૪} જેઓના રમેયુષ્ય તથા
 તમેયુષ્ય શાંત થઈ ગયો હોય છે અને જેઓનું
 મન કેવળ સત્ત્વગુણમાં જ સ્થિર થયેલું હોય છે,
 તે મહાત્મા પુરુષો હસ્તર દુઃખોને તરી બળ
 છે.^{૧૫} જેઓનાથી કોઈને ભય થતો નથી, જેઓ
 કોઈનાથી ભય પામતા નથી અને જેઓને સર્વ
 લોક આત્મવત્ દેખાય છે, તેઓ હસ્તર દુઃખોને
 તરી બળ છે.^{૧૬} જે મહાપુરુષો બીજાઓની
 લક્ષ્મીને દેખીને સત્તાય પામતા નથી અને ગ્રામ્ય
 વિષયોથી નિવૃત્ત થયેલા હોય છે, તેઓ હસ્તર
 દુઃખોને તરી બળ છે.^{૧૭} જેઓ શ્રદ્ધાસંપન્ન થઈને
 સર્વ દેવોને નમન કરે છે, સર્વ ધર્મોનું શ્રવણ કરે
 છે તથા શાંત હોય છે, તેઓ હસ્તર દુઃખોને
 તરી બળ છે.^{૧૮} જેઓ અભિમાનીપણના અભિ
 લાષ રાખતા નથી, બીજા માન્ય પુરુષોને માન
 આપે છે તથા પોતાને માન આપનારાઓને નમન
 કરે છે, તેઓ હસ્તર દુઃખોને તરી બળ છે.^{૧૯}
 જેઓ સંતાનોત્પત્તિને માટે અત્યેક તિથિએ શુદ્ધ
 અંતઃકરણપૂર્વક પિતૃઓના શ્રાદ્ધ કરે છે, તેઓ
 હસ્તર દુઃખોને તરી બળ છે.^{૨૦} જેઓ ક્રોધને
 વશમાં રાખે છે, ક્રોધાયમાન થયેલા મનુષ્યોને
 શાંત કરે છે અને કોઈ પણ પ્રાણી ઉપર ક્રોધ
 કરતા નથી, તેઓ હસ્તર દુઃખોને તરી બળ છે.^{૨૧}
 જેઓ જનમથી આરભીને ગલગાંસ વગેરેનો
 ત્યાગ કરી દે છે, તેઓ હસ્તર દુઃખોને તરી બળ
 છે.^{૨૨} જેઓનું લોભન કેવળ ચરીરધારણાએ જ

હોય છે, જેઓનું મૈથુન કેવળ પ્રભેત્પત્તિને માટે જ
 હોય છે અને જેઓનું ભયપણ કેવળ સત્યને માટે જ
 હોય છે, તેઓ હસ્તર દુઃખોને તરી બળ છે.^{૨૩}
 જે ભક્ત પુત્રો સર્વ પ્રાણીઓના ઈશ્વર અને
 જગતના વૈષ્ણાદક તથા સંહારક દેવ નારાયણનું
 ભજન કરે છે, તેઓ હસ્તર દુઃખોને તરી બળ
 છે.^{૨૪} આ શ્રીકૃષ્ણ જે લાલ કમળ સમાન નેત્રોવાળા
 છે, પીળાં પીતાબરને ધારણ કરનારા છે, મોટી
 ભુજાઓવાળા છે, તમારા સુહૃદ, મિત્ર અને સંબંધી
 છે તથા અવિનાશી છે, તેમણે આ સર્વ લોકોને
 અર્મની પેઠે વેષ્ટન કર્યું છે-સર્વ લોકમાં તે વ્યાપ્ત
 થઈને રહેલા છે. વળી જે પ્રભુ પોતાની ઇચ્છા-
 થી જ અર્જુનનું ગ્રિય તથા હિત કરવામાં તત્પર
 રહે છે, તે આ અચિંત્યસ્વરૂપ શ્રી ગોવિંદ સાક્ષાત્
 પુરુષોત્તમ છે. હે મહાપુરુષ યુધિષ્ઠિરાજ ! આ
 વૈકુંઠાધિપતિ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનનું તમે કહી પણ
 ધર્મણ કરી ચકો તેમ નથી-તેમનાથી તમે કહી પણ
 અધિક ચર્ચ ચકો તેમ નથી.^{૨૫-૨૭} જે ભક્ત
 પુરુષો સર્વનો સંહાર કરનારા આ નારાયણ
 દેવનો આશ્રય કરે છે, તેઓ મહા હસ્તર દુઃખોને
 તરી બળ છે, એમાં કંઈ સંદેહ જ નથી,^{૨૮} અને
 જે પુરુષો ‘દુર્ગોત્તરણ’ આમના આ અધ્યાયનું
 પઠન કરે છે અથવા અન્ય દ્વિજાતિઓને શ્રવણ
 કરાવે છે તેઓ મહા હસ્તર દુઃખોને તરી બળ
 છે.^{૨૯} હે નિર્દોષ રાજ ! જો પ્રમાણે મનુષ્યો જે
 ઉપાયથી આ લોકોમાં તથા પરલોકમાં હસ્તર
 દુઃખોને તરી બળ છે તે સર્વ કર્તવ્યઉપાય મે
 તમને કહી દર્શાવ્યો છે.^{૩૦}

ઘટિ શ્રીમહાભારતમા સાંતિપર્વ તર્ગત રાજધર્માનુસાસન
 પર્વમા ‘સંકટ તરી જવાના ઉપાયો’ નામનો
 અધ્યાય ૧૧૦ શો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૧૧ મો

વ્યાઘ્ર અને શિયાળની કથા

॥ યુધિષ્ઠિર જ્વાલ ॥

અસૌમ્યાઃ સૌમ્યરૂપેણ સૌમ્યાશ્વાસૌમ્યદર્શનઃ ।

દૈદ્યશ્ચાનુ પુરુષોસ્તાત કથં વિદ્યામહે વયમ્ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યુઃ હે તાત ભીષ્મ ! કેટલા
 એક પુરુષો ઉપરથી સૌમ્ય દેખાતા હોય છે, પણ

વસ્તુતઃ સૌમ્ય હોતા નથી અને કેટલાએક જો વસ્તુતઃ સૌમ્ય હોય છે તો ઉપર ઉપરથી ફૂર દેખાતા હોય છે; માટે તેવા પુરુષોને કેવી રીતે ઝોળખવા, તે મને કહો.^૧

લીએ કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષયમાં એક પુરાતની ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે કે, જેમાં એક વ્યાઘ્રનો તથા શિયાળનો સંવાદ વર્ણવેલો છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૨ પૂર્વે પુરિકા નામની શોભાયમાન નગરીમાં પૌરિક નામનો રાજા રાજ કરતો હતો. તે રાજા ફૂર સ્વભાવનો હતો, બીજાઓની હિંસા કરવામાં તત્પર રહેતો હતો અને અધમ પુરુષ હતો. તેનું આયુષ્ય જ્યારે સીધુ થયું, ત્યારે તે મરણ પામ્યો અને પૂર્વજન્મનાં દુષ્ટ કર્મોના દોષને લીધે અનીચ્છિત ગતિને પામ્યો-શિયાળના જન્મને પામ્યો.^૩ એ જન્મમાં તેને પોતાના પૂર્વજન્મના ઐશ્વર્યનું સ્મરણ થયું, તેથી તેને પરમ વેરાગ્ય થયો અને બીજાઓએ આણી આપેલા માંસનું પણ તે ભક્ષણ કરતો ન હતો.^૪ તે શિયાળ કોઈ પણ પ્રાણીની હિંસા કરતો નહિ, સત્ય વાણી બોલતો, દંઠતાપૂર્વક વ્રતપરાયણ રહેતો અને આપોઆપ પૃથ્વી પર પડી ગયેલાં ફળોનો જ સમય પ્રમાણે આહાર કરતો.^૫ વળી તેણે પોતાની જન્મભૂમિને અનુસરીને સ્મશાનમાં જ રહેવાનું પસંદ કર્યું હતું પણ બીજે સ્થળે રહેવાનું પસંદ કર્યું ન હતું.^૬ આ રીતના તેના શૌચાચારને બીજા તેના સજાતીય શિયાળો સહન કરી શક્યા નહિ, જેથી તેઓ એકઠા મળીને તેની બુદ્ધિને ચલાયમાન કરવા લાગ્યા અને વિનયયુક્ત વચન કહેવા લાગ્યા :^૭ ‘તું આ બચંકર સ્મશાનમાં રહીને શૌચાચરણથી વર્તવા ઇચ્છે છે, પણ તું જ્યારે માંસાહારી પ્રાણી છે તો તારી એ બુદ્ધિ વિપરીત છે,^૮ માટે તું અમારી સમાન આચરણ કર, અમે તને ભોજન લાવી આપીએ તેનું તું ભક્ષણ કર અને આ શૌચાચારનો ત્યાગ કરી દે. ઈન્ધિરે તારે માટે જે ભોજનનું નિર્માણ કર્યું છે તે જ સદાને માટે ભરે રહે.’^{૧૦}

એ પ્રમાણે તે શિયાળોનું કહેવું સાંભળ્યા પછી તે પવિત્ર શિયાળે મધુર વિસ્તારવાળાં સૌમ્ય અને હેતુગર્ભિત વાક્યો કહીને તેઓને સમાધાન-

પૂર્વક ઉત્તર આપ્યો.^{૧૧}

‘(અરુ છે, હું તમારી પેઠે માંસાહારી પ્રાણી તરીકે જ જન્મ્યો છું,) પરંતુ જન્મને હું પ્રમાણ માનતો નથી; કારણ કે મુખ્યત્વે કરીને પ્રત્યેક કુળનો આધાર તેના સફવર્તન ઉપર જ રહેલો હોય છે. ઉત્તમ ચારિત્ર્યથી જ પુરુષ કુળવાન થઈ શકે છે; માટે હું તેનું કર્મ કરવાની જ ઇચ્છા રાખું છું કે, જેને લીધે મારો યથા પૃથ્વી પર વિસ્તાર પામે.’^{૧૨} તમે કહો છો તે પ્રમાણે મારો વાસ સ્મશાનમાં જ છે, પણ તેમાં મારો શો અભિપ્રાય રહેલો છે તે તમે સાંભળો. હરકોઈ ધાર્મિક કર્મો પ્રાણીના પોતાના સ્વભાવને લીધે જ ઉત્પન્ન થાય છે. ધર્મક્રિયામાં પ્રાણીનો સ્વભાવ જ કારણભૂત છે, પણ કોઈ જાતના આશ્રમ ધર્મક્રિયાઓનું કારણ નથી.^{૧૩} ધારો કે કોઈ પુરુષ પવિત્ર આશ્રમમાં (સંન્યાસાશ્રમમાં) રહીને પણ બ્રાહ્મણનો વધ કરે અને બીજો કોઈ પુરુષ તેવા આશ્રમમાં રહ્યા વિના જ ગાયનું હાન કરે, તો શું તેઓ ખરે પુરુષોને પાપ અને પુણ્યનું ફળ નહિ મળે ? આશ્રમવાસીએ કરેલી બ્રહ્મકત્યા અને આશ્રમમાં નહિ રહેલાએ કરેલું ગોદાન શું વૃથા થશે કે ?^{૧૪} તમે બધા કેવળ સ્વાર્થના લાભને આધીન થઈને માંસભક્ષણ જેવાં દુષ્ટ કર્મોમાં મગ્ન રહો છો; પણ મોહને લીધે તમે બળુતા નથી કે, તે કર્મના પરિણામે ત્રણ પ્રકારના દોષો ઉત્પન્ન થાય છે;^{૧૫} માટે જ હું અસંતોષના કારણભૂત ધર્મહત્યાથી દ્વિત થયેલી અને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં અનિષ્ટ ગણાતી નીચ વૃત્તિને પસંદ કરતો નથી.^{૧૬} આ પ્રમાણે તે શિયાળે કહ્યું, એટલે એક પ્રખ્યાત પરાક્રમી વ્યાઘ્રે તેને પવિત્ર અને યજ્ઞિત માનીને પોતાના જેવું જ સન્માન આપ્યું અને પોતાનું અમાત્ય પ સ્વીકારવા માટે આ પ્રમાણે કહ્યું.^{૧૭}

વ્યાઘ્ર બોલ્યો : ‘હે સૌમ્ય શિયાળ ! મેં તારા સ્વભાવને જાણી લીધો છે, માટે તું મારી સાથે રહીને સંન્યસ તમામ કાર્ય કર. તને ઇષ્ટ લાગે તેવા પુષ્કળ ભોગો ભોગવ અને અનિષ્ટ ભોગોનો ત્યાગ કર.’^{૧૮} અમે તને પ્રથમથી જ સૂચના આપીએ છીએ કે, અમે તોદણ તરીકે જગતમાં પ્રસિદ્ધ થયા છીએ, માટે તું અમને

કોમળતાપૂર્વક હિતશિક્ષા આપીને શ્રેયઃસાધન સંપાદન કર. ^{૧૯} મહાત્મા મૃગેન્દ્ર (વાઘનાં તે વાક્યને નમ્ર મસ્તકે માન આપીને શિયાળે વિનય પૂર્વક કહ્યું કે, ^{૨૦} હે મૃગરાજ! તમે મારા સંબંધમાં જે કંઈ કહ્યું છે, તે યોગ્ય છે અને તમે ધર્માર્થકૃષ્ણ તથા પવિત્ર સહાયકોની શોધ કરો છો તે પણ પ્રશંસાપાત્ર છે. ^{૨૧} હે વીર વ્યાઘ્ર! જે રાજા અમાત્યથી રહિત હોય છે, તે મહતાપૂર્ણ એવા રાજ્યતંત્રનું કદી પાલન કરી શકતો નથી, તેમ જ રાજ્યરૂપ શરીરના શત્રુભૂત એવા દુષ્ટ અમાત્યને સાથે રાખીને પણ રાજા રાજ્યતંત્રને ચલાવી શકતા નથી; ^{૨૨} માટે હે મહાભાગ્યશાળી વ્યાઘ્ર રાજા! જેઓ તમારા પર પ્રેમ રાખનારા હોય, નીતિશાસ્ત્રને જાણનારા હોય, પરસ્પર મળીને વર્તનારા હોય, અન્યોન્ય વિરોધ ન કરનારા હોય, શત્રુઓને છતવાની ઇચ્છાવાળા હોય, લોભવૃત્તિથી રહિત હોય, છગકપટથી રહિત હોય, ધુદ્ધિમાન હોય, તમારું હિત કરવામાં યુક્ત રહેતાં હોય અને શૂરવીર હોય તેવા સહાયકોને (અમાત્યોને) પોતાના આચાર્ય અથવા પિતૃઓની પેઠે તમે સન્માન આપજો. ^{૨૩-૨૪} હે મૃગપતિ! અને તો સંતોષને લીધે બીજી કંઈ પણ રુચ્યું નથી અને સુખોની, લોભોની કે તેના આશ્રયભૂત એશ્વર્યની પણ ઇચ્છા નથી. ^{૨૫} વળી બીજી વાત એ છે કે, તમારા જૂના નોકરોની સાથે મારો સ્વભાવ મળશે નહિ, જેથી તે દુષ્ટ સ્વભાવના નોકરો મારા નિમિત્તે તમારા અંતઃકરણમાં ભેદભાવ ઉત્પન્ન કરશે. ^{૨૬} તેમ જ હું બીજા મહાતેજસ્વી રાજકારભારીઓના આશ્રય તળે રહું, એ પણ વખાણવા યોગ્ય નથી; કેમ કે હું કૃત્યકૃત્ય છું, મહાઉત્તમ ભાગ્યવાળો છું, પાપીઓના તરફ પણ દયાદિપ્ત રાખનારો છું, દીર્ઘદર્શી છું, અતિશય ઉત્સાહી છું, મોટો દાતા છું, મહાજળવાન છું, સર્વ વાતે કૃતાર્થ છું, હરકોઈ કાર્યને સફળ કરનારો છું અને લોભ્ય પદાર્થોથી અલંકૃત છું. ^{૨૭-૨૮} વળી હું સ્વસ્થ મેળવીને સંતોષ માનતો નથી, મેં સેવાવૃત્તિ કરી નથી અને તેથી હું સેવા કરવામાં અજપ્યો છું. હું તો મારી ઇચ્છામાં આવે તેમ આ વનમાં ફરનારો છું. ^{૨૯} જે પુરુષો રાજાને આશ્રય કરીને તેની સમીપ રહે છે,

તેઓ પર નિંદાજન્ય અનેક દોષો આવી પડે છે; પણ વનમાં નિવાસ કરીને યનાયરણ કરનારા પુરુષોને તો કોઈ પ્રકારનો ભય હોતો નથી; કેમ કે તેઓની વૃત્તિ નિઃસંજ હોય છે. ^{૩૦} હરકોઈ રાજસેવકને બ્યારે રાજા પોતાની પાસે બોલાવે છે, ત્યારે તેના (તે સેવકના) હૃદયમાં જે ભયપેસારો થઈ જાય છે, તે ક્ષણભૂળનું ભક્ષણ કરીને સંતોષ માનનારા વનવાસીઓના હૃદયમાં કદી પણ થતો નથી. ^{૩૧} વિનાપ્રયાસે મળી આવે તેવું માત્ર પાણી અને જેની પાછળ મહાન ભયનો સંબંધ હોય તેવું સ્વાદિષ્ટ મિષ્ટાન્ન આ બન્ને વસ્તુઓની સરખામણીનો વિચાર કરતાં મારો નિશ્ચય થાય છે કે, જેમાં સ્વર્ગ જેટલું સુખ મળે છે, તેવું વિનાપ્રયાસે મળેલું પાણી જ વધારે સુખદાયી છે. ^{૩૨} વળી રાજકીય કારસ્થાનોમાં મિથ્યા દોષારોપ મૂકીને અપરાધી ઠરાવવામાં આવેલા રાજસેવકોનો જેટલા પ્રમાણમાં રાજાઓ વધ કરે છે, તેટલા પ્રમાણમાં ખરા અપરાધીઓનો વધ કરવામાં આવતો નથી. અર્થાત્ રાજાને હાથે નિરપરાધી સેવકોનાં જેટલાં મરણ થાય છે, તેટલાં અપરાધી સેવકોનાં (મરણ) થતાં નથી; ^{૩૩} તોપણ હે મૃગેન્દ્ર! તમે માનતા હો કે, મારે તને અમાત્યપદ આપવું જ છે, તો મારા પ્રત્યે તમારે જે રીતે વર્તવું જોઈએ તે વિધેના હું ઠરાવ કરવા ઇચ્છું છું. ^{૩૪} જેઓને હું મારા પોતાના ગણીને રાજ્યસેવામાં દાખલ કરું, તેઓને તમારે માન આપવું, મારાં હિતકારક વધનો સાંભળવાં, તમે મારે માટે જે વૃત્તિનું નિર્માણ કરો તેને તમારે કાયમને માટે નિભાવવી. હું તમારા બીજા કોઈ પણ મંત્રીઓની સાથમાં રહીને રાજકીય વિચારો ઘડીશ નહિ; કારણ કે રાજનીતિમાં કૃષ્ણ એવા બીજા મંત્રીઓ પોતાની મોટાઈ ઇચ્છીને મારી આગળ વ્યર્થ બગાડે જો મારશે. હું એકંકે જ મારા બીજા એક વિશ્વાસુ માણસની સાથે મળીને સર્વ વિચારો ચલાવીશ અને જેમાં તમારું હિત હશે તે વિચારને એકાંતમાં તમને જણાવીશ. તમારે તમારા જ્ઞાતિઓના કાર્ય વિષે હિતઅહિતના સંબંધમાં અને કંઈ પણ પૂછવું નહિ. મારી સાથે વિચાર કર્યો પછી તુરત જ તમારે મંત્રીઓને મારવા નહિ અને મારા વિશ્વાસુ માણસો પર દોષાયમાન

થઈને તમારે તેઓને દ'ડવા નહિ. ૩૩૫-૩૮

શિયાળની એ પૂર્વોક્ત શરતોને વ્યાધે 'બહુ સારું, તેમ ઠરીશું' એમ કહીને કબૂલ કરી અને પછી તે શિયાળે અતિશય આદરપૂર્વક વ્યાધનું અમાત્યપદ સ્વીકાર્યું. ૩૯ શિયાળની કાર્યકુશળતા એટલી બધી હતી કે જેથી વ્યાધ તરફથી તેને ઘણું જ માન મળવા લાગ્યું. તે બોઈને વ્યાધના પૂર્વ-સેવકો પરસ્પર એકઠી કરીને વારંવાર તેનો દ્રેષ કરવા લાગ્યા. ૪૦ તે દુષ્ટબુદ્ધિ રાજસેવકો, ઉપર ઉપરથી મિત્રબુદ્ધિ દેખાડીને શિયાળને શાંત કરવા લાગ્યા અને તેને પ્રસન્ન કરીને પોતાના જેવો દોષયુક્ત કરવા ઇચ્છવા લાગ્યા. ૪૧ બીજાઓના દ્રવ્યનું હરણ કરી લેવાની જ જેઓને ટેવ પડી ગઈ હતી એવા તે જૂના સેવકો શિયાળના રાજ્યવહીવટ પહેલાં પોતાને ફાવે તેમ વર્ત્યા હતા; પણ બ્યારથી શિયાળના હાથમાં રાજ્યવહીવટ આવ્યો, ત્યારથી તેઓ એટલા બધા નિયંત્રિત થઈ ગયા હતા કે જેથી કોઈનું કંઈ પણ હરી શકતા ન હતા. ૪૨ તે રાજસેવકો શિયાળની બુદ્ધિને વિપરીત કરી નાખવાની ઇચ્છાથી અનેક પ્રકારની કથાઓ કહીને તથા ધનની મોટી રકમો આપી આપીને તેને લોભાવવા લાગ્યા; પણ તે મહાબુદ્ધિમાન શિયાળ કોઈ રીતે ધેરંધી બ્રહ્મ થયો નહિ તેમ તેની બુદ્ધિ પણ લોભાઈ નહિ. પછી તો તે શિયાળનો ઘાટ ઘડવા માટે જ તેઓએ ઠરાવ કર્યો. ૪૩-૪૪ અને તે માટે એવું એક કથક કહ્યું કે, જે માંસ વ્યાધને અતિપ્રિય હતું અને ખાસ તેને માટે જ તૈયાર કરીને તેના રહેવાના સ્થાન પર રાખી મૂકયું હતું તેને ત્યાંથી ઉડાવી લઈને તેઓએ જ્યાં પેલો શિયાળ રહેતો હતો ત્યાં લાવી મૂક્યું. ૪૫ એ માંસ કથા કારણથી વ્યાધના ઘરમાંથી ચોરાયું હતું, કથો ચોર તેને પોતાના ઘરમાં મૂકી ગયો હતો અને તે કાર્ય કરવા માટે કોણે કોણે વિચાર કર્યો હતો, એ સર્વ વાત શિયાળના નાજવામાં હતી, પણ અચૂક કોઈ કારણને લીધે તેણે એ બધું સહન કર્યું હતું. ૪૬ વળી તેણે પ્રથમ અમાત્યપદ સ્વીકારતી વખતે જ વ્યાધની સાથે કરાર કર્યો હતો કે, 'હે રાજા ! તમારે મારી સાથે મિત્રતા રાખવાની એ ઇચ્છા હોય, તો તમારે મારા પક્ષનો કદી પણ ઘાત કરવો નહિ. ૪૭

બીજો કહ્યું : 'હે યુધિષ્ઠિર ! પછી વ્યાધને બ્યારે ક્ષુધા લાગી, ત્યારે તે ભોજન કરવા માટે બિલ્લો, પણ પોતાના ભોજનને માટે જે માંસ પ્રથમથી તૈયાર કરીને લાવી મૂકવાતું હતું, તે તેના બેવામાં આવ્યું નહિ; ૪૮ એટલે તુરત જ મૃગરાજ-એ (વ્યાધે) મંત્રીઓને આજ્ઞા કરી કે, 'માંસના ચોરની તપાસ કરો.' તે આજ્ઞા સાંભળતાં જ પેલા કપટી મંત્રીઓએ મૃગેન્દ્રને તે માંસના સંબંધમાં આ પ્રમાણે બહાર કહ્યું : 'હે મહારાજા ! પોતાને બુદ્ધિમાન માનનારા તમારા વિદ્વાન મંત્રી શિયાળે જ તે માંસ લીધું છે.' શિયાળની એ અપળતા સાંભળીને રાજા વ્યાધ કોધાયમાન થઈ ગયો અને અત્યંત અમર્ષમાં આવી જઈને શિયાળનો વધ કરવાનો જ તેણે વિચાર કર્યો. એ સમયનો લામ બેઈને પેલા જૂના મંત્રીઓ બોલી બિલ્લા કે, 'અરે ! તે શિયાળ તો અમારા બધાની આજીવિકાને પણ તોડી નાખવા માટે તૈયાર થયો છે.' આમ કહીને વળી તેઓ નિશ્ચય કરીને શિયાળનાં બીજાં કર્મોનું પણ વર્ણન કરવા લાગ્યા. 'હે મહારાજા ! તે શિયાળે માંસ જેવા તુચ્છ પદાર્થની પણ બ્યારે ચોરી કરી છે, ત્યારે તેણે બીજું કયું કર્મ નહિ કર્યું હોય ? આતું કર્મ કરનાર મંત્રી તો સર્વ કંઈ કરે. આપ નામહારે તેને પ્રથમ જેવો સાંભળ્યો હતો તેવો તે નથી. વાણીમાત્રમાં જ તે ધર્મિષ્ઠ જણાય છે, પણ સ્વભાવે તો મહાહરણ છે. એ ચાપી શિયાળ ધર્મનો કેવળ ઢોંગ જ કરે છે અને મિથ્યા આચારનો ડોળ ધાલી બેઠો છે. પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ કરવા માટે અને સારાં સારાં ભોજનો મેળવવા માટે તેણે મતો કરવાની ખટપટ આરંભી છે. અમારા આ વચન ઉપર આપ મહારાજાને જો અવિશ્વાસ હોય, તો અમે આ પ્રત્યક્ષ બતાવીએ છીએ. ૪૯-૫૦ આમ કહીને તેઓએ સત્વર શિયાળને ત્યાં મુકાવેલું માંસ મંગાવીને વ્યાધને બતાવ્યું. તે વખતે પોતાની નજર આગળ આવેલા તે માંસને બોઈને તથા તે જૂના સેવકોનાં વચન સાંભળીને વ્યાધને એવી જ ખાતરી થઈ કે, માંસની ચોરી કરનાર તે શિયાળ જ છે અને પછી તો તેણે આજ્ઞા જ આપી લીધી કે, 'એ શિયાળનો વધ કરો.' વ્યાધની એ આજ્ઞા સાંભળીને તેની માતા હિતકારક

વાક્યોથી તેને ખાધ આપવા માટે ત્યાં આવી પહોંચી અને તેણે કહ્યું કે, 'હે પુત્ર ! છળકપટથી ભરેલાં વચનો સાંભળીને તારે આવું સાહસકર્મ કરવું નહિ. જે પુરુષ પવિત્ર હોય છે, તે પણ અન્યોન્યની સ્પર્ધાને લીધે ઉત્પન્ન થયેલા અપવિત્ર દોષોના આરોપથી કોઈ સમયે દોષપાત્ર બન્યાય છે અને એ વાત સ્પષ્ટ છે કે, રાત્ર્યેનો હરકોઈ સેવક બીજા સેવકને ઉચ્ચ સ્થાને આરુઢ થયેલો જોઈને સહન કરી શકતો નથી. વળી દેખીતું જ છે કે, અન્ય કોઈએ કરેલું ઉત્તમ કર્મ તેના પ્રતિસ્પર્ધી બીજા પુરુષના હૃદયમાં વેરની નાગૃતિ કરે જ છે અને તેને લીધે કાર્ય કરવામાં તત્પર રહેનાર પવિત્ર પુરુષ ઉપર પણ દોષારોપ મૂકવામાં આવે છે. વનમાં નિવાસ કરનારો કોઈ એક મુનિ પોતાનાં ધર્મિક કાર્યો કરવામાં જ આસક્ત હોય છે, છતાં તેની આગળ મિત્રપક્ષ, ઉદાસીનપક્ષ અને શત્રુપક્ષ એવા ત્રણ પક્ષો ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ જ સ્વાભાવિક એવો નિયમ હોય છે કે, લોભિયા પુરુષો પવિત્ર પુરુષોનો દ્રેષ કરે છે, કાયર પુરુષો બળવાનોનો દ્રેષ કરે છે, મૂર્ખાઓ પંડિતોનો દ્રેષ કરે છે, હરિદ્રો ધનવાનોનો દ્રેષ કરે છે, અધર્મિકો ધર્મીઓનો દ્રેષ કરે છે અને કદ્રૂપાઓ અતિશય રૂપવાળાઓનો દ્રેષ કરે છે. ૧૧-૧૨ તે સિવાય મૂર્ખ, લોભી અને કપટથી આશ્રવિકા અલાવનારા ઘણા પંડિતો પણ બૃહસ્પતિ સમાન બુદ્ધિવાળા કોઈ નિર્દોષ પુરુષના પર દોષ મૂકે જ છે. ૧૩ ધારા કે કદાચ તારા શૂન્યગૃહમાંથી તેણે માંસની ચોરી કરી હશે, તોપણ તારે પ્રતેતા વિચાર કરવો જોઈએ કે જ્યારે આપણે તેને ઘણું જ આગ્રહ કરીને માંસ આપીએ છીએ, ત્યારે તે શા માટે નહિ લેતો હોય ? ૧૪ આ જગતમાં ઘણા પુરુષો અસહ્ય હોય છે, છતાં ઉપરથી સહ્ય જેવા દેખાય છે અને ઘણા પુરુષો ઉપરથી અસહ્ય જેવા દેખાય છે; છતાં વસ્તુતઃ સહ્ય હોય છે; માટે તેવા વિવિધ ભાવોના સંબંધમાં પરીક્ષા કરીને જ કામ કરવું તે યોગ્ય છે. ૧૫ આકાશ, બિંધા સુખવાળા કટાહના ગર્ભ જેવું (તળવાના કડાયાના અંદરના ભાગના જેવું) પ્રત્યક્ષ દેખાય છે, અને આગિયો કીડો અગ્નિના જેવો પ્રત્યક્ષ દેખાય છે; પણ આકાશમાં કટાહના ગર્ભ જેવું કંઈ હોતું નથી, તેમ આગિયા

કીડામાં અગ્નિ હોતો નથી. ૧૬ કહેવાતું તાત્પર્ય એ છે કે, જે બાળવતને પ્રત્યક્ષ જોઈ હોય તેમાં પણ સૂક્ષ્મ રીતે પરીક્ષા કરવી યોગ્ય છે; કેમકે પરીક્ષા કરીને વસ્તુતત્ત્વને જાણનારા પુરુષને પશ્ચાત્તાપ કરવાનો સમય આવતો નથી. ૧૭ હે પુત્ર ! કોઈએક અમર્થ રાજા બીજા સામાન્ય પુરુષોનો ઘાત કરે, એ કાર્ય કંઈ દુષ્કર નથી; પણ તેવા સામર્થ્યસંપન્ન રાજાઓ જો ક્ષમા કરનારા હોય તો જગતમાં વખણાય છે અને યશસ્વી બને છે. ૧૮ હે પુત્ર ! તે પોતે જ આ શિયાળને ઉચ્ચ પદવીએ સ્થાપિત કર્યો છે, વળી તે તારા હિતેષીમિત્ર છે અને સર્વ સામતોમાં પ્રખ્યાત પણ થયો છે; માટે તે સત્પાત્ર મંત્રીને પુનઃ દુર્લભ માનીને તું જીવતો રાખ. ૧૯ જે સજા અન્યના દોષારોપોને લીધે પવિત્ર અમાત્યોને પણ દ્રુષિત માને છે અને બીજા અપવિત્ર અમાત્યોને પવિત્ર માને છે, તે તુરત જ વિનાશ પામે છે. આ રીતે વ્યાઘ્રની માતા વ્યાઘ્રને ઉપદેશ આપતી હતી, તેટલામાં શિયાળના શત્રુસમુદાયમાંથી પણ કોઈ એક ધર્માત્મા પુરુષ વ્યાઘ્રની પાસે આવ્યો અને તેણે શિયાળ ઉપર જે તરકટ બિંબ કરવામાં આવ્યું હતું તે બહાર કરી દીધું. ૨૦-૨૧ તે સાંભળીને શિયાળનું ઉત્તમ ચરિત્ર વ્યાઘ્રના જાણવામાં આવ્યું અને તે ઉપરથી તેને સત્કારપૂર્વક છૂટો કરવામાં આવ્યો; એટલું જ નહિ, પણ મૃગરાજાએ તેને સ્નેહપૂર્વક વારંવાર આલિંગન આપ્યું. ૨૨ પછી નીતિશાસ્ત્રને જાણનારા તે શિયાળે પોતાના પર બિલા કરવામાં આવેલા તરકટથી અમર્ષ વડે તપી જઈને અનશનવ્રત સ્વીકારવાની ઇચ્છા કરી અને તે માટે વ્યાઘ્રની અનુજ્ઞા માગી. ૨૩ તે વખતે શિયાળના સ્નેહને લીધે જેનાં નેત્રો પ્રકુલિત થઈ ગયાં હતાં, એવા તે વ્યાઘ્રે ધર્મમાં જ એકનિષ્ઠા રાખનારા એ શિયાળનું પૂલસત્કાર વડે અતિશય સન્માન કર્યું અને અનશનવ્રત લેતાં તેને અટકાવવા માંડ્યો. ૨૪ એટલે તે શિયાળે સ્નેહથી વિહ્વળ થયેલા પોતાના રાજા સામે જોઈને તેને પ્રણામ કર્યાં ને પછી અશ્રુ વડે બદ્ધગદ થયેલી વાણીથી આ પ્રમાણે કહેવા માંડ્યું : 'ઓ રાજા ! તમે પ્રથમ મને અત્યંત માન આપ્યું અને પાછળથી મારું અપમાન કરીને શત્રુના સ્થાનમાં મને લાવી મૂક્યો; માટે

હવે હું તમારી પાસે રહેવાને યોગ્ય નથી. ૭૫-૭૬
રાખના જે સેવકો અસતોષ પામ્યા હોય, સ્થાનથી
બ્રદ થયા હોય, માનથી રહિત કરાયા હોય, પોતે
જ પોતાની મેળે લૂટાયા હોય, શત્રુઓથી ઠગાયા
હોય, ક્ષીણ થયા હોય, લોભી હોય, ક્રોધી હોય,
ભયભીત હોય, છેતરાયા હોય, દ્રવ્યરહિત થઈ
પડ્યા હોય, અભિમાની હોય, પારકું દ્રવ્ય લેવાનો
ત્યાગ કરી બેઠા હોય, મહત્વનો અભિલાષ રાખનારા
હોય, સતમ કરાયેલા હોય, રાજા ઉપર ક્યારે
આપત્તિ આવે તે માટે રાહ જોઈ રહ્યા હોય, શુભ
રીતે છિદ્રોને જોનારા હોય અને જેઓ છેતરપિંડી
કરનારા હોય, તે સર્વ સેવકો રાજા ઉપરની પ્રીતિથી
શૂન્ય હોય છે અને નિર્ધન હોય છે ૭૭-૭૮ જેનું
અપમાન કરવામા આવ્યું છે અને જેને ઉચ્ચ
સ્થાનથી બ્રદ કરવામા આવ્યો છે, એવા મારા ઉપર
હવે તમે વિશ્વાસ કેવી રીતે રાખી શકશો ? અને
હું પણ તેવી સ્થિતિમા તમારી પાસે શી રીતે રહી
શકીશ ? ૮૦ તમે મને પ્રથમ સમર્થ જાણીને તથા
પરીક્ષા કરીને ઉચ્ચ પદની પર ચઢાવી દીધો અને
પાછળથી મેં કરેલા ફરાવનો ભગ કરીને મારું તમે
અપમાન કર્યું છે ૮૧ પોતાની પ્રતિજ્ઞાનું રક્ષણ
કરવા ઇચ્છનાર હરકોઈ પુરુષે સભામા પ્રથમ જે
શીલવાન (સદાચારી) તરીકે પ્રસિદ્ધ થયો હોય, તે
પુરુષને પાછળથી દુરાચારી તરીકે જાહેર ન
કરવો જોઈએ ૮૨ તમે આ રીતે મારું અપમાન
કર્યું છે, તેથી હવે તમને મારા પર વિશ્વાસ રહેશે
નહિ, તેમ મને પણ તમારા પરનો વિશ્વાસ નહિ
હોવાથી હમેશા ઉદ્વેગ રહ્યા કરશે ૮૩ વળી તમે
નિત્ય શકારીલ રહ્યા કરો, હું સદાય ભયભીત
રહ્યા કરું અને બીજાઓના છિદ્ર જોનારા આપણા
શત્રુભૂત મનુષ્યો નિરંતર સતુલ રહે, આમ અનેક
પ્રકારના છળથી ભરેલું આ રાજ્યરૂપ કર્મ હવે મને
હું બદ જણાય છે, ૮૪ તેમ જ સામાન્ય એવો નિયમ
છે કે, જેનો એક વખત ભગ થયો હોય તેનું પુનઃ
સંધાન કરવું અતિશય કઠિન થઈ પડે છે જેનો
કદી ભંગ ન થયો હોય, તેને મહાદુ બધી અથવા
અતિશય પ્રયાસથી ભેદી શકાય છે-જુદું પાડી
શકાય છે, પણ જે પ્રીતિ પ્રથમ અત્યંત ગાઢ રીતે
બંધાયેલી હોય અને તેનો અકરમાત્ જ્યારે ભેદ

થાય છે, ત્યારે તેમા મ્નેહ રહેતો નથી અર્થાત્ તે
સાધી સધાતી નથી ૮૫ કોઈ પણ સેવક કેવળ
પોતાના સ્વામીનું જ હિત કરવામા આસક્ત હોતો
નથી, પણ પોતાનું અને સ્વામીનું બંનેનું હિત કર
નારા સેવકો જ આજકાલ જોવામા આવે છે, અર્થાત્
સ્વામી ઉપરનો સેવકનો મ્નેહ કેવળ સ્વામીનું જ
કાર્ય કરવા માટે હોતો નથી, માત્ર પોતાનું જ કાર્ય
સિદ્ધ કરવાની અપેક્ષાએ આજકાલના સેવકો સેવા
કરી રહ્યા છે, પણ સ્વાભાવિક મ્નેહથી સેવા કરનારા
નિરપેક્ષ સેવકો અત્યંત દુર્લભ હોય છે ૮૬ રાજા
ઓનું ચિત્ત સદાને માટે ચલાચલ અથવા અસ્થિર
હોય છે, તેથી પોતાના હિતેથી પુરુષોને ઓળખવા
નું જ્ઞાન તેઓને દુર્લભ થઈ પડે છે, જે રાજા
સમર્થ હોવા છતાં પણ નિશક હોય તેવો તો
સેકડોમાથી એકાદ જ મળી શકે છે ૮૭ જોયા
વિચાર્યા વિના અકરમાત્ મનુષ્યોને ઉચ્ચ દરજ્જે
ચઢાવી દેવા, અકરમાત્ ઉચ્ચ સ્થાનેથી ઉતારી
પાડવા, અકરમાત્ કોઈનું શુભ કરવું, અકરમાત્
કોઈનું અશુભ કરવું અને એકદમ કોઈને મોટાઈ
આપી દેવી, તે બુદ્ધિની લક્ષુતા છે ૮૮ એ પ્રમાણે
ધર્મ, અર્થ અને કામના હેતુઓવાળું સાત્વતચુક્ત
વચન જીહીને તે બુદ્ધિમાન શિષ્યાને પોતાના રાજાને
(આદ્યને) પ્રસન્ન કર્યો ને પડી પોતે વનમા આત્યે
ગયો ૮૯ આદ્યરાજાએ તેને પોતાની પાસે રાખવા
માટે ઘણા ઘણા વિનવ્યો હતા, પણ તેની એ
વિનવણીને નહિ સ્વીકારીને તે બુદ્ધિમાન શિષ્યાને
અનશનમતનો જ સ્વીકાર કર્યો, જેથી દેહનો ત્યાગ
કરીને તે સ્વર્ગમા ગયો ૯૦

ઇતિ શ્રીમદ્ ભારતમા સાતપર્વા તર્ગત રાજધર્માનુશાસન
પર્વમા અષ્ટમ અને શિષ્યાવ્રતી કથા નામનો

અધ્યાય ૧૧૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૧૨ મો

આલસ્યનું પરિણામ-એક ઊંટની કથા*

॥ યુધિષ્ઠિર ક્વાચ ॥

કિં પાર્થિવેન કર્તવ્યં કિં ચક્રત્વા મુલો મવેત્ ।

एतदाचक्ष्व तच्चेन सर्वधर्मभृतां वर ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિર પૂછ્યું 'હે સર્વ ધાર્મિકોમા શ્રેષ્ઠ

* આ મ્યાનોનાં નામ છે કે, નીચ પુનઃ મહાન

પિતામહ ! રાજાએ શું કરવું યોગ્ય છે ? અને શું કરીને તે સુખી થાય, તે મને યથાર્થ રીતે કહેા. ^૧

લીંગે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! રાજાએ આ લોકમાં શુ કરવું યોગ્ય છે અને કયું કાર્ય કરીને તે સુખી થાય, તે વિષે હું તમને મુખ્ય નિશ્ચય કહું છું તેને આનદથી સાંભળો. ^૨ હે યુધિષ્ઠિર ! એક જિંટનું મહાન વૃત્તાત જે રીતે અમારા સાંભળવામાં આવ્યું છે, તે રીતે રાજાએ વર્તવું નહિ. હું તમને તે જિંટનું વૃત્તાત કહું છું, સાંભળો. ^૩

પૂર્વે પ્રબળપતિના યુગમાં જેને પોતાના પૂર્વ-જન્મનું સ્મરણ હતું એવું એક મોટું જિંટ તીલ્લ મત ધારણ કરીને અરણ્યમાં મહાન તપશ્ચર્યા કરતું હતું. ^૪ તેની તપશ્ચર્યા જ્યારે પૂર્ણ થઈ, ત્યારે પિતામહ પ્રહ્લદેવ તેના પર પ્રસન્ન થયા ને તેમણે પોતાનો હૃદય વર માગવા માટે તેને આજ્ઞા કરી. ^૫

તે વરદાન માગ્યું કે, 'હે ભગવન ! આપની પુત્રી મારી ડોક એટલી બધી લાંબી થઈ જાઓ કે, જેને એક જ સ્થળે બેસીને સો યોજનથી પણ વધારે દૂરના પ્રદેશ ઉપરથી ચારે ચરી શકું.' ^૬ જિંટની એ પ્રાર્થના પ્રમાણે વર આપનારા મહાત્મા પ્રહ્લદેવે 'તથાસ્તુ' એમ કહીને તેને વર આપ્યો, પછી જિંટ પણ તે ઉત્તમ વરદાન મેળવીને પોતાના વન તરફ આવ્યું ગયું; પરંતુ કાલાંતરે તે જિંટ વરદાનના આધનથી અત્યંત આળસુ બની ગયું અને કાળથી મોહિત થઈને તે દુરાત્માએ ચરવા જવાનું માંડી વાળ્યું. હવે એક દિવસ તે જિંટ પોતાની સો યોજનની ડોકને પ્રસારીને નિરાંતે ચારે ચરતું હતું, તેવામાં એકાએક પવનનું તોફાન વધી ગયું અને સાથે વરસાદ પણ એટલો બધો પડવા લાગ્યો કે, જેથી આખું જગત પાણીમાં ગરકાવ થઈ ગયું. એ વખતે પેલું મૂર્ખ જિંટ પોતાની ડોકને એક પર્વતની શુક્રામા મૂકીને બેસી રહ્યું હતું. ^{૭-૧૦} તે ચરસામાં એક શિયાળ કે જે ટાંઠથી ચરચર ધૂંજતો હતો, ક્રુધા અને શ્રમથી વિહ્વળ થઈ ગયો હતો અને પાણીથી નીતરી રહ્યો હતો, તે પોતાની સ્ત્રીને સાથે લઈને એકદમ તે શુક્રામાં આવી પેઠો. ^{૧૧} તે શિયાળ માંસ ઉપર જ જીવનારો હતો અને વળી તેને ક્રુધા પદને પામે તોપણ મૂર્ખતા અને આળસને લીધે નાશ જ પામે છે.

પણ કંકડીને લાગી હતી, તેથી હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! ત્યાં પડેલી જિંટની ડોકને જોતાં જ તેનું તેણે ભક્ષણ કરવા માંડ્યું. ^{૧૨} એ વખતે જ્યારે જિંટના બાણવામાં આવ્યું કે, મારી ડોકને કોઈ માંસાહારી પ્રાણી કરી ખાય છે, ત્યારે અત્યંત દુઃખિત થઈને ડોકને સંકુચિત કરવા માટે તેણે ઘણો જ યત્ન કર્યો; પણ તે સર્વ અર્થ જ ગયો. ^{૧૩} જેટલામાં તેણે પોતાની ડોકને જાંચીનીચી કરીને સંકોચી લેવાનાં કાક્ષં માર્યાં, તેટલામાં તો પેલા શિયાળે અને તેની સ્ત્રીએ તેને મારી ખાધો. ^{૧૪} એ પ્રમાણે જિંટને મારી નાખીને તથા તેના માંસનું ભક્ષણ કરીને તે શિયાળ વાયુ અને વરસાદ જ્યારે શાંત થયાં, ત્યારે શુક્રામાંથી બહાર નીકળી ગયો. ^{૧૫} આ રીતે દુષ્ટયુધિષ્ઠિયનું જિંટ મરણ પામ્યું હતું. તે ઉપરથી તમે વિચાર કરો કે, આલસ્યમાંથી અનુકર્યે કેવા દોષો બિભાસાય છે. ^{૧૬} હે રાજા ! તમે પણ એ પ્રકારના આલસ્યનો ત્યાગ કરીને તથા ઇન્દ્રિયોને વશમાં રાખીને નિરાંતર ઉદ્યમ કરતા રહો; કેમ કે ભગવાન મનુ કહે છે કે, વિજયનું મૂળ યુદ્ધિ છે. ^{૧૭} હે ભારત ! યુદ્ધિબળથી કરાતાં કાર્યો શ્રેષ્ઠ છે, બાહુ-બળથી કરાતાં કાર્યો મધ્યમ છે, કેવળ પાદસંચારથી (પગ ચલાવીને) કરાતાં કાર્યો અધમ છે અને પીઠ ઉપર ભાર વહીને કરાતાં કર્મો અધમાધમ છે. ^{૧૮} જે રાજા ઉત્સાહસંપન્ન હોય છે, ઇન્દ્રિયોને વશ રાખનારો હોય છે અને અત્યંત દ્રવ્યલોભી હોય છે, તેનું રાજ્ય સ્થિર થઈને ટકી રહે છે; માટે જ મનુ ભગવાન કહે છે કે, વિજયનું મૂળ યુદ્ધિ છે. હે નિર્દોષ યુધિષ્ઠિર ! રાજ્યના શુભ વિચારોને એકાંતમાં સાંભળનાર, ઉત્તમ પ્રતિભા સહાયકોવાળા અને પરીક્ષાપૂર્વક કાર્ય કરનારા રાજાની રાજ્ય લક્ષ્મી સ્થિર થઈને રહે છે અને જે રાજા સહાય કોથી યુક્ત હોય છે તે આખી પૃથ્વી ઉપર રાજ્ય કરી શકે છે. ^{૧૯-૨૦} હે ઇન્દ્ર સમાન પ્રભાવવાળા રાજા ! રાજનીતિના વિધિને બાણનારા પ્રાચીન સત્યપુરો-એ એ પ્રમાણે જ વર્તવા માટે રાજાઓને આજ્ઞા કરી છે અને મેં પણ શાસ્ત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે જ તમને આ ઉપદેશ આપ્યો છે, માટે તેને યુદ્ધિથી ગ્રહણ કરીને તે પ્રમાણે તમે વર્તો. ^{૨૧}

અધ્યાય ૧૧૩ મો

નમ્રતા રાખવા વિષે નેતરનું દષ્ટાંત

॥ યુધિષ્ઠિર ડવાવ ॥

રાજા રાજ્યમનુપ્રાપ્ય દુર્લભં ભરતર્ષભ ।

અમિત્રસ્યાતિવૃદ્ધસ્ય કથં તિષ્ઠેદસાધનઃ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! દુર્લભ એવું રાજ્ય સંપાદન કયાં પછી રાજ્યએ અતિશય બળવાન થઈ પડેલા શત્રુ સામે સાધન રહિતપણાને લીધે કેવી રીતે વર્તવું, તે મને કહો. ^૧

લીબમે કહ્યું : હે ભારત ! આ વિષયમાં સમુદ્ર અને નદીઓના સંવાદરૂપે એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવાય છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ^૨ એક સમયે દૈત્યોના નિત્યના નિવાસસ્થાનભૂત નદીઓના પતિ સમુદ્રે સર્વ નદીઓને પોતાનો સંશય પૂછ્યો. ^૩

સમુદ્રે પૂછ્યું : હે નદીઓ ! તમારામાં જ્યારે પાણીનું ભારે પૂર આવે છે, ત્યારે તમે મહાપ્રયંક વૃક્ષોને તેઓનાં મૂળો અને શાખાઓની સાથે ઉખેડી નાખીને અહીં સુધી ખેંચી લાવો છો, એ હું જોઉં છું, પણ તેમાં કેઈ વખતે નેતરને હું જોતો નથી. ^૪ નેતર તો બિચારું નાની કાચાવાળું હોય છે, અદ્ય બળવાળું હોય છે અને તમારા તીર ઉપર જ ઊગેલું હોય છે, છતાં તેને તમે અહીં સુધી ધસડી નથી લાવતાં તેનું કારણ શું ? શું તેને તુચ્છ સમજીને તેના પરની અવજાને લીધે તમે એને નથી ખેંચી લાવતાં ? અથવા શું તેણે તમારું કંઈ પ્રિય કંઈક છે કે જેથી નેતર તમારા કાંકાઓનો ત્યાગ કરીને અહીં સુધી આવતું નથી ? એ વિષે તમારો સર્વનો અભિપ્રાય સાંભળવાની મને ઇચ્છા છે. ^૫

તે સાંભળીને ગંગા નદીએ નદીઓના પતિ સમુદ્ર પ્રત્યે ઉત્તમ અર્થવાણું, હેતુગર્ભિત અને હૃદયાકર્ષક એવું વાક્ય કહી સંભળાવ્યું. ^૬

ગંગા બોલી : આ બધાં વૃક્ષો પોતાના સ્થાન ઉપર રહીને અમારા વેગ સામે ટટાર ને ટટાર ઊભાં રહે છે, તેથી તેઓ પોતાના સ્થાન ઉપરથી બ્રષ્ઠ થાય છે; પણ નેતર તેથી વિરુદ્ધ રીતે વર્તે છે અને તેથી જ પોતાના સ્થાન પર સ્થિર રહે છે. ^૭ અમારા વેગને આવડો જોઈને નેતર એકદમ નમી જાય છે અને પછી વેગ જ્યારે નરમ પડી જાય છે, ત્યારે

પાછું પોતાના સ્થાન પર જઈને ઊભું રહે છે; પણ જીભાં વૃક્ષો તેની પેઠે નમી જતાં નથી અને તેથી જ તેઓને પોતાનું સ્થાન છોડવું પડે છે. ^૮ વળી નેતર સમયને તથા આચારને બાંધનારું છે, સદાય વશ રહેનારું છે, ઉદ્ધતાઈથી રહિત છે, અનુકૂળ રહેનારું છે અને અભિમાનથી રહિત છે, તેથી તે અહીં સુધી ધસડાઈ આવતું નથી. ^{૧૦} જે આપધિઓ, વૃક્ષો અને લતાશુલ્ભો વાચુના તથા પાણીના વેગને જોઈને નમી જાય છે અને તે વેગના ગયા પછી પાછાં ઉત્તર રહે છે, તેઓ પરાભવને પામતાં નથી. ^{૧૧}

લીબમે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! જે પુરુષ હરકોઈ બંધનનો નાશ કરવામાં સમર્થ એવા બળવાન શત્રુના વેગને પ્રથમ સહન કરતો નથી, તે સત્ત્વર વિનાશ પામે છે. ^{૧૨} અને જે યુદ્ધિમાન પુરુષ પોતાના તથા શત્રુના સામર્થ્યનો, અસામર્થ્યનો, સૈન્યનો અને પરાક્રમનો વિચાર કરીને વર્તે છે, તે કદી પરાભવ પામતો નથી. ^{૧૩} એ પ્રમાણે જ જે પુરુષ શત્રુને અત્યંત બળવાન માનીને નેતરના જેવી વૃત્તિનો આશ્રય કરે છે, તે વિદ્વાન ગણાય છે અને તેમ કરવું એ જ સાનનું લક્ષણ છે. ^{૧૪}

હતિ શ્રીમદભારતમાં શાંતિપર્વાતમાં રાજમર્ધારાજાસન-પર્વમાં નમ્રતા રાખવા વિષે નેતરનું દષ્ટાંત

નામનો અધ્યાય ૧૧૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૧૪ મો

દુર્જન સામે દુર્જન થવું નહિ

॥ યુધિષ્ઠિર ડવાવ ॥

વિદ્વાન્ મૂર્ક્ષપ્રગલ્ભેન મૃદુતીક્ષ્ણેન મારત ।

આક્રુડ્યમાનઃ સદસી કથં કુર્યાદરિદમ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે શત્રુદમન ભરતવંશી પિતામહ ! કેઈ મૂર્ખ અને નિર્લજ્જ પુરુષ કોમળતાભરેલાં કૂર વચ્ચેના કહીને સલા વચ્ચે વિદ્વાન પુરુષની જે નિંદા કરે, તો તે વિદ્વાન પુરુષે શું કરવું ? ^૧

લીબમે કહ્યું : હે રાજા ! તે વિષે શાસ્ત્રકારોએ જે કંઈ કહ્યું છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. જે પુરુષનું મન ઉદાર હોય છે, તે અદ્ય યુદ્ધિવાળા પુરુષનાં કહું વચ્ચેનાં હંમેશાં સહન કરે છે. ^૨ જે પુરુષ પોતાની નિંદા કરનાર મનુષ્ય ઉપર

માન થતો નથી, તેને પેલા નિદક મનુષ્યનું પુણ્ય પ્રાપ્ત થાય છે અને તે ક્ષમાશીલ પુરુષ પોતાના પાપને પેલા નિદક પુરુષને અર્પણ કરે છે.^૭ ટિટોડો જેમ અતિશય આતુર થઈને વ્યર્થ ટે ટે કરે છે, તેમ નિદક પુરુષ પણ વ્યર્થ લવારી કરનારો છે, એમ સમજીને તેની ઉપેક્ષા જ કરવી, કેમ કે લોકોમાં દ્રેષપાત્ર થયેલો તે નિદક પુરુષ નિષ્કૃષ્ણ બકવાદ કર્યો કરે છે.^૮ નિદા કરનારો પુરુષ તેવું પાપકર્મ કરીને નિત્ય પોતાની પ્રશ્ન સા કરે છે કે, ‘મેં એક લોક માન્ય પુરુષને આ પ્રમાણે એવો તો ધિક્કારી કાઢ્યો કે, જેથી તે શરમાઈ ગયો, જાખવાણું પડી ગયો અને મૃતવત્ પડી ગયો.’ આ રીતે નિદા એવા પોતાના કર્મના તે નિર્લજ્જ પુરુષ વખાણુ કરે છે,^૯ તોપણ વિદ્વાન પુરુષે તવા અધમ પુરુષની ચતન પૂર્વક ઉપેક્ષા જ કરવી અને તે અત્પ્રભતિ પુરુષ જે કંઈ બગવાદ કરે તે સહન કરવા,^{૧૦} કારણ કે તેવો પ્રાકૃત પુરુષ પ્રશ્ન સા કરે અથવા તો નિદા કરે, પણ તેવી વળવાનું શું છે? જેમ કોઈ બુદ્ધિહીન કાગડો વનમાં નિરર્થક શબ્દ બોલ્યા કરે છે, તેમ એ પ્રાકૃત પુરુષ પણ પ્રશ્ન સાના કે નિદાના શબ્દો નિરર્થક બે વ્યા કરે છે.^{૧૧} ‘અમુક માણસે અમુક કુકર્મ કર્યું છે’ આમ કહીને નિર્દોષ ઉપર દોષારોપ મૂકનાર નિદક પુરુષ કેવળ વાણીમાત્રથી જ દોષસિદ્ધિ કરી શકે છે, વાસ્તવિક રીતે તેનાથી બીજું કંઈ પણ થઈ શકતું નથી જેમ ‘તારો પુત્ર મરી ગયો’ એમ કહેવા માત્રથી કોઈના પુત્રનું મરણ થતું નથી, તેમ માત્ર વાણીથી જ દોષયુક્ત કરાયેલો પુરુષ વસ્તુતઃ દ્વિષિત થતો નથી.^{૧૨} જે પુરુષ કોઈની વ્યર્થ નિદા કરીને પોતાનું દુષ્ટ આચરણ વ્યક્ત કરે છે, તે પોતાની એવી ચેષ્ટાથી પોતાની માતામાં વિપરીત રીતે કરા ચલાવીર્યમેકને બહેર કરે છે, અર્થાત્ પોતાની માતા વિષે કોઈ પરપુરુષે જ વીર્યસિચન કરીને પોતાને ઉત્પન્ન કર્યો છે એમ સ્પષ્ટ જણાવી આપે છે જેમ મયૂરપક્ષી પોતાના શુદ્ધપ્રદેશને (શુદ્ધ લાગને) ખુલ્લો કરીને જ્યારે નાચવા માટે છે, ત્યારે પોતાના મનમાં માને છે કે, ‘હું કેવું ઉત્તમ નૃત્ય કરું છું?’ પરંતુ તેને એ વિષે લજ્જા નથી આવતી કે, ‘મારા શુદ્ધપ્રદેશને લોકો જોઈ જાય છે (તેમ જ ખલ પુરુષ પણ ‘મેં’ અમુક લોકમાન્ય પુરુષને ભર

સલા વચ્ચે દુષ્ટ વાક્યો કહીને ધિક્કારી કાઢ્યો છે’ આમ કહીને પોતાના વખાણુ કરે છે, પરંતુ તેથી પોતે લાજતો નથી કે મેં તેવું દુષ્ટ કર્મ કરીને મારી માતાનો જ દોષ ઉઘાડો કર્યો છે-મેં જ મારી માતાને વ્યભિચારિણી તરીકે બહેર કરી દીધી છે.^{૧૩} જે પુરુષને જગતમાં કંઈ અવાચ્ય (નહિ બોલવા યોગ્ય) નથી અથવા અકાર્ય (નહિ કરવા યોગ્ય) નથી, તેવા દુષ્ટકર્મી પુરુષની સાથે યવિત્ર પુરુષે ભાષણ પણ ન કરવું.^{૧૪} જે મનુષ્ય પ્રત્યક્ષમાં શુભાતુવાદ કરે છે અને પરોક્ષમાં નિદા કરે છે, તે મનુષ્ય લોકમાં કૂતરાના જેવો છે, એટલું જ નહિ પણ તેના પરલોકને, જ્ઞાનનો તથા ધર્મનો નાશ થાય છે.^{૧૫} વળી પરોક્ષમાં નિદા કરનારો જે પુરુષ સે કડો મનુષ્યોને જ્ઞાન આપે અથવા ચરણાગ કરે, તોપણ તેના એ પુણ્યકૃત્યને તત્કાળ વિનાશ જ થાય છે,^{૧૬} માટે ભુદિમાન પુરુષે સજ્જનોએ ત્યાજ્ય ગણેલા તેવા પાપી ચિત્તવાળા પુરુષનો કૂતરાના માસની પેઠે એકદમ ત્યાગ કરી દેવો.^{૧૭} જેમ સર્પ પોતાની કૃષ્ણાને ઊંચી કરીને કૂંચણું બહેર કરે છે, તેમ દુરાત્મા પુરુષ પણ જનસમુદાયમાં કોઈની નિદા કરીને પોતાના દોષોને જ પ્રકટ કરે છે,^{૧૮} માટે નિદારૂપ સ્વકર્તવ્યમાં નિરતર તત્પર રહેનાર તેવા નીચ મનુષ્યની સાથે જે પુરુષ પ્રતિકાર કરવા ધારે છે અથવા તે નિદક પુરુષને સુધારવા માટે કોઈ પ્રકાર નો ચતન કરવા ઇચ્છે છે, તે પુરુષ રાજોડીના ઢગમાં આઘોટતા ગધેડાની પેઠે હુ ખમા જ દૂખી જાય છે.^{૧૯} મનુષ્યોની નિદા કરવામાં જ સહોદિત તત્પર રહેનારો નિદક પુરુષ મનુષ્યના રૂપમાં એક કૂતરો જ છે અથવા ઉન્મત્ત થઈને મોટી ચીસો પાડનારો એક તોફાની હાથી છે અથવા તો એક ભયકર જ્ઞાન જ છે, આમ સમજીને હાથા માણસોએ તેનાથી દૂર જ રહેવું.^{૨૦} જે પાપબુદ્ધિ મનુષ્ય પારકી નિદા કરવારૂપ અધીર પુરુષોના કર્તવ્ય માર્ગનું સેવન કરી રહ્યો છે, ઇદ્રિયદમન અને વિનયથી વ્રત થયેલો છે, નિત્ય બીભ્ર્યોની શત્રુતા કરવાનું જ વ્રત સ્વીકારી બેઠો છે અને સર્વંતુ અગ્રિય કરવાની જ ઇચ્છા રાખનારો છે, તે પાપી મનુષ્યને સદાય ધિક્કાર હજો.^{૨૧} કોઈ સમયે હજોનો કોઈ સુજનની નિદા કરતા હોય અને તે

સુજન તેઓને જો પ્રત્યુત્તર આપતો હોય તો તે વેળા બીજાઓએ ‘ભાઈ ! તું એમને પ્રત્યુત્તર ન આપ અને તેઓએ કરેલી નિંદાથી દુઃખી થા મા.’ એમ કહીને તેને અટકાવવા જોઈએ, કેમ કે સ્થિર યુદ્ધિવાળા મહાત્માઓ ઉત્તમ પુરુષના નીચ મનુષ્ય સાથેના સંભાષણ આદિ પ્રસંગને નિંદ્ય ગણે છે.^{૧૯} હ્રૂર એવો મૂર્ખ પુરુષ જ્યારે કોપાયમાન થાય છે, ત્યારે હાથની પાંચે આંગળીઓ પહોળી કરીને લપડાક લગાવી દે છે, ધૂળ ઉડાડવા મંડી પડે છે, ધાન્યનાં ફેાતારાં ફેંકે છે અથવા હાંત બહાર કાઢીને બિવડાવે છે; કારણ કે કોપાયમાન થયેલા તેવા મૂઢ પુરુષમાં પૂર્વોક્ત કોપચિહ્નો સ્વતાઃસિદ્ધ હોય છે.^{૨૦} જે પુરુષ મેં કહેલા આ ઉપદેશનું પકન કરે છે, તે સભા વચ્ચે દુર્જનોએ કરેલી પોતાની નિંદાને સહન કરે છે; એટલું જ નહિ પણ તે પુરુષને, દુર્જનોની વાણીરૂપ અપ્રિયની લગારે અસર થતી નથી.^{૨૧} ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વાતર્ગત રાજધર્મોપશાસન-પર્વમાં ‘દુર્જન સામે દુર્જન ચડું નહિ’ નામનો અધ્યાય ૧૧૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૧૫ મો

રાજાના સહાયકો કેવા હોવા જોઈએ ?

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

પિતામહ મહાપ્રાજ્ઞ સંઘયો મે મહાનયમ્ ।

સંછેત્તવ્યસ્ત્વયા રાજન્ ભવાન્ કુલકરો હિનઃ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે મહાયુદ્ધિમાન પિતામહ ! મને આ એક મહાન સંઘય થયો છે, તેને તમારે હ્રૂર કરવો જોઈએ; કારણ કે તમે અમારા કુળમાં સ્થિતિકર્તા પુરુષ છો.^૧ હે તાત ! દુરાચારી અને દુરાત્મા પુરુષોનાં નિંદારૂપ વાક્યો સહન કરવા વિષે તમે મને કહ્યું; પણ હવે હું તમને વિનંતી કરું છું કે,^૨ જે કર્મ રાજ્યતંત્રને તથા કુળને હિત-કારક હોય, સુખને ઉત્પન્ન કરનારું હોય, વર્તમાન-કાળમાં અને ભવિષ્યકાળમાં કલ્યાણકારક હોય, ઉત્તતિજનક હોય, યુત્રોને તથા પૌત્રોને સુંદર લાગે તેહું હોય, રાષ્ટ્રની વૃદ્ધિ કરનારું હોય અને અગ્નિ, પાન તથા શરીરને હિતકારક હોય તે મને કહો.^૩ રાજ્યારુઢ થયા પછી રાજાએ પોતાના મિત્રો અને સુહૃદોની સાથે રાષ્ટ્રમાં રહીને પ્રજાઓનું કેવી રીતે,

રંજન કરવું ? જે રાજા ઇંદ્રિયોને વશ રાખી શકતો નથી અને સ્નેહ તથા રાગને અધીન થઈ ગયેલો હોય છે, તે રાજા ઇંદ્રિયોના અનિચ્છને લીધે પ્રાયઃ દુર્જનતાનો જ સ્વીકાર કરવા ઇચ્છે છે; એટલું જ નહિ પણ તેના અસંયમીપણાને લીધે તેના કુળવાન સેવકો તેનાથી વિરુદ્ધ થઈ જાય છે અને તેથી તે રાજાને સેવકોના બળથી પ્રાપ્ત થનારા ધનાદિક અર્થનો લાભ થતો નથી.^{૪-૭} માટે (સુખાભિલાષી રાજાએ કેવી રીતે વર્તીને રાજ્યરક્ષણ સંપાદન કરવું) એ વિષે મને સંઘય થયો છે, તેનું નિવારણ કરવા માટે મહાદુર્બોધ એવા રાજધર્મોનું તમે વર્ણન કરો. તમે યુદ્ધિમાં સાક્ષાત્ પૃથ્વરૂપતિ સમાન છો.^૮ હે પુરુષવ્યાઘ્ર લીમ્બપિતામહ ! આપણા કુળનું હિત કરવામાં આસક્ત એવા તમે એક જ અમને હિતોપદેશ આપનારા છો અને એક મહાયુદ્ધિમાન વિદુર અમને સર્વદા ઉપદેશ આપી શકે તેમ છે.^૯ તમારી પાસેથી કુળનું તથા રાજ્યનું હિત કરનાર વાક્ય સાંભળીને હું જાણે નિર્વિકાર એવા અમૃતનું પાન કરીને તૃપ્ત થયો હોઉં તેમ તૃપ્ત થઈને સુખેથી શયન કરીશ;^{૧૦} (માટે હું પૂછું છું કે,) રાજાની સમીપ રહેનારા સેવકો કેવા પ્રકારના સર્વ શુભોવાળા હોવા જોઈએ અને કેવા કુળના તથા કેવા શીલના સેવકોને સાથે રાખીને રાજાએ શત્રુઓ સામે ચડાઈ કરવી જોઈએ ?^{૧૧} હું ધારું છું કે, સેવકો વિનાનો એકલો રાજા રાજ્યનું રક્ષણ કરી શકતો નથી, માટે જ રાજ્યમાં સર્વ કુળવાન સેવકોની તે આકાંક્ષા રાખે છે.^{૧૨}

લીમ્બ જાણ્યા : હે ભરતપંથના રાજા ! સેવકો વિનાનો એકલો રાજા રાજ્યતંત્રને ચલાવી શકતો નથી; કેમ કે હે તાત ! સહાય વિનાનો કોઈ પણ પુરુષ અર્થનું (દ્રવ્યનું) રક્ષણ કરી શકતો નથી;^{૧૩} માટે જે રાજાની પાસે જ્ઞાનવિજ્ઞાનકુશળ પ્રજાઓનું હિત ઇચ્છનારા, કુળવાન અને સ્નેહાળ એવા સેવકો હોય છે, તે રાજા ધનાદિક અર્થોને સંપાદન કરી શકે છે, મેળવેલા અર્થોનું રક્ષણ કરી શકે છે અને રાજ્યના રૂળને પામે છે.^{૧૪-૧૫} જે રાજાના મંત્રીઓ કુળવાન હોય છે, લાંચરુશવત્ લઈને શત્રુઓને વશ થનારા હોતા નથી, નિત્ય રાજાની સાથે જ રહેનારા હોય છે, રાજાને સંપ્રીતિ આપ-

નારા હોય છે, સંબંધને બાલુવામાં કુશળ હોય છે, સંકટને દૂર કરવા માટે આગળથી ઉપાયો ચોજી રાખનારા હોય છે, સમયસૂચક હોય છે અને બની ગયેલા બનાવ માટે શોક કરનારા હોતા નથી, તે રાજા રાજ્યનું ક્ષણ સંપાદન કરે છે.^{૧૬૧૭} વળી જે રાજાના સહાયકો સુખદુઃખમાં સમાન ભાગ લેનારા હોય છે, રાજાનું પ્રિય કરનારા હોય છે, દ્રવ્ય કેવી રીતે મળે, તે વિષેનો વિચાર કરનારા હોય છે અને સત્યનિષ્ઠ હોય છે, તે રાજા રાજ્યનું ક્ષણ સંપાદન કરે છે.^{૧૮} જે રાજાનો દેશ કોઈ રીતે દુઃખી હોતો નથી, સદાય રાજાના હૃદયમાં જ વસી રહ્યો હોય છે, ક્ષુદ્રતાથી રહિત હોય છે અને સન્માર્ગનું અવલંબન કરનાર હોય છે, તે રાજા રાજ્યનું ક્ષણ પામી શકે છે.^{૧૯} જે રાજાના કોશાધ્યક્ષો રાજાના હિતેચ્છુ અને સંતુષ્ટ રહીને નિરંતર કોશની વૃદ્ધિ કરનારા હોય છે, તે રાજા સર્વના કરતાં ઉત્તમ થઈ શકે છે.^{૨૦} જે રાજાનો ભંડાર લાંચરુશવતથી વશ નહિ થનારા, હિતેચ્છુ, સંયત્ન કરવામાં તત્પર, સુપાત્ર અને લોકવૃત્તિથી રહિત એવા સેવકોથી સુરક્ષિત હોય છે, તે રાજા ધણે જ શુભવાન થઈ શકે છે.^{૨૧} જે રાજાના નગરમાં વાદીપ્રતિવાદીના વિવાદ-નિર્ણયનો વ્યવહાર, શાંખલિખિતના* વ્યવહાર પ્રમાણે કર્મોનુસાર ફલોદયવાળો બેવામાં આવે છે, તે રાજાને સ્વધર્મનું ક્ષણ મળે છે.^{૨૨} રાજધર્મને બાલુનારે જે રાજા પોતાના રાજ્યમાં ઉત્તમ મનુષ્યોનો સંયત્ન કરે છે અને સંધિવિગ્રહાદિક છ શુભોને યથાચોગ્ય આશ્રય કરે છે, તે રાજા ધર્મનું ક્ષણ સંપાદન કરે છે.^{૨૩}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમ્ રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'એક શ્વાનનું' દષ્ટાંત' નામનો

અધ્યાય ૧૧૫મે સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૧૬ મો

એક શ્વાનનું' દષ્ટાંત

॥ મૌલ્ય ઉવાચ ॥

અત્રાપ્યુદાહરંતીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।

નિદર્શનં પરં લોકે સજ્જનાચરિતં યથા ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર રાજા ! ઉત્તમ, મધ્યમ અને અધમ સ્થાનો પર અનુક્રમે ઉત્તમ, મધ્યમ અને અધમ મનુષ્યોની જ યોજના કરવી, પણ ઉત્તમ સ્થાન પર નીચની યોજના કદી કરવી નહિ; એ વિષયમાં ઉત્તમ દષ્ટાંતભૂત એક પ્રાચીન ઇતિહાસ લોકમાં કહેવાય છે અને તે સન્નજનોનું આચરણ કરનારા લોકસમુદાયમાં પરમ પ્રમાણભૂત ગણાય છે.^૧ પૂર્વે હું જમદગ્નિના પુત્ર પરશુરામના તપોવનમાં જ્યારે રહેતો હતો, ત્યારે આ વિષયને જ લગતું તે દષ્ટાંત મોટા મોટા ઋષિઓના કહેવા પરથી મેં સાંભળ્યું હતું.^૨ તે આ પ્રમાણે છે : જેમાં મનુષ્યોનો સંચાર પણ ન હતો, એવા એક મહાન વનમાં કુળમૂળનો જ આહાર કરનારા કોઈ એક મહર્ષિ રહેતા હતા. તે ઋષિ નિયમે પાળવામાં એકનિષ્ઠ હતા, ઇન્દ્રિયોને વશ રાખનારા હતા, વ્રતોની દીક્ષામાં તથા બાહ્ય વિષયોથી નિવૃત્ત થવામાં પરાયણ રહેતા હતા, શાંત હતા, સ્વાધ્યાયનિષ્ઠ હતા, પવિત્ર હતા, ઉપવાસોથી શુદ્ધ મનવાળા હતા અને નિરંતર સત્વશુભો જ આશ્રય કરનારા હતા.^૩ આ રીતે ચારિત્ર્યનિષ્ઠ રહીને પોતાના સ્થાન પર બેસી રહેનારા તે યુદ્ધિમાન ઋષિના મનોગત સફલાવને બેઠાં વનવાસી સર્વ પ્રાણીઓ તેમની સમીપ આવીને બેસતાં હતાં. સિંહો, વ્યાઘ્રો, કૂર અને મદમત્ત એવા મોટા હાથીઓ, દીપડાઓ, ગેંડાઓ, રીંછો અને બીજાં ઘણા ભયંકર દેખાવનાં માંસાહારી પ્રાણીઓ અન્યોન્યના કુશલ વ્રક્ષોનો ઉત્તર આપીને ત્યાં એકઠાં થતાં હતાં અને તે ઋષિના શિષ્યોની પેઠે અથવા દાસોની પેઠે આજ્ઞાપરાયણ રહીને તેમનું પ્રિય કરતાં હતાં.^૪ જ્યારે રાત્રિનો સમય થતો હતો, ત્યારે તે સર્વ પ્રાણીઓ અન્યોન્ય કુશલ સમાચાર પૂછીને બ્યાંથી આવતાં હતાં ત્યાં પાછાં ચાલ્યાં જતાં હતાં; પણ તેમાંનો એક ગ્રામ્યપશુ (કૂતરો) જે

* શંખ અને લિખિત નામના બે ભાઈઓની કથા પ્રથમ ૨૩મા અધ્યાયમાં આવી ગયેલી છે.

મહાસુનિને કદી પણ ત્યાગ કરતો ન હતો. તે કૂતરો ઋષિને ભક્ત હતો, અનુરાગી હતો, નિરંતર ઉપવાસો કરીને શરીરે કૃશ થઈ ગયો હતો, કોઈ સમયે જ ક્ષણ, મૂળ અથવા જળનો આહાર કરતો હતો, સ્વભાવે શાંત હતો અને કોઈ એક સન્ન્યાસના જેવો દેખાતો હતો. હે મહાહુદિમાન રાજા ! પોતાની પર્ણકુટીમાં બેસી રહેનારા તે ઋષિના ચરણ પાસે જ તે કૂતરો બેસી રહેતો હતો અને અત્યંત રનેહબદ્ધ થઈને કોઈ એક મનુષ્યની પેઠે ઋષિ પર ભાવ રાખતો હતો.^{૧૦}

હવે એક સમયે કોઈ મહાપરાક્રમી અને રુધિરનું લોભન કરનાર એક દીપડો તે ઋષિના આશ્રમ પાસે આવી ચડ્યો. તે દીપડો કેવળ પોતાના સ્વાર્થમાં જ અત્યંત સંતુષ્ટ રહેતો હતો, સર્વભક્ષક કાળના જેવો ફૂર દેખાતો હતો, તૃષા તુર થયેલો હોવાથી વારંવાર પોતાનાં ગલોફાં ચાટતો હતો; જમીન પર પૂંછડું પછાડતો હતો અને ક્ષુધાથી અત્યંત પિડિત થયેલો હોવાથી મોઢું પહોળું કરીને પેલા કૂતરાના માંસની ઇચ્છા રાખતો હતો.^{૧૧} હે રાજા ! તે ફૂર દીપડાને ત્યાં આવી ચડેલો બેઈ કૂતરાએ પોતાના પ્રાણનું રક્ષણ કરવાની ઇચ્છાથી સુનિ પ્રત્યે જે વચન કહ્યું હતું, તે તમે સાંભળો.^{૧૨} તેણે કહ્યું કે, 'હે ભગવન્ ! આ દીપડો કૂતરાનો શત્રુ છે, તે મને મારી નાખવા ઇચ્છે છે; માટે હે મહાસુનિ ! તમારી કૃપાથી મને તેનો ભય ન રહે તેમ તમારે કરવું બેઈએ. હે મહાબાહુ સુનિરાજ ! તમે તો સર્વજ્ઞ જ છો એમાં કંઈ સંશય નથી.' તે સાંભળીને સર્વના અભિપ્રાયનું તથા સર્વ પ્રાણીઓની ભિન્ન ભિન્ન ભાષાઓનું જ્ઞાન ધરાવનારા તે ઐશ્વર્યસંપન્ન ઋષિ કૂતરાના ભયનું કારણ બોલી ગયા.^{૧૩}

સુનિએ કહ્યું : 'હે પુત્ર ! મૃત્યુરૂપ આ દીપડાથી તારે ભયભીત થવું નહિ. જો તું ધ્યાનના રૂપને ત્યાગ કરીને દીપડો બની ગયો છે.' આમ કહીને તેમણે એ કૂતરાને સુવર્ણ સમાન રંગવાળો, શરીરે અટાપટાવાળો અને ચમકતી ફાટોવાળો દીપડો બનાવી દીધો, જેથી તે દીપડારૂપ બનેલો કૂતરો નિર્ભય થઈને વનમાં રહેવા લાગ્યો.^{૧૪} એ પ્રમાણે તે કૂતરાને પોતાના સમાન આકારવાળો

થઈને સન્મુખ જોલેલો બેઈ પેલો બીજો દીપડો એક ક્ષણવારમાં તેની સામેના વિરોધથી રહિત થયો.^{૧૫} તે વાતને કેટલોએક સમય વીતી ગયો, તે પછી એક સમયે મહાભયંકર અને રુધિરની ઇચ્છાવાળો એક મોટો વ્યાઘ્ર મુખ પહોળું કરીને ક્ષુધાને લીધે ગલોફાં ચાટતો ચાટતો પેલા દીપડા (કૂતરા) સામે ધસી આવ્યો. ક્ષુધાતુર અને મોટી ફાટોવાળો તે જંગલી વ્યાઘ્રને ધસી આવેલો બેઈ દીપડારૂપ બનેલો તે કૂતરો પોતાના પ્રાણ બચાવવા માટે ઋષિને શરણે ગયો;^{૧૬} એટલે ઋષિએ પણ પોતાના સહવાસજન્ય રનેહને અધીન થઈને તે કૂતરાને દીપડાના આકારમાંથી મોટો વ્યાઘ્ર બનાવી દીધો કે, જે વ્યાઘ્ર પોતાના શત્રુઓ પર અત્યંત બળવાન થઈ પડ્યો.^{૧૭} પછી હે રાજા ! પેલા ચડી આવેલા વ્યાઘ્રે પોતાના સમ્પત્તિય એવા તે વ્યાઘ્ર (કૂતરા) ને માર્યો નહિ. આ પ્રમાણે તે કૂતરો દીપડો મટીને બળવાન અને માંસભક્ષક વ્યાઘ્ર બની ગયો. તે પછી તેણે ક્ષણમૂળ વગેરેનો આહાર છોડી દીધો અને સિંહ જેમ વનવાસી પ્રાણીઓનો નિત્ય આહાર કરે છે, તેમ તે વ્યાઘ્ર પણ પ્રાણીઓનું ભક્ષણ કરવા લાગ્યો.^{૧૮}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતગત રાજધર્માનુશાસનપર્વમાં 'એક આસનું દ્વિધત' નામનો અધ્યાય ૧૧૬મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૧૭મો

નીચ તે તો નીચ જ-ધાનની કથા (ચાહુ)

॥ ભીષ્મ ઉવાચ ॥

વ્યાઘ્રશ્ચોટ્તમુલસ્થસ્ત્વતઃ સુપ્તો હૈતૈર્મૃગૈઃ ।

નાગશ્વાગ્ત્સુદેશં મત્તો મેઘ ઇવોદ્ધતઃ ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! એ રીતે વ્યાઘ્ર-સ્વરૂપ થયેલો તે કૂતરો નિત્ય મૃગોને મારવા લાગ્યો અને તેઓના માંસનું ભક્ષણ કરી, તૃપ્ત થઈને, ઋષિની પર્ણકુટિ પાસે નિરંતરે પડી રહેવા લાગ્યો. સમય જતાં વળી એક દિવસ એવું બન્યું કે, કોઈ એક મદમત્ત હાથી આકાશમાં જેમ મેઘ ચડી આવે છે, તેમ તે પ્રદેશ પર ચડી આવ્યો.^૧ તે હાથી ઘણો જ બિંચો હતો, તેનાં લમણાંઓમાંથી મદની ધારા વહી રહી હતી, તેના શરીર પર પશા-કાર (કમળાકાર) ચિહ્નો હતાં, તેનું ગંડરથળ

વિશાળ હતું, તેના દંતશળ મોટા હતા, તેનું શરીર મહાપ્રચંડ હતું અને તેની ગર્જના મેઘ-ગર્જના જેવી ગંભીર હતી.^૨ બળથી ગર્વિષ્ઠ થયેલા તે મહમત્ત હાથીને પોતાની સામે આવતો જોઈ પેલો વ્યાઘ્ર(કૂતરા) ભયભીત બની ગયો, એટલે વળી પાછો તે ઋષિને શરણે ગયો.^૩ ત્યારે તે શ્રેષ્ઠ ઋષિએ પોતાને શરણે આવેલા એ વ્યાઘ્રને હાથી બનાવી દીધો. પછી મોટા મેઘ સમાન દેખાતા તે હાથી(કૂતરા)ને જોઈને પેલો ચક્રી આવેલો હાથી એકદમ ભયભીત થઈને નાસી ગયો.^૪ આ રીતે વ્યાઘ્રમાંથી હાથી બની ગયેલો તે કૂતરો હર્ષયુક્ત થઈને કમળોના વનમાં તથા શલ્લકી નામના વૃક્ષોના અરણ્યમાં યજ્ઞના પરાગથી વિભૂષિત બનીને ધૂમવા લાંગ્યો.^૫ આમ અનેક દિવસો થઈ ત પર્ણ-કુટિમાં રહેલા ઋષિની સન્મુખ ભમતાં ભમતાં અને તે આશ્રમમાં રહેતાં રહેતાં તે હાથીનો ઘણો સમય વીતી ગયો.^૬ પછી એક દિવસે કોઈ એક કેસરી-સિંહ કે જે કેશવાળીથી લાલ વર્ણનો દેખાતો હતો, પર્વતની શુક્રામાં ઉપજા થયેલો હતો, મહાભયંકર હતો અને હાથીઓના કુળનો કાળ હતો, તે ફરતો ફરતો એ પ્રદેશ પર આવી ચડ્યો.^૭ એ સિંહને ત્યાં આવી ચડેલો જોઈ પેલો હાથી ભયથી વિહ્વળ થઈ ગયો ને ત્રાસથી ધ્રુજતો ધ્રુજતો તે ઋષિને શરણે ગયો;^૮ એટલે ઋષિએ તે હાથીને કેસરી-સિંહ બનાવી દીધો; ત્યારે તુલ્ય ભતિના સંબંધને લીધે તે સિંહ(કૂતરા)ને પેલા જંગલી સિંહનો ભય લાગ્યો નહિ, પણ ઊલટો પેલો જંગલી સિંહ જ તે સિંહને જોઈને ભય પામ્યો. (ત્યાંથી પલાયન કરી ગયો.) પછી હાથીમાંથી સિંહ બનેલો તે કૂતરાએ મહાવનમાં (સુગ્રેથી) રહેવા લાગ્યો.^{૯-૧૦} તેના ભયથી ત્રાસ પાત્રી ગયેલાં બીજાં સર્વ પશુઓ જીવિતની આકાંક્ષાથી એ તપોવનની સમીપ ભિલકુલ દેખાતાં ન હતાં.^{૧૧}

એ પ્રમાણે તે કૂતરો સિંહના સ્વરૂપને પામી ને તે આશ્રમમાં રહેતો હતો, તેવામાં એક દિવસે સર્વ પ્રાણીઓનો શિકાર કરનારો, રુધિરનો આહાર કરનારો, અનેક પ્રાણીઓને ભય ઉપજાવનારો, આઠ પગવાળો, કપાળમાં નેત્રવાળો અને જળવાન એવો એક જંગલી શરભ (તે નામનું) એક પ્રાણી

કે જે સિંહ કરતાં પણ ઘણું જળવાન હોય છે) પેલા સિંહને(કૂતરાને) મારી નાખવા માટે મુનિના આશ્રમમાં આવી ચડ્યો.^{૧૨-૧૩} હે શત્રુદમન રાજા ! તે શરભને ત્યાં આવેલો જોઈ મુનિએ પેલા સિંહને બહોલકટ શરભ બનાવી દીધો, જેથી પેલો જંગલી શરભ અતિ ઉગ્ર એવા મુનિના શરભને પોતાની સન્મુખ આવેલો જોઈ, સત્વર તે આશ્રમ-માંથી નાસી ગયો. આ રીતે મુનિએ સિંહમાંથી શરભના સ્થાનમાં આણી મૂકેલો તે કૂતરો નિત્ય મુનિની પાસે રહીને સુખપૂર્વક જીવન ગાળવા લાગ્યો. હે રાજન્ ! એ શરભના ત્રાસને લીધે તપોવનનાં સર્વ પ્રાણીઓ જીવ ગયાવવાની ખાતર જુદી જુદી દિશાઓમાં નાસી ગયાં અને પેલો શરભ(કૂતરો) પણ પ્રાણીઓનો વધ કરવામાં જ આસક્ત રહીને અતિથય હૃદયુષ્ઠ બની ગયો હતો અને માંસાહારી બની જઈને ફળભૂળનો આહાર લેવાની તો તે ઇચ્છા જ કરતો નહિ. આમ કેટલાએક સમય સુધી આવ્યું અને પછી એક દિવસ તે શરભને રુધિર-પાન કરવાની મહાખજવાન ઇચ્છા થઈ; તેથી તે કૂતરો શરભે મુનિને જ મારી નાખવાનો વિચાર કર્યો. અહા ! નીચ તે તો નીચ જ-ભલે તે શરભ થયો હતો, પણ મૂળ તો કૂતરામાંથી જ થયો હતો ને ! તેથી જ તેને એ હૃદય વિચાર સૂઝ્યો હતો. પરંતુ તે મુનિ મહાબુદ્ધિમાન હતા. તેમણે શરભ ના એ હૃદય વિચારને પોતાની તપાશક્તિથી અને જ્ઞાનદૃષ્ટિથી તુરત જ બાણી લીધો અને પછી તેમણે એ કૂતરાને કહ્યું : ‘અરે ઓ નીચ કૂતરા ! મે તને કૂતરામાંથી દીપડો બનાવ્યો, દીપડામાંથી વ્યાઘ્ર બનાવ્યો, વ્યાઘ્રમાંથી મહમત્ત હાથી બનાવ્યો, હાથી-માંથી સિંહ બનાવ્યો અને સિંહમાંથી જળવાન શરભ બનાવ્યો.^{૧૪-૨૧} આમ તારા પરના દેહેને લીધે મેં તને અનુક્રમે સર્વોત્કૃષ્ટ પદે સ્થાપિત કર્યો; તોપણ તું કુળવાન ન થયો-તને તે તે ઉચ્ચ કુળના શુભોની સાથે સંબંધ ન જ થયો અને અતે તારી બાત ઉપર જઈને જ તું ઊભો રહ્યો. અરે ઓ પાપી ! હું નિષ્પાષ છું, છતાં તું મને મારી નાખવા માટે ઇચ્છે છે; માટે જા, ફરીથી તું કૂતરો જ બની જા.’ આ રીતે ઋષિએ શાપ આપ્યો કે, તુરત જ મુનિજનનો દેવ કરનાર, હુદાત્મા અને મૂર્ખ એવો

તે નીચ શરભ પુનઃ તે જ રૂપને પામ્યો-કૃતરો
અની ગયો. ૨૨૨૨૩

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં રાજ્યમર્મનુસાસન-
પર્વમાં 'નીચ તે તો નીચ જ-જ્ઞાનની કથા (ચાલુ)'
નામનો અધ્યાય ૧૧૭ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૧૮ મો

અમાત્ય અને રાજના ગુણો

॥ મૌખ્ય ઉવાચ ॥

સ શ્વા પ્રકૃતિમાપન્નઃ પરં દૈન્યમુપાગતઃ ।

ઋષિણા હુંકૃતઃ પાપસ્તપોવનવહિઃકૃતઃ ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! એ પ્રમાણે તે
પાપી કૃતરો જ્યારે પોતાના મૂળ સ્વરૂપને પામી
ગયો, ત્યારે અત્યંત દીન થઈ ગયો અને પછી તો
ઋષિએ હુંકારપૂર્વક તેને ધિક્કારી કાઢીને તપોવન-
માંથી હાંકી મૂક્યો.^૧ એ રીતે યુદ્ધિમાન રાજાએ
સત્ય, પવિત્રતા, સરળતા, સ્વભાવ, વાસ્તવિક શાસ્ત્ર-
જ્ઞાન, સદાચાર, કુળ, સંયમ, કથા, બળ, વીર્ય,
પ્રભાવ, વિવેક અને ક્ષમા વગેરે ગુણોની પરીક્ષા કર્યો
પછી જેઓની યોગ્યતા જણાય તેવા સેવકોને જ
પોતાની પાસે રાખવા અને તેઓનું સારી રીતે
રક્ષણ કરવું.^{૨,૩} રાજાએ પરીક્ષા કર્યા વિના કોઈ
પુરુષને પોતાનો પ્રધાન બનાવવો યોગ્ય નથી;
દેમ કે નીચ કુળના મનુષ્યોથી વીંટાયેલો રાજા
સુખ પામતો નથી.^૪ વળી કુળવાન સેવકને રાજા
કોઈ સમયે અપરાધ વિના શિક્ષા કરે છે; તોપણ તે
સેવક પોતાની કુલીનતાને લીધે રાજા ઉપર ખાપ
યુદ્ધિ કરતો નથી;^૫ પણ જે સેવક નીચ કુળનો હોય
છે, છતાં કોઈ મહાપુરુષનો આશ્રય કરીને જો દુર્લભ
ઐશ્વર્યને પામે છે, તો કોઈ વખતે માત્ર તેની
નિંદા કરવાથી જ તે શત્રુતાને ધારણ કરે છે;^૬ માટે
રાજાએ જે પુરુષ કુળવાન, શિક્ષિત, યુદ્ધિમાન,
જ્ઞાન અને વિજ્ઞાનમાં પારંગત, સર્વ શાસ્ત્રીય અર્થના
તત્ત્વને જાણનાર, સહનશીલ, સ્વદેશમાં ઉત્પન્ન
થયેલ, કૃતજ્ઞ, બળવાન, ક્ષમાવાન, સંયમી, બ્રિતે-
દ્રિય, લોભરહિત, જેટલું મળે તેટલાથી સંતુષ્ટ
રહેનાર, પોતાના રાજાને તથા મિત્રોને ઐશ્વર્ય
પ્રાપ્ત થાય એવી ઈચ્છા રાખનાર, હરકોઈ પ્રસંગ-
માં સહાય કરનાર, દેશકાળને જાણનાર, પ્રાણી-

માત્રનું રંજન કરનાર, સ્વામીનું હિત કરવામાં જ
મન લગાડનાર, હિતૈષી, ઉદ્યોગશીલ, પોતાના દેશના
આચારોનું યોગ્ય રીતે પાલન કરનાર, સંધિ કરવા-
માં તથા વિગ્રહ કરવામાં કુશલ, રાજાના ધર્મ,
અર્થ અને કામરૂપ ત્રિવર્ગને જાણનાર, નગરવાસી
અને દેશવાસી લોકોમાં પ્રીતિપાત્ર, શત્રુસૈન્યોનો
સંહાર કરનારા વ્યૂહોને રચી જાણનાર, સૈન્યોને
ઉત્સાહ આપવામાં પ્રવીણ, અભિપ્રાય અને આકાર
ઉપરથી તત્ત્વાર્થને જાણનાર, શત્રુઓ પર કથારે
અથવા કેવી રીતે ચડાઈ કરવી તે વિષેના જ્ઞાનમાં
કુશળ, હાથીઓને ડેળવવાના તત્ત્વને જાણનાર,
અહંકારથી રહિત, પ્રૌઢ, ચતુર, ઈંદ્રિયોત્તુર હંમન
કરનાર, બળવાન, યોગ્ય કાર્ય કરનાર, શુદ્ધ, શુદ્ધ
મનવાળા મનુષ્યોથી વીંટાયેલો, સુંદર સુખવાળો,
દેખાવડો, સેનાપતિપણું કરી શકે તેવો, નીતિ-
કુશળ, ગુણસરેલી ચેષ્ટાઓવાળો, નમ્ર, સૂક્ષ્મ વિષયો-
ને સમજનારો, કોમળ, મૃદુ વચ્ચેને જોલનારો,
ધૈર્યવાન, શૂરવીર, ઐશ્વર્યવાળો અને દેશકાળ પ્રમાણે
કાર્યને સાધનારો હોય છે, તેને પોતાનો પ્રધાન
બનાવવો અને તે પુરુષનું કદી અપમાન કરવું નહિ.
જે રાજા પૂર્વોક્ત ગુણોવાળા પુરુષને પોતાનો મંત્રી
બનાવે છે, તેનું રાજ્ય ચંદ્રમાની ચાંદનીની જેમ
સર્વત્ર વિસ્તીર્ણ થાય છે.^{૭-૧૫}

હે યુધિષ્ઠિર ! સર્વ પ્રભાઓએ પણ જે પુરુષ
પૂર્વોક્ત સર્વ ગુણોથી યુક્ત હોય, શાસ્ત્રકુશળ હોય,
ધર્મપરાયણ હોય અને પ્રભાઓનું પાલન કરવામાં
તત્પર હોય, તેને જ પોતાના રાજા તરીકે ઇચ્છવો
જોઈએ;^{૧૬} તેમ જ ધીર, ક્ષમાશીલ, પવિત્ર-કાલ-
પરત્વે વીક્ષણતાનો સ્વીકાર કરનાર, મનુષ્ય અને કાળને
ઓળખનાર, સૌંધ પુરુષોની સેવા કરનાર, કાર્ય-
કુશળ, હિતવચનને સાંભળનાર, તર્કવિતર્ક કરવામાં
કુશળ, યુદ્ધિમાન, ધારણશક્તિયુક્ત, ન્યાય પ્રમાણે
કાર્યને સિદ્ધ કરનારો, ઈંદ્રિયોને વશ રાખનારો,
સદાય પ્રિય જોલનારો, પોતાનો અપકાર કરનારા
પુરુષ ઉપર પણ ક્ષમા કરનારો, નિરંતર પોતે જ
દાન આપનાર, શ્રદ્ધાળુ, સુખકારક દેખાવનો, દુઃખીને
સહાય કરનારો, નિત્ય પ્રભાઓની સમીપ રહે-
નારો, પ્રભાઓનું હિત કરનારો, અહંકારરહિત પરિ-
ચલવાળો, જેવું તેવું તુલ્ય કાર્ય નહિ કરનારો,

અમુક કોઈ કાર્ય થઈ ગયા પછી અમાત્યોનો ઉપકાર કરનારો, પોતાના સેવકો પર પ્રેમ રાખનારો, ઉત્તમ મનુષ્યોનો સંપ્રદ કરનારો, નમ્ર, સદાય પ્રસન્ન મુખવાળો, નોકરવર્ગને રાજી રાખનારો, કૌઠરહિત, ઉદાર મનનો, યોગ્ય રીતે દંડ કરનારો, દંડનો સર્વથા ત્યાગ નહિ કરનારો, ધાર્મિક કાર્યોનું રક્ષણ કરનારો, યુક્ત દ્વેષી પી નેત્રોવાળો, પ્રબલ્યો પર દેખરેખ રાખનારો અને ધર્મ તથા અર્થના વિષયમાં કુશળતાવાળો રાજા પ્રબલ્યોએ ઇચ્છવા યોગ્ય ગણાય છે. સારાંશ કે બધા મળીને સો ગુણવાળો* રાજા પ્રબલ્યોમાં પ્રેમપાત્ર થઈ પડે છે. વળી હે રાજા ! રાજ્યનું ધારણ થઈ શકે માટે રાજ્યે સર્વ પ્રકારના શુભોદી યુક્ત એવા મહાપુરુષોને યોદ્ધાઓ તરીકે પોતાની સહાયમાં રાખવા અને રાજ્યની આબાદી ઇચ્છનારા રાજ્યે તેવા યોદ્ધાઓનું કદી અપમાન કરવું નહિ. ૧૭-૨૪ જે રાજાના યોદ્ધાઓ યુદ્ધ કરવામાં કુશળ હોય છે, કરેલાં કામને બાંધનારા હોય છે, શસ્ત્રો વાપરવામાં પ્રવીણ હોય છે, ધર્મશાસ્ત્રને બાંધનારા હોય છે, પાયદલ સૈન્યથી વીંટાયેલા હોય છે, બધથી રહિત હોય છે, હાથીઓ પર બેસી બાંધનારા હોય છે, રથમાં બેસીને લડાઈ કરવામાં કુશળ હોય છે અને અસ્પર્શિયમાં પારંગત હોય છે, તે રાજા આખી પૃથ્વી પર રાજ્ય કરી શકે છે. ૨૫-૨૯ જે રાજા સર્વ પ્રબલ્યોનું રંબન કરવામાં નિરંતર યુક્ત રહે છે, ઉદ્યોગશીલ હોય છે અને મિત્રોની સહાયતાવાળો હોય છે, તે રાજા ઉત્તમ ગણાય છે. ૨૭ હે ભારત ! ઉત્તમ મનુષ્યોનો સંપ્રદ કરનાર રાજા માત્ર એક હજાર વીર ઘોડેસવારોની સહાય લઈને આખી પૃથ્વીને જીતી શકે છે. ૨૮

ધૃતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'અમાત્ય અને રાજાના ગુણો' નામનો અધ્યાય ૧૧૮ માં સમાયેલ છે.

* કુલીનત્વ આદિ એકાગ્ર અમાત્યના ગુણો અને ધર્મપરાયણતા આદિ એકતાલીસ ગુણો તથા સંધિવિગ્રહમાં કુશળતા વગેરે બીજા આઠ ગુણો-એ બધા મળીને સંપૂર્ણ સો ગુણો આઠ અધ્યાયમાં જ પ્રદર્શિત કર્યા છે.

અધ્યાય ૧૧૯ મો પરીક્ષા કરીને જ સેવકોને રાખવા

॥ સૌખ્ય ટવાવ ॥

एवं क्षुना समान् भृत्यान् स्वे स्वे स्थाने नराधिपः ।

नियोजयति कृत्वेषु स राज्यफलमश्नुते ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! પૂર્વોક્ત શ્વાનનું દ્વંદ્વંત લક્ષમાં લઈને જે રાજા તે શ્વાનના જેવી વૃત્તિવાળા પુરુષોની તેમનાં યોગ્ય સ્થાનો પર અને કાર્યો પર યોજના કરે છે, તે રાજાને રાજ્યનું ફળ મળે છે.^૧ શ્વાન જેવી વૃત્તિવાળા પુરુષને તેને યોગ્ય સ્થાન નહિ આપીને ઉચ્ચ સ્થાને ચડાવી દેવો નહિ; કેમ કે તેવા પુરુષને સત્કારપૂર્વક જો ઉચ્ચ સ્થાને ચડાવી દેવામાં આવે છે, તો તે પોતાની સ્થાન-મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરે છે અને પ્રમાદી બની જાય છે,^૨ માટે જેઓ સ્વભવતીય શુભોદી યુક્ત હોય અને પોતપોતાનાં જાતીય કર્મો કરવામાં સ્થિર રહેનારા હોય, તેઓને રાજ્યે પોતાના અમાત્યો બનાવવા, પણ અયોગ્ય શુભવાળા પુરુષોને અયોગ્ય સ્થાનો પર ચડાવી દેવા, તે યોગ્ય નથી.^૩ જે રાજા સેવકોને તેઓની યોગ્યતા પ્રમાણે કાર્યો સોંપે છે, તે રાજા સેવકોથી પ્રાપ્ત થનારા લાભોથી યુક્ત થઈને મહાન ફળ પામે છે.^૪ જેમ શરભની શરભ-ને સ્થાને યોજના થવી જોઈએ, બળવાન સિંહની સિંહને સ્થાને યોજના થવી જોઈએ, વ્યાઘ્રની વ્યાઘ્રને સ્થાને યોજના થવી જોઈએ અને દીપડાની દીપડા-ને સ્થાને યોજના થવી જોઈએ,^૫ તેમ જ સેવકો-ની પણ તેઓની યોગ્યતા પ્રમાણે જ અને તેઓને યોગ્ય હોય તેવાં સ્થાનો પર જ નિમણૂક કરવી; પણ કર્મનાં ફળની ઇચ્છા રાખનારા રાજાએ અયોગ્ય સ્થાનો પર અયોગ્ય સેવકોની યોજના કરવી નહિ અર્થાત્ નીચને નીચ સ્થાન ઉપર નીમવો અને ઉત્તમને ઉત્તમ સ્થાન ઉપર નીમવો.^૬ જે મૂર્ખ રાજા પૂર્વોક્ત શ્વાનના દ્વંદ્વંતનું ઉલ્લંઘન કરીને અયોગ્ય સેવકોને અયોગ્ય સ્થાનો પર નીમે છે, તે રાજા પ્રબલ્યોનું રંબન કરી ચડતો નથી.^૭ જે રાજાને સંખ્યાબંધ લાભો મેળવવાની ઇચ્છા હોય તેણે મૂર્ખ, ક્ષુદ્ર, બુદ્ધિરહિત, ઇદ્રિયાધીન અને નીચ કુળના પુરુષોને ઉચ્ચ સ્થાનો પર નીમવા નહિ;

પરંતુ જેઓ સભ્યન હોય, કુળવાન હોય, શૂરવીર હોય, જ્ઞાનસંપન્ન હોય, અસૂચારહિત હોય, અશુદ્ધ હોય, પવિત્ર હોય અને ચતુર હોય, તે પુરુષોને જ રાજ્યે પોતાના સેવકો બનાવવા.^{૮૯} જેઓ નમ્રતાપૂર્વક આજ્ઞાને પાળનારા હોય, શાંત હોય, શુદ્ધ હોય, સ્વાભાવિક ઉત્તમ ગુણોથી યુક્ત હોય અને પોતાના અધિકાર પર રહીને લોકોની નિંદા ન પામ્યા હોય, તેવા સેવકો તો રાજાના બહાર ફરનારા પ્રાણ જ ગણાય છે.^{૯૦} સિંહની પાસે તો હંમેશાં સિંહ જ રહેવો જોઈએ અને તેનો અનુયાયી પણ સિંહ જ હોવો જોઈએ; તેમ જ જે કોઈ સિંહ ન હોય છતાં જો સિંહની સાથે રહે છે, તો સિંહના જેવું જ ક્ષણ સંપાદન કરે છે. (કહેવાનો ભાવ એ છે કે, રાજ્યે પોતાની પાસે શૂરવીર પુરુષોને જ રાખવા, જેથી રાજ પોતે કદાચિત્ ચીર્ષીહીન હોય તોપણ પોતાના શૂરવીર સેવકોના પ્રભાવથી શરે બની જાય છે);^{૯૧} પણ જે સિંહ કૂતરાઓથી વીંટાઈને કૂતરાઓ સાથે જ જો પડી રહે છે, તો સિંહના જેવું કંઈ કર્યા છતાં પણ તે સિંહના જેવું ક્ષણ લોગવી શકતો નથી; કેમ કે તેની સેવા કરનારા કૂતરા હોય છે, (તેથી તે કૂતરા જેવો જ બની જાય છે.)^{૯૨} માટે હે રાજા! શૂરવીર, બુદ્ધિમાન, બહુશ્રુત (પંડિત) અને કુળવાન સેવકોની સાથે રહીને જ રાજ આખી પૃથ્વીને છતી શકે છે.^{૯૩} હે સેવકસંપન્ન રાજાઓ-માં શ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિરાજા! જે પુરુષ વિદ્યાવાન ન હોય, સરળ ગુણવાળો ન હોય, બુદ્ધિમાન ન હોય અને દ્રવ્યસંપન્ન ન હોય, તેને રાજ્યોએ પોતાના સેવક તરીકે પાસે રાખવો જ નહિ;^{૯૪} પણ જેઓ આજ્ઞા આપતાની સાથે જ છૂટેલાં બાણની પેઠે કામ કરવા નીકળી પડે છે, સ્વામીનું કાર્ય કરવામાં તત્પર રહે છે અને રાજનું હિત કરનારા હોય છે, તે સેવકોને રાજ્યે શાંતિયુક્ત વચનોથી પ્રસન્ન રાખવા.^{૯૫} વળી રાજ્યોએ નિરંતર યત્નપૂર્વક કોશનું રક્ષણ કરવું; કેમ કે કોશ રાજ્યોનું મૂળ છે અને કોશ રાજ્યોનો અભ્યુદય કરનાર છે.^{૯૬} હે રાજા! તમારો ધાન્ય ભરવાનો કોઠાર હંમેશાં પુષ્કળ ધાન્યથી ભરપૂર હોવો જોઈએ અને તેનું રક્ષણ રાજ્ય ના ઉત્તમ અધિકારીઓ દ્વારા જ થવું જોઈએ. હું તમને સલાહ આપું છું કે, ધનધાન્યનો સંગ્રહ કરવા

માટે તમારે ખાસ લક્ષ્ય આપવું.^{૯૭} તમારા સેવકો નિરંતર ઉદ્યોગશીલ અને સુદક્ષણ થાઓ, તેમ જ તેઓ ઘોડાઓ પર સવારી કરવામાં તથા અશ્વયુદ્ધ કરવામાં કુશળ થાઓ, જેમ હું ઇચ્છું છું; કારણ કે રાજ્યમાં અશ્વકુશલ યોદ્ધાઓ અવશ્ય હોવા જોઈએ.^{૯૮} હે કૌરવનંદન! મિત્રો અને સંબંધીઓથી વીંટાઈને તમારે શાંતિજનોની તથા બંધુજનોની નિત્ય સંભાળ લેવી ને પ્રજાઓનું હિતકાર્ય કરવામાં તત્પર રહેવું.^{૯૯} હે તાત! રાજાની પ્રજાઓ પ્રત્યે કેવા પ્રકારની નૈઋત્રી બુદ્ધિ હોવી જોઈએ, જે વિષે મેં તમને કહ્યું, (અને જેવા તેવા સેવકો નહિ રાખવા વિષે) મેં તમને સ્થાનનું દૃષ્ટાંત આપીને સમજાવ્યું. બોલો, હવે પુનઃ તમારે શું સાંભળવાની ઇચ્છા છે? ^{૧૦૦}

ઇતિ શ્રીમદ્ભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત રાજધર્માનુસાસન-પર્વમા 'પરીક્ષા કરીને જ સેવકોને રાખવા'

નામનો અધ્યાય ૧૨૦ મા સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨૦ મા

સંક્ષિપ્ત રાજનીતિ

॥ યુગિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

રાજવૃત્તાન્યનેકાનિ ત્વયા પ્રોક્તાનિ ભારત ।

પૂર્વેઃ પૂર્વનિયુક્તાનિ રાજધર્માર્થવેદિમિઃ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભારત ! રાજધર્મના તત્વાર્થને જાણનારા પ્રાચીન પુરુષોએ પ્રથમ જેઓ-નું આચરણ કર્યું છે, તેવા અનેક રાજધર્મો તમે મને કહ્યા;^૧ તોપણ હે ભરતશ્રેષ્ઠ ભીષ્મપિતામહ ! રાજધર્મને જાણનારા સત્પુરુષોમાં માન્ય ગણાયેલો પ્રાચીન રાજધર્મ તમે મને જે વિસ્તારથી કહ્યો છે, તે સહેલાઈથી સમજવા માટે પુનઃ સંક્ષેપમાં કહો.^૨

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજા ! સર્વ પ્રાણીઓનું રક્ષણ કરવું એ ક્ષત્રિયોનો મુખ્ય ધર્મ છે, પણ તે રક્ષણ કેવી રીતે કરી શકાય, તે વિષે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૩ જેમ મયૂર અનેક પ્રકારનાં રંગ-બેરંગી પીછાંઓને ધારણ કરે છે, તેમ ધર્મવેત્તા રાજ્યે અનેક પ્રકારનાં સ્વરૂપો ધારણ કરવાં; કૂરતા, કુટિલતા, અભયપ્રદાન, સત્ય અને સરલતા વગેરે સર્વ ગુણના મધ્યમાં રહીને રાજ્યે સત્વગુણો

આશ્રય કરવો, જેથી સુખ પ્રાપ્ત થાય છે. ૪૪
રાજાએ જે વિષયમાં જે સ્વરૂપ દર્શાવવું હિતકર
જણાય, તે સ્વરૂપ દર્શાવવું અર્થાત શિક્ષા કરવી
વખતે ફર સ્વરૂપ પ્રદર્શિત કરવું અને અનુગ્રહ
કરતી વખતે સૌમ્ય સ્વરૂપ ધારણ કરવું; આમ અનેક
સ્વરૂપોને ધારણ કરનાર રાજાનો સૂક્ષ્મ એવો પણ
અર્થ નહીં થતો નથી. ૫ જેમ શરદઋતુમાં મયૂર મૌન-
શુભનો આશ્રય કરે છે, તેમ રાજાએ પણ પોતાના
રાજકીય વિચારોનું રક્ષણ કરવા માટે મૌનપણું
ધારણ કરવું, તેમ જ નિત્ય સ્વસ્થ અને મૃદુલાલરૂં
ભાષણ કરવું; શાસ્ત્રીય વિષયમાં કુશળ રહેવું અને
વત્સલદેહીર ધારણ કરીને શોભાધમાન રહેવું. ૭
જળનાં ઝરણાઓ જેમ એકદમ વહી જાય છે, તેમ
રાજકીય શુભ વિચારો પણ એકદમ ફૂટી જાય છે
અને તેથી જ તે આપત્તિઓનાં દ્વાર ગણાય છે; માટે
રાજાએ તે તરફ અત્યંત સાવધ રહેવું-શુભ વિચારો-
ને સુરક્ષિત રાખવા અને પર્વતના પ્રદેશમાં વૃદ્ધિથી
ઉત્પન્ન થયેલા મહાનદીઓનાં જળનો મનુષ્ય જેમ
આશ્રય કરે છે, તેમ વિદ્યાસિદ્ધ બ્રાહ્મણોનો રાજાએ
આશ્રય કરવો; તેમ જ દ્રવ્યસંપાદન કરવાની ઇચ્છા-
થી ધર્મનિષ્ઠાના જેવો ડોળ કરીને સમયાનુસાર
કૂતવાહિક ચિત્તો પ્રકટ કરવા. ૮ નિત્ય ઠંડ ધારણ
કરવામાં ઉદ્યત રહેવું, પણ કદી પ્રમાદ કરવો નહિ.
જે પ્રમાણે તાડી કાઢનારો પુરુષ તાડવૃક્ષના કોઈ
એક જ પ્રદેશમાં આઘાત કરીને તેમાંથી રસ કાઢી
દે છે, તે પ્રમાણે રાજાએ લોકોની આવકબચક
ઉપર વિચાર કરીને તેઓ પર કર નાખવો-અર્થાત
તાડીની ઇચ્છા રાખનારો પુરુષ તાડવૃક્ષનો જેમ
સમૂળ ઉચ્છેદ કરતો નથી, તેમ રાજાએ પણ પ્રજા
ઓનો સમૂળ ઉચ્છેદ કરવો નહિ. ૯ વળી રાજાએ
પોતાનાં આંતરપક્ષનાં મનુષ્યોની સાથે શુદ્ધ અંતઃ-
કરણથી વર્તવું. શત્રુઓનાં ધાન્યાદિકનો અસ્થાદિક
ની ધૂમાધૂમ કરાવીને નાશ કરાવવો, પોતાના પક્ષની
વૃદ્ધિના સમયે જ શત્રુ સામે ચડાઈ કરવી, પોતાની
ન્યૂનતા જોવી, શત્રુઓના દોષો જાહેર કરવા, મૃગયા
આદિનું બહાનું કાઢીને અકસ્માત્ શત્રુપક્ષ ઉપર
આક્રમણ કરવું અને અરણ્યમાં હિંનાં પુષ્પોની પેઠે
તેઓને મુખવવા. ૧૦ ૧૧ જે રાજાઓ મહાભળવાન
અને પર્વતોના જેવા ઉન્નત હોય, તેઓના દુર્ગાધ્યક્ષ

પુરુષોને ઝાળખાણ આપ્યા વિના ફેડીને તથા દેવ-
દર્શન આદિને બહાને અકસ્માત્ તેઓના નગરમાં
ઘૂસી જઈને તેઓનો નાશ કરવો; પણ તે વેળા
શુભ રીતે યુદ્ધ કરવું. ૧૨ મયૂર વર્ષોઋતુની રાત્રિમાં
જેમ એકાંતપ્રદેશમાં જેમી રહે છે, તેમ રાજાએ
મયૂરના શુભનો આશ્રય કરીને જ શુભ રીતે અંતઃ-
પુરમાં સ્ત્રીઓ સાથે રમણ કરવું. ૧૩ પોતાના શરીર
ઉપરથી કવચને કદી ઉતારવું જ નહિ, પોતે જ
પોતાના વિશ્વાસ પર આધાર રાખીને પોતાનું રક્ષણ
કરવું અને શુભ દૂતો દ્વારા જાણવામાં આવેલા
વિષાદિક દુષ્ટ પ્રયોગના પાશલાઓથી પણ પોતાનું
રક્ષણ કરવું; અર્થાત્ પોતાની ધાવ, રસોઈથી
અથવા અંતઃપુરનો કોઈ પણ માણસ શત્રુને
મળ્યો છે અને તેણે વિષાદિકનો પ્રયોગ કર્યો છે,
એમ જાણવામાં આવતા જ તેઓનો નાશ કરી-
ને પોતાનું રક્ષણ કરવું. ૧૪ શત્રુઓએ પાથરેલી
ગહન કષ્ટબળ જે જાણવામાં આવતી નથી, તો
શત્રુઓના માણસો દ્વારા તેમાં ફસાઈને રાજા નાશ
જ પામે છે. વળી કેટલાએક શત્રુઓ એવા
પ્રકારનું કષ્ટ પણ કરે છે કે, તેઓ એક વિષ-
કન્યાને બનાવીને પોતાના માણસોને રાજા પાસે
એકલે છે અને તે માણસો દ્વારા કહેવાયે છે કે,
'આ પક્ષિની કન્યા અમને એક દ્વીપાંતરમાંથી
મળી આવી છે, તેને આપ લેટ તરીકે સ્વીકારો.
આ કન્યામાં એવો મહાન શુભ છે કે, તેનો માત્ર
સ્પર્શ કરવાથી એમી વર્ષનો પુરુષ પણ સોળ વર્ષ-
નો તરુણ બની જાય છે, માટે એનો સ્વીકાર કરીને
આપ અમારા ઉપર કૃપા કરો.' આમ કહેનારા
શત્રુઓના કષ્ટને પોતાના દૂતો દ્વારા જાણી લઈને
રાજાએ તે વિષકન્યાનો તથા કુટિલ જણાયેલા કોપા-
યમાન શત્રુઓનો વધ કરવો. ૧૫ મયૂર પક્ષી જેમ
પોતાનાં મોટાં મોટાં પીછાંઓને દૂર કરે છે, તેમ
રાજાએ સૈન્યના પક્ષભૂત ગણાતાં મોટાં મોટાં
શિબિરોને, વેશ્યાઓને, નટોને તથા નર્તકોને દૂર
કરવા; પોતાના તાબામાં આવેલાં શત્રુઓનાં ગ્રામ-
નગરાદિમાં દંદમૂળ એવા અમાત્ય આદિ શૂરા પુરુ-
ષોને સ્થાપિત કરવા અને મોર જેમ પોતાની ઇચ્છા
પ્રમાણે પીછાંઓને પહોળાં કરે છે, તેમ રાજાએ
પોતાના પક્ષભૂત માણસોને સર્વત્ર ચોંટા દેવા; તેમ

જ રાજ્યે પ્રત્યેક પશુપક્ષી વગેરેની ભૂતિઓ પાસેથી બુદ્ધિ ગ્રહણ કરવી* અને તીક જેમ ગહન પ્રદેશ ઉપર તુટી પડીને કોઈ રથજે એક પાંદડું સરખું પણ રહેવા દેતાં નથી; તેમ શત્રુઓનાં રાજ્યો પર તુટી પડીને તેઓને પાંચમાલ કરી નાખવા.^{૧૮} મથૂર પક્ષી જેમ પોતાના આશ્રયસ્થાનનું રક્ષણ કરે છે, તેમ રાજ્યે રાજ્યનું રક્ષણ કરવું અને પોતાની બુદ્ધિની-વૃદ્ધિ કરે તેવી ઉત્તમ રાજનીતિનો સુત્ર રાજ્યે આશ્રય કરવો.^{૧૯} શાસ્ત્ર કહે છે કે, અમુક કોઈ કાર્ય કરવા માટે પ્રથમ પોતાની જ બુદ્ધિથી સારી રીતે વિચાર કરવો, પછી તે જ વિષયમાં બીજાની બુદ્ધિની અનુકૂળતા લઈને તે કાર્યનો દંઠ તર નિશ્ચય કરવો અને પછી શાસ્ત્રજન્ય જ્ઞાન દ્વારા તે નિશ્ચયને અમલમાં મૂકવો.^{૨૦} રાજ્યે સાચો-પચારનો પ્રયોગ કરીને શત્રુને વિશ્વાસુ બનાવવો, પોતાની શક્તિનો પણ સાથે સાથે પ્રકાશ પાડતા રહેવું તેમ જ ભૂતભવિષ્યના સંબંધમાં પોતાની વિચારશક્તિ દોડાવીને ઊઠાપોઠ કરવામાં કુશળ એવી બુદ્ધિથી કાર્યોકાર્યનો નિશ્ચય કરવો અર્થાત કાર્યની સાધક ભૂમિકા પર તથા કાર્યની બાધક ભૂમિકા પર પોતાની બુદ્ધિનો સંચાર કરવો.^{૨૧} જે રાજ્ય નિત્ય સામોપચારનો પ્રયોગ કરવામાં જ દંઠ બુદ્ધિવાળો રહે છે, જ્ઞાનસંપન્ન છે, કાર્યોકાર્યની યોજનાને કરી જાણનારો છે, રાજકીય વિચારોને શુભ રાખનારો છે અને ધૈર્યસંપન્ન છે, તે રાજ્યને કોઈ પ્રકારનો ઉપદેશ આપવાની જરૂર નથી;^{૨૦} કેમ કે બુદ્ધિમાં જુદરૂપિત સમાન બુદ્ધિમાન તે રાજ્ય કોઈ સમયે બુદ્ધિહીન પુરુષના જેવું બાપણ કરે તોપણ અગ્નિથી તપી ગયેલો લોહનો ગોળો જળમાં પડીને જેમ પોતાના મૂળ સ્વરૂપને પામે છે, તેમ પોતાના મૂળ સ્વભાવને પામી શકે છે.^{૨૧} રાજ્યે પોતાનાં અથવા પારકાં સર્વ કાર્યો શાસ્ત્રના ઉપદેશ પ્રમાણે જ કરવા;^{૨૨} તેમ જ કર્તવ્યના વિધાનને જાણનારા રાજ્યે જે પુરુષ મૃદુ સ્વભાવનો હોય, બુદ્ધિમાન હોય, શૂરવીર હોય અને અતિશય બળ

વાન હોય, તેને જ પોતાનું કાર્ય કરવા માટે નીમવો; પછી જેમ એક વિશાળ વીણા સમ પ્રકારના સ્વરોને અનુસરે છે, તેમ સ્વેચ્છાને પોતાનાં કર્મોમાં યોગ્ય રીતે બેઠાયેલા બેઈ પોતે પણ તેઓ સર્વને અનુસરીને જ ચાલવું;^{૨૩} પરંતુ યાદ રાખવું કે, જે રીતે કરવાથી ધર્મને વિરોધ ન આવે તે રીતે વર્તીને સર્વ કોઈનું પ્રિય કરવું. જેની પ્રજાઓ 'આ અમારો રાજ્ય છે,' એમ માનીને નિત્ય પ્રસન્ન રહે છે, તે રાજ્ય પર્વતની પેઠે સ્થિર રહે છે; અર્થાત તેનું રાજ્ય ચિરસ્થાયી રહે છે.^{૨૪} જેમ સૂર્ય સારી કે નરતી હરકોઈ વસ્તુ ઉપર પોતાનાં વિશાળ કિરણોને ફેંકે છે; તેમ રાજ્યે પણ પ્રિયઅપ્રિય સમાન ગણીને નિત્ય ઉદ્યોગ કરતા રહેવું ને જેમ બને તેમ ધર્મનું જ રક્ષણ કરવું.^{૨૫} જેઓ કુળતા, પ્રજાઓના તથા દેશના ધર્મોને જાણતા હોય, લૌકિક ભાષણ કરનારા હોય, મધ્યમ વધના હોય, સર્વ કોઈનું હિત કરનારા હોય, વિકળતારહિત હોય, લોભશૂન્ય હોય, ક્રોધવાચેલા હોય, ઇંદ્રિયોનું દમન કરનારા હોય, ધર્મમાં પરમ નિષ્ઠાવાળા હોય અને ધર્મ તથા અર્થની રક્ષા કરનારા હોય, તે પુરુષોની રાજ્યે સર્વ કાર્યોમાં નિમજ્જીત કરવી.^{૨૭-૨૮}

આ પ્રકારે નિત્ય સાવધાન રહીને, સંતુષ્ટ રહીને તથા શુભ ફૂતો દ્વારા સર્વના પર દેખરેખ રાખીને રાજકાર્યોના આરંભને તથા અંતને રાજ્યે પોતે જ કરવો.^{૨૯} જે રાજ્યનો ક્રોધ અને હર્ષ સંકુળ હોય છે, કાર્યોની પોતે જ તપાસ રાખે છે અને કોશ્વૃદ્ધિનો આધાર પોતાની બુદ્ધિ ઉપર જ રાખે છે, તે રાજ્યને આખી પૃથ્વી ધનઘાતા થઈ પડે છે. જે રાજ્યનો અનુગ્રહ સ્પષ્ટ સ્વરૂપમાં દેખાય છે, જેનો નિગ્રહ યથાર્થ જ હોય છે અને જે પોતાનું તથા દેશનું રક્ષણ કરે છે, તે રાજ્ય રાજધર્મને લભે છે.^{૩૦-૩૧} ઉદય પામેલો સૂર્ય જેમ પોતાનાં કિરણો દ્વારા આખા જગતને જોઈ લે છે, તેમ રાજ્યે પણ ઉત્તમ આચારવાળા શુભ ફૂતો દ્વારા રાજ્યની હમેશાં તપાસ રાખવી અને કાર્યઅકાર્યમાં પોતાની બુદ્ધિ સાથે વિચાર કર્યો પછી જ આગળ વધવું.^{૩૨} બુદ્ધિમાન રાજ્યે મળેલી તક સુમાવવી નહિ, પોતાનું ધનવાનપણું બહાર કરવું નહિ ને પ્રતિદિન જેમ ગાયને દોહવામાં આવે છે, તેમ પૃથ્વીને દોહ્યા

* નીતિશાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે, ચક્રાચિત્રેદર્શન વિદ્યુત્ત્વ પરાક્રમેન્દ્રા રાજ્યે બકપક્ષીની પેઠે શાંત શુભનો ડોળ કરીને રાજકીય વિષયોનું ચિંતન કરવું અને સિંહની પેઠે પરાક્રમ કરવું.

કરવી.^{૩૩} જેમ બ્રમર અનુક્રમે એક એક પુષ્પમાંથી મકરંદને એકઠો કરે છે, તેમ રાજાએ ધીમે ધીમે દ્રવ્ય સંપાદન કરીને કૌશલસંગ્રહ કરવો.^{૩૪} વળી શાસ્ત્રોને બાળુનારા બુદ્ધિમાન રાજાએ કૌશલસંગ્રહ કર્યો પછી જે ધન વ્યાપ્તિ રહે, તેમાંથી જ ધર્મકાર્યો કરવાં અને સુખોપભોગ કરવો, પણ સંગ્રહ કરેલા ધનમાંથી કોઈને કંઈ આપવું નહિ; (કેમ કે તે ધન કોઈ સમયે આપત્તિનો પ્રસંગ આવે, ત્યારે ઉપયોગી થઈ પડે છે).^{૩૫} તેમ જ કોઈ પણ બાબતને નાનીસૂની માનીને તેનો તિરસ્કાર કરવો નહિ; શત્રુઓની અવગણના કરવી નહિ, પોતાની બુદ્ધિથી જ પોતાના આત્માને ઝોળાળવો અને મૂર્ખ પુરુષોનો વિશ્વાસ કરવો નહિ.^{૩૬} ધૈર્ય, દક્ષતા (ઉત્સાહશક્તિ), સંયમ, બુદ્ધિ, દેહ, સ્થિરતા, શૌર્ય અને દેશકાળમાં અપ્રમાદ આ આઠ ગુણો થોડા અથવા ઘણા ધનની વૃદ્ધિ કરનારા છે.^{૩૭} અગ્નિ થોડો હોય તોપણ તેના પર ધૂતધારાનું બે સિંચન કરવામાં આવે છે, તો એકદમ વધી પડે છે, તેમ જ એક જ બીજ સારી રીતે બે પોપાચું હોય છે, તો હજારો બીજને ઉત્પન્ન કરી શકે છે. આમ સમજીને રાજાએ પોતાની આવકગણતરી પુષ્કળ હોય છતાં સ્વલ્પ દ્રવ્યની પણ અવગણના કરવી નહિ. (તાત્પર્ય કે, થોડા દ્રવ્યને પણ જતું કરવું નહિ.)^{૩૮} શત્રુ બાળક હોય, યુવાન હોય કે વૃદ્ધ હોય, તોપણ તે પ્રમાણે પુરુષોનો નાશ કરી શકે છે; એટલું જ નહિ પણ તે શત્રુ સમય આવ્યે બળવાન થઈ પડીને પ્રમાણે પુરુષના મૂળ સુદાનો નાશ કરી નાખે છે; માટે જે રાજા સમયને ઝોળાળનાર છે તે સર્વ રાજાઓમાં ક્રેધ ગણાય છે.^{૩૯} વળી મનમાં ક્રેધ રાખનાર, દુર્બળ અથવા બળવાન શત્રુ પોતાનો જ્યારે સમય આવે છે, ત્યારે રાજની કીર્તિનો, ધર્મનો, ધનનો તથા અતિ મહાન પરાક્રમનો પણ નાશ કરી નાખે છે; માટે મનને વશ રાખનારા રાજાએ શત્રુથી સાવધ જ રહેવું.^{૪૦} પોતાના ઐશ્વર્યના નાશનો, અભિવૃદ્ધિનો, પાલનનો, સંગ્રહનો તથા વિજયેચ્છાનો પૂરતો વિચાર કર્યો પછી જ રાજાએ શત્રુ સાથે સંધિ અથવા વિગ્રહ (યુદ્ધ) વગેરે કરવાં તેમ જ બુદ્ધિમાનપણાનો આશ્રય કરવો અર્થાત્ બુદ્ધિમાન

શત્રુ. બુદ્ધિ જનલંત હોય છે, તો રાજા બળવાન શત્રુને પણ મારી શકે છે, બુદ્ધિના બળથી પ્રતિદિન ક્ષીણ થતા રાજ્યનું પણ પાલન કરી શકાય છે, અને બળવાન શત્રુને પણ બુદ્ધિના બળથી પીડી શકાય છે, માટે જ બુદ્ધિપૂર્વક કરવામાં આવેલું હરકોઈ કર્મ પ્રશંસાપાત્ર થઈ શકે છે.^{૪૧} પોતે અલ્પસત્ત્વથી યુક્ત હોય છતાં પણ જે રાજા દોષોથી રહિત હોય છે અને ધૈર્યસંપન્ન હોય છે, તે પોતાની ઇચ્છાનુસાર સર્વ મનોરથોને પામી શકે છે; પરંતુ લોભી અને ગર્વિષ્ઠ એવો રાજા કલ્યાણથી જાદ જ થાય છે;^{૪૨} માટે રાજાએ રનેહાળ દંષ્ટિ રાખીને જ લક્ષ્મીના મૂળભૂત એવી પ્રભાઓ પાસેથી ન્યાયપૂર્વક દ્રવ્ય ગ્રહણ કરવું; કેમ કે તેવો માયાળુ રાજા ઘણા કાળ સુખી પ્રભાઓ પર વીજળીની પેઠે તૂટી પડીને પણ અર્થાત્ યુક્તિપૂર્વક જીલ્લમ જીતીને પણ બળવાન થઈ શકે છે. (આ વિષયમાં પ્રથમ કહેવાયેલું તાદૃશ્યકું દંષ્ટાંત લક્ષ્યમાં રાખવું.)^{૪૩} વિદ્યા, તપ અને પુષ્કળ ધનસંપત્તિ એ બધું કેવળ ઉદ્યોગથી જ મેળવી શકાય છે અને તે ઉદ્યોગ બુદ્ધિને અધીન હોઈને પ્રત્યેક પ્રાણીએ વિશે વસી રહ્યો છે; માટે રાજાએ જેમ બને તેમ પુષ્કળ ઉદ્યોગ જ કરવો.^{૪૪} બુદ્ધિમાન અને મનસ્વી પુરુષો પણ જેનો આશ્રય કરે છે; ઇંદ્ર, વિષ્ણુ અને સરસ્વતીનો જેમાં નિવાસ છે તથા સર્વ પ્રાણીઓ જેના આધારે ટકી રહે છે; તેવા પોતાના શરીરનો વિદ્વાન રાજાએ ઉદ્યોગ કર્યો વિના બ્યર્થ નાશ કરવો નહિ.^{૪૫} રાજાએ લોભી મનુષ્યને નિત્ય કંઈક આપીને જ વશ કરવો. લોભી મનુષ્ય પારકું દ્રવ્ય લઈને તૃપ્ત જ થતો નથી. જગતના સર્વ મનુષ્યોને યસાદિ કર્મના ફળભૂત સુખોપભોગનો તો લોભ હોય જ છે, પરંતુ જેઓની પાસે દ્રવ્ય હોતું નથી, તેઓ એ પ્રકારનું સુખ મેળવવાના લોભથી ધર્મ અને દામનો ત્યાગ કરી દે છે. લોભી મનુષ્ય બીજાઓના ધનની, ભોગોની, પુત્રોની, સ્ત્રીઓની તથા નમ્રુદિની, એમ સર્વની ઇચ્છા કરે છે; એટલું જ નહિ પણ લોભી મનુષ્ય વિશે લગભગ સર્વ દોષોનો સંભવ હોય છે, માટે રાજાએ લોભી મનુષ્યને પોતાની પાસે રાખવો નહિ.^{૪૬} બુદ્ધિમાન રાજાએ કોઈ નીચ પુરુષને જોઈને પણ

જરૂર હોય તો આજ્ઞા આપવી અને શત્રુઓના આરોસોનો તથા સર્વ પ્રકારનાં કાર્યોનો મૂલતઃ વિનાશ કર્યો કરવો. ૪૯ હે પાંડુપુત્ર ! જે રાજ્યધર્મયુક્ત બ્રાહ્મણમંડળમાં જઈને જ્ઞાન સંપાદન કરતો હોય, મંત્રીઓથી રક્ષાયેલો હોય, પ્રજાઓનું હિત ધન્યનારો હોય અને કુળવાન હોય, તે પોતાના સામંત રાજ્યોને વશ કરી શકે છે. ૫૦

હે રાજા ! એ પ્રમાણે શાસ્ત્રોક્ત રાજ્યધર્મો મેં તમને સંક્ષેપમાં કહી સંભળાવ્યા, તેને તમે બુદ્ધિથી શ્રદ્ધા કરો. આ રાજ્યધર્મોને જે રાજા પોતાના શુરુ પાસેથી શ્રદ્ધા કરી હૃદયમાં સ્થાપિત કરે છે, તે પૃથ્વીનું પાલન કરવા માટે સમર્થ થઈ શકે છે, જે રાજાનું સુખ અનીતિજન્ય હોય, દેવથી પ્રાપ્ત થયેલું હોય અથવા બળાત્કારે સંપાદિત કરેલું હોય, તે ઉપર ઉપરથી વિધિવત્તે જેવું ભાસે છે. પરંતુ રાજ્યધર્મના અજ્ઞાનને લીધે તે રાજ્યસુખ સર્વોત્તમ ગણાતું નથી, તેમ જ એ રાજાને ઉત્તમ ગતિ પણ મળતી નથી. ૫૧ ૫૨ બુદ્ધિમાન રાજા સંધિ-વિશ્વહાદિક રાજકીય શુભોનો સંપૂર્ણ વિચાર કર્યો પછી અતિશય ધનાઢ્ય, બુદ્ધિ અને શીલના પ્રભાવથી જગતમાં માન્ય ગણાયેલા શુભોથી યુક્ત અને યુદ્ધમાં જેઓનું પરાક્રમ પોતે જોયેલું હોય તેવા બળવાન શત્રુઓની સાથે પ્રથમ સંધિ કરીને સમય આપતાં તેઓનો નાશ કરી નાખે છે. ૫૩ અનેક પ્રકારના ક્રિયામાર્ગો દ્વારા રાજ્યને ધન સંપાદન કરવાના ઉપાયો ચોજવા, પણ જે ઉપાય શાસ્ત્ર-સંમત નથી તેમાં પોતાની બુદ્ધિનો ઉપયોગ કરવો નહિ. વળી જે રાજા નિર્દોષ પુરુષો ઉપર પણ દોષ દ્રષ્ટિ કરે છે, તે રાજા મોટી રાજ્યલક્ષ્મીને, મહાન યશને તથા પુણ્ય ધનને મેળવી શકતો નથી. ૫૪ કોઈ એ મિત્ર અન્યોન્ય પ્રીતિ રાખનારા હોય, તેઓ બંનેને એક જ કાર્ય સોંપવામાં આવ્યું હોય અને તેઓ બંને તે કાર્યને બરાબર કરી રહ્યા હોય તો તેમાં જે એક મિત્ર બીજાના કરતાં ઘણું જ અધિક કાર્ય કરતો હોય, તેને વિદ્વાન પુરુષે પોતાનો ખરો સ્નેહી જાણીને વખાણવો. ૫૫ હે રાજા ! મેં કહેલા આ રાજ્યધર્મોનું આચરણ કરીને પૂજ્ય-ઓનું રક્ષણ કરવાનો તમે નિશ્ચય કરો, જેથી તમે સુખેથી પુણ્યકળ પ્રાપ્ત કરશો; કેમ કે સર્વ લોકોનું

મૂળ રાજ્યધર્મ જ છે. ૫૬

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત રાજ્યધર્મતુરશાસન-પર્વમાં 'સંક્ષિપ્ત રાજનીતિ' નામનો અધ્યાય ૧૨૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨૧મો

દંડનું સ્વરૂપ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

અયં પિતામહેનોક્તો રાજધર્મઃ સનાતનઃ ।

ઈશ્વરશ્ચ મહાદંડો દંડે સર્વં પ્રતિષ્ઠિતમ્ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછયું : હે પ્રભુ ! તમે-મારા પિતા-મહે સનાતન એવો રાજ્યધર્મ મને કહી સંભળાવ્યો અને તેમાં દંડને એક મહાન ઈશ્વર તરીકે તમે વર્ણવ્યો. વળી તમે કહ્યું કે, દંડને આધારે જ આ સર્વ જગત રહ્યું છે; એટલું જ નહિ, પણ દેવો, અધિઓ, પિતૃઓ, યક્ષો, રાક્ષસો, પિશાચો, સાધ્યો અને લોકમાર્દિનાં સર્વ પશુપક્ષી પર્થતનાં પ્રાણીઓમાં મહાતેજસ્વી એવો દંડ વ્યાપી રહ્યો છે. દંડ સર્વનું શ્રેય કરનાર છે અને સ્થાવરજંગમ સર્વ જગતને કેવળ દંડનો જ આધાર છે; તેમ જ દેવો, અસુરો અને મનુષ્યો સદાય દંડનું જ અવલંબન કરે છે; ૧-૨ તો હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! હું થયાર્થ રીતે જાણવા ઇચ્છું છું કે, એ દંડ કેાણ છે ? તે કેવા પ્રકારનો છે ? તેનું સ્વરૂપ કેવું છે ? તે કોના આધારે રહેલો છે ? તેનો આત્મા કેાણ છે ? તેનો સ્વભાવ કેવો છે ? તેની મૂર્તિ કેવી છે ? અને હે પ્રભુ ! પ્રજાઓ પર નિરંતર સાવધાન રહીને તે કેવી રીતે ભગત રહે છે ? ૩ વળી નિત્ય ભગત રહીને પૂર્ણપર સમગ્ર જગતનું જે પાલન કરે છે તે દંડ કેાણ છે ? પૂર્વે એ દંડને કઈ રીતે જાણ્યો હતો ? દંડસંજ્ઞાને ધારણ કરનારો એ સર્વોત્તમ કેાણ છે ? તેની સ્થિતિ કેવી છે ? અને તેની ગતિ શી કહેવાય છે ? ૪

લીંબે કહ્યું : હે કુરુવંશી રાજા ! એ દંડ કેાણ છે ? અને તેનું 'વ્યવહાર' એવું બીજું નામ શા ઉપરથી પડ્યું છે ? તે વિષે હું તમને કહું છું, સાંભળો. આ જગતમાંનું સર્વ કંઈ, જેને અં રહેલું છે તેવો કેવળ એક દંડ જ છે. ૫ હે મહારાજા મને જગતમાં સમગ્ર પ્રકાશ પાડે તેને જ

અથવા વ્યવહાર કહેવામાં આવે છે. લોકોમાં નિત્ય સાવધ રહેનાર એવા રાજના ધર્મને કયા પ્રકારે વિનાશ ન થાય, તે માટેનો જે એક પ્રકાર તેને વ્યવહાર અથવા દંડ કહેવાય છે. વ્યવહારનો અર્થ જ એ છે કે, જેને લીધે નીચ માર્ગે પરદ્રવ્યા-દિનું હરણ થતું અટકે, તેનું નામ વ્યવહાર. આ વ્યવહાર સંબંધી ભગવાન મનુએ પણ પૂર્વે કહ્યું છે કે, ૬૧૧૦

સુપ્રણીતેન દંડેન પ્રિયાપ્રિયસમાત્મના ।

પ્રજા રક્ષતિ યઃ સમ્પર્ગધર્મ એવ સ કેવલઃ ॥૧૧॥

જે પ્રજા પ્રિય-અપ્રિય મનુષ્ય પર સમાન ભાવ રાખીને તથા દંડનો યથાયોગ્ય ઉપયોગ કરીને પ્રજાઓનું સારી રીતે રક્ષણ કરે છે, તે કેવળ ધર્મસ્વરૂપ જ ગણાય છે.^{૧૧} મનુ ભગવાનનું આ પ્રાચીન વચન સર્વરક્ષક વ્યવહારનું જ સૂચન કરે છે અને હે રાજા ! મેં કહેલું એ મનુ મહારાજનું વચન વાસ્તવિક રીતે બ્રહ્મદેવનું જ મહાવચન છે; અર્થાત્ એ વચન બ્રહ્મદેવનું જ હોઈને, મનુ-રાજાના મુખથી જગતમાં પ્રસિદ્ધ થયું છે, માટે વિદ્વાનો તેને ‘પ્રાગવચન’ અથવા ‘ધર્મવચન’ પણ કહે છે; તેમ જ એ વચનથી વ્યવહાર કથન કરાય છે, માટે તેને વ્યવહાર પણ કહે છે.^{૧૨} દંડનો જે યથાયોગ્ય રીતે પ્રયોગ કરવામાં આવે છે તો તે દ્વારા ધર્મ, અર્થ અને કામ-એ ત્રિવર્ગની સતત પ્રવૃત્તિ ચાલુ રહે છે, માટે જ દંડ એ પરમ દેવત ગણાય છે. તેનું સ્વરૂપ જાનવલ્લભાન અગ્નિના જેવું પ્રદીપ્ત છે, તેનો વર્ણ નીલકમલની પાંખડીના જેવો સ્થામન છે, તેને ચાર દાદો છે, ચાર

૧-અગમળનો અગ્નિ બીજાઓને જેમ તપાવે છે, તેમ દંડ પણ અપરાધી પુરોને તપાવે છે; તેથી તેનું સ્વરૂપ અગ્નિના જેવું દૂર વર્ણવ્યું છે. —નીલકંઠ

૨-જે અપરાધીને શિક્ષા કરવામાં આવી હોય છે, તેનો વર્ણ ભગમગ સ્થામન જ બની ગય છે. આવા આશયથી દંડનો વર્ણ સ્થામન હોવો જોઈએ, એમ સિદ્ધ થાય છે. —નીલકંઠ

૩-કેટલાએક ગુનેગારોને કેવળ અપમાન કરીને જ શિક્ષા કરવામાં આવે છે, કેટલાએકના ધનનું હરણ કરીને દંડવામાં આવે છે, કેટલાએકને નાક, કાન વગેરે અવયવો કાપી લઈને દંડવામાં આવે છે અને કેટલા-

ભુજાઓ છે, આઠ પગ છે, અનેક નેત્રો છે, તેના કાન શંકુના જેવા છે અને તેના કેથ ઊભા છે.^{૧૪} તે જટાને ધારણ કરે છે, તેને બે જીભો

એકતે દેહાંતરની શિક્ષા કરવામાં આવે છે; માટે આ ચારે શિક્ષા કરવાના પ્રકારોને દંડની ચાર-દાદો તરીકે વર્ણવ્યા છે. —નીલકંઠ

૪-પ્રજાઓ અને સામંતો પાસેથી જે કર લેવાય છે, કોઈના પર ખોટા દાવો માંડનાર પુરુષ પાસેથી તેણે દાવો કરેલા ધન કરતાં જે બમણું ધન લેવામાં આવે છે, મિથ્યા ભાષણ કરનારા પ્રતિવાદી પાસેથી જે સમાન દ્રવ્ય લેવામાં આવે છે અને ધનવાન લોકો આજ્ઞણ પાસેથી તેનું સર્વસ્વ જે લઈ લેવામાં આવે છે, તે ચારે આદાન પ્રકારોને દંડના ચાર ખાડુઓ તરીકે વર્ણવ્યા છે. —નીલકંઠ

૫-આવેદન (ક્રિયાદ), ભાષા (વાદીપ્રતિવાદીનાં લખાણ), પ્રતિપત્તિ (અપરાધની કબૂલાત), મિથ્યોત્તર (અસત્ય ઉત્તર), કારણોત્તર (મેં અમુક વસ્તુ લીધી હતી પણ તેને પાછી આપી દીધી હતી આહું કારણ દર્શાવીને આપેલો ઉત્તર), પ્રાક્-પર્યોત્તર (મેં તેની સામે પહેલાં ક્રિયાદ માંડી હતી અને તેમાં તે કાર્યો હતો આવો ઉત્તર આપેલો તે), પ્રતિજ્ઞ (સાક્ષી), ક્રિયા (પોતાનો મત સિદ્ધ કરવા માટે સાક્ષીઓ આપવા, સોગંદ ખાવા વગેરે) અને ક્ષણસિદ્ધ (આખરે સાચાખોટાનો નિષ્કર્ષ કરીને આપેલો ફેસલો) આ આઠ નિમિત્તો દ્વારા દંડ ચાલી શકે છે, માટે તે એના પગ છે. —નીલકંઠ

૬-રાજા, પ્રધાન, પુરોહિત અને ધારાસભા એ બધાં મળીને સર્વ પ્રકારનાં કાર્યો તપાસે છે, માટે દંડને અનેક નેત્રો છે. —નીલકંઠ

૭-દંડના કાન શંકુના જેવા તીક્ષ્ણ હોય છે, જેથી તે અવસ્થ સર્વનું સાંભળે જ છે. —નીલકંઠ

૮-દંડ જટાધારી છે અર્થાત્ અનેક પ્રકારના સદેહોથી તે જટિલ છે અને તેને બે જીભો છે અર્થાત્ વાદીપ્રતિવાદીઓનાં પરસ્પર વિરોધ એવાં જે વાક્યો તે દંડની બે પ્રકારની જિહ્વાઓ છે. દંડના હાથ, પગ વગેરે અવયવોવાળું સ્વરૂપ વર્ણવીને એમ જણાવવામાં આવે છે કે, કોઈ અમાત્ય વગેરે રાજપુરોહિતે કોઈ સમયે અજાણતાં નિરપરાધી પુરુષને પણ જો શિક્ષા કરી દીધી હોય, તો તેથી થયેલો હાથ દૂર કરવા માટે તેઓએ દંડવિજયક દેવતાનું પ્યાન કરવું અને તે માટે તેઓએ અહીં વધુવધુ સ્વરૂપ જ લક્ષમાં રાખવું. —નીલકંઠ

છે, તેનું સુખ લાલ વર્ણનું છે અને તેણે ચરીર પર મૃગરાજનું ચર્મ ધારણ કર્યું છે. આ રીતે નિત્ય દુર્ધર એવો તે દંડદેવ મહાઉચ સ્વરૂપ ધારણ કરે છે.^{૧૬} તલવાર, ધનુષ, ગદા, શક્તિ, ત્રિશૂળ, સુફાર, બાણ, મૂસલ, ફરશી, ચક્ર, પાશ, દંડ, બેધારી તલવાર અને તોમર વગેરે જે જે શસ્ત્રો આ જગતમાં જોવામાં આવે છે, તે બધાં વાસ્તવિક દંડનાં જ સ્વરૂપો છે અને તે તે સ્વરૂપો ધારણ કરીને સર્વોત્તમ દંડ જ ભૂતિમાન થઈને લોકોમાં ધૂમ્મા કરે છે.^{૧૭-૧૮} શિક્ષા કરવા યોગ્ય પુરુષોને લેદો, છેદો, પીડા કરો, કાપો, ચીરો, ફાડી નાખો, મારો અને કોકો દંડ જ સર્વત્ર ધૂમ્મા કરે છે.^{૧૯} હે યુધિષ્ઠિર! અસિ, વિશસન, ધર્મ, તીક્ષ્ણવર્મા, દુરાધર, શ્રીગર્ભ, વિજય, શાસ્તા, સનાતન વ્યવહાર, શાસ્ત્ર, બ્રાહ્મણમંત્ર (વેદનો અમુક ભાગ), પ્રાગ્વહતાંવર, ધર્મપાલ, અક્ષર, દેવ, સત્યગ, નિત્યગ, અશ્રજ, અસંગ, રુદ્રયુત્ર, મનુ, જ્યેષ્ઠ અને શિવંકર આ બધાં દંડનાં નામો છે.^{૨૦-૨૨} ખરેખર, દંડ એ ભગવાન વિષ્ણુનું જ સ્વરૂપ છે, દંડ એ પ્રભુ નારાયણ જ છે અને દંડ નિરંતર મહાન સ્વરૂપ ધારણ કરે છે; માટે તેને મહાપુરુષ કહેવામાં આવે છે;^{૨૩} તેમ જ પ્રજાકન્યા, લક્ષ્મી, વૃત્તિ, સરસ્વતી અને જગદાત્રી એ બધાં દંડદેવની ધર્મપત્ની દંડનીતિનાં નામો છે. હે રાજા! દંડનાં અનેક સ્વરૂપો છે.^{૨૪} અર્થ, અનર્થ, સુખ, દુઃખ, ધર્મ, અધર્મ, બળ, અબળ, દુભોગ્ય, સુભોગ્ય, પુણ્ય, પાપ, શુભ, અવશુભ, કામ, અકામ, ઋતુ, માસ, રાત્રિ, દિવસ, ક્ષણ, અપ્રમાદ, પ્રમાદ, હર્ષ, ક્રોધ, શમ, દમ, દૈવ, પુરુષાર્થ, મોક્ષ, બંધ, ભય, અભય, હિંસા, અહિંસા, તપ, યજ્ઞ, સંયમ, વિષ, અમૃત, આદિ, મધ્ય, અંત, કાર્યોનો વિસ્તાર, મદ, પ્રમાદ, ગર્વ, દંભ, ધૈર્ય, ન્યાય, અન્યાય, અશક્તિ, શક્તિ, માન, અપમાન, નાશ, અનાશ, વિનય, દાન, કાલ, અકાલ, અસત્ય, સત્ય, સાની-પણું, શ્રદ્ધા, અશ્રદ્ધા, નપુંસકતા, વ્યવસાય (ઉદ્યોગ), લાભ, અલાભ, જય, પરાજય, તીક્ષ્ણતા, મૃદુતા, મૃત્યુ, આગમ, અનાગમ, વિરોધ, અવિરોધ, કાર્ય, અકાર્ય, અસ્તૃત્યા, અનસ્તૃત્યા, ધર્મ, અધર્મ, લજ્જા, અલજ્જા, સંપત્તિ, વિપત્તિ, તેજ, ક્રોધ, પાંડિત્ય,

વાક્યશક્તિ અને તત્ત્વજ્ઞાન, આ પ્રમાણે દંડનાં અનેક સ્વરૂપો જગતમાં જોવામાં આવે છે.^{૨૫-૩૩} હે યુધિષ્ઠિર! જો આ જગતમાં દંડ ન હોય તો મનુષ્યો અન્યોન્યનો સંહાર કરી નાખે; પણ દંડના ભયથી જ તેઓ અન્યોન્યનો વિનાશ કરતા નથી.^{૩૪} હે રાજન! દંડના રક્ષણ તળે રહેલી પ્રજાઓ રાજાનો અભ્યુદય કરે છે, માટે દંડ જ સર્વનો આધારભૂત છે. વળી હે રાજા! દંડ આ સર્વ લોકોને સત્ત્વર વ્યવસ્થિત કરે છે અને એ પ્રમાણે વ્યવસ્થા થયા પછી સત્યમાં સ્થિર થયેલા ધર્મ બ્રાહ્મણમાં પ્રતિષ્ઠા પામે છે.^{૩૫-૩૬} ધર્મનિષ્ઠ થયેલા ઉત્તમ બ્રાહ્મણો વેદાધ્યયન કરવામાં જ નિરંતર તત્પર રહે છે, વેદોમાંથી યજ્ઞોની ઉત્પત્તિ થાય છે અને યજ્ઞ દેવતાઓને પ્રસન્ન કરે છે.^{૩૭} પ્રસન્ન થયેલા દેવતાઓ લોકોની ધાર્મિકતાના સંબંધમાં ઈર્ષ પાસે વખાણ કરે છે, જેથી ઈર્ષ વૃદ્ધિ દ્વારા પ્રજાઓ પર અનુગ્રહ કરીને તેઓને અન્ન આપ્યા કરે છે.^{૩૮} જગતમાં સર્વ પ્રાણીઓના પ્રાણો સુખ્યત્વે કરીને અન્નના આધારે જ ટકી રહ્યા છે, માટે અન્નાદિના મૂળ કારણ તરફ દૃષ્ટિ કરતાં એમ જ સિદ્ધ થાય છે કે, જે પ્રજાઓ આ જગતમાં સ્થિતિ કરી રહી છે તે સર્વના પર દંડ હમેશાં ભગ્નત રહે છે.^{૩૯} આ પ્રકારનું દંડનું પ્રયોજન હોવાથી દંડ જ મનુષ્યોમાં ક્ષત્રિયસ્વરૂપ થઈને પ્રજાઓનું રક્ષણ કરે છે અને અવિનાશીસ્વરૂપ દંડ નિત્ય સાવધાન રહીને પ્રજાઓ પર ભગ્નત રહે છે.^{૪૦} એ દંડનાં બીજાં પણ આવાં નામો છે. જેમ કે ઈશ્વર, પુરુષ, પ્રાણ, સત્ત્વ, ચિત્ત, પ્રજાપતિ, ભૂતાત્મા અને જીવ.^{૪૧} આ જગતમાં ક્ષત્રિયને ધર્મ, વ્યવહાર, દંડ, ઈશ્વર અને જીવસ્વરૂપે માનેલો છે; વળી તે (ક્ષત્રિય) બળથી યુક્ત હોય છે; કેમ કે પરમાત્મા એ તેને દંડ, ધૈર્ય અને ઐશ્વર્ય અર્પણ કર્યો છે.^{૪૨} હે યુધિષ્ઠિર! કુળ, પુષ્કળ ધનવાળા અમાત્યો અને બુદ્ધિ એ બધાં ક્ષત્રિયનાં નૈસર્ગિક બળ કહેવાય છે; પરંતુ તે સિવાય હવે પછીના શ્લોકમાં કહેવાતાં આઠ સાધનો વડે બીજા પ્રકારનાં (કેશવૃદ્ધિ વગેરે) બળ પણ રાજાએ સંપાદન કરવાં જોઈએ.^{૪૩} હાથી, घोडा, રથ, પાચદળ, નૌકા, વેઠ કરનારા મનુષ્યો, દેશની પ્રજાઓ અને વેટાં, બકરાં વગેરે પશુઓ આ અગ્રણ બળનું પણ નીતિશાસ્ત્રમાં વર્ણન છે;^{૪૪}

અથવા સર્વાંગે સંપૂર્ણ એવું સૈન્ય, રથીઓ, હાથી-
સવારો, ઘોડેસવારો, પાળાઓ, મંત્રીઓ, વેદો,
ભિક્ષુકો, ન્યાયાધીશો, મુદ્દત્તવેત્તાઓ, દૈવવેત્તાઓ,
કોશ, મિત્રો, ધાન્ય, સર્વ સામગ્રીઓ, રાજકીય
સાત પ્રકૃતિઓ અને પૂર્વોક્ત આઠ અંગો રાજ્યનું
શરીર કહેવાય છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે; અને
વળી દંડ તો રાજ્યનું સુખ્ય અંગ ગણાય છે એટલું
જ નહિ પણ રાજ્યની ઉત્પત્તિ કરવાનો દંડ જ
છે. ૪૫-૪૭ આ સમગ્ર લોકનું યતનપૂર્વક રક્ષણ કરી
શકાય એ કારણથી ધર્મરે સર્વત્ર સમાન રીતે
વર્તનારો દંડ ક્ષત્રિયને અપેણ કયો છે, જેથી
એમ જ કહી શકાય કે, આ અનાદિ કાળનું જગત
દેવળ દંડને જ આધીન છે. ૪૮ બ્રહ્મદેવે લોકોનું
રક્ષણ કરવા માટે તથા સ્વધર્મનું સ્થાપન કરવા માટે
દંડરૂપી ધર્મને પ્રદર્શિત કયો છે, જે ધર્મ રાજ્યોને
ખીળ ધર્મના કરતાં અતિશય પૂજ્ય ગણાય છે; ૪૯
તેમ જ ખીળે એક વ્યવહાર છે, જે વાહીપ્રતિવાહીના
વિવાદમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે. તે પણ લોકોનું સંરક્ષણ
કરનારો અને સ્વધર્મનું સ્થાપન કરનારો છે. આ
વ્યવહાર વાહીપ્રતિવાહીમાંથીના એક મનુષ્યને પરાજય
આપનારો છે અને ખીળને જય આપનારો છે. ૫૦
આ વ્યવહાર પણ વેદોક્ત છે, તેથી તેને 'વેદપ્રત્યય'
એવું નામ આપવામાં આવ્યું છે. હે પુરુષવ્યાઘ્ર
રાજા! એ વ્યવહારના ખીળ બે લેહો પણ માનવા-
માં આવ્યા છે. એક વૈદિક વ્યવહાર અને ખીળ
કુલાચારપ્રયુક્ત વ્યવહાર. (તેમાં પ્રથમનો વ્યવહાર
એવો છે કે, કોઈ એક ત્રેવર્ષિય પુરુષે પરત્વીગમન
આદિ હરકોઈ શસ્ત્રવિરુદ્ધ ધર્મ કયું હોય તો તેનો
દોષ દૂર કરવા માટે તેણે પ્રજાઓ તરફથી નિમાયેલી
વિદ્વત્પરિષદ પાસે જવું અને તેની આગળ પોતે
કરેલું ધર્મ નિવેદન કરવું. પછી તે પરિષદ વેદોક્ત
પ્રાર્થાશ્રિતરૂપે જે કંઈ દંડ ફરમાવે છે, તે વૈદિક-
વ્યવહાર તરીકે ગણાય છે. હવે ખીળે કુલાચાર-
પ્રયુક્ત વ્યવહાર એવો છે કે, કોઈ એક શૂદ્રજાતિના
પુરુષે મહિરાપાન કયું હોય, તો તેને માટે શાસ્ત્રમાં
કોઈ પ્રકારનું પ્રાર્થશ્રિત કહેવામાં આવ્યું નથી,
તોપણ તેના કુળમાં એવા પ્રકારનો જ પ્રતિબંધ
કરવામાં આવ્યો હોય કે, 'આપણામાંથી જે પુરુષ
મહિરાપાન કરે તેને શાંતિબહાર મૂકવો' તો એ

શૂદ્રને તેનો કુલાચાર જ મહિરાપાનના પ્રાર્થશ્રિત
તરીકે ગણાય છે. આ સર્વ વ્યવહારોમાં શાસ્ત્રવેત્તા
પુરુષોએ બાંધેલો ક્રમ, ધાર્મિક પુરુષોએ કરેલા
કરાવો અને વૈદિક આજ્ઞાઓ પ્રમાણભૂત ગણાય
છે; ૫૧ પરંતુ પૂર્વોક્ત 'સર્વપ્રત્યયલક્ષણ' નામના
વાહીપ્રતિવાહીના વિવાદથી ઉત્પન્ન થયેલા વ્યવહાર
માં અમુક અંશે રાજાની સત્તા પણ પ્રમાણભૂત
ગણાય છે અર્થાત્ તેમાં નિર્ણય આપવાનું કામ
રાજાને અધીન હોય છે; માટે આપણે રાજાઓએ
દંડવિષયક જ્ઞાન અને વાહીપ્રતિવાહીના સાક્ષીપુરાવા-
ને યોગ્યતાવાનું જ્ઞાન અવશ્ય સંપાદન કરવું જોઈએ.
જોકે આ વ્યવહારાત્મક દંડ મુખ્યત્વે કરીને
વાહીપ્રતિવાહીઓના સાક્ષીપુરાવા ઉપર જ આધાર
રાખે છે; તોપણ તેના નિર્ણય શાસ્ત્રવિહિત જ છે,
અર્થાત્ મનુ વગેરે ધર્મશાસ્ત્રકારોએ તે તે ધર્મ-
ગ્રંથોમાં દંડને વ્યવહાર તરીકે જ વર્ણવ્યો છે
અને તે ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, પૂર્વોક્ત 'સર્વ-
પ્રત્યયલક્ષણ' નામનો વાહીપ્રતિવાહીથી જણાતો
વ્યવહાર પણ દંડ શબ્દથી કહેવાય છે અને વેદ-
વિષયાત્મક છે-વૈદિક જ છે. ૫૨/૫૩ આ પ્રમાણે જો
દંડરૂપ ધર્મ વેદમાંથી જ ઉત્પન્ન થયેલો છે તો તે
સર્વ કોઈને શુભકારક હોય, તેમાં કંઈ આશ્ચર્ય
જેવું નથી. આમ સમજીને કાર્યકુશળ એવા પ્રાચીન
વિદ્વાનોએ પોતપોતાના ધર્મોનું યથાર્થ રક્ષણ
જળવાઈ રહે, તે માટે આ દંડરૂપ ધાર્મિક વ્યવ-
હારને જગતમાં પ્રદર્શિત કયો છે. ૫૪ હે યુધિષ્ઠિર!
બ્રહ્મદેવે દર્શાવેલો આ વ્યવહારરૂપ દંડધર્મ પ્રજા-
ઓનું રક્ષણ કરનાર છે. ત્રણે લોકને ધારણ કરે છે,
સત્યસ્વરૂપ છે અને પ્રજાઓની આખાહીમાં વૃદ્ધિ
કરનારો છે. ૫૫ પડિતોનો આવો નિશ્ચય છે કે,
જેને દંડ કહેવામાં આવે છે, તે જ આપણો સનાતન
વ્યવહાર છે; જેને વ્યવહાર કહેવામાં આવે છે,
તે જ વેદોક્ત કોઈને વેદસ્વરૂપ ગણાય છે; જે વેદ
છે તે ધર્મરૂપ છે અને ધર્મ તે એક પ્રકારનો
સન્માર્ગ જ છે. આ સદિના આરંભની પૂર્વે પ્રજા-
ઓના પતિ પિતામહ બ્રહ્મદેવ ઉત્પન્ન થયા અને તેમણે
દેવ, અસુર, મનુષ્ય, રાક્ષસ અને સર્પ વગેરે સર્વ
લોક ઉત્પન્ન કયો; માટે જ એ દેવને લોકો 'ભૂતપ્રજા'
એવા નામથી યોગ્ય છે. ૫૬-૫૮ પિતામહ બ્રહ્મદેવે

સર્વ પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કર્યો પછી વાહીપ્રતિવાહીના વિવાહરૂપ 'ભર્તૃપ્રત્યયલક્ષણ' નામનો વ્યવહાર ઉત્પન્ન કર્યો અને તે વ્યવહારના સંબંધમાં તેમણે આવું એક વચન કહ્યું છે કે :—^{૧૯}

માતા પિતા ચ આતા ચ માર્યા ચૈવ પુરોહિતઃ ।
નાદંજ્યો વિદ્યતે રાજો યઃ સ્વધર્મેણ તિષ્ઠતિ ॥ ૧ ॥

જે રાજા સ્વધર્મોનુસાર વર્તીને રાજ્યતંત્ર ચલાવે છે, તેણે માતા, પિતા, ભાઈ, સ્ત્રી અને પુરોહિત-ઓમાંના કોઈ પણ જો અપરાધ કરે તો તેને અવશ્ય શિક્ષા કરવી.^{૨૦}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતગત રાજ્યધર્મોનુસાર-પર્વમાં '૬૩નું સ્વરૂપ' નામનો અધ્યાય ૧૨૧ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨૨ મો

૬૩ની ઉત્પત્તિ

॥ નીચ્ચ ઉગ્રાવ ॥

અગ્રાપ્યુદાહરંતીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।

અંગેપુ રાજા દ્યુતિમાન્ વસુદેમ્ હતિ શ્રુતઃ ॥ ૧ ॥

લીખે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષયમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે કે, પૂર્વે 'વસુદેમ' નામનો એક પ્રતાપી રાજા અંગદેશ ઉપર રાજ્ય કરતો હતો.^૧ તે ધર્મવેત્તા રાજા પોતાની રાણીને સાથે રાખીને નિત્ય મહાન તપશ્ચર્યા કર્યો કરતો હતો. એક સમયે તે રાજા પિતૃઓ અને દેવર્ષિ-ઓમાં માન્ય ગણાયેલા સુંજપૃષ્ઠનામના તીર્થક્ષેત્રમાં ગયો. એ સુંજપૃષ્ઠેત્ર સુવર્ણના ચેર પર્વતની સમીપ આવેલા હિમાલય પર્વતના એક શિખર ઉપર આવેલું છે અને તેનું ખીણું નામ 'સુંભવટ' પણ છે. હે રાજેન્દ્ર ! પૂર્વે એ પ્રદેશ પર આવીને રાજા રામચંદ્રે પોતાની જટાને બાંધી હતી.^{૨૩} તે સમયથી આરંભીને તીર્થક્ષેત્ર તરફને ધારણ કરનારા ઋષિઓએ તે પ્રદેશને સુંજપૃષ્ઠ એવું નામ આપેલું છે. વળી તે પ્રદેશમાં રુદ્રદેવ સાક્ષાત્ રહે છે.^૪ રાજા વસુદેમ તપશ્ચર્યાના પ્રભાવથી વેદસ્વરૂપ અનેક શુભસમુદાયોથી યુક્ત થયો અને તેથી જ ત્યાં વસનારા બ્રાહ્મણોમાં દેવર્ષિની પેઠે માન્ય થઈ પડ્યો.

હવે એક સમયે ઉદાર મનનો રાજા માંધાતા કે જે ઇંદ્રનો માનીતો મિત્ર હતો અને શત્રુઓનો

સંહાર કરનારો હતો, તે ફરતો ફરતો ત્યાં આવી ચડ્યો.^{૫૪} ત્યાં આવીને તેણે એવું કે, રાજા વસુદેમ મહાઉચ તપશ્ચર્યા કરતો અહીં વસી રહ્યો છે, જેથી તેની પાસે જઈને વિનયપૂર્વક તે ઊભો રહ્યો.^૭ વસુદેમે પણ પોતાની પાસે આવેલા માંધાતા રાજાનું પાદ, અર્ધવગેરે અર્પણ કરીને પૂજન કર્યું અને પછી સાત અંગોવાળા રાજ્યના સંબંધમાં કુશળતાનો તથા નાશરહિતપણાનો પ્રશ્ન પૂછ્યો.^૮ ઉપરાંત સત્પુરુષોના પ્રાચીન માર્ગને અનુસરનારા રાજા માંધાતાને વસુદેમે પૂછ્યું કે, 'હે રાજા ! હું તારું શું પ્રિય કરું ?'^{૧૯} એટલે હે કુરુનંદન ! અત્યંત પ્રસન્ન થયેલા માંધાતા રાજાએ આસન ઉપર બેઠેલા મહાબુદ્ધિમાન મહારાજા વસુદેમને કહ્યું.^{૨૦}

માંધાતા જોલ્યો : હે મહાપુરુષ રાજા ! તમે જૃહસ્પતિના તથા શુક્રાચાર્યના સમય નીતિશાસ્ત્રનું જ્ઞાનપૂર્વક અધ્યયન કર્યું છે,^{૨૧} તેથી હું તમારી પાસેથી જાણવા ઇચ્છું છું કે, ૬૩ની ઉત્પત્તિ કેવી રીતે થઈ ? એ ૬૩ની પૂર્વે કોણ જાગૃત રહે છે ? વળી તેની મહત્તા શી છે ? અને આધુનિક સમયમાં એ ૬૩ ક્ષત્રિયોને અધીન કેમ રહ્યો છે ? તે મને કહેા. હે મહાબુદ્ધિમાન રાજા ! હું તમને તે ઉપદેશના બદલામાં શુરેશ્વરિયુ આપીશ.^{૨૨,૨૩}

વસુદેમે કહ્યું : હે રાજા ! લોકને વશ રાખનારો અને ધર્મના પ્રાણભૂત એવો આ સનાતન ૬૩ પ્રજાઓના વિનયની રક્ષા કરવા માટે જગતમાં કેવી રીતે ઉત્પન્ન થયો ? એ વિષે હું તને કહું છું, સાંભળ.^{૨૪} અમે એમ સાંભળ્યું છે કે, પૂર્વે સર્વ લોકના પિતામહ જગવાન બ્રહ્મદેવને એક યજ્ઞ કરવાની ઇચ્છા થઈ; પરંતુ પોતાના જેવી જ યોગ્યતાવાળો એક પણ ઋત્વિજ તેમના જોવામાં આવ્યો નહિ.^{૨૫} પછી તે બ્રહ્મદેવે અનેક વર્ષો પથંત પોતાના મરતકમાં ગર્ભને ધારણ કર્યો. બરાબર એક હજાર વર્ષ પૂરાં થયાં, એટલે એક વખતે તેમને છીંક આવી, જેથી તે ગર્ભ નાસિકા દ્વારા બહાર નીકળ્યો. હે શત્રુદમન રાજા ! એ પ્રમાણે તે ગર્ભ છીંક થવાથી બહાર પડ્યો, જેથી તેનું 'હુપ પ્રજાપતિ' એવું નામ પ્રસિદ્ધ થયું અને હે મહારાજા ! એ હુપ પ્રજાપતિએ મહાત્મા બ્રહ્મદેવના યજ્ઞમાં ઋત્વિકૃપદ સ્વીકાર્યું.^{૨૬,૨૭} હે શ્રેષ્ઠ રાજા ! તે પછી બ્રહ્મદેવને

તે યજ્ઞ જ્યારે ચાલુ થયો, ત્યારે દૃષ્ટપને પ્રધાન બોલેને અર્થાત્ પ્રજાઓના નિયંત્રા બ્રહ્મદેવને પોતાને જ યજ્ઞદીક્ષામાં દાખલ થયેલા બોલેને સર્વના નિયમરૂપ દંડ જગતમાંથી અંતર્હિત થઈ ગયો.^{૧૮} દંડ અંતર્હિત થઈ ગયો એટલે પ્રજાઓમાં વર્ણ-સંકરતા ફેલાવા લાગી; કાર્યોકાર્યનું કોઈને જ્ઞાન ન રહ્યું, લોકજ્ઞાલોકજ્ઞ પદાર્થોનો વિવેક નષ્ટ થઈ ગયો અને શું પાન કરવા યોગ્ય છે અને શું પાન કરવા યોગ્ય નથી, એ વિષેના જ્ઞાનનો પણ લોપ થવા લાગ્યો અને પછી કળસિદ્ધિની તો વાત જ શી? પણ સર્વ પ્રજાઓ અન્યોન્યનો સંહાર કરવા લાગી, ગમ્યઅગમ્યનો ભેદ રહ્યો નહિ; અમુક દ્રવ્ય પારકું ગણાય અને અમુક દ્રવ્ય પોતાનું ગણાય, એ વ્યવસ્થા રહી નહિ; એટલું જ નહિ પણ માંસને માટે કૂતરાઓ જેમ લડી મરે છે, તેમ લોકો અમુક એક વસ્તુને માટે માંડોમાંડે લડી મરવા લાગ્યા. સર્વ સ્થળે લૂંટાલૂંટ ચાલી રહી ને બળવાનો નિર્બળનો નાશ કરવા લાગ્યા. આ રીતે જ્યારે કોઈ જાતની મર્યાદા ન રહી, ત્યારે પિતામહ બ્રહ્મદેવ વર આપનારા સનાતન ભગવાન વિષ્ણુદેવની પાસે ગયા અને તેમની પૂજા કરીને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા :^{૧૯-૨૨} 'હે કેશવ ! હવે આ સમયે તમારે કૃપા કરવી યોગ્ય છે. જે રીતે કરવાથી આ પ્રજાઓમાં વર્ણસંકરતાન ફેલાઈ જાય, તે રીતે તમે કરો.'^{૨૩} બ્રહ્મદેવે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ઉત્તમ ત્રિશૂળરૂપ આયુધને ધારણ કરનારા ભગવાન વિષ્ણુએ મનમાં ખૂબ વિચાર કર્યો ને પછી તે મહાન દેવે પોતાના અંશભૂત દંડને ઉત્પન્ન કર્યો.^{૨૪} આ રીતે દંડ ઉત્પન્ન થયો એટલે તુરત સર્વ સ્થળે ધર્મનું આચરણ વધવા લાગ્યું, જેથી નીતિસ્વરૂપ એવા દેવી સરસ્વતીએ દંડને સહાય કરવા માટે દંડનીતિ નામની એક કન્યાને ઉત્પન્ન કરી કે જે પાછળથી ત્રણે લોકમાં પ્રસિદ્ધ થઈ.^{૨૫} તે પછી વળી ત્રિશૂલધારી ભગવાન વિષ્ણુએ ઘણા સમય સુધી મનમાં વિચાર કરીને જુદા જુદા સર્વ લોકસમુદાયમાં એક એક પુરુષને રાજા બનાવ્યો.^{૨૬} હજાર નેત્રોવાળા ઇન્દ્રદેવને દેવોનો રાજા બનાવ્યો, સૂર્યના પુત્ર યમને પિતૃઓનો અને કુબેરને ધનનો તથા રાક્ષસોનો રાજા બનાવ્યો, ગેરુ પર્વતને સર્વ પર્વતોનો રાજા બનાવ્યો, સમુદ્ર-

ને નદીઓનો રાજા બનાવ્યો, વરુણદેવને જળનો તથા અસુરોનો રાજા બનાવ્યો, મૃત્યુને પ્રાણોનો રાજા બનાવ્યો, અગ્નિને સર્વ પ્રકારનાં તેજોનો રાજા બનાવ્યો, ઇશાનદેવને સર્વ રુદ્રોના રક્ષક અથવા રાજા બનાવ્યા કે જે ઇશાનદેવ મહાત્મા મહાદેવ, વિશાલાક્ષ અને સનાતન એવા નામથી પ્રસિદ્ધ છે.^{૨૭-૩૦} વસિષ્ઠને બ્રાહ્મણોના રાજા બનાવ્યા, જાતવેદા નામના દેવને વસુઓનો રાજા બનાવ્યો, સૂર્યને સર્વ તેજોનો રાજા બનાવ્યો, ચંદ્રને નક્ષત્રોનો તથા લતાઓનો રાજા બનાવ્યો, બાર ભુલોચાવાળા કુમાર કાર્તિકસ્વામીને સર્વ ભૂતોના રાજા બનાવ્યા, સંહાર અને ઉત્કર્ષ જેનું સ્વરૂપ છે એવા કાલને સર્વ કોઈનો રાજા બનાવ્યો, તેમ જ મૃત્યુના વિભાગરૂપ ગણાતા શશ્વનો, શત્રુનો, યમનો તથા કમનો અને સુખદુઃખનો રાજા પણ કાળજ થયો.^{૩૧-૩૩} શ્રુતિ કહે છે કે, સર્વના દેવ, રાજાઓના પણ રાજા, મનુષ્યોના અધિપતિ ને ત્રિશૂલને ધારણ કરનારા ભગવાન શંકર સર્વ રુદ્રદેવોના ઇન્દ્ર છે.^{૩૪} બ્રહ્મદેવનો પુત્ર જે ક્ષુપ પ્રજાપતિ ઉત્પન્ન થયો હતો, તે સર્વ ધર્મનિષ્ઠ પુરુષોમાં શ્રેષ્ઠ હતો, તેથી તેને સર્વ મનુષ્યોનું આધિપત્ય અર્પણ કર્યું.^{૩૫} પછી એ વેળા બ્રહ્મદેવનો તે યજ્ઞ વિધિ-પૂર્વક જ્યારે સમાપ્ત થયો, ત્યારે મહાદેવે ધર્મનું રક્ષણ કરનારા દંડને સત્કારપૂર્વક વિષ્ણુ ભગવાનને અર્પણ કર્યો.^{૩૬} વિષ્ણુએ અગિરા સુનિને અર્પણ કર્યો, મહાસુનિ અગિરાએ ઇન્દ્રને તથા મરીચિને અર્પણ કર્યો, મરીચિએ ભુશુને અર્પણ કર્યો, ભુશુએ સર્વ ઋષિઓને અર્પણ કર્યો, ઋષિઓએ ધર્મનું સમાધાન કરનારા તે દંડને લોકપાલોને અર્પણ કર્યો, લોકપાલોએ ક્ષુપ પ્રજાપતિને અર્પણ કર્યો, ક્ષુપ પ્રજાપતિએ સૂર્યના પુત્ર મનુને અર્પણ કર્યો અને તે શ્રાદ્ધદેવ નામના મનુએ સ્વપ્ન એવા ધર્મનું તથા અર્થનું રક્ષણ કરવા માટે એ દંડ પોતાના પુત્રોને અર્પણ કર્યો.^{૩૭-૩૯}

રાજાએ ન્યાય-અન્યાયનો બરાબર વિવેક કર્યો પછી ધર્મપૂર્વક જ દંડને ઉપયોગ કર્યો, પણ પોતાની ઇચ્છામાં આવે તેમ ઉપયોગ કરવો નહિ; કેમ કે દુષ્ટોને શિક્ષા કરવી તે જ દંડનું મુખ્ય પ્રયોજન છે. લોકો પાસેથી જે દ્રવ્યનો દંડ લેવામાં

આવે છે, તે તો કેવળ બાહ્ય ક્રિયા છે અર્થાત્ લોકોને ડરાવવા માટેના એક બાહ્ય ઉપચાર માત્ર જ છે; નહિ કે તેનો ઉદ્દેશ લંડાર ભરપૂર રાખવો તે છે. ૧૪૦ કોઈ મનુષ્યે અલ્પ અપરાધ કર્યો હોય, તો રાજાએ તેના શરીરને વ્યંગ બનાવી દેવું નહિ, અર્થાત્ સામાન્ય અપરાધને માટે તેના શરીરને ખોડખાંપણવાળું કરવું નહિ, તેમ તેને દેહાંતઃકંઠની શિક્ષા કરવી નહિ; શરીરને અત્યંત પીડા થાય તેવી શિક્ષા પણ કરવી નહિ, પર્વતના શિખર ઉપરથી ફેંકી દેવાની શિક્ષા પણ કરવી નહિ અને દેશનિકાલની સજા પણ કરવી નહિ. ન્યારથી આરંભીને સૂર્યના પુત્ર મનુષ્યે પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવા માટે પોતાના પુત્રોને દંડ અર્પણ કર્યો, ત્યારથી આરંભીને અનુક્રમે તે દંડ પ્રજાઓનું પાલન કરતો નિત્ય જાગૃત રહે છે. ૧૪૧-૧૪૨ આ પ્રજાપાલનરૂપ કાર્ય કરવા માટે સૌથી પહેલાં ભગવાન ઇંદ્ર જાગૃત રહે છે, ઇંદ્રથી અગ્નિ, અગ્નિથી વરુણ, વરુણથી પ્રજાપતિ, પ્રજાપતિથી વિનયારાત્મક ધર્મ, ધર્મથી બ્રહ્મ-દેવનો પુત્ર સનાતન વ્યવસાય (ઉદ્યોગ), વ્યવસાયથી તેજ સર્વનું રક્ષણ કરતું જાગૃત રહે છે, તેજથી ઔષધિઓ, ઔષધિઓથી પર્વતો, પર્વતોથી રસ, એ રસજુષથી નિર્ઝંતિ દેવી જાગૃત રહે છે, નિર્ઝંતિ દેવીથી નક્ષત્રમંડલ, નક્ષત્રમંડલથી સર્વો વેદો, વેદોથી પ્રભુ હયશીવ, હયશીવથી સર્વના પ્રભુ અને અવિનાશી પિતામહ બ્રહ્મદેવ જાગૃત રહે છે; એ પિતામહથી સર્વનું કલ્યાણ કરનારા ભગવાન મહાદેવ જાગૃત રહે છે, મહાદેવથી વિશ્વે દેવાઓ જાગૃત રહે છે, વિશ્વેદેવાઓથી ઋષિઓ જાગૃત રહે છે, ઋષિઓથી ભગવાન ચંદ્ર જાગૃત રહે છે, ચંદ્રથી સનાતન કાળના દેવો જાગૃત રહે છે અને દેવોથી સર્વ બ્રાહ્મણો જાગૃત રહે છે, એમ તમારે સમજવું. ૧૪૩-૧૪૮ વળી હે રાજા ! બ્રાહ્મણોથી ક્ષત્રિયો જાગૃત રહે છે અને તેઓ ધર્માનુસાર લોકોનું રક્ષણ કરે છે; તેમ જ એ ક્ષત્રિયોથી આદિકાળનું આ સ્થાવરજંગમ જગત જાગૃત રહે છે અને તે સર્વ જગતમાં પ્રજાઓ જાગૃત રહે છે કે જેઓના પર દંડ નિત્ય જાગૃત રહે છે. સાક્ષાત્ પિતામહ સમાન કાંતિવાળો દંડ જગતના સર્વ પદાર્થોનો પોતાનામાં સમાવેશ કરે છે. ૧૪૭-૧૪૮ હે

ભારત ! સદિના આરંભ, મધ્ય અને અંતમાં સર્વ લોકના ઇન્ધ્ર પ્રજાપતિ મહાદેવ કાળનું સ્વરૂપ ધારણ કરીને નિરંતર જાગૃત રહે છે; ૧૪૯ માટે કાળ દેવનો દેવ છે, શિવસ્વરૂપ છે, સર્વમય છે, જટાધારી શંકર છે, રુદ્ર છે, સ્થાણુરૂપ છે, ઉભાપતિ મહાદેવ છે અને તે પ્રભુ આખા વિશ્વ પર સતત જાગૃત રહે છે. ૧૫૦ આ રીતે આદિ, મધ્ય અને અંતમાં દંડ કેવા સ્વરૂપમાં વિષયાત ધાય છે, તે સર્વ મેં તને કહ્યું અને આ મારા કહેવા પ્રમાણે જ ધર્મ-વેત્તા રાજાએ ન્યાયપૂર્વક વર્તવું. ૧૫૧

લીખ્મ બોલ્યા : વસુદેવ રાજાના આ મતનું જે પુરુષ શ્રવણ કરે છે અને શ્રવણ થયો પછી તે પ્રમાણે સારી રીતે જો વર્તે છે, તો એ પુરુષ સર્વ મનોરથોને સપાદન કરે છે. ૧૫૨ હે મનુષ્યશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર રાજા ! એ પ્રમાણે જે દંડ ધર્માંતઃકેવળે આ સર્વ લોકોનો નિયંત્રા છે, તેના સંબંધમાં મેં તમને સર્વ વાત કહી. ૧૫૩

ઇતિ શ્રીમદ્ભગવત્પ્રભાસાતિપર્વતમ્ભાગે રાજધર્માનુ-
શાસનપર્વમા 'દંડની ઉત્પત્તિ' નામનો
અધ્યાય ૧૨૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨૩ મો

ધર્મ, અર્થ અને કામ-એ ત્રિવર્ગનો વિચાર

॥ યુધિષ્ઠિર જવાબ ॥

તાત ધર્માર્થકામાનાં શ્રોતુમિચ્છામિ નિશ્ચયમ્ ।
લોકયાત્રા હિ કાત્સ્ત્યેન તિષ્ઠેન્કેપુ પ્રતિષ્ઠિતા ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછયું : હે તાત ! ધર્મ, અર્થ અને કામ એ ત્રિવર્ગનો નિશ્ચય સાંભળવાને હું ઇચ્છું છું (અને તેથી હું તમને પૂછું છું) કે, લોકોનો સમગ્ર વ્યવહાર કોના આધારે અવલંબી રહ્યો છે ? ધર્મ, અર્થ અને કામ એ ત્રિવર્ગનું મૂળ શું ? એ ત્રણેનો ઉત્પાદક કોણ ? તેઓ અન્યોન્ય એકત્ર થઈને શી રીતે રહ્યા છે ? અને તેઓ જુદા જુદા કેમ જણાય છે ?

લીખ્મ કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! જે સમયે શુદ્ધ અંતઃકરણવાળા પુરુષો જગતમાં ઉત્પન્ન થાય છે અને તેઓનો નિશ્ચય ધર્મપૂર્વક કાર્ય કરવાનો હેતુ થાય છે, તે વખતે અનુકૂળ કાળ, ધર્માદિકનું ઉત્પાદક સ્થાન અને સત્કર્મની નિષ્પત્તિરૂપ સંસ્થામાં

નિષ્કામ અર્થ અને નિષ્કામ કામસેવન ચિત્તશુદ્ધિ-
દ્વારા પ્રદાન દર્શ્ય મહાન કૃપાને આપે છે.^{૧૦} આ
વિષયમાં ઋષિ કામદંક અને રાજા આંગરિષ-એ
બંનેના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ જગતમાં
કહેવાય છે, તે આ પ્રમાણે છે:^{૧૧}

એક સમયે કામદંકઋષિ પોતાના આશ્રમમાં
બેઠા હતા, ત્યારે આંગરિષ નામનો એક રાજા મર્યાદા
પૂર્વક તેમની પાસે ગયો અને તેમને પ્રણામ કરીને
તેણે પૂછ્યું કે, 'હે ઋષિ! જે રાજા કામ તથા
મોહને અધીન થઈને પ્રથમ ખુબ પાપાચરણ કરે
અને પછી તેને માટે બે પશ્ચાત્તાપ કરે, તો તે
રાજાના પાપનો નાશ થાય કે નહિ? તેમ જ જે
પુરુષ અજ્ઞાનને લીધે અધર્મને ધર્મ માનીને તેનું
આચરણ કરે અને અધર્મિક તરીકે જગતમાં
પ્રસિદ્ધ થાય તો રાજાએ તે પુરુષને કેવી રીતે
અટકાવવો?'^{૧૨-૧૪}

કામદંકે કહ્યું: જે પુરુષ ધર્મ તથા અર્થનો
પરિત્યાગ કરીને કેવળ કામને જ અનુસરે છે, તે
બુદ્ધિથી ભ્રષ્ટ થાય છે; કેમ કે તેણે ધર્મનો અને
અર્થનો પરિત્યાગ કર્યો છે;^{૧૫} એટલું જ નહિ પણ
એ રીતે બુદ્ધિભ્રષ્ટ થયેલો પુરુષ ધર્માર્થનો નાશ
કરીને મોહાધીન બને છે અને મોહવશ થયા પછી
નાસ્તિક અથવા દુરાચારી બની જાય છે.^{૧૬} જ્યારે
રાજા તેવા દુરાચારી હુદ્ પુરુષોને વશ રાખતો
નથી, ત્યારે લોકો સર્પવાળા ઘરથી જેમ કંટાળી
જાય છે, તેમ તે રાજાથી કંટાળી જાય છે;^{૧૭} એટલું
જ નહિ પણ તેવા રાજાને પ્રભાઓ, બ્રાહ્મણો કે
સાધુ પુરુષો પોતાના રાજા તરીકે માનતા નથી.
પછી તે રાજા સંશયમાં આવી પડે છે અને છેવટે
વધપાત્ર પણ થાય છે; અર્થાત્ પ્રભાઓ તરફથી જ
તેનું મરણ નીપજે છે.^{૧૮} ધારો કે કદાચ તે રાજાનું
મૃત્યુ ન થાય તોપણ લોકમાં ધિક્કારપાત્ર થઈને
જીવતા રહેવું અથવા પોતાના રાજ્યપદથી ભ્રષ્ટ
થઈને જીવતર ગાળવું, તે એનું શુદ્ધ મરણ જ થયેલું
ગણાય છે; અર્થાત્ તેનું જીવતર મૃત્યુના જેવું ગણાય
છે. કેઈ પણ રાજા જ્યારે આવી સ્થિતિમાં આવી
પડે, ત્યારે તેણે પાપનો વિનાશ કેમ કરવો, તે વિષે
ધર્માચાર્યોએ કહ્યું છે કે, તેવા રાજાએ પોતાના
પાપકૃત્યની નિંદા કરવી, વેદવિદ્યાનું સેવન

કરવું, બ્રાહ્મણોનો સત્કાર કરવો, ધર્માચરણ કર-
વામાં ઉદાર મનના થવું, ઉત્તમ કુળમાં પોતાનો
વિવાહ કરવો, ક્ષમાશીલ અને વિચારસંપન્ન બ્રાહ્મ-
ણોનું સેવન કરવું, પવિત્ર મંત્રોનો બપ કરવો,
તીર્થજળમાં સ્નાન કરવું, ધર્મનિષ્ઠ પુરુષોને સમીપ
રાખીને તથા પાપિષ્ઠ પુરુષોને દેશપાર કરીને
નિર્નંતર સુખપૂર્વક રહેવું, મધુર વાણી બોલીને તથા
ઉત્તમ કર્મ કરીને સર્વને પ્રસન્ન રાખવા અને
બીજાઓના શુભાનુવાદનું કીર્તન કરીને 'હું' તમારો
પોતાનો જ છું' એમ સર્વની આગળ બહેર
કરવું.^{૧૯-૨૩} આમ કરવાથી હરકોઈ પાપી રાજા
નિષ્પાપ થઈને લોકમાં સત્તર માન્ય થઈ પડે છે
અને મહાપાપોને પણ શાંત કરે છે, એમાં સંશય
નથી.^{૨૪} હે રાજા! તારા શુરુઓ તને જે શ્રેષ્ઠ
ધર્મનું આચરણ કરવાનો ઉપદેશ આપે તે ધર્મનું
તું આચરણ કર, જેથી શુરુઓની કૃપાને લીધે
પરમ શ્રેયને તું પ્રાપ્ત થઈશ.^{૨૫}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વતતર્ગત રાજધર્મનુશાસન-
પર્વમાં 'ધર્મ', અર્થ અને કામ-એ ત્રિવર્ગનો વિચાર'
નામનો અધ્યાય ૧૨૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨૪ મો

શીલતું મહત્ત્વ અને તેની પ્રાપ્તિનો ઉપાય

॥યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

હમે જના નરશ્રેષ્ઠ પ્રશંસંતિ સદા શ્રુતિ ।

ધર્મસ્ય શીલમેવાદૌ તતો મે સંશયો મહાન્ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે મહાપુરુષ પિતામહ!
આ પૃથ્વી પર ધર્મના કરતાં પણ શીલ પ્રથમ છે-
વધારે ઉત્તમ છે, એમ સર્વ લોકો શીલની (સદા-
ચારની) વધારે પ્રશંસા કરે છે. તે ઉપરથી મને
મહાન સંશય થયો છે કે, શીલમાં એટલું બધું શું
સામર્થ્ય છે? હે ધાર્મિકોમાં શ્રેષ્ઠ ભીષ્મ પિતા-
મહા! એ વિષે બે અમારાથી બહુ શકાય તેમ હોય
તો મને સાંલજવાની ઈચ્છા થઈ છે કે, કયા પ્રકારે
વર્તવાથી એ શીલ પ્રાપ્ત થઈ શકે? અને હે ભારત!
એ શીલનું લક્ષણ શું કહેવાય છે? તે મને કહો.
તમે ઉપદેશ આપવામાં શ્રેષ્ઠ છો.^{૨૩}

ભીષ્મે કહ્યું: હે માન આપનારા રાજા! પૂર્વે
તમારી રાજ્યલક્ષ્મીને જોઈને હર્યોધન જ્યારે

ધર્મ, અર્થ અને કામ એકસાથે જ ઉત્પન્ન થાય છે; અર્થાત્ પુરુષોના મનમાં ધર્મોદિ પ્રત્યે જ્યારે શ્રદ્ધા થાય છે, ત્યારે તેઓ માને છે કે, 'ગર્ભોધાનમાં કહેલા વિધિ પ્રમાણે ઋતુકાળે શ્રીસમાગમ કરીને હું ઉત્તમ પુત્ર મેળવીશ.' આવી માન્યતા થયા પછી ઋતુકાળે યોનિસંસ્કારરૂપ ધર્મોચરણ કર્યો પછી શ્રીસમાગમરૂપ કામનું સેવન કરીને ઉત્તમ પુત્રરૂપ અર્થને તેઓ સંપાદન કરે છે. આ રીતે એકીસાથે ધર્મ, અર્થ અને કામની ઉત્પત્તિ થાય છે.^{૨૩} અર્થનું મૂળ ધર્મ છે, અર્થનું ફળ કામ છે, તે ત્રણનું મૂળ સંકલ્પ છે અને તે સંકલ્પ અસુક કોઈ વિષયનું જ સ્વરૂપ છે.^{૨૪} ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયોના રૂપાદિક સર્વ વિષયો સંપૂર્ણપણે ઉપલોભ સિદ્ધ થાય તે માટે છે. આ ઉપરથી એમ જ સિદ્ધ થાય છે કે, ધર્મ, અર્થ અને કામરૂપ ત્રિવર્ગનું મૂળ કેવળ સંકલ્પ જ છે અને તે સંકલ્પના નાશને જ મોક્ષ કહેવામાં આવે છે.^{૨૫} કેવળ શરીરસંરક્ષણને માટે આચરેલો ધર્મ, કેવળ કાર્ય કર્મો કરવા માટે સંપાદન કરેલો અર્થ અને કેવળ રતિસુખને માટે જ સેવેલો કામ રમેશુલ-પ્રધાન ગણાય છે અને તેનો સર્વથા ત્યાગ જ કરવો જોઈએ; અર્થાત્ ધર્મ, અર્થ ને કામ કેવળ સત્વ-શુભ્રધાન જ હોવા જોઈએ.^{૨૬} બે ધર્મનું, અર્થનું તથા કામનું ફળ કેવળ આત્મજ્ઞાન જ હોય, તેનું નિરંતર સેવન કરવું, પણ બે ધર્મોધર્મકામનું ફળ સ્વર્ગોદિ હોય તેનું કદી સેવન કરવું નહિ. તાત્પર્ય કે, આત્મજ્ઞાનરૂપ સંનિક્ષ્પ ફળવાળા ધર્મોદિ ત્રિવર્ગનું સદાકાળ સેવન કરવું, પણ સ્વર્ગોદિરૂપ બાહ્ય ફળવાળા અથવા વિપ્રકૃષ્ટ ફળવાળા ધર્મોદિકનું સેવન કદી કરવું નહિ; માટે પૂર્વોક્ત સંનિક્ષ્પ ફળવાળા ત્રિવર્ગનો તો કદી મનથી પણ ત્યાગ કરવો નહિ; અર્થાત્ ચિત્તશુદ્ધિને માટે ધર્મનું, નિષ્કામ ઝમો કરવા માટે અર્થનું તથા કેવળ દેહધારણને માટે જ કામનું સેવન કરવું. એ તે ત્રિવર્ગનો ત્યાગ કરવો હોય તો માત્ર વિચારથી જ ત્યાગ કરી શકાય છે. સારાંશ કે, સંગ અને ફળના ત્યાગપૂર્વક જ ધર્મોદિકનું આચરણ કરવું.^{૨૭} આ રીતે સંગ અને ફળના ત્યાગપૂર્વક ત્રિવર્ગનું સેવન કરનારા મનુષ્યની નિષ્ઠા કેવળ મોક્ષમાં જ હોય છે અને તેથી જ તવા મનુષ્યને મોક્ષ મળવાનો સંભવ પણ છે; પરંતુ

બે કર્મ 'સને અસુક ફળ મળે' આવી આસક્તિવાળી બુદ્ધિથી કરવામાં આવે છે, તેનું કોઈ સમયે ફળ મળે અથવા ન પણ મળે, માટે ફલાસક્ત બુદ્ધિથી કોઈ પણ કર્મ કરવું નહિ; તેમ જ ધન સંપાદન કરવાના ઉદ્દેશથી ધર્મોચરણ કરવું નહિ; કેમ કે ધન સંપાદન કરવા માટે ખેતી, સેવા, વેપાર વગેરે અનેક ઉપાયો છે. વળી 'ધર્મોચરણ કરવાથી ધનની પ્રાપ્તિ થાય છે' આ મતની વિરુદ્ધ એવા ખીલ કેટલાએક મતો પણ છે; જેમ કે કેટલાએક લોકો માને છે કે, દેવયોગે જ અર્થનો લાભ થાય છે, હકથી પણ ધન સંપાદન કરી શકાય છે અથવા સ્વાભાવિક રીતે જ દ્રવ્ય તો મળી આવે છે; માટે અર્થ મેળવવા માટે ધર્મ કરવો તે તો યોગ્ય નથી જ. એ પ્રમાણે જ ધર્મોચરણ કરવા માટે અર્થ સંપાદન કરવો નહિ; કારણ કે આપણે જોઈએ છીએ કે, અર્થ સંપાદન કર્યો પછી પણ જગત અતર્થ કરવા માટે જ નિરંતર તત્પર રહે છે; એટલું જ નહિ પણ ધનપ્રાપ્તિ થયા પછી મદમત્ત બની ગયેલો પુરુષ સર્વ પ્રકારનાં પાપાચરણો કરે છે, માટે અર્થ સંપાદન કર્યો પછી કેવળ ધર્મની જ ઉત્પત્તિ થયા કરે છે, એમ કંઈ નિશ્ચયપૂર્વક કહી શકાતું નથી. હા, એ વાત સંભવી શકે છે ખરી કે, ધન વિના પણ ધર્મોચરણ થઈ શકે છે, જેમ કે જગતમાંહેના ઘણા મનુષ્યો ધનને જેમાં લેશમાત્ર સંબંધ નથી તેવાં ઉપવાસાદિક મતો દ્વારા પણ ધર્મવૃદ્ધિ કરી શકે છે. માટે એમ જ સિદ્ધ થાય છે કે, અર્થ મળે એવી બુદ્ધિથી આચરેલો ધર્મ વૃથા છે અને ધર્મ કરી શકાયો, એવી બુદ્ધિથી મેળવેલો અર્થ વૃથા છે, બે પુરુષની બુદ્ધિ અજ્ઞાનથી ઘેરાયતો હોય છે, તેની જ એવી માન્યતા હોય છે કે, ધર્મ કરવાથી અર્થ મળે છે અને અર્થ મેળવવાથી ધર્મ થઈ શકે છે. વસ્તુતઃ તેમ હોતું જ નથી અને તેવી માન્યતાવાળા પુરુષને ધર્મ તથા અર્થનું વાસ્તવિક ફળ મળતું જ નથી.^{૨૮} વળી ફળ મેળવવાની ઇચ્છાથી ધર્મોચરણ કરવું, એ ધર્મનો મેલ ગણાય છે-દાન આપ્યા વિના અથવા લોગ-લોગવ્યા વિના કેવળ ધનનો સંગ્રહ કરી રાખવો તે અર્થનો મેલ કહેવાય છે અને પ્રીતિપૂર્વક કામાસક્તિ કરવી તે કામનો મેલ કહેવાય છે; માટે તે તે મેલ વિનાનો નિષ્કામ ધર્મ;

નિષ્કામ અર્થ અને નિષ્કામ કામસેવન ચિત્તશુદ્ધિ દ્વારા પ્રદ્યાનંદરૂપ મહાન ક્ષણને આપે છે.^{૧૦} આ વિષયમાં ઋષિ કામંદક અને રાજા આંગરિષ-એ બન્નેના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ જગતમાં કહેવાય છે, તે આ પ્રમાણે છે:^{૧૧}

એક સમયે કામંદકઋષિ પોતાના આશ્રમમાં બેઠા હતા, ત્યારે આંગરિષ નામનો એક રાજા મર્યોદા પૂર્વક તેમની પાસે ગયો અને તેમને પ્રણામ કરીને તેણે પૂછ્યું કે, ‘હે ઋષિ! જે રાજા કામ તથા મોહને અધીન થઈને પ્રથમ ખૂબ પાપાચરણ કરે અને પછી તેને માટે જો પશ્ચાત્તાપ કરે, તો તે રાજાના પાપનો નાશ થાય કે નહિ? તેમ જ જે પુરુષ અજ્ઞાનને લીધે અધર્મને ધર્મ માનીને તેનું આચરણ કરે અને અધાર્મિક તરીકે જગતમાં પ્રસિદ્ધ થાય તો રાજાએ તે પુરુષને કેવી રીતે અટકાવવો?’^{૧૨-૧૪}

કામંદકે કહ્યું: જે પુરુષ ધર્મ તથા અર્થનો પરિત્યાગ કરીને કેવળ કામને જ અનુસરે છે, તે બુદ્ધિથી ભ્રષ્ટ થાય છે; કેમ કે તેણે ધર્મનો અને અર્થનો પરિત્યાગ કર્યો છે;^{૧૫} એટલું જ નહિ પણ એ રીતે બુદ્ધિભ્રષ્ટ થયેલા પુરુષ ધર્મોર્થનો નાશ કરીને મોહાધીન બને છે અને મોહવશ થયા પછી નારિતક અથવા દુરાચારી બની જાય છે.^{૧૬} જ્યારે રાજા તેવા દુરાચારી હુદ પુરુષોને વશ રાખતો નથી, ત્યારે લોકો સર્વવળા ધરથી જેમ કંટાળી જાય છે, તેમ તે રાજાથી કંટાળી જાય છે;^{૧૭} એટલું જ નહિ પણ તેવા રાજાને પ્રભાઓ, બ્રાહ્મણો કે સાધુ પુરુષો પોતાના રાજા તરીકે માનતા નથી. પછી તે રાજા સંશયમાં આવી પડે છે અને છેવટે વધવાત્ર પણ થાય છે; અર્થાત્ પ્રભાઓ તરફથી જ તેનું મરણ નીપજે છે.^{૧૮} ધારા કે કદાચ તે રાજાનું મૃત્યુ ન થાય તોપણ લોકમાં ધિક્કારપાત્ર થઈને જીવતા રહેવું અથવા પોતાના રાજ્યપદથી બ્રહ્મ થઈને જીવતર ગાળવું, તે એનું શુદ્ધ મરણ જ થયેલું ગણાય છે; અર્થાત્ તેનું જીવતર મૃત્યુના જેવું ગણાય છે. કોઈ પણ રાજા જ્યારે આવી સ્થિતિમાં આવી પડે, ત્યારે તેણે પાપનો વિનાશ કેમ કરવો, તે વિષે ધર્મોચાર્યોએ કહ્યું છે કે, તેવા રાજાએ પોતાના પાપકૃત્યની નિંદા કર્યા કરવી, વેદવિદ્યાનું સેવન

કરવું, બ્રાહ્મણોનો સત્કાર કરવો, ધર્માચરણ કરવામાં ઉદાર મનના થવું, ઉત્તમ કુળમાં પોતાનો વિવાહ કરવો, ક્ષમાશીલ અને વિચારસંપન્ન બ્રાહ્મણોનું સેવન કરવું, પવિત્ર મંત્રોનો બપ કરવો, તીર્થજળમાં સ્નાન કરવું, ધર્મનિષ્ઠ પુરુષોને સમીપ રાખીને તથા પાપિષ્ઠ પુરુષોને દેશપાર કરીને નિરંતર સુખપૂર્વક રહેવું, મધુર વાણી બોલીને તથા ઉત્તમ કર્મ કરીને સર્વને પ્રસન્ન રાખવા અને બીજાઓના શુભાનુવાદનું કીર્તન કરીને ‘હું તમારા પોતાના જ છું’ એમ સર્વની આગળ જાહેર કરવું.^{૧૯-૨૩} આમ કરવાથી હરકોઈ પાપી રાજા નિષ્પાપ થઈને લોકમાં સત્તર માન્ય થઈ પડે છે અને મહાપાપોને પણ શાંત કરે છે, એમાં સંશય નથી.^{૨૪} હે રાજા! તારા શુરુઓ તને જે શ્રેષ્ઠ ધર્મનું આચરણ કરવાનો ઉપદેશ આપે તે ધર્મનું આચરણ કર, જેથી શુરુઓની કૃપાને લીધે પરમ શ્રેયને તું પ્રાપ્ત થઈશ.^{૨૫}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘ધર્મ, અર્થ અને કામ-એ ત્રિવર્ગનો વિચાર’ નામનો અધ્યાય ૧૨૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨૪ મો

શીલવું મહત્ત્વ અને તેની પ્રાપ્તિનો ઉપાય

॥યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

इमे जना नरश्रेष्ठ प्रशंसन्ति सदा भुवि ।

धर्मस्य शीलमेवादौ ततो मे संशयो महान् ॥ १ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે મહાપુરુષ પિતામહ! આ પૃથ્વી પર ધર્મના કરતાં પણ શીલ પ્રથમ છે-વધારે ઉત્તમ છે, એમ સર્વ લોકો શીલની (સદાચારની) વધારે પ્રશંસા કરે છે. તે ઉપરથી મને મહાન સંશય થયો છે કે, શીલમાં એટલું બધું શું સામર્થ્ય છે? હે ધાર્મિકોમાં શ્રેષ્ઠ ભીષ્મ પિતામહ! એ વિષે જો અમારાથી બાણી શકાય તેમ હોય તો મને સાંભળવાની ઈચ્છા થઈ છે કે, કયા પ્રકારે વર્તવાથી એ શીલ પ્રાપ્ત થઈ શકે? અને હે ભારત! એ શીલનું લક્ષણ શું કહેવાય છે? તે મને કહો. તમે ઉપદેશ આપવામાં શ્રેષ્ઠ છો.^{૨૧૩}

ભીષ્મે કહ્યું: હે માન આપનારા રાજા! પૂર્વે તમારી રાજ્યલક્ષ્મીને જોઈને હૃયોધન જ્યારે

સંતાપ પામ્યો હતો, ત્યારે તેણે પોતાના પિતા ધૃત-
રાષ્ટ્રને આ વિષે જ પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો.^{૧૬} હે મહા-
રાજા! સર્વ બાઈઓની સાથે તમે ન્યારે ઇંદ્રપ્રસ્થમાં
રહેતા હતા, ત્યારે સભામાં તેણે જે વચનો કહ્યાં
હતાં, તે સર્વ તમે સાંભળો.^{૧૭} તમારી એ દિવ્ય
સભાને તથા મહાઉત્તમ સમૃદ્ધિને બેઠાને સભામાં
બેઠેલા દુર્યોધને એ બધી વાત પોતાના પિતાને
જણાવી હતી.^{૧૮} તે વખતે દુર્યોધનનાં એ વચન સાંભ-
ળીને ધૃતરાષ્ટ્રે કહ્યું ને તથા દુર્યોધનને આ પ્રમાણે
કહ્યું હતું.^{૧૯}

ધૃતરાષ્ટ્રે કહ્યું : હે પુત્ર ! તું ચા માટે સંતાપ
કરે છે, તે હું થયાથઈ રીતે સાંભળવા ઇચ્છું છું; કેમ
કે તને સંતાપ થવાનું કારણ સાંભળ્યા પછી જો તે
યોગ્ય હશે તો હું તારું સમાધાન કરીશ.^{૨૦} હે યતુ
ઓના નગરોને જીતનારા પુત્ર ! તે મહાન ઐશ્વર્ય
સંપાદન કર્યું છે, તારા બાઈઓ અને સંબંધીઓ
સેવકોની પેઠે સઠાય તારી આજ્ઞામાં છે, તું શરીર
પર ઉત્તમ પ્રતિભા દુપટ્ટાઓ ધારણ કરે છે, માંસ-
મિશ્ર ભાતનું ભોજન કરે છે અને ઉત્તમ ભતિના
ઘોડાઓ પર સવારી કરે છે, છતાં તું નિસ્તેજ અને
કૃશ (દુર્બળ) કેમ થઈ ગયો છે ?

દુર્યોધને કહ્યું : હે પિતા ! યુધિષ્ઠિરા મહેલમાં
વેદવેદાંગમાં પારંગત થયેલા હસ હબાર મહારામા
બ્રાહ્મણો સુવર્ણના યાગોમાં નિત્ય ભોજન કરે
છે,^{૨૧-૨૨} તેની દિવ્ય સભા દિવ્ય યુગોથી અને દિવ્ય
કૃષોથી સુકૃત છે. તેના ઘોડાઓ તેતરના જેવા કાળર
ચીતરા રંગના છે અને તેની પાસે અનેક પ્રકારનાં
ઉત્તમ વજો છે. આ બધું બેઠાને તથા આપણા યતુ
પાંડવોની અતિ મહાન સમૃદ્ધિને કુબેરના જેવી
ઉત્તમ બેઠાને હું બળી બઠું છું.

ધૃતરાષ્ટ્રે કહ્યું : હે પુરુષવ્યાધ પુત્ર ! યુધિ-
ષ્ઠિની પાસે જેવી રાજ્યલક્ષ્મી છે, તેવી અથવા તેથી
પણ અધિક રાજ્યલક્ષ્મી મેળવવાની તને જો ઇચ્છા
હોય તો તું શીલવાન થા.^{૨૩-૨૪} હું તને સત્ય કહું છું
કે, શીલના પ્રભાવથી ત્રણે લોકોને જીતી શકાય છે,
એમાં કંઈ સંશય નથી. જરૂર ! જેઓ શીલસંપન્ન
છે, તેઓને આ જગતમાં કંઈ પણ અસાધ્ય નથી.^{૨૫}
જો, માંધાતારાજ એક જ રાત્રિમાં પૃથ્વી મેળવી
હતી, જનમેજયે ત્રણ દિવસમાં પૃથ્વી સંપાદન કરી

હતી અને નાભાગરાજ એ સાત દિવસમાં પૃથ્વીને
વશ કરી હતી.^{૨૬} આ બધા રાજાઓ શીલસંપન્ન
અને દયાળુ હતા, તેથી જ તેઓના શુભોચી ખરી-
દાઈ ગયેલી પૃથ્વી આપોઆપ તેમની પાસે હાજર
થઈ હતી.^{૨૭}

દુર્યોધને કહ્યું : હે ભરતવંશી પિતા ! જે
શીલના પ્રભાવથી તે રાજાઓએ તત્કાળ પૃથ્વીને
મેળવી હતી, તે શીલ કયા ઉપાયે પ્રાપ્ત થઈ શકે,
તે સાંભળવાની મને ઇચ્છા થઈ છે.^{૨૮}

ધૃતરાષ્ટ્રે કહ્યું : હે ભરતકુળના પુત્ર ! આ
શીલના સંબંધમાં જ મહર્ષિ નારદે એક પ્રાચીન
ઇતિહાસ કહ્યો છે અને તેનું ક્ષણતઃ હજી સુધી પણ લોક-
માં અપાય છે.^{૨૯} પૂર્વે ન્યારે મહારામા મહેંદ્રના
રાજ્યને દૈત્ય પ્રહારે લઈ લીધું અને શીલનો આશ્રય
કરીને ત્રણે જગતને તેણે વશ કરી લીધાં, ત્યારે^{૩૦}
ઇંદ્ર જુહસ્પતિની પાસે જઈને બે હાથ બેઠી બેઠ્યો
કે, 'હે મહાજુહિમાન શુર ! મારું કલ્યાણ કેવી
રીતે થાય, તે સાંભળવાની મને ઇચ્છા છે.'^{૩૧} પછી
જુહસ્પતિએ તેને મોક્ષાપયોગી ઉત્તમ જ્ઞાનનો ઉપ-
દેશ આપ્યો અને કહ્યું કે, 'હે દેવેન્દ્ર ! આટલા-
માં જ તારું શ્રેય સમાચલું છે.' તે સાંભળીને ઇંદ્રે
પુનઃ પ્રશ્ન કર્યો કે, 'આનાથી કંઈ વિશેષ હશે ખરું ?'

એટલે જુહસ્પતિએ કહ્યું : હે તાતા ! આના
કરતાં પણ બીજું ઘણું સમજવાનું છે, પણ તે વિષે
મહારામા શુક્રાચાર્ય બોલે છે; માટે હે દેવશ્રેષ્ઠ ! તું
એમની પાસે જા. તારું કલ્યાણ થાઓ.^{૩૨-૩૩}
જુહસ્પતિએ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે મહાતપસ્વી અને
મહાકર્મીમાન એવો ઇંદ્ર પોતાનું શ્રેય સંપાદન
કરવા માટે શુક્રાચાર્ય પાસે ગયો એટલે તેમણે પણ
ઇંદ્રને પ્રીતિપૂર્વક જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપ્યો અને કહ્યું
કે, 'આટલામાં જ તારા શ્રેયનો સમાવેશ થઈ જાય
છે.' તે સાંભળીને ઇંદ્રે શુક્રાચાર્યને પ્રશ્ન પૂછ્યો કે,
'આના કરતાં કંઈ વિશેષ સમજવાનું છે ?' સર્વર
શુક્રાચાર્યે ઉત્તર આપ્યો કે, 'આના કરતાં વિશેષ
સમજવાનું મારી પાસે નથી, પણ મહારામા પ્રહ્લાદ
પાસે છે; માટે તું તેની પાસે જા.' શુક્રાચાર્યના એ
કહેવા પરથી ઇંદ્રને ઘણું જ હર્ષ થયો. પછી તુરત જ
જુહિમાન ઇંદ્ર બ્રાહ્મણનો વેશ ધારણ કરીને પ્રહ્લાદ
પાસે ગયો અને તેની પાસે જઈને તેણે કહ્યું કે, 'તમારી

પાસેથી હું શ્રેય સંપાદન કરવાની ઇચ્છા રાખું છું.’ ૧૨૪-૨૮ તે સાંભળીને પ્રહ્લાદે બ્રાહ્મણના વેશમાં આવેલા ઇંદ્રને કહ્યું કે, ‘હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ! હું ત્રણે લોકતું રાજ્ય કરવામાં જ નિરંતર આસક્ત રહું છું, તેથી તમને ઉપદેશ આપવાનો મને સમય નથી. ૧૨૯ તે પછી બ્રાહ્મણવેશધારી ઇંદ્રે કહ્યું : ‘રાજન્! તમને જ્યારે સમય મળે ત્યારે તમે મને ઉપદેશ આપો. આ જગતમાં આચરણ કરવા યોગ્ય એવું સર્વોત્તમ કર્તવ્ય શું છે? તે જાણવાની મને ઉત્કટ ઇચ્છા છે. ૧૩૦

પોતાને બ્રાહ્મણ કહેનારા તે ઇંદ્રતું વચન સાંભળીને પ્રહ્લાદ તેના પર અત્યંત પ્રસન્ન થયો અને ‘બહુ સારું’ એમ કહીને શુભ સમયે તત્ત્વજ્ઞાનનો તેને ઉપદેશ આપ્યો. ૧૩૧ બ્રાહ્મણવરૂપ ઇંદ્રે પણ યથાયોગ્ય રીતે વર્તન કરીને પ્રહ્લાદની શુરભક્તિ કરવા માંડી અને સર્વભાવે તેની મનોવૃત્તિને અત્યુ સરીને ચાલવા માંડ્યું. ૧૩૨ આ રીતે કેટલોએક સમય વીતી ગયો. તે પછી એક દિવસ ઇંદ્રે પ્રહ્લાદને પૂછ્યું કે, ‘હે ધર્મજ્ઞ રાજા! તમે ત્રણે લોકતું આ સર્વોત્તમ રાજ્ય કેવી રીતે સંપાદન કર્યું તે મને કહો.’ હે મહારાજ! દુર્યોધન! ઇંદ્રના એ પ્રશ્નનો પ્રહ્લાદે આ પ્રમાણે ઉત્તર આપ્યો. ૧૩૩

પ્રહ્લાદે કહ્યું : ‘હે બ્રાહ્મણ! હું ‘રાજા છું’ એમ માનીને કહી અભિમાન કરતો નથી, બ્રાહ્મણોની ઇર્ષ્યા કરતો નથી, તેમ જ સર્વજીવતું અભિમાન રાખીને શુક્રાચાર્યે જનાવેલાં નીતિશાસ્ત્રોની અસૂચા કરતો નથી. બ્રાહ્મણો જ્યારે મને કંઈ ઉપદેશ આપે છે, ત્યારે તેઓને હું દાનાદિક આપું છું અને તેઓનો નિર્વાહ કરું છું. ૧૩૪ તે બ્રાહ્મણો પણ મારા ઉપર વિશ્વાસ રાખીને મને ઉપદેશ આપ્યા કરે છે, વિરુદ્ધ માર્ગે જતો અટકાવે છે અને હું તેઓના ઉપદેશોને અસૂચા રાખ્યા વિના શ્રવણ કરવા ઇચ્છું છું, ધર્માત્મા તરીકે રહું છું, ક્રોધોને છુટું છું, નિત્ય ઇંદ્રિયોને વશમાં રાખું છું અને શુક્રાચાર્યના નીતિમાર્ગમાં સાવધાન થઈને તત્ત્વર રહું છું, તેથી તે બ્રાહ્મણો મધમાખીઓ મધપૂઢામાં જેમ મધતું સિંચન કરે છે, તેમ મારામાં શાસ્ત્રોપદેશતું સિંચન કર્યા કરે છે-મને શાસ્ત્રોપદેશ આપ્યા કરે છે. ૧૩૫-૩૬ વળી હું વિદ્યાઓને જિહ્વાએ ધારણ કર-

નારા વિદ્યાન પુરુષોના સમાગમરસનો સ્વાદ લેનારો છું અને તેથી જ ચંદ્રમા જેમ નક્ષત્રોના ઉપર આધિપત્ય લોગવે છે, તેમ હું મારા જાતીયપુરુષો પર આધિપત્ય લોગવું છું. ૧૩૭ અરેખર, બ્રાહ્મણોના સુખની અંદર વસી રહેલાં શુક્રાચાર્યનાં વચનો પૃથ્વી પર એક અમૃતતું જ કામ કરે છે અથવા સર્વોત્તમ દિવ્ય દંદિતું કાર્ય સારે છે; માટે સર્વ કોઈએ તે વચનોનું શ્રવણ કરીને તે પ્રમાણે જ વર્તવું જોઈએ. ખસ, આટલું જ શ્રેયઃસાધન છે.’ એ પ્રમાણે પ્રહ્લાદે બ્રાહ્મણવેશધારી ઇંદ્રને કહ્યું તોપણ તેને પોતાની સેવા કરવામાં તત્ત્વર રહેલો જોઈ દૈત્યરાજ પ્રહ્લાદે પુનઃ તેને કહ્યું : ‘હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ! તમારી ઉત્તમોત્તમ શુરભક્તિથી હું પ્રસન્ન થયો છું, માટે તમે વરદાન માગો, હું તમને જે માગશો તે આપીશ, એમાં સંશય નથી. તમારું કલ્યાણ થાઓ.’ દૈત્યરાજએ આમ કહ્યું, એટલે તે બ્રાહ્મણે (ઇંદ્રે) કહ્યું : ‘ના, હું આપની પાસે રહીને કૃતાર્થ જ થયો છું.’ એટલે વળી પણ અત્યંત પ્રસન્ન થઈને પ્રહ્લાદે કહ્યું કે, ‘વરદાન માગો. ૧૩૮-૪૧

ત્યારે બ્રાહ્મણ (ઇંદ્ર) બોલ્યો : હે રાજન્! તમે મારા ઉપર જો પ્રસન્ન થયા છો અને મારું પ્રિય કરવાની જો ઇચ્છા રાખો છો, તો મને તમારું શીલ પ્રાપ્ત થાય, એ વરદાન હું માગું છું. ૧૪૨ બ્રાહ્મણે આતું વરદાન માગ્યું, એટલે દૈત્યરાજ પ્રસન્ન થયો, પણ તેના મનમાં મહાન ભય ઉત્પન્ન થયો. તેણે વિચાર કર્યો કે, આ બ્રાહ્મણ આવા પ્રકારનું વરદાન માગે છે, તેથી જણાય છે કે, આ કોઈ સામાન્ય તેજવાળો પુરુષ નથી. પછી તેણે ‘તથાસ્તુ’ એમ કહીને અતિ આશ્ચર્યની સાથે તે વરદાન તો આપ્યું; પરંતુ બ્રાહ્મણને વરદાન આપ્યા પછી પ્રહ્લાદ અત્યંત દુઃખી થયો. ૧૪૩ હે મહારાજ! એ રીતે વરદાન આપ્યા પછી અને તે બ્રાહ્મણના ગયા પછી પ્રહ્લાદને ઘણી મોટી ચિંતા થવા લાગી, પણ તેને માટે કોઈ પ્રકારનો તે નિશ્ચય કરી શક્યો નહિ. ૧૪૪

હે તાત! એ પ્રમાણે ચિંતાતુર થઈને પ્રહ્લાદ વિચારમાં પડી ગયો હતો, તેવામાં છાયાસ્વરૂપ મહાતેજસ્વી અને તેજોમય ચરીરવાળું શીલ પ્રહ્લાદ-

ના શરીરમાંથી બહાર નીકળ્યું.^{૪૫} એટલે પ્રહ્લાદે મહાપ્રયત્ન કરી શરીરવાળા તે શીલને પૂછ્યું કે, 'તું કોણ છે?' પછી તેણે ઉત્તર આપ્યો : 'હું શીલ છું. તેં મારો ત્યાગ કર્યો માટે હું હવે બાઈ છું. હે રાજન્ ! જે બ્રાહ્મણ તારો શિષ્ય થઈને અહીં રહેતો હતો અને તારી સેવા કર્યો કરતો હતો, તે નિર્દોષ બ્રાહ્મણમાં હું નિવાસ કરીશ.^{૪૬-૪૮} આમ કહીને તે તેજ અંતર્હિત થઈ ગયું અને ઇંદ્રના શરીરમાં દાખલ થયું, એ શીલરૂપ તેજના ગયા પછી હે રાજ ! પ્રહ્લાદના શરીરમાંથી તેના જેવા જ સ્વરૂપને ધારણ કરનારો એક તેજસ્વી પુરુષ બહાર નીકળ્યો.^{૪૯} તેને પણ પ્રહ્લાદે પૂછ્યું કે, 'તું કોણ છે?' એના ઉત્તરમાં તેણે કહ્યું કે, 'હે પ્રહ્લાદ ! હું ધર્મ છું. હે દૈત્યેન્દ્ર ! તે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ જ્યાં ગયો છે ત્યાં હું પણ બાઈ છું; કેમ કે જ્યાં શીલ હોય છે, ત્યાં જ ધર્મનો નિવાસ હોય છે.' આમ કહીને ધર્મ પણ ઇંદ્રના શરીરમાં દાખલ થયો. તે પછી હે મહારાજ ! તુરત જ તેજથી પ્રદીપ્ત શરીરવાળો એક પુરુષ મહાત્મા પ્રહ્લાદના શરીરમાંથી બહાર નીકળ્યો. પ્રહ્લાદે તેને પૂછ્યું કે, 'તું કોણ છે?' એટલે તે મહાતેજસ્વી પુરુષે ઉત્તર આપ્યો : 'હે અસુરના રાજ ! હું સત્ય છું અને જ્યાં ધર્મ ગયો છે, ત્યાં હું પણ તેની પાછળ બાઈ છું.' આમ કહીને તે સત્ય પણ ઇંદ્રની પાસે આવ્યું ગયું. ત્યાર પછી તુરત જ પ્રહ્લાદના શરીરમાંથી બીજો એક મહાપુરુષ બહાર નીકળ્યો અને તેને પણ પ્રહ્લાદે પ્રશ્ન કર્યો કે, 'તું કોણ છે?' તેના ઉત્તરમાં એ મહાબળવાન પુરુષે કહ્યું કે, 'હું વૃત્ત છું. હે પ્રહ્લાદ ! જ્યાં સત્ય હોય છે, ત્યાં વૃત્ત હોય છે; માટે હું સત્યની પાછળ બાઈ છું.' આમ કહી તે પણ ઇંદ્રની પાસે આવ્યું ગયું. તેના ગયા પછી વળી પણ મોટી ગર્જના કરતી એક આકૃતિ પ્રહ્લાદના શરીરમાંથી બહાર નીકળી. તેને પણ પ્રહ્લાદે પૂછ્યું, એટલે ઉત્તર મળ્યો કે, 'હું બળ છું. જ્યાં વૃત્ત હોય ત્યાં બળ હોય, આ નિયમને અનુસરીને હું વૃત્તની પાછળ બાઈ છું.' આમ કહીને બળ પણ આવ્યું ગયું. તે પછી પ્રહ્લાદના શરીરમાંથી તેજોમય શરીરવાળી એક દિવ્ય આકૃતિ બહાર નીકળી. દૈત્યરાજએ તેને પણ પૂછ્યું કે, 'તું

કોણ છે?' એટલે તેણે ઉત્તર આપ્યો કે, 'હું લક્ષ્મી છું. હે સત્ય પરાક્રમી વીરપુરુષ ! મારી મેળે આવીને હું તારામાં વસી રહી હતી, પણ તેં મારો ત્યાગ કર્યો જેથી હું બળની પાછળ ચાલી બાઈ છું.^{૫૦-૫૭} લક્ષ્મીએ આમ કહ્યું એટલે મહાત્મા પ્રહ્લાદને લય ઉત્પન્ન થયો. તેણે ફરી પણ લક્ષ્મીને પૂછ્યું કે, 'હે કમળમાં વસનારી દેવી ! તું ક્યાં બળ છે ? તું સત્યવ્રતને ધારણ કરનારી છે, દિવ્ય શક્તિવાળી છે અને લોકની પરમેશ્વરી છે; માટે હું તને પૂછું છું કે, શિષ્યવૃત્તિ ધારણ કરીને મારી સેવા કરનારો તે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ કોણ હતો ? તે વિષે યથાર્થ વૃત્તાંત બલવાની મને ઇચ્છા છે.^{૫૮-૫૯}

લક્ષ્મીએ કહ્યું : હે રાજ ! પ્રહ્લાદઅર્ચન પાળીને તારી પાસેથી જે શિક્ષણ લેતો હતો, તે બ્રાહ્મણના વેશમાં ઇંદ્ર પોતે હતો. ત્રણે લોકોને કાંઈ અસ્થિ તારી પાસે હતું, તે સમગ્ર તેણે લઈ લીધું છે.^{૬૦} હે ધર્મવેત્તા રાજ ! શીલના પ્રભાવથી તે ત્રણે લોકને ભૂલા હતા, એ વાત બધી લઈને ઇંદ્ર તારા શીલને હરી ગયો છે.^{૬૧} હે મહાબુદ્ધિમાન રાજ ! ધર્મ, સત્ય, વૃત્ત, બળ અને હું આ સર્વનું મૂળ એક શીલ છે, એમાં લગાડે સંશય નથી.^{૬૨}

બીજો કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! આમ કહીને લક્ષ્મી પણ પ્રહ્લાદને ત્યાગ કરીને ઇંદ્રની પાસે ચાલી ગઈ. ધૃતરાષ્ટ્રે પૂર્વોક્ત ઇતિહાસ હૃયોધનને કહી સંભળાવ્યો. તે પછી હૃયોધને પણ પિતાના પિતાને પ્રશ્ન કર્યો :^{૬૩} 'હે કૌરવનંદન ! શીલનું યથાર્થ સ્વરૂપ બલવાની મને ઇચ્છા છે, માટે તેનું સ્વરૂપ અને તેને પ્રાપ્ત કરવાનો ઉપાય એ બંને મને કહો.'^{૬૪}

ધૃતરાષ્ટ્રે કહ્યું : હે રાજ ! મહાત્મા પ્રહ્લાદે શીલ અને તેને મેળવવાનો ઉપાય પ્રથમ જ પ્રદર્શિત કરેલ છે, તોપણ શીલને પ્રાપ્ત કરવા માટે હું તને સંક્ષેપમાં કહ્યું છું.^{૬૫} મન, વચન અને કર્મથી કોઈ પણ પ્રાણીના દ્રોહ ન કરવો, સર્વના પર અનુગ્રહ કરવો અને સુધાત્રને દાન આપવું, આને શીલ કહેવામાં આવે છે.^{૬૬} પોતાનું જે કર્મ અથવા પુરુષાર્થ અન્યનું હિત કરનાર ન હોય અને

જેના આચરણથી લોકમાં લાજવું પડે, તે કર્મ કદી કરવું નહિ. ૧૭ પણ જે કર્મ કરવાથી જનસમાજમાં પોતાની પ્રશંસા થાય, તે જ કર્મ પુરુષે કરવું. હે કુરુશ્રેષ્ઠ દુર્યોધન! આ પ્રમાણે મેં તને સંક્ષેપમાં શીલવું સ્વરૂપ કહ્યું. ૧૮ હે રાજા! શીલ વિનાના પુરુષો પણ તેવા કોઈ એકાદ પ્રસંગે લક્ષ્મીને પ્રાપ્ત કરે છે, પણ હે તાત! તેઓ એ લક્ષ્મીને લાંબા કાળ સુધી ઉપભોગ કરી શકતા નથી; એટલું જ નહિ પણ તેવા શીલરહિત પુરુષોને મૂળથી જ વિનાશ થઈ જાય છે. ૧૯

વળી ધૃતરાષ્ટ્રે કહ્યું: હે પુત્ર! યુધિષ્ઠિરના કરતાં અતિશય અધિક રાજ્યલક્ષ્મી મેળવવાની તને જે ઇચ્છા હોય, તો તું પૂર્વોક્ત ઇતિહાસને યથાર્થ રીતે જાણીને શીલસંપન્ન થા.

લીંગે કહ્યું: હે કુંતાપુત્ર યુધિષ્ઠિર! એ રીતે રાજા ધૃતરાષ્ટ્રે પોતાના પુત્ર દુર્યોધનને શીલસંપન્ન થવા માટે ઉપદેશ આપ્યો હતો, માટે તમે પણ શીલવાન થાઓ, જેથી તેનું મહાન ફળ પ્રાપ્ત કરશો. ૭૦/૭૧

હતિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વોત્તર રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'શીલવું મહત્ત્વ અને તેની પ્રાપ્તિને ઉપાય' નામનો અધ્યાય ૧૨૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨૫ મો

ઋષભગીતા-સુમિત્રની મૃગયા

॥યુધિષ્ઠિર ઉવાચ॥

શીલં પ્રધાનં પુરુષે કથિતં તે પિતામહ ।

કર્થ ત્વાશા સમુપત્ના યા ચાશા તદ્વદસ્ય મે ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે પિતામહ! પુરુષમાં શીલની જ સુખ્યતા હોવી જોઈએ, એ વિષે તમે કહ્યું. હવે આશા એ કોણ છે? અને તે કેવી રીતે ઉત્પન્ન થાય છે? એ વિષે મને કહો. ૧ હે પિતામહ! એ આશાના સંબંધમાં મને મહાન સંશય થયો છે, તેને દૂર કરવા માટે હે શત્રુઓનાં નગરોને છતનારા લીંગ! તમારા વિના બીજે કોઈ પુરુષ (લોકમાં) નથી. ૨ હે પિતામહ! દુર્યોધનના પ્રત્યે મેં એવી મોટી આશા બાંધી હતી કે, જ્યારે યુદ્ધ-સમય ઉપરિચિત થશે, ત્યારે દુર્યોધન યુદ્ધ કર્યો વિના જ મને અધુરું રાજ્ય આપી દેશે. ૩ ખરેખર, આ

જગતમાં સર્વ કોઈ પુરુષને અમુક અમુક વિષયની મહાન આશા હોય છે, પણ જ્યારે તે આશા પડી ભાંગે છે, ત્યારે પુરુષમાત્રને મરણપ્રાય દુઃખ થાય છે, એમાં સંશય નથી. ૪ હે રાજેન્દ્ર! દુરાત્મા દુર્યોધને મને હતાશ કર્યો છે, ઉપરાંત બુદ્ધિદુષ્ટ પણ કર્યો છે. તમે જુઓ તો ખરા! હું કેવો મંદાત્મા છું? ૫ હું માતું છું કે, આશા પર્વતો કરતાં અને વૃક્ષો કરતાં પણ ઘણી મોટી છે. અથવા તો હે રાજન્! મને લાગે છે કે, આશા આકાશના કરતાં પણ વિશાળ છે-પ્રમેય છે. ૬ હે કુરુશ્રેષ્ઠ પિતામહ! આશાના સંબંધમાં વિચાર કરવો પણ અશક્ય છે અર્થાત્ તે દુર્વિચિત્ત્ય છે અને મહાદુર્જય છે. તે એટલી બધી દુર્જય છે કે, જગતની બીજી કોઈ પણ વસ્તુ તેના જેવી લાગ્યે જ દુર્જય હશે, એમ મને જણાય છે.

લીંગે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર! એ આશાના સંબંધમાં હું તમને એક ઇતિહાસ કહું છું કે, જેમાં સુમિત્રનો તથા ઋષભનો સંવાદ વર્ણવ્યો છે, તે તમે સાંભળો. ૭૮ પૂર્વે સુમિત્ર નામનો એક હૈહયવંશનો રાજર્ષિ મૃગયા કરવા માટે વનમાં ગયો. ત્યાં તેણે કોઈ એક મૃગની પાછળ પડીને નતપર્વવાળા એક બાણથી તેને લીધી નાખ્યો; પણ તે મૃગ એટલો બધો પરાક્રમી હતો કે જેથી શરીરમાં ખૂંપેલા બાણને સાથે જ લઈને આગળ દોડવા લાગ્યો. એટલે રાજા સુમિત્ર પણ એકદમ ભેસથી તેની પાછળ પડ્યો. ૭૯ હે રાજેન્દ્ર! અતિશય વેગપૂર્વક દોડનારો પેલો મૃગ અરણ્યના જિયાનીચા પ્રદેશોનું ઉલ્લંઘન કરીને એક સુહૃત જેટલા સમયમાં તો સપાટ પ્રદેશમાં જઈ પહોંચ્યો. રાજા સુમિત્ર કે જે તારુણ્ય અને ઔરસબળથી યુક્ત હતો, તે પણ ધનુષ, તલવાર અને કવચને ધારણ કરીને ઝડપથી તેની પાછળ જ દોડ્યે જતો હતો. ૮૦ માર્ગમાં અનેક નદીઓ, નદો, તળાવો અને વનો આવતાં હતાં, પણ તે સર્વને ઝાળંગી ઝાળંગીને તે રાજા એકલો જ વનમાં તે મૃગની પાછળ દોડ્યે જતો હતો. ૮૧ હે રાજન્! એ મૃગ પણ ઘણો ઝડપવાળો હતો, જેથી થોડી વારમાં રાજાની સમીપ જ બાણે આવી પહોંચ્યો હોય તેમ જણાતો હતો અને ઘડીકમાં વળી અતિશય

વેગપૂર્વક દોડી જઈને રાજથી દૂર નીકળી જતો હતો.^{૧૪} હે રાજેન્દ્ર! વનમાં ધૂમવાનો બેનો સ્વભાવ જ હતો, એવા તે મૃગને રાજ્યે ઉપરાઉપરી અનેક બાણો મારવા માંડ્યાં; પરંતુ તે મૃગ બાણે કીડા કરતો હોય તેમ ગતિને મંદ કરી દઈને ધીકમાં રાજની સમીપ જ જણાતો હતો અને વળી પાછો ઝડપથી આગળ વધી જતો હતો. આ રીતે તે મહામૃગ ધીકમાં રાજથી દૂર નીકળી જતો હતો અને ધીકમાં રાજની નજીક આવી પહોંચતો હતો.^{૧૫} પછી શત્રુઓને સંહાર કરનારા રાજ સુમિત્રે મર્મભાગોને કાપી નાખે તેવું તીક્ષ્ણ અને ઘોર એવું એક બાણ ધનુષમાં સાંધીને મૃગની પાછળ ફેંક્યું;^{૧૭} પણ પેલો મૃગ અત્યંત ચાલાક અને ચપળ હતો. તેણે બે ગાઉ સુધીના પ્રદેશમાં એકદમ દૂર નીકળી જઈને રાજના બાણમાર્ગને ચુકાવી દીધો ને પોતે બાણે હસતો હોય તેવો દેખાવ કરીને એક બાણુભીલો રહ્યો.^{૧૮} આ રીતે લક્ષ્યથી ચૂકેલું અને જાનવલ્લભ્યમાન તેજ-વાણું રાજનું બાણ નિષ્ફળ થઈને પૃથ્વી પર પડ્યું એટલે પેલો મૃગ ઠોઈ મહાન અરણ્યમાં નાસી ગયો. તે જોઈ રાજ પણ તેની પાછળ દોડ્યો.^{૧૯}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-તર્જત રાજધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'ઋષભગીતા-સુમિત્રની મૃગયા' નામનો અધ્યાય ૧૨૫ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨૬મો

ઋષભગીતા-કોણુ વિશાળ ?

આશા કે આકાશ ?

॥ મીઠા ઉવાચ ॥

પ્રવિદ્ય સ મહારર્પ્ય તાપસાનામયાશ્રમમ્ ।

આસસાદ તતો રાજા શ્રાંતશ્રોવાવિશ્વત્ત્વા ॥ ૧ ॥

લીંબે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! એ મહાન અરણ્યમાં પ્રવેશ કરીને રાજા સુમિત્ર તપસ્વીઓના આશ્રમ પાસે આવી પહોંચ્યો અને પોતાને ચાક લાગેલો હોવાથી તે આશ્રમમાં જઈને બેઠો.^૧ ધનુષને ધારણ કરનારા તે રાજાને શ્રમિત અને ક્રુધાતુર થયેલો જોઈને સર્વ ઋષિઓ તેની પાસે આવ્યા અને તેનો યથાવિધિ સત્કાર કર્યો.^૨ રાજા સુમિત્રે ઋષિઓ તરફનું આદરાતિથ્ય શ્રદ્ધાથી કર્યું

ને પછી સર્વ તાપસોને પૂછ્યું કે, 'તમારાં તપ-શ્રવણો ઉત્તમ પ્રકારે વૃદ્ધિ પામે છે ને ?'^૩ રાજાના એ પ્રશ્નવચનનો યથાસ્થિત ઉત્તર આપીને સર્વ તપોધનોએ તે મહારાજાને વનમાં આવવાનું કારણ પૂછ્યું.^૪

હે ભદ્રમૂર્તિ રાજા ! કેડે તલવાર લટકાવીને તથા હાથમાં ધનુષબાણ ધારણ કરીને કયા સુખની અભિલાષાથી તમે પગે ચાલતા આ તપોવનમાં આવ્યા છો ?^૫ હે માન આપનારા રાજા ! તમે ક્યાંથી આવ્યા છો ? કયા કુળમાં ઉત્પન્ન થયા છો ? તમારું નામ શું છે, તે સાંભળવા અમે ઇચ્છીએ છીએ માટે અમને કહો.^૬

હે મહાપુરુષ યુધિષ્ઠિર ! તપસ્વીઓના એ પ્રશ્નો રાજાએ યથાયોગ્ય ઉત્તર આપવા માંડ્યો તથા પોતે વનમાં શા હેતુથી આવી ચડ્યો હતો, તે પણ સર્વ બ્રાહ્મણોને તેણે કહ્યું.^૭ 'હું હૈહય-વંશના ક્ષત્રિયોના કુળમાં જન્મ્યો છું. મારું નામ સુમિત્ર છે અને મિત્ર નામના રાજાનો હું પુત્ર છું. મૃગયા કરવા માટે હું નીકળ્યો છું, જેથી બાણો વડે હજારો મૃગોનો સંહાર કરતો વનની અંદર ફરું છું.^૮ મહાન સૈન્ય મારું રક્ષણ કરવા માટે સાથે જ આવેલું છે અને અમારો તથા મારું અંતઃપુર (જનાનખાતું) પણ મારી સાથે જ નીકળેલું છે. શિકાર કરતાં કરતાં મેં એક મૃગને બાણ મારીને વીંધી નાખ્યો; પણ તે મૃગ શરીરમાં ખૂંપેલા બાણની સાથે જ એકદમ નાસવા માંડ્યો; એટલે હું પણ તેની પાછળ પડીને દૈવેચ્છાએ આ વનમાં તમારી પાસે આવી ચડ્યો છું. મૃગની પાછળ પડીને હું અહીં સુધી આવ્યો છતાં મારી આશાનો અને શોભાનો તો અંતે નાશ જ થયો છે; તેમ જ શ્રમને લીધે હું લોથપોથ થઈ ગયો છું. અફસોસ ! આશા અને રાજ્યચિંત્તથી ભ્રષ્ટ થઈને તથા પરિશ્રમથી કુશ થઈને હું તમારા આશ્રમમાં આવ્યો છું; તંના કરતાં બીજું કશું હું ખ ગણાય ?^{૯-૧૧} હે તપોધનો ! આ સમયે મારી આશાનો નાશ થયો છે, તેને લીધે મને જે તીવ્ર દુઃખ થાય છે તેટલું દુઃખ રાજાનાં લક્ષણોના ત્યાગથી કે નગરના ત્યાગથી પણ મને થતું નથી.^{૧૨} જગતનો મહાન પર્વત હિમાલય, જળથી છડેછલ ભરેલો

મહાસાગર અથવા આકાશનો ત્રિશાળ મધ્યભાગ પણ આશાની મહત્તાને પહોંચી શકે તેમ નથી અર્થાત્ આશા પૂર્વોક્ત ત્રણે પદાર્થોના કરતાં ઘણી મોટી છે.^{૧૩} હે શ્રેષ્ઠ તપસ્વીઓ ! હું આશાના અંત-ને પામી શક્યો નથી, એ સર્વ વાત તમારા જાણવામાં જ છે; કેમ કે હે તપોધનો ! તમે બધા સર્વજ્ઞ છો.^{૧૪} અને તેથી જ હે મહાભાગ્યશાળી તાપસો ! હું તમને મારો સંશય પૂછું છું કે, જે પુરુષ આશાવાળો હોય તેની આશા વિશાળ ગણાય કે આકાશ વિશાળ ગણાય ?^{૧૫} એ બંને પદાર્થોમાંથી કોઈમાં કોઈ અતિશય મહત્ત્વ તમને જણાય છે ? હે સુનિઓ ! આ જગતમાં આશાના કરતાં બીજો કયો પદાર્થ અતિશય મોટો અને દુર્લભ છે ? તે વિષે હું યથાર્થ રીતે સાંભળવા ઇચ્છું છું.^{૧૬} એ વાત તમારે શુદ્ધ રાજવાની જો ન હોય, તો મને સત્ત્વર કહો. હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણો ! તમારી પાસેથી શુદ્ધ વાત સાંભળવાની મને ઇચ્છા જ નથી, તેમ જ મારા આ પ્રથમથી તમારા તપને જો વિદ્યાત થતો હોય તો તે જાણવાની મને જરૂર નથી. મેં તમને જે પ્રશ્ન પૂછ્યો છે, તેનો ઉત્તર જો કહેવા જેવો હોય તો જ તમે મને કહો; કેમ કે તે કારણથી યથાર્થ સામર્થ્ય સાંભળવાની મને ઇચ્છા થઈ છે, માટે તમે સર્વ તપસ્વીઓ એ વિષયમાં એકમત થઈને મને કહો. ૧૭-૨૨

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં રાજપર્વનુસાસન-પર્વમાં 'ઋષભગીતા-કોણ વિશાળ ? આશા કે આકાશ ?' નામનો અધ્યાય ૧૨૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨૭મો

ઋષભગીતા—રાજ વીરચુગ્ન અને તનુઋષિનો સંવાદ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

તતસ્તેપાં સમસ્તાનામૃપીણામૃપિસત્તમઃ ।

ઋષભો નામ વિપ્રર્ષિર્વિસ્મયન્નિદમન્નવીત્ ॥૧॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! તે પછી ત્યાં એકત્ર થયેલા સમગ્ર ઋષિઓમાં અત્યંત શ્રેષ્ઠ એવા ઋષભ નામના એક બ્રહ્મર્ષિએ સર્વને વિસ્મય ઉપજાવતાં આ પ્રમાણે કહેવા માંડ્યું :^૧ 'હે રાજાઓમાં સિંહ સરખા સુમિત્રરાજા ! પૂર્વે હું તીર્થાટન કરવા માટે

બ્યારે નીકળ્યો હતો, ત્યારે ફરતો ફરતો નરનારાયણના દિવ્ય આશ્રમમાં જઈ પહોંચ્યો.^૨ એ આશ્રમમાં બદરી (બારડી)નું સુંદર વૃક્ષ છે, 'વૈદ્યાયસ' નામનો એક ધરો છે અને હે રાજા ! અશ્વશિર નામના એક ઋષિ તે આશ્રમમાં સનાતન વેદોના નિત્ય પાઠ કર્યો કરે છે.^૩ ત્યાં જઈને મેં પ્રથમ તો પૂર્વોક્ત ધરામાં સ્નાન કર્યું અને પછી પિતૃઓનું તથા દેવોનું વિધિપૂર્વક તર્પણ કરીને આશ્રમમાં પ્રવેશ કર્યો.^૪ પછી એ આશ્રમમાં જે સ્થળે નરનારાયણ ઋષિ નિત્ય સ્મરણ કર્યો કરે છે, તેની સમીપના પ્રદેશમાં નિવાસ કરવા માટે હું ગયો.^૫ તેવામાં તનુ નામના એક તપોધન ઋષિને ત્યાં આવતા મેં બોધા. એ ઋષિએ વલ્કલવસ્ત્ર અને મૃગ-ચર્મ ધારણ કર્યાં હતાં અને તેમનું શરીર અત્યંત દુર્બળ અને બિચું હતું.^૬ હે મહાબાહુ રાજા ! એ ઋષિનું શરીર જગતના સર્વ પુરુષોના કરતાં આઠ-ગણું બિચું હતું; તેમ જ હે રાજર્ષિ ! તેમના શરીરના જેવી દુર્બળતા મેં કોઈ સ્થળે જોઈ નથી.^૭ હે રાજેન્દ્ર ! તેમનું શરીર લગભગ ટચ્છી આંગળીના જેવું જ પાતળું હતું, પણ તેમની શ્રીવા (ડોક), બાહુઓ, પગ અને કેશોના દેખાવ ઘણો જ અદ્ભુત હતો; તેમ જ મસ્તક, નેત્ર અને કાન શરીરના પ્રમાણમાં જ હતાં અને હે મહારાજા ! તેમની વાણી અને ચેષ્ટા સર્વસામાન્ય જ હતી.^૮ તે દુર્બળ બ્રાહ્મણને જોઈને મને ભય ઉત્પન્ન થયો. મારું મન અત્યંત ઉદાસ થઈ ગયું. પછી તેમના ચરણોને સ્પર્શ કરીને, બે હાથ બેડીને હું તેમની પાસે બિલો રહ્યો.^૯ હે રાજા ! મેં મારું નામ, ગોત્ર અને પિતાનું નામ તેમને જણાવ્યું ને પછી તેમણે ખતાવેલા આસન પર હું ધીમે રહીને બેઠો.^{૧૦} હે મહારાજા ! ધાર્મિક પુરુષોમાં શ્રેષ્ઠ એવા તે તનુઋષિ ઋષિઓના મધ્યભાગમાં બિરાજીને ધર્માર્થયુક્ત એવી કથા કહેવા લાગ્યા; તેવામાં કમળ સમાન નેત્રવાળો એક રાજા ઝડપદાર ઘોડાઓને ઢોડાવતો ઢોડાવતો પોતાના સૈન્ય અને અંતઃપુરની સાથે ત્યાં આવી ચઢ્યો.^{૧૧-૧૩} મહાદયશસ્ત્રી એવા તે રાજાનું નામ શ્રીમાન વીરચુગ્ન હતું. તે બુદ્ધિમનનો પિતા હતો અને અસ્પૃશ્યમાં ખોવાઈ ગયેલા પોતાના પુત્રનું સ્મરણ કરતો તે રાજા મનમાં અત્યંત ઉદાસ

જણાતો હતો. ૧૪ ‘મારા પુત્રને અહીં બેઈશ, અહીં બેઈશ,’ એવી આશામાં ને આશામાં તે રાજા એ નરનારાયણના આશ્રમ સુધી આવી પહોંચ્યો હતો. ૧૫ તે વારંવાર બોલ્યા કરતો હતો કે, ‘અક્ષોસ ! મારો એકનો એક પુત્ર કે જે મહાન ધાર્મિક હતો, તે આ મોટા અરણ્યમાં જોવાઈ ગયો. ખરેખર, હવે હું તેને બેઈ શકીશ નહિ, તેનાં દર્શન મને દુર્લભ જ છે. અરેરે ! હું બાણ છું કે, તેનાં દર્શન હવે દુર્લભ જ છે, છતાં તેને જોવા માટે મને મહાન આશા છે. તે આશાથી મારાં ગાત્રો ઘેરાઈ ગયાં છે. હાય, હવે હું મરણની અણી પર આવી પડ્યો છું, એમાં લગારે સંશય નથી. ૧૬-૧૭ રાજાનાં એ વિલાપવચનો સાંભળીને મહાસુનિ તત્તુ ભગવાન મરતક નમાવીને એક સુહૃત જેટલા સમય સુધી ધ્યાનમગ્ન અવસ્થામાં બેસી રહ્યા. ૧૮ સુનિને આ પ્રમાણે ધ્યાન કરતા બેઈ રાજા વીરધુમનત્તુ મન અત્યંત ખિન્ન થઈ ગયું. તેણે મનમાં ઉદ્ઘાસ થઈ ને ધીમે ધીમે અને વારંવાર આ પ્રમાણે પૂછવા માંડ્યું : ૧૯ ‘હે મહર્ષિ ! આ જગતમાં દુર્લભ વસ્તુ કંઈ છે અને કંઈ વસ્તુ આશાના કરતાં મોટી છે ? આ વાત જો શુદ્ધ ન હોય, તો આપ મને કહો. ૨૦

સુનિએ કહ્યું : ‘પોતાની મૂર્ખાં બુદ્ધિને આશ્રય કરીને તથા પોતાના મંદહસાએ અને અધીન થઈ ને તારા પુત્ર ભૂરિધુમને એક સમર્થ મહર્ષિનું અપમાન કર્યું હતું. ૨૧ હે રાજા ! તે મહર્ષિએ તારા પુત્રની પાસે સુવર્ણના કલશની અને વદલવર્ષોની યાચના કરી હતી, પણ તારા પુત્રે તેમને કંઈ આપ્યું નહિ અને બેઠું તેમનું અપમાન કર્યું. ૨૨ સુનિએ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે રાજા વીરધુમન મનમાં અત્યંત ખિન્ન થયો અને પુત્રપ્રાપ્તિને માટે નિરાશ થઈ ગયો. હે રાજા ! તે ધર્મોત્તમા વીરધુમન લોકમાન્ય એવા તત્તુરુપિને વદન કરીને ત્યાં બેઠો. ખરેખર, તે રાજા પણ તારી પેઠે જ શ્રમિત અને ક્ષીણ સરખો થઈ ગયો હતો. ૨૩ તે પછી મહર્ષિ તત્તુ ભગવાને અર્ધ અને પાદ મંગાવીને અરણ્યોચિત વિધિ પ્રમાણે રાજાને તે સર્વ નિવેદન કર્યું. ૨૪ પછી હે નરદેવ ! સમર્પિતો જેમ ક્રુવને વીંટાઈ વળે, તેમ સર્વ સુનિએ તે રાજાને વીંટાઈ વળીને

ત્યાં બેઠો અને તે અજિત રાજાને આશ્રમમાં આવવાનું પ્રયોજન પૂછવા લાગ્યા. ૨૫-૨૬

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્ગત રાજધર્માનુશાસનપર્વમાં ‘ઋષભગીતા-રાજા વીરધુમન અને તત્તુરુપિને : સંવાદ’ નામનો અધ્યાય ૧૨૭ મેં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૨૮ મો

ઋષભગીતા-આશા આકાશના કરતાં પણ વિશાળ અને શુદ્ધ છે

॥ રાજોવાન ॥

વીરધુમન ઇતિ રૂપાતો રાજાઝં દિક્ષુ વિશ્રુતઃ ।

ભૂરિધુમ્નં સુતં નટમન્વેદું વનમાગતઃ ॥ ૧ ॥

રાજાએ કહ્યું : હે સુનિઓ ! હું વીરધુમન નામનો એક રાજા છું. મારી પ્રસિદ્ધિ સર્વ દિશાઓમાં થયેલી છે. ભૂરિધુમન નામનો મારો એકનો એક પુત્ર કયાંક જોવાઈ ગયેલો છે. તેની શોધમાં ને શોધમાં હું આ વન સુધી આવી ચડ્યો છું. ૨ હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણો ! મારો એકનો એક પુત્ર હજી બાળક જ છે. તેની શોધ કરવા માટે આ વનમાં હું સર્વ સ્થળે ફર્યો, પણ હે નિર્દોષ સુનિઓ ! તેને મેં કયાંય જોયો નહિ. ૩

ઋષભે કહ્યું : રાજા વીરધુમને એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે વળી પણ તત્તુસુનિ, નીચું સુખ રાખીને શાંત જ બેસી રહ્યા. તેમણે રાજાને કંઈ પણ પ્રત્યુત્તર આપ્યો નહિ. ૪

હે રાજેન્દ્ર ! પ્રથમ કોઈ સમયે તે વીરધુમન રાજાએ બ્રાહ્મણ તત્તુસુનિને યથાયોગ્ય માન આપ્યું ન હતું અને અમુક કોઈ વસ્તુને માટે નિરાશ કયાં હતા; તે જ સમયથી આરંભીને તત્તુસુનિએ ‘આજથી હું કોઈ પણ રાજા પાસેથી અથવા કોઈ પણ વર્ણ પાસેથી કોઈ પણ વસ્તુનો પ્રતિગ્રહ કરીશ નહિ’ આવો દઢ સંકલ્પ કરીને મહાન તપશ્ચર્યાનો આરંભ કર્યો હતો. ૫ ઉપરાંત એ સુનિએ પ્રતિજ્ઞા કરી હતી કે, ‘જે આશા મનમાં સ્થિર થઈને આશાની પુરુષને પણ ઉદય કરવા માટે બોલો કરે છે, તે આશાને હું દૂર કરીશ.’ આ પ્રતિજ્ઞાને અનુસરીને તેમણે તપશ્ચરણ કરવાનો દઢ નિશ્ચય કર્યો હતો. રાજા વીરધુમને ફરી પણ તે મહાસુનિને આ પ્રમાણે પ્રશ્ન કર્યો : ૬

રાજાએ પૂછ્યું : આ જગતમાં આશાના જેવી બીજી કોઈ પણ વસ્તુ કૃશ (દુર્બળ) હશે? અને પૃથ્વીમાં તેવી કઈ વસ્તુ છે કે જે અત્યંત દુર્લભ હોય તે મને કહો. હે ભગવન્ ! તમે ધર્મના તથા અર્થના સૂક્ષ્મ તત્ત્વને જાણો છો.^૭

રાજાનો એ પ્રશ્ન સાંભળીને ભગવાન તત્ત્વ-મુનિ તે રાજાને પૂર્વવૃત્તાંતનું જાણે સ્મરણ કરાવતા હોય તેમ આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા.^૮

મુનિ બોલ્યા : હે રાજા ! આ જગતમાં આશાના જેવી બીજી એક પણ વસ્તુ કૃશ નથી; તેમ જ એ આશાના વિષયભૂત બનેલા પદાર્થ અત્યંત દુર્લભ થઈ પડે છે. (આ વાતનો મને પોતાને પણ સંપૂર્ણ અનુભવ મળ્યો છે.) મેં અસુક પદાર્થની આશા કરીને ઘણા ઘણા રાજાઓ પાસે ચાલના કરેલી છે, પણ તે સફળ થઈ નથી.

રાજાએ કહ્યું : હે પ્રહ્લાન્ ! આપનાં વચનથી મેં જાણી લીધું કે, આશાના જેવી બીજી એક પણ વસ્તુ કૃશ નથી; અર્થાત્ જેણે આશાને જીતી નથી તેના જેવો બીજો એક પણ પુરુષ કૃશ નથી ને જેણે આશાને જીતી છે તેના જેવો બીજો એક પણ પુરુષ હૃદયપુષ્ટ નથી; તેમ જ હું જાણી શક્યો છું કે, આશાના વિષયભૂત બનેલા સર્વ પદાર્થો વેદવાક્યની પેઠે દુર્લભ જ થઈ પડે છે.^૯^{૧૦} પણ હે મહાબુદ્ધિમાન મુનિ ! મારા હૃદયમાં એક મહાન સંશય ઉત્પન્ન થયો છે, તે વિષે હું આપને પૂછું છું; માટે યથાર્થ રીતે તેના મને ઉત્તર આપો.^{૧૧} હે મહામુનિ ! આપના શરીરના કરતાં પણ જે અત્યંત કૃશ હોય તેવી વસ્તુ કઈ છે? આ વાત જો સુપ્ત રાખવા જેવી ન હોય તો હે ભગવન્ ! તમે મને કહો.^{૧૨}

તત્ત્વમુનિએ કહ્યું : હે તાત ! જે પુરુષ પોતે ચાચક હોય છતાં ધૈર્યસંપન્ન હોય, તે અત્યંત દુર્લભ છે અથવા છે જ નહિ; પરંતુ જે દાતા ચાચક નું કદી અપમાન કરતો નથી, તે તો અત્યંત દુર્લભ જ છે.^{૧૩} જે પુરુષ આદરસત્કારપૂર્વક પ્રથમ આશા બતાવીને પોતાની શક્તિ અને યોગ્યતા પ્રમાણે ચાચકનો જો ઉપકાર કરતો નથી, તો તે નિરાશ બનેલા સર્વ ચાચક પ્રાણીની આશા મારા શરીરના કરતાં પણ અતિશય કૃશ બની જાય છે;^{૧૪} તેમ જ જે આશા કૃતક પુરુષો વિષે રહેલી છે,

ઘાતકી પુરુષોને વિષે રહેલી છે, આજસુ પુરુષોને વિષે રહેલી છે અને અપકારી પુરુષોને વિષે રહેલી છે, તે આશા મારા શરીર કરતાં પણ અત્યંત કૃશ છે.^{૧૫} જેનો એકનો એક જ પુત્ર હોય છે તેવો પિતા પોતાનો પુત્ર પોવાઈ ગયો હોય અથવા પર-દેશમાં ગયો હોય, ત્યારે તેની પ્રવૃત્તિને પોતે જાણતો ન હોય છતાં તેને મળવાની જે આશા રાખે છે, તે આશા મારા શરીરના કરતાં પણ અત્યંત કૃશ છે.^{૧૬} તેમ જ હે નરેન્દ્ર ! સંતતિ પ્રાપ્ત કરવાના સંબંધમાં સ્ત્રીઓની, પુત્રની પ્રાપ્તિ વિષેની વૃદ્ધોની તથા ધનવાન પુરુષોની જે આશા હોય છે તે આશા મારા શરીરના કરતાં પણ અત્યંત કૃશ હોય છે.^{૧૭} યોગ્ય વય થઈ જાય ત્યારે, પોતાના વિવાહને માટે ઇચ્છા રાખનારી કન્યાઓ પોતાના વિવાહ વિષેની વાતો સાંભળીને જે આશા બાંધે છે, તે આશા મારા શરીરના કરતાં પણ કૃશ છે.^{૧૮}

ભગવાન તત્ત્વમુનિના એ ઉપદેશને સાંભળીને રાજા વીરધ્વજે પોતાની રાણીઓ સહિત તેમના અરણ્યમાં મસ્તક નમાવ્યું અને તે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણને પ્રણામ કર્યો.^{૧૯}

રાજા બોલ્યો : હે ભગવન્ ! હું આપને પ્રસન્ન કરું છું, મને મારા પુત્રને મળવાની ઇચ્છા છે. હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! તમે હમણાં જે ઉપદેશ આપ્યો છે, તે અક્ષરશઃ સત્ય છે. આપના કહેવામાં લેશ-માત્ર સંદેહ નથી. રાજાનાં એ વચન સાંભળીને ધાર્મિકશ્રેષ્ઠ ભગવાન તત્ત્વમુનિ ખુબ હસ્યા. તેમણે પોતાના તપના અને શાસ્ત્રના બળથી સત્ત્વર તે રાજાના પુત્રને ત્યાં હાજર કર્યો અને પછી એ રાજાને તેના અપરાધને માટે કપકો આપીને ધાર્મિક-શ્રેષ્ઠ એવા તે મહામુનિએ પોતાનું દિવ્ય સ્વરૂપ દેખાડ્યું કે, જે સ્વરૂપ અત્યંત અદ્ભુત દેખાવનું હતું. આ રીતે પોતાના દિવ્ય શરીરનાં દર્શન કરાવીને તે નિબ્બાપ મહામુનિ કોધરહિત થઈને સમીપના અરણ્યમાં ચાલ્યા ગયા.^{૨૦-૨૩} હે સુમિત્રરાજા ! આ બધો બનાવ મેં મારી નજરે જોયો છે અને એ ઋષિનાં વચન પણ સાંભળ્યાં છે; માટે તું અત્યંત કૃશ એવી આશાનો સત્ત્વર ત્યાગ કરી દે.^{૨૪}

લીએ કહ્યું : હે સુધિષ્ઠિરરાજા ! મહારાજા

અધ્યાય ૧૩૦ મો*

આપત્તિ સમયે દ્રવ્ય મેળવવાનો ઉપાય

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

મિત્રૈઃ પ્રહીયમાણસ્ય વહ્નમિત્રસ્ય કા ગતિઃ ।

રાજ્ઞઃ સંક્ષીણકોશસ્ય વલ્હનીનસ્ય મારત ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતવંશી પિતામહ ! જે સમયે રાજા મિત્રોથી હીન થયો હોય, અનેક શત્રુઓથી ઘેરાઈ ગયો હોય, કોશસંપત્તિથી ક્ષીણ થયો હોય, સૈન્યથી રહિત થઈ પડ્યો હોય, શત્રુને મળી ગયેલા દુષ્ટ અમાઓની સહાયવાળો હોય, રાજકીય શુભ વિચારોથી ભ્રષ્ટ થયો હોય, રાજ્ય-પદથી ભ્રષ્ટ થયો હોય, પોતાની ઉત્તમ ગતિને ભેઈ શકતો ન હોય, શત્રુઓના સૈન્ય સામે ચડાઈ લઈ ગયો હોય, શત્રુઓનાં રાષ્ટ્રોને પાયમાલ કરી રહ્યો હોય, પોતે દુર્બળ હોય છતાં બળવાન શત્રુઓની સામે યુદ્ધ કરવા તૈયાર થયો હોય, પોતાના દેશત્રું રક્ષણ કરવા માટે અશક્ત થયો હોય અને દેશકાળના જ્ઞાનથી શૂન્ય થઈ પડ્યો હોય, તે સમયે એ રાજાએ કેવી રીતે વર્તવું ? વળી એવે સમયે તે દુર્બળ રાજા સામઉપાયથી શત્રુઓને વશ કરી શકતો નથી અને પોતે અત્યંત દુઃખમાં આવી પડેલા હોવાથી શત્રુઓના પ્રધાનમંડળને ફાટી પણ શકતો નથી; વળી એવે પ્રસંગે પણ જીવિતને ટકાવી રાખવા માટે દ્રવ્યસહાયની તો જરૂર પડે જ છે, તો એવા દુઃખી રાજાએ અધર્મમાર્ગે દ્રવ્ય સંપાદન કરીને જીવિતને ટકાવી રાખવું તે ઉત્તમ છે કે દ્રવ્યના અભાવે મરણ પામવું તે ઉત્તમ છે ? શું કરવાથી તે રાજત્રું એવા વખતે કદયાણ થાય ? ૧-૪

બીએ કહ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ ધર્મપુત્ર યુધિષ્ઠિર ! તમે મને જે આ પ્રશ્ન પૂછ્યો છે, તે અત્યંત શુદ્ધ છે, જેથી તમે એ વિષયનો પ્રશ્ન ન પૂછ્યો હોત, તો હું તમને એ ધર્મનો ઉપદેશ આપવા ખુશી ન

× આ અધ્યાય હવે પાંચી કહેવામાં આવતા આપદ્ધર્મોના મૂત્રરૂપે ગણાય છે. આ અધ્યાયનો તાત્પર્યોર્થ એ છે કે, પોતાના પર જ્યારે સર્વ પ્રકારે આપત્તિ આવી પડે, ત્યારે રાજાએ પ્રજાપીડનરૂપ અધર્મનો આશ્રય કરીને પણ દ્રવ્યસંગ્રહ કરવો અને તે ઉપાય દ્વારા સર્વ પ્રકારની આપત્તિઓને દૂર કરવી.

-નીલકંઠ

હોતો; ૫ કેમ કે ધર્મ અને તેનું જ્ઞાન અત્યંત સૂક્ષ્મ હોય છે, જેથી શાસ્ત્ર દ્વારા તેનું શ્રવણ કરીને તથા સદાચારપૂર્વક ઉપાસન કરીને કોઈ સ્થળે કોઈ એક જ મનુષ્ય ઉત્તમ થાય છે. ૬ જ્યારે આપત્તિના સમય આવે છે, ત્યારે બુદ્ધિપૂર્વક દુઃકર્મ કરીને પણ રાજા ધનાઢ્ય થાય છે કે નહિ, એ વાત સંશયભરેલી છે. એ કદાચ તેમ કરવાથી ધનાઢ્ય થઈ શકાય તો પોતે આપત્તિમાંથી તરી જાય છે અને પાછળથી પ્રજાઓને પણ સુખી કરી શકે છે; પરંતુ કદાચ તેવાં દુઃકર્મને લીધે ધનાઢ્ય ન થવાય તો પોતાના તંદા પ્રજાનો ખત્તેનો વિનાશપ્રસંગ આવી પડે છે; માટે તે વિષયનો વિચાર કરીને તમે પોતે જ તમારા પ્રશ્નનો ઉત્તર મેળવી લો. ૭ હે ભારત ! આપત્તિના સમયે રાજાઓના વ્યવહારનો નિર્વાહ થઈ શકે, તે માટે આપદર્મરૂપ એક ઉપાય છે, તે હું તમને કહું છું; પરંતુ તે ઉપાયને ધર્મ તરીકે સ્વીકારી લેવા માટે હું ખુશી નથી. ૮ પોતાના પર જ્યારે આપત્તિ આવી પડે, ત્યારે પ્રજાઓને અત્યંત દુઃખ દઈને પણ તેઓની પાસેથી અયોગ્ય રીતે કર લેવો ને ધનસંચય કરવો, એ આપદર્મરૂપ ઉપાય રાજાને મરણ જેવો જ દુઃખદાયી* છે, આવો જગતના સર્વ બુદ્ધિમાન પુરુષોનો નિશ્ચય છે. ૯ પુરુષ જેમ જેમ શાસ્ત્રનું અવલોકન કરે છે, તેમ તેમ તેને ધર્મનું જ્ઞાન થાય છે અને વિજ્ઞાન ઉપર રુચિ થાય છે. ૧૦ જ્યાં સુધી પુરુષને અજ્ઞાન છે, ત્યાં સુધી તેને કોઈ પ્રકારનો ઉપાય સૂઝતો નથી; પણ જ્યારે જ્ઞાન થાય છે, ત્યારે અનેક ઉપાયો સૂઝે છે અને તે તે ઉપાયોની યોજના કરવાથી મહાન સમૃદ્ધિ મળે છે. ૧૧ હે રાજા ! કોઈ પ્રકારની શંકા રાખ્યા વિના તથા અસૂચા કર્યા વિના તમે મારા આ વાક્યને સાંભળો. ખજાનો ખાલી થવાથી જ રાજાના બળનો નાશ થાય છે. ૧૨ જેમ નિર્જળ પ્રદેશમાંથી પણ જળને બહાર કાઢવામાં આવે છે, તેમ રાજાએ આપત્તિના વખતે પ્રજાઓ

* અર્થાત્ પ્રજાપીડનસંતાપાત્ સમુદ્ભૂતો હતાજ્ઞાનઃ । રાજ્ઞઃ પ્રાણાન્ વન્ ક્રોશં નાદમ્બા વિનિવર્તેતે । પ્રજાઓને દુઃખ દેવારૂપ સંતાપમાંથી જે અગ્નિ ઉત્પન્ન થાય છે તે, રાજાના પ્રાણને, બળને તથા કોશને યાગોને બરમ કર્યા વિના કદી શાંત થતો નથી.

-નીલકંઠ

પાસેથી કર વગેરે લઈને કૌશલ્યદ્વિ કરવી અને પછી
જ્યારે પોતે આપત્તિથી મુક્ત થાય, ત્યારે સમયને
અનુસરીને પ્રભાઓ પર અનુગ્રહ કરવો, આવો
સનાતન ધર્મ છે; એટલું જ નહિ પણ પ્રાચીનકાળ
ના મનુષ્યોએ મેં કહેલા એ ઉપાયધર્મનું અથવા
ગૌણધર્મનું આચરણ પણ કર્યું છે.^{૧૩} હે ભરતવંશી
રાજા! જે સમયે રાજાઓ સંપત્તિસંપન્ન અને સમર્થ
હોય, તે સમયે તેઓનો ધર્મ ભિન્ન હોય છે અને
જે સમયે આપત્તિથી ઘેરાયેલા અને દુર્બળ હોય,
તે સમયે તેઓનો ધર્મ ભિન્ન હોય છે અર્થાત્
જ્યારે પોતાનો સારો સમય હોય, ત્યારે રાજાએ
પોતાના મુખ્ય ધર્મનું જ આચરણ કરવું અને જ્યારે
પોતે આપત્તિમાં આવી પડ્યો હોય, ત્યારે ગૌણ-
ધર્મ (આપદ્ધર્મનું) આચરણ કરવું. જોકે
કૌશલ્યસંગ્રહ વિના પણ કેવળ તપશ્ચરણ વગેરે કરીને
રાજા ધર્મોચરણ કરી શકે છે, તોપણ ધર્મના કરતાં
જીવન વધારે ઉત્તમ ગણાય છે; (માટે ધર્મોચરણ
કરતાં જો જીવનનો નાશપ્રસંગ થતો હોય, તો
કૌશલ્યસંગ્રહ આદિનો વિરોધ કરનારા ધર્મને બાજુ
પર મૂકી દઈને પણ જીવનનું રક્ષણ કરવું અને તેને
માટે અન્યાયમાર્ગે પણ ધનોપાજ્ઞન કરીને કૌશ-
લ્ય સંચય કરવો.)^{૧૪} જે રાજા દુર્બળ સ્થિતિમાં આવી
પડ્યો હોય અથવા આપત્તિથી ઘેરાઈ ગયો હોય, તે
રાજા કેવળ ધર્મને જ અનુસરીને પોતાની આજી-
વિકાને શ્રેષ્ઠ રીતે ચલાવી શકતો નથી. વળી તેવો
રાજા કદાચ યત્ન કરે, તોપણ યત્ન કરવાથી બળ
અવશ્ય પ્રાપ્ત જ થાય છે એવો કંઈ નિયમ હોતો
નથી. (માટે આપત્તિના સમયે અધર્મ એ જ ધર્મ-
રૂપ થાય છે અને તેવા સમયે આચરણ કરવા યોગ્ય
અધર્મરૂપ ધર્મનું જો આચરણ કરવામાં ન આવે,
તો જીલટો અધર્મ થાય છે; અર્થાત્ પ્રભાપીડનરૂપ
અધર્મ પણ આપત્તિના સમયે ધર્મ છે અને તે
સમયે એ ધર્મનું જો આચરણ કરવામાં ન આવે,
તો તે જ અધર્મરૂપ થઈ પડે છે, આવી શાસ્ત્રમયોદ્ધા
છે.)^{૧૫} આવા આશયથી જ વિદ્વાનો કહે છે કે,
આપત્તિકાળમાં અધર્મ પણ વેદોક્ત ધર્મરૂપ છે અને
તેનું આચરણ નહિ કરવાથી જીલટો અધર્મ થાય
છે;^{૧૬} પણ આપત્તિના સમય વીતી ગયા પછી
પૂર્વકાળમાં કરેલા નૈમિત્તિક અધર્મનું શું

પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું યોગ્ય છે કે, તેણે પ્રભાઓ પર
નાખેલા કર જોષા કરી નાખવા અને જે રીતે
ધર્મનો નાશ ન થાય તે રીતે વર્તીને શત્રુના સપાટા-
માં ન સપડાવું? જસ, વિદ્વાનોએ એ જ આપત્તિ-
કાળનું કર્તવ્ય માન્યું છે; તેમ જ શાસ્ત્રનો પણ એ
જ નિશ્ચય છે કે, જમ્મે તે ઉપાયો ચોજીને પણ
રાજાએ પોતાનો નાશ થવા દેવો નહિ. જે વેળા
પોતાનો નાશપ્રસંગ આવી પડ્યો હોય, ત્યારે
રાજાએ સ્વધર્મ અથવા પરધર્મની દરકાર કરવી નહિ;
પણ હરકોઈ ઉપાયે પોતાની જાતનું જ રક્ષણ કરવું.
અર્થાત્ સ્વધર્મને કે પરધર્મને જતો કરી દઈને
પણ પોતાનો નાશ થતો અટકાવવો.^{૧૭-૧૮} હે તાત!
ધર્મવેત્તા પુરુષોનો એવો જ નિશ્ચય હોય છે કે,
કેવળ ધર્મમાં જ નિપુણતા મેળવવી; પણ ક્ષત્રિયોએ
તો પોતાના બાહુબળથી જ નિપુણતા મેળવવી અને
ઉદય કરવો એવી વેદોક્ત આજ્ઞા છે.^{૧૯} હે ભરત!
પોતાની આજીવિકા ચલાવવા માટે સંકટમાં આવી
પડેલો ક્ષત્રિય તપસ્વી અને બ્રાહ્મણના દ્રવ્ય સિવાય
હરકોઈનું દ્રવ્ય લઈ શકે છે.^{૨૦} જેમ બ્રાહ્મણ આજી-
વિકા ચલાવવા માટે જ્યારે સંકટભરેલી સ્થિતિમાં
આવી પડે છે, ત્યારે યજ્ઞના અધિકારી શુદ્ધાદિને
પણ યજ્ઞ કરાવીને તથા જેઓનું સોજન લેવાનો
નિષેધ કરવામાં આવ્યો છે, તેવાઓનું પણ સોજન
લઈને પોતાની આજીવિકા ચલાવે છે, તેમ જ ક્ષત્રિય
પણ આપત્તિના સમયે તપસ્વી અને બ્રાહ્મણના ધન
વિના હરકોઈનું ધન લઈ શકે છે, એમાં સંશય
નથી.^{૨૧} જે મનુષ્ય કેદ પકડાયેલો હોય છે, તેને
નાસી છૂટવા માટે અદ્વાર અથવા ઉન્માર્ગ કયો છે?
અને દુઃખથી ઘેરાયેલા પુરુષને દુઃખમાંથી મુક્ત
થવા માટે કયો માર્ગ સરળ નથી જણાતો? (અર્થાત્
કેદ પુરાયેલો માણસ અને દુઃખી માણસ ગમે તે
દારે અને ગમે તે માર્ગે કેદમાંથી અને દુઃખમાંથી
છૂટવા માટે તૈયાર થાય જ છે. એ પ્રમાણે ક્ષત્રિય
પણ આપત્તિકાળે અમુક અંશે અધર્મોચરણ કરીને
પણ આજીવિકા ચલાવવા તત્પર થાય છે.)^{૨૨} જે
રાજાના કૌશલ્યનો તથા સૈન્યનો નાશ થઈ ગયેલો
હોવાથી સર્વ લોકમાં પરાભવ થયો હોય, તેવા રાજા-
એ બિહાચરણ કરવું અથવા વૈશ્ય કે શૂદ્રની વૃત્તિ
નો આશ્રય કરવો, તે તો શાસ્ત્રવિહિત નથી જ તેમ જ

પોતાના જ્ઞાતિલાઓ પાસે ચાચના કરીને જીવડું અથવા કોઈને આધારે જીવડું, તે પણ રાજનો ધર્મ નથી; માટે રાજાએ અથવા હરકોઈ ક્ષત્રિયે વિજય મેળવીને જ પોતાની આજીવિકા ચલાવવી, પણ વિજયને માટે અસમર્થ થયેલા રાજાએ મુખ્ય ધર્મરૂપ પ્રથમ કલ્પથી જો ન જીવી શકાય તો ગૌણ ધર્મરૂપ અનુકલ્પથી પણ જીવડું અર્થાત નહિ કે મરી જવું, છેક ધર્મબ્રહ્મ નહિ થઈને પ્રભાપીડનરૂપ ગૌણ ધર્મનો પણ આશ્રય કરીને આજીવિકા કરવી. સારાશ કે જે રાજા આપત્તિમાં આવી પડ્યો હોય અને ધર્મમાર્ગે આજીવિકા ચલાવવા માટે અશક્ત થઈ પડ્યો હોય, તેણે પ્રભાપીડનરૂપ અન્યાયમાર્ગનો આશ્રય કરીને પણ ઉપજીવિકા કરવી; કેમ કે આપણે જોઈએ છીએ કે, બ્રાહ્મણોમાં પણ જે કોઈ સ્વધર્મથી આજીવિકા ચલાવવા માટે અશક્ત થઈ પડ્યો હોય છે, તે શૂદ્રયાજન આદિ અધર્મમાર્ગે પણ આજીવિકા ચલાવે છે.^{૨૩-૨૫} તો પછી ક્ષત્રિયના સંબંધમાં સંશય ઊભો કરવાનું શું કારણ છે? ક્ષત્રિયે પણ આપત્તિના સમયે ધનવાન પ્રજાઓ પાસેથી બલાતકારે પણ ધન લેવું; પરંતુ કોઈ પ્રકારે દુઃખી થવું નહિ.^{૨૬} ક્ષત્રિય પ્રજાઓનો રક્ષક અને સંહાર કરનાર છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે; માટે સુખના સમયે પ્રજાઓનું રક્ષણ કરનારા ક્ષત્રિયે આપત્તિને જીલમ કરીને પણ પ્રજાઓ પાસેથી ધન લેવું.^{૨૭} હે રાજા! હિંસા કયો વિના આ જગતમાં કોઈની પણ આજીવિકા ચાલી શકતી નથી. અરણ્ય માં એકલો રહેનાર મુનિ પણ હિંસારહિત જીવન ગાળી શકતો નથી, તો પછી સંસારમાં રહેનારો સામાન્ય મનુષ્ય હિંસા કયો વિના કેમ જીવી શકે? હે કુરુક્ષેત્ર! જે રાજા ઉત્કંઠાપૂર્વક પ્રજાપાલન કરવા ની ઈચ્છા રાખે છે, તેણે પોતાના લલાટમાં લખાયેલી દૈવી રેખાના આધારે કદી જીવી શકાતું નથી; અર્થાત્ પાસ કરીને પ્રજાપાલનરૂપ સ્વકર્તવ્યમાં તત્પર

રહેનારો રાજા કેવળ દૈવ ઉપર આધાર રાખીને જીવી શકતો નથી. ન્યારે આપત્તિનો સમય ઉપસ્થિત થાય, ત્યારે રાજાએ અને રાષ્ટ્રે અન્યોન્યની અવશ્ય રક્ષા કરવી, એ રાજનો તથા રાષ્ટ્રનો સનાતન ધર્મ છે. જેમ પોતાની આબાદીના સમયે રાજા પુષ્કળ દ્રવ્યનો ખર્ચ કરીને પણ પ્રજાઓને આપત્તિમાંથી બચાવે છે, તેમ પ્રજાએ પણ પોતાની આબાદીના સમયે પુષ્કળ ધન આપીને સંકટમાંથી રાજાનું રક્ષણ કરવું જોઈએ. રાજા આજીવિકાને માટે બારે સંકટમાં આવી પડ્યો હોય, તોપણ તેણે કોશને, દંડને, સૈન્યને, મિત્રને તથા સંગ્રહ કરી રાખેલા બીજા સર્વ પદાર્થોને કદી પણ દૂર કરવા નહિ.^{૨૮-૩૨} ધર્મવેત્તાઓ કહે છે કે, જેમ વાવણી માટે રાખી મૂકેલાં બીજાં ધાન્યને પણ રાંધી ખાવાથી ભવિષ્યમાં અન્ન માટે સાંસા પડે છે, તેમ નિર્ધન થયેલા રાજાનું જો રક્ષણ કરવામાં નથી આવતું, તો તેનો નાશ થાય છે અને તેનો નાશ થવાથી સર્વ પ્રજાઓ પણ વિનાશ પામે છે. આ વિષયમાં મહામાયાવી શંખ-રાસુરનો પણ તેવો જ સત છે, એમ નીતિજ્ઞ પુરુષો કહે છે.^{૩૩} જે રાજાનું રાષ્ટ્ર દુઃખથી પીડાય છે, તે રાજાના જીવિતને ધિક્કાર છે અને જેની પ્રજાઓ આજીવિકાના અભાવે પરદેશમાં જઈને વસે છે, તે રાજાને પણ ધિક્કાર છે.^{૩૪} કોશ અને સૈન્ય એ રાજાનું મૂળ છે, સૈન્યનું મૂળ કોશ (ખજાનો) છે; તે સૈન્ય સર્વ ધર્મોનું મૂળ છે અને ધર્મ પ્રજાઓનું મૂળ છે, (માટે કોશને જ સર્વનો મુખ્ય આધાર જાણીને રાજાએ પ્રતિદિન તેની વૃદ્ધિ કરવી.)^{૩૫} હવે કોશની વૃદ્ધિ કરવી, એ બીજાઓને દુઃખ દીધા વિના કદી બની શકે નહિ અને જે કોશની વૃદ્ધિ ન થઈ શકે તો સૈન્યબળ તો કયાંથી જ ટકી શકે? માટે કોશની વૃદ્ધિ કરવા માટે પ્રજાઓને દુઃખ દઈને પણ રાજા દોષભાગી થતો નથી.^{૩૬} જેમ યજ્ઞકર્મમાં કેવળ યજ્ઞના ઉદ્દેશથી જ કરવામાં આવેલાં હિંસાદિ આકાર્યો યજ્ઞકર્તા પુરુષને દોષજનક થતાં નથી, તેમ કેવળ રક્ષણના ઉદ્દેશથી જ પ્રજાઓનું પીડન (કર વગેરે લઈને કષ્ટણ) કરનારો રાજા દોષભાગી ગણાતો નથી.^{૩૭} આપત્તિના સમયે પ્રજાપીડનરૂપ અનર્થ પણ અર્થજનક થઈ પડે છે અને તેવા સમયે એ અનર્થનો જો આશ્રય કરવામાં ન આવે, તો

× વુમુક્તિસ્વદ્ વિમ્બે ધાન્યમત્રાહ્નણદ્વરેત્ ।

આજીવિકાના અભાવે ઉપરાઉપરી ત્રણ લાંધણો થઈ ગયા પછી પણ જો અન્ન ન મળે, તો બ્રાહ્મણે શ્વશદિકના અનનો પણ પ્રતિગ્રહ કરવો અને કોઈ સમયે તેવો પ્રતિગ્રહ પણ જો ન મળે, તો છેવટે ચોરી કરીને પણ પોતાનું ઉદરભરણ કરવું.

—નીલકંઠ

દેશનો ઉત્તેજ વગેરે બીજા ઘણા અનર્થો ઊભા થાય છે; તેમ જ રાજ્યમાં હાથીઓનું પાલન વગેરેમાં જે કંઈ ખર્ચ કરવામાં આવે છે, તેમાં દ્રવ્યનો ઘણો જ નાશ થાય છે; અર્થાત્ ઉપલક્ષ્ય દૃષ્ટિએ તે ખર્ચ અનર્થજનક દેખાય છે, પણ વસ્તુતઃ તે બધાં અર્થ (દ્રવ્ય) ઉત્પન્ન કરવાનાં જ કારણો છે. આ પ્રમાણે પોતાની બુદ્ધિ સાથે વિચાર કરીને બુદ્ધિમાન રાજાએ કાર્યનો નિશ્ચય કરવો.^{૨૦} જેમ પણ વગેરે યજ્ઞની પરિપૂર્ણતા કરવા માટે હોય છે, યજ્ઞ ચિત્તને શુદ્ધ કરવા માટે હોય છે અને પણુઓ વગેરે યજ્ઞનાં સાધનો, યજ્ઞ તથા તે દ્વારા થયેલી ચિત્તની શુદ્ધિ મોક્ષ મેળવવા માટે હોય છે, તેમ જ રાજાનું સૈન્ય-બળ કૌશલની વૃદ્ધિ કરવા માટે હોય છે; કૌશલ સૈન્યની વૃદ્ધિ કરવા માટે હોય છે, સૈન્ય શત્રુઓ પર વિજય મેળવવા માટે હોય છે અને કૌશલ, સૈન્ય તથા શત્રુઓ પર મેળવેલા વિજય રાષ્ટ્રની આબાદી કરવા માટે હોય છે.^{૨૧} આ વિષયમાં હું તમને ધર્મના તરફ ઉપર પ્રકાશ પાડનારું એક દષ્ટાંત આપું છું. જેમ કે જે વૃક્ષના કાષ્ઠનો યજ્ઞમાં યૂપ (યજ્ઞસ્તંભ) બનાવવા માટે ઉપયોગ થતો હોય, તે વૃક્ષનું છેદન કરતી વેળા વચ્ચે આડાં આવતાં બીજાં અનેક વૃક્ષોનું છેદન કરવામાં આવે છે અને તે યૂપ માટેના વૃક્ષનું છેદન કર્યા પછી પણ તે વૃક્ષ જ્યારે પૃથ્વી પર પડે છે, ત્યારે આસપાસનાં ઘણાં વૃક્ષોનો ઘાણ કાઢી નાખે છે;^{૨૨} એ જ પ્રમાણે હે શત્રુતાપન રાજા ! જેને સર્વના કરતાં મહાન ગણવામાં આવે છે, તેવા કૌશલની વૃદ્ધિ કરતી વેળા જે પુરુષો વચ્ચે વિદ્વદ્વય થઈને આડા આવે છે, તેઓનો સંહાર કર્યા વિના બીજા કોઈ પ્રકારે પણ કૌશલની વૃદ્ધિ થઈ શકતી નથી, એમ હું જોઈ શકું છું; (માટે નિરુપાયે અથવા નાઈલાજે પણ કૌશલ્યારાઓનો નાશ કરીને કૌશલની વૃદ્ધિ કરવી.)^{૨૩} કેમ કે ધન વડે મનુષ્ય આ લોકને તથા પરલોકને બન્નેને છતી શકે છે, તેમ જ સત્યનું તથા ધર્મ-વચનનું પણ ધનને લોધે જ પાલન થઈ શકે છે, માટે નિર્ધન પુરુષ તો જીવતો હોવા છતાં પણ મૃત્યુલો જ ગણાય છે. (કારણ કે તેનાથી આ લોકને કે પરલોકને છતી શકાતો નથી, તેમ સત્યનું કે ધર્મ-પાલન થઈ શકતું નથી.)^{૨૪} હે ભારત !

કોઈ સમયે કેવળ યજ્ઞને માટે જ ધનની જરૂર પડી હોય તો સારાનરસા હરકોઈ ઉપાયે પણ પ્રત્યક્ષો પાસેથી તે લેવું અને તેમ કરવાથી રાજાને દોષ પણ લાગતો નથી; પરંતુ હે રાજા ! યદ્યપિ રાખનું કે કાર્ય-કાર્યના સંબંધમાં સદાય એકસરખો દોષ જોવા નહિ અર્થાત્ જે કર્મ શાસ્ત્રવિહિત હોય છે, તે જ કર્મ આપત્તિના સમયે શાસ્ત્રનિષિદ્ધ થઈ પડે છે અને તે કરવાથી દોષ ઉત્પન્ન થાય છે; તેમ જ જે કર્મ શાસ્ત્રનિષિદ્ધ હોય છે, તે કર્મ પણ આપત્તિના સમયે શાસ્ત્રવિહિત થઈ પડે છે અને તે નહિ કરવાથી તે વેળા દોષ ઉત્પન્ન થાય છે. આ પ્રમાણે દેશકાળને અનુસરીને કાર્ય અકાર્ય થાય છે અને અકાર્ય કાર્ય થાય છે; માટે જ શાસ્ત્રકારોએ આપ-ત્તિના સમયે, પ્રજાપીડનરૂપ અધર્મને પણ ધર્મ માન્યો છે; પણ સારા સમયમાં તો તેનો (પ્રજા-પીડનનો) નિષેધ જ કર્યો છે.^{૨૫} હે પૃથ્વીપતિ રાજા ! ધનનો સંબંધ અને ધનનો ત્યાગ એ બન્ને કર્તવ્યો એક જ પુરુષમાં એકીસાથે જોવામાં આવતાં નથી. (પરંતુ ભિન્ન ભિન્ન પુરુષોમાં જોવામાં આવે છે અને તેથી જ આપણે અનુભવીએ છીએ કે, જેઓ સંસારમાં આસક્તિ રાખનારા છે, તેઓ ધનનો સંબંધ કરે છે અને જેઓ સંસારથી વિરક્ત થયેલા હોય છે તેઓ ધનનો પરિત્યાગ કરે છે.) હું અરણ્યમાં જઈને જ્યારે જોઉં છું, ત્યારે ત્યાં મોટા ધનાઢ્ય પુરુષો જોવામાં આવતા નથી. (અને નગરમાં આવી જ્યારે જોઉં છું, ત્યારે ત્યાં મોટા વિરક્ત પુરુષો જોવામાં આવતા નથી.)^{૨૬} જે મનુષ્યો સંસારમાં આસક્તિ રાખનારા છે, તેઓ સર્વ આ પૃથ્વી પર જે કંઈ ધન જોવામાં આવે છે તેના સંબંધમાં ‘એ બધું મને મળે, મને મળે’ આવી અભિલાષા રાખે છે; (તો પછી તેઓ સર્વ પુરુષોની પેઠે જ સંસારથી વિરક્ત નહિ થયેલા રાજાઓ શા માટે ધનની ઇચ્છા ન કરવી ?)^{૨૭} હે શત્રુતાપન બુધિશિર ! (તમે કદાચ કહેશો કે, ધન એ પાપનું મૂળ છે અને રાજ્ય પણ તેનું પાપમૂલક જ છે, તો પછી તં ધનને માટે અને રાજ્યને માટે શા માટે રપૃહા રાખવી ? આ તમારા કથનને હું યોગ્ય માનતો નથી; કેમ કે) રાજ્ય સમાન બીજો કોઈ પણ ધર્મ નથી. રાજાઓએ પોતાના પર

ન્યારે આપત્તિનો પ્રસંગ આવે, ત્યારે જ પ્રભુ-
પીડનરૂપ આપદ્ધર્મનો સ્વીકાર કરવાનો છે, પણ
તે સિવાયના પ્રસંગે તો પોતાના સુખ્ય ધર્મનો જ
સ્વીકાર કરવો.^{૪૭} આ જગતમાં કેટલાએક પુરુષો
દાન લઈને ધનતું સંપાદન કરે છે, કેટલાએક
તપસ્વીઓ તપશ્ચર્યા કરીને તપરૂપ ધનને મેળવે છે
અને કેટલાએક પુરુષો પોતાના બુદ્ધિબળથી અથવા
દાક્ષિણ્યથી (ચતુરાઈથી) દ્રવ્યને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૪૮}
નીતિવેત્તાઓ કહે છે કે, જે પુરુષ નિર્ધન છે, તે
દુર્બળ ગણાય છે અને ધનવાન છે, તે બળવાન
ગણાય છે; કેમ કે ધનવાન પુરુષ સર્વ કંઈ મેળવી
શકે છે અને કૌશલ્યપત્ર (ધનાલ્ય) પુરુષ સર્વ
પ્રકારની આપત્તિઓને તરી જાય છે;^{૪૯} એટલું જ
નહિ પણ ધનસંઘડના બળથી મનુષ્ય ધર્મ, અર્થ
અને કામ એ ત્રણે પુરુષાર્થોને મેળવી શકે છે ને
છેવટે પરલોકને પણ સંપાદન કરી શકે છે; પરંતુ યાદ
રાખવું કે, ધર્માનુસાર ધન મેળવવાની ઇચ્છા કરવી.
અધર્મથી કદી પણ ધન મેળવવાની ઇચ્છા કરવી
નહિ.^{૫૦}

હતિ શ્રીમદ્ધાર્મશાસ્ત્રનાં શાંતિપર્વાત્મક રાજધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'આપત્તિના સમયે દ્રવ્ય મેળવવાનો ઉપાય'
નામનો અધ્યાય ૧૩૦ મો સમાપ્ત

રાજધર્માનુશાસનપર્વ સમાપ્ત

આપદ્ધર્માનુશાસનપર્વ

॥ મળલચરણ ॥

નારાયણં નમસ્કૃત્ય નરં ચૈવ નરોત્તમમ્ ।

દેવીં સરસ્વતીં ચૈવ તતો જયમુદીરયેત્ ॥ ૧ ॥

ભગવાન નારાયણને, નરોમાં ઉત્તમ નર
ભગવાનને તથા દેવી સરસ્વતીને નમસ્કાર કર્યા
પછી હતિદાસ આદિ માંગલિક શાસ્ત્રથીનો
આરંભ કરવો.^૧

અધ્યાય ૧૩૧ મો

આપત્સમયનાં રાજનાં વર્તન

॥ યુધિષ્ઠિર જ્વાલ ॥

ક્ષીણસ્ય દીર્ઘહૃત્તસ્ય સાનુક્રોશસ્ય વંધુપુ ।

પરિશંકિતવૃત્તસ્ય શ્રુતમન્ત્રસ્ય મારત ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતવંશના પિતામહ !

જે રાજ ધનધાન્યાદિકથી ક્ષીણ થયો હોય, આગસુ
બની ગયો હોય, બંધુઓના વિનાશના ભયથી
કિંદામાંથી બહાર નીકળીને યુદ્ધ કરવા અસમર્થ
હોય, જેને અમાત્ય વગેરે પ્રધાનમંડળ ઉપર
ચંકા ઉત્પન્ન થઈ હોય, જેના સુખ વિચારો લોકમાં
પ્રકટ થઈ ગયા હોય, જેનાં નગરોને તથા દેશને
શત્રુઓએ વહોંચી લીધા હોય, જેના દ્રવ્યસંઘડનો
નાશ થઈ ગયો હોય, દ્રવ્યના અભાવને લીધે પોતાના
મિત્રોનું સન્માન ન કરી શકતો હોય, જેના
અમાત્યોમાં ફાટફૂટ થઈ હોય; જેના પર શત્રુઓનું
સૈન્ય ચડી આવ્યું હોય અને પોતે દુર્બળ હોય
છતાં બળવાન રાજની સામે યુદ્ધ કરવા તૈયાર થયો
હોય, તેવા આકુળઓકુળ ચિત્તવાળા રાજાએ તે
આપત્તિના સમયે કેવી રીતે વર્તવું? ^{૧-૩}

લીળમ જોત્યા : હે યુધિષ્ઠિર ! વિજય મેળ-
વવાની ઇચ્છાથી ચડી આવેલો બહારનો શત્રુરાજ
ધર્મપૂર્વક અર્થસંપાદન કરવામાં જો કુશળ હોય
અને પવિત્ર હોય તો તુરત જ તેની સાથે સંધિ
કરી લેવી અને પછી પોતાના પૂર્વજોએ લોગવેલાં
ગ્રામોને તથા નગરોને સામ ઉપાયથી જ એક પછી
એક તેની પાસેથી છોડાવવાં.^૪ તેમ જ જે શત્રુ
અધર્મપૂર્વક જીતવાની ઇચ્છાવાળો હોય, બળવાન
હોય અને પાપી નિશ્ચયવાળો હોય, તો તેને પણ
કેટલાંએક ગામડાંઓ આપીને સંધિ કરવાનું પક્ષક
કરાવવું;^૫ પરંતુ તે શત્રુરાજ અત્યંત દુષ્ટ હોય અને
ગામડાંઓ લઈને પણ સંધિ કરવાની ઇચ્છા ન
ધરાવતો હોય, તો પોતાની રાજધાનીને પડતી
મૂંઝીને પલાયન કરી જવું અથવા શત્રુની ઇચ્છા
પૂરતું દ્રવ્ય આપીને તે આપત્તિમાંથી મુક્ત થવું,
પરંતુ યુદ્ધ કરવાની તો વાત જ ન કરવી; કેમ કે
જો રાજા પોતાના રાજત્વના શુભોને કાયમ રાખીને
જીવતો રહે છે, તો ભવિષ્યમાં કોઈ સમયે પણ
સુમાવેલા દ્રવ્યને અથવા રાજ્યને પુનઃ મેળવી
શકે છે.^૬ અર્થ અને ધર્મના તરવને બાલુનાદો
કર્યો રાજ કેવળ કૌશલ અને સૈન્યના લાગથી જ
દુસ્તર આપત્તિઓને જો તરી શકતો હોય. તે
સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ એવા પોતાના આત્માને
કેરે ? (અર્થાત્ કૌશલ અને સૈન્યને ત્યાં જ રાજ્ય
પણ પોતાની બાતનું રક્ષણ કરઈ.) ^{૭-૯}

શત્રુ ચઢી આવ્યો હોય, તે સમયે રાજાએ અંતઃ-પુરની સ્ત્રીઓને શુભ રીતે નસાડી મૂકવી; પરંતુ તેઓને નસાડી મૂકવાનું ન જની શકે અને તે સર્વ સ્ત્રીઓ શત્રુઓના તાબામાં આવી ગઈ હોય, તો તેઓને શત્રુઓના ધન તરીકે સમજીને જતી જ કરવી; પણ તેઓ માટે દયા કરવી નહિ. (કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે, તેવા સંકટના સમયે ઓપુત્રાદિ-ની પણ દરકાર કર્યા વિના જેમ બને તેમ પોતાની બાતનું જ રક્ષણ કરવું, નહિ કે પોતે પણ શત્રુઓના હાથમાં સપડાઈ પડવું; અર્થાત્ તેવે સમયે 'જીવન્નરો મદ્રશત્તાનિ પરચેત્' એ સૂત્રને જ સંપૂર્ણ રીતે અનુસરવું.)^૯

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: જે વખતે પોતાના આશ્વ-તર મંત્રીઓમાં જ ફાટકૂટ થઈ હોય, કિલ્લાને તથા સર્વ દેશને શત્રુઓએ હમાવી લીધો હોય, ખળનેા જૂટી પડ્યો હોય અને શુભ વિચાર પ્રકટ થઈ ગયો હોય, તે સમયે રાજાએ શું કરવું?^{૧૦}

ભીષ્મે કહ્યું: એ સમયે સત્વર સંધિ કરી લેવી. સંધિ કરવાનું જો ન બને તો તુરત જ મહાતીક્ષ્ણ પરાક્રમ પ્રકટ કરવું; કેમ કે તેમ કરવા-માં જો ફાવી શકાય છે તો શત્રુને શીઘ્ર ત્યાંથી નસાડી શકાય છે અથવા ધર્મપૂર્વક યુદ્ધ કરીને સ્વર્ગમાં જવાય છે.^{૧૦} જો પોતાનું સૈન્ય અનુરાગી હોય, પોતાને પ્રિય હોય અને ઉત્સાહી હોય તો તેવા અદ્ય સૈન્યના બળથી પણ રાજા આખી પૃથ્વીને જીતી શકે છે.^{૧૧} વળી તેવા અદ્ય સૈન્યની સહાયથી યુદ્ધ કરનારો રાજા લડતાં લડતાં જો મરણ પામે છે, તો સ્વર્ગમાં જાય છે અને વિજય મેળવે છે, તો ઘણા કાળ સુધી આ પૃથ્વી પર ટકી શકે છે. વિકાનો કહે છે કે, જે રાજા યુદ્ધમાં પ્રાણોને ત્યાગ કરે છે, તે ઈંદ્રના લોકમાં જાય છે;^{૧૨} પણ જે સમયે સૌમ્યપણાનો જ આશ્રય કરવાનું યોગ્ય લાગતું હોય, તે સમયે યુદ્ધ કરવાનું માંડી વાળીને શત્રુ સામે વિનયભાવ પ્રદર્શિત કરવો અને પાછળથી કપટ થવાનો જો બચ રહેતો હોય, તો સંધિ કરતી વેળા સર્વ લોકોને એકઠા કરીને શત્રુને સોગંદ આપવા અને પોતે પણ સોગંદ લઈને શત્રુને વિશ્વાસ પમાડવો તથા મૃદુતા દેખાડવી, (પરંતુ યુદ્ધ કરવાનો

દુરાચલ તો ન જ કરવો.) વળી જ્યારે પોતાના આશ્વતર પ્રધાનમંડળમાં ફાટકૂટ થયેલી હોય અને તેથી યુદ્ધ કરવું જો અશક્ય થઈ પડે તેમ હોય, તો સત્વર રાજધાનીમાંથી પલાયન કરી જવું અથવા સામ ઉપાયનો આશ્રય કરીને શત્રુને શાંત પાડવો; પરંતુ શત્રુના અત્યંત ક્રોધને લીધે સામ ઉપાયની યોજના કરવાથી કાર્યસિદ્ધિ જો ન જ થાય, તો પછી એકદમ ત્યાંથી નાસી છૂટીને કોઈ દૂર દેશાવરમાં આદ્યા જવું અને ત્યાં કેટલાંકેક કાળ વીતાવ્યા પછી પુનઃ મંત્રના બળનેા ઉપયોગ કરીને પોતાનું રાજ્ય મેળવવા પોતે ચત્ન કરવો. ૧૩/૧૪

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'આપત્સમયનાં રાજનાં વર્તન' નામનો અધ્યાય ૧૩૧ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૩૨ મો

આપત્સમયે રાજધિઓના આચાર

॥યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

હીને પરમકે ધર્મે સર્વલોકામિસંહિતે ।

સર્વસિન્ધુ દસ્યુસાદ્ભૂતે પૃથિવ્યામુપજીવને ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે પિતામહ ! સર્વ લોકની સાથે સંબંધ ધરાવનારો સર્વશ્રેષ્ઠ ધર્મ જ્યારે નાશ પામવા માટે અને પૃથ્વી પરનાં સર્વ પ્રકારનાં આજીવિકાનાં સાધનો જ્યારે દુષ્ટ લોકોના કબજામાં આવી પડે, ત્યારે જો મહાદારુણ સમયે દયાને લીધે પોતાના પુત્રપૌત્રોના ત્યાગ નહિ કરનારો બ્રાહ્મણ કેવી રીતે આજીવિકા ચલાવવી?*

ભીષ્મે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર ! તેવો વખત જ્યારે ઉપસ્થિત થાય, ત્યારે બ્રાહ્મણે વિશાળ- (શાસ્ત્રજન્ય જ્ઞાન)બળનેા આશ્રય કરીને આજીવિકા ચલાવવી. આ જગતમાં જે કોઈ ધનાદિક વસ્તુઓ છે, તે સર્વ કેવળ સત્પુરુષોને માટે જ છે, પણ અસત્પુરુષોને માટે નથી;^{૧-૩} માટે જે રાજા તેવા દારુણ સમયમાં, આપત્તિમાં આવી પડેલા જનસમુદાયને છોડાવવા માટે પોતે જ દ્રવ્યનેા આવવાના ઉત્તમ માર્ગભૂત થઈને અસત્પુરુષોની પાસે રહેલા

* અર્થાત્ તેવા બચકર સમયે રાજાએ બ્રાહ્મણોની રક્ષા કેવી રીતે કરવી ?

—નીકકંઠ

દ્રવ્યને પોતાના તાબામાં કરી લઈને સત્પુરુષોને અર્પણ કરે છે, તે રાજા ખરે આપદ્ધર્મવેત્તા છે.^૪ જે રાજા પોતાના રાજ્યને ટકાવી રાખવા ઇચ્છે છે, તેણે પ્રજાપાલનરૂપ સ્વધર્મનો ત્યાગ કરીને રાષ્ટ્રમાં ખળભળાટ થવા દેવો નહિ, પણ ધર્માનુસાર પ્રભુ-ઓનું રક્ષણ કરીને લોકોને શાંત રાખવા. પછી સંકટસમયે કૃપણ ધનાઢ્યો પાસેથી તેઓએ નહિ આપેલા ધનને 'આ ધન, રક્ષક એવા મારું છે' એમ કહીને લઈ લેવું અને તેનું બ્રાહ્મણોને હાન કરી દેવું; અર્થાત્ સ્થાનબ્રધ થયેલો રાજા બ્રાહ્મણોનું રક્ષણ કરવા માટે કૃપણ પુરુષોના સર્વસ્વને હરી લે, તોપણ તેને દોષ લાગતો નથી.^૫ જે રાજા શાસ્ત્રજન્ય અનુભવજ્ઞાનથી પવિત્ર થયેલો હોય છે, આલુપિકા ચલાવવાના જ્ઞાનથી યુક્ત હોય છે અને ધૈર્યસંપન્ન હોય છે, તે રાજા તેવા કોઈ આપત્તિના સમયે કદાચ નિંદા કરવામાં પ્રવૃત્તિ કરે છે, તોપણ તેની કોણ નિંદા કરી શકે તેમ છે? હે યુધિષ્ઠિર! જે પુરુષોએ કેવળ પોતાના ખળનો જ આશ્રય કરીને આલુપિકા ચલાવી હોય છે, તેઓને સંકટના સમયે પણ બીજી તુરંચ વૃત્તિ ગમતી નથી; માટે જ ખળવાન પુરુષો નિરંતર પોતાના તેજનો (પરાક્રમનો) જ આશ્રય કરીને કાર્ય-પ્રવૃત્તિ કરે છે.^૬ જે સમયે સર્વ પ્રકારે આપદ્ધર્મને જ અનુસરીને ચાલવાનું હોય છે, તે વેળા રાજાએ પોતાના દેશમાંથી અને પારકા દેશમાંથી ધન લૂંટી લાવીને પણ પોતાનો બંડાર ભરવો, એમ સામાન્ય શાસ્ત્ર કહે છે; પણ જે રાજા બુદ્ધિમાન હોય છે, તેણે એવા સમયે પણ પોતાના અને પારકા દેશમાં જેઓ ધનવાન હોવા છતાં લોભી હોય છે અને જેઓ રાજદંડને યોગ્ય હોય છે, તેઓ પાસેથી જ દ્રવ્ય ગ્રહણ કરવું એમ વિશેષ શાસ્ત્ર કહે છે.^૭ પોતે અતિ દુરંતર આપત્તિમાં આવી પડ્યો હોય, તોપણ રાજાએ સત્કાર કરવા યોગ્ય અને લોક સમુદાયમાં સત્કારને પામેલા ઋત્વિજો, પુરોહિતો અને આચાર્યો પાસેથી ધન લૂંટી લઈને તેઓનો નાશ કરવો નહિ; અર્થાત્ તેઓ ધનવાન હોય તોપણ તેઓની પાસેથી ધન લેવું નહિ; કેમ કે જે રાજા તેઓ પાસેથી ધનનું હરણ કરે છે, તે દોષ-ભાગી બને છે.^૮ બ્રાહ્મણ, પુરોહિત વગેરે તો લોકનાં

સનાતન નેત્રરૂપ છે અને સર્વ કોઈને માન્ય છે, માટે રાજાએ પોતાના હરકોઈ કાર્યમાં તેઓની સલાહ લીધા પછી જ આગળ વધવું ને તેઓને જ સર્વ વિષયમાં પ્રમાણભૂત ગણવા.^{૧૦}

ગામમાં કે નગરમાં વસનારા ઘણા લોકોને તેવો સ્વભાવ હોય છે કે, તેઓ રોપને લીધે એક-બીજાનું ભૂંડું બોલે છે અને ચાડીચુગલી કરે છે, પણ રાજાએ તેઓના કહેવા ઉપરથી કોઈને શિક્ષા કરવી નહિ કે કોઈનો સત્કાર કરવો નહિ.^{૧૧} ઋત્વિજ અને આચાર્ય વગેરેની જો નિંદા થતી હોય તો કદી સાંભળવી નહિ, તેમ પોતે પણ તેઓની નિંદા કરવી નહિ. જે સ્થળે તેઓની નિંદા થતી હોય, તે સ્થળેથી પોતે બીજે ઠેકાણે ચાલ્યા જવું અથવા તેમ ન બની શકે તો આંગળીઓ વતી પોતાના બન્ને કાનને ઢાંકી દેવા.^{૧૨} હે રાજા! પારકી નિંદા કરવી અથવા પારકી ચાડીચુગલી કરવી એ દુર્જનોનો સ્વભાવ જ હોય છે, પણ સત્પુરુષો તો સત્પુરુષોના મધ્યમાં બીજાઓનાં શુભોનું જ કથન કરે છે.^{૧૩} જેમ સારી રીતે નાથેલા અને બરાબર પથોટેલા બે સુંદર બળદો ગાડાની ધૂંસરીને ગળા ઉપર ઉપાડીને એકસરખી રીતે ગાડાને વહી બાય છે, તેમ રાજાએ પણ રાજ્યની ધૂંસરીને હંમેશાં સમાન રીતે વહેવી જોઈએ.^{૧૪} રાજા જેમ જેમ સદાચારનિષ્ઠ થઈને વર્તે છે, તેમ તેમ તેને અનેક સહાયકો આવી મળે છે, એમ કેટલાએક વિદ્વાનો માને છે અને બીજા કેટલાએક પંડિતો માને છે કે, પોતાનો કુલાચાર જ સર્વના કરતાં ઉત્તમ ધર્મ-લક્ષણ છે,^{૧૫} પરંતુ બીજા કેટલાએક શાસ્ત્રોક્ત ધર્મને પ્રમાણ માનનારા વિદ્વાનો પૂર્વોક્ત આચારરૂપ ધર્મને જ ધર્મલક્ષણ તરીકે માનતા નથી, પણ તેઓ તો શંખલિખિતના શાસ્ત્રીય વ્યવહારને જ પ્રિય ગણે છે. (જેમ શંખે પોતાના ભાઈ લિખિત-નો પણ ચોરી કરવાના અપરાધ માટે હસ્તરેહ કરાવ્યો હતો, તેમ હરકોઈ પૂજ્ય-અપૂજ્ય અપરાધીને તેના અપરાધ બદલ યોગ્ય શિક્ષા થવી જ જોઈએ; અર્થાત્ ઋત્વિજ, આચાર્ય વગેરે હરકોઈ માનનીય પુરુષને પણ તેના અપરાધ પ્રમાણે શિક્ષા-કરવી, એ ધર્મ છે. હા, એ વાત ખરી મત્સર અથવા લોભને અધીન થઈ ને આગં

આગળ મૂકવાં નહિ, પણ ધર્મદૃષ્ટિએ તો આવાં વચનોને માન્ય જ ગણવાં જોઈએ.^{૧૯} વળી તે વિદ્વાનો પોતાના મતને મજબૂત કરવા માટે ઋષિઓના એકાદ* વચનને પ્રમાણુ તરીકે માને છે અને તે પ્રમાણુને અનુસરીને ઋત્વિજ આદિ અપરાધ કરનારા પૂજ્ય પુરુષોને પણ શિક્ષા કરવાનું કહે છે, પણ તેઓને હરાગ્રહ જ છે; કારણ કે ઋત્વિજ આદિ માન્ય પુરુષોને શિક્ષા કરમાવનારું તેવું એક પણ વેદિક પ્રમાણુ કોઈ સ્થળે જોવામાં આવતું નથી.^{૧૭} તે ઉપરથી હું તો એવો જ મત આપુ છું કે, આપણે જેને પૂજ્ય માનતા હોઈએ તેવા કોઈ પાંચિક ઋત્વિજ આદિને દેવતાઓ જ શિક્ષા કરશે, આપણે તેઓને શિક્ષા કરવાની જરૂર નથી; અર્થાત્ ઋત્વિજ આદિ અપરાધીઓના સંબંધમાં રાજાએ ઉઠાસીન વૃત્તિ જ ધારણ કરવી; છતાં જે રાજા અમુક કોઈ અપરાધનું બહાનું બતાવીને ઋત્વિજ આદિની પાસેથી જો દ્રવ્ય ગ્રહણ કરે છે, તો પોતાના ધર્મથી તે બ્રહ્મ જ થાય છે.^{૧૮} ધર્મની સિદ્ધિ ચાર કારણોથી થઈ શકે છે, તેમાં એક તો સર્વ લોકોએ માન્ય ગણેલો શ્રીત (વેદિક) ધર્મ, બીજો મનુ આદિ સત્પુરુષોએ પ્રમાણુ ગણેલો સ્માર્ત ધર્મ, ત્રીજો કુલ અને દેશની પરંપરાથી ચાલતો આવેલો કુલાચાર ધર્મ એટલે મનુ વગેરે ધર્મશાસ્ત્રકારોએ પણ નહિ કહેલો છતા શિષ્ટ પુરુષોએ માન્ય ગણેલો ધર્મ અને ચોથો પોતાના હૃદયે નિશ્ચિત કરેલો સદાચાર ધર્મ આ ચાર હેતુઓથી ધર્મનું સ્વરૂપ બાળી શકાય છે. કેવળ અમુક એક શાસ્ત્રના વચન ઉપરથી અથવા અમુક એક પુરુષના કહેવા ઉપરથી ધર્મનું સ્વરૂપ બાળી શકાતું નથી.^{૧૯} જે પુરુષ આનંદીક્ષિકી (તર્ક-વિદ્યા), ત્રયી (વેદ), વાતી (ધર્મશાસ્ત્ર) અને દૃઢ નીતિ આ ચારેના ગુણોથી યુક્ત એવા ધર્મનું

* ગુરોરપ્યવલિસ્ય કાર્યકાર્યમજાનત । उत्पत्य प्रसिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम् । જે ગુરુ, હાલે પછી બાહ્યણ હોય અથવા બાહ્યણેતર હોય કે ગમે તે કોઈ પૂજ્ય વડીલ હોય, પણ કાર્ય-અકાર્યના જ્ઞાનથી બ્રહ્મ થયો હોય અને ગર્વિષ બની જઈને કુમાર્ગનો જો આશ્રય કરતો હોય, તો તેને પણ શિક્ષા કરવી ઘટે છે, એમ કટકાએક વિદ્વાનો માને છે.

—નીલકંઠ

પ્રવચન કરે છે, તે ધર્મવેત્તા કહેવાય છે; પરંતુ સર્પના પગ કેટલા અથવા કેવા હશે, એ બાબતની શોધ જેમ મહા કઠિન છે, તેમ ધર્મવિષયની શોધ પણ મહા કઠિન છે.^{૨૦} જેમ બાણુથી વીંધી નાખ્યા છતા હાથમાંથી છટકી ગયેલા મુગનાં પગલાંને આસપાસ પડેલા રુધિરના છાંટાએ ઉપરથી ઝોળખી કાઢીને મનુષ્ય મુગના સ્થાનને શોધી લે છે, તેમ ધર્મમાર્ગને પણ તેને અનુસરતાં શાસ્ત્રોનું પઠનપાઠન કરીને યુક્તિથી શોધી કાઢવો.^{૨૧} હે યુધિષ્ઠિર ! વિનયસપત્ન રાજાએ તથા સત્પુરુષોએ જે વર્તનનું અનુસરણ કરવાનું છે, તે રાજર્ષિઓનું વર્તન એ તમને કહ્યું છે, માટે તમે પણ એ પ્રમાણુ જ વર્તો.^{૨૨}

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાત્મજિત આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમા 'આપદ્ધર્મસંગે રાજર્ષિઓના આચાર' નામનો અધ્યાય ૧૩૨ થી સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૩૩ મો

કૌશ (ભંડાર) સંગ્રહની આવશ્યકતા

॥ મૌખ ઉવાચ ॥

સ્વરાષ્ટાત્ પરરાષ્ટાચ્ચ કૌશં સંજનયેન્નૃપઃ ।

કૌશાદિ ધર્મઃ કૌન્તેય રાજ્યમૂલં ચ વર્ધતે ॥૧॥

ભીષમે કહ્યું : હે કુંતાપુત્ર યુધિષ્ઠિર ! પ્રત્યેક રાજાએ (આપત્તિના સમયે) પોતાના અને પાર કાના દેશમાંથી દ્રવ્ય લૂંટી લાવીને પણ ભંડાર ભરપૂર રાખવો; કેમ કે ભંડાર જો ભરપૂર હોય છે, તો ધર્મ તથા રાજ્યનું મૂળ વૃદ્ધિ પામે છે.^૧ માટે રાજાએ કૌશની વૃદ્ધિ કરવી, વૃદ્ધિ કરીને તેનું રક્ષણ કરવું અને (મધ્યમ પ્રતિનું) ખર્ચ રાખીને પ્રતિદિન તેમાં વધારો કર્યો જવો, એ સનાતન ધર્મ છે.^૨ કેવળ શુદ્ધ અને પવિત્ર આચરણ રાખીને અથવા કેવળ કૂરતાનો જ ઉપયોગ કરીને કૌશસંગ્રહ થઈ શકતો નથી; પરંતુ મધ્યમ પ્રતિનું એટલે નહિ અતિ કૂર અને નહિ અતિ સૌમ્ય એવી વૃત્તિનું અપલબ્ધન કરીને રાજાએ કૌશસંગ્રહ કરવો.^૩ જે રાજા નિર્બળ છે, તેની પાસે કૌશનો સંગ્રહ ક્યાંથી હોઈ શકે ? જે રાજાની પાસે કૌશનો સંગ્રહ હોતો નથી તેની પાસે સૈન્ય ક્યાંથી હોઈ શકે ? જે રાજા સૈન્યબળથી રહિત છે તેનું રાજ્ય

ક્યાંથી ટકી શકે ? અને રાજ્ય વિનાના રાજની પાસે રાજ્યલક્ષ્મી ક્યાંથી હોય ?^{૧૪} જે પુરુષે ઉચ્ચ વૃત્તિનું અવલંબન કરી જીવન ગાળેલું છે, તેને લક્ષ્મીના નાશથી મરણ જેવું દુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે, માટે રાજ્યે કોશની, સૈન્યની તથા મિત્રોની સદોદિત વૃદ્ધિ કર્યો કરવી.^{૧૫} જે રાજા કોશસંપત્તિથી હીન છે, તેનું સર્વ મનુષ્યો અપમાન કરે છે; એટલું જ નહિ પણ તેના નોકરચાકરો અદ્ય દ્રવ્યથી સંતુષ્ટ રહેતા નથી અને તેનું કાર્ય કરવા માટે ઉત્સાહ ધરાવતા નથી.^{૧૬} વળી હરકોઈ રાજા કેવળ લક્ષ્મીને લીધે જ લોકમાં મહાન સત્કારને પામે છે; કેમ કે વસ્ત્ર જેમ સ્ત્રીના ગુહ્ય અંગને ઢાંકી દે છે, તેમ લક્ષ્મી પણ રાજાનાં પાપકૃત્યોને ઢાંકી દે છે.^{૧૭} રાજ્યે પૂર્વે જેઓની સાથે વિરોધ કર્યો હોય છે, તેઓ એની સંપત્તિ જોઈને બળી જાય છે અને પોતાને મારી નાખવાને ઇચ્છતા તેને કપટથી મારવાને કૃતરાઓની પેઠે નિરંતર સેવે છે.^{૧૮} હે ભારત ! એવા શત્રુઓથી વીંટાયલા રાજાને સુખ ક્યાંથી હોઈ શકે ? માટે તે રાજ્યે નિત્ય ઉદ્યમ જ કરતા રહેવું, પણ તેવા ક્ષુદ્ર પુરુષોને નમવું નહિ; કેમ કે ઉદ્યમ જ ખરો પુરુષાર્થ છે.^{૧૯} પોતાના પરાલભવસમયે શુદ્ધ કાષ્ટ જેમ પર્વ વિનાના ભાગમાં ભાંગી પડે છે, તેમ મરી જવું, પણ દુષ્ટ પુરુષોને નમવું તો નહિ જ; અથવા અરણ્યમાં આલ્હા જઈને મૃત્યોનાં ટોળાંઓની સાથે ફરવું, પણ ચોર જેવા નિર્મયોદ્ધ અમાત્યોની સાથે રહીને જીવન ગાળવું નહિ. હે ભરતવંશી રાજા ! ચોરલૂંટારા જેવા અમાત્યોની વચ્ચે રહીને આપત્તિમાં આવી પડેલા રાજ્યે વનનો જ આશ્રય કરવો, જેથી ત્યાં જંગલમાં રહેનારા ચોર લોકોની મોટી સેના રાજાને મળી આવે છે અને તે સેના મહાભયંકર કર્મો કરવામાં પણ ઉપયોગી થઈ પડે છે;^{૨૦} પરંતુ તે સેનાને પક્ષમાં લઈને રાજ્યે સત્ય અને મૃદુતાનો આશ્રય કરીને જ વર્તવું જોઈએ; કારણ કે મર્યાદાનો અત્યંત ત્યાગ કરનારા રાજાથી સર્વ મનુષ્યો કંટાળી જાય છે અને જંગલના લૂંટારાઓ પણ તેવા નિર્દય રાજા ઉપર ચંકાશીલ બને છે.^{૨૧} માટે જેમ બને તેમ મનુષ્યોના ચિત્તને પ્રસન્ન કરનારી મર્યાદાનું જ સ્થાપન કરવું; કેમ કે અદ્ય વિષયમાં પણ જો મર્યાદાનું રક્ષણ કર-

વામાં આવે છે, તો મનુષ્યોમાં તેનો અત્યંત આદર થાય છે.^{૨૨} જે નાસ્તિક મનુષ્ય ‘આ લોક પણ નથી ને પરલોક પણ નથી,’ આવો નિશ્ચય કરી બેઠો હોય છે, તેવા ભયચકિત મનુષ્યનો રાજ્યે વિશ્વાસ કરવો યોગ્ય નથી.^{૨૩} જે સમગ્રન-લૂંટારાઓ મર્યાદા ભળવીને લૂંટ ચલાવે છે, તેઓ પણ વસ્તુતઃ અહિંસાને જ પાળે છે, એમ હું કહી શકું છું; વળી આપણે સાંભળીએ છીએ કે, જે લૂંટારાઓ ખીલ્યોનું દ્રવ્ય લૂંટી લઈને પણ જો મર્યાદાનું રક્ષણ કરે છે, તો તેઓના પર લોકો પ્રસન્ન થાય છે.^{૨૪} આપત્તિના પ્રસંગે લૂંટ ચલાવીને આજીવિકા કરનારા રાજ્યે શુદ્ધ નહિ કરનારા પુરુષોનો વધ કરવો નહિ, પરસ્પરી સાથે વ્યભિચાર કરવો નહિ, કૃતમી થવું નહિ, બ્રાહ્મણનું દ્રવ્ય લેવું નહિ, કોઈનું સર્વસ્વ હરણ કરવું નહિ, કન્યાની ચોરી કરવી નહિ, ખોટી રીતે કોઈ પણ આમાદિકના ધણી થઈ બેસવું નહિ અને પરસ્પરી સાથે આલિંગન કરવું નહિ; કેમ કે તે બધાં કૃત્યો સામાન્ય લૂંટારાઓમાં પણ નિંદા ગણાય છે.^{૨૫} ચોરલોકોએ જે મનુષ્યોનું સર્વસ્વ લૂંટી લીધું હોય છે, તે મનુષ્યો એકત્ર મળીને ચોરલોકો સાથે મળી જાય છે અને પછી તેઓનો વિશ્વાસ મેળવીને તથા તેઓનાં રહેઠાણ વગેરેથી માહિતગાર થઈને તેઓનું (ચોરોનું) સર્વસ્વ લૂંટી લે છે અને તેમ જો ન બને તો ખીલ્યો દ્વારા તેઓને પામમાલ કરી નાખે છે;^{૨૬} માટે ચોરલોકોએ પોતાના હાથમાં આવેલું સર્વ ધન લૂંટી લેવું નહિ, પણ તેમાંથી અસુક અંશ બાકી રહેવા દેવો, તેમ જ ‘હું તેઓના કરતાં બળવાન છું,’ એમ માનીને ઘાતકી કૃત્યો કરવાં નહિ.^{૨૭} જે લૂંટારાઓ, પ્રજાઓના દ્રવ્યનો અસુક ભાગ બાકી રાખીને લૂંટી લાવે છે, તેઓ પોતાના ઘરમાં પણ અસુક ભાગને બાકી રહેલો જુએ છે, પણ જેઓ પ્રજાઓનું સર્વસ્વ લૂંટી લાવે છે, તેઓને પોતાના સર્વસ્વનો પણ વિનાશ થવાનો ભય રહે છે; અર્થાત્ કોઈક સમયે તેઓનું પણ સર્વસ્વ લૂંટાઈ જાય છે.^{૨૮}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત આપદ્ધર્મનુશાસન-પર્વમાં ‘કોશ(ભંડાર)સંગ્રહની આવશ્યકતા’ નામનો અધ્યાય ૧૩૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૩૪મો

બળની શ્રેષ્ઠતા

॥ મીઘ ઝવાવ ॥

અત્ર ધર્માનુવચનં કીર્તયંતિ પુરાવિદઃ ।

પ્રત્યક્ષાવેવ ધર્માર્થો ક્ષત્રિયસ્ય વિજાન્તઃ ॥ ૧ ॥

લીધ્મ બોલ્યા : હે યુધિષ્ઠિર ! પ્રાચીન કાળના ધર્મસંપુરુષો આ સર્વસ્વદાનના વિષયમાં અથવા સ્તેયકર્મ (ચોરી)ના સંબંધમાં આવું ધર્મ વચન કહે છે. જેમ કે જે ક્ષત્રિય જ્ઞાનસંપન્ન છે, તેને ધર્મ અને અર્થ એ બન્ને પુરુષાર્થો પ્રત્યક્ષ જ છે; માટે શાસ્ત્રોક્ત ધર્મ-અધર્મના વિચારની ભાંજ ગડમાં પડીને દૃષ્ટાંતમાં અંતરાય કરવો નહિ. ધર્મનો ઉપદેશ તો પદોક્ષ છે; અર્થાત્ તેમાં કોઈ જાતનું પ્રત્યક્ષ ક્ષણ જોવામાં આવતું નથી માટે તેના ઉપર વિશ્વાસ રાખી શકાય નહિ. જેમ કોઈ અરણ્યમાં એક પશુનું પગલું જોઈને ‘શું આ તે નહારનું પગલું હશે ? ફૂતરાનું પગલું હશે કે હીપકાનું પગલું હશે ?’ આવો વિચાર કરવો તે વ્યર્થ જ છે, તેમ ‘આ અમુક ધર્મ અને આ અમુક અધર્મ’ આવો વિચાર કરવો તે પણ વ્યર્થ જ છે; કેમ કે આ જગતમાં કોઈ પણ પુરુષ ધર્મના તથા અધર્મના ક્ષણે પ્રત્યક્ષ જોઈ શક્યો નથી, માટે કેવળ બળ સંપાદન કરવાની જ ઇચ્છા રાખવી; કારણ કે આ સર્વ જગત કેવળ બળને જ આધીન રહેનારું છે. લોકમાં જે પુરુષ બળવાન છે, તેને લક્ષ્મી, બળ (સૈન્ય) અને અમાર્થો સ્વતઃ મળી આવે છે; તેમ જ જે મનુષ્ય નિર્ધન છે, તેને પતિત સરખો જાણવો અને જેની પાસે કંઈ અદ્ય ધન હોય છે, તે તો ઉચ્છિદ્ર અન્નના જેવું છે. બળવાન પુરુષ અનેક પ્રકારનો અત્યાચાર કરે; તોપણ ભયને લીધે તેને કોઈ કંઈ કરી શકતું નથી (ને ‘આ પુરુષ પતિત છે’ એમ કહીને તેને કોઈ સમાજ-

ની બહાર પણ મૂકી શકતું નથી;) બળ અને ધર્મ બરાબર બે સત્ય અધિકારમાં રહે છે, તો તે જગતને મહાન ભયમાંથી મુક્ત કરે છે. હું બળને ધર્મના કરતાં પણ વધારે ઉત્તમ માતું છું; કારણ કે બળને લીધે જ ધર્મની પ્રવૃત્તિ થાય છે અને જેમ પૃથ્વી ઉપર જંગમ પ્રાણીઓ સ્થિતિ કરી રહ્યાં છે, તેમ બળમાં જ ધર્મ સ્થિતિ કરી રહ્યો છે. ધુમાડો જેમ વાયુને અનુસરે છે, તેમ ધર્મ બળને અનુસરે છે; એટલું જ નહિ પણ બળની આગળ ધર્મનું કંઈ પણ સામર્થ્ય આદતું નથી; પરંતુ લતા જેમ વૃક્ષનો આશ્રય કરીને રહે છે, તેમ ધર્મ બળનો આશ્રય કરીને રહે છે; જેમ સુખ ભોગ ભોગવનારા પુરુષોને વશ રહે છે, તેમ ધર્મ બળવાન પુરુષોને વશ રહે છે. આ જગતમાં એવું કોઈ પણ કાર્ય નથી કે જે બળવાન પુરુષોને અસાધ્ય હોય ! વળી બળવાન પુરુષોનાં સર્વ કાર્યો પવિત્ર ગણાય છે. જે પુરુષ બળહીન અને દુરાચારી હોય છે, તે કોઈ સ્થળેથી પોતાનું રક્ષણ મેળવી શકતો નથી અને તેવા પુરુષથી સર્વ લોક પણ જેમ નહારથી દૂર નાસે છે તેમ દૂર નાસે છે. ખરેખર, તેવા પુરુષ લોકોમાં તિરસ્કારપાત્ર અને અપમાનપાત્ર ધર્મને દુઃખભરેલું જીવન ગાળે છે અને તેનું ધિક્કારપાત્ર જીવન ગાળવું તે તો મૃત્યુ સમાન જ છે. વળી નિદાનો કહે છે કે, તેવા દુરાચારી પુરુષને તેના આંધવો તણ દે છે; એટલું જ નહિ પણ તે પુરુષને તેના પાપી ચરિત્રને લીધે અતિશય સંતાપ પમાડીને સર્વ મનુષ્યો વાણીકૃપી શબ્દના પ્રહારથી અત્યંત ધાયલ કરી નાખે છે. (એ પાપી પુરુષ પોતાના પાપમાંથી કેવી રીતે છૂટવું, એ વિષે ધર્મશાસ્ત્રને જાણનારા) આચાર્યો કહે છે કે, તેણે વેદવિદ્યાનું અધ્યયન કરવું, બ્રાહ્મણોનું સેવન કરવું; દષ્ટિ, વાણી અને ક્રિયાઓથી સર્વને પ્રસન્ન રાખવા, ઉદાર મનના થવું, ઉત્તમ કુળમાં વિવાહ કરવો, જગતમાં જાહેર કરવું કે, ‘હું એવો પાપી છું,’ બીજાઓના શુભાનુવાદનું વર્ણન કરવું, પવિત્ર મંત્રોનો જાપ કરવો, તીર્થજળમાં સ્નાન કરવું, કોમળ સ્વશાવના થવું, બહુ બકબક કરવું નહિ, બ્રાહ્મણોની તથા ક્ષત્રિયોની સજાઓમાં ભાગ લેવો, અનેક પ્રકારનાં મહાદુષ્ટ તપશ્ચરણો કરવાં, લોકો ગમે તેમ કહે તોપણ ઘણું

* વિદ્યામિજનમિત્રાણિ વુદ્ધિસત્ત્વધનાર્ણિ ચ । તપ સહાય-
ર્થાણિ દેવં ચ દશમ વસ્ત્ર ॥ વિદ્યા, ઉત્તમ કુળ, મિત્રો,
દેવ, ધર્મ, ધન, તપ, સહાય, વીર્ય અને દેવ આ દસ
કારણ બળ છે, એમ વિશાલ નામના આચાર્ય કહે છે,
11 પદ્યોગમાં ધર્મ-અધર્મનો વિચાર કર્યા વિના આ
વિદ્યા બળનો જ આશ્રય કરવો. —નીલકંઠ

કાળ સુધી તે પ્રમાણે આચરણ કર્યું કરવું અને
પોતે કોઈનો ઘણો જ ઉપકાર કર્યો હોય તોપણ
તે વિધેના મનમાં વિચાર કરવો નહિ. ૧૨-૧૫ એ
રીતે કરવાથી અતિશય પાપી પુરુષ પણ થોડા
સમયમાં નિષ્પાપ બની જઈને લોકોમાં ઘણો માન્ય
થઈ પડે છે અને તે ઉપરાંત વિચિત્ર પ્રકારનાં
સુખને ભોગવે છે. વળી તે પોતે કરેલા સદાચારના
જ બળથી સર્વ પાપકૃત્યોને ઢાંકી શકે છે, લોકમાં
પૂજાને પામે છે અને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં
મહાન ફળને સંપાદન કરે છે. ૧૬-૧૭

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં આપદ્મપ્રમીલુચાસન-
પર્વમાં 'બળની શેષતા' નામનો
અધ્યાય ૧૩૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૩૫ મો

કાયવ્ય લૂંટારાની કથા

॥ નીમ્ન ઉવાચ ॥

અત્રાપ્યુદાહરંતીમિતિદ્વાસં પુરાતનમ્ ।

યથા દસ્યુઃ સમર્પાદઃ પ્રેલભાવે ન નરૂપતિ ॥૧॥

લીએ કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! ચોરી જેવા
અધમ કૃત્યને કરનારો લૂંટારો પણ જે મર્યાદા-
પૂર્વક વર્તે છે, તો મૂઆ પછી તેની અધોગતિ
થતી નથી. આ વિષયમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું
જગતમાં ઉદાહરણ અપાય છે.^૧ જેમ કે પૂર્વે
કાયવ્ય નામનો એક લૂંટારો અરણ્યમાં લૂંટકાટનો
ધંધો ચલાવીને પણ સિદ્ધિને પામ્યો હતો. તે
લૂંટારો એક ભીલભાતિની સ્ત્રીના પેટે સંચિધના
સંબંધથી જન્મ્યો હતો. તે એક મહાન ચોરો
હતો, બુદ્ધિમાન હતો, શરવીર હતો, શાસ્ત્રવેત્તા
હતો, અત્યંત દૂર હતો, છતાં આશ્રમીઓના
ધર્મનું રક્ષણ કરતો હતો, બ્રાહ્મણો પર ભક્તિ
રાખનારો હતો, શુરુઓની પૂજા કરનારો હતો
અને ક્ષાત્રધર્મનું પાલન કરતો હતો.^{૨,૩} પ્રતિદિન
સાયંકાળે અને પ્રભાતકાળે તે અરણ્યમાં જતો
હતો અને મૃગોનાં ટોળાંઓને કોપાવતો હતો,
જેથી તેને મૃગની તમામ જાતિઓના સ્વભાવનું
તથા મૃગોને પકડવાની રીતિઓનું પૂરું જ્ઞાન
થતું હતું. વનવાસી સર્વ લીલાના મધ્યમાં તે
કુશળ ગણાતો હતો. તેને સર્વ પ્રકારના કાળનું તથા

દેશનું જ્ઞાન હતું અને પારિચાત્ર નામના પર્વત
ઉપર સદાકાળ તે કૃત્યો કરતો હતો. વળી તે સર્વ
પ્રાણીઓની રીતભાવને જાણતો હતો. તેનાં બાણો
અમોઘ હતાં અને તેનું ધનુષ પણ અમોઘ હતું;
જેથી તે એકલો જ હજારો મનુષ્યોની સેનાને છતી
લેતો હતો. એ મહાન લૂંટારો એક મોટા જંગલમાં
રહીને પોતાનાં વૃદ્ધ માતાપિતા કે જેઓ આંધળાં
અને બહેરાં હતાં, તેઓનું પૂજન-અર્ચન કર્યું
કરતો હતો;^{૪-૬} અને મધ, માંસ, ફળ, મૂળ તથા
ભાતભાતનાં અન્ન લાવી આપીને તેઓને જમાડતો
હતો, તેમ જ બીજા માન્ય પુરુષોની પણ સેવા કર્યું
કરતો હતો.^૭ જે સંન્યાસીઓ અને બ્રાહ્મણો
અરણ્યમાં રહેતા હતા, તેઓની પણ તે પૂજા
કરતો હતો અને હમેશા વનનાં મૃગોના શિકાર
કરીને તેઓને અર્પણ કરતો હતો.^૮ જે ધર્મચુરત
બ્રાહ્મણો ચોરનું ભોજન કરવામાં શંકાશીલ થઈને
તેની પાસેથી અન્નનો પ્રતિશ્રદ્ધ કરતા ન હતા,
તેઓને ઘેર વહેલો પ્રાતઃકાળમાં જઈને શ્વસ રીતે
પ્રતિશ્રદ્ધ દ્રવ્યને તે મૂકી આવતો હતો.^૯ એક વખતે
તે અરણ્યમાં વસનારા હજારો લૂંટારાઓએ પેલા
કાયવ્ય લૂંટારાને પોતાનો નાયક થવાની પ્રાર્થના
કરી. તે બધા લૂંટારાઓ મર્યાદાનો ત્યાગ કરીને
લૂંટકાટ કરનારા હતા અને લોકો પર દૂર વર્તન
ચલાવનારા હતા.^{૧૦} તે સર્વ લૂંટારાઓએ એકત્ર
મળીને કાયવ્યને કહ્યું કે, 'તમે સુદૃઢ, દેશ અને
કાળને જાણનારા છો, શરવીર છો, યત્નમાં દૃઢ
રહેનારા છો અને બુદ્ધિમાન છો; માટે અમારા
સર્વના સુખ્ય નાયક થાઓ.^{૧૧} તમે અમને જે
કાર્ય કરવાની આજ્ઞા કર્યો તે અમે કરીશું;
માટે માતાપિતા જેમ પુત્રોનું પાલન કરે છે, તેમ
તમે અમારું પાલન કરો.^{૧૨}

કાયવ્યે કહ્યું : તમારે મને નાયક તરીકે
સ્વીકારવો હોય તો હું તમને જે પ્રમાણે વર્તવાની
આજ્ઞા આપું તે પ્રમાણે તમારે વર્તવું પડશે.
તેમાં પ્રથમ તો એ જ કે, તમારામાંના કોઈએ પણ
શીલ્પતા કરવી નહિ, બીજી મનુષ્યોને મારવા નહિ,
બાળશીલ્પ કરવી નહિ, તપસ્વીઓને મારવા નહિ,
યુદ્ધમાં નહિ ઊતરવાનો વધ કરવો નહિ, બળાભારે
ઓંઓને પકડવી નહિ, સર્વ પ્રાણીઓમાં સ્ત્રીને

કોઈએ સર્વથા મારવી નહિ, બ્રાહ્મણોનું નિત્ય કટ્યાણુ કરવું, તેઓને માટે યુદ્ધ ડરવું, સત્યનો ત્યાગ કરવો નહિ, વિવાહ બાદિ માગલિક કાર્યોમા વિદ્ધ કરવું નહિ અને જે સ્થળે દેવોનું, પિતૃઓનું તથા અતિથિઓનું પૂજન કરવામા આવતું હોય, તે સ્થળે પણ વિદ્ધ કરવું નહિ સર્વ પ્રાણીઓમા બ્રાહ્મણો મોક્ષને યોગ્ય ગણાય છે, માટે પોતાનું સર્વસ્વ અર્પણ કરીને પણ તેઓની પૂજા કરવી, કેમ કે બ્રાહ્મણો કોધાયમાન થઈને જેઓનો પરાભવ કરવા ધારે છે, તેઓને આ ત્રણે લોકમા કોઈ પણ બચાવી શકતો નથી; તેમ જ જે પુરુષ બ્રાહ્મણોની નિદ્રા કરે છે અથવા તેઓનો નાશ કરવાનો મનમા વિચાર કરે છે, તેનો સૂર્યોદય થતા જેમ અધકારનો વિનાશ થાય છે, તેમ અવશ્ય વિનાશ જ થાય છે. તમારે ‘આ લોકમા જ અમને કર્મોના કૃણ મળે’ એવી મનમા ઇચ્છા રાખીને ન્યાયપૂર્વક દ્રવ્ય મેળવવાની ઇચ્છા રાખવી જે જે વેપારીઓ આપણને કર પૂરતું જ દ્રવ્ય નહિ આપે તેઓના પર આપણે ચઢાઈ કરીશું, કેમ કે હંડને જગતના દુષ્ટ પુરુષોને શિક્ષા ડરવા માટે જ ઉત્પન્ન કરવામા આવ્યો છે, પણ કોશને ભરપૂર રાખવા માટે હંડને ઉત્પન્ન કરવામા આવ્યો નથી. આ જગતમા જે દુષ્ટ પુરુષો સત્પુરુષોને પીડા કરે છે તેઓનો વધ કરવો, એ જ હંડવું લક્ષણ છે.^{૧૩-૨૦} જે પુરુષો રાષ્ટ્રને કેવળ હાથ દઈને ભંડારમા ધનનો સચ્ચ કરે છે, તેઓ ચરીરના કોઈ સહેલા ભાગમા પહેલા કીડા જેવા છે અને તે કીડાઓને જેમ તત્કાળ મારી નાખવામા આવે છે, તેમ તે દુષ્ટ પુરુષોને પણ સત્વર મારી નાખવા જોઈએ,^{૨૧} પણ જે પુરુષો લૂટકાટ ચલાવવાનો ધંધો કરે છે, છતાં ધર્મશાસ્ત્રની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તે છે, તેઓ લૂટારા હોવા છતાં ઊરત જ સિદ્ધિને પામે છે.^{૨૨}

લીબ્ધે કહ્યું કાયવ્ય લૂટારાએ એ પ્રમાણે બીજા લૂટારાઓને શિખામણ આપી, એટલે તેઓ એ તે પ્રમાણે જ વર્તવાનો આરભ કર્યો, તેથી અલ્પ સમયમા તેઓએ અભ્યુદય મેળવ્યો અને પાપકર્મ કરવાનો ત્યાગ કર્યો.^{૨૩} કાયવ્ય પણ તે કર્મ કરીને મહાન સિદ્ધિને પ્રાપ્ત થયો, કેમ કે

તેણે સત્પુરુષોનું કટ્યાણુ કર્યું હતું અને ચેર લોકોને પાપકર્મ કરતા અટકાવ્યા હતા.^{૨૪} જે પુરુષ આ કાયવ્ય લૂટારાના ચરિત્રનું નિત્ય ચિંતન કરે છે, તેને અરણ્યના કોઈ પણ પ્રાણીનો ભય રહેતો નથી, તેમ જ હે ભારત! તે પુરુષને સર્વ પ્રાણીઓ તરફથી અભય મળે છે, દુષ્ટ પુરુષો તરફથી પણ ભય રહેતો નથી અને તે પુરુષ અરણ્યોનો એક રાજા જ બની જાય છે.^{૨૫-૨૬}

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્જન આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમા ‘કાયવ્ય લૂટારાની કથા’ નામનો

અધ્યાય ૧૩૫મા સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૩૬ માં

કોશસંચય અને તેનો ઉપયોગ

॥ મીપ્પ ઉવાચ ॥

અત્ર ગાથા વ્રજગીતાઃ કીર્તયંતિ પુરાવિદઃ ।

યેન માર્ગેણ રાજા વૈ કોશં સંજનપત્તયુત ॥ ૧ ॥

લીબ્ધે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર! કથા માર્ગનો આશ્રય કરીને રાજાએ કોશસંચય (ધનસંગ્રહ) કરવો, એ વિષે પૂર્વે બ્રહ્મદેવે જે ગાથાઓ કહી હતી તે ગાથાઓને ઘણા પ્રાચીન ઇતિહાસવેત્તાઓ આ પ્રમાણે કહે છે.^૧ ક્ષત્રિયે જે પુરુષો યજ્ઞશીલ હોય તેઓનું તથા દેવોને નિમિત્તે મદિરાદિમા એકઠું કરવામા આવેલું ધન કદી પણ લેવું નહિ, પણ જેઓ યજ્ઞાદિ કર્યો કરતા ન હોય, તેઓનું તથા ચેરલૂટારાઓનું દ્રવ્ય લઈ લેવું, તે યોગ્ય ગણાય છે.^૨ હે ભરતવંશી રાજા! આ સર્વ પ્રજાઓ અને રાજ્યના સર્વ લોગવૈભવો ક્ષત્રિયોના જ ગણાય છે, માટે ધન એ ક્ષત્રિયનું જ છે. બીજા કોઈનું નથી.^૩ આ જગતમા જે કઈ ધન છે, તે બધું રાજાના સૈન્યને માટે તથા યજ્ઞોને માટે છે, માટે જેમ લોજ નાદિકમા નિરુપયોગી ગણાયેલી ઔષધિઓને ઢાળીને મનુષ્યો ખાવાના પદાર્થોને પકાવવા માટે બળતણ તરીકે વાપરે છે, તેમ યજ્ઞાદિ નહિ કરનારા લોભી પુરુષોના ધનને પણ નિરર્થક ગણીને રાજાએ તેનો ઉપયોગ કરવો.^૪ ધર્મવેત્તાઓ કહે છે કે, જે મનુષ્યો દેવોને, પિતૃઓને તથા અતિથિઓને હવિષ્ભાગ આપીને પૂજતા નથી, અર્થાત્ યજ્ઞાદિ કર્યો કરતા નથી, તેઓનું દ્રવ્ય નિરર્થક છે.^૫ હે

રાજન્ ! ધાર્મિક રાજાએ તેવા મનુષ્યો પાસેથી દ્રવ્યને હરી જ લેવું અને તે હરણ કરેલા ધનથી પ્રભાઓનું રક્ષણ કરવું, જેથી તે રાજાને તે વિષેનો શોક પણ થતો નથી ^૧ જે રાજા પોતાના નિમિત્તે દુષ્ટ પુરુષોની પાસેથી દ્રવ્યને પડાવી લઈને સત્પુરુષોને અપહરણ કરે છે, તે રાજા સપૂર્ણ ધર્મવેત્તા ઠહેવાય છે ^૨ જેમ ક્રીડી, મદોડી વગેરે ઉદ્ભિન્ન જીવો અને વજ્ર નામના શુક્ર જીવો પૃથ્વીમાથી બહાર નીકળીને ધીમે ધીમે ઘણા દૂર પ્રદેશ સુધી પહોંચી શકે છે, તેમ રાજાએ ધીમે ધીમે શક્તિને ઉપયોગ કરીને છેક પરલોક સુધાનો પણ જય કરવો ^૩ વળી જેમ ડાસ, મચ્છર, ક્રીડીઓના ધોળા ઈંડા અને ક્રીડીઓ, વિના નિમિત્તે જગતમા ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ ચતુર્યાગાદિ નહિ કરનારા પુરુષો વિના નિમિત્તે (નકામા) જગતમા ઉદ્ભવે છે, એમ સમજીને રાજાએ ગાય વગેરે ઉપયોગી પ્રાણીઓના શરીર પરથી ડાસ, મચ્છર વગેરે જીવોને જેમ દૂર ઠરવામા આવે છે, તેમ પોતાના રાષ્ટ્રમાથી પૂર્વોક્ત અચરશીલ (નકામા) પુરુષોને દૂર જ કરવા, જેથી ધર્મપ્રવૃત્તિ વધી શકે છે ^૪ પૃથ્વીની રજને ભે ઘટીમા દળવામા આવે છે, તો તે જેમ અત્યંત સૂક્ષ્મ થતી જાય છે, તેમ ધર્મ પણ ખૂબ વિચાર કરવાથી અતિશય સૂક્ષ્મ સ્વરૂપે જણાય છે, અર્થાત્ જેમ જેમ ધર્મના સખ ધર્મા વિચાર કરવામા આવે છે તેમ તેમ તેનું સૂક્ષ્મ સ્વરૂપ જણાતું જાય છે ^{૫-૧૨}

હતિ શ્રીમદ્દાશારતમા શાંતિપર્વાતમર્ત આપદ્ધર્માનુશાસન પર્વમા 'શાંતસ ચ્ચ અને તેનો ઉપમેય' નામનો

અધ્યાય ૧૩૭મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૩૭મો નવું માછલાંઓની વાર્તા

॥ મીમ્મ ઉવાચ ॥

અનાગતવિધાતા ચ પ્રત્યુત્પન્નમતિચ્ચ યઃ ।

દ્વાવેવ મુલમેષેતે દીર્ઘસૂત્રી મિનરૂપતિ ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું છે સુધિષ્ઠિર ! અનાગતવિધાતા (મકટ આગ્યા પહેલા જ તેના ઉપાય ચોધી કાઢનાર) અને પ્રત્યુત્પન્નમતિ (મકટ આવે તે સમયે જેની બુદ્ધિમા તેને દૂર કરવાનો ઉપાય સૂઝે તો) આ બંને પુરુષો જ સુખને પામે છે, પણ દીર્ઘ

સૂત્રી (હરકોઈ કાર્યને વિલંબથી કરનારો) પુરુષ વિનાશ પામે છે ^૧ હરકોઈ કાર્ય-અકાર્યનો નિશ્ચય કરવામા દીર્ઘસૂત્રી થવાથી કેવું પરિણામ આવે છે, એના સખ ધર્માએક ઉત્તમ આગ્રહ્યાન હું તમને કહું છું, તેને તમે ધ્યાનપૂર્વક સાંભળો ^૨ એક બહુ જ છીછરા પાણીવાળા જળાશયમા પુષ્કળ માછલાઓ રહેતા હતા તેમા ત્રણ માછલાઓ ઘણા જ કુશળ અને હમેશા સાથે જ કરનારા હતા ^૩ એ ત્રણે માછલાઓમા એક માછલું દીર્ઘદર્શી અથવા આગળથી જ ભવિષ્યને માટે વિચાર કરનાર હતું, ત્યારે બીજું સમય આવતાની સાથે જ યોગ્ય ઉપાયને શોધી કાઢનાર હતું અને ત્રીજું દીર્ઘસૂત્રી હતું ^૪ હવે એક સમયે એનું મન્યુ કે, એ જળાશય પાસે કેટલા એક મનુષ્યોમારો આવી ચડ્યા તેઓએ એ જળાશયના બધા માછલાઓને પકડી લેવા માટે યોગાનું અનેક માર્ગો કરીને જળાશયના પાણીને નીચાણના પ્રદેશમા વહેવડાવવા માંડ્યું ^૫ ત્યારે પાણીને ઓછું થતું જોઈને પેકું દીર્ઘદર્શી માછલું જાણી ગયું કે, જલાશય ઉપર કોઈક નાતનો ભય આવી પડવાનો છે પછી તેણે પોતાના બંને મિત્રોને કહ્યું કે, ^૬ 'આ જળાશયમા જેટલા પ્રાણીઓ વસી રહ્યા છે, તેઓ સર્વ ઉપર ભવિષ્યમા મહાન આપત્તિ આવી પડવાની છે, માટે આવો, આપણે નીકળી જવાનો માર્ગ જ્યાં સુધીમા રોડાઈ ગયો નથી, ત્યાં સુધીમા આપણે બહાર નીકળી જઈએ ^૭ પોતાના પર મકટ આવી પડ્યું ન હોય, ત્યાં સુધીમા ઉત્તમ પ્રતિભા ઉપાયોની યોજના કરીને તેને જે અટકાવી દે છે, તે સશયમા આવી પડતો નથી, માટે તમને જો રચતું હોય તો આપણે અહીંથી ચાલ્યા જઈએ' ^૮ ત્યારે દીર્ઘસૂત્રીએ કહ્યું 'હા, તું કહે છે તે ખરું છે, પણ હાલ તુરંત આપણે ઉતાવળ કરવાની જરૂર નથી, એમ હું તને ખાતરીથી કહી શકું છું' ^૯ પછી પ્રત્યુત્પન્નમતિએ દીર્ઘદર્શી પ્રત્યે કહ્યું કે, 'ત્યારે સમય આવશે ત્યારે હું કોઈ પ્રકારે જૂલું તેમ નથી ^{૧૦} એ પ્રમાણે તે બંને માછલાઓના વિચાર જાણી વીધા પછી મહાબુદ્ધિમાન પેકું દીર્ઘદર્શી માછલું માછીઓએ કરેલા પ્રવાહ દાના જળાશયમાથી બહાર નીકળી ગયું અને બીજા બેડા પાણીવાળા જળાશયમા જઈ પહોંચ્યું ^{૧૧} પછી

મચ્છીમારોએ જોયું કે, જળાશયનું ઘણું ખરું પાણી બહાર વહી ગયું છે, એટલે તેઓએ જુદા જુદા અનેક ઉપાયો કરીને, માછલાંઓને પકડવા માંડ્યાં^{૧૨} અને લગભગ નિર્જળ થઈ ગયેલા તે આખા જળાશયને ડહોળવા માંડ્યું, જેથી તેમાંનાં ઘણાં ખરં માછલાં પેલા દીર્ઘસૂત્રી માછલાની સાથે પકડાઈ ગયાં. પછી મચ્છીમારોએ તે બધાં માછલાંઓને દોરીઓની સાથે બાંધવા માંડ્યાં, ત્યારે પ્રત્યુત્પન્નમતિ (સમય આવ્યે ઉપાયને શોધી કાઢનાર) માછલું મૂચા જેવો ટોંગ કરીને ખીન્ન મરણ પામેલાં માછલાંઓની વચ્ચે ભરાઈ પેહું.^{૧૩, ૧૪} મચ્છીમારોએ જોયું કે, આ બધાં માછલાં બળમાં સપડાઈ જવાથી મરી ગયાં છે, જેથી તેઓએ એક પુષ્કળ પાણીવાળા જળાશય પાસે એ માછલાંઓને લઈ જઈને એક પછી એક ધોવા માંડ્યાં. ત્યારે પેહું પ્રત્યુત્પન્નમતિ માછલું એકદમ બળમાંથી ઝુટક થઈને પાણીમાં આવ્યું ગયું; પણ મંદાત્મા અને યુદ્ધિહીન એવું પેહું દીર્ઘસૂત્રી માછલું સમયસૂચક ન હતું, જેથી ઇંદ્રિય-જ્ઞાન વિનાના મૂખ પ્રાણીની પેઠે મરણ પામ્યું. એ પ્રમાણે જે પુરુષ પોતાના પર આવી પડેલા સંકટના સમયને આજ્ઞાનથી બાંધી શકતો નથી, તે પુરુષ પેલા દીર્ઘસૂત્રી માછલાની પેઠે તત્કાળ વિનાશ પામે છે;^{૧૫-૧૮} તેમ જ જે પુરુષ ‘હું કુશળ છું’ આત્મ અભિમાન રાખીને સંકટ આવ્યા પહેલાં જ તેને માટે ઉપાય કરતો નથી, તે પુરુષ પણ પેલા પ્રત્યુત્પન્નમતિ માછલાની પેઠે સંશયમાં આવી પડે છે.^{૧૯} માટે જ હું કહું છું કે, અનાગતવિધાતા અને પ્રત્યુત્પન્નમતિ આ બન્ને પુરુષો જ સુખને પામે છે, પણ દીર્ઘસૂત્રી વિનાશ પામે છે.^{૨૦} કાષ્ઠ, કલા, સુંદર્ભ, દિવસ, રાત્રિ, લવ, માસ, પક્ષ, છઠ્ઠાસ, કલ્પ અને સંવત્સર, એ બધાં કાળનાં સ્વરૂપો છે અને પૃથ્વી એ દેશ કહેવાય છે. તેમાં કાળ એ અદ્વૈત્ય પદાર્થ છે. પોતાના ઇષ્ટ અર્થની સિદ્ધિને માટે જેનો જેવો વિચાર કરવામાં આવે છે, તેવું તેવું જ ફળ આવે છે. આ કાળ અને દેશ, ધર્મ-શાસ્ત્રમાં, અર્થશાસ્ત્રમાં તથા મોક્ષશાસ્ત્રમાં સુખ્ય મનાય છે અને કામશાસ્ત્રમાં પણ તેઓનું જ પ્રાધાન્ય છે; માટે મનુષ્યોએ દેશકાળને અનુસરીને જ આવલું, એમ નિયમોએ કહ્યું છે.^{૨૧-૨૩} જે પુરુષ

પૂરતો વિચાર કર્યો પછી જ અસુક કાર્ય કરવાને તૈયાર થાય છે, તે પોતાને અનુકૂળ એવા ઉત્તમ દેશને તથા કાળને સંપાદન કરી શકે છે અને પછી તે દેશકાળની અનુકૂળતાને લીધે તેને ઉત્તમ ફળ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૨૪}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-ત્રીતમ આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘ત્રણ માછલાંઓની વાર્તા’ નામનો અધ્યાય ૧૩૭ થી સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૩૮ મો

મહાવિકટ સમયે શત્રુ સ થે પણ
સંધિ કરવી

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

સર્વત્ર વુદ્ધિઃ કથિતા શ્રેષ્ઠા તે મરતર્પમ ।

અનાગતા તથોપન્ન દીર્ઘશ્ત્રા વિનાશિની ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે કહ્યું : હે ભારતશ્રેષ્ઠ ભીષ્મપિતામહ ! તમે કહ્યું કે, સંકટ આવ્યા પહેલાં જ ઉપાયને શોધી કાઢનારી તથા સંકટના સમયે ઉપાયને શોધી કાઢનારી યુદ્ધિ સર્વ વિષયોમાં શ્રેષ્ઠ ગણાય છે અને દીર્ઘસૂત્રી યુદ્ધિ પુરુષને વિનાશ કરનારી છે; પણ હવે હું એ યુદ્ધિ વિષે સાંભળવા ઇચ્છું છું કે, જે રાજા ધર્મ તથા અર્થને સંપાદન કરવામાં કુશળ હોય અને ધર્મશાસ્ત્રમાં પ્રવીણ હોય, છતાં જે સમયે અનેક શત્રુઓથી ઘેરાઈ બંધ, ત્યારે જેના આશ્રયથી મૂંઝાય નહિ-આ વિષયમાં હું તમને પૂછું છું, માટે હે કુરુશ્રેષ્ઠ ! તે વિષે તમે મન કહો.^૧ રાજા જે વેળા અનેક શત્રુઓના સપાટામાં સપડાઈ ગયો હોય, તે વેળા તેણે કેવી રીતે વર્તવું જોઈ એ ? એ સર્વ હું વિધિપૂર્વક સાંભળવાની ઇચ્છા રાખું છું.^૨ કોઈ એક રાજા જ્યારે સંકટમાં આવી પડે છે, ત્યારે પૂર્વકાળમાં તેનાથી ત્રાસ પામેલા તેના અનેક શત્રુઓ એકઠા મળીને તેનો નાશ કરવા માટે યત્ન કરે છે.^૩ તેવે સમયે મહાબળવાન આવી પડેલા દુર્બળ રાજાને મૂળમાંથી ઉઘેડી નાખવા માટે જ્યારે તૈયાર થાય છે, ત્યારે તેણે એકલાએ સહાયકોના અભાવને લીધે કેવી રીતે વર્તવું ?^૪ હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! એ વખતે, તે એકલા રાજાએ મિત્રને અથવા શત્રુને કેવી રીતે પોતાના

પક્ષમાં લેવો? અને શત્રુ તથા મિત્રની વચ્ચે આવી પડીને તે રાજાએ કેવા ઉપાયો યોજવા? જેનાં લક્ષણો પ્રથમથી જાણવામાં આવ્યાં હોય, તેવો એક મિત્ર પણ પાછળથી ન્યારે શત્રુ બની બંધ, ત્યારે પુરુષે શું કરવું? અને શું કરવાથી તે પુરુષ સુખી થાય? કેાની સાથે લડાઈ કરવી? કેાની સાથે સંધિ કરવી? અને જે પુરુષ જળવાન હોય છતાં પણ કોઈ સમયે શત્રુઓના મધ્યમાં સપડાઈ પડ્યો હોય, ત્યારે તેણે કેવી રીતે વર્તવું એઈએ? હે શત્રુતાપન ભીષ્મપિતામહ! હું માનું છું કે, શત્રુ-મિત્ર સાથે સાવધાન થઈને વર્તન કરવાનું કાર્ય ખીજ સર્વ કાર્યોમાં સુખ્ય છે, છતાં એ વિષયને યથાર્થ રીતે સમજાવનાર અને તે વિષયને યથાર્થ રીતે જાણવાની ઇચ્છા કરનાર પુરુષ આ જગતમાં અત્યંત દુર્લભ છે. માત્ર સર્વ ઇન્દ્રિયોને છતનારા શંતનુના પુત્ર તમે એક જ એ વિષયને સમજાવી શકો તેમ છો; માટે હે મોટા ભાગ્યશાળી પિતા મહા! મેં પૂછેલા આ પ્રશ્નના સંબંધમાં બરાબર વિચાર કરીને એ સર્વ તમે મને કહો. ૧૦૧૧

ભીષ્મે કહ્યું: હે પુત્ર યુધિષ્ઠિર! તમે પૂછેલા આ પ્રશ્ન ખરેખર યોગ્ય છે અને આનંદદાયક છે. આપત્તિના સમયે પુરુષે કેવી રીતે વર્તવું, એ વાત ઘણી શુદ્ધ છે, માટે તે વિષે તમે સપૂર્ણ રીતે સાંભળી લો. ૧૨ હે ભારત! ઘણી વખત એવું બને છે કે, મિત્ર હોય તે શત્રુ બની બંધ છે અને શત્રુ હોય તે મિત્ર બની બંધ છે. એવું કારણ એ છે કે, તેવા સંયોગોને લીધે કાર્યોની કોઈ પણ સ્થિતિ સદાકાળ તેવી ને તેવી રહેતી નથી; ૧૩ માટે હર-કોઈ કાર્યનો અથવા અકાર્યનો નિર્ણય કરતી વેળા દેશકાળનો સપૂર્ણ વિચાર કર્યા પછી જ અચુક કોઈના ઉપર વિશ્વાસ કરવો અને અચુક કોઈની સાથે લડાઈ કરવી. ૧૪ પોતાનું ક્ષિત ઇચ્છનારા રાહ્યા પુરુષોએ પ્રથમ બરાબર નિશ્ચય કર્યો પછી સર્વની સાથે હમેશા સધિ કરવી. પણ હે ભારત! જે સમયે પ્રાણસંકટનો પ્રસંગ ઉપસ્થિત થયો હોય, તે સમયે શત્રુઓ સાથે પણ મધિ કરીને પોતાના પ્રાણ બચાવી લેવા. ૧૫ હે રાજા! મૂર્ખ પુરુષ (પ્રાણસંકટપ્રમગ વિના) મહાકાળ શત્રુઓની બેડે સંધિ રાખે છે, તેનું કોઈ પ્રકારનું કાર્ય સિદ્ધ થતું

નથી, તેમ તેને કોઈ ભતનાં કૃળ પણ મળતાં નથી; પરંતુ જે પુરુષ પોતાના કાર્યની સિદ્ધિ તરફ દ્રષ્ટિ કરીને યોગ્ય સમયે શત્રુઓ સાથે પણ સધિ કરે છે અને મિત્રો માથે પણ વિરોધ કરે છે, તેને અતિ મહાન કૃળ મળી શકે છે. ૧૬-૧૭ આ વિષયમાં એક પ્રાચીન કાળનું ઉદાહરણ જગતમાં કહેવાય છે. તેમાં એક વડ ઉપર રહેનારા બિલાડાનો તથા એ વડના મૂળમાં રહેનારા બિલરનો સંવાદ વર્ણવેલો છે, તે હું તમને કહું છું; સાંભળો. ૧૮

કોઈ એક મોટા વનમાં વડનું એક મહાન વૃક્ષ હતું. તે વૃક્ષ લતાઓના અનેક જાળાઓથી ઢકાઈ ગયું હતું અને તેના ઉપર અનેક પક્ષીઓ નિવાસ કરી રહ્યા હતા. તેનું થડ ઘણું જ મોટું હતું. તેનો વિસ્તાર એટલો બધો હતો કે જેથી દૂરથી જોનારને તે એક મેઘમડળ જેવું દેખાતું હતું. તેની છાયા અત્યંત શીતળ હતી, દેખાવમાં પણ તે વૃક્ષ ઘણું સુંદર જણાતું હતું અને લગભગ આખા અરણ્યમાં તેની શાખાઓ પથરાઈ ગઈ હતી, જેથી અનેક શિકારી પશુઓ તથા મૃગો તે વૃક્ષનો આશ્રય કરી રહેતાં હતા. ૧૯-૨૦ એ વૃક્ષના મૂળના ભાગમાં સૌ મોઢંવાળું એક મોટું ઘર કરીને પહિત નામનો મહાપ્રાણિમાન બિલર રહેતો હતો, ૨૧ તેમ જ એ વડની એક શાખા ઉપર લોભચ નામનો એક બિલાડો સુખેથી રહેતો હતો. તે બિલાડો પક્ષીઓનું ભક્ષણ કરીને પોતાની જિંદગી ગાળતો હતો. ૨૨ હવે એક સમયે કોઈ એક ચાંડાલ તે મહાવનમાં આવી ચડ્યો. તેણે એ જંગલમાં જ ઘર બાંધી કાયમ માટે રહેવા માંડ્યું. હમેશા સુચોરત ના સમયે તે વડ પાસે આવીને એ ચાંડાલ મૃગો તથા પક્ષીઓને બાંધી શકે તેવું એક દૃઢયત્ર મૂકી જતો હતો અને તેમાં તાતના પાશલાઓને બરાબર ગોઠવીને પાછો પોતાને ઘેર જઈ નિરાને સૂઈ રહેતો હતો. પછી ન્યારે પ્રભાતનો સમય થતો હતો, ત્યારે પુનઃ ત્યા આવતો હતો. ૨૩-૨૪ નિન્ય રાત્રિના સમયે તે ચાંડાલે ગોડવેલા દૃઢયત્રમાં અનેક પ્રકારના મૃગપક્ષીઓ બંધાઈ જતાં હતાં. તેમાં એક દિવસ પેલો બિલાડો પણ પ્રભાતને લીધે બંધાઈ ગયો. ૨૫ હમેશાં અનેક પક્ષીઓનો વધ કરનારો અને પોતાનો મહાજળવાન શત્રુ બિલાડો

એ કૃત્યત્રયા સપડાઈ ગયો એ વાત બાણીને ત્યાં રહેનારો પેલો પલિત નામનો ઊદરડો નિર્ભય થઈને ચારે બાણુ કૃદવા લાગ્યો.^{૨૬} તે ઊંદર પોતાનું ભક્ષ્ય શોધવા માટે વનમાં ચોતરફ વિશ્વાસ પૂર્વક ફરવા લાગ્યો. તેવામાં મૃગપક્ષીઓને લોભાવવા માટે ચાડાલે કૃત્યત્ર ઉપર જે માસ મૂક્યું હતું, તે એ ઊદરના ભોવામાં આવ્યું;^{૨૭} એટલે તુરત જ એકદમ કૃદીને એ કૃત્યત્ર ઉપર તે ચડી ગયો અને ત્યાં બેઠો બેઠો પેલા માસને ખાવા લાગ્યો. પોતાનો શત્રુ બિલાડો એ ચંત્રમાં સપડાઈ ગયો હતો, તેને બેઈને એ ઊદર મનમાં ખૂબ હસતો હતો ને માસ ખાવામાં લીન બની જઈને લાગ્યે જ આડુંઅવળું ભેટો હતો. પછી તે ઊંદરે કેટલીક વારે એક બાણુ નજર કરી; એટલે પોતાના બીજા એક ભયંકર શત્રુને ત્યાં આવી પહોંચેલો જોયો. તે શત્રુ હરિણ નામનો એક ચપળ નોળિયો હતો. તેનો વર્ણ કાસડાના પુષ્પ જેવો હતો. પૃથ્વીની બખોલમાં તે પડી રહેનારો હતો અને તેના નેત્રો લાલ રંગના હતા. તેને પેલા ઊંદરની ગંધ આવી હતી, તેથી ઉતાવળે ઉતાવળે ત્યાં આવી પહોંચ્યો હતો. કૃત્યત્ર ઉપર રહેલા પોતાના ભક્ષ્યને (ઊદરને) માટે તે પોતાના ગલોક્ષ ચાટતો હતો ને ઊંચું સુખ કરીને ઊદરના ઊતરવાની રાહ ભેટો. પૃથ્વી પર બિલો હતો. આ રીતે પોતાના પર ટાપી રહેલા એ નોળિયાને બેઈને પેલા ઊદરે ભયભીત થઈને બેચેનીયે ભોવા માડ્યું, તેવામાં વડની ડાળ ઉપર બેઠેલા પોતાના બીજા શત્રુને તેણે જોયો. એ શત્રુ ચંદ્રક નામનું એક ધ્રુવડ હતું કે જે એ વડની બખોલમાં રહેતું અને શત્રિના સમયે બહારના પ્રદેશમાં ધૂમનારું હતું. તેની ચાચ ઘણી તીક્ષ્ણ હતી. આ રીતે એક બાણુ નોળિયો અને ઉપરના ભાગમાં ધ્રુવડ, એમ બે શત્રુઓની વચ્ચે આવી પડેલા તે ઊદરને ચોટી ભારે ચિંતા થવા લાગી. તેણે મનમાં વિચાર કરવા માડ્યો કે, ‘અરેરે! મારા ઉપર તો ઘણે ચોટો ભય ટમટરી રહ્યો છે આવી મહાકષ્ટદાયક આપત્તિ માં આવી પડવાથી હું મરણની અણી ઉપર આવી પહોંચ્યો છું, પણ આવો ચોતરફનો ભય ત્યાં જ નથી. થાય ત્યારે પોતાનું હિત ધરજનારાએ

શું કરવું બેઈએ?’ આ પ્રમાણે વિચાર કરતો તે ઊંદર ચારે બાણુ શત્રુઓથી ઘેરાઈ જઈને સર્વત્ર ભયને જ દેખવા લાગ્યો અને ભયને લીધે સંતપ્ત થઈ ગયો; પરંતુ ઉપરાઉપરી વિચાર કરવાથી તેને એક ઉત્તમ વિચાર સૂઝી આવ્યો કે, ‘આપત્તિમાં આવી પડેલા પુરુષે હરકોઈ ઉપાયે પણ આપત્તિને નાશ કરીને પોતાના જીવિતનું રક્ષણ કરવું બેઈએ મારા ઉપર પણ આ સમયે ચોતરફથી આપત્તિ આવી પડી છે કે, જેને લીધે મારું જીવન સશયમાં આવી પડ્યું છે. જો હું પૃથ્વી ઉપર ઊતરી પડીશ તો આ નોળિયો એકદમ મને ખાઈ જશે, જે કદાચ અહીં ને અહીં બેઠી રહીશ તો ઉપર બેઠેલું ધ્રુવડ મને ખાઈ જશે અને જો આ પાશને કાતરી નાખીને અહીં થી જ નીચે ઊતરીશ, તો આ બિલાડો મને ખાઈ જશે; (આમ ચારે બાણુથી હું ભયમાં આવી પડ્યો છું,) છતાં પણ આવે વખતે મારા જેવા બુદ્ધિમાન પુરુષે ગભરાઈ જવું તે યોગ્ય નથી.^{૨૮-૩૦} હું આ સંકટમાંથી મારા જીવિતનું રક્ષણ કરવા માટે યુક્તિ પૂર્વક ચત્રન કરીશ. જે પુરુષ બુદ્ધિમાન, ડાહ્યો અને નીતિશાસ્ત્રમાં કુશળ હોય છે, તે મહાહારણ આપત્તિમાં આવી પડ્યો હોય, છતાં તેમાં દૂબી મરતો નથી.^{૩૧-૩૦} હું ધારું છું કે, આ વખતે આ બિલાડાનું શરણ લીધા વિના આલે તેમ નથી. જોકે એ મારો શત્રુ છે, તોપણ આ સમયે તે સંકટમાં આવી પડ્યો છે, જેથી એને પણ મારી પાસે મોટું કામ કરાવવું છે.^{૩૨} આજે હું ત્રણ શત્રુઓના સપાટામાં સપડાઈ ગયો છું, છતાં મારા જીવિતનું કેવી રીતે રક્ષણ કરું? આવો વિચાર કરીને હું એ જ નિશ્ચય ઉપર આવ્યો છું કે, મારા શત્રુ બિલાડાનો જ મારે આશ્રય લેવો.^{૩૩} નીતિશાસ્ત્રને આશ્રય કરીને હું આ બિલાડાને તેના હિતની વાત કહીશ અને (તે વાતને જો એ કબૂલ કરશે તો હું) આ ત્રણે શત્રુઓને મારી બુદ્ધિથી છેતરીશ.^{૩૪} આ બિલાડો મારો મહાન શત્રુ છે, તો પણ આ વખતે તે સંકટમાં આવી પડ્યો છે, તેને લીધે મૂઠ જેવો બની ગયો છે, જેથી તેની સોબત કરીને હું બન્નેના સ્વાર્થની વાત તેને સમજાવી શકીશ.^{૩૫} મને લાગે છે કે, તે હું-ખમાં આવી પડ્યો છે, તેથી મારી સાથે કદાચ સંધિ કરશે, કેમ કે સંકટના સમયે બળવાન પુરુષે પણ પોતાની

સમીપ રહેનારા શત્રુને પક્ષમાં લઈને જીવિતનું રક્ષણ કરવું, એમ આચાર્યોએ કહ્યું છે. (વળી કહ્યું છે કે,) બુદ્ધિમાન શત્રુ સારો, પણ મૂર્ખ મિત્ર સારો નહિ. ૪૫૪ આ વખતે મારા શત્રુ આ બિલાડાને આધારે જ મારું જીવિત ટકી શકે તેમ છે, માટે પોતાનું રક્ષણ કરવા માટે હું તેને કહી બેઠું તો ખરો? જેથી તે મારો શત્રુ છે, છતાં કદાચ મારી સંગત કરીને પંડિત થાય-મારું કહેવું માને! આ પ્રમાણે તેણે વિચાર કર્યો પછી શત્રુથી ઘેરાયેલા, અર્થશાસ્ત્રના રહસ્યને જાણનારા અને સંધિવિથક્તના સમયનું જ્ઞાન ધરાવનારા તે બિંદરે બિલાડાને સાંત્વનપૂર્વક વચ્ચેના કહેવા માંડ્યાં: ૪૫૫-૪૬ ‘હે માનર! મિત્રભાવે હું તને પૂછું છું કે, તું જીવતો છે ને? હું તારા જીવિતને ઇચ્છું છું, કેમ કે જીવવારૂપી કલ્યાણ તારે ને મારે બંનેને સરખું છે. ૪૫૦ હે સૌમ્ય! તારે લગારે જય રાખવો નહિ, તું સુખપૂર્વક જીવી શકીશ. તું જો મને મારી નાખવાની ઇચ્છા ન કરે, તો હું તારો ઉદ્ધાર કરું. આ અંધનમાંથી તને મુક્ત કરું. ૪૫૧ આ વખતે મેં એવો ઉત્તમ ઉપાય શોધી કાઢ્યો છે કે, જેથી તું આ અંધનમાંથી છૂટો થઈ શકે અને મારું પણ શ્રેય થઈ જાય; પણ તે ઉપાય મહાદુબ્ધર છે એમ મને લાગે છે. ૪૫૨ મેં મારી બુદ્ધિ સાથે વિચાર ચલાવીને તારે માટે અને મારે માટે એ ઉપાયને જોળી કાઢ્યો છે અને તેમાં તારું અને મારું બંનેનું શ્રેય સમાયેલું છે. ૪૫૩ હે માનર! આ નોળિયો અને પેલું ધુવડ (મને ખાઈ જવાની) પાપી બુદ્ધિથી અહીં જિભા રદ્યાં છે. તેઓએ જ્યાં સુધી મારા પર તરાપ મારી નથી, ત્યાં સુધી જ હું ક્ષેમકુશળ છું. ૪૫૪ આ થપળ નેત્રવાળું પાપી ધુવડ વૃક્ષની શાખા ઉપર બેસીને ધુધવાટ કરતું મારી સામે બેઠું રહ્યું છે; તેથી મને ઘણું જ ત્રાસ લાગે છે. ૪૫૫ માત્ર સાત પગલાં સાથે ચાલવાથી સત્પુરુષોની સાથે મિત્રતા અંધાય છે. તું મારો બુદ્ધિમાન મિત્ર છે અને વળી આપણે બંને અહીં સાથે જ રહીએ છીએ, માટે હું આજે એક સહવાસીના કર્તવ્યને કરી જતાવીશ, તારે લગારે રહવું નહિ. ૪૫૬ હે માનર! મને પક્ષમાં લીધા વિના તું આ પાશોને કદી કાપી શકે તેમ નથી, માટે તું મને જો મારી ન નાખે, તો હું વારા

આ પાશોને કાપી નાખું. ૪૫૭ તું આ વૃક્ષના ઉપરના ભાગમાં રહે છે અને હું તેના મૂળના ભાગમાં રહું છું. આપણે બંને અહીં ઘણા કાળથી સાથે રહીએ છીએ, એ તું જાણે જ છે. ૪૫૮ જેના ઉપર બીજાઓ વિશ્વાસ રાખતા નથી અને જે બીજાઓનો વિશ્વાસ કરતા નથી, તે બંને પુરુષોને ધીર પુરુષો ઉત્તમ માનતા નથી; એટલું જ નહિ પણ તેવા પુરુષોનાં મન નિત્ય ઉદ્વિગ્ન રહે છે. ૪૫૯ માટે આપણા બંનેની પ્રીતિ ભલે વૃદ્ધિ પામે અને આપણા બંનેની સંગત (મિત્રતા) ભલે નિત્ય માટે રહે. આ જગતમાં સમય વીતી ગયા પછી જે કંઈ કાર્ય કરવામાં આવે છે, તેને વિદ્વાનો પ્રશંસાપાત્ર કહેતા નથી. ૪૬૦ આ વખતે આપણે જે કંઈ કાર્ય યોજના કરીશું, તે યથાયોગ્ય છે, એમ તું જાણ; કેમ કે હું તારા જીવિતની ઇચ્છા રાખું છું અને તું મારા જીવિતની ઇચ્છા રાખે છે. ૪૬૧ જે કોઈ પુરુષ એક કાષ્ઠ(લાકડા)ની સહાય લઈને મહાગંભીર એવી મોટી નદીને તરી જાય છે, તે પુરુષ પેલા કાષ્ઠને તારે છે અને પોતે પણ તે કાષ્ઠને લીધે તરી જાય છે. ૪૬૨ આપણા બંનેનો સંયોગ પણ તે કાષ્ઠ અને પુરુષના જેવો જ છે અને તે સંયોગ ભવિષ્યમાં મહાવિરતીનું થઈ પડશે; કેમ કે હું તને તારીશ અને તું મને તારશે. ૪૬૩

એ રીતે બંનેનું હિત કરનારી, સ્વીકારવા યોગ્ય અને હેતુગર્ભિત એવી વાત બિલાડાને કહીને તે પલિત બિંદર સમયની અપેક્ષા રાખતો (બિલાડાના ઉત્તરની) શહ બેઠને બેસી રહ્યો. ૪૬૪ પછી પેલા વિચક્ષણ બિલાડો પોતાના શત્રુ બિંદરનું સ્વીકારવા યોગ્ય અને હેતુગર્ભિત એવું ઉત્તમ વાક્ય સાંભળીને તેને કહેવા લાગ્યો. ૪૬૫ તે બિલાડો બુદ્ધિમાન અને વક્તા હતો. તેણે બિંદરનાં વાક્યોની પ્રથમ ખૂબ પ્રશંસા કરી, મીઠા મીઠાં વચ્ચેના કહીને બિંદરને ખૂબ માન આપ્યું અને પછી પોતાની અવસ્થાનું નિરીક્ષણ કર્યું. ૪૬૬ ત્યાર બાદ જેના હાંત તીણા અને અણીદાર હતા તથા જેનાં નેત્રો વૈદુર્યમંજિની પેઠે ચળકતાં હતાં, એવો તે લોભશા નામનો બિલાડો બિંદર સામે બેઠને ધીમેથી બોલ્યો: ૪૬૭ ‘હે સૌમ્ય! હું તને બેઠને પ્રસન્ન થાઉં છું. તું મને નિવાડવા ઇચ્છે છે, તે જાલ તારું કલ્યાણ થાઓ. આપણા બંનેનું જેમાં શ્રેય સમાયેલું હોય, એવા

એ તું બહુતો હોય તો હવે સત્તર તેની યોજના કર; વિચાર કર મા.^{૬૮} ખરેખર, આ સમયે હું અતિશય આપત્તિમાં આવી પડ્યો છું અને તું પણ મારા કરતાં ઘણા મોટા સંકટમાં આવી પડ્યો છે. આમ એકીવખતે આપત્તિમાં આવી પડેલા આપણા બન્ને વચ્ચે બહે સંધિ કરવામાં આવે! તેમાં વિઠ્ઠલ કરવો યોગ્ય જ નથી.^{૬૯} હે સમર્થ બિંદર! હું તારું જે કંઈ સિદ્ધિકારક કાર્ય હશે, તેને સમયાનુસાર કરીશ. હું આ સંકટમાંથી મુક્ત થઈશ, એટલે તે કહેલા કાર્યનો વિનાશ થશે નહિ અથોત હું પણ તારું તેવું જ કાર્ય કરીશ.^{૭૦} મેં મારું અભિમાન છોડી દીધું છે, હું તારો ભક્ત છું, શિષ્ય છું, હિતૈષી છું, તારી આજ્ઞામાં રહેનારો છું અને તારે શરણે આવ્યો છું.^{૭૧}

બિલાડાએ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તેને પોતાને વશ થયેલો બાણીને અર્થવેત્તા તે પલિત બિંદરે પુનઃ યોગ્ય અર્થવાણું અને હિતકારક વાક્ય કહ્યું.^{૭૨} ‘વાહ, વાહ, તે’ ઘણાં ઉદાર વાક્યો કહ્યાં છે. તારા જેવો બુદ્ધિમાન એ પ્રમાણે બોલે તેમાં કંઈ આશ્ચર્ય નથી. આપણા બન્નેનું જેમાં હિત સમાયજી છે તેવો એક માર્ગ મેં કરી મૂક્યો છે, તેને તું સાંભળ. આ નોખિયાનો મને મહાન લય છે, માટે હું તારા ખોળામાં ભરાઈ પેસીશ; પરંતુ હે બિલાડા! તું મારું રક્ષણ કરજે, મને મારી નાખીશ નહિ; કેમ કે હું તારું રક્ષણ કરવા માટે સમર્થ છું.^{૭૩/૭૪} આ ધ્રુવકથી પણ તું મારી રક્ષા કર; કારણ કે એ ક્ષુદ્ર ધ્રુવક મને ખાઈ જવા માટે ઇચ્છે છે. હે મિત્ર! હું તારી પાસે સત્યના સોગંદ ખાઈને કહું છું કે, હું તારા પાશોને કાપી નાખીશ.^{૭૫}

બિંદરનું એ યોગ્ય સંબંધવાણું, યુક્તિયુક્ત અને અર્થસંપન્ન વચન સાંભળીને લોમશ બિલાડો હર્ષથી બિંદરની સામે જોઈને સ્થાગતવચનથી તેનું સન્માન કરવા લાગ્યો.^{૭૬} અને તે ધીર બિલાડાએ પ્રસન્નતાપૂર્વક મિત્રભાવનો આશ્રય કરીને બિંદરની પ્રશંસા કરી ને પછી મનમાં વિચાર કરીને એકદમ તે બોલી બોલ્યો.^{૭૭} ‘હે બુદ્ધિમાન બિંદર! આવ, તું મારી પાસે જલદી આવ. તું મારો પ્રાણ સમાન મિત્ર છે. તારું કલ્યાણ થાઓ. મને લાગે છે કે, તારી કૃપાથી હું ઘણું કરીને મારા જીવિતને મેળવી

શકીશ.^{૭૮} જોકે હું આ વેળા સંશયભરેલી સ્થિતિમાં આવી પડ્યો છું; છતાં મારાથી બની શકે તેવું કાર્ય કરવા માટે તું મને આરા કર. હે મિત્ર! તે કાર્યને હું અવશ્ય કરીશ. આપણા બન્ને વચ્ચે હવે સંધિ જ થવા દે.^{૭૯} આ સંકટમાંથી જ્યારે હું મુક્ત થઈશ, ત્યારે મારા મિત્રો અને બાંધવોની સાથે તારાં પ્રિય અને હિતકારક એવાં સર્વ કાર્યોને હું કરીશ.^{૮૦} હે સૌમ્ય! આ સંકટમાંથી મુક્ત થયા પછી હું તને પ્રસન્ન કરીશ અને મારા ઉપર પ્રીતિ કરનારા તારો બનતો સત્કાર કરીશ, (તોપણ તારી યોગ્યતાને હું પહેંચી શકીશ નહિ);^{૮૧} કેમ કે એક પુરુષ પોતાના પર ઉપકાર કરનારનો ઘણેવા પ્રત્યુપકાર કરે, તોપણ પેલા પ્રથમ ઉપકાર કરનારની સમાનતાએ તે આવી શકતો નથી-લેશમાત્ર તેની સમાનતા ધરાવી શકતો નથી; કારણ કે પ્રત્યુપકાર કરનારો પુરુષ જે કંઈ કરે છે, તે પેલાના ઉપકાર બદલ કરે છે-કારણને લીધે જ તેનું પ્રિય કરે છે; પણ પ્રથમ ઉપકાર કરનારાએ તો કારણ વિના જ તેનું પ્રિય કરેલું હોય છે.^{૮૨}

લીબે કહ્યું: એ પ્રમાણે બિલાડા પાસે પોતાનો સ્વાર્થ અહણ કરાવીને તે બિંદર વિશ્વાસુ થઈને પોતાના શત્રુ બિલાડાના ખોળામાં લપાઈ પેઠો.^{૮૩} બિલાડાએ પણ તે વિદ્વાન બિંદરને એટલો બધો વિશ્વાસુ બનાવી દીધો કે જેથી તે બિંદર પોતાનાં માતાપિતાના ખોળામાં બંધે બેઠો હોય તેમ નિશ્ચિત થઈને બિલાડાની છાતીમાં ભરાઈ બેઠો હતો.^{૮૪} આ રીતે બિંદરને બિલાડાના શરીરમાં ભરાઈ પેઠેલો જોઈ પેલો નોખિયો અને ધ્રુવક નિરાશ થઈ ગયા.^{૮૫} અને (હાથ આવેલા શિકારને જતો કરી દઈને અત્યંત) આળસુ ગણાયેલા તે બન્ને જણા બિલકા ત્રાસી ગયા; એટલું જ નહિ પણ બિલાડાની તથા બિંદરની અન્યોન્ય ઉપરની પ્રીતિ જોઈને પરમ વિરમય પામ્યા.^{૮૬} જોકે તેઓ બન્ને બળવાન, બુદ્ધિમાન, પોતાના શિકારને પકડી પાડવામાં કુશળ અને ત્યાં સમીપ જ બેઠેલા હતા; તોપણ તેઓ બિંદરે યોજેલી તે ઉત્તમ નીતિના બળથી પોતાના શિકારને બળાકારે ઝડપી લેવા માટે અસમર્થ જ હતા.^{૮૭} એ રીતે પોતપોતાનું કાર્ય સાધી લેવા માટે બિલાડાએ અને બિંદરે પરસ્પર સંધિ કરી; એટલે તે બેઠે

પેલુ ધુવડ અને નોળિયો ઉતાવળા ઉતાવળા પોત પોતાનાં રહેઠાણ લણી આપ્યા ગયા

હે સુધિષિરસભ ! દેશકાળને બહુનારો પલિત બિહર કે જે બિલાડાના ચરીરમા ભરાઈ બેઠો હતો, તે પેલા ચાડાલના આવવાના સમયની રાહ જોતો ધીમે ધીમે બિલાડાના બધનપાશોને કાપતો હતો. ૮૮૮૯ ત્યારે બધનથી હુ.ખી થયેલો બિલાડો બિહરને ધીમે ધીમે પાશોને કાપતો બેઈ ઘણો જ ઉતાવળો થવા લાગ્યો અને જેમ બને તેમ જલદી પાશોને કાપી નાખવા માટે બિહરને પ્રેરણા કરવા લાગ્યો. ૯૦૦૯૧ તેણે કહ્યું કે, 'ઓ ભલા બિહર ! તું ઉતાવળ કેમ કરતો નથી ? શું તું કુતાર્થ થઈ ગયો, એટલે મારી અવગણના કરે છે ? હે શત્રુકંઠા બિહર ! પેલો ચાડાલ અહીં ન આવી પહોંચે તે પહેલાં તું આ પાશોને કાપી નાખ.' ૧૦૨ બિલાડાએ આમ ઉતાવળા થઈને જ્યારે કહ્યું, ત્યારે તે બુદ્ધિમાન પલિત બિહરે બુદ્ધિહીન બિલાડાને પોતાના હિતનું વચન કહ્યું. 'હે સૌમ્ય ! તું શાત રહે. તારે હવે ઉતાવળ કરવી નહિ અને ગભરાતું નહિ. હું સમયને બહુનારો છું, જેથી સમય આવ્યે સૂકીશ નહિ. ૯૩૬૪ સમય વિના કોઈ પણ કાર્યનો જો આરંભ કરવામા આવે છે, તો તેના કર્તોને કઈ ક્ષણ મળતું નથી, પણ તેના તે જ કાર્યનો જો સમયાનુસાર આરંભ કર્યો હોય છે, તો તેનું મહાન ફળ મળે છે, ૯૫ તેમ જ હું તને જો સમય વિના છોડી મૂકું, તો મને તારા તરફથી જ ભય પ્રાપ્ત થાય. માટે હે મિત્ર ! તું સમય આવ્યાની રાહ જો, આમ ઉતાવળો શા માટે થાય છે ?' ૧૧ જ્યારે એ ચાડાલને હાથમા શસ્ત્ર લઈને અહીં આવતો હું બેઈશ અને તને સાધારણ ભય થશે, એટલે તુરત જ તારા બધનેને તોડી નાખીશ. ૧૩ તે સમયે છૂટો થઈને તું ઝટપટ ઝાડ ઉપર ચડી જઈશ, કેમ કે એ વેળા છવિતની રક્ષા વિનાનું બીજું એક પણ કાર્ય તને સૂઝશે નહિ. ૧૮ હે લોમશ ! એ પ્રમાણે તું ત્રાસ અને ભયનો માર્યો જેવો નામી જશે, એટલે તુરત હું મારા દરમા પેમી જઈશ અને તું વૃક્ષની શાખા ઉપર ચડી જશે. ૧૯ બિહરે પોતાના હિતનું એ રીતે કહ્યું; એટલે વાક્યના તરવને બહુનારો અને છવિનની

ધનગવાગા મહાબુદ્ધિમાન બિલાડાએ પોતાનું કાર્ય સાધી લેવા માટે ઉતાવળા બની જઈને મારી રીતે વિનયપૂર્વક પેલા પલિત કરનારા બિહરને કહેવા માંડ્યું. ૧૦૦-૧૦૧ 'સત્યુત્તરે પોતાના મિત્રોના કાર્યોને આ રીતે કરતા નથી મેં તને પ્રીતિપૂર્વક અને ઘણી જ ઉતાવળ કરીને સંકટમાથી જેમ છોડાવ્યો છે, તેમ તારે પણ એકદમ ઉતાવળથી મારું હિત કરવું બેઈએ. હે મહાબુદ્ધિમાન બિહર ! તું એવો યત્ન કર કે જેથી તારું અને મારું બન્નેનું રક્ષણ થાય. ૧૦૨-૧૦૩ અથવા મને લાગે છે કે, તું પ્રથમના વેરનું સ્મરણ કરીને વખત વિતાડે છે, પણ એ પાપી કર્મ કરનારા ! તારે જોવું બેઈએ કે, તારા પોતાના આયુષ્યનો નાશ પણ સ્પષ્ટ જ છે. ૧૦૪ મેં પૂર્વે અજ્ઞાનને લીધે તારો જે કંઈ અપરાધ કર્યો હોય, તેને તારે મનમા ન લાવવો. હું તારી પાસે ક્ષમા માગુ છું અને વિનંતિ કરું છું કે, તું મારા પર પ્રસન્ન થા. ૧૦૫ આમ કહેનાગ તે બિલાડાને, શાસ્ત્રબુદ્ધિસંપન્ન અને મહાબુદ્ધિમાન બિહરે શ્રેષ્ઠ વચન કહ્યું કે, ૧૦૬ 'હે માબંર ! પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ કરવા માટે તે મને જે વચનો કહ્યા તે મેં માન્યા, તેમ જ હું પણ તને જે કંઈ વચન કહ્યું, તેમા મારું કાર્ય સિદ્ધ કરવાની જ વાત હોય, એમ તું જાણે છે. ૧૦૭ જે મિત્રને ભયભીત થઈને પક્ષમા લેવાનો હોય છે અને જે મિત્રથી ભવિષ્યમા ભય આવવાની શંકા રહેતી હોય, તે મિત્રથી, સર્પના સુખથી જેમ હાથની રક્ષા કરવામા આવે છે, તેમ પોતાના કાર્યની ખાસ રક્ષા કરવી ૧૦૮ જે પુરુષ બગવાનની સાથે મંદિ કર્યો પછી પોતાની જાતનું રક્ષણ કરતો નથી, તે પુરુષને એ સધિ, અપથ્ય લોચન જેમ કંઈ પણ ક્ષણ આપતું નથી, તેમ ફળદાયક થતી નથી. ૧૦૯ આ જગતમા કોઈ કોઈનો મિત્ર નથી અને કોઈ કોઈનો શત્રુ નથી માત્ર વ્યર્થના સબધને લીધે જ સૌ કોઈ અન્યોન્યના મિત્ર અને શત્રુ થઈ રહે છે. ૧૧૦ જેમ હાથીઓ વટે વનના હાથીઓને પડડવામા આવે છે, તેમ કાપો વટે જ બીજા કાર્યોને સિદ્ધ કરી શકાય છે અને અમુક કોઈ કાર્ય થઈ ગયા પછી તેના કરનારા તરફ કોઈ લક્ષ્ય જ આપતું નથી. ૧૧૧ માટે સર્વ પ્રકારનાં

કાર્યોને એકદમ સંપૂર્ણ કરી દેવા નહિ, પણ કઈક અપૂર્ણ રાખવા. તને રમરભૂમા હશે કે, તે સમયે પણ તું પેલા ઘુવડના ભયથી મને પકડી શક્યો ન હતો અને પલાયન કરવા માટેજ તત્પર થઈ ગયો હતો. જો, આ ઘણાખરા તાત્કાલિકોને તો મેં કાપી નાખ્યા છે. માત્ર આ એકજ તાત્કાલિકો બાકી રહ્યો છે ૧૧૨-૧૧૩ તેને પણ હું જેમ બનશે તેમ જલદી કાપી નાખીશ, માટે હે લોભશ ! તું લગભગ શાંતિ રાખ '.

એ પ્રમાણે આપતિમા આવી પડેલા તેઓ બન્ને જણા વાતચીત કરતા હતા, તેટલામા તો રાત્રિ વીતી ગઈ, એટલે લોભશના હૃદયમા ભય પેસારો થઈ ગયો. બરાબર બ્યારે પ્રભાતનો સમય થયો, ત્યારે પરિધ નામનો પેલો ચાડાલ હાથમા શસ્ત્ર લઈને તે તરફ આવતો દેખાયો તેના દેખાવ ઘણોજ બેડોળ હતો, તેના શરીરને વર્ષો કાળાશ્વપડતો પિ ગયો હતો, તેના નિતબ ઘણાજ સ્થૂળ હતા, તેના વેષ પણ મહાભયકર અને રૂક્ષ હતો, કૃતરાઓતું ટોણું તેને વીંટાઈ વળ્યું હતું, તેના કાન શકુના જેવા આકારના હતા, તેનું મુખ મોટું હતું, તેનું શરીર ઘણું મલિન હતું અને તેના દેખાવ મહાધોર હતો, સાક્ષાત્ સમદ્રતના જેવા દેખાવના તે ચાડાલને ભેતાજ બિલાડાતું મન ભયભીત બની ગયું. ૧૧૪-૧૧૭ તેણે ભયમા ને ભયમા પલિતને વહું કે, 'હવે તું શું કરીશ ?' તે સાંભળીને બિહરે તુરતજ બિલાડાના પાશને કાપી નાખ્યો. ૧૧૮ એટલે પેલો બિલાડો ઘોર શત્રુના સપાટામાથી મુક્ત થઈને સપાટાલેર વૃક્ષ તરફ દોડી ગયો. ૧૧૯ પલિત બિહર પણ ઝડપથી પોતાના દરમા પેચી ગયો, તેટલામા પેલો બિલાડો વૃક્ષની શાખા સુધી છેક પહોંચી ગયો. પછી ચાડાલે ત્યાં આવીને પોતાના કૃત્યને ચારેબાજુથી જોયું, પણ તેમા સપડાયેલા શિકાર છટકી ગયો હતો. ૧૨૦ એટલે હે ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર ! તે નિરાશ થઈને પાછો પોતાના ઘર ભણી આવ્યો ગયો. ૧૨૧ તે પછી પેલો બિલાડો ભયથી મુક્ત થઈને તથા દુર્લભ જીવિતને પ્રાપ્ત કરીને નિરાતો વૃક્ષની શાખા ઉપર બેઠો ને દરમા બેઠેલા પલિતને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યો : ૧૨૨ 'હું ઈ પ્રકારની વાતચીત કર્યો વિના એક

દમ વૃક્ષ પર ફૂદી આવ્યો છું, તેને લીધે તું કૃતરા અને તારા રક્ષક-મારા પર શકિત થતો નથી ને ૧૨૩ હે મિત્ર ! મારો વિશ્વાસ રાખ્યા પછી અને મને જીવતદાન આપ્યા પછી હવે બ્યારે સુખ ભોગવવા નો સમય પાસે આવ્યો છે, ત્યારે તું મારી સમીપ કેમ નથી આવતો ૧૨૪ જે દુર્ભતિ પુરુષ પ્રથમ કાર્યના સમયે અનેક મિત્રો કરે છે અને પછી કાર્ય થઈ રહે એટલે તેઓની સાથે મિત્રાચારી રાખે નથી, તેને પુનઃ મહાકલ્પદાયક આપતિના સમયે મિત્ર મળતા નથી. ૧૨૫ હે મિત્ર ! તો તારા સામર્થ્ય થી મારો સંપૂર્ણ સત્કાર કર્યો છે, માટે હવે તારા મિત્ર બનેલા મારી પાસેથી પણ યોગ્ય સત્કાર શ્રદ્ધ કરવો તને યોગ્ય છે. ૧૨૬ મારા જેટલા મિત્રો, સબધીઓ અને બાધવો છે, તેઓ બધા શિષ્યો જેમ પ્રિય ગુરુની પૂજા કરે, તેમ તારી પૂજા કરશે, તેમજ હું પણ મારા મિત્રગણો અને બાધવોની સાથે તારી પૂજા કરીશ, કેમ કે કયો કૃતરા પુરુષ પોતાને જીવતદાન આપનારા પુરુષનું પૂજન ન કરે ૧૨૭-૧૨૮ આજથી તું મારા શરીરને તથા શૃકનો સ્વામી થા અને મારા સર્વ પ્રકારના કાર્યોમા ઉત્તમ સલાહ આપનારો થા. ૧૨૯ હે બુદ્ધિમાન બિહર ! તું મારો અમાત્ય થા અને પિતા જેમ પુત્રનું પાલન કરે છે, તેમ તું મારું પાલન કર હું મારા જીવિતના સોગંદ બાઈને કહું છું કે, તને અમારા કોઈના તરફથી ભય ઉત્પન્ન થશે નહિ ૧૩૦ તું બુદ્ધિમા સાક્ષાત્ શુકાચાર્ય જેવો છે તે આજે મને જીવત દાન આપ્યું છે, તેથી મને જણાયું છે કે, તારામા બુદ્ધિપૂર્વક વિચાર કરવાનું મહાન બળ છે અને અગ્ને તો દેવળ બળનાજ અધિકારી છીએ, પણ વિચારશક્તિથી શૂન્ય છીએ. ૧૩૧ એ પ્રમાણે બિલાડાએ પરમ શાંતિપૂર્વક વચન કહ્યું એટલે બીજાના વિચારને જાણી જનારો બિહર પોતાના હિતનું સુદર વચન બોલ્યો : ૧૩૨ 'હે લોભશ ! તે જે કંઈ કહ્યું, તે સર્વ મેં સાંભળ્યું, હવે મને જે પ્રમાણે સૂઝે છે તે પ્રમાણે હું પણ કહું છું, તે તું સાંભળ ૧૩૩ (હરકોઈની સાથે સબધ કરવા ઇચ્છના પુરુષે) મિત્રોના લક્ષણ જાણવા બેઠ્યો, તેમ થતું જોના લક્ષણ પણ જાણવા બેઠ્યો. આ વાત લોકમા ઘણીજ સૂક્ષ્મ ગણાય છે અને બુદ્ધિમાનોમા માન્ય

ગણાય છે. ૧૩૪ આ જગતમાં કેટલાએક મિત્રો શત્રુ-રૂપ હોય છે અને કેટલાએક શત્રુઓ મિત્રરૂપ હોય છે. તેઓની સાથે સંધિ કરી હોય છે, છતાં જ્યારે તેઓ કામકોષને અધીન થઈ જાય છે, ત્યારે (સંધિ કર્યાનું) ભાન રાખતા નથી. ૧૩૫ અને ખરું જોતાં તો એમ જ લાગે છે કે, કોઈ કોઈનો શત્રુ નથી અને કોઈ કોઈનો મિત્ર નથી. માત્ર સામર્થ્યના સંબંધથી જ મિત્રો અને શત્રુઓ થાય છે. ૧૩૬ જે પુરુષ અસુક કોઈ બીજા પુરુષના આધારે છત્રી રહ્યો હોય છે, તે પુરુષ કેવળ પોતાના સ્વાર્થને લીધે જ પેલા પુરુષના પર પીડા જુએ છે, ત્યારે છત્રવા ધરછતો નથી અને જ્યાં સુધી સ્વાર્થ સયો હોતો નથી, ત્યાં સુધી જ તેનો મિત્ર થઈને રહે છે. ૧૩૭ આ જગતમાં કોઈની સાથેની મિત્રતા અથવા શત્રુતા સ્થાયી તરીકે રહેતી નથી, પરંતુ કાર્યના યોગથી જ મિત્રો અને શત્રુઓ ઉત્પન્ન થાય છે. ૧૩૮ કોઈક વેળા એમ પણ બને છે કે, જ્યારે સમય પલટાય છે, ત્યારે મિત્ર શત્રુ બની જાય છે અને શત્રુ મિત્ર બની જાય છે. એમાં કેવળ સ્વાર્થ જ મહાબળવાન હોય છે. ૧૩૯ જે પુરુષ કાર્યની યુક્તિને જાણ્યા વિના મિત્રો ઉપર વિશ્વાસ રાખે છે અને શત્રુઓ પર વિશ્વાસ રાખતો નથી અથવા જેનું મન કાર્યની યુક્તિને જાણ્યા વિના શત્રુ ઉપર કે મિત્ર ઉપર પ્રીતિ કરે છે, તે પુરુષની બુદ્ધિ પણ શત્રુ અથવા મિત્રના સંબંધમાં ભ્રમિત હોય છે. નીતિશાસ્ત્રની આજ્ઞા છે કે, જેના પર આપણો વિશ્વાસ નહરતો હોય, તેનો વિશ્વાસ કરવો નહિ; એટલું જ નહિ પણ જેના પર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ હોય, તે પુરુષનો પણ અત્યંત વિશ્વાસ કરવો નહિ; કેમ કે વિશ્વાસમાંથી જ કોઈ વેળા એવો મહાન ભય ઉત્પન્ન થાય છે કે, જે મૂળ સુદાંનો ઉન્નત કરી નાખે છે. ૧૪૦-૧૪૧ પિતા, માતા, પુત્ર, મામા, ભાણેજો, સંબંધીઓ અને બાંધવો કેવળ પોતપોતાના સ્વાર્થને લીધે જ અન્યો-ન્યનો સંબંધ રાખે છે. ૧૪૨ (પરંતુ સ્વાર્થ સરી રહે એટલે) માતાપિતા પણ પોતાના પ્રિય પુત્રને પતિત થયેલો બાણીને તણ દે છે. તું સ્વાર્થનો સાર તો જો! આ સમયે લોક પોતાના પ્રિય મનુષ્ય ના ભોગે પણ પોતાના દેહનું રક્ષણ કરવા તત્પર રહે છે. ૧૪૩ હે બુદ્ધિમાન ગિલાડા! આપણે બનેએ

અન્યો-ન્યનો ઉપકાર કરીને સમાન રીતે જ નિષ્કૃતિ (બદલો) કરી લીધેલો છે; છતાં હવે બંધનમાંથી મુક્ત થયા પછી તું તારા ઉપર ઉપકાર કરનારા શત્રુને શોધે છે, તે કેવળ તારા સુખના ઉપાયને જ તું શોધે છે, એમાં સંશય નથી. ૧૪૪ તું અત્યંત ચપળ છે, તેથી જ આ વૃક્ષ ઉપરથી તું જ્યારે નીચે જિતયો, ત્યારે આ સ્થાન ઉપર પ્રથમથી મૂકી રાખેલા ચાંડાલના કૂટ્યંત્રને જાણી શક્યો ન હતો. ૧૪૫ જે પુરુષ ચપળ હોય છે, તેને પોતાના શરીરનું પણ ભાન હોતું નથી, તો પછી તેને બીજાનું તો ક્યાંથી જ ભાન રહે? ખરેખર, ચપળ પુરુષ પોતાનાં સર્વ કાર્યોનો વિનાશ કરે છે. ૧૪૬ હે મિત્ર! હમણાં તું મને જે મધુર વચન કહે છે કે, 'તું મને પ્રિય છે,' તેમાં પણ કારણ સમાયેલું છે, તે હું તને વિસ્તારથી કહું છું, સાંભળ. ૧૪૭ અસુક કોઈ પુરુષ કારણને લીધે જ કોઈનો મિત્ર થાય છે અને કારણને લીધે જ કોઈનો શત્રુ થાય છે. આ સમય જગત કેવળ સ્વાર્થી છે. કોઈ કોઈને પ્રિય નથી. ૧૪૮ જે બાઈઓ વચ્ચે અથવા સ્ત્રીપુરુષના યુગલ વચ્ચે જે પ્રીતિ એવામાં આવે છે, તે પણ નિષ્કારણ (સ્વાભાવિક) હોય છે, એમ હું માનતો નથી. ૧૪૯ હા, એટલું હોય છે ખરું કે, બાઈઓ બાઈઓમાં અથવા સ્ત્રીપુરુષોમાં તેવા કોઈ કારણને લીધે કોઈ પૂર્વક ઝઘડો થાય છે, તોપણ અસુક થોડો સમય ગયા પછી તેઓ વળી પાછાં સ્વાભાવિક પ્રેમને લીધે હળીમળી જાય છે; પરંતુ એ પ્રમાણે પરાયા માણસો પુનઃ હળીમળી જતા નથી. ૧૫૦ કોઈ એક પુરુષને દાન આપવાથી મિત્ર કરી શકાય છે, વળી બીજા કોઈને મિત્ર વચ્ચે કદીને મિત્ર કરી શકાય છે અને ત્રીજા કોઈને મિત્ર, હોમ અને જપ વગેરેથી મિત્ર કરી શકાય છે. આમ અનેક કાર્યોને લીધે એકબીજા એકબીજાના મિત્રો થાય છે. આપણા બંને વચ્ચે પણ કારણને લીધે જ પ્રીતિ ઉત્પન્ન થઈ હતી; પણ તે પ્રીતિ તેના કારણના નાશની સાથે જ નાશ પામી છે. ૧૫૧-૧૫૨ હવે આ સમયે હું તને પ્રિય લાગું છું, તેમાં પણ એક કારણ રહ્યું છે, એમ હું માનું છું. મને ખાઈ જવા સિવાય બીજું હવે શું કારણ છે; કે જેને લીધે તું મારા પર પ્રીતિ કરે છે? અમે તો તે વિષયને પણ

બરાબર જાણનારા છીએ. ૧૫૩ સમય કારણમાં ફેર ફાર કરે છે અને સ્વાર્થ તે કારણને અનુસરે છે. ડાહ્યો પુરુષ તે સ્વાર્થને સમજી શકે છે અને આ સમગ્ર લોક ડાહ્યા પુરુષને અનુસરે છે. ૧૫૪ હું વિદ્વાન છું, તેમ જ સ્વાર્થના વિષયમાં કુશળ છું; માટે તારે હવે આપણા બંને વચ્ચે રનેહ રાખવાની વાત મને કહેવી જ નહિ. તું હવે સમર્થ છે, છતાં આ સમયે મારી સાથે રનેહ રાખવામાં તારો હેતુ છે, તે કાળથી વિરુદ્ધ છે. (વળી તારી આ રનેહ-લાગણીમાં જે હેતુ રહ્યો છે, તે મારા જાણવામાં છે,) માટે હું મારા સ્વાર્થથી ચલિત થઈશ નહિ, કેમ કે સધિ કરવામાં તથા વિગ્રહ કરવામાં હું ઘણો જ સ્થિર (બુદ્ધિનો) છું. ૧૫૫-૧૫૬ જેમ વાહાણો નાં સ્વરૂપો ક્ષણે ક્ષણે બદલાયાં કરે છે, તેમ પ્રાણીઓના સ્વભાવ પણ ક્ષણે ક્ષણે બદલાયાં કરે છે. તું આજે જ મારો શત્રુ હતો, આજે જ મારો મિત્ર હતો અને આજે જ પાછો શત્રુ બની ગયો છે. અહો! કારણોની ચપળતા કેવી છે! તે તું જો. જ્યાં સુધી કારણ હતું, ત્યાં સુધી આપણે બંને મિત્ર થયા હતા, પણ કાળની શ્રેણીને લીધે તે કારણ બ્યારે ફેર થયું, કે તુરંત જ આપણી મિત્રતા પણ ફેર થઈ છે. તું મારો જન્મનો શત્રુ છે, પણ મારા સમર્થને લીધે જ આજે મારો મિત્ર થયો હતો, હવે બ્યારે આપણું કાર્ય સિદ્ધ થઈ ગયું છે, ત્યારે આપણી બંનેની પ્રકૃતિ પુનઃ શત્રુભાવને પામી છે. હું આ પ્રકારનાં નીતિશાસ્ત્રનાં રહસ્યોને યથાવત જાણું છું, તેથી તે પાંચરેલી જાળમાં હું શી રીતે સપડાઈશ, તે તું પોતે જ મને કહે. હું તારા પરાક્રમથી સંકટ માંથી મુક્ત થયો છું અને તું મારા પરાક્રમથી મુક્ત થયો છે. આ રીતે આપણે એકબીજાના ઉપર અનુગ્રહ થઈ ચૂક્યો છે, તો હવે આપણે બંનેનો પુનઃ સમાગમ થશે નહિ. હે સૌમ્ય! આજે તું કૃતકૃત્ય થયો છે અને મારું કાર્ય પણ પૂર્ણ થયું છે; ૧૫૭-૧૬૨ જેથી હવે મારું લક્ષ્ય કરવા સિવાય બીજું એક પણ કાર્ય તારે મારી સાથે રહ્યું નથી. હું તારું અન્ન છું, તું મારું ભોજન કરનારો છે; વળી હું હૃદયજ છે અને તું બળવાન છે. ૧૬૩ આમ ભિન્નસ્વભાવ તથા વિષમ બળ હોવાથી આપણા બંને વચ્ચે સંધિ હોઈ શકે જ નહિ, હું તારી

બુદ્ધિને જાણી ગયો છું કે, બંધનમાંથી છૂટો થયા પછી તું પોતાના લક્ષ્યની પ્રશંસા કરે છે તથા તે ઉપાયરૂપ કર્મ કરીને સુખેથી લક્ષ્ય મેળવવાની ધનંજય રાખે છે. વળી તું પ્રથમ લક્ષ્ય મેળવવાની શોધ માટે જ (આ વૃક્ષ ઉપરથી નીચે ઊતર્યો હતો, પણ દેવયોગે) ચાંડાલના કૃત્યમાં સપડાઈ ગયો હતો. પછી બ્યારથી તેમાંથી તું મુક્ત થયો છે, ત્યારથી ક્રુધાને લીધે પીડાય છે; માટે જ આ નીતિ-શાસ્ત્રની બુદ્ધિને આશ્રય કરીને (મને મિત્ર તરીકે સમીપ બોલાવે છે, પણ) આજે તું મને ખાધા વિના છોડે નહિ. હું જાણું જ છું કે, તું ભૂખી થયો છે અને તારો આહાર કરવાનો સમય પણ થઈ ચૂક્યો છે ૧૬૪-૧૬૭ અને તેથી જ તું મને છેતરીને પોતાનું લક્ષ્ય મેળવવા ઇચ્છે છે. હે મિત્ર! તું મારી સાથે મિત્રતા કરવા ધારે છે અને પોતાનાં સ્ત્રીપુત્રાદિકની સાથે રહીને મારી સેવા કરવાનો યત્ન કરે છે, પણ મને ઝોલી સેવા કરાવવી ચોગ્ય લાગતી નથી. ધાર કે કદાચ હું તારી સાથે સધિ કરું, તો પણ તારી પ્રિય સ્ત્રી અને પુત્રો કે જેઓ તારા ઉપર રનેહ ધરાવે છે, તેઓ મને તારી સાથે બેઠેલો જોઈ શા માટે હર્ષપૂર્વક ખાઈ ન જાય? માટે હું તારી પાસે આવીશ નહિ. આપણા બંનેનો સમાગમ થવામાં જે પ્રથમનું કારણ હતું, તે હવે નથી રહ્યું. ૧૬૮-૧૭૦ તને મારા ઉપકારનું જો સ્મરણ આવ્યા કરતું હોય, તો શાંત બેઠો બેઠો મારા કલ્યાણનો વિચાર કર. તેવો કયો ડાહ્યો પુરુષ હોય કે જે ક્રુધાતુર થઈને લક્ષ્યને શોધી રહેલા પોતાના દુષ્ટ શત્રુની સમીપ આપોઆપ જઈ ચડે! તારું કલ્યાણ થાઓ. હવે હું જાઉં છું, કેમ કે ફેર રહ્યા છતાં પણ મને તારાથી ત્રાસ છૂટે છે, ૧૭૧-૧૭૨ જે પુરુષ વિશ્વાસુ હોય છે અથવા પ્રમાદી હોય છે, તેણે એ જ પરમ કર્તવ્ય માનવું જોઈએ કે, તેણે બળવાન પુરુષનો બિલકુલ પરિચય જ રાખવો નહિ; કેમ કે પરિણામે તે પ્રશંસા પાત્ર નથી. ૧૭૩ હે લોમશ! હવે તારી પાસે હું કદી પણ આવીશ નહિ; માટે તું વ્યથા આગ્રહ છોડી દે. જો તું મારા ઉપકારને જાણતો હો તો મારા મિત્રધર્મને અનુસરીને વર્તજે. ૧૭૪ જે બળવાન પુરુષ સ્વભાવતઃ દુષ્ટ હોય, તે કોઈ સમયે શાંત

જેવો દેખાય, તોપણ તેના તરફથી મારે સદા કરવું જોઈએ. (માટે જ હું તારી પાસે આવતો નથી.) જો તારું કાર્ય સ્વાર્થભરેલું ન હોય; અર્થાત્ મને ખાઈ જવાનો તારો વિચાર જો ન હોય, તો તું મને કહે, હું તારું શું પ્રિય કરું ? ૧૭૫ (હું તને સત્ય કહું છું કે,) તારી ઈચ્છા પ્રમાણે મારી સર્વ વસ્તુઓ હું તને આપીશ, પણ મારો આત્મા કદી આપીશ નહિ; કેમ કે (નીતિવેત્તાઓ કહે છે કે) આત્માના રક્ષણને માટે સંતતિનો, રાજ્યનો, રત્નોનો તથા સર્વ પ્રકારના ધનનો પણ ત્યાગ કરી દેવો. ૧૭૬ કોઈ સમયે સર્વસ્વ તણ દેવું પડે તોપણ તેની દરકાર ન કરતાં આત્માનું રક્ષણ કરવું; કારણ કે અમે સાબળું છે કે, મહા કષ્ટદાયક આપ ત્તિના સમયે અશ્વર્ય, ધન, રત્ન વગેરે સર્વ પદાર્થો શત્રુઓને અર્પણ કરી દઈ પોતાના જીવિતનું રક્ષણ કરનારા પુરુષોને તે સર્વ યુગ્મ આવી મળે છે, માટે જ ધન અથવા રત્નોની પેઠે આત્માનું સમર્પણ કરી દેવું તે ઈચ્છવા યોગ્ય નથી. ૧૭૭-૧૭૮ શ્રી તથા ધન સુદાનો ત્યાગ કરીને ઠેવળ આત્માનું જ રક્ષણ કરવું. જે પુરુષો આત્મરક્ષણ કરવામાં તત્પર રહે છે અને સારી પેઠે પરીક્ષા કર્યા પછી જ કાર્યોને કરે છે, તેઓના પર સ્વદોષજન્ય આપત્તિઓ કદી આવતી જ નથી અને જે નિર્જળ પુરુષો પોતાના બળવાન શત્રુને સારી રીતે ઝાળખી કાઢે છે, તેઓની બુદ્ધિ શાસ્ત્રીય નિશ્ચયથી દૃઢતર બની જઈને કદી અળાયમાન થતી નથી. ' એ પ્રમાણે પદ્ધિત ઊંઢરે બિલાડાને સાફ સાફ કહીને ધિક્કારી કાઢ્યો; એટલે તે શરમાઈ ગયો અને પછી ઊંઢરને આ રીતે કહેવા લાગ્યો.

લોમશે (બિલાડાએ) કહ્યું : ' અરેબર, તારી પાસે હું સોગંદ ખાઈને કહું છું કે, મિત્રનો દ્રોહ કરવો તે નિંદનીય છે. હું તારી બુદ્ધિને માન્ય ગણું છું અને કબૂલ કરું છું કે, તું મારું હિત કરવામાં તત્પર રહેનારો છે. ૧૭૯-૧૮૦ તે' મારા તરફ લેદ-દણિ રાખીને જે કંઈ કહ્યું છે, તે તાત્વિક અર્થથી યુક્ત છે, તોપણ હે ભલા ઊંઢર! તારે મને દુષ્ટ તરીકે માનવો, એ યોગ્ય નથી. ૧૮૧ તે' મને પ્રાણ-દાન આપ્યું છે; તેને લીધે મારા મનમાં તારા પરનો સુદૃઢભાવ બળત થયો છે. વળી હું ધર્મવેત્તા

છું, શુભગ્રાહી છું અને વિશેષ કરીને કરેલા ઉપ-કારને બળવાનો છું. ૧૮૨ એટલું જ નહિ પણ મિત્રો પર હું રોહધરાવનારો છું ને તારો તો ખાસ ભક્ત છું; માટે હે સત્યપુરુષ! તારે મારી સાથે (પૂર્વની પેઠેજ) યુગ્મ મિત્ર તરીકે વર્તન રાખવું યોગ્ય છે. તું મને જો કહે તો હું મારા બાંધવોનો તથા પ્રાણો સુદાનો પણ ત્યાગ કરી દઉં! પરિતોએ મારા જેવા મનસ્વી પુરુષો વિષે વિશ્વાસની સ્થિરતા અનુ-ભવી છે. ૧૮૩-૧૮૪ માટે હે ધર્મતરવને બળવાનારો ઊંઢર! મારા પર ચંકા લાવવાને તું યોગ્ય નથી. ' એ પ્રમાણે બિલાડાએ સ્તુતિ કરી; તોપણ ઊંઢરે મનમાં ગંભીર ભાવને જ કારણ કયો અર્થાત્ પોતે કુલાઈ ગયો નહિ. પછી તેણે બિલાડાને કહ્યું કે, ' તું કહે છે કે હું સાધુપુરુષ છું ' તે સાંભળીને મને આનંદ થાય છે, પણ તેથી હું તારો વિશ્વાસ તો નહિ જ કરું. તું મારી ઘણી ઘણી સ્તુતિ કરીશ અથવા ધનના ઢગો મને અર્પણ કરીશ, તોપણ તું મને વશ કરી શકશે નહિ; કેમ કે હે મિત્ર! બુદ્ધિમાન પુરુષો કારણ વિના શત્રુઓને વશ થતા નથી. ૧૮૫-૧૮૬ આના સંબંધમાં શુકાચાર્યે જે ગાથાઓ કહેલી છે, તે હું તને કહું છું, સાંભળ :

શત્રુસાધારણે કૃત્યે કૃત્વા સંધિ પ્લીયસા ।
સમાહિતથરેદ્ યુક્ત્યા કૃતાર્થશ્ચ ન વિશ્વસેત્ ॥
ન વિશ્વસેદવિશ્વસ્ટે વિશ્વસ્ટે નાતિવિશ્વસેત્ ।
નિત્યં વિશ્વાસયેદન્યાન્ પેરંપા તુ ન વિશ્વસેત્ ॥
' પોતાનું તથા પોતાના શત્રુનું કાર્ય જ્યારે એક જ હોય, ત્યારે નિર્જળ પુરુષે પોતાના બળવાન શત્રુની સાથે સંધિ કરવી, પણ તેની સાથે સંધિ કર્યા પછી અત્યંત સાવધ રહીને ચાલવું અને યુક્તિપૂર્વક કામ કાઢી લેવું. પછી જ્યારે કાર્યની સિદ્ધિ થઈ બલ્ય, ત્યારે તે બળવાન શત્રુનો વિશ્વાસ કરવો નહિ; કેમ કે એવો સિદ્ધાંત છે કે, અવિશ્વાસુ પુરુષ-નો વિશ્વાસ કરવો નહિ; તેમ જ વિશ્વાસુનો પણ અતિશય વિશ્વાસ કરવો નહિ. નિત્ય બીજાઓને વિશ્વાસુ કરવા, પણ પોતે બીજાઓનો વિશ્વાસ કરવો નહિ. ' આ શુકનીતિના વચન પ્રમાણે વર્તીને સર્વ અવસ્થાઓમાં પોતાના જીવિતનું રક્ષણ કરવું. ૧૮૭-૧૮૮ પુરુષ જો જીવતો રહે છે, તો-

દ્રવ્ય અને સંતતિ વગેરે સર્વ કંઈ તેને મળી આવે છે. આખા નીતિશાસ્ત્રને સંક્ષિપ્ત સાર એ જ છે કે, કોઈ નો વિશ્વાસ કરવો નહિ; ૧૯૫ માટે જે પુરુષો માં અવિશ્વાસ રાખવાનો શુભ રહેલો છે, તેઓ પોતાનું પુષ્કળ હિત કરી શકે છે. દુર્જયો પણ કોઈ નો વિશ્વાસ ન રાખે તો શત્રુઓ તેઓને મારી શકતા નથી. ૧૯૬ અને બળવાન પુરુષો પણ બે વિશ્વાસ રાખનારા હોય છે, તો તેઓને દુર્જય શત્રુઓ પણ મારી શકે છે, માટે હે માનર ! કોઈ નો વિશ્વાસ નહિ કરીને મારે તારા જેવા બળવાન શત્રુઓથી આત્માનું સદાય રક્ષણ કરવું બેઈએ ૧૯૭ અને તું પણ જન્મથી પાપકૃત્ય કરનારા પેલા આંડાલ-થી તારા આત્માનું રક્ષણ કરજે. આ રીતે જિંદગી પ્રસંગમાં ને પ્રસંગમાં આંડાલનું નામ લીધું એટલે તુરત જ પેલો બિલાડો ત્રાસને લીધે ભયભીત બની ગયો, જેથી એકદમ તે વૃક્ષની શાખાનો ત્યાગ કરીને ધીજે સ્થળે નાસી ગયો, તેમ જ શાસ્ત્રાર્થના તત્ત્વને બળુનારે પલિત જિંદગી પણ પોતાનું યુદ્ધિસામર્થ્ય સંભળાવીને બીજા દરમાં પેસી ગયો.

હે યુધિષ્ઠિરાજ ! એ રીતે દુર્જય અને એકલો હોવા છતાં તે પલિત જિંદગી પોતાની યુદ્ધિના બળથી મહાબળવાન એવા ઘણા શત્રુઓને છેતર્યો હતા; માટે ડાહ્યા પુરુષે સમય આવ્યે સમર્થ એવા શત્રુની સાથે પણ સંધિ કરવી. ૧૯૮-૨૦૧ અન્યોઅન્ય શત્રુ હોવા છતાં બિલાડાએ અને જિંદગી બે સંધિ કરી હતી, તો એકબીજાના આશ્રયથી મહાડુંખઠાથી આપત્તિમાંથી તેઓ છૂટી ગયા હતા. હે મહારાજ ! એ પ્રમાણે જ તમને ક્ષાત્રધર્મનો માર્ગ વિસ્તારથી પ્રદર્શિત કર્યો, પણ હવે તેનો હું સંક્ષેપ કહું છું, તે તમે સાંભળો. કોઈ જે પુરુષોએ માંહોમાંહે પ્રથમ વેર કયું હોય અને પછી કોઈ કાર્યપ્રસંગે તેઓ બન્નેએ ઉત્તમ પ્રીતિ કરી હોય, તોપણ તેઓ બન્નેની યુદ્ધિ અન્યોઅન્યને છેતરવા માટે જ નિત્ય તત્પર રહે છે. તેમાં જે યુદ્ધિમાન પુરુષ હોય છે, તે ઉત્તમ પ્રકારની યુદ્ધિનો આશ્રય કરીને પેલાને છેતરે છે; ૨૦૨-૨૦૪ પરંતુ યુદ્ધિમાન પુરુષ પણ બે પ્રમાદી હોય છે, તો તેના પ્રમાદને સાધનભૂત કરીને મૂર્ખ પુરુષો પણ તને છેતરી બાય છે, માટે (પ્રમાદનો ત્યાગ કરીને શત્રુથી ડરતા રહેવું અને) અતઃ-

કરણમાં ભય હોવા છતાં ઉપરથી નિર્ભયના જેવો દેખાવ રાખવો; તથા અંદરખાનેથી અવિશ્વાસ હોવા છતાં ઉપરથી વિશ્વાસુના જેવો ડોળ કરવો. ૨૦૫ જે પુરુષ પ્રમાદથી રહિત છે, તે શત્રુઓના છળપ્રપંચથી કદી પણ ચલાયમાન થતો નથી અને કદાચ ચલાયમાન થાય, તોપણ વિનાશ પામતો નથી. હે રાજા ! સંધિવિગ્રહને બળુનારા નીતિવેત્તાઓ કહે છે કે, સમય આવ્યે શત્રુની સાથે પણ સંધિ કરવી અને સમય આવ્યે મિત્રની સાથે પણ યુદ્ધ કરવું. હે મહારાજ ! જે કહેલા આ શાસ્ત્રાર્થશાનને બળુને તથા સંપાદન કરીને કાર્ય કરવામાં આસક્ત રહેવું અને પ્રસન્ન રહેવું, પરંતુ સંકટપ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય તે પહેલાં જ ભયભીતની પેઠે આચરણ કરવું. જે વેળા કોઈનો આશ્રય કરવાનો સમય આવે, ત્યારે ભયભીતની પેઠે જ વર્તવું અને કોઈની સાથે સંધિ કરવાના સમયે પણ ભયભીતના જેવો જ ડોળ કરવો. ૨૦૬-૨૦૮ હે રાજા ! નિત્ય ભયભીત રહેવાથી તથા સાવધાનીપૂર્વક કાર્ય કરવાથી હરકોઈ પ્રસંગે યુદ્ધિ ગભરાતી નથી, પણ ઊલટી નવા સ્વરૂપમાં ઉત્પન્ન થાય છે; તેમ જ જે પુરુષ ભય આવ્યા પહેલાં ભયભીત રહે છે, તેને ભયપ્રસંગ ઉપસ્થિત થતાં ભય રહેતો નથી. ૨૦૯ પણ જે પુરુષ વિશ્વાસથી નિર્ભય થઈને વર્તે છે, તેને જે સમયે ભય આવે છે, ત્યારે અતિ મહાન ભય ઉત્પન્ન થાય છે. વળી જે પુરુષ નિત્ય નિર્ભય થઈને ક્યો કરે છે, તેને પોતાનો વિચાર કદી જણાવવો નહિ; ૨૧૦ કેમ કે તે પુરુષના આશાનને લીધે ત વિચાર પોતાનું છિદ્ર બેનારા પુરુષોમાં કદાચ પ્રસિદ્ધ થઈ ભય. વળી પોતે સૌનાથી ડરીને ચાલતો હોય અને કોઈ નો પણ વિશ્વાસ કરતો ન હોય, છતાં ઉપર ઉપરથી નિર્ભયની પેઠે અને વિશ્વાસુની પેઠે વર્તવું; તેમ જ કાર્યના ગૌરવનો વિચાર કરીને લગારે અસત્ય આચરણ કરવું નહિ. હે યુધિષ્ઠિર ! એ પ્રમાણે જ તમને એ ઇતિહાસ કહ્યો છે. ૨૧૧-૨૧૨ તે સાંભળીને તમે તમારા સુહૃદો, શત્રુઓ અને મિત્રોની વચ્ચે યથાવત્ વર્તન કરજો ને ઉત્તમ યુદ્ધિને સંપાદન કરજો. ૨૧૩ સંધિવિગ્રહના સમયે પોતાને યોગ્ય લાગે તેવા ઉપાયોની યોજના કરીને સંકટપ્રસંગમાંથી સુકૃત થજો; તેમ જ જે કાર્ય

શત્રુથી તથા તમારાથી-બન્નેથી બની શકે તેવું હોય, તે કાર્ય કરવા માટે બળવાનની સાથે સંધિ કરજો. શત્રુના સમાગમમાં આવ્યા પછી યુક્તિથી કામ લેજો અને કાર્યસિદ્ધિ થઈ ગયા પછી તેનો વિશ્વાસ કરશો મા. હે રાજા ! આ મેં કહેલી નીતિ ધર્મોર્થ-કામરૂપ ત્રિવર્ગના વિરોધ કરનારી નથી; માટે આ નીતિશાસ્ત્રનું અવલંબન કરીને પ્રભાઓનું રક્ષણ કરો. હે પાંડુપુત્ર ! બ્રાહ્મણોને સાથે રાખીને તમારે રાષ્ટ્રમાં યાત્રા કરવી અથવા શત્રુઓ સામે ચડાઈ કરવી; ૨૧૪-૨૧૫ કેમ કે હે ભારત ! આ લોકમાં તથા પરલોકમાં બ્રાહ્મણો જ પરમ શ્રેયરૂપ છે, એટલું જ નહિ પણ તે બ્રાહ્મણો ધર્મને તથા કરેલા ઉપકારને બાળુનારા હોય છે અને તેઓનું બરાબર જો પૂજન કરવામાં આવે છે, તો પરમ કલ્યાણ કરનારા થઈ પડે છે, માટે હે રાજા ! તમારે તેઓનું પૂજન કરવું. બ્રાહ્મણોનું પૂજન કરવાથી તમે રાજ્ય ને, શ્રેયને, યથાને, શ્રીર્તિને તથા કુલસંતતિને ન્યાય-પૂર્વક અને કમપૂર્વક સંપાદન કરશો. ૨૧૬-૨૨૨ હે ભરતવંશી રાજા ! બિલાડાના તથા ઊંદરના સંવાદ રૂપ આ સંધિવિચકનું સુભાષિત ઉત્તમ બુદ્ધિને આપનારું છે, માટે રાજાએ તેનો વિચાર કરીને શત્રુ-મંડળના મધ્યમાં સદાકાળ તેનો ઉપયોગ કરવો. ૨૨૨ ઇતિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વતોર્થેત આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'મહાવિષ્ઠ સમયે શત્રુ સાથે પણ સંધિ કરવી' નામનો અધ્યાય ૧૩૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૩૯ મો

રાજા બ્રહ્મદત્ત અને પૂજની(ચકલી)નો સંવાદ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

ઉક્તો મંત્રો મહાવાહો વિશ્વાસો નાસ્તિ ઋતુષુ ।
કર્થ હિ રાજા વર્તેત યદિ સર્વત્ર નાશ્વસેત્ ॥ ૧ ॥
યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યુઃ : હે મહાબાહુ પિતામહ ! શત્રુઓ પર વિશ્વાસ નહિ રાખવાનો મંત્ર તમે અને કહ્યો, પરંતુ સર્વત્ર વિશ્વાસ નહિ રાખીને રાજાએ કેવી રીતે વર્તવું ? તમે કહ્યું કે વિશ્વાસ રાખવાથી રાજાઓ પર ભય આવી પડે છે, પણ હું 'પૂછું છું' કે, વિશ્વાસ નહિ રાખનારો રાજા શત્રુઓને કેવી રીતે જીતી શકે ? ૧૨૨ હે પિતામહ ! સર્વત્ર અવિશ્વાસ

રાખવા વિષેની કથા તમારી પાસેથી સાંભળીને મારી બુદ્ધિ મોહમાં પડી ગઈ છે, માટે મારા એ સંશયને તમે દૂર કરો. ૧

બીજો કહ્યું : હે રાજા ! પૂર્વે બ્રહ્મદત્ત રાજાના ઘરમાં એક ચકલીનો તથા તે રાજાનો જે સંવાદ થયો હતો, તે તમે સાંભળ્યો. ૨ કાંપિલ્ય નામના નગરમાં બ્રહ્મદત્ત નામે એક રાજા રાજ્ય કરતો હતો. તેના અંતઃપુરમાં (રાણીવાસમાં) પૂજની નામની એક ચકલી ઘણા લાંબા સમયથી રહેતી હતી. તે ચકલી 'જીવજીવક' નામના પક્ષીની પૈઠે સર્વ પ્રાણીઓની ભાષાને બાજતી હતી અને પક્ષીની જાતિમાં ઉત્પન્ન થયેલી હતી, છતાં સર્વ વિષયોના તત્ત્વને બાજનારી અને સર્વજ્ઞ હતી. ૩ એ ચકલીએ રાજાના અંતઃપુરમાં જ એક તેજસ્વી પુત્રને જન્મ આપ્યો અને તે જ સમયે રાજાની રાણીએ પણ એક રાજકુમારને જન્મ આપ્યો. ૪ આકાશ-ગામિની પૂજની ચકલી કૃતજ્ઞ હતી, તેથી હમેશાં તે સમુદ્રના તીર ઉપર જઈને બંને બાળકો માટે (પોતાના બચ્ચાને માટે તથા રાજકુમારને માટે) જે ક્ષણ લાવતી હતી. ૫ પોતાનું બચ્ચું અને પેટો રાજકુમાર પુષ્ટ થાય, તે માટે પ્રતિદિન જે ક્ષણ તોડી લાવીને એક ક્ષણ પોતાના બચ્ચાને આપતી હતી અને બીજું ક્ષણ રાજપુત્રને આપતી હતી. ૬ પૂજની જે ક્ષણ લાવતી હતી, તે અમૃતના જેવાં સ્વાદિષ્ટ હતાં અને બળ તથા તેજની વૃદ્ધિ કરનારાં હતાં. આવાં જે ક્ષણે તે વારંવાર લાવતી અને બંને બાળકોને આપતી, જેથી તે ક્ષણનું ભક્ષણ કરીને રાજકુમારનું શરીર અત્યંત પુષ્ટ બની ગયું. એક સમયે રાજકુમારને કેડ ઉપર બેસાડીને તેની ધાવમાતા અંતઃપુરમાં ફરતી હતી, તેવામાં રાજકુમારની દૃષ્ટિ પેલા પક્ષીના બીજક ઉપર પડી; એટલે તુરંત જ ધાવની કેડ ઉપરથી જીતરીને તે રાજકુમાર બાળ-સ્વભાવને લીધે પેલા બચ્ચા પાસે જઈ પહોંચ્યો અને તે પક્ષીની સાથે બાળકપણાથી જ ચતનપૂર્વક રમવા લાગ્યો. ૧૦-૧૨ હે રાજેન્દ્ર ! તે પછી પોતાની સાથે જ જંગલો તો પક્ષીના બાળકને રમતાં ને રમતાં પકડી લઈને રાજકુમાર રાજમહેલના એક જૂણામાં તેને લઈ ગયો ને ત્યાં તેને મારી નાંખીને પોતાની ધાવમાતા પાસે આવતો રહ્યો. ૧૩ હે

રાજન્! દરેરાજના નિયમ પ્રમાણે પૂજની કળ લઈને જ્યારે આવી, ત્યારે તેણે રાજકુમારે મારી નાખેલા પોતાના બચ્ચાને પૃથ્વી પર પડેલું જોયું.^{૧૪} બચ્ચાને મરણ પામેલું જોઈ પૂજનીનું ચોદું અશ્રુ ઓથી ઊભરાઈ જવા લાગ્યું. તે બિચારી દુઃખથી સંતપ્ત થઈને રડવા લાગી અને રડતી રડતી આ પ્રમાણે બોલી:^{૧૫} ‘ખરેખર ક્ષત્રિયની સંગત કરવી નહિ; કેમ કે તેઓનામાં પ્રીતિ કે સુહૃદ્ભાવ હોતો નથી. જ્યારે તેઓને પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાનો હોય છે, ત્યારે મીઠાં મીઠાં વચનો બોલે છે અને સ્વાર્થ સરી રહે એટલે સામાનો ત્યાગ કરે છે.’^{૧૬} ક્ષત્રિયોના કદી વિશ્વાસ જ ન કરવો; કારણ કે તેઓ સર્વનો અપકાર કરનારા છે. વળી તેઓ પ્રથમ અપકાર કરીને પાછળથી વ્યર્થ મીઠું મીઠું બોલે છે.^{૧૭} આ રાજકુમાર કૃતઘ્ની છે, ક્રૂર છે અને અત્યંત વિશ્વાસઘાતી છે, માટે હું તેણે કરેલા વેરનો આજે યોગ્ય બદલો લઈશ.^{૧૮} મારું બચ્ચું જે તેની સાથે જ ઉત્પન્ન થયું હતું, તેની સાથે જ ઊછરીને મોટું થયું હતું અને તેની સાથે જ ખાનપાન કરતું હતું, તેનો-શરણાગતનો વધ કરીને તેણે ત્રણ પ્રકારનું પાતક કર્યું છે.’^{૧૯} આમ કહીને તે ચકલીએ પોતાના બને પગના નહોર બરાવીને રાજપુત્રનાં નેત્રને ફેડી નાખ્યાં અને પછી આકાશમાં ઊડી જઈને તે આ પ્રમાણે બોલી : ‘જે કોઈ પ્રાણી બુદ્ધિ-પૂર્વક પાપકૃત્ય કરે છે, તેને તત્કાળ તે પાપકૃત્યનું કળ મળે છે. હરકોઈ પ્રકારના શુભઅશુભ કર્મોનો કદી વિનાશ થતો નથી. જેણે જેવું કર્યું કયું હોય છે, તેને તેવું કળ મળે જ છે. હે પ્રહ્લદત્ત રાજા! જે કંઈ પાપકૃત્ય કરવામાં આવે છે, તેનું કળ તેના કર્તાને જો નથી મળતું, તો એ કર્તા પુરુષના પુત્રને, પૌત્રને અથવા પૌત્રોના પુત્રોને પણ અવરજ મળે જ છે.’ ચકલી આમ કહેતી હતી, તે વેળા રાજા પ્રહ્લદત્તે પોતાના પુત્ર સાથે જોયું, તો તેનાં નેત્રોને પૂજનીએ ફેડી નાખ્યાં હતાં; પરંતુ રાજાએ માન્યું કે, આમાં પૂજનીનો દોષ નથી; રાજકુમારે જે પાપી કૃત્ય કર્યું હતું, તેનો તેને યોગ્ય બદલો મળ્યો છે. પછી તેણે પૂજનીને કહ્યું.^{૨૦-૨૨}

પ્રહ્લદત્ત બોલ્યો : હે પૂજની! તારા પુત્રને મારીને અમે જે પાપી કૃત્ય કર્યું હતું, તેનો તે

યોગ્ય બદલો લીધો છે, જેથી અમારું અને તારું કર્મ પરસ્પર સમાન થઈ ગયું છે; માટે હવે તું બામા, પણ મારા ઘરમાં રહે.^{૨૪}

પૂજની બોલી : જેણે એક વખત કોઈનો અપરાધ કર્યો હોય, તેણે પુનઃ તેના જ ઉપર વિશ્વાસ કરવો, એ વિદ્વાનોની દૃષ્ટિએ પ્રથમ સાધારણ ગણાતું નથી; માટે તે અપરાધીએ તેનાથી દૂર ચાલ્યા જવું, એમાં જ તેનું શ્રેય સમાયલું છે.^{૨૫} જેની સાથે એક વખત વેર બંધાયું હોય, તે પુરુષ હરધરી સાંત્વન કર્યાં કરે, તોપણ તેનો વિશ્વાસ કરવો નહિ; છતાં પણ જે મૂઠ પુરુષ તેવા વેરીનો વિશ્વાસ કરે છે, તે તત્કાળ સપકાઈ પડે છે, કેમ કે વેરની કદી શાંતિ થતી નથી.^{૨૬} જેઓએ માંડોમાંડે વેર કર્યું હોય છે, તેઓના પુત્રોનો તથા પૌત્રોનો મૃત્યુ નાશ કરે છે અને પછી પુત્રપૌત્રોના નાશને લીધે તેઓના પરદોષનો પણ વિનાશ થાય છે; અર્થાત પુત્રપૌત્રોના નાશ દ્વારા નષ્ટ થયેલી પારલૌકિક ક્રિયાના અભાવે તેઓ પરલૌકથી ભ્રષ્ટ થાય છે; માટે જેઓની સાથે એક વખત વેર થયું હોય, તેઓનો સર્વથા અવિશ્વાસ રાખવો, તે જ પરિણામે સુખકર છે. તાર્પર્ય કે વિશ્વાસઘાતી પુરુષોનો કદી વિશ્વાસ જ કરવો નહિ. નીતિશાસ્ત્રને સિદ્ધાંત છે કે, અવિશ્વાસુનો કદી વિશ્વાસ કરવો નહિ તેમ જ વિશ્વાસુનો પણ ઘણો વિશ્વાસ કરવો નહિ; કેમ કે વિશ્વાસમાંથી કોઈ વેળા એવો મહાન ભય ઉત્પન્ન થાય છે કે, જે મૂળ સુદાંને કાપી નાખે છે. બીજાઓને પોતાની ઇચ્છામાં આવે ત્યાં સુધી વિશ્વાસુ બનાવવા, પણ પોતે બીજાઓને વિશ્વાસ કરવો નહિ.^{૨૭-૨૮} જગતમાં જેટલા બાંધવો ગણાય છે, તેઓમાં કેવળ માતાપિતા જ શ્રેષ્ઠ ગણાય છે. સ્ત્રી તો વીર્યનું હરણ કરનારી એક વૃક્ષાવરથા જ છે, પુત્ર વંશના એક બીજરૂપ છે, બાઈ શતરૂપ છે, મિત્ર હાય ચીકણા થાય ત્યાં સુધી જ સંબંધ રાખનારો છે. વરતુતઃ આત્મા એકલો જ સુખદુઃખનો ભોક્તા છે.^{૨૯} જેઓએ અન્યોન્ય વેર કરેલું હોય છે, તેઓ વચ્ચે પુનઃ સંધિ કરવામાં આવે તે યોગ્ય ગણાતું નથી, હું જે કારણથી તારા ઘરમાં નિવાસ કરી રહી હતી, તે કારણ હવે દૂર થયું છે.^{૩૦} જેણે કોઈનો અપકાર અથવા અપ્રિય કર્યું હોય છે, તેને ધન, માન વગેરે આપીને ખૂબ સત્કાર કરવામાં આવે,

તોપણ તેનું મન (અપકાર અથવા અપ્રિયને સહન કરનારા પેલા પુરુષના ઉપર) વિશ્વાસુ બની શકતું નથી અને તે પુરુષનું કર્મ બીજા નિર્જન પુરુષોને ત્રાસ પમાડે છે.^{૩૨} જે સ્થળે પ્રથમ પોતાનું ઘણું જ સન્માન કરવામાં આવ્યું હોય, તે સ્થળે પાછળથી જો અપમાન કરવામાં આવે, તો યુદ્ધિમાન પુરુષે ત્યાં રહેવું જ નહિ; કેમ કે અપમાન કર્યા પછી તે સ્થળે ભલે કદાચ પુષ્કળ માન આપવામાં આવે; તોપણ તે સ્થાન શત્રુનું જ સ્થાન ગણાય છે.^{૩૩} હું તારે ઘેર પ્રથમ ઘણા કાળથી સુખેથી રહેતી હતી; પરંતુ હવે આવું વેર ભણું થયું છે, માટે હું સુખેથી સત્વર આવી જઈશ.

પ્રહ્લદતે કહ્યું : હે પૂજની! જે પુરુષ પોતાના અપરાધ બદલ સામાનો અપરાધ કરે છે, તે અપરાધી ગણાતો નથી, પણ જિલટો તે ઋણસુકા થાય છે, માટે તું સુખેથી અહીં રહે, પણ બા મા.

પૂજનીએ કહ્યું : જેણે પ્રથમ અપરાધ કર્યો હોય છે, તે પુરુષની અને જેણે તેના અપરાધ બદલ સામે અપરાધ કર્યો હોય છે, તે પુરુષની પુનઃ મિત્રતા બંધાતી નથી; કેમ કે તેઓએ કરેલા અન્યો-ન્યના અપરાધને તેઓનાં હૃદય તો બાંધે જ છે.

પ્રહ્લદતે કહ્યું : જેણે પ્રથમ અપરાધ કર્યો હોય છે તેની તથા તેના અપરાધ બદલ જેણે સામે અપરાધ કર્યો હોય છે તેની મિત્રતા પુનઃ સંધાય છે; કેમ કે તેઓનું વેર અન્યો-ન્યનો બદલો લઈને શાંત પડી જાય છે ને વળી તે અપરાધીને પાપ પણ ભોગવવું પડતું નથી.^{૩૪-૩૭}

પૂજનીએ કહ્યું : વેર કદી શાંત થતું જ નથી, જેથી માંહોમાહે સાંત્વન કર્યો છતાં પણ એમ માનવું નહિ કે, 'મેં અપરાધ કર્યો હતો, છતાં તેણે મારો સાંત્વન કર્યું છે,' કેમ કે તેવો વિશ્વાસ રાખવાથી આ જગતમાં ઘણા પુરુષો સપડાઈ પડે છે, માટે જ્યાં વેર બંધાયું હોય ત્યાંથી પલાયન કરી જવામાં જ શ્રેય સમાયલું છે.^{૩૮} જેમ મોટા મદમત હાથીઓને હાથણીઓ દ્વારા કેદ પકડી શકાય છે, તેમ જેઓને બળથી અથવા મહાતીક્ષ્ણ શસ્ત્રોથી પણ વશ કરી શકાતા નથી, તેઓને કેવળ સામ-વચનથી (મીઠાં મીઠાં ઔપચારિક વચનથી) વશ કરી શકાય છે.^{૩૯}

પ્રહ્લદતે કહ્યું : અરે! જેઓની વચ્ચે મહા-જીવલેણ વેર બંધાયું હોય, છતાં પણ જો તેઓ સાથે રહે છે તો તેથી સ્નેહ ઉત્પન્ન થાય છે અને એકબીજા પર વિશ્વાસ બંધાય છે, જેમ કે કૂતરાના માંસનું ભક્ષણ કરનારો ચાંડાલ કૂતરાના સહવાસમાં આવીને તેની સાથે સ્નેહ કરે જ છે.^{૪૦} જેઓએ અન્યો-ન્ય વેર કર્યું હોય છે, તેઓ જો નિરંતર સાથે જ રહે છે, તો તેઓનું વેર શાંત પડી જાય છે અને જેમ કમળનાં પાંદડાં ઉપર પાણી ટકી શકતું નથી, તેમ તેઓના હૃદયમાં વેર ટકી શકતું નથી.^{૪૧}

પૂજનીએ કહ્યું : પરિતો કહે છે કે, પાંચ પ્રકારે વેરની ઉત્પત્તિ થાય છે. તેમાં એક તો સ્ત્રીને માટે થયેલું વેર, બીજું રાજ્ય અથવા ગૃહાદિકને માટે થયેલું વેર, ત્રીજું દુષ્ટ વાણી બોલવાથી થયેલું વેર, ચોથું જન્મસિદ્ધ વેર અને પાંચમું અન્યો-ન્ય અપરાધ કરવાથી ઉત્પન્ન થયેલું વેર.^{૪૨} જે પુરુષે પોતાની સાથે વેર કર્યું હોય, તે પુરુષ ધનાદિક અર્થને જો આણી આપનારો હોય તો તેને કદી પણ શુભ રીતે અથવા બાહેરમાં મારવો નહિ. તેમાં ક્ષત્રિયે તો તેવા પુરુષને ખાસ મારવો જ નહિ. ભલે પછી તેને બળવાન તરીકે બાબવામાં આવે અથવા નિર્જન તરીકે બાબવામાં આવે.^{૪૩} (આ ન્યાય પ્રમાણે મેં તારી સાથે વેર કર્યું છે, છતાં હું નિત્ય બે સ્વાદિષ્ટ ફળોને લાવી આપનારી છું, જેથી તું-ક્ષત્રિય મને મારીશ નહિ તોપણ) જેની સાથે એક વખત વેર બંધાયું હોય તે સુહૃદ હોય છતાં તેનો વિશ્વાસ કરવો નહિ; કેમ કે (તેવાની સાથે વિશ્વાસમાં રહેવું, એ નીતિશાસ્ત્રથી વિરુદ્ધ છે; અને) અગ્નિ જેમ લાકડામાં શુભ રીતે રહે છે, તેમ વેર પણ પુરુષના હૃદયમાં શુભ રીતે રહે છે.^{૪૪} હે રાજન્! સમુદ્રમાં સળગી જીંદલા વડવાગ્નિને જેમ શાંત પાડી શકાતો નથી, તેમ પુરુષના હૃદયમાં

* કૃષ્ણ અને શિશુપાલ વચ્ચે સ્ત્રી(રક્તિમણી)ને લીધે વેર બંધાયું હતું, પાંડવકૌરવેલીની વચ્ચે રાત્ર્યને લીધે વેર બંધાયું હતું, દ્રોણાચાર્ય અને દુષ્ટદરાજા વચ્ચે દુષ્ટ વાણી બોલવાથી વેર બંધાયું હતું. ઝેર અને મિલાહી વચ્ચે જન્મસિદ્ધ વેર છે અને અહીં જણાવ્યા પ્રમાણે રાજા પ્રહ્લદત અને પૂજની ચકલી વચ્ચે જે વેર બંધાયું હતું તેનું વેર અન્યો-ન્યના અપરાધથી ઉત્પન્ન થાય છે. -નીલકંઠ

સળગી ઊઠેલા કોપાગ્નિને ધનદાનથી, હિતોપદેશથી, સાંવનવચનોથી અથવા શરણ લેવાથી પણ શાંત પાડી શકાતો નથી.^{૪૫} હે રાજા ! માંહોમાંહે સળગી ઊઠેલો વૈરાગિ ઊંઘાંથી જોડને બાળીને ભરમ કર્યા વિના કદી શાંત થતો નથી, તેમ જ અપરાધ-બચ્ચ કમપણુ ઊંઘાંથી જોડનો નાશ કર્યા વિના કદી વિરામ પામતું નથી.^{૪૬} જેણે પ્રથમ અપકાર કર્યો હોય, તેને બીજો સામેા માણસ તેના અપરાધને સહન કરીને પણ ધનમાનાદિકથી સત્કાર આપે, તોપણ તે પૂર્વઅપરાધીએ પેલા સત્કાર આપનાર પુરુષને પોતાનો શત્રુ જ માનીને કોઈ પ્રસંગે તેનો વિશ્વાસ કરવો નહિ; કેમ કે તેણે પ્રથમ જે અપકારરૂપી કમ કર્યું હોય છે, તે નિર્બંધ પુરુષોને તાસજનક થઈ પડે છે.^{૪૭} હું જેમ બીજા કોઈ પણ અપકાર કરનારા પુરુષ ઉપર વિશ્વાસ રાખતી નથી, તેમ તારા ઉપર પણ વિશ્વાસ રાખી શકું તેમ નથી; એ પ્રમાણે જ તારે મારેા વિશ્વાસ રાખવો યોગ્ય નથી. આજ દિવસ સુધી હું તારા ઘરમાં રહી હતી, પણ હવે મને તારા ઉપર વિશ્વાસ આવતો નથી.^{૪૮}

બ્રહ્મદત્તે કહ્યું : સર્વ કાર્યોને તથા બીજા અનેક પ્રકારની ક્રિયાઓને કાળજ કરે છે. કાળને અધીન રહીને આ સર્વ જગત પ્રવૃત્તિ કરે છે, તેમાં કોણ કોનો અપરાધ કરે છે ?^{૪૯} જન્મ અને મરણ એ બન્ને કેવળ કાળને લીધે જ સમાન રીતે પ્રવૃત્તિ કર્યા કરે છે. જગતમાં જે કંઈ કરાય છે, તેમાં કાળજ હેતુભૂત છે અને કાળના નિમિત્તે જ કોઈ જીવી શકતું નથી.^{૫૦} આ જગતમાં કેટલાંએક પ્રાણીઓ એકી-સાથે કાળના સપાટામાં સપડાય છે, કેટલાંએક એક પછી એક કાળથી ઘેરાઈ બચે છે અને બીજાં કેટલાંએક અમુક ઘણા કાળ સુધી પણ કાળના સપાટામાં સપડાતાં નથી; પરંતુ અગ્નિ જેમ કાંઈને બાળીને ભરમ કરી નાંખે છે, તેમ કાળ પણ સર્વ પ્રાણીઓને બાળીને ભરમ કરે જ છે.^{૫૧} હે શુભે પૂજની ! રથપદ્ધિએ બેઠેલો જીએ, ત્યારે જ આપણુ ને એમ જણાય છે કે, તારા અપરાધનું કારણ અથવા પ્રમાણ હું છું અને મારા અપરાધનું કારણ તું છે, પણ વસ્તુતઃ તેમ નથી; કેમ કે કાળજ સર્વ પ્રાણીઓને સુખદુઃખ આપ્યા કરે છે.^{૫૨} માટે હે પૂજની ! તું અમારા પર રનેહ રાખીને તારી ઇચ્છા

પ્રમાણે અહીં નિવાસ કર, તને કોઈ પણ મારશે નહિ, તું મારા અપરાધને ક્ષમા કર અને હું તારા અપરાધને ક્ષમા કરું છું.^{૫૩}

પૂજનીએ કહ્યું : તારા મત પ્રમાણે કાળજ પ્રમાણભૂત છે-સર્વનો કર્તાહર્તા છે, તો પછી કોઈને કોઈની સાથે વેરજ ન થવું બેઠેલો અને એ રીતે બે વેરજ ન બંધાય, તો પછી શા માટે બાંધવો બીજાએ કરેલા બાંધવોના નાશને માટે વેર લે છે ? અને શા માટે પ્રાચીનકાળમાં દેવો તથા અસુરોએ અન્યોન્યને પ્રકાર કર્યા હતા ? તેમ જ બે કાળજ સર્વને મારે છે, સુખદુઃખ આપે છે અને કાળજ જન્મમરણનું કારણ છે, તો પછી વૈદ્યો શા માટે રોગીઓના ઔષધોપચાર કરવાની ઇચ્છા કરે છે ? બે કાળજ સર્વને સુખીદુઃખી કરે છે, તો પછી ઔષધોના શો ઉપયોગ ?^{૫૪-૫૬} અને તારા મત પ્રમાણે કાળજ સર્વ પ્રકારનાં કર્મોનું કારણ છે, તો પછી લોકો શા માટે શોકથી બેભાન બની જઈને શોકકળ કરે છે ? અને હરકોઈ પ્રકારનું કર્મ કરનારાઓ ઉપર કરુત્વધર્મ કેમ સંભવી શકશે ? (અર્થાત્ પાપપુણ્યનો કર્તા જગતમાં કોઈ પણ નહિ મળે, તો પછી વિધિનિષેધશાસ્ત્રની શી દશા ?)^{૫૭} હે રાજા ! તારા પુત્રે મારા ભચ્ચાને મારી નાખ્યું; તેથી મેં તેનાં નેત્ર ફેડી નાખ્યાં અને હવે હે રાજા ! તારે મારેા જ વધ કરવાનો બાકી રહ્યો છે.^{૫૮} મેં પુત્રના શોકથી વિહ્વળ થઈને તારા પુત્રના સંબંધમાં પાપી કૃત્ય કર્યું છે, તેથી તું મને દેવી રીતે માર્યા તૈયાર થઈશ, તે હું તને યથાર્થ રીતે કહું છું; સાંભળ. જગતમાં મનુષ્યો પક્ષીઓને પાળવાની જે ઇચ્છા કરે છે, તેમાં બે હેતુઓ હોય છે, કાં તો તેઓ તું ભક્ષણ કરવા માટે પાલન કરવામાં આવે છે અને કાં તો તેઓની સાથે રમતગમત કરવા માટે પાલન કરવામાં આવે છે. આ રીતે વધ અથવા બંધન સિવાય ત્રીજો કોઈ પણ મનુષ્યોનો અને પક્ષીઓનો યોગ્ય સંબંધ નથી;^{૫૯-૬૦} માટે જ પક્ષીઓ વધ અને બંધનના ભયથી સ્વતંત્રતાને આશ્રય કરે છે, વળી વેદવેત્તાઓ કહે છે કે, મરણરૂપ ઉત્પાતમાંથી દુઃખની ઉત્પત્તિ થાય છે.^{૬૧} સર્વ પ્રાણીઓને પોતાના પ્રાણ વહાલા હોય છે, સર્વ પ્રાણીઓને પુત્રો વહાલા હોય છે, સર્વ કોઈને દુઃખમાં ઉદ્દેગ થાય છે અને સર્વ

કેઈને સુખની જ ઇચ્છા હોય છે. ^{૧૨} હે બ્રહ્મહતરાજા ! વૃદ્ધાવસ્થા દુઃખરૂપ છે, અર્થનો નાશ દુઃખરૂપ છે, અનિદ્રની સાથે સંવાસ તે દુઃખરૂપ છે, ઇદ્રની સાથે વિયોગ તે દુઃખરૂપ છે, વધ અને અંધનને લીધે પણ દુઃખ થાય છે, સ્ત્રીના સંબંધને લીધે પણ દુઃખ થાય છે, સ્વાભાવિક રીતે પણ દુઃખ ઉદ્ભવે છે અને પુત્રના નાશથી અથવા પુત્રની દુષ્ટતાથી પણ મનુષ્યોને દુઃખ થાય છે. ^{૧૩} ^{૧૪} કેટલાએક બુદ્ધિ-હીન પુરુષો બીજના દુઃખને દુઃખ જ માનતા નથી અને જે પુરુષ દુઃખને યોગબળો નથી, તે પણ દુઃખના સંબંધમાં મનુષ્યોની વચ્ચે જેમ આવે તેમ બકે છે; ^{૧૫} પરંતુ જે પુરુષ સર્વ પ્રકારનાં દુઃખના રસને બાજુનારો છે અથવા સર્વ જાતનાં દુઃખોને અનુભવી ચૂક્યો છે, તે તો બીજના દુઃખને ભેઈને પોતે પણ દુઃખાત જનીને શોક કરે છે અને પારકાના દુઃખને પોતાત જ દુઃખ માને છે. (અને તે પુરુષ અજ્ઞાનીની પેઠે બકવાદ કરવાનો કેમ ઉત્સાહ કરશે ?) ^{૧૬} હે શત્રુદમન રાજા ! તેં મને જે દુઃખ આપ્યું છે અને મેં તને જે દુઃખ આપ્યું છે, તેને સેંકડો વધો સુધી પણ ફર કરી શકાય તેમ નથી. ^{૧૭} આપણા બંને વચ્ચે જે મિત્રતા હતી, તે હવે સમાપ્ત થઈ છે. આપણા બંને વચ્ચે હવે સંધિ થશે નહિ. તું તારા પુત્રનું જેમ જેમ સ્મરણ કરીશ, તેમ તેમ તારા હૃદયમાં નિત્ય નવું વેર થયા કરશે. ^{૧૮} હૃદયમાં વેરનું સાંનિધ્ય હોવા છતાં જે પુરુષ વેરીની સાથે પ્રીતિ કરવા ઇચ્છે છે, તે ભાંગી ગયેલા માટીના વાસણને પુનઃ સાંધવા માટે ઇચ્છે છે; અર્થાત્ ભાંગી પડેલું માટીનું વાસણ પુનઃ જેમ સંધાતું નથી, તેમ વેરી બનેલા પુરુષની સાથે પુનઃ પ્રીતિ કરી શકાતી નથી; ^{૧૯} માટે જ સ્વાર્થનો યોગ આપનારાં નીતિશાસ્ત્રમાં એવો નિશ્ચય કરવામાં આવ્યો છે કે, વિશ્વાસ દુઃખને ઉત્પન્ન કરનારો છે. પૂર્વે શુકાચાર્યે એ વિષયમાં પ્રહ્લાદને બે ગાથાઓ, કહી હતી કે, ^{૨૦}

યે વૈરિણૈઃ શ્રદ્ધતે સત્યે સત્યેતરેડપિ વા ।
વધ્યંતે શ્રદ્ધધાનાસ્તે મધુ શુન્કતૃર્ણૈર્યથા ॥ ૭૧ ॥
ન હિ વૈરાણિ શામ્યંતિ કુલે દુઃખગતાનિ ચ ।
આંખ્યાતાતરશ્ચ વિદ્યંતે કુલે વૈ ધ્રિયતે પુમાન્ ॥

‘શત્રુઓના વચન પર વિશ્વાસ રાખીને તેઓએ દેખાડેલા મધને લેવા માટે દોડેલા પુરુષો માર્ગમાં શત્રુઓએ સૂકા ઘાસથી ઢાંકી દીધેલા ભયંકર કૂવામાં જેમ પડીને મરે છે, તેમ જેઓ શત્રુના સત્ય અથવા અસત્ય વચન ઉપર શ્રદ્ધા રાખે છે, તેઓ પણ શત્રુઓની કપટબળમાં ફસાઈ મરે છે. ^{૭૧} જે કુળમાં દુખદાયી વેર જિલાં થયાં હોય છે, તેઓ કદી શાંત થતાં નથી; કેમ કે તે વેરને તાબું કરી આપનારા ઘણા પુરુષો કુળમાં હયાત હોય છે અને કદાચ વેરને બાજુનારા બધાય પુરુષો મરીખૂટી જાય; તોપણ તેમાંના એકાદ પુરુષ તો કુળમાં જીવતો હોય જ છે અને તે પુરુષ પેલા વેરને ટકાવી રાખે છે. ^{૭૨} હે રાજા ! ઘણા પુરુષો તેવા પણ હોય છે કે, પ્રથમ વેર કરીને પાછળથી સાંવન કરે છે અને પછી શત્રુને વશ થયેલો બાણી પાણીથી બરેલા ઘડાને જેમ પથ્થર ઉપર ભાગી નાખવામાં આવે છે, તેમ તેને (શત્રુને) પીસી નાખે છે. ^{૭૩} જે રાજાએ કેઈની સાથે મહા પાપજનક વેર બાંધ્યું હોય તો તેણે કેઈનો વિશ્વાસ જ કરવો નહિ; કેમ કે બીજાઓનો અપકાર કર્યા પછી તેઓના પર વિશ્વાસ રાખવાને લીધે રાજા દુઃખી થાય છે. ^{૭૪}

બ્રહ્મહતે કહ્યું : સર્વત્ર અવિશ્વાસ રાખવાથી મનુષ્યો અર્થને સંપાદન કરી શકે નહિ અને કેઈ પ્રકારનું કાર્ય કરવાની ઇચ્છા પણ કરી શકે નહિ. વળી હરકેઈ પ્રકારના એક ભયનું જ નિત્ય ચિંતન કરવાથી મનુષ્યો લગભગ મૂંઝેલા જેવા થઈ જાય છે. ^{૭૫}

પૂજનીએ કહ્યું : જે પુરુષના બંને પગમાં ગૂમડાં થયાં હોય છે, તે પુરુષ બે ચાલવા માંડે છે, તો તેના બંને પગ લૂલા બની જાય છે ને તે ઉપરાંત તેના પગની ધાતુઓમાં અત્યંત શુષ્ક રીતે વિકાર ઉત્પન્ન થાય છે; ^{૭૬} તેમ જ જેનાં નેત્રોમાં કેઈ પ્રકારની પીડા થઈ હોય છે, તે પુરુષ વાયુની સાથે બે જુએ છે, તો અવશ્ય તેનાં નેત્રોમાં ઊલટી વધારે પીડા ઉત્પન્ન થાય છે. ^{૭૭} જે પુરુષ મોહને લીધે પોતાના બળને બાજ્યા વિના દુષ્ટ માર્ગે ગમન કરે છે, તેનું જીવિત તે માર્ગમાં ગમન કર્યાં સુધીનું જ હોય છે. ^{૭૮} જે ખેડૂત વૃદ્ધિકાળને બાજ્યા વિના ક્ષેત્રને ખેડીને બીજ વાવે છે, તેના પુરુષાર્થ (જાત-

મહેનત) વ્યર્થ બય છે અને તેને ધાન્યલાભ પણ થતો નથી; ^{૭૬} જે પુરુષ કડવા, તૂરા, સ્વાદિષ્ઠ અથવા મધુર પણ પથ્ય આહારનું નિત્ય લોબન કરે છે, તેને તે આહાર અમૃત તુલ્ય શુભકારક થઈ પડે છે; પણ જે પુરુષ મૂર્ખાઈને લીધે પથ્ય આહારનો ત્યાગ કરીને પરિણામને જાણ્યા વિના દુષ્ટ અથવા અપથ્ય આહારનું લોબન કરે છે, તેનું જીવિત તે આહારના ભક્ષણ સુધીનું જ સમજવું. ^{૮૦/૮૧} દૈવ અને પુરુષાર્થ એ બંને અન્યોન્યનો આશ્રય કરીને રહેલાં છે. તેમાં જોયો ઉદાર શુદ્ધિવાળા અથવા પરાક્રમી હોય છે, તેજો સત્કર્મરૂપ પુરુષાર્થનો આશ્રય કરે છે, ત્યારે નપુંસકો દૈવનું ઉપાસન કયો કરે છે. ^{૮૨} માટે તીક્ષ્ણ અથવા કોમળ હરકોઈ પ્રકારનું પોતાને હિતકારક કર્મ જ કરવું; કેમ કે કર્મ નહિ કરનારો દરિદ્રી પુરુષ સહાકાળ અનયોનો આસ થઈ પડે છે. ^{૮૩} એટલા માટે કાળ, દૈવ, સ્વભાવ વગેરે સર્વ અયોનો ત્યાગ કરીને કેવળ પરાક્રમ જ કરવું- પુરુષાર્થ જ કરવો અને સર્વસ્વનો ત્યાગ કરી દઈને પણ પુરુષોએ પોતાનું હિત કરવું. ^{૮૪} વિદ્યા, શોધ, ચતુરાર્થ, બળ અને ધૈર્ય આ પાંચે પુરુષોનાં સહજ-મિત્ર છે. હાથા પુરુષો એ પાંચેનો આશ્રય કરીને પોતાનો નિર્વાહ ચલાવે છે. ^{૮૫} ઘર, સોનું, રૂપું, ખેતર, સ્ત્રી અને હિતચિંતક મિત્રો આ બધા પુરુષના ઉપમિત્ર ગણાય છે અને તેઓને તો પુરુષ સર્વત્ર મેળવી શકે છે. ^{૮૬} જે પુરુષ શુદ્ધિમાન હોય છે તે સર્વત્ર આનંદ કરે છે, તે સર્વત્ર બધાના ઉપર વિશાળ રહે છે, તેને કોઈ ડરાવતો નથી અને તે ડરાવ્યા છતાં ડરતો પણ નથી. ^{૮૭} શુદ્ધિમાનની પાસે થોડામાં થોડું ધન હોય, તોપણ નિત્ય વૃદ્ધિ પામ્યા કરે છે; કેમ કે તે જે કર્મ કર્મ કરે છે તે ચતુરાર્થ પૂર્વક કરે છે અને તે પુરુષ સંયમના બળથી સર્વત્ર પ્રતિષ્ઠા પામે છે; ^{૮૮} પણ જે પુરુષો અલ્પ શુદ્ધિ વાળા હોય છે, તેઓ ઘરના સ્નેહથી બંધાઈને ઘર માં જ સદાય પડી રહે છે, જેથી કરચલીને તેનાં બચ્ચાંઓ જેમ ખાઈ બય છે, તેમ તેઓની કુલાર્થોએ તેઓના માંસને ખાઈ બય છે. ^{૮૯} શુદ્ધિનો બ્યારે વિપર્યાસ થાય છે, ત્યારે કેટલાએક પુરુષો ઘર, ખેતર, મિત્રો અને સ્વદેશ ઉપર મમત્વભાવ કરે છે અને તેને લીધે અત્યંત દુઃખી થાય છે. ^{૯૦}

માટે શુદ્ધિમાન પુરુષે તો પોતાનો સહજ દેશ બ્યારે વ્યાધિ અથવા દુઃકાળથી ખીડાતો હોય, ત્યારે ત્યાંથી બીજે વસવા માટે નીકળી જવું અને ત્યાં નિત્ય માનપૂર્વક નિવાસ કરવો. ^{૯૧} હે બ્રહ્મદત્ત-રાજા ! હું પણ હવે કયાંક બીજે રહેવા માટે જઈ છું, પણ અહીં રહેવા ઇચ્છતી નથી; કેમ કે મેં તારા પુત્ર તરફ અનાર્થ આચરણ કયું છે. સર્વ-કોઈ પ્રાણીએ કુલટા સ્ત્રીનો, દુષ્ટ પુત્રનો, નીતિ-બ્રષ્ટ રાજાનો, દુર્ગુણી મિત્રનો, નીચ સંબંધીઓના સંબંધનો તથા દુષ્ટ દેશનો દૂરથી જ ત્યાગ કરવો; ^{૯૨} કેમ કે દુષ્ટ પુત્ર ઉપર વિશ્વાસ રખાતો નથી, કુલટા સ્ત્રીમાં રતિસુખ મળતું નથી, નીતિબ્રષ્ટ રાજ્યમાં શાંતિ હોતી નથી, દુષ્ટ દેશમાં આજીવિકા ચાલતી નથી, દુર્ગુણી મિત્ર કે જેને સ્નેહ નિત્ય અસ્થિર હોય છે, તેની સંગતિ ટકતી નથી અને નીચ સંબંધીઓનો સંબંધ રાખવાથી કોઈ વેળા તેઓનો સ્વાર્થ ન સધાય, ત્યારે અપમાન સહન કરવું પડે છે. ^{૯૩-૯૫} તેને જ સ્ત્રી કહી શકાય, કે જે નિત્ય પ્રિય વચન બોલે, તેને જ પુત્ર કહી શકાય કે જેનાથી શાંતિ-સુખ મળે, તેને જ મિત્ર કહી શકાય કે જેના પર વિશ્વાસ થાય અને તેને જ દેશ કહી શકાય કે જ્યાં સુખપૂર્વક આજીવિકા ચાલે; જ્યાં બળાત્કાર થાય નહિ અને ભય હોય નહિ તથા જ્યાં દરિદ્રોનું પાલન થતું હોય, ત્યાં રાજ્યનો તથા રાજાનો સંબંધ છે અને તે જ રાજા તીવ્ર શાસનકર્તા કહેવાય છે. ^{૯૬/૯૭} રાજા શુભવાન અને ધર્મ-ધુરંધર હોય તો સર્વ પુરુષોને સ્ત્રી, દેશ, મિત્રો, પુત્રો, સંબંધીઓ અને બાંધવો પણ સારાં મળી આવે છે; ^{૯૮} પરંતુ જે રાજા અધર્મી હોય છે, તેની પ્રજાઓ જીવનને લીધે વિનાશ પામે છે, માટે રાજાએ પ્રમાદ રાખ્યા વિના પ્રજાઓનું રક્ષણ કરડું જોઈએ; કેમ કે રાજા જ ધર્મધર્મકામરૂપ ત્રિવર્ગનું મૂળ ગણાય છે. ^{૯૯} રાજાએ પ્રજાઓ પાસેથી કર તરીકે છઠ્ઠો ભાગ લેવો (ને તેનો પ્રજાઓના હિતાર્થે જ ઉપયોગ કરવો) પરંતુ જે રાજા પ્રજાઓનું સારી રીતે રક્ષણ કરતો નથી, તે રાજા નથી, પણ એક લૂંટારો છે. ^{૧૦૦} જે રાજા સર્વ પ્રજાઓને અભયદાન આપ્યા પછી ધનના લોભને લીધે પોતે

જ તેને પ્રમાણ ગણતો નથી, તે અધર્મબુદ્ધિ રાજા સર્વ પ્રજાઓનાં પાપને વહોરી લઈને મૂઆ પછી નરકમાં પડે છે; ^{૧૦૧} પરંતુ જે રાજા પ્રજાઓને અભયદાન આપ્યા પછી પોતે પણ તેને પ્રમાણ ભૂત ગણે છે અને ધર્મપૂર્વક પ્રજાઓનું રક્ષણ કરે છે, તે રાજા સર્વ કોઈને સુખ આપનારો છે, એમ સમજવું. ^{૧૦૨} પ્રજાપતિ મનુભગવાન કહે છે કે, માતા, પિતા, શુરુ, રક્ષક, અગ્નિ, કુબેર અને યમ આ સાતેના શુભો રાજામાં હોવા બેઈઓ. ^{૧૦૩} જે રાજા પ્રજાઓ પર કયા રાખનારો છે, તે રાજા સર્વનો પિતા ગણાય છે, માટે તેવા રાજાની પાસે જે મનુષ્ય મિત્રતા વિનય અથવા ઉદ્ધતાઈ કરે છે, તે મૂઆ પછી પશુપક્ષીમાં જન્મે છે. ^{૧૦૪} રાજા હીન મનુષ્યોનું પાલન કરે છે માટે માતા૩ય ગણાય છે; દુષ્ટ પુરુષોને તપાવનારો છે, માટે અગ્નિ૩ય છે અને નીચ મનુષ્યોનું નિયમન કરે છે, માટે યમ-સ્વ૩ય છે. ^{૧૦૫} તેમ જ રાજા પોતાના ઇષ્ટ મનુષ્યોને ઇચ્છાનુસાર ધન અર્પણ કરે છે, માટે કુબેરના જેવો ગણાય છે. અને ધર્મનો ઉપદેશ આપીને પ્રજાઓનું રક્ષણ કરે છે, માટે શુરુ તુલ્ય ગણાય છે. ^{૧૦૬} જે રાજા પોતે ધર્મનું પાલન કરીને ઉત્તમ શુભો વડે નાગરિક અને રાષ્ટ્રીય પ્રજાઓનું રંજન કરે છે, તે રાજાનું રાજ્ય નિત્ય અચળ રહે છે. ^{૧૦૭} તેમ જ જે રાજા નગરની પ્રજાઓનું તથા દેશની પ્રજાઓનું રક્ષણ કેમ કરવું, એ વિષે પોતે જ ખરાખર જાણે છે, તે રાજા આ લોકમાં ને પર-લોકમાં સુખી થાય છે; ^{૧૦૮} પરંતુ જે રાજાની પ્રજાઓ કરના બોલથી પીડિત થઈને નિત્ય ઉદ્વિગ્ન રહે છે અને અન્યથાને લીધે પ્રતિહિન ક્ષીણ થતી બળ્ય છે, તે રાજા પરાભવને પામે છે; ^{૧૦૯} પણ જે રાજાની પ્રજાઓ સરેવરમાં ખીલતા કમળની પેઠે હમેશાં આખાદ થતી બળ્ય છે, તે રાજાને સર્વ પ્રકારનાં ક્રોધો મળે છે, એટલું જ નહિ પણ સ્વર્ગલોકમાં તે પૂજાય છે. ^{૧૧૦} હે રાજન! બળવાનની સાથે વિઘ્ન કરવો, તે કદી પણ પ્રશંસાપાત્ર ગણાતો નથી. જે રાજાને બળવાનની સાથે વિઘ્ન થયો હોય છે, તેને રાજ્ય અથવા સુખ ક્યાંથી મળે? ^{૧૧૧}

લીંબે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિરાજા! એ પ્રમાણે રાજા બ્રહ્મદત્તને કહીને તથા તેની અનુસા લઈને તે

ચકલી પોતાની ઇષ્ટ દિશામાં ઊડી ગઈ. ^{૧૧૨} હે મહારાજા! તે પૂજની ચકલીએ બ્રહ્મદત્તરાજાને જે કંઈ કહી સંભળાવ્યું હતું, તે સર્વ મેં તમને કહ્યું. બોલો, હવે તમને શું સાંભળવાની ઇચ્છા છે? ^{૧૧૩}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાતગીતા આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમા 'રાજા બ્રહ્મદત્ત અને પૂજની (ચકલી) ને। સંવાદ' નામનો અધ્યાય ૧૩૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૪૦ મો

મુનિ ભારદ્વાજ અને શત્રુજય રાજાનો સંવાદ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

યુગક્ષયાત્ પરિક્ષીણે ધર્મે લોકે ચ ભારત ।

દસ્યુમિઃ પિબ્યમાને ચ કથં સ્થેયં પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતવંશી લીંબ પિતામહ! યુગના નાશને લીધે ધર્મનો જ્યારે ક્ષય થવા લાગે અને દસ્યુઓ (ચોરલૂંટારાઓ) લોકને જ્યારે પીડવા માટે, ત્યારે રાજાએ કેવી રીતે વર્તવું? ^૧

લીંબે કહ્યું : હે ભરતવંશના રાજા! અહીં હું તમને આપત્તસંગની નીતિ અને તેવા વખતે કયાનો લ્યાગ કરીને પણ રાજાએ કેવી રીતે વર્તવું, તે વિષે કહું છું. ^૨ તેમાં મુનિ ભારદ્વાજનો તથા શત્રુજય રાજાનો જેમાં સવાદ રહેલો છે, એવા એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ અપાય છે. ^૩ પૂર્વે શત્રુજય નામનો એક મહારથી રાજા સૌવીર દેશ ઉપર રાજ્ય કરતો હતો. તે રાજા એક દિવસ ભારદ્વાજમુનિ પાસે ગયો અને રાજકીય અર્થ-નિર્ણયના સંબંધમાં તેમને પૂછવા લાગ્યો : ^૪ 'રાજાએ જે પદાર્થ મળ્યો ન હોય તેને કેવી રીતે મેળવવો? મેળવેલા પદાર્થની કેવી રીતે વૃદ્ધિ કરવી? વૃદ્ધિ પામેલા પદાર્થનું કેવી રીતે પાલન કરવું? અને સુરક્ષિત પદાર્થનો કેવી રીતે ઉપયોગ કરવો? ^૫ એ પ્રમાણે રાજાએ જ્યારે પ્રશ્ન કર્યો, ત્યારે બ્રાહ્મણ ભારદ્વાજે સર્વ વિષયોનું નિર્ણયાત્મક જ્ઞાન ધરાવનારા તે રાજાને અર્થનિશ્ચયના સંબંધવાળું હેતુ-ગર્ભિત ઉત્તમ વચન કહેવા માંડ્યું. ^૬ રાજાએ નિરંતર દડને ઉગામતા રહેવું, નિત્ય પુરુષાર્થ પ્રકટ કરવો, છિદ્ર ન હોય ત્યાં પણ છિદ્ર બેવાની

ટેવ રાખવી અને શત્રુઓના છિદ્ર શોધી કાઢીને તે દ્વારા તેઓનામા પ્રવેશ કરવો^૭ જે રાજા નિત્ય દૃઢ ધારણ કરવામા તત્પર રહે છે, તેનાથી પ્રભાઓ ડરતી રહે છે, માટે રાજાએ સર્વ પ્રાણીઓને દૃઢ થી જ નિયમમા રાખવા,^૮ આ રીતે તત્ત્વવેત્તા પડિતો^૯ દૃઢની પ્રશંસા કરે છે, માટે ચાર પ્રકારના સાધનોમા (સામ, દાન, દૃઢ અને ભેદમા) દૃઢ જ સુખ્ય કહેવાય છે^{૧૦} જ્યારે સર્વ કોઈના આધારભૂત ગણાયેલા પદાર્થોના મૂલત ઉચ્છેદ કરવામા આવે છે, ત્યારે સર્વ કોઈનું જીવન નાશ પામે છે જેમ કે કોઈએ વનસ્પતિનું મૂળ જ તપી નાખવામા આવે, તો તેની શાખાઓ કેવી રીતે રહે ? આવો મનમા વિચાર કરીને બુદ્ધિક્ષણ રાજાએ પ્રથમ શત્રુપક્ષના મૂળનો જ ઉચ્છેદ કરવો અને પછી તેના સહાય કોને, પક્ષકારોને તથા મૂળભૂત ગણાયેલા પુરુષોને અનુક્રમે વશ કરવા^{૧૦/૧૧} જે સમયે આપત્તિના પ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય, તે સમયે રાજાએ યથાયોગ્ય વિચાર કરવો, ઉત્તમ પ્રઠાનું પરાક્રમ કરવું, સારી પેઠે લડવું અને અણીનો વખત આવી પહોંચે તો પલાયન પણ કરી જવું, એમા કઈ વિચાર કરવો નહિ^{૧૨} રાજાએ માન વાણીમા જ વિનયને પ્રદર્શિત કરવો, પણ હૃદયમા તો સંભચાની ધાર જેવા તીક્ષ્ણ થવું, તેમ જ કોમળતાપૂર્વક બાષ્પ કરવું અને કામકાંધનો ત્યાગ કરવો^{૧૩} જે કાર્ય કરવામા શત્રુની સહાયતાની આવશ્યકતા હોય, તે કાર્ય કરતી વખતે શત્રુ સાથે સધિ કરવી, પણ સધિ કર્યા પછી શત્રુનો વિશ્વાસ કરવો નહિ અને તે કાર્ય થઈ શકે કે તુરંત વિચક્ષણ રાજાએ શત્રુના સબધથી દૂર થવું^{૧૪} મિત્રની પેઠે જ મધુર બાષ્પ કરીને શત્રુને પણ શાંત પાડવો, પરંતુ સર્પવાળા ઘરથી જેમ ભય રાખવામા આવે છે, તેમ શત્રુથી નિત્ય ભય રાખવો^{૧૫} રાજાએ પોતાના બુદ્ધિસામર્થ્ય પ્રમાણે શત્રુઓનો પરાભવ કરવો અને ‘ જે થવાનું હતું તે થયું છે ’ આવા સાત્ત્વનયનો કહીને તેઓને શાંત પાડવા, પરંતુ જે શત્રુ દુષ્ટબુદ્ધિ હોય તેને ભવિષ્યમા ધનારા લાલો દેખાડીને વશ કરવો અને જે શત્રુ બુદ્ધિમાન હોય તેને તાત્કાલિક લાભ દેખાડીને વશ કરવો^{૧૬} જે રાજા પોતાની આબાદી ઇચ્છે છે, તેણે પ્રસંગ આવે ત્યારે શત્રુની આગળ

હાથ બેઠવા, સોજ દ ખાવા, મીઠું મીઠું બોલવું, શિરસાવદન કરીને પણ બાષ્પ કરવું અને પોતાને હાથે તેના અશ્રુઓને લૂછી નાખવા (જેથી તેના હૃદયનું વેર શાંત થાય)^{૧૭} પોતાનો સમય સારો ન હોય તે વખતે શત્રુને પોતાની ખાદ્ય ઉપર બેસાડીને પણ ફેરવવો, પરંતુ જ્યારે પોતાનો વખત આવે, ત્યારે પાણીના ઘડાને જેમ પથ્થર ઉપર પટકી પાડવામા આવે છે, તેમ શત્રુને પણ ઝીંકી પાડવો^{૧૮} હે રાજે દ્ર ! પુરુષે ટીબરવાના લાકડાના બિખાડિયાની પેઠે એક સુહૃદ જેટલા સમય સુધી કોપથી બાળવત્યમાન રહેવું, પણ ક્રોધરાજા અગ્નિની પેઠે જ્વાળાને બહાર કાઢ્યા વિના લાખા કાળ સુધી ધૂધ વાધા કરવું નહિ^{૧૯} જે પુરુષ કૃતમ્ની હોય, તેની સાથે અનેક પ્રકારે આર્થિક સબધ (દ્રવ્યસબધ) કરવો નહિ, કેમ કે તેવા પુરુષને આપણી સાથે બધા સુધી સ્વાર્થ હોય છે, ત્યાં સુધી તેની પાસેથી હરકોઈ પ્રકારનું કાર્ય કરાવી શકાય છે, પણ પોતાનો સ્વાર્થ સરી રહ્યા પછી તે આપણું અપમાન જ કરે છે, માટે તેવા પુરુષના સર્વ કાર્યોને સંપૂર્ણ કરી દેવા નહિ, પણ અપૂરા રાખવા (જેથી તે આપણા તાબામા રહે છે)^{૨૦} રાજાએ કૌયલ, વરાહ (બૂડ), મેરુ પર્વત, શૂન્યગૃહ, નટ અને ભક્તિને જ પ્રિય માનનારા પુરુષ આ છયેના શુભો ગ્રંથણ કરીને પોતાનું શ્રેય સાધન કરવું, અર્થાત્ કૌયલ જેમ પોતાના અગ્નિને બીજા પાસે ઉછેરાવે છે, તેમ રાજાએ ખેતી, વેપાર, જગલના માર્ગ, નદી ઉપરના પુલ, હાથીઓનું પાલન, ખાણો ખોદાવવી, કર લેવો અને કોશનો સંગ્રહ કરવો, એ આઠે રાજકીય^{૨૧} અર્થોને પ્રજાઓ પાસે જ મિલક કરાવવા. જેમ કે જે જમીનદારો પોતાની દસ વીધા

* જેમ કહેવાય છે કે, કૌયલ પોતાના ઘડાને કાગડીના માળામા કાગડીના ઘડાને ફેંકી દઈને તેની જગ્યાએ મૂકી આવે છે, જેથી કાગડી તે ઘડાઓને પોતાના સમજીને ઉઠેરે છે
—નીલકંઠ

× રાજકીય આઠ અર્થો આ પ્રમાણે છે

શ્રુષ્ટિર્વિનિગમયો દુર્ગ સેતુ કુજરવધનમ્ ।

સન્ધ્યાવસ્ત્રકરાદાનસવચાર્યાટક મતમ્ ॥

ખેતી વેપાર જગલના માર્ગ, નદી ઉપરના પુલ, હાથીઓનું પાલન, ખાણો ખોદાવવી, કર લેવો અને કોશનો સંગ્રહ કરવો
—નીલકંઠ

જમીન ખેડતા હોય, તેઓને સરખે ભાગે દસ દસ વીધાં સરકારી જમીન પણ ખેડવા માટે આપવી; અને તે જમીનને પોતાની જમીનની પેઠે સંભાળવા ની આજ્ઞા આપીને તેમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા ધાન્યાદિકને પોતે લેવું; તેમ જ દોરદાંખરનો વેપાર કરનારા જે વેપારીઓ સો સો બળદોને પાળીને વેપાર કરતા હોય, તેઓને દસ દસ સરકારી બળદો પણ પાળવા માટે આપવા. જે સુસાદ્રે જંગલી માગોમાં સુસાદ્રી કરતા હોય તેઓને કહેવું કે, 'તમારે તમારી જાતરક્ષા બદલ સરકારને અનુક પૈસાનો કર આપવો પડશે; કેમ કે જંગલના માગોમાં સરકાર તમારી રક્ષા કરે છે.' આમ કહીને તેઓની પાસેથી કર લેવો, તેમ જ જે જે નદીઓ ઉપર પુલ બાંધવામાં આવ્યા હોય, તે ઉપર થઈને આવજા કરનારા મનુષ્યો પાસેથી પણ કર લેવો, જેથી તે પુલ બાંધાવવાનો ખર્ચ ખારોખાર નીકળી જાય. હાથીઓ નું પાલન પણ એ પ્રમાણે કરાવવું કે પ્રત્યેક ગ્રામે તે તે ગ્રામની સમૃદ્ધિ પ્રમાણે હાથીઓ બાંધવા અને તેઓનું પોષણ ગામના લોકો દ્વારા જ કરાવવું. સાનારૂપાની ખાણો ખોદાવવા માટે વેટે પકડેલા માણસો પાસેથી જ કામ લેવું. પ્રજાઓની આવકમાંથી છૂટો ભાગ પોતાના કર તરીકે લેવો અને તે સઘળા દ્રવ્યનો ખર્ચનામાં સંચક કરવો. આ રીતે પોતાના આઠે અથોને રાજાએ પ્રજાઓ દ્વારા જ સિદ્ધ કરવા અને કોયલના શુભવૃં અનુકરણ કરવું. બીજો શુભ વરાહનો લેવો. જેમ વરાહ (ભૂંડ) વૃક્ષોને મૂળમાંથી ઉખેડી નાખે છે, તેમ રાજાએ શત્રુઓને મૂળમાંથી ઉખેડી નાખવા. ત્રીજો શુભ મેરુ પર્વતનો લેવો. જેમ મેરુ પર્વત સદાય સ્થિર રહે છે અને કોઈનાથી ઉદ્ભવ કરી શકતો નથી, તેમ રાજાએ પણ અડગ વિચારના થવું અને શત્રુઓથી ઉદ્ભવન (પરાલબ્ધ) કરી શકાય નહિ તેવા થવું. ચોથો શુભ શન્યગૃહ પાસેથી ગ્રહણ કરવો. જેમ કોઈ એક શન્યગૃહ પોતાને સમૃદ્ધિમાન થવાની ઇચ્છા કરે છે, તેમ રાજાએ પણ સમૃદ્ધિમાન થવાની ઇચ્છા રાખવી. પાંચમો શુભ નટ પાસેથી લેવો. જેમ કોઈ એક નટ જુદા જુદા અનેક પ્રકારના વેશો ધારણ કરે છે, તેમ રાજાએ પણ સમયને અનુસરીને સ્વિનગ્ધ, પ્રસન્ન આદિ જુદાં જુદાં સ્વરૂપો ધારણ

કરતાં અને છૂટો શુભ ભક્તિમિત્ર પુરુષ પાસેથી ગ્રહણ કરવો. જેમ કે કોઈ ભક્તિપ્રિય મનુષ્ય પોતે જેવું આરાધન કરતો હોય તેના ઉદ્યને ઇચ્છે છે, તેમ રાજાએ પણ પોતાના રક્ષણ તળે રહેનારી પ્રજાઓનો નિત્ય ઉદય ઇચ્છવો.^{૨૧} રાજાએ નિત્ય ઉદ્યોગશીલ રહીને પ્રતિદિન શત્રુને ઘેર જતા રહેવું ને તેવું અકુશળ હોય છતાં કુશળ સમાચાર પૂછતા રહેવું.^{૨૨} જેઓ આળસુ હોય છે, નપુંસક હોય છે, અભિમાની હોય છે, લોકાપવાદથી ડરનારા હોય છે અને હર-ઘડી સમયની રાહ ભેનારા હોય છે, તેઓ અર્થને (ધનને) સંપાદન કરી શકતા નથી.^{૨૩} રાજાએ શત્રુ પોતાનાં છિદ્રને ન બહી જાય તેમ વર્તવું, પણ શત્રુનાં છિદ્રને બંધવા કરવા; કાચખાની પેઠે પોતાનાં અંગોનું રક્ષણ કરવું અને પોતાનાં છિદ્રોને ઢાંકવા.^{૨૪} જે વેળા બીજાઓ પાસેથી ધનને ગ્રહણ કરવું હોય, તે વેળા રાજાએ બગલાની પેઠે ધ્યાન-મગ્ન રહીને એકાગ્રતા ધારણ કરવી. સિંહની પેઠે પરાક્રમ કરીને નિર્ભયતા દાખવવી, નહારની પેઠે એકદમ ઝડપી લઈને શીઘ્રકારિતા પ્રદર્શિત કરવી અને બાણની પેઠે છૂટી નીકળીને ગમે તે સ્થળે ઘૂસી જવું.^{૨૫} મહિરાપાન, ભુગાર, સ્ત્રીઓ, મૃગયા (શિકાર), ગીત અને વાદિત્ર આ છયેને રાજાએ યોગ્ય રીતે સેવવાં, પણ તેમાં અત્યંત આસક્ત થઈ નહિ; કેમ કે તેમાં અત્યંત લપટાઈ પડવાથી અનેક દોષો ઉત્પન્ન થાય છે.^{૨૬} સમય આવે ત્યારે ધાસને જ ધનુષ ખતાવી લેવું; અર્થાત્ લાગ મળે ત્યારે ધાસની સળી લઈને પણ શત્રુની આંખ ફેાડી નાખવી; પણ આ વખતે મારી પાસે શસ્ત્ર નથી, તેથી શું કરું, આવો વિચાર કરવા રોકાવું નહિ. મૃગની પેઠે શયન કરવાની ટેવ રાખવી; એટલે મૃગ જ્યારે શયન કરે છે, ત્યારે અચેતન અને અસાવધની પેઠે પડી રહે છે, પણ જ્યારે બચપ્રસંગ આવે છે, ત્યારે સૂતો હોય તેમાંથી એકદમ જાગી ઊઠીને પલાયન કરી જાય છે અને શત્રુના હાથમાં સપડાતો નથી; તેમ રાજાએ પણ ગમે તે અવસ્થામાં હોવા છતાં શત્રુના સપાટામાં સપડાવું નહિ. તેમ જ જ્યારે અંધ થવાનો સમય આવે, ત્યારે અંધ થઈ જવું અને બહેરા થવાનો સમય આવે, ત્યારે બહેરા થઈ જવું.^{૨૭} તાત્પર્ય કે વિચક્ષણ

રાજાએ દેશકાળને અનુસરીને પરાક્રમ કરવું; કેમ કે દેશકાળને બધા વિના બે પરાક્રમ કરવામાં આવે છે, તો નિષ્ફળ થાય છે.^{૨૯} સમયની યોગ્યતાનો અને અયોગ્યતાનો, પોતાના બળનો તથા નિર્બળતા નો અને શત્રુના બળનો તથા પોતાના બળનો વિચાર કર્યો નહીં કાર્ય કરવામાં બેડાવું.^{૨૯} જે રાજા પોતાના સપાટામાં આવેલા શત્રુને દંડ વડે વશ કરતો નથી, તે રાજા ગર્ભ ધારણ કરીને જેમ ખમ્બરી* મૃત્યુ પામે છે, તેમ મૃત્યુ પામે છે.^{૩૦} રાજાએ પુષ્કળ પુષ્પવાળા પશુ ફળ વિનાના વૃક્ષના જેવું થવું; એટલી મોટી મોટી લાલચો બતાવીને કોઈને કંઈ પણ પરજાવવું નહિ અને કદાચ ફળ વાળા થવું, તો જેના પર દુઃખથી ચડી શકાય તેવા ફળપૂર્ણ વૃક્ષના જેવું થવું; તેમ જ જેમ કેટલાંએક ફળો ઉપરથી પાકાં જેવા દેખાય છે, પણ અંદર તો કાચાં હોય છે, તેમ રાજાએ ઉપરનો દેખાવ સૌમ્ય રાખવો, પણ હૃદયમાં સૌમ્યતા રાખવી નહિ. વળી તેણે કોઈના ભમાબ્ધા ભમવું નહિ.^{૩૧} રાજાએ તેવા કોઈ પ્રસંગે શત્રુને આશા પણ આપવી, પરંતુ તેમાં અમુક સમયનું અંતર નાખવું અને પછી તે સમય આવી પહોંચે, ત્યારે તે આશામાં વિદ્વો નાખવાં. વિદ્વો નાખીને પણ કોઈ નિમિત્ત દર્શાવવું ને નિમિત્તમાં પણ કોઈ ખીજા હેતુઓ જણાવવા. (પરંતુ પોતે નિમિત્તભૂત થવું નહિ.)^{૩૨} જ્યાં સુધી ભય આવ્યો ન હોય, ત્યાં સુધી ભયભીતની પેઠે વર્તીને પ્રત્યેક ક્રિયાઓ કરવી; પરંતુ ભય આવી પહોંચેલો બેઈ નિર્ભયની પેઠે સજ્જ થઈને તેના ઉપર પ્રહાર કરવો.^{૩૩} જીવિત સંશયમાં આવી પડે તેવાં સંકટો વેઠ્યા વિના પુરુષ કલ્યાણને બેઈ શકતો નથી; પરંતુ અમુક કોઈ કાર્ય કરતી વેળા જીવિત સંશયમાં આવી પડે તેવાં સંકટો વેઠ્યા પછી પુરુષ બે જીવતો રહે છે, તો 'કલ્યાણને બેઈ શકે છે- સંપૂર્ણ સુખી થાય છે.^{૩૪} પોતાના પર ભય ન આવી પડ્યો હોય તે પહેલાં જ તેણે જાણી લેવું કે, અમુક સમયે ભય આવી પડશે. પછી જ્યારે ભય આવી પહોંચે, ત્યારે તેના નાશ કરવો ને નાશ કર્યો પછી પુનઃ કદાચ વૃદ્ધિ પામે, એવા ભયથી તેના

નાશ જ નથી થયો, એમ જાણવું; અર્થાત્ નષ્ટ થયેલા ભયથી પણ નિત્ય સાવધ રહેવું.^{૩૫} જેના ઉપસોગને કાળ સમીપ જ આવી પહોંચ્યો હોય, તેવા સુખનો ત્યાગ કરીને ભવિષ્યના સુખની જે આશા રાખવી, તે બુદ્ધિમાન પુરુષોની નીતિ નથી.^{૩૬} જે પુરુષ શત્રુ સાથે સંધિ કર્યો પછી તેના પર વિશ્વાસ રાખીને સુખપૂર્વક શયન કરે છે, તે પુરુષ વૃક્ષની અગ્રશાખા ઉપર નિદ્રાવશ થઈને પછડાઈ પડેલા મનુષ્યની પેઠે શત્રુના પ્રહાર પછી જ જાગૃત થાય છે.^{૩૭} હરકોઈ પ્રકારનાં કોમળ અથવા દારુણ કર્મ કરીને પણ પોતાના દીન આત્માનો ઉદ્ધાર કરવો; અર્થાત્ ગમે તેવાં કર્મ કરીને પણ સંકટ-ભરેલી સ્થિતિમાંથી પોતાનું રક્ષણ કરવું અને પછી સમર્થ થઈને ધર્માચરણ કરવું.^{૩૮} રાજાએ પોતાના શત્રુઓના પણ જેઓ શત્રુ હોય તે સર્વનું નિત્ય સેવન કરવું, તેમ જ શત્રુઓએ પોતાના પર જે શ્રુત હોતોની યોજના કરી હોય, તેઓની માહિતી મેળવવી.^{૩૯} પોતે પણ એવા શ્રુત હોતોની યોજના કરવી કે જેઓને પોતાના કે શત્રુવક્ષના કોઈ પણ માણસો ઝાળાખતા ન હોય; અને શત્રુના રાજ્યમાં પાખાંડી વેશને ધારણ કરનારા તપસ્વીઓને શ્રુત હોતો તરીકે ગ્રાહણ.^{૪૦} સાર્વજનિક ખાગખગીયાઓમાં, નાટકશાળાઓમાં, પાણીની પરજોમાં, ધર્મ-શાળાઓમાં, દારૂનાં પીંડાંઓમાં, વેશ્યાઓનાં નિવાસસ્થાનોમાં, તીર્થસ્થાનોમાં તથા મનુષ્યોની સભાઓમાં અનેક ધર્મદ્રોહી, પાપી, ચોર અને પ્રજાઓમાં કંટક સરખા દુષ્ટ પુરુષો આવળ કર્યો કરે છે, માટે તે તે સ્થળેથી તેઓને શોધી કાઢીને ક્રેક પકડવા અને શિક્ષા કરીને શાંત પાડવા.^{૪૧, ૪૨} અવિશ્વાસુનો વિશ્વાસ કરવો નહિ, તેમ વિશ્વાસુનો પણ અતિશય વિશ્વાસ કરવો નહિ; કેમ કે અંધ-વિશ્વાસ રાખવાથી કોઈ વેળા ભય આવી પડે છે, માટે પરીક્ષા કર્યો વિના કોઈનો વિશ્વાસ જ કરવો નહિ.^{૪૩} રાજાએ તરવભૂત અથવા ઉપર ઉપરથી સત્ય દેખાતાં કારણો દર્શાવીને શત્રુને પ્રથમ વિશ્વાસુ બનાવવો અને પછી વિશ્વાસમાં ને વિશ્વાસમાં જેવો તે આગળ પગલું ભરે કે તુરંત જ તેના પર પ્રહાર કરવો.^{૪૪} જેના ઉપર શંકા લાવવી અયોગ્ય હોય તેના ઉપર પણ શંકા લાવવી અને

* ખમ્બરીએ ધારણ કરેલો ગર્ભ તેના પેટને કાઢીને બહાર નીકળે છે જેથી ખમ્બરી મરણ પામે છે.

જે પુરુષ આપણા પર શંકારીલ રહેતો હોય, તેનાથી તો નિત્ય શંકિત જ રહેવું; કેમ કે જેના ઉપર કદી શંકા જ કરી ન હોય, તેવા પુરુષ તરફથી જે ભય ઉપસ્થિત થાય છે, તે મૂળ સુદ્ધાનો નાશ કરી નાખે છે.^{૪૫} ધ્યાન કરવાનો ડોળ કરીને, મૌન-વૃત્તિ ધારણ કરીને તથા ભગવાં, જટા, મૃગચર્મ વગેરે વૈરાગ્યનાં ચિહ્નોના ધારણ કરીને શત્રુને પોતાના પર વિશ્વાસુ બનાવવો ને પછી જ્યારે સમય આવે કે તુરંત જ નહાર જેમ શિકારને ઝડપી લે છે, તેમ શત્રુને ઝડપી લેવો અને મારી નાખવો.^{૪૬} ઐશ્વર્ય મેળવવાની ઇચ્છા રાખનારા રાજાએ અર્થ સંપાદન કરવામાં વિદ્ય કરનારા પોતાના પુત્રને, ભાઈને, પિતાને અથવા સુહૃદને પણ મારી નાખવો^{૪૭} અને પોતાનો શુરુ પણ ગર્વિષ્ઠ બનીને કાર્યોકાર્યના વિવેકથી જો બ્રદ્ધ થયો હોય અથવા દુષ્ટ માર્ગનો સ્વીકાર કરી બેઠો હોય, તો તેને પણ યથાયોગ્ય શિક્ષા કરવી.^{૪૮} જેમ કોઈ તીક્ષ્ણ ચાંચવાળું પક્ષી વૃક્ષમાંનાં સર્વ પુષ્પફળોનો વિનાશ કરી નાખે છે, તેમ રાજાએ પણ અબ્યુત્થાન (શત્રુને જોઈને ઊભા થઈ તે), અભિવાદન (પ્રણામ કરવો તે) અને કોઈ પ્રકારની વસ્તુને લેટમાં આપીને શત્રુને વશ કરવો; ને પછી તક મળે ત્યારે તેના સર્વ પુરુષાર્થનો તથા પુરુષાર્થનાં સાધનોનો વિનાશ કરી નાખવો.^{૪૯} શત્રુઓનાં મર્મસ્થાનોને કાપી નાખ્યા વિના, હર-કોઈ પ્રકારનું દારુણ કર્મ કયાં વિના તથા મચ્છી-મારની પેઠે અનેક જીવોનો સંહાર કર્યા વિના રાજા મહાન રાજ્યલક્ષ્મીને મેળવી શકતો નથી. જન્મથી આરંભીને કોઈ કોઈનો શત્રુ કે મિત્ર હોતો નથી. સામર્થ્યને લીધે જ શત્રુઓ અને મિત્રો ઉત્પન્ન થાય છે.^{૫૦}^{૫૧} સપાટામાં સપડાયેલા શત્રુ દયા ઉપજાવે તેવાં હીન વચનો બોલે, તોપણ તેના પર દયા લાવવી નહિ; પરંતુ પૂર્વકાળના અપકારી તે શત્રુને મારી જ નાખવો અને તેમ કરવામાં રાજાએ મનમાં લગારે દુઃખ આણવું નહિ.^{૫૨} પોતાની આબાદી ઇન્દ્રનારા રાજાએ અસૂયાધર્મનો ત્યાગ કરીને પ્રજાઓને વશ કરવા માટે તથા તેઓના પર અનુચ્છ કરવા માટે યત્ન કરવો, તેમ જ પ્રજાકીય દુષ્ટ વર્ગને યત્નપૂર્વક શિક્ષા પણ કરવી.^{૫૩} જે વેળા શત્રુ ઉપર પ્રહાર કરવાનો હોય, તે વેળા પ્રથમ

પ્રિય વચનો જ બોલવાં, પ્રહાર કરીને પણ પ્રિય વચનો બોલવાં અને તલવાર વતી શત્રુના મસ્તકને કાપી નાખ્યા પછી પણ (તેના માથાસોને સારું લગાડવા માટે) શોક કરવો અને રડવું.^{૫૪} ઐશ્વર્યની ઇચ્છા રાખનારા રાજાએ લોકોને પ્રસન્ન રાખના માટે શત્રુને પણ સાંત્વનવચનો કહીને, સન્માન આપીને તથા ક્ષમા દેખાડીને પોતાને ત્યાં નોતરવો. કોઈની સાથે શુષ્કવેર* કરવું નહિ, તેમ જ બાહુઓ વતી નહીને તરવી નહિ; કેમ કે 'આ ગાય શત્રુની છે,' એમ માનીને તેનાં શિંગડાનું લક્ષણ કરવાથી જેમ કોઈ પ્રકારનો અર્થ સરતો નથી, પણ ઊલટું આયુષ્ય નાશ પામે છે, હાંત પડી બંધ છે ને ક'ઈ રસ પણ મળતો નથી, તેમ શુષ્ક વેર કરવાથી અને બાહુઓ વતી નહીં તરવાથી પણ ક'ઈ અર્થ સરતો નથી ને આયુષ્યનો નાશ થાય છે.^{૫૫}^{૫૬} ધર્મ, અર્થ અને કામ એ ત્રણે પુરુષાર્થોનું એવી રીતે સેવન કરવું, કે જેથી ધર્મનું સેવન કરવાથી અર્થને બાધ ન આવે, અર્થનું સેવન કરવાથી ધર્મને બાધ ન આવે ને કામનું સેવન કરવાથી ધર્મ અને અર્થ બન્નેને બાધ ન આવે; તેમ જ ધર્મ, અર્થ ને કામનાં* ફળોને બળી લઈને તે મેળવવાની ઇચ્છા કરવી; પણ એ ત્રણેમાં કોઈને કોઈનાથી બાધ ન આવે, તે માટે સાવધ રહેવું.^{૫૭} શેષ રહેલું જાણુ (બાકી રહેલું કરજ), શેષ રહેલા અગ્નિ અને શેષ રહેલા શત્રુ પુનઃ પુનઃ વૃદ્ધિ પામ્યા કરે છે; માટે જાણુને, અગ્નિને તથા શત્રુને શેષ રહેવા દેવા નહિ; અર્થાત્ તેઓને મૂલતઃ નાશ કરી નાખવો;^{૫૮} કારણ કે પ્રતિદિન વૃદ્ધિ પામતા જાણુની, એક વખત તિરસ્કારી કાઢેલા શત્રુની તથા ઉત્પન્ન થયેલા રાગની જો ઉપેક્ષા (બેદરકારી) કરવામાં આવે છે, તો તેઓ મહાતીવ્ર ભયને ઉત્પન્ન કરે છે.^{૫૯} હરકોઈ કાર્યને ઉત્તમ

* જેમાંથી કોઈ પ્રકારના ફળો લાભ ન થાય, તેને શુષ્ક વેર કહે છે.

* સુદ્ધ લોકો માને છે કે, ધર્મનું ફળ અર્થ છે, અર્થનું ફળ કામ છે અને કામનું ફળ ઇન્દ્રિયોને પ્રસન્ન કરવી તે છે; પરંતુ જ્ઞાની પુરુષોની માન્યતા તેથી ભિન્ન છે. તેઓ કહે છે કે, ધર્મનું ફળ ચિત્તશુદ્ધિ છે, અર્થનું ફળ યથાયાગિ છે ને કામનું ફળ માત્ર શરીર-ધારણ છે.

અને પરિપૂર્ણ કરવું તથા પ્રમાદનો ત્યાગ કરીને હ્રમેશાં સાવધાન રહેવું; કેમ કે પગમાં લાગેલા કાંટાને પણ જો પૂરેપૂરો કાઢી નાખવામાં આવતો નથી, તો ઘણા કાળ સુધી તે વેદના કરનાર થઈ પડે છે.^{૧૦} રાજાએ શત્રુના માણસોનો ઘાત કરીને, તેના મુગોને વિષાદિકથી દૂષિત કરીને તથા તેની પ્રજાઓનાં ઘરખારને તોડી પાડીને શત્રુના દેશને પાચમાલ કરવો. રાજાએ ગીધપક્ષીની પેઠે દૂરદર્શી થવું; ખગલાની પેઠે નિશ્ચિત થઈને અર્થચિંતન કરવું, કૂતરાની પેઠે નિત્ય જાગૃત રહીને ચોરલોકોની ખબર રાખવી, સિંહની પેઠે પરાક્રમી થવું તથા હ્રમેશાં નિશ્ચિત રહેવું; કાગડાની પેઠે શંકાશીલ રહીને બીજાઓના અભિપ્રાય જાણવા અને સર્વની પેઠે હ્રમેશાં આચરણ કરવું, અર્થાત્ સર્વ જેમ બીજાઓએ કરેલા દરમા અકરમાત્ પેસી જાય છે, તેમ રાજાએ પણ શત્રુઓએ બંધાવેલા કિલ્લાઓમાં અકરમાત્ ધૂસી જવું.^{૧૧} જે શત્રુ શૂરવીર હોય તેને નમતું આપીને વશ કરવો, જે શત્રુ બીકણ હોય તેને જાય ખતાવીને વશ કરવો, જે શત્રુ લોભી હોય તેને ધન આપીને વશ કરવો અને જે શત્રુ પોતાના જેવો જ બળવાન હોય તેની સાથે યુદ્ધ કરીને તેને વશ કરવો.^{૧૩} જેઓ ભિન્ન ભિન્ન જાતિના હોય, છતાં રાજદ્રોહ જેવા કોઈ એક જ કાર્યમાં સામેલ થયા હોય, તેવા પુરુષોના સમુદાયમાં જે જે સુખ્ય પુરુષો હોય તેઓમાં ફાટફૂટ પડાવવી. પોતાના મિત્રમંડળમાં શત્રુઓ તરફથી કંઈ લેહ કરવામાં આવ્યો હોય, તો પોતાના અમાત્યોને તેઓથી સંભાળવા અને અમાત્યોમાં પણ કોઈ પ્રકારની ફાટફૂટ ન થઈ જાય અને તેઓ એક થઈ જઈને પોતાને પદ્મજલ ન કરે, તે માટે સાવધ રહેવું.^{૧૪} રાજા કેવળ જો કૌભાજી સ્વભાવનો હોય છે, તો તેનું અપમાન કરવામાં આવે છે અને કેવળ તીક્ષ્ણ સ્વભાવનો હોય છે, તો સર્વની તેના પર અપ્રીતિ થાય છે, માટે રાજાએ તીક્ષ્ણ થવાના સમયે તીક્ષ્ણ થવું અને કૌભાજી થવાના સમયે કૌભાજી થવું.^{૧૫} હે રાજા! જે શત્રુ કૌભાજી સ્વભાવનો હોય તેનો તમે કૌભાજી ઉપાયથી જ નાશ કરજો; કેમ કે કૌભાજી ઉપાયની યોજના કરવાથી મહા-દારુણ શત્રુનો પણ નાશ કરી શકાય છે. આ

જગતમાં તેવું એક પણ કાર્ય નથી કે જે મૂઢ ઉપાયથી સિદ્ધ ન થઈ શકે; માટે મૂઢ ઉપાય તીક્ષ્ણ કરતાં ઘણો જ તીક્ષ્ણ ગણાય છે.^{૧૬} જે રાજા કૌભાજી થવાના સમયે કૌભાજી થાય છે અને તીક્ષ્ણ થવાના સમયે તીક્ષ્ણ થાય છે, તે રાજા સર્વ પ્રકારનાં કાર્યો સાધી શકે છે ને શત્રુને પણ વશ કરી શકે છે.^{૧૭} બુદ્ધિમાન પુરુષની સાથે વિરોધ કર્યો પછી ઘણે દૂર નાસી જઈને પણ કોઈએ એમ ન માનવું કે, 'હું ઘણો જ દૂર નીકળી આવ્યો છું, તેનાથી હવે શું થનાર છે?' કેમ કે બુદ્ધિમાન પુરુષના બાહુઓ ઘણા લાંબા હોય છે, તે દૂર રહીને પણ પોતાનું અપ્રિય કરનારનો નાશ કરે છે.^{૧૮} જેને પાર ન ઊતરી શકાય તેને તરી જવાનો આરંભ કરવો નહિ, જેને બીજો માણસ પુનઃ હરણ કરી જાય તેવી વસ્તુનું હરણ કરવું નહિ, જેને ખોદીને મૂળ સુધ્યાં ઉખેડી ન શકાય તેને ખોદવાનો આરંભ કરવો નહિ અને જેના મસ્તકને છેદી નાખીને પૃથ્વી પર પાડી ન શકાય તેના પર શસ્ત્રપ્રહાર કરવો નહિ.^{૧૯} હે શત્રુજય રાજા! તારું હિત ધ્વજીને મેં તને જે આ ઉપદેશ આપ્યો છે, તે અમુક અંશે પાપથી યુક્ત છે; માટે આપત્તિના સમયે જ પુરુષે તેનું આચરણ કરવું, પરંતુ સદાયને માટે એ પ્રમાણે વર્તવું નહિ; પણ જ્યારે શત્રુ પોતે જ એ નીતિનો આશ્રય કરીને તારા પર ચડી આવે ત્યારે તારે પણ મારા આ ઉપદેશ પ્રમાણે કેમ ન વર્તવું? અર્થાત્ વર્તવું જ; કેમ કે આપત્તિના સમયે એ પ્રમાણે વર્તવાથી અધર્મ થતો નથી.^{૨૦}

ભીષ્મે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર! પોતાનું હિત ધ્વજનારા બ્રાહ્મણ ભારદ્વાજે એ પ્રમાણે ઉપદેશ આપ્યો; એટલે મહાઉદ્ધાર મનના સુવીર દેશના રાજા શત્રુજયે, તે ઉપદેશ પ્રમાણે વર્તવાનો આરંભ કર્યો, જેથી તે રાજા પોતાના બાંધવોની સાથે પ્રદીપ લક્ષ્મીનો ઉપલોગ કરવા લાગ્યો.^{૨૧}

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તરંગ આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'સુનિ ભારદ્વાજ અને શત્રુજય રાજાનો સંવાદ' નામનો અધ્યાય ૧૪૦ થી સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૪૧ મો

બાર વર્ષનો ભયંકર દુષ્કાળ

॥ યુધિષ્ઠિર સ્વાત્ ॥

હીને પરમકે ધર્મે સર્વલોકાભિલંખિતે ॥

અર્ધમે ધર્મતાં નીતે ધર્મે ચાર્ધર્મતાં ગતે ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! જે વેળા ઉત્તમ ધર્મ હીન થઈ જાય, સર્વ લોકો તે ધર્મહુ ઉલ્લંઘન કરે, ધર્મ અધર્મરૂપ બની જાય, અધર્મ ધર્મરૂપ બની જાય, સર્વ મર્થોદ્ધાઓનો નાશ થઈ જાય, ધર્મનો નિશ્ચય ડગમગી જાય, રાજ્યો અથવા ખીલઓ લોકને ખીડવા માંડે, સર્વ આશ્રમે ન્યારે મૂઠ બની જાય, સર્વ કર્મોનો વિનાશ થઈ જાય, કામ, લોભ અને મોહને અધીન થઈ ને સર્વ લોકો ત્યાં ભયતું જ દર્શન કરે, કોઈને કોઈનો વિશ્વાસ ન રહે, લોકો નિત્ય ભયભીત જ રહે, કપટ કરીને અન્યો-અન્યને સંહાર કરવા લાગે તથા એક-ખીલને છેતરવા માંડે, આખા દેશમાં ચોતરફથી આગ લાગે, પ્રાણીઓ અત્યંત દુઃખમાં આવી પડે, કોઈ સ્થળે વરસાદ ન વરસે, લોકોમાં માંહોમાંહે ભેદભાવ ઉત્પન્ન થાય, પૃથ્વી પરની સર્વ આજીવિકાઓ લગભગ ચોરલોકોને અધીન બની જાય અને સમય બહુ બારીક આવી પડે, ત્યારે પ્રાણી કેવી રીતે આજીવિકા ચલાવવી ?^{૧-૧} હે ભીષ્મપિતામહ ! એવા ભયંકર સમયે ક્યાને લીધે પોતાના પુત્રોનો તથા પૌત્રોનો ત્યાગ નહિ કરનારો અને તેઓતું ભરણપોષણ કરવા અસમર્થ થયેલો પ્રાણી કેવી રીતે વર્તે તે મને કહો. તેમ જ હે યતુ-તાપન રાજ ! એવા વખતે લોકો ન્યારે પાપી બની જાય, ત્યારે રાજ્યો કેવી રીતે વર્તવું અને કેવી રીતે વર્તવાથી બ્રહ્મ ન થવાય તે મને કહો.

ભીષ્મે કહ્યું : હે મહાબાહુ યુધિષ્ઠિર રાજ ! પ્રજાઓતું યોગક્ષેમ સારી રીતે જળવાઈ રહે ને જગતમાં નિયમિત રીતે વૃદ્ધિ થયા કરે, તે સર્વતું મૂળ એક રાજ જ છે; તેમ જ પ્રજાઓમાં વ્યાધિઓ વધી પડે, મરણપ્રમાણ અધિક થવા લાગે ને અનેક પ્રકારના ભય ઉપસ્થિત થાય, તેનું કારણ પણ રાજ જ છે.^૨ હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજ ! હું નિશ્ચય માતું છું કે, સત્ય, વ્રતા, દ્વાપર અને કલિ એ ચારે

યુગોતું મૂળ કારણ રાજ છે, એમાં સંશય નથી.^{૧૦} જે વેળા તમે કહ્યો તેવો, પ્રજાઓમાં દોષ ઉત્પન્ન કરનારો બારીક સમય પ્રાપ્ત થાય, તે વેળા પ્રાણી પોતાના વિજ્ઞાનબળનો આશ્રય કરીને આજીવિકા ચલાવવી.^{૧૧} આ વિષયમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસકું ઉદાહરણ અપાય છે કે, જેમાં એક ચાંડોલવાડામાં વિશ્વામિત્રનો તથા ચાંડોલનો જે સંવાદ થયો હતો, તેનું વર્ણન કરેલું છે.^{૧૨} પૂર્વે વ્રતાયુગ અને દ્વાપર-યુગની સંધિના સમયે દૈવયોગે એવું જ બન્યું કે, આ પૃથ્વી પર બાર વર્ષનો ભયંકર દુષ્કાળ પડ્યો. બરાબર ત્રેત્રાયુગના અંતમાં અને દ્વાપરયુગના આરંભમાં અત્યંત વધી પડેલી પ્રજાઓનો પ્રલય-કાળ ઉપસ્થિત થયો.^{૧૩-૧૪} તે વખતે ઈંદ્ર (વરસાદ) વરસ્યો નહિ, શુરુ વક્ર ગતિનો થયો અને ચંદ્ર પણ વિપરીત લક્ષણોવાળો થઈને દક્ષિણમાર્ગે જવા લાગ્યો.^{૧૫} એ વેળા ઝાકળ પણ પડતું ન હતું, તો પછી વાહળાં તો હોય જ શાનાં ? નદીઓના મોટા જળપ્રવાહો છેક શીલુ થઈ ગયા અને ઢેલેલીએક નાની નદીઓ તો ભૂગર્ભમાં જ પેસી ગઈ.^{૧૬} એ સમયે દૈવઘટનાતું કંઈ જુદું જ સ્વરૂપ પ્રકટ થયું હતું, કે જેને લીધે બધાં તળાવો, નદીઓ, કૂવાઓ તથા ઝરણાંઓ કેવળ શુષ્ક બની જઈને નિસ્તેજ દેખાતાં હતાં;^{૧૭} પૃથ્વી ઉપર પણ નાનાં નાનાં જેટલાં જળાશયો હતાં, તે બધાં સુકાઈ ગયાં, મુસા-ફરોને વિશ્વાંતિ લેવાનાં સ્થળો અને પાણીની ખરબે ગતપ્રાપ્ત બની ગયાં; ચોખ્ખાંબુ યસો અને સ્વાધ્યાયો બંધ પડી ગયાં, વષટ્કારરૂપી મંગલનો વિનાશ થઈ ગયો, ખેતીવાડી અને ગોરક્ષાનો તો ઉચ્છેદ જ થઈ ગયો, બજારોમાં ચાલતા વેપારો જગજગ અદૃશ્ય થઈ ગયા, યજ્ઞસ્તોત્રો તથા યજ્ઞની સામગ્રીઓ કોણ જાણે ક્યાંય ભીડી ગઈ, મોટા મોટા ઉત્સવો નષ્ટ થઈ ગયા, જ્યાં ભેઈએ ત્યાં હાડકાંના ગંભીર ઢગો દૃષ્ટિએ પડવા લાગ્યા; ભૂત, પ્રેત, પિશાચ અને રાક્ષસો જેવાં માંસાહારી પ્રાણીઓ ભયંકર શબ્દો કરવા લાગ્યાં, ઘણાંખરાં નગરો અને શહેરો ઉગ્ગઝ થઈ ગયાં, ગામડાંઓ અને તેમાંનાં સર્વ નિવાસસ્થાનો બળીને ભસ્મ થઈ ગયાં, કોઈ સ્થળે ઘોર ઉપાતોથી, કોઈ સ્થળે શસ્ત્રોના પ્રહારોથી, કોઈ સ્થળે રાજ્ય-ઓના ત્રાસથી અને કોઈ સ્થળે માંહોમાંહેના ભયથી

પ્રભાસો આકુળત્યાકુળ બની ગઈ, જેથી આખી પૃથ્વી લગભગ નિર્જન ને વેરાન જેવી બની ગઈ; તેમ જ દેવમંદિરો ખાલી બંદરે જેવાં થઈ ગયાં, વૃદ્ધ લોકોને તો સર્વ ઠેકાણેથી હાંકી જ કાઢવામાં આવ્યા; ગાયો, બકરાં, ઘેટાં અને ભેંસો વગેરે પશુઓનો નાશ થઈ ગયો, મનુષ્યોમાં પણ પરસ્પર મારામારી થવા લાગી, બ્રાહ્મણોને સંહાર થવા લાગ્યો, કોઈ કોઈની રક્ષા કરનાર ન રહ્યું, ઔષધિઓનો સમુદાય નષ્ટ થઈ ગયો અને આખી પૃથ્વી રમશાનના વૃક્ષની પેઠે અગમ્ય થઈ પડી. ૧૮-૨૩

હે યુધિષ્ઠિર ! એ મહાભયંકર સમયે ધર્મનો નાશ થઈ ગયો, ક્ષુધાતુર થયેલા મનુષ્યો એકબીજાને ખાઈ જવા લાગ્યા અને ઋષિઓ નિયમોનો, અગ્નિહોત્રાદિ કેમનો, દેવપૂજનો તથા સર્વ આશ્રમોનો પરિત્યાગ કરીને ઠેકઠેકાણે ભિક્ષાને માટે ભટકવા લાગ્યા. ૨૪-૨૫ એ વખતે મહર્ષિ લગવાન વિશ્વામિત્ર કે જેઓ મહાબુદ્ધિમાન હતા, તે પણ ક્ષુધાને લીધે પોતાના આશ્રમનો ત્યાગ કરીને ચોતરફ ભટકવા લાગ્યા. ૨૬ તેમણે પોતાની સ્ત્રીને તથા પુત્રોને ઠોઈ જનસમાજમાં તણ દીધાં હતાં અને પોતે આશ્રમનો તથા અગ્નિનો (અગ્નિહોત્રનો) ત્યાગ કરીને તથા ભક્ષ્યાભક્ષ્યને સમાન ગણીને અન્નને માટે જ્યાં ત્યાં ભટકતા હતા. ૨૭ એક વખત ઋષિ વિશ્વામિત્ર આમતેમ ફરતા ફરતા કોઈ એક વનમાં આવી અહ્યા કે જ્યાં પ્રાણીઓનો ઘાત કરનાર હિંસાવિહારી ચાંડાલલોકોનું નિવાસસ્થાન હતું. ૨૮ એ નિવાસસ્થાનમાં (ચાંડાલવાડામાં) ઠેકઠેકાણે ભાંગી પડેલા માટીના ઘડાઓની ઠીંકરીઓ વેરાઈ પડી હતી, ફૂતરાંના ચામડાના ઢુકડાઓ જ્યાં ત્યાં પડ્યા હતા, વરાહોનાં (ભૂડોનાં) તથા ગધેડાંઓનાં ભાંગી ગયેલાં હાડકાંઓ, જોપરીઓ અને માટીનાં હાંદલાંઓ આસપાસ દંટિયે પડતાં હતા; મુઠકાં ઉપર ઝોટાઝોલાં વસે ચોખાબુ સૂકવેલાં હતાં, મુઠકાં ને પહેરાવેલી માળાઓથી ઘરોને શબ્દગાથાં હતાં, સર્પની કાંચળીઓની બનાવેલી માળાઓ વડે ઝૂંપડીઓને તથા મઠોને સિદ્ધિ કયાં હતા, ઠામઠામ ફૂકડાઓના શબ્દો સંભળાતા હતા, ગધેડાંઓના ભૂંકવાના ધ્વનિઓથી તે પ્રદેશ માણ રહ્યો હતો, મત્સ્યેક ઘરમાં મોટા મોટા યૂમખરાડા પાડીને

તથા કઠોર વચનો મોલીને ચાંડાલો પરસ્પર લડી રહ્યા હતા, ધ્રુવડ પક્ષીઓના ધુધવાટા ત્યાં સંભળાતા હતા, નાનાં નાના દેવસ્થાનોથી તે સ્થાન વ્યાપ્ત હતું, દેવમંદિરોમાં લટકાવેલી હોદાની ઘંટડીઓના રણકાર તે સ્થળે સંભળાતા હતા અને ફૂતરાંઓના ટોળાઓ તેની ચોખાબુ વીંટાઈ વળ્યાં હતાં. ૨૯-૩૨ આવા અગમ્ય ચાંડાલવાડામાં પ્રવેશ કરીને મહર્ષિ વિશ્વામિત્ર ક્ષુધાતુર હોવાથી પરમ ચતનપૂર્વક આહારની શોધ કરવા લાગ્યા. ૩૩ તેમણે ચાંડાલવાડામાં ઘેરઘેર ભિક્ષા માગી; પણ અફસોસ ! માંસ, અન્ન, ફળ, મૂળ અથવા બીજો કંઈ પણ ભક્ષ્ય પદાર્થ તેમને મળ્યો નહિ. ૩૪ પછી ઋષિ વિશ્વામિત્ર 'આહ ! આ વેળા હું મહાન દુઃખમાં આવી પડ્યો છું,' આમ મોલીને શરીરની ક્ષીણતાને લીધે તે ચાંડાલવાડામાં (પૃથ્વી પર) પછડાઈ પડ્યા. હે મહારાજ યુધિષ્ઠિર ! મુનિ વિશ્વામિત્ર પૃથ્વી પર પડ્યા પડ્યા મનમાં વિચાર કરવા લાગ્યા કે, 'હવે મારે શું કરવું જોઈએ કે જેથી મારો અર્થ સિદ્ધ થાય અને આ રીતે હું વધા મૃત્યુને ન પામું ?' આવો વિચાર કરીને તેમણે આસપાસ નજર કરી, તો હે રાજન્ ! પાસેના જ એક ચાંડાલના ઘરમાં, તત્કાળ શત્રુથી મારી નાખેલા એક ફૂતરાના માંસ ને બાંધીને લટકાવેલી હાંખી દોરી તેમના નોવામાં આવી. ૩૫-૩૭ તેને જોઈને મુનિએ વિચાર કર્યો કે, 'બસ, હવે આ માંસને હું અહીંથી ચોરી જઈ; કેમ કે મારા પ્રાણ બચાવવા માટે બીજો એક પણ ઉપાય હવે મને સૂઝતો નથી, તેમ જ વળી આપત્તિ ના સમયે મહાન પુરુષે પણ ચોરી કરીને જીવન ધારણ કરવું, એમ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે અને એવો નિર્બુદ્ધ કરવામાં આવ્યો છે કે, બ્રાહ્મણે પણ પ્રાણરક્ષા કરવા માટે ચોરી કરવી. જે વેળા મહાન આપત્તિ આવી પડે, ત્યારે પ્રથમ પોતાના કરતાં હલકા મનુષ્યને ત્યાં ચોરી કરીને અન્નાદિ અહંબુ કરવું. તેની પાસેથી જો ન મળે, તો પછી પોતાના સમાન મનુષ્ય પાસેથી ચોરી કરીને અન્નાદિ લેવું અને તેમ કરતાં પણ જો કંઈ ન મળે, તો પછી ઉત્તમ ધાર્મિક પુરુષની પાસેથી પણ ચોરી કરીને અન્ન ચેળવવું. ૩૮-૪૦ આ વેળા હું મરણની અબી ઉપર આવી પડ્યો છું, માટે આ ચાંડાલના ઘરમાં

રહેલી કૃતરાની બાંધને ચોરી લઈ. મને લાગે છે કે, 'પ્રતિગ્રહથી ઉત્પન્ન થનારા દોષ કરતાં ચોરી કરવાથી ઉત્પન્ન થનારો દોષ કંઈ અધિક નથી; અર્થાત્ પ્રતિગ્રહ અને ચોરી એ બન્નેમાં સરખો દોષ સમાયેલો છે.'^{૪૧} આવો યુદ્ધિ સાથે નિશ્ચય કરીને મહામુનિ વિશ્વામિત્ર એકદમ ત્યાંથી જિલ્લા અને હે ભારત ! ત્યાં પેલો ચાંડાલ સૂતો હતો, ત્યાં જઈ છાનામાના સૂઈ રહ્યા.^{૪૨} પછી બ્યારે રાત્રિ ગાઢ થઈ ગઈ અને ચાંડાલવાડામાં સૌ કેઈ સૂઈ ગયાં, ત્યારે ભગવાન વિશ્વામિત્ર ધીમે રહીને જિલ્લા થયા ને ત્યાં પેલું કૃતરાનું માંસ લટકાવ્યું હતું, તે જૂંપડીમાં દાખલ થયા.^{૪૩} તે સમયે પેલો ચાંડાલ સૂઈ ગયો હોય તેવો જણાતો હતો, પણ ખરી રીતે તે સૂઈ ગયો ન હતો. માત્ર ચીપડાઓને લીધે તેનાં નેત્રો ખંધ થઈ ગયાં હતાં અર્થાત્ તે ભગતા જ પડ્યો હતો. તેનો દેખાવ ફક્ષ અને અગ્રિય હતો. તેણે ખોખરે અવાજે વિશ્વામિત્રને આ પ્રમાણે કહ્યું.^{૪૪}

ચાંડાલ બોલ્યો : 'અરે ! આ ચાંડાલવાડામાં સૌને સૂઈ ગયેલા જાણીને તું કોણ આવ્યો છે ? અને શા માટે કૃતરાનું માંસ ખાધેલી દોરીને ખેંચી રહ્યો છે ? તું ધારતો હોઈશ કે, આ ચાંડાલ સૂઈ ગયો છે, પણ તેમ નથી. હું બચું છું. અલ્યા ઓ દારુણ કર્મ કરનારા ! જિલ્લો રહેજે, હવે તારું આવી બચું છે.'^{૪૫} ચાંડાલનાં એ વચન સાંભળીને વિશ્વામિત્ર એકાએક ચોંકી ગયા અને પોતાના એ ચોરીના કર્મથી તેમને ઉઠેગ થવા લાગ્યો. તેમણે સુખ શરમથી વ્યાકુળ બની ગયું. પછી તેમણે પેલા ચાંડાલને કહ્યું :^{૪૬} 'હે આયુષ્મન ! હું વિશ્વામિત્ર છું. મને ઘણી જ ભૂખ લાગી છે, તેથી તારા ઘરમાં ચોરી કરવા માટે આવ્યો છું; માટે હે યુદ્ધિ-માન ચાંડાલ ! તું જો સારી પેઠે વિચાર કરી જુઓ, તો હું વધ કરવા યોગ્ય નથી.'^{૪૭} શુદ્ધાત્મા મહર્ષિ વિશ્વામિત્રનાં એ વચન સાંભળીને પેલો ચાંડાલ એકદમ સંભ્રમપૂર્વક શંકનમાંથી જિલ્લો થઈ ગયો અને તુરત વિશ્વામિત્રની પાસે આવ્યો.^{૪૮} તેણે પોતાનાં નેત્રનાં અશ્રુઓ લૂછી નાખીને જો હાથ જોડીને બહુ માનપૂર્વક વિશ્વામિત્રને કહ્યું કે, 'હે પ્રહ્લાન ! આવા રાત્રિના સમયે તમે શું કરવા ધાડ્યું છે ?'^{૪૯} તે સાંભળીને વિશ્વામિત્ર ચાંડાલને

પાડતાં પાડતાં કહ્યું : 'હું ભૂખ્યો થયો છું. મારા પ્રાણ ચાલ્યા બંધ છે, માટે આ કૃતરાની બાંધને હું ચોરી જવા ધારું છું.'^{૫૦} હું હુધાતુર થયો છું, તેથી જ આવું પાપકર્મ કરવા તૈયાર થયો છું. જે મનુષ્ય હુધાતુર થયેલો હોય છે, તેને હરકોઈ કૃત્ય કરવામાં શરમ આવતી નથી. મને હુધાએ જ દુષ્ટ કયો છે ને તેથી આ કૃતરાની બાંધને હું લઈ જવા તૈયાર થયો છું.'^{૫૧} ભૂખને લીધે મારા પ્રાણ ગભરાય છે, મારું શાસ્ત્રાન આ વેળા નષ્ટ થઈ ગયું છે, હું દુર્બળ થઈ ગયો છું અને મારું ભાન પણ લગભગ ચાલ્યું ગયું છે, જેથી ભક્ષ્યાભક્ષ્યનો વિચાર મને સૂઝતો જ નથી.^{૫૨} હું સમજું છું કે, આ કૃત્ય અધર્મભરેલું છે; તોપણ આ કૃતરાની બાંધને હું લઈ જઈશ; કેમ કે તમારા આ ચાંડાલ-વાડામાં હું ઘેરઘેર લટકી વળ્યો છતાં મને કંઈ પણ ભિક્ષા ન મળી, ત્યારે મને આવું પાપી કૃત્ય કરવાની યુદ્ધિ સૂઝી છે અને તેથી જ આ કૃતરાની બાંધને હું લઈશ. અસિ દેવતાઓનું સુખ છે અને તેઓનો પુરોહિત છે, વળી તે અસિ પોતાનામાં હોતેલા પવિત્ર પદાર્થને જ પસંદ કરે છે, પણ અપવિત્ર પદાર્થથી તો જિદટો કોપાયમાન થાય છે; છતાં જગતમાં તે સમર્થ અસિદેવને સર્વભક્ષી કહેવામાં આવે છે; તેમ જ હું બ્રાહ્મણ છું, તે અસિના જેવો જ પવિત્ર છું અને સર્વભક્ષી નથી, છતાં સર્વભક્ષી થવા ઇચ્છું છું, એમાં ધર્મદંષ્ટિએ જ મારી પ્રવૃત્તિ છે, એમ તારે બજાવું.' વિશ્વામિત્રે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ચાંડાલ બોલી બોલ્યો : 'હે મહર્ષિ ! હવે મારું વચન સાંભળો અને તે સાંભળ્યા પછી તમને જેમ સત્ય લાગે તેમ વર્તો ને ધર્મથી બ્રહ્મ ન થવાય તેમ કરો. હે બ્રહ્મર્ષિ ! હું તમારો ધર્મ પણ તમને કહું છું, તેને તમે સાંભળો. વિક્ષાનો કહે છે કે, કૃતરો શિયાળાના કરતાં પણ અધમ પ્રાણી છે અને કૃતરાના શરીરમાં પણ તેની બાંધનો ભાગ અત્યંત અધમ ગણાય છે;'^{૫૩-૫૪} માટે હે મહર્ષિ ! તમારો આ નિશ્ચય યોગ્ય નથી અને ધર્મદંષ્ટિએ નિંદાપાત્ર પણ છે, કેમ કે તમે ચાંડાલના દ્રવ્યની ચોરી કરવા તૈયાર થયા છો; વળી તેમાં પણ અભક્ષ્ય પદાર્થનું જ હરણ કરવાની તમે ઇચ્છા કરો છો.'^{૫૫} હે મહા-

ઉપાયને શોધી કાઢો, પણ આ રીતે માંસભક્ષણના લોભને અધીન થઈને તમારા તર્પશ્રેયણનો નાશ ન થવા દો. ૧૯ શાસ્ત્રોક્ત ધર્મને બંધુતારા તમારા જેવા મહાપુરુષે આવી ધર્મસંસ્કરતા ન કરવી ભેદ્ય. તમે ધર્મનિષ્ટ પુરુષોમાં શ્રેષ્ઠ ગણાઓ છો, માટે તમારા ક્ષત્રધર્મને ત્યાગ કરશો મા. ૨૦

હૈ ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર રાજા ! આંડાલનાં એ વચનો સાંભળ્યા પછી ક્ષુધાતુર મહામુનિ વિશ્વામિત્રે તેના પ્રત્યે કહ્યું : ૨૧ 'અરે ઓ આંડાલ ! આહારના અભાવે ઉપવાસ કરી કરીને આમતેમ દોડાદોડી કરતાં મારો ઘણો કાળ વીતી ગયો છે; જેથી હવે મારા પ્રાણનું રક્ષણ કરવા માટે ખીજે એક પણ ઉપાય રહ્યો નથી. ૨૦ પુરુષ જ્યારે પ્રાણસંકટમાં આવી પડે, ત્યારે તેણે સારું-નરસું હરકોઈ પ્રકારનું કર્મ કરીને પ્રથમ જીવતા રહેવું ને પછી સમર્થ થઈને ધર્માચરણ કરવું. ૨૩ સર્વ કોઈનું પાલન કરવારૂપ ઇંદ્રદેવનો ધર્મ ક્ષત્રિયોનો છે અને સર્વભક્ષણરૂપ અગ્નિદેવનો ધર્મ બ્રાહ્મણોનો છે. વળી વેદરૂપી અગ્નિ મારું જાળ છે, માટે એ જાળના સામર્થ્યથી આ કૂતરાના માંસનું ભક્ષણ કરીને હું મારી ક્ષુધાને શાંત કરીશ. ૨૪ જે કર્મ કરવાથી પોતે જીવી શકે, તે કર્મ ગમે તેવું હોય તોપણ મનુષ્યે સત્વર કરવું ભેદ્ય; કેમ કે મરણના કરતાં જીવવું એ વધારે શ્રેયસ્કર છે અને જીવતો માણસ જ ધર્મને સંપાદન કરી શકે છે; ૨૫ માટે જ હું અભક્ષણનું ભક્ષણ કરીને પણ જીવવાની ઇચ્છા રાખું છું અને તે મારો નિશ્ચય અજ્ઞાનથી નથી, પણ બુદ્ધિપૂર્વક જ છે, માટે તું મને અનુમતિ (સલાહ) આપ. ૨૬ (હું જો જીવતો રહીશ તો) જ્યોતિર્ગણો જેમ ઘોર અંધકારનો નાશ કરે છે, તેમ મારા તપોબળથી અને વિદ્યાબળથી સર્વ પાપોનો નાશ કરીશ; એટલુંજ નહિ પણ મારા આત્માને મહાબળવાન કરીશ. ૨૭

આંડાલે કહ્યું : આ કૂતરાના માંસનું ભક્ષણ કરવાથી તમારું આયુષ્ય લાંબું થશે નહિ, સદાને માટે પ્રાણ રહેશે નહિ અને અમૃતના જેવી તૃપ્તિ થશે નહિ; માટે કૂતરાને ખાવાનો વિચાર મનમાંથી કાઢી નાખીને તમે કોઈ ખીજી ભિક્ષા માગો; કેમ કે કૂતરું દિવ્યજાતિને અભક્ષ્ય છે. ૨૮

વિશ્વામિત્રે કહ્યું : હૈ આંડાલ ! આ હુકાળના સમયમાં ખીજાં કોઈ માંસ મને સત્વર મળી આવે એમ હું માનતો નથી; તેમ મારી પાસે દ્રવ્ય પણ નથી. (જેથી હું ખીજી કંઈ ખરીદી શકું !) હું ક્ષુધાથી વિહ્વળ જાન્યો છું, મને ખીજે એકેય આધાર દેખાતો નથી અને તેથી હું છેક નિરાશ થઈ ગયો છું; માટે આ કૂતરાના માંસમાં છયે રસો છે, એમ હું સારી રીતે માઠું છું. ૨૯

આંડાલે કહ્યું : શાસ્ત્રમાં એવો નિયમ કરવામાં આવ્યો છે કે, બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય એ ત્રેવર્ણિકાએ પાંચ નખવાળાં પાંચ જ પ્રાણીઓનું ભક્ષણ કરવું. આ શાસ્ત્રીય નિયમને તમે જો પ્રમાણ માનતા હો, તો આ કૂતરાનાં માંસને અભક્ષ્ય ગણીને તેનું ભક્ષણ કરવાનો વિચાર છોડી દો. ૩૦

વિશ્વામિત્રે કહ્યું : અગસ્ત્યઋષિ જ્યારે ભૂખ્યા થયા હતા, ત્યારે વાતાપિ નામના અસુરનું પણ ભક્ષણ કરી ગયા હતા; તેમ હું પણ આ વેળા ક્ષુધાને લીધે આપત્તિમાં આવી પડ્યો છું; માટે આ કૂતરાની જાંઘનું ભક્ષણ કરીશ. ૩૧

આંડાલે કહ્યું : તમે કોઈ ખીજી ભિક્ષા માગી લાવો; પણ આ અભક્ષ્યનું ભક્ષણ કરવું, તે તમને યોગ્ય નથી. હું તમને ખરું જ કહું છું કે આનું કર્મ તમને યોગ્ય નથી; છતાં તમારી જો તેવી જ ઇચ્છા હોય તો ભલે, આ કૂતરાની જાંઘને તમે લઈ લો. ૩૨

વિશ્વામિત્રે કહ્યું : ધર્મના વિષયમાં શિષ્ટ પુરુષોનાં આચરણને પ્રમાણભૂત જ માનવામાં આવે છે, જેથી હું પણ અગસ્ત્ય આદિ શિષ્ટ પુરુષોના આચરણને અનુસરું છું અને તેથી આ કૂતરાની જાંઘને પવિત્ર લોખનના કરતાં પણ શ્રેષ્ઠ અને ભક્ષ્ય માનું છું. ૩૩

આંડાલે કહ્યું : અસત્ પુરુષોના આચરણને સનાતન ધર્મ તરીકે કહી મનાય જ નહિ. આ જગતમાં જે અકાર્ય છે તે કાર્ય (કરવા યોગ્ય) થઈ શકતું નથી. માટે તમે અગસ્ત્યઋષિનું બહાનું જતાવીને અધર્મ કૃત્ય કરો મા. ૩૪

વિશ્વામિત્રે કહ્યું : અગસ્ત્ય પણ એક ઋષિ હતા. તે (મનુષ્યભક્ષણ જેવું) પાપી અને નિંદ્ય કૃત્ય કહી કહે જ નહિ. વળી હું આ વખતે પશુત્વ-

ધર્મ તરફ દૃષ્ટિ કરીને કૃતરાને તથા મૃગને સમાન માનું છું, માટે આ કૃતરાની બાંધને હું ખાઈશ. ૭૫

ચાંડાલે કહ્યું : (તમે કહો છો કે,) ‘અગસ્ત્ય-ઋષિએ જેમ વાતાપિ દૈત્યનું ભક્ષણ કર્યું હતું, તેમ હું પણ આ કૃતરાની બાંધનું ભક્ષણ કરીશ.’ પણ તેમ કહેવું યોગ્ય નથી; કેમ કે અગસ્ત્યઋષિએ બ્રાહ્મણોની પ્રાર્થનાને અધીન થઈને બ્રાહ્મણોનું ભક્ષણ કરનારા વાતાપિ દૈત્યનું ભક્ષણ કર્યું હતું અને બ્રાહ્મણોને દુઃખમાંથી મુક્ત કર્યો હતો; અર્થાત્ અગસ્ત્યમુનિએ કેવળ બ્રાહ્મણોને માટે જ વાતાપિનું ભક્ષણ કર્યું, પણ પોતાનું ઉદર ભરવા માટે ભક્ષણ કર્યું ન હતું અને તે પણ અવસ્થાના અધિકાર પરત્વે જ તેમણે એ કર્મ કર્યું હતું. (તાર્કિક કે તે સમય જ એવો હતો, જેથી તેમ કયો વિના ચાલે તેમ ન હતું.) માટે અગસ્ત્યે કરેલા એ કર્મમાં પાપનો સંભવ જ ન હતો, પરંતુ ધર્મ જ હતો; કેમ કે લોકના ગુરુ ગણાતા બ્રાહ્મણોનું હરકોઈ ઉપાયે પણ રક્ષણ કરવું ભેદ છે. ૭૬

વિશ્વામિત્રે કહ્યું : હું પણ એક બ્રાહ્મણ છું અને મારો આ દેહ મારો પ્રિય મિત્ર છે, તેમ લોકમાં ઘણો જ પૂજ્ય છે; માટે તેવું રક્ષણ કરવા માટે આ કૃતરાની બાંધને હું લઈ જવા ઇચ્છું છું અને તેથી જ આપું ફર કર્મ કરતાં પણ હું ડરતો નથી. ૭૭

ચાંડાલે કહ્યું : ધર્મનિષ્ઠ પુરુષો પોતાના જીવિતનો સુખપૂર્વક ત્યાગ કરે છે; પરંતુ અભક્ષ્યનું ભક્ષણ કરીને જીવવાનો વિચાર કરતા નથી. હે વિદ્વાન ! ક્ષુધાને જીતવાથી જગતમાં ઘણા પુરુષો પોતાની ઇષ્ટ કામનાઓને પામ્યા છે, માટે તમે પણ ક્ષુધાને જીતીને એટલે ઉપવાસો કરીને જ તમારી કામનાને પૂર્ણ કરો. ૭૮

વિશ્વામિત્રે કહ્યું : જે વેળા મરણકાળ જ ઉપસ્થિત થયો હોય, તે વેળા અનશનન્તનો સ્વીકાર કરીને મરણ પામવું તે શ્રેયસ્કર છે અને તે રીતે મરણ પામવાથી સર્વ ક્ષેત્રોનો પણ વિનાશ થાય છે, એ વાત સત્ય છે; પરંતુ જીવન ટકી રહે તેવી સ્થિતિ હોય, છતાં અનશનન્તનો સ્વીકાર કરવાથી પ્રત્યક્ષ ધર્મનો હોપ જ થાય છે; અર્થાત્ ધર્મ કરવાના આધારભૂત ગણાયેલા શરીરનું જો રક્ષણ કરવામાં

નથી આવતું, તો ખુલ્લી રીતે ધર્મનો વિરોધ અથવા અધર્મ જ કયોઈ ગણાય છે અને હું તો નિત્ય મતાચરણ કરનારો છું તથા શાંત સ્વભાવનો છું; માટે ધર્મના મૂળભૂત એવા મારા આ શરીરનું રક્ષણ કરવા માટે હું અભક્ષ્યનું પણ ભક્ષણ કરીશ. ૭૯

ન્યારે જ્ઞાનદૃષ્ટિથી ભેદ એ છીએ, ત્યારે તો સ્પષ્ટ દેખાય છે કે, આ કૃતરાનું માંસ ખાઈને પણ હું પુણ્ય જ પ્રાપ્ત કરીશ; કેમ કે જ્ઞાનોત્પત્તિના* સાધનભૂત શરીરનું ગમે તે માગનો આશ્રય કરીને પણ રક્ષણ કરવું ભેદ છે; પરંતુ કર્તાપણના અભિમાનવાળી મોહાત્મક દૃષ્ટિથી ન્યારે ભેદ એ છીએ, ત્યારે જણાય છે કે, કૃતરાનું માંસ ખાવામાં હોય છે અને વળી તે વિષયમાં મને હજી સંશય જ છે કે, હું જાની છું કે અજ્ઞાની ? તોપણ આ માંસનું ભક્ષણ કરીને હું તારા જેવો ચાંડાલ તો નહિ જ બની બાકિ. (કેમ કે તપશ્ચરણ દ્વારા તે હોખને દૂર કરવાની મારામાં શક્તિ છે.) ૮૦

ચાંડાલે કહ્યું : ભેદે હું મહાપાપી છું અને સર્વના કરતાં અધમ છું, જેથી તમને આવો કપકો આપીને ભક્ષ્યો વધારે પાપી બનું છું; કેમ કે તમે એક પૂજ્ય બ્રાહ્મણ છો, તોપણ મારો દંઢ નિશ્ચય છે કે, આપું નિંદા અને દુઃખજનક પાપકૃત્ય કરતાં મારે તમને અટકાવવા. ૮૧

વિશ્વામિત્રે કહ્યું : કેઈ જલાશયમાંનાં દેહો કાંઓ ભલેને ખૂમો પાડ્યા જ કરે ! પરંતુ ગાયો તેઓની ખૂમોને નહિ ગણકારીને, પાણી પીએ જ છે; તે પ્રમાણે તું ગમે તેટલું કઠ્ઠા કરીશ, તોપણ હું આ કૃત્ય કરવાનો જ ! વળી ધર્મોત્થાસનમાં તને અધિકાર નથી, તો વ્યર્થ આત્માશ્લાઘા કર મા. ૮૨

ચાંડાલે કહ્યું : હે બ્રાહ્મણ ! હું તમારો મિત્ર થઈને તમને શિખામણ આપું છું અને મને તમારા ઉપર દયા આવે છે, તેથી આમ કહી રહ્યો છું; માટે જેમાં તમારું શ્રેય હોય તેવું કર્મ તમે કરો, પણ લોભને અધીન થઈને આપું પાપી કૃત્ય

* જાંઘોગ્ય ઉપનિષદમાં કહ્યું છે કે, મન એ અનમય છે, જેથી અનભક્ષ્ય નહિ કરવાથી મન અસ્વસ્થ રહે છે અને તેની અસ્વસ્થતાને લીધે અધ્યયન કરેલી વિદ્યાનું સ્મરણ થતું નથી ઉપરાંત મનની અસ્વસ્થતાને લીધે શરીરની સ્થિતિમાં પણ ઘણો જ ફેરફાર અનુભવાય છે.

કરે મા. ૮૩

વિશ્વામિત્રે કહ્યું : તું જો મારો મિત્ર હો અને મારા સુખની ઈચ્છા રાખતો હો, તો આ આપત્તિ-માંથી મારો ઉદ્ધાર કર. મારો ધર્મ શું છે તે હું બાંધું છું, માટે આ કૃતરાની બાંધ મને આપ. ૮૪

ચાંડાલે કહ્યું : હું મારા હાથથી આ બાંધ તમને આપી શકતો નથી, તેમ મારી નજર આગળ ચોરાર્થ જતા મારા અત્રની ઉપેક્ષા પણ કરી શકતો નથી; અને ધારો કે આ માંસ હું તમને અર્પણ કરું ને તમે પ્રાદાણુ હોવાથી તેનો જો પ્રતિગ્રહ કરો, તો આપણે બન્ને દોષભાગી બનીને નરકમાં જ પડીએ. ૮૫

વિશ્વામિત્રે કહ્યું : આજે આ પાપકર્મ કરીને જો હું જીવતો રહીશ, તો પાછળથી મહાપવિત્ર ધર્મો ચરણ કરીશ અને તેના પ્રભાવથી પવિત્રાત્મા બનીને ધર્મને જ સંપાદન કરીશ; માટે આવું પાપકૃત્ય કરીને જીવવું તે શ્રેષ્ઠ છે કે નિરાહાર રહીને પ્રાણુ ત્યાગ કરવા તે શ્રેષ્ઠ છે, એ વિષે તું જ મને કહે. ૮૬

ચાંડાલે કહ્યું : પોતાના કુલને યોગ્ય એવું ધર્મોચરણ કરવામાં પોતાનો આત્મા જ સાક્ષીભૂત હોય છે, જેથી તમે પોતે જ બાંધો છો કે, આ કૃત્ય કરવામાં પાપ છે કે પુણ્ય છે? હું તો ધારું છું કે, જે પુરુષ કૃતરાના માંસને પણ ભક્ષ્ય ગણીને તેનો સ્વીકાર કરે, તે બીજા કોઈ પણ વસ્તુનો ત્યાગ કરે નહિ; અર્થાત્ તે પુરુષ સર્વભક્ષી જ હોવો જોઈએ. ૮૭

વિશ્વામિત્રે કહ્યું : હું કબૂલ કરું છું કે, અભક્ષ્ય પદાર્થનો પ્રતિગ્રહ કરવામાં તથા તેનું ભક્ષણ કરવા માં દોષ છે; પરંતુ જે વેળા પ્રાણુ જવાનો પ્રસંગ આવી પડે, ત્યારે અભક્ષ્ય પદાર્થનું પણ દાન લેવું અને તેનું ભક્ષણ કરવું, આવો સામાન્ય વિધિશાસ્ત્રનો* અપવાદ પણ છે. (તાત્પર્ય કે) જે ભક્ષ્યમાં હિંસાનો તથા અસત્યનો સંબંધ હોય છે, તે ભક્ષ્ય નિંદનીય ગણાય છે; પરંતુ જે ભક્ષ્યમાં હિંસા કે અસત્યનો સંબંધ નથી અને જેનું ભક્ષણ કરવાથી

જગતમાં અર્થ-જ નિંદા થાય છે, તે અભક્ષ્ય પદાર્થનું પણ પ્રાણુ જવાના પ્રસંગે ભક્ષણ કરવું; કેમ કે તેમાં હિંસા અને અસત્યના જેવું ભારે પાપ નથી અને પોતાના પ્રાણની રક્ષારૂપ મહાન કાર્ય તેથી સિદ્ધ પણ થાય છે. ૮૮

ચાંડાલે કહ્યું : હે શ્રેષ્ઠ પ્રાદાણુ! આ અભક્ષ્ય વસ્તુનું પણ ભક્ષણ કરીને તમારે કેવળ પ્રાણપોષણ કરવાની જ જો ઈચ્છા છે, તો પછી સ્પષ્ટ જણાય છે કે, તમે વેદને કે આર્થધર્મને પ્રમાણુ માનતા નથી અને તેથી જ હું જેમ ભક્ષ્યાભક્ષ્યમાં દોષને જોતો નથી, તેમ તમે પણ દોષને જોતા નથી. ૮૯

વિશ્વામિત્રે કહ્યું : અભક્ષ્યનું ભક્ષણ કરવાથી પાપ લાગે છે, એ વાત ખરી છે; પણ હિંસાના જેવું મહાન પાપ લાગતું નથી. જેમ કે શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે કે, ‘મદિરાપાન કરીને પુરુષ પતિત થાય છે.’ આ આજ્ઞા પુરુષને પતિત થયાતું કહે છે, પરંતુ હિંસા કર્યાના જેવો મહાપાપી થયાતું કહેતો નથી; તેમ જ અભક્ષ્યના ભક્ષણમાં પાપ રહેતું જ ખરું, પણ પાપનો મુખ્ય હેતુ જે હિંસા, તે એમાં જોવામાં આવતો નથી. વળી જેમ કે મૈથુનરૂપ પાપકૃત્ય કરેલા પુણ્યનો પણ નાશ કરે છે, તેમ આ અભક્ષ્ય-ભક્ષણરૂપ પાપકૃત્ય કરેલા પુણ્યનો નાશ કરનાર નથી; અર્થાત્ આ અભક્ષ્ય વસ્તુના ભક્ષણથી સામાન્ય પાપની ઉત્પત્તિ થશે, પણ મારો પ્રાદાણુ ત્વાદિ ધર્મ નાશ નહિ પામે. ૯૦

ચાંડાલે કહ્યું : તમારા જેવો એક વિદ્વાન પુરુષ આ ચાંડાલના ઘર જેવા અયોગ્ય સ્થળેથી અને તે પણ ચોરીના જેવા નિંદ્ય કર્મથી તેમ જ મારા જેવા નીચ પુરુષની પાસેથી અતિ આશ્ચર્ય-પૂર્વક આ કૃતરાની બાંધ જેવા અભક્ષ્ય પદાર્થને લઈ બંધ, તે સદાચરણથી વિરુદ્ધ છે, એમ હું વારં-વાર કહ્યા કરું છું. છતાં તમે માનતા નથી; માટે આ પાપકર્મનું ફળ તમારે જ લોગવવાતું છે, મને તેમાં કંઈ પણ લેવાદેવા નથી. ૯૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજા! વિશ્વામિત્રને એમ કહીને તે ચાંડાલ ત્યાંથી પાછો ફર્યો, એટલે તુરત જ વિશ્વામિત્રે પેલી કૃતરાની બાંધને ઉઠાવી લીધી; કેમ કે તેમનો તો એ પ્રથમથી જ નિશ્ચય હતો. ૯૨ મહાસુનિ વિશ્વામિત્ર તે કૃતરાની બાંધને લઈને

* સર્વાન્નામતિવ્ય પ્રાણત્યયે તદ્વેનાત્ । પ્રાણુ જવાનો પ્રસંગ ઉપરિચત થાય તે વેળા સર્વ પ્રકારનું ભક્ષ્યાભક્ષ્ય અન ભક્ષણ કરીને પ્રાણુધારણા કરવી, એમ શાસ્ત્ર

એકદમ વન તરફ ચાલી નીકળ્યા અને ત્યાં આવીને પોતાની સ્ત્રીની સાથે જીવિત ટકાવી રાખવાની ઇચ્છાથી તેને ખાવાનો તેમણે વિચાર કર્યો.^{૯૩} એ વેળા તેમને એવી યુદ્ધિ થઈ કે, ‘હું પ્રથમ, વિધિ-પૂર્વક દેવોને તૃપ્ત કરું અને પછી મારી ઇચ્છાનુસાર આ શ્વમાંસનું લક્ષણ કરું.’^{૯૪} એવો નિશ્ચય કરી તે મુનિએ વેદોક્ત વિધિ પ્રમાણે અગ્નિ લાવીને ઈંદ્રાગ્નેય વિધિથી પોતે બાતે જ ચરુ પકાવ્યો.^{૯૫} હે ભારતવંશી રાજા ! તે પછી ઇંદ્રાદિક દેવતાઓનું તથા પિતૃઓનું આહ્વાન કરીને તેમણે દેવોના અને પિતૃના કર્મોનો આરંભ કર્યો અને અનુક્રમે સર્વ દેવપિતૃઓને ચરુમાંથી ભાગ આપ્યા;^{૯૬} એટલે તે જ સમયે ઇંદ્રે વરસાદ વરસાવ્યો અને સર્વ પ્રજાઓને તથા ઔષધિઓને જિવાડી.^{૯૭} ભગવાન વિશ્વામિત્રે પણ તપશ્ચર્યાથી પાપોને ખાળી નાખીને કેટલોએક મહાન કાળ વીતી ગયા પછી પરમ અદ્ભુત સિદ્ધિ સંપાદન કરી. એ પ્રમાણે બ્રાહ્મણશ્રેષ્ઠ વિશ્વામિત્રે કૃતરાની બંધરૂપ હવિષ્ય વડે હોમકર્મ સમાપ્ત કરીને દેવોને તથા પિતૃઓને તૃપ્ત કર્યા હતા, પરંતુ પોતે તેનું ભોજન કર્યું ન હતું;^{૯૮, ૯૯} તેમ જ હરકોઈ ઉદાર મનવાળા, વિદ્વાન અને ઉપાધ્યને બળુનારા મનુષ્યે સંકટમાં આવી પડ્યા પછી બે જીવવાની ઇચ્છા હોય તો ગમે તે ઉપાધ્યની યોજના કરીને, પણ પોતાના હીન આત્માનો ઉદાર કરવો.^{૧૦૦} અને એ વિશ્વામિત્રના જેવી યુદ્ધિનો આશ્રય કરીને સદાય જીવતા રહેવું; કેમ કે જીવતા પુરુષ પુણ્યને તથા કલ્યાણને સંપાદન કરી શકે છે;^{૧૦૧} માટે હે કુંતીપુત્ર યુધિષ્ઠિર ! ધર્મ-અધર્મના નિશ્ચયને બળુનારા કુશલાત્મા પુરુષે પૂર્વોક્ત યુદ્ધિનો આશ્રય કરીને આ જગતમાં વર્તવું.^{૧૦૨} ઇતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરતમા શાંતિપર્વાતર્ગત આપદ્ધર્માનુસાસન-પર્વમાં ‘બાર વર્ષનો ભયંકર કુષ્ઠાળ’ નામનો

અધ્યાય ૧૪૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૪૨મો

શાસ્ત્રનું જ્ઞાન યુદ્ધિપૂર્વક જ હોયું બોધ્યું

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

યદિ ઘોરં સમુદ્દિપ્તમશ્વદ્દેયમિવાનૃતમ્ ।

અસ્તિ સ્વિદસ્યુમર્પાદા યામહં પરિવર્જયે ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! તમે મને

કહ્યું કે, ‘મહાન પુરુષે પણ આવા પ્રકારનું ઘોર કૃત્ય કરવું, જે સત્યથી સહિત અને શ્રદ્ધા કરવાને અયોગ્ય છે; તો પછી હું તમને પૂછું છું કે, ચોરલોકોને માટે તેવી કોઈ મર્યાદા છે કે નેનો હું ત્યાગ કરું ? અર્થાત્ તમારા કહેવા પ્રમાણે મોટા પુરુષો પણ તેવાં નીચ કૃત્યો કરે, તો પછી ચોરલોકોમાં અને તેઓમાં ભેદ શો ?’ ખરેખર તમારો આ ઉપદેશ સાંભળીને હું મૂંઝાઈ ગયો છું. મને ઘણું ખેદ થાય છે અને મારો ધર્મ પણ શિથિલ થઈ ગયો છે, તેથી હું મારા મનનું સમાધાન કરું છું, તોપણ કોઈ પ્રકારના નિશ્ચય ઉપર આવી શકતો નથી તમે કહેલા આ ધર્મોને આચરણમાં મૂકી શકતો નથી.^૨

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજા ! તમને જે ધર્મ-શિક્ષણ આપ્યું છે, તે કેવળ શાસ્ત્રોનું શ્રવણ કરીને જ આપ્યું નથી; પરંતુ એ જ્ઞાન વિદ્વાનોના યુદ્ધિતત્ત્વમાંથી બહાર પડેલું છે અને વિદ્વાનોએ સંગ્રહ કરેલા મધ સરખું છે.^૩ રાજાએ કોયલ, વરાહ, નહાર અને સિંહ આદિ અનેક પ્રાણીઓ પાસેથી જ્ઞાન સંપાદન કરવું બોધ્યું; માત્ર એક ઈંદ્રિયના જ્ઞાનથી અથવા એક જ પ્રકારના જ્ઞાનથી સર્વત્ર નિર્વાહ થઈ શકતો નથી.^૪ હે કુરુવંશી રાજા ! મારા વચનને લક્ષ્યમાં રાખો કે, સત્પુરુષોનો આચાર અને પોતાનો ધર્મ સદાય યુદ્ધિજન્ય જ હોય છે; અર્થાત્ ધર્મનો તથા આચારનો નિર્ણય કરનાર યુદ્ધિજન છે અને યુદ્ધિદારા જ તેઓનું જ્ઞાન થઈ શકે છે.^૫ જે રાજાઓની યુદ્ધિ ઉત્તમ હોય છે, તેઓ વિજયની ઇચ્છાવાળા થઈને પણ ધર્મોચરણ કરી શકે છે; માટે રાજાએ પોતાની ઉત્તમ યુદ્ધિનો આશ્રય કરીને ચારેબાજુ ધર્મને શોધવો બોધ્યો.^૬ એકદેશીય જ્ઞાનનો આશ્રય કરીને રાજા ધર્મવાન થઈ શકતો નથી. જે રાજાની યુદ્ધિને પ્રથમ અધ્યયન કરવાના સમયે જ વિશાળ જ્ઞાનનું શિક્ષણ મળ્યું નથી, તે રાજા દુર્ભાગ ગણાય છે અને તેને ધર્મવિષયક જ્ઞાન ક્યાંથી જ હોઈ શકે ? હે ભારત ! એક જ કર્મ કોઈ સમયે ધર્મરૂપ બને છે અને કોઈ સમયે અધર્મરૂપ બને છે, બેથી તેવા બંને પ્રકારના સમય-જ્ઞાનને નહિ ધરાવનારો પુરુષ તેવો સમય ઉપરિચિત થતાં સંશયમાં આવી પડે છે; માટે હરકોઈ ધર્મ-જિજ્ઞાસુ પુરુષે તે બંને પ્રકારનું જ્ઞાન પ્રથમ જ

સંપાદન કરવું જોઈએ. જેમ કે અહિંસા પાળવી એ ધર્મ છે, પરંતુ ચોરની રક્ષા કરીને પાળેલી અહિંસા પાપરૂપ ગણાય છે, ઇત્યાદિ. જે કોઈ બુદ્ધિમાન રાજા ‘આવતા વર્ષે પ્રજાઓ પાસેથી હું છ ભાગ કરને બદલે ત્રણ ભાગ કર લઈશ’ આવે નિશ્ચય કરીને આપત્તિના સમયે તેના તેજ વર્ષમાં છ ભાગને બદલે તેનાથી દોઢા કે સવાયો કર ગ્રહણ કરે, તોપણ પ્રજાઓ તેના વર્તનને ધર્મ તરીકે જ માન્ય ગણે છે. જલે પછી મૂઠ પુરુષોની દૃષ્ટિએ તે રાજા અધર્મી ગણાય, પણ બુદ્ધિમાનોની દૃષ્ટિએ તો તે રાજા ધર્મિષ્ઠ જ છે. આ જગતમાં કેટલાએક પુરુષો સત્ય જ્ઞાનવાળા હોય છે અને કેટલાએક મિથ્યા જ્ઞાનવાળા હોય છે, માટે હાથા પુરુષે યથાર્થ રીતે વિચાર કરીને જે જ્ઞાનને સત્પુરુષે ગ્રહણ કર્યું હોય, તેનું ગ્રહણ કરવું.^{૧૦} કેટલાએક ધર્મથી વિરુદ્ધ વર્તનારા પુરુષો કહે છે કે, ‘ધર્મશાસ્ત્રનો વિરોધ કરનારા અર્થશાસ્ત્રનો સ્વીકાર ન કરવો.’ આમ કહીને તે અર્થહીન (નિર્ધન) પુરુષો અર્થશાસ્ત્રની વિષમતાને અથવા અધર્મરૂપતાને પ્રસિદ્ધ કરે છે;^{૧૧} પરંતુ હે રાજા! કેવળ વિદ્યા ઉપર જ આજીવિકા ચલાવવાની ઇચ્છા રાખનારા તથા (તે દોરા) યથા અને કામનાનો અસિદ્ધાપ ધરાવનારા તે સર્વ પુરુષો મહાપાપી છે અને ધર્મના શત્રુઓ છે;^{૧૨} કેમ કે જેઓની બુદ્ધિ પરિપક્વ થયેલી નથી અને જેઓએ શાસ્ત્રકુશળતા મેળવી નથી, તેવા એ મૂર્ખ પુરુષો શાસ્ત્રના યથાર્થ અર્થને યુક્તિયુક્ત માનતા નથી.^{૧૩} વળી તેઓ શાસ્ત્ર તરફ દોષદૃષ્ટિથી જોનારા હોય છે કે, જેથી શાસ્ત્રના વાર્તાવિક અર્થનો લોપ કરીને કહે છે કે, ‘તમારા બાલુવામાં આવેલો આ શાસ્ત્રીય અર્થ બરાબર નથી.’^{૧૪} એ પ્રમાણે કહીને તેઓ બીજાઓની નિંદા કરે છે અને પોતાની વિદ્યાને પ્રસિદ્ધ કરે છે. એવા માણસો વાણીરૂપી અશ્વવાળા તથા વાણીરૂપી બાલુ ઝોડનારા હોઈને પોતાના સંબંધમાં એમ જ માને છે કે, સર્વ વિદ્યાઓના ક્ષણતં જાણે એમ જ દોહન કરી લીધું છે;^{૧૫} પણ હે ભારત! તેઓને તમારે વિદ્યાનો વેપાર કરનારા અથવા રાક્ષસો જેવા જ સમજવા, માટે હે રાજા! તમે પણ દ્વાંધિકપણને આશ્રય કરીને એ ધર્મચરણ કરશો, તો સત્પુરુષોએ કહેલા

ધર્મને જોઈ. ખેસશે.^{૧૬} એમ સાંભળ્યું છે કે, કેવળ વાદવિવાદ કરવાથી અથવા કેવળ તર્કવિતર્ક કરવાથી ધર્મનો નિશ્ચય થઈ શકતો નથી, પણ બુદ્ધિ અને વાણી એ બંનેનો સાથે ઉપયોગ કરવાથી ધર્મનો નિશ્ચય થઈ શકે છે, એવો બૃહસ્પતિનો મત છે, એમ ઇંદ્રે પોતે કહ્યું છે.^{૧૭} શાસ્ત્રમાં કોઈ પણ વચન નિષ્કારણ કહેવામાં આવ્યું નથી, છતાં કેટલાએક વિદ્વાનો અહિંસા આદિ મહત્ત્વ માનીને શાસ્ત્રના યુક્તિયુક્ત વચનનો પણ અંગીકાર કરતા નથી,^{૧૮} ત્યારે બીજા કેટલાએક મુખ્ય આચાર્યો કહે છે કે, ‘લોકવ્યવહાર જળવાઈ રહે માટે ધર્મની રચના કરવામાં આવી છે, તેથી ચોર વગેરેનો વધ કર્યા વિના લોકવ્યવહાર જળવાઈ રહે નહિ, એમ સમજીને તેવે પ્રસંગે અવશ્ય હિંસા પણ કરવી.’ એ પ્રમાણે વિદ્વાન પુરુષોમાં પણ અનેક મતભેદ છે; માટે બુદ્ધિમાન પુરુષે સત્પુરુષોમાં માન્ય ગણાયેલા ધર્મનો પોતાની બુદ્ધિથી જ યુક્તિપૂર્વક નિશ્ચય કરવો. હે ભારત! બુદ્ધિમાન પુરુષ કોઈને આધીન થઈને અથવા અજ્ઞાનને લીધે શાસ્ત્રના અર્થને નહિ સમજીને જો શાસ્ત્રનું પ્રવચન કરે છે, તો જનસમાજમાં તેનો શાસ્ત્રોપદેશ અપ્રમાણ થઈ પડે છે, માટે કોષાદિકનો ત્યાગ કર્યા પછી જ જનસમુદાયમાં શાસ્ત્રપ્રવચન કરવું.^{૧૯,૨૦} જે શાસ્ત્ર વેદાનુકૂળ તર્ક અને વચનથી યુક્ત હોય છે, તે જગતમાં વખણાય છે; છતાં કેટલાએક લોકો માને છે કે, તર્કથી રહિત હોય તોપણ વચન જ ઉત્તમ છે, (પરંતુ એ માન્યતા અજ્ઞાનભરેલી છે);^{૨૧} તેમ જ બીજા કેટલાએક માને છે કે, આ યુક્તિથી આ શાસ્ત્ર દૂષિત થઈ છે, માટે તે વ્યર્થ છે; પરંતુ એમ માનવું તે પણ અજ્ઞાન જ છે, કેમ કે પૂર્વે શુકાચાર્યે પણ સંશયનો નાશ કરનારો પોતાનો મત દેવોને પ્રદર્શિત કર્યો હતો કે, તર્કથી શાસ્ત્રનો અને શાસ્ત્રથી તર્કનો બાધ કર્યા વિના શાસ્ત્ર અને તર્ક એ બંનેને જે સંમત હોય તેનું આચરણ કરવું.^{૨૨} હે રાજા! જે જ્ઞાન સંશયરૂપ હોય છે તેને વ્યર્થ જ સમજવું; માટે તેવા સંશયરૂપ જ્ઞાનને મૂળમાંથી જ દૂર કરવાને તમે ચોગ્ય છો. હે રાજા! તમે મારા આ નીતિ વાક્યનો સ્વીકાર કરતા નથી, તે અયોગ્ય છે. યું

તમે નથી જાણતા કે, ઉઘ કમ કરવા માટે જ તમને ઈશ્વરે ઉત્પન્ન કર્યા છે ?^{૨૩૨૪} હે તાત ! તમે મારા તરફ દૃષ્ટિ કરો. જે વાતને બીજા લોકો પસંદ કરતા ન હતા અને મારી નિંદા કરતા હતા કે, આ ભીષ્મ સર્વની હિંસા કરનારો છે, છતાં મેં તેઓની નિંદાને નહિ ગણ્યકારીને પોતાનું હિત નહિ સમજનારા અને આ પૃથ્વી પરના ઐશ્વર્યની ઈચ્છા રાખનારા રાજાઓને કેવળ ઉપકાર કરવાની બુદ્ધિથી જ શું નથી માર્યો ? (અર્થાત્ માર્યો જ છે.) એ જ પ્રમાણે તમે પણ સ્વાર્થબુદ્ધિનો ત્યાગ કરીને કેવળ પ્રજાઓના હિતાર્થે જ તેઓનું શાસન કરો.^{૨૫} બકરાને, ઘોડાને તથા ક્ષત્રિયને બ્રહ્મદેવે સમાન ધર્મવાળા જ ઉત્પન્ન કર્યા છે, અર્થાત્ બકરાને જેમ તેના તથા યજ્ઞના હિત માટે જ ચરતરતલ પ્રત્યે લઈ જવામા આવે છે, તેમ ઘોડાને અને ક્ષત્રિયને પણ સ્વપરના હિત માટે જ સ આમભૂમિ પ્રત્યે લઈ જવામા આવે છે, માટે એ ક્ષત્રિય વગેરેથી સર્વ પ્રાણીઓ નો અમુક કોઈ નિર્વાહ નિરંતર સિદ્ધ થાય છે.^{૨૬} વધ કરવાને અયોગ્ય એવા હરકોઈ પ્રાણીનો વધ કરવાથી જે દોષ લાગે છે, તે જ દોષ વધ કરવાને યોગ્ય પ્રાણીનો વધ નહિ કરવાથી પણ લાગે છે. આવી ધર્મમર્યાદા છે, પરંતુ એ મર્યાદાનું ચોર લોકો ઉલ્લંઘન કરે છે અને રાજા ઉલ્લંઘન કરે નથી. ખસ, આટલો જ રાજામા અને ચોરમા ભેદ રહેલો છે.^{૨૭} માટે રાજાએ તીક્ષ્ણ ચર્ષને પ્રજાઓને સ્વધર્મમા સ્થાપવી ભેદ છે, કેમ કે એમ કરવામા ન આવે તો વરુઓની પેઠે પ્રજાઓ અન્યોન્યનું ભક્ષણ કરી ભય.^{૨૮} જે રાજાના રાજ્યમાં ચોર લોકો, કાગડાઓ જળમાથી જેમ માછલાઓને ઉઠાવી ભય છે તેમ પ્રજાઓના દ્રવ્યને ચોરી ભય છે, તે રાજા અધમ ગણાય છે હે રાજા ! જે પુરુષો વેદવિદ્યાને ભણેલા હોય અને કુળવાન હોય તેઓને તમે મત્રી બનાવજો અને તેઓની સલાહ પ્રમાણે ધર્મોત્સાર પ્રજાઓનું પાલન કરીને પૃથ્વી પર રાજ્ય કરો.^{૨૯૩૦} જે ગજા પાલનરૂપ કમંથી રહિત અને ઉપાયોની વિશેષ તાથી અજ્ઞાત હોવા છતાં અન્યાયમાર્ગે પ્રજાઓ પાસેથી ધર લે છે, તે રાજા નપુસક છે.^{૩૧} ક્ષાત્ર-ધર્મ પ્રમાણે વર્તવાની ઈચ્છાવાળા રાજાએ કેવળ

ઉચિતા રાખવી અથવા કેવળ ક્રોમળતા રાખવી, તે વર્ણાણુવા યોગ્ય નથી; માટે હે રાજા ! તીક્ષ્ણતા અને મૃદુતા એ બંનેનું ઉલ્લંઘન કર્યો વિના તમે સમય પરત્વે તીક્ષ્ણ થાઓ અને સમય પરત્વે મૃદુ પણ થાઓ.^{૩૨} ક્ષાત્રધર્મ મહાકિલ્લ છે, પણ તમારા ઉપર મારી પ્રીતિ છે, તેથી હું તમને કહું છું કે, ઉઘ કમ કરવા માટે જ ઈશ્વરે તમને ઉત્પન્ન કર્યા છે, માટે તમે રાજ્યનું પાલન કરો.^{૩૩} હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! બુદ્ધિમાન શુક્રાચાર્યે કહ્યું છે કે, હુદ પુરુષોને શિક્ષા કરવી અને સત્પુરુષોનું રક્ષણ કરવું, એ આપત્તિ કાળમા પણ રાજાનો પરમ ધર્મ ગણાય છે.^{૩૪}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે સત્પુરુષોમા શ્રેષ્ઠ ભીષ્મ પિતામહ ! હું તમને પૂછું છું કે, જેનું બીજે કોઈ પણ પુરુષ ઉલ્લંઘન કરી ચકે નહિ તેવી કોઈ મર્યાદા છે ? જો હોય તો મને કહો.^{૩૫}

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજા ! જે બ્રાહ્મણો વિદ્યા વૃદ્ધ હોય, તપસ્વી હોય અને શાસ્ત્રજ્ઞાન તથા ચારિત્રગુણથી યુક્ત હોય, તેઓનું નિત્ય સેવન કરવું, એ જ પવિત્ર અને શ્રેષ્ઠ વર્તન છે.^{૩૬} તમારો દેવો તરફ જેવો ભાવ છે, તેવો જ નિત્ય બ્રાહ્મણો તરફ પણ હોવો ભેદ છે, કેમ કે કોધાયમાન થયેલા બ્રાહ્મણોએ જગતમા અનેક પ્રકારની હિયલપાયલ કરી નાખેલી છે.^{૩૭} બ્રાહ્મણોને પ્રમત્ત રાખવા મહાન યથા મળે છે, તેમ જ તેઓને કોધાયમા કરવાથી મહાન ભય આવી પડે છે, કેમ કે બ્રાહ્મણે પ્રસન્ન થાય છે, તો અમૃતના જેવા સુખદા થાય છે અને જો કોધાયમાન થાય છે તો ઝેર જેવા દુઃખદાયી થાય છે.^{૩૮}

હતિ શ્રીમદ્ભારતમા ગાત્રપર્વા તર્ગત આપદર્મભાનુશાસન પર્વમા 'રાજનું જ્ઞાન બુદ્ધિપૂર્વક ન હોય ભેદ છે' નામનો અધ્યાય ૧૪૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૪૩ મો

એક પારથી અને હોલાની કથા-ઉપક્રમ

॥ યુધિષ્ઠિર ડગલ ॥

પિતામહ મહાપ્રાજ્ઞ સર્વશાસ્ત્રવિશારદ ।

ચરણ પાલ્યમાનસ્ય યો ધર્મસ્તં વ્રવીહી મે ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે મર્ શાસ્ત્રમા કુશળ મહાબુદ્ધિમાન પિતામહ ! શરણે આવેલાનું રક્ષણ

કરનારા પુરુષને શું ધર્મરૂઢ પ્રાપ્ત થાય છે, તે મને કહો.^૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે મહારાજ ! શરણે આવેલાનું રક્ષણ કરવાથી મહાન ધર્મરૂઢ પ્રાપ્ત કરી શકાય છે; માટે જ એ પ્રજા તમારે પૂજવા યોગ્ય હતો.^૨ હે રાજન્ ! શિખિ વગેરે અનેક મહાત્માસાબદ્યો શરણે આવેલાનું રક્ષણ કરીને પરમ સિદ્ધિને પામી ગયા છે.^૩ તેમ જ અમે સાંભળ્યું છે કે, એક હોલાએ શરણે આવેલા પોતાના શત્રુનો પણ યથાયોગ્ય સત્કાર કર્યો હતો અને પોતાનું માસ અર્પણ કરીને તેને લોજન માટે નોતર્યો હતો.^૪

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતવંશી પિતામહ ! તે હોલાએ શરણે આવેલા શત્રુને પોતાના માંસનું લોજન શા માટે આપ્યું હતું ? અને તેને શી ગતિ પ્રાપ્ત થઈ હતી ?^૫

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજન્ ! મુનિ ભાર્ગવે સર્વ પાપનો નાશ કરનારી એ દિવ્ય કથા રાજા મુચુકુંદને કહી હતી, તેને તમે સાંભળો.^૬ હે મહાપુરુષ ! પૂર્વે રાજા મુચુકુંદે આ વિષયનો જ પ્રશ્ન ભાર્ગવ-મુનિને પ્રણામપૂર્વક પૂછ્યો હતો, જેથી તે મુનિએ હોલો દેવી રીતે સિદ્ધિને પામ્યો હતો, એ સંબંધની કથા સાંભળવાને ઉત્સુક બનેલા મુચુકુંદ રાજાને આ પ્રમાણે કહી હતી.

‘શાર્ગવ મુનિએ કહ્યું : હે વિશાળ ભુવવાળા રાજા ! ધર્મના નિશ્ચયવાળી તથા કામ અને અશ્વથી શુદ્ધ એવી ને કથા હું તમને કહું છું, તેને સાવધાન થઈને સાંભળો.^૭’ કોઈ એક મહાન અરણ્યમાં પૃથ્વી પરને બાણે કાળ હોય તેવો ભાર દેખાવનો અને ક્ષુદ્ર આચરણવાળો એક પક્ષીહિંસક પારથી ક્યાં કરતો હતો.^૮ તેના શરીરનો વર્ણ કાગડાના જેવો રચમ હતો, તેનાં નેત્રો લાલચોળ રંગનાં હતાં, દેખાવમાં તે કાળના જેવો જ હતો તેની બાંધે લાંબી ટાંબી હતી, પગ દ્રઢા હતાં ઝુબ મોઢું હતું અને તેની હડપત્તી ઘણી લાંબી હતી.^૯ તેનો કોઈ મિત્ર ન હતો, સંબંધી ન હતો કે બાંધવ પણ ન હતો; કારણ કે મૂળથી જ તેનાં રોદ્રક્રોને લીધે તેના મિત્ર વગેરે સંબંધીઓએ તેને તદ્દત દીધો હતો.^{૧૦} જે પુરુષનું આચરણ પાપી હોય છે તેના રાદા પુરુષોએ દ્રશી જ ત્યાગ કરી

દેવો ભ્રષ્ટ એ; કેમ કે તેવો પુરુષ પોતાના આત્માનો જ નાશ કરવા બ્યારે તૈયાર થાય છે, ત્યારે તે પારકાનું શું ઈકાગવાનો ?^{૧૧} જે દુરાત્મા પુરુષો દૂર હોય છે અને પ્રાણીઓના પ્રાણને હરણ કરનારા હોય છે, તેઓ સંધીની પેઠે સર્વ પ્રાણીઓને ઉદ્દેગ કરનારા થઈ પડે છે.^{૧૨} હે રાજા ! એ પ્રમાણે તે પારથી હાથમાં બળ લઈને વનમાં ભટક્યા કરતો અને હંમેશાં ઘણાં પક્ષીઓનો સંહાર કરીને તેઓનાં માંસને વેચી નાખતો.^{૧૩} આવી દુષ્ટ આલ્લ-વિકાનો આશ્રય કરીને શુન્નરાન ચલાવતાં એ દુરાત્મા પારથીનો ઘણો સમય વીતી ગયો; પરંતુ છેવટ સુધી તેના બલુવામાં જ ન આવ્યું કે મારી આલ્લવિકા ઘણી અધર્મભરેલી છે.^{૧૪} પોતાની સ્ત્રીના સાથમાં રહીને નિરંતર રમણ કરી રહેલો એ પારથી દેવ-યોગે એટલો બધો મૂઠ બની ગયો હતો, જેથી પક્ષીહિંસા વિનાની બીજી કોઈ પણ આલ્લવિકા તેને પસંદ આવતી ન હતી.^{૧૫} હવે એક ૧૬૫૩ એવું બન્યું કે, એ પારથી પક્ષીઓની શોધમાં ને શોધમાં જંગલમાં ઘૂમ્યા કરતો હતો, તેવામાં વૃક્ષને બાણે ઉખેડી પાડતો હોય તેવો અતિ મહાન પવન ઘણા જ ભોસથી કૂંકાવા લાગ્યો; એટલું જ નહિ પણ મહાસાગર જેમ નીકાઓથી છવાઈ બધ, તેમ એક ક્ષણવારમાં આકાશ મેઘ-મંડળોથી છવાઈ ગયું ને સાથે સાથે વીજળીઓના કડાકાશડાકા પણ થવા લાગ્યા.^{૧૬} મેઘરાજ પણ એવી મોટી જળધારાઓને વરસાવવા લાગ્યો કે, જેથી એક ક્ષણમાં તો પૃથ્વી પર પાણી પાણી થઈ રહ્યું.^{૧૭} આ રીતે વરસાદની ઝડી ચાલુ થઈ તે સમયે પેટો પારથી ટાઢથી પીકાઈ ને લગભગ ખેલાન જેવો બની ગયો ને આકુળ ચિત્તે આખા વનમાં આમતેમ ભટકવા લાગ્યો;^{૧૮} પરંતુ વનનો સર્વ પ્રદેશ પાણીના પૂરથી એટલો બધો ભરાઈ ગયો હતો કે, જેથી તે પક્ષીહિંસક પારથીને નીચું ઊંચું કોઈ પણ સ્થળ પોતાને વિશ્રાંતિ લેવા માટે મળ્યું નહિ.^{૧૯} વૃષ્ટિના વેને લીધે તે વેળા ઘણાં પક્ષીઓ માર્યા ગયાં હતાં અને જેઓ છવતાં હતાં તેઓ ન્યાંત્યાં ભરાઈ પેડાં હતાં; તેમ જ મૃગો, સિંહો અને વરાહો પણ એને જે ફાળું તે સ્થળનો આશ્રય કરીને પડી રહ્યાં હતાં.^{૨૦} એ સિવાયનાં

ખીજાં ઘણાં વનવાસી પશુઓ તો વાયુ અને વૃદ્ધિથી ત્રાસ પામી જઈને તથા ભય અને ક્રોધથી પીડિત થઈને એકીસાથે વનમાં ભમતાં હતાં.^{૨૪} પેલા પારધી પણ ટાઢથી એટલેા બધો કરી ગયો હતો, કે જેથી કંયાંય જઈ શકતો પણ ન હતો, તેમ ત્યાં બિભી શકતો પણ ન હતો. એ જ સમયે તેણે ટાઢથી વિહ્વળ થઈને પૃથ્વી પર પડેલી એક હોલીને જોઈ.^{૨૫} પાપાત્મા પારધી પોતે દુઃખથી ઘેરાઈ ગયો હતો, છતાં પેલી હોલીને જોઈને તેણે તુરત જ તેને પકડી લઈને પાંજરામાં નાખી દીધો. તે પારધી પ્રથમથી જ પાપકૃત્ય કરનારો હતો, જેથી પોતે દુઃખી અવસ્થામાં હતો, છતાં ખીજાને તેણે દુઃખ ઉપભોગ્યું ને તેણે પાપી કૃત્ય કર્યું. પછી તેણે સમીપ રહેલી વૃક્ષની ઝાડીમાં એક મહાન વૃક્ષ જોયું કે જે વૃક્ષ મેઘના જેવું શ્યામ દેખાતું હતું. અનેક પક્ષીઓ છાયા, નિવાસ અને ફળ મેળવવાની ઇચ્છાથી તે વૃક્ષને આશ્રય કરી રહ્યાં હતાં, જેથી તે વૃક્ષ કેવળ પરોપકાર કરવા માટે જ વિદ્યાતાએ ઉત્પન્ન કરેલા એક સાધુપુરુષના જેવું જણાતું હતું.^{૨૬-૨૮} પારધીએ તે વૃક્ષને જોયું તે જ ક્ષણે આકાશમાં વાદળાંઓ વીખરાઈ ગયાં ને નિર્મળ તારાઓ પ્રકાશી નીકળ્યા, જેથી અંધવિકાસી કમળોથી વ્યાપ્ત થયેલું મોઢું એક સરોવર જેમ શોભે તેમ તે (આકાશ) શોભી નીકળ્યું. આ પ્રમાણે આકાશને નિર્મળ થયેલું જોઈ ટાઢથી ધ્રુજ રહેલો તે પારધી દિશાઓ તરફ જોવા લાગ્યો અને તેણે નાણી લીધું કે, રાત્રિ ગાઢ થઈ ગઈ છે, તેમ જ મારું ઘર અહીંથી ઘણું દૂર છે.^{૨૯-૩૧} પછી તેણે પેલા વૃક્ષ નીચે જ એ રાત્રિએ નિવાસ કરવાનો મનમાં નિશ્ચય કર્યો અને તુરત જ એ વૃક્ષ પાસે જઈને બે ઢાલ જોડી પ્રણામ કરીને તે બોલ્યો કે,^{૩૨} 'આ વનસ્પતિમાં જે દેવતાઓ વસી રહ્યા હોય તેઓતું હું શરણ લઉં છું.' આમ કહીને પૃથ્વી પર પાંદડાંની શય્યા બિછાવીને અને એક પથ્થર ઉપર મસ્તક મૂકીને તે દુઃખી પારધી નિદ્રાવશ થઈ ગયો.^{૩૩-૩૪}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં રાત્રિપર્વાતગત આપદ્ધમાંનુસાસન-પર્વમાં 'એક પારધી અને હોલાની કથા' નામનો

અધ્યાય ૧૪૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૪૪ મો હોલાની ચિંતા અને સ્ત્રીપ્રશંસા

॥ મીષ ઉવાચ ॥

अथ वृक्षस्य शाखायां विहंगः समुद्भजनः ।

दीर्घकालोपितो राज्ञस्तत्र चित्रतनूरुहः ॥ ૧ ॥

લીખે કહ્યું : હે રાજન્ ! એ વૃક્ષની શાખા ઉપર રંગબેરંગી પીછાંવાળો એક હોલો પોતાના સગાંસંબંધીઓની સાથે ઘણો કાળ થયાં રહેતો હતો.^૧ તેની સ્ત્રી (હોલી) તે દિવસે પ્રાતાઃકાળમાં ચરવાને માટે ગઈ હતી, છતાં રાત્રિ થઈ ગઈ, તો પણ પાછી આવી ન હતી, જેથી તે હોલો આ પ્રમાણે ચિંતા કરતી લાગ્યો :^૨

આજે વાયુના તોફાન સાથે વરસાદ ઘણો જ પડ્યો છે, છતાં મારી પ્રિયા હજી સુધી આવી નથી. અરેરે ! પણ તેવું તે શું કારણ હશે કે જેથી તે હજી સુધી પણ આવી શકી નથી ?^૩ મારી વહાલી સ્ત્રી આ અરણ્યમાં કુશળક્ષેમ તો હશેને ? ખરેખર, આ મારું ઘર તેના વિના આજે શૂન્ય દેખાય છે.^૪ પુત્રો, પૌત્રો, વહુઓ અને નોકર-આકરોથી ભરપૂર એવું પણ ગૃહસ્થ પુરુષતું ઘર એ સ્ત્રી વિનાતું હોય તો શૂન્ય જ લાગે છે;^૫ માટે જ વિદ્વાનો કહે છે કે, એકલા ઘરને ઘર કહી શકાતું નથી, પણ સ્ત્રીને જ ઘર કહી શકાય છે; કેમ કે સ્ત્રી વિનાતું ઘર તો અરણ્ય સમાન જ લાગે છે. તે મારી સ્ત્રી લાલ નેત્રોવાળી છે, સુંદર અંગવાળી છે અને મધુર સ્વરવાળી છે. તે આજે એ નહિ આવે તો મારે જીવવાતું કંઈ કામ નથી !^{૬-૭} તે મારી સ્ત્રી ઉત્તમ મતને ધારણ કરનારી છે, મારા ખાધા પહેલાં ખાતી નથી, મારા નાશ પહેલાં નાહતી નથી, મારા બેડા પહેલાં બેસતી નથી અને મારા સૂતા પહેલાં સૂતી નથી.^૮ હું ન્યારે આનંદમાં હોઉં છું, ત્યારે તે આનંદમાં રહે છે; હું ન્યારે દુઃખી હોઉં છું ત્યારે તે દુઃખી થાય છે; હું ન્યારે ધરની બહાર જવા તૈયાર થયો હોઉં છું, ત્યારે તેણે મુખ દીન થઈ નાચ છે અને હું ન્યારે ક્રોધ કરું છું, ત્યારે જીવડું તે પ્રિય બોલે છે.^૯ આવા પતિ-મતધર્મને પાળનારી, પતિને જ પોતાનો આધાર માનનારી અને પતિનું જ પ્રિય હિત કર...

આસક્ત રહેનારી સાધ્વી સ્ત્રી જે પુરુષને હોય છે, તે પુરુષ આ પૃથ્વીમાં ધન્યવાદપાત્ર ગણાય છે.^{૧૦} તે મારી તપસ્વિની સ્ત્રી હું જ્યારે થાકી ગયો હોઈ છું અથવા ભૂખ્યો થયો હોઈ છું, ત્યારે તુરત જ જાણી જાય છે, મારા પર દંઢ અનુરાગ રાખે છે, મારી ભક્તિ કરે છે, મારા પર રનેહ ધરાવે છે અને તેથી જ તે યશસ્વિની છે.^{૧૧} ખરેખર, વૃક્ષના મૂળમાં જ રહેઠાણ કરી રહેલા પુરુષની પાસે પણ તેવી સ્ત્રી નો સહાયમાં હોય છે, તો એ એનું ઘર જ છે; પરંતુ એક મોટા પ્રાસાદમાં (ખંભલામાં) વસી રહેલા સ્ત્રીરહિત પુરુષને તો એ પ્રાસાદ અરણ્ય સમાન જ લાગે છે;^{૧૨} એટલા માટે સ્ત્રી ધર્મ, અર્થ અને કામ એ ત્રણે પુરુષાર્થો સિદ્ધ કરવાના સમયે પુરુષને સહાયકારિણી ગણાય છે; એટલું જ નહિ પણ વિદેશગમન કરતી વેળા પણ દેવળ એક સ્ત્રી જ પુરુષને વિશ્વાસજનક થઈ પડે છે;^{૧૩} માટે જ એમ કહેવાય છે કે, સ્ત્રી એ પુરુષનો પરમ અર્થ છે અને આ જગતમાં લોકવ્યવહાર ચલાવવાના સમયે પણ સહાય વિનાના પુરુષને સહાય કરનારી એકલી સ્ત્રી જ છે.^{૧૪} જે પુરુષ રોગોથી ચેરાઈ ગયો હોય અને નિત્ય દુઃખશરેલી સ્થિતિમાં રહેતો હોય, તેને તેની સ્ત્રી સમાન બીજું કંઈ પણ ઔષધ નથી;^{૧૫} તેમ જ આ લોકમાં સ્ત્રીના જેવો કોઈ ખંધુ નથી, સ્ત્રીના જેવો કોઈ આધાર નથી અને ધર્મસંપ્રદ કરવા સમયે પણ સ્ત્રીના જેવો કોઈ સહાયક નથી.^{૧૬} જે પુરુષના ઘરમાં સદ્ગુણો સ્ત્રી અને પ્રિયભાષિણી સ્ત્રી નથી, તેણે અરણ્યમાં જ આલ્યા જવું; કેમ કે તેવા પુરુષને અરણ્યવાસ અને ગૃહવાસ સરખો જ છે.^{૧૭}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તરંગત આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'હોલાની ચિંતા અને સીમરાસા' નામનો અધ્યાય ૧૪૫ એ સમાય

અધ્યાય ૧૪૫ મો

હોલીનાં વચનો

॥ મીષ્ય ઉવાચ ॥

एवं विलपतस्तस्य श्रुत्वा तु करुणं वचः ।

गृहीता शकुनिघ्नैः कपोती वाक्यमब्रवीत् ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! એ પ્રમાણે વિલાપ

કરી રહેલા પોતાના પતિનાં કરુણાવચન સાંભળીને પારધીના પાંજરામાં પુરાયલી હોલી આ પ્રમાણે (મનમાં) કહેવા લાગી.^૧

હોલી બોલી : ‘ અહો ! હું ઘણી જ ભાગ્ય શાળી છું. મારામાં ગુણો છે અથવા નથી; તોપણ આ મારો વહાલો પતિ મારા શુભોને ગાઈ રહ્યો છે.^૨ જે સ્ત્રી માટે તેના પતિને પૂરતો સંતોષ હોતો નથી, તેને સ્ત્રી જ ન કહેવાય; કેમ કે જે સ્ત્રીના પર તેનો પતિ સંતુષ્ટ રહે છે, તેના પર સર્વ દેવતાઓ પણ સંતુષ્ટ રહે છે.^૩ અગ્નિની સાક્ષીએ જે પુરુષને પોતાનો પતિ કયો હોય છે, તે પુરુષ જ સ્ત્રીના સ્વામી અથવા પરમ દેવત ગણાય છે, માટે જે સ્ત્રીનો પતિ તેના પર સંતુષ્ટ રહેતો નથી, તે સ્ત્રી પુષ્પોના ગુપ્તછાએ વાળી વેલડી જેમ દાવાનળથી બળીને ભસ્મ થઈ જાય છે, તેમ બળીને ભસ્મ થઈ જાય છે.’ આ રીતે મનમાં જ બોલીને દુઃખાતુર થયેલી તે હોલી પારધીએ પોતાને કેદ પૂરી હતી, છતાં પોતાના દુઃખી પતિને કહેવા લાગી કે, ‘ હે કાંત ! ઘણા જ આનંદની સાથે હું તમને એક શ્રેયસ્કર વાત કહું, તે સાંભળી ને તમે તે પ્રમાણે કરો. હે નાથ ! જુઓ, આ પારધી તમારા ઘરનો આશ્રય લઈને બહાર સૂતો છે; તે બિચારો ટાઢથી અને કુધાથી હેરાન થઈ ગયો છે, માટે તેનો તમે સત્કાર કરો. આ જગતમાં જે પુરુષ બ્રાહ્મણની હત્યા કરે, લોકની માતા ગણાયલી ગાયની હત્યા કરે અથવા શરણાગતની હત્યા કરે, તો એ ત્રણેય પાપ સમાન જ લાગે છે. આપણે હોલાની જાતિમાં જન્મ્યાં છીએ, માટે આપણા જાતિધર્મ પ્રમાણે આપણે હોલાની વૃત્તિ કરવી તે જ શાસ્ત્રવિહિત છે; માટે તમારા જેવા આત્મવેત્તા પુરુષે તે વૃત્તિને જ અનુસરવું યોગ્ય છે. જે ગૃહસ્થ પુરુષ પોતાની શક્તિ પ્રમાણે ગૃહસ્થધર્મને પાળે છે, તે પુરુષને મૂંઝા પછી અક્ષયલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે, એમ આપણે સાંભળ્યું છે, તો હે પક્ષી ! તમે હવે યુગ્મપૌત્રાદિ પરિવારવાળા થઈ ચૂક્યા છો, માટે પોતાના શરીર પરની મમતાનો ત્યાગ કરીને તથા ધર્મ અને અર્થનો આશ્રય કરીને આ પારધીને સત્કાર કરો, જેથી તેનું મન પ્રસન્ન થાય. ૪-૧૨ હે પક્ષી ! તમે તમારા શરીર માટે સંતાપ કરશો મા; કેમ કે તમારા શરીરનિર્વાહને માટે તમે બીજી સ્ત્રી

પણ મેળવી શકશે. ૧૩

પોતાના પતિને એ પ્રમાણે કહીને તે તંપસ્વિની હોલી પાંજરામાં રડી રહી અત્યંત દુઃખની સાથે પોતાના પતિ સામે જોઈ રહી. ૧૪

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્જન આપદ્ધર્માનુગાસન પર્વમા 'હોલાના વચનો' નામના અધ્યાય ૧૪૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૪૬ મો

અતિથિસત્કાર-હોલાનું આત્મસમર્પણ

॥ મીષ ઉવાચ ॥

સ પત્ન્યા વચનં શ્રુત્વા ધર્મયુક્તિસમન્વિતમ્ ।
હર્ષેણ મહતા યુક્તો વાક્યં વ્યાકુલલોચનઃ ॥૧॥

ભીષમે કહ્યું : પોતાની ઓનું ધર્મ અને યુક્તિ થી ભરેલું તે વચન સાંભળ્યા પછી હોલાને અત્યંત આનંદ થયો. તેના નેત્ર હર્ષાશ્રુથી ઊભરાઈ જવા લાગ્યા. પછી તુરત જ એ હોલી પેલા પક્ષીહિંસક પારધીને જોઈને તેની પાસે ઊડી આવ્યો અને શાસ્ત્રોક્ત વિધિ પ્રમાણે ચતુર્ધર્મક તેનો સત્કાર કરવા લાગ્યો. ૧ તેણે પારધીને કહ્યું કે, 'તમે ભલે પધાધી. બોલો તમારું હું શું પ્રિય કરું ? તમારે સતાપ કરવો નહિ. તમે એમ જ માની લેજો કે, હું મારે ઘર જ છું; માટે તમે જલદી કહો. તમારી શી ઈચ્છા છે ? તમારું હું કયું કાર્ય કરું ? તમે આને અમારે શરણે આવ્યા છો, તેથી હું તમને રનેહ પૂર્વક આ વચનો કહું છું. ૨ શત્રુ પણ જો પોતાને ઘર આવે તો તેનો યોગ્ય અતિથિસત્કાર કરવો, એ પરમ ધર્મ છે. જુઓ, વૃક્ષ જેવું એક સ્થાવર પ્રાણી પણ પોતાને કાપવા માટે આવેલા પુરુષ ઉપરથી પણ પોતાની છાયાને પાછી લઈ લેતું નથી ! ૩ માટે ઘર માડીને રહેલા હરકોઈ પુરુષે શરણે આવેલાનો અતિથિસત્કાર અવશ્ય કરવો જોઈએ અને પાંચ મહાયજ્ઞો કરવામા નિરંતર તત્પર રહેવું જોઈએ. ૪ જે ગૃહસ્થ પુરુષ ગૃહસ્થાશ્રમમા રહ્યા છતા અજ્ઞાનને લીધે પચમહાયજ્ઞો કરતો નથી, તે પુરુષ ધર્મદષ્ટિએ ઉભયલોકથી ભ્રષ્ટ થાય છે, ૫ માટે તમે મને ખુશીથી કહો. તમે જે કહેશો તે સર્વ હું કરીશ. તમારે મનમાં શોક કરવો નહિ.' હોલાના એ વચનો સાંભળીને પારધીએ કહ્યું કે, 'મને ટાઢથી

ઘણી પીડા થાય છે, માટે તેનાથી મારું રક્ષણ કર.'

પારધીએ એમ કહ્યું, કે તુરત જ હોલાએ સૂકા પાદડાની એક શય્યા પૃથ્વી પર બિછાવી દીધી અને પછી એક પાદડામાં અગ્નિ લાવવા માટે પોતાની શક્તિ અનુસાર એકદમ ત્યાથી ઊડ્યો ૮ ૧૦ જેત જોતામા તે એક લુહારને ઘેર જઈ પહોંચ્યો ને ત્યાથી અગ્નિ ઉપાડી લાવીને પુનઃ પારધી પાસે આવી પહોંચ્યો. ત્યા આવ્યા પછી સૂકા પાદડાનો એક મોટો ઢગ એકઠો કરીને તેણે અગ્નિને પ્રજ્વલિત કર્યો અને શરણે આવેલા પેલા પારધીને કહ્યું કે, 'હવે નિરાતે તમારા ગાત્રોને આ અગ્નિથી તપાવી લો. તમારે હવે કોઈનાથી ભય રાખવાનું કારણ નથી' ૧૧ ૧૨

હોલાએ એમ કહ્યું, એટલે 'બાહુ સાર' એ પ્રમાણે કહીને પારધીએ પોતાના ગાત્રોને તપાવવા માંડ્યા, જેથી તેના શરીરમા પુનઃ પ્રાણનો સચાર થવા લાગ્યો અને પછી મહાન હર્ષાવેશમા આવી જઈને વ્યાકુળ નેત્રે પેલા પક્ષી (હોલા) સામે જોઈને તે પારધીએ કહ્યું કે, ૧૩ ૧૪ 'તું' મને કઈક આહાર આપ, એમ હું ઈચ્છુ છું. મને ભૂખ સજત લાગી છે.' પારધીના એ વચન સાંભળીને હોલાએ કહ્યું કે, ૧૫ 'મારી પાસે કોઈ પ્રકારનો વૈભવ નથી, જેથી તમારી ભુખાનો હું નાશ કરી શકું. અમે વનવાસી પક્ષીઓ નિત્યનો નિત્ય આહાર ઉત્પન્ન કરીને જીવન ગાળીએ છીએ. (મનુષ્યપ્રાણીની પેઠે અમે સંગ્રહ કરનારા નથી.) ૧૬ જેમ મુનિ લોકો લોજનને માટે અન્નનો સંગ્રહ કરી રાખતા નથી, તેમ અમે પણ સંગ્રહ કરી રાખતા નથી.' આમ કહ્યા પછી તે પક્ષીનું મુખ નિસ્તેજ બની ગયું. ૧૭ હે ભરતશ્રેષ્ઠ સુધિષ્ઠિર ! તે હોલાને મનમા ચિંતા થવા લાગી કે, 'હવે શું કરવું ?' તે પોતાની વૃત્તિને નિંદવા લાગ્યો. ૧૮ પછી એક સુદૃઢ જેટલો મમય વીતી ગયો, એટલે તે હોલાને કંઈ ભાન આવ્યું. તેણે પેલા પારધીને કહ્યું કે, 'તમે એક સુદૃઢ જેટલા સમય મુધી જરા થોભી બાજો. હું હમણા જ તમને તૃપ્ત કરું છું. ૧૯' એમ કહીને તેણે સૂકા પાદડા એકઠા કરીને અગ્નિ મળાગાવ્યો અને પછી તે પક્ષી મોટા હર્ષમા આવી જઈને આ પ્રમાણે બોલ્યો : 'ઋષિઓ, દેવતાઓ અને મહાત્મા

પિતૃઓની પાસે પૂર્વે મેં સાંભળ્યું છે કે, અતિથિનું પૂજન કરવાથી મહાન ધર્મ પ્રાપ્ત થાય છે; માટે હે સૌમ્ય પારથી ! તમે મારા પર અતુલ્ય કરો. હું તમને સત્ય જ કહું છું કે, અતિથિનું પૂજન કરવા માટે મેં નિશ્ચય વિચાર કર્યો છે.^{૧૨૦-૨૨} આવી પ્રતિજ્ઞા કરીને તે મહાબુદ્ધિમાન પક્ષી બંધે હસતો હોય તેમ અગ્નિની ત્રણ પ્રદક્ષિણા કરીને તેમાં પડ્યો. હોલાને એ રીતે અગ્નિમાં પડેલો જોઈ પારથી મનમાં વિચાર કરવા લાગ્યો કે, 'હાય, હાય ! મેં આ શું કર્યું' !^{૧૨૩-૨૪} અહાહા ! હું ઘણો ઘાતકી છું અને મારાં કર્મથી જ નિદાપાત્ર છું, છતાં આ પવિત્ર હોલાને મેં ઘાત કર્યો, તેથી મને મહાધાર અધર્મ લાગશે, એમાં સંશય નથી.' એ પ્રમાણે હોલાને અગ્નિમાં પડેલો જોઈ પારથી અનેક પ્રકારના વિલાપો કરવા લાગ્યો ને પોતાનાં કર્યોને નિંહવા લાગ્યો.^{૨૫-૨૬}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-તર્જિત આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'અતિથિસત્કાર-હોલાનું આભસમર્પણ' નામનો અધ્યાય ૧૪૬ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૪૭મો

પારથીનો વૈરાગ્ય

॥ મૌષ્મ ઉવાચ ॥

તતઃ સ લુબ્ધકઃ પશ્યન્ ક્ષુધયાઽપિ પરિપ્રુતઃ ।

કપોતમમ્પિપતિતં વાયવ્યં પુનરુવાચ હ ॥૧॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજા ! તે પારથી ક્ષુધાને લીધે ઘણું જ વ્યાકુળ બની ગયો હતો, છતાં એ વેળા હોલાને અગ્નિમાં પડેલો જોઈ પુનઃ આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યો :^૧ 'અરે ! મેં ઘાતકીએ બુદ્ધિના અભાવને લીધે આ શું કર્યું ? હું નિત્ય જીવેલી હિંસા કરીને જીવન ગાળું છું. તેમાં વળી આ કૃત્યને લીધે તો મને અતિ મહાન પાપ લાગશે.' આ રીતે પોતાના આત્માની નિંદા કરીને તે વારંવાર કહેવા લાગ્યો કે,^૨ 'ખરેખર, હું વિશ્વાસપાત્ર નથી, મારી બુદ્ધિ અત્યંત દુષ્ટ છે અને મારા વિચારો સદાને માટે પાપી છે. હાય ! હાય ! મેં શુભ કર્મોના પરિત્યાગ કર્યો છે અને હું પક્ષીહિંસક પારથી થયો છું.'^૩ આ મહાત્મા હોલાએ પોતાના દેહને અગ્નિમાં નાખીને મને કૂરને ધિક્કારપૂર્વક ઉપદેશ

આપ્યો છે, એમાં સંશય નથી.^૪ બસ, હવે હું મારા પ્રિય પ્રાણુને, પુત્રોને તથા સ્ત્રીના ત્યાગ કરી દર્દશ. મહાત્મા હોલાએ મને ધર્મમાર્ગ દેખાડ્યો છે.^૫ આજથી આરંભીને હું સર્વ પ્રકારના લોગ વૈભવોને ત્યાગ કરીને મારા આ દેહને ઓખતરતુ માં નાખું તળાવ જેમ સુકાઈ જાય છે, તેમ સૂકવી નાખીશ.^૬ હું ક્ષુધા, તૃષ્ણા અને તાપને સહન કરીને શરીરને એટલું બધું કૃત્ય કરી નાખીશ કે, જેથી શરીરની તમામ નાડીઓ એકદમ બહાર દેખાઈ આવે અને અનેક પ્રકારના ઉપવાસો કરીને પાર-લૌકિક સાધન સંપાદન કરીશ.^૭ અહો ! આ હોલાએ પોતાના દેહ સુદાંને અર્પણ કરી દર્દને અતિથિની પૂજા કેમ કરવી, તે મને દેખાડ્યું છે, માટે હવે હું ધર્મચરણ જ કરીશ, કેમ કે ધર્મ એ જ પરમ ગતિરૂપ છે.^૮ જેવો ધર્મ આ ઉત્તમ પક્ષી વિષે મેં જોયો છે, તેવો જ ધર્મ હું આચરીશ.' એમ કહીને તે ઘોર કર્મ કરનારા પારથીએ ધર્મ ચરણ કરવા માટે મનમાં દૃઢ નિશ્ચય કર્યો.^૯ પછી તે તીક્ષ્ણ ત્રત ધારણ કરીને મહાપ્રસ્થાન (પર લોકગમન) કરવા તૈયાર થયો.^{૧૦} તે સમયે તેણે પોતાના હાથમાં રાખેલી લાકડીને, લોખંડના કાંટાને, પક્ષીઓને પકડવાની બળને તથા પીંજરાને દૂર ફેંકી લીધાં ને પેલી પીંજરામાં પકડેલી હોલીને યજ્ઞ છોડી મૂકી.^{૧૧}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-તર્જિત આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'પારથીનો વૈરાગ્ય' નામનો અધ્યાય ૧૪૭ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૪૮મો

હોલો ને હોલી સ્વર્ગમાં !

॥ મૌષ્મ ઉવાચ ॥

તતો ગતે શાકુનિકે કપોતી પ્રાહ દુઃખિતા ।

સંસ્મૃત્ય સા ચ મતારં રુદતી શોકકર્શિતા ॥૧॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! પારથી-ત્યાગી ગયો, તે પછી હું:ખાતુર થયેલી અને શોકથી કૃશ થયેલી પેલી હોલી પોતાના પતિનું રમરણ કરીને રુદન કરતી બોલી કે,^૧ 'ઓ નાથ ! તમે મારું કદી પણ અપ્રિય કર્યું હોય, એવું મને યાદ આવતું નથી. વિધવા થયેલી સર્વ સ્ત્રીઓ અનેક પુત્રોવાળી હોવા છતાં પોતાના પતિને માટે નિરંતર શોક

કયો કરે છે,^૨ અને તે બિચારી સર્વ બંધુઓને શોક ઉપજાવનારી થઈ પડે છે. તમે મને નિત્ય લાડ લડાવતા હતા, બહુ જ માનપૂર્વક મીઠાં અને સ્નેહાળ વચ્ચે બોલીને મારો સત્કાર કરતા હતા, તેમ જ દુઃખનો નાશ કરનારાં મનોહર વાક્યો કહીને તમે મને રીઝવતા હતા. પવતોની ગુફાઓમાં, નદીઓનાં ઝરણાંઓ પાસે તથા વૃક્ષોના સુંદર અશ્રુભાગ ઉપર (બેસીને) તમારી સાથે હું રમતી હતી અને આકાશમાં પણ તમારી સાથે હું સુખ-પૂર્વક વિહાર કરતી હતી.^{૩-૫} ઓ કાંત ! પૂર્વે હું આનંદમાં રહેતી હતી, પરંતુ આજે તેવો લગારે આનંદ મને થતો નથી. હરકોઈ સ્ત્રીને તેનો પિતા, ભાઈ કે પુત્ર અસુક માપસર જ સુખ આપે છે, પણ પતિ તો અપરિમિત અથવા અમાપ સુખ આપે છે, માટે તેવી કઈ સ્ત્રી હોય કે જે પોતાના પતિની સેવા ન કરે ? પોતાના પતિના સમાન સ્ત્રીઓનો કોઈ નાથ (રક્ષક) નથી અને પતિના સમાન બીજા કઈ સુખ નથી;^{૬-૭} આમ સમજીને પ્રત્યેક સ્ત્રીએ પોતાના ધનાદિક સર્વસ્વનો ત્યાગ કરી દઈને કેવળ પતિનું જ શરણ લેવું જોઈએ. હે નાથ ! હવે તમારા વિના એકલી રહીને મારે જીવવાનું શું પ્રયોજન છે ?^૮ એવી કઈ સ્ત્રી હોય કે જે પતિ વિનાની થઈ હોય છતાં જીવવાનો ઉત્સાહ ધરાવે ?

આવો. અનેક પ્રકારનો કરુણ વિલાપ કરીને તે પતિવ્રતા હોલી અત્યંત દુઃખને લીધે (જીવવાનો વિચાર માંડી વાળીને) બળબળતા અગ્નિમાં પડી; એટલે તુરત જ સુંદર બાહુભૂષણને ધારણ કરનારા, વિમાનમાં બેઠેલા, પુણ્યશાળી મહાત્માઓથી પૂજાતા, તરેહ તરેહની માળાઓ અને વસ્ત્રોને ધારણ કરનારા, સર્વ પ્રકારના અલંકારોથી શોભી રહેલા, કરોડો વિમાનોથી વીંટાયેલા તથા અનેક પુણ્યકર્મી મહાપુરુષોના મધ્યમાં બેઠેલા પોતાના પતિનાં તેને દર્શન થયાં. આ પ્રમાણે શરણાગતની રક્ષાના કર્મથી તે હોલો એક પક્ષીની બાંતિને હોવા છતાં વિમાનમાં બેસીને સ્વર્ગમાં ગયો અને ત્યાં એ કર્મથી પૂર્ણ થઈને પોતાની સ્ત્રીની સાથે આનંદમાં રહેવા લાગ્યો.^{૯-૧૨}

હવે શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વોત્તરે આપદ્મપ્રમાણુશાસન-પર્વમાં 'હોલો ને હોલી સ્વર્ગમાં !' નામનો

અધ્યાય ૧૪૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૪૯ મો

પારધી પણ સ્વર્ગમાં ગયો

॥ ગીષ્મ ઉવાચ ॥

વિમાનસૌ તુ તૌ રાજન્ લુબ્ધકઃ સ્વે દર્દર્શ હ ।

દૃષ્ટ્વા તૌ દંપતી રાજન્ વ્યચિંતયત તાં ગતિમ્ ॥૧॥

લીબ્ધે કલ્હુઃ હે રાજન્ ! એ હોલો ને હોલી વિમાનમાં બેસીને સ્વર્ગમાં ગયાં, તે સમયે પેલો પારધી નીચે જોલો જોલો તે દશ્ય જોઈ રહ્યો હતો. પારધીએ હોલાહોલીને મળેલી સ્વર્ગગતિને પોતાની નજરે જોઈ, તેથી તેણે પણ મનમાં વિચાર કર્યો કે, 'હું પણ આવી જ તપશ્ચર્યા કરીને પરમ ગતિ સંપાદન કરું.' આવો મનમાં નિશ્ચય કરીને તેણે મહાપ્રસ્થાન કરી જવાનો જ આરંભ કર્યો.^૨ જે પારધી પ્રથમ પક્ષીઓ ઉપર જીવનારો હતો તેના તે જ પારધીએ મહાપ્રસ્થાન કરવાની ઇચ્છાથી સર્વ પ્રકારની ચેષ્ટાઓનો તથા મમતાઓનો ત્યાગ કરી દીધો.^૩ આવી સ્થિતિએ વનમાં તે ક્યારે કરતો હતો, તેવામાં એક મહાન સરોવર તેના જોવામાં આવ્યું. તે સરોવર ઘણું જ સુંદર હતું, ખીલી નીકળેલાં કમળોથી શોભી રહ્યું હતું, અનેક જાતનાં પક્ષીઓથી સેવાયેલું હતું, શીતળ જળથી ભરપૂર હતું અને જોનારને સુખ ઉપજાવે તેવું હતું.^૪ ખરેખર, તૃષાતુર મનુષ્ય તે સરોવર તરફ દૃષ્ટિ નાખતાં જ અત્યંત તૃપ્ત થઈ જાય તેવું એ તૃપ્તિ-જનક હતું; છતાં હે રાજા ! ઉપવાસો કરી કરીને શરીરે અત્યંત કુશ થયેલા તે પારધીએ તે સરોવર તરફ દૃષ્ટિ પણ કરી નહિ; પરંતુ અત્યંત હર્ષપૂર્વક મહાપ્રસ્થાન કરવાનો જ મનમાં નિશ્ચય કરીને તે પારધી શિકારી પશુઓથી ભરેલા અરણ્ય તરફ જ ચાલ્યો ગયો.^{૫-૬} જંગલમાં પ્રવેશ કરતાં જ તે પારધી કાંટાઓનાં બળાંઓથી જકડાઈ ગયો; તેનાં સર્વ અંગોમાં કાંટાઓ લોંકાઈ ગયા અને તેથી તેનું શરીર રુધિરની ધારાઓથી નીતરી રહ્યું.^૭ (તોપણ લગારે જ્વાળા પામ્યા વિના) તે પારધી અનેક જાતનાં જંગલી પશુઓથી ભરપૂર એવા નિર્જન અરણ્યમાં આમતેમ જકડવા લાગ્યો, એ વેળા તે જંગલમાં અકસ્માત પવનનો અપાટો વધી પડ્યો ને ભેતભેતામાં તો વૃક્ષોના પરસ્પર સંઘ-

પંચુને લીધે અતિ મહાન દાવાનળ (વનનો અગ્નિ) સળગી ઊઠ્યો. એ જંગલ પણ વૃક્ષોની ગીચ ઘટાઓ તથા લતાઓની સંકુલ ડાળીઓથી ચારે બાજુ ભરપૂર હતું, જેથી એકદમ વધી પડેલા દાવાનળે કોપેલા પ્રલયાગ્નિની પેઠે તે વનને ચારે તરફથી બાળવા માંડ્યું અને પવનના સુસવાટા સાથે અગ્નિના બળબળતા તણુઓ ચારે બાજુ ઊડવા લાગ્યા. તેથી મૃગો અને પક્ષીઓથી વ્યાપ્ત એવું તે ચોર વન ભડભડાટ કરતું બળવા માંડ્યું. આ પ્રમાણે વનને સળગી ઊઠેલું જોઈ, પેલો પાર્થી મનમાં અત્યંત પ્રસન્ન થયો. તેણે પોતાના દેહથી મુક્ત થવા માટે એકદમ સન્મુખ સળગી રહેલા અગ્નિ સામે દોટ જ મૂકી (અને અતિ આનંદપૂર્વક તે અગ્નિમાં ઝપલાવ્યું) હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા! અગ્નિમાં પડતાની સાથે જ તે પાર્થી બળીને ભસ્મ થઈ ગયો ને પાપોથી મુક્ત થઈને ઉત્તમ સિદ્ધિને પામ્યો. પછી ત્રણે પ્રકારના સંતાપોથી મુક્ત થયેલા એ પાર્થીએ પોતાના આત્માને સ્વર્ગલોકમાં આવી પહોંચેલા જોયો ને ત્યાં યજ્ઞો, ગધર્વો તથા સિદ્ધોની મધ્યમાં ધર્મની પેઠે પ્રકાશી રહેલો દીઠો.^{૮-૧૩} આ પ્રમાણે તે હોલો અને પતિવ્રતા હોલી પવિત્ર કર્મોનું આચરણ કરીને પેલા પાર્થીની સાથે સ્વર્ગલોકમાં ગયા.^{૧૪} જે કોઈ સ્ત્રી એ હોલીના જેવું આચરણ કરીને પોતાના પતિને અનુસરે છે, તે પણ જેમ હોલી સ્વર્ગમાં ગઈ, તેમ સ્વર્ગમાં જાય છે અને ત્યાં પોતાના પતિની સાથે આનંદ કરે છે.^{૧૫} આ ઇતિહાસ, મહાત્મા પાર્થીએ અને હોલાએ પુણ્ય કર્મ કરીને કેવી ધર્મિષ્ઠ ગતિ પ્રાપ્ત કરી હતી, એનું જ્ઞાન કરાવનારો છે,^{૧૬} માટે જે પુરુષ આ ઇતિહાસનું નિત્ય શ્રવણકીર્તન કરે છે, તે પુરુષ કહી માનસિક પ્રમાદ કરે છે, તોપણ તેના અશુભો રહેતા નથી.^{૧૭} હે ધાર્મિકશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિરાજા! શરણાગતનું રક્ષણ કરવામાં એ પ્રમાણે મહાન ધર્મ સમાયેલો છે, એટલું જ નહિ પણ ગોવધ કરનારા પુરુષો સુધ્ધા શરણાગતનું રક્ષણ કરીને પાપથી મુક્ત થાય છે, પરંતુ શરણાગતનો વધ ઠરનાર પુરુષ કોઈ રીતે પાપથી મુક્ત થતો નથી.^{૧૮} આ ઇતિહાસ પાપનો નાશ કરનાર અને પવિત્ર છે, માટે જે પુરુષ આ ઇતિહાસનું શ્રવણ કરે છે તેની દુર્ગતિ થતી

નથી, પણ તે સ્વર્ગમાં જ જાય છે.^{૧૯}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તમ આપદ્ધર્માનુશાસનપર્વમાં 'પાર્થી પણ સ્વર્ગમાં ગયો' નામનો અધ્યાય ૧૪૯ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૫૦ મો

ધર્મોત્તમ અને જનમેજયનો સંવાદ

॥ યુધિષ્ઠિર ક્ષણ ॥

અવુદ્ધિર્ણવં યત્પાપં કુર્વાદ્ ભરતસત્તમ ।

મુચ્યતે સ કથં તસ્માદેતત્સર્વં વ્રવીહિ મે ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું. હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ! જે પાપ બુદ્ધિપૂર્વક કર્યું ન હોય પણ અભણતા કર્યું હોય તે પાપથી પુરુષ કેવી રીતે મુક્ત થાય, તે સર્વ મને કહો.^૧

ભીષ્મે કહ્યું. હે રાજા! આ વિષયમાં શૌનક કુળના બ્રાહ્મણ ધર્મોત્તમ રાજા જનમેજયને એક પ્રાચીન કથા કહી હતી કે જે કથા ઋષિઓમાં વખણાયેલી છે, તે હું તમને કહું છું.^૨ પૂર્વ કાળમાં પરીક્ષિતનો પુત્ર જનમેજય નામનો એક મહાપરાક્રમી રાજા હતો. તે રાજાએ કોઈ વેળા અભણતા બ્રહ્મહત્યા કરી,^૩ જેથી પુરોહિત વગેરે સર્વ બ્રાહ્મણોએ તેનો ત્યાગ કર્યો; એટલે રાજાને રાતદિવસ મનમાં સંતાપ થવા લાગ્યો અને આખરે તે વનમાં ચાર્યો ગયો.^૪ સર્વ પ્રજાઓએ પણ તે રાજાને તણ દીધો હતો, પરંતુ પાછળથી તે રાજાએ મહાન ક્રુશ્ણ કર્મ કર્યું હતું. તેણે શોકને લીધે બળી જઈને નિર્ધન તપશ્ચર્ય કરવા માંડી હતી.^૫ આખી પૃથ્વીમાંના પ્રત્યેક દેશોમાં પર્યટન કરીને તે રાજાએ બ્રહ્મહત્યાને દૂર કરવા માટે અનેક બ્રાહ્મણોને પૂછપરછ કરી હતી. પછી કેટલોએક સમય વીતી ગયો, એટલે એક ધર્મપ્રેમી ઐતિહાસિક બનાવ બન્યો, તે હું તમને કહું છું. રાજા જનમેજય બ્રહ્મહત્યાના પાપથી મનમાં ઘણું જ બળ્યા કરતો હતો, જેથી તેના પ્રાયશ્ચિત્ત માટે સર્વ સ્થળે ફર્યો કરતો હતો. એક સમયે તે રાજા ફરતો ફરતો શાનક કુળના ધર્મોત્તમનું પાસે જઈ ગયો. તીક્ષ્ણ મતને ધારણ કરનારા એ યુનિની પાસે જઈને રાજાએ તેમના બંને ચરણો પકડીને પગથપી કરવા માંડી (અર્થાત્ તેમની સેવા કરવા માંડી)

મુનિએ તે રાત્રને પોતાની સમીપમાં આવેલો જોઈ અત્યંત ધિક્કારી કાઢ્યો અને કહ્યું કે, 'અથા ઓ બાળહત્યારા*! તારા જેવા મહા-પાપી પુરુષે અહીં આવવું ન જોઈએ, છતાં તું કેમ આવ્યો? ૧૬-૮ તારે અમારું શું કામ છે? બા, હર બા, તું મને અડકીશ મા. તું અહીં ઊભો છે તે અમને લગારે પસંદ નથી. ૧૦ તારા શરીરમાંથી રુધિરના જેવી ગંધ છૂટે છે, તારું દર્શન સુઠાના દર્શન જેવું છે, તું પોતે કેવળ અમંગળની જ મૂર્તિ છે; છતાં ઉપર ઉપરથી મંગળના જેવો દેખાય છે અને તું મૂએલો જ છે, છતાં જીવતાની પેઠે સર્વત્ર ભટક્યા કરે છે. ૧૧ તું બ્રાહ્મણોનો કાળ છે, તારું મન અપવિત્ર છે, તું નિરંતર પાપી વિચાર કરનારો છે, તું સૂએ છે અને જાગે છે ખરો પણ કોઈ એક મહાન હુઃખમાં સદાય રહ્યા કરે છે. ૧૨ હે રાજન્! તારું જીવતર નિષ્કળ છે, તું મહાકલેશમરેહું જીવન ગાળી રહ્યો છે; ખરેખર, તું પાપકર્મ કરવામાં અને હલકાં કર્મો કરવા માટે જગતમાં ઉત્પન્ન થયો છે. ૧૩ આ જગતમાં સર્વ કોઈના પિતાઓ પુત્રો તરફથી અનેક કલ્યાણો મેળવવાની ઇચ્છા કરે છે અને એટલા માટે જ તેઓ તપ, દેવપૂજન, દેવવંદન અને સહિષ્ણુતા વગેરેનું આચરણ કરીને પુત્રોને મેળવે છે; ૧૪ પરંતુ તું તારા પિતૃઓ તરફ લગાર દૃષ્ટિ કર. તેઓ તારે લીધેનરકમાં દૂખી ગયા છે અને તેઓએ તારા ઉપર જે જે આશાઓ પ્રાંધી હતી, તે સર્વે કેવળ નિષ્કળ થઈ છે. ૧૫ અરે! જે બ્રાહ્મણની પૂજા કરીને મનુષ્યો સ્વર્ગ, આયુષ, યશ અને સંતાતિ સંપાદન કરે છે, તે બ્રાહ્મણોના તું વ્યર્થ દ્રેષ કર્યા કરે છે; ૧૬ પણ યાદ રાખજે કે, એ પાપ કૃત્યના ફગારૂં પોતે આ લોકને ત્યાગ કર્યા પછી નરકમાં હજારો વર્ષ પર્થત લીધે માથે લટકવું પડશે; ૧૭ અને ત્યાં કાળી ડોકવાળાં તથા તીક્ષ્ણ

મુખવાળાં ગીધ પક્ષીઓ તને કોચી આશે. પછી એ યમથાતનાઓને તું બ્યારે લોગવી લઈશ, ત્યારે પુનઃ આ સંસાર તરફ પાછો ફરીને પાપી લોકોની ભતિમાં અવતરીશ. ૧૮ હે રાજન્! તું કદાચ એમ માનતો હોઈશ કે, બ્યારે આ લોક જ સત્ય નથી તો પરલોક તો ક્યાથી જ સત્ય હશે? પરંતુ બ્યારે તું યમલોકમાં જઈશ, ત્યારે યમહતો જ એ વાતનું તને જ્ઞાન કરાવશે. ૧૯

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતમ્માં આપદ્ધર્મનુશાસન-પર્વમા ૧૫૧મો અને જનમેજયનો સંવાદ નામનો અધ્યાય ૧૫૦મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૫૧ મો

બ્રાહ્મણોનો દ્રોહ નહિ કરવા માટે જનમેજયની પ્રતિજ્ઞા

॥ સીષ ઉવાચ ॥

एवमुक्तः प्रत्युवाच तं मुनिं जनमेजयः ।

गर्ह्य भवान् गर्हयते निर्घं निंदति मां पुनः ॥१॥

લીએ કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર રાજા! ઇદ્રોત મુનિએ એ પ્રમાણે કહ્યા પછી જનમેજયે તેમને કહ્યું કે, 'હે ભગવન્! હું તિરસ્કારને પાત્ર છું, માટે જ તમે મારો તિરસ્કાર કરો છો; હું નિંદાને પાત્ર છું માટે જ તમે મારી નિંદા કરો છો અને હું ધિક્કારને પાત્ર છું માટે જ તમે મને ધિક્કારો છો; તોપણ હું તમારી ક્ષમા માગું છું. મારા જે જે પાપી કૃત્યો છે, તે સર્વનો બ્યારે હું વિચાર કરું છું, ત્યારે જાણે મને અગ્નિમાં મૂક્યો હોય, તેમ ઘણો જ સંતાપ થાય છે અને મારું મન એ સર્વ પાપકૃત્યોને કહી અભિનંદન આપતું જ નથી. ખરેખર, યમરાજ તરફથી પણ મને ઘેર લય રહ્યા કરે છે અને મને વિચાર જ આવ્યા કરે છે કે, તે પાપકૃત્યો શરૂ થયે મારા હૃદયમાંથી ખેંચી કાઢ્યા વિના હું કેવી રીતે જીવી શકીશ? એા શૌનકવંશના મુનિ! તમે મારા ઉપરનો સઘળો કોપહર કરો ને મને કહો કે, મારે શું કરવું? ૧-૪ હું બ્રાહ્મણોનો મહાન ભટ્ટા હતો અને હજી પણ કહું છું કે, હું બ્રાહ્મણોના પરમ ભટ્ટા છું. મારું કુળ આ જગતમાં બચવા પામે તેમ તમે કરો, પણ તેના વિનાશ ન થવા દો.' ૫ એકે એ પણ ખરું જ છે કે, જે અમે બ્રાહ્મણોની હિસા

* રાજા જનમેજયે બાળહત્યા કરી હશે કે અક્ષહત્યા કરી હશે, એ વિષે સંશય રહે છે; કેમ કે આ નવમા લોક વાંચતા જણાય છે કે, રાજાએ બાળહત્યા કરી હતી, પણ બ્યારે ત્રીજો શ્લોક વાંચીએ છીએ ત્યારે જણાય છે કે, રાજાએ અક્ષહત્યા કરી હતી, તોપણ બાળહત્યા લોકો વાંચનાથી સિદ્ધ જ થાય છે કે, તેણે અક્ષહત્યા કરી હતી.

કરી છે અને જે આમે પોતાના ભતિભાઈઓ સાથે
એકમત થઈને ધન્યવાદને મેળવતા નથી, તે આપણું
કુળજગતમાં શેષ રહેવાને (મચવાને) માટે યોગ્ય જ
નથી, તોપણ હું વેદના નિશ્ચિત અર્થને બહુનારા
તમારા પ્રત્યે પુનઃપ્રાર્થના કરું છું કે, યોગી લોકો
પોતાના સામર્થ્યથી જેમ નિર્ધન પુરુષોની રક્ષા
કરે છે, તેમ તમે પણ તમારા પોતાના સામર્થ્યથી
મારા કુળની રક્ષા કરો. મને મારી ભત્તને માટે
નિરંતર અને પુનઃપુનઃ પ્રાર્થના થવા કરે છે. આ શરીર
થી હું ઘણું જ કંટાળી ગયો છું.^{૧૭} જેઓ યજ્ઞ
ચાગ્રાહિ કરતા નથી, તેઓને કોઈ પ્રકારે પણ સ્વર્ગોદિ
પરસ્ત્રીકની પ્રાપ્તિ થતી નથી, પણ તેઓ પુલિંદ,
અને શબર વગેરે રક્ષેલ ભતિઓની પેઠે નરકમાં જ
પડે છે.^{૧૮} હે બ્રાહ્મણ શૌનક! તમે એક પંડિત પુરુષ
છો, માટે મારી બાળકના જેવી બુદ્ધિ તરફ તમે
લક્ષ્ય ન આપો અને પિતા જેમ પુત્રો ઉપર પ્રસન્ન
થાય છે, તેમ મારા ઉપર તમે પ્રસન્ન થાઓ.^{૧૯}

શૌનકે (ઇત્રીતે) કહ્યું : એમાં શું આશ્ચર્ય
છે કે, બ્રાહ્મણભતિ જ્યારે કોપાયમાન થાય છે,
ત્યારે કંઈક અયોગ્ય કાર્ય પણ કરી નાખે છે? પણ
જે બ્રાહ્મણ બુદ્ધિમાન હોય છે; તે તો સર્વ પ્રાણી
ઓ પર કૌપ કરતો જ નથી;^{૨૦} એટલું જ નહિ, પણ
હરકોઈ બુદ્ધિમાન પુરુષ કે જે કદી શોકપાત્ર
હોતો જ નથી, તે પોતાની બુદ્ધિરૂપી મહેલ ઉપર
આરૂઢ થઈને સર્વ અજ્ઞાની મનુષ્યો માટે શોક કરે
છે ને પર્વત ઉપર ચડેલો પુરુષ પૃથ્વી પરનાં સર્વ
મનુષ્યોને જેમ ભેઈંશકે છે, તેમ એ પુરુષ પોતાની
બુદ્ધિ વડે સર્વ લોકનાં ચરિત્રને બાણી શકે છે.^{૨૧}
જે પુરુષને સત્પુરુષો ઉપર પ્રેમ હોતો નથી અને
જેને સત્પુરુષોએ પ્રથમથી જ ધિક્કારી કાઢ્યો હોય
છે, તે પુરુષને વૈરાગિક બુદ્ધિ મળતી નથી અને
તેને માટે ખીજા લોકોને કંઈ આશ્ચર્ય પણ થતું
નથી. (કેમ કે સત્સંગ વિના બુદ્ધિ હર્લેલ જ હોય
છે.)^{૨૨} તે બ્રાહ્મણોની શક્તિને તથા વેદશાસ્ત્રના
માહાત્મ્યને બાંધ્યું છે, માટે શાંતિનો ત્યાગ કર્યો
વિના તું બ્રાહ્મણો અને વેદશાસ્ત્રને અનુકૂળ એવાં
કાર્યો કર. બ્રાહ્મણો તારું રક્ષણ કરશે.^{૨૩} હે તાત!
બ્રાહ્મણો જ્યારે કોપાયમાન થયા ન હોય, ત્યારે જે
કંઈ કર્મ કરવામાં આવે છે, તે પરલોક મેળવવામાં

હેતુભૂત થઈ પડે છે; (પરંતુ બ્રાહ્મણોનો કોપ થયા
પછી સર્વ કંઈ અર્થથી થાય છે) અથવા તો તું પાપ-
કર્મ કરીને પણ હવે પશ્ચાત્તાપ કરે છે, માટે ધર્મ
તરફ જ લક્ષ્ય આપ, જેથી પાપથી મુક્ત થઈશ.^{૨૪}

જનમેજયે કહ્યું : હે શૌનક! મારાં પાપને
માટે પશ્ચાત્તાપ કરીને હું હવે ધર્મનો લોપ નહિ
કરું. મને કલ્યાણ મેળવવાની જ ઇચ્છા છે અને હું
તમારી ભક્તિ કરવા તૈયાર થયો છું; માટે મારા
પર પ્રસન્ન થાઓ.^{૨૫}

શૌનકે કહ્યું : હંભ અને માનનો ત્યાગ કરીને
તું બ્રાહ્મણો ઉપર પ્રીતિ કર, એમ હું ઇચ્છું છું;
તેમ જ હેરાળ! સર્વ પ્રાણીઓ તું જેમાં હિત સમા
યેલું છે, તેવા ધર્મ તું જ સ્મરણ કરીને તું ધર્મચરણ
કર.^{૨૬} અહીં બેઠેલા આ સર્વ બ્રાહ્મણોની સમક્ષ
તું મારી દેવી અને સત્ય વાણી સાંભળ કે, હું તને
મારા શિષ્ય બનાવું છું; તેમાં બચ, કેન્ય કે લોભ
કારણભૂત નથી.^{૨૭} હું તને શિષ્ય બનાવીશ કે તુરત
જ સર્વ પ્રાણીઓ પોકાર કરી મૂકશે કે, 'હા,
હા, હા, ધિક્કાર, ધિક્કાર, શૌનકે એક બ્રહ્મહત્યારા
પુરુષને પોતાનો શિષ્ય બનાવ્યો।' પણ લોકોના
તે પોકારને નહિ ગણકારીને કેવળ ધર્મની ખાતર જ
હું તને શિષ્ય બનાવું છું. મારે તારી સાથે ધર્મ
વિના બીજું કંઈ પણ પ્રયોજન નથી.^{૨૮} જોકે તને
શિષ્ય બનાવવાથી મને લોકો અધર્મજ્ઞ કહેશે, મારા
સુહૃદો મારે ત્યાગ કરશે અને આ વાતને બહુતાની
સાથે જ મારા કેટલાએક મિત્રો મારા ઉપર અત્યંત
કોપાયમાન થઈ જશે;^{૨૯} તોપણ જેઓ મહાબુદ્ધિ-
માન હશે, તેઓ મારા વાસ્તવિક આશયને બહુશે.
હે તાત! હું જે કંઈ કરું છું, તે ઉપરથી તું બાણી
લેજે કે, બ્રાહ્મણો પ્રત્યે મારી શી ઇચ્છા છે?^{૩૦} હે
રાજા! મારા નિમિત્તે તારા દ્વારા બ્રાહ્મણો તું જે રીતે
કલ્યાણ થાય તે રીતે તું વર્ત અને બ્રાહ્મણોનો દ્રોહ
ન કરવા માટે તું પ્રતિજ્ઞા કર.^{૩૧}

જનમેજયે કહ્યું : હે વિપ્ર! હું તમારા બન્ને
ચરણોના સ્પર્શ કરીને પ્રતિજ્ઞા કરું છું કે, આજથી
માંડીને હું કદી પણ મન, વચન કે કર્મથી બ્રાહ્મણો-
નો દ્રોહ કરીશ નહિ.^{૩૨}

ધર્મ શ્રીમદ્વાલ્મીકીય-શાંતિપર્વ-તર્ગત રાજધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'બ્રાહ્મણોનો દ્રોહ નહિ કરવા માટે જનમેજયની
પ્રતિજ્ઞા' નામનો અધ્યાય ૧૫૧ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૫૨ મો

ઇદ્રોતનો ઉપદેશ ને જનમેજયની શુદ્ધિ

॥ શૌનકે ઉવાચ ॥

તસ્માત્તેઽહં પ્રવક્ષ્યામિ ધર્મમાવૃત્તચેતસે ।

શ્રીમાન્ મહાબલસ્તુષ્ટઃ સ્વયં ધર્મમવેક્ષસે ॥૧॥

શૌનકે (ઇદ્રોતે) કહ્યું : હે રાજા ! તારું ચિત્ત હવે ધર્મ કરવામાં આસક્ત થયું છે અને તું પોતે વિધાવાન, મહાબળવાન, સંતોષી અને ધર્મ તરફ લાગણી ધરાવનારો છે, માટે હું તને ધર્મનો ઉપદેશ આપું છું.^૧ એકો ! ધણુ આશ્ચર્યની વાત છે કે, જે રાજા પ્રથમ મહા હૂર હોય છે, તે જ રાજા પોતાના સહાયરણુથી સર્વ પ્રાણીઓના પર પાછો અનુગ્રહ કરે છે.^૨ હે જનમેજય ! જેને માટે લોકો પ્રથમ એમ જ માનતા હતા કે, આ રાજા આખા જગતને બાળીને ભસ્મ કરી નાખશે, તે જ તું પાછળથી મોટો તપસ્વી બની જઈને આ વેળા ધર્મ કરવાનો વિચાર કરે છે અને ઘણા લાંબા સમય થયાં ભક્ષ્યનો તથા લોભ્યનો ત્યાગ કરીને તપશ્ચર્યા કરી રહ્યો છે, એ પણ સર્વ પ્રાણીઓને આશ્ચર્યજનક થઈ પડ્યું છે.^૩ જે પુરુષ ધનાદિકની સંપત્તિથી સંપન્ન હોય, તે પુરુષ મોટો દાતા બને અને જે પુરુષ કૃપણ અથવા કંગાલ હોય, તે મોટો તપસ્વી બને, એમાં કંઈ આશ્ચર્ય નથી; કેમ કે એવા થયું, એ તેઓને માટે કંઈ દૂર નથી, એમ વિદ્વાનો કહે છે.^૪ હરકોઈ કાર્ય કરતી વેળા પૂર્વાપરનો સંપૂર્ણ વિચાર ન કરવો, તે જ કંગાલ અવસ્થાનું સુખ્ય કારણ છે; માટે કોઈ પણ કાર્યને બે વિચારપૂર્વક કરવામાં આવે છે, તો તેનું મહાન ફળ પ્રાપ્ત થાય છે.^૫ હે રાજા ! યજ્ઞ, દાન, દયા, વેદ, સત્ય અને સારી રીતે આચરેલું તપશ્ચરણ, આ છયે મનુષ્યોને પવિત્ર કરનારાં છે.^૬ હે જનમેજય ! એ છયે સાધનો રાજાને પરમ પવિત્ર કરનારાં છે; માટે તું એ સાધનોનો બે સારી રીતે સ્વીકાર કરીશ, તો શ્રેયસ્કર ધર્મને સંપાદન કરીશ; તેમ જ પવિત્ર પ્રદેશમાં તીર્થોત્થન કરવા જવું એ પણ અત્યંત પવિત્ર કરનારું છે. આના સંબંધમાં યાત્રિ-રાજાએ એક ગાથા ગાયેલી છે કે,^૭

યો મર્ત્યઃ પ્રતિપ્રથેત આયુર્જીવિતમાત્મનઃ ।

યજ્ઞમેકાંતતઃ કૃત્વા તત્સંન્યસ્ય તપશ્ચરેત્ ॥

~જે મનુષ્યને લાંબા આયુષની અથવા જીવિતની પ્રાપ્તિ થયેલી છે, તેણે ચતુર્પૂર્વક યજ્ઞો કરવા ને પછી તેઓએ સંન્યાસાશ્રમ ધારણ કરીને તપશ્ચર્યા કરવી.^{૧૦} આ ભગતમાં સર્વ ક્ષેત્રોના, કરતાં કુરુક્ષેત્ર પવિત્ર છે, કુરુક્ષેત્રના કરતાં સરસ્વતી પવિત્ર છે, સરસ્વતીના કરતાં વીળાં તીર્થો પવિત્ર છે અને સર્વ તીર્થોમાં પણ પૃથુદકનામનું તીર્થ વધારે પવિત્ર છે; કેમ કે એ તીર્થમાં સ્નાન કરીને તથા તેનું જળપાન કરીને મનુષ્યને અકાલમૃત્યુનો ભય રહેતો નથી, તેમ જ મહાસર તીર્થમાં, પુષ્કર ક્ષેત્રમાં, પ્રભાસ ક્ષેત્રમાં, ઉત્તર તરફ આવેલા માનસ સરોવરમાં તથા કાલોદક ક્ષેત્રમાં પણ તું જાજે, જેથી તું પુનઃ દીર્ઘ આયુષને તથા જીવિતને પ્રાપ્ત કરીશ. જે સ્થળે સરસ્વતી અને દંષદ્વતીનો સંગમ થાય છે, તેને માનસ સરોવર કહે છે.^{૧૧-૧૨} ભગવાન મનુએ કહ્યું છે કે, ‘પૂર્વોક્ત સર્વ તીર્થોમાં વેદનો સ્વાધ્યાય કરતાં કરતાં પુરુષે સ્નાન કરવું અને દાન કરવું; કેમ કે દાનધર્મ સર્વના કરતાં પવિત્ર ગણાય છે અને તે દાનધર્મના કરતાં પણ સંન્યાસધર્મ ઘણો જ પવિત્ર છે.’^{૧૩} આના સંબંધમાં સત્યવાને જે ગાથાઓ ગાયેલી છે, તે આ પ્રમાણે છે : જેમ કોઈએક બાળક રાગદ્વેષથી રહિત હોવાને લીધે કેવળ સત્યસ્વરૂપ છે અને પુણ્યપાપના સંબંધથી રહિત છે, તેવી જ રીતે રાગદ્વેષથી રહિત થઈને સર્વ પ્રકારનાં ક્રોધો કરવાં. આ જગતમાં કોઈ પણ પ્રાણીને કોઈ પ્રકારનું દુઃખ છે જ નહિ; તો પછી સુખ પણ કયાથી જ હોય ? સુખ અને દુઃખ એ કેવળ મનઃકલ્પિત જ છે, પણ કોઈ ભત્તાના સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી. જગતનાં સર્વ પ્રાણીઓ કેવળ પ્રદ્વેષસ્વરૂપ જ છે, માત્ર અવિદ્યાના સંગને લીધે જ તેઓને સુખ-દુઃખ વગેરેનો અનુભવ થાય છે, માટે જ પાપપુણ્યના સંસર્ગને દૂર ફેંકી દઈને પ્રાણત્યાગ કરનારા પુરુષોનું શ્રેય થાય છે અર્થાત્ તેઓ જન્મમરણના ફેરામાંથી છૂટી બાંધે છે.

હવે હે રાજા ! હું તને રાજાઓનું સુખ્ય કરતું કહું છું, તેને તું સાંભળ. હે જનમેજય ! બળ તથા દાનના પ્રભાવથી તું સ્વર્ગને જીતજે. જે

પુરુષ બળવાન અને ઝોજસ્વી હોય છે, તે ધર્મોચ્ચરણ કરવાને સમર્થ થઈ શકે છે.^{૧૫-૧૮} હે રાજા ! તું બ્રાહ્મણોના હિતાર્થે અને પ્રબળ્યોના સુખાર્થે પૃથ્વીનું પાલન કર. તેં જે પ્રમાણે પ્રથમ બ્રાહ્મણોનું અપમાન કર્યું હતું, તે પ્રમાણે જ હવે તેઓને તું પ્રસન્ન કર.^{૧૯} બ્રાહ્મણો તારું અપમાન કરે અથવા અનેક પ્રકારે તારો ત્યાગ કરે, તોપણ તું તેઓને પોતાના જેવા જ સમજ અને તેઓનો 'હું વધ નહિ કરું,' આવી પ્રતિજ્ઞા કર. તારે તારાં પોતાનાં કર્તવ્યોમાં આસક્ત રહીને નિરંતર શ્રેયઃસાધન કર્યા કરવું.^{૨૦} હે શત્રુતાપન રાજા ! કોઈ રાજા હિમની પેઠે શીતળ પ્રકૃતિનો હોય છે, કોઈ રાજા અગ્નિના જેવો ઘોર અથવા દુર હોય છે, કોઈ રાજા હળની પેઠે હુણેને મૂળમાંથી ઉખેડી નાખનારો હોય છે, ત્યારે બીજો કોઈ રાજા વજ્રની પેઠે શત્રુઓના પર અકરમાત્ તૂટી પડનારો હોય છે.^{૨૧} હૃદય પુરુષોને વિષે વિદ્યતા આદિ વિશેષ શુભ ભેદને અથવા બ્રાહ્મણત્વ આદિ સામાન્ય ધર્મને ભેદને પણ તેઓનો સંગ કરવો નહિ; તેમજ 'મારે જગતમાં હજી છવવું' છે પણ મરી જવું નથી,' એમ માનીને હુણે પર પ્રીતિ કરવી નહિ.^{૨૨} જેણે એક વખત પાપકર્મ કર્યું હોય છે, તે કેવળ પશ્ચાત્તાપ કરીને જ પાપમાંથી મુક્ત થાય છે; જેણે બે વાર પાપ કર્યું હોય છે તે 'હવે ફરીથી હું પાપ કરીશ નહિ' આવો નિયમ લેવાથી પાપમાંથી છૂટી જાય છે; જેણે ત્રણ વાર પાપ કર્યું હોય છે, તે 'હવે હું ધર્મોચ્ચરણ જ કરીશ' આવો સંકલ્પ કરીને પાપમાંથી મુક્ત થાય છે અને જેણે અનેક વાર પાપ કર્યું હોય છે, તે પુરુષ તીર્થોટન કરવાથી પવિત્ર થાય છે.^{૨૩-૨૪} જેને પોતાનું કલ્યાણ કરવાની ઇચ્છા હોય તેણે શુભ કર્મોનું જ આચરણ કરવું; કેમ કે જે તેનું સેવન કરે છે, તે તેવો જ બને છે. દાખલા તરીકે બે: સુગંધી પદાર્થોનું સેવન કરવામાં આવે છે, તો સુગંધી થવાય છે અને દુર્ગંધી પદાર્થોનું સેવન કરવામાં આવે છે, તો દુર્ગંધી થવાય છે; તેમ જ જે પુરુષ નિત્ય તપશ્ચર્યા કરવામાં તત્પર રહે છે, તે પુરુષ સત્ત્વર પાપમાંથી મુક્ત થાય છે.^{૨૫-૨૬} જે પુરુષના પર વ્યભિચાર આદિનો લોકાપવાદ આવ્યો હોય, તે પુરુષ એક વર્ષ પર્થ ત

અગ્નિનું સેવન કરે, તો અપવાદથી મુક્ત થાય છે; જેણે બાળહત્યા કરી હોય, તે ત્રણ વર્ષ પર્થ ત અગ્નિનું સેવન કરીને પાપમાંથી મુક્ત થાય છે; તેમજ બાળહત્યારો પુરુષ મહાસર, પુષ્કર, પ્રભાસ અને ઉત્તરમાં આવેલા માનસસરોવર-એમાંના હરકોઈ તીર્થમાં સો યોજન સુધી ચાલીને યાત્રા કરે છે, તો પાપથી મુક્ત થાય છે.^{૨૭-૨૮} જે પુરુષે જેટલાં પ્રાણીઓની હિંસા કરી હોય તે તેટલી જ જાતનાં પ્રાણીઓને મરણ પામતાં બે બચાવે તો પાપમાંથી મુક્ત થાય છે.^{૨૯} મનુભગવાને કહ્યું છે કે, અધ્યમેધ યજ્ઞના અંતમાં અવભૂથસ્નાન કરનારો પુરુષ જેમ સર્વ પાપોથી મુક્ત થાય છે, તેમ જળમાં રહીને ત્રણ વાર 'અધમર્ષણ' મંત્રનો જપ કરનાર પુરુષ પણ સર્વ પ્રકારનાં પાપોથી મુક્ત થાય છે,^{૩૦} એટલું જ નહિ પણ તે પુરુષ સર્વે સત્કાર પામે છે અને સર્વ પ્રાણીઓ જડ તથા મૂંગાની પેઠે તેના પર પ્રસન્ન રહે છે.^{૩૧} હે રાજા ! પૂર્વે એક સમયે સર્વ દેવો અને અસુરો એકત્ર થઈને દેવના શત્રુ યૃહસ્પતિ પાસે ગયા અને તેમને પૂછવા લાગ્યા કે, 'હે મહર્ષિ ! ધર્મ કરવાથી પરલોકમાં જે કંઈ સુખરૂપ ફળ પ્રાપ્ત થાય છે અને પાપ કરવાથી નરકમાં જે દુઃખરૂપ ફળ પ્રાપ્ત થાય છે, તે સર્વ તમે જાણો છો;^{૩૨} માટે હે મહર્ષિ ! તમે અમને કહો કે, જે પુરુષનાં પાપ અને પુણ્ય સમાન હોય, તે પુરુષ પુણ્યના પ્રભાવથી પાપને દૂર કરી શકે છે કે નહિ ? પુણ્યનું ફળ શું છે ? અને ધર્મશીલ પુરુષ પાપને કેવી રીતે દૂર કરી શકે છે ?^{૩૩}

યૃહસ્પતિએ કહ્યું : જે પુરુષ પ્રથમ અમૃદિ-પૂર્વક એટલે અભણતાં પાપકર્મ કર્યા પછી ભુદિ-પૂર્વક બે ધર્મોચ્ચરણ કરે છે, તો ક્ષાર જેમ મક્કિય વચના ચેલને દૂર કરે છે, તેમ તે પુરુષનાં પાપોને તેનું ધર્મોચ્ચરણ દૂર કરે છે;^{૩૪} તેમ જ જે પુરુષ પાપકર્મ કરીને પણ એમ માને છે કે, 'તેનો કતો હું નથી' અને શ્રદ્ધામુક્ત થઈને અસૂયાના ત્યાગ-પૂર્વક કલ્યાણ કરવાની ઇચ્છા કરે છે, તેને પ્રથમ કરેલાં પાપોનો સંબંધ જ થતો નથી. વળી જે પુરુષ પાપકર્મ કર્યા પછી પણ સત્પુરુષોનાં ખુદ્ગાં થયેલાં છિદ્રોને ઢાંકે છે, તેનું કલ્યાણ જ થાય છે.^{૩૫-૩૬} જેમ સૂર્ય પ્રાતઃકાળમાં ઉદય પામતાં

જ સર્વ અંધકારનો નાશ કરે છે, તેમ હરકોઈ પુરુષ પુણ્યકર્મોત્તુ આચરણ કરતાં જ સર્વ પાપોનો નાશ કરે છે. ૩૭

ભીષ્મે કહ્યું : શૌનક વંશના મહર્ષિ ઇંદ્રોતે જનમેજયરાજને એ પ્રમાણે ઉપદેશ આપ્યા પછી, તેની પાસે વિધિપૂર્વક અશ્વમેધ યજ્ઞ કરાવ્યો, ૩૮ જેથી તે રાજાનાં સર્વ પાપો દૂર થઈ ગયાં ને તેનું સ્વરૂપ બળતા અગ્નિના જેવું દેહીઅમાન થઈ ગયું. પછી યજુઓનો સંહાર કરનારો તે જનમેજય-રાજા પૂર્ણિમાનો પૂર્ણચંદ્ર જેમ આકાશમાં દાખલ થાય, તેમ પોતાના રાજ્યમાં દાખલ થયો. ૩૯

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્ગત આપદ્ધર્મોનુશાસન-પર્વના 'ઉદ્દેશનો ઉપદેશ અને જનમેજયની શુદ્ધિ' નામનો અધ્યાય ૧૫૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૫૩ મો

ગીધ અને શિયાળનો વિવાદ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કચિત્ પિતામહેનાસીચ્છુતં વા દૃષ્ટમેવ ચ ।

કચિન્મત્સર્વો મૃતો રાજન્ પુનરુજીવિતો ભવેત્ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે રાજન્ ! હે પિતામહ ! મરણ પામેલો કોઈ મનુષ્ય પુનઃ જીવતો થયો હોય એવું તમે સાંભળ્યું છે કે જોયું છે ? ૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે કુંતાપુત્ર ! પૂર્વે નૈમિષારણ્ય-માં એક ગીધનો તથા શિયાળનો સંવાદ થયો હતો એ વિષેનો પ્રાચીન ઇતિહાસ હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૨

પૂર્વકાળમાં કોઈએક બ્રાહ્મણ અનેક પ્રકારનાં દુઃખ વેઠીને એક પુત્રને મેળવ્યો હતો; પરંતુ એ વિશાળ નેત્રોવાળો પુત્ર બાલક્રૂરથી પીડાઈને બાલ્યાવસ્થામાં જ મરણ પામ્યો. ૩ તે બાળક આખા કુળના સર્વસ્વરૂપ હતો અને તરુણ અવસ્થાએ પહોંચ્યા વિના જ મરણ પામ્યો હતો, તેથી તેના સર્વ સંબંધીઓ દુઃખ અને શોકને લીધે વિહ્વળ થઈ ને

* યુધિષ્ઠિરના આ પ્રશ્નનો આશય એ છે કે, એક વખત મરણ પામેલો મનુષ્ય જો સંજીવન થાય, તો જ તમારા કંઠેલા પ્રમાણે અમૃત્યુતાં પાપકર્મ કરનારો પુરુષ પુનઃ પુણ્યશાળી અને; અન્યાય મારા ધારતા પ્રમાણે પાપી પુરુષ પુનઃ પુણ્યશાળી થાય જ નહિ.

શોકકળ કરી રહ્યા હતા. ૪ પછી તેઓ એ મરેલા બાળકને લઈને રમશાનમાં આવ્યા ને ત્યાં તે બાળક-ને એકબીજાના બોળામાં લઈ લઈને અત્યંત દુઃખને લીધે પોકેપોકે રડવા લાગ્યા. ૫ તેઓ એ બાળકના પૂર્વોક્ત મધુર શબ્દોને ત્રારવાર સંભારીને શોક કરવા લાગ્યા ને તે બાળકને રમશાનભૂમિ પર એકલો મૂકીને ત્યાંથી ચાલ્યા જવા માટે અશક્ત થઈ પડ્યા. એવામાં એક ગીધ પક્ષી તેઓના રડવાના શબ્દ સાંભળીને ત્યાં આવી પહોંચ્યું અને તેઓને કહેવા લાગ્યું કે, 'અરે ઓ મનુષ્યો ! તમારા આ એકના એક બાળકને પણ અહીં પડતો મૂકીને તમે અહીંથી જલદી ચાલ્યા જાઓ. ૬' તમે જાણો જ છો કે સર્વનો સંહાર કરનારા કાળે હજારો પુરુષોને તથા હજારો સ્ત્રીઓને આ રમશાનભૂમિ ઉપર આણ્યા છે અને તે સર્વ સીપુરુષોના સંબંધીઓ તેઓને અહીં પડતાં મૂકીને પોતપોતાનાં ઘર ભણી ચાલ્યા ગયા છે. ૭ તમે જોઈ શકો છો કે, આ સર્વ જગત સુખ અને દુઃખથી ભરપૂર છે અને તેમાં સર્વ કોઈનો અનુકંમે સંયોગ અને વિયોગ થયા કરે છે. ૮ જે મનુષ્યો પોતાના મરણ પામેલા સંબંધીને લઈને રમશાનમાં જાય છે અને જેઓ રમશાનમાં ન જતાં ઘેર જ બેસીને શોકકળ કર્યા કરે છે, તેઓ સર્વ પોતાના આયુષ્યના પ્રમાણનો લાયક થયા પછી મૃતક અવસ્થાએ રમશાન તરફ જ જાય છે; અર્થાત્ આયુષ્ય પૂરું થયા પછી સૌ કોઈને રમશાનમાં જવાનું જ છે. ૯ આમ સમજીને તમે આ રમશાનમાંથી હવે ચાલ્યા જાઓ, અહીં બેસી રહેવાથી તમને શું ફળ મળવાનું છે ? જુઓ, આ રમશાન સર્વ પ્રાણીઓને ભયંકર છે, ગીધડાં અને શિયાળોથી ભરપૂર છે અને ઠેકઠેકાણે ચડેલાં મનુષ્યનાં હાડકાંઓથી મહારોદ્ર દેખાય છે. ૧૦ હરકોઈ પ્રાણી કે જે એક વખત કાળધર્મને (મૃત્યુને) પામ્યું છે, તે આપણું પ્રિય સંબંધી હોય કે યજુ હોય, તોપણ પુનઃ સંજીવન થતું નથી. આવી જ સવ પ્રાણીઓની ગતિ છે. ૧૨ આ મનુષ્યલોકમાં જન્મ પામેલા સર્વ પ્રાણીને એક દિવસે મરવાનું તો છે જ; તો પછી કાળે નિર્મોલ્ય કરેલા એ માર્ગને અનુસરીને જે પ્રાણી મરણ પામ્યું છે, તેને પુનઃ કોણ જિવાડનાર છે ? ૧૩ જુઓ, જગતના સર્વ લોકો હવે પોતપોતાનું કામ કરતા બંધ

પડ્યા છે અને સૂર્ય પશુ અસ્ત પામવાને તૈયાર થયો છે; માટે તમે પણ આ બાળક પરના રનેહને ત્યાગ કરીને પોતપોતાને ઘેર ચાલ્યા જાઓ. ૧૪

હે રાજા! ગીધનાં એ વચન સાંભળ્યા પછી શ્મશાનમાં આવેલા તે સર્વ મનુષ્યો મરણ પામેલા બાળકને પૃથ્વી પર મૂકીને રડતા રડતા ત્યાંથી ચાલતા થયા. ૧૫ તેઓએ નિશ્ચય માની લીધું હતું કે, ‘આ બાળક જરૂર મરણ પામ્યો છે અને તેનું દર્શન કરવા માટે હવે આપણે નિરાશ જ થયા છીએ,’ આમ માનીને તેઓ રડતા રડતા ચાલતા થયા. ૧૬ પોતાના પુત્રને ત્યાં પડતો મૂકીને તેઓ સર્વે પોત-પોતાના ઘર ભણી જવા માટે નિશ્ચય ઉપર આવ્યા ને બાળકના છવિત માટે નિરાશ થઈને ઘેર જવાના માર્ગમાં ટોળે વળીને ઊભા રહ્યા. ૧૭ તેવામાં કાગ ડાની પાંખોના જેવા સ્થામ વર્ણુને એક શિયાળ પાસેની બગેલામાંથી બહાર નીકળીને જવા માટે તૈયાર થયેલા પેલા મનુષ્યોને કહેવા લાગ્યો કે, ‘ખરું છે કે, મનુષ્યો હમેશાં નિર્હય જ હોય છે? ૧૮’ અરે એ મૂઠ મનુષ્યો! હજી તો આ સૂર્ય અસ્ત પામ્યો નથી, માટે તમે નિર્હય થાઓ અને આ બાળક ઉપર રનેહ રાખો. પ્રત્યેક સુહૃત્તને પ્રભાવ અનેક પ્રકારનો હોય છે, તેથી તેવા કોઈ સુહૃત્તના પ્રભાવે આ બાળક કદાચ જીવતો પણ થાય! ૧૯’ અરે એ નિર્હય મનુષ્યો! તમે આ શ્મશાનની ભૂમિ પર પોતાના પુત્રને પડતો મૂકીને શા માટે ચાલ્યા જાઓ છો? મને લાગે છે કે, તમે પુત્રરનેહથી રહિત છો. ૨૦ જેના માત્ર ભાષણથી જ તમે પ્રથમ પ્રસન્ન થતા હતા, તે આ મધુરું બોલ નારા બાળક ઉપર તમને શું રનેહ જ નથી? ૨૧ જુઓ તો ખરા! પશુપક્ષીઓને પણ પોતાનાં બચ્ચાં ઉપર કેટલો બધો રનેહ હોય છે! તેઓને પોતાનાં બચ્ચાંઓનું પાલન કરીને તેઓના તરફથી કંઈ પણ કૃણ મેળવવાનું હોતું નથી, છતાં તેઓ બચ્ચાંઓ ઉપર કેવો રનેહ રાખે છે! ૨૨ પરલોકની ગતિમાં જ એકનિષ્ઠા રાજાનારા મુનિઓને જેમ યજ્ઞાદિ ક્રિયાઓના કૃણની અપેક્ષા હોતી નથી, તેમ પોતાનાં સંતાનો સાથે રનેહની લાગણીથી જોડાયેલાં ચોપગાં પશુઓને, પક્ષીઓને તથા કીડાઓને સંતાનો તરફના કોઈ પ્રકારના કૃણની અપેક્ષા હોતી નથી. ૨૩

વળી પુત્રોના સંબંધથી આનંદમાં રહેનારાં તે પશુપક્ષીઓને પુત્રપોષણના કર્મથી આ લોકમાં કે પરલોકમાં કોઈ પ્રકારનો લાભ મળતો નથી, છતાં તેઓ પોતાનાં સંતાનોનું પાલનપોષણ કરે જ છે. ૨૪ પશુપક્ષીના બચ્ચાઓ બ્યારે મોટાં થાય છે, ત્યારે પોતાનાં માતાપિતાનું પોષણ કરતાં નથી, તોપણ તેઓનાં માતાપિતાઓને પોતાના પ્રિય પુત્રોને નહિ બેવાથી શું શોક થતો નથી? ૨૫ તો પછી જેઓને શોક પણ થાય છે, તેવા મનુષ્યોને પોતાનાં બાળકો પર રનેહ કેમ ન હોય? તમારો આ પુત્ર કુળની વૃદ્ધિ કરનારો છે, છતાં તેને ત્યાગ કરીને તમે ક્યાં જાઓ છો? ૨૬ અરે! તમે એની પાસે બેસીને ઘણા કાળ સુધી આંસુઓ પાડો! અને રનેહપૂર્વક એના તરફ લાંબો દષ્ટિપાત કરો!! ખરેખર, આવાં ઇષ્ટ સંતાનોનો ત્યાગ કરવો એ મહા કઠિન છે. ૨૭ જે પુરુષ ક્ષીણ થઈ ગયો હોય, અનેક મનોરથોથી ઘેરાયેલો હોય અથવા શ્મશાને જવા તૈયાર થઈ રહ્યો હોય (મરણપથારીએ પડ્યો હોય), તેને સહાય કરવા માટે જે સ્થળે બંધુઓ ઊભા રહે છે, તે સ્થળે બીજો કોઈ ઊભો રહેતો નથી. ૨૮ આ જગતમાં સર્વ કોઈને પ્રાણ વહાલા હોય છે અને સર્વ કોઈના હૃદયમાં રનેહની લાગણી હોય જ છે. જુઓ, પશુપક્ષીઓમાં પણ રનેહ જેવો ને તેવો જ દેખાય છે. ૨૯ આ બાળક જે કમળના સમાન ચંચળ અને વિચાળ નેત્રોવાળો છે તથા નવા વસ્ત્રાનની પેઠે સ્નાન કરીને યુગ્મની માળા વડે શોભી રહ્યો છે તેનો ત્યાગ કરીને તમે કેમ જઈ શકો છો? ૩૦ એ રીતે શિયાળનાં વચનો સાંભળીને કૃષ્ણતાલેરેલો વિદ્યાપ કરી રહેલા તે સર્વ મનુષ્યો પેલા બાળકના મુડકા તરફ પાછા ફર્યા. ૩૧

ત્યારે ગીધે* કહ્યું: અરે એ સત્વદીન

* ગીધ અને શિયાળ ત્રણે બધા મરેલા બાળકનાં સંબંધીઓને જુદું જુદું સમજાવે છે. તેનો હેતુ એ છે કે, ગીધના મનમાં એમ છે કે, સૂર્યાસ્ત પડેલાં જ આ મનુષ્યો બે ચાલ્યા જાય તો હું આ મુડકાને લઈ જઈ, કેમ કે બે રાત્રિ થઈ જશે, તો મારો લાભ કશો નહિ; તેમજ શિયાળના મનમાં એમ છે કે, રાત્રિ થઈ જાય ત્યાં સુધી આ મનુષ્યો બે અહીં રોકાય તો મને કીક ફાવે; કારણ કે દિવસ હોવાને લીધે કૂતરાં વગેરેનો

મનુષ્યો ! (ધણાજ ખેતની સાથે મારે તમને કહેવું પડે છે કે,) બુદ્ધિ વિતાના અને કૂર સ્વભાવના આ છુદ્દ શિયાળના કહેવા ઉપરથી તમે શા માટે પાછા ફરો છો ?^{૧૨} આ બાળકના શરીરને પાંચે મહાભૂતોએ તણ દીધેલું છે અને તેથી જ તે શૂન્ય કાષ્ઠના જેવું અચેતન થઈ પડ્યું છે; માટે હવે તેને તમે શોક શા માટે કરો છો ? અને શા માટે તમારો પોતાનો શોક કરતા નથી ?^{૧૩} તમે તીવ્ર તપશ્ચર્યા કરો કે બેથી સર્વ પ્રકારનાં પાપોથી મુક્ત થઈ જાઓ. તપ કરવાથી પ્રાણીને સર્વ કંઈ મળી શકે છે, પણ આમ વિલાપ કરવાથી શું વળવાનું છે ?^{૧૪} અરેખર, આ બાળકના શરીરની સાથે જ તેનું દુર્ભાગ્ય પણ જન્મ્યું હતું, કે જેને લીધે આ બાળક પોતાનાં સંબંધીઓને અપાર શોક આપીને આડ્યો ગયો છે.^{૧૫} આ જગતમાં ધન, ગાયો, સુવર્ણ, મણિઓ, રત્નો અને સંતાનો એ બધાં દેવળ તપશ્ચરણ કરવાથી જ મળે છે અને તપશ્ચરણ યોગના બળથી મેળવી શકાય છે.^{૧૬} પ્રાણીએ જેવાં જેવાં કર્મો કર્યા હોય છે, તે પ્રમાણે જ તેને સુખદુઃખ મળ્યા કરે છે અને સર્વ કોઈ પ્રાણી પોતાના જન્મસમયે જ સુખદુઃખને સાથે લઈને જન્મે છે.^{૧૭} પિતાનાં કર્મોની સાથે પુત્રને કે પુત્રનાં કર્મોની સાથે પિતાને કંઈ પણ સંબંધ નથી. સૌ કોઈ પોતપોતાનાં ઉત્તમ-અધમ કર્મોથી બંધાઈને ભિન્ન ભિન્ન માર્ગે આલ્યા જાય છે;^{૧૮} માટે તમે યતનપૂર્વક ધર્મચરણ કરો. અધર્મ કરવાનો મનમાં વિચાર પણ ન કરો અને સમઘાનુસાર દેવબ્રાહ્મણોનાં કાર્યો કર્યા કરો.^{૧૯} તમે શોકનો તથા દીનતાનો ત્યાગ કરો. પુત્ર ઉપરના રનેહને છોડી દો અને આ બાળકને અહીં છુટલા પ્રદેશમાં જ છોડી દઈને સત્વર ઘર તરફ પાછા ફરો.^{૨૦} જે કોઈ શુભ કે અશુભ કર્મ કરે છે, તેનું ફળ તેના કર્તવ્ય ભોગવવું પડે છે, તેમાં એના બાંધવોને શું ?^{૨૧} જેટલા જેટલા બાંધવો પોતાના પ્રિય સંબંધીને લઈને આ રમશાનમાં આવે છે, તેઓ સર્વે તેને અહીં મૂકીને જિભા રહેતા નથી, પણ અશ્રુમરેલાં નેત્રે ઘર તરફ પાછા ફરે છે અને મને ભવ રહે છે અને તેથી આ મુડદાને લઈ જવામાં હું કશું તેમ નથી. આરતિ મને પોતાનો સ્વાર્થ જ સાથે છે.

મૂએલાના રનેહનો ત્યાગ કરી દે છે.^{૨૨} બુદ્ધિમાન હો કે મૂર્ખ હો, ધનવાન હો કે નિર્ધન હો, પણ સર્વ કોઈને પોતપોતાનાં પુણ્યપાપની સાથે, કાળને સ્વાધીન થવું પડે છે;^{૨૩} માટે આમ શોક કરીને તમે શું કરી શકશો ? અને જ્યારે તમારાથી કંઈ પણ બનવાનું નથી, તો પછી તમે આ મૂએલાની પાછળ શોક શા માટે કરો છો ? કાળ સર્વ કોઈનો પ્રભુ છે અને તે પોતાના ધર્મને અનુસરીને સર્વના ઉપર સમદૃષ્ટિ રાખનારો છે.^{૨૪} આ જગતમાં જેઓ યુવાવસ્થાએ પહોંચેલા છે, જેઓ બાલ્યાવસ્થામાં ખેતી રહ્યા છે, જેઓ વૃદ્ધાવસ્થાને શિખરે જઈ પહોંચ્યા છે અને જેઓ હજી ગર્ભાશયમાં જ પડી રહેલા છે, તેઓ સર્વના પર પોતાના ડંકા વાગી જ રહ્યા છે-તેઓ સર્વે મૃત્યુની સત્તામાં આવી ચૂક્યા છે; કારણ કે આ જગતની એવી જ ધારી પડી રહી છે.^{૨૫}

તે સાંભળી તરત જ શિયાળ બોલી બોલ્યો : ' અરેરે ! આ અદ્યબુદ્ધિ ગીધાએ તમારા રનેહને મંદ કરી નાખ્યો છે; કેમ કે જે તમે પ્રથમ પુત્રના રનેહને અધીન થઈને ધણે મોટો શોક કરતા હતા તેના તે જ તમે પેલા મૂર્ખ ગીધાનાં સારી રીતે બોલાયેલાં, શાંતિને ઉપભવનારાં અને વિદ્યાસજ્જનક એવાં તુરંચ વચનો સાંભળીને ઘર તરફ પાછા ફરો છો અને મહાદુસ્ત્યજ રનેહનો ત્યાગ કરી દો છો.^{૨૬} અફસોસ ! અફસોસ ! હું તો હજી એમ જ માનુ છું કે, પુત્રના વિયોગથી મોટી બુમો પાડીને રડી રહેલા અને જેનો વાછડો મરણ પાગ્યો હોય તેવી ગાયની પેઢે અત્યંત દુઃખમાં આવી પડેલા આ સર્વ મનુષ્યોને મરનારથી શૂન્ય થયેલા ગૃહ ભણી જતાં કેવો મહાન શોક થાય છે ? આ પૃથ્વી પર મનુષ્યોને રનેહને લીધે કેવો શોક થાય છે ? આવો વિચાર કરતાં મારાં પોતાનાં નેત્રામાંથી પણ અશ્રુધારા વહી રહી છે. (પણ તમે તો આ રીતે રનેહનો ત્યાગ કરીને આલ્યા બાલ્યો છો, તેથી જણાય છે કે, તમારો રનેહ વાસ્તવિક નથી.)^{૨૭} હરકોઈ પ્રાણીએ સતત યતન તો કરવો જ જોઈએ; કેમ કે દેવયોગે કદાચ કાર્યસિદ્ધિ થઈ જાય, એવું સંભવી શકે છે. જોકે એ વાત ખરી જ છે કે, કાળની પાસે દેવનાં કે પ્રભુપાર્થનાં

કંઈ પણ ઊપજતું નથી, તોપણ મનુષ્યે સદાય ઉત્સાહજરાખવો; કેમ કે ઉત્સાહરહિત થઈને કેવળ ખેદ કરવાથી સુખ ક્યાંથી મળે ? યત્ન કરવાથી અવશ્ય કાર્યસિદ્ધિ થાય જ છે; માટે તમે નિર્દય થઈને કેમ ચાલ્યા જાઓ છો ? આ બાળક તમારા પોતાના જ માસથી ઉત્પન્ન થયો છે, તમારા અધો શરીરરૂપ જ છે અને વંશને વધારનારો છે; છતાં એને આ શ્મશાનમાં પડે તો મૂડીને તમે ક્યાં જાઓ છો ? ૧૦-૫૨ સૂર્યને અસ્ત થવા દેો અથવા સંક્રાન્તિ થવા દેો. પછી તમે આ બાળકને અહીંથી લઈ જાઓ અને લઈ ન જાઓ તો તેની પાસે અહીં એસી રહેજો. ૫૩

ગીધે કહ્યું : અરે હે મનુષ્યો ! મારો જન્મ થયો ત્યારથી આરંભીને આજે એક હજાર વર્ષની ઉપર પણ કેટલાંએક વર્ષો વીતી ગયાં છે, પરંતુ ત્યાં સુધીમાં મેં કોઈ પણ પુરુષને, સ્ત્રીને કે નૃપસકને મૃત્યુ પછી સજીવન થયેલ જોયું નથી. ૫૪ આ જગતમાં અનેક લોકો ગણાંચમાં જ મરણ પામીને જન્મે છે, બીજા અનેક લોકો જન્મ્યા પછી તરત જ મરી જાય છે, વળી કેટલાંએક તો હજી ચાલતાં જ શીખ્યા હોય છે, તેટલામાં મરી જાય છે અને ઘણાંય તો યુવાવસ્થાએ પહોંચ્યા પછી મરણ પામે છે. ૫૫ અરે ! ચોપમાં પડ્યો અને પક્ષીઓનાં ભાગ્ય પણ અનિત્ય જ જોવામાં આવે છે; તેમ જ સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓનાં આયુષ્યો પણ અમુક મર્યાદામાં બંધાઈને આગળ ને આગળ જ ઊભાં હોય છે. ૫૬ અનેક પુરુષો, પોતાનાં સર્ગાવહાલાંઓથી તથા સ્ત્રીઓથી વિયોગી થઈને અને પુત્રોના શોકથી ઘેરાયેલા બનીને શોકથી બળતા બળતા નિત્ય આ શ્મશાનમાંથી પોતાના ઘર ભણી ચાલ્યા જાય છે. ૫૭ વળી તે સિવાયના બીજા ઘણા સંબંધી જનો હજારો ઇષ્ટજનોને તથા હજારો અનિષ્ટ- (શત્રુ) જનોને આ શ્મશાનમાં છોડી દઈને અત્યંત દુઃખી થતા થતા પોતાના ઘર ભણી ચાલ્યા ગયા છે; ૫૮ માટે તમે પણ આ નિસ્તેજ, શૂન્ય અને કાષ્ટપણને પામેલા બાળકને અહીં છોડી જાઓ. તેનો આત્મા હવે બીજા શરીરમાં પ્રયાણ કરી ગયો છે, તેથી આ મુઠક કાષ્ટરૂપ જ થઈ ગયું છે. ૫૯ અરે ! લગભગ જાણો તો ખરા ! આ

બાળકનો જીવાત્માએ ત્યાગ કર્યો છે. તેનું શરીર નિશ્ચિદ્ર અને પ્રાણરહિત થઈ પડ્યું છે, છતાં તેનો ત્યાગ કરીને તમે ઘર તરફ કેમ જતા નથી ? મને તો લાગે છે કે, તમારો સ્નેહ અને પરિશ્રમ હવે વ્યર્થ છે, નિષ્ફળ છે. ૬૦ આ બાળક તેનાં નેત્રો વડે હવે બેઠું ચકતો નથી જ, તેમ કાન વડે સાંભળી પણ ચકતો નથી, તો પછી તેને અહીં છોડી દઈને શા માટે તમે જલદી ઘેર જતા નથી ? ૬૧ મેં તમને ઘણાં ઘણાં દૂર એવાં પણ મોક્ષધર્મના આધારવાળાં અને હેતુયુક્ત વાક્યો કહી સંભળાવ્યાં છે; માટે હવે તમે ઉતાવળથી પોતપોતાને ઘેર જ જાઓ. હે મનુષ્યો ! મારામાં યુદ્ધિ અને વિજ્ઞાન બંને રહેલાં છે, તેથી હું બીજાઓને યુદ્ધિ અને વિચારશક્તિ આપી શકું છું અને તે માટે જ મેં તમને આવાં વચનો કહી સંભળાવ્યાં છે, તેને ધ્યાનમાં લઈને તમે ઘર તરફ પાછા ફરો. ૬૨-૬૩ વળી પોતાના મરી ગયેલા સંબંધીને જોવાથી અને તેના ચરિત્રતું સ્મરણ કરવાથી હરકોઈનો શોક બમણો થઈ પડે છે.

ગીધના એ વચન સાંભળીને તે સર્વ મનુષ્યો ઘર ભણી પાછા ફર્યા; એટલે તુરત જ પેદો શિયાળ પૃથ્વી પર સૂતેલા બાળકની સમીપ આવીને તેને જોવા લાગ્યો અને પછી એકદમ તે બાલી ઊઠ્યો : ૬૪

શિયાળે કહ્યું : અહા ! આ બાળકનો વર્ણ કેવો સુવર્ણના જેવો પ્રદીપ છે ? અને તેનું શરીર અલંકારોથી કેટલું શોભી રહ્યું છે ? અરે, હે મનુષ્યો ! આ ગીધડાના વચન ઉપરથી પિતૃપિંડને આપનારા પોતાના પુત્રનો તમે કેમ ત્યાગ કરો છો ? ૬૫ હું તમને ખરું જ કહું છું કે, આ મરણ પામેલા બાળકનો પરિત્યાગ કરવાથી તમારા સ્નેહનો, વિદ્વાપનો અને રુદનનો કોઈ કાળે વિનાશ થવાનો નથી, પણ ઊઘટો તમને સંતાપ જ થશે. ૬૬ આપણે સાંભળ્યું જ છે કે, સત્યપરાક્રમી શ્રીરામચંદ્રે જંબૂક નામના એક શૂદ્રનો વધ કરીને ધર્મ વડે ગ્રાહ્યજ્ઞના પુત્રને સજીવન કર્યો હતો; ૬૭ તેમ જ શ્વેત નામના રાજર્ષિના મરણ પામેલા પુત્રને પણ ધર્મનિષ્ટ શ્વેતમુનિએ પુનઃ જીવતો કર્યો હતો. ૬૮ એ પ્રમાણે જ વેળા આ કોઈ સિદ્ધ, કોઈ મુનિ કે કોઈ દેવ તમને મળી આવે ને દીનતાભરેલો વિલાપ કરી રહેલા તમારા સર્વના ઉપર કદાચ કૃપા કરે (તો

આ બાળક જીવતો ન થાય કે ?)^{૧૬}

શિયાળે એ પ્રમાણે કહ્યું, જોટલે તે સર્વ મનુષ્યે પુત્ર પરના પ્રેમને લીધે શોકાત્ થઈને પુનઃ શ્મશાન ભણી પાછા ક્યો અને બાળકના મસ્તકને ખોળામાં લઈને મોટી પોકો મૂકીને રડવા લાગ્યા પત્રી તેઓના રડવાના શબ્દને સાંભળીને ગીધ ત્યાં આવ્યો ને આ પ્રમાણે બોલ્યો.

ગીધે કહ્યું ‘અરે! તમારા અશ્રુપાતથી ભીજી ગયેવો અને તમારા હાથના સ્પર્શથી લગ લગ છેલ્લાઈ ગયેવો આ બાળક ચમત્કેવની આસાથી દીર્ઘ નિદ્રાને (મરણને) પામી ગયો છે ^{૭૦}૭૧ ભલે મોગ તપસ્વીઓ હોય, શ્રીમતો હોય કે મહા યુદ્ધિશાળી હોય પણ તેઓ સર્વે મૃત્યુને અધીન થાને ત્યાં આવી પહોંચે છે, તે જ આ પ્રેમનગર છે ^{૭૨} મરનારના અનેક બાધવો પણ હજારો બાળકોને તથા વૃદ્ધોને સહાને માટે અહીં છોડી દઈને રાતદિવસ દુઃખ ભોગવતા આ પૃથ્વી પર વસી રહ્યા છે ^{૭૩} માટે તમે વ્યર્થ શોક કરવાના દુરાચક્રમાં પડો મા આ બાળક પુનઃ અહીં જીવતો થાય, એ વાત કેવળ અસંભવિત છે એવું બને જ કયાથી ^{૭૪} જે પ્રાણી દેહનો ત્યાગ કરીને એક વખત મરણ પામ્યો છે, તેને પુનઃ તે જ દેહની પ્રાપ્તિ થતી નથી (‘આ બાળક પુનઃ સંજીવન થશે’ આવો આશાવાદ કરનારા આ) શિયાળના જેવા સેઠડો શિયાળો પોતાના શરીરને અર્પણ કરે અને સેઠડો વર્ષો સુધી પ્રયત્ન થઈ ઠરે, તોપણ આ બાળકને જીવતો કરી શકે તેમ નથી જ હા, કદાચ રુદ્ર, કાર્તિકસ્વામી, બ્રહ્મા કે વિષ્ણુ આ બાળકને બે વરદાન આપે તો એ જીવતો થાય, એવો સંભવ છે, પરંતુ આ રીતે આસુ પાડવાથી, નિશ્વાસ નાખ્યા કરવાથી કે મોટી પોકો મૂકીને રડવાથી આ બાળક પુનઃ સંજીવન થશે નહિ હું, આ શિયાળ, તમે અને આ બાળકના સર્વ સંબંધીઓ એમ આપણે બધા ધર્મ-અધર્મને સાથે લઈને એક જ માર્ગમાં આની રહ્યા છીએ, માટે બુદ્ધિમાન પુરુષે અગ્રિય અથવા કઠોર ભાષણ નો, બીજાઓના દ્રોહનો, પારકી સ્ત્રીનો, અધર્મનો તથા અસત્યનો દૂરથી જ ત્યાગ કરવો અને ધર્મનું સત્યનું, શાસ્ત્રનું, ન્યાયનું, પ્રાણીઓ પરની મોટી દયાનું, સંરક્ષણનું તથા પ્રમાણિકતાનું ચતુર્પૂર્વક

શોધન કરવું-સેવન કરવું. જેઓ પોતાના માતા પિતાને, બાધવોને તથા સુહૃદોને જીવી રહેવા બેઠી થકતા નથી, તેઓનામાં અધર્મની જ અધિકતા હોવી જોઈએ અરે! તમે વિચાર તો કરો કે, આ બાળક જે પોતાના નેત્રો વડે જોઈ શકતો નથી અને કોઈ પ્રજારની ચેષ્ટા કરતો નથી, તેથી સ્પષ્ટ જણાય છે કે, તે મૃત્યુ પામ્યો છે, તો હવે તેની પાછળ રહન કરીને તમે શું કરશો?’ ગીધના એ કહેવા ઉપરથી તે સર્વ મનુષ્યે શોકાશ્રત હોવા છતાં પેલા બાળકને પૃથ્વી પર મૂકી દઈને પુનઃ ઉપરના સ્નેહને લીધે બગતાજગતા ઘેર જવા માટે તૈયાર થયા.

તે જોઈ શિયાળે કહ્યું અરેરે! સર્વ પ્રાણીઓનો વિનાશ કરનારો આ મનુષ્યવેદક મહાદારણ્ય દેખાય છે, કેમ કે આ મનુષ્યવેદકમાં પોતાના પ્રિય સંબંધીઓ સાથે વિરોધ થાય છે જીવિન દુઃખ હોય છે, દુઃખ અને અસહ્ય ધણું હોય છે અને અતિશય બકવાદ તથા અગ્રિય ભાષણ પુષ્કળ હોય છે તેમાં પણ આવો દુઃખીઓને વધારનારા બનાવો જોઈને મને આ માનુષ્યવેદ એક સુહૃદ જેટલા સમય માટે પણ નથી ગમતો અહો! ધિક્કાર છે તમારા જીવતરને! તમે કોઈ મૂર્ખના જેવા જ દેખાઓ છો, કારણ કે આ ગીધકાના કહેવા પરથી સ્નેહ રહિત થઈને તથા પુનઃ ઉપરના સ્નેહનો ત્યાગ કરીને કેમ આવ્યા બાજો છો? હે મનુષ્યો! પુત્રના શોકથી બે તમે બગી રહ્યા છો, તા આ શ્મશાન તરફ પાછા ફરો ^{૭૫-૮૭} આ ગીધકો તો પાપી અને સંસ્કારરહિત મનવાળો છે તેનું વચન સાંભળીને તમે શા માટે આવ્યા બાજો છો? આ સમગ્ર લોક સુખ અને દુઃખથી વ્યાપ્ત થયેલા છે તેમાં સુખ પછી દુઃખ અને દુઃખ પછી સુખ અનુક્રમે આવ્યા જ કરે છે, (પણ સદાયને માટે સુખ જ હોય અથવા સદાયને માટે દુઃખ જ હોય તેનું કંઈ હોતું નથી,) તો પછી હે મૂઠ મનુષ્યો! તમારા કુળમાં શોભા કરનારા, રૂપ તથા યૌવનથી સુક્રા અને શોભાથી દીપ્ત રહેલા આ દેખાવડા પુત્રને અહીં પૃથ્વી પર સૂતા મૂકીને તમે કરા જશો? મરા મનથી તો આ પુત્રને હું જીવતો જ જોઉં છું અને તેથી જ તમને ખરી ખાતરીથી કહું છું કે, હે મનુષ્યો! આ બાળકનો વિનાશ જ થયો નથી,

છતાં એનો ત્યાગ કરીને તમે ચાટ્યા જશો, તો સુખી થશો નહિ ૮૮-૯૧ તમે આજે પુત્રના શોકથી તપી ગયા છો તેમ જ મરણપ્રાય દશામા આવી પડ્યા છો, તો પશુ તે ચોગ્ય જ છે અને વળી તમોએ પૂર્વકાળમા આ બાળક દ્વારા પોતાને સુખ મળવાની ધારણા રાખી હતી તથા તમે પોતે જ આ બાળકનું સુખપૂર્વક પાલન કર્યું હતું, છતાં આજે આ ગીધ ના વચન ઉપર વિશ્વાસ રાખીને બુદ્ધિહીન મનુષ્યોની પેઠે આનો ત્યાગ કરીને કંચા જવા ધારો છો ૧૯૨

ભીષ્મે કહ્યું હે રાજા ! શ્મશાનમા રહેનારા અને રાત્રિને માટે રાહ ભેઈ રહેલા તે શિયાળે પોતાના સ્વાર્થને માટે ધર્મવિરુદ્ધ અને મિથ્યા એવા પશુ અમૃત તુલ્ય પ્રિય વચનો કહી સભાના વીને તે બાળકના સખ ધીઓને ' નહિ ધરના કે નહિ ઘાટના ' એવી મધ્યસ્થિતિમા લાવી મૂક્યા અને ત્યાના ત્યા જ થોભાવી રાખ્યા ૯૩-૯૪

ત્યારે ગીધ બોલ્યો ' આ શ્મશાનનો પ્રદેશ યક્ષો, રાક્ષસો અને પ્રેતોથી ભરપૂર છે, અતિશય દારુણ છે, ઘુવડોના ઘુવડાટોથી ગાળ રહ્યો છે, ભય કર છે, મહાઘોર છે અને કાળા મેઘમ ડળ જેવો દેખાય છે, માટે આ સુઠદાને અહીં મૂકીને તમે એકદમ પ્રેતકાર્ય કરી દો ૯૫-૯૬ જુઓ, આ સૂર્ય અસ્ત પામવાને તૈયાર થયો છે, માટે બધા સુધીમા સર્વ દિશાઓ હજી પ્રકાશિત છે, ત્યાં સુધીમા આ સુઠદાને અહીં મૂકી દઈને તેમા પ્રેતકાર્યો કરી દો ૯૭ જુઓ, આ સૂર્ય હવે અસ્ત પામે છે (અને રાત્રિનો સમય થવા આવ્યો છે,) તેથી બાજપક્ષીઓ કંઠોર શબ્દો કરી રહ્યા છે, શિયાળો દારુણ બીસો પાડી રહ્યા છે, સિંહો ઘોર ગર્જનાઓ કરી રહ્યા છે આ બધા વૃક્ષો ચિત્તાના સ્થામ ધુમાડાથી રંગાઈ ગયા છે અને કુધાતુર થયેલી શ્મશાનદેવીઓ મહાભય કર ભરાડા પાડી રહી છે. ૯૮-૯૯ આ મહાદારુણ પ્રદેશમા જે જે પ્રાણીઓ વસે છે, તેઓ સર્વે મામતુ લોચન કરનારા છે, કૂર છે અને અત્યંત ભય કર ચરીરવાળા છે તેઓ તમારા પર તપી જ પડશે ૧૦૦ વળી આ શ્મશાન નો પ્રદેશ દૂર દેખાવનો છે, જેથી તમને આજે ભય કર થઈ પડશે, માટે આ કાષ્ઠના જેવા અચેતન બાળકને હવે છોડી દો અને શિયાળના કહેવા

પર લક્ષ્ય ન આપો ૧૦૧ આ શિયાળના વચનો નિષ્ફળ અને અસત્ય છે, છતાં તમે એ વચનોને બે સાબળશો તો બુદ્ધિથી ભ્રષ્ટ થઈને એકીસાથે નાશ પામશો ૧૦૨

શિયાળે કહ્યું અરે ! ઊભા રહો, ઊભા રહો કયા ચાટ્યા ? તમારે ડરવાનું કઈ કારણ નથી બધા સુધી આ સૂર્યનારાયણ તપી રહ્યા છે, ત્યાં સુધી આ બાળક પરના સ્નેહને લીધે ધીરજ ધરો, ૧૦૩ તેમ જ બધા સુધી સૂર્યનો અસ્ત થયો નથી ત્યાં સુધી તમારી ઇચ્છામા આવે તેટલું રુદન કરો અને નિરાતે ખૂબ સ્નેહભરેલી દૃષ્ટિથી આ બાળકને જોયા કરો આ માસાહારી ગીધના કહેવા ઉપર શા માટે ધ્યાન આપો છો ૧૦૪ બે તમે ગીધના તીવ્ર અને સાહસિક વચનોનો સ્વીકાર કરશો અને મૂઠાતમા બની જશો તો યાદ રાખજો કે, આ પુત્રને તમે ખોઈ બેસશો ૧૦૫

ભીષ્મે કહ્યું હે રાજા એ પ્રમાણે તે ગીધ અને શિયાળ, મરેલાના સખ ધીઓને સમજાવતા હતા તેમાથી ગીધ કહેતો હતો કે, ' સૂર્ય અસ્ત પામ્યો છે, ' ત્યારે શિયાળ કહેતો હતો કે, ' હજી સૂર્યોસ્ત થયો નથી, ' પશુ તેમા ખરું તો એ જ હતું કે, તેઓ બન્નેને ભૂખ સંજન લાગી હતી. ૧૦૬ તેથી બન્ને જણા પોતાનું કાર્ય સાધવા માટે કમર કમીને તૈયાર થઈ ગયા હતા, અને હે રાજા ! કુધા તથા તૃષાધી વ્યાકુળ થયેલા બન્ને જણા પોતાનો સ્વાર્થ સાધવા માટે શાસ્ત્રનો આધાર લઈને પેવા મનુષ્યોને ઉપદેશ આપી રહ્યા હતા, ૧૦૭ જેથી તે મનુષ્યો પશુ વિજ્ઞાનકુશળ તે બન્ને પશુપક્ષીના અમૃત તુલ્ય મધુર વાક્યોથી આકર્ષાઈને થોડી વાર ઊભા રહેતા હતા અને થોડી વારમા ચાલતા થતા હતા ૧૦૮ તેઓ શોક અને દીનતાથી ઘેરાઈ ગયા હતા, તેથી ત્યાં ઊભા ઊભા રુદન કર્યો કરતા હતા અને પોતાનું કાર્ય સાધી લેવામા કુશળ એવા પેવા બન્ને-ગીધ અને શિયાળ પોતપોતાની નિપુણતા દેખાડીને તેઓને આમતેમ તમાવતા હતા ૧૦૯ એ પ્રમાણે વિજ્ઞાનવેત્તા ગીધ અને શિયાળ વાદવિવાદ ચલાવી રહ્યા હતા અને પેવા બાળકના બાધવે ત્યાં ઊભા રહ્યા હતા, તેવામા ભગવાન શકર તે રથળે આવી પહોંચ્યા ૧૧૦ દયાને વીધે આર્દ્ર દૃષ્ટિવાળા દેવ શકરે

દેવી પાર્વતીની પ્રેરણાથી ત્યાં બિભેલા મનુષ્યોને કહ્યું કે, ‘હું વરદાન દેનારે શંકર છું.’ તે સાંભળીને રમશાનમાં બિભેલા તે દુઃખી મનુષ્યોએ તેમને પ્રણામ કર્યા ને પછી આ પ્રમાણે કહ્યું : ‘અમે આ એકના એક પુત્રથી રહિત ઘઈ પડ્યા છીએ, તેથી અમે બધા તેને જીવતો જોઈને જીવવાની ઇચ્છા રાખીએ છીએ, તો આ પુત્રને જીવતો કરી અમને બધાને જીવિતદાન આપવું આપને થોડું છે.’

તેઓએ એમ કહ્યું એટલે ભગવાન શંકરે હર્ષાશ્રુપૂર્ણ દૃષ્ટિપાત કરીને બાળકને જીવતો કર્યો અને સો વર્ષનું આયુષ તેને આપ્યું; તેમ જ પેલા શિયાળ અને ગીધને પણ સર્વ જૂતોનું હિત કર નારા ભગવાન શંકરે ક્ષુધાનો નાશ કરનારું વરદાન આપ્યું. પછી હે રાજા ! અત્યંત હર્ષમાં આવી ગયેલા તે સર્વ મનુષ્યો ભગવાન શંકરને પ્રણામ કરીને અને કૃતકૃત્ય ઘઈને હરખાતા હરખાતા સુખેથી પોતપોતાના ઘર ભણી ચાલી નીકળ્યા.

આ રીતે હરકોઈ મનુષ્યે પોતાના કોઈ પણ કાર્યમાં ઘણા કાળ સુધી ખિન્ન થયા વિના અને દૈ નિશ્ચય તથા દેવાધિદેવની કૃપા ઉપર આધાર રાખ વાથી તુરત જ બળ સંપાદન કરી શકાય છે. જુઓ, એ કેવો દેવયોગ અને એ બાળકના બાંધવોનો કેવો નિશ્ચય કે જેથી અદ્ય સમયમાં જ ભગવાન શંકરે કૃપણતાભરેલું રૂઢન કરી રહેલા તે સર્વ સંબંધી જોનાં અશ્રુઓને લૂછી નાખ્યાં ! ૧૧૧-૧૧૮ તેઓ દુઃખમાં આવી પડ્યા હતા, છતાં દૈ નિશ્ચયના પ્રભાવથી ભગવાન શંકરના અનુગ્રહને સંપાદન કરી ને કેવું સુખ પામ્યા ? તે તમે જુઓ, પોતાનો પુત્ર સજીવન થયો, તેથી તેઓને ઘણો જ હર્ષ અને વિરમય થયો હતો. ૧૧૯ હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! ભગવાન શંકરની કૃપાથી પોતાના પુત્ર સંબંધી શોકનો ત્યાગ કરીને હર્ષપૂર્ણ થયેલા મનવાળા તે સંબંધી જોને પુત્રને સાથે લઈને ઉતાવળા ઉતાવળા નગરમાં દાખલ થયા અને ત્યાં ચારે વર્ણના લોકોએ તે સમસ્ત સંબંધીઓની નિશ્ચિન બુદ્ધિનું રૂળ પ્રત્યક્ષ જોયુ ૧૨૦-૧૨૧ હે રાજા ! ધર્મ, અર્થ અને મોક્ષ એ ત્રણેની સાથે સંબંધ ધરાવનારા આ ઇતિહાસનું તમે શ્રવણ કરજો; કેમ કે એનું નિત્ય શ્રવણ કરીને મનુષ્ય આ લોકમાં ને પરલોકમાં અત્યંત સુખી

થાય છે. ૧૨૨

ઈતિ શ્રીમદ્દાભારતમાં સાતિપર્વાતર્ગત આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘ગીધ અને શિયાળનો વિવાદ’ નામનો અધ્યાય ૧૫૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૫૪ મો શાદ્મલિવૃક્ષની કથા

॥ સુધિછિર રવાન ॥

બલિનઃ પ્રત્યમિત્રસ્ય નિત્યમાસન્નવર્તિનઃ ।

उपकारापकाराभ्यां समर्थस्योद्यतस्य च ॥ ૧ ॥

સુધિછિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! કોઈ એક શત્રુ નિત્ય પોતાની સમીપમાં રહેતો હોય, બળવાન હોય, ઉપકાર-અપકાર કરવામાં સમર્થ હોય અને ઉચ્ચમરીક હોય, તેની સાથે બીજા સાર વિના ના અને અદ્ય બળવાળા ક્ષુદ્ર પુરુષે અજ્ઞાનને લીધે પોતાની વ્યર્થ પ્રયત્ન કરીને તથા અયોગ્ય વચનો કહી સંભળાવીને વેર બિલુ કહ્યું હોય અને તેને લીધે પેલો બળવાન શત્રુ અત્યંત ક્રોધાચ્છાન ઘઈને મૂળમાથી ઉખેડી નાખવા માટે બે ચડી આવે તો તે નિર્બળ પુરુષે કેવળ પોતાના બળનો જ આશ્રય કરીને કેવી રીતે વર્તવું ? તે મને કહો. ૧-૩

લીએ કહ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! આ વિષયમાં પણ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ અપાય છે, કે જેમાં એક શાદ્મલિના (શીમળાના) વૃક્ષનો તથા વાયુનો સંવાદ વર્ણવ્યો છે (તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.) ૪ હિમાલય પર્વત ઉપર ઘણાં વર્ષો થયાં વૃદ્ધિ પામેલું એક મોટું શાદ્મલિનું વૃક્ષ હતું. તે વૃક્ષને અનેક શાખાઓ, અનેક ઉપશાખાઓ અને અનેક પાંદડાં હતાં. ૫ હે મોટી લુબ્ધાઓવાળા રાજા ! તે વૃક્ષની ઘાટી છાયામાં ઘણા મદમત હાથીઓ ઘામથી પીડાઈને તથા પરિશ્રમથી આકુળ થઈને વિશ્રાંતિ લેતા હતા, તેમ જ બીજા અનેક મૃગની ભતિઓ પણ તેની છાયામાં વિશ્રાંતિ લેતી હતી. ૬ તે વૃક્ષનો વિરનાર આરસો હાથ જેટલો હતો, તેની છાયા પુષ્કળ ઘાટી હતી, તેના ઉપર મેનાઓ અને પોપટો નિવાસ કરી રહ્યાં હતાં અને તેને પુષ્પો તથા ફળો પણ પુષ્કળ આવતા હતાં. ૭ વેપાર માટે જતા-આવતા મનુષ્યોના કાંદલાઓ અને વનવાસી તપસ્વીઓ એ સુદર વનરૂપિત નીચે માર્ગમાં

રહીને નિવાસ કરતા હતા. હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! એક સમયે નારદમુનિ તે વૃક્ષ પાસે યઈ ને ક્યાંક જતા હતા. તેમણે તેની વિશાળ શાખાઓને તથા ઉપશાખાઓને ચોતરફ ફેલાયલી જોઈને તેને કહ્યું કે, ' હે મહાન વૃક્ષ શાદ્ભલિ ! ખરેખર તું અતિ શય રમણીય અને મનોહર છે. તને જોતાં જ અમને ઘણા આનંદ થાય છે. ૯૪૧૦ હે મનોહર વૃક્ષ ! ઘણાં પક્ષીઓ, મૃગો અને સુદૃઢ હાથીઓ તારી નીચે આવીને અત્યંત હર્ષપૂર્વક નિવાસ કરે છે. ૯૪૧૧ હે વિશાળ શાખાઓવાળા શાદ્ભલિ ! તારી મોટી મોટી શાખાઓને તથા ઉપશાખાઓને વાયુએ કદી ભાંગી નાખી હોય, એમ મને ભાસતું નથી. ૯૪૧૨ તે ઉપરથી હું તને પૂછું છું કે, હે તાત ! પવનને તારા ઉપર પ્રીતિ છે ? અથવા શું ને તારો મિત્ર છે ? ખરેખર, આ સમગ્ર વનમાં તારું એક જ પવન સદાય રક્ષણ કરે છે. ૯૪૧૩ અતિશય વેગવાળો ભગવાન વાયુ નાનાં મોટાં ઘણાં વૃક્ષો તથા પર્વતોનાં શિખરોને તેઓના સ્થાન પરથી ઉખેડી પાડે છે, એટલું જ નહિ પણ સદાય પવિત્ર ગણાયેલા પવન જ્યારે વાવા માંડે છે ત્યારે મોટાં મોટાં તળાવોને, નદીઓને, સમુદ્રોને તથા માતાગ સુદાં ને પણ શુષ્ક કરી નાખે છે; ૯૪૧૪ છતાં એ પવન તારું રક્ષણ કરે છે તેમાં તમારા બહેની મિત્રતા જ કારણભૂત હોવી જોઈએ અને તેથી જ તારી શાખાઓ ઘણા મોટા પ્રમાણમાં વધી ગયેલી છે. તું પાંદડાં અને પુષ્પોથી પરિપૂર્ણ દેખાય છે. ૯૪૧૫ હે વનરપતિ ! કેવળ તારે લીધે જ આ સમગ્ર વન અતિશય રમણીય ભાસે છે; કારણ કે હે તાત ! આ સર્વ પક્ષીઓ તારા ઉપર બેસીને આનંદ-પૂર્વક રમી રહ્યાં છે. ૯૪૧૬ જે સમયે તારાં પુષ્પો ખીલી નીકળે છે, તે સમયે જુદાં જુદાં અને એકી-સાથે અતિ મનોહર ચળક કરી રહેલાં સર્વ પક્ષીઓને સ્વર ઘણા જ મધુર મંજાણ છે, ૯૪૧૭ તેમ જ હે શાદ્ભલિ ! પોતાના ટોળાઓમાં ચોક્કસ રહેલા અને ગર્જનાઓ કરી રહેલા આ હાથીઓ જ્યારે તાપથી પીડાય છે, ત્યારે તારી છાયાનો આશ્રય લઈને મુખ મેળવે છે; ૯૪૧૮ તે જ પ્રમાણે હે વૃક્ષ ! મૃગ વગેરે બીજાં અનેક જાતિનાં પ્રાણીઓ તારો આશ્રય કરે છે અને તારા ઉપરના ભાગમાં પણ ઘણાં

પ્રાણીઓ નિવાસ કરે છે, તેથી તું મેરુ પર્વતના જેવો શોભે છે. ૨૦ વળી કેટલાએક બ્રાહ્મણો, તપસ્વી સિદ્ધ થયેલા તાપસો અને સંન્યાસીઓ પણ અહીં તારી છાયામાં વિશ્રાંતિ લે છે; માટે તારા આ સ્થાનને હું સર્વ સમાન જ માનું છું. ૨૧

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'શાદ્ભલિવૃક્ષની કથા' નામનો

અધ્યાય ૧૫૪ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૫૫ મો

શાદ્ભલિના મિથ્યા પ્રલાપ

॥ નારદ ઉવાચ ॥

ચંદુત્વાદયત્વા સર્વવાચ્છાલમલે નાત્રસંશયઃ ।

પાલયત્યેવ સતતં મીમઃ સર્વવ્રગોડનિલઃ ॥ ૧ ॥

નારદે કહ્યું : હે શાદ્ભલિ ! સર્વ સ્થળે ગતિ કરનારો વાયુ સ્વાભાવિક રીતે ભયંકર છે, છતાં તારું નિરંતર રક્ષણ કરે છે તેમાં તમારા બન્ને વચ્ચે બધુંભાવ અથવા મિત્રભાવ જ કારણભૂત છે, એમાં સંશય નથી. ૧ અથવા હે શાદ્ભલિ ! અત્યંત નમ્રતા ધારણ કરીને વાયુ પાસે તું કહેતો હોઈશ કે, 'હું સદાય તારો છું' તેને લીધે વાયુ તારું રક્ષણ કરે છે. મેં આ પૃથ્વીમાં તેવાં કેાઈ પણ વૃક્ષને, પર્વતને કે ગૃહને જોયું નથી કે, જે વાયુના બળને લીધે ભાંગી પડેલ ન હોય; માટે હે શાદ્ભલિ ! હું ખાતરીપૂર્વક માનું છું કે, પૂર્વોક્ત તેવાં કેાઈ કારણોને લીધે જ વાયુ તારું અને તારા પરિવારનું રક્ષણ કરે છે અને તેથી જ તું અહીં ટકી રહ્યો છે, એમાં સંશય નથી. ૨-૪

શાદ્ભલિએ કહ્યું : હે બ્રહ્મન્ ! વાયુ મારો મિત્ર નથી, બંધુ નથી, સુહૃદ નથી કે પરમેશ્વર નથી, કે જેને લીધે તે મારું રક્ષણ કરે. ૫ હે નારદ ! મારું તેજ અને બળ વાયુના રક્ષણ કરતાં પણ ભયંકર છે. હું સત્ય જ કહું છું કે, મારા સામર્થ્યના અદારમાં ભાગને પણ વાયુ પહોંચી શકે તેમ નથી. ૬ જે સમયે વાયુ તોફાન કરતો કરતો અને માર્ગના અનેક વૃક્ષોને, પર્વતોને તથા બીજાં દરેકોઈ પદાર્થોને ભાંગી ભૂશ કરી નાખતો મારી મામે ધમ્મી આવે છે, તે વેળા હું તેને મારા બળથી થંભાવી દઉં છું. ૭ હે દેવર્ષિ ! સર્વ કેાઈને ભાંગીતોડી નાખનારા વાયુને

મેં ઘણી વાર હરાવ્યો છે, જેથી તે કદાચ કોધાય-
માન થાય તોપણ તેનાથી હું ડરતો નથી.^૮

નારદે કહ્યું : હે શાદમલિ ! તારી આ માન્યતા
વિપરીત છે—ઘણી જ ભૂલભરેલી છે, એમાં
સંશય નથી. આ જગતમાં એવું એક પણ પ્રાણી
નથી કે જે વાયુના જેવું બળવાન હોય.^૯ હે વન-
સ્પતિ ! ઇંદ્ર, યમ, કુબેર અને વરુણ એ ચારે લોક-
પાલો પણ વાયુના જેવા બળવાન નથી તો પછી તું
કોણ માત્ર ?^{૧૦} હે શાદમલિ ! આ પૃથ્વી પર જે કોઈ
પ્રાણીને કંઈ એટા કરી રહ્યું છે તે સર્વનું કારણ ભગવાન
વાયુ છે અને મહાસમર્થ એવો વાયુદેવ સર્વ પ્રાણી
ઓની અંદર નિવાસ કરીને તેઓને એટાવાળાં અને
પ્રાણુવાળાં કરી રહ્યો છે.^{૧૧} એ વાયુદેવ સર્વ સ્થળે
સારી પેઠે વિસ્તાર પામીને જે વાય છે, તો પ્રાણી-
ઓ ઉત્તમ પ્રકારે એટાઓ કરી શકે છે; પણ જે
બરાબર વિસ્તાર પામ્યા વિના વાય છે, તો પ્રાણીઓ-
ની એટાઓમાં પણ વિકાર થઈ જાય છે.^{૧૨} આ રીતે
વાયુ સર્વ સરવવાન પ્રાણીઓમાં શ્રેષ્ઠ છે અને સર્વ-
નો પૂજ્ય છે, છતાં તું એની પૂજા કરતો નથી—
એને માન આપતો નથી, એમાં તારી બુદ્ધિની
લઘુતા વિના બીજું શું કારણ છે ?^{૧૩} હે શાદમલિ !
તું સાર વિનાનો છે અને દુષ્ટબુદ્ધિ છે, તેથી જ કેવળ
આવા વ્યર્થ પ્રલાપો કર્યો કરે છે. તું કોધાદિકથી
ઘેરાયેલો છે અને કેવળ અસત્ય બોલે છે.^{૧૪} તું
આવું અસત્ય ભાષણ કરે છે, તેથી મને કોધ અચ્છો
છે; માટે હું પડેજ વાયુની પાસે જઈને તારા આ
બકવાદોને બહેર કરી દર્શાવું.^{૧૫} એા દુષ્ટબુદ્ધિ
શાદમલિ ! અંદન, સ્યંદન (તે નામતું ઝાડ), સાગ,
સરલ, દેવદાર, નેતર, ધાવડો અને બીજાં ઘણાં
મહાબળવાન વૃક્ષો કૃતકૃત્ય હોવા છતાં આમ તારી
પેઠે વાયુનું અપમાન કરતાં નથી; કેમ કે તેઓ
વાયુના બળને તથા પોતાના બળને બરાબર બાજુ છે
અને તેથી જ તે મહાવૃક્ષો વાયુને નમે છે, પણ તું
તો મોહને લીધે વાયુના અપાર બળને બાજુતો નથી
અને આ રીતે તેનો તિરસ્કાર કરે છે, માટે હું વાયુની
પાસે જઈશ. (અને તારો ગર્વ ઉતારીશ.)^{૧૬-૧૮}

ઇતિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વાતર્જત આપદ્યમ્બાનુશાસન-
પર્વમાં 'શાદમલિના મિથ્યા પ્રલાપ' નામનો

અધ્યાય ૧૫૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૫૬ મો

વાયુનો કોપ

॥ મીષ ઉવાચ ॥

एवमुक्त्वा तु राजेन्द्र शालमलिं ब्रह्मवित्तमः ।

नारदः पवनं सर्वं शालमलेर्वाक्यमब्रवीत् ॥ १ ॥

લીબમે કહ્યું : હે રાજેન્દ્ર ! એ પ્રમાણે શાદમલિ-
ને કહ્યા પછી મહાન બ્રહ્મવેતા મુનિ નારદ પવન-
ની પાસે ગયા અને તેને શાદમલિનાં સર્વ વાક્યો
કહેવા લાગ્યા.^૧

નારદે કહ્યું : હે વાયુ ! હિમાલયના પૃથ્થ ભાગ
ઉપર એક મહાન શાદમલિ વૃક્ષ છે, તેની શાખા-
પ્રશાખાઓ ઘણી જ મોટી છે, તેનાં મૂળ ઘણાં ઊંડાં
છે અને તેનો ઘેરાવો પણ ઘણો જ છે; પરંતુ તે
વૃક્ષ તારાં અપમાન કરે છે.^૨ હે વાયુ ! તેણે તારાં
નિંદાભરેલાં ઘણાં વચનો કહ્યાં છે કે, જે વચનોને
તારી આગળ હું કહી શકું તેમ પણ નથી અર્થાત્
ન કહેવાનાં વચનો તેણે કહ્યાં છે.^૩ હે વાયુ ! હું
બાજુ છું કે, તું સર્વ પ્રાણુધારીઓમાં શ્રેષ્ઠ છે, અરે !
અત્યંત શ્રેષ્ઠ છે અને ઘણો જ પ્રભાવશાળી છે,
તેમ જ કોધમાં તો કાળના જેવો જ છે.^૪

લીબમે કહ્યું : નારદનાં એ વચન સાંભળીને
વાયુને ઘણો જ કોધ ચડી ગયો. તે એકદમ પેલા
શાદમલિ પાસે ગયો અને તેને કહેવા લાગ્યો.^૫

વાયુએ કહ્યું : અલ્યા એા શાદમલિ ! મુનિ
નારદ અહીંથી જ્યારે જતા હતા, ત્યારે તેમની
પાસે તે મારી નિંદા કરી, ખરું કે ? પણ તું બાજુ
છે કે, હું કોણ છું ? હું વાયુદેવ છું. મારે તને મારો
પ્રભાવ અને બળ હવે દેખાડવાં પડશે (તે વિના તું
નહિ સમજે.)^૬ એા વૃક્ષ ! હું તને સારી પેઠે
ઝાળખું છું, તું મારા બાજુવામાં જ છે. પૂર્વે જ્યારે
પ્રજાઓની ઉત્પત્તિ કરવામાં આવી, ત્યારે પ્રભુ પિતા-
મહે (બ્રહ્માએ) અહીં તારી છાયામાં વિશ્રાંતિ લીધી
હતી,^૭ તે કારણથી આજ્ઞાદિન પર્યંત મેં તારા ઉપર
કૃપા કરી હતી અને એા દુષ્ટબુદ્ધિ ! મેં તારું રક્ષણ
કર્યું હતું, નહિ કે તારા પોતાના પરાક્રમથી તું
અધમ વૃક્ષ મારા સપાટામાંથી બચી ગયું છે !^૮
છતાં તું મારું અપમાન કરે છે ને મને બીજા છુદ્ધ-
પ્રાણી જેવો તુચ્છ માને છે, માટે હું તને મારું સ્વરૂપ

દેખાડી દઈશ, જેથી કરીને તુ મારુ અપમાન ન કરે ૮

લીબ્ધે-કહ્યું વાયુએ એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે પેલો શાંતમલિ જાણે એ વાતને હમી ઝાહનો હેય તેવો ડોળ કરીને બોલ્યો. ‘અરે એ પવન! તને આટલો બધો બે ક્રોધ ચડ્યો છે તો તારુ સ્વરૂપ તુ મને દેખાડી આપ અને તારા ક્રોધને મારા પર ડોળી પાડ, (હું તો જાણુ છું કે) કાંધાયમાન થઈને પણ તુ મને શું કરી નાખવાનો છે? હે પવન! ભલે, તુ પોતે ગમે તેટલો સમર્થ છે, તો પણ હું તારાથી ડરતો નથી ૧૦૧૧ હું તારા કરતા અધિક બળવાન છું, તેથી મારે તારાથી ડર જવાનું ઈ કારણ નથી (તુ નથી જાણતો કે,) જેઓ બુદ્ધિથી બળવાન છે, તેઓ જ મોટા બળવાન ગણાય છે, પણ જેઓનામા કેવળ શારીરિક બળ હોય છે તેઓ બળવાન ગણાતા નથી.’

એ પ્રમાણે શાંતમલિએ કહ્યું એટલે પવન બોલી બોલ્યો ‘હીક છે, ત્યારે આવતી કાલે મારુ બળ હું તને દેખાડીશ’ આમ કહીને પવન ત્યાંથી આલ્યો ગયો. પછી રાત્રિ પડી એટલે પેલો શાંતમલિ વાયુની પ્રતિજ્ઞાના સબધમા મન સાથે વિચાર કરવા લાગ્યો તેને ખરી ખાતરીથી દેખાતું હતું કે, પોતે વાયુના જેવો બળવાન નથીજ, જેથી તે મનમા ડહેવા લાગ્યો કે, ‘ખરેખર, મેં નારદની પાસે જે વચનો કહ્યા છે, તે મિથ્યા છે હું વાયુની સામે ટક્કર ઝીવવા માટે અસમર્થ છું, કારણ કે વાયુ મારા ડરતા અધિક બળવાન છે. નારદે મને જે પ્રમાણે કહ્યું હતું, તે પ્રમાણે જ વાયુ નિત્ય બળવાન છે એકે એમા કંઈ સંશય જ નથી કે, હું બીજા વૃક્ષોના ડરતા પણ દુર્બળ છું, પરંતુ બુદ્ધિમા બીજી એક પણ વૃક્ષ મારી સમાનતા ઠરી શકે તેમ નથી, ૧૨-૧૭ માટે મારી બુદ્ધિનો આશ્રય કરીને વાયુના બળમાથી હું સુખ થઈશ હું જે બુદ્ધિનો આશ્રય ડગીશ, તે બુદ્ધિનો વનમાના બીજા સર્વ વૃક્ષો પણ બે આશ્રય કરે, તો તેઓને કોંધાયમાન થયેવા પવનથી કદી પણ ભય રહે નહિ, એમા મશય નથી, પરંતુ તે મૂર્ખ વૃક્ષો માગી પેઠે એ વાતને જાણતા જ નથી કે કોંધાયમાન વયેલો વાયુ પોતાનો કેવી ગીતે નાશ કરે છે ૧૧૮૧-૧૮

અધ્યાય ૧૫૭મો

શાંતમલિનો નાશ અને કથાનું તાત્પર્ય

॥ ભીષ્મ ક્વાવ ॥

તતો નિશ્ચિત્ય મનમા શાંતમલિઃ ક્ષુભિતસ્તદા ।

શાંતમલિઃ સ્કંધાન્ પ્રશાંત્વાશ્ચ સ્વયમેવ વ્યશાતયત્ ॥૧

લીબ્ધે કહ્યું હે યુધિષ્ઠિર! એ રીને મન સાથે નિશ્ચય કરીને વાયુથી ભય પામેલા શાંતમલિ એ પોતાની શાખાઓને, પ્રશાંત્વાઓને તથા મોટી મોટી ડાળીઓને પોતાની મેળે જ કાપી નાખી ૧ એ પ્રમાણે શાખાઓ, પાંદડા અને પુષ્પોનો ત્યાગ કરીને તે વનસ્પતિએ પ્રભાતમા પોતાની સામે આવતા વાયુને જોયો ૨ વાયુ પણ કોપને લીધે સુસવાટા કરતો કરતો અને મોટા મોટા વૃક્ષોને જમીનદોસ્ત કરતો કરતો તે સ્થળે આવી પહોંચ્યો, કે જ્યાં પેલું શાંતમલિવૃક્ષ ટટાર થઈને બહુ હતું ૩ ત્યાં આવીને વાયુએ જોયું તો તેના બધા પાંદડા, મોટી શાખાઓ અને પુષ્પો આપોઆપ જમીન ઉપર ખરી પડ્યા હતા શીમળાની એ સ્થિતિ જોઈને પવન હર્ષ પામ્યો પછી તેણે હમતા હસતા મોટી શાખાઓવાળા શીમળાને આ પ્રમાણે કહ્યું. ૪

વાયુ બોલ્યો એ શાંતમલિ! હું પણ ક્રોધમા આવી જઈને તારી આવી જ સ્થિતિ ડરવાનો હતો, કે જે સ્થિતિને તે પોતે જ કરી મૂકી છે અને શાખા વગેરેને કાપી નાખીને પોતાની મેળે જ કટ્ટ વેડી લીધું છે ૫ તું તારા પોતાના જ હુલ વિચારને પરિણામે પુષ્પો, શાખાઓ, અકુરો અને પાંદડાઓથી હીન થઈ પડ્યો છે અને પોતાની મેળે જ મારા પરા કમને વશ થયો છે ૬

લીબ્ધે કહ્યું વાયુના એ વચન સાંભળીને શાંતમલિ ઘણો જ શરમાઈ ગયો અને નારદે કહેલા વચનો યાદ કરીને મનમા સતાપ પામ્યો ૭ હે રાજમિત્ર યુધિષ્ઠિર! એ પ્રમાણે જે પુરુષ પોને દુર્બળ હોય છતાં બળવાનની સાથે બે વેર કરે છે, તો તે એ શાંતમલિની પેઠે સતાપ પામે છે ૮ માટે દુર્બળ પુરુષે પોતાના ડરતા વધારે બળવાન પુરુષોની માથે વેર કરવું નહિ, કેમ કે તેવું વેર ડરનારો દુર્બળ પુરુષ એ શીમળાની પેઠે થોડ પામે છે હે મહારાજા! મહાત્મા પુરુષો પોતાનો

અપકર કરનારા પુરુષોની આગળ વેરને પ્રકટ કરી દેતા નથી, પણ તેઓ ધીમે ધીમે પોતાનું બળ તેઓને દેખાડે છે.^{૧૦} અલ્પ બુદ્ધિવાળા મનુષ્યે બુદ્ધિના બળ ઉપર પોતાની આશ્ચર્યજનક ચલાવનારા પુરુષની સાથે વેર કરવું નહિ; કેમ કે તેવા બુદ્ધિમાન પુરુષની બુદ્ધિ ઘાસના ઢગલામાં જેમ અગ્નિ પ્રવેશ કરે છે, તેમ બુદ્ધિહીન વેરીઓના સમુદાયમાં પ્રવેશ કરે છે (ને તેઓનો સંહાર કરી નાખે છે).^{૧૧} હે રાજા! પુરુષમાં બુદ્ધિના જેવું બીજું કંઈ પણ તરવ નથી; તેમ જ હે રાજેન્દ્ર! આ જગતમાં બળના જેવો બીજો એક પણ શુભ નથી;^{૧૨} માટે હે શત્રુ-હંતા રાજા! હરકેઈ પુરુષે બાળક, મૂર્ખ, આંધળો, બહેરો અને જે પુરુષ પોતાના કરતાં અધિક બળવાન હોય તે સર્વના પર ક્રમા કરવાનો સ્વભાવ રાખવો (અર્થાત્ તેઓએ કરેલા અપરાધને સહન કરવા.) આ શુભ તમારામાં દેખાય છે.^{૧૩} હે મહાતેજસ્વી રાજા! દુર્યોધનની પાસે અગિયાર અસૌહિણી સેનાઓ હતી પરંતુ, તેઓ મહાત્મા અર્જુનના બળ સંમાન ન હતી;^{૧૪} અને તેથી જ પોતાના બળને આશ્રય કરીને રણમાં ધૂમી રહેલા ઇન્દ્રના યશસ્વી પુત્ર અર્જુને તે સેનાઓમાં ભંગાણ પાડ્યું હતું અને અંતે તેઓનો સંહાર પણ કર્યો હતો.^{૧૫} હે ભારત! આ પ્રમાણે મેં તમને રાજધર્મો અને આપદ્ધર્મોનો વિસ્તારથી ઉપદેશ આપ્યો; તો હે મહારાજા! હવે ફરી શું સાંભળવાની તમને ઇચ્છા છે? ^{૧૬}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં આપદ્ધર્મનુશાસન-પર્વમાં 'શાસ્ત્રમંત્રિનો નાશ અને કથાનું તાત્પર્ય'

નામનો અધ્યાય ૧૫૭મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૫૮ મો

લોભ જ સર્વ અનર્થોનું કારણ છે

॥ ગુપ્તિરિ ઉવાચ ॥

પાપસ્ય યદધિગ્ધાનં યતઃ પાપં પ્રવર્તેત |

યતદિચ્છામ્પહં શ્રોતું તત્ત્વેન ભરતર્ષભ ॥ ૧ ॥

ગુપ્તિરે પૂછ્યું: હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ! પાપનું જે નિવાસસ્થાન હોય અને જેને લીધે પાપની પ્રવૃત્તિ થતી હોય, તેને યથાર્થ રીતે સાંભળવા હું ઇચ્છું છું.^૧

લીંગે કહ્યું: હે રાજા! પાપનું જે નિવાસસ્થાન છે તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. એકલો લોભ જ મોટા જૂઠાની પેઠે સર્વનો આસ કરનાર છે અને લોભથી જ પાપની પ્રવૃત્તિ થાય છે;^૨ એટલું જ નહિ પણ લોભમાંથી જ પાપની, અધર્મની તથા મોટાં દુઃખોની ઉત્પત્તિ થાય છે. જેને લીધે મનુષ્યો પાપી બની જાય છે, તે લોભ જ કપટનું મૂળ છે. લોભમાંથી ક્રોધ ઉત્પન્ન થાય છે, લોભમાંથી ક્રામ પ્રવર્તે છે અને લોભમાંથી જ મોહ, માયા, માન, અવિવેક, પરાધીનતા, અસહિષ્ણુતા, નિર્લજ્જતા, લક્ષ્મીનો નાશ, ધર્મનો ક્ષય, ચિંતા અને અપકીર્તિ એ સર્વ ઉત્પન્ન થાય છે;^{૩-૫} તેમ જ દાન નહિ આપવાનો શુભ, અતિશય વૃષ્ટિ, વિરુદ્ધ કર્મો કરવાની પ્રવૃત્તિ, કુળ અને વિદ્યાનો મદ, રૂપ તથા ઐશ્વર્યનો મદ, સર્વ પ્રાણીઓનો દ્રોહ, સર્વ પ્રાણીઓ પ્રત્યે તિરસ્કાર, હરકેઈનો અવિશ્વાસ, હરકેઈના પ્રત્યે કુટિલતા, પારકા દ્રવ્યનું હરણ, પરસ્ત્રીઓ ઉપર બળાત્કાર, પાણીનો વેગ,^૬ મનનો વેગ,^૭ ઈન્દ્રિયોનો વેગ,^૮ ઉપરસ્થ (લિંગ) ઇન્દ્રિયનો વેગ,^૯ ઉદરનો વેગ,^{૧૦} મૃત્યુનો દારુણ વેગ,^{૧૧} ઇર્ષ્યાનો બળવાન વેગ,^{૧૨} અસત્યનો દુર્ભય વેગ,^{૧૩} રસનો અનિવાર્ય વેગ,^{૧૪} શ્રોત્રનો દુઃસહ વેગ, પારકી નિંદા, પોતાની પ્રશંસા, અદેખાઈ, પાપ, દુષ્કર્મોનું આચરણ અને સર્વ પ્રકારનાં સાહસો તથા અકાર્યો કરવાં વગેરે સર્વ દોષો કેવળ લોભમાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે; જે લોભને અધીન થઈને મનુષ્યો બાહ્યાવસ્થામાં, કૌમારાવસ્થામાં અને યુવાવસ્થામાં પોતપોતાનાં કર્મોનો ત્યાગ કરી ચક્રતા નથી. વળી જે લોભ વૃદ્ધાવસ્થાએ પહોંચ્યા પછી પણ નાશ પામતો નથી અને હે કુરુવંશીરાજા! નિત્ય અગાધ જળવાળી નદીઓનો ભરાવો હોવા છતાં પણ સમુદ્ર

૧ જેમ આવે તેમ બોલવા કરવું તે. ૨ અધોગચ રથને પણ મનને દોઝાવવું તે. ૩ દેવધાસણોની પણ નિંદા કરવી તે. ૪ પરસ્ત્રીઓ સાથે ગમન કરવું તે. ૫ અભક્ત્યનું પણ બક્ષણ કરવું તે. ૬ આત્મહત્યા કરવી વગેરે. ૭ ધર્મનિષ્ઠ મહાપુરુષની પણ ઈર્ષ્યા કરવી તે. ૮ દેવ અને રાજાની સમક્ષ પણ અસત્ય બોલવું તે. ૯ મદિરા મુદ્દાનું પણ પાન કરવું તે. ૧૦ દુષ્ટ વાત સાંભળવાની પણ ઇચ્છા કરવી તે.

જેમ પૂર્ણ થતો નથી, તેમ જે લોભને કદી પૂર્ણ કરી શકાતો નથી, અનેક પ્રકારના લાભો મળ્યા છતાં પણ જે તૃપ્ત થતો નથી, અનેક પ્રકારના વિષયોને ઉપસોગ કર્યા છતાં પણ જે તૃપ્ત થતો નથી અને હે રાજા ! દેવો, ગધવૌ, અસુરો, મોટા સર્પો અને જગતના સર્વ જૂતગણો પણ જેના ચથાર્થે સ્વરૂપને બાળી શક્યા નથી તે લોભને તથા મોહને સર્વ કોઈ પુરુષે મનનો જ્ય કરીને છત્તવા ભેઈએ. હે કુરુવંશના રાજા ! દલ, દ્રોહ, નિંદા, ચાકી-ચુગલી અને ઈર્ષ્યા એ સર્વ દોષો મનને વશ નહિ રાખનારા લોભી પુરુષો વિષે હોય છે. આ જગતમાં ઘણા પુરુષો મોટા મોટાં શાસ્ત્રો ભણીને બહુશ્રુત (વિદ્વાન) થયા હોય છે અને બીજાઓના સશયો નો નાશ કરનારા હોય છે, તેઓ પણ (લોભના પ્રભાવને લીધે) બુદ્ધિહીન બની જઈને કલેશ પામે છે. (જે પુરુષો લોભી હોય છે) તેઓ દ્રેષ અને ક્રોધ કરવામાં જ આસક્ત રહે છે, શિષ્ટાચારથી બ્રદ્દ હોય છે, અંતાઃકરણના કૂર હોય છે, મધુર વાણી બોલનારા હોય છે અને ઘાસથી ઢાંકેલા કૂવાની જેમ ઉપર, ઉપરથી જ મનોહર દેખાવાના હોય છે; પણ તેઓનું અંતાઃકરણ મહાભયકર હોય છે. તેવા ધર્મધ્વજ (ધર્મદોગી) શુદ્ધ પુરુષો ધર્મને બહાને બીજાઓની હિંસા કરીને જગતને લૂંટી લે છે. ૧-૧૮ વળી તેઓ શાસ્ત્રીય બળનો તથા હેતુઓનો આશ્રય કરીને અનેક પ્રકારના નવા નવા સપ્રદાયો આણ કરે છે* અને લોભમૂલક જ્ઞાનમાં એકનિષ્ઠ થઈને સત્પુરુષોના માર્ગનો નાશ કરે છે-સદાચાર માર્ગનો લોપ કરે છે. ૧૯ લોભવશ્ત હુતાત્મા પુરુષોએ ક્ષાસ પમાડેલા ધર્મની જે સ્થિતિમાં વિકાર અથવા સડો થાય છે, તે કાલાતરે એ

* ચેતરેન પ્રકારેણ યસ્યકસ્યપિ દેહિન ।

સતોપ જનયેત્પ્રાસત્તદેવેશ્વરપૂજનમ્ ॥

ગમે તે પ્રકારે હરકોઈ પ્રાણીને મતોષ ઉપનરવો તે જ ક્ષિતરપૂજન ગણાય છે આવા શાસ્ત્રીય વાક્યોને આગળ ધરીને ઘણા ધૂર્ત પુરુષો પદ્મોગમન અને અને પરધનન-ગુ વગેરે આકારોને પણ ધર્મ તરીકે પ્રસિદ્ધ કરે છે, કેમ કે તેઓ કહે છે કે વાંભયાર આત્મી પત્ર અયોન્યને મતોા થાય છે, માટે તે ધર્મ અથવા ધર્મરૂપન જ છે

પ્રમાણે જ પ્રથા પામે છે, અર્થાત્ લોભાધીન થયેલા હુદ્દ પુરુષોએ ચલાવેલા અનેક અધર્મપથો કાલાતરે ધર્મપથરૂપ થઈ પડે છે. ૨૦ હે કુરુવંશના રાજા ! જેઓની બુદ્ધિ લોભને અધીન થયેલી હોય છે, તેઓમાં ગર્વ, ક્રોધ, મદ, અત્યંત નિદ્રા, શોક અને અતિશય અભિમાન એ બધા દુર્ગુણો ભોવામાં આવે છે. ૨૧ હે રાજા ! જેઓ નિત્ય લોભવૃત્તિથી યુક્ત હોય છે, તેઓને તમારે અશિષ્ટ અથવા હુદ્દ સમજવા

ત્યારે પવિત્ર આચરણવાળા શિષ્ટ પુરુષો કોણ ? એવો પ્રશ્ન જો તમે પૂછતા હો તો સામળો. હું તમને તેઓના લક્ષણ કહું છું. ૨૨ જેઓને મૃત્યુ પત્રી પુનર્જન્મનો ભય નથી, જેઓને નરક દિ પરલોકથી ભય નથી, જેઓ માસભક્ષણ કરતા નથી, જેઓ પ્રિયઅપ્રિય સમાન હોય છે, જેઓને શિષ્ટ પુરુષોનો આચાર પ્રિય હોય છે, જેઓ દુષ્ટિયોને વશ રાખી શકે છે, જેઓ સુખદુઃખને સમાન ગણે છે, જેઓ સત્ય બાધણ કરવામાં જ તત્પર રહે છે, જેઓ દાનશીલ હોય છે, પણ પ્રતિગ્રહ કરનારા હોતા નથી, દયાળુ હોય છે, પિતૃઓ, દેવો અને અતિથિઓનો સત્કાર કરનારા હોય છે, નિત્ય ઉદ્યમ શીલ હોય છે, સર્વનો ઉપકાર કરનારા હોય છે, વીર હોય છે, સર્વ ધર્મનું પાલન કરનારા હોય છે, સર્વ પ્રાણીઓનું હિન કરનારા હોય છે અને પોતાના સર્વરવનું પરાથે અર્પણ કરી દેનારા હોય છે, તેઓને જ હે ભારત ! તમારે શિષ્ટ અથવા સત્પુરુષ બહુવા; ૨૩-૨૬ આવા ધર્મનો જ વેપાર કરનારા સત્પુરુષોને કોઈ રીતે પણ ધર્મમાર્ગથી બ્રદ્દ કરી શકાતા નથી અને તેઓનું ચારિત્ર્ય પણ પ્રાચીન કાળના સાધુપુરુષોના આચારથી ભિન્ન હોઈ નથી. ૨૭ તેઓ કોઈને ત્રાસ આપતા નથી, અપાન વૃત્તિવાળા હોતા નથી, દુર હોતા નથી, સન્માર્ગમાં જ સ્થિતિ કરનારા હોય છે અને અહિંસા તેઓમાં સ્થિર થયેલી હોય છે, માટે તેવા પુરુષોનું સનજ નોએ નિત્ય મેવન કરવું. ૨૮ હે ગજા ! જેઓ ક્રામ અને ક્રોધનો ત્યાગ કરનારા હોય, મમતારહિન હોય, અર્હકાર ચિનાના હોય, આદર્શરૂપ આત્મિકથી યુક્ત હોય અને સ્થિર મયોદાવાળા હોય, તેઓનું તમે મેવન કરજો અને તેઓને જ ધર્મવિપયક પ્રશ્નો પૂછજો. ૨૯ હે યુધિષ્ઠિર ! તેઓ ધનને માટે કે વળને

માટે ધર્માચરણ કરતા નથી, પરંતુ સરીરમાં પોષણ માટે આહારાદિક ક્રિયાઓ જેમ આવશ્યક કર્તવ્ય છે, તેમ ધર્મ પણ આવશ્યક કર્તવ્ય છે, એમ સમજીને ધર્માચરણ કરે છે.^{૨૦} તેઓને વિષે ભય, ક્રોધ, ચ્ચળતા કે શોક હોતો નથી; તેમ જ તેઓ ધર્મધ્વજ (ધર્મદોગી) થઈને કોઈ પાપાંડ ધર્મને આશ્રય કરતા નથી.^{૨૧} હે કુંતાયુત્ર ! તેવા મહાત્મા પુરુષો વિષે લોભ કે મોહ હોતો નથી; તેઓ નિત્ય સત્ય અને સરળતામાં જ રિથિતિ કરનારા હોય છે અને તેમનામાં કદી આચારબ્રહ્મા પણ જોવામાં આવતી નથી; માટે તેવા પુરુષો ઉપર તમે પ્રીતિ કરજો.^{૨૨} જે પુરુષો સત્વગુણો આશ્રય કરનારા અને સર્વત્ર સમદષ્ટિ રાખનારા હોય છે, તેઓ પોતાને અમુક ઇંદ્ર વસ્તુને લાભ થતાં હર્ષ પામતા નથી, ગેરલાભ થતાં દુઃખી થતા નથી અને તેઓ મમતા તથા અહંકારનો ત્યાગ કરનારા હોય છે.^{૨૩} હે તાત ! સત્વગુણપ્રધાન માર્ગનો આશ્રય કરીને પરમાત્મતત્ત્વને જાણવાની ઇચ્છા રાખનારા અને રિથર પરાક્રમવાળા મહાન પુરુષોને લાભ, હાનિ, સુખ, દુઃખ, પ્રિય, અપ્રિય અને જીવિત તથા મરણ સમાન જ હોય છે.^{૨૪} માટે એવા મહાનુભાવ અને ધર્મપ્રિય મહાત્માઓ તમે ઇંદ્રિયોને નિગ્રહ કરીને લક્ષ્યપૂર્વક પૂજન કરજો; કેમ કે હે ભદ્ર ! સત્પુરુષોની વાણીના સર્વ ઉદ્ગારો દૈવી અને શુભ-સંપન્ન થઈ પડે છે અને મૂર્ખ અથવા દુષ્ટ પુરુષોની વાણીના પ્રલાપો કેવળ અશુભ કરનારા જ થઈ પડે છે. (અર્થાત્ લોભને જીતવાની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષો સત્પુરુષોનો જ સંગ કરવો.)^{૨૫}

ઈતિ શ્રીમદ્ભારતમાં સાંતિપર્વતમાં આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'લોભ જ સર્વ અનર્થોત્ત' કારણ છે' નામનો અધ્યાય ૧૫૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૫૯ મો

અજ્ઞાનનું વર્ણન

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

અનર્થનામધિષ્ઠાનમુક્તો લોભઃ પિતામહ ।

અજ્ઞાનમપિ વૈ તાત શ્રોતુમિચ્છામિ તત્ત્વતઃ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછયું : તમે કહ્યું કે સર્વ અનર્થોત્ત મૂળ કારણ લોભ છે, તો હવે અજ્ઞાનનું વાસ્તવિક

સ્વરૂપ કેવું છે તે સાંભળવાની પણ મને ઇચ્છા થઈ છે.^૧

લીંબે કહ્યું હે રાજા ! જે પુરુષ અજ્ઞાનને લીધે પાપકૃત્ય કરે છે, તે પોતાના વિનાશને જાણતો નથી, સદાચારી પુરુષોનો દ્રેષ કરે છે અને લોકમાં નિર્દોષાત્ર બને છે.^૨ અજ્ઞાનને લીધે પુરુષ નરકમાં પડે છે, અજ્ઞાનને લીધે દુર્ગતિને તથા કલેશોને પામે છે અને અજ્ઞાનને લીધે આપત્તિઓમાં દુખી જાય છે.^૩

યુધિષ્ઠિરે પૂછયું : હે રાજન્ ! અજ્ઞાનની પ્રવૃત્તિ, સ્થાન, વૃદ્ધિ, ક્ષય, ઉદય, મૂળ, પ્રાપ્તિ, પ્રવેશ, કાળ, કારણ અને હેતુ એ સર્વોત્ત વાસ્તવિક સ્વરૂપ જાણવાને હું ઇચ્છું છું; કેમ કે મને ભાસે છે કે, અજ્ઞાનને લીધે જ સર્વ દુઃખો ઉત્પન્ન થાય છે.^૪

લીંબે કહ્યું : રાજ, દેષ, મોહ, હર્ષ, શોક, અભિમાન, કામ, ક્રોધ, દર્ષ, તંદ્રા, આલસ્ય, ઇચ્છા, દેષ, સંતાપ, બીજનો અસ્વદ્ય જોઈને બળી જવું તે અને હિંસા આદિ પાપજનક ક્રિયાઓ એ બધું અજ્ઞાન જ છે.^૫ હે મહારાજા ! અજ્ઞાનનું સ્વરૂપ, તેની પ્રવૃત્તિ અને વૃદ્ધિ વગેરેના સંબંધમાં તમે જે પ્રશ્નો પૂછ્યા તેનો હું સવિસ્તાર અને વિશેષતા ભરેલો ઉત્તર આપું છું, તેને તમે સાંભળો.^૬ હે ભારત ! અજ્ઞાન અને લોભ એ બંનેનાં ફળ તથા દોષ સમાન જ છે, તેથી એ બંનેને તમારે એક જ સમજવાં.^૭ લોભમાંથી જ અજ્ઞાન પ્રવર્તે છે. લોભ જ્યારે વૃદ્ધિ પામે છે ત્યારે અજ્ઞાન પણ વધી પડે છે, લોભની જ્યારે સામ્યાવસ્થા હોય છે, ત્યારે અજ્ઞાનની પણ સામ્યાવસ્થા હોય છે; લોભનો જ્યારે ક્ષય થાય છે ત્યારે અજ્ઞાનનો પણ ક્ષય થાય છે અને લોભનો જ્યારે ઉદય થાય છે ત્યારે અજ્ઞાન પણ ઉદય પામે છે. આ પ્રમાણે કેવળ લોભને લીધે જ (દુઃખ, સંતાપ મોહ, આદિ) અનેક ગતિઓ પ્રાપ્ત થાય છે.^૮ આ અજ્ઞાનાત્મક લોભનું મૂળ કારણ મોહ છે. (અર્થાત્ મોહ જ અજ્ઞાનનું મૂળ છે) અને તે જ કાલાત્મકગતિ-સ્વર્ગ નરક, મનુષ્ય, દેવ, પશુ તથા પક્ષીઓ વગેરે ગતિનું કારણ છે; તેમ જ જ્યારે કોઈ ઇંદ્ર પદાર્થ મેળવવાના લોભનો તેવાં કોઈ વિદ્યોને લીધે છેદલેદ થઈ જાય છે, ત્યારે કાળ જ અજ્ઞાનનું કારણ બને છે.^૯ પછી તે કાળના અજ્ઞાનથી લોભ ઉત્પન્ન થાય છે અને લોભમાંથી

અજ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે; માટે લોભ જ સર્વ, દોષોનું મૂળ છે, એમ સમજીને લોભનો ત્યાગ કરવો. ૧૨ લોભનો નાશ કરીને જ, જનક, યુવનાથ, વૃષાહિષિ અને પ્રસેનજિત વગેરે રાજાઓ સ્વર્ગલોકને પામ્યા છે. ૧૩ હે કુરુક્ષેત્ર! લોભનું કૃણ જગતમાં પ્રત્યક્ષ છે, માટે તેનો અંતઃકરણપૂર્વક તમે ત્યાગ કરો; કેમ કે લોભનો ત્યાગ કરીને તમે આ લોકમાં તથા મૂળ પછી પરલોકમાં સુખેથી વિચરી શકશો. ૧૪

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વત્તમ આપદ્ધર્માનુ-
શાસનપર્વમા 'અજ્ઞાનનું' વર્ણન' નામનો

અધ્યાય ૧૫૬ એ સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૬૦મો

દમ-ઇન્દ્રિયનિગ્રહનું આહાર્ત્થ

॥ યુધિષ્ઠિ રવાચ ॥

સ્વાધ્યાયે કૃતવન્તસ નરસ્ય ચ પિતામહ ।

ધર્મકામસ્ય ધર્માત્મન્ કિં તુ શ્રેય દ્વિહોચ્યતે ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે ધર્માત્મા પિતામહ! સ્વાધ્યાયમાં અતન કરનારા ધર્મોભિલાષી પુરુષને આ જગતમાં શું કર્તવ્ય શ્રેયસ્કર થઈ પડે છે? ૧ હે પિતામહ! આ જગતમાં અનેક પ્રકારના ધર્મો અને ધર્મશાસ્ત્રો ભેગામાં આવે છે. તેમાંથી જેને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં તમે શ્રેયસ્કર માનતા હો તે મને કહો. ૨ હે ભારત! ધર્મનો માર્ગ મહા વિરલી છે અને તેની શાખાઓ પણ અનેક છે; પરંતુ તે સર્વ ધર્મોમાં જેનું અવશ્ય આચરણ કરવા માટે શાસ્ત્રકારોએ કહ્યું છે, તે ધર્મ કયો? ૩ હે રાજન્! જે ધર્મ સર્વમહાન ગણાય છે અને ઘણી શાખાઓવાળો મનાય છે, તેનું પરમ વાસ્તવિક મૂળ કયું છે? હે તાત! તે સર્વ સંપૂર્ણ રીતે મને કહો. ૪

હાંતેમ કહ્યું: અત્યંત આનંદપૂર્વક હું તમને એવો માર્ગ બતાવું છું કે જેથી તમે સ્વાધ્યાયને મેળવી શકશો અને અમૃતપાન કરીને જેમ વૃક્ષ સ્વાય, તેમ તેનું જ્ઞાન મેળવીને તમે જીવિમાન હોવાને લીધે વૃક્ષ થશો. ૧ પ્રાચીન મહર્ષિઓએ પોતપોતાના વિજ્ઞાનબળને આશ્રય કરીને અનેક ધર્મવિધિઓ કહા છે, પરંતુ તે સર્વનો મુખ્ય આધાર એકદમ ઉપર જ રહેલો છે; ૨ માટે જ સર્વ પ્રકારના વિષયોનું નિશ્ચયાત્મક જ્ઞાન ધરાવનારા વૃદ્ધ પુરુષો

કહે, છે કે, ૩ 'દમ એ જ પરમ શ્રેયસ્કર છે અને પ્રાદ્યલુને માટે તો દમ એ જ સનાતનધર્મ ગણાય છે; ૪ કેમ કે દમને લીધે જ પ્રાદ્યલુની સર્વ ક્રિયાઓ યથાવત્ સિદ્ધ થાય છે અને દાન, યજ્ઞો તથા વેદાધ્યયનના કરતાં પણ દમ શ્રેષ્ઠ ગણાય છે. ૫ દમ તેજની વૃદ્ધિ કરે છે, દમ અત્યંત પવિત્ર છે અને દમને લીધે પાપરહિત થયેલો પુરુષ તેજઃસંપન્ન થઈને પરબ્રહ્મની પ્રાપ્તિ કરી શકે છે. ૬ અમે સાંભળ્યું છે કે, દમના જેવો જીવો કોઈ ધર્મ જગતમાં નથી; કેમ કે આ જગતમાં સર્વ પ્રકારના ધર્મનિષ્ઠ પુરુષો માં દમ જ પરમ પ્રથંસાપાત્ર થયો છે. ૭ હે મનુષ્યોના ઇન્દ્ર! દમને ધારણ કરનારો પુરુષ મહાન ધર્મ પામે છે અને આ લોકમાં તથા મૂળ પછી પરલોકમાં પણ સુખી થાય છે; ૮ તેમ જ દમશીલ પુરુષ સુખપૂર્વક નિદ્રા કરે છે, સુખપૂર્વક જાગ્રત થાય છે, સર્વ લોકમાં સુખેથી વિચરી શકે છે અને તેનું મન પણ પ્રસન્ન રહે છે; ૯ પરંતુ જે પુરુષ દમશીલ હોતો નથી, તે પુરુષ નિરંતર કંઠેશોને પામ્યા કરે છે અને પોતાના દોષોથી ઉત્પન્ન થનારા ભીત અનેક અનથોને પેદા કરે છે. ૧૦ વિદ્વાનો કહે છે કે, ચારે આશ્રમેમાં દમ એ જ ઉત્તમ મત છે. હવે જે પુરુષોમાં દમગુણોનો ઉદય થયો હોય છે તેઓનાં લક્ષણો હું તમને કહું છું. ૧૧ જેઓનામાં ક્રમા, ધૈર્ય, અહિંસા સમદર્શિ, અત્ય, સરજતા, ઇન્દ્રિયોનો નય, દક્ષતા, વિનય, લજ્જા, ગંભીરતા, ઉદારતા, શાંતિ, સંતોષ, પ્રિય ભાષણ, શુભદયા અને ઇર્ષ્યાનો અભાવ એ સર્વ ગુણો પ્રકટ રીતે ભેગામાં આવતા હોય, તેઓનામાં દમગુણનો ઉદય થયો છે, એમ સમજવું. ૧૨-૧૩ હે કુરુવંશી રાજા! દમશીલ પુરુષ ગુરુઓ (વડીલો) ની પૂજા કરનારો હોય છે, સર્વ પ્રાણીઓ પર દયાભાવ રાખનારો હોય છે અને આર્યયુગવી, લોકાપનાદ, અસત્ય ભાષણ, કોઈની સ્તુતિ, કોઈની નિંદા, કામ, ક્રોધ, લોભ, ગર્વ, અવિવેક, આત્મશ્રદ્ધા, દોષ, ઈર્ષ્યા અને અપમાન એ સર્વ દુર્ગુણોનો ત્યાગ કરનારો હોય છે. ૧૪-૧૫ વળી તે પુરુષ નિદ્રા કરવાને અપેક્ષા હોય છે, કોઈ પ્રકારના વિષયથી નિરંતર હોય છે, સાંમાજિક તુલ્ય પદાર્થોની સ્પૃહા રાખતો નથી, કોઈની ઈર્ષ્યા કરતો નથી અને અમુદ્રની જેમ કોઈ પ્રકારે પૂર્ણ થતો

નથી; અર્થાત્ અનેક નદીઓનું જળ આપવા છતાં જેમ સમુદ્ર સદાય અપૂર્ણ રહે છે, તેમ હાંત પુરુષ પણ પ્રલ્લભક જેવા દિવ્યલોકની પ્રાપ્તિ થાય તોપણ અતૃપ્ત જ રહે છે; કેમ કે તે તો દેવળ પ્રજ્ઞાનદથી જ તૃપ્ત થનારો હોય છે; ^{૧૮} તેમ જ 'હું તારા પર પ્રીતિ રાખું છું', તું મારા પર પ્રીતિ રાખે છે, તેઓ મારા પર પ્રીતિ રાખે છે અને હું તેઓના પર પ્રીતિ રાખું છું', ^{૧૯} ઇત્યાદિ પૂર્વાગત સંબંધોનું હાંત પુરુષ સેવન કરતો નથી. ^{૨૦} જે પુરુષ આગ્યે પ્રવૃત્તિઓનો, જંગલી પ્રવૃત્તિઓનો, લૌકિક પ્રવૃત્તિઓનો, નિંદાનો તથા પ્રશંસાનો આશ્રય કરતો નથી, તે સંસારથી મુક્ત થાય છે. ^{૨૧} જે પુરુષ સર્વના તરફ મિત્રભાવથી વર્તે છે, શીલસંપન્ન હોય છે, પ્રસન્નચિત્ત હોય છે, આત્મવેત્તા હોય છે અને જુદા જુદા પ્રકારના સર્વ સંગોથી મુક્ત હોય છે, તેને મૂઆ પછી મહાન ફળ મળે છે. ^{૨૨} જે વિદ્વાન પુરુષ ઉત્તમ આચરણવાળો હોય છે, શીલસંપન્ન હોય છે, મનને પ્રકુલ રાખનારો હોય છે અને આત્મવેત્તા હોય છે, તે પુરુષ આ લોકમાં સત્કાર પામીને પરલોકમાં ઉત્તમ ગતિને પામે છે. ^{૨૩} જે કર્મ આ જગતમાં શુભ ગણાય છે અને જેનું સત્પુરુષોએ આચરણ કરેલું હોય છે, તે જ કર્મ જ્ઞાનસંપન્ન મુનિનું કર્તવ્ય ગણાય છે અને તેનું આચરણ કરનારો પુરુષ સન્માર્ગથી બ્રહ્મ થતો નથી. ^{૨૪} જ્ઞાનસંપન્ન બનેલો જિતેન્દ્રિય પુરુષ (શૂદ્રસ્થાશ્રમ પાળ્યા પછી) કોઈ અરણ્યમાં નીકળી પડીને (વાનપ્રસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કરીને) પોતાના મૃત્યુના સમયની રાહ જોતો વિચાર્યો કરે છે અને તે પુરુષ અંતે પ્રજ્ઞસ્વરૂપ બની ભાય છે. ^{૨૫} જેને કોઈપણ પ્રાણી તરફનો ભય હોતો નથી અને જેનાથી કોઈપ્રાણીને પણ ભય હોતો નથી તે પુરુષને દેહનો ત્યાગ કર્યો પછી કોઈનાથી ભય રહેતો નથી. ^{૨૬} તત્ત્વવેત્તા પુરુષ પ્રારબ્ધકર્મોના ભોગ વડે નાશ કરે છે, નવાં કર્મોના સંગ્રહ કરતો નથી અને સર્વ પ્રાણીઓ પર સમભાવ રાખીને તેઓને અભયદાન આપે છે. ^{૨૭} જેમ આકાશમાં પક્ષીઓની ગતિ જોવામાં આવતી નથી અને જળમાં જળચર પ્રાણીઓની ગતિ જેમ જોવામાં આવતી નથી, તેમ જ્ઞાની પુરુષની પણ (દેવયાન આદિ હરકોઈ માર્ગો થયેલી) ગતિ જાણવામાં

આવતી નથી, અર્થાત્ તે પુરુષ પ્રજ્ઞસ્વરૂપ થઈ પ્રજ્ઞામાં જ ભય પામે છે, એમાં સંશય નથી. ^{૨૮} હે રાજન! જે પુરુષ સંપૂર્ણ રીતે શૂદ્રસ્થાશ્રમ સેવ્યા પછી તેનો ત્યાગ કરી દેહને મોક્ષમાર્ગનો જ આશ્રય કરે છે, તેને અનંતકાળ પર્થત તેજોમય દિવ્યલોકો મળે છે. ^{૨૯} સર્વ કર્મોના ત્યાગ કરી દેહને વિધિપૂર્વક આચરેલા તપશ્ચરણનો પણ ત્યાગ કરી દેહને તેમ જ અનેક પ્રકારની વિધાઓનો તથા જગતના સર્વ કોઈ પદાર્થોનો ત્યાગ કરી દેહને સત્ય કામનાવાળો થયેલો, સર્વત્ર સ્વેચ્છાનુસાર આચારનું સેવન કરનારો, મનને પ્રસન્ન રાખનારો, આત્મવેત્તા અને પવિત્ર એવો પુરુષ આ લોકમાં સત્કાર પામીને અંતે સ્વર્ગલોકને પામે છે. ^{૩૦/૩૧} હૃદયકમળની અંદર શુદ્ધ રીતે રહેલું અને અનંત વેદોને ઉત્પન્ન કરનારું પ્રજ્ઞલોકનામનું જે સ્થાન નિત્ય ગણાય છે, તેની પ્રાપ્તિ પણ દેવળ દંભને લીધે જ થાય છે. ^{૩૨} જે પુરુષ તત્ત્વજ્ઞાનમાં જ રમણ કરનારો છે, પ્રજ્ઞવિષયક જ્ઞાનથી મુક્ત છે અને સર્વ પ્રાણીઓની સાથે મિત્રભાવથી વર્તનારો છે, તેને ફરીથી આ સંસારના ફેરામાં પડવાનો ભય રહેતો નથી; તો પછી નરકાદિ પરલોકનો ભય તો ક્યાંથી જ રહે? ^{૩૩} દમમાં કેવળ એક જ દોષ રહેલો છે, બીજો કોઈ ભૂતનો દોષ નથી. તે એ જ કે દમશુભ્રને ધારણ કરનારા ક્ષમાવાન પુરુષને લોકો અશક્ત માને છે. ^{૩૪} હે મહાશુદ્ધિમાન યુધિષ્ઠિર! દમમાં એ એક જ દોષ છે, પરંતુ તે દોષ એક મોટા શુભરૂપ જ છે; કેમ કે ક્ષમા વડે મોટા દિવ્યલોકો મળી શકે છે અને તે ક્ષમા દમશીલ પુરુષને સુલભ જ છે. ^{૩૫} હે ભારત! જે પુરુષ હાંત અથવા જિતેન્દ્રિય છે, તેને અરણ્યમાં જવાની શી જરૂર છે? અને જે પુરુષ અહાંત અથવા ઈન્દ્રિયાધીન છે, તે અરણ્યમાં જઈને પણ શું ઉકાળવાનો? માટે હાંત પુરુષ જ્યાં નિવાસ કરે છે, ત્યાં જ તેનો આશ્રમ તથા અરણ્ય છે. ^{૩૬}

વૈશંપાયને કહ્યું: હે જનમેજયરાજ! લીભનાં એ વચનો સાંભળીને યુધિષ્ઠિર રાજા અમૃતપાન કરીને જેમ તૃપ્ત થાય તેમ તૃપ્ત થયા અને અત્યંત આનંદ પામ્યા; ^{૩૭} તથા ફરી પણ તેમણે ધાર્મિક શ્રેષ્ઠ લીભપિતામહને પ્રશ્નો પૂછવા માંડ્યા, જેને

લીધે કુરુકુલશ્રેષ્ઠ લીભપિતામહ અત્યંત પ્રસન્ન થઈને સર્વ પ્રકારના ધર્મો કહેવા લાગ્યા.^{૩૮}

ઇતિ શ્રીમહાભારતના શાંતિપર્વત તર્ગત આપદ્ધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'હમ-ઇન્દ્રિયનિગ્રહતું' મહાકાવ્ય નામનો
અધ્યાય ૧૬૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૬૧ મો

તપની પ્રશંસા

॥ મીપ્ત ઉવાચ ॥

સર્વમેતત્તપોમૂલં કવયઃ પરિચક્ષતે ।

નદ્યતત્તપામૃદઃ ક્રિપાફલમવાપ્નુતે ॥ ૧ ॥

લીભે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિરાજા ! વિદ્વાને
કહે છે કે, આ સર્વ જગતનું મૂળ તપ છે. તપ
શ્રવણ નહિ કરનારો મૂઢ પુરુષ કોઈ પ્રકારની ક્રિયા-
ઓના ફળને મેળવી શકતો નથી.^૧ પ્રભુ પ્રજાપતિએ
આ સર્વ જગતને તપ કરીને જ ઉત્પન્ન કર્યું છે,
તેમ જ ઋષિઓએ તપશ્રધ્ધા કરીને જ વેદો મેળવ્યા
છે;^૨ એટલું જ નહિ, પણ તપ વડે જ વિદ્યાતાએ
અન્ન, ફળ, મૂળ વગેરે ઉત્પન્ન કર્યાં છે અને તપથી
સિદ્ધ થયેલા પુરુષો અત્યંત એકાગ્ર ચિત્તે ત્રણે
લોકોને પ્રત્યક્ષ જોઈ શકે છે.^૩ સર્વ પ્રકારનાં આપદો
અને તેની અનેક પ્રકારની ક્રિયાઓ કેવળ તપ
થી જ સિદ્ધ થાય છે; માટે તપ એજ સર્વનું મૂળ
સાધન ગણાય છે.^૪ આ જગતમાં જે કંઈ ફલોભ
માનાય છે, તે સર્વ તપશ્રવણથી સુલભ થઈ પડે છે.
સર્વ ઋષિઓ તપ વડે જ ઐશ્વર્યને પામ્યા છે,
એમાં સંશય નથી.^૫ મહિશાપાન કરનારો પુરુષ,
ચોરી કરનારો પુરુષ, બાળકત્યારો પુરુષ અને
શુરુપત્ની સાથે વ્યભિચાર કરનારો પુરુષ પણ
મહાપ્રત્યક્ષ તપશ્રધ્ધા કરીને પાપમાંથી મુક્ત થાય છે.^૬
તપના ભેદો અનેક છે અને તેનાં પ્રવૃત્તિદારો પણ
ઘણાં ભિન્ન ભિન્ન છે; પરંતુ તે સર્વમાં કેવળ નિવૃત્તિ-
માર્ગનો આશ્રય કરીને ઉપવાસરૂપ તપ કરનારા
પુરુષનું તપ સર્વોત્કૃષ્ટ ગણાય છે.^૭ જોકે હે મહારાજા !
અહિંસા, સત્યવચન, દાન, ઇન્દ્રિયનિગ્રહ વગેરે
ગદાં તપ જ કહેવાય છે, પણ ઉપવાસના જેવું
ખીનું એકે તપ ઉત્તમ નથી,^૮ દાનના જેવું કંઈ
હંકાર નથી, માતાના જેવો કોઈ આશ્રમ નથી,
(અર્થાત્ હરકોઈ આશ્રમમાં રહીને પણ માતાનું

અવશ્ય પાલન કરવું જોઈએ.) વેદના જેવી ઉત્તમ
કોઈ વિદ્યા નથી અને સંન્યાસના જેવું પરમ તપ
નથી.^૯ આ જગતમાં ઘણા પુરુષો સ્વર્ગ, મેળાવવા
માટે તથા ધર્મનું રક્ષણ કરવા માટે ઇન્દ્રિયોનું
રક્ષણ કરે છે-ઇન્દ્રિયોને વિપયલંપટ થવા દેતા નથી;
પરંતુ એમ કરવું એના કરતાં સ્વર્ગને માટે અને
ધર્મને માટે ઉપવાસો કરીને તપ કરવું, એ વધારે
ઉત્તમ છે.^{૧૦} ઋષિઓ, પિતૃઓ, દેવો, મનુષ્યો,
મૃગો, પક્ષીઓ અને તે સિવાયનાં બીજાં જે કોઈ
સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓ એ તપશ્રધ્ધા કરવામાં પરા-
યણ રહે છે, તો તેઓ સર્વે તપના પ્રભાવથી સિદ્ધિને
પામે છે. આમ હોવાને લીધે દેવોએ પણ તપ
કરીને મહત્ત્વ મેળવ્યું છે.^{૧૧,૧૨} આકાશમાં જે જે
નક્ષત્રાદિ જ્યોતિર્ગણો દેખાય છે, તેઓ સર્વે કેવળ
તપનાં જ ઇષ્ટવિભાગરૂપ પ્રત્યક્ષ ફળો છે અને તપ
કરવાથી દેવપણું પણ પ્રાપ્ત કરી શકાય છે, એ વાત
નિશ્ચય છે.^{૧૩}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વત તર્ગત આપદ્ધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'તપની પ્રશંસા' નામનો અધ્યાય

૧૬૧ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૬૨ મો

સત્યની પ્રશંસા

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

સત્યં ધર્મં પ્રશંસંતિ વિપ્રિર્ષિપિતૃદેવતાઃ ।

સત્યમિન્છામ્પહં શ્રોતું તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! બ્રહ્મર્ષિઓ,
પિતૃઓ અને દેવતાઓ સત્ય ધર્મનાં ભારે વખાણ
કરે છે, માટે હું સત્યના સ્વરૂપને શ્રવણ કરવા ઇચ્છું
છું, તે મને કહો.^૧ હે રાજા ! સત્યનું લક્ષણ
શું છે ? તેને કેવી રીતે પ્રાપ્ત કરી શકાય છે ? તેને
પ્રાપ્ત કર્યા પછી શું ફળ મળે છે ? અને તે કેવી રીતે
મળે છે તે મને કહો.^૨

લીભે કહ્યું : હે ભરતવંશી રાજા ! સત્યના
નાશથી ચારે વર્ણોમાં વળુંસંકરતા ફેલાઈ ગય, તે
કંઈ પ્રશંસાપાત્ર નથી; માટે કોઈ ભતના વિકાર
પિનાના શુદ્ધ સત્યની સર્વ વર્ણોમાં આવશ્યકતા છે.
સત્યરૂપ ધર્મ સત્પુરુષો વિરે રહેલો હોય છે અને
તે ધર્મ સનાતન ગણાય છે; માટે સત્યને જ નમસ્કાર

કરવા ભેઈ એ; કેમ કે સત્ય એ જ પરમ ગતિરૂપ છે. ૩૪૬ સત્ય ધર્મરૂપ છે, સત્ય તપરૂપ છે, સત્ય યોગરૂપ છે, સત્ય સનાતન પ્રદક્ષ છે, સત્ય ઉત્તમ યજ્ઞરૂપ છે અને સત્યના આધારે જ સર્વ કંઈ ટકી રહ્યું છે. ૧ આ જગતમાં સત્યના આચારો કયા છે અને સત્યનું લક્ષણ શું છે એ વિષે હું તમને યથાવત્ અત્યુક્ત કરી દેઉં છું. ૧ વળી સત્યને કેવી રીતે પ્રાપ્ત કરી શકાય છે, તે સાંભળવું પણ તમારે યોગ્ય છે.

હે ભરતવંશના રાજા! સર્વલોકમાં સત્યના તેર પ્રકાર માનવામાં આવ્યા છે. ૭ તે આ પ્રમાણે છે: સત્ય, સમતા (સમદૃષ્ટિ), દમ (ઇન્દ્રિયનિયંત્રણ), અમાતસ્ય (મત્સરનો અભાવ), ક્ષમા, હ્રી (લજ્જા), તિતિક્ષા (સહનશીલતા), અસૂયા (કોઈની ઈર્ષ્યા ન કરવી તે), ત્યાગરૂપ ધ્યાન, આર્થત્વ, ધૃતિ, દયા અને અહિંસા આ તેર પ્રકારનું સત્ય છે. ૮ તેમાંથી સત્ય એટલે જેનું સ્વરૂપ અવિનાશી છે અને અવિકારી છે તે. આનું સત્ય સર્વ પ્રકારના ધર્મોની સાથે વિરોધ નહિ ધરાવનારા યોગ વડે પ્રાપ્ત કરી શકાય છે; ૯ તેમ જ ઇચ્છાનો, દેવનો, કામનો તથા ક્રોધનો નાશ કરીને પોતાના ઉપર, પોતાના પ્રિયજન ઉપર, અપ્રિયજન ઉપર અને શત્રુ ઉપર પણ જે સમાન દૃષ્ટિ રાખવી, તેનું નામ સમતા કહેવાય છે. ૧૦ દમ એટલે બીજા કોઈ પણ સાંસારિક વિષયો પર સ્પૃહા ન રાખવી, ગંભીરતા ધારણ કરવી અને ધીરજ રાખવી તે. આ દમ સર્વ પ્રાણીઓને અભય આપનાર છે, સર્વ રોગોને શાંત કરનાર છે અને જ્ઞાન વડે તને મેળવી શકાય છે. ૧૧ વિદ્વાનો કહે છે કે, દાન અને ધર્મમાં સંયમ રાખવો તેનું નામ અમાતસ્ય કહેવાય છે. જે પુરુષ નિત્ય સત્યમાં જ નિષ્ઠા રાખનારો હોય છે, તે મત્સર વિનાનો થઈ શકે છે; ૧૨ તેમ જ જે મનુષ્ય ક્ષમાવાન વિષયભૂત પ્રિય વાક્યોને તથા અક્ષમાના વિષયભૂત અપ્રિય વાક્યોને સહન કરે છે, તે મનુષ્ય ક્ષમાવાન ગણાય છે; કેમ કે પ્રિયઅપ્રિય ગમે તે વાતને સહન કરવી, તેનું નામ ક્ષમા કહેવાય છે. સત્ય ભાષણ કરનારો અને લોકમાં માન્ય ગણાયેલો સાધુપુરુષ એ ક્ષમાશુભને સારી પેઠે પ્રાપ્ત કરી શકે છે. ૧૩ જે બુદ્ધિમાન પુરુષની વાણી અને મન નિત્ય શાંત રહે છે, તે પોતાનું અત્યંત કલ્યાણ કરે છે. તે કોઈ

વિષયમાં ગ્લાનિ પામતો નથી અને તે પુરુષમાં જે મુખ્ય શુભ રહેલો હોય છે, તે હ્રી (લજ્જા) છે. આ લજ્જાશુભ ધર્મોચ્ચરણથી મેળવી શકાય છે. ૧૪ કેવળ ધર્મને બાળવી રાખવા માટે જે કંઈ અપ્રિય આદિને સહન કરવામાં આવે, તેનું નામ તિતિક્ષા અથવા ક્ષાંતિ કહેવાય છે. આ તિતિક્ષાશુભનો લોકહિતાર્થે ઉપયોગ કરવામાં આવે છે અને તેની પ્રાપ્તિ ધૈર્ય દ્વારા થઈ શકે છે. ૧૫ સર્વ પ્રકારના વિષય ઉપરના સ્નેહને જે છોડી દેવો, તેને ત્યાગ કહે છે, આ ત્યાગ રાગદ્વેષથી રહિત થયેલા પુરુષથી જ થઈ શકે છે, બીજાથી થઈ શકતો નથી. ૧૬ જે શુભનો આશ્રય કરીને દંભ તથા રાગદ્વેષથી રહિત થયેલો પુરુષ સર્વ પ્રાણીઓનું યત્નપૂર્વક કલ્યાણ કરે છે, તેનું નામ આર્થત્વ કહેવાય છે. ૧૭ જેને લીધે મનુષ્યને સુખમાં કે દુઃખમાં કોઈ જાતનો વિકાર થતો નથી, તે શુભનું નામ ધૃતિ કહેવાય છે. પોતાનું કલ્યાણ ઇચ્છનારા બુદ્ધિમાન પુરુષે એ ધૃતિશુભનું નિત્ય સેવન કરવું ૧૮ અને સર્વથા ક્ષમાવાન તથા સત્યનિષ્ઠ થવું. ૧૯ હર્ષ, ભય અને ક્રોધનો ત્યાગ કરવાથી પંડિત પુરુષ દયાશુભને સંપાદન કરે છે. ૨૦ મન, વચન અને કર્મથી કોઈ પણ પ્રાણીનો દ્રોહ ન કરવો, તેનું નામ જ અહિંસા કહેવાય છે; તેમ જ સર્વ ક્રોધના ઉપર અનુશ્ચય કરવો અને અથાશક્તિ દાન આપવું, એ સંત્યુરોનો સનાતનધર્મ છે. ૨૧ સત્યના આ તેર પ્રકારોનાં ભિન્નભિન્ન લક્ષણો મેં તમને કહ્યાં, તેઓ સર્વે સત્ય સાથે જ સંબંધ ધરાવે છે અને તેઓ હે ભારત! સત્યની જ વૃદ્ધિ કરે છે. ૨૨ હે રાજા! સત્યના શુભો એટલા બધા છે કે, જેઓનું વર્ણન કરતાં કદી અંત જ આવી શકે નહિ. આવા હેતુથી જ બ્રાહ્મણો, પિતૃઓ અને દેવતાઓ સત્યની પ્રશંસા કરે છે. ૨૩ સત્યના જેવો ઉત્તમ ધર્મ નથી અને અસત્યના જેવો મોટું પાપ નથી. વેદ પણ કહે છે કે, ધર્મનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ સત્ય છે, માટે સત્યનો કદી લોપ કરવો નહિ; અર્થાત્ અસત્ય ભાષણ કદી કરવું નહિ. ૨૪ કેવળ સત્યનો જ આશ્રય કરવાથી દાન, દક્ષિણાવાળા યજ્ઞો, ત્રણે અગ્નિઓમાં હોમ, વેદોનું અધ્યયન તથા બીજા ધર્મ સંબંધી નિષ્ક્રિયો મનુષ્યને પ્રાપ્ત થાય છે. ૨૫ એક હજાર અશ્વમેધોને તથા સત્યને જે

ત્રાજવામાં મૂંડીને જોઈ જોયાં હોય તો હજાર
અધિભેદોના કરતાં સત્યતું જ વજન વધી જશે. ૨૧
હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્જીત આપદ્ધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'સત્યની પ્રશંસા' નામનો
અધ્યાય ૧૬૨ માં સમાયે

અધ્યાય ૧૬૨ માં

ક્રોધાદિક તેર શત્રુઓનું નિરૂપણ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

યતઃ પ્રમવતિ ક્રોધઃ કામો વા મરતર્પમ ।

શોકમોહો વિધિત્સા ચ પરાસુત્વં ચ તદ્વદ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ !
ક્રોધ, કામ, શોક, મોહ, વિધિત્સા (દુષ્ટ આચરણો
કરવાની ઇચ્છા), પરાસુતા (હિંસા), મદ, માત્સર્ય,
ઈર્ષ્યા, નિંદા, અસૂયા (શુભો ઉપર દોષારોપ), કૃપા
અને ભય આ તેર દોષો જેમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે,
તે મને યથાર્થ રીતે કહો. ૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે મહારાજ ! તમે કહેલા એ
તેર દોષો સર્વ પ્રાણીઓના મહાબળવાન શત્રુઓ
છે. તેઓ પ્રત્યેક પુરુષોને આરે તરફથી વીંટી લેનારા
છે. ૨ વળી સદાકાળ સાવધ રહેનારા તે શત્રુઓ જે
પુરુષ પ્રમાદી હોય છે, તેને તો અર્થતઃ દુઃખદાયક
થઈ પડે છે; એટલું જ નહિ પણ તેવા પુરુષને
જોતાંની સાથે જ તેઓ વરુની પેઠે ઘણા ભેદથી
(તેના પર હુલ્લે કરીને) તેનો નાશ કરી નાખે છે. ૩
હે મહાપુરુષ ! આ તેરે શત્રુઓ દ્વારા દુઃખ અને
પાપ પ્રવૃત્તિ થાય છે, એમ પ્રત્યેક મનુષ્યે હંમેશાં
લક્ષમાં રાખવું. ૪ હે રાજા ! એ તેરે શત્રુઓની
ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ અને નાશ હું તમને યથાવત્ કહી
સંભળાવું છું; તેમાં પ્રથમ તો ક્રોધની ઉત્પત્તિનું જ
તમે એકચિત્ત ધર્ષને શ્રવણ કરો.

હે રાજન્ ! લોભમાંથી ક્રોધ ઉત્પન્ન થાય છે
અને તે બીજાઓના દોષોને દેખતાં જ એકદમ વધી
પડે છે; પરંતુ ક્ષમાશુભને લીધે તેનો વેગ રોકાઈ
ન્યય છે અને ક્ષમા વડે તેની નિવૃત્તિ પણ થઈ જાય
છે, સંકટપ્રમાંથી કામની ઉત્પત્તિ થાય છે અને તેનું
સેવન કરતાં તે વધી પડે છે; પરંતુ બુદ્ધિમાન પુરુષ
તેનું સેવન કરતાં જો અટકે છે, તો તુરંત જ તેનો
નાશ થાય છે. ક્રોધમાંથી અથવા લોભમાંથી બીજા

ઓનાં શુભો પર દોષારોપ કરવારૂપ અસૂયા ઉત્પન્ન
થાય છે, પણ તે અસૂયા સર્વ પ્રાણીઓ પર દયા
રાખવાથી અને વૈરાગ્ય ધારણ કરવાથી દૂર થાય છે.
જોકે આ અસૂયા બીજાઓ પર દોષદષ્ટિ કરવાથી
ઉદય પામે છે, તોપણ જેઓ બુદ્ધિમાન હોય છે,
તેઓ તત્ત્વજ્ઞાન દ્વારા તેનો નાશ કરે છે. ૬-૧૦ મોહની
ઉત્પત્તિ જ્ઞાનમાંથી થાય છે અને પાપકર્મ
કરવાનો અભ્યાસ રાખવાથી તેની વૃદ્ધિ થાય છે;
પરંતુ મનુષ્ય જ્યારે જ્ઞાની પુરુષોનો સંગ કરે છે,
ત્યારે તત્કાળ તેનો (મોહનો) નાશ થાય છે. ૧૧ હે
કુરુવંશી રાજા ! આ જગતમાં જેઓ વેદવિરુદ્ધ
કૌલિક આદિ શાત્રુઓ પડનપાઠન કરે છે, તેઓનામાં
અનેક દુષ્ટ આચરણો કરવાની ઇચ્છારૂપ વિધિત્સા-
દોષ પ્રકટ થાય છે; પરંતુ તેઓ વૈદિક અર્થનું જો
સારી રીતે જ્ઞાન મેળવે છે અને તેમાં જો વિશ્વાસ
રાખે છે, તો એ દોષનો નાશ કરે છે. ૧૨ જેના ઉપર
સંપૂર્ણ પ્રીતિ હોય, તેનો વિયોગ થવાથી પ્રાણીને
શોક ઉત્પન્ન થાય છે; પણ જ્યારે તે સમજે છે કે,
'આ સંસાર અસાર છે,' ત્યારે તુરંત જ તેનો શોક
નાશ પામે છે. ૧૩ ક્રોધ અથવા લોભમાંથી પરાસુતા-
રૂપ દોષ ઉત્પન્ન થાય છે અને ક્રોધલોભને નિત્ય
પરિચય રાખવાથી તે વૃદ્ધિ પામે છે; પરંતુ સર્વ
પ્રાણીઓ પર દયા કરવાથી અને વૈરાગ્ય ધારણ
કરવાથી તે દોષનો નાશ થાય છે. ૧૪ હે તાત !
સત્યનો ત્યાગ કરવાથી અને દુષ્ટ પુરુષોનો સમાગમ
રાખવાથી દોષની ઉત્પત્તિ થાય છે; પરંતુ સાધુપુરુ-
ષોનું સેવન કરવાથી તેનો નાશ થાય છે. ૧૫ કુળ,
જ્ઞાન અને ઔશ્ધર્ષને લીધે પ્રાણીઓમાં મદ-દોષની
ઉત્પત્તિ થાય છે; પણ જ્યારે તેઓનું મિથ્યાપણું
સમજાય છે, ત્યારે સત્ત્વર તેનો નાશ થાય છે. ૧૬
અમુક વસ્તુને અભિલાષ કરવાથી અને અત્યંત
હર્ષ પામવાથી ઈર્ષ્યાની ઉત્પત્તિ થાય છે અને જ્યારે
બીજાં પ્રાણીઓની સ્થિતિનું ભાન થાય છે, ત્યારે
તેનો નાશ થાય છે. ૧૭ હે રાજન્ ! લોકબ્રાહ્મ ગણતા
પુરુષોનાં વિલાસચેષ્ટિતથી અને પોતાને અગ્રિય
એવાં અસંમત વાક્યોનું શ્રવણ કરવાથી નિંદાદોષ
ઉત્પન્ન થાય છે; પરંતુ જો દોષ લોકસમુદાયનું સૂક્ષ્મ
નિરીક્ષણ કરવાથી જાંત થાય છે. જે મનુષ્યો પોતાને
અપકાર કરનારા બળવાન પુરુષને યથાર્થ જિજ્ઞા

કરવા માટે અસમર્થ હોય છે, તેઓનાંમાં તીવ્ર^૧ અસૂયાદોષ ઉત્પન્ન થાય છે; પણ તેઓ જે કરુણા-શુભને આશ્રય કરે છે, તેા એ અસૂયાદોષનો નાશ કરે છે.^{૧૦} ૧૯ દીન પ્રાણીઓનું અવલોકન કરવાથી મનુષ્યોનાં હૃદયમાં કૃપાદોષની ઉત્પત્તિ થાય છે; પણ જ્યારે ધર્મનિષ્ઠા બાળપણમાં આવે છે, ત્યારે તે કૃપા શાંત થાય છે.^{૨૦} અજ્ઞાનને લીધે ભય ઉત્પન્ન થાય છે અને તે ભય સર્વ પ્રાણીઓમાં સદાય જોવામાં આવે છે; પરંતુ સાંસારિક ભોગોનું અસ્થિરપણું જ્યારે દોષાય છે અને જણાય છે, ત્યારે ભયની નિવૃત્તિ થાય છે.^{૨૧} વિદ્વાનો કહે છે કે, આ તેરે શત્રુઓને શાંતિશુભને સ્વીકાર કરવાથી જીતી શકાય છે. ખરેખર, ધતરાષ્ટ્રના સર્વ પુત્રોમા આ તેરે દોષો જોવામા આવતા હતા, પણ નિત્ય સત્યની ઇચ્છા રાખનારા તમે તો સત્પુરુષોનું સેવન કરીને એ સર્વ દોષોને જીતી લીધા છે.^{૨૨}

હતિ શ્રીમદાસારતમા શાંતિપર્વાતમંત આપદ્ધર્માનુશાસન-
પર્વમા 'કેષાદિકે તેર શત્રુઓનું નિરૂપણ' નામનો
અધ્યાય ૧૬૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૬૪ મો

નૃશંસ-ધાતકી પુરુષનાં લક્ષણો

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

આનૃશંસ્યં વિજાનામિ દર્શનૈન સતાં સદા ।

નૃશંસાન્ન વિજાનામિ તેષાં કર્મ ચ મારત ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતવંશી પિતામહ ! સત્પુરુષોનાં નિત્ય દર્શન કરવાથી હું આનૃશંસ્યને (સજ્જનતાને) બરાબર બાણું છું, પણ નૃશંસ પુરુષોને તથા તેઓનાં કર્મોને બરાબર બાણુતો નથી; માટે તેઓનાં લક્ષણો મને કહો.^૧ મનુષ્યો જે પ્રમાણે કાંટાઓને, કૂવાને તથા અગ્નિને દ્રવ્યથી જ ત્યાગ કરી દે છે, તે પ્રમાણે ધાતકી કર્મ કરનારા નૃશંસ પુરુષને પણ દ્રવ્યથી જ ત્યાગ કરી દે છે.^૨ હે કુરુવંશના રાજા ! નૃશંસ પુરુષ આ લોકમાં તો ખુદી રીતે દુઃખી થાય જ છે, પણ મૂઝા પછી મળનારા પરલોકમાં પણ દુઃખી થાય છે; માટે તે પુરુષને ધર્મનિશ્ચય કેવા પ્રકારનો હોય છે, તે મને કહો.^૩

લીધે કહ્યું : જે પુરુષની માનસિક વાચના-

ઓ તથા કર્મ કરવાની ઇચ્છાઓ નિંદાપાત્ર હોય, જે પોતે 'આરેરે ! હું આવાં નિંદા કર્મ કરું છું' આવી નિંદા કરતો હોય, લોકોથી નિંદાતો હોય અને પોતે બાણુતો હોય કે, 'આવાં કૃત્યો કરીને હું આ જગતમાં છેતરાયો છું' છતાં દુઃખ કર્મો કર્યે જતો હોય, તે પુરુષ નૃશંસ છે-આત્મહત્યારો છે.^૪ આવો નૃશંસ પુરુષ દાન આપ્યા પછી પોતાની કીર્તિને ગાયા કરે છે, બીજાઓનો દેષ કરનારો હોય છે, ક્રુદ્ધ કર્મ કરનારો હોય છે, વિશ્વાસઘાતી હોય છે, શંકા હોય છે, કોઈને કંઈ આપ્યા વિના પોતે એકલો જ ભોગોને ભોગવે છે, અભિમાની હોય છે, વિધવાસક્ત હોય છે, પોતાના વખાણ કરનારો હોય છે, સર્વના ઉપર અત્યંત શંકા રાખનારો હોય છે, કાગડાની પેઠે બીજાઓને છેતરવાની દૃષ્ટિવાળો હોય છે, લોભી હોય છે, પોતાના વર્ગના મનુષ્યોની પ્રશંસા કરનારો હોય છે, બ્રહ્મચર્ય આદિ આશ્રમોનો દેષ કરનારો અને તેમા સંકરતા ફેલાવનારો હોય છે, હિંસાવિહારી હોય છે, નિરંતર શુભ-અવ-શુભને સમાન માનનારો હોય છે, અત્યંત મિથ્યા ભાષણ કરનારો હોય છે, મનસ્વી હોય છે અને ઘણો જ કંબૂસ હોય છે.^{૫-૭} વળી તેવો નૃશંસ પુરુષ, ધર્મશીલ અને શુભવાન પુરુષને પાપી સમજે છે, તેમ જ પોતાના સ્વભાવને પ્રમાણ ગણીને બીજા કોઈનો વિશ્વાસ કરતો નથી.^૮ જેમાં બીજાઓનો કંઈ દોષ હોય તેવી શુભ વાતને બહેર કરી દે છે અને કોઈ એક કાર્યમાં પોતાના તથા બીજાના દોષો સમાન હોય છે. છતાં પોતાની આજીવિકાને માટે સામા માણસનો ધાત કરાવે છે. પોતાના ઉપર જેણે ઉપકાર કર્યો હોય તેને એ પુરુષ છેતરાઈ ગયેલો માને છે અને કોઈ સમયે પોતાના પર ઉપકાર કરનારાને કંઈ ધન આપ્યું હોય તો તે આપ્યા પછી પશ્ચાત્તાપ કરે છે.^{૯-૧૦} ખાવાના, પીવાના કે ચૂમવાના જે જે પદાર્થો હોય અથવા બીજું જે કંઈ ઉત્તમ ભોજન હોય તે સર્વને, બીજા મનુષ્યો જોઈ રહ્યા હોય, છતાં જે ખાઈ બાય છે, તે પુરુષને નૃશંસ કહેવામાં આવે છે;^{૧૧} પણ જે પુરુષ પ્રથમ બ્રાહ્મણને આપ્યા પછી બાકી રહેલા અન્નનું પોતાના સુદૃઢોની સાથે ભોજન કરે છે, તે પુરુષને આ લોકમાં અનંત સુખ મળે છે અને મૂઝા પછી સ્વર્ગ

મળે છે.^{૧૨} હે ભરતશ્રેષ્ઠ! એ પ્રમાણે મેં તમને નૃત્યસંપુરણનાં લક્ષણો કહ્યાં. બુદ્ધિમાન પુરુષે તેવા પુરુષનેા સહાય ત્યાગ કરવો.^{૧૩}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતરંગે આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'નૃત્યસં-પાતકી પુરુષનાં લક્ષણો' નામનો અધ્યાય ૧૬૫માં સમાયે

અધ્યાય ૧૬૫મો

પાપો અને તેનાં પ્રાયશ્ચિત્તો

॥ સીઘ્ર ઉવાચ ॥

હૃતાર્થો યક્ષ્યમાણશ્ચ સર્વવેદાંતમશ્ચ યઃ ।

આચાર્યપિતૃકાર્યર્થે સ્વાધ્યાયાર્યમથાપિ વા ॥૧॥

ભીષ્મે કહ્યું : જેનું ધન ચોરાઈ ગયું હોય, જેને યજ્ઞ કરવાની ઇચ્છા હોય, જે સર્વ વેદાંતના પારને પાર્યો હોય, જેને શુરુ અને પિતૃઓનાં કાર્યો કરવાની ઇચ્છા હોય તથા જેને વેદાધ્યયન કરવાની ઇચ્છા હોય તે સર્વ બ્રાહ્મણોને સુપાત્ર સમજવા અને ધર્મશિક્ષુ જાણવા. હે ભારત! એ બ્રાહ્મણો જો નિર્ધન હોય, તો તેઓને દ્રવ્યદાન આપવું અને વિદ્યાદાન પણ દેવું.^{૧૨} હે ભરતશ્રેષ્ઠ! તે સિવાયના બીજા સુપાત્ર બ્રાહ્મણોને પણ દક્ષિણા દાન આપવું; પણ જેઓ બીજા કેવળ નામના જ બ્રાહ્મણ હોય છે, તેઓને તો યજ્ઞવેદિકાની બહાર બીજા રાખીને કાચું અન્ન જ આપવું એમ ધર્મશાસ્ત્ર કહે છે.^{૧૩} રાજાએ જેની જેવી યોગ્યતા હોય, તે પ્રમાણે બ્રાહ્મણોને સર્વ પ્રકારનાં રત્નો પણ આપવાં; કેમ કે બ્રાહ્મણ જ પ્રત્યક્ષ વેદરૂપ છે અને સુબળ દક્ષિણાવાળા યજ્ઞસ્વરૂપ છે.^{૧૪} જેઓના વૈશવ અને આચારો અન્યોન્યના હિત માટે હોય છે, તેવા બ્રાહ્મણો પોતાપોતાના શુભોને અનુસરીને સહાય યસો કદો છે અને તેમાં પણ તેની પાસે ત્રણ વર્ષ પર્વે પોતાના કુટુંબનું પોષણ ચર્ચ થકે તેટલું અથવા તેના કરતાં અધિક અન્ન હોય, તે બ્રાહ્મણ સૌમપાત્ર કરવાને યોગ્ય ગણાય છે.^{૧૫} જે કોઈ યજ્ઞમાન થયેલા બ્રાહ્મણનો યજ્ઞ એકાદ અંગથી હીન થઈને જો અટકી પડ્યો હોય અને ત્યાંનો રાજા જો ધાર્મિક હોય તો તેણે (રાજાએ) અનેક પશુઓનું પાલન કરનારા, યજ્ઞયાગ નહિ કરનારા અને સૌમરસનું પાન નહિ કરનારા વૈરયની પાસેથી

ધનહરણ કરીને પેલા બ્રાહ્મણને, યજ્ઞની સમાપ્તિ કરવા માટે આપવું;^{૧૭} પરંતુ યાદ રાખવું કે, રાજાએ શૂદ્રના ઘરમાંથી યજ્ઞનિમિત્તે ધન લાવવું નહિ; કેમ કે શૂદ્રનું ધન યજ્ઞ માટે નિરુપયોગી છે.^{૧૮} જે વૈશ્યને ત્યાં સો ગાયો હોય છતાં તે અગ્નિહોત્રથી રહિત હોય અને જે વૈશ્યને ત્યાં એક હજાર ગાયો હોય, છતાં તે યજ્ઞયાગ કરતો ન હોય તેઓ બન્નેની પાસેથી રાજાએ કોઈ પ્રકારનો વિચાર કદાં વિના યજ્ઞનિમિત્તે દ્રવ્ય છીનવી લેવું.^{૧૯} તેમ જ જેઓ દાન આપનારા ન હોય તેઓની પાસેથી પણ રાજાએ તેઓને જાહેર સૂચનાઓ આપીને દ્રવ્ય લઈ લેવું. આમ કરવાથી રાજાને સંપૂર્ણ રીતે ધર્મ જ થાય છે, પણ અધર્મ થતો નથી.^{૨૦}

હવે હું તમને એક બીજો આપદ્ધર્મ કહું છું, તેને તમે સાંભળો. જે બ્રાહ્મણને લાગલાગટ ત્રણ દિવસ ઉપવાસ થયા હોય તેણે પોતાનું જીવન ટકાવી રાખવા માટે કોઈ હીન કર્મ કરનારા પુરુષની પાસેથી, ખળામાંથી, ખેતરમાંથી, બાગબગીચામાંથી કે બીજેથી જ્યાંથી મળે ત્યાંથી પણ એક દિવસ ચાલે તેટલું અન્ન હરી લાવવું અને તે વાત રાજા પૂછે કે ન પૂછે, તોપણ તેને જણાવવી. ધર્મવેત્તા રાજાએ ધર્મ તરફ દૃષ્ટિ કરીને તે બ્રાહ્મણને શિક્ષા કરવી નહિ; કેમ કે જે દેશમાં બ્રાહ્મણ ભૂખથી પીડાય છે, તે દેશમાં ત્યાંના રાજાની જ મૂર્ખતા ગણાય છે.^{૨૧} માટે રાજાએ બ્રાહ્મણની વિદ્યાની તથા સહાચારની પરીક્ષા કરીને તેની આલોચિકા બાંધી આપવી અને પિતા જેમ ઔરસ પુત્રનું રક્ષણ કરે તેમ તેનું રક્ષણ કરવું.^{૨૨} રાજાએ પ્રત્યેક વર્ષની આખરે વૈશ્વનાર નામનો એક યજ્ઞ કરવો જોઈએ, જોકે એ આચાર મુખ્ય નથી, પણ ગૌણ છે, છતાં ધર્મવેત્તા પુરુષોએ તે ગૌણ આચારને પણ યરમ ધર્મ માન્યો છે,^{૨૩} કેમ કે આપત્તિના પ્રસંગે જ્યારે મૃત્યુ પામવાનો ભય આવી પડે, ત્યારે પુરુષોએ ગૌણ આચારને પણ સુખ્ય આચારના જેવા માનવો, એમ વિશ્વેદેવાએ, સાધ્યદેવોએ, બ્રાહ્મણોએ અને મહાદેવોએ કહ્યું છે;^{૨૪} પરંતુ જે પુરુષ પ્રથમ દૃષ્ટ(સુખ્ય આચાર)નું પાલન કરતો સમર્થ હોય, છતાં તેનો ત્યાગ કરીને અનુકરણ(ગૌણ આચાર)નું પાલન

કરવા તૈયાર થાય છે, તે હૃદયજીવિવાળા પુરુષને (તેની ચક્રતાને લીધે) પરલોક સળંગી ક્ષણ મળતુ નથી.^{૧૭} વેદવેત્તા બ્રાહ્મણે પોતાની આજીવિકાને માટે રાજની પાસે જઈને દીનતાપૂર્વક કહેવું નહિ કે, 'હું બ્રાહ્મણ છું, માટે તમે મારા ઉપર કૃપા કરો.' કેમ કે બ્રહ્મતેજ રાજતેજના કરતા અતિશય બળવાન છે.^{૧૮} માટે બ્રહ્મવાદી બ્રાહ્મણોનું તેજ રાજાને સદા હુસક છે, એમ સમજવું વળી કહેવાય છે કે, બ્રાહ્મણ સર્વનો કર્તા, શાસ્ત્ર અને વિદ્યાતા દેવ છે.^{૧૯} આમ સમજીને કોઈ એ પણ બ્રાહ્મણને અકુશલ વચ્ચેના કહેવા નહિ અને તેની આગળ શુષ્ક વાણી બોલવી નહિ. ક્ષત્રિયે પોતાના બાહુબળથી આપત્તિને તરી જવી, વૈશ્યે તથા શૂદ્રે ધન અર્પણ કરીને આપત્તિમાંથી મુક્ત થવું અને બ્રાહ્મણે મન પૂર્વક હોમહવન કરીને આપત્તિમાંથી મુક્ત થવું કન્યાએ, યુવાન સ્ત્રીએ, મિત્રોને નહિ બાણનારા પુરુષે, મૂર્ખાએ તથા જનોઈના મસ્કારથી રહિત શૂદ્રાદિએ અગ્નિહોમ કરવો નહિ, કારણ કે તેઓ જો હોમ કરે છે, તો પોતે અને જેને માટે હોમ કરવા મા આવ્યો હોય છે તે બંને નરકમાં પડે છે, માટે યજ્ઞના વૈતાનરૂપ કર્મમાં કુશળતા ધરાવનારા વેદ પારગ્ન બ્રાહ્મણે જ અગ્નિહોમ કરવો.^{૨૦-૨૨} ધર્મ વેત્તા પડિતો કહે છે કે, જેણે અગ્ન્યાધાનસસ્કારની દક્ષિણા તરીકે પ્રજાપતિ જેના દેવ છે એવા ઘોડા નું દાન આપ્યું નથી, તે પુરુષ અગ્નિહોત્રી કહેવાતો નથી.^{૨૩} શ્રદ્ધાળુ અને જિતેન્દ્રિય એવા પુરુષે ખીબા ગમે તે પ્રુણકર્મો કરવા, પણ અપૂર્ણ દક્ષિણવાળા યજ્ઞો કરી કરવા નહિ,^{૨૪} કેમ કે અપૂર્ણ દક્ષિણવાળો યજ્ઞ પ્રજાને, પશુઓને તથા સ્વર્ગને નાશ કરે છે, એટલું જ નહિ પણ ઈન્દ્રિયોને, યજ્ઞને. કીર્તિને તથા આયુષને સમૂળો ઉગ્રેહ કરી નાખે છે.^{૨૫}

હે રાજા! જે બ્રાહ્મણો રજસ્વતા સ્ત્રી સાથે મૈથુન કરે છે, અગ્નિહોત્રકર્મથી રહિત હોય છે અને અધોત્રિય અથવા અવેદિક-વેદવિરુદ્ધ હવનહોમ કરે છે, તેઓ સર્વે પાપકર્મ કરનારા ગણાય છે.^{૨૬} જે ગામમાં એક જ દુવો હોય છે, તે ગામમાં બાર વર્ષ પર્થત રહેનારો બ્રાહ્મણ અને બાર વર્ષ પર્થત શૂદ્ર જાતિની સ્ત્રીના પતિ થઈને ગહેનારો બ્રાહ્મણ

શૂદ્રનાં કર્મોને જ અધિકારી બને છે.^{૨૭} પોતાની પરણેતર ન હોય તેવી હરકોઈ સ્ત્રીને પોતાની સાથે શયનમાં સુવાડનારો વ્યભિચારી બ્રાહ્મણ અને બ્રાહ્મણવૃક્ષથી ઊતરતા કોઈ વૈશ્યને અથવા શૂદ્રને પોતાના કરતા ઉચ્ચ કક્ષાના માનનારો બ્રાહ્મણ તથા બ્રાહ્મણ સિવાયના હરકોઈને માનપૂર્વક ઉચ્ચ આસને બેસાડીને પોતે ઘાસની સાઠડી ઉપર બેસનાર બ્રાહ્મણ પાપી ગણાય છે, માટે હે રાજા! તેવો પાપી બ્રાહ્મણ કેવી રીતે પાપમાંથી મુક્ત થઈને પવિત્ર થાય, તેહુ તમને કહું છું, સામળો.^{૨૮} પોતાના કરતા ઊતરતા વર્ણના પુરુષને ઉચ્ચ આસન આપીને અથવા તેની સમક્ષ પોતે બેઠો રહીને સેવા કરનારો બ્રાહ્મણ માત્ર એક જ રાત્રિમાં જે પાપ ઉત્પન્ન કરે છે, તેના પ્રાયશ્ચિત્ત માટે તેણે ત્રણ વર્ષ પર્થત કોઈ જાવનું મત ધારણ કરીને પૃથ્વી પર વિહાર કર્યો કરવો, જેથી તે પોતાના પાપથી મુક્ત થાય છે.^{૨૯} હે રાજા! દુઃખરૂઝરીમાં બોલાયેલું અસત્ય, સ્ત્રીની પાસે બોલાયેલું અસત્ય, વિવાહનિમિત્તે બોલાયેલું અસત્ય, ગુરુને માટે બોલાયેલું અસત્ય અને પોતાનો જીવ બચાવવા માટે બોલાયેલું અસત્ય આ પાપ અસત્ય પાપજનક ગણાતા નથી.^{૩૦} પુરુષે પોતાના કરતા હીનજાતિના પુરુષની પાસેથી પણ શ્રદ્ધાપૂર્વક ઉત્તમ વિદ્યા મેળવી લેવી, અપવિત્ર સ્થાનેથી પણ કંઈ વિચાર કર્યો વિના સુવર્ણ લઈ લેવું, નીચ કુળમાંથી પણ સ્ત્રીરૂપી રત્નને સ્વીકારવું અને ઝેરમાં પણ જો અમૃત રહેલું હોય તો પી લેવું, કેમ કે ધર્મશાસ્ત્રની દૃષ્ટિએ સ્ત્રીઓ, રત્નો અને જળ સહાય પવિત્ર ગણાય છે.^{૩૧,૩૨} વૈશ્યજાતિના પુરુષે પણ ગાયો અને બ્રાહ્મણોનું રક્ષણ કરવા માટે, વર્ણસંકરતા દૂર કરવા માટે તથા પોતાનું રક્ષણ કરવા માટે યજ્ઞો ગ્રહણ કરવા.^{૩૩} મદિરા પાન, બ્રહ્મહત્યા અને ગુરુપત્ની માથે વ્યભિચાર આ ત્રણ પાપો જો બુદ્ધિપૂર્વક કરવામાં આવ્યા હોય, તો તેઓને માટે પ્રાયશ્ચિત્ત જ નથી, એમ વિદ્યોનો માને છે, માટે તેવું પાપ કરનારા પુરુષે પ્રાણત્યાગ કરવા, એ જ તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત છે.^{૩૪} સુવર્ણની ચોરી કરવાથી, બીજી ગમે તે વસ્તુની ચોરી કરવાથી, બ્રાહ્મણના દ્રવ્યને લૂંટી લેવાથી, મદિરાનું પાન કરવાથી, માતા, બહેન વગેરે અગમ્ય સ્ત્રી

સાથે વ્યભિચાર કરવાથી, પતિત પુરુષોની સાથે વ્યવહાર રાખવાથી અને બ્રાહ્મણની સાથે ગમન કરવાથી તત્કાલ પુરુષ પતિત થાય છે, એમાં સંશય નથી.^{૩૫૩૬} તેમ જ પતિત પુરુષોની સાથે એક વર્ષ પર્વત કોઈ જાતનો વ્યવહાર કરવાથી, પતિતને યજ્ઞ કરાવવાથી, પતિતને બહુવિધવાથી, પતિતની સાથે વિવાહના સંબંધો કરવાથી, પતિત ની સાથે એક વાહનમા બેસવાથી અને પતિતની સાથે ભોજન કરવાથી પણ પતિત થવાય છે.^{૩૩૭} હે ભરતવંશી રાજા ! પૂર્વોક્ત મહાન પાતકોને માટે પ્રાયશ્ચિત્ત નથી, પણ બીજા સામાન્ય પાતકોને માટે તો પ્રાયશ્ચિત્ત છે, માટે તેવું સામાન્ય પાપ કરનારા પુરુષે તત્કાળ ચેતી જઈને શાઓક્ત વિધિ પ્રમાણે પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું અને પાપમાથી મુક્ત થવું; પરંતુ ફરીથી તેણે પાપ કરવાની ઇચ્છા કરવી નહિ.^{૩૮} મહિરાપાન કરનારો, બ્રહ્મહત્યા કરનારો કે શુરુપની સાથે વ્યભિચાર કરનારો પાપી પુરુષ મરણ પામે, ત્યારે તેની દાહાદિક પ્રેતક્રિયાઓ, (શાસ્ત્રમા મનાઈ કરવામા આવેલી હોવાથી) ન કરી હોય છતાં તેના વારસે તેનું અન્ન અને સુવસ્ત્ર લઈ લેવું, તેમા કોઈ જાતનો વિચાર કરવો નહિ; (કેમ કે તેવા પાપી પુરુષના સંબંધીઓને સ્નાન સૂતક લાગતું નથી અને તેનું પ્રેતકર્મ કરવા માટે શાસ્ત્રમા નિયંધ કરવામા આવ્યો છે)^{૩૯} પોતાનો અમાત્ય હોય કે શુરુ હોય, પણ તેણે પૂર્વોક્ત મહિરાપાન આદિ મહાન પાપ જો કયું હોય, તો ધાર્મિક પુરુષે ધર્મ પ્રમાણે વર્તીને તેના ત્યાગ કરવો; કેમ કે તેઓને માટે કોઈ પ્રકારનું પ્રાયશ્ચિત્ત નહિ હોવાથી તેઓની કહી શુદ્ધિ જ થતી નથી, માટે તેઓની સાથે વાર્તાલાપ પણ કરવો નહિ.^{૪૦} અધર્મ કરનારો પુરુષ જો ધર્મ કરે અથવા તપ કરે તો પાપનો નાશ કરે છે, ચોરને ચોર કહેવાથી ચોરી ક્યોનું જ પાપ લાગે છે,^{૪૧} પણ જે પુરુષ

• પતિતને બચાવવાથી, પતિતને યજ્ઞ કરાવવાથી અને પતિતની માથે પ્રવાહિક અન્ન યજ્ઞ કરવાથી પુરુષ તત્કાળ પતિત થાય છે, પણ તેની માથે એક વાહનમા બેસવાથી કે ભોજન કરવાથી તુરંત જ પતિત થવાનું નથી. પરંતુ એની એ ગિયતિ એક વર્ષ પર્વત ને ચાતુરે તે જ પતિત થવાય છે.

—નીલકંઠ

ચોર ન હોય, તેને ચોર કહેવાથી ખમણ પાપ લાગે છે. જે કન્યાને કથાય પરણાવી ન હોય છતાં મૈથુનને માટે જો તે ઇચ્છા કરે તો તેને એક વૃત્તિયાશ બ્રહ્મહત્યા લાગે છે અને જે પુરુષ તે કન્યાની સાથે મૈથુન કરીને તેને દ્વિપત કરે છે તેને શેષ રહેલી બ્રહ્મહત્યા લાગુ થાય છે. (અર્થાત્ મૈથુનની ઇચ્છા કરનારી કન્યાને તથા તેની સાથે મૈથુન કરી તેને દ્વિપત કરનારા પુરુષને સંપૂર્ણ બ્રહ્મહત્યાનું પાપ લાગે છે.) તેમ જ જે પુરુષ બ્રાહ્મણોને ગાળો દે છે અથવા તેઓને ગળથી પકડીને હડસેલી કાઢે છે, તેને મહાન પાપ લાગે છે—કન્યાને દ્વિપત કરનારા કરતા પણ બારે ગોટું પાપ લાગે છે,^{૪૨} એટલું જ નહિ, પણ તે પુરુષ સો વર્ષ પર્વત કથાય પ્રતિષ્ઠા પામતો નથી—મૂઆ પછી પ્રેત થઈને સો વર્ષ પર્વત પૃથ્વી પર ભટક્યા કરે છે અને તે પ્રેત જન્મમાથી મુક્ત થયા પછી પણ એક હજાર વર્ષ પર્વત નરકમા પડી રહે છે,^{૪૪} માટે બ્રાહ્મણની કહી નિંદા કરવી નહિ, તેમ તેને મારવો પણ નહિ હે રાજા ! બ્રાહ્મણના શરીર પર પ્રહાર કરવાથી તેમા જે ક્ષત થાય છે અને તેમાથી ટપકેલું લોહી પૃથ્વીના જેટલા રજકણને પલાળે છે, તેટલાં વર્ષો પર્વત તેને પ્રહાર કરનારો પુરુષ નરકમાં પડી રહે છે. બ્રાહ્મહત્યા કરનારો પુરુષ ગાયોની કે બ્રાહ્મણોની રક્ષા કરવા માટે રણસંજામમા શસ્ત્રપ્રહારો ખમીને જો લડી મરે અથવા બળબળતા અગ્નિમાં પોતાના શરીરને જો હોમી દે, તો જ શુદ્ધ થાય છે. મહિરાપાન કરનારો પુરુષ અગ્નિના જેવી તપાવેલી મહિરા જો પાન કરે છે, તો પાપમાથી મુક્ત થાય છે.^{૪૫-૪૭} મહિરાપાન કરનારા બ્રાહ્મણે પણ તપા વેલી મહિરાથી શરીરને બાળી નાખીને અથવા મૃત્યુ પામીને શુદ્ધ થવું; કેમ કે તેમ કરે છે તો જ તેને સ્વર્ગોદિ લોકની પ્રાપ્તિ થાય છે, અન્યથા થતી નથી.^{૪૮} શુરુપની સાથે વ્યભિચાર કરનારા દુરાત્મા પાપી પુરુષે તપાવેલો લોખંડની ઓની પ્રતિમાનું આલિંગન કરીને નાણું પામવું, જેથી શુદ્ધ થવાય છે.^{૪૯} અથવા પોતાના લિંગને તથા વૃષભને કાપી નાખી, બોગામા લઈને મૃત્યુ થતા મુધીમા સીધા ને સીધા નંદત્ય દિશા તરફ ચાલ્યા જવું અને મૃત્યુ આવે એટલે પૃથ્વી પર પડવું, જેથી શુ

થવાય છે ^{૧૦} અથવા બ્રાહ્મણને માટે પ્રાણ્યાગ કરવા, જેથી પવિત્ર થવાય છે. ^{૧૧} અને તેમ ન બને તો એક અશ્વમેધ યજ્ઞ કે ગોસવયજ્ઞ કે અગ્નિદોમ યજ્ઞ કરવો, જેને લીધે આ લોકમા સારી રીતે પ્રતિષ્ઠા પામીને પરલોકમા પણ તે પૂજાય છે ^{૧૨} બ્રહ્મ હત્યા કરનારા પુરુષે બાર વર્ષ પર્થત પોતે મારેલા બ્રાહ્મણની યોધરીને હાથમા આવીને પોતાના કર્મને જગતમા પ્રસિદ્ધ કરતા કરતા ક્યો કરવું, બ્રહ્મચર્ય પાળવું અને નિત્ય સુનિવૃત્તિ ધારણ કરવી ^{૧૩} વગી તેવા બ્રહ્મધાતી પુરુષે તપશ્ચર્ય કરવી અને ત્રિકાળ આનસધ્યા કરીને શુદ્ધ થવું જે પુરુષ જાણે છે હોય કે, આ સ્ત્રી ગર્ભિણી છે, છતાં તેનો જો વધ ઢરે છે તો તેને બે બ્રહ્મહત્યા ધ્યાનું પાપ લાગે છે જે પુરુષે મહિરાત્રું પાન કર્યું હોય, તેણે નિયમિત આહાર કરવો, બ્રહ્મચર્ય પાળવું, પૃથ્વી પર (દર્ભશય્યા બિછાવીને) સૂવું અને ત્રણ વર્ષ વીતી ગયા પછી અગ્નિદોમ નામનો યજ્ઞ કરીને એક હલ્લર બળદોનું અથવા ગાયોનું દાન કરવું, જેથી તે પુરુષ પવિત્ર થાય છે ^{૧૪-૧૫} જે પુરુષે એક વરયનો વધ કર્યો હોય, તેણે બે વર્ષ પર્થત મત પાળીને સો બળદોનું અથવા ગાયોનું દાન આપવું, તેમ જ શૂદ્રનો વધ કરીને એક વર્ષ પર્થત મત પાળવું તે સો બળદોનું અથવા ગાયોનું દાન આપવું ^{૧૬} કૂતરા, વરાહ (બૂડ), ગધેડા, બિલાડા, ચાપ (બપેયા), ઢેડકા, કાગડા, સર્પ કે જિહ્વ વગેરેમાના કોઈ પણ પ્રાણીની જો હિંસા થઈ જાય તો શૂદ્રના વધનું જે પ્રાયશ્ચિત્ત કહેવામા આવ્યું તે જ કરવું ^{૧૮} હે રાજા! મનુષ્ય સિવાયના હરકોઈ પ્રાણીનો વધ કરવાથી પશુહત્યાના જેટલો જ દોષ લાગે છે હવે હું તમને બીજાં પણ પ્રાયશ્ચિત્તો અનુકર્યે કહું છું ^{૧૯} અજાણતા નાના કીડાઓ વગેરેની જો હિંસા થઈ જાય તો અત્તરપૂર્વક પશ્ચાત્તાપ કરવો, જેથી પાપમાથી મુક્ત થવાય છે, તેમ જ ગોવધ સિવાયના બીજા મામાન્ય પાપો જો થઈ જાય તો એક વર્ષ સુધીનું કોઈ મત ધારણ કરીને પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું વેદ જાણેલા ધોત્રિય બ્રાહ્મણની સ્ત્રી સાથે વ્યભિચાર કરનારાએ ત્રણ વર્ષ સુધીનું મત ગ્રહણ કરીને પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું અને બીજી હરકોઈ પરસ્ત્રીની સાથે વ્યભિચાર કરનારાએ બે વર્ષ સુધીનું મત કરીને

પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું. ^{૨૦} તે પ્રાયશ્ચિત્તનો વિધિ આ પ્રમાણે છે ^{૨૧} પ્રતિદિન દિવસના ચોથા પ્રહરે ભોજન કરવું, બ્રહ્મચર્યમત પાળવું અને જિહ્વ-મેસ કરતા કરતા વિચર્યો કરવું. એ જ પ્રમાણે જે પુરુષે માતાપિતા અને શુરુનું અપમાન કર્યું હોય અથવા અગ્નિહોત્ર ના અગ્નિનો વિગ્રહે કયો હોય, તેણે ત્રણ દિવસ થઈ ગયા પછી માત્ર જળપાન જ કરવું. ^{૨૨} હે કુરુવશી રાજા! ધર્મશાસ્ત્રનો એ સિદ્ધાંત છે કે, જે પુરુષ કારણ વિના માતાનો, પિતાનો કે શુરુનો જો ત્યાગ કરે છે, તો તે પતિત થાય છે ^{૨૩} પોતાની સ્ત્રી જો વ્યભિચારિણી હોય, તો વિશેષ કરીને તેને એક સ્થળે પૂરી જ રાખવી અને માત્ર અન્નવસ્ત્ર જ આપવા, ઉપરાંત પરસ્ત્રી સાથે વ્યભિચાર કરનારા પુરુષને માટે જે પ્રાયશ્ચિત્ત કહેવામા આવ્યું છે, તે પ્રાયશ્ચિત્ત તેની પાસે કરાવવું ^{૨૪} જે સ્ત્રી પોતાના બ્રાહ્મણ પતિનો ત્યાગ કરી બીજા નીચ વર્ણના પુરુષ સાથે વ્યભિચાર કરે, તેને રાજાએ કોઈ વિશાળ પ્રદેશમા જોણી રાખીને કૂતરાઓ પાસે કરડી ખવડાવવી, ^{૨૫} અને તે સ્ત્રી સાથે વ્યભિચાર કરનારા પુરુષને પણ શુદ્ધિમાન રાજાએ લોખંડની તપાવેલી શિલા ઉપર સુવાડવો તથા ઉપર લાકડા નાખીને તે પાખીને બાળી નખાવવો ^{૨૬} હે મહારાજા! પોતાના પતિને છોડીને અન્ય પુરુષો સાથે વ્યભિચાર કરનારી પ્રત્યેક સ્ત્રીને એ પ્રમાણે જ શિક્ષા કરવી, તેમ જ જે દુષ્ટ પુરુષે પાપકર્મ કર્યું હોય છતાં તુરંત જ પ્રાયશ્ચિત્ત કરે નહિ અને એક વર્ષ જેટલો સમય ગાળી નાખે તો તેની પાસે બમણું પ્રાયશ્ચિત્ત કરાવવું. ^{૨૭} જે પુરુષ પાપકર્મ કર્યો પછી બે વર્ષ સુધી પ્રાયશ્ચિત્ત ન કરે, તો તેણે ત્રણ વર્ષ સુધી પ્રાયશ્ચિત્ત કર્યો કરવું, પણ જેણે ચાર વર્ષ કે પાંચ વર્ષ સુધી પતિત પુરુષ નો સ સર્ગ રાખ્યો હોય, તેણે સુનિમત ધારણ કરીને શિક્ષાચરણ કરતા કરતા પૃથ્વીપર્થતન કર્યો કરવું ^{૨૮} મોટા ભાઈની પહેલાં પરણનારો નાનો ભાઈ, તેની સ્ત્રી અને મોટો ભાઈ જે ત્રણે જણા અધર્મથી પતિત ગણાય છે-પાપી ગણાય છે, ^{૨૯} માટે તેઓ ત્રણેએ, વીરપુરુષની હત્યા કરનારો પુરુષ જે પ્રાયશ્ચિત્ત કરે છે, તે પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું ઉપરાંત પાપની શુદ્ધિને માટે એક મહિના સુધીનું ચાંદ્રાયણ મત અથવા કુરુચ ચાંદ્રાયણ ન કરવું, ^{૩૦} અને પછી નાના ભાઈએ

પોતાની ઓને મોટા ભાઈની આગળ લઈ જઈને કહેવું કે, 'આ તમારા નાના ભાઈની અથવા પુત્રની વહુ છે.' આમ કહીને માનપૂર્વક અર્પણ કરીને તેને પ્રસન્ન કરવો. પછી મોટો ભાઈ જ્યારે આજ્ઞા આપે, ત્યારે નાના ભાઈએ તે ઓને સ્વીકાર કરવો; જેથી ત્રણે જણા પાપથી મુક્ત થાય છે.^{૭૦} આપતિના સમયે ગાય વિના બીજા ગમે તે પશુઓનો વધ કરવાથી દોષ લાગતો નથી; કેમ કે વિદોનો કહે છે કે, પુરુષ પશુઓના અધિકારતા છે-માલિક છે, તેથી પશુઓની અવગણના કરવાનો તેને હક છે,^{૭૧} તો પણ (પોતે બ્રાહ્મણ હોવા છતાં જો પશુવધ કરે છે તો) તેણે ચમરી ગાયના પૂંછડાના વાળનું વસ્ત્ર પહેરીને, હાથમાં માટીનું પાત્ર લઈને, પોતાનું કર્મ લોકોને જણાવતા જણાવતા બાર દિવસ સુધી સાત ઘેર ફરીને ભિક્ષા લાવવું અને તે ઉપર નિર્વાહ કરવો, જેથી તે શુદ્ધ થાય છે અથવા એક વર્ષ પર્વ ત એવું મત ધાગ્યું કરવાથી પાપનો સમૂળગો નાશ થાય છે.^{૭૨-૭૩} આ પ્રાયશ્ચિત્ત મનુષ્યોના સર્વ પ્રાયશ્ચિત્તોમાં ઘણું જ ઉત્તમ છે; પરંતુ જે મનુષ્યો ગમે તે પ્રકારનું અને ગમે તે પ્રમાણનું દાન આપવાને શક્તિમાન હોય છે, તેઓને માટે સર્વ પ્રાયશ્ચિત્તોને બદલે દાન કરવાદ્વ પ્રાયશ્ચિત્તની જ યોજના કરવી^{૭૪} ધર્મવેત્તાઓ કહે છે કે, જે મનુષ્યો અત્યંત આસ્થિક હોય છે, તેઓ કેવળ ગાયોનું દાન કરીને પણ પાપથી મુક્ત થાય છે. જેઓએ કૃતરાં, વરાહ, મનુષ્યો, કૂકરાં અને ગધેડાનું માંસ, મૂત્ર કે વિષાનું ભક્ષણ કર્યું હોય તેઓએ પુનઃ સંસ્કાર કરવા એ જ યોગ્ય છે; અથવા તેઓએ ફરીથી ઉપવસન સંસ્કાર કરવા; તેમ જ જેણે સોમરસનું પાન કરીને મોમયાગ કર્યો હોય તેવા બ્રાહ્મણથી, (જેણેયું) મહિરાપાન કરનારા મનુષ્યના મુખની ડમરૂંધાને સૂંધાઈ બાચ તો તેણે ત્રણ દિવસ સુધી ગરમ પાણી પીને રહેવું, ત્રણ દિવસ સુધી ગરમ દૂધ પીને રહેવું અને ત્રણ દિવસ સુધી કેવળ વાસુક ભક્ષણ કરવું.^{૭૫-૭૭} આ પ્રમાણે મેં તમને સનાતન પ્રાયશ્ચિત્તો કહી બતાવ્યા અને તે બધા વિશેષ કરી અમાનથી કરેલા પાપોથી મુક્ત થવા માટે બ્રાહ્મણને અવગ્ય કરવા યોગ્ય છે.^{૭૮}

અધ્યાય ૧૬૫મે સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૬૬મો

ખડ્ગ(તલવાર)ની ઉત્પત્તિ

॥ વૈશંપાયન ક્વાચ ॥

કથાંતરમથાસાધ સદ્ગમુદ્ધવિશારદઃ ।

નકુલઃ શરતલ્પસ્યમિદમાહ વિતામહમ્ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! ભીષ્મપિતા-મહ એ પ્રમાણે આપદ્ધર્મ કહી રહ્યા હતા, તે વેળા જ્યારે એક બીજા કથાનો (આયુધોના સંબંધનો) પ્રસંગ આવ્યો, એટલે તલવારના યુદ્ધમાં કુશળ એવા નકુલે બાણશય્યામાં સૂતેલા ભીષ્મપિતા મહને આ પ્રમાણે પ્રશ્ન કર્યો.^૧

નકુલે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! સર્વ પ્રકારના આયુધોમાં ધનુષ નામનું આયુધ અત્યંત શ્રેષ્ઠ ગણાય છે, તોપણ હે ધર્મવેત્તા પિતામહ ! મારું મન તો તલવારને જ સર્વ આયુધોમાં શ્રેષ્ઠ માને છે, કેમ કે હે રાજન્ ! યુદ્ધ ચાલતું હોય તો વેળા ધનુષ જ્યારે લાગી પડ્યું હોય, બીજા સર્વ પ્રકારના આયુધો ખૂટી પડ્યા હોય અને ઘોડાઓ પણ માર્યા ગયા હોય, ત્યારે કેવળ તલવારથી જ પોતાના યુદ્ધકુશળ ચરીરનું સારી રીતે રક્ષણ કરી શકાય છે.^{૨-૩} એટલું જ નહિ પરંતુ તલવારને ધારણ કરનારો વીર પુરુષ એકલો હોય તોપણ ધનુષ, ગદા અને શક્તિને ધારણ કરનારા અનેક પુરુષોને છુટા માટે સમર્થ થઈ શકે છે.^૪ તો હે રાજન્ ! એ વિષય માં મને સંશય અને અત્યંત આશ્ચર્ય થાય છે કે, સર્વ પ્રકારના યુદ્ધોમાં કયું આયુધ શ્રેષ્ઠ ગણાય છે^૫ વળી હે પિતામહ ! હું પૂછું છું કે, તલવારની ઉત્પત્તિ કેવી રીતે થઈ ? શા માટે અને કેણે તલવારને ઉત્પન્ન કરી ? તેમ જ એ ખડ્ગવિજ્ઞાને પ્રથમ આચાર્ય કોણુ તે મને કહો.^૬

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! માત્રના બુદ્ધિમાન પુત્રનું એ વચન સામળીને પિતામહ ભીષ્મે કુશળનાભરેલો અને યુદ્ધમતા તથા વિચિત્રતાપૂર્ણ અર્થથી સમત એવો આ પ્રમાણે ઉત્તર આવ્યો.^૭ હે ભગવતંશના જનમેજય ! શાસ્ત્રશિક્ષાસપત્ત અને શ્રોણાચાર્બના ગ્રિધ્ય એવા નકુલને ભીષ્મ પિતામહે જે ઉત્તર આવ્યો હતો, તે સ્પષ્ટ દરર અને સ્પષ્ટ વલોથી શુદ્ધ હતો.^૮ સર્વ ધર્મોને બાહુતાત,

ધનુર્વેદના પારને પામેલા અને બાલુશય્યામાં પોઢેલા ભીષ્મપિતામહે મહાત્મા નકુલને આ પ્રમાણે કહ્યું.^૯
ભીષ્મ બોલ્યા : હે માત્રીના પુત્ર ! તે મને જે પ્રશ્ન પૂછ્યો છે, તે વિષે હું તને કહું છું, સાંભળ. ખરેખર, (રુધિરથી છંટાયેલા શરીરવાળા અને તેથી જ) ગૈરિક (ગેરુ) ધાતુવાળા પર્વત સમાન દેખાતા મને તે (આ પ્રશ્ન પૂછીને) ભયગ્રસ્ત કર્યો છે.^{૧૦} હે તાત ! સુદિની પૂર્વે આ સર્વ વિશ્વ પાણીને લીધે કેવળ એક સમુદ્રના જેવું થઈ ગયું હતું, નિશ્ચિદ્ર અથવા સ્તબ્ધ બની ગયું હતું. આકાશ કે પૃથ્વીનું નામનિશાન પણ રહ્યું ન હતું, સર્વ કંઈ અધકારથી છવાઈ ગયું હતું, સ્પર્શ કરવાને માટે પણ અશક્ય થઈ પડ્યું હતું, અત્યંત ગંભીર દેખાવનું જણાતું હતું અને છેક નિઃશબ્દ તથા બુદ્ધિપ્રમાણથી રહિત થઈ પડ્યું હતું, તે વેળા જળના મધ્યપ્રદેશમાં બ્રહ્મદેવ ઉત્પન્ન થયા.^{૧૧-૧૨} વીર્યવાન તે બ્રહ્મદેવે વાયુ, અગ્નિ, સૂર્ય, આકાશ ઉપરનો પ્રદેશ, નીચેનો પ્રદેશ, પૃથ્વી, ચમ, ચંદ્ર, તારા, નક્ષત્રો, શ્રદ્ધા, સંવત્સરો, ઋતુઓ, માસો, પક્ષો, લવો અને ક્ષણો એ સર્વને ઉત્પન્ન કર્યાં.^{૧૩-૧૪} પછી ભગવાન બ્રહ્મદેવે લૌકિક શરીર ધારણ કરીને મહાતેજસ્વી પુત્રો ઉત્પન્ન કર્યાં.^{૧૫} જેવા કે મરીચિ, અન્નિ, પુલસ્ત્ય, પુલહ, કંતુ, વસિષ્ઠ, અંગિરા અને સર્વના ઈશ્વર પ્રભુ રુદ્ર વગેરે.^{૧૬} પછી પ્રચેતાના પુત્ર દક્ષે સાઠ કન્યાઓને ઉત્પન્ન કરી કે, જે કન્યાઓને બ્રહ્મર્ષિઓએ પ્રજા ઉત્પન્ન કરવા માટે પોતાની સ્ત્રીઓ તરીકે સ્વીકારી,^{૧૭} એટલે તેઓમાંથી સર્વ પ્રાણીઓ, દેવો, પિતૃઓ, ગંધર્વો, અશ્વરાઓ, રાક્ષસો, મૃગો, માછલાંઓ, વાનરો, મોટા સર્પો, પક્ષીઓ, સર્વ જલવિહારી પ્રાણીઓ, સ્થલવિહારી પ્રાણીઓ, પૃથ્વીમાંથી ઉત્પન્ન થનાર-ઉદ્ભવજ પ્રાણીઓ, પરસેવામાંથી ઉત્પન્ન થનારાં સ્વેદજ પ્રાણીઓ, ઈંડાંમાંથી ઉત્પન્ન થનારાં અંડજ પ્રાણીઓ અને જોળમાં વીંટાઈને ઉત્પન્ન થનારાં જરાયુજ પ્રાણીઓ ઉત્પન્ન થયાં. હે તાત ! આ રીતે સર્વ સ્થાવરજંગમ જગત ઉત્પન્ન થયું.^{૧૮-૨૦} પછી સર્વ લોકના પિતામહ બ્રહ્મદેવે આ સર્વ ભૂતસૃષ્ટિને ઉત્પન્ન કરીને વેદોક્ત સનાતન ધર્મની સર્વત્ર યોજના કરી.^{૨૧} એટલે સર્વ દેવો, આચાર્યો, પુરો-

હિતો, આદિયો, વસુઓ, રુદ્રો, સાધ્યો, મરુતો, અશ્વિનીકુમારો, ભૃગુ, અન્નિ, અંગિરા, સિદ્ધો, કશ્યપના તપોધન પુત્રો, વસિષ્ઠ, ગૌતમ, અગસ્ત્ય, નારદ, પર્વત, વાલમિલ્ય ઋષિઓ, પ્રભાસ, સિક્ત, ધૃતપ, સોમ, વાયવ્ય, વૈશ્વાનર, મરીચિય વગેરે ઋષિઓ, અકૃષ્ણ, હંસ, અગ્નિયોનિ, વાનપ્રસ્થ અને પૃથ્વિ વગેરે મુનિઓ, એ સનાતન ધર્મમાં સ્થિર રહીને બ્રહ્મદેવની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તવા લાગ્યા; પરંતુ કેટલાએક દાનવોના રાગથી બ્રહ્મદેવની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરીને તથા ક્રોધ અને લોભને આધીન થઈને વેદોક્ત ધર્મને નાશ કરવા લાગ્યા. હિરણ્યકશિપુ, હિરણ્યાક્ષ, વિરોચન, શંખર, વિપ્ર ચિત્તિ, પ્રહ્લદ, નમુચિ, બલિ અને ભીષ્મ ઘણા દૈત્યો તથા દાનવો ધર્મમયોદાનો નાશ કરીને તથા અધર્મ કરવાનો જ નિશ્ચય કરીને યથેષ્ટ આચરણ કરવા લાગ્યા. તેઓ કહેવા લાગ્યા કે, ‘અમે અને દેવો એક જ કુળના છીએ, તેથી અમે પણ દેવોના જેટલી જ યોગ્યતા ધરાવીએ છીએ.’ આમ કહીને તેઓ દેવો અને ઋષિઓ સાથે સ્પર્ધા કરવા લાગ્યા. હે ભારત ! તેઓ કોઈ પણ પ્રાણીનું પ્રિય કરતા ન હતા, તેમ કોઈના પર દયા પણ કરતા ન હતા. માત્ર દંડનો જ ઉપયોગ કરીને તથા સામ, દાન અને ભેદ એ ત્રણે ઉપાયોનો ત્યાગ કરીને પ્રજાઓને પીડતા હતા. વળી તે મોટા મોટા અસુરો અભિમાનથી અછંદ રહીને દેવોની સાથે વાતોલાપ પણ કરતા ન હતા. આવી સ્થિતિ પ્રાપ્ત થઈ એટલે સર્વ બ્રહ્મર્ષિઓ (એકઠા મળીને) બ્રહ્મદેવની પાસે ગયા.^{૨૨-૨૩} તે સમયે દેવોમાં શ્રેષ્ઠ એવા ભગવાન બ્રહ્મદેવે લોકેાનું કાર્ય સિદ્ધ કરવા માટે હિમાલયના સુંદર શિખર ઉપર રહ્યા હતા, (તે શિખર એટલું બધું ઊંચું હતું કે,) જેથી તેની આસપાસ આવી રહેલા તારાઓ કમળોના જેવા દેખાતા હતા, તેનો વિસ્તાર લગભગ સો યોજનનો હતો, મણિઓ અને રત્નોના સમુદાયથી તે વ્યાપ્ત હતું અને તેના ઉપર પત્રપુષ્પોથી લચી રહેલાં અનેક વૃક્ષોવાળું વન આવી રહ્યું હતું.^{૨૪-૨૬} એ શિખર ઉપર એક હજાર વર્ષ પર્વત રહ્યા પછી, પ્રભુ બ્રહ્મદેવે કલ્પસૂત્રોક્ત વિધિ પ્રમાણે યથાવત્ સામગ્રીથી યુક્ત એવા એક યજ્ઞ કરવાનો આરંભ

એ યજ્ઞમા યથાવત્ કર્મ કરનારા યજ્ઞકુશળ ઋષિઓ આપ્યા હતા, સમિધો વડે તે યજ્ઞ વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો હતો અને દેદીપ્યમાન અગ્નિઓ વડે તથા સુવર્ણના પ્રકાશિત યજ્ઞપાત્રો વડે તે યજ્ઞ શોભી રહ્યો હતો. વળી ત્યાં-યજ્ઞમંડપમા મોટા મોટા દેવો પણ આપ્યા હતા અને બ્રહ્મર્ષિઓ સદસ્ય થઈને બિરાજ્યા હતા, તેથી તે પ્રદેશ અત્યંત શોભી રહ્યો હતો. હે નકુલ ! ઋષિઓના મુખથી મેં સાંભળ્યું છે કે, તે બ્રહ્મદેવના યજ્ઞમા એક મહાધોર બનાવ બન્યો હતો, તે હું તને કહું છું, સાંભળ. ૩૪-૩૭

તારાઓનો જેમ ઉદય થયો હોય તેવા સ્વચ્છ આકાશમાથી જેમ અંદ્રમા બહાર આવે છે, તેમ એ સમયે યજ્ઞમંડપમા રહેલા અગ્નિના કુડમાંથી, ચોતરફ અગ્નિને ઉછાળતું એક અદ્ભુત પ્રાણી બહાર નીકળ્યું, એમ અમે સાંભળ્યું છે. તેના શરીરનો વર્ણ કાળા કમળના જેવો હતો, તેની દાઢો તીક્ષ્ણ હતી, તેનું પેટ અત્યંત કૃશ હતું, તેનું શરીર અત્યંત ઊંચું હતું, તેના પરાભવ કરવો અશક્ય હતો અને તેનું તેજ અપાર હતું. ૩૮-૩૯ એ પ્રાણી અગ્નિકુડમાંથી ન્યારે બહાર નીકળ્યું, ત્યારે આખી પૃથ્વી એકદમ ધણધણી ઊઠી, સમુદ્રની અંદર મોટાં મોટાંઓ ઊછળવા લાગ્યાં અને ધૂમરીઓ પડવા લાગી, આકાશમાથી મોટા મોટા અંગારાઓ ખરવા લાગ્યા, સર્વ મોટા ઉત્પાતો થવા લાગ્યા, વૃક્ષોની શાખાઓ પડી ભાગી, સર્વ દિશાઓમા ખળભળાટ થઈ રહ્યો, કંઠોર પવન કુંઠાવા લાગ્યો અને સર્વ પ્રાણીઓ વારંવાર ભયથી કંપી જવા લાગ્યા. તે પછી એ ભયંકર પ્રાણીને યજ્ઞમંડપમા ઉપસ્થિત થયેલું ભેઈ, પિતામહ બ્રહ્મદેવ સર્વ મહર્ષિઓને, દેવોને તથા ગંધર્વોને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા - 'લોકોનું રક્ષણ કરવા માટે અને અસુરોનો વધ કરવા માટે મેં આવા પ્રાણીને જ ઉત્પન્ન કરવાનો વિચાર કર્યો હતો. તેને પરિણામે આ વીર્યવાન પ્રાણી ઉત્પન્ન થયું છે. તેનું નામ 'અગ્નિ' છે.' બ્રહ્મદેવે એ પ્રમાણે કહ્યું, તે પછી પેલા પ્રાણીએ પોતાનું અદ્ભુત રૂપ છોડી દીધું અને ઉચ્ચ પામેલા કાળની પેઠે તીક્ષ્ણ ધારવાળી નિર્ભય તલવાર થઈને તે પ્રકાશવા લાગ્યું, એટલે બ્રહ્મદેવે અધર્મનું વારણ કરનારી તે તીક્ષ્ણ તલવાર, શ્યામ કંઠવાળા વૃષભ

ધ્વજ રુદ્રદેવને અર્પણ કરી. પછી મોટા મોળા ઋષિઓ જેમની સ્તુતિ કરી રહ્યાં હતા, એવા ભગવાન રુદ્રદેવે તે તલવાર હાથમા લઈને બીજ પ્રકારનું જ સ્વરૂપ ધારણ કર્યું. તુરંત જ તેમનું શરીર ચાર બાહુઓવાળું થઈ ગયું અને તેઓ પોતે પૃથ્વી પર જિભા હતા છતાં મસ્તકથી સૂર્યને અડકવા લાગ્યા. તેમની દષ્ટિ બિંદુ હતી, તેમનું લિંગ ઘણું મોટું હતું, તેમના મુખમાથી નવાળાઓ નીકળી રહી હતી અને તેમનું શરીર કાળા, ધોળા, લાલ, એમ અનેક વર્ણોને બદલવા કરતું હતું. ૪૦-૪૯ તેમણે સુવર્ણના સુદર સતારાવાળું કાળું મૃગચર્મ પહેર્યું હતું, તેમના લલાટમા સૂર્ય સમાન પ્રભાવ વાળું એક નેત્ર પ્રકાશી રહ્યું હતું અને તેમનાં બીજાં બે નેત્રો પણ કાળા અને પિંગળા વર્ણનાં હોઈને અત્યંત પ્રકાશી રહ્યાં હતાં.

પછી ભગદેવનાં નેત્રોના નાથ કરનારા ત્રિશૂળ ધારી ભગવાન મહાદેવ પ્રલયકાળના અગ્નિ સમાન તેજવાળી તે તલવારને હાથમાં લઈને અને વીજળી ના મેઘના જેવી દેખાતી ત્રણ ખૂણાવાળી દાલને બીજા હાથમાં જોડી રાખીને અતિશય બળ અને પરાક્રમપૂર્વક અનેક ગતિઓ કરી દેખાડીને આમ તેમ ધૂમવા લાગ્યા; તેમ જ યુદ્ધ કરવાની ઇચ્છાથી તલવારને આકાશમા ઘુમાવતા ઘુમાવતા મોટી મોટી ગર્જનાઓ કરવા લાગ્યા અને મોટેથી હસવા લાગ્યા. ૪૯-૫૨ હે ભરતવંશના નકુલ ! તે વેળા રુદ્રદેવનું સ્વરૂપ મહાભયંકર દેખાતું હતું અને તેઓ પડે પણ એ સ્વરૂપ ધારણ કરીને કોઈ ગૈર કર્મ કરવા માટે તૈયાર થઈ ગયાં હતા. ૫૩ પછી સર્વ દાનવોએ સાંભળ્યું કે, રુદ્રદેવ યુદ્ધ માટે સજ્જ થઈ ગયા છે, એટલે તેઓ તુરંત જ તેમની સામા ધમ્મી ગયા અને પથ્થરો, ખળતા અંગારાઓ તથા સળવા જેવી તીક્ષ્ણ ધારવાળા બીજાં ધોર લોખંડી ગરોની તેમના ઉપર વૃષ્ટિ કરવા લાગ્યા; પરંતુ મહાબળવાન રુદ્રદેવ લગારે ડગ્યા વિના હાથમા તલવાર લઈને ઘણી ડડપથી યુદ્ધમા ન્યારે ધૂમવા લાગ્યા, ત્યારે તેમના અદ્ભુત સ્વરૂપને ભેઈને દાનવસૈન્ય અત્યંત ગભરાઈ ગયું અને ખળભળી ગયું. ૫૪-૫૬ એ યુદ્ધમાં રુદ્રદેવ એકલા જ હતા, તોપણ હાથમા તલવાર લઈને એવા ઉતાવળે પગે

અને આશ્ચર્ય થાય તેમ ધૂમંતા હતા કે, જેથી સર્વ અસુરો તેમને હાલરો સ્વરૂપે જોવા લાગ્યા. વળી અગ્નિ જેમ ઘાસમાં સંચાર કરે, તેમ શત્રુઓનાં ટોળાંઓમાં ધૂમી વળીને ભગવાન રુદ્ર કેટલાએક અસુરોને કાપી નાખતા હતા, કેટલાએકને ચીરી નાખતા હતા, કેટલાએકને ધાવણ કરતા હતા, કેટલાએકના કટકા કરી નાખતા હતા, કેટલાએકને ઊભા ને ઊભા ફાડી નાખતા હતા અને કેટલાએકને જમીન ઉપર પટ્ટી પાડતા હતા. વળી તે યુદ્ધમાં રુદ્રદેવની તલવાર એટલા બધા વેગથી ધૂમતી હતી કે જેથી ઘણા મહાબળવાન અસુરો છિન્નભિન્ન થઈ ગયા, ઘણાઓના બાહુંઓ કપાઈ ગયા અને ઘણાઓના ઉરુઓ, વૃક્ષાસ્થલો અને આંતરડાં રણભૂમિ પર વીખરાઈ પડ્યાં; તેમ જ બીજા કેટલાએક હાનવો તેા તલવારના પ્રકારથી પીકાઈને રણમાંથી પત્તાયન કરી ગયા. ૫૭-૫૯ કેટલાએક અન્યોન્ય સામે ગર્જનાઓ કરતા દિશાઓમાં નાસી ગયા, કેટલાએક પૃથ્વીમાં પેસી ગયા, કેટલાએક પર્વતો ઉપર ચડી ગયા, કેટલાએક આકાશમાં આઢ્યા ગયા અને કેટલાએક પાણીમાં પેસી ગયા. આ રીતે અત્યંત હારુઓ જોવે તે મહાન સંજ્ઞામ આવી રહ્યો હતો, તે વેળા પૃથ્વી અત્યંત ભયંકર થઈ પડી અને તેના ઉપર માંસ તથા રુધિરનો કીચક થઈ ગયો. હે મોટી બુદ્ધિઓવાળા નકુલ ! રુધિરથી છંટાયેલાં હાનવોનાં શરીરો રણભૂમિ પર ઠેકઠેકાણે પડ્યાં હતાં. તેથી પુષ્પોથી ખીલી નીકળેલા આખરાઓવાળા પર્વતો વડે જેમ વનભૂમિ શોભે, તેમ તે રણભૂમિ શોભી રહી હતી, એ પ્રમાણે હાનવોનો સંહાર કરી ને ભગવાન રુદ્રે જગતમાં ધર્મની વૃદ્ધિ કરી અને પછી તે મંગળમૂર્તિ મહાદેવે રૌદ્રસ્વરૂપનો ત્યાગ કરીને શિવસ્વરૂપ ધારણ કર્યું, ત્યારે સર્વ મહર્ષિઓ અને દેવગણો અતિ આશ્ચર્યકારક વિજય સંપાદન કરીને દેવના દેવ શંકરનું પૂજન-અર્ચન કરવા લાગ્યા. તે વેળા ભગવાન રુદ્રે અસુરોના રુધિરથી ખરડાયેલી અને ધર્મનું રક્ષણ કરનારી તે તલવાર સત્કારપૂર્વક વિંજીને અર્પણ કરી. તે પછી વિષ્ણુએ તે તલવાર મરીચિને આપી, ભગવાન મરીચિએ મહર્ષિઓને આપી, મહર્ષિઓએ ઈંદ્રને આપી અને ઈંદ્રે લોકપાલોને આપી. હે

પુત્ર નકુલ ! સર્વ લોકપાલોએ તે વિશાળ તલવાર સૂર્યના પુત્ર મનુને આપી અને તેને કહ્યું કે, 'તું સર્વ મનુષ્યોનો રાજા થયો છે, માટે તું આ ધર્મ-રક્ષક તલવારને ધારણ કરીને પ્રજાઓનું પાલન કર અને જે લોકો શરીર તથા મનને સુખ ઉપભવવા માટે ધર્મમયોદ્ધાનું ઉદ્વેગન કરી ગયા છે, તેઓને યથાયોગ્ય શિક્ષા કરીને તારે ધર્મોત્સાર પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવું; પરંતુ યાદ રાખવું કે જેઓ અધર્મી હોય તેઓને જ તારે શિક્ષા કરવી, પણ પોતાની ઈચ્છા પ્રમાણે હરકોઈને શિક્ષા કરવી નહિ. (આ જગતમાં જેઓ અપરાધ કરે છે, તેઓને ચાર પ્રકારે શિક્ષા થઈ શકે છે. જેમ કે) સામાન્ય અપરાધીને તીક્ષ્ણ વચનો કહીને શિક્ષા કરવી, તેના કરતાં કંઈક વિશેષ અપરાધીને સુવર્ણાદિક દ્રવ્યદંડથી શિક્ષા કરવી, જોથી વિશેષ અપરાધ કરનારને શરીરના કોઈ અવયવો કાપી લઈને શિક્ષા કરવી અને ઘણા જ મોટા અપરાધ કરનારાને દેહાંતર્દંડની શિક્ષા કરવી. આ ચારે પ્રકારની શિક્ષાઓ તલવારનાં જ સ્વરૂપો છે, એમ જાણવું. ૧૦-૭૧ લોકપાલોનાં એ વચનને માન્ય કરીને તથા તલવારનાં ચાર સ્વરૂપોને જાણીને મનુએ ધર્મમયોદ્ધાનું સારી પેઠે રક્ષણ કર્યું ને પછી પોતાના પુત્ર ક્રુપને પ્રજાઓનો રાજા બનાવીને પ્રજાઓનું રક્ષણ કરવા માટે તે તલવાર તેને અર્પણ કરી. પછી એ ક્રુપની પાસેથી ઈક્ષ્વાકુએ તે તલવાર લીધી. ઈક્ષ્વાકુ પાસેથી પુરુરવાએ લીધી, પુરુરવા પાસેથી આયુએ લીધી, આયુ પાસેથી નહુષે લીધી, નહુષ પાસેથી યયાતિએ લીધી, યયાતિ પાસેથી પૂરુએ લીધી, પૂરુ પાસેથી અમૂર્તરથસ રાજાએ તે તલવાર લીધી, અમૂર્તરથસ પાસેથી ભૂમિશય રાજાએ લીધી, ભૂમિશય પાસેથી દુષ્યંતના પુત્ર ભરતે લીધી, ભરત પાસેથી ધર્મવેત્તા રાજા ઐલવિલે લીધી, ઐલવિલ પાસેથી ધુંધુમાર રાજાએ લીધી, ધુંધુમાર પાસેથી કાંબોજ રાજાને તે તલવાર મળી, કાંબોજ પાસેથી સુચુકુંદ રાજાને મળી, સુચુકુંદ પાસેથી મરુત રાજાને મળી, મરુત પાસેથી રૈવત રાજાને તે તલવાર મળી, રૈવત રાજાએ સુવનાશ્વને આપી, સુવનાશ્વે રઘુરાજાને આપી, રઘુએ ઈક્ષ્વાકુવંશના પ્રતાપી રાજા હરિષ્ણાશ્વને તે તલવાર આપી, હરિષ્ણાશ્વે શુન-

કને આપી, શુનકે ધર્માત્મા ઉશીનરને આપી, ઉશી-
નરે યદુવંશી લોઝરાજને આપી, લોઝે શિખિ
રાજને આપી, શિખિએ પ્રતર્દનરાજને આપી,
પ્રતર્દને અણક રાજને આપી, અણકે પૃષદ્ધરાજને
આપી, પૃષદ્ધરે ભરદ્વાજને આપી, ભરદ્વાજે દ્રોણા-
ચાર્યને આપી, દ્રોણાચાર્યે કૃપાચાર્યને આપી અને
કૃપાચાર્યે તને તથા તારા ભાઈઓને એ તલવાર
આપી છે. ૭૨-૮૧ તે તલવારનું નક્ષત્ર કૃત્તિકા છે,
દેવતા અગ્નિ છે, ગોત્ર રોહિણી છે અને તેના પ્રથમ
આચાર્ય રુદ્ર છે. ૮૨ હે પાંડુપુત્ર! તલવારનાં શુભ
નામે આઠ છે, તે હું તને કહું છું, સાંભળ; કેમ કે
એ આઠ નામેનું સ્મરણ કરવાથી મનુષ્યને વિજય
મળે છે. ૮૩ અસિ, વિશસન, ખડ્ગ, તીક્ષ્ણધાર,
દુરાસદ, શ્રીગર્ભ, વિજય અને ધર્મપાલ. (આ આઠ
નામેનું) યુદ્ધ સમયે સ્મરણ કરવું. ૮૪ હે માદ્રીના
પુત્ર! સર્વ પ્રકારનાં આયુધોમાં તલવાર એ ઉત્તમ
આયુધ છે; કેમ કે મહેશ્વર પોતે જ તેના આદિગુરુ
છે, એમ પુરાણોમાં નિશ્ચય કયો છે. ૮૫ ધનુષની
ઉત્પત્તિ તો થનુહમન પૃથુરાજએ કરી છે અને
તેણે ધનુષના સાધનથી આ પૃથ્વીમાંથી અનેક
પ્રકારનાં ધાન્ય દોહ્યાં હતાં. વેનના પુત્ર પૃથુરાજએ
પૂર્વકાળમાં ધર્મોત્સાર પૃથ્વીનું રક્ષણ કર્યું હતું. ૮૬
એમ ઋષિઓએ પંડે કહ્યું છે; માટે એ વાતને તારે
પ્રમાણ ગણવી યોગ્ય છે. જેઓ યુદ્ધવિદ્યામાં કુશળ
હોય, તેઓએ હમેશાં તલવારની પૂજા કરવી જોઈ-
એ. ૮૭ હે ભરતશ્રેષ્ઠ નકુલ! એ પ્રમાણે તલવારની
ઉત્પત્તિ વિષેના પ્રાચીન ઇતિહાસ મેં તને વિસ્તારથી
થયાવત્ કહી સંભળાવ્યો. ૮૮ જે પુરુષ તલવારરૂપી
સાધનના આ ઉત્તમ વૃત્તાંતનું શ્રવણ કરે છે, તેને
આ લોકમાં કીર્તિ મળે છે અને મૂલ્યા પછી પર-
લોકમાં અનંત ફળ મળે છે. ૮૯

હતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વોત્તર અપદ્ધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'ખડ્ગ (તલવાર) ની ઉત્પત્તિ' નામનો

અધ્યાય ૧૬૬ માં સમાયે

અધ્યાય ૧૬૭ માં

પદ્મગીતા-ધર્માદિ ત્રિવર્ગનું કથન

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

હ્યુક્તવતિ મીમ્ષે તુ તૂષ્ણીભૂતે યુધિષ્ઠિરઃ ।

પ્રપચ્છાવસથં ગત્વા શ્રાતૃન્ વિદુરપંચમાન્ ॥ ૧ ॥

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! એ પ્રમાણે
કહીને લીધમપિતામહ શાંત (યોલતા બંધ) થયા,
એટલે યુધિષ્ઠિરાજ (ત્યાંથી જીતીને) પોતાને ઘેર
ગયા; અને ત્યાં જઈને તેમણે વિદુરને તથા ચારે
ભાઈઓને પૂછ્યું કે, ૧ ' ધર્મ, અર્થ અને કામ એ
ત્રણેમાં લોભવૃત્તિ સારી પેઠે રહેલી છે, તો પછી તે
ત્રણેમાં કેાણુ ઉત્તમ, કેાણુ મધ્યમ અને કેાણુ
અધમ ? ૨ વળી કામ, ક્રોધ અને લોભનો વિજય
કરવા માટે એ ત્રિવર્ગમાંથી કોને વિષે આત્માને
સ્થિર કરવો; અર્થાત્ કોનું આચરણ કરવું, તે તમે
હવે પૂર્વક અને નિશ્ચયપૂર્વક થયાવત્ મને કહો. ૩

યુધિષ્ઠિરનાં એ વચન સાંભળ્યા પછી અર્થશાસ્ત્ર-
ના તરફને જાણનારા અને બુદ્ધિમાન એવા વિદુરે
ધર્મશાસ્ત્રનું સ્મરણ કરીને સૌની પહેલાં આ પ્રમાણે
કહેવા માંડ્યું. ૪

વિદુરે કહ્યું : અતિશય વિદ્વત્તા, તપ, દાન,
શ્રદ્ધા, યજ્ઞક્રિયા, ક્ષમા, નિષ્કપટીપણું, દયા, સત્ય
અને સંયમ આ દસ ગુણો ધર્મના એકધર્મરૂપ ગણાય
છે; ૫ માટે હે રાજા ! એ દસ ગુણોનો જ તમે આશ્રય
કરો. તમારા મનને એ ગુણોમાંથી યજ્ઞાદ્યમાન ન
થવા હો; કેમ કે એ દસ ગુણો ધર્મ તથા અર્થનાં
મૂળ કહેવાય છે અને મેં પોતે પણ ગુણ્યવે કરીને
એ દસ ગુણોનો જ આશ્રય કર્યો છે. ૬ તેમ જ
ધર્મથી જ સર્વ ઋષિઓ સંસારને તરી ગયા છે,
ધર્મને આધારે લોકો ટકી રહ્યા છે, ધર્મથી જ
દેવોનો અભ્યુદય થયો છે અને ધર્મમાં જ અર્થનો
(ધનનો) સમાવેશ થઈ જાય છે; ૭ માટે હે રાજા !
ધર્મ જ સૌના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે; અર્થ મધ્યમ છે અને
કામ કનિષ્ઠ છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે. ૮ આમ સમ-
જીને તમારે ધર્મ કરવામાં જ મનને સ્થિર કરવું
અને સર્વ પ્રાણીઓને પોતાના સમાન જ ગણીને
તેઓ તરફ વર્તન રાખવું. ૯

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! એ પ્રમાણે

કહીને વિદુર બોલતા. બંધ થયા; એટલે અર્થશાસ્ત્રમાં કુશળ અને ધર્મ તંથા અર્થનો તત્ત્વવેત્તા અર્જુન ધર્મરાજની પ્રેરણાથી બોલી બીક્યો.

અર્જુને કહ્યું : હે રાજન્ ! આ પૃથ્વી ધર્મભૂમિ કહેવાય છે, માટે આ પૃથ્વી પર જન્મ ધરીને મનુષ્યે પોતાના જીવનને માટે હરકોઈ પ્રકારનો ઉદ્યમ કરવો તે જ વખાણવા યોગ્ય છે. ખેતી, વેપાર, ગોરક્ષા અને બીજી અનેક પ્રકારની કળાઓ એ સર્વ કર્મોની મર્યાદા એ જ છે કે, તે તે કર્મો દ્વારા દેવળ અર્થ જ સંપાદન કરવો. શ્રુતિ પણ કહે છે કે, અર્થ વિના ધર્મ કે કામની રિથિત જ નથી. જે પુરુષ અર્થવાન (ધનવાન) હોય છે તે ઉત્તમ પ્રકારે અર્થનું આચરણ કરી શકે છે અને બીજા અકુશલાત્મા પુરુષોને દુર્લભ એવા કામનું પણ યથાયોગ્ય સેવન કરી શકે છે.^{૧૦-૧૩} આવા આશયથી જ શ્રુતિમાં કહ્યું છે કે, 'ધર્મ અને કામ અર્થના અવધવરૂપ છે.' જે અર્થની સિદ્ધિ થાય છે, તો ધર્મ અને કામ બન્ને સિદ્ધ થઈ શકે છે.^{૧૪} જે પુરુષની પાસે ધન હોય છે, તેની મોટા કુળવાન પુરુષો પણ, પ્રાણીઓ જેમ બ્રહ્મદેવની ઉપાસના કરે છે, તેમ નિરંતર સેવા કર્યા કરે છે.^{૧૫} જેઓ જટા અને મૃગચર્મને ધારણ કરનારા હોય છે, જેઓ દમ શુણ્વને ધારણ કરનારા હોય છે, જેઓ આગે ચરીરે કાદવથી ખરડાયેલા હોય છે, જેઓ ત્રિતંદ્રિય હોય છે, જેઓએ મસ્તક મૂંઢાવી નાખ્યાં હોય છે અને જેઓ નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચારી હોય છે, તેઓ પણ ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારે અર્થની જ અપેક્ષા રાખનારા હોય છે; તેમ જ જેઓએ લગવાં વસ્ત્ર પહેરી લીધાં હોય છે, મોટી મોટી ઠાંડીઓ વધારી હોય છે, જેઓ લભ્ય શીલ હોય છે, વિકાન હોય છે, શાંત હોય છે અને સર્વ પરિચ્છેદના ત્યાગ કરનારા હોય છે, તેઓ સર્વેની દશા તો એ જ હોય છે કે, તેમાંથી કેટલાએક પોતપોતાના ધર્મનું આચરણ કરીને ધનની ઇચ્છા રાખે છે, કેટલાએક સ્વર્ગની ઇચ્છા રાખે છે અને કેટલાએક કુલવૃદ્ધિની ઇચ્છા રાખે છે; અર્થાત્ તેઓ સર્વને જુદા જુદા પ્રકારના અર્થની જ ઇચ્છા હોય છે.^{૧૬-૧૮} તાત્પર્ય કે જેઓ આરિતક છે, નારિતક છે કે ઉત્તમ પ્રકારના મંથમને પાળનારા છે, તેઓ બધા પણ એમ જ માને છે કે, અર્થ-

શાસ્ત્રની શ્રેષ્ઠતા જણાવનારું જે જ્ઞાન તે પ્રકાશરૂપ છે અને તેની શ્રેષ્ઠતા નહિ જણાવનારું જે જ્ઞાન તે અધિકારરૂપ છે.^{૧૯} હે બુદ્ધિમાનોમાં શ્રેષ્ઠ રાજા ! જે પુરુષ પોતાના પોષ્યવર્ગને ભોગસંપન્ન બનાવી દે છે અને શત્રુઓને શિક્ષા કરી શકે છે, તે જ પુરુષ ખરો અર્થવાન છે, આવો મારો મથાર્થ મત છે. હવે આ નકુલ અને સહદેવ કે જેઓ પોતાના મત જણાવવા માટે ઉત્સુક બની ગયા છે તેઓનાં વચનોને તમે સાંભળો.^{૨૦}

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! તે પછી ધર્મ અને અર્થમાં કુશળ એવા માદ્રીના બન્ને પુત્ર નકુલ અને સહદેવ યુધિષ્ઠિરને કહેવા લાગ્યા.^{૨૧}

નકુલ-સહદેવ બોલ્યા : પ્રત્યેક મનુષ્યે બેસતાં, સૂતાં, ફરતાં કે ભીમા રહેતાં હરકોઈ નાનામોટા ઉપાયો ચોળીને અર્થ સંપાદન કરવાનો જ દંઢ યોગ સાધવો જોઈએ;^{૨૨} કેમ કે પરમપ્રિય અને દુર્લભ એવું ધન જેવું પ્રાપ્ત થાય છે કે, તુરત જ મનુષ્યના સર્વ મનોરથો પૂર્ણ થાય છે, એ વાત પ્રત્યક્ષ છે અને સંશયરહિત છે.^{૨૩} જે અર્થ ધર્મથી યુક્ત હોય છે અને જે ધર્મ અર્થથી યુક્ત હોય છે, તે તમને અમૃત તુલ્ય થશે, એમ અમે બન્ને જણા માનીએ છીએ.^{૨૪} જે પુરુષની પાસે અર્થ નથી, તેને કામભોગ મળી શકતો નથી અને જે પુરુષ ધર્મ હીન હોય છે, તેને અર્થનો લાભ થતો નથી; તેમ જ જે પુરુષ ધર્મ તથા અર્થથી રહિત હોય છે, તેનાથી તો આ લોક કંટાળી જ નળય છે;^{૨૫} માટે ધર્મનું પ્રદાન કરીને પણ ત્રિતાત્મા પુરુષે અર્થ સંપાદન કરવો. આ અમારાં વચન ઉપર જેઓ વિશ્વાસ રાખે છે, તેઓ સર્વ વસ્તુઓને મેળવવા માટે સમર્થ થઈ શકે છે.^{૨૬} જે પુરુષ સૌની પહેલાં ધર્મનું આચરણ કરે છે, પછી ધર્મપૂર્વક અર્થ સંપાદન કરે છે અને પછી કામનું સેવન કરે છે, તે પુરુષ સંપૂર્ણ સિદ્ધાર્થ થઈ શકે છે.^{૨૭}

વૈશંપાયને કહ્યું : એ રીતે કહીને નકુલ અને સહદેવ વિરામ પામ્યા, એટલે બીમસેને બોલવાનો આરંભ કર્યો.^{૨૮}

બીમસેને કહ્યું : કામરહિત પુરુષ અર્થની અભિલાષા કરતો નથી, કામરહિત પુરુષ ધર્મની ઇચ્છા કરતો નથી અને કામરહિત પુરુષ કોઈ જાતની

કામનાને પણ ધ્વંસીતો નથી; માટે સર્વ પુરુષાયોમાં કામ જ શ્રેષ્ઠ છે.^{૨૯} નહિઓ પાદડાં, ફળ અને મૂળોના આહાર કરીને અથવા વાયુનું લક્ષણ કરીને અત્યંત નિયમનિષ્ઠ રહે છે અને તપ કરવામાં જ સાવધાન રહે છે, તેનું કારણ એ જ છે કે, તેઓ અસુક પ્રકારના કામથી યુક્ત હોય છે. વળી જેઓ વેદો તથા ઉપવેદોનું અધ્યયન કરવામાં તત્પર રહે છે, કેટલાએક સ્વાધ્યાયનું સંપૂર્ણ પઠનપાઠન કરે છે, જેઓ શ્રાદ્ધ અને યજ્ઞક્રિયાઓ કર્યા કરે છે, જેઓ દાન આપે છે, પ્રતિશ્રદ્ધ કરે છે (દાન લે છે), વેપાર કરે છે, ખેતી કરે છે, ગાયો પાળે છે, કારીગરી કરે છે, કળાઓ શીખે છે અને દેવક્રિયાઓ કરે છે, તેઓ બધા કેવળ કામને જ અર્ધીન થઈને પોતપોતાનાં કર્મો કર્યા કરે છે.^{૩૦-૩૧} અરે! એટલું જ નહિ પણ કેટલાએક કામવાસિત પુરુષો પોતાની કામનાને સિદ્ધ કરવા માટે સમુદ્રમાં પણ પ્રવેશ કરે છે; માટે જણાય છે કે, કામનું સ્વરૂપ અનેક પ્રકારનું છે અને તેના વડે આ સમગ્ર જગત વ્યાપ્ત થઈ રહ્યું છે.^{૩૨} હે મહારાજ! આ જગતમાં એવું એકે પ્રાણી ભૂતકાળમાં થયું નથી, વર્તમાનમાં છે નહિ અને ભવિષ્યમાં થશે પણ નહિ કે, જે કામવાસનાથી યુક્ત હોય; માટે કામ જ સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે અને ધર્મ તથા અર્થનો પણ કામમાં જ સમાવેશ થઈ જાય છે.^{૩૩} જેમ માખણ દહીંનું સારભૂત હોઈને ઉત્તમ છે, તેમ કામ પણ ધર્મ-અર્થના સારભૂત હોઈને ઉત્તમ છે. વળી જેમ તલમાંથી નીકળેલું તેલ ખોળના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, થી છાયાના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે અને પુષ્પ તથા ફળ કાષ્ઠના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, તેમ કામ ધર્મ તથા અર્થના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે. જે પ્રમાણે પુષ્પના કરતાં તેનો મકરંદ રસ ઉત્તમ ગણાય છે, તે પ્રમાણે કામ ધર્મ અને અર્થના કરતાં ઉત્તમ ગણાય છે; એટલું જ નહિ પણ ધર્મ અને અર્થનું ઉત્પત્તિસ્થાન કામ જ છે; અથવા કામ એ ધર્મ તથા અર્થનું સ્વરૂપ છે.^{૩૪-૩૫} જો કામ ન હોય તો કેવળ અર્થના સંબંધથી જ બ્રાહ્મણો મિથ્યાજ્ઞ મેળવી શકે નહિ; જો કામ ન હોય, તો બ્રાહ્મણોને કોઈ કંઈ આપે નહિ અને જો કામ ન હોય, તો જગતમાં અનેક પ્રકારની લોકચેષ્ટાઓ પણ થઈ શકે નહિ; માટે ધર્મોદિ ત્રિવર્ગમાં કામ જ સર્વના કરતાં ઉત્તમ

છે.^{૩૬} આમ સમજીને હે રાજા! તમે કામનો જ સ્વીકાર કરીને સુંદર વસ્ત્રાલંકારોને ધારણ કરનારી અને પ્રિય દેખાવવાળી મદોત્કટ સ્ત્રીઓની સાથે રમણ કર્યા કરો; કેમ કે આપણે ક્ષત્રિયો કામને જ શ્રેષ્ઠ માનનારા છીએ.^{૩૭} હે ધર્મપુત્ર! સર્વ પ્રકારની પરિસ્થિતિની સારી પેઠે શોધ કર્યો પછી જ હું આવા દંદ નિશ્ચય ઉપર આવ્યો છું, માટે એ વિષે હવે તમે વિચાર જ કરો મા; કારણ કે મારું આ વચન સત્યપુરુષોએ માન્ય કરેલું છે, સારવાળું છે અને અતિશય સૌમ્ય છે.^{૩૮} પ્રત્યેક પુરુષે ધર્મ, અર્થ અને કામનું સમાન રીતે જ સેવન કરવું જોઈએ. જે પુરુષ કેવળ એકનું જ સેવન કરે છે, તે તો અધમ જ છે, જે પુરુષાયોનું સેવન કરે છે, તે મધ્યમ છે અને ત્રણે પુરુષાયોનું સેવન કરે છે, તે ઉત્તમ છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે.^{૩૯}

આ રીતે પોતાના વીર ભાઈઓને સંક્ષેપમાં અને વિસ્તારમાં કહી સંભળાવીને નિઃકપટ હૃદયવાળો, શરીરે ઉત્તમ ચંદનનું લેપન કરનારો અને સુંદર પુષ્પો તથા અલંકારોને ધારણ કરનારો યુદ્ધિમાન ભીમસેન બોલતો બંધ થયો.^{૪૦} તે પછી એક મુહૂર્ત બેટલા સમય સુધી તેઓનાં વાક્યોનો સારી રીતે વિચાર કરીને શાસ્ત્રશ્રવણ કરનારા ધાર્મિક પુરુષોમાં શ્રેષ્ઠ રાજા યુધિષ્ઠિર લગાર હસીને સત્ય ભાષણ કરવા લાગ્યા.^{૪૧}

યુધિષ્ઠિરે કહ્યું : ધર્મશાસ્ત્રના સિદ્ધાંતને તથા પ્રમાણોને જાણનારા તમે સર્વેએ મને જિજ્ઞાસુને જે વાક્યો કહ્યાં છે તે ખરેખર, સિદ્ધાંતરૂપ છે અને તેનું મેં શ્રવણ પણ કર્યું છે; તોપણ હવે હું તે વિષે જે કંઈ કહું છું, તેને તમે એકાગ્રચિત્તે અવશ્ય સાંભળો.^{૪૨} જે મનુષ્ય પાપમાં, પુણ્યમાં, અર્થમાં કે કામમાં આસક્તિ રાખતો નથી, સર્વ દોષોથી રહિત છે અને માટીના ઢેકામાં તથા સુવર્ણમાં પણ સમાન દૃષ્ટિ રાખનારો છે, તે મનુષ્ય સુખદુઃખ આદિની પ્રાપ્તિ કરાવનારાં સર્વ પ્રકારનાં કર્મોથી મુક્ત થાય છે.^{૪૩} આ જગતનાં સર્વ પ્રાણીઓ જન્મ-મરણના સ્વભાવવાળાં છે, વૃદ્ધાવસ્થા આદિ વિકારોથી મુક્ત છે અને વારંવાર તે તે વિકારો દ્વારા મોક્ષ મેળવવા માટે બલ્યત થઈને મોક્ષની પ્રથંજ્ઞા પશ્ચ કરે છે; પરંતુ મોક્ષ એ શી વસ્તુ છે, એ વિષે આપણે

જાણતા નથી.^{૪૫} ભગવાન સ્વયંભૂએ કહ્યું છે કે, 'જે મનુષ્ય સ્નેહપાશથી યુક્ત છે, તેને મોક્ષ મળે નથી; માટે જ વિદ્વાનો (રાગદેવનો ત્યાગ કરીને) મોક્ષ મેળવવા માટે તત્પર રહે છે અને કહે છે કે, કોઈનું પ્રિય કે અપ્રિય કરવું નહિ.^{૪૬} સર્વ મનુષ્યે આ પ્રમાણે માનવું તે જ ઉત્તમ છે કે, 'હું જે કંઈ કરું છું, તે મારી પોતાની ઇચ્છાથી કરતા નથી, પણ દેવે મને જે પ્રમાણે પ્રેરણા કરી છે તે પ્રમાણે હું કરું છું.' કારણ કે જગતનાં સર્વ પ્રાણીઓને દેવ જ પ્રેરણા કરે છે અને દેવ જ સર્વના કરતાં વધારે બળવાન છે, એમ તમારે જાણવું.^{૪૭} જે પદાર્થ મહાદુર્લભ છે, તેને કમ કરવાથી મેળવી શકાતો નથી; પણ જે થવાનું હોય છે તે જ થાય છે, એમ તમે જાણો. જે પુરુષ ધર્મોર્થકામરૂપ ત્રિવર્ગથી રહિત હોય, તોપણ જો અધિકારી હોય છે, તો તેને મોક્ષ માટેનું શ્રુત જ્ઞાન અવશ્ય મળે જ છે અને તે દ્વારા તે મોક્ષને પણ પામે છે.^{૪૮}

વૈશંપાયને કહ્યું: હે જનમેજય! યુધિષ્ઠિરે કહેલાં એ હેતુગમિત અને મનઃમત્તાં ઉત્તમ વચનો સાંભળીને તેઓ સર્વે અત્યંત આનંદપૂર્વક ગર્જનાઓ કરવા લાગ્યા અને કુરુવીર યુધિષ્ઠિર રાજાને પ્રણામ કરવા લાગ્યા.^{૪૯} વળી હે રાજા! સુંદર વર્ણો (વ્યંજનો) તથા અક્ષરો (સ્વરો)ના યથાયોગ્ય વિન્યાસથી શોભી રહેલી, મનને પ્રિય લાગે તેવી અને કંઠાર વાગ્યોડી ખંટાઓથી રહિત એવી તે યુધિષ્ઠિરની વાણી સાંભળીને, (ત્યાં બેઠેલા) સર્વ રાજાઓ તેમની પ્રશંસા કરવા લાગ્યા.^{૫૦} પરાક્રમી ધર્મરાજાએ પણ પોતાના ભાષણથી હર્ષમાં આવી ગયેલા તેઓ સર્વની ઉદાર અંતઃકરણપૂર્વક પ્રશંસા કરી અને પછી ફરી જ્ઞાનસંપન્ન ગંગાપુત્ર ભીષ્મની પાસે જઈને તેમને ધર્મપ્રશ્નો પૂછવા માંડ્યા.^{૫૧}

ઇતિ શ્રીમદભારતમાં શાંતિપર્વતમાં આપદ્ધર્મભંજીસાનન-પર્વમાં 'પદ્મગીતા-ધર્મોદિ ત્રિવર્ગતું કથન' નામનો

અધ્યાય ૧૬૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૬૮ મો

કૃતદ્વ આખ્યાન-કેવાની સાથે
મિત્રતા કરવી ?

॥ યુધિષ્ઠિર જવાબ ॥

પિતામહ મહાપ્રાજ્ઞ કુરુણાં પ્રીતિવર્ધન ।

પ્રશ્નં કેંચિત્ત્વત્સવામિત્તમે વ્યાખ્યાતુમર્હસિ ॥૧

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: કુરુઓની પ્રીતિને વધારનારા હે મહાપ્રાજ્ઞમાન પિતામહ! હું તમને એક પ્રશ્ન પૂછવા ઇચ્છું છું, તેનું વ્યાખ્યાન કરવા માટે તમે યોગ્ય છો.^૧ સૌમ્ય મનુષ્યો કેવા પ્રકારના હોય છે, કેવાઓની સાથે ફરેલી પ્રીતિ પરિણામમાં શ્રેષ્ઠ થઈ પડે છે અને કેવા મનુષ્યો તત્કાળ કાર્ય સિદ્ધ કરવા માટે યોગ્ય ગણાય છે, તે મને કહો.^૨ હું નિશ્ચય માનું છું કે, જે દુઃખદ પ્રસંગે સહાય કરવા માટે મિત્રો આવીને ભેટા રહે છે, તે પ્રસંગે પુષ્કળ ધન, સંબંધીઓ કે બાંધવો પણ સહાયને માટે નિરુપયોગી થાય છે; અથાત્ ઉત્તમ મિત્રોના જેવી સહાય કરનાર આ જગતમાં કોઈ પણ નથી.^૩ હે ધાર્મિક શ્રેષ્ઠ પિતામહ! જે મિત્ર સુખ-દુઃખની વાત સાંભળે (અથવા સર્વ પ્રસંગોમાં સહાય કરે) તેવો મિત્ર આ જગતમાં દુર્લભ છે; તેમ જ જે મિત્ર સદાય હિતેષી હોય તેવો મિત્ર પણ અત્યંત દુર્લભ છે; માટે એ સર્વનું વ્યાખ્યાન કરવા માટે તમે યોગ્ય છો.^૪

ભીષ્મે કહ્યું: હે રાજા યુધિષ્ઠિર! જે પુરુષો મિત્રતાને માટે યોગ્ય ગણાય છે અને જે અયોગ્ય ગણાય છે, તેઓનું યથાર્થ સ્વરૂપ હું તમને સંપૂર્ણ રીતે કહું છું, સાંભળો.^૫ જે પુરુષ લોભી હોય, ક્રૂર હોય, ધર્મહીન હોય, કપટી હોય, શક હોય, શુદ્ર હોય, પાપી આચરણવાળો હોય, સર્વના તરફ શંકા રાખનારો હોય, આળસુ હોય, મહિનાનું કામ એક વર્ષ કરે તેવો દીર્ઘસૂત્રી હોય, વક્ર સ્વભાવનો (કુટિલ) હોય, લોકમાં નિંદાપાત્ર થયો હોય, યુરુપત્ની સાથે વ્યભિચાર કરનારો હોય, સંકટપ્રસંગે તણ દેનારો હોય, અંતઃકરણનો કંટ હોય, નિર્વજ્ય હોય, સર્વના તરફ પાપદષ્ટિથી જોનારો હોય, નારિતક હોય, વેદની નિંદા કરનારો હોય, નિતેન્દ્રિય ન હોય. પોતાની ઇચ્છામાં આવે

તેમ જનસમાજમાં વર્તેલો હોય, અસત્યવાદી હોય, સમાજને શત્રુ હોય, પ્રતિજ્ઞાને તોડનારો હોય, ચાડિયો હોય, મૂર્ખ હોય, ઈર્ષ્યાળુ હોય, પાપી નિશ્ચયવાળો હોય, ચારિત્ર્યહીન હોય, મનને વશ નહિ રાખનારો હોય, ઘાતકી હોય, નીચ કર્મ કરનારો હોય, મિત્રોનો અપકાર કરનારો હોય, હમેશાં પારકું દ્રવ્ય લેવાની ઈચ્છા રાખતો હોય, યથાશક્તિ આપ્યા છતાં પણ જે અસંતુષ્ટ રહેતો હોય, મંદ બુદ્ધિનો હોય, મિત્રની સાથે પણ અધીરાઈથી વર્તનારો હોય, અયોગ્ય સ્થાને કોષ કરનારો હોય, પ્રમાદી હોય, અકસ્માત્ વિરોધ કરનારો હોય, પોતાનું કલ્યાણ કરનારા મિત્રોનો પણ એકદમ ત્યાગ કરનારો હોય, પાપી હોય, અલ્પ અપકાર કર્યો હોય છતાં અથવા અબલજીવતાં અપરાધ થઈ ગયો હોય છતાં મોહવશ થનારો હોય, પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ કરવાનું હોય, ત્યાં સુધી જ મિત્રોની સેવા કરનારો હોય, મિત્રોનો દ્રેષ કરનારો હોય, પ્રત્યક્ષમાં જ મિત્રતા દેખાડનારો હોય, પરોક્ષમાં શત્રુ હોય, સર્વત્ર કુટિલ દૃષ્ટિથી જોનારો હોય, વિપરીત દૃષ્ટિવાળો હોય અને કોઈના કલ્યાણમાં રાજી નહિ રહેનારો હોય, તેવા પુરુષને પોતાનો મિત્ર કરવો નહિ. ૧-૧૪ તેમ જ મદિરાનું પાન કરનારો, સર્વ કોઈનો દ્રેષ કરનારો, કોંઈ સ્વભાવનો, નિર્દય, ક્રૂર, બીજને સંતાપ ઉપજાવનારો, મિત્રોના દ્રોહ કરનારો, પ્રાણીઓની હિંસા કરવામાં આસક્ત રહેનારો, કૃતઘ્ની અને પરાયાં છિદ્રી જોવાનો જેનો સ્વભાવ હોય, તેવો પુરુષ પણ મિત્રતા કરવા માટે અયોગ્ય છે-તેવાની સાથે પણ મિત્રતા કરવી નહિ.

હવે કેવા પુરુષો મિત્રતા કરવાને યોગ્ય ગણાય છે, તે વિષે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૧૫-૧૬ જેઓ કુળવાન ગણાતા હોય, જેઓ વચન યોગ્ય બલજીવ હોય, જ્ઞાનવિજ્ઞાનમાં કુશળ હોય, રૂપસંપન્ન હોય, શુભવાન હોય, લોભરહિત હોય, પરિશ્રમને ન ગણકારતા હોય, ઉત્તમ મિત્રોવાળા હોય, કરેલા કામને જાણનારા હોય, સર્વ લોકવ્યવહારને જાણનારા હોય, લોભનો ત્યાગ કરનારા હોય, માધુર્ય-શુભથી યુક્ત હોય, સત્યપ્રતિજ્ઞાવાળા હોય, જિતેન્દ્રિય હોય, વ્યાયામશીલ હોય, કુળવાન માતા-પિતાના પુત્ર હોય, કુળમાં ધુરંધર ગણાતા હોય,

સર્વ પ્રકારના દોષોથી રહિત હોય અને જગતમાં પ્રસિદ્ધિ પામ્યા હોય, તેવા પુરુષોને રાજાઓ પોતાના મિત્ર બનાવવા. ૧૭-૧૮ હે રાજા! જેઓ યથાશક્તિ સદાયારને પાળનારા હોય, સંતોષી હોય, અયોગ્ય સ્થાને કોષ નહિ કરનારા હોય, અકસ્માત્ મિત્રતાનો ત્યાગ નહિ કરનારા હોય, કદાચ સ્નેહથી રહિત થયા હોય; તોપણ મનમાં જેઓ દોષ રાખતા ન હોય, અર્થશાસ્ત્રમાં કુશળ હોય, પોતે દુઃખ વેઠીને પણ મિત્રોનું કાર્ય કરવા માટે તત્પર રહેનારા હોય, ઘેટાના ઊનનું રંગેલું વસ્ત્ર જેમ તેવું ને તેવું રહે છે, તેમ જેઓ મિત્ર ઉપરના સ્નેહથી વિરક્ત થનારા ન હોય, કોષને અધીન થઈને જેઓ નિર્ધન પુરુષના ઉપર પણ અપ્રીતિ દેખાડતા ન હોય, તેમ જ જેઓ લોભ તથા મોહને અધીન થઈને સ્ત્રીઓના ઉપર પણ અપ્રીતિ દેખાડતા ન હોય, પવિત્ર હૃદયના હોય, મિત્રોના ઉપર અતિ દૃઢ વિશ્વાસબુદ્ધિ રાખનારા હોય, માટીનાં ઢેકાંમાં તથા સુવર્ણમાં પણ સમાન દૃષ્ટિ રાખનારા હોય, ધર્મ પર પ્રેમ રાખનારા હોય, જેઓ પ્રમાણભૂત શાસ્ત્રોને તથા પ્રારંભકર્મને અનુસરનારા હોય, અભિમાનથી રહિત હોય, સંબંધીજનોને આશ્રય આપનારા હોય અને પોતાના સ્વામીનું કાર્ય કરવામાં તત્પર રહેનારા હોય, તેવા ઉત્તમ પુરુષોની સાથે રાજાએ મિત્રતા કરવી; કેમ કે જે રાજા તેવા પુરુષોની સાથે મિત્રતા કરે છે, તેનું રાજ્ય અંદ્રની બ્યોત્સનાની પેઠે પૃથ્વીમાં વિસ્તાર પામે છે. જેઓ નિત્ય શાસ્ત્રાભ્યાસ કરે છે, કોષને છોડે છે, રજીમાં સદાય બળવાન હોય છે અને ઉત્તમ કુળ તથા ઉત્તમ ચારિત્ર્યશુભથી યુક્ત હોય છે, તેવા મહાપુરુષોની સાથે અવશ્ય મિત્રતા કરવી. પણ હે નિર્દોષ રાજા! જે દુષ્ટ પુરુષોનું મેં પ્રથમ વર્ણન કર્યું છે, તેઓમાં પણ જેઓ અધમ હોય છે, તેઓ તો કૃતઘ્ની, મિત્રઘાતક અને દુરાચારી જ હોય છે; માટે તેવા પુરુષોનો તો સર્વ કોઈએ ત્યાગ જ કરવો, એવો નિશ્ચય છે.

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ! મિત્રોલીના સંબંધમાં તથા કૃતઘ્ના સંબંધમાં તમે મને જે વાત કહી, તેને હું વિસ્તારથી સાંભળવા ઈચ્છું છું; માટે તેનું યથાર્થ સ્વરૂપ મને કહો. ૨૦-૨૮

લીધમે કહ્યું: હે રાજા ! અતિ આનંદપૂર્વક હું તમને એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહું છું, કે જેમાં ઉત્તર દિશામાં વસનારા રહેઠોના સંબંધનું એક વૃત્તાંત વર્ણવેલું છે. ૨૯ પૂર્વે કોઈ એક બ્રાહ્મણ મધ્ય દેશમાં વસતો હતો. તેણે વેદાધ્યયન કર્યું જ ન હતું, જેથી વેદોક્ત બ્રાહ્મકર્મોથી તે રહિત હતો. એક સમયે તે કોઈ એક સમૃદ્ધિવાળા ગામને જોઈને ભિક્ષાચરણની ઇચ્છાથી તેમાં દાખલ થયો. ૩૦ તે ગામમાં એક દસ્યુ નતિનો (રહેઠો) ધનવાન પુરુષ રહેતો હતો કે, જે સર્વ વર્ણોના વિશેષ ધર્મોને બળુતો હતો, બ્રાહ્મણોનો ભક્ત હતો, સત્ય પ્રતિષ્ઠાવાળો હતો અને દાનધર્મમાં આસક્ત હતો. પેલો બ્રાહ્મણ તે દસ્યુને ઘેર ગયો અને ત્યાં જઈને તેણે રહેવાને માટે ધર અને એક વર્ષ સુધી ચાલે તેટલી ભિક્ષા (અન્ન) માગી. ૩૧-૩૨ ત્યારે બ્રાહ્મણે જે વસ્તુઓ માગી હતી તે ઉપરાંત તે દસ્યુએ કિનારી વાળું એક નવું ધોતિયું અને તરણ વધની એક વિધવા દાસી પણ તેને આપી. ૩૩ આ રીતે દસ્યુ પાસેથી તે સર્વ વસ્તુઓ મેળવીને બ્રાહ્મણ અત્યંત પ્રસન્ન થયો અને પછી તો હે રાજા ! તે ગૌતમ નામનો બ્રાહ્મણ દસ્યુએ આપેલા સુંદર ઘરમાં રહીને પેલી દાસીની સાથે સંસારભોગો ભોગવવા લાગ્યો; તેમ જ પોતાના કુટુંબને માટે તથા એ દાસીને માટે (ધનાતિ એકઠું કરીને) તેઓને સહાય કરવા લાગ્યો. આ પ્રમાણે સમૃદ્ધિપૂર્ણ એવા તે બીલ-લોકોના ગામમાં નિવાસ કરતાં તે બ્રાહ્મણનાં ઘણાં વર્ષો વીતી ગયાં. તે અરસામાં તેણે બાણ વડે બીલઓને વીંધી નાખવાની કળામાં (શિક્ષરમાં) પરમ યત્ન કરવા માંડ્યો ને પછી હે રાજા ! ગૌતમ નામનો તે બ્રાહ્મણ બીલ લોકલોકોની પેઠે હમેશાં અનેક વનવાસી હંસપક્ષીઓનો શિકાર કરવા લાગ્યો; એટલું જ નહિ પણ પ્રાણીઓનો વધ કરવામાં સદા આસક્ત રહેવાથી તે નિર્દય અને હિંસાક્રુશળ બની ગયો. આ રીતે સહવાસને લીધે બ્રાહ્મણ ગૌતમ લોકોના જેવો જ બની ગયો અને તે લોકલોકોના ગામમાં સુખેથી રહેવા લાગ્યો. ૩૪-૩૮

પ્રતિદિન અનેક પક્ષીઓનો સંહાર કરનારા બ્રાહ્મણ ગૌતમને એ ગામમાં આવ્યે ઘણા મહિના ઓ ઘઈ ગયા. તે પછી એક દિવસ કોઈ બીજો

બ્રાહ્મણ તે ગામમાં આવી ચડ્યો. ૩૯ તે બ્રાહ્મણે મસ્તકે જટા ધારણ કરી હતી, શરીર પર વટકલ વસ્ત્રો પહેર્યાં હતાં અને આસન માટે એક મૃગચર્મ સાથે રાખ્યું હતું. વળી તે બ્રાહ્મણ સ્વાધ્યાય કરવામાં તત્પર રહેનારો હતો, પવિત્ર હતો, મિનયશીલ હતો, નિયમિત આહાર કરનારો હતો, બ્રાહ્મણ પર શ્રદ્ધા રાખનારો હતો અને વેદમાં પારંગત થયેલો હતો. ૪૦ બ્રહ્મચર્યનિષ્ઠ એવો તે બ્રાહ્મણ ગાતમના દેશનો જ રહેવાસી હતો અને તે ઉપરાંત ગૌતમનો પ્રિય મિત્ર હતો. એ બ્રાહ્મણ ત્યાં ગૌતમ રહેતો તે જ લોકોના ગામમાં આવી ચડ્યા. ૪૧ ગામમાં આવીને તેણે ભિક્ષા લેવા માટે બ્રાહ્મણોના ઘરની શોધ કરવા માંડી; કેમ કે શૂદ્રના અન્નનો તેણે ત્યાગ કર્યો હતો; પરંતુ એ ગામ, તો કેવળ બીલ-લોકોની વસ્તીથી જ ભરપૂર હતું, જેથી તે ગામની સર્વ દિશાઓમાં તે ક્યો; (તોપણ બ્રાહ્મણનું ઘર તેના જોવામાં આવ્યું નહિ. ૪૨ પછી તે ઉત્તમ બ્રાહ્મણને પોતાના મિત્ર ગૌતમનું ઘર બળુવામાં આવ્યું, એટલે તુરંત જ તે ગૌતમને ઘેર ગયો. એ જ અરસામાં શિકારે ગયેલો ગૌતમ પણ ત્યાં આવી પહોંચ્યો, જેથી તેઓ બંને અન્યોન્યને મળ્યા. ૪૩ એ વેળા ગૌતમે મરણ પામેલા હંસોનો મોટો ભારો પોતાની કાંધ ઉપર લાંબો હતો, હાથમાં ધનુષ અને બીજાં કેટલાંએક હથિયારો ધારણ કર્યાં હતાં ને તેનું શરીર પક્ષીઓનાં લોહીથી નીતરી રહ્યું હતું; જેથી તેનો દેખાવ પ્રત્યક્ષ રાક્ષસના જેવો જ દેખાતો હતો. આવા કર્મબ્રહ્મ ગૌતમને ઘેર આવેલો જોઈ અને ઘરના બારણામાં છેક સમીપ આવ્યા પછી તેને ઓળખી લઈને પેલો બ્રાહ્મણ શરમાતો શરમાતો આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યો: ૪૪ 'અરે ! મોહને વશ થઈને તે' આ શું કરવા માંડ્યું' છે ? તું બ્રાહ્મણ છે, વળી મધ્ય દેશમાં સર્વત્ર પ્રસિદ્ધ થયો છે અને કુળવાન છે; છતાં આવો રહેઠો કેમ બની ગયો છે ? અરે ઓ બ્રાહ્મણ ! તું તારા પૂર્વજોનું લગાર સ્મરણ તો કર ! અને તારા જ્ઞાતિલાઓ કે જેઓ વેદપારંગત અને પ્રખ્યાત છે, તેઓને ! સંભાર તો ખરો ! તું તેઓના વંશમાં જન્મ્યો દં છતાં આવો કુલહૃપક કેમ બન્યો ? ઓ બ્રાહ્મણ ! તારા મનમાં વિચારી તો જો કે, 'હું કોણ છું' ?

તારા સરવતું, શીલતું, શાસ્ત્રતું તથા દમતું સ્મરણ કરીને તું આ કુશાભવાસને છોડી દે. ૪૫-૪૮ હે રાજન! પોતાના હિતૈથી મિત્રે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ગૌતમે મનમાં વિચાર કરીને હુષી મનુષ્યની પેઠે તેને કહેવા માંડ્યું : ૪૯ 'હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ! હું નિર્ધન તેમ જ વેદજ્ઞાનથી રહિત છું' જેથી હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ! કેવળ દ્રવ્યની લાલસાથી જ હું આ ગામમાં આવ્યો છું, એમ તું બાણ. ૫૦ હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ! તારાં દર્શન કરીને આજે હું કૃતાર્થ થયો છું. આપણે બન્ને જણા આવતી કાલે અહીંથી ચાલ્યા જઈશું, માટે આજની રાત્રિ તું અહીં રહી બા. ૫૧ ગૌતમનાં એ વચ્ચેના સાંભળીને પેલા બ્રાહ્મણને તેના પર દયા આવી, જેથી તે ત્યાં રહ્યો; પરંતુ તેણે કોઈ પણ પદાર્થનો સ્પર્શ કર્યો નહિ, તેમ જ તેને સખત ભૂખ લાગી હતી અને ગૌતમે પુષ્કળ આશ્રહ કર્યો છતાં તેણે ભોજન કરવું પસંદ કર્યું નહિ. ૫૨

ધૃતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાતર્જન આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમા 'કૃતમ્ આપ્યાન-કેવાની સાથે મિત્રતા કરવી?' નામનો અધ્યાય ૧૯૮ ગો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૬૧મો

કૃતમ્ આપ્યાન-ગૌતમને બકરાજ
નાડીબંધનાં દર્શન

॥ મીષ ઉવાચ ॥

તત્સ્યાં નિશાયાં વ્યુષાયાં ગતે તસ્મિન્ દ્વિજોત્તમે ।
નિષ્કમ્પ્ય ગૌતમોઽગચ્છત્ સમુદ્રં પ્રતિ ભારત ॥૧॥

ભીષે કહ્યું : હે ભરતવંશના રાજા ! તે રાત્રિ વીતી અને પ્રભાત થયું, એટલે પેલા ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ગૌતમને ત્યાંથી ગયા પછી ગૌતમ પણ તે ગામમાંથી નીકળીને સમુદ્ર ભણી ગયો. ૧ માર્ગે જતાં સમુદ્રમાર્ગે વેપાર કરનારા કોઈ એક સાર્થ (કાકડા) નો તેને મેળાપ થયો, એટલે તે ગૌતમ પણ તે સાર્થની સાથે સમુદ્રને કિનારે કિનારે મુસાફરી કરવા લાગ્યો. હે રાજન! તે મહાન સાર્થ, વેપારાર્થે મુસાફરી કરતો કરતો એક પર્વતની શૃંગ પાસે આવી પહોંચ્યો. તેવામાં કોઈ એક મહમત્ત હાથીએ તે સાર્થનાં લગભગ સર્વ મનુષ્યોનો સંહાર કરી નાખ્યો. ૨૩ વ્યાકુળ થયેલા બ્રાહ્મણ ગૌતમ માંડ માંડ તે હાથીના બચથી મુદ્રા ધર્મને ઇવિતની ઇન્દ્રાથી ઉત્તર દિશા

તરફ નાસી ગયો. ૪ આ રીતે સાર્થથી વિખૂટો પડી જઈને તથા એ પ્રદેશથી નાસી છુટીને તે બ્રાહ્મણ વનમાં જેમ ગર્ધર્વ દરે તેમ, એકલો ફરવા લાગ્યો. ૫ પછી તે બ્રાહ્મણ સમુદ્ર ભણી જનારા એક માર્ગમાં આવી પહોંચ્યો અને તે માર્ગે ધઈને આગળ વધતાં એક સુંદર વનમાં તે જઈ પહોંચ્યો. એ વન પુષ્પ ભરેલાં વૃક્ષોથી તથા સર્વ ઋતુમાં પુષ્પફળને આપનાર આંખનાં વૃક્ષોથી શોભી રહ્યું હતું. નંદનવનના અમુક એક ભાગના જેવું તે દેખાતું હતું, યક્ષો અને કિન્નરોથી તે સેવાયતું હતું અને સાગ, તાંડ, તમાલ, કાળું અગર અને ચંદનનાં મોટાં મોટાં વૃક્ષોથી તે શોભતું હતું. વળી તે વનમાં પર્વતોનાં સુંદર શિખરો કે જેઓ સુગંધમય હતાં, તેઓના પર ઉત્તમ ભતિનાં અનેક પક્ષીઓ ચોતરફ ફિલકિલાટ કરી રહ્યાં હતાં; તેમ જ ખીબાં મનુષ્ય સમાન સુખવાળાં ભારંડ નામનાં પ્રસિદ્ધ પક્ષીઓ તથા સમુદ્રમાં અને પહાડી પ્રદેશોમાં ઉત્પન્ન થયેલાં ભૂલિંગ ભતિનાં પક્ષીઓ પણ તે વનમાં શબ્દ કરી રહ્યાં હતાં. બ્રાહ્મણ ગૌતમ તે પક્ષીઓના અતિ મનોહર શબ્દોને સાંભળતો ચાલ્યો જતો હતો. તેવામાં હે રાજા ! સુવર્ણની રેતીથી ભરેલો અને સ્વર્ગ સરખો પરમ રમણીય અને સુખકર સપાટ પ્રદેશ તેના ભેવામાં આવ્યો. એ પ્રદેશના મધ્યભાગમાં વડનું એક મોટું વૃક્ષ હતું. તે ઘણું જ શોભામયમાન હતું, તેને ઘેરાયે મંડલાકાર હતો, તેને અનેક ઉત્તમ શાખાઓ હતી, જેથી તેના દેખાવ છત્રના જેવો જણાતો હતો. તેના મૂળને ઉત્તમ ચંદનના પાણીથી સિંચવામાં આવતું હતું, તેમાં દિવ્ય પુષ્પો ખીલી નીકળ્યાં હતાં અને તે વડ બ્રહ્મદેવની સભા સરખો જ શોભી રહ્યો હતો. બ્રાહ્મણ ગૌતમ મનને પ્રસન્ન કરનાર, અત્યંત શ્રેષ્ઠ, પવિત્ર, દેવગૃહ સમાન સુંદર અને પુષ્પપૂર્ણ વૃક્ષોથી વીંટાયેલા તે વડને ભેઈને મનમાં પ્રસન્ન થયો અને ત્યાં જઈને તે વડ નીચે બેઠો. ૧-૧૫ હે કૃતાપુત્ર ! ગૌતમ એ વડ નીચે બેઠો, એ વેળા ત્યાં પુષ્પોને સ્પર્શ કરનારો અને પવિત્ર એવો સુખકર પવન વાનો હતો, જેથી ગૌતમનાં પ્રત્યેક માત્રો પ્રસન્ન થઈ ગયાં. પવિત્ર વાયુના સ્પર્શથી જ્યારે તે શાંત થયો અને સુખ પામ્યો, ત્યારે તેને નિદ્રા આવવા લાગી, જેથી તે સૂઈ ગયો અને બીજી તરફ સૂઈને અસ્ત થયો.

તે પ્રમાણે સૂર્ય અસ્ત પાગ્યો અને સંધ્યાકાળ થઈ ગયો, ત્યારે નાદીજંઘ નામનો એક બકરાજ કે જે સર્વ પક્ષીઓમા ઉત્તમ હતો, બ્રહ્મદેવનો પ્રિય મિત્ર હતો, મહાબુદ્ધિમાન હતો અને કશ્યપનો પુત્ર હતો તે બ્રહ્મલોકમાથી પાછો ફરીને તે સ્થળે પોતાના નિવાસસ્થાનમા આવી પહોંચ્યો. ૧૯-૨૦ તે બકરાજ 'રાજધર્મા' એવા બીજા નામથી પણ જગતમાં પ્રખ્યાત હતો, આખી પૃથ્વીમા તેના જેવું બીજું કોઈ પણ પક્ષી ન હતું. તે દેવકન્યા વિષે ઉત્પન્ન થયો હતો, સપત્તિમાન હતો, વિદ્વાન હતો અને દેવ સમાન ક્રાંતિવાળો હતો. ૨૦ તેણે પોતાના શરીર ઉપર સૂર્ય સમાન પ્રકાશતા સુંદર અલકારો ધારણ કર્યા હતા, જેની શોભા વડે દેવપુત્રની પેઠે તે દીપી રહ્યો હતો. ૨૧ એ પક્ષીને ત્યા આવેલો જોઈ ગૌતમને આશ્ચર્ય થયું. તે ક્ષુધા અને તૃષ્ણાને લીધે લોથપોથ થઈ ગયેલો હતો, જેથી તેને મારી ખાવાની ઇચ્છા થી એકીટશે તેની સામે જોઈ રહ્યો. ૨૨

ત્યારે રાજધર્માએ કહ્યું : હે બ્રાહ્મણ ! તું ભલે આવ્યો. મારા ઉત્તમ ભાગ્ય છે કે, આજે એક અતિથિ તરીકે તું મારે ઘર આવ્યો છે. જો, સૂર્ય અસ્ત પાગ્યો છે, સંધ્યાકાળનો સમય થઈ ચૂક્યો છે અને વળી નિર્દોષ એવો તું પ્રિય અતિથિ તરીકે મારે ઘર આવ્યો છે, માટે શાસ્ત્રવિધિપૂર્વક કરવામાં આવેલા મારા તરફના અતિથિસત્કારથી પૂર્ણને કાલે સવારમા તું અહીંથી જાજે. ૨૩-૨૪

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્ગત આપદ્ધર્મપ્રશ્નશાસન પર્વમા 'કૃત્ત્વ આખ્યાન-ગૌતમને બકરાજ નાદી જંઘના દર્શન' નામનો અધ્યાય ૧૯૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૭૦ મો

કૃત્ત્વ આખ્યાન-ગૌતમનો મેરુપ્રજા નગરમાં પ્રવેશ

॥ ભીષ્મ ઉવાચ ॥

ગિરં તાં મધુરાં શ્રુત્વા ગૌતમો વિસ્મિતસ્તદા ।

કૌતૂહલાન્વિતો રાજન્ રાજધર્માર્ણમૈક્ષત ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું - હે રાજન્ ! બકરાજની એ મધુર વાણી સાંભળીને ગૌતમને વધારે આશ્ચર્ય થયું તે આશ્ચર્યપૂર્વક રાજધર્મા સામે જોઈ રહ્યો.

ત્યારે પુનઃ રાજધર્માએ કહ્યું : હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ !

હું કશ્યપનો પુત્ર છું અને દક્ષિણી પુત્રી મારી માતા છે. તું શુભવાન અતિથિ (મારે ત્યા આવ્યો, તે બહુ સારું થયું) છે. તારું સ્વાગત હો. ૧-૨

ભીષ્મે કહ્યું : એ પ્રમાણે કહીને બકરાજ નાદી-જંઘ શાસ્ત્રોક્ત વિધિ પ્રમાણે ગૌતમનો અતિથિ-સત્કાર કર્યો અને સાગના પુષ્પોથી ગૂંથેલ એક દિવ્ય આસન તેને બેસવા માટે આપ્યું. ૩ પછી જે પ્રદેશમાં ભગીરથરાબ્દનો રથ ફરી વળ્યો છે અને જ્યા ગંગાનદી વહી રહી છે, તે પ્રદેશમાં સચાર કરનારા મોટા મોટા માછલા તેને લોજનને માટે અર્પણ કર્યા. ૪ વળી કશ્યપના પુત્ર તે બકરાજે બીજા પુષ્પ માછલાઓ તથા ટાઢ દૂર કરવા માટે પ્રદીપ્ત અગ્નિ અતિથિ ગૌતમને નિવેદન કર્યા. ૫ પછી મનમા પ્રસન્ન થયેલો બ્રાહ્મણ ગૌતમ જ્યારે લોજન કરવા લાગ્યો, ત્યારે તેના પરિશ્રમ દૂર કરવા માટે, મહાતપસ્વી બકરાજ પોતાની બન્ને પાખો વડે તેને પવન ઢોળવા લાગ્યો. ૬ લોજન કરી લીધા પછી વિશ્રાંતિથી જ્યારે તે બેઠો, ત્યારે બકરાજે તેને ગોત્ર વગેરેના પ્રશ્ન પૂછ્યો. એટલે તેણે ' મારું નામ ગૌતમ છે,' એ સિવાયનો બીજો કંઈ પણ વેદવિષયક ઉત્તર આપ્યો નહિ. પછી બકરાજે દિવ્ય પુષ્પોથી મહેકી રહેલી અને પાંદડાની બનાવેલી દિવ્ય શય્યા ગૌતમને અર્પણ કરી કે જેના ઉપર તે સુખેથી બેઠો. ૭-૮ એ પ્રમાણે ગૌતમ શય્યામાં બેઠો, ત્યારે બોલવામા કુશળ, કશ્યપના પુત્ર રાજ-ધર્માએ તેને પૂછ્યું કે, ' કયા કારણને લીધે તારે અહીં સુધી આવવું પડ્યું છે ?' હે ભરતવંશના સુધિધર ! રાજધર્માના એ પ્રશ્નને ગૌતમે આ પ્રમાણે ઉત્તર આપ્યો : ' હે મહાબુદ્ધિમાન બકરાજ ! હું હરિદ્રજી, માટે કંઈ દ્રવ્ય મેળવવાના કારણથી સમુદ્ર માર્ગે જવા ઇચ્છુ છું. ૧૦ તે સાંભળી રાજધર્માએ પ્રસન્ન થઈને તેને કહ્યું કે, ' તારે સમુદ્ર સુધી પ્રયાણ કરવાની કંઈ જરૂર નથી હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! તારું કાર્ય સિદ્ધ થયું છે, એમ તું માનજે અને દ્રવ્ય લઈ ને જ તું અહીંથી ઘર તરફ જાજે. ૧૧ બૃહસ્પતિ માને છે કે, ' આ જગતમા ચાર પ્રકારે દ્રવ્યની સિદ્ધિ થાય છે. એક તો વશપરપરાથી દ્રવ્યની પ્રાપ્તિ થાય છે. બીજું દેવયોગે દ્રવ્ય આવી મળે છે, ત્રીજું પોતાની ઇચ્છાને અનુસરીને કરેલા પરિશ્રમથી દ્રવ્ય

મળે છે અને ચોથું મિત્ર તરફથી દ્રવ્ય મળે છે. ૧૨
હુ તારા મિત્ર થયો છું અને મારા સુહૃદ્ભાવ તારા
પર સ્થિર થયો છે, માટે હુ એવા પ્રકારનો પ્રયત્ન
કરીશ કે જેથી તું ધનવાન બની જઈશ. ૧૩ (આમ
કહ્યા પછી તેઓ બન્ને જણા નિદ્રાપથ થયા) તે
પછી જ્યારે પ્રભાત થયું, ત્યારે સુખરાયનના કુશળ
સમાચાર પૂઝીને બકરાજે ગૌતમને કહ્યું કે, 'હે
સૌમ્ય ! તું આ માર્ગે થઈને જા, જેથી કૃતકૃત્ય
થઈશ અહીંથી ત્રણેક યોજન દૂર જતા રાક્ષસોના
મહાન રાજા વિરૂપાક્ષનો તને યેળાપ થશે. એ રાક્ષસ
જગતમા પ્રખ્યાત થયેલો છે, મારા મિત્ર છે અને
મહાબળવાન છે. ૧૪' ૧૫ માટે હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! મારા
વચનને અનુસરીને તું તેની પાસે જા તે તારા ઇચ્છિત
મનોરથોને પૂર્ણ કરશે, એમા કઈ સથા થ નથી. ૧૬

હે રાજન્ ! નાડીજ ઘે એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે
ગૌતમ પરિશ્રમથી રહિત થઈને ત્યાંથી ચાલી
નીકળ્યો અને માર્ગમા અમૃતના જેવા મધુર ક્ષેત્રોનું
ચથેદ્ર ભક્ષણ કર્યો. તથા અદન, અમર, તજ
અને તમાલપત્ર વગેરેના મોટા મોટા વનોનું
સેવન કરતો સત્વર જવા લાગ્યો. ૧૭' ૧૮ આગળ
જતા રાક્ષસ વિરૂપાક્ષનું ચેરુત્રજ નામનું નગર
તેની દૃષ્ટિએ પડ્યું. એ નગરના દરવાજા કેવળ
પથ્થરના હતા, તેની આસપાસ પર્વતનો કિલ્લો
હતો, તેનો તટપ્રદેશ પણ કેવળ પર્વતમય હતો
અને તેની ચોતરફ પર્વતોના જેવડા મોટા ચંત્રો
ગોઠવી દેવામા આવ્યા હતા. ૧૯ હે રાજન્ ! તે નગર
મા રહેનારો રાક્ષસ રાજા વિરૂપાક્ષ યુદ્ધિમાન હતો.
તેના જાણવામા આવ્યું કે, પોતાના મિત્ર બકરાજે
એક પ્રિય અતિથિને પ્રીતિપૂર્વક પોતાની પાસે
માક્રમ્યો છે, ૨૦ તેથી હે યુધિષ્ઠિર ! તેણે પોતાના
સેવકોને આજ્ઞા આપી કે, 'જાઓ, નગરના દ્વારમા
આવેલા બ્રાહ્મણ ગૌતમને એકદમ અહીં તેડી
લાવો. ૨૧' એ પ્રમાણે પોતાના રાજાની આજ્ઞા થઈ,
એટલે અનેક સેવકો બાજપશીના જેવા વેગથી તે
મહાનગરમાયો બહાર નીકળ્યા અને 'ગૌતમ !
ગૌતમ !' એવી બૂમો પાડતા ચહેડના દરવાજા
આગળ આવી પહોંચ્યા. ૨૨ પરી હે મહારાજા !
રાક્ષસ વિરૂપાક્ષના સેવકેએ બ્રાહ્મણ ગૌતમને જી
કે, 'ચાલ, જલદી કર, સર્વ રાક્ષસોના રાજા વીર

વિરૂપાક્ષ તને મળવા માટે ઇચ્છે છે, માટે તું ઝડ
ચાલ. ૨૩' ૨૪ તે સાંભળીને બ્રાહ્મણ ગૌતમ પગ
આશ્રય પામ્યો. તેનો પરિશ્રમ તો એકદમ દૂર જ
થઈ ગયો. પછી તે એકદમ પેલા રાજસેવકોની સાથે
નગરમા દાખલ થયો. એ વેળા નગરની ઉત્તમ
સમૃદ્ધિ જોઈને તે ઘણો જ વિરમય પામ્યો અને
રાક્ષસરાજાના દર્શનની આકાંક્ષાથી સત્વર તેજ
રાજસેવકોની સાથે રાજમહેલ પાસે તે જઈ
પહોંચ્યો. ૨૫' ૨૬

ઉત્તિ શ્રીમહાભારતમા સાંતિપર્વ તર્જિત આપદ્ધર્માનુશાસન
પર્વમા 'કૃતજ્ઞ આખ્યાન ગૌતમનો મેક્રમજ નગરમા
પ્રવેશ' નામનો અધ્યાય ૧૭૦ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૭૧ મો

કૃતજ્ઞ આખ્યાન-ગૌતમને દ્રવ્યપ્રાપ્તિ
અને તેનો દુષ્ટ વિચાર

॥ શીખ ઉવાચ ॥

તતઃ સ વિદિતો રાજઃ પ્રવિશ્ય ગૃહસ્તમમ્ ।

પૂજિતો રાક્ષસેન્દ્રેણ નિપસાદાસનોત્તમે ॥ ૧ ॥

શીખે કહ્યું હે યુધિષ્ઠિર ! તે પછી ગૌતમ
રાજાના સુદર મહેલમા દાખલ થયો, એટલે રાક્ષ
સેન્દ્ર વિરૂપાક્ષે તેને ઓળખી લઈ ને વિધિપૂર્વક પૂજા
કરી અને ઉત્તમ આસન ઉપર બેમાલ્યા પરી
તેને ગોત્ર, વેદની શાખા તથા બ્રહ્મચર્યવશ્યામા
કરેલા વેદાધ્યયન વિષે પ્રશ્ન પૂછ્યો, પરંતુ ગૌતમે
પોતાના ગોત્ર સિવાય બીજા કશાને ઉત્તર આપ્યો
નહિ, કેમ કે તે બ્રહ્મતેજથી બ્રહ્મ હતો, વેદાધ્યયનથી
રહિત હતો ને માત્ર એક ગોત્રને જ જાણતો હતો. પછી
રાજા વિરૂપાક્ષે તેના નિવાસસ્થાન વિષે પ્રશ્ન કર્યો. ૧-૩

રાક્ષસે પૂછ્યું : હે કટ્યાણ્મૂર્તિ ! બ્રાહ્મણ ! તમે
ક્યાના રહેવાની છો, તમારી શ્રી કયા ગોત્રની છે ?
એ તમે કહો. તમારે અહીં કોઈનાથી ડરડુ નહિ
તમે સુખેથી અમારા પર વિશ્વાસ રાખો. ૪

ગૌતમે કહ્યું : મારો જન્મ મધ્યદેશમા થયેલો
છે, હમણા હું એક લીવલોકોના ગામમા રહેતો
હતો અને મારી શ્રદ્ધાંતિની હોઈને પુનર્વંશી
છે, આ હું તમને સત્ય કહું છું. ૫

શીખે કહ્યું : ગૌતમના એ વાક્યો માંજીને
રાક્ષસરાજા મનમા વિચાર કરવા લાગ્યો કે, 'હવે

મારે શું કરવું? અને શું કરવાથી મને પુણ્ય પ્રાપ્ત થાય? આ ગૌતમ કેવળ જ-મનો જ પ્રાદક્ષણ છે, તોપણ મહાત્મા બકરાજને મિત્ર છે. વળી કશ્યપના પુત્ર તે બકરાજે આને મારી પાસે મોકલ્યો છે; માટે (ગમે તે હો) પણ મારે જે બકરાજને પ્રિય હોય તે જ કરવું જોઈએ, કેમ કે તે મારો આશ્રિત છે, મારો ભાઈ છે, બાંધવ છે અને મારા હૃદયમાં રહેલો મિત્ર છે. ૧-૮ આજે કાર્તિકી પૂર્ણિમા છે, તેથી મારે ત્યાં એક હજાર ઉત્તમ પ્રાદક્ષણો ભોજન લેવાના છે. તેઓની સાથે આ ગૌતમ પણ ભોજન લેશે અને પછી તેને હું ધન આપીશ. ૯ ખરેખર, આજનો દિવસ પવિત્ર છે અને વળી આ અતિથિ મારે ત્યાં આવ્યો છે; માટે હું તેને ધન આપવાનો સંકલ્પ જ કરું છું, એમાં વિચાર કરવાનું શું કારણ છે? ૧૦

એ પ્રમાણે રાક્ષસરાજ વિચાર કરતો હતો, તેવામાં એક હજાર વિદ્વાન પ્રાદક્ષણો કે જેઓએ સ્નાનસંધ્યા કરીને દેશમી વસ્ત્રો પહેર્યાં હતાં અને ઉત્તમ પ્રકારના અલંકારો ધારણ કર્યા હતા તેઓ ત્યાં ભોજન લેવા માટે આવી પહોંચ્યા. ૧૧ હે રાજ! રાક્ષસ વિરૂપાક્ષે પોતાને ત્યાં આવેલા તે ઉત્તમ પ્રાદક્ષણોની શાઓજ્ઞ વિધિ પ્રમાણે યથાયોગ્ય પૂજા કરી. ૧૨ પછી રાક્ષસરાજની આજ્ઞા થતાં સેવકોએ નીચે દર્ભા મૂકીને, ઉત્તમ આસનો પૃથ્વી પર બિછાવી દીધાં. ૧૩ તેના ઉપર રાજાના સત્કારપૂર્વક પ્રાદક્ષણો બિરાજ્યા, એટલે તલ અને દર્ભથી મિશ્ર કરેલા જળ વડે તેઓની યથાવિધિ પૂજા કરવામાં આવી. ૧૪ વળી તેઓને વિરૂદ્ધેવાઓ, પિતૃઓ તથા અગ્નિઓ તરીકે માનવામાં આવ્યા ને પછી તે સર્વ પ્રાદક્ષણોને ચંદનનું લેપન કરવામાં આવ્યું, મુખોની માળાઓ પહેરાવી અને બીજા કેટલાએક ઉત્તમ ઉપચારો કરીને સારી રીતે પૂજા કરી. ૧૫ હે મહારાજ! તે સમયે એ પ્રાદક્ષણો નક્ષત્રપતિ ચંદ્રના જેવા શોભતા હતા. એ રીતે પૂજન-અર્ચન થઈ રહ્યા પછી પ્રત્યેક પ્રાદક્ષણને સુવર્ણની ઉત્તમ થાળીઓનું દાન કરવામાં આવ્યું. તે સર્વ થાળીઓ હીરાઓથી જડેલી હતી, અત્યંત સ્વચ્છ હતી અને મધ તથા ઘીથી વ્યાપ્ત એવા ઉત્તમ પ્રતિમા અગ્રથી ભરપૂર હતી. હે રાજ! અમે સાંભળ્યું છે કે, રાક્ષસ વિરૂપાક્ષને ત્યાં પ્રત્યેક આપાદી તથા પ્રત્યેક

માઘ માસની પૂર્ણિમાને દિવસે અનેક પ્રાદક્ષણોને સત્કારપૂર્વક ઉત્તમ ભોજન આપવામાં આવતું હતું અને તેમાં પણ ચરદન્ત્રવતી વીતી ગયા પછી કાર્તિકી પૂર્ણિમાને દિવસે તો પ્રાદક્ષણોને જમાવ્યા પછી રત્નો, સુવર્ણ, રૌપ્ય, હીરા અને મોતીઓનું ખાસ કરીને દાન આપવામાં આવતું હતું. ૧૬-૧૮

હે ભારત! એ પ્રમાણે પ્રત્યેક વર્ષના નિયમને અનુસરીને રાક્ષસ વિરૂપાક્ષે સર્વ પ્રાદક્ષણોની સમીપ મહાકિંમતી હીરા, વૈદુર્યમણિ તથા રત્નોના ઢગો દક્ષિણ તરીકે મૂકીને અને વસ્ત્રમાં મૃગ ચર્મ તથા રંકુમૃગના ચર્મને મૂકીને પ્રાદક્ષણોને કહ્યું કે, ‘હે પ્રાદક્ષણો! આ રત્નોને તથા મૃગચર્મો ને તમારી ઇચ્છામાં આવે તેમ અને તમારા ઉત્સાહ પ્રમાણે લઈ જાઓ; તેમ જ હે ઉત્તમ પ્રાદક્ષણો! તમે જે જે સુવર્ણપાત્રોમાં ભોજન કહ્યું છે, તે તે પાત્રને પણ તમે તમારે ઘેર લઈ જાઓ.’ મહાત્મા રાક્ષસે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે સર્વ પ્રાદક્ષણોએ પોતાની ઇચ્છાનુસાર રત્નો લીધાં ૨૦-૨૩ અને પછી ઉત્તમ પ્રકારનાં વસ્ત્રાદિકનું દાન લઈને તથા શ્રેષ્ઠ રત્નો ગ્રહણ કરીને તેઓ પ્રસન્ન થયા. ૨૪ આ રીતે પ્રાદક્ષણોને પ્રસન્ન થયેલા જોઈ રાક્ષસરાજ-એ તેઓને પુનઃ કહ્યું કે, ‘હે પ્રાદક્ષણો! તમને હેરાન નહિ કરવા માટે આ સર્વ બુદ્ધા બુદ્ધા દેશના રાક્ષસોને મનાઈ કરવામાં આવી છે, જેથી આજનો દિવસ તમને રાક્ષસો તરફનો ભય રહેશે નહિ; માટે તમે આનંદમાં રહો અને જેમ બને તેમ શીઘ્ર યથેષ્ઠ સ્થળે આત્યા જાઓ. ૨૫-૨૬

રાક્ષસનાં એ વચન સાંભળીને પ્રાદક્ષણોનાં ટોળે ટોળાં ચારે બાજુ જવા માટે નીકળી પડ્યાં, એટલે પેલો ગૌતમ પણ સુવર્ણનો ભારો મસ્તકે ઉપાડીને ઉતાવળે ઉતાવળે ત્યાંથી ચાલી નીકળ્યો. તેણે એટલાં બધાં રત્નોનો ભારો બાંધ્યો હતો કે જેથી તે મહાપ્રયત્ને ઊંચકી શકતો હતો. એ પ્રમાણે પુરુષ દ્રવ્ય સપાદન કરીને પ્રાદક્ષણ ગૌતમ પેલા વડના વૃક્ષ પાસે આવી પહોંચ્યો. તેને થાક ઘણો લાગ્યો હતો અને ક્ષુધા પણ કકડીને લાગી હતી, જેથી વિશ્રાંતિ લેવા માટે વડના વૃક્ષ નીચે જઈ ને તે બેઠો. ૨૭-૨૮ એ વેળા હે રાજન! પક્ષીઓમાં ઉત્તમ એવો બકરાજ રાજધર્મ પોતાના મિત્ર ઉપરના

પ્રેમભાવને લીધે ગૌતમ પાસે આવ્યો અને સ્વાગત વચનથી તેને અભિનંદન આપવા લાગ્યો; ૨૯ એટલું જ નહિ પણ પોતાની બન્ને યાગ્યો વડે પવન ઢોળીને તેના શ્રમને દૂર કરવા લાગ્યો અને પૂજાસત્કાર કરીને તેના લોજન માટે પણ તેણે વ્યવસ્થા કરી આપી. ૩૦ પૂજા વિશ્રાંતિ લઈને ગૌતમે લોજન કર્યું અને પછી મનમાં વિચાર કરવા માંડ્યો કે, ‘મારી પાસે આ સુવર્ણનો ભાર પુષ્કળ છે. મેં લોભ અને મોહને અધીન થઈને પુષ્કળ દ્રવ્ય ઉઠાવ્યું છે; પરંતુ મારે અહીંથી ઘણે દૂર જવાનું છે. વળી માર્ગમાં ખાવાને માટે મારી પાસે કંઈ પણ નથી. તો મારા પ્રાણને હું કેવી રીતે ટકાવી શકીશ ?’ આવો વિચાર કરીને તેણે આસપાસ જોયું, તોપણ માર્ગમાં ખાવા માટેનો કોઈ પણ પદાર્થ તેની નજરે પડ્યો નહિ. ૩૧-૩૩ હે પુરુષવ્યાધા ! પછી તે કૃતદ્ધી બ્રાહ્મણે મનમાં એક એવો ક્ષુદ્ર વિચાર કર્યો કે, ‘આ બકરાજ મારી પાસે જ બેઠેલો છે અને વળી તે માસને મોટો ઢગલો જ છે; માટે એને મારી નાખીને અને (ભાતા તરીકે) સાથે લઈને હું મારા ઘર તરફ એકદમ આવ્યો જઈશ. ૩૪-૪૫

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ ત્રીજા આપદ્ધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘કૃતદ્ધ આખ્યાન-ગૌતમને દ્રવ્યપ્રાપ્તિ અને તેના કૃદ્ધ વિચાર’ નામનો અધ્યાય ૧૭૧ માં સમાયેલ છે.

અધ્યાય ૧૭૨ મો

કૃતદ્ધ આખ્યાન-ગૌતમનું ઘોર પાપ અને તે પાપનું ભયંકર ફળ

॥ મીષ્ઠ ઉવાચ ॥

અથ તત્ર મહાચિન્માનનલો વાતસારથિઃ ।

તસ્યા વિદૂરે રક્ષાય ચલેન્દ્રેણ કૃતોઽમવત્ ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! ગૌતમે એવો વિચાર કરી રાખ્યો; તે પછી એવું બન્યું કે, તે વડ નીચે પક્ષીરાજ નાદીજંઘે પોતાના અતિથિ ગૌતમની ટાઢ દૂર કરવા માટે તેની સમીપ જ અગ્નિને મોટો ભડકો સળગાવી રાખ્યો હતો. ૧ બકરાજને તો બ્રાહ્મણ ગૌતમને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ હતો, જેથી પોતે નિશ્ચિંત થઈને ગૌતમની પાસે નિદ્રાવશ થઈ ગયો. ૨ (એ સમયનો લાભ લઈને) કૃદ્ધાત્મા અને કૃતદ્ધી બ્રાહ્મણ ગૌતમ બકરાજ

નાદીજંઘને મારી નાખવાની ઇચ્છાથી ધીમે રહીને ઊભો થયો અને પાસે સળગતા અગ્નિમાંથી એક બળબળતું ઊંઝાડિયું હાથમાં લઈને પેલા વિશ્વાસુ પક્ષીના ઉપર તેણે ચાંપી દીધું અને એ રીતે તેને મારી નાખ્યો. અકસોસ ! તે કૃતદ્ધી બ્રાહ્મણ પક્ષીરાજ નાદીજંઘને મારીને મનમાં પ્રસન્ન થયો, પણ તેણે એ કૃદ્ધ કૃત્યના પાપનો કે દોષનો દેશ-માત્ર વિચાર કર્યો નહિ અને તુરત જ તે પક્ષીનાં પીછાં તથા રુવાંટાં જુદાં કરી નાખીને અગ્નિમાં તેને સંધી નાખ્યો. પછી તે તૈયાર થયેલા ખોરાકને તથા સુવર્ણને સાથે લઈને તે બ્રાહ્મણ ઉતાવળે પગલે ત્યાંથી ચાલતો થયો. ૩૪ એ વાતને એક દિવસ વીતી ગયો એટલે ખીજે દિવસે રાક્ષસ વિરૂપાક્ષે પોતાના પુત્રને કહ્યું કે, ‘હે પુત્ર ! પક્ષી રાજ રાજધર્મોને આજે હું કેમ જોઈ શક્યો નથી ?’ તે હમેશાં પ્રાતઃકાલના સમયે પ્રહરદેવને પંકન કરવા માટે જાય છે અને ત્યાંથી જ્યારે પાછો ફરે છે, ત્યારે મને મળ્યા વિના કદી પણ પોતાને ઘેર જતો નથી. ૧ આજે જો દિવસ થયા તે મારે ઘેર આવ્યો નથી, જેથી મારા મનમાં તેના અવિત માટે શંકા રહે છે; માટે જ, એ મારા મિત્રની તું તપાસ કર. ૨ મને શંકા રહે છે કે, પેલો નીચ બ્રાહ્મણ ગૌતમ જે સ્વાધ્યાય અને પ્રહરતેજથી બ્રહ્મ હતો, તેણે એ મારા મિત્રને કદાચ મારી નાખ્યો હશે; કેમ કે મેં તેની એટલો ઉપરથી જાણી લીધું છે કે, એ બ્રાહ્મણ દુરાચારી, કુર્ણુદિ, નિર્દય, કારણ આકૃતિનો, કૃદ્ધ તથા હર્યુના જેવો અધમ હોવો જોઈએ. ૩ વળી તે નીચ ગૌતમ અહીંથી તે તરફ જ ગયો છે, જેથી મારા મનમાં ઉદ્વેગ થયા કરે છે; માટે હે પુત્ર ! તું અહીંથી સત્તર રાજધર્મોના ગૃહ તરફ જ અને તપાસ કર કે, પવિત્રાત્મા તે રાજધર્મો ભ્રમે છે કે નહિ ? ૪

રાક્ષસ વિરૂપાક્ષે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તેનો પુત્ર અનેક રાક્ષસોને સાથે લઈને સત્તર ત્યાંથી નીકળી પડ્યો ૧૦૧૧ અને પેલા વડના ઝાડ નીચે આવી પહોંચ્યો. ત્યાં આવીને તેણે જોયું તો રાજધર્મોનાં હાડકાં ત્યાં પડ્યાં હતાં. તે જોઈને યુદ્ધિમાન રાક્ષસરાજ વિરૂપાક્ષેનો પુત્ર પ્રથમ તો રહી પડ્યો અને પછી ઘણી જ ઝડપથી અને

પૂર્ણ જુરસાથી ગૌતમને પકડવા માટે દોડ્યો. ગૌતમ હજી બહુ દૂર જઈ શક્યો ન હતો, તેવામાં તો તે રાક્ષસોએ તેને પકડી પાડ્યો અને તેની પાસેથી પાંખો, હાડકાં અને પગ વિનાનું રાજધર્મોનું શરીર પણ ખૂંચવી લીધું. પછી તે ગૌતમને પણ સાથે લઈને રાક્ષસો ઘણી જ ઝડપથી મેરુવનમાં જઈ પહોંચ્યા. ૧૨-૧૪ ત્યાં જઈને તેઓએ રાજધર્મોના શરીરને તથા પાપકર્મ કરનારા કૃતમ્ ગૌતમને પોતાના રાજની આગળ રજૂ કર્યો. ૧૫ રાજા વિરૂપાક્ષ પોતાના મિત્રના મૃત શરીરને જોઈને અમાત્યો અને પુરોહિતોની સાથે પોકેપોકે રડવા લાગ્યો અને તે વેળા તેના રાજમહેલમાં મોટી રડારોળ થઈ રહી, એટલું જ નહિ પણ તેના આખા નગરમાં સ્ત્રીઓ તથા બાળકો સુદાંનાં મન અત્યંત ઉદાસ થઈ ગયાં. પછી રાજા વિરૂપાક્ષે પોતાના પુત્રને આજ્ઞા કરી કે, 'હે પુત્ર! આ પાપીને તું મારી નાખ. આના માંસનું ભક્ષણ કરીને આ સર્વ રાક્ષસો ભલે પોતાની ઇચ્છાનુસાર સર્વત્ર વિહાર કરે.' (પોતાના પુત્રને એમ કહ્યા પછી તેણે સર્વ રાક્ષસોને ઉદ્દેશીને કહ્યું) કે, 'હે રાક્ષસો! આ પુરુષ પાપી આચરણ કરનારો છે, પાપકર્મી છે, પાપી મનનો છે અને પાપકૃત્યને સાધનારો છે; માટે એને તમારે મારી નાખવો, એમ હું ઇચ્છું છું.' એ પ્રમાણે રાક્ષસરાજા વિરૂપાક્ષે કહ્યું, તોપણ ઘોર પરાક્રમ કરનારા રાક્ષસોએ પાપી કર્મ કરનારા તે ગૌતમને ખાઈ જવાની ઇચ્છા કરી નહિ; પરંતુ હે યુધિષ્ઠિર! તેઓએ પોતાના રાજાને શિરસા પ્રણામ કરીને પ્રાર્થના કરી કે, 'આ અધમ પુરુષ ભીલ-લોહીકોને સોંપો તો સારું, પ્રજા અમને તેનું પાપી શરીર ભક્ષણ કરવા માટે ન આપો; (કેમ કે એ પુરુષના પાપી શરીરનું ભક્ષણ કરવાથી અમે પણ પાપી જ થઈએ.)' 'બહુ સારું' એમ કહીને રાક્ષસ-રાજા વિરૂપાક્ષે સર્વ રાક્ષસોને અનુમતિ આપી અને પુનઃ કહ્યું કે, 'હે રાક્ષસો! આ કૃતમ્ પુરુષને આજ ને આજ ભીલ લોહીકોને સોંપી દો.' આવી આજ્ઞા થતાં જ રાક્ષસોએ ત્રિશૂળો અને પર્દિશો હાથમાં લઈને પાપી ગૌતમના કટકેકટકા કરી નાખ્યા અને ભીલલોહીકોને વહેંચી દીધા; પરંતુ ભીલલોહીકોએ પણ તે પાપકર્મી ગૌતમને ખાવા-

ની ઇચ્છા કરી નહિ. આમ હે રાજેન્દ્ર! માંસાહારી ભીલલોહીકો પણ કૃતમ્ પુરુષના શરીરનું ભક્ષણ કરતા નથી; ૧૬-૨૪ માટે જ હે રાજા! શાસ્ત્રકારોએ અશ્વહત્યા કરનાર, મદિરાપાન કરનાર, ચોરી કરનાર કે વ્રતનું ખંડન કરનાર પુરુષને શુદ્ધ કરવા માટે પ્રાયશ્ચિત્ત કહેલાં છે, પણ કૃતમ્ પુરુષ શુદ્ધ કરવા માટે કેઈ રીતે પ્રાયશ્ચિત્ત કહ્યું નથી. ૨૧ જે પુરુષ મિત્રદ્રોહી હોય, કૃતમ્ હોય અને ઘાતક હોય, તેવા અધમને માંસાહારી પશુપક્ષીઓ કીડાઓ પણ ખાતા નથી. ૨૬

હતિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વતમાં આપદ્ધર્મોનુસારન-પર્વમાં 'કૃતમ્ આખ્યાન-ગૌતમનું ઘોર પાપ અને તે પાપનું ભય'કર ક્ષણ' નામનો અધ્યાય ૧૭૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૭૩ મો

કૃતમ્ આખ્યાન-સંજ્ઞન કદી દુર્જન થતો જ નથી

॥ સીમ્ન ઉવાચ ॥

તતશ્ચિતાં વક્ષતેઃ કારયામાસ રાક્ષસઃ ।

રત્નૈર્ગૈશ્વૈશ્વ વહુર્મિર્વૈશ્વૈશ્વ સમલંકૃતામ્ ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર રાજા! તે પછી રાક્ષસ વિરૂપાક્ષે પોતાના મિત્ર બકરાજનો અભિ-હાર કરવા માટે એક ચિતા કરાવી, જે ચિતા રત્નો, સુગંધી પદાર્થો અને અનેક જાતનાં વસ્ત્રોથી સુશો-ભિત હતી. ૧ પ્રતાપી રાજા વિરૂપાક્ષે એ ચિતામાં બકરાજના શરીરને પધરાવીને તેનું દહન કર્યું અને પછી વિધિપૂર્વક સર્વ પ્રેતકૃત્યો કરવા માંડ્યાં. તે સમયે દક્ષની કન્યા કલ્યાણી કામધેનુ દેવી, બક-રાજની ચિતાના ઉપરના ભાગમાં પથઃક્ષરણ કરતી (દ્વધની ધારા વરસાવતી) સાક્ષાત્ પ્રકટ થઈ. ૨,૩ હે નિદોષ રાજા! તેના મુખમાંથી નીકળેલું દ્વધમિશ્ર શ્રીજી બકરાજ રાજધર્મોની ચિતા ઉપર જેવું પડ્યું કે તુરત જ બકરાજ સજીવન થયો અને એકદમ ત્યાંથી બીડીને વિરૂપાક્ષની પાસે જઈ બેઠો. ૪,૫ એ જ સમયે દેવરાજ ઇન્દ્ર પણ વિરૂપાક્ષના નગરમાં આવી પહોંચ્યો અને તેણે વિરૂપાક્ષને કહ્યું કે, 'તે ૨ બકરાજને જીવતો કર્યો, તે બહુ જ સારું કર્યું છે. પછી ઇન્દ્ર રાજધર્મોને પૂર્વે અશ્વદેવનો શાપ થયો હતો, એ વિષેની પુરાતની કથા વિરૂપાક્ષને

સભળાવી કે, ' હે રાજન્ ! પૂર્વે એક દિવસ આ બકરાજ જ્યારે બ્રહ્મદેવની પાસે ગયો ન હતો, ત્યારે બ્રહ્મદેવે કોધાયમાન થઈને તેને આ પ્રમાણે શાપ આપ્યો હતો ' ' એ મૂઠ, નીચ બગલો આજે મારી સભામા આવ્યો નથી, માટે તે દુરાત્મા અપકાળમા જ નાશ પામશે ' આવા શાપને લીધે ગાંતમે આ બકરાજને મારી નાખ્યો હતો અને પુન તે બ્રહ્મદેવે જ અમૃતસિંચન કરીને આને સંજીવન કર્યો છે. ' ઇંદ્રે એ પ્રમાણે કહ્યું તે પછી બકરાજે તેને પ્રણામ કરીને પ્રાર્થના કરી કે, ' હે દેવરાજ ! તમે મારા ઉપર કૃપાબુદ્ધિ કરી છે, તેથી હું પ્રાર્થના કરું છું કે, મારા પ્રિય મિત્ર ગૌતમને તમે જીવંતો કરો ' હે પુરુષશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર ! બકરાજ ની એ પ્રાર્થના ઉપરથી ઇંદ્રે અમૃતસિંચન કરીને બ્રાહ્મણ ગૌતમને જીવંતો કર્યો, એટલે હે રાજા ! બકરાજ નાહીજ ઘે ગૌતમ પાસે આવીને પરમ પ્રીતિપૂર્વક તેને ભેટીને તેનું સુવર્ણોદિ દ્રવ્ય પુન તેને અર્પણ કર્યું અને પછી તે પાપકર્મી બ્રાહ્મણને તેના દેશ તરફ રવાના કરીને પોતે પોતાના નિવાસ સ્થાનમા હાબલ થયો. પછી દરેરાજના નિયમ પ્રમાણે બકરાજ રાજધર્મા બ્રહ્મદેવની સભામા ગયો, એટલે બ્રહ્મદેવે પોતે તે મહાત્માને આતિથ્યસત્કાર પૂર્વક ઘણું માન આપ્યું. બીજી તરફ પેલો ગૌતમ પણ ત્યાંથી નીકળીને પુન. તે ભીંવના ગામમા જ ગયો અને ત્યાં રહેલી પોતાની શૂદ્ર સ્ત્રીને પેટે પાપકર્મ કરનારા પુત્રોને તેણે ઉત્પન્ન કર્યા, ૯-૧૬ જેથી સર્વ દેવગણોએ તેને અતિ મહાન શાપ આપ્યો કે, ' આ પાપી ગૌતમે પુનર્લંઘ કરનારી શૂદ્ર સ્ત્રીના ઉદરે ઘણા કાળ પર્યંત પુત્રોને ઉત્પન્ન કર્યો છે, માટે એ કૃતક્રી ઘોર નરકમા પડશે '

હે ભરતપત્ની રાજા ! આ કૃતક્રીનું આખ્યાન પૂર્વે નારદે મને કહ્યું હતું અને તે મોટા આખ્યાન નું આજે યથાવત્ સ્મરણ કરીને મેં તમને કહ્યું છે ૧૭-૧૮ જે પુરુષ કૃતક્રી હોય છે તેને યથા, સ્થાન કે સુખ કયાથી મળે ? કૃતક્રીને કોઈ વિશ્વાસ વરતું નથી અને કૃતક્રીને માટે કોઈ પ્રકરણ પ્રાયશ્ચિત્ત પણ નથી, ૨૦ માટે પ્રત્યેક પુરુષે ખાસ કરીને મિત્રનો દ્રોહ તો કરવો જ નહિ, કેમ કે મિત્રનો દ્રોહ કરનાર પુરુષ અનંતકાળ પર્યંત ઘોર નરકમા પડી રહે છે, ૨૧

માટે મિત્ર સપાદન કરવાની ઇચ્છાવાળાએ સદાય કૃતક્રી થવું, કેમ કે મિત્રની પામેથી સર્વ કષ્ટ મેળવી શકાય છે અને મિત્ર દ્વારા પૂજાસત્કાર પણ મળે છે, ૨૨ એટલું જ નહિ પણ મિત્ર દ્વારા ભોગો ભોગવી શકાય છે અને મિત્ર દ્વારા આપત્તિઓમાથી પણ મુક્ત થવાય છે, માટે વિદ્વાન પુરુષે ઉત્તમ સત્કાર પૂર્વક મિત્રની પૂજા કરવી-તેને માન આપવું, ૨૩ જે પુરુષ કૃતક્રી હોય છે, તે પાપી હોય છે, નિર્લજ્જ હોય છે, મિત્રોનો દ્રોહ કરનાર હોય છે, કુળમા અગારા સરખો હોય છે અને પાપકૃત્ય કરનારો હોય છે, માટે વિદ્વાનોએ તેવા અધમ પુરુષનો ત્યાગ જ કરી દેવો. ૨૪ હે ધાર્મિક શ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિરાજા ! એ પ્રમાણે મેં તમારી આગળ મિત્રોનો દ્રોહ કરનારા પાપી અથવા કૃતક્રી પુરુષની કથા કહી સભળાવી, તો હવે ફરી શું સાંભળવાની તમને ઇચ્છા છે ? વૈશ પાચને કહ્યું : હે જનમેજય ! મહાત્મા ભીષ્મે કહેલા એ વાક્યને સાંભળીને રાજા યુધિષ્ઠિર મનમા પ્રમત્ત થયા ૨૫-૨૬

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્ગત આપદ્ધર્માનુશાસનપર્વમા ' કૃતક્રી આખ્યાન-સંજીવન કરી હજીન થતો જ નથી ' નામનો અધ્યાય ૧૭૩ માં સમાપ્ત

આપદ્ધર્માનુશાસનપર્વ સમાપ્ત

મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વ

મગલાચરણ

નારાયણં નમસ્કૃત્ય નરં ચૈવ નરોત્તમમ્ ।

દેવીં સરસ્વતીં ચૈવ તતો જયમુદીરયેત્ ॥૧॥

ભગવાન નારાયણને, નરોત્તમ ભગવાન નરને તથા દેવી સરસ્વતીને નમસ્કાર કર્યો પછી ઐતિહાસિક ગાત્રચરણો આરંભ કરવો. ૧

અધ્યાય ૧૭૪ મો

રાજા સેનજિત્ અને બ્રાહ્મણોને

સંવાદ-ચિંગલાગીત

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

ધર્માઃ પિતામહેનોક્તા રાજધર્માશ્રિતાઃ શુભાઃ ।

ધર્મમાશ્રમિણાં શ્રેષ્ઠં વક્તુમર્હસિ પાર્થિવ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! રાજધર્મના

અંગભૂત અને કલ્યાણ કરનારા આપદ્ધર્મોનું તમે નિરૂપણ કર્યું, તો હવે હે રાજા! ગૃહસ્થ આદિ હરકોઈ આશ્રમનું સેવન કરનારા પુરુષોના શ્રેષ્ઠ ધર્મરૂપ મોક્ષધર્મને તમે કહો.^૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિરરાજા! સર્વ આશ્રમોમાં બે પ્રકારના ધર્મોનું આચરણ કરવા માટે વેદમાં કહ્યું છે. (એક પ્રવૃત્તિરૂપ ધર્મ અને બીજો નિવૃત્તિરૂપ ધર્મ. તેમાં અગ્નિહોત્રાદિ વૈદિક કર્મોના અનુધાનરૂપ પ્રવૃત્તિધર્મ મૃત્યુ થયા પછી પરલોકમાં ફળ આપનારો છે-પરોક્ષ ફળવાળો છે; પરંતુ) પરબ્રહ્મરૂપ સત્ય વસ્તુના શ્રવણ, મનન અને નિહિદ્યાસનરૂપ તપનું અનુધાન કરવાથી; અર્થાત્ નિવૃત્તિ-ધર્મનું આચરણ કરવાથી પરબ્રહ્મના સાક્ષાત્કાર-રૂપ જે ફળ પ્રાપ્ત થાય છે, તેને મનુષ્ય મરણ પહેલાં આ લોકમાં જ અનુભવી શકે છે. તાત્પર્ય કે નિવૃત્તિધર્મ દૃષ્ટલોક છે-આ લોકમાં જ પ્રત્યક્ષ ફળ આપનાર છે. (આ ઉપરથી એમ તો ન જ કહી શકાય કે, 'નિવૃત્તિધર્મનું ફળ આ લોકમાં જ બે પ્રત્યક્ષ મળે છે, તો પછી પરલોકમાં ફળ આપનારા યજ્ઞાદિકરૂપ પ્રવૃત્તિધર્મનો શા માટે આશ્રય કરવો?' કેમ કે) યજ્ઞયાગાદિ પ્રવૃત્તિધર્મનાં પણ ચિત્તશુદ્ધિ આદિ અનેક ફળ મળે છે; માટે હરકોઈ ધાર્મિક ક્રિયા નિષ્ફળ ગણાતી જ નથી.^૨ હે ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર! જે જે પુરુષને જે જે પ્રકારના ધાર્મિક વિષયમાં અમુક એક દૃઢ નિશ્ચય થઈ જાય છે, તે પુરુષ તે જ વિષયને પોતાનું કલ્યાણ કરનાર માને છે, બીજાને માનતો નથી.^૩ પછી જેમ જેમ તે પુરુષ આ લોકતંત્રને તૃણાદિના જેવો અસાર અથવા તુલ્ય બન્યો જાય છે, તેમ તેમ તેનું ચિત્ત શુદ્ધ થાય છે અને આ સંસાર ઉપર તેને વૈરાગ્ય થાય છે, એમાં સંશય નથી.^૪ હે યુધિષ્ઠિર! સ્થાવરથી ચારંભી સત્યલોક સુધીનું આ સર્વ જગત અનેક પ્રકારના દોષોથી ભરપૂર છે. આવો નિશ્ચય કરીને બુદ્ધિમાન પુરુષે મોક્ષ મેળવવા માટે અવસ્થ યત્ન કરવો જોઈએ.^૫

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ! જે વેળા ધનનો નાશ થઈ જાય અથવા સ્ત્રી, પુત્ર કે પિતાનું મરણ થાય, તે વેળા કયા જ્ઞાનનો આશ્રય કરીને શોકને દૂર કરવો, તે મને કહો.^૬

ભીષ્મે કહ્યું : જે વેળા ધનનો નાશ થઈ જાય અથવા સ્ત્રી, પુત્ર કે પિતાનું મરણ થાય તે વેળા પુરુષે 'અહો! આત્માથી ભિન્ન એવું આ સર્વ જગત કેવળ દુઃખસ્વરૂપ છે.' આવો મનમાં વિચાર કરી શોકને દૂર કરવા માટે ઉપાય કરવો. શમદમાદિ મોક્ષસાધનોનું સેવન કરવું^૭ આના સંબંધમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું વિકાસો ઉદાહરણ આપે છે કે, પૂર્વે સેનજિત નામનો એક રાજા પોતાના પુત્રના મરણથી શોક વડે વિહ્વળ થઈ ગયો અને શોકને લીધે તપી જઈને મનમાં ખિન્ન થઈ ગયો, ત્યારે તેનો મિત્ર કે જે એક બ્રાહ્મણ હતો, તે તેની પાસે આવ્યો અને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યો :^૮ 'તું આમ મોહવશ થા માટે થાય છે? (અને આવી મૂઠતાને લોધે) તું પોતે જ જ્યારે શોક કરવા યોગ્ય છે, ત્યારે તારા પુત્રનો તું શા માટે શોક કરે છે? તું બન્યો નથી કે, તું જેમ શોક કરે છે, તેમ બીજા લોકો (તારા સંબંધીઓ) તારો પણ શોક કરશે અને તેઓનો વળી બીજાઓ શોક કરશે; માટે સમજ કે જગતમાં સર્વ પ્રાણીઓ તારા પુત્રની ગતિને જ પામવાનાં છે.^૯ એ રાજા! તું, હું અને બીજા આ સર્વ પુરુષો કે જેઓ તારી સેવા કરી રહ્યા છે, તેઓ બધા આપણે જ્યાંથી આવ્યા છીએ, ત્યાં જ જવાના છીએ.^{૧૦}

સેનજિતે પૂછ્યું : હે તપોધન બ્રાહ્મણ! એવી તે કઈ બુદ્ધિ છે? કયું તપ છે? કઈ સમાધિ છે? કયું જ્ઞાન છે? અને કયું શાસ્ત્ર છે, કે જેને પ્રાપ્ત કરીને તમે ખેદ કરતા નથી?''^{૧૨}

બ્રાહ્મણે કહ્યું : 'આ જગતમાં ઉત્તમ, મધ્યમ અને અધમ જાતિનાં સર્વ પ્રાણીઓ તે તે કર્મોને લીધે કેવા પ્રકારનાં દુઃખોથી ચોતરફ ઘેરાઈ ગયાં છે, તે તું જો.^{૧૩} આ શરીર મારું નથી, આ સર્વ પૃથ્વી મારી નથી અને જેમ મારી નથી, તેમ બીજા કોઈની નથી. આવો વિચાર કરવાથી મને કોઈ જાતની વ્યથા થતી નથી. વળી એવા પ્રકારની નિશ્ચાત્મિકા બુદ્ધિનો આશ્રય કરવાથી મને હર્ષ થતો નથી, તેમ શોક પણ થતો નથી.^{૧૪} જેમ કોઈ મહાસમુદ્રમાં એક લાકડું બીજા લાકડાની સાથે મળે છે અને પાણી તેનાથી ભુલું પડી જાય છે, તેમ આ સંસારમાં પ્રાણીઓનો એકબીજાની

સાથે સમાગમ થાય છે અને સમય પૂરે થતાં પાછો વિયોગ થાય છે. (તેમાં શોક કરવાતું શું કારણ છે ?) પુત્રો, પૌત્રો, જ્ઞાતિઓ અને બાંધવો પણ એ પ્રમાણે જ આવી મળે છે અને પુનઃ પોતપોતાને રસ્તે પડે છે, માટે તેઓના પર સ્નેહ જ ન રાખવો; (તે વધારે ઉત્તમ છે;) કેમ કે તેઓની સાથે વિયોગ તો અવશ્ય થવાનો જ છે. (જેથી સ્નેહ રાખવાને લીધે અંતે દુઃખ જ ઉત્પન્ન થાય છે.) ૧૫૧૧ તારા પુત્ર કે જે શુદ્ધ પરબ્રહ્મના સ્વરૂપમાંથી એક અંશરૂપે અહીં આવ્યો હતો, તે જ પાછો પરમાત્માના અંદર સ્વરૂપમાં લીન થઈ ગયો છે, તે હવે તને બહુતો નથી અને તું એને બહુતો નથી, ત્યારે તું કોણ છે અને કોનો શોક કરે છે? ૧૫૧૭ જગતમાં હે નાં સર્વ દુઃખો વૃષ્ટા (અવૃત્તિ) રૂપી પીડામાંથી ઉત્પન્ન થાય છે અને સર્વ પ્રકારનાં સુખો દુઃખના નાશમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે. વળી તે સુખમાંથી પાછું દુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે, જેથી વારંવાર દુઃખ જ પ્રાપ્ત થયા કરે છે. ૧૫૧૮ સુખ પછી દુઃખ અને દુઃખ પછી સુખ એમ ગાડીના પૈડાની પેઠે સુખદુઃખ મનુષ્યોના પર ધૂમ્પા કરે છે. ૧૫૧૯ તું પોતે પ્રથમ સુખ પામ્યા પછી આ વેળા દુઃખ પામ્યો છે અને પાછો વળી સુખને પામીશ. તાત્પર્ય કે કોઈ પણ મનુષ્યને સદાય દુઃખ હોતું નથી અને સદાય સુખ હોતું નથી. ૨૦ હરકોઈ સુખતું અથવા દુઃખતું આશ્રયસ્થાન શરીર જ છે; માટે પ્રાણી શરીર પડે જે જે પ્રકારનું કર્મ કરે છે, તે તે દ્વારા સુખદુઃખ તેને આવી મળે છે. ૨૧ (પણ તે શરીર જે પ્રકારનાં છે: એક તો લિંગશરીર અને બીજું સ્થળશરીર. તેમાંનું) લિંગશરીર જે જીવનના હેતુભૂત છે તે સ્થળશરીરની સાથે જ ઉત્પન્ન થાય છે અને પછી તેઓ બન્ને એકી-સાથે રહીને સંસારમાં ભિન્ન ભિન્ન સ્વરૂપે વત્તાં કરે છે; પરંતુ બ્યારે જીવાત્માને સંસારથી મોક્ષ થાય છે, ત્યારે તે બન્ને શરીરોનો એકીસાથે જ નાશ થાય છે. ૨૨ અનેક પ્રકારના સ્નેહપાશોથી જકડાયેલા અને અનેક પ્રકારના વિષયોથી ઘેરાયેલા ચિત્તવાળા મનુષ્યો તે તે વિષયનાં સુખો સંપાદન કરવા માટે મહાભગીરથ પ્રયત્ન કરે છે, પરંતુ પાણીનાં મોઢાંઓના આઘાતથી તુટી પડેલી રેતીની

પાળોની પેઠે પોતાના પ્રયત્નમાં નિષ્ફળ થઈને તેઓ કલેશ જ પામ્યા કરે છે. ૨૩ જેમ તલની અંદર સ્નેહ (તેલ) હોવાને લીધે ધાંચી તેઓને ઘાણીમાં ઘાલીને પીલી કાઢે છે, તેમ મનુષ્યોની અંદર પણ અન્યોન્ય પરનો સ્નેહ હોવાને લીધે, અજ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થનારા કલેશો, તેઓને આ સુધિયકરૂપી ઘાણીમાં ઘાલીને પીલી કાઢે છે. ૨૪ વળી તે સ્નેહને લીધે જ મનુષ્ય પોતાના કુટુંબનું પોષણ કરવા માટે પ્રવૃત્ત થઈને જોરી જેવાં અશુભ કૃત્યો કરે છે; પરંતુ તે નથી બહુતો કે, આ લોકમાં ને પરલોકમાં પોતાને એકલાને જ તે અશુભ કૃત્યોના ફળભૂત કલેશો ભોગવવાના છે. ૨૫ પુત્ર, સ્ત્રી આદિ કુટુંબનું પોષણ કરવામાં આસક્ત થયેલા સર્વ મનુષ્યો, જેમ વનના ઘરડા હાથીઓ કાઠવના સમુદ્રમાં ડૂબી બંધ છે, તેમ શોકરૂપી કાઠવના સમુદ્રમાં ડૂબી બંધ છે. હે રાજન્! પુત્રોને, જ્ઞાતિનો, સંબંધીનો કે ધનનો બ્યારે નાશ થાય છે, ત્યારે મનુષ્યને જીવાનળમાં પડ્યા જેવું મહાન દુઃખ થાય છે. (માટે તે પુત્રાદિ ઉપર મમતા કરવી જ નહિ.) આ જગતમાં જે કંઈ સુખ, દુઃખ, સંપત્તિ કે વિપત્તિ પ્રાપ્ત થાય છે, તે સર્વ દેવને આધીન છે, જેથી મનુષ્ય સુહૃદોવાળો હોય કે સુહૃદો વિનાનો હોય, શત્રુઓથી ઘેરાયેલો હોય કે મિત્રોથી વીંટાયેલો હોય અથવા બુદ્ધિમાન હોય કે બુદ્ધિથી હીન હોય તોપણ દેવયોગે જ તેને સુખ મળે છે. ૨૬-૨૮ સુહૃદો હોય તોપણ તેઓ સુખ આપવાને સમર્થ નથી; તેમ જ શત્રુઓ હોય તોપણ તેઓ દુઃખ આપવાને સમર્થ નથી. વળી એવો પણ કંઈ નિઃશ્ચય નથી કે, બુદ્ધિથી જ ધનને લાભ થાય છે અને ધનથી જ સુખ મળી શકે છે. ૨૯ અથવા જ્ઞાનથી જ ધનને લાભ થાય છે અને મૂર્ખતાથી જ ધનનો નાશ થાય છે, એમ પણ કહી શકાય તેમ નથી; કેમ કે આ સુખદુઃખાદિ ભોગ્યપ્રપચનું નિર્માણ દેવી રીતે થાય છે, એ વિષયના સિદ્ધાંતને કોઈ તત્ત્વવેત્તા પુરુષ જ બાણી શકે છે, બીજા સામાન્ય પુરુષ બાણી શકતો નથી. ૩૦ બુદ્ધિમાન હો, મૂર્ખ હો, શૂરવીર હો, બીકળ હો, વિદ્વાન હો, મૂઠ હો, બળવાન હો કે દુર્બળ હો, પરંતુ જે પુરુષ ભાગ્યસંપન્ન હોય છે, તેને જ સુખ પ્રાપ્ત થાય છે. ૩૧ જેમ એક ગાય ઉપર તેના

વાછરડાનો, ગોવાળનો, તેના માલિકનો અને ચોરનો, એમ ચારેનો અધિકાર ગણાય છે, પરંતુ જે પુરુષ તે ગાયનું દૂધ પી શકે છે, તેનો જ તે ગાય ઉપર ખરો અધિકાર છે, (બાકીનાઓનો અધિકાર તો કેવળ નામનો જ છે,) એવો નિશ્ચય છે. (તેમ જે ભોગ્યપદાર્થનો પોતાનાથી ઉપભોગ લઈ શકાય, તેને જ પોતાનો ગણીને તેની જરૂરિયાત હોય તેટલી જ સ્પૃહા કરવી, તે યોગ્ય ગણાય છે, પણ તેથી વધારે મેળવવા માટે ક્ષેત્રો ભારવાં તે યોગ્ય નથી.*) આ જગતમાં જેઓ અત્યંત મૂઢ હોય છે (સુપુત્રિ અવસ્થામાં રહેલા હોય છે) અથવા તો યુદ્ધિના પારને પામેલા હોય છે (નિર્વિકલ્પ સમાધિમાં સ્થિત થયેલા હોય છે અથવા તો તુર્ણાવસ્થામાં રહેલા હોય છે), તેઓ જ અત્યંત સુખી છે. (બ્રહ્માવરૂપ સુખનો અનુભવ કરનારા છે.) પણ જે મનુષ્ય મધ્યસ્થિતિમાં (જાત્રત કે સ્વભાવસ્થામાં) રહેલો છે, તે તો દુઃખી જ છે;^{૩૨} માટે જ જ્ઞાની પુરુષો સુપુત્રિ અને નિર્વિકલ્પ સમાધિરૂપ તુર્ણાવસ્થામાં જ આનંદ માને છે, પણ જાત્રત કે સ્વભાવસ્થામાં આનંદ માનતા નથી. વળી તેઓ કહે છે કે, સુપુત્રિ અને તુર્ણાવસ્થામાં જ સુખ રહેલું છે; પરંતુ જાત્રત અને સ્વભાવસ્થામાં તો દુઃખ જ ભરેલું છે.^{૩૩} (જે પુરુષો વિવેકી-જ્ઞાનસંપન્ન હોય છે, તેઓ તો જાત્રત અને સ્વભાવસ્થામાં રહીને પણ કલેશ પામતા નથી; કેમ કે) તેઓ યુદ્ધિથી પર રહેલા પરમાત્મ સ્વરૂપને જાણી શક્યા હોય છે, સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોથી રહિત થયા હોય છે અને અત્સર(અદેખાઈ)નો ત્યાગ કરનારા હોય છે; માટે જ તેઓને સ્ત્રી આદિના સંયોગરૂપી અર્થ અને તેના વિયોગરૂપી અનર્થ કદી દુઃખી કરી શકતા નથી;^{૩૪} પરંતુ જેઓ

પરમાત્મસ્વરૂપને જાણી શક્યા નથી અને મૂઢતાને તણ શક્યા નથી, તેઓ કોઈ સમયે અત્યંત હર્ષ પામે છે અને કોઈ સમયે અત્યંત સંતાપ પામે છે.^{૩૫} વળી જેઓ અત્યંત મૂઢ હોય છે, તેઓ તો સ્વર્ગમાં રહેલા દેવગણોની પેઠે (આ સંસારમાં રહીને પણ) નિત્ય આનંદમાં જ દિવસો ગાળે છે અને મોટા ગર્વથી કૂલી જઈને તથા કામાદિને વશ થઈને બીજાઓને દુઃખ દેવામાં જ તત્પર રહે છે.^{૩૬} આ સાંસારિક સુખમાંથી તો અંતે દુઃખ જ ઉત્પન્ન થાય છે, પણ જ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરવાનાં સાધનો-નું અનુદાન કરવામાં જે દુઃખ જણાય છે, તેમાંથી અંતે પરમ સુખનો ઉદય થાય છે; એ વાત લક્ષમાં રાખીને જ્ઞાન મેળવવાનો જ ઉત્સાહ ધારણ કરવો; કેમ કે ઉત્સાહી મનુષ્યને વિષે અભિમાદિ ઐશ્વર્ય અને વેદોક્ત આત્મવિદ્યા નિવાસ કરે છે, પણ આગસુને વિષે નિવાસ કરતાં નથી.^{૩૭} જે સમયે સુખ કે દુઃખ અથવા પ્રિય કે અપ્રિય પ્રાપ્ત થાય, તે સમયે મનમાં ધૈર્ય ધારણ કરીને તેને ભોગવી લેવાં.^{૩૮} આ જગતમાં સેંકડો શોકનાં સ્થાનકો છે અને સેંકડો લયનાં સ્થાનકો છે; પરંતુ તેઓ મૂઢ મનુષ્યોનાં હૃદયમાં જ પોતાની સત્તા ચલાવી શકે છે, પણ પડિત પુરુષોનાં હૃદયમાં લગારે સત્તા ચલાવી શકતાં નથી.^{૩૯} જે પુરુષ યુદ્ધિમાન હોય છે, બેહાપોહ કરવામાં કુશળ હોય છે, શાસ્ત્રીય અભ્યાસ કરવામાં તત્પર રહે છે, અસૂચાદોષથી રહિત હોય છે, બાહ્ય ઇન્દ્રિયોને જીતનારા હોય છે અને મનને વશ રાખનારા હોય છે, તેને શોક સ્પર્શ પણ કરી શકતો નથી;^{૪૦} માટે વિદ્વાન પુરુષે પૂર્વોક્ત યુદ્ધિનો આશ્રય કરીને તથા કામાદિ દુષ્ટ વાસનાઓથી મનનું રક્ષણ કરીને સંસારમાં વર્તવું. જે પુરુષે જગતની ઉત્પત્તિ અને લયના સ્થાનભૂત પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કર્યો હોય છે, તેને શોક સ્પર્શ કરી શકતો નથી.^{૪૧} જેને નિમિત્તે આપણને શોક થતો હોય અથવા જેને લીધે સંતાપ, દુઃખ કે પરિશ્રમ થતો હોય, તે યદ્યપિ પોતાના શરીરનો જ એક અવયવ હોય, તોપણ તેનો ત્યાગ કરી દેવો બોધે.^{૪૨} હરકોઈ વસ્તુના સંબંધમાં ‘આ મારી પોતાની છે,’ આવી મમત્વબુદ્ધિ બ્યારે થાય છે, ત્યારે જ તે સર્વ વસ્તુ મનુષ્યને સંતાપ કરાવનાર

* ગોષ્ઠાદાપિ ગોક્ષીર પ્રસન્ન ધાન્યચત્રાદપિ । પ્રાસાદાદપિ ચ્વદ્વર્ષિ શેષા પરિમુહ્યતઃ ॥ સેંકડો ગાયો હોય, તોપણ તેમાંથી માત્ર એક ગાયના દૂધનો જ માંડ માંડ ઉપયોગ કરી શકાય છે. સેંકડો મણુ અનાજ ભરી રાખ્યું હોય, તોપણ તેમાંથી માત્ર એક શેર અનાજનો જ તેના માલિક-થી ઉપયોગ થઈ શકે છે અને એક મોટો વિશાળ મહેલ હોય, પણ તેના માલિકને એક ખાટલાના અડધિયા બેટથી જગ્યા જ ઉપયોગી ગણાય છે. બાકી તો એ અધી સંપત્તિઓ પારકા જ ગણાય છે.

થઈ પડે છે. ૪૪ સર્વ પ્રકારના વિષયોમાથી જે જે વિષયનો પુરુષ ત્યાગ કરી દે છે, તે તે વિષય તેના સુખમા ભેલડો વૃદ્ધિકર્તા થઈ પડે છે, પરંતુ વિષયો ની પાછળ દોડ-દોડ કરનારો પુરુષ તો તેઓની પાછળ વિનાશ જ પામે છે. ૪૫ આ જગતમા જે કંઈ વિષયજન્ય સુખ છે અને સ્વર્ગમા જે મહાન સુખ રહેલું છે, તે બંને પ્રકારના સુખો વૈરાગ્યના સુખની સોળમી કળાને પણ યોગ્ય નથી. પૂર્વ જન્મમા જે કંઈ શુભઅશુભ કર્મ કરેલું હોય છે, તેને આ જન્મમા વિદ્વાન, મૂર્ખ કે શૂરવીર પુરુષે અવશ્ય ભોગવવું પડે છે. ૪૬ જો આ પ્રમાણે પ્રિય અને અપ્રિય એવા સુખ અને દુઃખ પણ જીવોને સ્વતઃ જ પ્રાપ્ત થયા કરે છે, ૪૭ માટે શુભવાન પુરુષ એ પૂર્વોક્ત યુદ્ધિનો આશ્રય કરીને સુખેથી રહે છે અને સર્વ પ્રકારના વિષયોને મનથી ધિક્કારી કાઢીને દૂર કરે છે; ૪૮ કારણ કે વિષય શબ્દથી કહેવાતો અને મનમાથી, ઉત્પન્ન થનારો એ કામ પ્રાણીઓનાં હૃદયમા રહેલું મહાન મૃત્યુ જ છે અને તે કામ કોઈ પણ કારણને લીધે જો સિદ્ધ થઈ શકતો નથી, તો કોઈનું સ્વરૂપ ધારણ કરીને પ્રાણીઓના શરીર મા વ્યાપ્ત થઈ જાય છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે. ૪૯ જેમ કાચો પોતાના સર્વ અંગોને સંકોચી લે છે, તેમ મનુષ્ય પોતાની સર્વ વિષયવાસનાઓને સર્વ તરફથી બંધારે સંકોચી લે છે, ત્યારે તેને પોતાના સ્વરૂપમાં જ આત્મજ્યોતિના હર્ષન થાય છે. ૫૦ પછી બંધારે તે મનુષ્ય કોઈનાથી ભય પામતો નથી, તેમ જ બીજાઓને તેના તરફનો ભય રહેતો નથી; કોઈ જાતની ઈચ્છા કરતો નથી અને કોઈનો દ્વેષ પણ કરતો નથી, ત્યારે તે પ્રહારસ્વરૂપ થઈ જાય છે. એટલું જ નહિ પણ નેવો મનુષ્ય સત્યનો, અસત્ય નો, શોકનો, આનંદનો, ભયનો, અભયનો, પ્રિયનો તથા અપ્રિયનો ત્યાગ કરીને કેવળ શાતરસ્વરૂપ જ બની જાય છે. ૫૧ હરકોઈ ખીર પુરુષ બંધારે સર્વ પ્રાણીઓની મનસા, વાચા કે કર્મણા હિંસા કરતો નથી, ત્યારે તે પ્રહારસ્વરૂપ બની જાય છે. ૫૨ દુષ્ટયુદ્ધિ પુરુષોને જેનો ત્યાગ કરવો અશક્ય થઈ પડે છે, પુરુષ વૃદ્ધ થાય છે તોપણ જે વૃદ્ધ થતી નથી અને જે એક પ્રાણુનાશક રોગ સંસ્પર્ષી જ છે, તે તૃષ્ણાનો ત્યાગ કર નારા પુરુષને પરમ સુખ પ્રાપ્ત થાય છે. ૫૩ હે રાજા! આ

તૃષ્ણાના સંબધમાં પિંગલા નામની એક વેશ્યાએ કેટલીએક ગાથાઓ ગાઈ હતી, તે મારા સાભળ વામા આવી છે. (તે ગાથાઓનું તાત્પર્ય એ છે કે,) પિંગલાએ સંકટ સમયમા આવી પડીને પણ સત્તા તન ધર્મ સંપાદન કર્યો હતો. ૫૪ જેમ કે એક સમયે પિંગલા વેશ્યાએ કોઈ એક સંકેતસ્થાનમા મળવા માટે પોતાના પ્રિય પતિને (જારને) નેતર્યો હતો, પણ તેવા કોઈ કારણને લીધે તે ત્યાં આવી શક્યો નહિ. ત્યારે તેના વિશેષગને લીધે પિંગલાને અત્યંત દુઃખ થયું અને પછી તેણે પોતાની યુદ્ધિને શાત અને સ્થિર કરીને આ પ્રમાણે કહ્યું. ૫૫

પિંગલા બોલી : ખરેખર, હું ઉન્મત્ત છું, કારણ કે મારો શાભો પતિ પ્રથમ મારી સમીપ જ રહેતો હતો અને મારી પાસે જ રમણ કર્યો કરતો હતો; છતાં મેં તેને ઓળખ્યો નહિ, ૫૬ પણ હવે તો અવિદ્યારૂપી એક શાભલી પર રહેલા અને પાંચ ધંધિયો તથા ચાર અતઃકરણરૂપી નવ દ્વાર વાળા આ શરીરરૂપી ઘરને (જ્ઞાનના બળથી) હું ઢાંકી દઈશ, અથાત્ તેને તુલ્ય અને અસાર માનીશ, તો પછી મારા આ હૃદયાકાશમા રહેલા પ્રિય પર માતમાને 'આ મારો પતિ છે,' એમ કોણ માન નાર છે? અથાત્ મારી લેહલેપિનો નાશ થઈ જતા મંતા અને મતબ્યભાવ એ બંનેનો અભાવ થઈ જશે. ૫૭ (મને હવે આત્મજ્ઞાન થયું છે) અને વગી મેં સર્વ પ્રકારની કામનાઓનો ત્યાગ કરી દીધો છે, તેથી પ્રત્યક્ષ નરકસ્વરૂપ એવા પૂર્વ પુરુષો કામી સ્વરૂપે પુનઃ મને છેતરી શકશે નહિ. હવે મેં આત્મતત્ત્વને જાણ્યું છે અને હવે હું (અવિદ્યારૂપી નિદ્રાનો ત્યાગ કરીને) જાગૃત થઈ છું. ૫૮ જે સમયે દૈવનો અનુગ્રહ થાય છે અથવા પ્રાચીન કર્મવિષાક ઉદય પામે છે, તે વેળા (ધનાદિકની આશાની જે નિકટવતા તે રૂપી) અનર્થ પણ અર્થરૂપ બની જાય છે. મારા સંબધમા પણ તેમ જ બન્યું છે અને તેથી જ હવે હું નિર્વિષયક જ્ઞાનસ્વરૂપ બની ગઈ છું, સંપૂર્ણ જાગૃત થઈ છું

* અથાત્ હું કામકોષાદિ વિકારવાળી છું અને મેં મારા હૃદયમા જ રહેલા અતર્થોની પરમાત્માને વિકારજન્ય હોવા છતાં નિકારો વડે આત્મજ્ઞાન કરી દીધા હતા જેથી તે આનંદાત્મક પ્રભુને હું જાણી શકી નહિ.

અને જિતેન્દ્રિય બની ગઈ હતું.^{૧૧} ખરેખર, જે પુરુષ આશાનો સમૂળગો ત્યાગ કર્યો છે, તે પુરુષ સુખેથી સંઈ થકે છે; કેમ કે નિરાશા એ જ પરમ સુખ છે. હું પિંગલા એક વેશ્યા છું, છતાં આશાને નિરાશાના રૂપમાં બદલી નાખીને આજે સુખેથી સંઈ થકું છું.^{૧૨}

લીંગે કહ્યું : એ પ્રમાણે પિંગલાગીતનું ગાન કરી બતાવીને તથા બીજાં કેટલાંએક હેતુગર્ભિત વાક્યોનો ઉપદેશ આપીને તે બ્રાહ્મણે સેનજિત રાજાને શાંત પાડ્યો, જેથી રાજા સેનજિત પ્રસન્ન થયો અને સુખી થયો.^{૧૩}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતગ્રંથે મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘રાજા સેનજિત અને બ્રાહ્મણનો સંવાદ’ નામનો અધ્યાય ૧૭મો સમાત

અધ્યાય ૧૭મો

પિતા-પુત્રનો સંવાદ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

અતિક્રામતિ કાલેઽસ્મિન્ સર્વભૂતક્ષયાવહે ।

કિં શ્રેયઃ પ્રતિપદ્યેત તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! સર્વ પ્રાણીઓનો ક્ષય કરનારો આ કાળ જ્યારે એકસરખો પ્રયાણ કરી રહ્યો છે, ત્યારે મનુષ્યે કયા કલ્યાણકારક માર્ગનો આશ્રય કરવો તે મને કહો.^૧

લીંગે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! એ વિષયમાં પણ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે કે, જેમાં પિતા અને પુત્રનો સંવાદ વર્ણવેલો છે, તે ઇતિહાસ હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૨ હે પાથ ! પૂર્વે એક બ્રાહ્મણ હતો. તે નિત્ય વેદાધ્યયન કરવામાં જ આસક્ત રહેતો હતો. તેને મેધાવી નામનો એક મહાણુદિમાન પુત્ર હતો.^૩ તે પુત્ર મોક્ષધર્મનો તાત્ત્વિક વિચાર કરવામાં કુશળ હતો અને લૌકિક વ્યવહારજ્ઞાનમાં પણ વિચક્ષણ હતો. તેણે વેદાધ્યયન કરવામાં આસક્ત રહેનારા પોતાના પિતાને એક મમયે પ્રશ્ન કર્યો.^૪

પુત્રે પૂછ્યું : હે પિતા ! મનુષ્યોનું આયુષ સત્વર ક્ષીણ થતું બળ્ય છે, એમ સમજનારા ધીર પુરુષે શું કરવું ભેઈએ, તે મને યથાર્થ રીતે અને કેમપૂર્વક કહો, જેથી હું (યથાયોગ્ય) ધર્માંચરણ કરી શકું !^૫

ત્યારે પિતાએ કહ્યું : હે પુત્ર ! સૌ પહેલાં તો (બ્રાહ્મણે) બ્રહ્મચર્યમત પાળીને વેદાધ્યયન કરવું અને પછી પિતૃઓનો ઉદ્ધાર કરવા માટે (ગૃહસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરીને) પુત્રોત્પાદન કરવાની ઇચ્છા કરવી. તે પછી અગ્ન્યાધાન કરીને તથા વિધિપૂર્વક યજ્ઞયાગાદિક કરીને વનમાં વાદ્યા જવું, વાનપ્રસ્થ આશ્રમમાં પ્રવેશ કરવો અને પછી ધ્યાન-નિષ્ઠ થઈને સુનિમત ધારણ કરવું અર્થાત્ સંન્યાસી થવું.^૬

પુત્રે કહ્યું : આ સમગ્ર લોક (મૃત્યુના) માર ખાઈખાઈને જર્જરિત બની ગયો છે, (જરા વડે) ચોતરફથી ઘેરાઈ રહ્યો છે અને પોતાનું કામ કાઢી લઈને આ (રાત્રિઓ) પસાર થઈ રહી છે, છતાં તમે ધીર પુરુષની પેઠે આમ કેમ બોલો છો ?^૭

પિતાએ કહ્યું : લોક કોનો માર ખાઈને જર્જરિત થઈ રહ્યો છે ? કોના વડે ચોતરફથી ઘેરાઈ ગયો છે ? અને કોણ પોતાનું કામ કાઢી લઈને પસાર થઈ બળ્ય છે ? તું મને આમ ડરાવે છે કેમ ?^૮

પુત્રે કહ્યું : આ સર્વ લોક મૃત્યુના પ્રહારથી જર્જરિત થઈ રહ્યો છે અને વૃદ્ધાવસ્થાથી ઘેરાઈ રહ્યો છે, તેમ જ (આયુષને ક્ષીણ કરનારા) રાત્રિ-દિવસો ઘણી ઝડપથી પસાર થતા બળ્ય છે; છતાં તમે હજી કેમ બાંધત થતા નથી ? અજ્ઞાન નિદ્રામાં કેમ પડ્યા છો ?^૯ આ રાત્રિઓ નિત્ય સફળ થઈને આવ-બા કર્યા કરે છે. એ વિષેનો હું વિચાર કરું છું, ત્યારે બભી થકું છું કે, મૃત્યુ કોઈની રાહ ભેઈને બિલું રહેતું નથી, તો પછી, હું જ્ઞાનરૂપી કવચથી સુરક્ષિત ન હોવા છતાં કેવળ તમારા જેવું ધર્માંચરણ કરતો કરતો કાળપ્રતીક્ષા કેમ કરી શકું ?^{૧૦} વિચક્ષણ પુરુષે તો એમ જ સમજવું ભેઈએ કે, પ્રત્યેક રાત્રિઓ આયુષ્યનો ક્ષય કરતી કરતી પસાર થઈ બળ્ય છે અને મનુષ્યનું આયુષ્ય અતિ અલ્પ છે, તો પછી જ્ઞાન સંપાદન કર્યા વિનાનો એક દિવસ પણ નિષ્ફળ જ ગણાય છે.^{૧૧} જેમ છીછરા પાણીમાં રહેલા માછલાનું આયુષ્ય અલ્પ છે, તેમ આ સંસારમાં આવેલા મનુષ્યનું આયુષ્ય પણ અલ્પ છે. આમ સમજનારો કયો પુરુષ સુખને પામી શકે ? મનુષ્યોની કામનાઓ અપૂર્ણ જ રહે છે, તેટલામાં મૃત્યુ તેઓની સમીપ આવી પહોંચે

છે.^{૧૨} જેમ એક ઋતુમતી બકરીની શોધ કરી રહેલા પ્રમાદી બોકડાને વરુની માદા અકસ્માત્ તરાપ મારીને ઉઠાવી બંધ છે, તેમ મૃત્યુ મનુષ્યને ઝડપી લે છે;^{૧૩} માટે જે કંઈ શ્રેય કરવાનું હોય, તે તમે આજે જ કરી લો; પણ તેને માટે કાલપ્રતીક્ષા કરો મા; કારણ કે મૃત્યુ તમારાં કાર્યો અધૂરાં હશે તોપણ તમને ઘસડી જશે.^{૧૪} જગતના પ્રત્યેક મનુષ્યે જે કાર્ય આવતી કાલે કરવાનું હોય તે આજે જ કરી લેવું અને આજના પાછળના ભાગમાં કરવાનું હોય, તે પ્રથમના ભાગમાં કરી લેવું; કેમ કે અમુક મનુષ્યે પોતાનું કાર્ય ક્યું છે કે નથી ક્યું, તેને માટે મૃત્યુ રાહ જોતું નથી.^{૧૫} કોણ જાણે છે કે, અમુકનું મૃત્યુ અમુક દિવસે જ થશે? માટે તરણ અવસ્થામાં જ ધર્માચરણ કરવા મંડી પડવું; કેમ કે આ જિંદગી અવશ્ય અનિત્ય છે-નાશવંત છે.^{૧૬} ધર્મ કરવાથી કીર્તિ મળે છે; એટલું જ નહિ પણ આ લોકમાં ને પરલોકમાં સુખ પણ મળે છે. જે પુરુષ મોહથી ઘેરાયેલો હોય છે તે જ પુત્ર સ્ત્રી આદિનું પોપણ કરવા માટે પ્રયત્ન કરે છે અને કાર્ય-અકાર્ય ગમે તે કરીને પણ તેઓનું ભરણ કરે છે;^{૧૭} પરંતુ સૂતેલા મૃગને જેમ વાધ ઉઠાવી બંધ છે, તેમ તેવા પુત્ર, પશુ વગેરેથી સંપન્ન બનેલા અને સાંસારિક વિષયોમાં આસક્ત મનવાળા પુરુષને મૃત્યુ ઉઠાવી બંધ છે.^{૧૮} વિષયવાસનાઓથી અતૂપ રહેલા અને પ્રતિદિન નવા નવા વિષયોની શોધમાં ફરનારા તે પ્રમાદી પુરુષને વાધ જેમ પશુને ઉપાડી બંધ છે, તેમ મૃત્યુ ઉપાડી બંધ છે.^{૧૯} ‘આજે આ કાર્ય પૂર્ણ ક્યું છે, આ કાર્ય અપૂર્ણ રહ્યું છે અને આવતી કાલે અમુક કાર્ય કરવાનું છે,’ ઇત્યાદિ વાતો કરીને આશાજન્ય સુખને અધીન થયેલા પુરુષ ને કાળ પોતાના સપાટામાં સપડાવી દે છે.^{૨૦} ખેતર, હંકાર, ઘર વગેરેના આરંભો કરવામાં આસક્ત બનેલો અને પોતાનાં કર્મ પ્રમાણે બ્રાહ્મણ સંસારને પામેલો મનુષ્ય આરંભેલાં કર્મોનાં ફળને હજી મેળવી શક્યો નથી, તેટલામાં તો મૃત્યુ તેને પકડી બંધ છે.^{૨૧} દુર્બળ હોય કે બળવાન હોય, શૂરવીર હોય કે બીકણ હોય અથવા મૂર્ખ હોય કે વિદ્વાન હોય; તોપણ સર્વ વિષયવાસનાઓને

પ્રાપ્ત કરી ન શકે તે પહેલાં જ મૃત્યુ તેને લઈ બંધ છે.^{૨૨} જો પિતા! આપણા સર્વના દેહની પાછળ મૃત્યુ, જરા, વ્યાધિ અને અનેક પ્રકારનાં દુઃખો લાગ્યાં જ રહ્યાં છે, છતાં તમે સ્વસ્થની પેઠે કેમ બેઠા છો?^{૨૩} હરકોઈ પ્રાણી જેવું ઉત્પન્ન થાય છે કે, તુરંત જ કાળ અને જરા તેનો નાશ કરવા માટે તેની પાછળ પડે છે. આ જગતમાં જે જે સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓ ઉત્પન્ન થયાં છે, તે સર્વની પાછળ કાળ અને જરા લાગુ જ છે.^{૨૪} અમે સાંભળ્યું છે કે, ગામની અંદર રહીને સ્ત્રીપુત્રાદિ પરિવારને વિષે જે આસક્તિ રાખવી, તે જ મૃત્યુનું દારૂ ગણાય છે; માટે અરણ્યવાસ કરીને ધ્યાનપરાયણ રહેવું તે જ ઉત્તમ છે; કેમ કે અરણ્ય એ દેવતાઓનું નિવાસસ્થાન ગણાય છે; અથવા ગાયોને જેમ એક વાડામાં બાંધી શકાય છે, તેમ અરણ્યમાં ઇંદ્રિયોને વશ કરી શકાય છે.^{૨૫} ગામમાં રહીને કુટુંબપરિવાર ઉપર જે પ્રીતિ કરવી તે તો જકડી બાંધનારી એક રજબુ (દારી) છે; માટે જ પુણ્યશાળી પુરુષો એ રજબુને કાપી નાખીને અરણ્યમાં આલ્યા બંધ છે, પણ પાપી પુરુષો તો તેને કાપી જ શકતા નથી.^{૨૬} જે પુરુષ મન, વચન, કાયા અને શ્રાદ્ધાદિ કર્મોના નિમિત્તે પણ કોઈ જીવોની હિંસા કરતો નથી, તેને જીવિતનો તથા અર્થનો નાશ કરનારાં કોઈ પણ પ્રાણી મારી શકતાં નથી.^{૨૭} યોગધર્મનો આશ્રય કર્યાં, વિના કોઈ પણ પુરુષ મૃત્યુની ચડી આવતી સેનાને (વૃદ્ધાવસ્થા અને વ્યાધિઓરૂપી સેનાને) જાણી શકતો નથી; માટે (યોગધર્મ સિવાયના) અસત્નો ત્યાગ કરવો; કેમ કે યોગધર્મ જ અમૃતનું (મરણના અભાવનું) આશ્રય સ્થાન છે,^{૨૮} માટે મનુષ્યે સત્ય એવાં યમનિયમાદિ નિતોનું આચરણ કરીને, જીવને બ્રહ્મમાં લય કરવારૂપ સત્ય યોગસાધનામાં પરાયણ રહીને, શુરુ અને વેદવાક્યરૂપ સત્ય આગમને પ્રમાણભૂત ગણીને તથા ઇંદ્રિયોને જ્ય કરીને યોગધર્મ વડે જ મૃત્યુ ઉપર વિજય મેળવવો.^{૨૯} મોક્ષ અને મૃત્યુ એ બન્ને આપણા દેહની અંદર જ રહેલા છે. જો મોહને આશ્રય કરવામાં આવે છે, તો મૃત્યુને પામી શકાય છે અને યોગધર્મનો આશ્રય કરવામાં આવે છે, તો મોક્ષને મેળવી શકાય છે;^{૩૦} માટે હું તો

યોગધર્મનો આશ્રય કરીશ, હિંસાધર્મનો ત્યાગ કરીશ, કામક્રોધને દૂર ફેંકી દઈશ, સુખદુઃખને સમાન ગણીશ અને તે દ્વારા અજરામર થઈને હિરણ્યગર્ભની પેઠે ક્ષેમકુશળ થઈશ.^{૩૧} વળી દેવ ચાનમાર્ગે ગમન કરવા માટે હું નિવૃત્તિમાર્ગના અભ્યાસરૂપ શાંતિયજ્ઞને કરીશ, ઇન્દ્રિયોને જીતીશ, ઉપનિષદોના અર્થચિંતનરૂપ બ્રહ્મયજ્ઞને કરીશ, મૌન જત ધારણ કરીશ, ઝંકારના બપરૂથી વાગ્યજ્ઞને કરીશ, પ્રણવમંત્રના બ્રહ્મર, હ્રાર અને મકારરૂં ઉત્તરોત્તર પ્રવિલાપન કરવારૂપ મનોયજ્ઞને કરીશ અને ર્નાન, શૌચ, શુભ્રસેવા વગેરે આવશ્યક ધર્મોનું અનુક્રાંત કરવારૂપ કર્મયજ્ઞને કરીશ.^{૩૨} મારા જેવો એક બુદ્ધિમાન પુરુષ હિંસાપ્રાય અને નાશવત ક્ષણવાળા પશુપક્ષી કરવાને માટે કેમ યોગ્ય થઈ શકશે ? તે યજ્ઞો તો પિશાચોએ^૧ કરેલા ક્ષેત્ર યજ્ઞોના જેવા જ (તુરંત) છે.^{૩૩} જે પુરુષ પોતાનાં વાણી, મન, તપ, જ્ઞાન અને સત્ય એ પાંચેને બ્રહ્મ-પંથુ કરી દે છે, તે પુરુષ પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરે છે. જ્ઞાન સમાન નેત્ર નથી, સત્ય સમાન તપ નથી, રાગ સમાન દુઃખ નથી અને ત્યાગ(સંન્યાસ) સમાન સુખ નથી.^{૩૪}૩૫ (આ સર્વ જગત કેવળ બ્રહ્મમય છે,) તેથી હું બ્રહ્મને વિષે જ બ્રહ્મરૂપે ઉત્પન્ન થયો છું. (નહિ કે માતાને વિષે પિતાથી ઉત્પન્ન થયો છું.) વળી હું કેવળ બ્રહ્મરૂપ જ છું, તેથી પ્રજા ઉત્પન્ન ક્યો વિના પણ પરબ્રહ્મ વિષે જ નિવાસ કરવાનો છું. પ્રજા મને તારી શકે તેમ નથી.^{૩૬} એકલા રહેતું, સર્વના પર સમદર્શિ રાખતી, સત્ય બોલતું, સદાચારી થવું, મનને સ્થિર કરવું, મન, વચન અને કાયાથી હિંસાનો ત્યાગ કરવો, સરળ થવું અને સર્વ ક્રિયા-રસોથી ઉપરામ પામવો આના જેવું બ્રાહ્મણ્યું^૨ બીજું ધન નથી.^{૩૭} હે બ્રહ્મન્ ! તમે બ્યારે અવશ્ય મરણ પામવાના છો, ત્યારે ધન, બાધવ અને સ્ત્રીનું

+ જે મનુષ્ય આત્મધાત કરીને મરણ પામે છે, તેને પિશાચયોનિમાં અવતરવું પડે છે અને પિશાચ-યોનિમાં ગયા પછી પણ પૂર્વજન્મની વાસનાને અધીન થઈને ઝેર વડે, અગ્નિ વડે કે ગળાદાંસ વડે તે પોતાના દેહનો નાશ કરે છે, આતું નામ જ ક્ષેત્રવચ કહેવાય છે અને તે ક્ષેત્રવચ આત્મહત્યાથી સિદ્ધ થાય છે; માટે અસંત તુરંત છે.

તમારે શું પ્રયોજન છે ? માટે બુદ્ધિરૂપી શુદ્ધિમાં રહેલા આત્માની તમે શોધ કરો અને તમારા પિતા તથા પિતામહો ક્યાં ગયા છે, તેનો વિચાર કરો.^{૩૮}

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજા ! પુત્રનાં એ વચન સાંભળ્યા પછી પિતાએ જે પ્રમાણે કહ્યું હતું, તે પ્રમાણે તમે કરો અને સત્યધર્મનું આચરણ કરવા તત્પર થાઓ.^{૩૯}

હતિ શ્રીમદ્ધાત્રાતમા શાંતિપર્વાતર્ગ મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'પિતા-પુત્રનો સંવાદ' નામનો અધ્યાય ૧૭૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૭૬ મો

શંપાકગીતા-ત્યાગ વિના સુખ નથી

॥ બુધિશિર ઉવાચ ॥

ધનિનશ્વાધના યે ચ વર્તયન્તે સ્વતંત્રિણઃ ।

સુલુદુઃસ્વાગમસ્તેષાં કઃ કર્થં વા પિતામહં ॥ ૧ ॥

બુધિશિરે કહ્યું : હે પિતામહ ! ધનવાન હો કે નિર્ધન હો, પણ જેઓ પોતાપોતાનાં શાસ્ત્રોને અનુસરીને વર્તે છે, તેઓને પણ સુખદુઃખની પ્રાપ્તિ કેમ થાય છે ?^૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે બુધિશિર ! એ વિષયમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે, જે ઇતિહાસ શાંતિનિક્ષ અને સુક્રત એવા એક શંપાક નામના બ્રાહ્મણે કહ્યો છે.^૨ એ શંપાક નામનો બ્રાહ્મણ પોતાની સ્ત્રીની દુહતાને લીધે દુઃખી થઈ ગયો હતો, નિર્ધન હોવાથી મલિન વસ્ત્રોને પહેરતો હતો અને ક્ષુધાથી પીડાતો હતો. (જેથી સંસારનો ત્યાગ કરીને સર્વત્ર વિચર્યો કરતો હતો. એક દિવસે આ તરફ આવી ચડીને) તેણે મને આ પ્રમાણે કહ્યું હતું :^૩ 'આ સંસારમાં ઉત્પન્ન થયેલા મનુષ્યને જન્મથી આરભીને અનેક પ્રકારનાં સુખો અને દુઃખો પ્રાપ્ત થયા કરે છે^૪ અને દેવ જ સુખદુઃખરૂપી બે માર્ગોમાંના કોઈ એક માર્ગમાં મનુષ્યને બ્યારે લાવી મૂકે છે, ત્યારે સુખ પામીને કોઈએ હર્ષ પામવો નહિ અને દુઃખ પામીને કોઈએ સંતાપ કરવો નહિ.^૫ તું સ્વતઃ સર્વ પ્રકાર ની કામવાસનાઓથી રહિત છે, છતાં ધર્મનિયમાદિ યોગોગની ધૂંસરીને સદાકાળ વહીને તારું પોતાનું કલ્યાણ કરતો નથી, તેનું કારણ જ એ છે કે, તું

તારા મનને વશ રાખી શકતો નથી. ૧૬ તું જો નિષ્કિં-
ચન (ત્યાગી) થઈને સર્વત્ર વિચર્યો કરીશ, તો જ
તને સુખનો સ્વાદ મળશે; કેમ કે નિષ્કિંચન પુરુષ
સુખેથી સૂવે છે અને સુખેથી ઊઠે છે. ૧૭ આ જગત
માં નિષ્કિંચનપણું (ત્યાગીપણું) જ સુખકારક છે.
હિતકારક છે, કલ્યાણરૂપ છે અને સર્વ પ્રકારના
ઉપદ્રવોથી રહિત છે. ખરેખર કોઈ પ્રકારના શત્રુઓ
વિનાનો આ અકિંચનતારૂપી માર્ગ કામી પુરુષો-
ને તો હુલ્લેસ જ છે; પરંતુ કામવાસનાઓનો
ત્યાગ કરનારા પુરુષોને ઘણો જ સુલભ છે. ૧૮ હું ત્રણે
લોકમાં જ્યારે દૃષ્ટિ કરું છું, ત્યારે વૈરાગ્યસંપન્ન
થઈને નિષ્કિંચન બનેલા શુદ્ધ પુરુષના જેવા એક
પણ પુરુષને ભેઈ શકતો નથી. ૧૯ મેં અકિંચનતાને
તથા રાજ્યને ત્રાજવામાં મૂકીને તોળી જોયાં, ત્યારે
રાજ્યના કરતાં પણ અધિક શુભવાળી અકિંચનતા-
નું વર્જન ઘણું જ વધી ગયું. ૨૦ આ રીતે રાજ્યમાં
અને અકિંચનતામાં અતિ મહાન તફાવત રહેલો છે;
કેમ કે રાજ્યાદિકથી ધનવાન બનેલો પુરુષ જાણે
મૃત્યુના મુખમાં આવી પડ્યો હોય, તેમ સદાને
માટે ઉદ્ધિસ રહે છે. ૨૧ જે પુરુષ ધનનો તથા સર્વ
આશાઓના ત્યાગ કરીને સંસારથી મુક્ત (ત્યાગી)
બને છે, તેના ઉપર અશ્વિની, રોગાદિ ઉપદ્રવોની,
મૃત્યુની કે ચારલૂંટારાઓની લેશમાત્ર પણ સત્તા
ચાલતી નથી. ૨૨ પોતાની ઈચ્છાનુસાર સર્વત્ર વિહાર
કરનાર, પૃથ્વી પર કંઈ પણ પાથર્યો વિના શયન કર-
નાર, પોતાના બાહુનું જ ઝોશીકું બનાવનાર અને
સદાય શાંતિમાં રહેનાર અકિંચન પુરુષની દેવ
તાઓ પણ પ્રશંસા કરે છે. ૨૩ જે પુરુષ ધનવાન
હોય છે, તે કોઈ અને લોભથી ઘેરાયેલો રહે છે,
વિચારશક્તિથી શૂન્ય હોય છે, વક્ર દૃષ્ટિથી જોનારો
હોય છે, શુષ્ક મુખવાળો હોય છે, પાપી હોય છે,
બૂઝટીને ત્યાગી રાખનારો હોય છે અને જ્યારે
કોપાયમાન થાય છે, ત્યારે ક્રોધ વડે નીચલા હોઠાને
પીસીને કઠોર ભાષણ કરવા માંડે છે. આવો ધનાઢ્ય
પુરુષ કદાચ આખી પૃથ્વી આપવા તૈયાર થાય,
તોપણ તેની ત્રામે કોણ દૃષ્ટિ કરે ૧૪૧ જે મૂર્ખ
પુરુષ લક્ષ્મીની સાથે નિત્ય સંવાસ રાખે છે, તેને
લક્ષ્મી મોહિત કરી નાખે છે અને વાયુ ચરદસ્તુનાં
વાદળોને જેમ હરી જાય છે, તેમ જો પુરુષના

ચિત્તને લક્ષ્મી ગમે તે વિષયમાં ખેંચી જાય છે; ૧૬
એટલું જ નહિ, પણ તે પુરુષને રૂપનો તથા ધનનો
ગર્વ ચડી જાય છે અને તે એમ જ માને છે કે, હું
કુળવાન છું અને કેવળ સામાન્ય મનુષ્ય નથી, પણ
સિદ્ધ છું. ૧૭ પ્રત્યેક મનુષ્યનું ચિત્ત ધન, રૂપ અને
કુળ એ ત્રણ કારણોથી પ્રમાદવશ બની જાય છે
અને પછી તેનું મન વિષયોપલોભ કરવામાં આસક્ત
બની જાય છે, ત્યારે પોતાના બાપદાદાઓએ એકલા
કરેલા દ્રવ્યને તે ઉડાવી દે છે અને તેને જ લીધે
નિર્ધન અવસ્થામાં આવી પડીને બીજાઓના ધનની
ચોરી કરવાના કામને પણ યોગ્ય માને છે. ૧૮ આ
રીતે જ્યારે મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરીને તે પુરુષ જ્યાં
ત્યાંથી પ્રમત્તોનું દ્રવ્ય લૂંટવા માંડે છે, એટલે
પારધીઓ બાણો વડે જેમ મૃગોને અટકાવે છે, તેમ
રાજાઓ તેને શિક્ષા કરીને અટકાવે છે. ૧૯ આ પ્રકારે
તે અનેક દુઃખો ધનવાન મનુષ્યને પ્રાપ્ત થાય છે
અને કોઈ સમયે અંગનું છેદનલેદન પણ અનુભવવું
પડે છે; ૨૦ માટે નાશવંત એવા દેહાદિ પદાર્થો
ઉપરની મમતાની સાથે ત્રૈષણાદિરૂપ લોકધર્મનો
પણ ત્યાગ કરીને તે સર્વ દુઃખોને દૂર કરવા માટે
બુદ્ધિપૂર્વક આપધ કરવું. ૨૧ સર્વ પ્રકારના સંબંધો-
નો ત્યાગ કર્યો વિના મનુષ્યને સુખ મળતું નથી,
પરબ્રહ્મની પ્રાપ્તિ થતી નથી અને નિર્ભયપણે નિદ્રા
પણ આવતી નથી; માટે સર્વના સંબંધોના ત્યાગ
કરીને તું સુખી થા. ૨૨ આ પ્રમાણે હસ્તિનાપુરમાં
થંપાક નામના બ્રાહ્મણે મને કહ્યું હતું, માટે ત્યાગ જ
સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે; એવો મારો મત છે. ૨૩

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'શંપાકગીતા-ત્યાગ વિના સુખ નથી'
નામનો અધ્યાય ૧૭૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૭૭મો

મંકિગીતા-દૈવબળ વિના પુરુષાર્થ વ્યર્થ છે

॥ યુધિષ્ઠિર उवाच ॥

ईहमानः समारंभान् यदिनासादयेद्धनम् ।

घनतृष्णाभिभूतश्च किं कुर्वन् सुखमाप्नुयात् ॥१॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: ધન સંપાદન કરવાની
ઈચ્છાથી પુરુષ ખેતી વગેરે અનેક સમારંભો કરે,
તોપણ તેને ધનની પ્રાપ્તિ જો ન થાય, તો ધનની

તૃષ્ણાથી પરાભવ પામેલા તે પુરુષે શું કરીને સુખ મેળવવું? ^{૧૧}

લીખે કહું: હે ભરતવંશી રાજા! લાભ, અલાભ, માન, અપમાન વગેરે સર્વમાં સમલાવ રાખવો, ધનાદિકને માટે લગાર શ્રમ ન કરવો, સત્ય ભાષણ કરવું, વૈરાગ્ય ધારણ કરવો અને કર્યો કરવા માટે ઇચ્છા ન કરવી-આ પાંચ શુભો જે પુરુષ મા વસી રહેલા છે, તે સુખી થાય છે. વૃદ્ધ પુરુષો કહે છે કે, એ પાંચે શુભોનો આશ્રય કરવાથી મોક્ષ પણ મળે છે અને તં પાંચે શુભો સ્વર્ગ, ધર્મ અને સર્વોત્તમ સુખરૂપ છે. ^{૧૨} હે યુધિષ્ઠિરરાજા! આ વિષયમાં મંદિએ વૈરાગ્યને લીધે જે કંઈ કહ્યું હતું, તેનો પ્રાચીન ઇતિહાસ લોકમાં કહેવાય છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ^{૧૩} દ્રવ્ય મેળવવાની ઇચ્છાથી મંદિએ વારંવાર ઘણા પ્રયત્નો કર્યા હતા, પરંતુ તે સર્વમા તે નિષ્ફળ થયો હતો. પછી તેણે કંઈ ખાકી રહેલા ધનમાંથી બે વાછરડા ખરીદ્યા અને તેઓને પકોટવા માટે એક ધૂંસરી લીધી. ^{૧૪} તે પછી એક સમયે તે બન્ને વાછરડાની ખાંધ ઉપર બરાબર ધૂંસરી ખાંધીને તેઓને પકોટવા માટે મંદિએ બહાર કાઢ્યા ને હાંકવા માંડ્યા. આગળ જતાં માર્ગમાં એક ઊંટ બેઠું હતું, તેને જોઈને તે બન્ને વાછરડા એકદમ ભડક્યા અને પેલા ઊંટને વચમાં રાખી દઈને વેગથી દોડ્યા. વાછરડા જેવા સમીપ આવ્યા; એટલે પેલું ઊંટ પણ એકદમ ખિજવાઈ ગયું અને પોતાની ખાંધ ઉપર આવી ગયેલા તે બન્ને વાછરડાઓને જાયકીને મોટા વેગથી દોડવા લાગ્યું. ^{૧૫} આ રીતે પોતાના બન્ને વાછરડાઓને ઊંટ ઘણા જુલ્મથી ઊંચકી જતું હતું, જેથી તેઓને શ્વેત પામતા મંદિએ કહ્યું કે, ‘પુરુષ ગમે તેવો કાર્યકુશળ હોય અને ગમે તેટલી શ્રદ્ધાથી યુક્ત થઈને કાર્યનો સારી રીતે આરંભ કરનારો હોય, તોપણ દેવયોગ વિના તેનાથી દ્રવ્ય મેળવી શકાતું નથી. ^{૧૬} પૂર્વે મેં જે જે કાર્ય કર્યા હતાં, તે સર્વમાં મને અનર્થોની જ પ્રાપ્તિ થઈ હતી; છતાં મેં આ બન્ને વાછરડાઓને ખરીદીને તેઓને પકોટવાના કાર્યનો આરંભ કર્યો; પરંતુ તેમાં પણ આ રીતે ઊંટનો મંબધ જોડી દઈને દેવે મારા પર કેવું સંકટ નાખી દીધું છે, તે તમે જુઓ! ^{૧૭} આ ઊંટની વેગ-

વાળી ગતિને લીધે મારા બન્ને વાછરડા કૂદી કૂદીને મહાકષ્ટથી ગમન કરી શકે છે અને પેલું ઊંટ તેો તેઓને ડોક ઉપર લટકાવીને આડુંઅવળું દોડતો જાય છે. અહા! આ દેવધટના કાકતાલીય ન્યાયના જેવી જ છે! ^{૧૮} આ મારા પ્રિય વાછરડાઓ ઊંટની ડોકે બે મહિઓની પેઠે લટકી રહ્યા છે. ખરેખર, આ બનાવ કેવળ દેવયોગે જ બન્યો છે. અને આ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, દેવયોગ વિના કેવળ હંક જ કરવાથી પુરુષાર્થ સિદ્ધ થતો નથી. ^{૧૯} જોકે કોઈ વેળા પુરુષાર્થ પણ સિદ્ધ થતો ભવામાં આવે છે; પરંતુ તેના સંબંધમાં પણ જો સંપૂર્ણ શોધ કરવામાં આવે છે, તો જણાય છે કે, એ સિદ્ધ થયેલા પુરુષાર્થને કેવળ દેવનો જ આધાર હતો. ^{૨૦} માટે સુખની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષે વૈરાગ્યનો જ આશ્રય કરવો; કેમ કે વૈરાગ્યનો આશ્રય કરીને ધન અને તેનાં સાધનોની આશાને દૂર દેહી દેનારો પુરુષાસુખિથી સૂચે છે. ^{૨૧} અહો! સર્વ પ્રકારના સંબંધોના ત્યાગ કરીને જનકરાજના ઘરમાંથી મોટા અરણ્ય તરફ ચાલી નીકળેલા ગુકદેવે ઠીક જ કહ્યું છે કે, ^{૨૨} ‘એક પુરુષ સર્વ પ્રકારની કામનાઓને સંપાદન કરે અને ખીજે પુરુષ સર્વ કામનાઓનો કેવળ ત્યાગ જ કરી દે-તેઓ બન્નેમાંથી સર્વ કામનાઓને સંપાદન કરનારા કરતાં સર્વ કામનાઓનો ત્યાગ કરનારો જ ઉત્તમ છે. ^{૨૩} આ જગતમાં કોઈ પણ પુરુષ ધનાદિકને પ્રાપ્ત કરવાની પ્રવૃત્તિઓના અંતને પામ્યો જ નથી અને જે પુરુષ મૂળ ખોય છે, તેને તો શરીર અને હૃદય ઉપરની તૃષ્ણા પ્રતિદિન વધતી જ જાય છે; ^{૨૪} માટે એ કામાભિલાષી મન! તું હવે સર્વ પ્રવૃત્તિઓથી વિરામ પામ અને વૈરાગ્ય ધારણ કરીને શાંત થા. પ્રવૃત્તિ કરી કરીને તું વારંવાર કળાયું છે, છતાં તને તેના પર વૈરાગ્ય

* એક તાડના વૃક્ષ ઉપર આવીને કાંગડો જેવો ઝોડો કે તુરત જ તેનું દુન પૃથ્વી પર તૂટી પડ્યું. આ બનાવમાં વાસ્તવિક કારણ તો દેવ જ છે, છતાં કાંગડાના અર્થકાંગે જ તે દુન પડ્યું જેથી કાંગડાના બેસવાને જ તાડવૃક્ષના દુષ્પરબન્ધ માગમ્ય કાંગે માનવામાં આવે છે. આને કાકતાલીય ન્યાય કહે છે, અર્થાત્ અનર્થકિંત રીતે કાંગડાનું ભેયવું અને અગમ્ય તાડવૃક્ષનું પડવું, એવા જે મનુષ્ય તેને કાકતાલીય ન્યાય કહે છે

કેમ થતો નથી? ^{૧૮} હે દ્રૌપદાભિલાષી મન ! તારે મારો જો વિનાશ ન કરવો હોય અને મારે લીધે તને આનંદ મળતો હોય, તો તું મને લોભીની સાથે વ્યથા જોડ મા. ^{૧૯} હે મૂઠ ! તેં અનેકવાર દ્રૌપદો સંબંધ કર્યો અને અનેકવાર તે દ્રૌપદ નાશ પામ્યું; તો પછી જો ધનલપટ મન ! તું તારી ધનાશાને કહી છોડશે કે નહિ? ^{૨૦} અહો ! મારી મૂર્ખતા કેટલી બધી છે કે હું તારું રમકડું બની ગયો છું ! ખરેખર, જે પુરુષ વાસનાશ્રત હોતો નથી, તે આ પ્રમાણે કોઈનું ઠાસાવ કરે જ નહિ. ^{૨૧} પૂર્વ-કાળમાં યદ્ય ગયેલા પુરુષો અને હવે પછી થનારા પુરુષો વિષયવાસનાઓના અંતને પામ્યા જ નથી. આમ સમજીને હવે મેં સર્વ સમારંભોનો ત્યાગ કર્યો છે, મને જ્ઞાન થયું છે અને હવે હું ભગ્યત થયો છું. ^{૨૨} ખરેખર, જો વિષયવાસના ! તારું હૃદય વર્ણના સારથી જ બનેલું છે અને તેથી જ અત્યંત મજબૂત છે; કારણ કે તેને સેકડો અનર્થો ખૂદી વળ્યા છે, છતાં તેના સો સો ટુકડા યદ્ય ગયા નથી. ^{૨૩} જો વિષયાભિલાષ ! હું બાણ જ છું કે, અસુક અસુક વસ્તુઓ તને પ્રિય છે; પરંતુ તારું પ્રિય કરવાની ઇચ્છા કરતાં જ હું સુખ પામી શકતો નથી. ^{૨૪} જો વિષયવાસના ! હું તારા મૂળને પણ બાણ છું કે, તું સંકલ્પમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે, માટે હવે હું કોઈ જાતનો સંકલ્પ જ કરીશ નહિ, જેથી તારો સમૂળગો નાશ થઈ જશે. ^{૨૫} ધન મેળવવાની ઇચ્છા કરવી, જે જ મહાદુઃખદાયક છે અને જે કદાચ ધન મળી આવે છે, તો પછી તેના રક્ષણ માટે ઘણી મોટી ચિંતા થઈ પડે છે અને વળી તે મળેલા ધનનો જે નાશ થઈ જાય છે, તો તે મૃત્યુના જેવું જ દુઃખ થાય છે; તેમ જ ધન મેળવવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવે છે, તોપણ તે (ધન) કોઈ સમયે મળે છે અને કોઈ સમયે નથી પણ મળતું. ^{૨૬} અરે ! પોતાનો દેહ કોઈને અર્પણ કરી દેવામાં આવે છે; તોપણ ધનનો લાભ થતો નથી, તો પછી એનાથી વધારે બીજું કંઈ દુઃખ હોઈ શકે? દેવયોગે કદાચ ધન મળે; તોપણ સંતોષપરહેતો નથી. પરંતુ અધિક અધિક મેળવવાની ઇચ્છા થયા કરે છે; માટે સિદ્ધ થાય છે કે, દ્રૌપદ જે વૃષ્ટાનો નાશ કરનાર નથી, પણ ગંગાના સ્વાદિષ્ટ જળની પેઠે વૃષ્ટાની વૃદ્ધિ

કરનાર છે. હું હવે બરાબર સમજી શક્યો છું કે, વૃષ્ટાની વૃદ્ધિ એ જ મારા વિનાશનું કારણ છે, માટે જો વૃષ્ટા ! તું મને છોડી દે. ^{૨૭} આ મારા શરીરમાં જે પંચમહાભૂતોનો સમુદાય એકત્રિત થયો છે, તે હવે લલે ગમે ત્યાં આલ્યો જાય અને તેની ઇચ્છામાં આવે ત્યાં ભલે જઈ ને રહે. (પણ અહીં તો નહિ જ.) ^{૨૮} જો વિષયવાસનાઓ ! હવે તમારા ઉપર મને પ્રીતિ જ રહી નથી; કારણ કે તમે કામ અને લોભને અનુસરો છો; માટે તમારો સર્વનો ત્યાગ કરીને હવે હું સત્વશુભો જ આશ્રય કરીશ; ^{૨૯} એટલું જ નહિ, પણ મારા આ દેહની અંદર જ હૃદયકમળમાં હું સર્વ ભૂતસમુદાયને જેવા માંડીશ, જેથી મને એકાત્મદર્શન પ્રત્યક્ષ થશે. તે ઉપરાંત મારી શુદ્ધિને યોગના વિષયમાં સ્થાપિત કરીશ, ચિત્તને શ્રવણમનનાદિ સાધનોમાં સ્થિર કરીશ અને મનને લવણોદક ન્યાય પ્રમાણે (મીઠું જેમ જળાકાર બની જાય છે તેમ) પરબ્રહ્મ વિષે લય પમાડીશ. ^{૩૦} પછી રાગદ્વેષથી રહિત થઈને કોઈ સ્થળે આસક્તિ રાખ્યા વિના સુખેથી લોકમાં વિચરીશ; જેથી હે કામ ! તું મને આ રીતે પુનઃ દુઃખોમાં નાખી શકીશ નહિ. ^{૩૧} તું મારી પાછળ બરાબર લાગુ થયો છે, માટે એમ કયાં વિના બીજી કોઈ ગતિ જ નથી. હે કામ ! હું બાણી શક્યો છું કે, વૃષ્ટા, શોક અને શ્રમ એ સર્વંતું ઉત્પત્તિ-સ્થાન તું જ છે. ^{૩૨} હું માતું છું કે ધનના નાશથી જે કંઈ અનિર્વાંય દુઃખ થાય છે, તે સર્વ દુઃખોના કરતાં અતિથય મોટું છે. જેમ કે, ધનથી બ્રહ્મ થયેલા પુરુષનું સાતિલાઓ અને મિત્રો અપમાન કરે છે, એટલું જ નહિ પણ બીજાં હજારો અપમાનો તેને સહેવાં પડે છે અને તે ઉપરાંત ધનનો સંબંધ રાખવામાં બીજા અનેક કષ્ટદાયક દોષો સમાયેલા છે. વળી ધનની અંદર જે કંઈ સુખનો અંશ રહેલો છે, તે પણ અનેક પ્રકારનાં દુઃખોથી ઘેરાયેલો છે. ^{૩૩} જે પુરુષની પાસે ધન હોય છે, તેનું ચોરલોકો ખૂન કરે છે અથવા તેને અનેક મારકૂટ કરીને નિત્ય દુઃખી કરે છે. ^{૩૪} મેં ઘણે લાંબે સમયે પણ બણ્યું છે કે, ધનની લોહપતા રાખવામાં જ દુઃખ સમાયેલું છે. હે વિષયાભિલાષ ! તું જે જે પદાર્થોનો આશ્રય કરે છે, તેની પાછળ લાગ્યો ને

લાગ્યો રહે છે. ૩૭ ખરેખર, તું તત્ત્વને જાણનારો નથી, અત્યંત અજ્ઞાની છે, ઘણા જ અસતોષી છે અને અગ્નિની પેઠે તૃપ્ત કરવાને અશક્ય છે. તું અમુક વસ્તુ સુલભ છે કે અમુક વસ્તુ દુર્લભ છે, એમ કંઈ સમજતો જ નથી. ૩૮ વળી તું પાતાલની પેઠે પૂછું કરવાને અશક્ય છે અને મને દુઃખોમાં દબાયેલો રાખવા ઇચ્છે છે જ, ખરું કે ? પણ અલ્યા ઓ કામ ! હવે તું મને તારા સપાટામાં સપડાવી શકે તેમ નથી. ૩૯ આજે દેવયોગે મારા દ્રવ્યનો નાશ થયો છે, તેથી મને વૈરાગ્ય થયો છે અને હવે તો હું પરમ શાંતિનો આશ્રય કરીને વિષય-વાસનાઓનું ચિંતન જ નહિ કરું. ૪૦ મેં મૂળાંએ આ સંસારમાં ઘણા ઘણા કહેશો સહન કર્યો છતાં હું અપ્રુદ્ધિ કંઈ સમજ્યો જ નહિ ! પરંતુ મારા ધનનો નાશ કરીને હવે મને ધિક્કારી કાઢ્યો છે, જેથી હવે સર્વાંગે સંતાપથી રહિત થઈને હું નિરાંતે શયન કરીશ. ૪૧ અરે ઓ વિષયાભિલાષ ! મનોગત સર્વ વૃત્તિઓને સમેટી લઈને તારો હું ત્યાગ કરું છું, જેથી પુનઃ તું મારામાં નિવાસ કરી શકીશ નહિ અને મારી સાથે મોજમજ પણ કરી શકીશ નહિ. ૪૨ હું, જેઓ મને ધિક્કારી કાઢ્યે, તેઓને ક્ષમા આપીશ, જેઓ મને પ્રહાર કરશે, તેઓને સામે પ્રહાર નહિ કરું અને જે કોઈ મારો શત્રુ થઈને અગ્નિય બોલશે, તેને પણ લક્ષ્યમાં નહિ રાખીને ત્રિષ્ણુ જાણુ કરીશ. ૪૩ સ્વર્ગી હું સ્વર્ગ તૃપ્ત રહીશ, ઇન્દ્રિયોને શાંત કરીશ અને હૃદયમાં જે કંઈ મળી આવશે, તેનાથી મારી આભિલાષલાવી લઈશ; પરંતુ હે કામ ! તને-મારા શત્રુને કદી પણ કૃતાઈ કરીશ નહિ. ૪૪ તું જાણુજે કે મેં હવે વૈરાગ્યનો, નિવૃત્તિનો-શાંતિનો, સત્યનો, ઇન્દ્રિયનિગ્રહનો, ક્ષમાનો અને સર્વ પ્રાણીઓ ઉપરની દયાનો આશ્રય કર્યો છે. ૪૫ વળી હું કહું છું કે, મેં મોક્ષમાર્ગે જવાનો નિશ્ચય કર્યો છે અને હવે હું સત્ત્વશુભમાં સ્થિર થયો છું; માટે કામ, લોભ, તૃષ્ણા અને ક્રુપા છતાં મારો ત્યાગ કરી જાઓ ! ૪૬ મેં હવે કામનો તથા લોભનો ત્યાગ કર્યો છે, તેથી હું સુખી થયો છું, તો હવે કોઈ મૂર્ખ પુરુષની પેઠે લોભાધીન થઈને પુનઃ દુઃખી થઈશ નહિ. ૪૭ વિષયવાસનાઓમાંથી જેનો જેનો પુરુષ ત્યાગ કરે છે, તે તો તેના સુખમાં

વૃદ્ધિ કરનાર થઈ પડે છે; પરંતુ નિત્ય કામને અધીન રહેનારો પુરુષ તો દુઃખ જ પામે છે. ૪૮ રમેશુલુ કામને અતુસરનારો છે, માટે પુરુષે હરકોઈ પ્રકારના રાજસ વિકારનો ત્યાગ કરવો; કેમ કે કામકોધથી ઉત્પન્ન થનારું દુઃખ, નિર્લજ્જતા અને અશાંતિ, એ બધાં રમેશુલુમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે. ૪૯ શોભ-સ્તુમાં તાપથી તપી ગયેલો પુરુષ જેમ શીતલ ધરાનો આશ્રય કરે, તેમ મેં હવે પરબ્રહ્મનો આશ્રય કર્યો છે. અહા ! હું કેવો શાંત થયો છું ! કેવો દુઃખમુક્ત થઈ રહ્યો છું અને કેવા પરમ સુખનો અનુભવ કરી રહ્યો છું ! આ જગતમાં જે કંઈ કામજન્ય સુખ છે અને સ્વર્ગમાં જે કંઈ મહાન સુખ રહેલું છે, તે બન્ને સુખો તૃષ્ણાનાશના સુખની સોળમી કળાને પણ ચોગ્ય નથી, સ્થળદેહની ગણના સાથે સાતમા કામરૂપી મહાન શત્રુનો નાશ કરીને; અર્થાત્ અસ્તમય, પ્રાણમય, મનોમય, વિજ્ઞાનમય, તમેશુલુપ્રધાન, આનંદમય અને સત્ત્વ-શુલુપ્રધાન, સખીજ સમાધિ અથવા સાનંદકોશ આ છ કોશોના તથા સર્વ અનર્થોના કારણબૂત મહત્ત્વ નામના સાતમા કામનો નાશ કરીને હું પરબ્રહ્મરૂપી નગરમાં પ્રવેશ કરીશ અને ત્યાં રાત્રની પેઠે સુખી થઈશ; કારણ કે એ બ્રહ્મનગર સર્વદા અવિનાશી છે. ૫૦-૫૨

હે યુધિષ્ઠિર ! આવી યુદ્ધિનો આશ્રય કરીને પ્રશ્ન વૈરાગ્યને પ્રાપ્તિ મંકિએ સર્વ વાસનાઓનો ત્યાગ કરી દીધો અને પોતે બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈને મહાન સુખ સંપાદન કર્યું. ૫૩ જે વાઇરડાઓના નાશને લીધે મંકિ મોક્ષને પામ્યો અને તેણે વાસનાઓની મૂળમૂળ અવિધાનો નાશ કરીને મહાન સુખ સંપાદન કર્યું. ૫૪

ઈતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરતમા શાંતિપર્વાતમર્વ મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમા મંકિગીતા-દેવગણવિના પુરુષાર્થ અર્થ છે
નામનો અધ્યાય ૧૭૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૭૮ મો
બોધ્યગીતા-મારા ગુરુઓ છ છે

॥ ગીષ્મ ડવાવ ॥

અત્રાપ્યુદાહરંતીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।
ગીતં વિદેહરાજેન જનકેન પ્રશામ્યતા ॥ ૧-॥
લીખે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર રાજા !

ઉપર એક બીજે ઇતિહાસ પણ કહેવાય છે. તે ઇતિહાસમાં શાંત શુભને ધારણ કરનારા વિદેહ રાજા જનકે કહેલું આત્મજ્ઞાન વર્ણવેલું છે. (પૂર્વે જ્યારે મિથિલાનગરીમાં આગ લાગી, ત્યારે જનકરાજાએ આ પ્રમાણે કહ્યું હતું:) ‘મારી પાસે અનંત ગણું દ્રવ્ય છે, પરંતુ તેમાં મારું કંઈ નથી; જેથી આ મિથિલાનગરી આખી બળી જાય, તોપણ તેમાં મારું કંઈ પણ બળવાનું નથી; અર્થાત્ પંચકોશ રૂપી શુદ્ધિમાં રહેલો આત્મા જ મારું સ્વરૂપ છે. બાકી એ સિવાયનો આ સર્વ પ્રપંચ દોરીમાં બ્રાંતિ થી દેખાયેલા સર્પના જેવો મિથ્યા છે; માટે જ મિથિલાનગરી બળી જાય; તોપણ મારું કંઈ બળે તેમ નથી; કેમ કે બ્રહ્મવાના જગતી પૃથ્વી પર જેમ ભીનાશ થતી નથી, તેમ અધ્યસ્ત(મિથિલા)ના નાશથી અધિષ્ઠાન(આત્મા)નો નાશ થવાનો નથી.’ હે યુધિષ્ઠિર! આ વિષય ઉપર મોઘ્ય ઋષિએ કહેલો એક સ્લોક કહેવામાં આવે છે, તેનો ઉદ્દેશ પણ વૈરાગ્ય ઉપભવવાનો જ છે. તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૨૩ મોઘ્યઋષિ શાંત શુભને ધારણ કરનારા હતા, વૈરાગ્યને લીધે શાંતિને પામ્યા હતા અને શાસ્ત્રજ્ઞાનથી તૃપ્ત થયેલા હતા. એક સમયે નહુંપના પુત્ર યયાતિરાજાએ તેમને પ્રશ્ન કર્યો કે, ૪ ‘હે મહાબુદ્ધિમાન ઋષિ! તમે મને શાંતિ પ્રાપ્ત થાય તેવો ઉપદેશ આપો. કંઈ બુદ્ધિનો આશ્રય કરીને તમે આ રીતે શાંત અને સુખી થઈ ને વિચર્યો કરો છો? ૧૫

મોઘ્યઋષિ બોલ્યા: હું કોઈના ઉપદેશ પ્રમાણે વર્તું છું, પણ બીજાઓને ઉપદેશ આપતો નથી. છતાં હું તને એ ઉપદેશનું લક્ષણ કહું છું, તેનો તું પોતે જ વિચાર કરી લેજે. ૬ વેશ્યા પિંગલા, ટિટોડો, સર્પ, બ્રમર, બાણ બનાવનારો અને કુમારિકા આ છ મારા ગુરુઓ છે. ૭

ભીષ્મે કહ્યું: હે રાજા! આશા મહાબળવાન છે અને નિરાશામાં પરમ સુખ સમાયેલું છે. પોતાની આશાને નિરાશાના રૂપમાં બદલી નાખીને પિંગલા વેશ્યા નિરાંતે નિદ્રાવશ થઈ હતી. ૮ એક ટિટોડો ક્યાંકથી માંસ લઈ આવ્યો, એટલે તેને જોઈને બીજા માંસ વિનાના ટિટોડાઓ તેને મારવા માટે ચડી આવ્યા; ત્યારે કંકાસના કારણથી માંસ

નો ત્યાગ કરીને તે ટિટોડો સુખી થયો હતો. ૯ ગૃહનો આરંભ કરવો તે હું અજ્ઞાનક છે, પણ સુખ જનક નથી જ. આમ સમજીને સર્પ બીજાએ કરેલા દરમા પેચી જઈને સુખેથી રહે છે. ૧૦ જેમ બ્રમરાઓ કોઈનો દ્રોહ કર્યા વિના વનમાં સુખેથી જીવન ગાળે છે, તેમ કોઈ ભિક્ષાવૃત્તિનો આશ્રય કરનારા સુનિઓ પણ કોઈ પ્રાણીઓના દ્રોહ કર્યા વિના વનમાં સુખેથી જીવન ગાળે છે. ૧૧ બાણ બનાવનારો કોઈ એક પુરુષે જ્યારે બાણ બનાવવાનો આરંભ કર્યો, ત્યારે કેવળ બાણમાં જ એકતાન બની જઈને પોતાની સમીપમાથી જ નીકળેલા રાજાને બંધ્યો ન હતો. (એ પ્રમાણે બીજા સર્વ આરભોનો ત્યાગ કરીને કેવળ બ્રહ્મમાં જ ચિત્તની એકાગ્રતા કરવી.) ૧૨ કોઈ એક કુમારિકાને પોતાના માતા પિતાથી શુભ અતિથિઓ જમાડવાની ઇચ્છા થઈ, એટલે તેણે ડાંગર ખાંડવાનો આરંભ કર્યો. તે વેળા તેના કાંડામાં રહેલી ચૂડીઓનો ખણખણાટ થવા લાગ્યો. ત્યારે બીજાઓને ખબર ન પડી બધ, એવા કારણથી તેણે બધી ચૂડીઓ કાઢી નાખીને માત્ર એક એક જ ચૂડી રહેવા દીધી. જેથી લગારે ખણખણાટ થયો નહિ. આ ઉપરથી સમજી શકાય છે કે, અનેકની સાથે સહવાસ રાખવાથી કલેશ થાય છે અને બે જણા સાથે રહેવાથી વાતો કરવામાં આસક્ત થવાય છે; માટે કુમારિકાની એક ચૂડીની જે એકલો જ રહીને હું સર્વત્ર વિહાર કરીશ. (આમ મોઘ્યઋષિએ કહ્યું હતું.) ૧૩

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતમ્ મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં ‘મોઘ્યઋષિ-માસ ગુરુઓ છ છે’ નામનો અધ્યાય ૧૭૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૭૯ મો

અજગરવૃત્તિની પ્રશંસા

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કેન વૃત્તેન વૃત્તજ્ઞ વીતશોકશ્વરેન્મહીમ્ ।

કિંચ કુર્વન્નો લોકે પ્રાપ્નોતિ ગતિમુત્તમામ્ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે ઉત્તમ આચરણને બધું નારા પિતામહ! કેવા પ્રકારનું આચરણ કરીને પુરુષ ચોકરહિત થઈને પૃથ્વી પર વિચર્યો કરે અને શું કરવાથી મનુષ્યને ઉત્તમ ગતિ પ્રાપ્ત થાય? ૧

લીધમે કહ્યું : હે રાજા ! આ વિષયમાં પણ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ અપાય છે. એમાં પ્રહ્લાદનો તથા અજગરવૃત્તિને ધારણ કરનારા એક સુનિનો સંવાદ વર્ણવ્યો છે.^૨ જેમ કે કોઈ એક જ્ઞાની બ્રાહ્મણ ચિત્તને દબ કરીને તથા રાગદ્વેષથી રહિત થઈને પૃથ્વી પર વિચર્યો કરતો હતો. તેને બુદ્ધિમાન રાજા પ્રહ્લાદે આ પ્રમાણે પ્રશ્ન કર્યો.^૩

પ્રહ્લાદે પૂછ્યું : હે બ્રાહ્મણ ! તમારું વિષયોએ આકર્ષણ કયું નથી, તમે દંભથી રહિત છો, કથાણુ છો, ચિત્તેન્દ્રિય છો, સર્વ આરંભોને ત્યાગ કરનારા છો, અસૂચાદોષથી રહિત છો, સત્યવાદી છો, પ્રતિભાશાળી છો, જીહ્વાપોહ કરવામાં કુશળ છો અને તત્ત્વજ્ઞાની છો, છતાં આમ બાળકની પેઠે વિચર્યો કરો છો.^૪ તમે લાલ મેળવવાની ઇચ્છા રાખતા નથી, કોઈ વસ્તુની હાનિ થતાં શોક કરતા નથી અને હે બ્રહ્માન્ ! જાણે નિત્યતૃપ્ત થયા હો તેમ વર્તીને કોઈને ઇષ્ટ માનતા નથી અને કોઈને અનિષ્ટ માનતા નથી.^૫ આ સર્વ પ્રબળો જ્યારે કામાદિના પ્રવાહમાં તણાઈ રહી છે, ત્યારે તમે ઉદાસીનના જેવા દેખાઓ છો અને ધર્મ, અર્થ તથા કામના વિષયમાં પણ તમે વેપારશૂન્ય જણાઓ છો.^૬ તમે ધર્મનું આચરણ કરતા નથી, અર્થ સંપાદન કરતા નથી, તેમ જ કામના વિષયમાં પણ આસક્તિ રાખતા નથી. કેવળ સર્વ ઇન્દ્રિયોના વિષયોનો ત્યાગ કરીને એક સાક્ષીની પેઠે સુકૃત થઈને પૃથ્વી પર વિચરો છો.^૭ હે સુનિ તમારું જ્ઞાન કેવા પ્રકારનું છે, તમારું શાસ્ત્ર કયું છે અને તમારું આચરણ કેવા પ્રકારનું છે, તે હે બ્રહ્માન્ ! તમે મારું જો શ્રેય કરવા ઇચ્છતા હો, તો મને સત્વર કહો.^૮

લીધમે કહ્યું : એ પ્રમાણે પ્રહ્લાદે પ્રશ્ન કર્યો એટલે જન્મજરાદિક લોકધર્મના કારણભૂત અવિદ્યા, કામ અને કર્મોદિને બહુનારા તે બુદ્ધિમાન સુનિએ અર્થસંબંધવાળી મધુર વાણીથી પ્રહ્લાદને કહ્યું :^૯ હે પ્રહ્લાદ ! તારે બળબુનું કે, પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ, હાસ, વૃદ્ધિ અને વિનાશ એ બધું કારણ-રહિત એવા એક પરમાત્માથી જ થયા કરે છે અને તેથી જ મને હર્ષ થતો નથી કે શોક થતો નથી.^{૧૦} આ જગતમાં જે કંઈ પ્રવૃત્તિઓ થઈ રહી છે, તે પણ કેવળ તે સ્વરૂપસત્તાને લીધે જ થઈ રહી છે

અને આ સર્વ પ્રબળો પણ તે સ્વરૂપસત્તામાં જ લય પામ્યા કરે છે, એમ સમજીને તે સિવાયની બીજી કોઈ પણ વસ્તુનો લાભ થતાં સંતુષ્ટ થવું નહિ.^{૧૧} હે પ્રહ્લાદ ! તારે બળબુનું કે, જગતમાં જેટલા સંયોગો છે, તેઓ અંતે વિયોગવાળા છે અને જે જે વસ્તુઓનો સંબંધ કરવામાં આવે છે, તેઓનો અંતે નાશ જ છે. આમ સમજીને જ હું કોઈ વસ્તુ પર મન લગાડતો નથી.^{૧૨} જે પુરુષ આ સર્વ પ્રાણીઓને સત્ત્વાદિ શુભોવાળાં અને નાશવંત બળે છે, તેમ જ સર્વની ઉત્પત્તિને તથા નાશને બળે છે, તે પુરુષને શું કરવાનું બાકી રહે છે અર્થાત્ કંઈ જ નહિ.^{૧૩} હું જોઈ શકું છું કે, મહાસાગરના જળની અંદર ઉત્પન્ન થનારાં મહાપ્રયંઠ શરીરવાળાં અને સૂક્ષ્મ શરીરવાળાં પ્રાણીઓનો પણ અનુક્રમે નાશ થયા કરે છે.^{૧૪} વળી હે અસુરોના રાજા ! પૃથ્વી ઉપર ઉત્પન્ન થનારાં સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓનું પણ મૃત્યુ સ્પષ્ટ રીતે મારાં જોવામાં આવે છે;^{૧૫} તેમ જ હે હાનવશ્રેષ્ઠ ! આકાશમાં ફરનારાં બળવાન પક્ષીઓનું પણ સમયાનુસાર મૃત્યુ આવી જ પહોંચે છે.^{૧૬} અરે ! એટલું જ નહિ, પણ આકાશમાં સંચાર કરનારાં નાનાંમોટાં નક્ષત્રોને પણ સમય પૂર્ણ થતાં પોતાનાં સ્થાન ઉપરથી બ્રહ્મ થતાં હું જોઈ છું.^{૧૭} આ રીતે સર્વ પ્રાણીઓને મૃત્યુની સાથે સંબંધ ધરાવનારાં બધીને મેં પરબ્રહ્મનો જ આશ્રય કર્યો છે અને તેથી જ હું વિક્લાન અને કૃતકૃત્ય થઈને સુખથી સૂઈ રહું છું.^{૧૮} કોઈ સમયે દેવેન્દ્રાને લીધે મને અતિ ઉત્તમ લોજન મળી આવે છે, તો તેને પણ હું ખાઈ લઉં છું અને કોઈ સમયે દિવસોના દિવસો સુધી ખાધા વિના પણ સૂઈ રહું છું.^{૧૯} મને કોઈ વેળા સંપૂર્ણ રસભરેલું લોજન લોકો જમાડે છે, કોઈ વેળા રસ વિનાનું લોજન પણ આપે છે, કોઈ વેળા અતિ અદ્ય જ મળી આવે છે અને કોઈક વેળા નથીયે મળતું.^{૨૦} કોઈ સમયે હું એક કણનું જ લક્ષણ કરું છું, કોઈ સમયે તલનો ગોળ ખાઈને ચલાવી લઉં છું, કોઈ સમયે ડાંગરનો ભાત જમું છું, કોઈ સમયે માંસ લક્ષણ કરું છું અને કોઈ સમયે સારાંનરસાં લોજનો પણ જમું છું,^{૨૧} હું કોઈ વખતે પલંગ ઉપર સૂઈ રહું છું, કોઈ વખતે પૃથ્વી ઉપર પણ

ઉપર એક બીજે ઇતિહાસ પણ કહેવાય છે. તે ઇતિહાસમાં શાત શુભને ધારણ કરનારા વિદેહ રાજા જનકે કહેલુ આત્મજ્ઞાન વર્ણવેલુ છે. ' (પૂર્વે જ્યારે મિથિલાનગરીમા આગ લાગી, ત્યારે જનકરાજ એ આ પ્રમાણે કહ્યું હતું) ' મારી પાસે અનંત ગણું દ્રવ્ય છે, પરંતુ તેમા મારું કંઈ નથી, જેથી આ મિથિલાનગરી આખી બળી જાય, તોપણ તેમા મારું કંઈ પણ બળવાતુ નથી, અર્થાત્ પંચકોશ રૂપી શુદ્ધમા રહેલો આત્મા જ મારું સ્વરૂપ છે. આકી એ સિવાયનો આ સર્વ પ્રપચ દોરીમા પ્રાપ્ત થી દેખાયેલા સર્પના જેવો મિથ્યા છે, માટે જ મિથિલાનગરી બળી જાય, તોપણ મારું કંઈ બળે તેમ નથી, કેમ કે આજવાના જળથી પૃથ્વી પર જેમ બીનાશ થતી નથી, તેમ અધ્યસ્ત(મિથિલા)ના નાશથી અધિષ્ઠાન(આત્મા)નો નાશ થવાનો નથી ' હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષય ઉપર મોક્ષ ઋષિએ કહેલો એક શ્લોક કહેવામા આવે છે, તેનો ઉદ્દેશ પણ વૈરાગ્ય ઉપજાવવાનો જ છે. તે હું તમને વહું છું, સાંભળો. '૧૦ મોક્ષઋષિ શાત શુભને ધારણ કર નારા હતા, વૈરાગ્યને લીધે શાંતિને પામ્યા હતા અને શાસ્ત્રજ્ઞાનથી તૃપ્ત થયેલા હતા. એક સમયે નહુપના પુત્ર યથાતિરાજએ તેમને પ્રશ્ન કર્યો કે, ' હે મહાબુદ્ધિમાન ઋષિ ! તમે મને શાંતિ પ્રાપ્ત થાય તેવો ઉપદેશ આપો. કંઈ બુદ્ધિનો આશ્રય કરીને તમે આ ગીતે શાંત અને સુખી થઈ ને વિચર્યો કરો છો ? ' ૧

મોક્ષઋષિે બોલ્યા હું કોઈના ઉપદેશ પ્રમાણે વર્તું છું, પણ બીજાઓને ઉપદેશ આપતો નથી. છતાં હું તને એ ઉપદેશનું લક્ષણ કહું છું, તેના તુ પોતે જ વિચાર કરી દેજે. વેશ્યા પિગલા, ટિટોડો, સર્પ, પ્રમગ્ન, બાણ બનાવનારા અને કુમારિકા આ છ મારા શુરુઓ છે. ૧

લીએ કહ્યું હે રાજન્ ! આશા મહાબળવાન છે અને નિરાશામા પરમ સુખ સમાયેલુ છે. પોતાની આશાને નિરાશાના રૂપમા બદલી નાખીને પિગલા વેશ્યા નિરાતે નિદ્રાવશ થઈ હતી. ૨ એક ટિટોડો ક્યાકથી માસ લઈ આવ્યો, એટલે તેને બેઈને બીજા માસ વિનાના ટિટોડાઓ તેને મારવા માટે ચડી આવ્યા, ત્યારે ડકોસના ડારણબૂત માસ

નો ત્યાગ કરીને તે ટિટોડો સુખી થયો હતો. ૩ ગૃહનો આરભ કરવો તે દુઃખજનક છે, પણ સુખ જનક નથી જ. આમ મમજીને સર્પ બીજાએ કરેલા દરમા પેસી જઈને સુખેથી રહે છે. ૪ જેમ પ્રમરાઓ કોઈનો દ્રોહ કર્યો વિના વનમા સુખેથી જીવન ગાળે છે, તેમ કોઈ બિદ્યાવૃત્તિને આશ્રય કર નારા મુનિઓ પણ કોઈ પ્રાણીઓનો દ્રોહ કર્યો વિના વનમા સુખેથી જીવન ગાળે છે. ૫ બાણ બનાવનારા કોઈ એક પુરુષે જ્યારે બાણ બનાવવાનો આરભ કર્યો, ત્યારે કેવળ બાણમા જ એકતાન બની જઈને પોતાની સમીપમાથી જ નીકળેલા રાજાને જાણે ન હતો. (એ પ્રમાણે બીજા સર્વ આરભોને ત્યાગ કરીને કેવળ બ્રહ્મા જ ચિંતની એકાગ્રતા કરવી) ૬ કોઈ એક કુમારિકાને પોતાના માતા પિતાથી ગુપ્ત અતિથિઓ જમાડવાની ઇચ્છા થઈ, એટલે તેણે ડાગર ખાડવાનો આરભ કર્યો તે વેળા તેના કાઠામા રહેલી ચૂડીઓને બહુબહુટ થવા લાગ્યો ત્યારે બીજાઓને ખબર ન પડી ભય, એવા કારણથી તેણે બધી ચૂડીઓ કાઢી નાખીને માત્ર એક એક જ ચૂડી રહેવા લીધી જેથી લગારે બહુબહુટ થયો નહિ આ ઉપરથી સમજ શકાય છે કે, અનેકની સાથે સહવાસ રાખવાથી કલેશ થાય છે અને એ જણ સાથે રહેવાથી વાતો કરવામા આસક્ત થવાય છે, માટે કુમારિકાની એક ચૂડીની પેઠે એકલો જ રહીને હું સર્વત્ર વિહાર કરીશ (આમ મોક્ષઋષિએ કહ્યું હતું) ૭

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્જન મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'મોક્ષગીતા-મારા શુક્રે ૩ છે' નામનો અધ્યાય ૧૭૮ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૭૯ મો

અજગરવૃત્તિની પ્રશંસા

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કેન વૃત્તેન વૃત્તજ્ઞ વીતશોકશ્ચરેન્મહીમ્ ।

કિંચ કુર્વન્નો લોકે પ્રાપ્નોતિ ગતિમુત્તમામ્ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું હે ઉત્તમ આચરણને ભણુ નારા પિતામહ ! કેવા પ્રકારનું આચરણ કરીને પુરુષ શોકરહિત થઈને જગતી પર વિચર્યો કરે અને શુ કરવાથી મનુષ્યને ઉત્તમ ગતિ પ્રાપ્ત થાય ? ૧

લીએ કહ્યું : હે રાજા ! આ વિષયમાં પણ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપાય છે. એમાં પ્રહ્લાદનો તથા અજગરવૃત્તિને ધારણ કરનારા એક સુનિનો સંવાદ વર્ણવ્યો છે.^૧ જેમ કે કોઈએક જ્ઞાની બ્રાહ્મણ ચિત્તને દૃઢ કરીને તથા રાગદ્વેષથી રહિત થઈને પૃથ્વી પર વિચર્યો કરતો હોતો. તેને પુદ્ગિ-માન રાજા પ્રહ્લાદે આ પ્રમાણે પ્રશ્ન કર્યો.^૨

પ્રહ્લાદે પૂછ્યું : હે બ્રાહ્મણ ! તમારું વિષયોએ આકર્ષણ કયું નથી, તમે હંઠથી રહિત છો, કયાણુ છો, ચિત્તેન્દ્રિય છો, સર્વ આરભોનો ત્યાગ કરનારા છો, અસૂયાદોષથી રહિત છો, સત્યવાદી છો, પ્રતિભા-શાળી છો, જિહ્વાપોહ કરવામાં કુશળ છો અને તરવજ્ઞાની છો, છતાં આમ બાળકની પેઠે વિચર્યો કરો છો.^૩ તમે લાલ મેળવવાની ઇચ્છા રાખતા નથી, કોઈ વસ્તુની હાનિ થતાં શોક કરતા નથી અને હે બ્રહ્મા ! જાણે નિત્યતૃપ્ત થયા હો તેમ વર્તીને કોઈને ઇષ્ટ માનતા નથી અને કોઈને અનિષ્ટ માનતા નથી.^૪ આ સર્વ પ્રબળો બ્યારે કામાદિના પ્રવાહમાં તણાઈ રહી છે, ત્યારે તમે ઉદાસીનના જેવા દેખાઓ છો અને ધર્મ, અર્થ તથા કામના વિષયમાં પણ તમે વેપારશૂન્ય જણાઓ છો.^૫ તમે ધર્મનું આચરણ કરતા નથી, અર્થ સંપાદન કરતા નથી, તેમ જ કામના વિષયમાં પણ આસક્તિ રાખતા નથી. કેવળ સર્વ ઇન્દ્રિયોના વિષયોનો ત્યાગ કરીને એક સાક્ષીની પેઠે મુક્ત થઈને પૃથ્વી પર વિચરો છો.^૬ હે સુનિ તમારું જ્ઞાન કેવા પ્રકારનું છે, તમારું શાસ્ત્ર કયું છે અને તમારું આચરણ કેવા પ્રકારનું છે, તે હે બ્રહ્મા ! તમે મારું જો શ્રેય કરવા ઇચ્છતા હો, તો મને સત્વર કહો.^૭

લીએ કહ્યું : એ પ્રમાણે પ્રહ્લાદે પ્રશ્ન કર્યો એટલે જ-મજરાદિક લોકધર્મના કારણભૂત અવિદ્યા, કામ અને કર્મોદિને બહુનારા તે પુદ્ગિમાન સુનિએ અર્થસંબધવાળી મધુર વાણીથી પ્રહ્લાદને કહ્યું :^૮ 'હે પ્રહ્લાદ ! તારે જાણવું કે, પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ, હાસ, વૃદ્ધિ અને વિનાશ એ બધું કારણ-રહિત એવા એક પરમાત્માથી જ થયા કરે છે અને તેથી જ મને હર્ષ થતો નથી કે શોક થતો નથી.^૯ આ જગતમાં જે કંઈ પ્રવૃત્તિઓ થઈ રહી છે, તે પણ કેવળ તે સ્વરૂપસત્તાને લીધે જ થઈ રહી છે

અને આ સર્વ પ્રબળો પણ તે સ્વરૂપસત્તામાં જ લય પામ્યા કરે છે, એમ સમજીને તે સિવાયની બીજી કોઈ પણ વસ્તુનો લાભ થતાં સંતુષ્ટ થવું નહિ.^{૧૦} હે પ્રહ્લાદ ! તારે જાણવું કે, જગતમાં જેટલા સંયોગો છે, તેઓ અતે વિયોગવાળા છે અને જે જે વસ્તુઓના સંગ્રહ કરવામાં આવે છે, તેઓનો અતે નાશ જ છે. આમ સમજીને જ હું કોઈ વસ્તુ પર મન લગાડતો નથી.^{૧૧} જે પુરુષ આ સર્વ પ્રાણીઓને સત્વાદિ શુભોવાળાં અને નાશ-વંત જાણે છે, તેમ જ સર્વની ઉત્પત્તિને તથા નાશને જાણે છે, તે પુરુષને શું કરવાનું બાકી રહે છે અર્થાત્ કંઈ જ નહિ.^{૧૨} હું જોઈ શકું છું કે, મહા-સાગરના જળની અંદર ઉત્પન્ન થનારાં મહાપ્રયંડ શરીરવાળાં અને સૂક્ષ્મ શરીરવાળાં પ્રાણીઓનો પણ અનુક્રમે નાશ થયા કરે છે.^{૧૩} વળી હે અસુરોના રાજા ! પૃથ્વી ઉપર ઉત્પન્ન થનારાં સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓનું પણ મૃત્યુ સ્પષ્ટ રીતે મારા જોવામાં આવે છે;^{૧૪} તેમ જ હે દાનવશ્રેષ્ઠ ! આકાશમાં દર-નારાં બળવાન પક્ષીઓનું પણ સમયાનુસાર મૃત્યુ આવી જ પહોંચે છે.^{૧૫} અરે ! એટલું જ નહિ, પણ આકાશમાં સંચાર કરનારાં નાનામોટાં નક્ષત્રોને પણ સમય પૂર્ણ થતાં પોતાનાં સ્થાન ઉપરથી બ્રહ્મ થતાં હું જોઈ છું.^{૧૬} આ રીતે સર્વ પ્રાણીઓને મૃત્યુની સાથે સંબધ ધરાવનારાં જાણીને મેં પર-બ્રહ્મનો જ આશ્રય કર્યો છે અને તેથી જ હું વિક્લાન અને કૃતકૃત્ય થઈને મુખેથી સૂઈ રહું છું.^{૧૭} કોઈ સમયે દેવેચ્છાને લીધે મને અતિ ઉત્તમ લોજન મળી આવે છે, તો તેને પણ હું ખાઈ લઉં છું અને કોઈ સમયે દિવસોના દિવસો સુધી ખાધા વિના પણ સૂઈ રહું છું.^{૧૮} મને કોઈ વેળા સંપૂર્ણ રસ-ભરેલું લોજન લોકો જમાડે છે, કોઈ વેળા રસ વિનાનું લોજન પણ આપે છે, કોઈ વેળા અતિ અદ્ય જ મળી આવે છે અને કોઈક વેળા નથીયે મળતું.^{૧૯} કોઈ સમયે હું એક કણનું જ ભક્ષણ કરું છું, કોઈ સમયે તલનો ખોળ ખાઈને ચલાવી લઉં છું, કોઈ સમયે ડાંગરનો ભાત જમું છું, કોઈ સમયે માંસ ભક્ષણ કરું છું અને કોઈ સમયે સારાંનરસાં લોજનો પણ જમું છું.^{૨૦} હું કોઈ વખતે પલંગ ઉપર સૂઈ રહું છું, કોઈ વખતે પૃથ્વી ઉપર, પણ

પડી રહું છું' અને કોઈ વખતે મારી શય્યા પ્રાસાદ-
માં પથ્થુ પથરાય છે.^{૨૨} હું કોઈ વેળા શબ્દનાં,
અળસીનાં, તાંતણાનાં કે મૃગચર્મનાં વસ્ત્રો પહેરું
છું' અને કોઈક વેળા મહાકિંમતી વસ્ત્રોને પથ્થુ
ધારણ કરું છું.^{૨૩} મને દૈવેચ્છાએ જે કંઈ ધાર્મિક
ઉપભોગ આવી મળે છે, તેનો હું તિરસ્કાર કરતો
નથી અને મહાહર્લલ લોગો સંપાદન કરવા માટે
હું પ્રયત્ન પથ્થુ કરતો નથી.^{૨૪} એ પ્રમાણે હું પવિત્ર
થઈને દૈવ મૃત્યુનો તિરસ્કાર કરનારું, કલ્યાણ-
કારક, શોકનો નાશ કરનારું, પવિત્ર, અનુપમ, પર
બ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરાવનારું, મૂર્ખ પુરુષોએ અમાન્ય
ગણેલું અને તેથી જ તેઓએ નહિ સેવેલું અજગરનું
મત પાળું છું. (અર્થાત્ અજગર જેમ યત્ન કર્યો
વિના સ્વતઃ જ આવી મળેલા પદાર્થો પોતાનું જીવન
ગાળે છે, તેમ હું પથ્થુ પ્રારબ્ધવશાત્ મળી આવેલા
પદાર્થોથી મારું જીવન ગાળું છું.)^{૨૫} બુદ્ધિને ચત્રાય-
માન કર્યો વિના, સ્વધર્મથી બ્રહ્મ થયા વિના, સંસાર-
ચાત્રાને મર્ષાહિત કરીને, ઉત્તમઅધમનું જ્ઞાન મેળ
વીને અને ભયનો, રાગદ્વેષાદિ કષાયનો, લોભનો
તથા મોહનો ત્યાગ કરીને પવિત્રતાપૂર્વક હું
અજગરના મતનું આચરણ કરું છું.^{૨૬} જેમાં ક્ષણાદિ
ભયનો, લોભનો તથા પેથ પદાર્થોના કોઈ પ્રકાર-
નો નિયમ નથી, જેના દેશકાળની વ્યવસ્થા દૈવ-
યોગે જ વિભાગ પામે છે, જે હૃદયને સુખ આપનારું
છે અને વિષયદુષ્ઠ પુરુષો જેનું સેવન કરી શકતા
નથી, તે અજગરના મતને હું પવિત્રતાપૂર્વક પાળું
છું.^{૨૭} 'મને અમુક વસ્તુ મળે, મને અમુકનો લાભ
થાય,' ઇત્યાદિ આશાઓથી વેરાઈ ગયેલા અને ધન
નહિ મળવાથી વિષાદશસ્ત થયેલા મનુષ્યોને સારી
રીતે ભેઈંને મેં તાત્ત્વિક બુદ્ધિથી નિશ્ચય કર્યો છે
કે, ધન સંપાદન કરવામાં કર્મ જ કારણભૂત છે, પથ્થુ
પુરુષાર્થ કારણભૂત નથી અને તેથી જ હું આવી
પવિત્રતા ધારણ કરીને અજગરના મતનું આચરણ
કરું છું.^{૨૮} અનેક લીન મનુષ્યોને કેવળ દ્રવ્ય માટે
જ નીચ સ્વાર્મીનો (શેકનો અથવા ઉપરી અધિ
કારીનો) આશ્રય કરતાં ભેઈં મેં મનને વશ કરીને
વેરાગ્ય ઉપર જ પ્રીતિ કરી છે અને શાંતિનો સ્વીકાર
કરીને આ રીતે પવિત્રતાપૂર્વક અજગરના મતનું
હું આચરણ કરી રહ્યો છું.^{૨૯} આ જગતમાં જે

કંઈ સુખ, દુઃખ, લાભ, હાનિ, પ્રીતિ, અપ્રીતિ,
મરણ અને જીવિત જીવમાં આવે છે, તે સર્વે
કેવળ દૈવાધીન જ છે. આવો તત્ત્વદંષ્ટિથી સાક્ષાત્કાર
કરીને હું શુદ્ધ અંતઃકરણથી આ અજગરના મત-
નું પાલન કરું છું.^{૩૦} ભયનો, રાગનો, મોહનો
તથા ગર્વનો ત્યાગ કરીને ધર્મનો, મનનશક્તિનો
તથા બુદ્ધિનો આશ્રય કરીને અને શાંતિનો સ્વીકાર
કરીને પવિત્રતાપૂર્વક હું અજગરના મતનું આચ-
રણ કરી રહ્યો છું; કેમ કે મેં જોયું છે કે, અજગરો
પોતાની સમીપ પ્રાપ્ત થયેલા પદાર્થોને જ ઉપ-
ભોગ કરવાનું પસંદ કરે છે.^{૩૧} મારા શયનનો કે
આસનનો કંઈ નિયમ નથી, હું સ્વાભાવિક રીતે જ
ઇદ્રિયનિબ્રહ્મ, નિયમો, મતો, સત્ય અને શૌચાચાર
નું પાલન કરવા તત્પર રહું છું. મેં યૌગિક ક્ષ-
ણમુદાયનો ત્યાગ કર્યો છે અને અત્યંત હર્ષ તથા
પવિત્રતાપૂર્વક આ અજગરમતનું હું આચરણ કરું
છું.^{૩૨} મેં જ્ઞાન સંપાદન કરીને જોયું છે કે, મન
આત્મતત્ત્વરૂપી સત્ય વસ્તુથી વિમુખ રહે છે, ધન
પુત્રાદિની ઇચ્છારૂપ વિષયોને અધીન થઈને પરિ-
ભ્રમમાં દુઃખ પામે છે અને નિરંતર તૃષ્ણાકુલ
રહે છે; માટે તે ચંચલ મનને વશ કરવા માટે અને
તેને વશ કરીને આત્મામાં જ લય પમાડવા માટે હું
પવિત્રતાપૂર્વક અજગરમતનું આચરણ કરું છું.^{૩૩}
મેં કર્તૃત્વ, ભોક્તૃત્વ આદિ માનસિક અને બૌદ્ધિક
ધર્મોનો ત્યાગ કર્યો છે, વાણી અને મનના વિષયો-
ની પથ્થુ ઉપેક્ષા કરી છે અને પ્રિય જોવાં મુખોની
હર્લલતા તથા અનિત્યતા ભેઈં છે; માટે હું શુદ્ધ
અંતઃકરણપૂર્વક આ અજગરના મતનું આચરણ
કરું છું.^{૩૪} તે તો શાસ્ત્રોમાં અનેક પ્રકારના તર્ક-
વિતર્ક કરીને વિદ્વાનો આ ગહન આત્મતત્ત્વનું શુદ્ધ-
રૂપે, નિર્વિષયસ્વરૂપે, જ્ઞાનધારાસ્વરૂપે, જડરૂપે, બુદ્ધિ
આદિ વિશેષ ગુણોથી રહિતસ્વરૂપે, સ્વરૂપસત્તા-
રૂપે, ચિન્માત્રરૂપે, અખંડ સચ્ચિદાનંદસ્વરૂપે અને
અનંતસ્વરૂપે વર્ણન કરીને પોતાની કીર્તિને તથા
બુદ્ધિમત્તાને પ્રસિદ્ધ કરે છે તથા પોતાના મનોર્થ
સ્થાપન કરીને ઘીબના મતોનું ખંડન કરે છે;
પરંતુ આ અજગરમતની શ્રેષ્ઠતા માટે તો પોતાનો
મતભેદ પ્રકટ નહિ કરતાં તેઓ બધાએ પોતાનો
એક જ મત બહેર કર્યો છે કે, અજગરવૃત્તિ જ

આત્મતત્ત્વનું દર્શન કરવા માટે સ્વીકારવા યોગ્ય છે.^{૩૫} મૂર્ખ લોકો માને છે કે, પવિત્ર ઉપરથી ફૂટી પડતું, તે જેમ નાશકતો છે, તેમ પ્રત્યક્ષ આદિ પ્રમાણોથી સિદ્ધ થયેલું આ જગત આત્માથી ભિન્ન હોઈને સર્વનો વિનાશકતો છે; પરંતુ વાસ્તવિક દૃષ્ટિએ બોતાં તો જણાય જ છે, કે, આ જગત દેશ, કાળ તથા શુભથી અપરિમેય અને નાશ, દોષ તથા દેશ-પરિમાણથી રહિત એવા સનાતન બ્રહ્મથી ભિન્ન નથી, માટે જ હું શાસ્ત્ર અને યુક્તિથી તેનો વિચાર કરીને અને કામાદિ દોષોનો તથા તૃષ્ણાનો ત્યાગ કરીને જનસમુદાયમાં વિચર્યો કરું છું.^{૩૬}

ભીષ્મે કહ્યું : જે મહાત્મા યુરુષ રાગદ્રેષથી રહિત થઈને તથા ભય, લોભ, મોહ અને શોકનો ત્યાગ કરીને આવા અજગરમતનું આચરણ કરશે, તે અવશ્ય સુખી થઈને આ જગતમાં વિચર્યો કરશે.^{૩૭}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વતમાં મોક્ષધર્મનુશાસન પર્વમાં 'અજગર-વૃત્તિની પ્રશંસા'

નામનો અધ્યાય ૧૭૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૮૦ મો

ઇંદ્રનો કાશ્યપને ઉપદેશ

॥ યુધિષ્ઠિર જ્ઞાન ॥

બાંધવા: કર્મ વિત્તં વા પ્રજાવેહ પિતામહ ।

નરસ્ય કા પ્રતિષ્ઠાસ્પાદેતત્ પૃષ્ઠો વદસ્વ મે ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! તમે કહેલી અજગરમતરૂપી શાંતિમય રિયતિ મનુષ્યને બાંધવો દ્વારા મળી શકે છે, કર્મો દ્વારા મળી શકે છે, દ્રવ્યથી સાધી શકાતા થતો દ્વારા મળી શકે છે કે યુદ્ધિ દ્વારા મળી શકે છે, તે હું તમને પૂછું છું, માટે તે મને કહો.^૧

ભીષ્મે કહ્યું હે : યુધિષ્ઠિર ! પ્રત્યેક પ્રાણીઓને યુદ્ધિ* દ્વારા જ તે રિયતિ પ્રાપ્ત થાય છે; કેમ કે સર્વ કોઈને યુદ્ધિનો લાભ એ જ પરમ લાભ છે અને આ જગતમાં યુદ્ધિ જ સર્વોત્કૃષ્ટ કલ્યાણને આપનારી છે; માટે જ સપુરુષો માને છે કે, યુદ્ધિ એ સ્વર્ગનું સ્વરૂપ છે.^૨ ત્યારે પોતાના ઐશ્વર્યનો નાશ થયો, ત્યારે બલિરાત્રીએ પોતાની યુદ્ધિ દ્વારા જ

* યુદ્ધિ એટલે સામાન્ય યુદ્ધ નહિ પણ જ્ઞાન-સંપન્ન યુદ્ધિ.

યુગ્મ : તેને સંપાદન કર્યું હતું; તેમ જ પ્રહ્લાદ, નમુગ્રિ અને મંકિ પણ યુદ્ધિજળથી જ પરમ સુખને પામ્યા હતા; તો પછી યુદ્ધિના કરતાં બીજું શું શ્રેષ્ઠ છે અર્થાત્ કંઈ જ નહિ.^૩ હે યુધિષ્ઠિર ! આના સંબંધમાં પણ ઈંદ્ર અને કાશ્યપના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે, તેને તમે સાંભળો.^૪ પૂર્વે કોઈ એક ધનવાન અને ગર્વિષ્ઠ વૈશ્યે કાશ્યપ નામના એક તીક્ષ્ણ મતધારી તપસ્વી ઋષિપુત્રને રથનો ધક્કો લગાડીને પૃથ્વી પર પાડી નાખ્યા;^૫ ત્યારે તે ઋષિપુત્ર ઇંદ્રને લીધે ઈર્ષ્યાનો ત્યાગ કરીને કૌપી ભીડ્યા અને આ પ્રમાણે બોલ્યા : 'બસ, હવે હું આત્મઘાત કરીશ; કેમ કે મારા જેવા નિર્ધન યુરુષને આ જગતમાં જીવવાનું કંઈ પ્રયોજન નથી.' આમ કહીને તે ઋષિ મરવાની ઇચ્છાથી સ્તબ્ધ અને વિચારશૂન્ય થઈને પૃથ્વી પર પડી જ રહ્યા. ત્યારે ઈંદ્રે શિયાળનું રૂપ ધારણ કરીને તે લોભી મનના ઋષિને કહેવા માંડ્યું.^{૬,૭}

ઓ બ્રાહ્મણ ! સર્વ પ્રાણીઓને મનુષ્યજન્મ મેળવવાની ઘણી જ ઇચ્છા હોય છે અને તેમાં પણ બ્રાહ્મણજાતિમાં જન્મ લેવા માટે તો સર્વ કોઈ અભિનંદન આપે જ છે.^૮ હે કાશ્યપ ! તું એક મનુષ્ય છે. વળી બ્રાહ્મણ છે અને તેમાં પણ એક શ્રોત્રિય (વેદ ભણેલો) બ્રાહ્મણ છે. તને આ ત્રણેય મહાફલ વસ્તુઓ પ્રાપ્ત થઈ છે, તો પછી મૂર્ખતાને લીધે આત્મઘાત કરવો તે તને યોગ્ય નથી.^૯ વેદમાં સત્ય જ કહ્યું છે. આ જગતમાં જેટલા લાભો છે, તેઓ સર્વે કેવળ અભિમાનથી જ ભરેલા છે; અર્થાત્ 'મેં દ્રવ્ય મેળવ્યું' એવું અભિમાન તે જ દ્રવ્યના લાભ તરીકે ગણાય છે. ખરું બોતાં તો દ્રવ્યની સાથે કોઈનો સંબંધ જ નથી. ખરેખર, તારું આત્મસ્વરૂપ કે જે કેવળ સંતોષને જ યોગ્ય છે, તેનો તું લોભને અધીન થઈને (પૃથ્વી) નાશ કરવા તૈયાર થયો છે !^{૧૦} અહો ! તે પ્રાણીઓ જ કેવળ ધન્યવાદને પાત્ર છે કે જેઓને હાય છે અને જેઓને હાય છે તેઓને હું અત્યંત આદરું છું.^{૧૧} તને જેમ ધન મેળવવાની ઇચ્છા છે, તેમ અમને હાય મેળવવાની ઇચ્છા છે; કેમ કે હાયના લાભથી અધિક એવો બીજો કોઈ પણ લાભ નથી.^{૧૨} હે બ્રહ્મણ ! અમને હાય નથી, તેથી અમે શરીરમાં લાગેલા કાંટાઓને ખેંચી શકતા

નથી; તેમ જ શરીર ઉપર કરડી જતાં નાનાંમોટાં
 જીવજંતુઓનો નાશ પણ કરી શકતા નથી;^{૧૩}
 પરંતુ જેઓને ઈશ્વરે દશ આંગળીઓવાળા હાથ
 આપ્યા છે, તેઓ તો શરીરમાંથી કાંટાઓને જેંચી
 શકે છે અને કરડી જતાં જીવજંતુઓનો નાશ પણ
 કરી શકે છે;^{૧૪} એટલું જ નહિ, પણ હાથવાળાં
 મનુષ્યપ્રાણીઓ વરસાદ, ટાઢ અને તાપથી પોતાતું
 રક્ષણ કરી શકે છે ને વસોનો, અન્નનો, સુખનો,
 શય્યાનો તથા નિષ્કંટક પ્રદેશનો ઉપભોગ કરી
 શકે છે.^{૧૫} વળી તેઓ બળદ વગેરે પ્રાણીઓ પર
 બેસીને પોતાનાં વાહનો તરીકે તેઓને ચલાવે છે,
 બળદ વગેરેએ ઉત્પન્ન કરેલા પદાર્થોને પોતે ભોગવે
 છે અને અનેક પ્રકારના ઉપાયો કરીને બીજાઓને
 પોતાને સ્વાધીન કરે છે;^{૧૬} પરંતુ અમારા જેવાં
 વાચા વિનાનાં (મૂંઝાં) પ્રાણીઓ બિચારાં હાથ
 વિનાનાં અને અદ્ય બળવાળાં હોય છે, તેથી ઘણાં
 દુઃખો સહન કરે છે, માટે હે સુનિ! તું ભાગ્યશાળી
 છે કે, અમારી પેઠે હાથ વિનાનો નથી.^{૧૭} તું
 શિયાળ થયો નથી, ઈડો થયો નથી, બંદર થયો
 નથી, સર્પ થયો નથી, દેડકો થયો નથી કે બીજી
 કોઈ પાપી યોનિમાં ઉત્પન્ન થયો નથી, એ તારું
 સુદૈવ જ છે.^{૧૮} હે કાશ્યપ! આટલા લાભથી જ
 તારે સંતોષ માનવો યોગ્ય છે, વળી તું સર્વ
 પ્રાણીઓમાં ઉત્તમ એવો બ્રાહ્મણ થયો છે, તો
 કેમ સંતોષ ન માને!^{૧૯} તું આ મારી અવસ્થા
 તારફ તો દંડિ કર! આ ક્રીડાઓ મને કરડી ખાય
 છે, તોપણ હું તેઓને દૂર કરી શકતો નથી;^{૨૦}
 કેમ કે મને હાથ નથી; છતાં આત્મહત્યા કરવી,
 એ એક અકાચ છે અને તેમ કરવાથી આના
 કરતાં પણ વધારે પાપી એવી બીજી યોનિમાં મારે
 પડવું પડશે, એમ માનીને હું મારા દેહનો ત્યાગ
 કરતો નથી.^{૨૧} હું જે આ શિયાળની યોનિમાં અવ-
 તર્યો છું, તે તો એક મધ્યમ યોનિ ગણાય છે-અત્યંત
 ઉત્તમ ગણાતી નથી, તેમ અત્યંત નીચ ગણાતી
 નથી; કેમ કે આના કરતાં પણ અતિશય વધારે
 પાપિષ્ઠ ગણાતી બીજી ઘણી પાપી યોનિઓ છે.^{૨૨}
 આ જગતમાં કેટલાંએક પ્રાણીઓ પોતાની ઉત્તમ
 જાતિને લીધે જ અત્યંત સુખી છે, ત્યારે કેટલાંએક
 પ્રાણીઓ તેમ હોવા છતાં અત્યંત દુઃખી છે. તે ઉપર-

થી હું બધી શકું છું કે, આ જગતમાં કોઈ ને અત્યંત
 સુખ તો નથી જ.^{૨૩} જે મનુષ્યો ધનાઢ્ય હોય છે,
 તેઓ રાજ્ય મેળવવાની ઇચ્છા કરે છે. રાજ્ય મેળવ્યા
 પછી દેવપણું મેળવવાની ઇચ્છા કરે છે અને દેવપણું
 મેળવ્યા પછી ઇંદ્ર થવાની ઇચ્છા રાખે છે.^{૨૪} તું
 કદાચ ધનવાન થઈશ, તોપણ (બ્રાહ્મણ હોવાને
 લીધે) રાજા કે દેવતા થઈશ નહિ; છતાં કદાચ
 તું દેવતા થઈશ, તો ઇંદ્ર થવાની તને ઇચ્છા
 થશે અને ઇંદ્ર થયા પછી પણ તને સંતોષ થશે
 નહિ;^{૨૫} કેમ કે મનુષ્યને જેમ જેમ પ્રિય વસ્તુનો
 લાભ થયા કરે છે, તેમ તેમ તેને તૃપ્તિ થતી નથી.
 તૃષ્ણા વસ્તુ જ એવી છે કે, જળતું સિંચન કરવાથી
 જેમ અગ્નિ શાંત પડી જાય છે, તેમ તે શાંત પડી
 જતી નથી; પરંતુ લાકડાંઓના ભારાઓ નાખવાથી
 જેમ અગ્નિ વધારે પ્રદીપ્ત થાય છે, તેમ તૃષ્ણા
 પ્રિય વસ્તુનો લાભ થતાં વધારે ને વધારે પ્રદીપ્ત
 થતી જાય છે.^{૨૬} તારામાં જેમ શોક રહેલો છે,
 તેમ હર્ષ પણ રહેલો છે અને દુઃખ રહેલું છે, તેમ
 સુખ પણ રહેલું છે; તો પછી તું હર્ષ અને સુખ
 દ્વારા શોકનો તથા દુઃખનો નાશ કરવા શક્તિમાન
 છે, છતાં આમ વિલાપ શા માટે કરે છે ?^{૨૭} બુદ્ધિ
 અને ઇન્દ્રિયો જ સર્વ કામનાઓતું તથા કષોર્તું
 મૂળ છે; માટે પાંજરામાં જેમ પક્ષીઓને પૂરવામાં
 આવે છે, તેમ શરીરરૂપી પાંજરામાં તેઓને (બુદ્ધિ-
 ને તથા ઇન્દ્રિયોને) વશ રાખનારા પુરુષને કોઈ
 પ્રકારનો ભય નથી.^{૨૮} આ જગતમાં કોઈને પણ
 બે બીજું મસ્તક જ નથી, તો પછી તેના છેદનનો
 ભય ક્યાંથી હોઈ શકે ? અને કોઈ પણ મનુષ્યને
 ત્રીજો હાથ જ નથી, તો પછી તેને કપાઈ જવાનો
 ભય કેમ જ હોઈ શકે ? (અર્થાત્ ત્રણે કાળમાં આત્મા
 સિવાયની એક પણ વસ્તુ નથી, તો પછી ભય કોના-
 થી રાખવો ?)^{૨૯} જે પુરુષે બુદ્ધિને તથા ઇન્દ્રિયોને
 વશ કરી લીધી છે, તે પુરુષને વિષયજન્ય રસદં
 શાન હોતું જ નથી અને તેથી જ તેને વિષયાભિલાષ
 પણ ઉત્પન્ન થતો નથી; કેમ કે બુદ્ધિને તથા ઇન્દ્રિયોને
 ઘણી જ જૂટ આપીને સ્પર્શસુખનો, દર્શનસુખનો
 તથા શ્રવણસુખનો અનુભવ લેનાર પુરુષ જ વિષય-
 ઝસ્ત બને છે અને તેવા અજિતેન્દ્રિય પુરુષને જ
 ટાઢ, તાપ વગેરેનો ભય રહે છે.^{૩૦} આ જગતમાં

વારુણી મહિરનો રસ અને લટ્વાક (ગામનગરમાં રહેનારી ચકલી) પક્ષીનું માંસ સર્વ લક્ષ્ય પદાર્થોમાં અધિક સ્વાદિષ્ટ ગણાય છે, છતાં તને એના રસનું સ્મરણ પણ નથી. (કેમ કે તું બ્રાહ્મણ છે, તેથી તેના રસનો તે અનુભવ લીધો નથી.)^{૩૧} તેમ જ ખીજા અનેક લક્ષ્ય પદાર્થો કે જેઓ ખીજાં પ્રાણીઓમાં પ્રસિદ્ધ છે, તેઓનું તું સ્મરણ જ કરતો નથી; કારણ કે તેઓનું તે કદી લક્ષણ જ કયું નથી; અને એમાં પણ કંઈ સંશય જ નથી કે, જે પુરુષ (વાસનાઓને જાગ્રત કરે તેવા) સર્વ પદાર્થોનું પ્રાશન, સ્પર્શન અને દર્શન નહિ કરવા માટે નિયમ લે છે, તેનું કલ્યાણ જ થાય છે.^{૩૨,૩૩} જેઓને હાથ હોય છે તેઓ જ બળવાન અને ધનવાન ગણાય છે, એમાં સંદેહ નથી. આપણે જોઈએ છીએ કે કેટલા-એક મનુષ્યોને મનુષ્યોએ જ પોતાના હાસ બનાવેલા હોય છે અને તે હાસ બનેલા મનુષ્યો વારંવાર માર ખાઈને તથા કેદ પુરાઈને દુઃખોને અનુભવે છે, છતાં તેઓ તે સ્થિતિમાં રહીને આનંદ કરે છે, સમજ રહે છે અને હાસ્યવિનોદ કરે છે. (પણ મરી જતા નથી.)^{૩૪,૩૫} વળી ખીજા કેટલાએક ખાડું બળશાળી, વિદ્યાવાન અને શૂરવીર પુરુષો પણ (દેવસત્તાને અધીન થઈને) નિંદવા યોગ્ય એવી અને દીનતાભરેલી પાપી વૃત્તિનો આશ્રય કરે છે.^{૩૬} જોકે તેઓ એ વૃત્તિ સિવાયની ખીજા હરકોઈ સારી વૃત્તિનું સેવન કરવા માટે ઉત્સાહ ધરાવે છે, તોપણ પોતપોતાનાં કર્મને લીધે જે કંઈ નિર્માણ થયેલું હોય છે, તે તે પ્રમાણે જ થાય છે.^{૩૭} તું પરમાત્માની માયા તરફ દૃષ્ટિ તો કર કે, જે પુરુષ વર્ણસંકર હોય છે અથવા આંડાકલ્પિતો હોય છે, તે પણ પોતાના દેહને ત્યાગ કરવા માટે ઈચ્છતો નથી અને પોતાની જાતિમાં જ સંતુષ્ટ રહે છે.^{૩૮} ઓ કાર્યપ ! પ્રત્યેક અવયવોની સંપૂર્ણતાવાળા પુરુષે હાથપગ વિનાના ઠૂંઠા મનુષ્યોને, પક્ષાદિ નામના રોગવાળા મનુષ્યોને તથા અનેક પ્રકારના રોગોથી ઘેરાયેલા મનુષ્યોને જોઈને પોતાને સુખી માનવો જોઈએ, તો પછી તેં તો સર્વ પ્રકારના લાલો મેળવ્યા છે; છતાં તારી જાતિને માટે તું કેમ સંતોષ માનતો નથી ?^{૩૯} તને બ્રાહ્મણનો દેહ પ્રાપ્ત થયો છે, વળી તે સર્વ પ્રકારના રોગો અને વિકારોથી રહિત છે,

તારાં અંગો પણ સર્વ પ્રકારે સંપૂર્ણ છે; વળી તું પટે પણ સ્વચ્છાતિને બ્રદ્ધ કરનારા કોઈ પ્રકારના સત્ય કલંકથી લોકોમાં ધિક્કારપાત્ર થયો નથી, તો હે બ્રહ્મર્ષિ ! તું ધર્મોચરણ કરવા માટે બિડ, તૈયાર થા. આમ આત્મઘાત કરવાને તું યોગ્ય નથી.^{૪૦,૪૧} હે બ્રહ્મન ! તું મારા આ વચનને જો સાંભળીશ અને તેના ઉપર જો શ્રદ્ધા રાખીશ, તો વેદમાં કહેલા ધર્મના ઉત્તમ ફળને સંપાદન કરીશ.^{૪૨} તું પ્રમાદ નો ત્યાગ કરીને વેદાધ્યયન કર્યો કર, અગ્નિહોત્રનો સ્વીકાર કર; સત્યનું, દમનું તથા દાનધર્મનું પાલન કર અને કોઈની સાથે સ્પર્ધા કર મા.^{૪૩} તારા જેવા બ્રાહ્મણો કે જેઓ સારી રીતે વેદાધ્યયન કરનારા છે અને યજ્ઞયાગાદિ કરનારા છે, તેઓ આ રીતે શોક કેમ કરે અને અશુભનો વિચાર પણ શા માટે કરે ?^{૪૪} જે પુરુષો પુષ્પ વગેરે ઉત્તમ નક્ષત્રોમાં, ઉત્તમ તિથિઓમાં તથા ઉત્તમ મુહૂર્તોમાં જન્મેલા હોય છે, તેઓ યજ્ઞયાગાદિ કરવાની જ ઇચ્છા કરે છે, પોતાની શક્તિ પ્રમાણે યજ્ઞ, દાન અને પ્રજોત્પાદન કરવા માટે ચત્ન કરે છે અને અંતે મહાન સુખ પ્રાપ્ત કરે છે.^{૪૫} પરંતુ જેઓ મૂળ, આશ્રયેષા વગેરે આસુરી નક્ષત્રોમાં, દુષ્ટ તિથિઓમાં અને દુષ્ટ મુહૂર્તોમાં ઉત્પન્ન થયેલા હોય છે, તેઓ યજ્ઞયાગાદિ કરતા નથી અને પ્રજોત્પાદન પણ કરતા નથી, જેને લીધે તેઓ આસુરી યોનિમાં અવતરે છે.^{૪૬} હે બ્રાહ્મણ ! હું પણ પૂર્વજન્મમાં એક પંડિત જ હતો, પરંતુ હેતુવાદનો સ્વીકાર કરીને આકાશાદિ અનિત્ય વસ્તુઓને પણ નિત્ય તરીકે સિદ્ધ કરતો હતો, વેદોની નિંદા કરતો હતો, કેવળ અનુમાનને જ પ્રમાણ માનનારી તુચ્છ તર્કવિદ્યામાં આસક્ત રહેતો હતો, હેતુવાદનો જ આશ્રય કરીને વાદવિવાદ કર્યો કરતો હતો, ઉત્તમ સજ્જનો પાસે પણ વેદવિરુદ્ધ હેતુવાદવાળી વાણી બોલતો હતો, કઠોર ભાષણ કરતો હતો, મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરીને બકયા કરતો હતો, બ્રહ્મનું પ્રતિપાદન કરનારાં વેદવાક્યોના સંબંધમાં વિચાર કરનારા બ્રાહ્મણોની હું નિંદા કરતો હતો, ઈશ્વરને માનતો ન હતો, સર્વના પર શંકા રાખતો હતો અને એ પ્રમાણે મૂર્ખ હતો, છતાં પંડિતનું અભિમાન ધરાવતો હતો; તેને લીધે આ શિયાળની જાતિમાં જન્મ

પામવાતુ ભય કરે કળ મને મળ્યું છે. ૪૭-૪૯ બસ, હવે તો મારી એ જ ઇચ્છા છે કે, કદાચ દેવયોગે એક સો રાત્રિદિવસમા જ આ પાપી શરીરથી મુક્ત થઈને પુનઃ મનુષ્યના શરીરને જોઈ હું પ્રાપ્ત થાઉં, તો સંતોષનો આશ્રય કરીને તથા પ્રમાદનો ત્યાગ કરીને યજ્ઞ, દાન અને તપ કરવામાં જ આસક્ત બની જાઉં, પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કરું અને ત્યાગ કરવા યોગ્ય સર્વ પદાર્થોનો ત્યાગ કરું. ૫૦-૫૧

શિયાળના રૂપમાં આવેલા ઇંદ્રે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે મુનિ કારણે અત્યંત આશ્ચર્ય પામીને પૃથ્વી પરથી ઊભા થઈ ગયા અને યોગી બિચ્છા કે, 'અહો! તું તો ઘણો જ કુશળ અને બુદ્ધિમાન દેખાય છે.' ૫૨ એ પ્રમાણે કહીને બ્રાહ્મણ કારણે પોતાની વિશાળ જ્ઞાનદૃષ્ટિથી જોયું કે, આ ખરેખરો શિયાળ નથી, પણ ઇંદ્રાણીનો પતિ દેવાધિદેવ ઇંદ્ર છે. ૫૩ પછી તેણે ઇંદ્રની ચથાવિધિ પૂજા કરી અને તેની આજ્ઞા લઈને પોતાના ઘર તરફ પ્રયાણ કર્યું. ૫૪

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત ભોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમા 'ઇંદ્રનો કારણે ઉપદેશ' નામનો

અધ્યાય ૧૮૦ એ સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૮૧ મો

કરેલાં કર્મો ભોગવમાં જ પડે છે

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

યયસ્તિ દત્તમિદં વા તપસ્તત્ત્વં તથૈવ ચ ।

ગુરુણાં વાપિ શુશ્રૂવા તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! દત્ત,*

* આ અધ્યાયનો આશય એ છે કે, દિવ્ય જ્ઞાનને ધરાવનારા કારણે જેવા મુનિઓને પણ દેહાભિમાનના આવેશને લાગે આત્મહત્યા કરવાની તુચ્છ બુદ્ધિ થઈ હતી, તો પછી સામાન્ય મનુષ્યોને તેવી બુદ્ધિ થાય, એમા કંઈ આશ્ચર્ય નેવું નથી; માટે સર્વ કોઈએ જેમ બને તેમ દેહાભિમાનનો ત્યાગ કરવો; કેમ કે શાસ્ત્ર કહે છે કે, 'દેહાવેશાત્ પ્રમાદતિ' દેહાભિમાનના આવેશથી મનુષ્ય પ્રમાદવશ થાય છે.

* શરણાગતસંજ્ઞાણ મૂનામગ્ન્યર્હિસનમ્ ।

વહિર્વેદિ ચ યદ્દાન દત્તમિત્યભિધીયતે ॥

શરણે આવેલાનું રક્ષણ કરવું, પ્રાણીમાનની હિંસા ન કરવી અને યજ્ઞવેદિકાની બહારના પ્રદેશમા જીબીને દાન આપવું, એનું નામ દત્ત કહેવાય છે.

ઇંદ્ર,* તપ અને શુરુસેવા એ ચારેમાં કેવા પ્રકારની શક્તિ રહેલી છે? શું તેઓ કાળાંતરની જ્ઞાનસંપન્ન બુદ્ધિ ઉત્પન્ન કરી શકે છે ખરાં? એ તેઓમાંથી બુદ્ધિની ઉત્પત્તિ થતી હોય તો મારે તેઓનું જ આચરણ કરવું કે કોઈ બીજાનું, તે મને કહો. ૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજા ! પુરુષની બુદ્ધિ બ્યારે કામકોપાદિ અનર્થોથી ઘેરાઈ બંધ છે, ત્યારે તેનું મન પાપકૃત્ય કરવા માટે તૈયાર થાય છે અને પછી પોતાનાં મલિન કર્મોને લીધે તે પુરુષ મહાદુઃખદાયી નરકલોકનો અધિકારી બને છે. ૨ જે પુરુષો પાપ કર્મ કરનારા હોય છે, તેઓ દરિદ્રી બને છે અને તેઓ એક દુઃકાળ પછી બીજા દુઃકાળને, એક ક્લેશ પછી બીજા ક્લેશને, એક ભય પછી બીજા ભયને તથા એક મરણ પછી બીજા મરણને વારંવાર પામ્યા જ કરે છે; ૩ પરંતુ જે પુરુષો શ્રદ્ધાસંપન્ન અને જિતેન્દ્રિય થઈને પુણ્યકર્મ કર્યા કરે છે, તેઓ ધનાઢ્ય થાય છે અને પ્રતિદિન ઉત્સવોને, સ્વર્ગને તથા સુખને પામ્યા કરે છે; ૪ તેમ જ જેઓ નાસ્તિક હોય છે, તેઓને તેઓનું કર્મ, દુષ્ટ હાથીઓથી દુર્ગમ અને સર્પ, ચોર વગેરેથી ભયંકર એવાં ઘોર અરણ્યોમાં પરાધીન હયાએ હાંકી કાઢે છે; આનાથી બીજી બારે શિક્ષા તેઓને માટે કંઈ હોઈ શકે? ૫ જે પુરુષો દેવતા અને અતિથિઓ ઉપર પ્રીતિ રાખનારા હોય છે, જ્ઞાનધર્મમાં પરાયણ રહે છે અને સાધુપુરુષો પર પ્રેમ રાખે છે, તેઓ પોતે કરેલાં દાનાદિક પુણ્યકર્મથી અનુકૂળ થયેલા, જિતેન્દ્રિય યોગી પુરુષોને મળનારા અને કલ્યાણકારક દેવધાન માર્ગનો આશ્રય કરે છે; અર્થાત્ તેઓને દિવ્ય ગતિ પ્રાપ્ત થાય છે; ૬ પરંતુ જે મનુષ્યો ધર્મને સુખ વગેરેના કારણભૂત માનતા નથી, તેઓ ધાન્યમાં સહી ગયેલા ધાન્ય જેવા છે અને પક્ષીઓમાં મનર

* અગ્નિહોત્રં તપ. શૌચ વેદાના ચાનુશાસનમ્ ।

આતિવ્ય વૈષદેવ ચ ઇમિત્યભિધીયતે ॥

અગ્નિહોત્ર રાખવું, તપ કરવું, ખાલ-આબંધતર પવિત્રતા ગળતી, વેદોની આરાઓને પાળતી, અતિ-થિઓનો સત્કાર કરવો અને વૈશ્વદેવ કરવો, એનું નામ ઇંદ્ર કહેવાય છે.

આ દત્ત અને ઇંદ્ર એ ચક્રરથના ધર્મ છે, તપ એ વાનપ્રસ્થનો ધર્મ છે અને શુરુની સેવા એ ધન્ય-ચારીનો ધર્મ છે.

ના જેવા છે. મનુષ્ય ગમે તેટલા વેગથી દોડીને પસાર થઈ જાય, તોપણ તેણે કરેલું પૂર્વજન્મનું કર્મ તેની પાછળ પહોંચી જ વળે છે જે મનુષ્યે જે પ્રમાણે કર્યું હોય છે, તેને તે પ્રમાણે જ તેનું ફળ મળે છે. મનુષ્ય ત્યારે સૂઈ જાય છે, ત્યારે તેનું કર્મ પણ સૂઈ જાય છે, તે ઊભો રહે છે, ત્યારે તેનું કર્મ પણ સમીપ ઊભુ રહે છે, તે ચાલવા માટે છે, ત્યારે તેનું કર્મ પણ તેની પાછળ ચાલવા માટે છે અને તે મનુષ્ય ત્યારે કોઈ પ્રકારનું કાર્ય કરે છે, ત્યારે તેનું કર્મ પણ પોતાનું ઝામ કરવા લાગી પડે છે આ પ્રમાણે છાયાની પેઠે કર્મ મનુષ્યને અનુસરે છે. જે જે મનુષ્યે પોતાના પૂર્વજન્મમાં જે જે પ્રકારનું કર્મ કર્યું હોય છે, તેના તેના ફળને તે એકલો જ ભોગવ્યા કરે છે. ૮-૧૦ પોતાના કર્મફળરૂપી થાપણવાળા અને પોતાના કર્મજન્ય પુણ્યના રક્ષણ તળે રહેલા આ સર્વ પ્રાણીસમુદાયને કાળ ચોતરફથી આકર્ષી રહ્યો છે. ૧૧ જેમ વૃક્ષના પુષ્પો અને ફળો, કોઈની પ્રેરણા વિના જ પોતાનો સમય આવતા બહાર નીકળી આવે છે, તેમ જન્મ તરના કર્મો પણ પોતાનો સમય આવતા મનુષ્ય પાસે હાજર થાય છે. ૧૨ માન-અપમાન, લાલ્હાનિ, નાશ અને ઉદય એ બધા કર્મોના જ ફળરૂપે પ્રકટ થાય છે અને કર્મોની સમાપ્તિ થતા જ પાછા અદૃશ્ય થઈ જાય છે, આમ વાર વાર બન્યા કરે છે હું ખ અને સુખને આપનારા જેવા જેવા કર્મો પોતે પૂર્વજન્મમાં કર્યા હોય છે, તે સર્વનું ફળ મળી શક્યામાં આવ્યા પછી (અનુકરમે) પ્રાણીને ભોગવવું પડે છે. ૧૩-૧૪ પૂર્વજન્મના સમયે બાલ્ય, યુવા કે વૃદ્ધ ગમે તે અવસ્થામાં મનુષ્યે શુભઅશુભ કર્મ કર્યું હોય છે, તેનું ફળ આ જન્મમાં તે તે અવસ્થામાં જ પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૫ જેમ કોઈ એક વાહરડો હજારો ગાયોની મધ્યમાંથી પોતાની માતાને શોધી કાઢે છે, તેમ પૂર્વજન્મનું કર્મ પણ પોતાના કર્તાને ગમે ત્યાંથી શોધી કાઢે છે. ૧૬ જેમ એક મલિન વસ્ત્રને પ્રથમ પાણીમાં ધવાળ્યા પછી ધોઈ નાખવાથી સ્વચ્છ કરી શકાય છે, તેમ પાપી પુરુષો પણ વિષયત્યાગરૂપી ઉપવાસો કરીને પોતાને શુદ્ધ કરી શકે છે અને દીર્ઘકાળ પર્યંત અનંત સુખ સપાદન કરે છે. ૧૭ તપોવનમાં રહીને ઘણા કાળ

સુધી તપશ્ચર્યા કરીને તથા ધર્મચરણ કરીને પાપ સંહિત થયેલા મનુષ્યોના સર્વ મનોરથો પૂર્ણ થાય છે. ૧૮ જેમ પક્ષીઓના પગલા આકાશમાં ભેવામાં આવતા નથી અને માછલાઓના પગલા જળમાં ભેવામાં આવતા નથી, તેમ જ્ઞાની પુરુષોની ગતિ પણ કોઈના ભેવામાં આવતી નથી, અર્થાત્ તેઓનું પ્રાપ્તસ્થાન પરબ્રહ્મ જ હોય છે. ૧૯ હવે આનાથી વધારે આશ્વેપવાક્યો કહેવાની અથવા વિશેષ અપરાધોનું વર્ણન કરવાની કંઈ જરૂર નથી સંક્ષેપ માં એટલું જ કહેવાનું કે, જે કર્મ કુશળતાથી યુક્ત હોય, મનુષ્યદેહને યોગ્ય હોય અને પોતાનું હિત કરનારું હોય, તે જ કરવું, પણ બીજું કરવું નહિ. ૨૦

ક્રિત શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્જન મોક્ષધર્મોનુશાસન પર્વમાં 'કરેલા કર્મો ભોગવવા જ પડે છે' નામનો અધ્યાય ૧૮૧ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૮૨ મો

મુનિ ભરદ્વાજ અને ભૃગુનો સંવાદ

॥ મુષિહિર વ્રત્ત ॥

કૃતઃ સૃષ્ટિમિદં વિશ્વં જગત્સ્યાવારજંગમમ્ ।

પ્રલયે ચ કિમસ્મેતિ તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

મુષિહિરે પૂછ્યું હે પિતામહ ! આ સ્થાવર જ ગમ જગત શામાંથી ઉત્પન્ન થયું છે અને પ્રલયસમયે કેની અદર લય પામે છે, તે મને કહો. ૧ સમુદ્ર, આકાશ, પર્વતો, મેઘમંડળ, પૃથ્વી, અગ્નિ અને પવન સહિત આ સર્વ જગતને કોણે બનાવ્યું? ૨ આ બધા પ્રાણીઓ કયાથી ઉત્પન્ન થયા? બ્રાહ્મણ આદિ વર્ણોના વિશાગ કેવી રીતે થયે? પવિત્રતા અને અપવિત્રતા કયાથી આવી? ધર્મ અને અધર્મનો વિધિ કેવી રીતે બધાયો? આ મર્વ જીવી રહેલા પ્રાણીઓનો જીવ કેવા સ્વરૂપનો છે અને સુક્રિત પામેલા જીવો આ લોકમાંથી બીજા કયા લોકમાં જાય છે, તે સર્વ તમે મને કહો. ૨૨

ભીષમે કહ્યું આના સ બધમાં પૂર્વે ભરદ્વાજ મુનિએ મહર્ષિ ભૃગુને પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, જેથી ભૃગુસપ્તિએ શાસ્ત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે તેનો યોગ્ય ઉત્તર આપ્યો હતો તેનો પ્રાચીન ઇતિહાસ હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૧ પૂર્વે કૈલાસ પર્વતના શિખર

ઉપર મહાતેજસ્વી અને દેહીપ્યમાન કાતિવાળા મહર્ષિ ભૂયુ બેઠા હતા. તેમને ભરદ્વાજમુનિએ આ પ્રમાણે પૂછ્યું કે, ‘સમુદ્ર, આકાશ, પર્વતો, મેઘ-મંડલ, પૃથ્વી, અગ્નિ અને પવન સહિત આ સર્વ જગતને કોણે બનાવ્યું? આ બધા પ્રાણીઓ કેવી રીતે ઉત્પન્ન થયા? પ્રાણીઓ આદિ વર્ણનો વિભાગ કેવી રીતે થયો? પવિત્રતા અને અપવિત્રતા ક્યાંથી આવી? ધર્મ અને અધર્મનો વિધિ કેવી રીતે રચાયો? આ લોકમા બેઓ જીવી રહ્યા છે, તેઓના જીવ કેવા સ્વરૂપના છે અને જે જીવો મુક્તિને પામેલા છે, તેઓ આ લોકમાથી ખીજ કયા લોકમા જાય છે, તે સર્વ તમે મને કહો.’^{૧૭૯} ભરદ્વાજે એ પ્રમાણે પોતાના સશય પૂછ્યો એટલે સાક્ષાત્ બ્રહ્મદેવ સરખા મહર્ષિ ભૂયુએ તે સર્વ પ્રશ્નોના ઉત્તર તેમને કહેવા માંડ્યા.^{૧૮૦}

ભૂયુએ કહ્યું : હે ભરદ્વાજ ! સત્ તરીકે અથવા અસત્ તરીકે જેનું નિરુપણ કરવું અશક્ય છે, એવા અજ્ઞાનમાથી પ્રથમ મનની ઉત્પત્તિ થઈ. તે મન ચૈતન્યના પ્રતિબિંબથી યુક્ત થઈને માનસ એવી સજ્ઞાને પામ્યું. તેને ઘોટા ઘોટા ઋષિઓ જ બાળી શક્યા હતા; કારણ કે તે માનસદેવ આદિઅતથી રહિત છે, લેક પામવાને અશક્ય છે અને અજવામર છે.^{૧૮૧} વળી એ માનસદેવ સદાય એકસ્વરૂપ છે, અવિનાશી છે, સર્વ પ્રકારના વિકારોથી રહિત છે અને ‘અવ્યક્ત’ એવા ખીજા નામથી પણ જગતમા પ્રસિદ્ધ છે. આ અવ્યક્તમાથી જ સર્વ પ્રાણીઓ ઉત્પન્ન થાય છે અને પાછા તેને વિષે જ લય પામે છે.^{૧૮૨} તે અવ્યક્ત દેવે પ્રથમ મહત્તરવને ઉત્પન્ન કર્યું. ભગવાન મહત્તરવે અહંકારને ઉત્પન્ન કર્યો. સર્વ ભૂતોને ધારણ કરનારા પ્રભુ અહંકારે આકાશને (શબ્દ-તન્માત્રાને) ઉત્પન્ન કર્યું. આકાશમાંથી* પાણી (રસ-તન્માત્રા) ઉત્પન્ન થયું. પાણીમાંથી અગ્નિ (રૂપ-તન્માત્રા) અને વાયુ (સ્પર્શ-તન્માત્રા) ઉત્પન્ન થયા અને અગ્નિ તથા વાયુના સંયોગથી પૃથ્વી (ગંધ-તન્માત્રા) ઉત્પન્ન થઈ.^{૧૮૩} પછી સ્વયં

ભગવાન માનસે તેજોમય એવું એક દિવ્ય ક્રમળ ઉત્પન્ન કર્યું. તેમાથી વેદના એક નિધિરૂપ બ્રહ્મદેવ (વિરાટ) ઉત્પન્ન થયા.^{૧૮૪} તે અહંકાર એવા નામથી જગતમાં પ્રસિદ્ધ થયા છે, આકાશાદિ સ્થૂળભૂતો તેમનું શરીર છે અને તેમણે જ ચારે પ્રકારના ભૂત સમુદાયોને ઉત્પન્ન કર્યા છે. સંક્ષેપમાં એટલું જ કહી શકાય કે, સમગ્ર જગતને ધારણ કરી રાખનારા આકાશાદિ પંચમહાભૂતો તે જ બ્રહ્મદેવનું અથવા વિરાટનું સ્વરૂપ છે.^{૧૮૫} જે આ પર્વતો છે, તે તેમના અસ્થિ (હાડકા) છે, પૃથ્વી તેમના મેઠ અને માંસ રૂપ છે, સમુદ્રો તેમનું રુધિર છે, આકાશ તેમનું ઉદર (પેટ) છે, પવન તેમનો નિઃશ્વાસ છે, અગ્નિ તેમનું તેજ છે, નદીઓ તેમની નાડીઓ છે, ચંદ્ર અને સૂર્ય તેમના નેત્રો છે, આકાશ તેમનું મસ્તક છે, પૃથ્વી તેમના બે પગો છે અને દિશાઓ તેમની જુનાઓ છે. આ વિરાટ પુરુષને સિદ્ધ પુરુષો પણ મહાહુઃખથી બાળી શકે છે, કેમ કે તેમનું સ્વરૂપ અદેહ્ય અચિંત્ય છે, એમા કંઈ સંશય નથી. વળી આ વિરાટ પુરુષને જ ભગવાન વિષ્ણુ અને અનંત એવા નામથી શાસ્ત્રકારો વર્ણવે છે અને તે જ સર્વ પ્રાણીઓના આત્મારૂપ અહંકારમા રહે છે, પણ અજ્ઞાની પુરુષો તેમને બાળી શકતા નથી સર્વ પ્રાણીઓને ઉત્પન્ન કરવા માટે જેણે અહંકારને ઉત્પન્ન કર્યો છે, તેના સંબંધમા અને આ જગત કેવી રીતે ઉત્પન્ન થયું છે, તેના સંબંધમા તમે મને જે પ્રશ્નો પૂછ્યા હતા, તેના આ ઉત્તર મે તમને આપ્યો છે.^{૧૮૬-૧૮૭} ભરદ્વાજે પૂછ્યું : ‘આકાશનું, દિશાઓનું, પૃથ્વીનું તથા વાયુનું માપ કેટલું છે? એ વિષે મને સંશય થયો છે, માટે તેનું માપ યથાર્થ રીતે કહીને તમે મારા સંશયને દૂર કરો.’^{૧૮૮}

ભૂયુએ કહ્યું : ‘સિદ્ધો અને દેવોથી સેવાયેક આ સુંદર આકાશ અનંત છે, તે અનેક સ્થાન-કોથી વ્યાપ્ત છે અને તેનો અંત જ પામી શકાતો નથી.^{૧૮૯} સૂર્યના કિરણોની ગતિના ઉપરના ભાગમાં તથા નીચેના ભાગમા જ્યાં ચંદ્ર અને સૂર્ય બેવામા આવતા નથી, ત્યાં અગ્નિ સમાન તેજસ્વી અને સ્વતઃ પ્રકાશી રહેલા કાતિમાન દેવતાઓ (અહગણો) વગી રહેલા છે.^{૧૯૦} હે માન આપનારા ભરદ્વાજ ! મહાઓજસ્વી એવા તે દેવતાઓ

* ટીકાકાર નીલકંઠ કહે છે કે, આકાશમાંથી જળ ઉત્પન્ન થયું, એવો આ મહાભારતનો ક્રમ ઠીક નથી, પણ વેદમા કહેનો આકાશમાંથી વાયુ, વાયુમાંથી અગ્નિ, અગ્નિમાંથી જળ અને જળમાંથી પૃથ્વી, એ ક્રમ જ ઠીક છે.

પણ આકાશના અંતને જોઈ શકતા નથી; કારણ કે આકાશ દુર્ગમ અને અનંત છે, એમ તમારે જાણવું.^{૨૫} જેના પ્રમાણને દેવતાઓ પણ જાણી શક્યા નથી, એવું આ અનંત આકાશ ઉપર ઉપરના ભાગમાં જનતાં ક્રાંતિવાળા સ્વયં પ્રકાશ લોકોથી વ્યાપ્ત છે.^{૨૬} ખગોળશાસ્ત્રીઓ કહે છે કે, પૃથ્વીને છેડે સમુદ્રો આવેલા છે, સમુદ્રોને છેડે અધકાર આવેલો છે, અધકારને છેડે જળ આવેલું છે અને જળને છેડે અગ્નિ આવેલો છે,^{૨૭} તેમ જ છેક રસાતલને છેડે પાણું જળ આવેલું છે, એ જળને છેડે સૂર્યોના રાજાઓ વસી રહેલા છે, તેનાથી વળી આગળ જતાં પુનઃ આકાશ આવે છે અને એ આકાશ પછી પાણું જળ આવેલું છે.^{૨૮} આવી રીતે આકાશ પછી જળ અને જળ પછી આકાશ એમ અનુક્રમે આવ્યા જ કરે છે; બસ, આટલું જ ભગવાન જલાકાશનું પ્રમાણ અમારા જાણવામાં છે; પણ વસ્તુતઃ અગ્નિ, વાયુ, જળ અને આકાશના પ્રમાણને દેવતાઓ પણ જાણી શકતા નથી.^{૨૯} અગ્નિ, વાયુ, જળ અને પૃથ્વીનાં સ્વરૂપો દેવળ આકાશમાંથી જ ઉપલબ્ધ થાય છે; પરંતુ તેઓનું તાત્ત્વિક જ્ઞાન નહિ હોવાને લીધે જ આપણને તેઓનામાં અન્યોન્ય ભિન્નતા જોવામાં આવે છે.^{૩૦} જોકે બૌદ્ધાદિ મુનિઓએ અનેક શાસ્ત્રોમાં કહ્યું છે કે, ‘આ ત્રૈલોક્યસાગરમાં જે જે પદાર્થો રહેલા છે, તેઓ સર્વે અસુક્ર નિયત પ્રમાણવાળા હોય છે’ તોપણ વસ્તુસ્થિતિ તેવી નથી; કારણ કે જે પદાર્થો અદૃશ્ય અને અગ્રંથ્ય છે, તેઓનું પ્રમાણ કેાણ કહી શકે તેમ છે ? સિદ્ધો અને દેવતાઓને જવાના માર્ગરૂપ આકાશનું પણ જે માપ લઈ શકાતું હોય, તો નામ પ્રમાણે રૂપવાળા માનસ-પરમાત્મા અનંતનું અનંત એવું પ્રમાણ નામ પણ ગૌણ અથવા ઔપચારિક કરે. (અને ‘અનંત બ્રહ્મ’ એ વેદવાક્ય પણ અસત્ય કરે).^{૩૧-૩૩} જે માનસપરમાત્માનું દિવ્ય સ્વરૂપ સુષુપ્તિ અને પ્રલયાવસ્થામાં હ્રાસ પામે છે અને જાગૃત તથા સ્વદિગ્ગામી અવસ્થામાં વૃદ્ધિ પામે છે, તેને સાક્ષાત્ પ્રજ્ઞાભાવને પામેલો એવો કયો પુરુષ જાણી શકે તેમ છે ? (અર્થાત્ જેમ ઝાંઝવાના જળનું સ્પર્શજ્ઞાન તથા રસજ્ઞાન થયું અશક્ય છે, તેમ અસત્સ્વરૂપ એવા આ જગતના પ્રમાણનું જ્ઞાન

થયું તે પણ અશક્ય જ છે; કેમ કે આ જગત ઉત્પત્તિ પહેલાં ન હતું અને પ્રલય પછી પણ નથી જ; તો પછી ‘જે વસ્તુ આદિ અને અંતમાં ન હોય, તે વર્તમાન સમયમાં પણ ન હોય’ એ ન્યાય પ્રમાણે આ જગત ગિલકુલ અસત્સ્વરૂપ જ છે અને તેથી જ તેનું પરિમાણ જાણવાને માટે કોઈ સમર્થ નથી.)^{૩૪} પૂર્વે સ્થૂળસૂક્ષ્મ કાર્પરૂપ એવા એક કમળમાં સર્વજ્ઞ, સાક્ષાત્ ધર્મરૂપ અને સર્વોત્તમ પ્રભાવિત પ્રભુ પ્રજ્ઞાદેવ ઉત્પન્ન થયા હતા.^{૩૫}

ભરદ્વાજે પૂછ્યું : જે પ્રથમ કમળમાંથી પ્રજ્ઞાદેવ ઉત્પન્ન થયા હતા, તો એ કમળ જ પ્રજ્ઞાદેવના કરતાં મોટું અને તેમની પહેલાં ઉત્પન્ન થયેલું હોતું જોઈએ; પણ તમે તો કહો છો કે, પ્રજ્ઞાદેવ જ સૌની પહેલાં ઉત્પન્ન થયા હતા, તેથી મને સંશય થયો છે.^{૩૬}

ભગુએ કહ્યું : ‘પ્રથમ કહેલા માનસદેવની મૂર્તિ જ પ્રજ્ઞાદેવ તરીકે ગણાય છે અને તેમના આસનને માટે નિર્માણ થયેલી આ પૃથ્વી જ પ્રજ્ઞાદેવના કમળરૂપ મનાય છે. (સારાંશ કે, જેમ એક બીજામાંથી અંકુર અને વૃક્ષ એ બંને ઉત્પન્ન થાય છે; તોપણ વૃક્ષ પર રહેલું પાંદેલું ફળ જેમ બીજા વૃક્ષને તથા અંકુરને ઉત્પન્ન કરવા માટે સમર્થ છે, તેમ પેલો અંકુર અને વૃક્ષ બીજા અંકુરને તથા વૃક્ષને ઉત્પન્ન કરવા માટે સમર્થ નથી; કારણ કે ફળ તો અનેક બીજોના ગર્ભરૂપ હોવાથી વૃક્ષ અને અંકુરના કરતાં પણ અધિક શક્તિવાળું છે. એ જ પ્રમાણે માનસદેવથી (હિરણ્યગર્ભથી) ઉત્પન્ન થયેલા સૂત્રાત્મા અને વિરાટ બીજા સૂત્રાત્માને તથા વિરાટને ઉત્પન્ન કરવા શક્તિમાન નથી; પણ પ્રજ્ઞાદેવમાં તો માનસદેવની સમગ્ર શક્તિ રહેલી છે અને તેથી જ સૂત્રાત્મા અને વિરાટરૂપ એવા કમળના કરતાં મોટા છે—શ્રેષ્ઠ છે; (છતાં લોકમાં જેમ કહેવાય છે કે, વૃક્ષમાંથી ફળ ઉત્પન્ન થયું, તેમ જ કમળમાંથી પ્રજ્ઞા ઉત્પન્ન થયા, એમ કહેવાય છે.)^{૩૭} પ્રજ્ઞાદેવના એ કમળની કળી મેરુ પર્વત છે, જે છેક આકાશ સુધી જાયો વધ્યો છે. પ્રભુ પ્રજ્ઞાદેવ તેના મધ્યમાં સ્થિતિ આ સમગ્ર લોકને ઉત્પન્ન કર્યાં કરે છે.^{૩૮}

હતિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વતમાં મોક્ષધર્માનુગાસન-પર્વમાં ‘મુનિ ભરદ્વાજ અને જુગુનો સંવાદ’ નામનો અધ્યાય ૧૮૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૮૩ મો

સુધિરચના

॥ મહાજન ઉવાચ ॥

પ્રજાવિસર્ગ વિવિધં કથં સ સુજતે પ્રયુઃ ।

મેરુમધ્યે સ્થિતો વ્રહ્મા તદ્ બ્રૂહિ દ્વિજસત્તમ ॥ ૧ ॥

ભરદ્વાજે પૂછયું : હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! મેરુ પર્વત ઉપર રહીને પ્રભુ બ્રહ્મદેવે વિવિધ પ્રકારની પ્રજાસૃષ્ટિ કેવી રીતે ઉત્પન્ન કરી, તે મને કહેા. ૧

ભૂગુણે કહ્યું : સૌ પહેલાં બ્રહ્મદેવે વિવિધ પ્રકારની પ્રજાસૃષ્ટિ ઉત્પન્ન કરી અને પછી સર્વે પ્રાણીઓના રક્ષણ કરવા માટે તેમણે જળને ઉત્પન્ન કર્યું. જેને લીધે સર્વે પ્રાણીઓના પ્રાણ ટકી રહ્યા છે, જેને લીધે પ્રજાઓની વૃદ્ધિ થઈ રહી છે અને જેના ત્યાગથી સર્વે કોઈનો નાશ થઈ જાય છે, એવા તે જળ વડે આ સર્વ જગત વીટાયેલું છે. ૨, ૩ પૃથ્વી, પર્વતો, મેઘો અને તે સિવાયના બીજા જે ભૂતિમાન પદાર્થો જેવામાં આવે છે, તે બધા જળમાંથી જ ઉત્પન્ન થયા છે અને જળને આધારે જ ટકી રહ્યા છે, એમ સમજવું. ૪

ભરદ્વાજે પૂછયું : પ્રથમ જળ કેવી રીતે ઉત્પન્ન થયું, અગ્નિ અને વાયુ શામાંથી ઉત્પન્ન થયા અને આ પૃથ્વીને કેવી રીતે ઉત્પન્ન કરવામાં આવી, એ વિષે મને મહાન સંશય થયો છે. ૫

ભૂગુણે કહ્યું : હે બ્રહ્મા ! પૂર્વે બ્રહ્મકૃત્યના સમયે સર્વે મહાધિઓનો ન્યારે સમાગમ થયો હતો, ત્યારે તે મહાત્માઓની વચ્ચે જગતની ઉત્પત્તિ વિષેના મહાન સંદેહ જોવા થયો. ૧ એટલે તેઓએ દેવતાઓનાં સો વર્ષો સુધી સર્વે આહારનો ત્યાગ કરીને, મૌનવ્રત ધારણ કરીને તથા કેવળ વાયુનું જ બ્રહ્મણ કરીને એક આસને ધ્યાન કરવા માંડયું. ૨ ત્યારે આકાશમાંથી વેદમય દિવ્ય વાણી તેઓના સાંભળવામાં આવી કે, ૩ ‘પૂર્વે આ અનંત આકાશ કેવળ સ્તબ્ધના જેવું જ ઉત્પન્ન થયું હતું, તેમાં ચંદ્ર, સૂર્ય કે પવન ન હતા અને તેના દેખાવ પણ સૂર્ય રહેલાંના જેવા જ (શાંત) હતો. ૪ પછી એક અધકારમાં બીજી અધકાર જેમ ઉત્પન્ન થાય, તેમ તે આકાશમાં જળ ઉત્પન્ન થયું અને તે વાણીના પૂરમાંથી (દબાણને લીધે) વાયુ ઉત્પન્ન થયો. ૫

જેમ કોઈ એક છિદ્ર વિનાનું પાત્ર પ્રથમ શુદ્ધ રહિત જ હોય છે, પણ ન્યારે તેને વાણીથી પૂરવામાં આવે છે-તેમાં વાણી ભરવામાં આવે છે, ત્યારે વાયુ તે પાત્રમાં શુદ્ધ ઉત્પન્ન કરે છે; ૬ તેમ જ આકાશનો અંત (છેડો) ન્યારે વાણીના પૂરથી અંતર વિનાનો થઈ ગયો, ત્યારે તે જલસમુદાયના તળિયાને એક દમ ભેદીને સુસવાટા કરતો વાયુ ઉત્પન્ન થયો. ૭ તે જ આ વાયુ જળસમુદાયના દબાણને લીધે ઉત્પન્ન થઈને સર્વે વાઈ રહ્યો છે અને આકાશના મધ્ય ભાગમાં તો લગારે શાંત થતો નથી. ૮ પછી તે આકાશમાં એકત્ર થયેલા વાયુ અને જળના સંઘર્ષને લીધે મહાબળવાન અને પ્રવીર તેજવાળો અગ્નિ પોતાની ઊંચી શિખાઓ દ્વારા આકાશને અધકાર રહિત કરીને પ્રકટ થયો. ૯ એ અગ્નિ પવનની સાથે રહીને જળને છેક આકાશમાં ઉછાળવા લાગ્યો અને વાયુના સંયોગને લીધે ઘનીભૂત થયો. ૧૦ પછી તે અગ્નિનો જે કોઈ સ્તંભ ભાગ આકાશમાંથી પડ્યો, તે એકદમ ઘટ્ટ બની જઈને પૃથ્વીરૂપ થયો. તે જ આ પૃથ્વી સર્વ પ્રકારના રસોનું, ગંધોનું, સ્તંભ પદાર્થોનું તથા પ્રાણીઓનું ઉત્પત્તિસ્થાન છે અને તેમાં સર્વે કંઈ ઉત્પન્ન થાય છે. ૧૧, ૧૨

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વનાં ત્રીજા મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં ‘સુધિરચના’નામનો અધ્યાય ૧૮૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૮૪ મો

અત્યેક શરીરે પંચમહાભૂતોથી બનેલાં છે

॥ મહાજન ઉવાચ ॥

ત एते घातवः पंच ब्रह्मा यानसृजत् पुरा ।

આવૃતા યૈરિમે લોકા મહાભૂતામિસંજિતાઃ ॥૧॥

ભરદ્વાજે પૂછયું : આ સર્વ જગતને ધારણ કરી રાખનારાં પંચમહાભૂતો કે જેઓને પૂર્વે બ્રહ્મદેવે ઉત્પન્ન કર્યાં છે અને જેઓનાથી આ સર્વ લોકો બ્યાસ થઈ રહ્યાં છે, તે પાંચને જ મહાભૂત કેમ કહેવામાં આવે છે ? કેમ કે મહાભૂતિમાન બ્રહ્મદેવે તો હજારો ભૂતોને ઉત્પન્ન કર્યાં છે ? ૧, ૨

ભૂગુણે કહ્યું : તેઓ પાંચેય અપરિમિત-અમાપ છે, માટે તેઓને ‘મહા’ એવો શબ્દ લાગુ થાય છે અને તેઓ સર્વે ઉત્પન્ન થયેલાં છે માટે ‘ભૂત’

કહેવાય છે એ પ્રમાણે તેઓને ‘મહાભૂત’ એવી સજ્ઞા આપવામા આવી છે ^૧ સર્વ મનુષ્યોનું શરીર પચમહાભૂતોથી જ બનેલું છે, કેમ કે તેમા જે ચેષ્ટા જોવામા આવે છે, તે વાયુનો અશ છે, પોલાણ જોવામા આવે છે, તે આકાશનો અશ છે, ગરમી જોવામા આવે છે, તે અગ્નિનો અશ છે, પ્રવાહી ભાગ જોવામા આવે છે, તે જળનો અશ છે અને હાડકા વગેરે જે કઈ કઈને ભાગ જોવામા આવે છે, તે પૃથ્વીનો અશ છે ^૨ આ જગતમા જે જે સ્થાવરજંગમ શરીરો જોવામા આવે છે, તે બધા પચમહાભૂતોથી બનેલા છે, એટલું જ નહિ પણ શ્રોત્ર, દ્રાણ, રસના, સ્પર્શ અને ચક્ષુ એ પાંચે ઇન્દ્રિયો પણ પચમહાભૂતોથી બનેલી છે, અર્થાત્ શ્રોત્રેન્દ્રિય આકાશથી ઉત્પન્ન થઈ છે, દ્રાણેન્દ્રિય પૃથ્વીથી ઉત્પન્ન થઈ છે, રસનેન્દ્રિય જળથી ઉત્પન્ન થઈ છે, સ્પર્શેન્દ્રિય (ત્વચા) વાયુથી ઉત્પન્ન થઈ છે અને ચક્ષુષેન્દ્રિય તેજથી ઉત્પન્ન થઈ છે ^૩

ભરદ્વાજે પૂછ્યું તમે કહો છો કે, સ્થાવર જંગમ સર્વ શરીરો પચમહાભૂતોથી ઉત્પન્ન થયા છે, પરંતુ સ્થાવરોના શરીરમા પચમહાભૂતો જોવામા આવતા નથી જેમ કે વૃક્ષોના શરીર ગરમી વિનાના, ચેષ્ટારહિત અને ઘનીભૂત હોય છે, માટે જ તેઓમા પચમહાભૂતો નહિ હોય, એમ જણાય છે ^૪ વૃક્ષો સામગ્રી શકતા નથી, જોઈ શકતા નથી, ગ્રંથ અને રમ્ભને અનુભવ લઈ શકતા નથી, તેમ જ સ્પર્શને પણ ભળી શકતા નથી, તો પછી તેઓને પચમહાભૂતોમાથી બનેલા કેમ કહેવાય ^૫ વૃક્ષોમા પ્રવાહી ભાગ જોવામા આવતો નથી, ઉજ્જ્વતા પણ જણાતી નથી, પૃથ્વીનો ભાગ દેખાતો નથી, વાયુનો અશ પણ નથી અને આકાશનું નામનિશાન પણ નથી તે ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, વૃક્ષો પચમહાભૂતોમાથી બનેલા નથી ^૬

ભૂશુએ કહ્યું વૃક્ષો અત્યંત ઘનીભૂત છે, તોપણ તેઓમા આકાશ છે, એ વાત નિસંશય છે, કેમ કે તેઓમા નિત્ય પુષ્પ અને ફળ આવ્યા કરે છે, અર્થાત્ વૃક્ષોમા જો આકાશ ન હોય, તો પુષ્પ અને ફળ ક્યાંથી પ્રકટ થાય ^૭ તેમ જ વૃક્ષોના ફળ, ફૂલ અને છાલ શુષ્ક થઈ જાય છે, તેથી જણાય છે કે, વૃક્ષોની અદર ઉજ્જ્વતા અથવા અગ્નિ

જે વળી કેટલાએક વૃક્ષોને સ્પર્શ કરવાથી તેઓના ફળફૂલ કરમાઈ જાય છે અથવા ખરી પડે છે તે ઉપરથી જણાય છે કે, તેમનામા સ્પર્શેન્દ્રિય છે ^૮ વૃક્ષો શ્રોત્રેન્દ્રિયથી ચળવેને ગ્રહણ કરે છે અને તેથી તેઓ સાંભળે છે, કેમ કે વાયુ, અગ્નિ કે મેઘના કડાકાથી તેઓના ફળફૂલ ખરી પડે છે ^૯ વૃક્ષો ચક્ષુષેન્દ્રિયથી જોઈ પણ શકે છે, ડારણ કે લતા (વેલ) ચોતરફથી વૃક્ષને વીંટાઈ વળે છે અને ચોખ્ખાણુ વૃક્ષ ઉપર ચડી જાય છે જો તેને દૃષ્ટિ ન હોય તો માર્ગ કેમ મળે ^{૧૦} વૃક્ષો પવિત્ર-અપવિત્ર ગ્રંથ વડે તથા વિવિધ પ્રકારના પૂષ્પો વડે રોગરહિત અને પુષ્પોવાળા બને છે, તે ઉપરથી જણાય છે કે તેઓ દ્રાણેન્દ્રિયને લીધે સુધી શકે છે ^{૧૧} વૃક્ષો જળનું પાન કરે છે અને તેઓને જ્યારે રોગ થાય છે, ત્યારે તેઓના મૂળમા ઔષધ વગેરેનું સિંચન કરીને રોગનો ઉપાય કરવામા આવે છે, તેથી જણાય છે કે, તેઓનામા રસનેન્દ્રિય પણ છે ^{૧૨} જેમ કમળના દાડલાથી જળને મુખમા ખેંચી શકાય છે, તેમ વૃક્ષો પણ પવનની સહાય લઈને પોતાના મૂળો દ્વારા જળપાન કરી શકે છે ^{૧૩} વળી વૃક્ષો સુખદુઃખને અનુભવી શકે છે અને એક વખત કાપી નાખેલું વૃક્ષ ફરીથી ઊગી નીકળે છે, તેથી મને દેખાય છે કે, વૃક્ષોમા જીવ છે, પણ તેઓ નિર્જીવ અથવા જડ નથી ^{૧૪} વૃક્ષોએ જે જળ પીધું હોય છે, તેને તેઓના શરીરમા રહેલા અગ્નિ અને વાયુ પચાવે છે, જેથી પાચન થયેલા આહારને પચિણ્ણને તેઓની વૃદ્ધિ થાય છે અને તેઓની અદર નીકાશનો ભાગ ઉત્પન્ન થાય છે સર્વ જંગમ પ્રાણીઓના શરીરમા પણ પાચ ધાતુઓ (પચમહાભૂતો) રહેલી છે, પરંતુ તેઓ ભૂદા ભુ ૧ પ્રકારે રહેલી છે, તેથી તેઓનું શરીર હાલીચાલી શકે છે ^{૧૫} પ્રત્યેક મનુષ્યના શરીરની અદર ચામડી, માંસ, હાડકા, ચરબી અને રનાયુ આ પાંચે પદાર્થો પૃથ્વીમય છે. તેજ, કોષ, ચક્ષુ, ઉજ્જ્વતા અને જ્ઞાનશક્તિ આ પાંચ પદાર્થો અગ્નિમય છે. ^{૨૦} શ્રોત્ર (કાન), દ્રાણ (નાક), સુખ, હૃદય અને કોઠો આ પાંચ પદાર્થો આકાશમય છે ^{૨૨} કંઈ, પિત્ત, અસેવો, ચરબી ને લોહી આ પાંચ ધાતુઓ જળમય છે, ^{૨૩} અને પ્રાણ વાયુને લીધે પ્રાણી ગમનઅગમન કરી શકે છે,

વ્યાનવાયુને લીધે બળસાધ્ય ઉદ્ધમ કરી શકે છે, અપાનવાયુ શરીરના નીચેના ભાગમાંથી ગતિ કરે છે, સમાનવાયુ હૃદયમાં સ્થિતિ કરે છે અને ઉદાન-વાયુથી પ્રાણી શ્વાસોચ્છ્વાસ લઈ શકે છે તથા કંઠ આદિ પ્રત્યેક સ્થાનના લેહથી ગાલી શકે છે. આ રીતે પાંચ વાયુઓ સર્વ પ્રાણીઓને ચેષ્ટા કરાવી રહ્યા છે. ૨૪૨૫ વળી શરીરને ધારણ કરનારું પ્રાણી પોતાનામાં રહેલી પૃથ્વીને લીધે ગંધના ગુણને ગ્રહણ કરે છે, પોતાનામાં રહેલા જળને લીધે રસના ગુણને બળી શકે છે, પોતાનામાં રહેલા તેજને લીધે રૂપના ગુણને ભેદ શકે છે, પોતાનામાં રહેલા વાયુને લીધે સ્પર્શના ગુણને અનુભવી શકે છે અને પોતાનામાં રહેલા આકાશને લીધે શબ્દના ગુણને સાંભળી શકે છે. ૨૫ શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ આ પાંચે મહાભૂતોના ગુણો પૃથ્વીમાં રહેલા છે. તેમાંથી મુખ્ય ગણાતા ગંધના ગુણો વિસ્તારપૂર્વક હું તમને કહું છું. ૨૬ પૃથ્વીના ગંધગુણ નવ પ્રકારે વિસ્તારને પામેલો છે. જેમ કે એક તો ઈષ્ટ ગંધ (કસ્તૂરી વગેરેનો), બીજો અનિષ્ટ ગંધ (સુઠાં વગેરેનો), ત્રીજો મધુર ગંધ (મધ, પુષ્પ વગેરેનો), ચોથો કટુ ગંધ (મરચાં વગેરેનો), પાંચમો નિહારી ગંધ (હિંગ વગેરેનો), છઠો સંહત ગંધ (અનેક પદાર્થોને એકત્ર ખાંડવાથી નીકળેલો ગંધ), સાતમો સ્નિગ્ધ ગંધ (તાલ તાવેલા ઘી વગેરેનો), આઠમો રૂક્ષ ગંધ (સરસવના તેલ વગેરેનો) અને નવમો વિશદ ગંધ (હાંગરના ભાત વગેરેનો); આ નવ પ્રકારના પૃથ્વીના ગંધગુણ શાસ્ત્રોમાં વર્ણન છે. પૃથ્વી આદિમાં જે રૂપ રહેલું છે, તેને મનુષ્ય ચક્ષુષ્ ઇન્દ્રિયથી ભેદ શકે છે અને પૃથ્વી આદિના સ્પર્શને ત્વચા ઇન્દ્રિયથી બળી શકે છે. ૨૮૨૮ શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ અને રસ આ ચાર ગુણો જળમાં રહેલા છે. તેમાંથી મુખ્ય ગણાતા રસગુણ ચાર કેવી રીતે થઈ શકે છે, તે વિષે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૩૦ વિશાળ વિચારશક્તિવાળા ઋષિઓએ રસના અનેક લેહો કહેલા છે, તોપણ રસગુણના મધુર, લવણ, તિક્ત, (કડવે), કષાય (તૃદા), અમ્લ (ખાટો) અને કટુ (તીખો) આવા છ પ્રકાર મુખ્ય ગણાય છે અને તે છપે પ્રકારો કેવળ જળમય છે. ૩૧ હવે તેજની અંદર શબ્દ, સ્પર્શ અને રૂપ એ ત્રણ ગુણો રહેલા

છે. તેમાંથી રૂપ ગુણ મુખ્ય ગણાય છે; કેમ કે તેજને લીધે રૂપગુણને ભેદ શકાય છે અને તે રૂપ ગુણ અનેક પ્રકારનો છે; તોપણ નાતું, મોઢું, બડું, ચોખડું, ગોળ, ઘોળું, કાળું, લાલ, પીળું, લીલું, કઠિન, ચીકણું, સુવાળું, લીસું, કોમળ અને દારુણ - આ પ્રમાણે રૂપના સોળ લેહો જગતમાં પ્રસિદ્ધ છે. વાયુમાં શબ્દ અને સ્પર્શ એવા બે ગુણ રહેલા છે. તેમાંથી સ્પર્શગુણ મુખ્ય ગણાય છે અને તે અનેક પ્રકારનો છે; તોપણ ઉષ્ણ, શીત, સુખકારક, દુઃખકારક, સ્નિગ્ધ, વિશદ, દોર, કોમળ, રૂક્ષ, લઘુ (હલકો), શુરુ અને અતિશય શુરુ (ભારે) આ પ્રકારે સ્પર્શના બાર લેહો ગણાય છે. ૩૨-૩૭ હવે આકાશની અંદર કેવળ એક શબ્દગુણ જ રહેલો છે, તેનો પણ વિવિધ પ્રકારે ઘણો વિસ્તાર છે, તે હું તમને કહું છું. ૩૮ ષડ્જ, ઋષભ, ગાંધાર, મધ્યમ, ધૈવત, પંચમ અને નિષાદ આ પ્રમાણે સાત પ્રકારનો શબ્દગુણ છે. વળી તે સર્વત્ર વ્યાપ્ત થઈને રહેલો છે, તોપણ ઢોલ-તગારાં વગેરેમાં મુખ્યત્વે કરીને જણાય છે. ૩૯-૪૦ મૃદંગનો, લેરીનો, શંખનો, મેઘગર્જનાનો, રથનો, પ્રાણીનો કે અપ્રાણીનો જે કંઈ શબ્દ સંભળાય છે, તે સર્વનો પૂર્વોક્ત સાત લેહોમાં જ સમાવેશ થઈ જાય છે. ૪૧ આ રીતે આકાશમાંથી ઉત્પન્ન થનારા શબ્દગુણના અનેક પ્રકારો છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે અને તેઓ સર્વ વાયુના ગુણની સાથે મળી જઈને કોઈ પણ પદાર્થ સાથે અથડાયા વિના સીધેસીધા જો આવે છે, તો સ્પષ્ટ સંભળાય છે અને કોઈની સાથે અથડાઈને આવે છે, તો સ્પષ્ટ રીતે સંભળાતા નથી. પ્રાણીઓનાં શરીરમાં, શબ્દાદિ ગુણોને ઉત્પન્ન કરનારી જે જે ધાતુઓ રહેલી છે, તેઓ અન્યોન્યને એકબીજાનાં ગુણો અર્પણ કરીને નિત્ય પોષી રહી છે. ૪૨-૪૭ જળ, અગ્નિ અને વાયુ એ ત્રણે પદાર્થો પ્રાણીઓનાં શરીરમાં સદાકાળ બંધત રહ્યા કરે છે, તેઓ પ્રત્યેક શરીરનું મૂળ છે અને પ્રાણોમાં વ્યાપ્ત થઈને રહેલા છે. ૪૪

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં પ્રત્યેક શરીર પંચ મહાભૂતોથી બનેલું છે નામનો અધ્યાય ૧૮૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૮૫ મો

પ્રાણવાયુ અને જઠરાગ્નિની ક્રિયા

॥ મહારાજ ઉવાચ ॥

પાર્થિવં ધાતુમાસાય શરીરોદ્ગમિઃ કર્થં પ્રમો ।

અવકાશવિશેષેણ કર્થં વર્તયતેત્નિલઃ ॥ ૧ ॥

ભરદ્વાજે પૃથ્વ્યુઃ હે ત્રણુ ! પૃથ્વી આદિ પંચમહાભૂતોથી બનેલા શરીરમાં દાખલ થઈને શરીરાભિમાની અગ્નિ કેવી રીતે રહે છે ? અને વાયુ ભુલા ભુલા અવકાશોમાં રહીને કેવી રીતે શરીર પાસે ચેષ્ટાઓ કરાવે છે ?

ભૂગૃએ કહ્યું હે નિર્દોષ પ્રાણણ ! બળવાન વાયુ પ્રાણીઓના શરીર પાસે કેવી રીતે ચેષ્ટાઓ કરાવે છે અને શરીરમાં કયે કયે સ્થળે સંચાર કરે છે, તે વિષે હું તમને કહું છું.^૧ અગ્નિ પ્રાણીઓનાં મસ્તકને આશ્રય કરીને શરીરનું રક્ષણ કરે છે અને પ્રાણવાયુ પણ અગ્નિની સાથે જ મસ્તકમાં રહીને શરીરને ચેષ્ટાવાળું કરે છે.^૨ આ પ્રાણવાયુ અને અગ્નિ વગેરેના જે સમુદાય તે જ જીવસ્વરૂપ છે, સર્વ પ્રાણીઓનો આત્મા છે અને સત્તાતન પુરુષ છે; પરંતુ ઉપાધિના યોગને લીધે જ મન, બુદ્ધિ, અહંકાર, પ્રાણી અને વિષયસ્વરૂપ બને છે.^૩ અને તેને લીધે જ આ સર્વ જગતમાં અંદરના ભાગમાં તથા બહારના ભાગમાં જે કંઈ વિજ્ઞાન, દેહ અને ઈન્દ્રિયો વગેરે રહેલાં છે, તે અર્ધાં ગતિમાન થઈ રહ્યાં છે. આ પ્રમાણે જીવદશાને પ્રાપ્ત થયા પછી પ્રાણવાયુ સમાનવાયુનું સ્વરૂપ ધારણ કરે છે અને તેનો તે જ પાછો મૂળાશય, મલાશય અને જઠરાગ્નિનો જ્યારે આશ્રય કરે છે, ત્યારે મળમૂત્રને બહાર કાઢનારો અપાનવાયુ કહેવાય છે.^૪ વળી જ્યારે એકનો એક પ્રાણવાયુ ગમનાદિ કર્મને, તેને અનુકૂળ ચેષ્ટાઓને તથા ભારવહનના સામર્થ્યને પ્રકટ કરે છે. ત્યારે તેનું નામ 'ઉદ્દાન' કહેવાય છે, એમ અધ્યાત્મશાસ્ત્રવેદાઓ કહે છે,^૫ પરંતુ એ વાયુ મનુષ્યોનાં શરીરના પ્રત્યેક સાંધાઓમાં જ્યારે સંચાર કરે છે, ત્યારે તેને 'વ્યાન' કહેવામાં આવે છે.^૬ મનુષ્યોનાં શરીરમાં રહેલો જઠરાગ્નિ, સમાન વાયુથી પ્રદીપ્ત રહીને ત્વચા વગેરે સર્વ ધાતુઓમાં વ્યાપ્ત થઈ જાય છે અને અત્રાદિ રસોત્ત,

ત્વચા વગેરે ધાતુઓનું તથા કષ્ઠ વગેરે દોષોનું પરિણામ (લિપ્ત લિપ્ત અવસ્થાઓ) કયાં કરે છે.^૭ અપાનવાયુ નાભિના નીચિના ભાગમાં રહે છે અને પ્રાણવાયુ નાભિના ઉપરના ભાગમાં રહે છે. તેમ જ જઠરાગ્નિ એ બન્ને વાયુના મધ્યભાગમાં રહે છે. આ જઠરાગ્નિ તે બન્ને વાયુથી પ્રદીપ્ત થઈને તથા તેઓની સાથે રહીને અન્નનું બરાબર રીતે પાચન કરે છે.^૮ સર્વ પ્રાણીઓનાં શરીરમાં સુખથી આર-ભીને છેક શુદ્ધાદાર પર્વત એક મોટું 'સ્રોતસ્' (નળી) હોય છે કે જેમાંથી (પ્રાણવાયુ સર્વત્ર સંચાર કરે છે અને) બીજાં અનેક સ્રોતસ્ (નાડીઓ) નીકળીને શરીરમાં વ્યાપ્ત થાય છે.^૯ આ નાડીઓ દ્વારા પ્રાણ આપ્ત શરીરમાં કયાં કરે છે, જેથી જઠરાગ્નિની સાથે પણ તેનો સમાગમ થાય છે. આપણાં શરીરની અંદર જે ઉષ્ણતા ભેવામાં આવે છે, તેને જ જઠરાગ્નિ સમજવો અને તે જઠરાગ્નિ જ પ્રાણીઓના અન્નને પચાવે છે.^{૧૦} પ્રાણવાયુ જઠરાગ્નિના વેગથી ગતિમાન થઈને શુદ્ધાના દ્વાર સુધી પહોંચી વળે છે અને ત્યાં અથડાઈને પાછો ભિન્નભાગમાં આવીને જઠરાગ્નિને પ્રદીપ્ત કરે છે.^{૧૧} નાભિના નીચિના ભાગમાં યકવાશય છે અને ઉપરના ભાગમાં આમાશય છે; તેમ જ નાભિના મધ્યભાગમાં શરીરના સર્વ પ્રાણી સ્થિતિ કરી રહ્યા છે.^{૧૨} અત્રાદિક સર્વ રસો (પ્રાણ, અપાન, વ્યાન, સમાન, ઉદ્દાન, નાગ, કુર્મ, કૃકલ, દેવદત્ત અને ધનંજય આ) દત્ત વાયુની પ્રેરણાથી હૃદયમાં થઈને સર્વ નાડીઓમાં વહે છે અને આડા અવળા જાંચાનીઆ સર્વ પ્રદેશમાં પહોંચી વળે છે.^{૧૩} જે યોગીપુરુષો શ્રમને જીતનારા છે, સર્વત્ર સમાન દીપ્ત રાખનારા છે અને ધૈર્ય સંપન્ન છે, તેઓનો જ આ યોગમાર્ગ છે કે જે દ્વારા તેઓ મસ્તકમાં રહેલા સહસ્રદલચક્ર સુધી જીવાત્માને આકર્ષી લઈને ત્યાં સ્થાયિત કરે છે અને પરમ પદને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૪} એ પ્રમાણે પ્રાણીઓની સર્વ ચેષ્ટાઓ પ્રાણ-અપાનને લીધે જ થયા કરે છે, જેથી પ્રાણ નો જ નિર્દોષ કરવાનું યોગયાત્રામાં કહેવું છે અને જ્યારે પ્રાણનો નિર્દોષ કરવામાં આવે છે, ત્યારે શાળીમાં મૂકેલો અગ્નિ જેમ સ્પષ્ટ રીતે પ્રકાશે છે, તેમ સત્સ્વરૂપ બ્રહ્મતત્ત્વ સ્પષ્ટ રીતે પ્રકાશે છે; અચોત પ્રાણનો નિર્દોષ કરી યોગાનુષ્ઠાન કરનારા

પુરુષને પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર થાય છે.^{૧૭}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વત્રયેત મોક્ષર્શનુશાસન-
પર્વમાં 'પ્રાણવાયુ અને જઠરાગ્નિ ક્રિયા' નામનો
અધ્યાય ૧૮૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૮૬ મો

જીવતત્ત્વ હશે કે નહિ ?

॥ મદ્વાજ ઉવાચ ॥

યદિ પ્રાણયતે વાયુર્વાયુરેવ વિચેષ્ટે ।

શ્વસિત્યામાપતે ચૈવ તસ્માજ્ઞોવો નિરર્થકઃ ॥ ૧ ॥

મરદાને કહ્યું : જો વાયુ જ સર્વને જિવાડી રહ્યો છે, જો વાયુ જ સર્વને ચેષ્ટાવાળો કરી રહ્યો છે, જો વાયુ જ સર્વને શ્વાસોચ્છ્વાસવાળો કરી રહ્યો છે અને વાયુ જ સર્વને વાયા આપી રહ્યો છે, તો પછી જીવતત્ત્વનો શો ઉપયોગ ? તે નિરર્થક જ છે, એમ મનાશે !^૧ તમે કહો છો કે, આપણાં શરીરમાં જે ઉષ્ણતા જણાય છે, તે જઠરાગ્નિ છે અને જઠરાગ્નિ જ અન્નને પચાવે છે, તો પછી જીવ તો નિરર્થક જ થયો ! (મને લાગે છે કે, જીવતત્ત્વ હશે જ નહિ.)^૨ પ્રાણી જ્યારે મરણ પામે છે, ત્યારે પ્રાણવાયુ અને ઉષ્ણતા તેના ત્યાગ કરે છે અને તેથી જ આપણે કહીએ છીએ કે, અમુક પ્રાણીમાં હવે જીવ નથી.^૩ જીવ જો વાયુમય હોય અને વાયુની સાથે જ સંબંધ રાખનારો હોય, તો (મરણસમયે) વાયુમંડળની પેઠે તે ફેલાવો જોઈએ અને પવનના સમુદાયની સાથે જ જતો રહેવો જોઈએ.^૪ જો આપણે એમ માનીએ કે, વાયુની સાથે જીવનો સંબંધ જોડાયેલો છે; અર્થાત્ વાયુરૂપી ઉપાધિથી તે વીંટાયો છે, તો પછી એમ ધવું જોઈએ કે, પથ્થરની સાથે બંધાયેલું એક તુલબીડું જળપાત્ર, પથ્થરરૂપ ઉપાધિના ચોગે મહાસમુદ્રમાં ડૂબી જાય છે; પરંતુ તે ઉપાધિથી જ્યારે સુખ્ત થાય છે, ત્યારે એકદમ જળ ઉપર તરી આવે છે, તેમ જ જીવ પણ વાયુરૂપ ઉપાધિનો નાશ થતાં એકદમ ભિન્ન સ્વરૂપે દેખાવો જોઈએ.^૫ તમે કહેશો કે જીવ જો બ્રહ્મનો અંશ છે, તો તે પણ ધટી થકતું નથી; કેમ કે અગ્નિમાં મૂકેલો દીવો જેમ તદાકાર બની જાય છે અને કૂવામાં નાખેલું જળ જેમ તદ્રૂપ બની જાય છે, તેમ જીવ પણ પ્રાણ વાયુનો નાશ થતાં જ બ્રહ્મસ્વરૂપમાં પ્રવેશ કરીને

સત્ત્વ બ્રહ્મભાવને જ પામી જવો જોઈએ.^૬ આ શરીરને પાંચ મહાભૂતો જ ધારણ કરી રહ્યાં છે, તો પછી એમાં જીવતત્ત્વ શા માટે માનવું જોઈએ ? વળી શરીરમાંનાં પાંચ ભૂતોમાંનું એક પણ જો નાશ પામે છે, તો બીજાં ચારેય ટકી શકતાં નથી. (અર્થાત્ તે ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, જીવ એ કોઈ સ્વતંત્ર તત્ત્વ નથી, પણ પાંચ મહાભૂતોના સમુદાયને જ જીવ કહેવામાં આવે છે.)^૭ મનુષ્ય જો જળમય પદાર્થનો આહાર કરતો નથી, તો તેના શરીરમાંથી જળતત્ત્વનો નાશ થાય છે; શ્વાસોચ્છ્વાસ લેતો નથી, તો વાયુ-તત્ત્વનો નાશ થાય છે; કોઠાની અંદરનો પોલાણનો ભાગ વાયુ વગેરેથી જો ભરાઈ જાય છે, તો આકાશ-તત્ત્વનો નાશ થાય છે; અન્નાદિનું લોજન કરે નહિ, તો અગ્નિતત્ત્વનો નાશ થાય છે અને વ્યાધિ, સોજા વગેરે દુઃખો થવાથી શરીરના પૃથ્વીતત્ત્વનો નાશ થઈ જાય છે. તાત્પર્ય કે શરીરમાંનાં પાંચે તત્ત્વોમાંથી જો એકનો જ નાશ થાય છે તો બાકી રહેલાં સર્વ તત્ત્વો વિનાશ પામે છે,^૮ અને જ્યારે એ સર્વ તત્ત્વો વિનાશ પામે છે, ત્યારે જીવ શું દોડી શકે છે, શું કંઈ જાણી શકે છે, શું કંઈ સાંભળી શકે છે ? અથવા શું કંઈ જોવી શકે છે ? અર્થાત્ કંઈ પણ કરી શકતો નથી. (તે ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, જીવ એ સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી, પણ પાંચ મહાભૂતોના સમુદાય તે જ જીવ છે !)^૯ મનુષ્ય માને છે કે, ' આ ગાયતું હું દાન કરું છું ' તેથી પરલોકમાં તે મને તારશે; પરંતુ હું કહું છું કે, ગાયતું દાન કરીને તે મનુષ્ય જો મરી જાય છે, તો પછી આ લોકમાં રહેલી ગાય કોને તારવા જશે ?^{૧૦} અને પારો કે, કદાચ એવું બને કે, ગાય, ગાયતું દાન લેનાર અને ગાયનું દાન આપનાર એ ત્રણેય એકીસાથે જ જો મૃત્યુ થાય તો પછી તેઓનો સમાજમ કયાં થવાનો ?^{૧૧} જે કોઈ એક મનુષ્યને પત્ની-ઓ આઈ ગયાં છે અથવા પત્નીના શિખર ઉપરથી તે ગબડી પડ્યો છે અથવા અગ્નિમાં બાળી મૂકવામાં આવ્યો છે, તે ફરીથી જીવતો કયાંથી જ થાય ?^{૧૨} (કદાચ તમે કહેશો કે, એ રીતે નાશ પામેલો મનુષ્ય પણ કાપી નાખેલા વૃક્ષની પેઠે કમંડૂપી બીજ-માંથી પુનઃ ઉત્પન્ન થયો; તો એમ કહેવું તે પણ ચોગ્ય નથી; કેમ કે) કાપી નાખેલા વૃક્ષનું મૂળ

ફરીથી ઊગતું નથી, પણ તેનાં બીજો ફરીથી ઊગી નીકળે છે. એ પ્રમાણે મરણ પામેલો મનુષ્ય પુનઃ કેવી રીતે ઉત્પન્ન થઈ શકશે? કારણ કે તેનાં કર્મ-રૂપી બીજ કંઈ પ્રત્યક્ષ જોવામાં આવતાં નથી.^{૧૪} આ સંસારમાં જે કંઈ પરિવર્તન પામ્યા કરે છે, તેમાં પૂર્વે ઉત્પન્ન કરેલું એક બીજ જ કારણભૂત છે અને તે બીજમાંથી જ એકમાંથી બીજું, બીજમાંથી ત્રીજું, એમ અનેક બીજો ઉત્પન્ન થયા કરે છે, પણ જેઓના નાશ થયો છે, તેઓ તો નાશ જ પામ્યા છે. તેઓ ફરીથી જીવતા થવાના નથી.^{૧૫}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તરજાત મોક્ષધર્માનુસાસન-પર્વમાં 'જીવતત્ત્વ હશે કે નહિ?' નામનો અધ્યાય ૧૮૬ એ સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૮૭ મો જીવના સ્વરૂપનું નિરૂપણ

॥ મૃગુલાવ ॥

ન પ્રણાશોઽસ્તિ જીવસ્ય દત્તસ્ય ચ કૃતસ્ય ચ ।
યાતિ દેહાંતરં પ્રાણી શરીરં તુ વિશીર્યતે ॥ ૧ ॥

ભૂચુએ કહ્યું : જીવનો કદી નાશ થતો જ નથી અને જીવે આપેલા દાનનો તથા કરેલાં કર્મોના પણ કદી નાશ થતો નથી. મરણસમયે જીવ બીજા શરીરમાં ચાલ્યો જાય છે, ત્યારે તેનું શરીર જ નાશ પામે છે.^૧ જોકે જીવ શરીરનો આશ્રય કરે છે, તોપણ તેનો નાશ થતાં જીવનો નાશ થતો નથી. એક સ્થળે બળી રહેલાં લાકડાંઓ જો કે શાંત પડે છે-બળીને હોલવાઈ જાય છે; તોપણ અગ્નિ તો બીજે સ્થળે દેખાય જ છે.^૨

ભરદ્વાજે પૂછ્યું : તમે કહો છો કે, અગ્નિનો જેમ નાશ થતો નથી, તેમ જીવનો પણ નાશ થતો નથી, પરંતુ તેમ કહેવું તે ચોક્કસ નથી, આપણે જોઈએ જ છીએ કે, બળી રહેલાં લાકડાંઓ બ્યારે હોલવાઈ જાય છે, ત્યારે અગ્નિ જોવામાં આવતો નથી.^૩ એ ઉપરથી હું તો એમ જ માનું છું કે, લાકડાંના અભાવને લીધે શાંત થયેલો અગ્નિ જેમ નાશ પામે છે; તેમ શરીરના નાશને લીધે જીવનો પણ નાશ થાય છે; કેમ કે શરીરનો નાશ થઈ ગયા પછી જીવની ગતિ, પ્રમાણ કે સ્થિતિ જાણવામાં આવતાં નથી.^૪

ભૂચુએ કહ્યું : લાકડાં બળી ગયા પછી અગ્નિ જોવામાં આવતો નથી, તેનું કારણ એ છે કે, લાકડાંના અભાવને લીધે નિરાશ્રિત થઈ પડેલો અગ્નિ આકાશમાં લીન થઈ જાય છે અને તેથી જ દુર્બોધ થઈ પડે છે, પણ તેનો નાશ તો થતો જ નથી.^૫ જેમ અરણિમાં રહેલો અગ્નિ સૂક્ષ્મ હોવાને લીધે જોવામાં આવતો નથી, તેમ જીવ પણ આકાશની પેઠે સર્વવ્યાપક હોવાથી અને સૂક્ષ્મ હોવાથી શરીરના નાશ પછી જોવામાં આવતો નથી, એમાં સંશય નથી.^૬ જે જઠરાગ્નિ પ્રાણોને ધારણ કરી રાખે છે, વાયુને લીધે સ્થિતિ કરી રહે છે અને વાયુના રીક-વાથી નાશ પામે છે, તે વિજ્ઞાનમય જઠરાગ્નિ જ જીવ છે, એમ તમારે જાણવું;^૭ કેમ કે શરીરમાં રહેલો તે અગ્નિ બ્યારે નાશ પામે છે, ત્યારે શરીર ચેતના વિનાનું થઈને પૃથ્વી પર ઢળી પડે છે અને પૃથ્વીમાં જ લય પામે છે.^૮ સર્વ સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓનાં શરીરમાં રહેલો વાયુ તેઓના મરણસમયે આકાશમાં ચાલ્યો જાય છે અને તેની પાછળ અગ્નિ પણ ચાલ્યો જાય છે. આ રીતે આકાશ, વાયુ અને અગ્નિ એ ત્રણે પદાર્થો એકસ્વરૂપ બની જાય છે અને બાકી રહેલાં બે (જળ અને ભૂમિ) પદાર્થો પૃથ્વીરૂપ બની જાય છે.^૯ જ્યાં આકાશ હોય છે, ત્યાં વાયુ હોય છે અને જ્યાં વાયુ હોય છે, ત્યાં અગ્નિ હોય છે; પણ વાસ્તવિક રીતે આ ત્રણે પદાર્થો ભૂતિમાન નથી, છતાં પ્રાણીઓનાં સંબંધમાં ભૂતિમાન જણાય છે.^{૧૦}

ભરદ્વાજે પૂછ્યું : હે નિર્દોષ મહર્ષિ! ભૂચુ! પ્રાણીઓનાં શરીરમાં અગ્નિ, વાયુ, પૃથ્વી, આકાશ અને જળ એ પાંચ મહાભૂતો જ સ્થિતિ કરી રહ્યાં છે, તો પછી જીવ એ કોણ છે અને તેનું લક્ષણ શું છે, તે મને કહો.^{૧૧} સર્વ પ્રાણીઓનું શરીર પંચમહાભૂતોથી જ બનેલું છે, પાંચ વિષયો ઉપર જ આસક્ત રહેનારું છે, પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયથી યુક્ત છે અને તે ઇન્દ્રિયો દ્વારા થતા જ્ઞાનને અહલ કરનારું છે; તો એમાં જીવ નામનું તત્ત્વ કયું છે, એ જાણવાની મને ઇચ્છા છે.^{૧૨} માંસ અને રુધિરના સમુદાયરૂપ અને સ્નાયુ (આંતરડાં) તથા હાડકાંના દમ સમાન આ શરીર બ્યારે નાશ પામે છે, ત્યારે તેમાં જીવ જોવામાં આવતો નથી.^{૧૩} પશુ

મહાભૂતોથી યુક્ત એવું પણ આ શરીર બે જીવ વિનાનું હોય, તો શારીરિક અને માનસિક દુઃખ થતાં તેનો અનુભવ કરનાર કોણ છે ?^{૧૪} હે મહર્ષિ ! જે સમયે મન વ્યથા હોય છે, તે વેળા કાન ખુલા હોવા છતાં પણ મનુષ્ય બરાબર સાંભળી શકતો નથી, એટલું જ નહિ પણ જે વેળા મન સાવ ધાન હોય છે, ત્યારે જ મનુષ્ય પોતાની અલ્પ ઇન્દ્રિયથી પદાર્થોને ભેઈ શકે છે, પરંતુ મન વ્યથા હોય છે, ત્યારે અલ્પ ઇન્દ્રિયથી ભેવા છતાં પણ મનુષ્ય બરાબર ભેઈ શકતો નથી. એ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, જીવ નામનું તત્ત્વ નિરર્થક જ છે. (પરંતુ મન એ જ જીવ છે.)^{૧૫}^{૧૬} વળી જ્યારે મનુષ્ય નિદ્રાવશ હોય છે, ત્યારે કંઈ ભેઈ શકતો નથી, કંઈ સૂઈ શકતો નથી, કંઈ સાંભળી શકતો નથી, કંઈ ઓલી શકતો નથી અને કોઈ પદાર્થના સ્પર્શનો કે રસનો પણ અનુભવ લઈ શકતો નથી.^{૧૭} આ શરીરમાં હર્ષ કોણ પામે છે ? ક્રોધાચમાન કોણ થાય છે ? શોક કોણ કરે છે ? ઉદ્વેગ કોણ પામે છે ? ઇન્ધ્રા કોણ કરે છે ? ધ્યાન કોણ ધરે છે ? દ્રેષ કોણ કરે છે અને વાણીનો ઉચ્ચાર કોણ કરે છે ?^{૧૮}

ભૃગુએ કહ્યું : હે ભરદ્વાજ ! સર્વ શુભોને ગ્રહણ કરાવનારું અને સર્વ શુભોના આશ્રયભૂત એવું મન પણ પંચમહાભૂતોમાંથી જ બનેલું છે, જેથી મન નામનું કોઈ ભુદું તત્ત્વ નથી; પરંતુ તેનો સમાવેશ પંચમહાભૂતોમાં જ થઈ જાય છે અને તેથી જ શરીરને ચેષ્ટાવાળું કરવામાં મન કારણભૂત નથી; પણ એકલો અંતરાત્મા જ (જીવ જ) શરીરને ચેષ્ટાવાળું કરી રહ્યો છે. એટલું જ નહિ પણ શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ એ પાંચ વિષયોનો તથા બીજા સર્વ શુભોનો અંતરાત્મા જ અનુભવ લઈ શકે છે.^{૧૯} વળી તે અંતરાત્મા પંચભૂતોથી બનેલા આ શરીરમાં પાંચ શુભવાળા મનનો પણ દ્રષ્ટા છે અને તે અંતરાત્મા જ મન દ્વારા પ્રાણીઓનાં પ્રત્યેક ગાત્રોમાં વ્યાપી રહ્યો છે તથા સુખને અને દુઃખને પણ તે પોતે જ જાણી રહ્યો છે; પણ તેનો બે વિયોગ થાય છે, તો આ દેહ સુખદુઃખને જાણી શકતો નથી.^{૨૦} જીવાત્મા જ્યારે શરીરનો ત્યાગ કરે છે, ત્યારે શરીર નાશ પામે છે, તેમાંનો અગ્નિ શાંત પડી જાય છે, તેમાં ઉષ્ણતા રહેતી નથી અને સ્પર્શનો કે રૂપનો

તેને અનુભવ થતો નથી.^{૨૧} આ સર્વ જગત કેવળ જળમય છે અને પ્રાણીઓનાં શરીરો પણ જળમય છે; (અર્થાત્ પ્રાણીઓનાં સર્વ લિંગશરીરો સૂક્ષ્મ ભૂતસુદાયથી જ બનેલાં છે અને સૂત્રાત્માથી વ્યાપ્ત થયેલાં છે.) તેમ જ જગતનાં સર્વ પ્રાણીઓમાં લોક-સદ્મા બ્રહ્મદેવસ્વરૂપ માનસઆત્મા (જીવ) રહેલો છે.^{૨૨} આત્મા જ્યારે પ્રકૃતિના શુભોથી યુક્ત થાય છે, ત્યારે 'ક્ષેત્રજ્ઞ' કહેવાય છે અને તે શુભોથી જ્યારે યુક્ત થાય છે, ત્યારે 'પરમાત્મા' કહેવાય છે.^{૨૩} તેને જ તમારે સર્વ લોકેશું હિત કરનારો આત્મા જાણવો કે, જે કમળપત્રની અંદર રહેલા જળબિંદુની પેઠે પ્રાણીઓનાં શરીરમાં રહેલો છે (અર્થાત્ કમળનાં પાંદડાંની ઉપર રહેલું જળનું બિંદુ તેનાથી જેમ ભિન્ન છે અને નિર્લેપ છે, તેમ દેહમાં રહેલો આત્મા પણ દેહથી ભિન્ન છે અને જરામરણ વ્યાદિ તેના ધર્મોથી નિર્લેપ છે.)^{૨૪} 'ક્ષેત્રજ્ઞ' એવા નામવાળો તે આત્મા સદાય અવિનાશી છે અને લોકના હિતરૂપ છે; એમ તમારે જાણવું તથા સત્, રજઃ અને તમસ એ ત્રણે જીવના શુભો છે, એમ સમજવું.^{૨૫} આત્મવેત્તા વિદ્વાનો કહે છે કે, જીવના શુભરૂપ ગણાતાં દેહ, ઇન્દ્રિયો અને મન જ્યારે ચૈતન્યથી યુક્ત થાય છે, ત્યારે જ અનેક પ્રકારની ચેષ્ટાઓ કરે છે અને જીવથી પર રહેલા તથા સાત જીવનના સદ્મા સર્વાત્મક બ્રહ્મ જ તેઓને ચેષ્ટાવાળાં કરે છે; (અર્થાત્ નદ જેમ લોકડાની પૂતળીને ઢોરી બાંધીને નચાવે છે, તેમ સર્વાત્મક પરમાત્મા દેહાદિ જઠ પદાર્થોને ચૈતન્યયુક્ત અને ચેષ્ટાવાળા કરે છે.)^{૨૬} પરંતુ દેહનો નાશ થતાં જીવનો કદી નાશ જ થતો નથી, તો પણ અસાની લોકો કેવળ મિથ્યા જ કહે છે કે, જીવનો નાશ થયો ! જીવ તો એક દેહમાંથી બીજા દેહમાં જ આવ્યો જાય છે અને પૂર્વના શરીરનો નાશ તે જ એનો નાશ ગણાય છે.^{૨૭} આ રીતે દેહ, ઇન્દ્રિય વગેરેમાં બૂદ રહેલો અને અજ્ઞાનથી ઢંકાયેલો જીવાત્મા, સર્વ પ્રાણીઓની અંદર રહેલો છે અને તત્ત્વવેત્તા વિદ્વાનો જ્ઞાનદંષ્ટિથી તેને ભેઈ શકે છે.^{૨૮} જે વિદ્વાન પુરુષ અદ્વાધારી અને વિશુદ્ધાત્મા થઈને આગતી પાછડી રાત્રે યોગસાધના કરે છે, તે પોતાના અંતઃકરણ વિષે જ આત્માનાં દર્શન કરે છે.^{૨૯} ચિત્તની વૃત્તિને અંતર્મુખ કરીને

તથા શુભઅશુભ કર્મોના ત્યાગ કરીને મનમાં પ્રસન્નતાને ધારણ કરનારો આત્મનિષ્ઠ પુરુષ અનંત સુખને સંપાદન કરે છે.^{૩૦} આત્મા, અસિના જેવો જ પ્રકાશમાન છે, મનમાં પ્રકટ થનારો છે અને શરીરોની અંદર નિવાસ કરીને ‘જીવ’ એવી સંજ્ઞાને પ્રાપ્ત થાય છે. આ સર્વ સૃષ્ટિ પ્રજાઓના પાલક એવા તે આત્મામાંથી જ થયેલી છે, એવો અધ્યાત્મ શાસ્ત્રનો નિશ્ચય છે.^{૩૧}

હતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરમા સાતિપર્ણાતર્જત મોક્ષધર્માનુસાસન-પર્વમાં ‘જીવના સ્વરૂપનું નિરૂપણ’ નામનો અધ્યાય ૧૮૭ માં સમાયેલ છે.

અધ્યાય ૧૮૮ મો આતુર્વર્ણ્ય વિભાગ

॥ સુગુરુવાચ ॥

અસુજદ્ બ્રાહ્મણાનેવ પૂર્વં બ્રહ્મા પ્રજાપતીન્ ।
આત્મતેજોઽભિનિર્વૃત્તાન્ માસ્કરાગ્નિસમપ્રમાન્ ॥ ૧

ભૂચુએ કહ્યું : હે ભરદ્વાજ ! બ્રહ્મદેવે પોતાના સત્ય સંકલ્પાદિ સામર્થ્યથી પ્રથમ બ્રાહ્મણોને ઉત્પન્ન કર્યાં. તે સર્વ બ્રાહ્મણો પ્રજાઓના પતિ ગણાતા હતા અને સૂર્ય તથા અગ્નિ સમાન તેજસ્વી હતા.^૧ આવા બ્રાહ્મણોને ઉત્પન્ન કર્યા પછી તેઓને સ્વર્ગ પ્રાપ્ત થાય તે માટે પ્રભુ બ્રહ્મદેવે યજ્ઞાદિક ધર્મ, કુરુક્ષત્રાંદ્રાયણાદિક તપ, નિત્ય એવો વેદ, સ્નાનાદિક આચાર અને પ્રાયશ્ચિત્તાદિક શૌચવગેરેને ઉત્પન્ન કર્યાં.^૨ તે પછી દેવોને, દાનવોને, દૈત્યોને, ગંધર્વોને, અસુરોને, મૅટા સર્પોને, યક્ષોને, રાક્ષસોને, નાગોને, પિશાચોને તથા મનુષ્યોને ઉત્પન્ન કર્યાં^૩ અને તે પ્રમાણે જ હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્ર તથા બીજા પ્રાણીઓના સમુદાયના જે જે વર્ણો છે, તેને તેને પણ તેમણે ઉત્પન્ન કર્યાં.^૪ બ્રાહ્મણોમાં સત્ત્વગુણનું પ્રાધાન્ય છે, માટે તેઓનો વર્ણ (રંગ) શ્વેત (ઉજાગ્રવર્ણ) છે, ક્ષત્રિયોમાં રજોગુણનું પ્રાધાન્ય છે, માટે તેઓનો વર્ણ હોદિત (રતાશભરેલો) છે, વૈશ્યોમાં રજોગુણની તથા તમોગુણની મિશ્રતા છે, માટે તેઓનો વર્ણ પીળો છે અને શૂદ્રોમાં તમોગુણનું પ્રાધાન્ય છે માટે તેઓનો વર્ણ કાશ્ય છે.^૫

ભરદ્વાજે પૂછ્યું : તમે કહો છો કે, ‘બ્રાહ્મણાદિ

ચારે વર્ણોમાં, સાત્ત્વિક આદિ ગુણોની પ્રાધાન્ય-તાથી ઉત્પન્ન થયેલા શ્વેત આદિ વર્ણ (રંગ)ને લીધે પરસ્પર ભિન્નતા રહેલી છે,’ પણ તેમ કહેલું એ ઠીક નથી; કારણ કે ત્રણેક વર્ણમાં ભિન્ન ભિન્ન (રંગના મનુષ્યો) એવામાં આવે છે. (માટે રંગ ઉપરથી વર્ણભેદ (જાતિભેદ) માનવો તે કંઈ યોગ્ય નથી.)^૬ વળી આપણે-બ્રાહ્મણોથી જ આરંભીને છેક શૂદ્રવર્ણના લોકો સુધીને કામ, ક્રોધ, ભય, શોક, ચિંતા, ક્ષુધા અને શ્રમ એકસરખી જ રીતે વશ કરવા સમર્થ થાય છે, તે પછી વર્ણભેદ માનવાની શી જરૂર છે ?^૭ તેમ જ સર્વ કોઈનાં શરીરમાંથી સ્વેદ (પરસેવો), મૂત્ર, મળ, કદ, પિત્ત અને રુધિર એકસરખાં જ નીકળે છે તે પછી વર્ણવિભાગ શા માટે ?^૮ વળી બીજા જગમ પ્રાણીઓમાં તથા સ્થાવર પ્રાણીઓમાં અસંખ્યાત જાતિઓ એવામાં આવે છે અને તેઓ સર્વના વર્ણ (રંગ) પણ ભિન્ન ભિન્ન હોય છે, તે પછી તેઓના વર્ણનો નિશ્ચય શી રીતે થઈ શકે ?^૯

ભૂચુએ કહ્યું : ‘ખરી રીતે જોનાં જુદા જુદા વર્ણો છે જ નહિ; કેમ કે બ્રહ્મદેવે પ્રથમ બ્રાહ્મણોને જ ઉત્પન્ન કર્યા હતા, જેથી સર્વ જગત કેવળ બ્રાહ્મણ મય જ છે; પરંતુ એ બ્રાહ્મણોએ જ જ્યારે ભિન્ન ભિન્ન કર્મો સ્વીકાર્યાં, ત્યારે તે તે કર્મને અનુસરતો વર્ણવિભાગ બંધાયો છે.’^{૧૦} જે બ્રાહ્મણોએ કામ-લોભ ઉપર પ્રીતિ કરી, તીક્ષ્ણતા અને ક્રોધનો આશ્રય કર્યો, સાહસકર્મને પસંદ કર્યું અને સ્વધર્મનો ત્યાગ કર્યો, તે બ્રાહ્મણો શરીરે લાલ વર્ણના (રજોગુણનું પ્રાધાન્ય ધરાવનારા) ક્ષત્રિયો ગણાયા; તેમ જ જે બ્રાહ્મણોએ મોહાલસની વૃત્તિનો આશ્રય કર્યો, ખેતીવાડી કરીને આજીવિકા ચલાવવા માંડી અને સ્વધર્મનો ત્યાગ કર્યો, તેઓ શરીરે પીળા વર્ણના (રજોગુણ તથા તમોગુણનું પ્રાધાન્ય ધરાવનારા) વૈશ્યો ગણાયા.^{૧૧-૧૨} અને જે બ્રાહ્મણોએ હિંસા તથા અસત્ય બાવળ ઉપર પ્રીતિ કરી, લોભી વૃત્તિનો સ્વીકાર કર્યો, સર્વ પ્રકારનાં કર્મો કરીને આજીવિકા ચલાવવા માંડી અને શૌચાચારનો ત્યાગ કરી દીધો, તેઓ શરીરે કાશ્ય વર્ણના (તમોગુણનું પ્રાધાન્ય ધરાવનારા) શૂદ્ર ગણાયા.^{૧૩} આ રીતે ભિન્ન ભિન્ન કર્મોને સ્વીકારનારા બ્રાહ્મણો જ જુદા

બુદ્ધા વર્ણોમાં વહેંચાઈ ગયા છે, તોયજી નિત્ય ધર્મ કરવા માટે તથા યજ્ઞક્રિયા કરવા માટે તેઓને નિષેધ કરવામાં આવ્યો નથી.^{૧૪} બ્રહ્મદેવે પ્રથમ આ ચારે વર્ણોના લોકોને વેદવાણીનું પઠનપાઠન કરવા માટે અધિકારી ઠરાવ્યા હતા, પરંતુ પાછળથી લોકોના દોષને લીધે અજ્ઞાનભાવને (તામસી પ્રકૃતિને) પામેલા શૂદ્રો (હાથે કરીને) વેદાધિકારથી બ્રહ્મ થયા છે.^{૧૫} બ્રાહ્મણો વેદોક્ત કર્મક્રિયાઓ કરવામાં તત્પર રહે છે, વેદોને ધારણ કરી રાખે છે અને મતોનું તથા નિયમોનું પાલન કરે છે, માટે તેઓના તપનો નાશ થતો નથી;^{૧૬} પરંતુ જે તુચ્છ વૃત્તિભળા બ્રાહ્મણો વેદવિજ્ઞાનને ભણતા નથી અને સર્વ કાર્યસ્વરૂપ પરબ્રહ્મને ઝોળખતા નથી, તેઓ અનેક પ્રકારની અધમ ભતિઓમાં જન્મ ધારણ કરે છે.^{૧૭} જેઓનાં જ્ઞાનવિજ્ઞાન નાશ પામ્યાં હોય છે અને જેઓ સ્વચ્છંદ આચાર-ચેષ્ટાઓ- (ક્રિયાઓ)ને કરનારા હોય છે, તેઓ પિશાચ, રાક્ષસ, પ્રેત અને અનેક પ્રકારની રક્ષોચ્છન્નભતિઓમાં જન્મે છે.^{૧૮} પ્રાચીન કાળના ઋષિઓએ પોતાના તપોભળના સામર્થ્યથી અર્વાચીન ઋષિઓને તથા વેદોક્ત સંસ્કારવાળી અને પોતપોતાનાં કર્મ પ્રમાણે વર્ણ-વ્યવસ્થાને પામેલી પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરી છે.^{૧૯} તેમ જ એ પ્રાચીન ઋષિઓની માનસિક સૃષ્ટિ આદિ-દેવ બ્રહ્માથી ઉત્પન્ન થયેલી છે, પરબ્રહ્મરૂપી મૂળ કારણવાળી છે; માટે જ અવિનાશી અને વિકારશૂન્ય છે તથા યોગાનુષ્ઠાન કરવામાં પરાયણ રહેનારી છે.^{૨૦}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-તર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં 'ચાતુર્વર્ણ્ય વિભાગ' નામનો અધ્યાય ૧૮૮ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૮૯મો

ચારેય વર્ણોનું સ્વરૂપ

॥ મરદાજ સ્વાચ ॥

ત્રાણના: કેન મવતિ ધર્મિયો વા દ્વિજોત્તમ ।

વૈશ્ય: શૂદ્રઃ વિપ્રેઃ તદ્ વ્રહ્મિ વદતાંવર ॥ ૧ ॥

ભરદ્વાજે પૃથ્વુઃ હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ! હે વજ્રાઓમાં શ્રેષ્ઠ બ્રહ્મર્ષિ ! શું કરવાથી પુરુષ બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય કે શૂદ્ર થઈ શકે છે, તે મને કહેો. ^૧ બૃહુએ કહ્યું: જેને ભતકર્મોદિ (અટકાળીશ)

સંસ્કારો કરવામાં આવ્યા હોય છે, જે પવિત્ર હોય છે, વેદાધ્યયનસંપન્ન હોય છે, (સંધ્યા-સ્નાન, જપ, હોમ, દેવપૂજન, અતિથિસત્કાર અને વૈધદેવ આ) છ-પ્રકારનાં કર્મો પ્રતિદિન કર્યા કરતો હોય, શૌચ-ચારમાં તત્પર રહેતો હોય, બ્રાહ્મણને જમાવ્યા પછી જન્મતો હોય, શુરુ ઉપર પ્રીતિ રાખતો હોય, મતોનું નિત્ય પાલન કરતો હોય અને સત્યનિષ્ઠ હોય, તે પુરુષ બ્રાહ્મણ કહેવાય છે.^{૨૧} વળી જે પુરુષની અંદર સત્ય, દાન, અહિંસા, અકૂરતા, લલ્લમ, દયા અને તપ આ સાતે શુભો ભાવો આવતા હોય, તેને બ્રાહ્મણ કહેવામાં આવે છે.^{૨૨} પરંતુ જે પુરુષ યુદ્ધાદિક ક્ષાત્રકર્મનું સેવન કરતો હોય, વેદાધ્યયન કરવામાં આસક્ત હોય, બ્રાહ્મણને દાન આપ્યા કરતો હોય અને પ્રજાઓ પાસેથી કર વગેરે લેતો હોય, તેને ક્ષત્રિય કહેવામાં આવે છે.^{૨૩} તેમ જ જે પુરુષ વેપાર, પશુરક્ષા, ખેતીવાડી અને દાન કરવામાં તત્પર રહે છે; પવિત્ર રહે છે તથા વેદાધ્યયનસંપન્ન હોય છે, તેને વૈશ્ય કહેવામાં આવે છે.^{૨૪} અને જે પુરુષ નિત્ય સર્વ પદાર્થોનું ભક્ષણ કરે છે, સર્વ પવિત્રતારહિત હોય છે, વેદોને ત્યાગ કરનાર હોય છે અને આચારબ્રહ્મ હોય છે, તેને શૂદ્ર કહેવામાં આવે છે.^{૨૫} સત્ય, દાન, અહિંસા અકૂરતા, લલ્લમ, દયા અને તપ એ સાત શુભો શૂદ્રની અંદર હોય અને બ્રાહ્મણની અંદર ન હોય, તો તે શૂદ્ર, શૂદ્ર નથી અને બ્રાહ્મણ, બ્રાહ્મણ નથી, અર્થાત્ ધર્મ જ વર્ણવિભાગમાં કારણભૂત છે, પણ ભતિ વર્ણવિભાગમાં કારણભૂત નથી.^{૨૬} પ્રત્યેક મનુષ્યે હરકોઈ ઉપાયે પણ લોકોને, ક્રોધનો તથા મનનો જય કરવો; કેમ કે સર્વ જ્ઞાનોમાં પવિત્ર જ્ઞાન એ જ છે.^{૨૭} ક્રોધ અને લોભ, કલ્યાણનો વિધાત કરવા માટે સર્વદા તત્પર રહે છે, માટે સર્વ કોઈ પ્રકારે તેઓ બળેને અટકાવવા.^{૨૮} મનુષ્યે ક્રોધથી પોતાની લક્ષ્મીનું રક્ષણ કરવું, મત્સરથી તપનું રક્ષણ કરવું, માન અને અપમાનથી વિદ્યાનું રક્ષણ કરવું તથા પ્રમાદથી પોતાની ભતનું રક્ષણ કરવું.^{૨૯} હે બ્રાહ્મણ ! જે પુરુષના યજ્ઞાદિ સર્વ સમારંભો ફલેન્ધારૂપ બંધનથી રહિત હોય છે અને જેનો હોમ, હવન તથા દાનધર્મ ફલત્યાગના નિમિત્ત જ આવ્યા કરતો હોય છે, તે પુરુષ જ ખરેખરે ત્યાગી

છે અને બુદ્ધિમાન છે.^{૧૨} પ્રત્યેક પુરુષે અહિંસાશીલ થવું જોઈએ, સર્વે પ્રાણીઓના તરફ મિત્રભાવે વર્તવું જોઈએ અને જ્ઞાનપૂર્વક સર્વે પરિગ્રહનો ત્યાગ કરીને તથા જિતેન્દ્રિય થઈને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં ભયરહિત ગણાતા શોકમુક્ત સ્થાનને આશ્રય કરવો જોઈએ; અર્થાત આત્મધ્યાન કરવામાં જ તત્પર રહેવું જોઈએ.^{૧૩} તપશ્ચર્યા કરવામાં નિત્ય આસક્ત રહેનાર, ઇન્દ્રિયોનો નિગ્રહ કરનાર, મૌન ઋતને ધારણ કરનાર અને મનને વશ રાખનાર એવા જે કોઈ પુરુષને મોક્ષરૂપી અભિત સ્થાનને છતવાની જે ઇચ્છા હોય, તો તેણે અપુત્રાદિ સંગહેતુક વિષયોથી અસંગ રહેવું; અર્થાત તેઓને સંગ કરવો નહિ.^{૧૪} આ જગતમાં જે જે પદ્ધતિને ઇન્દ્રિયોથી ગ્રહણ કરી શકાય છે, તેને 'અન્યક્ત' કહેવામાં આવે છે અને જે પદ્ધતિને ઇન્દ્રિયો ગ્રહણ કરી શકતી નથી, તેને 'અન્યક્ત' કહેવામાં આવે છે. આ અન્યક્તસ્વરૂપ પરમાત્માને દેવળ યોગીલોકે જ પોતાના લિંગ (સૂક્ષ્મ) શરીરથી જોઈ શકે છે, એમ સમજવું;^{૧૫} પરંતુ પરમાત્મા ઇન્દ્રિયાતીત હોવાને લીધે અન્યક્ત છે, તેથી તેમની સત્તા (હોવાપણું) ના સંબંધમાં અવિશ્વાસ રાખવો નહિ, પણ શુરુ અને વેદવાક્યો ઉપર શ્રદ્ધા રાખીને મનમાં વિશ્વાસ રાખવો. વળી મોક્ષપદ દેવળ વૈરાગ્ય ધારણ કરવાથી જ મળે છે, માટે કોઈ પણ વિષયનો મનમાં વિચાર કરવો નહિ, મનને પ્રાણ વિષે સ્થાપિત કરવું અને પ્રાણને પરબ્રહ્મ વિષે ધારણ કરવો. જે બ્રાહ્મણ આ રીતે વૈરાગ્યપૂર્વક યોગાનુષ્ઠાન કરે છે, તેને અનાધ્યાસે બ્રહ્મની પ્રાપ્તિ થાય છે.^{૧૬/૧૭} બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય એ દ્વિભતિનું સામાન્ય લક્ષણ એ જ હોઈ શકે કે, તે નિત્ય શૌચાચારપરાયણ હોવો જોઈએ, સદાચારસંપન્ન હોવો જોઈએ અને સર્વે પ્રાણીઓ પર દયાભાવ રાખનારો હોવો જોઈએ.^{૧૮}

હતિ શ્રીમદભારતમા શાંતિપર્વગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'ચારેમ વર્ણોનું સ્વરૂપ' નામનો

અધ્યાય ૧૮૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૯૦ મો

સત્ય અને અસત્યનું સ્વરૂપ

॥ મુગ્ધવાચ ॥

સત્યં બ્રહ્મ તપઃ સત્યં સત્યં વિમુજ્જતે પ્રજાઃ ।

સત્યેન ધાર્યતે લોકઃ સ્વર્ગં સત્યેન ગચ્છતિ ॥ ૧ ॥

ભૂશુએ કહ્યું : હે ભરદ્વાજ ! વેદ અને તપ (સ્વધર્માનુષ્ઠાન) એ બન્ને સત્યસ્વરૂપ ગણાય છે; તેમ જ આ વેદ અને તપરૂપ સત્યથી પ્રભાવો ઉત્પન્ન થાય છે, લોકોનું રક્ષણ થાય છે અને તેને લીધે જ મનુષ્ય સ્વર્ગલોકમાં જઈ શકે છે.^૧ પરંતુ વેદવિરુદ્ધ યથેષ્ટ આચરણ કરવું, તે અસત્યસ્વરૂપ ગણાય છે, જે દેવળ અધિકારનું જ બીજું સ્વરૂપ છે. આ અસત્યનું આચરણ કરવાથી (અર્થાત તમોશુભરૂપ મૂળ અજ્ઞાનને વશ થવાથી) મનુષ્યનો અધઃપાત થાય છે. વળી તે અસત્યસ્વરૂપ અધિકારથી ઘેરાયેલા મનુષ્યો સ્વર્ગલોકને કદી જોઈ શકતા જ નથી.^૨ વિદ્વાનો કહે છે કે, સ્વર્ગ એ પ્રકાશસ્વરૂપ છે અને નરક એ અધિકારસ્વરૂપ છે. આ પૃથ્વી પર વિહાર કરનારાં પ્રાણીઓ તે બન્ને લોકને મેળવી શકે છે. (અર્થાત સત્યશુભનો આશ્રય કરવાથી પ્રકાશરૂપ દેવપણું પ્રાપ્ત થાય છે. તમોશુભનો આશ્રય કરવાથી નરક અથવા અધિકારરૂપ પશુપક્ષીપણું પ્રાપ્ત થાય છે અને તેઓ બન્ને શુભનું મિશ્રણ કરીને વર્તવાથી મનુષ્યપણું મળે છે.)^૩ આ લોકમાં સત્ય તથા અસત્યના સંબંધમાં અતુલ એ ધર્મ-અધર્મ, પ્રકાશ-અધિકાર અને સુખ તથા દુઃખ એવા પ્રકારની વૃત્તિ જોવામાં આવે છે.^૪ જેમ કે સત્ય એ ધર્મસ્વરૂપ છે, ધર્મ એ પ્રકાશરૂપ છે અને પ્રકાશ એ સુખ જ છે; તેમ જ અસત્ય એ અધર્મસ્વરૂપ છે, અધર્મ એ અધિકારનું રૂપ છે અને અધિકાર એ દુઃખ જ છે.^૫ આ વિષયમાં એમ કહેવાય છે કે, લોકકચ્છિને જોનારા વિદ્વાન પુરુષો શારીરિક અથવા માનસિક દુઃખોથી અને પરિણામમાં દુઃખ ઉત્પન્ન કરનારાં વિષયજન્ય સુખોથી મોહિત થતા નથી.^૬ આ લોકમાં કે પરલોકમાં પુત્રાદિનું આલિંગન કરવાથી અથવા વિષયલોભ કરવાથી પ્રાણીઓને જે સુખ મળે છે, તે અનિત્ય છે-નાશવંત છે, આમ સમજનારા વિચક્ષણ પુરુષે તેવાં અનિત્ય સુખ મેળવવાનો યત્ન કરવો

નહિ; પણ એ ઔપાધિક દુઃખથી મુક્ત થવા માટે જ ચત્ર કરવો.^૭ જેમ રાહુથી ઘેરાયેલા ચંદ્રમાની ક્રાંતિ જગતમાં પ્રકાશિત થતી નથી, તેમ અજ્ઞાનથી ઘેરાયેલા મનુષ્યોનું નિત્યસુખ (તે અજ્ઞાનને લીધે જ) પ્રકાશિત થતું નથી.^૮ સર્વ પ્રકારનું લૌકિક સુખ બે પ્રકારનું છે : એક તો શારીરિક સુખ અને બીજું માનસિક સુખ. મનુષ્યો આ લોકમાં રહેવા માટે કે પરલોકમાં રહેવા માટે જે કંઈ પ્રવૃત્તિ કરે છે, તે કેવળ સુખ મેળવવા માટે જ હોય છે; ધર્મો થકામરૂપ ત્રિવર્ગનું ક્ષણ પણ પૂર્વોક્ત સુખ કરતાં કંઈ વિશેષ હોતું નથી. પ્રત્યેક મનુષ્યને તે સુખ જ પ્રિય હોય છે. વળી એ સુખ આત્માનો એક શુભ મનાય છે, તેને મેળવવા માટે જ ધર્મનો તથા અર્થનો આરંભ કરવામાં આવે છે, સુખ એ જ ધર્માચરણનો હેતુ છે અને પ્રત્યેક આરંભો તે સુખને માટે જ કરવામાં આવે છે.^૯

ભરદ્વાજે પૂછ્યું : તમે કહ્યું કે, આ જગતમાં સુખની જ સર્વોત્કૃષ્ટ સ્થિતિ છે—સુખનું જ પરમ પ્રાધાન્ય છે; પરંતુ તમારા એ કથનનો અમે સ્વીકાર કરતા નથી. મોટા મોટા ઋષિઓ કે જેઓ મહાન યોગેશ્વર્યંત્ર આરાધન કરનારા હોય છે, તેઓને આત્માના શુભ તરીકે ગણાતું આ કામ્ય-સુખ અવશ્ય હર્લભ તો નહિ જ હોય, છતાં તેઓ તેની ઇચ્છા કરતા નથી. વળી આપણે સાંભળીએ છીએ કે, ત્રિલોકીના સદા પ્રભુ બ્રહ્મા, એ કામ્ય-સુખમાં લક્ષ્ય નહિ આપીને હંમેશાં એકલા જ રહે છે અને બ્રહ્મચર્ય પાળે છે; તેમ જ જગતના ઈશ્વર ભગવાન શંકરે પણ પોતાની સમીપ આવતા કામદેવને શરીરરહિત કરી નાખીને શાંત પાડ્યો છે, માટે અમે કહીએ છીએ કે, મહાત્મા પુરુષોએ તમે કહેલા સુખને સ્વીકાર્યું નથી અને તે ઉપરથી જ સિદ્ધ થાય છે કે, સુખની અંદર કોઈ પ્રકારનો વિશેષ શુભ પણ નથી. વળી તમે કહ્યું કે, સુખના કરતાં બીજું કંઈ પણ શ્રેષ્ઠ નથી. એ વાત મારા માનવામાં આવતી નથી. વળી લોકમાં પણ કહેવાય છે કે, ક્રૂરોને ઉદય બે પ્રકારે થાય છે : પુણ્યમાંથી સુખ ઉત્પન્ન થાય છે અને પાપમાંથી દુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે.^{૧૦}

ભૃગુએ કહ્યું : આ વિષયમાં કહેવાય છે કે,

અજ્ઞાનરૂપ અસત્યમાંથી અંધકાર—અવિદ્યા (દેહાદિ અનિત્ય પદાર્થો પર નિત્યત્વબુદ્ધિરૂપ વિપર્યાસ) ઉત્પન્ન થાય છે કે, જેથી ઘટત બનેલા મનુષ્યો અધર્મને જ અનુસરે છે, પણ ધર્મને અનુસરતા નથી. તે મનુષ્યો ક્રોધ, લોભ, હિંસા અને અસત્ય વગેરે આત્મનાશક ગુણોથી વ્યાપ્ત થયેલા હોય છે, તેથી જ તેઓને આ લોકમાં કે પરલોકમાં સુખ મળતું નથી; પણ તેઓ અનેક પ્રકારના વ્યાધિઓ, રોગો અને સંતાપોથી ઘેરાઈ જાય છે, તેમ જ વધ, બંધન વગેરેના કલેશોથી તથા ક્ષુધા, તૃષ્ણા, પરિશ્રમ વગેરેનાં દુઃખોથી સંતાપ પામે છે. વળી તે ઉપરાંત વૃદ્ધિ, વાયુ, અતિ ઉષ્ણતા અને અતિ શીતલતા વગેરેથી ઉત્પન્ન થનારાં મહાભયંકર શારીરિક દુઃખો તથા માનસિક દુઃખોથી પીડાય છે. વળી તેઓ બંધુઓના તથા ધનના નાશને લીધે અને વિશેષને લીધે બિપજેલા માનસિક શોકોથી પરાલભ પામે છે અને જરા, મૃત્યુ વગેરેનાં બીજાં દુઃખોને પણ ભોગવે છે.^{૧૧} આ બધાં શારીરિક અને માનસિક દુઃખો જે પુરુષનો સ્પર્શ પણ કરી શકતાં નથી, તે પુરુષ જ ખરા સુખને નાણી શકે છે. વળી એ પૂર્વોક્ત દોષો સ્વર્ગલોકમાં પ્રકટ થતા નથી, પરંતુ ત્યાં તો અતિશય સુખકારી પવન વાય છે, મુગધી ગંધ ફેલાઈ રહ્યો છે અને ક્ષુધા, તૃષ્ણા, પરિશ્રમ જરા કે પાપ એમાંનું કંઈ પણ તે સ્થળે નથી.^{૧૨,૧૩} વળી તે સ્વર્ગલોકમાં સદાને માટે સુખ જ હોય છે, ત્યારે આ લોકમાં સુખ અને દુઃખ એ બન્ને હોય છે અને નરકમાં તો કેવળ દુઃખ જ હોય છે; માટે જ વિદ્વાનો કહે છે કે, સુખ એ જ પરમ પદ છે.^{૧૪} જેમ આ પૃથ્વી સર્વ પ્રાણીઓને ઉત્પન્ન કરનારી છે, તેમ સ્ત્રીઓ પણ સર્વ દુઃખોને ઉત્પન્ન કરનારી છે અને તેવી સ્ત્રીઓ ત્યાં સ્વર્ગલોકમાં પણ છે. જેમ આ લોકમાં અવિદ્યાને વશ થયેલો પુરુષ અનેક પ્રકારના કલેશોનું પાત્ર બને છે, તેમ ત્યાં સ્વર્ગમાં પણ પ્રજાપતિ અનેક પ્રકારના કલેશો અતુલ ભગ્યા કરે છે; તોપણ સ્વર્ગલોકમાં તથા આ લોકમાં વિશેષ ભેદ એ જ રહેલો છે કે, આ લોકમાં જન્માંતરના કારણભૂત એવી વાસનાઓ પુણ્યમય અને પાપમય હોય છે, પરંતુ સ્વર્ગલોકમાં કેવળ તેજોમય અને પુણ્યમય જ હોય છે.^{૧૫} બ્રહ્મદેવે

પૂર્વે આ પ્રમાણે જ લોકરચના કરેલી છે અને પોત-
પોતાનાં કર્મોથી વીંટાયેલી આ પ્રંમતો તે લોક
રચનાને અનુસરી કરે છે. ૧૧૪

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'સત્ય અને અસત્યનું સ્વરૂપ' નામનો
અધ્યાય ૧૯૦ મો સમાપ્ત,

અધ્યાય ૧૯૧ મો

બ્રહ્મચર્ય અને શુદ્ધસ્થાશ્રમધર્મ

॥ મરદાજ ઉવાચ ॥

દાનસ્ય કિં ફલં પ્રાદુર્ધર્મસ્ય ચરિતસ્ય ચ ।

તપસશ્ચ સુતમસ્ય સ્વાધ્યાયસ્ય હૃતસ્ય વા ॥ ૧ ॥

ભરદ્વાજે પૂછ્યું : હે બ્રહ્મર્ષિ ! દાનરૂપી ધર્મો-
ચરણનું, ઉત્તમ પ્રકારે કરેલા તપનું, સ્વાધ્યાયનું
તથા અગ્નિહોમનું શું ફળ છે ?

ભૂશુએ કહ્યું : હે ભરદ્વાજ ! અગ્નિહોમ કરવા-
થી પાપની શાંતિ થાય છે. સ્વાધ્યાય કરવાથી
ઉત્તમ પ્રકારની શાંતિ મળે છે, દાનધર્મનું આચરણ
કરવાથી ભોગવેશવ પ્રાપ્ત થાય છે અને તપશ્ચરણ
કરવાથી મહુષ્યને સ્વર્ગ મળે છે, એમ વિદ્વાનો કહે
છે.^૧ તેમાં દાનના બે પ્રકાર કહેવામાં આવ્યા છે.
એક તો પરલોકમાં ફળ આપનારું દાન અને બીજું
કેવળ આ લોકમાં જ ફળ આપનારું દાન. જે દાન
સંતપાત્રને આપવામાં આવે છે, તેનું ફળ પરલોકમાં
પણ મળે છે અને જે દાન કુષાત્રને આપવામાં
આવે છે, તેનું ફળ આ લોકમાં જ ભોગવી શકાય
છે, વળી જેવા પ્રકારનું દાન આપવામાં આવે
છે, તેવા પ્રકારનું જ ફળ મળે છે.^{૨,૪}

ભરદ્વાજે પૂછ્યું : કેવા અધિકારી પુરુષનું કેવા
સ્વરૂપનું ધર્મોચરણ હોવું જોઈએ, ધર્મનું લક્ષણ
શું અને ધર્મ કેટલા પ્રકારનો છે, તે પણ મને કહે.^૫

ભૂશુએ કહ્યું : જે શુદ્ધિમાન પુરુષો સ્વધર્મનું
આચરણ કરવામાં તત્પર રહે છે, તેઓને સ્વર્ગલોકનું
ફળ પ્રાપ્ત થાય છે; પણ જે પુરુષ સ્વધર્મથી ભ્રષ્ટ
થાય છે, તે તો મોહમાં જ (નરકમાં જ) પડે છે.^૬

* આ અધ્યાયમાં કહેવાનું તાત્પર્ય એ જ છે કે,
નિરુપાધિક સુખ જ પરમ પુરુષાર્થરૂપ છે, પણ સ્વર્ગ
એ પરમ પુરુષાર્થ નથી; માટે હરકોઈ ઉપાયે નિરુ-
પાધિક સુખને જ મેળવવા માટે ચતન કરવો.—નીલકંઠ

ભરદ્વાજે પૂછ્યું : ત્યારે તો પૂર્વકાળના
બ્રહ્મર્ષીઓએ બાંધેલા ચાર આશ્રમો તથા તે તે
આશ્રમોના આચારધર્મો પણ તમારે મને કહેવા
જોઈએ.^૭

ભૂશુએ કહ્યું : લોકનું હિત કરનારા ભગવાન
બ્રહ્માએ ધર્મની રક્ષા કરવા માટે પ્રથમથી જ ચાર
આશ્રમો જગતમાં પ્રસિદ્ધ કર્યા છે. તેમાં શુરુકુલ-
માં નિવાસ કરીને વેદાધ્યયન કરવું, એને જ પહેલો
બ્રહ્મચર્યાશ્રમ કહે છે. આ આશ્રમમાં રહેનારા
બ્રહ્મચારીએ ઉત્તમ પ્રકારની પવિત્રતા ભળવીને,
સંસ્કારવિષયક નિયમો પાળીને તથા યતોનું આચરણ
કરીને મનને વશ કરવું જોઈએ. પ્રતિદિન પ્રાતા-
કાળે અને સાયંકાળે સૂર્ય, અગ્નિ તથા દેવોનું પૂજન
કરવું જોઈએ, તંદ્રા તથા આલસ્યનો ત્યાગ કરીને
શુરુને વંદન કરવું જોઈએ અને પછી વેદાભ્યાસ
કરીને તથા શુરુએ આપેલા અર્થપાઠનું મનન કરીને
અંતરાત્માને પવિત્ર કરવો જોઈએ. વળી ત્રૈકાલિક
સ્નાનસંધ્યા કરવાં જોઈએ, બ્રહ્મચર્ય પાળવું જોઈએ,
અગ્નિહોમ કરવો જોઈએ, શુરુની સેવા કરવી જોઈએ,
પ્રતિદિન ભિક્ષા માગી લાવીને તથા તે ભિક્ષામાંના
સર્વ પદાર્થો શુરુને નિવેદન કરીને શુરુની આજ્ઞાનુ-
સાર વર્તવું જોઈએ, કદી પણ શુરુની ઈચ્છા વિરુદ્ધ
નહિ વર્તવું જોઈએ અને શુરુની કૃપાથી પ્રાપ્ત કરેલા
વેદપાઠનો સ્વાધ્યાય કરવામાં તત્પર રહેવું જોઈએ.^૮
આ બ્રહ્મચર્યના સંબંધનો આવો એક શ્લોક છે :

ગુરુ યસ્તુ સમારાધ્ય દ્વિજો વેદમવાપ્નુયાત્ ।

તસ્ય સ્વર્ગફલાશ્નિઃ સિદ્ધયતે ચાસ્ય માનસમ્ ॥

જે કોઈ બ્રાહ્મણ શુરુનું સેવન કરીને વેદાધ્યયન-
સંપૂર્ણ કરે છે, તેને સ્વર્ગફળની પ્રાપ્તિ થાય છે
અને તેના મનોરથો સિદ્ધ થાય છે.^૯

હવે બીજા આશ્રમને શુદ્ધસ્થાશ્રમ કહે છે, તે
આશ્રમના સર્વ આચારધર્મો હું તમને સ્પષ્ટ રીતે
કહું છું (સાંભળો). વેદાધ્યયન કરી લીધા પછી
જેઓએ સમાવર્તન સંસ્કાર કરેલો છે, તેવા સદા-
ચારી દ્વિજોને જીની સાથે રહીને ધર્મોચરણનું ફળ
ને સંપાદન કરવું હોય, તો તેઓએ શુદ્ધસ્થાશ્રમમાં
પ્રવેશ કરવો, એવી શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે; કેમ કે એ
શુદ્ધસ્થાશ્રમમાં ધર્મોર્થકામરૂપ ત્રણે પુરુષાર્થો મળી
શકે છે, માટે શુદ્ધસ્થ પુરુષે ધર્મોર્થકામરૂપ ત્રિવર્ગ-

ને સિદ્ધ કરવાની અપેક્ષા રાખીને અનિવૃત્તિ માગે
 દ્રવ્ય સંપાદન કરવું જેમ કે વેદશાસ્ત્રના સ્વાધ્યાય
 થી મેળવેલી શ્રેષ્ઠતા વડે, પ્રાજ્ઞિયોએ નિર્માણ કરેલા
 યજ્ઞો વડે, બીજાઓને ભણાવવા વડે, દાનના પ્રતિશ્રદ્ધ
 વડે અથવા મણિઓ, દિવ્ય ઔષધિઓ ને સુવર્ણ
 ની ખાણો વગેરેની શોધમાથી મળી આવેલા દ્રવ્ય
 વડે પોતાનો નિર્વાહ ચલાવવો વળી તેમ ન બને તો
 યજ્ઞો કરીને, શ્રાદ્ધો કરીને, નિયમો પાળીને અથવા
 તપશ્ચર્યા દ્વારા દેવતાને પ્રસન્ન કરીને દ્રવ્ય મેળવવું
 અને તે દ્વારા ગૃહસ્થાશ્રમ ચલાવવો આ ગૃહસ્થ
 શ્રમ બીજા સર્વ આશ્રમોનું મૂળ છે, એમ ધર્મશાસ્ત્રી
 ઓ કહે છે ગુરુકુલમાં નિવાસ કરનારા સંન્યાસી
 ઓ અને બીજા જે કોઈ પોતાના સંકટિન મતોનું,
 નિયમોનું તથા ધર્મોનું આચરણ કરનારા સાધુ પુરુ
 શોની પણ ગૃહસ્થાશ્રમીને ત્યાંથી જ ભિક્ષા, બલિદાન
 અને સંવિભાગ વગેરે પોતાની નિયમપ્રવૃત્તિઓ
 આપ્યા હશે છે, ૧૦ તેમ જ વગી જેઓ વાનપ્રસ્થ હોય
 છે, તેઓ પણ આ ગૃહસ્થાશ્રમમાથી જ દ્રવ્યસામગ્રી
 મેળવીને સ્વધર્મને અનુસરે છે અને તેવા સાધુ
 પુરુષો પ્રાય ગૃહસ્થને ત્યાંથી જ પોતાને હિતકારક
 યવિન ભોજનનો આહાર કરીને સ્વાધ્યાય કરવામાં
 આસક્ત રહે છે તથા તીર્થયાત્રા અને દેશોનું નિરી
 ક્ષણ કરવા માટે પૃથ્વીપર્થક ક્યાં કરે છે, માટે
 ગૃહસ્થ પુરુષે એવા સાધુમહાત્માઓને પ્રત્યુત્થાન
 (સામે ઊભા થવું), અભિગમન (સામે જવું) અને
 અભિવાદન (પ્રણામ) વગેરે ઉપચારો દ્વારા માન
 આપવું, અસૂચારહિન વાણીથી તેઓને આવકાં
 આપવો, શક્તિપૂર્વક દાન આપવું અને યથાશક્તિ
 શયન, ભોજન વગેરે આપીને તેઓનો મતકાર
 કરવો ૧૧ આ વિષયમાં આવો એક શ્લોક છે
 અતિરિચ્સ્ય મન્નાશો ગૃહાત્પ્રતિનિર્ગતે ।
 સંત્ત્વા દુષ્કૃત તસ્મૈ પુણ્યમાદાય ગચ્છતિ ॥

જે ગૃહસ્થને ઘેરથી અતિથિ નિરાશ થઈને
 પાછો જાય છે, તેને (તે અતિથિ) પોતાનું પાપ
 આપતો જાય છે અને તેનું (જે ગૃહસ્થનું) પુણ્ય
 હેતો જાય છે ૧૨ વળી આ ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને
 યત્નક્રિયાઓ વગેરે કરવાથી દેવતાઓ પ્રસન્ન થાય
 છે, શ્રાદ્ધ વગેરે કરવાથી પિતૃઓ પ્રસન્ન થાય છે,
 વિદ્યાભ્યાસ અને તેનું શ્રવણ-ધારણ કરવાથી ઋષિઓ

પ્રસન્ન થાય છે અને પ્રજા ઉત્પન્ન કરવાથી પ્રજાપતિ
 પ્રસન્ન થાય છે, ૧૩ માટે જ ગૃહસ્થાશ્રમના સંબંધ
 માં આવ્યા બે શ્લોકો કહેવાય છે

વાત્સલ્યાત્સર્વભૂતેભ્યો વાચ્યાઃ શ્રોત્રસુલા ગિરા ।
 પરિતાપોપચાતથ પારુઢ્યં ચાત્ર ગર્હિતમ્ ॥ ૧૪ ॥
 અવજ્ઞાનમર્હકારો દંમશૈવ વિગર્હિતઃ ।

અર્હિસા સત્યમક્રોધઃ સર્વાશ્રમગતં તપઃ ॥ ૧૫ ॥

ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહેનારા પ્રત્યેક પુરુષે સર્વ
 પ્રાણીઓ પર પ્રેમભાવ રાખીને સર્વ કોઈના શ્રોત્રને
 (કાનને) સુખ ઉપભવનારી વાણી બોલવી ભેદ
 પરતું જો આશ્રમમાં રહીને બીજાઓને સત્તાપ
 ઉપભવવો કે કોઈને માર મારવો અથવા ક્રૂરતા
 દાખવવી, જો નિહનીય છે, તેમ જ કોઈનું
 અપમાન કરવું, અહંકાર રાખવો કે હલ પારણ
 કરવો, તે પણ ગૃહસ્થાશ્રમીને માટે નિંદનીય છે,
 કેમ કે અહિંસા પાળવી, સત્ય બોલવું અને ક્ષમા
 રાખવી એ સર્વ આશ્રમોનું તપ ગણાય છે. ૧૪ ૧૫
 વળી ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહેનારા મનુષ્યને હરેશ
 પુષ્પોની માળાઓ, અલકારો, વસ્ત્રો તથા વિવેપ
 નોનો ઉપભોગ મળી શકે છે ગીન, વાદિત્ર વગેરે
 શ્રવણસુખ તથા નેત્રને પ્રિય લાગે તેવા પદાર્થોનું
 દર્શનસુખ પ્રાપ્ત થાય છે, ભક્ષ્ય, ભોજ્ય, લેહ
 (ચાટવા યોગ્ય) તથા યોગ્ય (ચૂસવા યોગ્ય) વગેરે
 અનેક પ્રકારના ખાવાના પદાર્થોના ઉપભોગ આવી
 મળે છે, પોતાને ઇષ્ટ વિહાર કરવાથી સતોષ વાય
 છે તથા વિષયજન્ય સુખ પણ પ્રાપ્ત થાય છે ૧૬ ને
 પુરુષના ગૃહસ્થાશ્રમમાં ધર્મોર્થકામરૂપ ત્રિવર્ગ અને
 સર્વ, ૨૪ તથા તમ જો ત્રણ ગુણો સંપૂર્ણ કુનાર્થ
 થાય છે, તે પુરુષ આ લોકમાં અનેક પ્રકારના મુખો
 અનુભવીને અતે શિષ્ટપુરુષોની સદ્ગતિ સંપાદન કરે
 છે, ૧૭ અને જે ગૃહસ્થ પુરુષ ઉછરૂતિના આશ્રય
 કરીને સ્વધર્મનું આચરણ કરવામાં આસક્ત રહે છે
 તથા ડામસુઓના ચારભોનો ત્યાગ કરે છે, તે
 પુરુષને સ્વર્ગલોક ફરવો નથી ૧૮

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્જન મોક્ષધર્માનુશાસન
 પર્વમાં 'મોક્ષધર્મ' અને 'ગૃહસ્થાશ્રમધર્મ'

નામનો અધ્યાય ૧૯૧ મો સમાપ્ત

* દાણામગરમાં વેપારીઓની દુકાન આગળ વેશર્ધ
 પડેના દાણાઓ વીણી લારીને આજીવિકા ચલાવવી
 તેને 'ઉછરૂતિ' કહેવામાં આવે છે

અધ્યાય ૧૯૨ મો

વાનપ્રસ્થ અને સંન્યાસાશ્રમના ધર્મ

॥ મૃગશ્રવાચ ॥

વાનપ્રસ્થાઃ સ્વલ્પપિ ધર્મમનુસરંતઃ પુણ્યાનિ તીર્થાનિ નદીપ્રસ્થવાણાં સુવિવિક્તેષ્વરણ્યેષુ મૃગમહિપવરાહશર્દૂલવનગજાકીર્ણેષુ તપસ્વંતોઽનુસંચરંતિ ત્યક્તગ્રામ્યવસ્ત્રામ્યવહારોપમોગા વન્યૌવધિફલમૂલપર્ણપરિમિતવિચિત્રનિયતાહારાઃ સ્થાનાસનિનો ભૂમિપાપાણસિકતાશર્કરાવાલુકામસ્મશાયિનઃ કાશકુશર્ચમવલ્કલસંવૃતાઙ્ગાઃ કેશસ્મશ્રુનશ્ચરોમધારિણો નિયતકાલોપસ્પર્શના અસ્કંદિતકાલવલિહોમાનુષ્ટાયિનઃ સમિત્કુશકુસુમાપહારસંમાર્જનલઘ્વવિશ્રામાઃ શીતોષ્ણવર્ષપવનવિષ્ટંભવિમિશ્નસર્વત્વચો વિવિધનિયમોપયોગચર્યાનુષ્ઠાનવિહિતપરિશુષ્કમાંસશોણિતત્વગસ્થિભૂતા ધૃતિપરાઃ સત્ત્વયોગાચ્છરીરાણુદ્વહન્તે ॥ ૧ ॥

ભૃગુએ કહ્યું : વાનપ્રસ્થ આશ્રમનો આશ્રય કરનારા પુરુષોએ ધર્મશાસ્ત્રમાં કહેલા સ્વધર્મને અનુસરીને નદી, ઝરણાં વગેરે પવિત્ર તીર્થો ઉપર નિવાસ કરીને અથવા અત્યંત એકાંત એવાં અરણ્યોમાં નિવાસ કરીને અથવા મૃગ, પાંડા, વરાહ, સિંહ અને જંગલી હાથીઓથી ભરેલાં વનોમાં નિવાસ કરીને તપશ્ચર્યા કરવી જોઈએ. ગ્રામ્ય વસ્ત્રોનો, લોજનોનો તથા ઉપભોગોનો ત્યાગ કરી દેવો જોઈએ. વનમાં ઉત્પન્ન થયેલી ઔષધિઓનો, ફળોનો, મૂળોનો તથા પાંદડાં વગેરેનો નિયમિત અને ભિન્ન ભિન્ન આહાર લેવો જોઈએ. એક રથળે જ આસન રાખવું જોઈએ; પૃથ્વી, પાપાણુ, રેતી, વેણુ કે ભસ્મ ઉપર શયન કરવું જોઈએ. દર્શ, કાચ, મૃગચર્મ કે વદલવસ્ત્રથી અંગોને ઢાંકવાં જોઈએ. જટા, દાદી, નખ અને શરીર પરનાં રૂંવાડાં વધારવાં જોઈએ. નિયમિત રીતે સ્નાનસંધ્યામાં પ્રવૃત્ત રહેવું જોઈએ. યથાયોગ્ય સમયે દેવોનાં ખલિદાન અને અગ્નિહોમ વગેરે ક્રિયાઓ કરવી જોઈએ. સમિધ, દર્શ અને પુરુષો વગેરે પૂજાસાહિત્ય એકત્ર કરીને દેવાહિકરું પૂજન કરવું જોઈએ. પોતાના આશ્રમોને

સાફસૂદ્ધ રાખીને (ત્યા જ) વિશ્રામ લેવો જોઈએ. ટાંઢ, તાપ, વૃષ્ટિ અને પવન વગેરેને સહન કરીને આખે શરીરે ભિન્નભિન્ન દશા પ્રાપ્ત કરવી જોઈએ. અનેક પ્રકારના નિયમોનું પાલન કરીને, પંચાગ્નિ તપશ્ચરણુ વગેરે સાધનોનું અનુષ્ઠાન કરીને તથા આહારપ્રમાણને અલ્પ કરીને માંસ તથા રુધિરને સૂકવી નાખવાં જોઈએ અને શરીરમાં કેવળ ત્વચા અને હાડકાં જ રહ્યાં હોય, છતાં ધૈર્યપરાયણ રહીને શુદ્ધ સત્ત્વગુણના પ્રભાવથી જ શરીરધારણુ કરવી જોઈએ.^૧ જે કોઈ પુરુષ બ્રહ્મર્ષિઓએ નિર્માણ કરેલી પૂર્વોક્ત વાનપ્રસ્થચર્યાનું નિયમિત રીતે પાલન કરે છે, તે પુરુષ અગ્નિ જેમ કાષ્ટને બાળીને ભસ્મ કરી નાખે છે, તેમ સર્વ પ્રકારના દોષોને બાળી નાખે છે અને મહાદુઃખ લોકોને છુટે છે.^૨

હવે સંન્યાસીઓના આચાર કહેવામાં આવે છે. જેમ કે સંસારનો ત્યાગ કરી સંન્યાસાશ્રમમાં દાખલ થયેલા પુરુષોએ અગ્નિ, ધન, સ્ત્રી વગેરે પરિત્યક્તો ત્યાગ કરવો જોઈએ. સર્વ પ્રકારના વિષયોનો તથા સ્નેહપાશોનો પણ પરિત્યાગ કરવો જોઈએ. માટીનું ટેકું, પથ્થર અને સુવર્ણ એ ત્રણેના પર સમરહિત રાખવી જોઈએ. ધર્મ, અર્થ અને કામ એ ત્રિવર્ગને અનુકૂળ રહેનારી પ્રવૃત્તિઓમાં બુદ્ધિને આસક્તિરહિત કરવી જોઈએ. શત્રુ, મિત્ર અને ઉદાત્તીન એ સર્વને સમાન ગણવા જોઈએ. સ્થાવર, જંગમ, જરાયુજ (મનુષ્યો), અંડજ (પક્ષીઓ), સ્વેદજ (જૂ, માકડ વગેરે) અને ઉદ્ભિન્નજ (જમીન ફાડીને બહાર નીકળનારાં લતાવૃક્ષ વગેરે) એ સર્વ પ્રાણીઓનો મન, વચન કે કર્મથી દ્રોહ નહિ કરવો જોઈએ. કોઈ પણ રથળે આશ્રમ કે મઠ ન બાંધવો જોઈએ. પર્વતો, જળાશયોના કિનારા, વૃક્ષોનાં મૂળ અથવા દેવાલયો વગેરે હરકોઈ રથળે અકરમાત્ જઈ ચડીને અમુક નિયત સમય સુધી જ નિવાસ કરવો જોઈએ. નગરમાં માત્ર પાંચ રાત્રિ જ નિવાસ કરવો જોઈએ અને ગામડામાં માત્ર એક રાત્રિ જ વસવું જોઈએ. ગામમાં કે નગરમાં પ્રવેશ કરીને પ્રાણુધારણુ કરવા માટે શુદ્ધ કર્મોનું આચરણુ કરનારા બ્રાહ્મણોને ઘેર ભિક્ષા લેવા જવું જોઈએ. પોતાના પાત્રમાં એક વખત જેટલું પીરસવામાં આવે, તેટલાવું જ લોજન કરવું, પણ બીજી વખત

માગવું ન જોઈએ. શિક્ષા પણ માગ્યા વિના જ લેવી જોઈએ અને કામનો, ક્રોધનો, ગર્વનો, લોભનો, મોહનો, દીનતાનો, દંભનો, નિંદાનો, અભિમાનનો તથા હિંસાનો સર્વથા પરિત્યાગ કરવો જોઈએ.^૩ આ સંન્યાસ આશ્રમના સંબંધમાં પણ આવા શ્લોકો કહેવામાં આવે છે:

અમયં સર્વભૂતેભ્યો દત્ત્વા યચરતે મુનિઃ ।

ન તસ્ય સર્વભૂતેભ્યો મયમુત્પદ્યતે ક્વચિત્ ॥૪॥

કૃત્વાગ્નિહોત્રં સ્વશરીરસંસ્થં શારીરમગ્નિં સ્વમુખે જુહોતિ । વિપ્રસ્તુ મૈક્યોપગતૈર્હવિર્મિશ્રિતાગ્નિનાં સૌ વ્રજતે હિ લોકમ્ ॥૫॥ મોક્ષાશ્રમં યચરતે યયો-ક્તં શુચિઃ સુસંકલ્પિતમુક્તબુદ્ધિઃ । અનિધનં-જ્યોતિરિવ પ્રજાતં સ વ્રહ્મલોકં ત્રયતે મનુષ્યઃ ॥૬॥

જે કોઈ દિગ્ગતિ મૌનવ્રત ધારણ કરીને તથા સર્વ પ્રાણીઓને અક્ષય આપીને સર્વત્ર વિચરે છે, તેને કોઈ પણ પ્રાણી તરફથી કદી ભય ઉત્પન્ન થતો નથી.^૪ જે બ્રાહ્મણ પોતાના શરીરમાં જ અગ્નિહોત્રનું આરોપણ કરીને શિક્ષામાં મળેલા પદ્ધતિને જ હૃત્પદ્મ્ય કલ્પીને તથા પોતાના શરીરમાં રહેલા અગ્નિને ઉદેશીને પોતાના અગ્નિમાં જ હોમ કરે છે, તે બ્રાહ્મણ અગ્નિનું ચયન કરનારા મુનિઓના દિવ્ય લોકમાં જાય છે; અથવા જે બ્રાહ્મણ સંન્યાસી થઈને પોતાના શરીરમાં રહેલા અગ્નિને-જીવને તેના નિર્ગમનસ્થાનમૂલ પરમાત્મામાં લય પમાડે છે, અર્થાત્ જીવ અને બ્રહ્મની એકતા કરે છે, તે બ્રાહ્મણ બ્રહ્મસ્વરૂપ બની જાય છે.^૫ જે મનુષ્ય પવિત્ર થઈને તથા સર્વ સંકલ્પોનો ત્યાગ કરનારી બુદ્ધિનો આશ્રય કરીને શાસ્ત્રોક્ત મોક્ષાશ્રમ(સંન્યાસ)નું આચરણ કરે છે, તે મનુષ્ય કાષ્ટ વિનાના અગ્નિની પેઠે અત્યંત શાંત એવા બ્રહ્મલોકમાં જાય છે.^૬

ભરદ્વાજે પૂછ્યું: આ લોકથી ભિન્ન પરલોક પણ છે, એમ સાંભળવામાં આવે છે; પરંતુ તે પરલોક જોવામાં આવતો નથી. માટે એ પરલોકના સંબંધમાં બાણવાની અને ઇચ્છા છે, તો તે વિષે તમારે મને કહેવું જોઈએ.^૭

ભૂશ્યે કહ્યું: સર્વ જુગોથી યુક્ત અને

* દીકકાર નીવકંઠ આ શ્લોકના શ્રોતઅર્થને છોડી દઈને લાક્ષણિક અર્થને સ્વીકારે છે અને આખા

પવિત્ર એવા હિમાલયના ઉત્તર વિભાગમાં જે લોક આવેલો છે, તેને ‘પરલોક’ કહેવામાં આવે છે. એ પરલોક પવિત્ર છે, કલ્યાણકારી છે અને ઇચ્છા યોગ્ય છે.^૮ વળી તે લોકમાં પુણ્યકર્મને કરનારા, પવિત્ર, અત્યંત નિર્મળ, લોભ-મોહનો ત્યાગ કરનારા અને સર્વ પ્રકારના ઉપદ્રવોથી રહિત એવા મનુષ્યો વસે છે.^૯ તે પ્રદેશ સ્વર્ગના જેવો જ છે, ત્યાં સર્વ પ્રકારના શુભ શુભો રહેલા છે, યોગ્ય સમયે જ મૃત્યુ પ્રાપ્ત થાય છે અને ત્યાં વ્યાધિઓ કોઈને સ્પર્શ પણ કરતા નથી.^{૧૦} તેમ જ એ પરલોકમાં પરબ્રહ્મમનનો કોઈને લોભ જ થતો નથી. સર્વ મનુષ્યો પોતાની સ્ત્રીમાં જ આસક્ત રહે છે. કોઈ પણ મનુષ્ય કોઈનો નાશ કરતો નથી અને દ્રવ્યના સંબંધમાં તો ત્યાં કંઈ આશ્ચર્ય જ નથી. વળી ત્યાં અસત્યરૂપી અધર્મ લેશમાત્ર નથી; પરમાત્માની સત્તા(હોવાપણ)ના સંબંધમાં કોઈને કંઈ સંશય જ નથી.^{૧૧} એ લોકમાં જે કંઈ કર્મ કરવામાં આવે છે, તેનું ફળ પ્રત્યક્ષ મળે છે અને ત્યાં નિવાસ કરનારા સર્વ મનુષ્યો ખાન, પાન, શયન વગેરેની સામગ્રીઓથી સંપન્ન છે. મોટા મોટા પ્રાસાદો અને મહેલોમાં વિશ્રામ લે છે. સર્વ પ્રકારની કામનાઓથી પરિપૂર્ણ રહે છે અને સુવર્ણ વગેરેના અલંકારોથી વિભૂષિત રહે છે. તે લોકમાં માત્ર પ્રાણધારણ કરનારા કોઈક જ હોય છે; અર્થાત્ માત્ર જીવનને જ પુરુષાર્થ નહિ માનીને ચારે પુરુષાર્થોને સિદ્ધ કરે છે; અને કેટલાએક પુરુષો તો મોટા શ્રમથી પ્રાણધારણ કરે છે; અર્થાત્ સર્વ પ્રકારની વાસનાઓનો ત્યાગ કરીને કેવળ તપશ્ચરણ વગેરેમાં જ આસક્ત રહે છે.

પરંતુ આ લોકમાં તો કેટલાએક મનુષ્યો ધર્મપરાયણ હોય છે, કેટલાએક મનુષ્યો અધર્મપરાયણ હોય છે, કેટલાએક સુખી હોય છે, કેટ-

વિષયને અધ્યાત્મમાં જ લઈ જાય છે. જેમ કે જે અમર અને નાસિકાના મધ્યમાગને પ્રદેશ તે જ હિમાલયનો ઉત્તર વિભાગ છે. ધ્યાનમગ્ન રહેનારા યોગીપુરુષ તે પ્રદેશ ઉપર દષ્ટિને સ્થિર કરીને પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર કરી શકે છે; માટે તે નાસિકાના મધ્યમાગને જ પરલોક-પરમાત્માનો લોક કહેવામાં આવે છે. એ લોકમાં રહેલા સૌપાદિક બ્રહ્મની ઉપાસના કરવાથી નિરુપાદિક બ્રહ્મની પ્રાપ્ત થાય છે.

લાએક' હુઃખી હોય છે, કેટલાએક નિર્ધન હોય છે અને કેટલાએક ધનવાન હોય છે. ૧૨-૧૪ વળી આ લોકમાં સર્વ મનુષ્યોનો શ્રમ, ભય, મોહ, તીન છુધા અને દ્રવ્યનો લોભ ઉત્પન્ન થાય છે, જેને લીધે અજ્ઞાની મનુષ્યો મોહાધીન બની જાય છે; ૧૫ તેમ જ આ લોકમાં ધર્મ અને અધર્મને ઉત્પન્ન કરનારી અનેક પ્રકારની વાર્તાઓ છે, પરંતુ જે બુદ્ધિમાન પુરુષ ધર્મ તથા અધર્મના વાસ્તવિક સ્વરૂપને જાણે છે, તેને પાપનો સ્પર્શ થતો નથી. ૧૬ જે પુરુષ ઠંભ, કપટ, ચોરી, નિંદા, અસૂયા, પાર કાનો નાશ, હિંસા, ચાડીચુગલી અને અસત્ય આ નવ દુર્ગુણોનું સેવન કરે છે, તેનું તપ નાશ પામે છે; પણ જે વિદ્વાન પુરુષ એ ઠંભાદિ દુર્ગુણોનો ત્યાગ કરે છે, તેનું તપ વૃદ્ધિ પામે છે. ૧૭-૧૮ વળી મનુષ્યલોકમાં ધાર્મિક કર્મો વિધેનો તથા અધાર્મિક કર્મો વિધેનો ઘણા જ વિચાર કરવો પડે છે અને આ પૃથ્વી 'કર્મભૂમિ' જ કહેવાય છે, જેથી જો શુભ કર્મ કરવામાં આવે છે, તો શુભ ફળ મળે છે અને અશુભ કર્મ કરવામાં આવે છે, તો અશુભ ફળ મળે છે. ૧૯ પૂર્વે પ્રજાપતિ, દેવો અને સર્વ ઋષિગણો આ લોકમાં જ તપશ્ચર્યા અને યજ્ઞો કરીને પવિત્ર થયા હતા, જેથી તેઓ હમણાં પ્રસંદલોકમાં વસી રહ્યા છે. ૨૦ પૃથ્વીનો સમગ્ર ઉત્તર વિભાગ અત્યંત પવિત્ર અને કલ્યાણકારી છે, તેથી પૃથ્વીના બીજા વિભાગોમાં રહેલા પુણ્યશાળી મનુષ્યો તે ઉત્તર વિભાગમાં ઉત્પન્ન થાય છે. ૨૧ વળી જેઓ યોગ-ધર્મનો આશ્રય કરનારા હોય છે, તેઓ પણ તે વિભાગમાં ઉત્પન્ન થાય છે; પરંતુ તે સિવાયના મનુષ્યો આયુષનો ક્ષય થયા પછી પશુપક્ષીની જાતિમાં જન્મે છે અને આ પૃથ્વી ઉપર જ જન્મમરણ પામ્યા કરે છે; ૨૨ તેમ જ જેઓ અન્યોન્યનું ભક્ષણ કરી જવામાં આસક્ત રહે છે અને લોભ તથા મોહથી ઘેરાયેલા રહે છે, તેઓ આ લોકમાં જ જન્મમરણના ફેરામાં ફર્યા કરે છે, પણ ઉત્તર વિભાગમાં જઈ શકતા નથી; ૨૩ પરંતુ જેઓ નિયમિત રીતે પ્રક્ષયર્ચનું પાલન કરીને શુરુઓની સેવા કરે છે, તે બુદ્ધિમાન પુરુષો સર્વ લોકના માર્ગને જાણે છે અર્થાત્ તેઓ જાણી શકે છે કે, સચુલપ્રજા દ્વારા નિર્જુલપ્રજાનો સાક્ષાત્કાર થાય છે. ૨૪ હે ભર

દાજ ! આ પ્રમાણે મેં તમને વેદોક્ત ધર્મમાર્ગ સંક્ષેપમાં કહ્યો. જે પુરુષ લોકના ધર્મને (કર્તવ્યને) તથા અધર્મને (અકર્તવ્યને) સારી રીતે જાણે છે, તે જ ખરો બુદ્ધિમાન છે. ૨૫

લીએ કહ્યું : હે રાજન્ ! ભૂગુપ્તિએ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે પરમ ધર્મોત્તમ પ્રતાપી ભરદ્વાજે વિસ્મય પામીને ભૂગુની પૂજા કરી. ૨૬ હે મહાબુદ્ધિમાન રાજા ! આ પ્રત્યગાત્મા જગતનું ઉત્પત્તિકારણ છે, એ વાત મેં તમને સંપૂર્ણ રીતે કહી. હવે ફરી શું સાંભળવાની તમને ઇચ્છા છે ? ૨૭

છતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરતાં સાંતિપર્વાતર્ગત મોક્ષધર્મનુસાસન-
પર્વમાં 'વાનપ્રસ્થ અને સંન્યાસાશ્રમના ધર્મ'
નામનો અધ્યાય ૧૯૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૯૩ મો

સદાચારધર્મ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

આચારસ્ય વિધિં તાત પ્રોચ્યમાનં ત્વયાજ્ઞવલ્ ।

શ્રોતુમિચ્છામિ ધર્મજ્ઞ સર્વજ્ઞો હાસિ મે મતઃ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછયું : હે તાત ! હે ધર્મને જાણનારા નિદોષ પિતામહ ! તમારા સુખથી આચાર-વિધિનું શ્રવણ કરવાની મને ઇચ્છા છે; કેમ કે તમે એક સર્વજ્ઞપુરુષ છો, એમ હું માનું છું. ૧

લીએ કહ્યું : જે પુરુષો દુરાચારી હોય છે, દુષ્ટ થેણાઓ કરનારા હોય છે, દુષ્ટ બુદ્ધિના હોય છે અને સાહસકર્મને પસંદ કરનારા હોય છે, તેઓ હજી તરીકે જગતમાં પ્રસિદ્ધ હોય છે; અને જેઓ સદાચારી હોય છે, તેઓ સજ્જન તરીકે પ્રસિદ્ધ હોય છે. ૨ જે મનુષ્યો રાજમાર્ગમાં, ગાયોનાં ટોળાંની વચ્ચે અને ધાન્યના ઢગ વચ્ચે મળામૂત્રનો ત્યાગ કરતા નથી, તેઓ સજ્જન હોય છે. ૩ પ્રતિદિન પ્રાતઃકાળમાં પ્રથમ આવશ્યક શાંત્યાચાર કરીને (ઑઠે-જંગલ જઈ આવી હાથપગ ધોઈને) આચમન કરવું અને પછી નદીમાં સ્નાન કરીને દેવ-પિતૃઓનું તર્પણ કરવું; આ સર્વ મનુષ્યોનો ધર્મ છે, એમ ધર્મવિતાઓ કહે છે. ૪ પ્રત્યેક દિનરાત્રિએ નિત્ય સૂર્યોપસ્યાન કરવું, સૂર્યોદય થઈ ગયા પછી સૂઈ રહેવું નહિ, સાંધ્યાકાળે અને પ્રાતઃકાળે પશ્ચિમ તથા પૂર્વાભિમુખે બેસીને સ્તંધ્યાવંદન કરવું અને

ગાયત્રીમંત્રને નમ્ય કરવો.^૫ એ હાથ, જે પગ અને મુખ એ પાંચે અંગોને ધોયા પછી પૂર્વ તરફ મુખ રાખીને લોજન કરવા બેસવું. લોજન સમયે મૌનવ્રત ધારણ કરવું, અન્નની કે બીજા ભક્ષ્ય પદાર્થોની નિંદા કરવી નહિ, પણ તેમાંથી જે સ્વાદિષ્ટ લાગે તેવું ભક્ષણ કરવું.^૬ લોજન કરી લીધા પછી હાથ ધોઈને ઊઠવું. રાત્રિના સમયે લીને પગે સૂઈ જવું નહિ; કેમ કે એ પણ આચારનું એક ભક્ષણ છે, એમ દેવર્ષિ નારદે કહ્યું છે.^૭ યજ્ઞશાળા વગેરે પવિત્ર પ્રદેશ ને, બળદને, દેવમંદિરને, ગૌશાળાને, ચૌટાને, ધાર્મિક બ્રાહ્મણને તથા ઐત્યવૃક્ષને નિત્ય પ્રદક્ષિણા કરવી.^૮ હરકોઈ પુરુષે સર્વ અતિથિઓને, પોતાના નોકરચાકરને તથા સર્વ કુટુંબીઓને પોતાના સમાન જ લોજન આપવું, પણ ચંકિતલેહ કરવો નહિ, એ ઉત્તમ આચાર ગણાય છે.^૯ પ્રત્યેક મનુષ્યે સવાર ને સાંજ એમ બે વખત લોજન કરવું, પણ મધ્યકાળે લોજન કરવું નહિ, એવી વેદોક્ત આજ્ઞા છે. જે મનુષ્ય આ રીતે બે વખત લોજન કરે છે, તેને ઉપવાસ કહ્યોતું જ ક્ષણ મળે છે;^{૧૦} તેમ જ હોમ કરવાના સમયે હોમ કરનારો, ઋતુ કાળે ઋગમન કરનારો અને પરસ્ત્રીના સંસર્ગનો પણ ત્યાગ કરનારો બુદ્ધિમાન પુરુષ સદાય બ્રહ્મચારી જ ગણાય છે.^{૧૧} બ્રાહ્મણોના જમી રહ્યા પછી બાકી રહેલું અન્ન જમીત તુલ્ય ગણાય છે અને માતાના હૃદયની પેઠે હિતકારક મનાય છે; માટે જે સત્પુરુષોએ એ અન્નનું ભક્ષણ કરે છે, તેઓ અવશ્ય બ્રહ્મને સંપાદન કરે છે.^{૧૨} જે પુરુષ નિષ્કારણ માટીનાં ઢેક્કાં ભાંગ્યા કરે છે, અર્ધ ઘાસને કાપ્યા કરે છે, નખ વતી કોઈ પદાર્થને તોડી ખાય છે, સદાય એઠા-બૂઠો જ રહે છે અને વ્યર્થ પંડિતાઈનું અભિમાન કરે છે, તેવો મૂર્ખ પુરુષ લાંબું આયુષ્ય મેળવી શકતો નથી. અથવા જે પુરુષ યજ્ઞની વેદિકાઓ જનાવવા માટે માટીનાં ઢેક્કાં ભાંગ્યા કરે છે, હર્ષ વગેરે ઘાસને ઊંખેડી લાવે છે, યજ્ઞમાં શેષ રહેલા માંસને નખ વતી તોડી ખાય છે, નિત્ય સોમપાન કર્યો કરે છે અને યજ્ઞના ક્ષણની અપેક્ષા રાખે છે, તે પુરુષ મોટા આયુષ્યને (પરબ્રહ્મને) મેળવી શકતો નથી.^{૧૩} જે પુરુષે માંસભક્ષણને ત્યાગ કર્યો હોય, તેણે યજ્ઞવેદને જાણનારા અધ્ધર્મીઓ સંસ્કારચુક્ર કરેલા યજ્ઞ

શેષ માંસનું પણ ભક્ષણ કરવું નહિ; તેમ જ સંસ્કાર વિનાના માંસનું કે શ્રાદ્ધ કરતાં બાકી રહેલા માંસનું પણ ભક્ષણ કરવું નહિ.^{૧૪} પોતે સ્વદેશમાં રહી હોય કે પરદેશમાં રહી હોય, તો પણ ગૃહસ્થ પોતાને ત્યાં આવેલા અતિથિને અવશ્ય જમાડવો અને પોતે કામ્યકર્મનું જે ક્ષણ સંપાદન કર્યું હોય, તે પોતાના વડીલોને નિવેદન કરવું.^{૧૫} પ્રત્યેક ગૃહસ્થ પુરુષે પોતાને ઘેર આવેલા ગુરુઓને આસન આપવું અને તેઓને પ્રણામ કરવા; કેમ કે ગુરુઓનું પૂજન અર્ચન કરવાથી મનુષ્યને આયુષ્યનો, યશનો તથા લક્ષ્મીના લાભ થાય છે.^{૧૬} વળી ગૃહસ્થે ઉદય પામતા સૂર્યને જોવો નહિ, પરસ્ત્રીને નમ્ર જોવી નહિ,^{૧૭} તેમ જ પોતાની સ્ત્રી જ્યારે ઋતુધર્મવાળી થઈ હોય, ત્યારે જ તેની સાથે એકાંતમાં મૈથુન કરવું.^{૧૮} ગુરુ સર્વ તીર્થોનું રહસ્ય છે. અગ્નિ સર્વ પવિત્ર પદાર્થોનું રહસ્ય છે, શિષ્ટ પુરુષોનાં સર્વ આચરણો પવિત્ર ગણાય છે અને જે પદાર્થને ગાયના પૂછડાને સ્પર્શ થયો હોય તેને પણ પવિત્ર માનવામાં આવે છે.^{૧૯} પોતાના પરિચયવાળા માણસનાં જ્યારે જ્યારે દર્શન થાય, ત્યારે ત્યારે તેને કુશળપ્રશ્ન પૂછવો અને પ્રભાતમાં તથા સાંધકાળે બ્રાહ્મણોને વંદન કરવું એવી શાસ્ત્રની આજ્ઞા છે.^{૨૦} દેવોના મંદિરમાં, ગાયોની મધ્યમાં, બ્રાહ્મણોનાં શ્રીતત્સમાર્ત કોમોમાં તથા સ્વાધ્યાય અને લોજન કરવાના સમયે જનોઈ ને સઘ્ય રાખવી.^{૨૧} સવાર-સાંજ બ્રાહ્મણોની વિધિ પૂર્વક પૂજા કરવી એ જ સર્વ વ્યાપારોમાં ઉત્તમ વ્યાપાર છે અને સર્વ ખેતીઓમાં ઉત્તમ ખેતી છે. વળી બ્રાહ્મણોનું પૂજન કરવાથી ધાન્ય વગેરેની વૃદ્ધિ થાય છે; તેમ જ ઈંદ્રિયોને તૃપ્ત કરનારા સર્વ વિષયો પ્રાપ્ત થાય છે.^{૨૨} જ્યારે બ્રાહ્મણને લોજન આપવામાં આવે, ત્યારે લોજનદાતાએ 'સંપન્નમ્ ?' એવો પ્રશ્ન પૂછવો. એટલે તેના ઉત્તરમાં બ્રાહ્મણે

* આ શ્લોકમાં કહેવાનો અભિપ્રાય એ છે કે હિંસાચુક્ર ધર્મનો સર્વથા ત્યાગ જ કરવો.

× મૈથુન સિવાયના બીજા સમયે પોતાની સ્ત્રી પથ્ય નમ્ર અવસ્થામાં જોવી નહિ એમ 'ન નમ્રાં શ્વિર નીજેતાન્યત્ર મૈથુનાત્' અર્થાત મૈથુન સિવાયના સમયે પોતાની સ્ત્રીને પથ્ય નમ્ર સ્થિતિમાં જોવી નહિ. આ સૂત્રનામયથી સિદ્ધ થાય છે.

કહેવું કે, ‘સુત્તપન્નમ્’ જ્યારે જળી આપવામાં આવે ત્યારે દાતાએ ‘તર્પણમ્ ?’ એવો પ્રશ્ન પૂછવો એટલે તેના ઉત્તરમાં બ્રાહ્મણે કહેવું કે, ‘સુતર્પણમ્’ અને જ્યારે દૂધપાક, રાખડી કે ખીચડી આપવામાં આવે ત્યારે દાતાએ ‘ઘૃતમ્’ ? એવો પ્રશ્ન પૂછવો એટલે તેના ઉત્તરમાં બ્રાહ્મણે ‘સુઘૃતમ્’ એમ કહેવું.^{૨૨} હરકોઈ રોગી મનુષ્યે ક્ષૌરકર્મ (હાંમત) કરાવ્યા પછી, છીંક ખાધા પછી, સ્નાન કર્યા પછી અને લોજન કર્યા પછી બ્રાહ્મણોને પ્રણામ કરવા, જેથી આયુષની વૃદ્ધિ થાય છે.^{૨૩} સૂર્યની સાથે બેસીને મૃતત્યાગ કરવો નહિ, પોતાની વિદ્યા ભેવી નહિ, સ્ત્રીની સાથે એક શયનમાં સૂવું નહિ અને એક પાત્રમાં જમવું નહિ.^{૨૪} જેઓ પોતાના કરતાં મોટી વયના હોય તેઓને તુંકારેથી બોલાવવા નહિ, પણ જેઓ પોતાનાથી નાની વયના હોય અથવા પોતાની સમાન વયના હોય તેઓને તુંકારેથી બોલાવવામાં કંઈ દોષ નથી.^{૨૫} જે પુરુષો પાપી આચરણવાળા હોય છે, તેઓએ કરેલાં પાપને તેનું હૃદય જ કઠી દેખાડે છે; છતાં જે પાપી પુરુષો પોતાનાં પાપને બળી ભેળે ને જનસમાજમાં છુપાવે છે તેઓ નાશ પામે છે.^{૨૬} જે પુરુષ શાસ્ત્રજ્ઞાનથી રહિત હોય છે, તે જ પોતાના જ્ઞાનપૂર્વક કરાયેલા પાપને શુભ રાખવાનો પ્રયત્ન કરે છે; કારણકે તેના પાપને કદાચ મનુષ્યો ભેળે શકતા નથી, પરંતુ દેવતાઓ તો બુદ્ધિએ જ છે.^{૨૭} પાપી મનુષ્ય પોતાના પાપને શુભ રાખે છે, પરંતુ તેથી બિલકુલ તેને વધારે પાપ લાગે છે અને કોઈ ધાર્મિક મનુષ્ય પોતે આચરેલા ધર્મને જ શુભ રાખે છે, તો તેના ધર્મમાં બિલકુલ વૃદ્ધિ થાય છે અર્થાત્ પાપને શુભ રાખવું નહિ પણ ધર્મને જ શુભ રાખવો. વળી ધર્મનિષ્ઠ પુરુષે કરેલો ધર્મ હંમેશાં ધર્મને જ અનુસરે છે.^{૨૮} મૂખ મનુષ્ય પોતે કરેલાં પાપને સંભારતોય નથી; પરંતુ તે નથી બાણતો કે, પાપ કૃત્ય તેના કર્તાને ગમે તે સ્થળેથી શોધી કાઢે છે. જેમ રાહુ ચંદ્રમાની સમીપ જઈ પહોંચે છે, તેમ પાપકર્મ પણ પાપી પુરુષની સમીપ જઈ પહોંચે છે.^{૨૯} જે દ્રવ્યને અનેક આશાઓથી એકત્ર કરવામાં આવ્યું હોય છે, તેના મહાદુઃખપૂર્વક ઉપભોગ થઈ શકે છે, માટે વિદ્વાનો દ્રવ્યસંગ્રહ કરવાના કામને પ્રશંસાપાત્ર ગણતા નથી. વળી મરણ કોઈની

રાહ ભેટું નથી કે, અમુક માણસે દ્રવ્યસંગ્રહનો હજી ઉપભોગ કર્યો નથી ! !^{૩૦}

વિદ્વાનો કહે છે કે, સર્વ પ્રાણીઓનો ધર્મ મનથી જ આચરી શકાય છે, માટે પ્રત્યેક મનુષ્યે મન વડે સર્વ પ્રાણીઓને અભયદાન આપવું.^{૩૧} પુરુષે એકલા રહીને જ ધર્મનું આચરણ કરવું; કારણ કે ધર્માચરણ કરવાના કામમાં બીજાની સહાયતા હોવી જ ન ભેળે એ. વળી જેમાં કેવળ શાસ્ત્રવિધિને જ આશ્રય લઈ ને આગળ વધાય છે, તેમાં બીજો સહાયક મનુષ્ય શું કરી શકવાનો હતો !^{૩૨} ધર્મ એ જ મનુષ્યોનું ઉત્પત્તિસ્થાન છે, ધર્મ એ દેવોનું હિંચ અમૃત છે અને ધર્મને લીધે જ ધાર્મિક પુરુષો મૂલ્યા પછી (પરલોકમાં) શાશ્વત સુખનો ઉપભોગ કરે છે.^{૩૩}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા સાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્મનુશાસન-પર્વમાં ‘સદાચારધર્મ’ નામનો અધ્યાય ૧૯૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૯૪ મો

અધ્યાત્મશાસ્ત્ર

॥ ગુપ્તિરિ જવાવ ॥

અધ્યાત્મ નામ યદિદં પુરુષસ્વેહ ચિંત્યતે ।

યદધ્યાત્મં યથા ચૈતતન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

ગુપ્તિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે, પ્રત્યેક પુરુષે અધ્યાત્મનું (યોગધર્મનું) અવસ્થ આચરણ કરવું. તે ઉપરથી હું તમને પૂછું છું કે, અધ્યાત્મનું લક્ષણ શું છે અને તે કેવા પ્રકારનું છે તે મને કહો.^૧ હે બ્રહ્માનંદ બીજમ ! આ સ્થાવરજંગમ જગત કયાંથી ઉત્પન્ન થયું અને પ્રલયકાળે તેનો કેવી રીતે લય થાય છે, તે પણ તમારે મને કહેવું ભેળે એ.^૨

બીજે કહ્યું : હે પાર્થ ! અધ્યાત્મના સંબંધમાં તમે આ જે પ્રશ્ન પૂછ્યો છે, તેનું સ્પષ્ટીકરણ કરું છું, સાંભળો. હે તાત ! તે અધ્યાત્મ અત્યંત કલ્યાણકારક છે, સુખદાયી છે, સદિ અને પ્રલયની સાથે સંબંધ ધરાવનાર છે, મોટા મોટા આચાર્યોએ પ્રદર્શિત કર્યું છે અને તે અધ્યાત્મનું જ્ઞાન મેળવીને પુરુષ લોકમાં પ્રીતિને તથા સુખને સંપાદન કરે છે. વળી જે અધ્યાત્મ સંઘર્ષ પ્રાણીઓનું હિત કરનાર છે તેનું જ્ઞાન મેળવીને મનુષ્યને સર્વ

કળોનો લાભ થાય છે.^{૪૪} પૃથ્વી, વાયુ, આકાશ, જળ અને તેજ આ પાંચ મહાભૂતો સર્વ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિનું તથા લયનું મૂળસ્થાન છે.^{૪૫} જેમ મહાસાગરના તરંગો એક પછી એક મહાસાગરમાં જ લય પામે છે, તેમ પંચમહાભૂતો, બીજાં ભૂતોમાંથી ઉત્પન્ન થઈને પુનઃ જેમાંથી ઉત્પન્ન થયાં હોય તેમાં જ લય પામે છે.^{૪૬} જેમ કાચબો પોતાનાં અંગોને પ્રસારી પુનઃ સંમેલી લે છે, તેમ ભૂતાત્મા (જીવાત્મા) પોતાના અંગભૂત પ્રત્યેક પ્રાણીઓને ઉત્પન્ન કરીને પુનઃ પોતાનામાં લય પમાડી દે છે.^{૪૭} ભૂતસ્રષ્ટા ઈશ્વરે પ્રત્યેક પ્રાણીમાં પંચમહાભૂતોને જ સ્થાપિત કર્યાં છે; પરંતુ દેહાભિમાન જીવાત્મા (અજ્ઞાનથી ઘેરાયેલો હોવાને લીધે) તેઓની વિષમતાને-વિલક્ષણતાને અથવા ભિન્નતાને જાણી શકતો નથી. શબ્દ, શ્રોત્રેન્દ્રિય અને પોતાજીવો ભાગ આકાશમાંથી ઉત્પન્ન થયો છે; સ્પર્શ, ચેષ્ટા અને ત્વચા એ ત્રણ વાયુમાંથી ઉત્પન્ન થયેલાં છે; રૂપ, ચક્ષુ અને જ્ઞેયશક્તિ તેજમાંથી ઉત્પન્ન થયેલાં છે; રસ, રુધિર અને જિહ્વા જળમાંથી ઉત્પન્ન થયેલાં છે અને ગ્રંથ, દ્રાણેન્દ્રિય તથા શરીર પૃથ્વીમાંથી ઉત્પન્ન થયાં છે. આ રીતે પ્રત્યેક શરીરમાં પાંચ મહાભૂતો જ રહેલાં છે અને તેમાં મન એ છઠું કહેવાય છે.^{૪૮-૪૯} હે ભરતવંશી રાજા! જેઓનો સમાવેશ પંચમહાભૂતોમાં જ થઈ જાય છે, તેવી પાંચ ઇન્દ્રિયો અને મન જ્ઞાનનાં દારભૂત છે, સાતમી બુદ્ધિ નિશ્ચયાત્મિક છે તથા આઠમો ક્ષેત્રજ (જીવ) સાક્ષીભૂત છે, એમ વિદાનો કહે છે.^{૫૦} પાંચ ઇન્દ્રિયો વિષયોને ગ્રહણ કરે છે, મન તેઓના સંબંધમાં સંશય કરે છે, બુદ્ધિ તેઓનો નિશ્ચય કરે છે અને ક્ષેત્રજ તો કેવળ સાક્ષીની પેઠે જ (અલગ) રહે છે.^{૫૧} નીચે પગનાં બન્ને તળિયાંથી આરંભીને જીવે-મરતક પર્થ-તથા શરીરના સર્વ ભાગને જે ભેડે રહ્યો છે તે સાક્ષીભૂત આત્મા વડે આ સર્વ જગત વ્યાપ્ત થયેલું છે, એમ તમારે જાણવું.^{૫૨} વળી આ શરીરમાં રહેલી ઇન્દ્રિયોને, મનને તથા બુદ્ધિને સર્વ પુરુષોએ સારી રીતે જાણવી ભેડે છે; કેમ કે સત્ત્વ, રજ અને તમ એ ત્રણેય શુભો તેઓનો જ આશ્રય કરીને રહેલા છે.^{૫૩} જે પુરુષ આ ત્રિગુણાત્મિક મૂળપ્રકૃતિને તથા આકાશાદિ પંચમહાભૂતોની ઉત્પત્તિને તથા

લયને વિચારપૂર્વક જાણે છે, તેને ધીમે ધીમે વૈરાગ્ય અને વિવેકની વૃદ્ધિ દ્વારા ઉત્તમ સુખશાંતિ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૫૪} સત્ત્વ આદિ ત્રણેય શુભો, બુદ્ધિને અતિથય વિષયસ્વરૂપ બનાવી દે છે અને તે વિષયસ્વરૂપ થયેલી બુદ્ધિ જ સર્વ ઇન્દ્રિયો, મન અને સ્થાવરજંગમ ભૂતસમુદાયરૂપ ગણાય છે; માટે એ બુદ્ધિને જ બે દૂર કરવામાં આવે, તો પછી સત્ત્વાદિ શુભો ક્યાંથી ટકી શકે? ^{૫૫} આ સર્વ સ્થાવરજંગમ જગત કેવળ બુદ્ધિમય જ છે, એમ વેદમાં કહેલું છે; કેમ કે બુદ્ધિનો જ્યારે લય થાય છે, ત્યારે જગત લય પામે છે અને બુદ્ધિની જ્યારે ઉત્પત્તિ થાય છે, ત્યારે જગતની પણ ઉત્પત્તિ થાય છે.^{૫૬} આ બુદ્ધિ શરીરમાંના જે દારથી પદાર્થને જાણે છે તેને ચક્ષુ કહેવામાં આવે છે, જે દારથી શબ્દનું શ્રવણ કરે છે તેને શ્રોત્ર (શ્રવણેન્દ્રિય) કહેવામાં આવે છે, જે દારથી ગંધને સૂંધે છે તેને દ્રાણ કહેવામાં આવે છે, જે દારા રસને જાણે છે તેને જિહ્વા કહેવામાં આવે છે અને જે દારા સ્પર્શનો અનુભવ કરે છે તેને ત્વચા કહેવામાં આવે છે. આમ એકીસાથે બુદ્ધિ વિકારને પાત્ર કરે છે. વળી જ્યારે તે બુદ્ધિ અમુક સ્વરૂપ વિકાર પામીને અમુક કોઈ વિષયની ઇચ્છા કરે છે, ત્યારે મન કહેવાય છે.^{૫૭-૬૦} બુદ્ધિના જુદા જુદા વિષયને ગ્રહણ કરનારાં પાંચ પ્રકારનાં જે અધિષ્ઠાનો છે, તેઓને જ પાંચ ઇન્દ્રિયો કહેવામાં આવે છે, જેઓને ચિદાત્મા પોતે જ અદૃશ્ય રહીને વ્યાપારવાળાં કરે છે.^{૬૧} પ્રત્યેક પુરુષની અંદર રહેલી બુદ્ધિ સત્ત્વ, રજ અને તમ એ ત્રણ શુભોથી વ્યાપ્ત હોય છે, જેને લીધે કોઈ સમયે તે પ્રસન્ન થાય છે, કોઈ સમયે શોક કરે છે અને કોઈ સમયે મુગ્ધ કે દુઃખ એમાંનું કંઈ પણ તેને જોવામાં આવડતું નથી. આ રીતે ત્રણ અવસ્થાઓવાળી ત્રિગુણાત્મિક બુદ્ધિ મનુષ્યોનાં મનની સાથે લાગેલી જ રહે છે અને મન દ્વારા ઇન્દ્રિયો તથા ઇન્દ્રિયોના વિષયો સાથે પણ સંબંધ ધરાવે છે.^{૬૨-૬૩} જેમ કે* સર્વ

* સર્વનાં કિરણોથી આકાશોંધુ સમુદ્રનું જળ વૃદ્ધિપે પૃથ્વી પર પડે છે અને તેથી જ નદીઓમાં પૂર આવે છે, માટે સમુદ્રને નદીઓને પૂર્ણ કરનારાં કહેવામાં આવ્યો છે.

મહાદુર્લભ મનાય છે.^{૩૪} અસંતોષ, સંતાપ, શોક, લોભ અને અક્ષમા એ બધા રાજસગુણો છે અને તેઓ કારણ હોય અથવા ન હોય તોપણ જોવામાં આવે છે.^{૩૫} વળી અયમાન, મોહ, પ્રમાદ, નિદ્રા અને તંદ્રા આ બધા તામસગુણો કહેવાય છે ને દુર્ભાગ્યની અધિકતાથી આવી મળે છે.^{૩૬} મન એ દુર્લભ વસ્તુમાં પણ આસક્ત થનારું છે, અનેક વિષયોમાં એકીસાથે દોડી જનારું છે અને ઇચ્છા તથા સંશયસ્વરૂપ છે; માટે જે પુરુષ મનનો સંયમ કરે છે તેને આ લોકમાં તેમ જ પરલોકમાં પણ સુખ મળે છે.^{૩૭} હે રાજા ! (જેમ તપેલા લોહાના ગોળામાં અગ્નિ અને લોહું એકસ્વરૂપે જણાય છે, તેમ એકસ્વરૂપ જણાતા) ક્ષેત્રજ્ઞમાં તથા બુદ્ધિમાં કેટલો બધો ભેદ રહેલો છે, તે તમે જુઓ. બુદ્ધિ અહંકારાદિ ગુણોને ઉત્પન્ન કરનારી છે, ત્યારે ક્ષેત્રજ્ઞ અહંકારાદિ ગુણોને ઉત્પન્ન કરતો નથી.^{૩૮} જેમ મચ્છર અને ઉંખરાતું ફળ હમેશાં સાથેનાં સાથે જ રહે છે, તેમ બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞ સાથે જ રહે છે, તોપણ ચૈતન્યયુક્ત મચ્છરમાં તથા જડત્વયુક્ત ઉંખરાના ફળમાં જેમ સ્વાભાવિક રીતે જ ભિન્નતા રહેલી છે, તેમ બુદ્ધિમાં તથા ક્ષેત્રજ્ઞમાં સ્વાભાવિક રીતે જ ભિન્નતા રહેલી છે. વળી જેમ મત્સ્ય અને જળ એકસાથે જ રહે છે, છતાં ચૈતન્ય અને જડતાને લીધે એકબીજાથી ભિન્ન છે, તેમ બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞ પણ એકબીજાથી ભિન્ન છે;^{૩૯} તેમ જ દેહ, અહંકાર આદિ ગુણો કેવળ જડ હોવાથી આત્માના સ્વરૂપને બાધી થકતા નથી, પણ આત્મા તો (ચૈતન્યશક્તિમાન હોવાથી) તે સર્વ ગુણોને બાધી થકે છે. એટલું જ નહિ પણ આત્મા દેહાદિ સર્વ ગુણોનો પરિદ્રષ્ટા છે, છતાં તે ગુણોને પોતાની સાથે તદ્દય થયેલા માને છે. (અને તેથી જ ‘હું કાણો છું’, સુખી છું’, દુઃખી છું’, કર્તા છું’ આવા અહંભાવથી ઝરત બની જાય છે; પરંતુ વાસ્તવિક રીતે તો આત્માનો તથા દેહાદિ ગુણોનો સંબંધ, નિર્જળ પ્રદેશમાં દેખાતા ઝાંઝાના જળ જેવો જ કેવળ^{૪૦} અધ્યાસમૂલક છે.)^{૪૧} પાંચ ઇન્દ્રિયો, મન અને બુદ્ધિ એ સાતે પદાર્થો કેવળ જડ અને જ્ઞાનશૂન્ય છે; તોપણ ચિદાત્મા,

જેમ એક ઘડાની અંદર રહેલો દીવો તેનાં છિદ્રો દ્વારા સર્વ પદાર્થને પ્રકાશિત કરે છે, તેમ ઇન્દ્રિયાદિ જડ પદાર્થો દ્વારા સર્વ વસ્તુઓને પ્રકાશિત કરે છે.^{૪૨} બુદ્ધિ અહંકારાદિ ગુણોને ઉત્પન્ન કરે છે અને ક્ષેત્રજ્ઞ તે ગુણોને જુઓ છે. આ બુદ્ધિનો તથા ક્ષેત્રજ્ઞનો સંબંધ અનાદિ કાળનો છે.^{૪૩} વળી આ બુદ્ધિસરવને તથા ક્ષેત્રજ્ઞને કોઈ જાતનો આશ્રય છે, તેમ પણ નથી. (કેમ કે ક્ષેત્રજ્ઞ પોતાના મહિમાથી જ સ્થિતિ કરી રહ્યો છે અને બુદ્ધિસત્ત્વ તો કેવળ અવિદ્યારસ્વરૂપી જ હોઈને મિથ્યાભૂત જ છે.) એકે બુદ્ધિસત્ત્વ મનને પ્રકાશિત કરે છે; પરંતુ મનના મૂળભૂત ગુણોને પ્રકાશિત કરતું નથી.^{૪૪} જ્યારે મનુષ્ય પરમાત્મતત્ત્વનાં કિરણરૂપ ગણાતી ઇન્દ્રિયોને તથા મનને સારી રીતે નિયમમાં રાખે છે, ત્યારે ઘડાની અંદર રહેલો દીવો જેમ ઘટરૂપ ઉપાધિથી મુક્ત થઈને પ્રકાશે છે, તેમ તે મનુષ્યનો આત્મા પ્રકાશે છે અર્થાત્ ઇન્દ્રિય વગેરેનો સંયમ કરવાથી જ મનુષ્યને આત્મજ્ઞાન થાય છે.^{૪૫} જે પુરુષ સર્વસ્વાભાવિક કર્મોનો ત્યાગ કરીને (અર્થાત્ સંન્યાસી થઈને) કેવળ આત્મામાં જ રમણ કરે છે અને ધ્યાનશીલ બને છે, તે પુરુષ સર્વ પ્રાણીઓનો આત્મા જ બની રહે છે અને અતે પરમ ગતિને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૪૬} જેમ જળમાં સંચાર કરનારો હંસ જળથી નિર્વેપ જ રહે છે, તેમ આત્મજ્ઞાની પુરુષ સંસારનાં પ્રાણીઓ વચ્ચે રહ્યા છતાં પણ તેઓના સંગજન્ય દોષથી નિર્વેપ જ રહે છે. (કેમ કે તેને તો સર્વમાં આત્મા જ જોવામાં આવે છે.)^{૪૭} આ રીતે આત્મસ્વરૂપ કેવળ નિર્વેપ છે, એમ પોતાની બુદ્ધિ સાથે નિશ્ચય કરીને હર્ષશોકથી રહિત થયેલો જે પુરુષ સર્વત્ર સમભાવ રાખીને તથા મત્સરનો ત્યાગ કરીને સંસારમાં વિચરે છે, તેને જીવનમુક્ત કહેવામાં આવે છે.^{૪૮} આ જીવનમુક્ત પુરુષ કેવળ સ્વરૂપાવસ્થામાં યુક્ત રહીને, પોતાના યોગિક ઐશ્વર્યના બળથી અનેક ભૂતભૌતિક ગુણોને ઉત્પન્ન કરે છે; પરંતુ આસપાસ બળને દેલાવનારો કરોળિયો તે બળથી જેમ અસંગ રહે છે, તેમ તે ગુણોથી અસંગ રહે છે. વળી આ સર્વ ભૂતભૌતિક ગુણો કરોળિયાએ ઉત્પન્ન કરેલા તંતુઓના જેવા જ છે એમ સમજવું.^{૪૯} (જીવનમુક્ત પુરુષનાં પ્રારબ્ધકર્મોની ત્યારે સમાપ્તિ

■ ત્યાં જે વસ્તુનો સંબંધ જ ન હોય, ત્યાં તે વસ્તુનો જે આત્માન થાય તેનું નામ અધ્યાસ કહેવાય છે.

થાય છે, ત્યારે) તેના દેહ ઇંદ્રિયાદિ શુભ નષ્ટ થયા છતાં પણ સમૂળગા નિવૃત્ત થતા નથી, આમ માનવું તે ઠીક નથી; કેમ કે તેઓની નિવૃત્તિ પ્રત્યક્ષ જોવામાં આવતી નથી. વળી એ પરોક્ષ વાત કેવળ અતુ માનથી જ સિદ્ધ થઈ શકે તેવી છે.^{૧૦} આમ કેટલા-એક (અનેક જીવોને માનનારા) બીજા વિદ્વાનો (વ્યવહારને અનુસરીને) નિશ્ચય કરે છે; પરંતુ (જીવને એક જ માનનારા) વિદ્વાનો તો એમ જ કહે છે કે, શુભોની નિવૃત્તિ જ થઈ જાય છે. આ બન્ને પ્રકારના મતનો શાસ્ત્ર દ્વારા ત્રિચાર કરીને પોતાની બુદ્ધિ અનુસાર તેનો નિર્ણય કરવો.^{૧૧} પ્રત્યેક સુમુ-જુએ પોતાના હૃદયમાં બુદ્ધિના લેહથી ઉત્પન્ન થનાર દૃઢ* અધિને છોડી નાખીને સુખેથી રહેવું અને સંશયને છોડી નાખીને કોઈ પણ વસ્તુને માટે શોક કરવો નહિ.^{૧૨} જેમ મલિન પુરુષો જળથી પૂર્ણ ભરેલી નદીમાં સ્નાન કરીને સ્વચ્છ થાય છે, તેમ અજ્ઞાનથી મલિન થયેલા પુરુષો આત્મજ્ઞાનરૂપી નદીમાં સ્નાન કરીને શુદ્ધ બની જાય છે-પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરે છે,^{૧૩} એમ તમારે બાળવું.^{૧૪} જેમ કોઈ એક મહાનદીને તરવાની ઇચ્છાવાળો પુરુષ તેના સામા કિનારાને બાળવા માત્રથી જ કૃતાર્થ થતો નથી, પણ તેથી તો ઊલટો સંતાપ પામે છે; માટે તેણે નૌકા વગેરેનું સાધન મેળવીને જ કૃતાર્થ થવું જોઈએ; પરંતુ આત્મજ્ઞાનના સંબંધમાં તે પ્રમાણે નથી; કેમ કે આત્મવેત્તા થવાની ઇચ્છાવાળો પુરુષ કેવળ આત્માનું જ્ઞાન સંપાદન કરીને કૃતાર્થ થઈ જાય છે.^{૧૫} આ પ્રમાણે જે પુરુષો પોતાના હૃદય-કાશમાં રહેલા નિર્વિષય આત્માને બાળે છે, તેઓ ઉત્તમ જ્ઞાન સંપાદન કરે છે.^{૧૬} વળી જે પુરુષ આ (બ્રહ્મસ્વરૂપ) જ્ઞાનને જ સર્વ પ્રાણીઓનાં ઉત્પત્તિ-સ્થાન તથા લયસ્થાન તરીકે બાળે છે અને ધીમે ધીમે પોતાની સૂક્ષ્મ બુદ્ધિથી તેનું અવલોકન કરે છે,

* બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞાને એ અન્યોન્યાધ્યાસ તે જ બુદ્ધિકૃત દૃઢ ત્રિયિ છે. જેમ કે સુખદુઃખાદિ બુદ્ધિના કર્મો ક્ષેત્રમાં જોવામાં આવે છે અને સત્, ચિત્ત વગેરે ક્ષેત્રજ્ઞાન કર્મો બુદ્ધિમાં જોવામાં આવે છે, જેથી બુદ્ધિમાં આત્મજ્ઞાન થાય છે અને આત્મામાં બુદ્ધિજ્ઞાન થાય છે; માટે સુમુજુએ આ અન્યોન્યાધ્યાસરૂપી મળ-ખૂત ગાઢને બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞાન પરસ્પરના બેદના જ્ઞાન-થી છોડી નાખી સંશયરહિત થવું.

તેને અનંત સુખશાંતિ પ્રાપ્ત થાય છે;^{૧૭} તેમ જ જે પુરુષ ધર્મોર્થકામરૂપ ત્રિવર્ગને નાશવંત સમ-જીને ત્યજી દે છે અને માનસિક યોગધર્મ દ્વારા આત્મતત્ત્વનું ચોધન કરે છે, તે પુરુષ તત્ત્વવેત્તા થઈ શકે છે અને આત્મદર્શન દ્વારા જ સર્વ રીતે સંપૂર્ણકામ બને છે;^{૧૮} પરંતુ જેઓએ પોતાના મનને જીત્યું નથી તેવા અકૃતાત્મા પુરુષો જે તે વિષયમાં પડી પાથરી રહેનારી નિર્વાર ઇંદ્રિયો દ્વારા આત્માને વિભાગ પ્રમાણે ભેદ શકતા નથી; અર્થાત્ જગત આત્માથી ભિન્ન છે અને આત્મા જગતથી ભિન્ન છે એવું જ્ઞાન મેળવી શકતા નથી.^{૧૯} બસ આ આત્મજ્ઞાન મેળવીને જ પુરુષ જ્ઞાની થઈ શકે છે, તો પછી જ્ઞાનીનું બીજું લક્ષણ શું હોઈ શકે ? બુદ્ધિમાન પુરુષો આત્મવિષયક જ્ઞાન મેળવીને જ પોતાને કૃતાર્થ માને છે;^{૨૦} અને જેઓએ આત્મ-જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું છે તેઓને આ સંસારથી લેશમાત્ર ભય નથી, પરંતુ જેઓ અજ્ઞાની હોય છે તેઓને તો અતિ મહાન ભય રહે છે. (વળી બંધ અને મોક્ષનાં મુખ્ય કારણ અજ્ઞાનના સંસર્ગ અને અસં-સર્ગ જ છે, જેથી) હરકોઈ જ્ઞાની પુરુષની સ્વરૂપ-મુક્તિ નામની એકસરખી જ ગતિ થાય છે, નહિ કે કોઈની ગતિમાં કંઈ અધિકતા હોય છે । કારણ કે સશુભ બ્રહ્મનો આશ્રય કરનારાઓની જ જુદી જુદી ગતિ હોય છે; પણ નિર્જુભ બ્રહ્મનો આશ્રય કરનારાઓ તો એકસરખી જ ગતિને પામે છે.^{૨૧} જે પુરુષ ક્ષેત્રજ્ઞાને ત્યાગ કરી કેવળ નિષ્કામ કર્મો જ કર્યો કરે છે, તે પુરુષનાં પ્રાચીન કર્મોના ક્ષય થાય છે અને એવા જ્ઞાની પુરુષે કરેલાં ભૂતકાળનાં તથા વર્તમાનકાળનાં કર્મો તંને બંધનકર્તા પણ થતાં નથી તેમ મોક્ષાવતા પણ થતાં નથી. (અર્થાત્ નિષ્કામ બુદ્ધિથી કરેલાં કર્મો ચિત્તશુદ્ધિને આપનારાં છે પણ મોક્ષને આપનારાં નથી, તેમ બંધનકર્તા પણ નથી અને મોક્ષ તો કેવળ જ્ઞાન દ્વારા જ મળી શકે છે એમ સમજવું.^{૨૨} જે મનુષ્ય આ સંસારની સત્ય પરીક્ષા કરનારો છે તે કામક્રોધાદિનાં દુઃખોથી જર્જરિત બનેલા સંસારચરત મનુષ્યોને ધિક્કારી કાઢે છે; કેમ કે તે સમજે છે કે, કામક્રોધને અધીન થઈ ને કરવામાં આવતાં નિંદકર્મો, તેના કર્તાને સર્વ પ્રકાર-ની યોગિઓમાં ધકેલી દે છે.^{૨૩} હેરાશ ! આ લોકમાં

જેઓ કામકોધને અધીન થયેલા છે અને તેથી જ અનેક પ્રકારે શોક કરી રહ્યા છે, તેવા મનુષ્યો તરફ તમે લક્ષ્યપૂર્વક દષ્ટિ કરો અને જેઓ સારાસારનો વિવેક કરવામાં નિપુણ હોય છે તથા જ્ઞાન દ્વારા શોક-રહિત રહે છે, તે મનુષ્યોના તરફ દષ્ટિ કરો ! (જેથી તમે બાળી શકશો કે, તે બન્ને પ્રકારના મનુષ્યોમાં કોણ સુખી છે ?) આ જગતમાં જેઓ સચુલ્ય ધર્મનું ઉપાસન કરનારા છે તેઓની કમસુક્તિ થાય છે, પણ જે જ્ઞાનીઓ નિર્ગુણ ધર્મનું ઉપાસન કરનારા છે, તેઓની સદોમુક્તિ (તત્કાળ મુક્તિ) થાય છે. (એ પણ લક્ષ્યમાં રાખવું.)^{૧૩}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-તર્જન મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'અધ્યાત્મશાસ્ત્ર' નામનો અધ્યાય ૧૯૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૯૫ મો

ધ્યાનયોગ

॥ સીમં ઉવાચ ॥

હંત વક્ષ્યામિ તે પાર્થ ધ્યાનયોગં ચતુર્વિધમ્ ।
યં જ્ઞાત્વા શાશ્વતીં સિદ્ધિં ગચ્છંતીહ મહર્ષયઃ ॥૧॥
ભીષે કહ્યું : હે પાર્થ ! હવે હું તમને* ચાર પ્રકારનો ધ્યાનયોગ કહું છું, જેનું જ્ઞાન મેળવીને મહર્ષિઓ સનાતન સિદ્ધિને સંપાદન કરે છે.^૧ જેઓનું મન કેવળ મોક્ષમાં જ લાગેલું હોય છે અને જેઓ જ્ઞાનલાભમાં જ તૃપ્ત રહે છે, તેવા યોગ નિષ્ઠ મહર્ષિઓ એવા પ્રકારનું ઉત્તમ ધ્યાન કરે છે,

* ચાર પ્રકારના આધ્યાત્મના બેદથી ધ્યાનયોગને ચાર પ્રકારનો કહ્યો છે. તે આલંબનો આ પ્રકાર છે : રચ્ય અથવા પૂરકના અભ્યાસથી વાણે રિથર કરીને પ્રાણાયામ કરવો અને મનને તેનું આલંબન આપીને રિથર કરવું; કેમ કે વાણી રિથરતા થવા પછી મનની ગિચરતા અવશ્ય થાય છે; અથવા મૂર્ધ, ચંદ્ર, તેજોનાં કિરણો કે પ્રતિમા વગેરે ખાલ પદ્યોનું મનને આલંબન આપવું; અથવા નાસિકાનો અગ્રભાગ કે જિહ્વાનો અગ્રભાગ વગેરે હરકોઈ આલંબન પદ્યોનું મનને આલંબન આપવું; અથવા જગત અને નિદ્રાવસ્થાના મધ્યમાં જે અસ્મિતામાત્રનો આભાસ થાય છે તેને જ મનનું આલંબન બનાવવું અથવા પોતાના હૃદયે થ કરે, વિષ્ણુ વગેરેનું કે પદ્મ કે દેવતા આદિનું મનને આલંબન આપી તેને ગિચર કરવું. —નીલકંઠ

જેથી હે પાર્થ ! સંસારના દોષથી મુક્ત થયેલા, આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થયેલા અને જનમમરણના દોષથી છૂટી ગયેલા તે યોગીઓ પુનઃ સંસારના ફેરામાં પડતા નથી, પરંતુ મોક્ષપદને પામી બળ્ય છે.^{૨૩} વળી તેવા યોગીપુરુષો ટાઢ, તાપ વગેરે દુઃકોને સહન કરે છે, નિત્ય સ્વયં પ્રકાશરૂપમાં સ્થિત રહે છે, લોભ વગેરે દુર્ગુણોથી રહિત હોય છે અને શોય, સંતોષ વગેરે નિયમોમાં^૪ એકનિષ્ઠ રહે છે. વળી તેઓ સ્ત્રી આદિના સંગ વિનાનાં, વિરુદ્ધ રીતનાં વાદ કરનારાં, પ્રતિપક્ષ વિનાના અને મનને શાંત કરનારાં સ્થાનકોનો આશ્રય કરે છે અને ત્યાં બેસીને ધ્યાન દ્વારા એકાગ્ર થયેલા મનને ધ્યેયવસ્તુમાં એકતાન કરે છે—સ્થિર કરે છે. મનનરીત યોગીપુરુષે કાષ્ઠની પેઠે નિશ્ચળ બેસીને સર્વ ઇન્દ્રિયોને એક ધ્યેયવસ્તુમાં જ સ્થાપી દેવી જોઈએ અને એથી તે તદ્દકાર કરવી જોઈએ કે, જેથી શ્રોત્ર દ્વારા શબ્દનું શ્રવણ થઈ શકે નહિ, ત્વચ્ચ દ્વારા સ્પર્શને બાળી શકાય નહિ, ચક્ષુ દ્વારા રૂપને જોઈ શકાય નહિ, જિહ્વા દ્વારા રસને અનુભવી શકાય નહિ અને શ્રાણેન્દ્રિય દ્વારા સર્વ ગંધવાળા પદાર્થોને સૂંઘી શકાય નહિ. આવી રીતે યોગવેત્તા પુરુષે ધ્યાન દ્વારા સર્વ શબ્દાદિ વિષયોનો ત્યાગ કરી દેવો અને પાંચે ઇન્દ્રિયોને મથી નાખનારા તે વિષયોની પોતાના યૌગિક વીર્યબળથી મનમાં ઇચ્છા પણ થવા દેવી નહિ.^{૫-૭} પછી શ્રોત્રાદિ પાંચે ઇન્દ્રિયોને મનમાં સ્થિર કરીને વિચક્ષણ યોગીએ પાંચ ઇન્દ્રિયોની સાથે વિષયોમાં ભ્રમણ કરનારા મનને કેવળ એક ધ્યેયવસ્તુમાં જ સ્થિર કરવું.^૮ ધીર યોગીએ ધ્યાનમાર્ગમાં આરૂઢ થયા પહેલાં એ જ કરવું જોઈએ કે, વિષયોમાં સંચાર કરી રહેલા, કોઈ પ્રકારના આલંબન વિનાના ઇન્દ્રિયોરૂપી પાંચ દ્વારવાળા અને સદાને માટે અત્યંત ચચળ એવા પોતાના મનને હૃદયકાશમાં સ્થાપિત કરવું; અર્થાત્ યોગશાસ્ત્રમાં કહેલાં ચાર પ્રકારનાં ધ્યાનાવલંબન પૈકી કોઈ એકમાં સ્થિર કરવું.^૯ જ્યારે એક યોગીપુરુષ પોતાની ઇન્દ્રિયોને તથા

૪ શૌચસંતોષતપ સ્વાધ્યાયશ્રમપ્રવિગ્ધાનિ નિયમા. (શેખ-સૂત્ર)—ખાલાબંધ પવિત્રતા જળવતી, સંતોષ ગમ્ભીર, તપસવી કરવી, વેદાંતશાસ્ત્રનો અધ્યાય કરવો અને ઇન્દ્રિયનું ધ્યાન કરવું આ પાંચ યોગસાધનાના નિયમો છે.

મનને કેવળ ધ્યેયવસ્તુમાં જ લગાડી દે છે, ત્યારે જ તેને ધ્યાનમાર્ગ આગળ વધી શકે છે. આવા હેતુથી જ મે પ્રથમ એ વિષયનું વર્ણન કર્યું છે.^{૧૦} જો કે પાંચ ઇન્દ્રિયોના તથા છઠ્ઠા મનના પ્રથમ સંપૂર્ણ રીતે નિરોધ કરવામાં આવ્યો હોય, તોપણ પુનઃ તેની ચચલતા થવા માટે સંભવ રહે જ છે, કારણ કે આમતેમ ભમીને મેઘની અદરલીન થયેલી વીંજળી પુનઃ જોમ ચમકી નીકળે છે, તેમ ઇન્દ્રિયો અને મન પણ પુનઃ ઉદ્ભ્રાત થઈને વિષયો તરફ દોડી જાય છે.^{૧૧} જેમ કમળના પત્ર ઉપર રહેલું જળનું બિંદુ સર્વ તરફથી ચચળ હોય છે, તેમ ધ્યાનમાર્ગમાં આડું થયેલા માધકનું ચિત્ત પણ સર્વ તરફથી ચચળ હોય છે. આપુ ચચળ મન કોઈ સમયે બરાબર એટલું થયું હોય છે, તો એક ક્ષણભર ધ્યાનમાર્ગમાં સ્થિર રહે છે, પરંતુ નાડી માર્ગમાં પહોંચ્યા પછી (ત્યાં અનેક પ્રકારના સ્વરૂપો જોઈને પાછા) વાયુની પેઠે ભ્રમિત બની જાય છે,^{૧૨} તોપણ યોગને જાણનારા સાધક યુરુષે બેઠે પામ્યા વિના હઠેશોનો, આણસનો તથા મત્સરનો ત્યાગ કરીને ધ્યાનમગ્ન જ થયું અને ચિત્તને સ્થિર કરવું.^{૧૩} જે સુનિએ પ્રથમ જ યોગાભ્યાસ કરવાનો આરંભ કર્યો હોય છે, તેને અધિકાર પરત્વે વિચાર, વિવેક અથવા વિતર્ક નામનું ધ્યાન સાધ્ય થાય છે.^{૧૪} આ ત્રણમાંનું કોઈ એક ધ્યાન કરતા કરતા

* જે અધિકારી મધ્યમ સ્થિતિનો હોય છે, તેને વિચાર નામનું ધ્યાન સાધ્ય થાય છે કે જે ધ્યાન, મન કલ્પિત મૂર્તિ વગેરેમાં ચિત્તની એકાગ્રતા કરવાથી થઈ શકે છે. આ ધ્યાનના મે બેઠે કહેવામાં આ ના છે એક તો સવિચાર-ધ્યાન અને બીજું નિવિચાર-ધ્યાન. ઇશ્વરવાચક પ્રશુનમ ત્રેનો જપ કરીને તથા તેના અર્થનો વિચાર કરીને જે ધ્યાન કરામાં આવે છે, તેને સવિચાર-ધ્યાન કહેવામાં આવે છે અને તે સિવાયના ધ્યાનને નિવિચાર-ધ્યાન કહેવામાં આવે છે જે અધિકારી અધમ સ્થિતિનો હોય છે, તેને વિતર્ક નામનું ધ્યાન સાધ્ય થાય છે. ભૌતિક સ્થૂલપદ્ધતિની મૂર્તિમાં પરમાત્માનું ધ્યાન કરવું તેને વિતર્ક-ધ્યાન કહેવામાં આવે છે. આ વિતર્ક-ધ્યાનના પછી તે બેઠે કહેના છે એક સનિતક-ધ્યાન અને બીજું નીવિતર્ક-ધ્યાન. જો કે પૂર્વોક્ત વિચાર-ધ્યાનમાં તથા આ વિતર્ક-ધ્યાનમાં મન કલ્પિત સૂક્ષ્મપદાર્થ અને ભૌતિક સ્થૂલપદાર્થ જ

મનમાં ગમે તેટલા કવેશ થાય, તોપણ મનનશીલ સાધકે બિન્ન થયું નહિ, પરંતુ પરિણામે હિતકારક એવી ચિત્તની એકાગ્રતા જ કરવી,^{૧૫} કારણ કે જેમ ધૂળ, રાખ અને અડાયા છાણના ભૂકાના એકત્રિત કરેલા ઢગલા ઉપર જળનું સિંચન કરતાની સાથે જ તેમાંથી મૂર્તિ વગેરે આકારો ઘડાઈ જતા નથી, પરંતુ ચીકાશ વિનાનું ને શુભક ચૂર્ણ અમુક કાળ સુધી પાણીમાં પવળ્યા કરે છે, ત્યારે જ તેમાં કઈક ચીકાશ આવે છે અને પછી ક્રમે ક્રમે તેમાંથી મૂર્તિઓ વગેરે આકારો બનાવી શકાય છે,^{૧૬} તેમ જ ઇન્દ્રિયો અને મનને એકદમ સ્થિર કરી શકાતા નથી, પરંતુ ક્રમે ક્રમે ધ્યાનમાર્ગમાં આગળ વધ્યા પછી જ તેઓને સ્થિર કરી શકાય છે અને ધ્યાન કરવા યોગ્ય મૂર્તિ આદિના આકારસ્વરૂપ પણ બનાવી શકાય છે, એટલું જ નહિ પરંતુ એ રીતે ત્યારે ધ્યેયવસ્તુના સર્વ અવયવોમાં ચિત્તની સ્થિરતા થઈ જાય, ત્યારે ક્રમે ક્રમે એક એક અવયવને છોડતા જવું અને અંતે આખા આકારનો ત્યાગ કરીને રૂપરહિત ચિત્તની જ ભાવના કરવી, જેથી તેને અત્યંત શાંત કરી શકાય છે, અર્થાત્ ક્રમે ક્રમે ધ્યાનમાર્ગમાં આગળ વધીને ચિત્તને નિવિતર્કસ્વરૂપ બનાવી શકાય છે.*

ધ્યેયસ્વરૂપે હોય છે અને તેથી તે ધ્યાનના પ્રમાણથી ઇશ્વરસ્વરૂપ ન થતા કદાચ ધ્યેયપદાર્થસ્વરૂપ જ થઈ જવાય એવી શકા થવાનો સંભવ છે. તોપણ ધ્યાનના શુભ્ય ઉદ્દેશને અનુસરીને સમાધાન થઈ શકે છે કે, તે ધ્યાન દાગ અનુક્રમે કેવળ બ્રહ્મ સ્વરૂપ જ થઈ શકાય છે. હવે જે અધિકારી ઉત્તમ પ્રતિભા હોય છે, તેને વિવેક નામનું ધ્યાન સાધ્ય થાય છે, કે જેમાં શુદ્ધિ અને ક્ષેત્રગના અન્યોન્યાધ્યાસની નિવૃત્તિ કરવાની હોય છે. આ ધ્યાન બીજા સર ધ્યાનો કરતા ઉત્તમ છે.

* આ શ્લોકમાં કહેવાનો ભાવ એ છે કે જે જે આલબ્ધ ઉપર ચિત્ત સ્થિર થાય તે તે આલબ્ધનો ત્યાગ કરીને પગથિયે પગથિયે ઉપર ચડવાની ગતિ બીજા બીજા આલબ્ધોનો આશ્રય કરવો આમ કરતા કરતા સર્વ આકારનો વિરામ થઈ જાય છે, ત્યારે આપોઆપ ચિત્ત શાંત થઈ જાય છે. ધ્યાનમાર્ગમાં આગળ વધવા માટે યોગશાસ્ત્રમાં આવેો ક્રમ પ્રસિદ્ધ છે. પ્રથમ તો વિતર્ક-સમાધિનો જ આનંદ કરવો અને પછી નિતર્ક-સમાધિમાંથી વિચારસમાધિમાં જવું વિચાર

હે ભરતવંશી રાજા ! આ પ્રમાણે નિત્ય યોગાભ્યાસ કરીને બુદ્ધિ, મન તથા ઇન્દ્રિયોને પૂર્વોક્ત ધ્યાન-માર્ગમાં સ્થિર કરવાં, જેથી પોતાની મેળે જ તેઓ શાંત થઈ જાય છે. ૧૪૨૦ અને એ રીતે મનને સમાધિનિષ્ઠ કરનારા યોગીપુરુષને જે પરમ સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે, તે આ લોકમાં પુરુષાર્થ કરવાથી મળતું નથી કે દૈવબળને આશ્રય કરવાથી પણ મળતું નથી. ૨૧ જે યોગી પુરુષ તે પરમ સુખથી યુક્ત થાય છે, તે પોતાની મેળે જ ધ્યાનકર્મમાં આસક્ત રહે છે અને અતે તેવા યોગીપુરુષો અદ્રિત દૈવદયપદને પ્રાપ્ત થાય છે. ૨૨

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાત્મક મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમા 'ધ્યાનયોગ' નામનો અધ્યાય ૧૯૫મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૯૬મો

જપયોગ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

ચાતુરાશ્રમ્યમુક્તં તે રાજધર્માસ્તથૈવ ચ ।

નાનાશ્રયાશ્વ વહ્ન દ્વિહાસાઃ પૃથગ્વિધાઃ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! તમે મને આદે આશ્રમે તથા તેઓના ધર્મો કહ્યા, રાજધર્મો કહ્યા અને તેઓના સંબંધમાં અનેક પ્રકારના જુદા જુદા ઇતિહાસો પણ કહ્યા. ૧ તેમ જ હે મહાબુદ્ધિ-માન પિતામહ ! મેં તમારી પાસેથી અનેક ધર્મ-યુક્ત કથાઓ સાંભળી; તોપણ હજી મને એક સંશય રહ્યો છે, તેને તમારે દૂર કરવો જોઈએ. ૨ હે ભારત ! જપ કરનારા પુરુષોને જે ફળની પ્રાપ્તિ થતી હોય, તેનું શ્રવણ કરવાની મને ઇચ્છા છે. જપ કરનારાઓને મળનારું કયું ફળ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે, જપ કરનારાઓ કયા લોકમાં નિવાસ કરે છે અને જપ કરવા યોગ્ય મંત્રાદિને સંપૂર્ણ વિધિ શો હોય છે, તે મને કહો. વળી હે નિદોષ પિતામહ ! જપ કરનારાઓ જે વિધિને અનુસરે છે, તે શું વેદાંત શાસ્ત્રનો વિચાર હોય છે અથવા યોગશાસ્ત્રનું અનુદાન હોય છે કે કર્મકાંડ સંબંધી કોઈ વિધિ હોય છે અથવા શું બ્રહ્મચર્યનો વિધિ હોય છે, એ સમાધિપ્રાપ્તિ આનંદનિપ્રાપ્તિ જન્યુઃ આનંદસમાધિપ્રાપ્તિ અરિમતાસમાધિમાં જનું અને અરિમતાસમાધિમાંથી

જપ કરવા યોગ્ય વસ્તુ શી છે તે સર્વ મને કહો. હું મારું છું કે, તમે એક સર્વજ્ઞ પુરુષ છો. ૩-૫

ભીષમે કહ્યું : આ વિષયમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસ* કહેવામાં આવે છે, જેમાં યમજનું કાળનું (મૃત્યુનું) તથા એક બ્રાહ્મણનું વૃત્તાંત વર્ણવેલું છે. ૧

મોક્ષદ્રષ્ટા યુનિઓએ વેદાંત અને યોગ એવાં બે શાસ્ત્રો કહેલાં છે. તેમાંના વેદાંતશાસ્ત્રમાં જપ-વિધિનો ત્યાગ કરવા માટે જ કહ્યું છે; કેમ કે વેદાંત સર્વ વાક્યો કેવળ નિવૃત્તિપ્રધાન છે, શાંતિનું પ્રતિપાદન કરનારાં છે અને બ્રહ્મમાં જ પર્યાવસાન પામેલાં છે; અર્થાત્ જપવિધિ એ પ્રવૃત્તિરૂપ હોવાથી મોક્ષપ્રાપ્તિનું મુખ્ય સાધન નથી, જેથી વેદાંતદ્રષ્ટે તે ત્યાગ્ય ગણાય છે, તોપણ સર્વત્ર સમાન દ્રષ્ટિ રાખનારા યુનિઓએ યોગ અને વેદાંત નામનાં બે બંને શાસ્ત્રો કહ્યાં છે, તેમાં જપવિધિની અપેક્ષા રહે છે ખરી અને નથી પણ રહેતી; અર્થાત્ આ બંને માર્ગોમાં ઈશ્વરનો સાક્ષાત્કાર ન થયો હોય, ત્યાંમુખી ચિત્તશુદ્ધિને અર્થે જપવિધિની અપેક્ષા રહે છે અને ઈશ્વરનો સાક્ષાત્કાર થવા પછી જપવિધિની અપેક્ષા રહેતી નથી. હે રાજન ! વેદાંત અને યોગ-શાસ્ત્ર શા હેતુથી જપવિધિનો આશય કરે છે, તે વિષે હું તમને કહું છું, સાંભળો. આ બંને માર્ગોમાં મનનો નિગ્રહ તથા ઇન્દ્રિયોનો જપ અવશ્ય પ્રથમ ઉપકારક છે, એમ કહેવામાં આવ્યું છે. (અને તે જપવિધિ વિના સિદ્ધ થઈ શકે તેમ નથી) ૭-૮ વળી સત્ય, અસિત્તું સેવન, આહારાદિકની શુદ્ધિ, ધ્યાન, તપ, દમ, ક્ષમા, અસુયાનો ત્યાગ, મિતાહાર, વિષય-નિવૃત્તિ, મિત ભાષણ અને શાંતિ આ સર્વે ગુણો કેવળ જપયજ્ઞ જ છે અને પ્રવૃત્તિમાર્ગપરાયણ હોઈને સ્વર્ગોદિ દિવ્ય લોકને આપનાર છે. આ સિવાયનો બીજો નિવૃત્તિપરાયણ જપયજ્ઞ પણ છે અને તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૧૦-૧૧ મનઃસમાધિ આદિ પૂર્વોક્ત ગુણોને જ બે નિષ્કામ બુદ્ધિથી પાળવામાં આવે તો તે રૂપી નિવર્તક જપયજ્ઞ કરનાર બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરુષનાં સર્વ કર્મો નિવૃત્ત થઈ જાય છે-તે પુરુષને મોક્ષપદની પ્રાપ્તિ થાય છે. ૧૨ નિવૃત્તિમાર્ગનો આશ્રય કરીને તથા વિતર્ક, વિચાર, સાનંદ, સારિમતા

* આ ઇતિહાસનું સંપૂર્ણ વર્ણન ૧૮૬ મા અધ્યાયમાં આવે.

અને ભિન્ન નિર્વિષયક (નિરાલંબ) સમાધિમાં આરૂઢ થઈને પ્રહાનિષ્ઠ પુરુષે દર્શના આસન ઉપર જ બેસવું બેઠાં, હાથમાં પશુ દર્શ જ રાખવા બેઠાં, મસ્તક ઉપર પશુ દર્શ જ રાખવા બેઠાં, ચેતરફ દર્શથી જ વીટાઈને રહેવું અને મધ્યભાગમાં પશુ દર્શોથી જ ઢંકાયેલા રહેવું.^{૧૮૩/૧૪} વળી તેણે વિષયોને તો નમસ્કાર જ કરી દેવો, મનથી પશુ તેઓનું ચિંતન કરવું નહિ, સર્વત્ર સમભાવ રાખીને મનમાં જ મનને લય કરવો, બુદ્ધિથી પ્રહ્નનું ધ્યાન કરવું, હેંકાર અથવા ગાયત્રી આદિનો યથાચોગ્ય જાપ કરવો અને પછી જ્યારે ચિત્તશુદ્ધિ થઈ જાય છે, ત્યારે કેવળ સમાધિનિષ્ઠ થઈને તે જપવિધિનો પશુ ત્યાગ કરી દેવો.^{૧૮૪/૧૧} હરકોઈ યોગીપુરુષ ગાયત્રી આદિ મંત્રજાપના બળથી ધ્યાનશક્તિને ઉત્પન્ન કરી શકે છે અને અંતઃકરણને શુદ્ધ કરી શકે છે; તેમ જ તપોબળના પ્રભાવથી જિતેન્દ્રિય થઈને અને દ્રેષ્યનો, કામનો, રાગનો, મોહનો તથા સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોનો પરિત્યાગ કરીને તે પુરુષ કોઈને માટે શોક કરતો નથી અને કોઈ વસ્તુમાં આસક્ત પણ થતો નથી. વળી તે પુરુષ કોઈ જાતનાં કર્મો કરતો નથી, તેમ કર્મોના ફળભોગની ઇચ્છા પણ રાખતો નથી; ^{૧૮૫/૧૮} એટલું જ નહિ પરંતુ તેના મનમાં અહંકારનો કદી સંબંધ જ થતો નથી, દ્રવ્યોદ્દિનો સંગ્રહ કરવામાં

× આ ચૌદમા શ્લોકમાં જ્યાં જ્યાં દર્શ શબ્દ વપરાયો છે, તેનો અર્થ 'હૃદયપિંડમાંથી નીકળેલી નાડીઓ' એવો થઈ શકે છે. એ નાડીઓનું ઉત્પત્તિસ્થાન-હૃદયપિંડ, હૃદયપુષ્પની કળીના જેવું છે અને તેમાંથી નીકળેલી નાડીઓ દર્શની પેટ મૂળભાગમાં જાડી અને અગ્રભાગમાં સૂક્ષ્મ છે. આ નાડીઓ પોતાના અગ્રભાગથી હૃદયપિંડને સ્પર્શ કરે છે અને મૂળભાગથી આખા પ્રહ્માંડમાં વ્યાપ્ત થઈને રહેલી છે. આવા હેતુથી જ મૂળમાં આત્મપુરુષને દર્શના આસન ઉપર બેઠેલા કહ્યો છે. એ નાડીઓ આગળ પ્રસરેલી છે, માટે હાથમાં દર્શવાળો કહ્યો છે; ઉપરના ભાગમાં પશુ રહેલી છે; માટે મસ્તક પર દર્શવાળો કહ્યો છે; યોગ્યાનુ રહેલી છે; માટે યોગ્યાનુ દર્શથી વીંટાયેલો કહ્યો છે અને હૃદયપિંડમાં પશુ નાડીઓ રહેલી છે, માટે મધ્યભાગમાં પશુ દર્શથી ઢંકાયેલો કહ્યો છે. તાપર્ષ કે દીવો જેમ ધડામાં વ્યાપ્ત થઈ રહે છે, તેમ પુરુષ પણ પ્રહ્માંડમાં વ્યાપ્ત થઈ રહેલો છે.

તેને આસક્તિ રહેતી નથી. કોઈનું તે અપમાન કરતો નથી, સર્વથા ક્રિયાઓનો ત્યાગ કરતો નથી, ધ્યાનક્રિયામાં પરાયણ રહે છે, યોગસાધનામાં તત્પર રહે છે, ધ્યાનનિષ્ઠ રહે છે ધ્યાન દ્વારા જ તત્ત્વવસ્તુનો નિશ્ચય કરે છે અને ધ્યાનરૂપ આલંબનમાં ચિત્તને એકાગ્ર કર્યા પછી તે સમાધિરૂપ આલંબનનો પણ અનુક્રમે ત્યાગ કરી દે છે. ^{૧૮૬/૨૦} એ પ્રમાણે સર્વ આલંબનોનો ત્યાગ કર્યા પછી તે યોગીને નિર્જાન સમાધિસુખનું અથવા અસંપ્રજાત સમાધિસુખનું ભાન થાય છે અને તે અવસ્થામાં ગયા પછી અભિમાદિક અપ્રસિદ્ધિઓમાં પણ નિરપેક્ષ થયેલા તે યોગી પ્રાણોનો જ ત્યાગ કરે છે, તો પ્રહ્નદેવના શરીરમાં પ્રવેશ કરે છે.^{૨૧} અથવા એ રીતે પ્રહ્ન દેવના શરીરમાં પ્રવેશ કરવાની પણ તેને ઇચ્છા ન હોય, તો તે યોગી દેવધ્યાનમાર્ગ દ્વારા કૈવલ્યપદને પ્રાપ્ત કરે છે અને પોતાની ઇચ્છા હોય તો પ્રહ્ન લોકમાં જ પ્રયાણ કરે છે; પરંતુ પુનઃ સંસારમાં ઉત્પન્ન થતો નથી.^{૨૨} આ રીતે આત્મતત્ત્વને સાક્ષાત્કાર કરીને સર્વ કામનાઓથી રહિત થયેલા અને જરામરણ આદિ ક્ષમોથી મુક્ત થયેલા યોગી-પુરુષ રજોશુભ્રથી રહિત અને અમૃતસ્વરૂપ એવા શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૨૩}

ઈતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરત્મા શાંતિપર્વાતગત મોક્ષપ્રમાણસાન-પર્વમાં 'જપયોગ' નામનો અધ્યાય ૧૯૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૯૭ મો

જપયોગનું ફળ

॥ શુષિઠિર ઉવાચ ॥

ગતીનામુત્તમા પ્રાપ્તિઃ કથિતા જાપકેષ્વિહ ।

एकैवैषा गतिस्तेषामुત્ત यांत्पपरामपि ॥ ૧ ॥

શુષિઠિરે પૂછ્યું: હે પિતામહ! જપ કરનારા પુરુષોને (યોગસિદ્ધિની પ્રાપ્તિ દ્વારા જરામરણથી રહિતપણું, ઇચ્છાનુસાર દેહત્યાગ, પ્રહ્નલોક પ્રત્યે ગમન અને શુદ્ધ કૈવલ્યપદની પ્રાપ્તિરૂપ) ઉત્તમ ગતિ મળે છે, એમ તમે કહ્યું, તે ઉપરથી હું પૂછું છું કે, તેઓને એ એક જ ગતિ મળે છે કે બીજી કોઈ ગતિને પણ તઓ પામે છે? ^૧

લીએ કહ્યું: હે રાજન્! જપ કરનારા પુરુષોને જે જે ગતિ પ્રાપ્ત થાય છે, તે હું તમને કહું છું,

સાવધાન થઈને તમે સાંભળો. હે પુરુષશ્રેષ્ઠ! જપ કરનારા પુરુષો (બુદ્ધિના અનેક લેહોને લીધે) અનેક નરકોમાં પછુ પડે છે.^૨ જે જાપક પુરુષ મેં કહેલા (પૂર્વોક્ત) પ્રકારને અનુસરીને જપયજ્ઞ કરતો નથી, પણ અંગોની અપૂર્ણતાવાળો જપ કરવામાં તત્પર રહે છે, તે નરકમાં પડે છે.^૩ વળી જે જાપક પુરુષ શ્રદ્ધા રાખ્યા વિના જપ કરે છે અને જપ કરીને પ્રસન્ન થતો નથી કે હર્ષ પામતો નથી, તે અવશ્ય નરકમાં જ જાય છે;^૪ તેમ જ જપ કરીને અહંકાર કરનારા તથા બીજાનું અપમાન કરનારા સર્વ પુરુષો નરકને પામે છે.^૫ વળી જે પુરુષ મોહાધીન થઈને અસુક કોઈ ક્ષણ મેળવવાની ઇચ્છાથી જપ કરે છે, તે પુરુષ પોતે જે જે ક્ષણમાં પ્રીતિ કરી હોય ત્યાં ઉત્પન્ન થાય છે.^૬ જે જાપક પુરુષ અભિ-માદિક અપ્રસિદ્ધિઓ મેળવવા માટે જપ કરે છે અને તે તે સિદ્ધિઓ સંપાદન કરીને તેમાં આસક્ત બની જાય છે, તે પુરુષની તે આસક્તિ જ નરકરૂપ છે અને તેમાંથી તેની કદી મુક્તિ જ થતી નથી. મોહવશ થયેલા જાપક પુરુષ જે જે વસ્તુ ઉપર રાગ કરીને જપ કરે છે, તે તે વસ્તુમાં તેની ઉત્પત્તિ થાય છે.^૭ વળી ભોગોમાં આસક્ત થયેલી દુષ્ટ બુદ્ધિવાળો અને ભોગોના પરિણામની દુષ્ટતાને નહિ જાણનારો જાપક પુરુષ મનની અચલતા હોવા છતાં જપ કરવાનો આરંભ કરે છે, તો અચળ ગતિને જ પામે છે અથવા નરકમાં પડે છે.^૮ બુદ્ધિની અસ્થિરતા હોવા છતાં જપયજ્ઞનો આરંભ કરનાર મૂર્ખ પુરુષ મોહાધીન બની જાય છે અને મોહને લીધે જ નરકમાં જઈ પડીને પાછળથી શોક કરે છે.^{૧૦} તેમ જ સંપૂર્ણ વૈરાગ્ય ન હોય છતાં દુરા-ગ્રહને લીધે 'ગમે તે યશે તોપણ હું જપ કરીશ.' આવો નિશ્ચય કરીને જપ કરવાનો આરંભ કરે છે, તે પુરુષ પણ પોતાની અપૂર્ણતાને લીધે નરકમાં જ પડે છે.^{૧૧}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે રાજન્! જે પરબ્રહ્મ સ્વભાવસિદ્ધ, મન-વાણીથી અગોચર અને પ્રણવ-મંત્રના જપથી પ્રાપ્ત થઈ શકે છે, તે પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરનારો જાપક પુરુષ પુનઃ શરીરને શા માટે ધારણ કરે? ^{૧૨}

ભીષ્મે કહ્યું: જાપકની ગતિ ઉત્તમ જ હોય છે,

પરંતુ કામનાયુક્ત દુષ્ટ બુદ્ધિથી જપ કરનારા પુરુ-પને રાગાદિ અનેક દોષો ઘેરી વળે છે અને તે દોષોને લીધે જ જાપક પુરુષને અનેક પ્રકારનાં નર-કોમાં પડવું પડે છે; અર્થાત્ વાસનાવાસિત બુદ્ધિ વાળા જાપકને જ નરકાદિ ગતિ પ્રાપ્ત થાય છે અને તેથી તેને જ પુનઃ શરીર ધારણ કરવું પડે છે.^{૧૩}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'જપયોગનું ક્ષણ' નામનો અધ્યાય ૧૯૭ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૯૮ મો

વાસનાવાસિત જાપકને કેવું નરક મળે છે?

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કીદૃશં નિરયં યાતિ જાપકો વર્ણયસ્વ મે ।

કૌતૂહલં હિ રાજન્મે તદ્ભવાન્ વક્તુમર્હસિ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે રાજન્! (વાસનાયુક્ત બુદ્ધિ હોવા છતાં) જપ કરનારો પુરુષ કેવા નરકમાં જાય છે તે મને કહો; કેમ કે તે સાંભળવાની મને ઉત્કટ ઇચ્છા છે.^૧

ભીષ્મે કહ્યું: હે નિદોષ રાજા! તમે ધર્મના અંશમાંથી ઉત્પન્ન થયા છો અને તેથી જ સ્વાભાવિક રીતે ધર્મનિષ્ઠ છો; માટે ધર્મના કારણભૂત વેદને અનુસરીને હું જે વાક્ય કહું છું, તેને તમે સાવ-ધાન થઈને સાંભળો.^૨ હે રાજન્! મહાબુદ્ધિમાન એવા દેવતાઓનાં જે જે સ્થાનો છે, તે બધાં ભિન્ન ભિન્ન આકૃતિવાળાં છે, ભાતભાતના વર્ણવાળાં છે, અનેક પ્રકારનાં રૂપવાળાં છે, તરેહ તરેહનાં ક્ષણ આપનારાં છે, દિવ્ય છે અને ઇચ્છાનુસાર ગતિ કરનારાં વિમાનો, સભાઓ, જુદાં જુદાં વિકારનાં સ્થાનો તથા સુવર્ણમય કમળોથી ભરપૂર છે.^૩ ચારે લોકપાલોનાં, શુકનાં, યૃહરપતિનાં, મરુત-ગણોનાં, વિશ્વદેવતાઓનાં, સાધ્યદેવોનાં, અશ્વિની-કુમારોનાં, રુદ્રોનાં, આદિત્યોનાં, વસુઓનાં તથા બીજા સર્વ કોઈ દેવોનાં જે જે સ્થાનકો છે, તે બધાં હે તાત! પરમાત્માના સ્થાન આગળ નરક સમાન જ છે; અર્થાત્ પરમાત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થયા પછી તે દિવ્ય સ્થાનકો નરક સમાન જ લાગે છે;^૪ કેમ કે પરમાત્મસ્વરૂપથી સ્થાન બચરહિત છે, સ્વભાવસિદ્ધ છે, સર્વ પ્રકારના ક્લેશોથી રહિત છે,

પ્રિય-અપ્રિયથી મુક્ત છે, સત્વાદિક ત્રણ ગુણોથી રહિત છે, પાંચ મહાભૂતો, મન, બુદ્ધિ, વાસના, કંઠ, દંદ્રિયો, વાયુઓ અને અવિદ્યા આ આઠે પદાર્થોથી અલિપ્ત છે; સેય, જ્ઞાતા અને જ્ઞાન એ ત્રણે ભાવોથી મુક્ત છે; દર્શન, શ્રવણ, મનન અને વિજ્ઞાન એ ચારે લક્ષણોથી રહિત છે; પ્રત્યક્ષ, શાબ્દ, અનુમાન અને બુદ્ધિ એ ચારે કારણોથી રહિત છે અને ઇષ્ટ વિષયના લાભ વડે ઉત્પન્ન થનારા હર્ષથી તથા તેના ઉપલોભ વડે ઉત્પન્ન થનારા આનંદથી રહિત છે અને શોક તથા પરિશ્રમથી પણ મુક્ત છે.^{૭૮} વળી હે રાજા ! તે સ્થાનમાંથી કાળની ઉત્પત્તિ થાય છે, છતાં કાળની તે સ્થાન ઉપર સત્તા નથી, પણ જિલ્દું કાળ ઉપર જ તે સ્થાનનું પ્રભુત્વ છે અને સ્વર્ગનો પણ તે ઈશ્વર છે.^{૭૯} જે કેવળ આત્મ-સ્વરૂપ થયેલો હોય છે, તે પુરુષને એ પરમ સ્થાન પ્રાપ્ત થાય છે અને ત્યાં ગયા પછી તે પુરુષને શોક જ થતો નથી. આ પરમ સ્થાનની સાથે સર-ખાવતાં બીજાં સર્વ સ્થાનો નરક તુલ્ય જ જણાય છે.^{૮૦} વાસનાવાસિત જાપક પુરુષને પરમાત્માનું પદ મળતું નથી; પરંતુ મેં કહેલાં આ નરકસ્થાનો (દિવ્યસ્થાનો-દેવતાઓનાં સ્થાનકો) મળે છે અને તેથી જ મેં તમને કહ્યું છે કે, વાસના વાસિત જાપક પુરુષ નરકમાં પડે છે; કેમ કે પરમાત્માના ઉત્તમ સ્થાનની અપેક્ષાએ દેવોનાં સર્વ સ્થાનો નરક જેવાં જ છે.^{૮૧}

ઘટિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'વાસનાવાસિત જાપકને કેવું નરક મળે છે ?'

નામનો અધ્યાય ૧૯૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૧૯૯ મો

નિષ્કામ જપયજ્ઞનું ફળ

॥ યુધિષ્ઠિર ડાલ ॥

કાલમૃત્યુયમાનાં તે દક્ષાકોર્ત્ત્વલ્લપસ્ય ચ ।

વિવાદો વ્યાહતઃ પૂર્વં તદ્ભગવાન્ વક્તુમર્હસિ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછયું : હે પિતામહ ! તમે પ્રથમ કહ્યું છે કે, આ જપવિધિના સંબંધમાં કાળ,*

* આયુષનું પરિમાણ કરનારો દેવ 'કાળ' કહેવાય છે.

મૃત્યુ,^૧ યમ,^૨ ઇક્ષ્વાકુરાજ અને બ્રાહ્મણનો પૂર્વે સંવાદ થયો હતો. તો હવે તે સંવાદ તમારે મને કહેવો જોઈએ.^૩

શ્રીમે કહ્યું : હે રાજા ! આ જપવિષયના સંબંધમાં સૂર્યપુત્ર ઇક્ષ્વાકુરાજ, બ્રાહ્મણ, કાળ, મૃત્યુ અને યમના વૃતાંતનો એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે, તેને તમે મારી પાસેથી સાંભળો. તેઓનો સંવાદ કેવા પ્રકારે થયો હતો અને કયે સ્થળે થયો હતો, તે પણ હું તમને કહું છું. પૂર્વે કોઈ એક ધર્મનિષ્ઠ બ્રાહ્મણ હમેશાં જપ કરવામાં જ તત્પર રહેતો હતો. તે બ્રાહ્મણ મહા-યશસ્વી હતો, વેદનાં છયેજ અંગોને જાણતો હતો, મહાબુદ્ધિમાન હતો, પિંપલાદ નામના બ્રાહ્મણનો પુત્ર હતો અને તેનું ગોત્ર 'કૌશિક' હતું.^{૨-૪} એ બ્રાહ્મણને વેદોનાં છયે અંગોનું અપરાક્ષ (તત્ત્વદર્શનાત્મક) જ્ઞાન થયું હતું, વેદોમાં તે કુશળ થયો હતો અને હિમાલયની તળેટીના પ્રદેશમાં તે રહેતો હતો.^૫ વળી તે બ્રાહ્મણ અર્થજ્ઞાનપૂર્વક વેદાધ્યયન કરીને સ્વધર્મપાલનમાં તત્પર રહેતો હતો અને બરાબર સાવધાન થઈને ગાયત્રીમંત્રનો જાપ કરતો હતો. આ રીતે નિયમનિષ્ઠ રહીને મંત્રજાપ કરતાં કરતાં તે બ્રાહ્મણનાં એક હજાર વર્ષ વીતી ગયા,^૬ એટલે એક દિવસ દેવી સાવિત્રીએ (ગાયત્રીએ) તેને સાક્ષાત્ દર્શન દીધાં અને કહ્યું કે, 'હું તારા પર પ્રસન્ન થઈ છું; પણ દેવી સાવિત્રીના આગમનસમયે તે બ્રાહ્મણ મૌનમત ધારણ કરીને જપ કરતો હતો, જેથી દેવી સાવિત્રી પ્રત્યે તે કંઈ પણ બોલ્યો નહિ;^૭ પરંતુ વેદમાતા દેવી સાવિત્રી તેના ઉપર પ્રસન્ન થઈ ગયાં હતાં, જેથી કૃપાને આધીન થઈને તેના જપનાં તેમણે ઘણાં વખાણ કર્યાં.^૮ પછી જપ ન્યારે સમાપ્ત થયો, ત્યારે ધર્માત્માએયો તે બ્રાહ્મણ જીડીને જિભે થયો અને દેવીના ચરણમાં મસ્તક નમાવીને

+ સર્વના પ્રાણને હરણ કરનારો દેવ 'મૃત્યુ' કહેવાય છે.

× પુણ્ય-પાપના ફળને આપનારો દેવ 'યમ' કહેવાય છે.

જ શિક્ષા, કૃપા, વ્યાકરણ, ન્યોતિપ, નિરકત અને છંદ આ છ વેદોનાં અંગ છે.

આ પ્રમાણે બોલ્યો : ‘ હે દેવી ! તમે મારા પર પ્રસન્ન થયાં અને મને પ્રત્યક્ષ દર્શન આપ્યાં, એ મારાં અહોભાગ્ય છે અને વળી મારા પર તમે પ્રસન્ન થયાં છો, તો હું પ્રાર્થના કરું છું કે, મારું મન હમેશાં જપ કરવામાં જ રમણ કર્યા કરો. ^{૯૧૦}

સાવિત્રી બોલ્યાં : હે બ્રહ્મર્ષિ ! તારી શી ઇચ્છા છે ? હું તારું શું પ્રિય કરું ? હે બાપકશ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! બાલ, તારી જે ઇચ્છા હશે, તે સર્વ સફળ થશે. ^{૧૧૧} દેવીએ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ધર્મવેત્તા બ્રાહ્મણે ફરી પણ કહ્યું કે, ‘ હે દેવી ! જપ કરવામાં મારી ઇચ્છા વારંવાર વૃદ્ધિ પામ્યા કરે. ^{૧૧૨} વળી હે શુભે ! મારા મનની સમાધિ (એકાગ્રતા) પ્રતિદિન વૃદ્ધિ પામે. ’ બ્રાહ્મણની એ પ્રાર્થના સાંભળીને દેવીએ ‘ તથાસ્તુ ’ એવું મધુર વાક્ય કહીને તેને વરદાન આપ્યું. ^{૧૧૩} અને તે ઉપરાંત બ્રાહ્મણનું પ્રિય કરવાની ઇચ્છાથી દેવીએ કહ્યું કે, ‘ જપ કરનારા અનેક ઉત્તમ બ્રાહ્મણો જે નરકમાં (સ્વર્ગાદિલોકમાં) ગયા છે, તે નરકમાં તું જઈશ નહિ, પણ તું તો સ્વભાવસિદ્ધ અને અનિધ એવા બ્રહ્મપદને જ પામીશ. ણસ, હવે હું જાઉં છું. તેં મારી પાસે જે પ્રાર્થના કરી છે તે સફળ થશે. તું નિયમનિષ્ઠ અને એકાગ્ર ચર્ધને જપ કરવામાં તત્પર રહેજે. અહીં તારી પાસે ધર્મ, કાળ, મૃત્યુ અને યમ પોતે આવશે, (તોપણ તેઓનો તને ભય રહેશે નહિ) અને તારો તથા તે દેવોનો ધર્મોત્તરશાસન વાદવિવાદ થશે.

ભીષ્મે કહ્યું : એ પ્રમાણે કહીને ભગવતી સાવિત્રી પોતાના સ્થાન ભણી ચાલ્યાં ગયાં અને પેલો બ્રાહ્મણ પણ દેવતાઓનાં સો વર્ષ પર્વત જપપરાયણ રહીને ત્યાં ને ત્યાં ભેટી રહ્યો. તેણે ઇન્દ્રિયોને વશ કરી હતી, કેાધને છૂટી લીધો હતો, પ્રતિજ્ઞાને પાળી હતી અને અસુયાનો ત્યાગ કર્યો હતો. ^{૧૧૪-૧૮} શુદ્ધિમાન એવા તે બ્રાહ્મણનો દેવતાઓનાં સો વર્ષ પર્વતનો એ નિયમ જ્યારે સમાપ્ત થયો, ત્યારે તેના ઉપર પ્રસન્ન થયેલા ધર્મે તેને સાક્ષાત્ દર્શન આપ્યાં. ^{૧૧૯}

ધર્મે કહ્યું : હે બ્રાહ્મણ ! તું મારા તરફ દષ્ટિ કર. હું ધર્મ, તારાં દર્શન કરવા માટે આવ્યો છું. તેં આ (નિષ્કામ) જપયજ્ઞનું જે ક્ષણ સંપાદન કર્યું છે, તે હું તને કહું છું, સાંભળ. ^{૧૨૦} હે સત્યુત્તમ !

તે દેવતાઓના તથા મનુષ્યોના સર્વ લોકોને છાત્રી લીધા છે, જેથી તું દેવતાઓના સર્વ લોકોનું ઉદ્ધવન કરીને તેનાથી આગળ જઈશ. ^{૧૨૧} હે મુનિ ! હવે તું પ્રાણોને તણ દે અને તારી ઇચ્છામાં આવે તે દિવ્ય લોકમાં જા. ખરેખર, પોતાના શરીરનો ત્યાગ કરીને તું ચરેલ લોકમાં જઈ શકીશ. ^{૧૨૨}

બ્રાહ્મણે કહ્યું : હે વ્યાપક ધર્મ ! મારે દિવ્ય લોકમાં જઈને શું કરવું છે ? હું અનેક સુખદુઃખ વાળા આ દેહનો ત્યાગ કરવા ઇચ્છતો જ નથી. ^{૧૨૩} માટે તું સુખેથી જ્યાં જવું હોય ત્યાં ચાલ્યો જા. ^{૧૨૪} ધર્મે કહ્યું : ઓ મહામુનિ ! તારે આ શરીર અવશ્ય છોડવું જ પડશે, માટે હે નિર્દોષ બ્રાહ્મણ ! મારા વચનને અનુસરીને તું સ્વર્ગોદયલુષ્ઠ કર અથવા તારી ઇચ્છામાં આવે તે લોકમાં જા. ^{૧૨૫}

બ્રાહ્મણે કહ્યું : હે વ્યાપક ધર્મ ! આ દેહનો ત્યાગ કરીને સ્વર્ગવાસ કરવાની મને ઇચ્છા જ નથી. હું મારા શરીર વિના સ્વર્ગમાં જવાની શ્રદ્ધા જ રાખતો નથી. ^{૧૨૬} માટે તું જા. ^{૧૨૭}

ધર્મે કહ્યું : હે બ્રાહ્મણ ! તું તારા દેહ ઉપર મન લગાડ મા. પણ દેહનો ત્યાગ કરીને સુખી થા. તું રણેશુષ્ક વિનાના દિવ્ય લોકમાં જા કે, જ્યાં જઈને તને શોક જ થશે નહિ. ^{૧૨૮}

બ્રાહ્મણે કહ્યું : હે મહાભાગ્યશાળી ધર્મ ! જપ કરીને જ હું આનંદ પામું છું, તો પછી સનાતન સ્વર્ગલોકમાં જવાનું મારે શું પ્રયોજન છે ? છતાં હે વિભો ! હું સ્વર્ગલોકમાં જઈશ, તો આ શરીર ની સાથે જ જઈશ, નહિ તો ત્યાં જવાની મને ઇચ્છા જ નથી. ^{૧૨૯}

ધર્મે કહ્યું : હે બ્રાહ્મણ ! તું આ શરીરનો ત્યાગ કરવાની જે ઇચ્છા કરતો નથી, તો ભેદલે આ કાળ, મૃત્યુ અને યમ તારી પાસે આવી પહોંચ્યા છે. ^{૧૩૦}

૪ અર્થોત્ અનેક સુખદુઃખથી ભરેલા આ એક શરીરનો અનુભવ કર્યા પછી બીજું નવું શરીર ધારૂ કરવાની મને ઇચ્છા જ નથી, કેમ કે હું જપક છું.

* અર્થોત આત્મવસ્તુનો ત્યાગ કરીને અનામ્-વસ્તુત્ત્વ એવા સ્વર્ગોદિ લોક ઉપર મને રમિ નથી અને આત્મવસ્તુ સ્વર્ગલોક મિત્રાવના લોકિક સ્વર્ગ-લોકમાં જવાની મને શ્રદ્ધા નથી.

લીંગે કહ્યું : ધર્મે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તુરત જ કાળ, મૃત્યુ અને યમ એ ત્રણે જણા મોટા ભાગ્યવાળા તે બ્રાહ્મણની પાસે આવી પહોંચ્યા અને આ પ્રમાણે બોલ્યા.^{૨૯}

યમે કહ્યું : હું યમદેવ તને કહું છું, આ મહાન તપસ્વીઓનું તથા સર્વોત્કૃષ્ટ સદાચારનું ઉત્તમ ફળ તને મળી ચૂક્યું છે. (માટે આ દેહને હવે તજ દે.)^{૩૦}

કાળે કહ્યું : હું કાળ તારી પાસે આવ્યો છું અને તને કહું છું કે, તેં યથાવિધિ કરેલા જપયજ્ઞનું અતિ ઉત્તમ ફળ તને મળ્યું છે અને વળી તારો સ્વર્ગારોહણનો સમય પણ ચર્ચ ચૂક્યો છે.^{૩૧}

મૃત્યુએ કહ્યું : હે ધર્મવેત્તા બ્રાહ્મણ! હું સાક્ષાત્ મૃત્યુ તારી પાસે આવ્યો છું અને કાળની પ્રેરણાથી આજે તને અહીંથી લઈ જવા માટે ઇચ્છું છું, એમ તું ભય.^{૩૨}

બ્રાહ્મણે કહ્યું : હે સૂર્યપુત્ર યમદેવ! હે મહાત્મા કાળ! હે મૃત્યુ! હે ધર્મ! તમે ભલે પધાર્યાં બોલો, હું તમારું શું પ્રિય કરું?^{૩૩}

લીંગે કહ્યું : એ પ્રમાણે કહીને તે બ્રાહ્મણે આગંતુક તે આરે દેવોને અર્ધ તથા પાદ અર્પણ કર્યાં અને ફરી પણ કહ્યું કે, ‘મારી શક્તિ અનુસાર હું તમારું શું પ્રિય કરું?’^{૩૪}

હે યુધિષ્ઠિર રાજા! એમ કહીને તે બ્રાહ્મણ તેઓની આગતાસ્વાગતા કરતો હતો, તે જ સમયે ઇક્ષ્વાકુ નામનો રાજા તીર્થયાત્રા કરતો કરતો ત્યાં આવી ચડ્યો કે, જ્યાં તેઓ પાંચે જણા એકઠા થયા હતા.^{૩૫} રાજાઓમાં ઋષિ સરખા મહારાજા ઇક્ષ્વાકુએ તેઓ સર્વની પૂજા કરી પ્રણામ કર્યાં અને પછી તેઓને કુશલપ્રશ્ન પૂછ્યો.^{૩૬} ત્યારે પેલા બ્રાહ્મણે પણ રાજા ઇક્ષ્વાકુને આસન, અર્ધા, પાદ વગેરે અર્પણ કરીને કુશલસમાચાર પૂછ્યા અને પછી આ પ્રમાણે કહ્યું :^{૩૭} ‘હે મહારાજા! તું ભલે આવ્યો. બોલ, તારી શી ઇચ્છા છે? હું મારી શક્તિ પ્રમાણે તારું શું પ્રિય કરું, તે તું મને કહે.’^{૩૮}

રાજાએ કહ્યું : હું રાજા છું અને તમે અધ્યયન, અધ્યાપન, યજ્ઞન, યાજ્ઞન, દાન અને પ્રતિગ્રહ એ છ કર્મોમાં આસક્ત રહેનારા બ્રાહ્મણ છો, તેથી (તમારા પ્રતિગ્રહ કર્મને અનુસરીને) તમે મને

આરા આપો, એટલે સુવર્ણાદિક પ્રસિદ્ધ દ્રવ્યમાંનું કંઈક દ્રવ્ય હું તમને અર્પણ કરું.^{૩૯}

બ્રાહ્મણે કહ્યું : હે રાજા! બ્રાહ્મણો બે પ્રકારના હોય છે : એક તો પ્રવૃત્તિમાર્ગમાં રહેનારા અને બીજા નિવૃત્તિમાર્ગનો આશ્રય કરનારા. તેમ જ ધર્મ પણ બે પ્રકારના હોય છે : એક તો પ્રવૃત્તિરૂપ ધર્મ અને બીજો નિવૃત્તિરૂપ ધર્મ. તેમાં હું, નિવૃત્તિ-માર્ગનો આશ્રય કરનારા છું અને તેથી જ પ્રતિગ્રહ કરવાથી નિવૃત્ત થયો છું.^{૪૦} હે રાજા! તું તેવા બ્રાહ્મણોને જ દાન આપ કે, જેઓ પ્રવૃત્તિમાર્ગનો આશ્રય કરનારા હોય! હું પ્રતિગ્રહ કરતો નથી, માટે જ હું તને પૂછું છું કે, તારી શી ઇચ્છા છે? હું તને શું આપું? હે મહારાજા! મારા તપના પ્રભાવથી તારા કયા કાચને હું સિદ્ધ કરી આપું, તે તું મને કહે.^{૪૧}

રાજાએ કહ્યું : હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ! હું ક્ષત્રિય છું. ‘તમે મને આપો.’ એવા ચાચકવાક્યને હું બળતો નથી, અમે ક્ષત્રિયો તો ‘યુદ્ધ આપ’ એવું જ વાક્ય બોલનારા છીએ.^{૪૨}

બ્રાહ્મણે કહ્યું : હે રાજા! તું જેમ સ્વધર્મથી સંતુષ્ટ રહે છે, તેમ અમે પણ સ્વધર્મથી જ સંતુષ્ટ રહેનારા છીએ અને તેથી જ તારામાં ને મારામાં લેશમાત્ર અંતર નથી; તો હવે તારી ઇચ્છામાં આવે તેમ કર.^{૪૩}

રાજાએ કહ્યું : હે બ્રાહ્મણ! તમે મને પ્રથમ જ કહ્યું છે કે, મારી શક્તિ પ્રમાણે હું તને આપીશ, જેથી હું તમારી પાસે ચાચના કરું છું કે, તમારા આ જપયજ્ઞનું સંપૂર્ણ ફળ મને આપી દો.^{૪૪}

બ્રાહ્મણે કહ્યું : તો તો હમણાં જ આત્મસ્થલાયા કરી હતી કે, મારી વાણી હમેશાં યુદ્ધની જ ચાચના કરે છે, પણ દાન લેવાની ચાચના કરતી નથી; તો પછી તું મારી સાથે યુદ્ધ કરવાની કેમ ચાચના કરતો નથી?^{૪૫}

રાજાએ કહ્યું : હે વિપ્ર! બ્રાહ્મણો વાણીરૂપી વજ્રવાળા હોય છે અને ક્ષત્રિયો પોતાના બાહુબળથી જીવનારા હોય છે, જેથી મેં તમારી સાથે વાણીરૂપી વીર યુદ્ધ કરવાનો વિચાર કર્યો છે.^{૪૬}

બ્રાહ્મણે કહ્યું : હજી સુધી પણ મારી તો એ જ પ્રતિજ્ઞા છે કે મારી શક્તિ અનુસાર હું તને

શુ આપું ? માટે હે રાજેન્દ્ર ! બોલ, વિલંબ કર મા. મારી પાસે જે વૈભવ હશે, તે હું સર્વ તને આપીશ. ૪૭

રાજાએ કહ્યું : તમારે મને કંઈક આપવાની જ ને ઇચ્છા છે, તો હું ચાચના કરું છું કે, સો વર્ષ પર્થ ત જપ જપીને તમે જે ફળ સંપાદન કર્યું છે, તે મને આપો. ૪૮

પ્રાહ્મણે કહ્યું : મેં જે જપ જપ્યો છે, તેનું ઉત્તમ ફળ વિના વિચારે તું અહણ કર. તે જપનું અર્ધફળ તને પ્રાપ્ત થાઓ; ૪૯ અથવા હે રાજન ! મારા જપનું સમગ્ર ફળ મેળવવાની તને ઇચ્છા હોય, તો ભલે તે સર્વ ફળ તને પ્રાપ્ત થાઓ. ૫૦

રાજાએ કહ્યું : તમારા જપનું સમગ્ર ફળ મેળવવાની મને ઇચ્છા નથી. તમારું કલ્યાણ થાઓ. હવે હું બહુ છું; પરંતુ હું તમને પૂછું છું કે, મેં તમારી પાસે જે જપના ફળની ચાચના કરી હતી, તે જપનું ફળ શું છે, તે મને કહો. ૫૧

પ્રાહ્મણે કહ્યું : મેં જપેલા જપનું શું ફળ પ્રાપ્ત થયું છે, તે હું બજૂતો નથી; તોપણ મારા જપયજનનું સર્વ ફળ મેં તને આપી દીધું છે અને તે વાતમાં આ ધર્મ, કાળ, યમ અને મૃત્યુ સાક્ષીભૂત છે. ૫૨

રાજાએ કહ્યું : જે તમારા જપધર્મનું ફળ હજી સુધી જણાયું નથી, તે મારું શું કલ્યાણ કરશે ? વળી જો તમારા જપધર્મનું ફળ તમે મને કહેતા નથી, તો એ ફળ તમને પોતાને જ ભલે મળે; કેમ કે તેવા સંશયભરેલા ફળની મને ઇચ્છા નથી. ૫૩

પ્રાહ્મણે કહ્યું : હું હવે બીજું કંઈ પણ કહેવા માગતો નથી. મેં તો મારા જપનું ફળ તને અર્પણ કરી દીધું છે. તો હે રાજસિંહ ! તારું અને મારું બન્નેનું વાક્ય હવે પ્રમાણભૂત જ થવું જોઈએ. મેં પૂર્વે જે જપ કર્યો છે, તેના ફળની કદી અપેક્ષા જ રાખી નથી; અર્થાત્ નિષ્કામ બુદ્ધિથી મેં જપધર્મ આચર્યો છે; તો હે રાજસિંહ ! એ નિષ્કામ જપના ફળને હું કેવી રીતે બાળી શકું ? ૫૪-૫૫ તે મારી પાસે ચાચના કરી હતી કે, તમારા જપનું ફળ મને આપો અને તે ઉપરથી મેં તને કહ્યું છે કે, જપનું ફળ હું તને આપું છું; તો હવે હું મારી વાણીને દૂષિત કરવા ઇચ્છતો નથી અને તું પણ

સત્યની રક્ષા કર અને સ્થિર થા. ૫૬ હે રાજન ! આ પ્રમાણે હું તને કહું છું, છતાં મારું વચન તું નહિ માને તો, અસત્યથી ઉત્પન્ન થયેલો મહાન અધર્મ તને પ્રાપ્ત થશે. ૫૭ હે શત્રુદમન રાજા ! અસત્ય વાણી બોલવી, એ તને યોગ્ય નથી; તેમ જ મારું વચન પણ હવે મિથ્યા થઈ શકે તેમ નથી. ૫૮ મેં કોઈ ભતતો વિચાર કર્યો વિના જ પ્રથમ પ્રતિજ્ઞા કરી દીધી છે કે, મારા જપનું ફળ હું તને આપું છું; તો હવે તું જો સત્યનિષ્ઠ હોય, તો વિચાર કર્યો વિના તેનો સ્વીકાર કર. ૫૯ હે રાજન ! અહીં આવીને તે, મારી પાસે જપના ફળની ચાચના કરી, જેથી મેં એ ફળ તને અર્પણ કર્યું છે; માટે હવે તેનો તું સ્વીકાર કર અને સત્યમાર્ગમાં સ્થિર થા. ૬૦ જે પુરુષ અસત્ય ભાષણ કરવામાં તત્પર રહે છે, તે ઉભય લોકથી બ્રહ્મ થાય છે અને તે પુરુષ પોતાના પૂર્વજોને જ બ્યારે તારી શકતો નથી, ત્યારે પોતાની ભાવી સંતતિને તો ક્યાંથી જ તારી શકે ? ૬૧ હે મહાપુરુષ ! આ લોકમાંથી અને પરલોકમાંથી જે પ્રમાણે સત્ય તારે છે, તે પ્રમાણે યજ્ઞ, દાન, તપ કે નિયમો મનુષ્યને તારી શકતાં નથી. ૬૨ સેંકડો અને લાખો પ્રકારનાં તપશ્વરણો મનુષ્યોએ કર્યો હશે અને ભવિષ્યમાં કરશે; પરંતુ એ બધાની યોગ્યતા સત્યના કરતાં અધિક નથી. ૬૩ સત્ય એક અવિનાશી પ્રજ્ઞ છે, સત્ય એક અવિનાશી તપ છે, સત્ય એક અવિનાશી યજ્ઞ છે અને સત્ય એક અવિનાશી શાસ્ત્ર છે. ૬૪ વેદોમાં પણ સત્યની સતત બજૂતિ છે, સત્યની અંદર ઉત્તમ ફળ રહેલું છે, એમ ધર્મશાસ્ત્ર કહે છે. સત્યને લીધે ધર્મ તથા ઇન્દ્રિયનિગ્રહ થઈ શકે છે અને સત્યમાં જ સર્વ કંઈ સમાયેલું છે. ૬૫ સત્ય વેદસ્વરૂપ છે, સત્ય વેદનાં છ અંગો છે, સત્ય સર્વ વિદ્યારૂપ છે, સત્ય વિદિસ્વરૂપ છે, સત્ય જ મતચર્ચારૂપ છે અને ઝંઝારમંત્ર પણ સત્યનું જ સ્વરૂપ છે. ૬૬ અરે ! સત્ય જ પ્રાણીઓને ઉત્પન્ન કરનાર છે. સત્ય સર્વ પ્રજાસ્વરૂપ છે, સત્યને લીધે વાયુ વાય છે અને સત્યના આધારે જ સૂર્ય તપી રહ્યો છે; ૬૭ એટલું જ નહિ પણ સત્યને લીધે જ અસિદ્ધેવ ગળી રહ્યો છે. સ્વર્ગ પણ સત્યને આધારે જ ટકી રહ્યું છે અને યજ્ઞ, તપ, દેહ, મંત્ર સરસ્વતી તથા સામવેદના 'દ્વાદશ' વગેરે અર્ધશાસ્ત્ર

વર્ણો એ બધા સત્યસ્વરૂપ જ છે.^{૧૮} અને સાંભળ્યું છે કે, એક સમયે ધર્મને તથા સત્યને ત્રાજવામાં નાખીને જ્યારે તોળી જોયાં હતાં, ત્યારે સત્યનું જ વજન અધિક થયું હતું.^{૧૯} વળી જે સ્થળે ધર્મ હોય છે, ત્યાં સત્ય હોય જ છે અને સર્વ કંઈની સત્યથી જ વૃદ્ધિ થાય છે; તો પછી હે રાજન! શા માટે અસત્ય કર્મ કરવાની તું ઇચ્છા કરે છે? ^{૨૦} હે રાજા! તું તારા ભાવને સત્યમાં જ સ્થિર કર; પણ અસત્યમાં જવા ન દે. ‘મને આપો,’ એમ પ્રથમ કહીને હવે શા માટે તે વાક્યને અસત્ય અને હુદ્દ કરે છે? ^{૨૧} હે રાજા! મેં મારા જપનું ફળ તને આપી દીધું છે, છતાં તેનો સ્વીકાર કરવાની તું ઇચ્છા કરે નહિ, તો યાદ રાખજે કે, ધર્મથી બ્રહ્મ થઈને અનેક નારકી લોકમાં તારે રજળવું પડશે. ^{૨૨} જે પુરુષ ‘હું આપીશ’ એવી પ્રતિજ્ઞા કર્યો પછી આપવા ઇચ્છતો નથી અને જે પુરુષ ‘મને આપો’ એવી ધ્યાનના કર્યો પછી લેવાની ઇચ્છા કરતો નથી, તેઓ બન્ને જણા મિથ્યાવાદી ગણાય છે; માટે તું તારા વાક્યને મિથ્યા કરવાને યોગ્ય નથી. ^{૨૩}

રાજાએ કહ્યું: હે બ્રાહ્મણ! યુદ્ધ કરવું અને રક્ષા કરવી, એ ક્ષત્રિયોનો ધર્મ છે. વળી ક્ષત્રિયો હંમેશાં દાન કરનારા જ હોય છે, પણ દાન લેનારા હોતા નથી; તો પછી હું ક્ષત્રિય તમારી પાસેથી દાનનો પ્રતિગ્રહ કેવી રીતે કરું? ^{૨૪}

બ્રાહ્મણે કહ્યું: અરે ઓ રાજા! દાન લેવા માટે મેં તને વિનવ્યો ન હતો, તેમ જ દાન દેવા માટે હું તારે ઘેર પણ આવ્યો ન હતો. તેં પોતે જ અહીં આવીને મારી પાસે યાચના કરી છે, તો હવે શા માટે પ્રતિગ્રહ કરતો નથી? ^{૨૫}

ધર્મે કહ્યું: તમે બન્ને જણા વાદવિવાદ કરો મા, હું ધર્મ તેનો નિર્ણય કરવા માટે જ અહીં આવ્યો છું, એમ તમે જાણો. હું કહું છું કે, આ બ્રાહ્મણને દાનનું ફળ મળશે અને રાજાને સત્યનું ફળ ફળશે. ^{૨૬}

સ્વર્ગે કહ્યું: હે રાજેન્દ્ર! તું જાણ કે, હું મૂર્તિમાન સ્વર્ગ પોતે અહીં આવેલ છું. તમે બન્ને જણા વાદવિવાદ કરો મા. તમને બંનેને સરખું જ ફળ મળશે. ^{૨૭}

રાજાએ કહ્યું: મારે સ્વર્ગનું કંઈ પણ કામ મ. શાં. ૨૭

નથી, માટે હે સ્વર્ગ! તું જેમ આવ્યું હોય, તેમ પાછું જા. આ બ્રાહ્મણને સ્વર્ગમાં જવાની જો ઇચ્છા હોય તો મેં આચરેલા ધર્મના ફળને ભલે ગ્રહણ કરે. ^{૨૮}

બ્રાહ્મણે કહ્યું: મેં બાલ્યાવસ્થામાં અજ્ઞાનને લીધે કંઈની પાસે હાથ લાંબો કર્યો હોય તો ઇશ્વર જાણે; પરંતુ આ સમયે તો ગાયત્રીમંત્રનો જપ કરીને નિવૃત્તિપ્રધાન ધર્મની હું ઉપાસના કરું છું. ^{૨૯} હે રાજન! હું ઘણો સમય થયાં નિવૃત્તિ-માર્ગનો આશ્રય કરી રહ્યો છું, છતાં તું મને કેમ લોકાવે છે? હું મારા સ્વધર્મના પ્રભાવથી કાંઈને સિદ્ધ કરીશ; પરંતુ તારા તરફથી ફળ મેળવવાની ઇચ્છા રાખીશ નહિ; કેમ કે હે રાજા! હું તપ અને સ્વાધ્યાયથી બ્રાહ્મણ પ્રતિગ્રહ કરનારો નથી.

રાજાએ કહ્યું: હે બ્રાહ્મણ! તમે તમારા જપનું ઉત્તમ ફળ મને આપજી જ કહ્યું હોય, તો આપણા બંનેનું પુણ્યફળ એકત્રિત થઈને આપણ બંનેને સમાનભાગે મળે તેમ કરો. ^{૩૦} હે વિપ્ર! બ્રાહ્મણો હંમેશાં પ્રતિગ્રહ કરનારા હોય છે અને રાજ-વંશી ક્ષત્રિયો હંમેશાં દાન આપનારા હોય છે. આ ધર્મને તમે જો સાંભળ્યો હોય, તો આપણ બંનેનું એકત્ર ફળ એકીસાથે આપણને મળે. ^{૩૧} અથવા આપણે બંનેએ એકીસાથે રહીને ફળ લોગવવું, એ વાતને પડતી મૂકો અને મારા પોતાના જ ધર્મફળને તમે સંપાદન કરો. જો તમારો મારા પર અનુગ્રહ હોય તો મેં આચરેલા ધર્મના ફળનો તમે સ્વીકાર કરો. ^{૩૨}

ભીષ્મે કહ્યું: તેઓ બંનેનો એ પ્રમાણે વાદ વિવાદ ચાલતો હતો, તેવામાં વિકૃત વેશને ધારણ કરનારા બે પુરુષો* ત્યાં આવી પહોંચ્યા. મહિન વચ્ચે ધારણ કરનારા તેઓ બંને જણા ત્યાં આવીને એકબીજાના હાથ પકડીને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા. ^{૩૪}

તેમાંના એકે કહ્યું: ‘હું તારી પાસે કંઈ પણ માગતો નથી.’ ત્યારે બીજાએ કહ્યું કે, ‘તું મારી પાસે માગે છે.’ પછી તેઓ બંને જણા બોલી

* આ બંને પુરુષો કામ અને ક્રોધ હતા, જેમાંના એકનું નામ ‘વિરૂપ’ હતું અને બીજાનું નામ ‘વિકૃત હતું.’

ભિક્ષા દે, 'આ વિષયમાં આપણા બન્ને વચ્ચે વિવાદ ભિક્ષા થયો છે, તો ચાલો, આ રાત્રની પાસે જઈને આપણે ન્યાય મેળવીએ; કેમ કે આ રાત્ર સર્વનો શાસક છે. '૮૫ આમ કહીને વળી પણ તેમાંના એકે કહ્યું કે, 'હું ખરું કહું છું કે, હું તારી પાસે કંઈ પણ માગતો નથી.' ત્યારે બીજો બોલી ભિક્ષો કે, 'તું જહું બોલે છે. મારી પાસે તારું લેણું નીકળે છે.' આમ વાદવિવાદ કરીને અત્યંત તપી ગયેલા તેઓ બન્ને જણા રાત્ર પ્રત્યે કહેવા લાગ્યા કે, 'તમે અમારી બન્નેની પરીક્ષા કરીને યોગ્ય ન્યાય આપો, જેથી અમે બન્ને જણા આ જગતમાં નિંદાપાત્ર થઈએ નહિ. '૮૬'૮૭ પછી તેમાંના વિરૂપે કહ્યું: 'હે પુરુષવ્યાધ રાત્ર! આ વિકૃત, મારી પાસે એક ગાય આપ્યાના ફળને માગે છે અને હું તેને આપવા માટે તૈયાર છું, છતાં તે લેતો નથી. '૮૮

ત્યારે વિરૂપે કહ્યું: હે રાત્ર! હું વિરૂપ પાસે કંઈ પણ માગતો નથી, છતાં તે સાચના જેવું કેવળ જહું બોલે છે. '૮૯

રાત્રએ કહ્યું: હે વિરૂપ! તારી પાસે આ વિકૃતત્વ શું લેણું છે, તે તું મને કહે, જે સાંભળીને હું યોગ્ય ન્યાય આપીશ. આવો મારા મનને વિચાર છે. '૯૦

વિરૂપે કહ્યું: હે રાત્રિ! મારી પાસે વિકૃતત્વ શું લેણું છે, તે હું તમને સંપૂર્ણ રીતે કહું છું, સાવધાન થઈને સાંભળો. '૯૧ હે નિર્દોષ રાત્ર! પૂર્વે આ વિકૃતે ધર્મ સંપાદન કરવા માટે એક બ્રાહ્મણ કે જે તપ અને સ્વાધ્યાય કરવામાં તત્પર રહેતો હતો, તેને એક ઉત્તમ ગાયતું દાન આપ્યું હતું. '૯૨ પછી કેટલોક સમય ગયો, એટલે મેં તેની પાસે જઈને પેલા ગોદાનના ફળની ચાચના કરી, જેથી વિકૃતે શુદ્ધ અંતઃકરણપૂર્વક તે પુણ્યફળ મને અર્પણ કર્યું. '૯૩ પછી મેં મારી આત્મશુદ્ધિને માટે એક એવું પુણ્યકર્મ કર્યું કે, વાછરડાવાળી અને પુષ્કળ દૂધ આપનારી બે કપિલા ગાયો ખરીદ કરીને ઉંઘટિયી આછવિકા ચલાવનારા શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણને, ધન અને વિધિપૂર્વક દાનમાં આપી. '૯૪'૯૫ હે પુરુષવ્યાધ! હવે હું તે બંને ગાયોના દાનફળને, આ વિકૃતે આપેલા દાનફળના બદલામાં તેને અર્પણ કરું છું. અરે! હું બેગણું પુણ્ય તેને આપું છું,

છતાં તે લેતો નથી. તો (તે ઉપરથી તમે બહુ શક્યા હશે કે,) અમારા બન્નેમાંથી કોણ શુદ્ધ છે અને કોણ દોષવાત્ર છે? '૯૬ હે રાત્ર! અમે બન્ને જણા આ વિષયમાં વાદવિવાદ કરતા તમારી પાસે આવ્યા છીએ, માટે તમે ધર્મ-અધર્મનો નિર્ણય કરીને યોગ્ય માર્ગે અમારું સમાધાન કરો. '૯૭ આ વિકૃતે મને જે ફળ આપ્યું હતું, તેના બદલામાં હું તેને બેગણું ફળ આપું છું, છતાં તે લેતો નથી, તો આ વિવાદમાં તમે પોતે જ વચ્ચે પડીને અમને બન્નેને ન્યાયમાર્ગે સ્થાપિત કરો-અમારું યોગ્ય સમાધાન કરો. '૯૮

રાત્રએ કહ્યું: હે વિકૃત! આ વિરૂપ તારું લેણું તને ચુકાવી આપે છે, છતાં તું કેમ લેતો નથી? તને એણે જે પ્રમાણે ઠરાવ કરી આપ્યો. હોય, તે પ્રમાણે વર્તીને તું તારું લેણું લઈ લે. વિલંબ કર મા. '૯૯

વિકૃતે કહ્યું: આ વિરૂપે મને કહ્યું હતું કે, 'હું તારી પાસે માગું છું,' એટલે મેં તેને કહ્યું હતું કે, 'હું તને આપું છું.' તો એ પ્રમાણે મેં તેને આપ્યું છે અને તેણે મારી પાસેથી લીધું છે, જેથી હવે હું તેની પાસે કંઈ પણ માગતો નથી; માટે ભલે તેને જ્યાં જવું હોય ત્યાં જાય! '૧૦૦

રાત્રએ કહ્યું: અદ્યા વિકૃત! આ વિરૂપ તારું લેણું આપે છે, છતાં તું લેતો નથી. તે ઉપરથી મને જણાય છે કે, આમાં તારી જ આડાઈ છે અને તું જ શિક્ષાપાત્ર છે, એમાં કંઈ સંશય નથી. '૧૦૧

વિકૃતે કહ્યું: હે રાત્રિ! મેં એને જે ફળ દાન કરી લીધું છે, તેને હું ફરીથી પાછું કેમ લઉં? હે પ્રભુ! આમાં મારો જો અપરાધ હોય, તો તમારી ઇચ્છાનુસાર મને શિક્ષા કરો. '૧૦૨

વિરૂપે કહ્યું: હું આપું છું, છતાં તું કંઈ પ્રકારે લેવા ઇચ્છતો નથી, માટે આ ધર્મશાસક રાત્ર તને અવશ્ય શિક્ષા કરશે. '૧૦૩

વિકૃતે કહ્યું: તે પોતે જ મારી પાસે આવીને ગોદાનના ફળની ચાચના કરી હતી અને તે ઉપરથી મેં તને એ આપ્યું છે, તો હવે તે ફળને હું પાછું કેવી રીતે લઈ શકું? માટે હું તને અનુતા આપું છું કે, તું તારે તારી ઇચ્છામાં આવે ત્યાં જા. '૧૦૪ બ્રાહ્મણે કહ્યું: હે રાત્ર! આ બંને જણા

જે કંઈ કહ્યું તેને તેં સાંભળ્યું કે ? મેં પણ તને જે ફળ આપવાની પ્રતિજ્ઞા કરી છે, તેને તું વિચાર કર્યા વિના લઈ લે. ૧૦૫

રાજાએ કહ્યું : ‘ જેમ આ બંને જણાના વિવાહનું કાર્ય મહા ગઢન છે, તેમ આ પ્રસંગે મારા ઉપર આવી પડેલું કાર્ય પણ મહા ગઢન છે. વળી આ જપ કરનારો બ્રાહ્મણ પણ દૈવ આશ્રી છે; તો હવે આ વાતનો નિર્ણય કેવી રીતે થઈ શકશે ? ૧૦૬ આજે આ બ્રાહ્મણે આપેલા દાનનો હું પ્રતિજ્ઞા ન કરું, તો મહાધોર પાપથી કેમ લેપાઈ ન જાઉં ? (અર્થાત્ હું ઘોર પાપનો લોકતા કેમ ન થતું ?)’ આમ કહીને તે રાજાજીએ પેલા બંને પુરુષો (વિરૂપ અને વિકૃત) પ્રત્યે કહ્યું : ‘ તમે બંને જણા અહીં મારી પાસે આવ્યા છો, છતાં કૃતાર્થ થઈ ને જો ન જાઓ, તો રાજધર્મ મિથ્યા ઠરે અને વળી રાજાઓનો તો એવો નિશ્ચય જ હોય છે કે, ગમે તેમ કરીને પણ તેઓએ સ્વધર્મને પાળવો જોઈએ, પરંતુ અફસોસ ! આ સમયે ગઢન એવા બ્રાહ્મણધર્મે મને અનાતમજ્ઞને બરાબર રીતે સપડાવ્યો છે.’

બ્રાહ્મણે કહ્યું : ‘ હે રાજા ! તે મારી પાસે ચાચના કરી અને તે ઉપરથી મેં તને આપવાની પ્રતિજ્ઞા કરી, તો હવે હું તારો દેવાદાર છું, માટે હું તને જે આપું, તેનો તું સ્વીકાર કર. જો તું એ વાતનો સ્વીકાર કરીશ નહિ, તો હું તને અવશ્ય શાપ દઈશ. ૧૦૭-૧૧૦

રાજાએ કહ્યું : અરેરે ! ધિક્કાર હજો આવા રાજધર્મને કે જેના કાર્યનો અહીં આવો નિશ્ચય થયો છે ! મારે આ વેળા એટલા માટે જ પ્રતિજ્ઞા કરવો જોઈએ કે જેથી અમારા બંનેનું પુણ્યફળ એકસરખું કેવી રીતે થાય ? હે બ્રાહ્મણ ! પૂર્વે કહી નહિ લખાવેલા આ મારા હાથને હું પ્રતિજ્ઞા કરીને પુનઃ અર્પણ કરવા માટે જ લાગો કરું છું, તો હું તમારી પાસે જે કંઈ માગતો હોઉં, તેને હમણા જ મને આપી દો. ૧૧૧-૧૧૨

બ્રાહ્મણે કહ્યું : મેં આજ્ઞાદિન પર્વત ગાયત્રી મંત્રનો જપ કરીને જે પુણ્યફળ સંપાદન કર્યું હોય અને તે ઉપરાંત મારું જે કંઈ પુણ્ય હોય, તે સર્વનો તું પ્રતિજ્ઞા કર. (આમ કહીને બ્રાહ્મણે રાજાના હાથમાં જળ અર્પણ કર્યું.) ૧૧૩

રાજાએ કહ્યું : હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ! મારા હાથમાં તમે જે આ જળ અર્પણ કર્યું છે, તેનું જ પ્રત્યર્પણ કરીને હું કહું છું કે, આપણા બંનેનું પુણ્યફળ એકસરખું જ થાઓ અને એકીસાથે જ ઉપલોભ માટે પ્રાપ્ત થાઓ; માટે હવે તમે મારા દાનનો પણ પ્રતિજ્ઞા કરો. ૧૧૪

તે પછી વિરૂપે કહ્યું : હે રાજા ! તમે જાણો કે, અમે બંને જણા કામ અને ક્રોધ છીએ. અમે બંનેએ જ તમારી પાસે આ કામ કરાવ્યું છે. તમે કહ્યું છે કે, ‘ અમને બંનેને એકીસાથે એકસરખું ફળ પ્રાપ્ત થાઓ.’ જેથી તમને તથા આ બ્રાહ્મણને સમાન લોકની જ પ્રાપ્તિ થશે, ૧૧૫ આ વિકૃત મારી પાસે કંઈ પણ માગતો નથી. માત્ર તમને બોધ આપવા માટે જ આવી ન્યાયજિજ્ઞાસા અમે જિલ્લી કરી હતી, તેમ જ આ કાળ, ધર્મ, મૃત્યુ, કામ, ક્રોધ અને તમે બંને, એકબીજાના સંબંધમાં આવીને, તમારા દેખતા આ વિષયમાં પરીક્ષા કરાયા છો; માટે હવે તમારા કમથી જિતાયલા દિવ્ય લોકોમાં જ્યાં જવાની તમારી ઇચ્છા હોય ત્યાં યુગીથી જાઓ ૧૧૬-૧૧૭

લીખે કહ્યું : આ રીતે (નિષ્કામ બુદ્ધિથી) જપ કરનારા પુરુષને કેવા ફળની, કેવી ગતિની તથા કેવા સ્થાનની પ્રાપ્તિ થાય છે, એ વિષે મેં તમને કહી બતાવ્યું. વળી એ નાપક બ્રાહ્મણે કેવા દિવ્ય લોકોને છુટ્યા હતા, તે પણ મેં તમને કહ્યું. ૧૧૮ બરેબર, જે પુરુષ ગાયત્રીનો જપ કરે છે, તેને પરબ્રહ્મા સ્થિતિ કરનારા બ્રહ્મદેવની પ્રાપ્તિ થાય છે અથવા અગ્નિ કે સૂર્યમંડળમાં તે પ્રવેશ કરે છે. ૧૧૯ ત્યાં જઈને તે પુરુષ તેજોમય ભાવની સાથે જે રમણ કરવા લાગે છે, તો રાગથી મોહિત થઈને તેજોના જ શુભોને ધારણ કરે છે. ૧૨૦ એ જ પ્રમાણે ચંદ્રલોકમાં, વાયુલોકમાં, પૃથ્વીલોકમાં કે આકાશલોકમાં જઈને રાગપૂર્વક જે વસે છે તે પુરુષ તે તે લોકોના જ શુભોત્ત્ત્વ આચરણ કરે છે, ૧૨૧ પરંતુ તે તે દિવ્ય લોકમાં જઈને બ્રહ્મપદને મેળવવાની ઇચ્છાથી વિરક્ત રહે નારો પુરુષ અવશ્ય સર્વોત્કૃષ્ટ મોક્ષપદને જ પ્રાપ્ત કરે છે અને પરબ્રહ્મા જ લીન થઈ જાય છે. ૧૨૨ વળી તે તે દિવ્ય લોકમાં વિરાગી રહેનારો પુરુષ

પરમેષ્ઠિના પદમાંથી નીકળીને કૈવલ્યપદને પ્રાપ્ત થાય છે અને તેને પામ્યા પછી શાંત, અહંકારરહિત, દ્વંદ્વાતીત, દ્વેતાભાવથી મુક્ત, સુખી, નિષ્કામ અને કેવળ બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ રહે છે.^{૧૨૩} નિષ્કામ બળક જે બ્રહ્મસ્થાનને પ્રાપ્ત થાય છે, તે પુનરાવૃત્તિથી રહિત છે, દ્વેતાતીત છે, અક્ષર નામને ધારણ કરનાર છે, હિંમ અને જરાથી રહિત છે તથા કેવળ શાંતિમય છે.^{૧૨૪} જે પુરુષ નિષ્કામ બુદ્ધિથી જપ કરે છે, તે કારણ બ્રહ્મનું ઉલ્લંઘન કરીને પરમ પુરુષ-પરમાત્માને પ્રાપ્ત થાય છે, જે પરમાત્મા (પ્રત્યક્ષ, અનુમાન, આગમ અને ચેતસુ એ) ચાર લક્ષણોથી રહિત છે અને (પ્રાણના ધર્મભૂત ક્રુધા-તૃષ્ણા, ચિત્તના ધર્મભૂત શોક-મોહ તથા દેહના ધર્મભૂત જરા અને મૃત્યુ એ) છ ભિન્નિઓથી તેમજ, પાંચ પ્રાણ, પાંચ ભૂત, પાંચ ઈન્દ્રિયો અને મન એ સોળ વિકારોથી મુક્ત છે. વળી તે પુરુષ કારણબ્રહ્મનું ઉલ્લંઘન કરીને ઉપાધિમુક્ત પરમ પુરુષને પામે છે;^{૧૨૫} પરંતુ જે બળક પુરુષ રાગાધીન થયેલો હોય છે અને પૂર્વોક્ત પરમ પુરુષની પ્રાપ્તિથી નિરપેક્ષ હોય છે, તે તો કારણબ્રહ્મને જ પામે છે અને પોતાના મનથી જે જે કામનાઓની ઇચ્છા કરે છે, તેને તેને સંપાદન કરે છે;^{૧૨૬} અથવા તો પરમ વૈરાગ્યાધીન થયેલો તે પુરુષ તે તે સર્વ દિવ્ય લોકોને નરક તુલ્ય સંસારાવાળા જ જીવે છે-નરક સમાન જ દેખે છે અને સર્વ વિષયોથી મુક્ત થઈને કેવળ નિર્ગુણ-બ્રહ્મમાં જ સુખેથી રમણ કરે છે.^{૧૨૭} હે મહારાજ! એ રીતે નિષ્કામ તથા સકામ બળક પુરુષની ગતિના સંબંધમાં મેં તમને સંપૂર્ણ વૃત્તાંત કહ્યું, તો હવે એથી વધારે શું સાંભળવા માટે તમે ઇચ્છો છો? ^{૧૨૮}

ઈતિ શ્રીમદ્દાહારતમાં શાંતિપર્વત્વર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'નિષ્કામ જપયજ્ઞનું ફળ' નામનો

અધ્યાય ૧૬૯નો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૦૦મો

બળક બ્રાહ્મણની તથા રાજા ઇક્ષ્વાકુની મુક્તિ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કિમુત્તરં તદા તૌ સ્મ ચક્રતુસ્તસ્ય માપિતે ।

બ્રાહ્મણો વાસ્યવા રાજા તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! તે સમયે વિરૂપે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે બળક બ્રાહ્મણ અને રાજા ઇક્ષ્વાકુએ તેને શો ઉત્તર આપ્યો હતો, તે મને કહો.^૧ તેઓ બન્ને-બ્રાહ્મણ અને રાજા, તમે કહેલા (સંધોમુક્તિ, કમમુદ્ધિ અને દેવલોક, એમાંના) કયા સ્થાનમાં ગયા અને તેઓનો શો સંવાદ થયો હતો અથવા તેઓ બન્નેએ તે ઠેકાણે શું કહ્યું હતું, તે સર્વ મને કહો.^૨

બીએ કહ્યું : હે રાજા ! પછી તે બ્રાહ્મણે 'બહુ સારું' એમ કહીને ધર્મની, યમની, કાળની, મૃત્યુની તથા સ્વર્ગની પૂજા કરી અને બીજા જે શ્રેષ્ઠ અને પૂજ્ય બ્રાહ્મણો ત્યાં પ્રથમથી જ આવ્યા હતા, તેઓ સર્વને મસ્તકથી પ્રણામ કરીને રાજાને આ પ્રમાણે કહ્યું :^૩ 'હે રાજર્ષિ ! આ મારા જપના ફળથી મુક્ત થઈને તું સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ થા અને હું તારી અનુજ્ઞા સંપાદન કરીને પુનઃ જપન આરંભીશ.' હે મહાબળવાન રાજા ! પૂર્વે દેવી ગાયત્રીએ મને વરદાન આપ્યું છે કે, 'જપ કરવામાં તારી શ્રદ્ધા નિત્ય અચળ રહે.'^૪

રાજાએ કહ્યું : હે બ્રાહ્મણ ! જો એ પ્રમાણે તમારી જપસિદ્ધિ નિષ્ફળ થઈ હોય અને પુનઃ જપ કરવાની તમારી શ્રદ્ધા હોય, તો ચાલો મારી સાથે અને તમે તમારા જપધર્મના ફળને સંપાદન કરો. (અર્થાત્ જપના પુણ્યનું દાન કરીને તમારા પુણ્યની વૃદ્ધિ જ થયેલી છે તો હવે તે સંપાદન કરેલા પુણ્યને તમે મેળવી લો.)

બ્રાહ્મણે કહ્યું : આ સર્વની સમક્ષ તે અતિ મહાન પ્રયત્ન કયો છે, તો હવે ચાલો, આપણે બન્ને જણ સમાન ફળવાળા થઈને ત્યાં આપણી ગતિ નિર્માણ થઈ હોય ત્યાં જઈએ.^૫

તેઓ બન્નેનો એ નિશ્ચય બાળીને દેવરાત્ર દરે સર્વ દેવો અને લોકપાલોની સાથે ત્યાં આવ્યો;

તેમ જ સાધ્યો, વિશ્વદેવોઓ, વાયુઓ, નદીઓ, પર્વતો, સમુદ્રો, અનેક પ્રકારનાં તીર્થો, તપો, વેદાંત-શાસ્ત્રો, વેદો, સામવેદમાં પાદપૂર્તિને માટે બોલાતા ‘હાવુ હાઈ’ વગેરે અર્થશૂન્ય વર્ણો, સરસ્વતી, નારદ, પર્વત, વિશ્વાવસુ, હાહા, હુંહું, બીજા ગંધર્વો પોતાના પરિવાર સહિત ગંધર્વરાજા ચિત્રસેન, નાગો, સિંહી, મુનિઓ, દેવના દેવ પ્રબલપતિ અને હજારો મસ્તકવાળા અચિંત્ય દેવ વિષ્ણુ પણ ત્યાં આવ્યા. તે સમયે આકાશમાં ભેરીઓ અને બીજાં ઘણાં વાદિત્રો વાગવા લાગ્યાં, તે મહાત્માઓ ઉપર દિવ્ય ગુણોની વૃદ્ધિ થવા લાગી અને ચોખ્ખા સંજ્ઞા બંધ અપ્સરાઓ નૃત્ય કરવા લાગી.^{૧૦-૧૪} પછી ત્યાં આવેલા મૂર્તિમાન સ્વર્ગે બ્રાહ્મણને તથા રાજાને કહ્યું કે, ‘હે મહાભાગ્યશાળી બ્રાહ્મણ! તું ખરેખર સિદ્ધ થયો છે અને હે રાજા! તું પણ સિદ્ધિપદને પામ્યો છે.’^{૧૫} તે પછી હે રાજા! પરસ્પર ઉપકારી થયેલા તેઓ બન્ને જણાએ એકી સાથે (યોગમાર્ગને આશ્રય કરીને) વિષયના કારણભૂત એવી ઇદ્રિયોના ઉપસંહાર કર્યો.^{૧૬} અને પ્રાણ, અપાન, સમાન, વ્યાન તથા ઉદાન એ પાંચ વાયુઓને હૃદયમાં (અનાહતયકમાં) સ્થાપીને ત્યાં રહેલા મનને એકીભૂત થયેલા પ્રાણ તથા અપાન-વાયુમાં સ્થિર કરીને વશ કર્યું.^{૧૭} પછી પદ્માસન વાળીને જે ભ્રમરની નીચેના ભાગમાં નાસિકાના અગ્રભાગ ઉપર દૃષ્ટિને સ્થિર કરીને તેઓએ પોતાના મનને, પ્રાણને તથા અપાનને ભ્રમરના મધ્યભાગમાં આવેલા આશાયકમાં સ્થિર કર્યો.^{૧૮} એ સમયે તેઓ બંનેનાં શરીર ચેદારહિત થઈ ગયાં હતાં, દૃષ્ટિ સ્થિર હતી અને ચિત્ત બરાબર એકાગ્ર હતું. આ રીતે મનને વશ કરીને તેઓએ પ્રાણ સહિત ચિત્તને સુષુપ્તના નાદી દ્વારા ઉપર આકર્ષી લઈને મસ્તકની અંદર સ્થિર કર્યું.^{૧૯} એટલે તુરત જ મહાત્મા બ્રાહ્મણના પ્રહરંધ્રને ફાડીને તેજની ઝળ-હળતી જ્વાળા એકદમ બહાર નીકળી અને ત્યાંથી સ્વર્ગમાં ચાલી ગઈ.^{૨૦} તે બેઈને ત્યાં જિલેલાં સર્વ પ્રાણીઓમાં મોટો હાહાકાર થઈ રહ્યો અને તેનો પડયો સર્વ દિશાઓમાં પડ્યો. તે વખતે બ્રાહ્મણના શરીરમાંથી નીકળેલા મહાન તેજ દેવોથી સ્તુતિ કરાતા બ્રહ્મદેવના શરીરમાં પ્રવેશ કર્યો.^{૨૧} હે રાજા!

પિતામહ બ્રહ્મદેવે એ તેજને સ્વાગતવચન કહીને માન આપ્યું અને તેની અંદર દેખાતા અગુષ્ઠપ્રમાણ પુરુષની સામે જઈને તેનો સત્કાર કર્યો.^{૨૨} વળી તેમણે એ વેળા આવું મધુર વચન કહી સંભળાવ્યું કે, ‘જપ કરનારા પુરુષોને તથા યોગીઓને જે ફળ મળે છે, તે લગભગ સમાન જ હોય છે, એમાં કંઈ સંશય નથી.’^{૨૩} આ સર્વ સલાસદોએ યોગીપુરુષને મળનારાં ફળને તો પ્રત્યક્ષ જોયું હશે; પરંતુ જપ કરનારા પુરુષોને મળનારા ફળની તો એટલી બધી વિશેષતા છે કે, મારે પોતાને પણ તેને પ્રત્યુત્થાન આપવું પડે છે.^{૨૪} આમ કહીને બ્રહ્મદેવે તે તેજને કહ્યું કે, ‘તું મારે વિષે નિવાસ કર.’ તે પછી તેમણે બ્રહ્મ તથા આત્માની એકતા વિષે તેને ઉપદેશ આપ્યો. એટલે તુરત જ તેણે (તેજે અથવા અગુષ્ઠમાત્ર બ્રાહ્મણના લિંગશરીરે) સર્વ સંતાપોથી રહિત થઈને બ્રહ્મ-દેવના મુખમાં પ્રવેશ કર્યો. આ રીતે તે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ બ્રહ્મદેવના શરીરમાં જેમ દાખલ થયો, તેમ જ રાજા ઇશ્વાકુ પણ ભગવાન બ્રહ્મદેવના શરીરમાં દાખલ થયો.^{૨૫-૨૬} પછી સર્વ દેવતાઓ બ્રહ્મદેવને પ્રણામ કરીને કહેવા લાગ્યા કે, ‘જપ કરનારાઓને મળનારાં ફળ ઘણું જ ઉત્તમ છે; કેમ કે તમે પોતે આ બપકને પ્રત્યુત્થાન આપ્યું છે. વળી આ સર્વ પ્રયત્ન કેવળ બપકને માટે જ કરવામાં આવ્યો છે અને અમે બધા પણ કેવળ તેને માટે જ અહીં સુધી આવ્યા છીએ. તમે આ બન્ને જણોના સમાન રીતે જ સત્કાર કર્યો છે અને બન્નેને સમાન જ ફળ આપ્યું છે. યોગીઓને તથા બપકોને આવું મહાન ફળ મળે છે, એ અમે આજે જ જોયું છે. હવે આ બન્ને જણા સર્વ લોકોનું ઉદ્ધાન કરીને જ્યાં પોતાની ઇચ્છા હશે ત્યાં જશે.’^{૨૭-૨૮}

બ્રહ્માએ કહ્યું: જે પુરુષ મહાસ્મૃતિનો (વેદનો) તથા પવિત્ર અનુસ્મૃતિનો (મનુસ્મૃતિ વગેરેનો) નિત્ય પાઠ કરે છે, તે પણ આવી રીતે મારા શરીરમાં પ્રવેશ કરે છે;^{૩૦} તેમ જ જે પુરુષ યોગસાધના કરનારો હોય છે, તે પણ આ પ્રમાણે જ દેહનો ત્યાગ કરીને મારા લોકને પામે છે, એમાં સંશય નથી. બસ, હવે હું તમારું ઇષ્ટકાર્ય સિદ્ધ કરવા માટે અહીંથી જાઉં છું અને તમે પણ પોતપોતાનાં કાર્ય સિદ્ધ કરવા માટે પોતાનાં સ્થાનકો તરફ જાઓ.^{૩૧}

પરમેષ્ઠિના પદમાંથી નીકળીને કેવલ્યપદને પ્રાપ્ત થાય છે અને તેને પામ્યા પછી શાંત, અહંકારરહિત, દ્રઢાતીત, દ્વૈતાભાવથી મુક્ત, સુખી, નિષ્કામ અને કેવળ બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ રહે છે.^{૧૨૩} નિષ્કામ બાપક જે બ્રહ્મસ્થાનને પ્રાપ્ત થાય છે, તે પુનરાવૃત્તિથી રહિત છે, દ્વૈતાતીત છે, અક્ષરનામને ધારણ કરનાર છે, દુઃખ અને જરાથી રહિત છે તથા કેવળ શાંતિમય છે.^{૧૨૪} જે પુરુષ નિષ્કામ બુદ્ધિથી જપ કરે છે, તે કારણ બ્રહ્મનું ઉત્તરંધન કરીને પરમ પુરુષ-પરમાત્માને પ્રાપ્ત થાય છે, જે પરમાત્મા (પ્રત્યક્ષ, અનુમાન, આગમ અને ચેતસુ એ) ચાર લક્ષણોથી રહિત છે અને (પ્રાણના ધર્મભૂત ક્રુષા-તૃષા, ચિત્તના ધર્મભૂત શોક-મોહ તથા દેહના ધર્મભૂત જરા અને મૃત્યુ એ) છ ભિન્નિઓથી તેમજ, પાચ પ્રાણ, પાંચ ભૂત, પાચ ઇન્દ્રિયો અને મન એ સોળ વિકારોથી મુક્ત છે. વળી તે પુરુષ કારણબ્રહ્મનું ઉત્તરંધન કરીને ઉપાધિમુક્ત પરમ પુરુષને પામે છે;^{૧૨૫} પરંતુ જે બાપક પુરુષ રાગાધીન થયેલો હોય છે અને પૂર્વોક્ત પરમ પુરુષની પ્રાપ્તિથી નિરપેક્ષ હોય છે, તે તો કારણબ્રહ્મને જ પામે છે અને પોતાના મનથી જે જે કામનાઓની ઇચ્છા કરે છે, તેને તેને સંપાદન કરે છે;^{૧૨૬} અથવા તો પરમ વૈરાગ્યાધીન થયેલો તે પુરુષ તે તે મર્વ દિવ્ય લોકોને નરક તુલ્ય સજાવાળા જ બુદ્ધિ છે-નરક સમાન જ દેખે છે અને સર્વ વિષયોથી મુક્ત થઈને કેવળ નિર્ગુણ બ્રહ્મમાં જ સુખેથી રમણ કરે છે.^{૧૨૭} હે મહારાજા! એ રીતે નિષ્કામ તથા સકામ બાપક પુરુષની ગતિના સંબંધમાં મેં તમને સંપૂર્ણ વૃત્તાંત કહ્યું, તો હવે એથી વધારે શું સાંભળવા માટે તમે ઇચ્છો છો ?^{૧૨૮}

હતિ શ્રીમદ્દાહારતમા શાંતિપર્વ વર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'નિષ્કામ જપસપ્ત ક્ષણ' નામનો અધ્યાય ૧૯૯મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૦૦મો

બાપક બ્રાહ્મણની તથા રાજા ઇક્ષ્વાકુની મુક્તિ

॥ ગુપ્તિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કિમુત્તરં તદા તૈ સ્મ ચક્રતુસ્તસ્ય માપિતે ।
બ્રાહ્મણો વાડ્યવા રાજા તન્મે વૃદ્ધિ પિતામહ ॥૧॥

ગુપ્તિષ્ઠિરે પૂછ્યુ : હે પિતામહ ! તે સમયે વિરૂપે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે બાપક બ્રાહ્મણ અને રાજા ઇક્ષ્વાકુએ તેને શો ઉત્તર આપ્યો હતો, તે મને કહો.^૧ તેઓ બન્ને-બ્રાહ્મણ અને રાજા, તમે કહેલા (સદોમુક્તિ, કમમુક્તિ અને દેવલોક, એમાં ના) કયા સ્થાનમાં ગયા અને તેઓનો શો સવાલ થયો હતો અથવા તેઓ બન્નેએ તે કેકાણે શું કહ્યું હતું, તે મર્વ મને કહો.^૨

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજા ! પછી તે બ્રાહ્મણે 'બહુ સારું' એમ કહીને ધર્મની, યમની, કાળની, મૃત્યુની તથા સ્વર્ગની પૂજા કરી અને બીજા જે શ્રેષ્ઠ અને પૂજ્ય બ્રાહ્મણો ત્યાં પ્રથમથી જ આવ્યા હતા, તેઓ સર્વને મસ્તકથી પ્રણામ કરીને રાજાને આ પ્રમાણે કહ્યું :^૩ 'હે રાજા! આ મારા જપના ક્ષણથી મુક્ત થઈને તું સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ થા અને હું તારી અતુલા સંપાદન કરીને પુનઃ જપમંત્ર આરંભીશ.'^૪ હે મહાબળવાન રાજા ! પૂર્વે દેવી ગાયત્રીએ મને વરદાન આપ્યું છે કે, 'જપ કરવામાં તારી શ્રદ્ધા નિત્ય અચળ રહો.'^૫

રાજાએ કહ્યું : હે બ્રાહ્મણ ! જો એ પ્રમાણે તમારી જપસિદ્ધિ નિષ્ફળ થઈ હોય અને પુનઃ જપ કરવાની તમારી શ્રદ્ધા હોય, તો ચાલો મારી સાથે અને તમે તમારા જપધર્મના ક્ષણને સંપાદન કરો. (અર્થાત્ જપના પુરુષનું દાન કરીને તમારું પુરુષની વૃદ્ધિ જ થયેલી છે તો હવે તે સપાદન કરેલા પુરુષને તમે મેળવી લો.)

બ્રાહ્મણે કહ્યું : આ સર્વની સમક્ષ તે જ્ઞતિ મહાન પ્રયત્ન કર્યો છે, તો હવે ચાલો, આપણે બન્ને જણા સમાન ક્ષણવાળા થઈને જ્યાં આપણી ગતિ નિર્માણ થઈ હોય ત્યાં જઈએ.^૭

તેઓ બન્નેનો એ નિશ્ચય નાદીને દેવરાજ દેવ મર્વ દેવો અને લોકપાલોની સાથે ત્યાં આપ્યો,^૮

તેમ જ સાધ્યો, વિશ્વેદેવાઓ, વાયુઓ, નદીઓ, પર્વતો, સમુદ્રો, અનેક પ્રકારનાં તીર્થો, તપો, વેદાંત-શાસ્ત્રો, વેદો, સામવેદમાં પાઠપૂર્તિને માટે બોલાતા ‘હાવુ હાઈ’ વગેરે અર્થશૂન્ય વર્ણો, સરસ્વતી, નારદ, પર્વત, વિશ્વાવસુ, હાહા, હુંહું, બીજા ગંધર્વો પોતાના પરિવાર સહિત ગંધર્વરાજા ચિત્રસેન, નાગો, સિદ્ધો, મુનિઓ, દેવના દેવ પ્રબળપતિ અને હજારો મસ્તકવાળા અચિંત્ય દેવ વિષ્ણુ પણ ત્યાં આવ્યા. તે સમયે આકાશમાં ભેરીઓ અને બીજાં ઘણાં વાદિત્રો વાગવા લાગ્યાં, તે મહાત્માઓ ઉપર દિવ્ય યુગોની વૃદ્ધિ થવા લાગી અને ચોખ્ખા સંખ્યા બંધ અપ્સરાઓ નૃત્ય કરવા લાગી. ૧૦-૧૪ પછી ત્યાં આવેલા મૂર્તિમાન સ્વર્ગે પ્રાદ્ધાણુને તથા રાજાને કહ્યું કે, ‘હે મહાભાગ્યશાળી પ્રાદ્ધાણુ! તું ખરેખર સિદ્ધ થયો છે અને હે રાજા! તું પણ સિદ્ધિપદને પામ્યો છે.’ ૧૫ તે પછી હે રાજા! પરસ્પર ઉપકારી થયેલા તેઓ બંને જણાએ એકી સાથે (યોગમાર્ગને આશ્રય કરીને) વિષયના કારણભૂત એવી ઇન્દ્રિયોના ઉપસંહાર કર્યો. ૧૬ અને પ્રાણ, અપાન, સમાન, વ્યાન તથા ઉદાન એ પાંચ વાયુઓને હૃદયમાં (અનાહતચક્રમાં) સ્થાપીને ત્યાં રહેલા મનને એકીભૂત થયેલા પ્રાણ તથા અપાન-વાયુમાં સ્થિર કરીને વશ કર્યું. ૧૭ પછી પશાસન વાળીને બે બ્રમરની નીચેના ભાગમાં નાસિકાના અગ્રભાગ ઉપર દૃષ્ટિને સ્થિર કરીને તેઓએ પોતાના મનને, પ્રાણને તથા અપાનને બ્રમરના મધ્યભાગમાં આવેલા આજ્ઞાચક્રમાં સ્થિર કર્યો. ૧૮ એ સમયે તેઓ બંનેનાં શરીર ચેદારહિત થઈ ગયાં હતાં, દૃષ્ટિ સ્થિર હતી અને ચિત્ત બરાબર એકાગ્ર હતું. આ રીતે મનને વશ કરીને તેઓએ પ્રાણ સહિત ચિત્તને સુષુપ્તના નાદી દ્વારા ઉપર આકર્ષી લઈને મસ્તકની અંદર સ્થિર કર્યું. ૧૯ એટલે તુરત જ મહાત્મા પ્રાદ્ધાણુના પ્રહરંધ્રને ફાડીને તેજની ગળ-હળતી જ્વાળા એકદમ બહાર નીકળી અને ત્યાંથી સ્વર્ગમાં ચાલી ગઈ. ૨૦ તે બેઈને ત્યાં જોયેલાં સર્વ પ્રાણીઓમાં મોટો હાહાકાર થઈ રહ્યો અને તેના પડધો સર્વ દિશાઓમાં પડ્યો. તે વખતે પ્રાદ્ધાણુના શરીરમાંથી નીકળેલા મહાન તેજ દેવોથી સ્તુતિ કરાતા પ્રહરંધ્રના શરીરમાં પ્રવેશ કર્યો. ૨૧ હે રાજા!

પિતામહ પ્રહરંધ્રે એ તેજને સ્વાગતવચન કહીને માન આપ્યું અને તેની અંદર દેખાતા અંશુષ્ઠપ્રમાણુ પુરુષની સાથે જઈને તેના સત્કાર કર્યો. ૨૨ વળી તેમણે એ વેળા આવું મધુર વચન કહી સંભળાવ્યું કે, ‘જપ કરનારા પુરુષોને તથા યોગીઓને જે ક્ષણ મળે છે, તે લગભગ સમાન જ હોય છે, એમાં કંઈ સંશય નથી. ૨૩ આ સર્વ સલાસદોષો યોગીપુરુષને મળનારાં ક્ષણને તો પ્રત્યક્ષ જોયું હશે; પરંતુ જપ કરનારા પુરુષોને મળનારા ક્ષણની તો એટલી બધી વિશેષતા છે કે, મારે પોતાને પણ તેને પ્રત્યુત્થાન આપવું પડે છે.’ ૨૪ આમ કહીને પ્રહરંધ્રે તે તેજને કહ્યું કે, ‘તું મારે વિષે નિવાસ કર.’ તે પછી તેમણે પ્રહરંધ્ર તથા આત્માની એકતા વિષે તેને ઉપદેશ આપ્યો. એટલે તુરત જ તેણે (તેજે અથવા અંશુષ્ઠમાત્ર પ્રાદ્ધાણુના લિંગશરીરે) સર્વ સંતાપોથી રહિત થઈને પ્રહરંધ્રના મુખમાં પ્રવેશ કર્યો. આ રીતે તે શ્રેષ્ઠ પ્રાદ્ધાણુ પ્રહરંધ્રના શરીરમાં જેમ દાખલ થયો, તેમ જ રાજા ઇક્ષ્વાકુ પણ ભગવાન પ્રહરંધ્રના શરીરમાં દાખલ થયો. ૨૫-૨૬ પછી સર્વ દેવતાઓ પ્રહરંધ્રને મુખમાં કરીને કહેવા લાગ્યા કે, ‘જપ કરનારાઓને મળનારાં ક્ષણ ઘણું જ ઉત્તમ છે; કેમ કે તમે પોતે આ જપકને પ્રત્યુત્થાન આપ્યું છે. વળી આ સર્વ પ્રયત્ન કેવળ જપકને માટે જ કરવામાં આવ્યો છે અને અમે બધા પણ કેવળ તેને માટે જ અહીં સુધી આવ્યા છીએ. તમે આ બંને જણોના સમાન રીતે જ સત્કાર કર્યો છે અને બંનેને સમાન જ ક્ષણ આપ્યું છે. યોગીઓને તથા જપકોને આવું મહાન ક્ષણ મળે છે, એ અમે આજે જ જોયું છે. હવે આ બંને જણા સર્વ લોકોનું ઉદ્ધાન કરીને જ્યાં પોતાની ઇચ્છા હશે ત્યાં જશે. ૨૭-૨૮

પ્રહરંધ્રે કહ્યું: જે પુરુષ મહાસ્મૃતિનો (વેદનો) તથા પવિત્ર અનુસ્મૃતિનો (મનુસ્મૃતિ વગેરેનો) નિત્ય પાઠ કરે છે, તે પણ આવી રીતે મારા શરીરમાં પ્રવેશ કરે છે; ૩૦ તેમ જ જે પુરુષ યોગસાધના કરનારો હોય છે, તે પણ આ પ્રમાણે જ દેહનો ત્યાગ કરીને મારા લોકને પામે છે, એમાં સંશય નથી. બસ, હવે હું તમારું ઇષ્ટકાર્ય સિદ્ધ કરવા માટે અહીંથી જાઉં છું અને તમે પણ પોતપોતાનાં કાર્ય સિદ્ધ કરવા માટે પોતાનાં સ્થાનકો તરફ જાઓ. ૩૧

ભીષ્મે કહ્યું : એમ કહીને પ્રહારેવ ત્યાં જ અંત-
ધાન થઈ ગયા; એટલે સર્વ દેવો પણ પ્રહારેવની
આજ્ઞા લઈને પોતપોતાનાં સ્થાન તરફ ચાલ્યા ગયા;
તેમ જ ત્યાં આવેલા કાળ, મૃત્યુ વગેરે સર્વ મહાત્મા-
ઓ પણ અતિ પ્રસન્નચિત્તે ધર્મનો સત્કાર કરીને
તેની પાછળ પાછળ પોતાનાં સ્થાન તરફ ચાલી
નીકળ્યા. ૩૨૩ હે મહારાજ! મેં જે પ્રમાણે સાંભળ્યું
હતું, તે પ્રમાણે બપોરેને મળનારું કૃષ્ણ અને
ગતિ મેં તમને કહી. હવે તેથી વધારે શું સાંભળવાની
તમને ઇચ્છા છે? ૩૪

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'નપક આદ્યુની તથા રાજ ધર્માકેની મુક્તિ'
નામનો અધ્યાય ૨૦૦ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૦૧ મો

વેદોક્ત કર્મમાર્ગ અને જ્ઞાનમાર્ગનું કૃષ્ણ
(મનુ અને બૃહસ્પતિનો સંવાદ)

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

किं फलं ज्ञानयोगस्य वेदानां नियमस्य च ।

भूतात्मा च कथं ज्ञेयस्तन्मे ब्रूहि पितामह ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : 'હે પિતામહ ! જ્ઞાન સહિત
ગેદાનું, વેદોક્ત અને અગ્નિહોત્રાદિ નિયમનું શું કૃષ્ણ
છે? તેમ જ ભૂતાત્મા-જીવને કેવી રીતે જોળખવો,
તે મને કહો.' ૧

ભીષ્મે કહ્યું : આ વિષયમાં પણ જોક પ્રાચીન
ધર્મિકાસ કહેવામાં આવે છે, જેમાં મહર્ષિ બૃહ-
સ્પતિનો તથા પ્રજાપતિ મનુનો સંવાદ વર્ણવેલો
છે. ૨ (તે આ પ્રમાણે છે.) જોક સમયે દેવર્ષિઓના
સસુદાયમાં શ્રેષ્ઠ મહર્ષિ બૃહસ્પતિ શિષ્યવૃત્તિ ધારણ
કરીને પ્રજાઓના મહાશ્રેષ્ઠ પતિ-મનુની પાસે ગયા
અને શુરુ તરીકે તેમને પ્રણામ કરીને આવા પ્રાચીન
પ્રશ્ન પૂછવા લાગ્યા. ૩ હે ભગવન્ ! આ જગતનું
કારણ શું છે; કયા કારણને લીધે કર્મકાંડવિધિની
પ્રવૃત્તિ થયેલી છે અને પ્રાદ્યલો જેને જ્ઞાનના કૃષ્ણ
તરીકે કહે છે તથા વેદનાં વાક્યો જેનું સ્પષ્ટ રીતે
પર્ણ ન કરી શકતાં નથી, તે તત્ત્વવસ્તુ શી છે, તે મને
યથાર્થ રીતે કહો. ૪ અર્થશાસ્ત્ર (ધર્મોર્થકામરૂપ
ત્રિવર્ગશાસ્ત્ર), વેદ અને વૈદિક મંત્રોનું જ્ઞાન ધરાવ-
નારા મહાન પુરુષો અનેક થયેલા કરીને તથા અનેક

ગાયોનાં દાન આપીને જે કૃષ્ણનું ઉપાસન કરે છે,
તે કૃષ્ણ શી વસ્તુ છે; કયા પ્રકારે તેની પ્રાપ્તિ થઈ
શકે છે અને કયે સ્થળે તે વસ્તુ રહેલી છે? ૫ હે
ભગવન્ ! આ પૃથ્વી, પૃથ્વી ઉપર ઉત્પન્ન થયેલાં
સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓ, પવન, આકાશ, જળ, જળ-
ચર પ્રાણીઓ, સ્વર્ગ અને સ્વર્ગવાસી દેવો વગેરેની
જેમાંથી ઉત્પત્તિ થઈ છે, તે પ્રાચીન તત્ત્વ કયું છે,
તે મને કહો. ૬ જે વસ્તુનું મનુષ્યને જ્ઞાન થાય છે,
તે વસ્તુ પ્રાપ્ત કરવા માટે પ્રથમ તો તેને ઇચ્છા
થાય છે અને પછી તેને મેળવવા માટે તે પ્રવૃત્તિ કરે
છે; પરંતુ હું તો પરમ પ્રાચીન એવા તે તત્ત્વને
જાણતો જ નથી, તો પછી તેનું ઉપાસન કરવાની
અથવા તેને પ્રાપ્ત કરવાની મિથ્યા પ્રવૃત્તિ કેવી
રીતે કરવી? ૭ મેં જગવેદ, સામવેદ, યજુર્વેદ, જ્યોતિષ,
નિરુક્ત, કલ્પ સહિત વ્યાકરણ તથા શિક્ષા એ સર્વનું
અધ્યયન કર્યું છે, તોપણ આકાશાદિ મહાભૂતોના
ઉપાદાનકારણભૂત પરમાત્માને હું જાણતો નથી. ૮
માટે એ આત્મજ્ઞાનના સંબંધની સર્વ વાત તમે
મને સામાન્ય શબ્દોમાં તથા વિશેષ શબ્દોમાં
કહો, તેમ જ વેદોક્ત કર્મમાર્ગનું તથા જ્ઞાનમાર્ગનું
શું કૃષ્ણ છે અને શરીરધારી જીવ જોક શરીરનો
ત્યાગ કરીને બીજા શરીરને કેવી રીતે પામે છે તે
પણ મને કહો.

મનુએ કહ્યું : જે મનુષ્યને જે વસ્તુ પ્રિય હોય
છે, તેને તે સુખરૂપ કહે છે અને જે વસ્તુ અપ્રિય
હોય છે, તેને દુઃખરૂપ કહે છે. ૯ મને અમુક
સુખરૂપ ઇષ્ટ વસ્તુનો લાભ થાઓ, પણ દુઃખરૂપ
અનિષ્ટ વસ્તુનો લાભ ન થાઓ, આવી આંતરિક
ઇચ્છાની પૂર્તિને માટે જગતમાં કર્મમાર્ગ આક્ર-
મ્ય છે અને મને ઇષ્ટ વસ્તુનો પણ લાભ ન થાઓ
તેમ અનિષ્ટ વસ્તુનો પણ લાભ ન થાઓ, આવી
નિષ્કામ બુદ્ધિને માટે જ્ઞાનમાર્ગ પ્રવૃત્ત થયો છે. ૧૦
વેદની અંદર કહેવામાં આવેલા સર્વ કર્મવિધિઓ
કેવળ કામનામય છે; માટે જો કર્મવિધિઓથી મુક્ત
રહેનારો પુરુષ પરબ્રહ્મને પામી શકે છે, પણ સુખ
મેળવવાની ઇચ્છાથી અનેક કર્મવિધિઓમાં પ્રવૃત્તિ
કરનારો પુરુષ સ્વર્ગ કે નરકમાં જ જાય છે.

બૃહસ્પતિએ પૂછ્યું : જગતના પ્રત્યેક પ્રાણીને
સુખ ઇષ્ટ હોય છે અને દુઃખ અનિષ્ટ હોય છે અર્થાત

સર્વ કોઈને સુખ જ થકણ કરવા યોગ્ય જણાય છે, પણ દુઃખનો તો ત્યાગ જ કરવાની ઇચ્છા થાય છે, જેથી મનુષ્યને (દુઃખનો ત્યાગ કરવાની તથા સુખને સંપાદન કરવાની) તે ઇચ્છા જ કર્મ વડે પ્રાપ્ત કરી દે છે.

મનુષ્યે કહ્યું: જે પુરુષ સ્વર્ગોદિકની કામનાઓથી મુક્ત થયેલો હોય છે, તે પરબ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ શકે છે; અને વાસ્તવિક રીતે તો એમ જ છે કે, વેદોક્ત કર્મવિધિની પ્રવૃત્તિ પરબ્રહ્મની જિજ્ઞાસા ઉત્પન્ન કરવા માટે જ છે; અર્થાત્ બ્રહ્મજ્ઞાન સંપાદન કરવા માટે જ કર્મો કરવાં, પણ સ્વર્ગોદિક ક્ષુદ્ર ફળની ઇચ્છા રાખીને કર્મો કરવા નહિ. જે પુરુષો કામનાઓથી ઘેરાયેલા હોય છે, તેઓને જ વેદમાં કથાં વેલો કર્મયોગ (ફળની લાલચ આપીને) પોતાના તરફ આકર્ષે છે; પરંતુ જે પુરુષ કામનાઓથી મુક્ત થયેલો હોય છે, તે તો પરબ્રહ્મને જ પ્રાપ્ત કરે છે.^{૧૨૧} કેવળ નિષ્કામ બુદ્ધિથી જ નિત્યનેમિત્તિક કર્મોના અનુષ્ઠાન વડે રાગાદિક દોષોથી મુક્ત થયેલું ચિત્ત-દર્પણની પેઠે સ્વચ્છ અને શુદ્ધ બની જાય છે, પછી તેવા શુદ્ધ અંતઃકરણવાળો આત્મસુખાથી પુરુષ સત્ અને અસત્ વિષયનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન મેળવીને ધર્મને વિષે પ્રવૃત્ત થાય છે અને તેથી જ અંતે કર્મમાર્ગથી અત્યંત અગોચર તથા સર્વ વાસનાઓથી મુક્ત એવા પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કરી શકે છે.^{૧૨૨} જોકે આ સર્વ પ્રજાઓને કેવળ મન અને કર્મના યોગે જ ઉત્પન્ન કરવામાં આવી છે, (તેથી કોઈને આવી શકા યવાનો પણ સંભવ છે કે, બંધનનાં કારણભૂત કર્મો બંધનની નિવૃત્તિ કેમ કરી શકે?) તોપણ નિષ્કામ બુદ્ધિથી કરવામાં આવેલાં કર્મો અને નિષ્કામ કર્મો દ્વારા શુદ્ધ થયેલું મન એ બન્ને જ જ્ઞાની પુરુષોએ સેવેલા ઉત્તમ મોક્ષમાર્ગો છે; કેમ કે વેદમાં કહેવામાં આવેલું પ્રત્યક્ષ કર્મ જ સકામબુદ્ધિથી આચરવામાં આવે છે, તો જ ક્ષુદ્ર ફળને આપનારું થાય છે; પણ જો નિષ્કામ બુદ્ધિથી સેવવામાં આવે છે, તો મોક્ષરૂપ શાશ્વત પદને આપનાર થઈ પડે છે. તેમાં સુખ્ય કારણ એ જ છે કે, તેના ફળનો શુદ્ધ અંતઃકરણથી ત્યાગ કરવામાં આવ્યો હોય છે અને તેથી જ બંધનહેતુક એવું પણ કર્મ મોક્ષહેતુક થઈ પડે છે; પરંતુ એ

સિવાય કર્મોના સમૂળનો ત્યાગ કરવાથી મોક્ષ મળતો નથી.^{૧૨૩} જેમ રાત્રિ વીતી ગયા પછી અંધકારના આવરણથી મુક્ત થયેલાં ચક્ષુ પોતાના સ્વતઃસિદ્ધ પ્રકાશથી હરદોઈ કામમાં મનુષ્યને એક નાયકરૂપ થઈ પડે છે અને માર્ગમાં ત્યાગ કરવા યોગ્ય કાંટા વગેરે અશુભ પદાર્થોને જોઈ શકે છે, તેમ બુદ્ધિ પણ વિવેકજ્ઞાનના શુભથી જ્યારે મુક્ત થાય છે, ત્યારે સર્વ પ્રકારના ત્યાગ કરવા યોગ્ય અશુભ કર્મને જોઈ શકે છે-જાણી શકે છે.^{૧૨૪} આ જગતમાં જ્ઞાનફળની શ્રેષ્ઠતા કેટલી બધી છે, તે તો તમે જુઓ! મનુષ્યોને જો જ્ઞાન હોય છે, તો જ માર્ગમાં રહેલા સર્પોના, હર્ષનાં શુંબડાંઓના તથા વાવ, કૂવા વગેરે જળાશયોના ત્યાગ કરે છે; (અને એક બાબુ પર ચાલે છે) પરંતુ જેઓ અજ્ઞાની હોય છે, તેઓ તો તે પદાર્થના અજ્ઞાનને લીધે તેના ઉપર જ પડે છે.^{૧૨૫} વિદ્વાનો કહે છે કે, વૈદિક કર્મોની સિદ્ધિ પાંચ અંગોથી થઈ શકે છે. એક તો વિધિપૂર્વક ચોળેલા સંપૂર્ણ મંત્રો, બીજું શરોક્ત વિધિ પ્રમાણે કરવામાં આવેલા યજ્ઞો, ત્રીજું કર્મને અનુસરતી હક્ષિણાઓ, ચોથું અન્નનું દાન અને પાંચમું જે દેવતાને હવિર્ભાગ આપવાનો હોય તેનું ધ્યાન. આ પાંચ અંગોની સાથે કરેલું કર્મ ફળદાયક થાય છે.^{૧૨૬} વળી વેદો કહે છે કે, કર્મ (સાત્ત્વિક, રાજસ અને તામસ એમ) ત્રણ પ્રકારનાં હોય છે અને તે કર્મ મંત્રપૂર્વક જ કરવામાં આવે છે, જેથી મંત્રો પણ ત્રણ પ્રકારના હોય છે. જેમ કે ‘અમિમીઝે’ ઇત્યાદિ મંત્રો સાત્ત્વિક છે. ‘ફ્યે ત્વોર્જેત્વા’ ઇત્યાદિ મંત્રો રાજસ છે અને ‘સર્વં પ્રવિધ્ય હૃદયં પ્રવિધ્ય’ ઇત્યાદિ મંત્રો તામસ છે.) એ જ પ્રમાણે વિધિ પણ ત્રણ પ્રકારનો છે, (જેમ કે ‘આત્મકામો યજેત’ એ વિધિ સાત્ત્વિક છે, ‘સ્વર્ગકામો યજેત’ એ વિધિ રાજસ છે અને ‘અમિચરન યજેત’ એ વિધિ તામસ છે.) વળી કર્મના ફળની સિદ્ધિ કર્તાપુરુષના ત્રિગુણાત્મક અંતઃકરણનો જ આધાર રાખે છે, જેથી કર્મનું ફળ પણ ત્રણ પ્રકારનું હોય છે અને તે ફળનો લોકતા પુરુષ પણ ત્રિગુણાત્મક હોઈને ત્રણ પ્રકારનો છે. (જેમ કે વિદ્યા, શ્રદ્ધા વગેરે સર્વ શુભોપાયો કર્તા સાત્ત્વિક છે, વિદ્યા આદિ શુભોથી હીન હોવા છતાં

કેવળ પ્રવૃત્તિપરાયણ જ રહેનારો કર્તા રાજસ છે અને દલ અથવા ડોળ રાખીને કર્મ કરનારો કર્તા તામસ છે.)^{૧૯} શબ્દો, રૂપો, રસો, પવિત્ર સ્પર્શો અને શુભ એવા ગંધો આ સર્વ વિષયો કર્મના ફળરૂપ જ છે અને તેના ઉપભોગ મૂળ્યા પછી સ્વર્ગ-લોકમાં જ મળે છે; પરંતુ જ્ઞાનનું ફળ તો આ લોકમાં જ મરણ પામ્યા પહેલાં મનુષ્યને મળી શકે છે. (અર્થાત્ પરોક્ષ ફળવાળા કર્મના કરતાં પ્રત્યક્ષ ફળવાળું જ્ઞાન જ વધારે ઉત્તમ છે.)^{૨૦} જીવ શરીરનો આશ્રય કરીને જ કર્મ કરે છે, જેથી શરીરની સાથે રહીને જ તેનું ફળ પ્રાપ્ત કરે છે; કેમ કે કર્મના ફળભૂત સુખદુઃખાદિનું આશ્રયસ્થાન શરીર જ છે; (પણ આત્મા નથી. માટે શરીરત્વાદિ ધર્મોથી રહિત એવા મોક્ષ, શારીરિક કર્મો કરવાથી સિદ્ધ થતો નથી.)^{૨૧} તેમ જ જીવાત્મા વાણી વડે જે જે કર્મને કરે છે, તે સર્વને પોતે જ્યારે વાણીવાળો હોય છે, ત્યારે જ ભોગવે છે અને મન વડે જે કર્મને કરે છે તેને મન સાથે રહીને જ ભોગવે છે. (અર્થાત્ જપાદિક વાચિક કર્મ કરવાથી કે કથાનાદિક માનસિક કર્મ કરવાથી પણ મોક્ષની સિદ્ધિ થતી નથી.)^{૨૨} કર્મના ફળમાં આસક્ત થયેલો મનુષ્ય ફળની ઇચ્છા રાખીને જે જે સત્ત્વાદિ શુભવાળાં કર્મ કરે છે, તે તે શુભથી યુક્ત થઈને કર્મનાં શુભઅશુભ ફળને ભોગવે છે.^{૨૩} જેમ માછલું જળના પ્રવાહમાં પડીને તેની સાથે સાથે તણાય છે, તેમ પૂર્વજન્મનું કર્મ પણ મનુષ્યની સાથે સાથે જાય છે; છતાં દેહધારી પ્રાણી ઇષ્ટનો લાભ થતાં સંતુષ્ટ થાય છે અને અનિષ્ટનો લાભ થતાં ઉદ્વેગ પામે છે. (એ તેની મૂર્ખતા જ છે.)^{૨૪} હવે આ સર્વ જગત જેનાથી ઉત્પન્ન થયું છે, જેનો સાક્ષાત્કાર કરીને મનને જીતનારા પુરુષો સંસારનું ઉલ્લંઘન કરીને પરમપદને પ્રાપ્ત થાય છે અને વેદવાક્યો જેને સ્પષ્ટ રીતે વર્ણવી શકતાં નથી, તે શ્રેષ્ઠ તત્ત્વનું હું વર્ણન કરું છું, તેને તમે સાંભળો.^{૨૫} એ તત્ત્વ શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધથી રહિત છે, ઇન્દ્રિયોથી અગ્રાહ્ય છે, અવ્યક્તસ્વરૂપ છે, લાલ, દાળો, ધોળો ઇત્યાદિ વર્ણો વિનાનું છે અને અદિતીય છે; છતાં પણ તેણે પ્રજાઓના ઉપભોગને માટે શબ્દાદિ પાંચ વિષયોને ઉત્પન્ન

કર્યા છે.^{૨૬} વળી તે તત્ત્વભૂત વસ્તુ સ્ત્રી નથી, પુરુષ નથી, નપુંસક નથી, પ્રધાન પરમાણુ આદિ સત્ત્વરૂપ નથી, અસત્ (શૂન્ય) સ્વરૂપ નથી, તેમ જ સદૃશત્ત્વમિશ્ર પણ નથી; પરંતુ બ્રહ્મવેત્તા મનુષ્યો જેનો સાક્ષાત્કાર કરી શકે છે, એવી તે તત્ત્વભૂત વસ્તુ અક્ષર છે-અવિનાશી છે, એમ તમારે જાણવું.^{૨૭}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વાત્મક મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં 'વેદેક્ષત કર્મમાર્ગ' અને જ્ઞાનમાર્ગનું ફળ'

નામનો અધ્યાય ૨૦૧મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૦૨મો

મનુ-બૃહસ્પતિસંવાદ (ચાહુ)

॥ મનુવાચ ॥

અક્ષરાત્ સં તતો વાયુસ્તતો જ્યોતિસ્તતો જલમ્ ।
જલાત્પ્રસ્તા જગતી જગત્યાં જાયતે જગત્ ॥ ૧ ॥

મનુએ કહ્યું: અક્ષરબ્રહ્મથી આકાશ ઉત્પન્ન થયું, આકાશમાંથી વાયુ, વાયુમાંથી તેજ, તેજમાંથી જળ, જળમાંથી પૃથ્વી અને પૃથ્વીમાંથી આ સર્વ જગત ઉત્પન્ન થયું છે. (અહીં કહેવાનો ભાવ એ છે કે, માયાની સહાયતાવાળા અક્ષરબ્રહ્મથી જગત ઉત્પન્ન થયું છે. કદાચ કોઈને શંકા થાય કે, અક્ષરની પહેલાં જો કંઈ પણ ન હતું, તો માયા ક્યાંથી આવી? અને માયા તે વખતે જો હતી જ, તો પછી અક્ષરને અદ્વૈત કેમ કહેવાય? આ શંકાનું સમાધાન આ રીતે થઈ શકે છે. જેમ છીપમાં રૂપાનો ભાસ થવાથી તેમાં કંઈ રૂપ આવી જતું નથી, તેમ જ છીપની સાથે રૂપ વળેલું છે, એમ પણ કહેવાતું નથી. એ જ પ્રમાણે અક્ષરમાં માયાની મિથ્યા પ્રતીતિ થવાથી અક્ષરનું અદ્વૈતપણું મટી જતું નથી; કેમ કે માયા એ અક્ષરને વળેલો કોઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ જ નથી, પરંતુ અજ્ઞાનજન્ય મિથ્યા ભાસ જ છે.)^૧ આ રીતે જગતની ઉત્પત્તિ થયા પછી યુગ: પ્રલયસમયે પૃથ્વીમાંથી ઉત્પન્ન થયેલાં સર્વ શરીરોનો અને પૃથ્વીનો જળમાં લય થઈ જાય છે, જળનો તેજમાં લય થઈ છે, તેજનો પવનમાં લય થઈ જાય છે અને પવનનો આકાશમાં લય થઈ જાય છે. આ રીતના સુદૃઢક્રમને જાણનારા બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરુષ આકાશની પેટી પાર રહેલા અક્ષરબ્રહ્મને જ પોતાના આત્માસ્વરૂપે જાણે

છે અને તે પ્રમાણે જાણ્યા પછી તે પુરુષને પુનઃ સંસારના ફેરામાં પડવું પડતું નથી, પણ તે તો મોક્ષને જ પામે છે. (પરંતુ જેઓ જે અક્ષરને પોતાના આત્માસ્વરૂપ જાણતા નથી, તેઓને તો પુનઃ સંસારમાં આવવું પડે છે.)^૨ પ્રધ્વાનિષ્ઠ પુરુષો જે અક્ષરતત્ત્વનો સાક્ષાત્કાર કરે છે, તે ઉજ્જ્વલ નથી, શીત નથી, મૃદુ નથી, તીક્ષ્ણ નથી, અમ્લ (ખાટું) નથી, કષાય (તૂરું) નથી, મધુર નથી, તિક્ત (કડવું) નથી, શબ્દવાળું નથી, ગંધવાળું નથી, રૂપવાળું નથી અને પ્રમાતા આદિ સ્વભાવવાળું પણ નથી.^૩ સર્વ કોઈની ત્વચાઈન્દ્રિય સ્પર્શને જાણી શકે છે, જિહ્વાઈન્દ્રિય રસને જાણી શકે છે, ધ્રાણૈન્દ્રિય ગંધને જાણી શકે છે, શ્રવણૈન્દ્રિય શબ્દને સાંભળે છે અને ચક્ષુષ્ઠિન્દ્રિય રૂપને જાણી શકે છે; પરંતુ જે સર્વ ઇન્દ્રિયો અને તેના વિષયોથી પર એવા પરમાત્માને અધ્યાત્મવિદ્યા નહિ જાણનારા મનુષ્યો પોતાની એક ઇન્દ્રિયથી જાણી શકતા નથી; અર્થાત્ પરમાત્મારૂપી વસ્તુ ઇન્દ્રિયોથી અજ્ઞા છે;^૪ માટે જે પુરુષ (યોગસાધન દ્વારા) રસનેન્દ્રિયને રસ-શુષ્કથી, ધ્રાણૈન્દ્રિયને ગંધશુષ્કથી, શ્રવણૈન્દ્રિયને શબ્દશુષ્કથી, ત્વચાઈન્દ્રિયને સ્પર્શશુષ્કથી અને ચક્ષુરિન્દ્રિયને રૂપશુષ્કથી નિવૃત્ત કરીને નિત્ય સમાધિયોગનો અભ્યાસ કરે છે, તે પુરુષને જ પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર થાય છે.^૫ મુનિઓ કહે છે કે, જે કોઈ કર્તા રાગદ્વેષાદિકનું અવલંબન કરીને હરકોઈ જ્ઞાન કે કર્મ દ્વારા જે કોઈ પ્રાપ્ત્ય વસ્તુને ઉદ્દેશીને જે દેશમાં અથવા કાળમાં જે કંઈ સુખ-દુઃખના નિમિત્તે તેને અનુકૂળ એવી પ્રવૃત્તિ કરે છે, તે સર્વ સમુદાયનું કારણસ્વરૂપ અથવા આત્મા જ છે.^૬ વળી જે સર્વવ્યાપક (ધૈર્ય) હોઈને વ્યાપ્ત (જીવ)સ્વરૂપ પણ છે, એમ વૈદિક મંત્રોથી સિદ્ધ થાય છે અને જે કૃતસ્વસ્વરૂપે આ સર્વ જગતમાં વસી રહ્યા છે, જે સર્વના કારણભૂત છે; તેમ જ જે એક અદિતીયસ્વરૂપે સર્વના સદ્મા છે, તે પરબ્રહ્મને સર્વના કારણ કહેવામાં આવે છે અને તે સિવાયની બીજી સર્વ વસ્તુને કાર્ય કહેવામાં આવે છે.^૭ જેમ કોઈ મનુષ્ય સારી રીતે કરેલાં પુણ્યપાપના યોગથી શુભ અને અશુભ કળને સંપાદન કરે છે અને તે રીતે પ્રાપ્ત થયેલું શુભ-અશુભ

કળ વિનાવિરોધે મનુષ્યના શરીરમાં એકત રહે છે, તે પ્રમાણે જ પુણ્યપાપના યોગથી શુભ-અશુભ ગણતાં સર્વ (જડ) શરીરોમાં ચૈતન્યરૂપ એવું આત્મતત્ત્વ જ જ્ઞાનસ્વરૂપે રહેલું છે. (અર્થાત્ પુણ્ય અને પાપ જેમ વિનાવિરોધે એકીસાથે રહે છે, તેમ જડ (શરીર) અને ચૈતન્ય (આત્મા, સ્વરૂપ કે સ્વભાવ) પણ વિનાવિરોધે એકીસાથે રહે છે અને તે ચૈતન્ય જ્ઞાનસ્વરૂપ ગણાય છે.)^૮ જેમ (દીવીની ટોચ ઉપર મૂકેલા) એક પ્રદીપ્ત દીવો દેહીષ્ઠમાન થઈને આગળ રહેલા બીજા સર્વ પદાર્થોને પ્રકાશ માન કરે છે, તેમ આ શરીરમાં રહેલા પાંચ ઇન્દ્રિયોરૂપી દીપતૃક્ષો (દીવીઓ) જ્ઞાનરૂપી દીવાથી દેહીષ્ઠમાન થઈને વિષયોને ચક્રહૃ કરે છે; (પણ સ્વતઃપ્રકાશરૂપ નથી) અને તેથી જ તેઓ પરતંત્ર છે-ચૈતન્યપ્રકાશની અપેક્ષા રાખનારા છે.^૯ જેમ કોઈ રાત્રીના અનેક અમાત્યો રાત્રીની આજ્ઞાને અધીન રહીને જ બીજાઓને જુદી જુદી આજ્ઞાઓ કરે છે, તેમ શરીરની અંદર રહેલી પાંચ ઇન્દ્રિયો આત્માની પ્રેરણાને અધીન રહીને જ તે તે વિષયોનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરે છે અને તેથી જ જેમ અમાત્યોના કરતાં રાત્રી ઉત્તમ ગણાય છે, તેમ જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્મા પણ ઇન્દ્રિયોના કરતાં શ્રેષ્ઠ ગણાય છે.^{૧૦} જેમ અગ્નિની જ્વાળાઓ, પવનનો વેગ, સૂર્યનાં કિરણો અને નદીઓનાં જળ ઉત્પન્ન થાય છે, અસુક સમય સુધી રહે છે અને લય પામે છે, તેમ પ્રાણીઓનાં શરીરો પણ ઉત્પન્ન થાય છે, અસુક સમય સુધી રહે છે અને પાછાં લય પામે છે. (અર્થાત્ મન દ્વારા શરીરની અંદર બંધાઈ રહેલું એવું પણ જ્ઞાન (આત્મતત્ત્વ) શરીરનો નાશ થઈ ગયા છતાં પણ નાશ પામતું નથી.)^{૧૧} જેમ કોઈ એક પુરુષ લોકકામાં રહેલા અગ્નિને જોવાની ઇચ્છાથી હાથમાં ફરસી લઈને લોકકાને ચીરી નાખે, તોપણ તેને દુમાકાનાં કે અગ્નિનાં દર્શન થતાં નથી; તેમ જ શરીરમાં રહેલા આત્માને જોવાની ઇચ્છાથી શરીરના હાથ, પગ, પેટ વગેરે અવયવોને કાપી નાખવામાં આવે, તોપણ આત્માનો સાક્ષાત્કાર થઈ શકતો નથી; કેમ કે આત્મા શરીરથી ભિન્ન છે.^{૧૨} પરંતુ અગ્નિનું દર્શન કરવા માટે તેનાં તે જ લોકકાંઓને જો મથવામાં આવે છે, તો તુરંત જ અગ્નિનું તથા દુમાકાનું, જે

દર્શન થાય છે, તેમ કોઈ બુદ્ધિમાન જીવ યોગધર્મોના આશ્રય કરીને શરીરને જો મથવા માટે છે, તો તુરત જ પરમાત્માનાં તથા બુદ્ધિનાં એકીસાથે તેને દર્શન થાય છે.^{૧૩} જેમ પુરુષ સ્વપ્નમાં પોતાના શરીરને પોતાનાથી જુદું જ પૃથ્વી પર પડેલું જુએ છે, તેમ મરણસમયે પોતાના સ્થૂળ શરીરને આત્માથી ભિન્ન જોયા છતાં પણ સત્તર તરવોથી (દશ ઇન્દ્રિયો, પાંચ પ્રાણ, મન તથા બુદ્ધિથી) બનેલા લિંગશરીરને આત્માથી ભિન્ન નહિ જાણ નારો. પુરુષ એક સ્થૂળદેહનો ત્યાગ કરીને બીજા સ્થૂળદેહમાં પ્રવેશ કરે છે.^{૧૪} શરીરની ઉત્પત્તિથી, વૃદ્ધિથી, ક્ષીણતાથી કે નાશથી શરીરની અંદર રહેલો જીવાત્મા ઉત્પત્તિને, વૃદ્ધિને, ક્ષીણતાને કે નાશને પામતો જ નથી; માત્ર મરણસમયે પ્રાચીન કર્મફળના ચોગે પૂર્વના શરીરનો ત્યાગ કરીને અદૃશ્યસ્વરૂપે બીજા શરીરમાં પ્રવેશ કરે છે.^{૧૫} આત્માના સ્વરૂપને અનુપધ્વિય દ્વારા જોઈ શકાતું નથી, તેમ ત્વચાધ્વિય દ્વારા તેનો સ્પર્શ પણ કરી શકાતો નથી અર્થાત્ આત્મવસ્તુ ઇન્દ્રિયોથી અગ્રાહ્ય છે. વળી તે ઇન્દ્રિયો દ્વારા આત્માને કોઈ પણ કાર્ય સાધવાતું હોતું નથી અને સાક્ષીભૂત જોવા આત્માને ઇન્દ્રિયોતું જ્ઞાન હોય છે; તોપણ ઇન્દ્રિયોને આત્માતું જ્ઞાન હોતું નથી. (કેમ કે ઇન્દ્રિયો જડ છે અને આત્મા ચેતન છે.)^{૧૬} જેમ એક લોહનો ગોળો સમીપમાં બળી રહેલા અગ્નિના તાપના સંબધથી લાલચોળ જેવો દેખાય છે, તોપણ ખરી રીતે તે ગોળો લાલ નથી કે દાહક શક્તિમાન પણ નથી; તે જ પ્રમાણે જડ જોવા પણ દેહ આત્માના સંબધને લીધે જ ચેતન્ય ધર્મને ધારણ કરે છે અને તેથી જ ચેતન જેવો દેખાય છે, તોપણ વસ્તુતઃ દેહ ચેતન છે જ નહિ.^{૧૭} તેમ જ જીવાત્મા (મરણસમયે) એક શરીરનો ત્યાગ કરીને અદૃશ્ય રીતે બીજા શરીરમાં પ્રવેશ કરે છે અને પૂર્વના શરીરને પંચમહાભૂતોમાં તણ દઈને બીજા શરીરના સ્વરૂપને ધારણ કરે છે.^{૧૮} દેહાભિમાની જીવ પંચમહાભૂતોથી બનેલા પૂર્વ શરીરનો ત્યાગ કરીને પણ આકાશ, વાયુ, અગ્નિ, જળ અને પૃથ્વી એ પાંચ ભૂતોના જ કાર્યરૂપ બીજા શરીરને ધારણ કરે છે અને તેની સાથે સાથે અનેક

પદાર્થોના આશ્રય કરનારી તથા કર્મની અંદર પ્રવૃત્તિ કરનારી શ્રોત્રાદિ ઇન્દ્રિયો પણ શબ્દાદિ પાંચ વિષયોનો આશ્રય કરે છે.^{૧૯} તેમાંની શ્રોત્રેન્દ્રિય આકાશના શબ્દશુણ્વનો આશ્રય કરે છે, દ્રાણેન્દ્રિય પૃથ્વીના ગંધશુણ્વનો આશ્રય કરે છે, ચક્ષુષેન્દ્રિય તેજના રૂપશુણ્વનો આશ્રય કરે છે, રસનેન્દ્રિય જળના રસશુણ્વનો આશ્રય કરે છે અને ત્વચાધ્વિય વાયુના સ્પર્શશુણ્વનો આશ્રય કરે છે; (અર્થાત્ શ્રોત્રાદિક ઇન્દ્રિયો શબ્દાદિક વિષયોની વાસનાથી યુક્ત થઈને જ કર્મની અંદર પ્રવૃત્તિ કરે છે.)^{૨૦} પાંચ ઇન્દ્રિયોના પાંચ વિષયો આકાશાદિ મહાભૂતોને વિષે વસે છે, પાંચ મહાભૂતો ઇન્દ્રિયોને વિષે વસે છે, ઇન્દ્રિયો તેઓના વિષયો અને પાંચ મહાભૂતો મનને અનુસરનારાં છે, મન બુદ્ધિને અનુસરે છે અને બુદ્ધિ સ્વભાવને (ચિદાત્માને) અનુસરે છે. (તાત્પર્ય કે બુદ્ધિમાં જ સર્વ તરવોના અંતર્ભાવ થાય છે અને તે બુદ્ધિના સંબધને લીધે જ આત્માને પુનઃ પુનઃ સંસારમાં પડતું પડે છે.)^{૨૧} પૂર્વજન્મમાં જે જે શુભઅશુભ કર્મ કરેલાં હોય છે, તે તે કર્મને જ ઇન્દ્રિયાદિ તરવો પોતાના તથા શરીરમાં શ્રદ્ધણ કરે છે અને જેમ જળચર પ્રાણીઓ જળના અનુકૂળ પ્રવાહમાં સહજ રીતે ઘસારાઈ જઈને બીજા જળમાં દાખલ થાય છે, તેમ બુદ્ધિ અને વિષયો મનના વેગને અનુસરીને તેની સાથે બીજા શરીરમાં નિવાસ કરે છે. (સારાંશ કે પૂર્વજન્મના સંસ્કારને આધીન થઈને ઉત્તરોત્તર નવા નવા દેહમાં દાખલ થનારો જીવાત્મા કર્મોને કરતો કરતો પુનઃ પુનઃ બંધાયો જ કરે છે.^{૨૨} આ ઉપરથી કોઈને કદાચ શંકા થાય કે, એ રીતે ત્યારે વાસનાસંતતિ અવિચિત્ર રીતે ચાલ્યા કરે અને તેનો કહી નાશ જ ન થાય, તો પછી મોક્ષની આશા ફલભજ થઈ પડે. આ શંકાનું સમાધાન કરવા માટે છેલ્લા શ્લોકમાં સંસારનું પ્રાતિજન્યપણું સિદ્ધ કરે છે અને અનાદિકાળથી ચાલ્યા આવેલા જન્મને ૧૫ મૂળમાંથી ઉખેડી નાખવા માટે તત્ત્વજ્ઞાની પુરુષ સમર્થ થઈ શકે છે, એ વાતનું સ્પષ્ટીકરણ કરે છે.) પ્રાતિજન્યજ્ઞાન કેવળ ચંચળ અથવા અદિયર જ હોય છે, જેથી મનુષ્ય તે પ્રાતિજન્યજ્ઞાનને દૂર કરીને વસ્તુતરત્તને જાણી શકે છે. (જેમ નીકામાં

ખેસીને નદીમાં ફરનારા મનુષ્યને તીર ઉપરનાં વૃક્ષો^૧ સ્થિર-હોવા છતાં ચાલતાં હોય તેમ દેખાય છે, તેમ જ પરમાત્મા કૃટસ્થ-નિર્વિકાર હોવા છતાં બુદ્ધિના વિકારને લીધે અકૃટસ્થ-સવિકાર જાણવામાં આવે છે; પરંતુ એ બ્રાંતિજનકરૂપ બુદ્ધિના માર્ગને નિરોધ કરીને તત્ત્વજ્ઞાની પુરુષ પરમાત્માના વાસ્તવિક સ્વરૂપને સાક્ષાત્કાર કરી શકે છે.) વળી જેમ પુસ્તકના સૂક્ષ્મ અક્ષરો પણ ચરમાં અથવા સૂક્ષ્મ-દર્શકચંત્રના યોગથી મોટા-રથૂળ દેખાય છે, તેમ પરમાત્મવસ્તુ સૂક્ષ્મમાં સૂક્ષ્મ છે, તોપણ બુદ્ધિના સંબંધને લીધે રથૂળ પ્રપંચસ્વરૂપે જોવામાં આવે છે. એ જ પ્રમાણે જેમ પોતાના સુખનું પ્રતિબિંબ પોતાની દૃષ્ટિથી જોવાને અશક્ય છે, તોપણ દર્પણ તે પ્રતિબિંબને આબિહૂય રીતે દેખાડી આપે છે. તે જ પ્રમાણે એક જ એવી પ્રત્યગ્વસ્તુને (પરમાત્માને) પોતાના અજ્ઞાનથી કલ્પી કાઢેલું બુદ્ધિરૂપી દર્પણ, આકાશાદિ અનેક સ્વરૂપે દેખાડી આપે છે. (પરંતુ જેમ ચક્ષુ ઉપર ચકાવેલાં ચરમાને દૂર કરવાથી પુસ્તકના અક્ષરોનું^૨ રથૂળપણું દૂર થાય છે અને સુખ સામે ધરેલા દર્પણને ખસેડી લેવાથી પોતાના સુખનું દર્શનપણું પણ અદર્શ થાય છે, તેમ જ) બ્રાંતિ-જનક બુદ્ધિમાર્ગને બોધ કરીને મનુષ્ય પરમાત્માના વાસ્તવિક સ્વરૂપને જાણી શકે છે. (અર્થાત્ અનાદિકાળથી ચાલી આવેલી એવી પણ બ્રાંતિને પાછળથી ઉઢાવેલા તત્ત્વજ્ઞાનથી બાધ થઈ શકે છે, માટે બ્રાંતિજ્ઞાનને દૂર કરવા માટે આત્મજ્ઞાન મેળવવાનો જ પ્રયત્ન કરવો.^૩

હતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરતામાં શાંતિપર્વતમાં મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં ' મનુ-બૃહસ્પતિસંવાદ ' નામનો

અધ્યાય ૨૦૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૦૩ મો

આત્માનું અસ્તિત્વ

(મનુ-બૃહસ્પતિસંવાદ ચાલુ)

॥ મનુવાચ ॥

યદિન્દ્રિયૈસ્તૂપહિતં પુરસ્તાત્ ।

પ્રાપ્તાન્ ગુણાન્ સંસ્મરતે ચિરાય ॥

તેષ્વિન્દ્રિયેષૂપહતેષુ પથ્યાત્

સ બુદ્ધિરૂપઃ પરમઃ સ્વામાવઃ ॥ ૧ ॥

મનુએ કહ્યું : મન સહિત ઇન્દ્રિયોથી ઢંકા-

યેલું એવું, પૂણ, જીવચૈતન્ય, પૂર્વે ઘણા કાળ પહેલાં પણ પ્રાપ્ત થયેલા વિષયોનું પાછળથી કાળાંતરે પણ સ્મરણ કરે છે (કે, મેં બાલ્યાવસ્થામાં સુખને અનુભવ કર્યો હતો. તે ઉપરથી જણાય છે કે, મન તથા ઇન્દ્રિયોથી ભિન્ન એવો આત્મા છે); તેમ જ જ્યારે તે ઇન્દ્રિયોનો લય થાય છે, ત્યારે સ્વમાવસ્થામાં આત્મા બુદ્ધિરૂપ હોય છે, તોપણ વસ્તુતઃ તે સર્વોત્કૃષ્ટ ચિદાત્માબુદ્ધિથી પણ ભિન્ન જ* છે. (કેમ કે સ્વમાવસ્થામાં આત્મા કેવળ બ્રાંતિને લીધે જ બુદ્ધિની સાથે એકરૂપ થયેલો અને વિકારીપણુ-ને પામેલો દેખાય છે.)^૧ તે ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્મા એક જ સમયે અથવા ભિન્ન ભિન્ન સમયે સમીપમાં રહેલા ઇન્દ્રિયોના વિષયોને સંપૂર્ણ રીતે પ્રકાશિત કરે છે અને વળી તે એકલો જ પરસ્પર વિરુદ્ધ ધર્મ-વાળી ત્રણે અવસ્થાઓમાં (બંધત, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ-માં) સંચાર કરે છે, જેથી તે દેહધારી જીવાત્મા સર્વ કોઈનો સાક્ષી છે-દ્રષ્ટા છે.^૨ બંધત, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ એ ત્રણે બુદ્ધિની અવસ્થાઓ સત્ત્વ, રજઃ અને તમ, એ ત્રણે શુભોથી ભરપૂર છે અને તેમાં સાક્ષી તરીકે રહેનારો આત્મા તે તે અવસ્થાના પરસ્પર વિલક્ષણ ધર્મવાળા સુખદુઃખાદિ શુભોને માત્ર જાણે જ છે, પણ ભોગવતો નથી. વળી જેમ વાયુ કાષ્ઠમાં રહેલા અગ્નિને કેવળ પ્રદીપ્ત જ કરે છે, પરંતુ પોતે કાષ્ઠને બાળતો નથી, તેમ દેહધારી આત્મા ઇન્દ્રિયોમાં કેવળ સંચાર કરીને તેઓને ચૈતનાવાળી કરે છે, પરંતુ ઇન્દ્રિયોના વિષયોને પોતે ભોગવતો નથી; (અર્થાત્ બુદ્ધિ જ કતાભોક્તા વગેરે ધર્મોને ધારણ કરે છે; આત્મા તો કેવળ ઉઠાસીન અને જ્ઞાનસ્વરૂપ જ છે.)^૩ ચક્ષુઇન્દ્રિયથી આત્માના સ્વરૂપનું દર્શન કરી શકાતું નથી, તત્ત્વાઇન્દ્રિયથી તેનું સ્પર્શન થઈ શકતું નથી અને શ્રોત્રઇન્દ્રિયથી તેનું

* અર્થાત્ જેમ ભગ્વતાવસ્થામાં પ્રકાશ કરવા યોગ્ય ધર્મથી અને પ્રકાશ કરનાર ચક્ષુથી ભિન્ન એવો કૃટસ્થ-નિર્વિકાર સૂર્ય, કેવળ પોતાની સત્તામાત્રથી ચક્ષુ-ઇન્દ્રિયને તેજસ્વી બનાવીને ઘટપદાર્થને પ્રકાશિત કરે છે, તેમ સ્વમાવસ્થામાં પ્રમાતા અને પ્રમેયરૂપે રહેલી બુદ્ધિને તેનાથી ભિન્ન તથા ઉઠાસીન એવો ચિદાત્મા જ પ્રકાશિત કરે છે. એ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, બુદ્ધિથી ભિન્ન અને બુદ્ધિનો પણ પ્રકાશક આત્મા છે.

—નીલકંઠ

અવજ્ઞ યદ્ શકતું નથી; (કેમ કે આત્મા રૂપ, સ્વર્ણ અને શબ્દથી રહિત છે અને વર્ણો જે આત્મા ઇન્દ્રિયોના પ્રકાશક છે, તેને ઇન્દ્રિયો કેવી રીતે પ્રકાશિત કરી શકે ?) માટે વેદાંતવાક્યોનું અવજ્ઞ મનન કરવાથી જ તેનો સાક્ષાત્કાર કરી શકાય છે અને તેથી જ સમસ્ત ક્રિયાકારક આદિ દ્વૈતભાવોનો વિનાશ થાય છે. ^૪ શ્રોત્રાદિક ઇન્દ્રિયો જ્યારે પોતપોતાનાં સ્વરૂપને જ ભેઈ શકતી કે બળી શકતી નથી, ત્યારે પરમાત્માને તો કયાંથી ભેઈ શકે કે બળી શકે ? પરંતુ સર્વજ્ઞ અને સર્વનો દ્રષ્ટા એવો આત્મા તો તે સર્વ ઇન્દ્રિયોને ભેઈ શકે છે અને બળી પણ શકે છે. (અર્થાત્ આત્મા સર્વ દર્શ્ય વસ્તુઓનો દ્રષ્ટા છે-સાક્ષી છે.) ^૫ જેમ હિમાલયની બન્ને બાજુઓનો ભાગ તથા અંદ્રમાના પૃથ્વોનો (પાછળનો) ભાગ મનુષ્યોએ કદી જોયા નથી, તે ઉપરથી એમ તો ન જ કહી શકાય કે, તેનું અસ્તિત્વ હશે જ નહિ. ^૬ તે પ્રમાણે જ સર્વ પ્રાણીઓની અંદર વ્યાપી રહેલો જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્મા અતિશય સૂક્ષ્મ હોવાથી ઇન્દ્રિયો દ્વારા કદી ભેઈ શકાતો નથી, તે ઉપરથી એમ તો ન જ કહી શકાય કે, આત્મા કોઈ સ્થળે છે જ નહિ. ^૭ (વળી આત્માની પ્રતીતિ યથા છતાં પણ મનુષ્યો તેને બળી શકતા નથી.) જેમ કે દર્પણુ તુલ્ય સ્વચ્છ એવા ચંદ્રના મંડળમાં પ્રતિબિંબિત થયેલા જગતને કલંકરૂપે જોયા છતાં પણ લોકો સ્પષ્ટ રીતે બળી શકતા નથી કે, ચંદ્રની અંદર દેખાતું કલંક જગતનું પ્રતિબિંબ જ છે. એ જ પ્રમાણે મનુષ્યોને આત્મા સંબંધી જ્ઞાન હોવા છતાં પણ તેનું અલોહ જ્ઞાન હોતું નથી. વળી આત્મારૂપી વસ્તુ સ્વચ્છ-સિદ્ધ જ છે, જેથી પ્રથમ કદી ઉત્પન્ન થયેલી નથી અને તેને બાજુવાથી દુઃખનો નાશ ન જ થાય એમ કહેવાય તેમ નથી જ. (હવે અહીં કોઈ કહેશે કે, જો આત્મા જ બ્રહ્મનું સ્વરૂપ છે, તો પછી એને તો અમે બળીએ જ છીએ, છતાં અમારા શોકાદિકની નિવૃત્તિ કેમ થતી નથી ? અને આ રીતે અમને આત્મજ્ઞાન થયેલું છે, તો પછી શાસ્ત્રની શી જરૂર છે ? આ શંકાનું સમાધાન કરવા માટે કહે છે કે, કેવળ ઉપસર્વરૂપે આત્માનું જ્ઞાન થવાથી યથાર્થ આત્મજ્ઞાન થયું ગણાતું નથી, માટે તેનું યથાર્થ જ્ઞાન મેળવવા માટે શાસ્ત્રનો અવશ્ય આશ્રય કરવો પડે છે અને તેનું

યથાર્થ જ્ઞાન થાય છે કે, તરત જ શોકાદિકની નિવૃત્તિ થઈ જાય છે. *) ^૮ વિદ્વાનો જે પદાર્થ રૂપાળો હોય છે, તેની ઉત્પત્તિનો તથા નાશનો વિચાર કરીને જેમ ભેઈ શકે છે કે, જગતના સર્વ સ્થૂળ પદાર્થો કેવળ અરૂપી જ છે. (જેમ કોઈએક વૃક્ષ પોતાની ઉત્પત્તિની પહેલાં માટીરૂપ જ હતું અને નાશ થયા પછી પણ માટીરૂપ જ રહેવાનું; કેમ કે એવો ન્યાય જ છે કે, જે વસ્તુ આદિમાં નથી, તે વસ્તુ અંતમાં પણ ન જ હોય.) વળી જેઓ (સૂર્યના ઉદયને તથા અસ્તને ભેઈ શકે છે) તેઓ તો માને જ છે કે, સૂર્ય એ એક ગતિમાન થક છે; ^૯ તે જ પ્રમાણે તત્ત્વવેત્તા જ્ઞાની પુરુષો પોતાની બુદ્ધિરૂપી હીવાના પ્રકાશથી આત્મવસ્તુને સમીપમાં જ ભેઈ શકે છે; એટલું જ નહિ પણ આ દર્શ્યમાન સર્વ પ્રપંચનો જ્ઞાનશબ્દવાચ્ય પરબ્રહ્મમાં લય કરવા માટે તેઓ ઇચ્છે છે. ^{૧૦} અને એ વાત તો નક્કી જ છે કે, કોઈ પણ અર્થની ઉપાય કર્યા વિના કદી સિદ્ધિ થતી જ નથી. જેમ દંષ્ટાંત તરીકે જળચર પ્રાણીઓ ઉપર આલેખિકા ચલાવનારા લોકો જળ વગેરે ઉપાયો કરીને જ માછલાંઓને પકડે છે તેમ. (અજ્ઞાનનો નાશ કરવા માટે ઉપાય તો કરવો જ ભેઈએ.) જેમ મૃગ વડે મૃગોને પકડી શકાય છે, પક્ષીઓ વડે પક્ષીઓને પાંજરામાં પૂરી શકાય છે અને હાથીઓ વડે હાથીઓને બાંધી શકાય છે, તેમ જ્ઞાન વડે જ જ્ઞેયનો (આત્માનો) સાક્ષાત્કાર કરી શકાય છે. ^{૧૧, ૧૨} આપણે સાંભળીએ છીએ કે, સર્પ જ સર્પના પગને બળે છે. તેમ જ સ્થૂળદેહોમાં લિંગદેહની અંદર રહેલા આત્માને જ્ઞાન દ્વારા જ ભેઈ શકાય છે. ^{૧૩} જેમ ઇન્દ્રિયો વડે ઇન્દ્રિયોને બાજુવાનું બની શકતું નથી, તેમ પણ

* જેમ કોઈએક રાજાનો 'મનુ' નામનો પ્રિય પ્રધાન અનેક વર્ષો થયાં દૂર દેશાવર ચાલ્યો ગયો હતો અને પછી જ્યારે તે પાછો આવ્યો, ત્યારે રાજાના બીજા પ્રધાનોએ રાજાની આગળ બંદરે કહ્યું કે, 'આપણે ખરો પ્રધાન ભનુ' તો આજે ઘણા દિવસ પહેલાં મૃત્યુ પામ્યો છે, તો આ ભનુ, તે ખરો ભનુ' નથી, પણ બ્રહ્મરાક્ષસ થયેલો ભનુ' છે. 'આવું સાંભળીને રાજાએ પોતાની સમીપમાં જ રહેલા ભનુ'ને બુદ્ધિના દોષને લીધે ઝોગખી કાઢ્યો નહિ. તે જ પ્રમાણે બુદ્ધિના દોષને લીધે સમીપમાં રહેલા આત્માને પણ ઝોગખી કાઢી નથી. માટે તેનું યથાર્થ જ્ઞાન કરવાને શાસ્ત્રની જરૂર છે.

એવી બુદ્ધિ પણ (બુદ્ધિની છેલ્લી વૃત્તિ) શુદ્ધ-
સ્વરૂપ સ્વેયવસ્તુને (આત્માને) ભેદ શકતી નથી.^{૧૪}
જેમ અમાવાસ્યાને દિવસે સૂર્યના સહવાસમાં આવેલું
ચંદ્રમાનું બિંબ ભેવામાં આવતું નથી તોપણ તે
ઉપરથી તેનો નાશ થઈ ગયો છે, એમ કહી શકાતું
નથી; કેમ કે તેના અદર્શનનું કારણ ઉપાધિની શૂન્ય
તા જ છે. એ જ પ્રમાણે શરીરધારી જીવનું અદર્શ્ય
પણું હોવાને લીધે તેનો નાશ થયો છે, એમ સમ-
જવાનું નથી.^{૧૫} અમાવાસ્યાને દિવસે ચંદ્રમા પ્રકા-
શતો નથી, તેનું મુખ્ય કારણ એ જ છે કે, તે દિવસે
તેનું સ્થૂળ શરીર ક્ષીણ થઈ ગયેલું હોય છે; તે જ
પ્રમાણે દેહધારી આત્મા અજ્ઞમયાદિક કૌશાના નાશ
વડે વૃત્તિથી રહિત હોવાને લીધે પ્રત્યક્ષ ભેવામાં
આવતો નથી.^{૧૬} પરંતુ જેમ પુનઃ સમય આવતાં
આકાશના મધ્યભાગમાં આરૂઢ થઈને ચંદ્રમા એક-
દમ પ્રકાશી નીકળે છે, તેમ શરીરધારી જીવાત્મા
પણ બીજા શરીરને પામીને પુનઃ પ્રકાશી નીકળે છે.^{૧૭}
જન્મ, વૃદ્ધિ, નાશ વગેરે ધર્મો જેમ ચંદ્રમંડળમાં
ભેવામાં આવે છે, તેમ આપણા શરીરમાં પણ ભેવા-
માં આવે છે; પરંતુ તે ધર્મો શરીરના જ છે, આત્મા-
ના નથી.^{૧૮} જેમ આદ્યાવસ્થાને, યુવાવસ્થાને તથા
વૃદ્ધાવસ્થાને પામેલો એવો પણ દેવદત્ત તે ત્રણે
અવસ્થામાં એક જ છે અને અમાવાસ્યાને દિવસે અદ-
ર્શન પામીને પુનઃ મૂર્તિમાન દેખાયેલો ચંદ્રમા
એકને એક જ છે, તેમ જીવાત્મા પણ એકનો ત્યાગ
કરીને બીજા દેહમાં ગયા છતાં એકનો એક જ છે.^{૧૯}
જેમ અંધારું ચંદ્રમાની સમીપ જતું અથવા
તેના ત્યાગ કરી જતું ભેવામાં આવતું નથી, તેમ જ
જડ એવો દેહ ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્માનો સંબંધ
કરી શકતો નથી, તેમ ત્યાગ પણ કરી શકતો
નથી, અર્થાત્ દેહનો અને જીવાત્માનો સંબંધ
આપણને પ્રતીત થાય છે, તોપણ વાસ્તવિક રીતે
તે સંબંધ ત્રણે કાળમાં નથી; કેમ કે આત્મા પ્રકાશ-
સ્વરૂપ છે અને દેહ અંધકારસ્વરૂપ છે. પ્રકાશનો
તથા અંધકારનો સંબંધ કદી હોઈ શકે જ નહિ.^{૨૦}
જેમ રાહું અદર્શ્ય છે, તોપણ ચંદ્રસૂર્યરૂપ દર્શ્ય
પદાર્થોનો સંબંધ કરીને પ્રકાશે છે, તેમ આત્મા
અદર્શ્ય છે, તોપણ દેહરૂપ દર્શ્ય પદાર્થોનો સંબંધ
કરીને ‘આ હું છું’ એમ પ્રકાશે છે. (પરંતુ

સુષુપ્તિ અવસ્થામાં દેહનો બ્યારે સંબંધ હોતો
નથી, ત્યારે તે સ્પષ્ટ રીતે પ્રકાશતો નથી.)^{૨૧}
વળી જેમ ચંદ્રસૂર્યથી મુક્ત થયેલો રાહું ઉપલબ્ધ
થતો નથી, તેમ ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્માથી મુક્ત થયેલો
જડદેહ પ્રકાશતો નથી-એટલા કરી શકતો નથી.^{૨૨}
જેમ અમાવાસ્યાને દેહાડે સૂર્યની સાથે રહેલા
ચંદ્રને આપણે નક્ષત્રની સાથે ભેડાયેલો ભેદ
શકતા નથી, તોપણ તે નક્ષત્રની સાથે ભેડાયેલો જ
હોય છે, તે પ્રમાણે એક શરીરથી મુક્ત થયેલો
આત્મા કર્મનાં ફળમૂલ એવાં બીજાં શરીરોની
સાથે ભેડાય જ છે.^{૨૩}

હતિ શીમડાભારતમાં સાતિવર્ષાંતર્ગત આપદ્ધર્મોનુશાસન-
પર્વમાં ‘આત્માનું અસ્તિત્વ’ નામનો અધ્યાય
૨૦૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૦૪મો મોક્ષવર્ણન

(મનુ-બૃહસ્પતિસંવાદ આશ્રુ)

॥ મનુદવાચ ॥

યથાવ્યક્તમિદં જ્ઞેતે સ્વમે ચરતિ ચેતનમ્ ।

જ્ઞાનમિન્દ્રિયસંયુક્તં તદ્વત્પ્રેત્ય મવામયૌ ॥ ૧ ॥

મનુએ કહ્યું : હે બૃહસ્પતિ ! (આત્માને શરીર-
નો યોગ અપરિહાર્ય છે, તોપણ તેનો મોક્ષ થતો
નથી, એમ તો નથી જ; કેમ કે) જેમ આ સ્થૂળ-
શરીર બ્યારે સૂઈ જાય છે, ત્યારે આત્મા તેનો
ત્યાગ કરીને લિંગશરીરમાં સંચાર કરે છે, તેમ
મૃત્યુ પછી પણ સ્થૂળ શરીરનો ત્યાગ કરી લિંગ-
શરીરમાં સંચાર કરે છે અને તેને લીધે જ આત્માને
પુનઃ નવું શરીર ધારણ કરવું પડે છે; પરંતુ જેમ
સુષુપ્તિ અવસ્થામાં તે લિંગશરીર પણ સર્વ ઇન્દ્રિ-
યોની સાથે બ્યારે સૂઈ જાય છે, ત્યારે આત્મા તે
લિંગશરીરનો પણ ત્યાગ કરીને કેવળ જ્ઞાનસ્વરૂપ જ
રહે છે; તેમ જ્ઞાની પુરુષના મૃત્યુ પછી તેના લિંગ-
શરીરનો પણ સર્વ ઇન્દ્રિયોની સાથે નાશ થઈ જાય
છે, જેથી જ્ઞાનસ્વરૂપ રહેલા આત્માનો મોક્ષ જ થાય
છે, પછી તેને સંસારના ફેરામાં પડવું પડતું નથી.^૧
(પણ આ સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરવા માટે ઇન્દ્રિયોનો જરૂર
કરવો તે જ આવશ્યક છે, કેમ કે) જેમ નિર્મળ
જળમાં પોતાના સ્વરૂપને ચક્રુ દ્વારા ભેદ શકાય છે

તેમ ધર્મિયો જો પ્રસન્ન અથવા સ્વાધીન હોય છે, તો જ જ્ઞાન દ્વારા જ્ઞેયનો (આત્માનો) સાક્ષાત્કાર કરી શકાય છે,^૨ પરંતુ જો પાણી ડહોળાઈ ગયેલું હોય છે, તો તેમા પોતાના સ્વરૂપને જેમ જોઈ શકાતું નથી, તેમ ધર્મિયોનો આકૃતીભાવ (ચચળતા) હોય છે, તો બુદ્ધિમા આત્માનો સાક્ષાત્કાર થઈ શકતો નથી.^૩ અવિદ્યા અજ્ઞાનમાથી જ ઉત્પન્ન થાય છે અને તે અવિદ્યા મનનું આકર્ષણ કરે છે. (અર્થાત્ અજ્ઞાનજન્ય અવિદ્યા જ મનને રાગદ્વેષની વાસનાવાણી કરી મૂકે છે.) આ રીતે જ્યારે મન દ્વિષત થાય છે, એટલે તેને અધીન રહેનારી ધર્મિયો પણ હુંફ બને છે. જે મનુષ્ય અજ્ઞાનજન્ય મોહથી ભરચક બની ગયેલો હોય છે, તે સામાનિક વિષયોમા કટાઈ રહેલો હોય છે, તોપણ તૃપ્ત થતો નથી અને તે જીવ ધર્મ અધર્મને સાથે લઈ વાર વાર વિષયભોગ કરવા માટે જન્મમરણને પામ્યા કરે છે.^૪ આ જગતમા જ્યાં સુધી પાપકર્મ બાકી હોય છે, ત્યાં સુધી પુરુષની તૃષ્ણાનો કદી નાશ જ થતો નથી, પરંતુ જ્યારે પાપનો જ સમૂળગો નાશ થઈ જાય છે, ત્યારે તૃષ્ણા પણ નિવૃત્ત થાય છે.^૫ મનુષ્ય વિષયોની અંદર રમ્યોપમ્યો રહે છે, વાર વાર તેઓનો આશ્રય કરે છે અને વિરુદ્ધ કૃત્યો કરવાની મનમા ઈચ્છા કરે છે, તેથી જ પરમાત્માને પામી શકતો નથી,^૬ પણ જ્યારે મનુષ્યોના પાપી કર્મનો ક્ષય થાય છે, ત્યારે જ તેઓને જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે અને તે જ્ઞાન ઉત્પન્ન થયા પછી કર્મણની પેઠે સ્વચ્છ બની ગયેલી બુદ્ધિને વિષે આત્મદર્શન કરી શકે છે.^૭ પુરુષની ધર્મિયો જો વિષયોમા ફેલાયેલી રહે છે, તો તે હુંખી છે અને વિષયોથી નિવૃત્ત થઈ જાય છે તો તે સુખી છે, માટે જેમ બને તેમ ધર્મિયોને તેઓના વિષયો તરફ જતા અટકાવવી અને મનથી જ તેઓનો નિઃશ્રદ્ધ કરવો.^૮ ધર્મિયોનું કારણ મન છે, મનનું કારણ બુદ્ધિ છે, બુદ્ધિનું કારણ જીવાત્મા છે અને જીવાત્માનું કારણ પરમાત્મા છે, (અર્થાત્ શબ્દાદિ વિષયોનો ધર્મિયોમાં લય કરવો, ધર્મિયોનો મનમા લય કરવો, મનનો બુદ્ધિમા લય કરવો, બુદ્ધિનો જીવાત્મામા લય કરવો અને જીવાત્માનો પરમાત્મામા લય કરવો. આ રીતે ઉત્તરોત્તર પ્રવિલાપન કરવાથી છેવટે શુદ્ધ પરબ્રહ્મ જ અવશેષ

રહે છે),^{૧૦} કેમ કે અવ્યક્તસ્વરૂપ એવા શુદ્ધ ચૈતન્ય માઘી જીવાત્મા ઉત્પન્ન થયો છે, જીવાત્મામાંથી બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થઈ છે, બુદ્ધિમાંથી મન ઉત્પન્ન થયું છે, મનમાંથી શ્રોત્રાદિ ધર્મિયો ઉત્પન્ન થઈ છે અને શ્રોત્રાદિ ધર્મિયોમાંથી શબ્દાદિ વિષયો ઉત્પન્ન થયા છે.^{૧૧} જે પુરુષ શબ્દાદિ વિષયોનો, તે વિષયોના આશ્રયભૂત આકાશાદિ કારણશરીરોનો તથા પ્રકૃતિ માથી ઉત્પન્ન થયેલાં સ્થૂળ, સૂક્ષ્મ અને કારણ શરીરોના ત્યાગ કરે છે, તે કેવલપદને (મોક્ષને) પામે છે.^{૧૨} જેમ સૂર્ય ઉદય પામતી વેળા પોતાના કિરણમ ડળને સર્વત્ર ફેલાવે છે અને અસ્ત પામતી વેળા પોતાના કિરણોને સમેટી લે છે, તેમ જ અતરાત્મા પણ દેહની અંદર પ્રવેશ કરીને પોતાના ધર્મિયોરૂપી કિરણોને આસપાસ ફેલાવીને શબ્દાદિ પાચે વિષયોને ગ્રહણ કરે છે અને જ્યારે શરીરનો ત્યાગ કરે છે, ત્યારે તે ધર્મિયોરૂપી કિરણોને સમેટી લે છે.^{૧૩} જે પુરુષ પુણ્યપાપમય પ્રવૃત્તિપ્રધાન ધર્મનું આચરણ કરે છે, તે કર્મ દ્વારા ઉપસ્થિત થયેલા સંસારમાર્ગમા વારંવાર ફોરવા કરે છે અને તે તે કર્મનાં ફળભૂત સુખદુઃખાદિને સંપાદન કરે છે;^{૧૪} પરંતુ કર્મના ત્યાગરૂપ નિવૃત્તિપ્રધાન ધર્મનું આચરણ કરીને વિષયભોગનો ત્યાગ કરનાર પુરુષના વાસનાત્મક રસ સિવાયના સર્વ વિષયાભિલાષો આપોઆપ જ શાંત પડી જાય છે અને તે પુરુષને પરમાત્માનો જ્યારે સાક્ષાત્કાર થાય છે, ત્યારે તેનો વાસનાત્મક રસ પણ નિવૃત્ત થઈ જાય છે.^{૧૫} જ્યારે સુસુક્ષ્મી બુદ્ધિ વિષયાસક્તિથી રહિત થાય છે અને મનપ્રધાન ત્વ પદાર્થમા (અસ્મિતામાત્રમા) જ રિથર થાય છે, ત્યારે તેનું મન પણ બ્રહ્મસ્વરૂપ જ થઈ રહે છે, કેમ કે તે વેળા મનનો બ્રહ્મની અંદર જ લય થઈ ગયો હોય છે.^{૧૬} જે બ્રહ્મ સ્પર્શન, શ્રવણ, સ્પર્શન, દર્શન અને ગદ્યન આદિ સર્વ ક્રિયાઓથી હીન છે, અર્થાત્ પાચે ધર્મિયોના અવિષય છે અને અનુમાનથી પણ અગમ્ય છે, તે બ્રહ્મનો કેવળ બુદ્ધિથી જ સાક્ષાત્કાર થઈ શકે છે.^{૧૭} અને તે વેળા મન કલ્પિત ઘટપટાદિ સર્વ આકૃતિઓનો મનમા લય થઈ જાય છે, મનનો બુદ્ધિમા લય થઈ જાય છે, બુદ્ધિનો જીવમા લય થઈ જાય છે અને જીવનો પરમાત્મામા લય થઈ જાય છે.^{૧૮} શબ્દાદિ

વિષયોને ઇન્દ્રિયોનું જ્ઞાન હોતું નથી, ઇન્દ્રિયોને મનનું જ્ઞાન હોતું નથી, મનને બુદ્ધિનું જ્ઞાન હોતું નથી અને બુદ્ધિને આત્માનું જ્ઞાન હોતું નથી; પરંતુ સૂક્ષ્મસ્વરૂપ આત્માને તો એ સર્વનું જ્ઞાન હોય છે.^{૨૦} દત્તિ શ્રીમદ્દાભારતમા શાંતિપર્વાતર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં “મોક્ષવર્ણન” નામનો અધ્યાય ૨૦૪મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૦૫મો

આત્મસાક્ષાત્કારનો ઉપાય

(મનુ-બૃહસ્પતિસંવાદ આશ્રુ)

॥ મનુહવાચ ॥

દુઃશ્વોપઘાતે શરીરે માનસે ચાપ્સુપસ્થિતે ।

યસ્મિન્ન શ્વયતે કર્તું યત્નસ્તં નાનુચિંતયેત્ ॥૧॥

મનુએ કહ્યું : હે બૃહસ્પતિ ! કેઈ સમયે શારીરિક અથવા માનસિક દુઃખની ખીડા બે ઉપસ્થિત થાય છે, તો યોગાભ્યાસ કરવા માટે પ્રયત્ન કરી શકાતો નથી; માટે તે વેળા એ દુઃખનો વિચાર જ કરવો નહિ; (અર્થાત્ તેનું ચિંતન ન કરવા પડે જ તે દુઃખનો પરિહાર કરવો.)^૧ કેમ કે ચોતાના પર આવી પડેલા દુઃખનો બિલકુલ વિચાર જ ન કરવો, એ જ તે દુઃખને દૂર કરવાનું ઔષધ છે. વળી દુઃખનો વિચાર કરવાથી બિલકુલ તે સાચું આવે છે અને અધિકાધિક થઈ પડે છે.^૨ મનુષ્યના વિજ્ઞાનનું સામર્થ્ય જ એ છે કે, માનસિક દુઃખનો જ્ઞાન વડે નાશ કરવો અને શારીરિક દુઃખનો ઔષધો વડે નાશ કરવો, પરંતુ બાળકોની પેઠે (અજ્ઞાનીઓની પેઠે) શેઠહાં શેવાં નહિ.^૩ બુદ્ધિમાન પુરુષે યૌવન ને, રૂપને, જીવિતને, દ્રવ્યસંગ્રહને, આરોગ્યને તથા પ્રિયજનના સહવાસને અનિત્ય સમજીને તેમાં બુદ્ધ થવું નહિ;^૪ તેમ જ એકલા પુરુષે આખા દેશના દુઃખનો શોક કરવો તે પણ યોગ્ય નથી; પરંતુ પોતે તે દુઃખને દૂર કરવાનો ઉપાય બે બાજુનો હોય, તો શોક કયો વિના તેનો ઉપાય જ કરવો.^૫ ખરેખર, આ મનુષ્યજીવનમાં સુખના કરતાં દુઃખ ઘણું જ રહેલું છે; કેમ કે મોહાધીન થયેલા મનુષ્ય સુખ સંપાદન કરવા માટે ઇન્દ્રિયોના વિષયો ઉપર જેટલામાં રનેહ કરે છે, તેટલામાં તો અપ્રિય એવું મરણ તેની પાસે આવી પહોંચે છે;^૬ માટે જે

મનુષ્ય સુખનો તથા દુઃખનો બંનેનો ત્યાગ કરે છે, તે પરબ્રહ્મને પામે છે અને એ પ્રકારે પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત થયેલા જ્ઞાની પુરુષો લેશમાત્ર શોક કરતા નથી.^૭ વિષયોને પ્રાપ્ત કરતી વેળા દુઃખ થાય છે, પ્રાપ્ત થયા પછી તેઓનું રક્ષણ કરતી વેળા દુઃખ થાય છે અને તેઓનો જ્યારે નાશ થાય છે, ત્યારે પણ દુઃખ જ લોગવવું પડે છે; માટે વિષય સંબંધી ચિંતન જ ન કરવું (તે ઉત્તમ છે).^૮

(એ પ્રમાણે વેરાગ્યનું કથન કરીને હવે આત્મ-જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપે છે :) જ્ઞાનસ્વરૂપ પરબ્રહ્મ જ અહંકારથી આરંભી ઘટ સુધીના સર્વ જ્ઞાનવિષયક પદાર્થોરૂપે બનેલા છે અને તેનું મૂળ કારણ દેવળ અવિદ્યા જ છે; માટે તમારે બાલ્યવૃદ્ધિ, મન એ જ્ઞાનસ્વરૂપ પરબ્રહ્મનો ધર્મ છે અને તે મન જ્યારે જ્ઞાનેન્દ્રિયોની સાથે સંબંધવાળું થાય છે, ત્યારે બુદ્ધિ વિષયાકારવૃત્તિરૂપે પરિણમે છે; (તાત્પર્ય કે, સુવર્ણના ભિન્ન ભિન્ન અલંકારો જેમ ભિન્ન ભિન્ન સ્વરૂપે ભાસે છે, છતાં તે સર્વ સુવર્ણ જ છે, તેમ અહંકારથી આરંભીને ઘટ સુધીના સર્વ પદાર્થો જીવદા ભાસે છે; પરંતુ તે સર્વ દેવળ પ્રદા જ છે.)^૯ અને જ્યારે કર્મજન્ય સંસ્કારોવાળી બુદ્ધિ મનનાત્મક એવી વૃત્તિની અંદર એકરૂપ થઈ જાય છે, અર્થાત્ બુદ્ધિ દેવળ મનનાત્મક વૃત્તિને ધારણ કરે છે, ત્યારે ધ્યાનયોગ દ્વારા ઉત્પન્ન થયેલી સમાધિ વડે પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કરી શકાય છે.^{૧૦} જેમ પર્વતના શિખરમાંથી નીકળેલું જળ પૃથ્વીના નિઝ (નીચાણના) પ્રદેશ તરફ વહેવા માંડે છે, તેમ કર્મજન્ય સંસ્કારોવાળી બુદ્ધિ અજ્ઞાનમાંથી નીકળી ને ઇન્દ્રિયો અને તેના વિષયો તરફ જ વહી જાય છે. રૂપાદિક વિષયોમાં જ પ્રવૃત્તિ કરે છે;^{૧૧} પરંતુ જ્યારે તે અજ્ઞાનનો વિનાશકાળ ઉપસ્થિત થાય છે અને મનનાત્મક બુદ્ધિની વૃત્તિમાં તે અજ્ઞાનના પણ કારણભૂત એવી નિર્જીવ ધ્યેયવસ્તુનો જ્યારે પ્રાદુર્ભાવ થાય છે, ત્યારે કસોટીના પથ્થર ઉપર બેઠેલી સુવર્ણના કસની રેખા જેમ સ્પષ્ટ દેખાય છે, તેમ બુદ્ધિમાં પરબ્રહ્મનો સંપૂર્ણ સાક્ષાત્કાર અનુભવાય છે.^{૧૨} આ અખંડ ચૈતન્યસ્વરૂપ પરમાત્માનો હજી સાક્ષાત્કાર થયો નથી હોતો, તે પહેલાં મનનો તો તિરોબાવ જ થઈ જાય છે અને વળી મન એ

તેમ ઇંદ્રિયો જો પ્રસન્ન અથવા સ્વાધીન હોય છે, તો જ જ્ઞાન દ્વારા જ્ઞેયનો (આત્માનો) સાક્ષાત્કાર કરી શકાય છે;^૨ પરંતુ જો પાણી કહોળાઈ ગયેલું હોય છે, તો તેમાં પોતાના સ્વરૂપને જેમ જોઈ શકાતું નથી, તેમ ઇંદ્રિયોનો આકૃતીભાવ (ચંચળતા) હોય છે, તો બુદ્ધિમાં આત્માનો સાક્ષાત્કાર યર્થશક્તો નથી.^૩ અવિદ્યા અજ્ઞાનમાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે અને તે અવિદ્યા મનનું આકર્ષણ કરે છે. (અર્થાત્ અજ્ઞાનજન્ય અવિદ્યા જ મનને રાગદ્વેષની વાસનાવાળું કરી મૂકે છે.) આ રીતે જ્યારે મન દ્વિષિત થાય છે, એટલે તેને અધીન રહેનારી ઇંદ્રિયો પણ દુઃખ બને છે. જે મનુષ્ય અજ્ઞાનજન્ય મોહથી ભરચક બની ગયેલો હોય છે, તે સાંસારિક વિષયોમાં દટાઈ રહેલો હોય છે, તોપણ તૂમ થતો નથી અને તે જીવ ધર્મ-અધર્મને સાથે લઈ વારંવાર વિષયલોભ કરતા માટે જન્મમરણને પામ્યા કરે છે.^૪ આ જગતમાં જ્યાં સુધી પાપકર્મ બાકી હોય છે, ત્યાં સુધી પુરુષની તૃણોનો કદી નાશ જ થતો નથી, પરંતુ જ્યારે પાપ નો જ સમૂળગો નાશ થઈ જાય છે, ત્યારે તૃણો પણ નિવૃત્ત થાય છે.^૫ મનુષ્ય વિષયોની અંદર સ્વયોપચયો રહે છે, વારંવાર તેઓનો આશ્રય કરે છે અને વિરુદ્ધ કૃત્યો કરવાની મનમાં ઇચ્છા કરે છે, તેથી જ પરમાત્માને પામી શકતો નથી;^૬ પણ જ્યારે મનુષ્યોનાં પાપી કર્મોના ક્ષય થાય છે, ત્યારે જ તેઓને જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે અને તે જ્ઞાન ઉત્પન્ન થયા પછી દર્પણની જેમ સ્વચ્છ બની ગયેલી બુદ્ધિને વિષે આત્મદર્શન કરી શકે છે.^૭ પુરુષની ઇંદ્રિયો જો વિષયોમાં ફેલાયેલી રહે છે, તો તે દુઃખી છે અને વિષયોથી નિવૃત્ત થઈ જાય છે તો તે સુખી છે; માટે જેમ બને તેમ ઇંદ્રિયોને તેઓના વિષયો તરફ જતાં અટકાવવી અને મનથી જ તેઓનો નિશ્ચય કરવો.^૮ ઇંદ્રિયોનું કારણ મન છે, મનનું કારણ બુદ્ધિ છે, બુદ્ધિનું કારણ જીવાત્મા છે અને જીવાત્માનું કારણ પરમાત્મા છે; (અર્થાત્ શબ્દાદિ વિષયોનો ઇંદ્રિયોમાં લય કરવો, ઇંદ્રિયોનો મનમાં લય કરવો, મનનો બુદ્ધિમાં લય કરવો, બુદ્ધિનો જીવાત્મામાં લય કરવો અને જીવાત્માનો પરમાત્મામાં લય કરવો. આ રીતે ઉત્તરોત્તર પ્રવિલાપન કરવાથી છેવટે શુદ્ધ પરબ્રહ્મ જ અવશેષ

રહે છે);^{૧૦} કેમ કે અચ્યુક્તસ્વરૂપ એવા શુદ્ધ ચૈતન્ય-માંથી જીવાત્મા ઉત્પન્ન થયો છે, જીવાત્મામાંથી બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થઈ છે, બુદ્ધિમાંથી મન ઉત્પન્ન થયું છે, મનમાંથી શ્રોત્રાદિ ઇંદ્રિયો ઉત્પન્ન થઈ છે અને શ્રોત્રાદિ ઇંદ્રિયોમાંથી શબ્દાદિ વિષયો ઉત્પન્ન થયા છે.^{૧૧} જે પુરુષ શબ્દાદિ વિષયોનો, તે વિષયોના આશ્રયશૂન્ય આકારાદિ કારણશરીરોનો તથા પ્રકૃતિ-માંથી ઉત્પન્ન થયેલાં સ્થૂળ, સૂક્ષ્મ અને કારણ-શરીરોનો ત્યાગ કરે છે, તે કેવલધર્મને (મોક્ષને) પામે છે.^{૧૨} જેમ સૂર્ય ઉદય પામતી વેળા પોતાના કિરણમંડળને સર્વત્ર ફેલાવે છે અને અસ્ત પામતી વેળા પોતાનાં કિરણોને ગ્રમેટી લે છે, તેમ જ અંતરાત્મા પણ દેહની અંદર પ્રવેશ કરીને પોતાનાં ઇંદ્રિયોરૂપી કિરણોને આસપાસ ફેલાવીને શબ્દાદિ પાંચે વિષયોને ગ્રહણ કરે છે અને જ્યારે શરીરનો ત્યાગ કરે છે, ત્યારે તે ઇંદ્રિયોરૂપી કિરણોને સમેટી લે છે.^{૧૩} જે પુરુષ પુણ્યપાપમય પ્રવૃત્તિપ્રધાન ધર્મનું આચરણ કરે છે, તે કર્મ દ્વારા ઉપરિધત થયેલા સંસારમાર્ગમાં વારંવાર દોરાયા કરે છે અને તે તે કર્મનાં ફળશૂન્ય સુખદુઃખાદિને સંપાદન કરે છે;^{૧૪} પરંતુ કર્મના ત્યાગરૂપ નિવૃત્તિપ્રધાન ધર્મનું આચરણ કરીને વિષયલોભનો ત્યાગ કરનાર પુરુષના વાસનાત્મક રસ સિવાયના સર્વ વિષયાભિલાષો આપોઆપ જ શાંત પડી જાય છે અને તે પુરુષને પરમાત્માનો જ્યારે સાક્ષાત્કાર થાય છે, ત્યારે તેનો વાસનાત્મક રસ પણ નિવૃત્ત થઈ જાય છે.^{૧૫} જ્યારે સુસુક્ષ્મી બુદ્ધિ વિષયાભિલાષી રહિત થાય છે અને મનઃપ્રધાન સ્વં પદાર્થમાં (અસ્થિતામાત્રમાં) જ સ્થિર થાય છે, ત્યારે તેનું મન પણ બ્રહ્મસ્વરૂપ જ થઈ રહે છે; કેમ કે તે વેળા મનનો બ્રહ્મની અંદર જ લય થઈ ગયો હોય છે.^{૧૬} જે બ્રહ્મ સ્વર્ણન, શ્રવણ, સ્વાદન, દર્શન અને ગંધન આદિ સર્વ ક્રિયાઓથી હીન છે; અર્થાત્ પાંચે ઇંદ્રિયોના અવિષય છે અને અનુમાનથી પણ અગમ્ય છે, તે બ્રહ્મનો દેવળ બુદ્ધિથી જ સાક્ષાત્કાર થઈ શકે છે.^{૧૭} અને તે વેળા મનઃકલ્પિત ઘટપટાદિ સર્વ આકૃતિઓનો મનમાં લય થઈ જાય છે, મનનો બુદ્ધિમાં લય થઈ જાય છે, બુદ્ધિનો જીવમાં લય થઈ જાય છે અને જીવનો પરમાત્મામાં લય થઈ જાય છે.^{૧૮} શબ્દાદિ

વિષયોને ઇન્દ્રિયોતું જ્ઞાન હોતું નથી, ઇન્દ્રિયોને મનતું જ્ઞાન હોતું નથી, મનને બુદ્ધિતું જ્ઞાન હોતું નથી અને બુદ્ધિને આત્માતું જ્ઞાન હોતું નથી; પરંતુ સૂક્ષ્મસ્વરૂપ આત્માને તો એ સર્વતું જ્ઞાન હોય છે.^{૨૦}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાતર્જત મોક્ષધર્માતુશાસન-
પર્વમાં 'મોક્ષવર્ણન' નામનો

અધ્યાય ૨૦૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૦૫ મો

આત્મસાક્ષાત્કારનો ઉપાય

(મનુ-બૃહસ્પતિસંવાદ આહુ)

॥ મનુષ્યાવ ॥

દુઃખોપઘાતે શારીરે માત્સે ચાપ્યુપસ્થિતે ।

યસ્મિન્ન શ્વપ્યતે કર્તું યત્નસ્તં નાતુચિંતયેત્ ॥૧॥

મનુએ કહ્યું : હે બૃહસ્પતિ ! કોઈ સમયે શારીરિક અથવા માનસિક દુઃખની પીડા બે ઉપસ્થિત થાય છે, તો યોગાભ્યાસ કરવા માટે પ્રયત્ન કરી શકાતો નથી; માટે તે વેળા એ દુઃખનો વિચાર જ કરવો નહિ; (અર્થાત્ તેતું ચિંતન ન કરવા વડે જ તે દુઃખનો પરિહાર કરવો.)^૧ કેમ કે પોતાના પર આવી પડેલા દુઃખનો બિલકુલ વિચાર જ ન કરવો, એ જ તે દુઃખને દૂર કરવાતું ઔષધ છે. વળી દુઃખનો વિચાર કરવાથી બિલકુલ તે સાચું આવે છે અને અધિકાધિક થઈ પડે છે.^૨ મનુષ્યના વિજ્ઞાનતું સામર્થ્ય જ એ છે કે, માનસિક દુઃખનો જ્ઞાન વડે નાશ કરવો અને શારીરિક દુઃખનો ઔષધો વડે નાશ કરવો, પરંતુ બાળકોની પેઠે (અજ્ઞાનીઓની પેઠે) શેઠશું શેવાં નહિ.^૩ બુદ્ધિમાન પુરુષે ઔષધ ને, રૂપને, જીવિતને, દ્રવ્યસંગ્રહને, આરોગ્યને તથા પ્રિયજનના સહવાસને અનિત્ય સમજીને તેમાં લુબ્ધ થવું નહિ;^૪ તેમ જ એકલા પુરુષે આખા દેશના દુઃખનો શોક કરવો તે પણ યોગ્ય નથી; પરંતુ પોતે તે દુઃખને દૂર કરવાનો ઉપાય બે બાજુતો હોય, તો શોક કયા વિના તેનો ઉપાય જ કરવો.^૫

ખરેખર, આ મનુષ્યજીવનમાં સુખના કરતાં દુઃખ ઘણું જ રહેલું છે; કેમ કે મોહાધીન થયેલા મનુષ્ય સુખ સંપાદન કરવા માટે ઇન્દ્રિયોના વિષયો ઉપર જેટલામાં રનેહ કરે છે, તેટલામાં તો અપ્રિય એવું મરણ તેની પાસે આવી પહોંચે છે;^૬ માટે એ

મનુષ્ય સુખનો તથા દુઃખનો ખત્રોનો ત્યાગ કરે છે, તે પરબ્રહ્મને પામે છે અને એ પ્રકારે પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત થયેલા જ્ઞાની પુરુષો લેશમાત્ર શોક કરતા નથી.^૭ વિષયોને પ્રાપ્ત કરતી વેળા દુઃખ થાય છે, પ્રાપ્ત થયા પછી તેઓતું રક્ષણ કરતી વેળા દુઃખ થાય છે અને તેઓનો ન્યારે નાશ થાય છે, ત્યારે પણ દુઃખ જ લોગવવું પડે છે; માટે વિષય સંબંધી ચિંતન જ ન કરવું (તે ઉત્તમ છે).^૮

(એ પ્રમાણે વેરાગ્યતું કથન કરીને હવે આત્મ-જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપે છે :) જ્ઞાનસ્વરૂપ પરબ્રહ્મ જ અહંકારથી આરંભી ઘટ સુધીના સર્વ જ્ઞાનવિષયક પદાર્થોરૂપે બનેલા છે અને તેતું મૂળ કારણ કેવળ અવિદ્યા જ છે; માટે તમારે બળવું કે, મન એ જ્ઞાનસ્વરૂપ પરબ્રહ્મનો ધર્મ છે અને તે મન ન્યારે જ્ઞાનેન્દ્રિયોની સાથે સંબંધવાળું થાય છે, ત્યારે બુદ્ધિ વિષયાકારવૃત્તિરૂપે પરિણમે છે; (તાર્પથ કે, સુવર્ણના ભિન્ન ભિન્ન અલંકારો જેમ ભિન્ન ભિન્ન સ્વરૂપે ભાસે છે, છતાં તે સર્વ સુવર્ણ જ છે, તેમ અહંકારથી આરંભીને ઘટ સુધીના સર્વ પદાર્થો બ્રહ્મ ભાસે છે; પરંતુ તે સર્વ કેવળ બ્રહ્મ જ છે.)^૯ અને ન્યારે કર્મજન્ય સંસ્કારોવાળી બુદ્ધિ મનનાત્મક એવી વૃત્તિની અંદર એકરૂપ થઈ જાય છે, અર્થાત્ બુદ્ધિ કેવળ મનનાત્મક વૃત્તિને ધારણ કરે છે, ત્યારે ધ્યાનયોગ દ્વારા ઉત્પન્ન થયેલી સમાધિ વડે પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કરી શકાય છે.^{૧૦} જેમ પર્વતના શિખરમાંથી નીકળેલું જળ પૃથ્વીના નિષ્ક (નીચાણુના) પ્રદેશ તરફ વહેવા માટે છે, તેમ કર્મજન્ય સંસ્કારોવાળી બુદ્ધિ અજ્ઞાનમાંથી નીકળી ને ઇન્દ્રિયો અને તેના વિષયો તરફ જ વહી જાય છે. રૂપાદિક વિષયોમાં જ પ્રવૃત્તિ કરે છે;^{૧૧} પરંતુ ન્યારે તે અજ્ઞાનનો વિનાશકાળ ઉપસ્થિત થાય છે અને મનનાત્મક બુદ્ધિની વૃત્તિમાં તે અજ્ઞાનના પણ કારણભૂત એવી નિર્ગુણ દ્યેયવસ્તુનો ન્યારે પ્રાહુર્ભાવ થાય છે, ત્યારે કસોટીના પથ્થર ઉપર ઊઠેલી સુવર્ણના કસની રેખા જેમ સ્પષ્ટ દેખાય છે, તેમ બુદ્ધિમાં પરબ્રહ્મનો સંપૂર્ણ સાક્ષાત્કાર અનુભવાય છે.^{૧૨} આ અખંડ ચૈતન્યસ્વરૂપ પરમાત્માનો હજી સાક્ષાત્કાર થયો નથી હોતો, તે પહેલાં મનનો તો તિરોશાવ જ થઈ જાય છે અને વળી મન એ

કોઈ જાતના સંસ્કારોને ઉત્પન્ન કરી શકતાં નથી. વળી તેઓ જિહ્વાના અગ્રભાગમાં જ પ્રવૃત્ત કરનારાં છે, ચત્તસાધ્ય છે અને નાશવંત છે;^{૧૬} પરંતુ પ્રજ્ઞના સંબંધમાં તેવું કંઈ નથી. તે શરીરનો આશ્રય કરીને જ જીવસ્વરૂપે પ્રકટ થાય છે, તે ચત્તસાધ્ય નથી; તેમ જ આદિ, મધ્ય કે અંતવાણું પણ નથી.^{૧૭} ઝગવેદનો, ચતુર્વેદનો તથા સામવેદનો કોઈ આદિ છે, એમ કહેવામાં આવે છે અને જેઓનો આદિ હોય તેઓનો અંત પણ હોય, એમ આપણે જોઈએ જ છીએ; પરંતુ પ્રજ્ઞનો તો કોઈ આદિ જ નથી અને તેથી જ તેમનો અંત પણ નથી.^{૧૮} આ રીતે પ્રજ્ઞ અનાદિ અને અનંત છે, માટે જ વ્યાપક અને અવ્યય કહેવાય છે; તેમ જ અવ્યય હોવાથી જ દુઃખ અને દંઢો (માન, અપમાન વગેરે) થી રહિત છે.^{૧૯} મનુષ્યો કેવળ અદૃશ્ય (ભાગ્યવત્) જ આલંબન

કરીને તથા વિષયભોગ નામના કર્મથી ઉપરામ પામીને કોઈ પ્રકારનો ઉપાય કરતા નથી, તેથી જે ઉપાય વડે તે પરમપદને પામી શકાય છે, તે ઉપાય ને જોઈ શકતા નથી^{૨૦} અને કદાચિત્ જોઈ શકે છે તો વિષયોની અંદર સંસર્ગ થઈ જવાથી, નિરંતર વિષયોનું દર્શન કરવાથી અથવા યૌગિક ઐશ્વર્ય-સુખની મનમાં આકાંક્ષા રાખવાથી પરમપદને પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી.^{૨૧} વળી બીજા કેટલાએક મનુષ્યો આ જગતમાં જે જે વિષયોનું દર્શન કરે છે, તેને તેને પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા કરે છે, પરંતુ પરપ્રજ્ઞને પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા કરતા નથી; કેમ કે તે મનુષ્યો ગુણોની (વિષયોની) ઇચ્છા રાખનારા હોય છે અને પ્રજ્ઞ તો કેવળ નિર્ગુણ જ છે;^{૨૨} તેમ જ જેઓ અતિશય મૂઢ હોય છે, તેઓ અત્યંત તુચ્છ એવા બાહ્યગુણોમાં આસક્ત હોય છે અને તેથી જ તેઓ યોગીઓને પ્રાપ્ત થનારા સત્ય-સંકલ્પ આદિ પ્રજ્ઞસ્વરૂપ ગુણોને કેવી રીતે બાંધી શકે? પરંતુ (ધુમાડા વડે જેમ અગ્નિનું અનુમાન કરી શકાય છે અને વૃક્ષની શાખાના અગ્રભાગનું દર્શન કરીને ચંદ્રની કળાનાં જેમ દર્શન કરી શકાય છે તેમ,) સત્યકામ આદિ ઉત્કૃષ્ટ ગુણો દ્વારા અનુમાન કરવાથી પરપ્રજ્ઞને પામી શકાય છે.^{૨૩} અમે ક્યાન દ્વારા સૂક્ષ્મ થયેલા મનથી પરપ્રજ્ઞને બાંધી શકીએ છીએ, તોપણ વાણીથી તેમનું વર્ણન કરવા માટે શક્તિમાન નથી; કેમ કે મનોમાય એવી વસ્તુને કેવળ મન જ ચડવું કરી શકે છે અને દર્શનવિષય-ભૂત એવી વસ્તુને કેવળ દષ્ટિ જ ચડવું કરી શકે છે.^{૨૪} જે મનુષ્ય જ્ઞાન દ્વારા યુદ્ધિને નિર્મળ કરે છે, યુદ્ધિ વડે મનને નિર્મળ કરે છે અને મન વડે મન

× આ 'અદૃશ્યું આલંબન કરીને' એ વાક્ય ઉપરથી ચાર પ્રકારની આધ્યાત્મિક તુષ્ટિઓ કહેવામાં આવી છે અને 'વિષયભોગ નામના કર્મથી ઉપરામ પામીને' એ બીજા વાક્યથી પાંચ પ્રકારની બાહ્ય તુષ્ટિઓ કહેવામાં આવી છે. તેમાં પ્રથમની આધ્યાત્મિક તુષ્ટિઓ આ પ્રમાણે છે : પ્રકૃતિ અને પુરુષને શાસ્ત્ર દ્વારા વિવેક થવો, એટલે સંતોષ માનવો, તેને 'પ્રકૃતિતુષ્ટિ' કહે છે. વિવેકગાન થયું એટલે જ કૃતાર્થ-પણું પ્રાપ્ત થાય છે, તો પછી ધ્યાન કરવાની શી જરૂર છે? આમ માનવું તેને 'ઉપાદાનતુષ્ટિ' કહેવામાં આવે છે; સંન્યાસ લીધા પછી પણ અચૂક સમયે જ ભોક્ષપ્રાપ્તિ થાય છે તો પછી વ્યર્થ કહેવું શા માટે મેળવવો? આમ માનીને શાંત બેસી રહેવું તેને 'કાળ-તુષ્ટિ' કહેવામાં આવે છે; પૂર્વજન્મના પુરુષને લીધે જ આત્મસાક્ષાત્કાર થાય છે તો પછી ધ્યાન કરવાનો પ્રયાસ શા માટે કરવો જોઈએ? આમ માનીને શાંત રહેવું તેને 'ભાગ્યતુષ્ટિ' કહેવામાં આવે છે. આ ચાર તુષ્ટિઓના આલંબનને જ અદૃશ્યું આલંબન કહેવામાં આવ્યું છે. હવે પાંચ પ્રકારની બાહ્ય તુષ્ટિઓ આ પ્રમાણે છે : ધન મેળવવામાં દુઃખ છે, એમ માનીને ધન મેળવવાનો ઉપાય જ ન કરવો, તેને 'પારતુષ્ટિ' કહેવામાં આવે છે; રાજા કે ચોરલોકો ધનને લૂંટી જશે તો બલકુટું દુઃખ થશે, એમ માનીને ધનથી ઉપરામ પામવો તેને 'સુખાતુષ્ટિ' કહેવામાં આવે છે; ભોગ ભોગવવાથી નાશ થાય છે અને તેમાંથી પાણું દુઃખ જ ઉત્પન્ન

થાય છે, એમ માનીને ઉપરામ પામવો તેને 'પારાપાર-તુષ્ટિ' કહે છે. ભોગની અંદર પણ નાશવંતપણું વગેરે દોષો જોઈને ઉપરામ પામવો તેને 'અનુત્તમાંભરતુષ્ટિ' કહે છે. પ્રાણીઓની હિંસા કર્યા વિના ભોગપ્રાપ્તિ થતી નથી એ ન્યાય પ્રમાણે ભોગોની અંદર હિંસા આદિ અનેક દોષો રહેલા છે, માટે તેઓનો ત્યાગ કરવો તે જ ઉત્તમ છે, એમ માનીને ભોગોથી ઉપરામ પામવો તેને 'ઉત્તમાંભરતુષ્ટિ' કહેવામાં આવે છે. આ ત્રણ પ્રકારની તુષ્ટિઓનું આલંબન કરીને પોતાને કૃતાર્થ માનનારા અને ઉપાયોની અંદર પ્રવૃત્ત નહિ કરનારા મનુષ્યોને આત્મસાક્ષાત્કાર થતો નથી.

ધદ્રિયોને નિર્મળ કરે છે, તેને અક્ષરબ્રહ્મની પ્રાપ્તિ થાય છે, ૨૫ તેમ જ જે મનુષ્ય બુદ્ધિની અતિમ વૃત્તિથી પણ રહિત થયેલો હોય છે અને વિચારાત્મક મનથી સમૃદ્ધ થયેલો હોય છે, (અર્થાત્ શ્રવણ મનન આદિ શુભોથી યુક્ત હોય છે તે) નિર્શુભ બ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરે છે, પરંતુ જે પુરુષો અનેક પ્રકારની વૈષધિક આશાઓથી ઘેરાઈ ગયેલા હોય છે, તેઓ કાઠની અદરના ભાગમાં રહેલા અગ્નિને જેમ વાયુ ત્યાગ કરે છે, તેમ પોતાના દેહની અદર જ રહેલા આત્માનો ત્યાગ કરે છે-આત્મસાક્ષાત્કાર કરવાનો ઉપાય જ કરતા નથી ૨૬ સર્વ વિષયોનું મુખ્યત્વે કરીને આત્મામાં જ પ્રવિલાપન કરવામાં આવે છે, તો વિષયોથી મુક્ત થયેલું મન બુદ્ધિથી પર રહેલા બ્રહ્મને જ પ્રાપ્ત કરાવનારું થઈ પડે છે, પરંતુ જે આત્માથી ભિન્નસ્વરૂપે બાહ્યને વિષયોનું શ્રદ્ધા કરવામાં આવે છે, તો બ્રહ્મલોક સુધીનું તુલ્ય અર્થજ્ઞ જ પ્રાપ્ત થાય છે અથવા નર કાદિ અનૈશ્વર્ય પણ આવી મળે છે, માટે શામ્ભોક્ત વિધિ પ્રમાણે વિષયોનો ત્યાગ કરવામાં જ પ્રવૃત્તિ કરનારે પુરુષ બ્રહ્મસ્વરૂપને સપાદન કરે છે (અર્થાત્ 'વધાય વિપયાસત્તં મુન્ત્યૈ નિવિપય મન' વિષયોમાં આસક્ત થયેલું મન બંધનકર્તા થઈ પડે છે, પણ વિષયોથી મુક્ત થયેલું મન મોક્ષદાતા જ થઈ પડે છે) ૨૭ આત્માનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ અવ્યક્ત જ છે, તોપણ દેહાદિક ઉપાધિના યોગથી તેના ઈર્ષ્ય વ્યક્તના જેવા દેખાય છે, પરંતુ બ્યારે સુપ્રસિકાળ, મરણકાળ અથવા મોક્ષકાળ ઉપસ્થિત થાય છે, ત્યારે તેના તે જ આત્મા પુનઃ અવ્યક્તસ્વરૂપે બાહ્યમાં આવે છે (તે ઉપરથી નિશ્ચય થાય છે કે, દેહાદિકની ઉપાધિવાળી મધ્યમ અવસ્થામાં ભાસનાર આત્માનું વ્યક્તપણ કેવળ મિથ્યા જ છે) આ રીતે અવ્યક્તસ્વરૂપ જેવો આત્મા વસ્તુતઃ સર્વ કામનાઓથી રહિત છે, છતાં ધદ્રિયોના મળધમાં જકડાયેલો હોવાથી ધદ્રિયોની વૃદ્ધિને લીધે વૃદ્ધિમાન થયેલો ભાસે છે અને ધદ્રિયોની જ્ઞાનતાને લીધે જ્ઞાન થયેલો ભાસે છે ૨૮ આ ચિદાભાસ પ્રથમ સર્વ ધદ્રિયો માથે બેઠાઈને લિંગ શરીરમાં દાખલ થાય છે અને પછી ત્યૂગદેહના આકારે પરિણામ પામેલા પાત્ર મહાભૂતોનો આશ્રય

કરે છે, અર્થાત્ સ્થૂળ શરીરને ધારણ કરે છે, પરંતુ બ્યારે સુધી તે બિન્નસ્વરૂપ જેવા અતર્યામી પર આત્માથી રહિત હોય છે, ત્યાં સુધી કોઈ જાતનું કર્મ કરવા માટે સમર્થ થઈ શકતો નથી ૨૯ (તોપણ જીવની દુઃખમાંથી મુક્તિ જ થતી નથી, એમ તો નથી જ) જેમ મનુષ્ય પૃથ્વીના અતને બેઠે શકતો નથી, તોપણ તમારે બાહ્યનું કે, અમુક સમય થઈ ગયા પછી પૃથ્વીનો અત (નાશ) તો થવાનો જ. (કારણ કે પૃથ્વી એ કંઈ વિભુદ્રવ્ય નથી, એ જ પ્રમાણે દુઃખની પરપરાનો પણ અવશ્ય નાશ જ થવાનો, કેમ કે દુઃખ એ એકજન્ય વસ્તુ છે અને જે જન્ય વસ્તુ હોય છે, તે અવશ્ય નાશવત જ હોય છે) જેમ વાયુ સમુદ્રની અદર પડેલા તૃણાદિક પદાર્થને આમતેમ ઘસડી જઈને પણ અતે સમુદ્રની સામે પાર પડોઆડી દે છે, તેમ કર્મરૂપી વાયુ પણ સસારસમુદ્રમાં ગોથા ખાતા જીવરૂપી મછવા ને આમતેમ ઘસડી જઈને ચિત્તશુદ્ધિ આપિની ઉત્પત્તિ દ્વારા માત્રે પાર પડોઆડી દે છે ૩૦ જેમ સ્વયં પોતાના કિરણમંડળને સર્વત્ર પ્રસારીને જગદ્ગોળાક શુભને ધારણ કરે છે, પરંતુ બ્યારે પોતાના કિરણમંડળને પુનઃ મમેટી લે છે, ત્યારે પાટો નિર્શુભ સ્વરૂપને ધારણ કરે છે, તેમ ચિત્ત શુદ્ધિ થયા પછી જ્ઞાનનો બ્યારે ઉદય થાય છે, ત્યારે સુખોત્ત આદિ ધર્મવાગ્દા અહંકારનો ત્યાગ કરનારો મનનગીવ જીવાત્મા નિર્શુભ તથા અવિનાશી જેવા પરબ્રહ્મમાં પ્રવેશ કરે છે ૩૧ જે પરમાત્મા સ્વર્ગ નિર્દમ્બરૂપ છે, પુણ્યથાળી મહાભાઓની પરમ ગતિરૂપ છે, સ્વયંભૂ છે, જગતના ઉત્પાદક અને મહારક્ષ છે, પરિણામધર્મથી રહિત છે, મનાતન છે, અમૃતસ્વરૂપ છે, વિકાગ્રશૂન્ય છે અને અવિનાશી છે, તેમનું જ્ઞાન કરીને મનુષ્ય મહાન મોક્ષપદને પ્રાપ્ત કરે છે-જનનજગમૃત્યુથી ગહિત થાય છે ૩૨

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તમ ॥ મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમાં 'શ્રદ્ધાજ્ઞાનનું પ્રાધાન્ય' નામનો

અધ્યાય ૨૦૬ મો તમામ

* અર્થાત્ કમળવદિ મર્ષિદિમાલિપતા પનકદય - જનક વગેરે રાજાઓ કર્મ કરીને જ જ્ઞાન ને જીવવાના મોક્ષપદને મળ્યા છે * એ જીવનાના વાગ્દ પ્રમાણે મ્હં-દારા જ જ્ઞાનનો પ્રાપ્તિ થાય છે

અધ્યાય ૨૦૭મો

જગતની ઉત્પત્તિનું વર્ણન

॥યુધિષ્ઠિર ડગાવ ॥

પિતામહ મહાપ્રાણ પુંડરીકાક્ષમચ્યુતમ્ ।

કર્તારમકૃતં વિષ્ણુ ભૂતાનાં પ્રભવાપ્યયમ્ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! હે મહા
બુદ્ધિમાન પિતામહ ! કમળ સમાન નેત્રવાળા, અવિ-
નાશી, જગતના સ્રષ્ટા, ઉત્પત્તિથી રહિત, સર્વવ્યાપક,
આકાશાદિ મહાભૂતોના ઉત્પાદક તથા સંહારક, સર્વ
ઇંદ્રિયોના પ્રવર્તક, વેદવાણીના પણ રક્ષક, જરા
આદિ શારીરિક ધર્મોથી અજિત અને પ્રહ્લામહેશને
પણ સુખ આપનારા ભગવાન નારાયણનું (શ્રીકૃષ્ણનું)
તાત્ત્વિક સ્વરૂપ સાંભળવાની મને ઇચ્છા છે. ૧૨

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજા ! જમહર્ષિના પુત્ર
પરશુરામ, દેવર્ષિ નારદ અને કૃષ્ણ દ્વૈપાયન-વેદ
વ્યાસ પાસેથી આ વિષય મેં સાંભળ્યો છે. ૩ વળી
હે તાત ! અસિત, દેવલ, મહાતપસ્વી વાદમીકિ
અને માર્કંડેય ઋષિ પણ શ્રીગોવિંદના મહાઅર્ધ
ભુત મહાત્મ્યનું કથન કર્યો કરે છે. ૪ હે ભરતશ્રેષ્ઠ
રાજા ! ભગવાન ડેશવ (શ્રીકૃષ્ણ) સર્વ જગતના
ઈશ્વર છે) પ્રભુ છે અને તે વ્યાપક દેવે જ આ સર્વ
જગતને પુરુષરૂપે (જીવરૂપે) બહુધા વ્યાપ કર્યું છે,
એમ અમે સાંભળ્યું છે. ૫ હે મહાગાહુ યુધિષ્ઠિર !
શાહગંધનુવને ધારણ કરનારા મહાત્મા શ્રીકૃષ્ણનાં
જે કર્મોને પ્રાણભોજી ભણે છે તે હું કહું છું, તમે
સાંભળો. ૬ હે મનુષ્યોના ઇંદ્ર ! પુરાણવેદા મનુષ્યો
ગોવિંદનાં જે જે કર્મોનું કથન કરે છે, તે સર્વ હું
તમને કહું છું. ૭ સર્વ ભૂતોના આત્મા મહાત્મા
પુરુષોત્તમે (શ્રીકૃષ્ણ) વાયુ, તેજ, જળ, પૃથ્વી અને
આકાશ આ પાંચ મહાભૂતોને પ્રથમ ઉત્પન્ન કર્યો
અને તે સર્વને ઉત્પન્ન કર્યો પછી સર્વ ભૂતોના ઇશ્વર
અને સર્વના પ્રભુ મહાત્મા પુરુષોત્તમે જળની અંદર
જ પોતાનું નિવાસસ્થાન કર્યું. ૮ પછી ત્યાં રહીને
સર્વ પ્રકારે તેભોમય એવા તે પુરુષોત્તમે સર્વ પ્રાણી-
ઓના આદિ કારણભૂત એવા સંકર્ષણને [અહંકારને]
ઉત્પન્ન કર્યો. ૧૦ અમે સાંભળ્યું છે કે, મનની સાથે
ઉત્પન્ન થયેલા તે સંકર્ષણ સર્વ પ્રાણીઓના આશ્રય
ભૂત છે અને ભૂત તથા ભવિષ્ય એ બંને કાળને

તથા સર્વ પ્રાણીઓને ધારણ કરે છે. ૧૧ હે મોટી
ભુજાઓવાળા રાજા ! તે સંકર્ષણ મહાત્મા પ્રકટ
થયા, તે પછી પુરુષોત્તમની નાભિમાંથી એક દિવ્ય
કમળ ઉત્પન્ન થયું, જે સૂર્ય સમાન તેજસ્વી હતું. ૧૨
હે તાત ! એ કમળમાં પોતાના તેજથી સર્વ દિશા
ઓને પ્રકાશિત કરતા ભગવાન પ્રહ્લદેવ ઉત્પન્ન થયા,
જે સર્વ પ્રાણીઓના પિતામહ છે. ૧૩ એ પ્રમાણે
મોટી ભુજાઓવાળા મહાત્મા પ્રહ્લદેવ પ્રકટ થયા
કે, તુરત જ સૌની પહેલાં મધુ નામનો એક મહાન
અસુર અંધકારમાંથી ઉત્પન્ન થયો. ૧૪ તે અસુર
મહાઉઘ્ર હતો, ઉઘ્ર કર્મને કરનારો હતો અને
પ્રહ્લદેવને મારી નાખવારૂપ ભયંકર કર્મ કરવા
તૈયાર થયો હતો, જેથી પુરુષોત્તમે પ્રહ્લદેવનું રક્ષણ
કરવા માટે તેને મારી નાખ્યો. ૧૫ હે તાત ! એ
વેળા મધુ દૈત્યનો વધ કર્યો હતો, તેથી સર્વ દેવો,
દાનવો અને મનુષ્યો, સર્વ યાદવોમાં શ્રેષ્ઠ ભગવાન
પુરુષોત્તમને ‘મધુસૂદન’ કહે છે. ૧૬ પછી પ્રહ્લદેવે
દક્ષ, મરીચિ, અત્રિ, અંગિરા, પુલસ્ત્ય, પુલહ અને
કંતુ નામના સાત પુત્રોને પોતાના માનસિક સંકલ્પ
થી ઉત્પન્ન કર્યો. હે તાત ! તેઓમાં સૌથી મોટા
મરીચિએ, કશ્યપ નામના એક પુત્રને પોતાના મનથી
ઉત્પન્ન કર્યો કે જે કશ્યપ, મરીચિના સર્વ પુત્રોમાં
મોટો હતો, તેજસ્વી હતો અને મહાપ્રહ્લદેવે
હતો. ૧૭-૧૮ હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! પ્રહ્લદેવે પ્રબળપતિ દક્ષને
પોતાના અંગૂઠામાંથી પ્રથમ જ ઉત્પન્ન કર્યો હતો,
જેથી દક્ષપ્રબળપતિ મરીચિના કરતાં પણ મોટો
હતો. ૧૯ હે ભારત ! પ્રબળપતિ દક્ષને ત્યાં પ્રથમ તેર
પુત્રીઓ ઉત્પન્ન થઈ હતી. તેમાંની મોટીનું નામ
‘હિતિ’ હતું. ૨૦ હે તાત ! સર્વ પ્રકારના વિશેષ
ધર્મોને ભણનારા પવિત્ર કીર્તિવાળા અને મહા-
યશસ્વી એવા મરીચિના પુત્ર કશ્યપઋષિ દક્ષપ્રભ-
ળપતિની તેરે કન્યાઓના પતિ થયા હતા. ૨૧ ધર્મ-
વેદા પ્રબળપતિ દક્ષ મહાભાગ્યશાળી હતા. તેમણે
બીજી દશ કન્યાઓ ઉત્પન્ન કરીને ધર્મને પરણાવી
હતી. ૨૨ હે ભારત ! એ કન્યાઓ વિશે ધર્મના જે
જે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા તેઓ વસુઓ, મહાતેજસ્વી
રુદ્રો, વિશ્વેદેવોઓ, સાધ્યો અને મરુદ્ગણોને નામે
પ્રસિદ્ધ થયા. ૨૩ પ્રબળપતિ દક્ષે તે સિવાય બીજી
સત્યાવીસ કન્યાઓ પણ ઉત્પન્ન કરી હતી અને

મહાભાગ્યશાળી ચરમા તે સત્યાવીરુને પતિ ક્રયો હતો.^{૨૪} હવે કશ્યપની બીજી જે સ્ત્રીઓ હતી તેઓ એ ગધર્મીને, ઘોડાઓને, પક્ષીઓને, ગાયોને, કિત્ત રોને, માછલાઓને, ઉદ્દિલિજન પ્રાણીઓને તથા વનસ્પતિઓને ઉત્પન્ન કર્યો. વળી કશ્યપની સ્ત્રી અદિતિએ આદિત્યોને [આરે સૂર્યોને] તથા મહા બળવાન એવા શ્રેષ્ઠ દેવોને ઉત્પન્ન કર્યો. તેમનામા જ પ્રભુ વિષ્ણુએ વામનરૂપે અવતાર લીધો હતો. એ વામન દેવના પરાક્રમથી [પાદન્યાસથી] સર્વ દેવ તાઓની લક્ષ્મી વધી પડી હતી અને દાનવોનો પરાજય થયો હતો. વળી તે સમયે જેટલી આસુરી પ્રજા ઉત્પન્ન થઈ હતી, તે બધી કશ્યપની સ્ત્રી દિતિથી ઉત્પન્ન થઈ હતી,^{૨૫-૨૭} કેમ કે કશ્યપની સ્ત્રી દનુએ વિપ્રચિતિ વગેરે દાનવોને ઉત્પન્ન કર્યો હતો અને દિતિએ મહાબળવાન એવા અસુરોને જન્મ આપ્યો હતો.^{૨૮} પછી ભગવાન મધુસૂદને દિવસ, રાત્રિ અને ઋતુઓ અનુસાર કાળ, દિવસનો પ્રથમ ભાગ, પાછલો ભાગ વગેરેનું નિર્માણ કર્યું,^{૨૯} અને પછી તેમણે ધ્યાન ધરીને મેઘોને, સ્થારવજગમ પ્રાણીઓને તથા પુષ્કળ તેજવાળા સર્વ પાથિંવ પદાર્થોને ઉત્પન્ન કર્યો.^{૩૦} હે યુધિષ્ઠિર! તે સર્વની ઉત્પત્તિ કર્યા પછી મહાભાગ્યવાન શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુએ પોતાના મુખ માથી સેંકડો શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણોને ઉત્પન્ન કર્યા, બન્ને બાહુ ઓમાથી મેંકડો ક્ષત્રિયોને ઉત્પન્ન કર્યા, સાથળોમાથી સેંકડો વૈશ્યોને ઉત્પન્ન કર્યા અને બન્ને ચરણોમાથી સેંકડો શૂદ્રોને ઉત્પન્ન કર્યો. આ રીતે હે ભરતશ્રેષ્ઠ! મહાતપસ્વી કેશવે આરે વર્ણોની ઉત્પત્તિ કર્યા પછી પ્રજાપતિ બ્રહ્મદેવને સર્વ પ્રાણીઓના અધ્યક્ષ બનાવ્યા, કે જે બ્રહ્મદેવ વેદવિદ્યાના વિદ્યાતા છે અને મહાતેજસ્વી છે વળી પણ તે કેશવે સર્વ ભૂતગણના તથા માતૃગણના અધ્યક્ષ વિરૂપાક્ષને ઉત્પન્ન કર્યા.^{૩૧-૩૪} તેમ જ સર્વ પાપીઓને શિક્ષા કરનાર પિતૃપતિ યમને ઉત્પન્ન કર્યા. પછી સર્વ પ્રાણીઓના આત્મા ભગવાન કૃષ્ણ દેવના ધનભંડારનું રક્ષણ કરનારા કુબેરને ઉત્પન્ન કર્યા અને મર્વ જળચર પ્રાણીઓના પતિ વળદેવ વરુણને ઉત્પન્ન કર્યા તે પછી પ્રભુ શ્રીકૃષ્ણે ઇંદ્રને મર્વ દેવોનો અધ્યક્ષ બનાવ્યો.^{૩૫-૩૬} આ રીતે સૃષ્ટિની પ્રવૃત્તિ થઈ ત્યારે તે યુગના મનુષ્યો પોતાની ઇચ્છા હોય ત્યાં સુધી

શરીરને ધારણ કરી શકતા હતા અને પોતાની ઇચ્છા અનુસાર જીવી શકતા હતા. તાત્પર્ય કે, તેઓને યમ દેવ તરફનો ભય જ ન હતો.^{૩૭} વળી હે ભરતશ્રેષ્ઠ! તે સમયે મૈથુનધર્મથી પ્રજા ઉત્પન્ન થતી ન હતી; પરંતુ મનમા મકલ્પ કરવા માત્રથી જ તે કાળના મનુષ્યો પ્રબળને ઉત્પન્ન કરી શકતા હતા.^{૩૮} પછી જ્યારે ત્રેતાયુગનો સમય આવ્યો, ત્યારે પણ મનુષ્યો મૈથુનધર્મથી પ્રત્યેકપાદન કરતા ન હતા; પરંતુ હે રાજા! અન્યોન્યનો સ્પર્શ કરવામાત્રથી જ પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરી શકતા હતા.^{૩૯} હે રાજા! તે પછી જ્યારે દ્વાપરયુગનો સમય પ્રાપ્ત થયો, ત્યારે પ્રજાઓમા મૈથુનધર્મ દાખલ થયો અને કલ્પિયુગમા તે સ્ત્રીપુરુષોના યુગલ જ બધાઈ ગયા.^{૪૦}

હે તાત! આ શ્રીકૃષ્ણ પરમાત્મા જ સર્વ પ્રાણીઓના પતિ અને અધ્યક્ષ કહેવાય છે, (એ વિષે મેં તમને કહ્યું) પણ હવે જે પ્રજાઓ કેવળ નરકમા જ જનારી છે તેઓનું હું વર્ણન કરું છું, તે સાંભળો. હે રાજા! દક્ષિણ દેશમા જન્મેલા સર્વ આદ્યો, શુહો, પુલિંદો, શબરો, મ્યુયુકો અને મદ્રક લોકો (પણ પાપી હોય છે, માટે) નરકમા જ જનારા છે,^{૪૧-૪૨} તેમ જ ઉત્તર તરફ જન્મેલા યૌનો, કાબોલો, ગાધારો, કિરાતો અને બર્બરો પણ પાપ કૃત્ય કરતા જ પૃથ્વી પર ભટક્યા કરે છે, જેથી તેઓ પણ નરકવાસી જ થાય છે હે રાજા! આ સર્વ મનુષ્યો ચાડાલ, કાગડા અને ગીધ પક્ષીના જેવા જ હોય છે.^{૪૩-૪૪} હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા! સભ્યયુગના સમયમાં આવા મનુષ્યો પૃથ્વી પર હતા જ નહિ પણ ત્રેતાયુગના સમયનો આરભ થયા પછી જ તેઓની પૃથ્વી પર વૃદ્ધિ થઈ પડી છે.^{૪૫} આ જગતમા જ્યારે જ્યારે યુગોનો ભય કર મધિકાળ ઉપસ્થિત થાય છે, ત્યારે રાત્રિઓ એકબીજાના ઉપર ચડાઈ લઈ જઈને તુચ્છ ગ્લ્યનગ્રામ કરવા માટે છે. (અને તેથી જ આ દ્વાપર અને કલ્પિયુગના ભય કર મધિકાળમા મહાભારતનું તુચ્છ યુદ્ધ આરંભાયેલું.)^{૪૬}

હે કુરુવંશના શ્રેષ્ઠ રાજા! એ પ્રમાણે આ સર્વ ભૂતસૃષ્ટિ મહાત્મા શ્રીકૃષ્ણથી જ ઉત્પન્ન થઈ છે, જેથી મર્વ લોકદ્રષ્ટા દેવર્ષિ નારદ શ્રીકૃષ્ણને પરમાત્મારવરૂપ જ કહે છે.^{૪૭} હે મોટી ભુભવાળા

ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર ! નારદે પોતે પણ શ્રીકૃષ્ણના પરમ સનાતનપણાને માન્ય કરેલ છે,^{૪૮} જેથી મોટી ભુલભોવાળા, સત્યપરાક્રમી, કમળ સમાન નેત્રવાળા અને અચિંતનીય એવા આ શ્રીકેશવ કેવળ મનુષ્ય નથી; પરંતુ સાક્ષાત્ પરમાત્મા જ છે.^{૪૯} ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તરે ગોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'જગતની ઉત્પત્તિ' વર્ણન' નામનો અધ્યાય ૨૦૭માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૦૮ મો

પ્રભપતિઓ, દેવતાઓ અને દિશાઓના ઋષિઓ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કે પૂર્વમાસન્ પતયઃ પ્રજાનાં મરતર્પમ !

કે વર્ષયો મહામાયા દિક્ષુ પ્રત્યેકઃ સ્મૃતાઃ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! પૂર્વે પ્રજાઓના અધિપતિઓ કોણ હતા અને કયા કયા મહાભાગ્યશાળી ઋષિઓ પ્રત્યેક દિશાઓમાં વસી રહ્યા છે ?^૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! પૂર્વે પ્રજાઓના અધિપતિઓ કોણ હતા અને દિશાઓના ઋષિઓ કોણ છે, આવે બે પ્રશ્ન તમે મને પૂછ્યો છે, તેના ઉત્તરમાં હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૨ પૂર્વે સનાતન ભગવાન બ્રહ્મદેવ એકલા જ સૌની પહેલાં સ્વતઃ ઉત્પન્ન થયા હતા. પછી તે મહાત્માના સાત પુત્રો ઉત્પન્ન થયા કે જેઓ મરીચિ, અત્રિ, અંગિરા, પુલસ્ત્ય, પુલહ, કતુ અને બ્રહ્મદેવના જેવો જ મહાભાગ્યવાન વસિષ્ઠ, એવા નામથી પ્રસિદ્ધ છે. આ સાતેને પુરાણોમાં સાત બ્રહ્મા જ કહ્યા છે. હવે સર્વ પ્રજાપતિઓના સંબંધમાં હું તમને કહું છું.^{૩-૫} અત્રિના વંશમાં સનાતન ભગવાન પ્રાચીનબહિઃ ઉત્પન્ન થયા કે જે વેદોનું કેવળ ઉત્પત્તિસ્થાન જ હતા. જે પ્રાચીનબહિના 'પ્રાચેતસ્' નામના દશ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા અને તે દશેના એક દક્ષપ્રજાપતિ નામનો પુત્ર ઉત્પન્ન થયો. તેનાં 'દક્ષ' અને 'ક' એવાં બે નામ જગતમાં કહેવાય છે.^{૬-૭} મરીચિનો કસ્યપ નામે પુત્ર થયો. તેનાં પણ બે નામ કહેવાય છે. કેટલાક લોકો તેને 'અરિષ્ટેભિ' કહે છે અને કેટલાક 'કસ્યપ' કહે છે.^૮ અત્રિનો ઔરસપુત્ર

શ્રીમાન સોમ રાજા થયો, તે ઘણો વીર્યવાન હતો અને તેણે દેવતાઓના એક હજાર યુગ પર્વત પરમાત્માનું ઉપાસન કર્યું હતું.^૯ હે રાજા ! ભગવાન અર્થમા અને તેના જે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા હતા, તેઓ સર્વ પ્રજાઓના અધિપતિઓ હતા અને ભુવનોના સુદ્રાઓ હતા.^{૧૦} હે અરબલિત શક્તિવાળા રાજા ! તે સમયે શશબિંદુ નામનો એક રાજા હતો. તેને દશ હજાર સ્ત્રીઓ હતી અને તે પ્રત્યેક સ્ત્રીમાં એક એક હજાર પુત્રો ઉત્પન્ન થયા હતા. આ રીતે તે મહાત્માને દશ લાખ પુત્રો થયા હતા. તેઓ સર્વે બીજા કોઈને પણ પ્રજાઓના પતિ તરીકે ધ્યાત્વા ન હતા. કેટલાએક પ્રાચીન કાળના બ્રાહ્મણો તો ત્યાં સુધી કહે છે કે, આ સર્વ પ્રજા રાજા શશબિંદુની જ છે અને તે શશબિંદુ-પ્રજા પતિના મહાવંશમાંથી જ ચાદવંશની ઉત્પત્તિ થયેલી છે.^{૧૧-૧૩} એ પ્રમાણે યશસ્વી એવા પ્રજાઓના પતિઓ મેં તમને કહ્યા. તો હવે, ત્રણે ભુવનના ઈશ્વર એવા દેવોનું હું વર્ણન કરું છું.^{૧૪} ભગ, અંશ, અર્થમા, મિત્ર, વરુણ, સવિતા, ધાતા, વિવસ્વાન, ત્વષ્ટા, પૂષા, ઇંદ્ર અને વિષ્ણુ આ બારે આદિત્યો કહેવાય છે અને તેઓ કસ્યપથી ઉત્પન્ન થયેલા છે.^{૧૫-૧૬} નાસત્ય અને દક્ષ એ બે અશ્વિની-કુમારો કહેવાય છે અને તેઓ બન્ને મહાત્મા આઠમા આદિત્યના (વિવસ્વાનના) પુત્રો છે.^{૧૭} પૂર્વે આ સર્વને દેવો જ કહેવામાં આવતા હતા, પરંતુ પાછળથી તેઓને બે પ્રકારના પિતૃઓ કહેવામાં આવે છે, તેમ જ મહાયશસ્વી શ્રીમાન વિશ્વરૂપ નવમા આદિત્ય ત્વષ્ટાનો પુત્ર થાય છે.^{૧૮} વળી અજ, એકપાદ, અક્ષિર્ગ્રન્થ્ય, વિરૂપાક્ષ, દૈવત, હર, બહુરૂપ, દેવોના ઈશ્વર ગ્વંથક, સાવિત્ર, જ્યૌત્સ્વ અને અજિત એવા પિતાકી આ અગિયાર રુદ્રદેવો છે અને મહાભાગ્યશાળી આઠ વસુઓનું તો મેં પ્રથમ જ વર્ણન કરેલું છે.^{૧૯-૨૦} પૂર્વે પ્રજાપતિ મનુના કાળમાં આ સર્વેને દેવો તરીકે જ કહેવામાં આવતા હતા; પરંતુ પાછળથી તેઓને બે પ્રકારના પિતૃઓ કહેવામાં આવે છે.^{૨૧} વળી દેવોમાં બીજા બે વિભાગ પણ છે. જેઓ શીલસંપન્ન હોય છે, તેઓ સિદ્ધ કહેવાય છે અને જેઓ સીવનસંપન્ન હોય છે, તેઓ સાધ્ય કહેવાય છે. ઉપરાંત ઋષિ

અને મરુત નામના પશુ દેવગણ છે અને વિશ્વે દેવાઓ તથા અશ્વિનીકુમારોનું પશુ દેવ તરીકે શાસ્ત્રમા વર્ણન છે. હવે તે સર્વ દેવોમા જેઓ આદિત્ય ટહેવાય છે તેઓ ક્ષત્રિય છે, જેઓ મરુત ટહેવાય છે, તેઓ વૈશ્ય છે, ઉચ્ચ તપશ્ચર્યા કરનારા બે અશ્વિનીકુમારો તે શૂદ્ર છે અને બીજા અગિરસ ગોત્રના જે દેવતાઓ છે, તેઓ બ્રાહ્મણો છે, આવો નિશ્ચય કરવામા આવ્યો છે. ૨૨-૨૪ આ પ્રમાણે સર્વ દેવતાઓના ચાર વર્ણો મેં તમને કહ્યા. જે પુરુષ પ્રાગ કાળમા જીડીને આ દેવોનું સ્મરણ કરે છે, તે પુરુષ જાણુતાઅજાણુતા કરેલા સર્વ પાપોથી મુક્ત થાય છે.

હે તાત યુધિષ્ઠિર! અવકીત, રૈશ્ય, અર્વાવસુ, પરાવસુ, ઔશિજ, કક્ષીવાન, બલ, આગિરસ, મેધાતિથિનો પુત્ર ઋષિ કણ્વ, બર્હિષદ અને ત્રૈલોક્યમતુ રક્ષણ કરનારા પ્રતાપી સપ્તર્ષિઓ હમેશાં પૂર્વ દિશામા નિવાસ કરી રહ્યા છે. ઉન્મુચ, વિમુચ, વીર્ધવાન સ્વસ્ત્યાત્રેય, પ્રમુચ, ઇન્દ્રમાલક, ભગવાન દંદન અને મિત્રાવરુણનો પ્રતાપી પુત્ર અગસ્ત્ય આ સર્વ બ્રહ્મર્ષિઓ સહકાળ દક્ષિણ દિશામા રહે છે. ઉપશુ, કવય, ધૌમ્ય વીર્ધવાન પરિવ્યાધ, મહર્ષિ એકત, દિત, ત્રિત અને અત્રિના પુત્ર ભગવાન સારસ્વત પ્રભુ આ સર્વ મહાત્માઓ પાશ્ચિમ દિશામા વસી રહ્યા છે, તેમ જ આત્રેય, વસિષ્ઠ, મહર્ષિ કાશ્યપ, ગૌતમ, ભરદ્વાજ, કૌશિક ગોત્રના ઋષિ વિશ્વામિત્ર અને મહાત્મા ઋચીકના પુત્ર ભગવાન જમદગ્નિ ઉત્તર દિશામા વસી રહ્યા છે. આ સર્વ તીક્ષ્ણ તેજવાળા ઋષિઓ જે જે દિશામા રહે છે, તેવું મેં વર્ણન કર્યું. એ મહાત્માઓ સર્વના સાક્ષીબુત છે અને ભુવનોનું કલ્યાણ કરનારા છે એ પ્રમાણે તે મહાત્માઓ પ્રત્યેક દિશામા નિવાસ કરી રહ્યા છે ૨૫-૩૫ જે પુરુષ એ ઋષિઓનું નામસ્મરણ કરે છે, તે સર્વ પ્રકારના પાપોથી મુક્ત થાય છે અને જે જે દિશામા તે મહાત્માઓ વસે છે, તે તે દિશાને ચરણે ગયેલો પુરુષ મર્વ પાપોથી મુક્ત થઈને ક્ષેમકુશળ ચૈત્ર્યાશ્રમમા આગળ વધે છે ૩૬

હતિ શ્રોમકાભારતમા ચાતિપર્વા તર્જત મેં ક્ષમર્તુગાસન પર્વમા 'મનપતિઓ, દેવતાઓ અને દિશાઓના ઋષિઓ' નામનો અધ્યાય ૨૦૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૦૯ મો

વરાહ અવતાર

॥ યુધિષ્ઠિર ડગાવ ॥

પિતામહ મહાપ્રાજ્ઞ યુધિ સત્યપરાક્રમ ।

શ્રોતુમિચ્છામિ કાતસ્ત્યૈન કૃષ્ણમવ્યયમીશ્વરમ્ ॥૧

યુધિષ્ઠિરે પૃથુચું હે યુદ્ધમા સત્ય પરાક્રમ કરનારા બુદ્ધિમાન પિતામહ! સર્વના નિયતા અવિનાશી શ્રીકૃષ્ણના માહાત્મ્યનું સંપૂર્ણ શ્રવણ કરવાની મને ઇચ્છા છે ૧ હે મહાપુરુષ! પૂર્વે કરેલા એમના મહાન કર્મો અને એમનું મહાતેજ એ સર્વ તમે મને બચાવ રીતે કહો. ૨ હે મહાબળવાન પિતામહ! કયા કાર્યનિમિત્તે એમણે પશુયોનિમા અવતાર લીધો હતો અને એ પ્રભુએ તે વેળા કેવું સ્વરૂપ ધારણ કર્યું હતું, તે પણ મને કહો. ૩

લીબમે કહ્યું. પૂર્વે હું મૃગયા સમવા માટે ગયો હતો, ત્યાં ક્ષરતો ક્ષરતો માર્કંદેયના આશ્રમમા જઈ પહોંચ્યો તે આશ્રમમા મેં હજારો મુનિગણોને બેઠેલા જોયા. ૪ તેઓએ મધુપર્ક વગેરે આપીને મારો અતિથિસત્કાર કર્યો. મેં પણ તે પૂત્રસત્કારનો સ્વીકાર કરીને મર્વ ઋષિઓને અભિનંદન આપ્યું. ૫ પછી તે સમયે મહર્ષિ કશ્યપે મારા મનને પ્રમત્ત કરનારી જે એક દિવ્ય કથા મને કહી હતી, તે હું તમને કહું છું. તમે એકચિત્ત યર્ધને સાંભળો. ૬

પ્રાચીન કાળમા સેકડો મોટા મોટા દાનવો અને નરકાસુર વગેરે મોટા મોટા અસુરો ક્રોધ તથા લોભને અધીન થઈને બાળને લીધે મદમત બની ગયા હતા, ૭ તેમ જ બીજા દેવતાઓએ યુદ્ધક્રમ દાનવો વેદોની અનુસૂતમ મમૃદિને સહન કરી શકતા ન હતા. ૮ હે રાજન્! તે દાનવોએ દેવોને તથા દેવર્ષિઓને ખૂબ દુઃખ દેવા માંડ્યું, જેથી તેઓ યોગપોતાના ગ્ધાનકો છોડીને જ્યાંયાં ભરાઈ પેસવા લાગ્યા, પરંતુ તેઓને કોઈ રથને શાંતિ મળી નહિ ૯ એ સમયે દેવોના ભવામા આવ્યું કે, આખી પૃથ્વી અત્યંત દુઃખો યર્ધ ગઈ છે, એવું જ નહિ પણ ચોર દેખાવના મહાબળવાન દાનવોથી ચોતરફ છવાઈ ગઈ છે, અતિશય ભારથી પીડાય છે, હર્ષ વિનાની અને દુઃખગ્રસ્ત જણાય છે, તેમ જ ભારને લીધે રસાતલમા પેસી જતી હોય તેમ લાગે

છે. પૃથ્વીનું આયું સ્વરૂપ જોઈને દેવો ભયભીત બની ગયા. તેઓ બ્રહ્મદેવને શરણે જઈને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા. ^{૧૦૧૧} 'હે બ્રહ્મા! દાનવોના ભયંકર ત્રાસને અમે કેવી રીતે સહન કરી શકીએ?' તે સાંભળી બ્રહ્મદેવે તેઓને કહ્યું: 'આને માટે મેં પ્રથમથી જ ઉપાય કરી રાખ્યો છે. ^{૧૨} હું જાણું છું કે, દાનવો વરદાન મેળવીને બળ તથા મદથી છટકી ગયા છે અને તેથી જ તે મૂખોઓ જેમનું દર્શન અબઘટક છે, એવા શ્રીવિષ્ણુને જાણી શકતા નથી. ^{૧૩} દેવતાઓ પણ જેમનો પરાભવ કરવાને અસમર્થ છે, એવા દેવ વિષ્ણુ વરાહરૂપે સ્વરૂપ ધારણ કરશે અને પછી ભૂમિની અંદર જે સ્થળે તે ઘોર દેખાવાના હજારો અધમ અસુરો નિવાસ કરી રહ્યા છે, ત્યાં એકદમ વેગથી દોડી જશે અને તેઓનો સંહાર કરી નાખશે.' બ્રહ્મદેવનું એ વાક્ય સાંભળીને સર્વ દેવતાઓ અત્યંત આનંદમાં આવી ગયા ^{૧૪} ^{૧૫}

પછી મહાતેજસ્વી ભગવાન વિષ્ણુએ (બ્રહ્મદેવ ના કહેવા પ્રમાણે) વરાહરૂપે સ્વરૂપ ધારણ કર્યું અને પૃથ્વીની અંદર પ્રવેશ કરી જે સ્થળે દાનવો રહેતા હતા, ત્યાં ધસારો કર્યો. ^{૧૬} સર્વે દેવો પણ તે દેવી પ્રાણીને ત્યાં ધસી આવેલું જોઈ એકત્ર થઈને એક દમ વેગથી તેની સામા ધસા; કેમ કે તેઓ કાળથી મોહિત થઈ ગયા હતા. ^{૧૭} પછી તેઓએ એકીસાથે વરાહ સામે ધસારો કરીને તેમને પકડી લીધા અને મહાક્રોધમાં આવી જઈને તે વરાહને આમતેમ ખેંચવા લાગ્યા. ^{૧૮} હે રાજા! સર્વ દાનવરાજાઓ મહાપ્રચંડ શરીરવાળા હતા, મહાપરાક્રમી હતા અને બળથી ઉદ્ધત હતા, તોપણ તેઓ વરાહ ભગવાનને કંઈ પણ કરી શક્યા નહિ. ^{૧૯} તે સમયે હજારો દાનવરાજાઓ અત્યંત આશ્ચર્યમાં પડી ગયા અને ભયભીત બની ગયા. તેઓએ માન્યું કે, હવે આપણે સંશયમાં આવી પડ્યા છીએ. ^{૨૦} પછી હે ભરતપ્રેષ! દેતાધિદેવ, યોગપ્રવર્તક અને યોગમૂર્તિ એવા ભગવાન વિષ્ણુએ યોગબળનો આશ્રય કરીને તે દૈત્યદાનવોને ફોલ પગાડવા માટે ઘણી જ મોટી ગર્જના કરી, જેથી સર્વે લોકો અને દરે દિશાઓ ગાજી ઊઠી. ^{૨૧} ^{૨૨} વળી તેમની ગર્જનાના ચળદથી સર્વ લોકોમાં મોટો ખળભળાટ ફેલાઈ ગયો; એટલું

ઉદ્ગ્રસ્ત એવતાઓ પણ અત્યંત

ભયભીત બની ગયા. ^{૨૩} તે સમયે આખું જગત પણ અત્યંત નિશ્ચેષ્ટ બની ગયું ને સર્વ સ્થાવર જંગમ પ્રાણીઓ તે ચળદથી મોહાધીન બની ગયાં. સર્વ દાનવો પણ તે ગર્જાસ્વને લીધે એટલા બધા ડરી ગયા કે જેથી તેઓ વિષ્ણુના તેજથી અંબઈ જઈને તથા પ્રાણરહિત થઈને પૃથ્વી પર પછડાઈ પડ્યા. ^{૨૪} ^{૨૫} રસાતલમાં રહેલા દેવ વરાહ પણ તે વેળા પૃથ્વી પર પછડાઈ પડેલા દેવોના યત્નઓનાં માંસ, મેદ તથા હાડકાંના ઢગલાઓને પોતાની ખરીઓ વડે ખોદવા લાગ્યા. જેમની નાભિ કમળના જેવી છે (અથવા જેમની નાભિમાંથી કમળ ઉત્પન્ન થયું છે) અને જે સર્વ પ્રાણીઓના આચાર્ય તથા જીવસ્વરૂપે સર્વમાં પ્રકાશમાન છે, તે મહાયોગી ભગવાન વિષ્ણુ તે સમયની પોતાની મહાન ગર્જનાને લીધે 'સનાતન' (સનાદન) એવા નામથી જગત માં પ્રસિદ્ધ થયા છે. તે પછી સર્વે દેવગણે પિતા મહા બ્રહ્મદેવની પાસે એકદમ દોડી ગયા અને ત્યાં જઈને તે જગત્પતિ મહાત્માને કહેવા લાગ્યા કે, 'હે દેવ! હે પ્રભો! આ નાદ તે દેવા પ્રકારનો છે' તે અમે જાણી શકતા નથી. આ નાદ કેનો છે અને કેવો છે, કે જેનું શ્રવણ કરીને આખું જગત વિહ્વળ બની ગયું છે! ^{૨૬} ^{૨૭} વળી આ નાદના તેજથી સર્વ દેવો અને દાનવો કેવળ મૂઠ બની ગયા છે.' આ પ્રમાણે તેઓ કહેતા હતા તેટલામાં હે મહાબાહુ! મોટા મોટા ઋષિઓથી સ્તુતિ કરતા ભગવાન વિષ્ણુ વરાહરૂપે સ્વરૂપ ધારણ કરીને ત્યાં પ્રકટ થયા. ^{૨૮}

એટલે બ્રહ્મદેવે કહ્યું: હે દેવો! આ મહા પ્રચંડ શરીરને ધારણ કરનારા મહાબળવાન દેવ સર્વ દાનવરાજાઓનો સંહાર કરીને અહીં આવી પહોંચ્યા છે; માટે તમે સ્થિર થાઓ, ડરો મા. આ દેવ મહાન યોગી છે, સર્વ પ્રાણીઓના આત્મા છે, સર્વ પ્રાણીઓનું રક્ષણ કરનારા છે, સર્વના નિયંતા છે, સુનિ છે, આત્માના (જીવના) પણ આત્મા છે, શ્રીકૃષ્ણસ્વરૂપ છે. અને સર્વ વિદ્યોનો નાથ કરનારા છે. મહાતેજસ્વી અને મહાભાગ્યશાળી એવા આ દેવે કોઈનાથી ન બની શકે તેવું ઉત્તમ કર્મ કર્યું છે. તે હવે પોતાના યથાર્થ સ્વરૂપને ધામ્યા છે. ^{૨૯} ^{૩૦} હે ઉત્તમ દેવતાઓ! આ દેવ

તે જ છે કે, જેમની નાભિમાથી કમળ ઉત્પન્ન થયું હતું. વળી આ મહાત્મા મહાન યોગી છે અને સર્વ પ્રાણીઓનું કલ્યાણ કરનારા છે, માટે તમારે સત્તાપ કરવો નહિ, ભય રાખવો નહિ અથવા શોક પણ કરવો નહિ. ૪૪ વળી આ વિધિસ્વરૂપ છે, સર્વના ઉત્પાદક છે અને સર્વનો ક્ષય કરનારા કાળરૂપ છે. લોકોને ધારણ કરનારા આ મહાત્માએ જ તેવી ગર્જના કરી હતી કે ૪૫ તે જ આ કમળ સમાન નેત્રવાળા મહાબાહુ અચ્યુત (શ્રીવિષ્ણુ) છે કે, જે સર્વ લોકોના નમસ્કારને પ્રાપ્ત થયેલા છે અને સર્વ ભૂતોના આદિ કારણરૂપ ઈશ્વર છે. ૪૬

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્જન મોક્ષધર્મનુશાસન પર્વમા 'વરાહ અવતાર' નામનો

અધ્યાય ૨૦૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧૦ મો

અધ્યાત્મવિચાર

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

યોગં મે પરમં તાત મોક્ષસ્ય વદ ભારત ।

તમહં તત્ત્વતો જ્ઞાતુમિચ્છામિ વદતાંવર ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછયું : હે ભરતવંશી પિતામહ ! મોક્ષને માટે પરમ યોગ કયો છે, તે મને કહો. હે વક્તાઓમા શ્રેષ્ઠ ! એ પરમ યોગનું તાત્ત્વિક સ્વરૂપ જાણવાની મને ઇચ્છા છે.^૧

ભીષ્મે કહ્યું : આ વિષયમા એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામા આવે છે કે, જેમા એક શિષ્યનો શુરની સાથે મોક્ષ સબંધી સંવાદ વર્ણવેલો છે.^૨ કોઈ એક બ્રાહ્મણભતિનો આચાર્ય (શુર) હતો. તે ઋષિઓમા શ્રેષ્ઠ હતો, તેજનો ભંડાર હતો, મહાત્મા હતો, સત્ય પ્રતિષ્ઠાવાળો હતો અને જિતેન્દ્રિય હતો. એક સમયે તે સ્વસ્થ થઈને બેઠો હતો, તેવામા તેનો એક યુદ્ધિમાન શિષ્ય કે જેનું ચિત્ત અત્યંત એગ્રણ હતું, તે કલ્પલુમાર્ગને જાણવાની ઇચ્છાથી તેની પાસે આવ્યો અને તેનો ચરણસ્પર્શ કરીને બે હાથ બેઠી સમુખ બિભો રહીને આ પ્રમાણે પૂછવા લાગ્યો : 'હે ભગવન્ ! મારી સેવાથી તમે મારા પર બે પ્રસન્ન થયા હો, તો મને એક મહાન સશય થયો છે, તેનું નિરાકરણ કરવા માટે તમે યોગ્ય છો. હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! તમે અને હું કયા

ઉપાદાન કારણમાથી ઉત્પન્ન થયા છીએ, તે મને કહો. વળી આ સર્વ જગતનું શ્રેષ્ઠ ઉપાદાન કારણ કયું છે, તે પણ સારી રીતે મને કહો. ૩-૫ પ્રત્યેક પ્રાણીનું પચમહાભૂતરૂપી ઉપાદાન કારણ એકસરખું જ છે, છતાં તેઓનો નાશ અને ઉદય વિષમ રીતે કેમ થયા કરે છે ?^૬ હે વિદ્વાન ! વળી વેદોત્તી અદ્વર પણ વર્ણાશ્રમધર્મની વ્યવસ્થા કરનાર^૭ વાક્યોમા વિષમતા જોવામા આવે છે, તેનું કેમ ? અને તે પ્રમાણે જ લૌકિક-સ્મૃતિવાક્ય તથા સર્વ આશ્રમોને સામાન્ય રીતે પાળવા યોગ્ય વેદના વ્યાપક^૮ વાક્ય પણ વિષમતાને જ સૂચવનારા છે, માટે એ સર્વનું યથાર્થ રીતે વ્યાખ્યાન કરવાને તમે યોગ્ય છો.^૯

શુરેએ કહ્યું : હે મહાબુદ્ધિમાન શિષ્ય ! તારો આ પ્રશ્ન બ્રહ્મવિષયક છે અને પરમ શુદ્ધ છે, એટલું જ નહિ પણ આ પ્રશ્ન અધ્યાત્મ સંબંધી હોવાને લીધે સર્વ વિદ્યાઓના તથા આગમોના ધનરૂપ છે.^{૧૦} સમગ્ર વેદનું જે સુખ ગણાય છે, તે એકાર જ વાસુદેવસ્વરૂપ છે અને વેદવેત્તાઓ જેને સત્ય, જ્ઞાન, યજ્ઞ, ક્ષમા, ઇન્દ્રિયનિગ્રહ, આજીવ, સનાતન પુરુષ અને વિષ્ણુરૂપ કહે છે, તે વાસુદેવ પોતે જ સનાતન બ્રહ્મરૂપ છે, અવ્યક્ત છે અને સહિતા ઉત્પાદક તથા સહારક છે.^{૧૧} તે જ આ બ્રહ્મ યાદવોમા શ્રીકૃષ્ણરૂપે અવતરેલા છે, તેનો ઇતિહાસ હું તને કહું છું, સાબળ મહાતેજસ્વી અને દેવના દેવ શ્રીવિષ્ણુનું મહાત્મ્ય બ્રાહ્મણે બ્રાહ્મણ પાસેથી સાબળનું બોધ્યું, ક્ષત્રિયે ક્ષત્રિય પાસેથી સાબળનું બોધ્યું, વૈશ્યે વૈશ્ય પાસેથી સાબળનું બોધ્યું અને શૂદ્રે મનમા ઉદાર થઈને શૂદ્ર પાસેથી સાબળનું બોધ્યું.^{૧૨} તું શ્રીકૃષ્ણનું આખ્યાન સાબળવાને યોગ્ય છે, માટે હું તને એ ઉત્તમ આખ્યાન કહું

× જેવા કે, 'બ્રાહ્મણા બૃહસ્પતિસેવન યજેત - બ્રાહ્મણે બૃહસ્પતિસર્ગનામનો યજ્ઞ કરવો' 'રાજા રાજસૂયન યજેત' ક્ષત્રિયે રાજસૂય યજ્ઞ કરવો 'વૈશ્યો વૈશ્યસ્તોમેન યજેત' વૈશ્યે વૈશ્યસ્તોમનામનો યજ્ઞ કરવો 'તત્સમાન્નુદ્ધરો યજેદ નવસ્ત્રજ્ઞ - અને યજ્ઞને તો યજ્ઞ કરવાનો અધિગાર જ નથી નત્યાદિ.

× જેવા કે, 'મા હિંસ્યાત્સર્ગમૂલાનિ' ઠાઠ પણ વર્ણના મનુષ્યે કોઈ પણ પ્રાણીની હિંસા કરવી નહિ વગેરે

છું, સાંભળ. વિદ્વાનો કહે છે કે, શ્રીકૃષ્ણ આદિ અને અંત વિનાનું એક કાળચક્ર છે અને આ સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ તથા પ્રલય જ એ ભગવાનના ચથાર્થ સ્વરૂપને જણાવનાર છે.^{૧૩} સર્વ ભૂતોના નિયંત્રતા એવા તે પરમાત્મા વિષે આ ત્રણે લોક ચક્રની પેઠે પરિવર્તન પામ્યા કરે છે, હે પુરુષવ્યાઘ્ર ! તત્ત્વવેત્તા પુરુષો કહે છે કે, મહાપુરુષ શ્રીકૃષ્ણ જ અક્ષર, અબ્યક્ત, અવિનાશી અને સનાતન એવા બ્રહ્મરૂપ છે.^{૧૪} એ અવિનાશી પરમાત્મા પિતૃઓને, દેવોને, ઋષિઓને, યજ્ઞોને, રાક્ષસોને, નાગોને, અસુરોને તથા મનુષ્યોને ઉત્પન્ન કરે છે.^{૧૫} વળી એ કૃષ્ણ પરમાત્મા જ નવા યુગના આરંભસમયે માયા શબ્દસ્વરૂપને ઉત્પન્ન કરે છે અને વૈદિક શાસ્ત્રોને તથા સનાતન લોકધર્મોને સરજે છે.^{૧૬} જેમ ઋતુઓના ફેરફારસમયે તે તે ઋતુનાં ચિહ્નો ભિન્ન ભિન્ન સ્વરૂપે જોવામાં આવે છે, તેમ નવા નવા યુગના આરંભ સમયે પણ તે તે ભાવો જગતમાં પ્રકટ થાય છે, (અર્થાત્ જેમ પ્રત્યેક વર્ષે વસંતઋતુમાં આંખમાં મોર આવે છે, ગ્રીષ્મઋતુમાં માલતી ફાલે છે અને વર્ષાઋતુમાં કદંબની અંદર પુષ્પો આવે છે, તેમ સૃષ્ટિના આરંભ સમયે બ્રહ્મદેવની અંદર સૃષ્ટિકર્તાપણું પ્રકટ થાય છે, રક્ષણસમયે વિષ્ણુની અંદર સ્થિતિકર્તાપણું પ્રકટ થાય છે અને સહારસમયે શંકરની અંદર પ્રલયકર્તાપણું પ્રકટ થાય છે.)^{૧૭} પછી જે જે યુગના આરંભમાં કાળના યોગે કરીને જે જે પદાર્થ ભાસે છે, તેનું તેનું જ્ઞાન પણ લોકવ્યવહારથી જ ઉત્પન્ન થાય છે.^{૧૮} યુગના અંતમાં ઇતિહાસો સહિત તવેદો પણ અંતર્ધાન થઈ જાય છે; પરંતુ પાછળથી બ્રહ્મદેવના ઉપદેશ પ્રમાણે તપશ્ચર્યા કરીને મહર્ષિઓ તેઓને સંપાદન કરે છે.^{૧૯} ભગવાન બ્રહ્મદેવને જ સંપૂર્ણ વેદોનું જ્ઞાન છે, જૂઠું સ્પતિને વેદનાં અંગોનું જ્ઞાન છે, શુક્રાચાર્યે જગતને હિતકારક એવું નીતિશાસ્ત્ર રચ્યું છે, નારદે ગાંધર્વ-શાસ્ત્ર (સંગીતશાસ્ત્ર) રચ્યું છે, ભરદ્વાજે ધનુર્વેદની રચના કરી છે, ગાંધર્વસુનિએ દેવોનું તથા ઋષિઓનું ચરિત્ર બનાવ્યું છે અને કૃષ્ણાત્રેય ઋષિએ ચિકિત્સાશાસ્ત્ર (વૈદકશાસ્ત્ર) બનાવ્યું છે.^{૨૦-૨૧} તે સિવાય બીજા અનેકવાડી આચાર્યોએ તર્કશાસ્ત્ર, વૈશેષિક શાસ્ત્ર, કપિલ (સાંખ્ય) શાસ્ત્ર અને પાતંજલ

(યોગ) શાસ્ત્ર વગેરે ભિન્ન ભિન્ન શાસ્ત્રોને બનાવ્યાં છે. એ સર્વ શાસ્ત્રોમાં યુક્તિ, વેદ તથા પ્રત્યક્ષપ્રમાણ આદિને અનુસરીને સુનિયોગે સચુલ્લ બ્રહ્મનું જ પ્રતિપાદન કરેલું છે; માટે ગમે તે શાસ્ત્રને અનુસરીને તું (સચુલ્લ) બ્રહ્મનું જ ઉપાસન કર.^{૨૨} જે પરબ્રહ્મ કેવળ નિર્ગુણ છે, ત તેો આદિ અને અતથી રહિત છે, જેથી પૂર્વે દેવો કે ઋષિઓ પણ તેમને બાળી શક્યા ન હતા. માત્ર લોકસંપ્રદા ભગવાન નારાયણ પ્રભુ એક જ તેમને જાણતા હતા;^{૨૩} પરંતુ પાછળથી સર્વ દુઃખોના પરમ ઔષધરૂપ એવા તે પરબ્રહ્મને નારાયણ પાસેથી સર્વ ઋષિગણોએ, મુખ્ય મુખ્ય દેવાસુરોએ તથા પ્રાચીન કાળના રાજર્ષિઓએ બહુશા છે.^{૨૪} જ્યારે પ્રકૃતિ પુરુષથી અધિષ્ઠિત (આલેખિત-પ્રેરિત) એવા મહત્ત્વવાદિક ભાવોને ઉત્પન્ન કરે છે, ત્યારે તેમાંથી ધર્મ-અધર્મરૂપ હેતુથી યુક્ત એવું આ સર્વ જગત ઉત્પન્ન થયા કરે છે.^{૨૫} જેમ એક દીવામાથી બીજા હંબરો દીવા પ્રકટ થાય છે, તેમ પ્રકૃતિમાંથી અનેક ભાવો (પદાર્થો) ઉત્પન્ન થાય છે; છતાં અનંત એવી પ્રકૃતિના કદી હ્રાસ થતો નથી.^{૨૬} સૃષ્ટિના આરંભસમયે પ્રથમ અબ્યક્ત-થી (માયાવિશિષ્ટ પુરુષ થકી) કર્મજન્ય બુદ્ધિ (મહત્ત્વ) ઉત્પન્ન થાય છે, બુદ્ધિમાંથી અહંકાર ઉત્પન્ન થાય છે, અહંકારમાંથી આકાશ* આકાશમાંથી વાયુ, વાયુમાંથી તેજ, તેજમાંથી જળ અને જળમાંથી પૃથ્વી ઉત્પન્ન થાય છે. આકેને (અબ્યક્ત, મહત્ત્વ, અહંકાર, શબ્દ, રૂપ, રસ અને ગંધને) મૂળ પ્રકૃતિ કહેવામાં આવે છે અને તેના વિષે જ આ સમગ્ર જગત સ્થિતિ કરી રહ્યું છે.^{૨૭-૨૮} વળી પાંચ જ્ઞાને દ્રિયો, પાંચ કર્મે દ્રિયો, પાંચ વિષયો અને મન એ સોળે વિકારો તે મૂળ પ્રકૃતિમાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે.^{૨૯} શ્રોત્ર, ત્વચા, ચક્ષુષઃ, શ્રિહ્રવા અને શ્રાણ એ પાંચ જ્ઞાને દ્રિયો; પાદ, વાયુ (શુદ્ધ), ઉપરચ (લિંગ), હાય અને વાયા એ પાંચ કર્મે દ્રિયો; ગતિ, વિમર્ગ, આનંદ, આદાન ને વચન

* અહંકારે માયા આકાશ એટલે શબ્દત-માત્રા ઉત્પન્ન થાય છે. શબ્દત-માત્રામાંથી રપશંત-માત્રા, રપશંત-માત્રામાંથી રપત-માત્રા, રપત-માત્રામાંથી રસત-માત્રા અને રસત-માત્રામાંથી ગધત-માત્રા ઉત્પન્ન થાય છે. એમ સમજવું

એ પાંચ કર્મેન્દ્રિયનાં કર્મો તથા શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ એ પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયના વિષયો તે કેવળ વ્યાપક એવા ચિત્તરૂપ જ છે, એમ સમજવું; કેમ કે તે સર્વમાં કેવળ મનનું અનુસરણ હોય છે.^{૩૦:૩૧} જેમ કે જ્યારે રસનું જ્ઞાન મેળવવું હોય છે, ત્યારે મન જ જિહ્વારૂપે બને છે અને વચન બોલવું હોય છે ત્યારે પણ મન જ વાણીરૂપે થાય છે. આ રીતે જીહ્વી જીહ્વી ઇન્દ્રિયોથી યુક્ત થનારા સર્વ બાહ્યભ્યંતર પદાર્થો પણ કેવળ મનરૂપે જ વ્યક્ત થાય છે.^{૩૨} આ સોળે વિકારો જીહ્વા જીહ્વા વિભાગના સોળ દેવતાઓ જ છે કે, જેઓ પ્રત્યેક શરીરમાં નિવાસ કરીને પોતાની સમીપ રહેલા વિજ્ઞાનસ્વરૂપ પરમાત્માનું ઉપાસન કર્યો કરે છે.^{૩૩} પ્રત્યેક પ્રાણીની અંદર રહેલો રસ એ જળને શુભ છે, ગંધ એ પૃથ્વીને શુભ છે, શબ્દ એ આકાશને શુભ છે, રૂપ એ અગ્નિને શુભ છે અને સ્પર્શ એ વાયુને શુભ છે.^{૩૪} વિક્ષાનો કહે છે કે, મન એ સત્ત્વનું (બુદ્ધિનું) કાર્ય છે અને સત્ત્વ એ અવ્યક્તનું કાર્ય છે; માટે બુદ્ધિમાન પુરુષે સર્વ પ્રાણીઓના આત્મારૂપ ઇશ્વરની સમીપ ઉપાધિરૂપે રહેલા સત્ત્વને જ પ્રથમ ઓળખવું જોઈએ.^{૩૫} જ્ઞાની પુરુષો જેને પ્રકૃતિથી પર કહે છે, તે સર્વ પ્રવૃત્તિથી રહિત કૃતસ્થ પરમાત્માને જ આશ્રય કરીને આ સર્વ સત્ત્વાદિ પદાર્થો અશાયર જગતને ધારણ કરી રહ્યા છે.^{૩૬} આ શરીરરૂપી એક પવિત્ર પુર (નગર) છે. તેને બે નેત્ર, બે કર્ણ, બે નાસિકાછિદ્ર, મુખ, શુદ્ધ અને લિંગ એ નવ દ્વારો છે અને તે પુર પૂર્વોક્ત સર્વ ભાવોથી યુક્ત છે. સર્વ મહાન એવો આત્મા આ પુરમાં સર્વત્ર વ્યાપ્ત થઈ ને રહે છે; માટે તેને પુરુષ (પુરિ હોતે પુરુષ) કહેવામાં આવે છે.^{૩૭} આ આત્મા અમર (અશરહિત) છે, અમર (મૃત્યુરહિત) છે. વ્યક્તસ્વરૂપ છે, અવ્યક્ત સ્વરૂપ છે, સર્વવ્યાપક છે, સશુભ (સર્વસત્ત્વ આદિ શુભોથી યુક્ત) છે, સૂક્ષ્મ છે અને સર્વ ભૂતોના તથા સત્ત્વાદિક શુભોના આશ્રય છે-અધિષ્ઠાન છે.^{૩૮} જેમ પ્રકાશરૂપ દીવો કેઈ ઉપાધિને લીધે જ નાનો કે મોટો દેખાય છે, તેમ જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્મા પણ તે તે શરીરરૂપ ઉપાધિને લીધે જ નાનોમોટો જણાય છે. વસ્તુતઃ આત્મા તો સર્વ શરીરોમાં એકસરખો જ છે.^{૩૯} શ્રોત્રેન્દ્રિય

જેના આધારે પોતાના શબ્દવિષયને ગ્રહણ કરે છે, તે આત્મા જ વાસ્તવિક રીતે શબ્દને શ્રવણ કરનારો છે; તેમ જ ચક્ષુષ્ઇન્દ્રિય જેના આધારે પોતાના રૂપવિષયને ગ્રહણ કરે છે, તે આત્મા જ ખરી રીતે રૂપને જોનારો છે. (તત્પર્ય કે, દેહ તો શબ્દાદિના જ્ઞાનમાં એક નિમિત્તભૂત છે, પરંતુ આત્મા જ સર્વ કર્મોના કર્તા છે.)^{૪૦} જેમ કાષ્ઠમાં રહેલો અગ્નિ કાષ્ઠને ચીરી જોવાથી પ્રત્યક્ષ થતો નથી, પરંતુ તેને મથવાથી જ પ્રત્યક્ષ થાય છે, તેમ જ શરીરમાં રહેલા આત્માનું પણ યોગાભ્યાસ દ્વારા જ દર્શન થાય છે. જેમ કેઈ ઉપાય દ્વારા કાષ્ઠનું મથન કરવાથી અગ્નિનાં દર્શન કરી શકાય છે, તેમ શરીરમાં રહેલા આત્માને પણ યોગ દ્વારા જ જોઈ શકાય છે.^{૪૧:૪૨} જેમ નદીઓમાં સતત રીતે જળપ્રવાહ વહ્યા કરે છે અને સૂર્યમાં કિરણોના સંબંધ જેમ નિત્યનો જ છે, તેમ પ્રાણીઓને પણ એક પછી એક અવિચ્છિન્ન રીતે નવા નવા દેહો પ્રાપ્ત થયા કરે છે. (માટે યોગનું શરણ લીધા વિના દેહ સાથેના સંબંધ કદી છૂટતો જ નથી.)^{૪૩} જેમ સ્વપ્નમાં દેહનો ત્યાગ કરીને આત્મા પાંચ ઇન્દ્રિયોની સાથે અન્ય ઠેકાણે ગમન કરે છે, તેમ મરણાંતે પણ આત્મા એક દેહનો ત્યાગ કરીને બીજા દેહમાં પ્રવેશ કરે છે, એમ શાસ્ત્ર દ્વારા અથવા યોગ દ્વારા જાણી શકાય છે.^{૪૪} આત્માનું સ્વરૂપ કર્મને લીધે જ બાધિત થાય છે-કર્મોને લીધે રહે છે અને ચિત્તશુદ્ધિજનક એવાં કર્મો દ્વારા જ તેના સ્વરૂપને પામી શકાય છે; તેમ જ પોતે કરેલાં અતિ બળવાન કર્મોને લીધે જ આત્માને એક દેહનો ત્યાગ કરીને બીજા દેહમાં ધસડાઈ જવું પડે છે.^{૪૫} આત્મા એક દેહનો ત્યાગ કરીને બીજા દેહને પ્રાપ્ત થાય છે, એ વાતને જ વિશેષ સ્પષ્ટ કરવા માટે હું તને પોતાના કર્મથી ઉત્પન્ન થનારા બીજા ભૂતસમુદાયનું વર્ણન કરી બતાવું છું.^{૪૬}

ઘટિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્મોનું

શાસનપર્વમાં 'અધ્યાત્મવિચાર' નામનો

અધ્યાય ૨૧૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧૧મો

અધ્યાત્મવિચાર (ચાલુ)

॥ સીમ ઉવાચ ॥

ચતુર્વિધાનિ ભૂતાનિ સ્વાવરાણિ ચરાણિ ચ ।

અવ્યક્તપ્રભાવ્યાહુરવ્યક્તનિધનાનિ ચ ॥ ૧ ॥

ભીષમે કહ્યું • હે યુધિષ્ઠિર ! જરાયુજ આદિ ચાર પ્રકારના સ્થવારજ ગમ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ અને નાશ અવ્યક્ત છે-^x અસ્પષ્ટ છે એમ વિદ્વાનો કહે છે, કેમ કે તેને સમજવા માટે તેવું કોઈ સ્પષ્ટ લક્ષણ છે જ નહિ અને વગી મન પણ અવ્યક્ત સ્વરૂપ એવા આત્મામાં જ કલ્પિત છે, અર્થાત્ મનરૂપ સાધનથી પણ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિનું તથા નાશનું જ્ઞાન થઈ શકે તેમ નથી, કેમ કે મનનું સ્વરૂપ પણ અવ્યક્ત છે^૧ જેમ પીયળાના સૂક્ષ્મ બીજ માં અવ્યક્તરૂપે જ મહાન વૃક્ષ સમાયેલું છે, પરંતુ તે જ્યારે ઊગી નીકળે છે, ત્યારે જ વ્યક્તસ્વરૂપે (જેઈ શકાય તેવા સ્વરૂપે) જેવામાં આવે છે અને જ્યારે નાશ પામે છે, ત્યારે ફરી પણ તે અવ્યક્ત સ્વરૂપે જ પૃથ્વીમાં મળી જાય છે, તેમ જ સર્વ પ્રાણીઓ પણ અવ્યક્તસ્વરૂપ એવા મનમાથા ઉત્પન્ન થઈને મધ્ય અવસ્થામાં અવ્યક્તરૂપે જેવામાં આવે છે, પરંતુ ઉત્પત્તિ અને નાશની અવસ્થામાં તો અવ્યક્ત જ રહે છે^૨ જેમ લોહું જડ છે, છતાં લોહનું બક પાયાણી સામે એકદમ દોડી જાય છે, તેમ પૂર્વસંસ્કાર જેઓના હેતુ છે, એવા કર્મોથી ઉત્પન્ન થયેલા કર્મઅધર્મ આદિ ભાવો પણ જડ છે, છતાં જીવે ધારણ કરેલા શરીરની પાછળ દોડી આવે છે અને તે પ્રમાણે જ બીજા અવિદ્યા આદિ ભાવો પણ દેહની પાછળ દોડ્યા આવે છે.^૩ વગી અવિદ્યાથી ઉત્પન્ન થયેલા કામ, ડર્મ, વાસનાઓ, દેહ અને ઇન્દ્રિયો વગેરે અચેતન ભાવો તથા ચેતનને પ્રહાનું જ્ઞાન કરાવનારા અને પરમાત્મામાંથી જ ઉત્પન્ન થયેલા સત, ચિત્, આનંદ આદિ ભાવો પણ શરીરધારી જીવને પૂર્વની પેઠે આવી

* અર્થાત્ જેમ એક ઘરમાંથી નોકરીને બીજા ઘરમાં કરે તો પ્રવેશ નિષ્ઠ રીતે જેવામાં આવે છે, તેમ આત્માના પૂર્વ દેહના વિચોગને તથા બીજા દેહમાં પ્રવેશને સ્પષ્ટ રીતે જેઈ શકાતો નથી.

મળે છે^૪ આ સુષ્ટિની ઉત્પત્તિ પહેલાં કેવળ એક જીવાત્મા સિવાય પૃથ્વી, આકાશ, સ્વર્ગ, પ્રાણીઓ, સ્પષ્ટિઓ, દેવો કે અસુરો એમાંનું કંઈ પણ ન હતું અને તેથી જ અજ્ઞાનરૂપી ઉપાધિવાળા જીવને પૂર્વોક્ત કોઈ પણ ભાવનો સંબંધ જ ન હતો^૫ પરંતુ જ્યારે જીવનો તથા માયાનો સંબંધ થયો, ત્યારે જ જીવને ‘હું મનુષ્ય છું, હું પશુ છું’ ઇત્યાદિ તાદાત્મ્યભાવ જણાવા લાગ્યો કે, જે તાદાત્મ્યભાવ અનાદિ હોય નેવો દેખાય છે, અજ્ઞાનને લીધે નિત્યસ્વરૂપ ભાસે છે, વ્યવહારસમયે વિદ્વાનઅવિદ્વાન બન્નેમાં એક સરખો જેવામાં આવે છે, કેવળ મનથી જ ઉત્પન્ન થયેલો છે, અનિર્વચનીય છે, માયાનું કાર્ય છે અને પૂર્વજન્મની વાસનાઓને લીધે જ તે પ્રતીત થાય છે^૬ જીવાત્માનું સ્વરૂપ જ એવું છે કે, તે અનેક પ્રકારની વાસનાઓથી યુક્ત છે વિવિધ પ્રકારના કર્મોના સચ્ચ કરનાર છે અને તેને લીધે જ આદિ અત વિનાનું આ મહાન સંસારચક્ર ચાલ્યા જ કરે છે^૭ આ ચક્રને અવ્યક્ત (અસિદ્ધિની અનેક વાસનાઓ) રૂપી નાભિ (મધ્યભાગ) છે, દેહ, ઇન્દ્રિય આદિ વ્યક્ત પદાર્થો આરા છે, જ્ઞાનક્રિયા આદિ વિકારો તેનું ચૈતતરફનું મહલ છે, રજેગુણ તેની ધરી છે અને તે ચક્ર શાશ્વત હોઈને જીવાત્માથી અધિષ્ઠિત છે, અર્થાત્ જીવાત્મા તે ચક્ર ઉપર જોડીને ભ્રમણ કર્યો કરે છે^૮ જેમ ધાત્રીઓ ધાત્રીમાં ધાત્રીને તવ ને પીલી કાઢે છે, તેમ અજ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થનારા મુખ હું ખાદિ લોગો રજેગુણવ્યાપ્ત આ સર્વ જગતને તે ચક્ર ઉપર ચડાવીને પીડાચરત કરી મૂકે છે^૯ આ સમુદાયાત્મક સંસારચક્ર ફળની તૃષ્ણાને લીધે અભિમાનને અધીન થઈને કર્મ કરવા લાગી પડે છે અને પરીથી તે કર્મ જ ભવિષ્યકાળના દેહની સાથે તથા અજ્ઞાનની સાથે તેનો મયોગ કરાવવા માં કારણભૂત થઈ પડે છે^{૧૦} જગત પ્રહાનું કાર્ય છે, તોપણ તે પ્રહાથી ભિન્ન જ છે, માટે જગતરૂપી કાર્ય પ્રહારૂપી કારણની સાથે એકતા પામતું નથી

x અર્થાત્ જેમ સ્વપ્નમાં રાત્ર ન દેખ તે પુરુષ ને પણ ‘હું રાત્ર છું’ એવું જ્ઞાન થાય છે, તેમ જીવને પણ નવા નવા દેહોની પ્રાપ્તિ થયા પછી પોતે બાળક, તરણ કે રૂદ નહિ લેતા જતા ‘હું આત્મક છું, તમણે હું, રૂદ છું.’ ઇત્યાદિ પ્રતીત થાય છે

તેમ જ પ્રદ્યુષ્ણી કારણ જગતરૂપી કાર્યની સાથે એકતા પામતું નથી; છતાં પ્રદ્યુષ્ણી કારણમાં જગતરૂપી કાર્યને જે પ્રાદુર્ભાવ થાય છે, તેનું સુખ કારણ અદ્યદ્વિકની સહાયતાવાળો કાળ જ છે.^{૧૧} પૂર્વે કહેવામાં આવેલી આઠ મૂળ પ્રકૃતિઓ અને ઇન્દ્રિયાદિ સોળ વિકારો પુરુષથી અધિષ્ઠિત છે અને તેઓ સર્વે કર્મરૂપી હેતુથી યુક્ત થઈને જ પરસ્પર સંબંધ થાય છે.^{૧૨} પૂર્વના દેહસંબંધથી છૂટો થયેલો જીવાત્મા રજોગુણ અને તમોગુણથી ઉત્પન્ન થનારા પ્રાણ સૂક્ષ્મભૂત અને સંસ્કારોથી યુક્ત હોઈને તથા કર્મ પૂર્વજન્મની બુદ્ધિ અને વિદ્યાથી વ્યાપ્ત હોઈને પરમાત્મા તરફ લક્ષ્ય રાખીને વાયુએ ઉડાડેલી ધૂળની પેઠે લોકાંતરમાં (બીજા બીજા લોકમાં) પ્રયાણ કરે છે;^{૧૩} તોપણ જેમ વાયુ ધૂળને ઉડાડીને ધૂળ સાથેના સંબંધથી રહિત જ હોય છે, તેમ મહાત્મા જીવ પણ તે તે પ્રાણાદિક ભાવોથી સંકાયે અસંબંધ જ રહે છે. (કેમ કે અદ્યદ્વત વસ્તુના ધર્મોના અધિષ્ઠાન સાથે કદી સંબંધ જ હોતો નથી.)^{૧૪} માટે વિકાન પુરુષે વાયુ અને ધૂળમાં જેમ અંતર રહેલું છે, તેમ ક્ષેત્ર અને ક્ષેત્રજ્ઞમાં રહેલા અંતરને અદ્યદ્વ બહુવું બેઠકે; કેમ કે દેહ અને આત્માને એકરૂપે જ બહુવાનો સતત અભ્યાસ પડી જવાથી મનુષ્ય આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપને બહુ શકતો નથી.^{૧૫} બેઠકે આત્માના સ્વરૂપજ્ઞાનના સંબંધમાં અનેકાનેક સંશયો ઉત્પન્ન થાય છે; તોપણ ભગવાન વેદે (અસંગો હ્યં પુરુષઃ' દેહરૂપ ઉપાધિને ધારણ કરનારો પુરુષ જીવાત્મા સર્વ પ્રકારની ઉપાધિથી મુક્ત છે' ઇત્યાદિ મંત્રોનો ઉપદેશ કરીને) તે તે સંશયોને છેદી નાખ્યા છે. સુસુષ્ણુ પુરુષે વિદ્યાના સાધનસમયે કિયાસિદ્ધ લક્ષણની પેઠે આત્માને કર્તૃત્વાદિ વિશેષયુક્ત જ બેલો બેઠકે. (અને પછી જ્યારે મોક્ષની પ્રાપ્તિ થઈ જાય, ત્યારે 'હું અસંગ છું' એમ બહુવું બેઠકે.)^{૧૬} જેમ અગ્નિમાં શેડી કાઢેલાં બિયાં

ફરીથી ઊગી શકતાં નથી, તેમ જ્ઞાનાગ્નિથી દગ્ધ થઈ ગયેલા અવિદ્યાદિ કલેશો પુનઃ આત્માનો સંગ કરી શકતા નથી; અર્થાત્ જ્ઞાન થઈ ગયા પછી મોક્ષ જ થાય છે, પુનઃજન્મ થતો નથી.^{૧૭}

હતિ શ્રીમદ્ભગવાનનાં સાતિપર્વતર્જત મેક્ષધર્મોનુસાસન-પર્વમાં 'અધ્યાત્મવિચાર (ચાલુ)' નામનો અધ્યાય ૨૧૧ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧૨ મો

કર્મોના સ્વીકાર નિષ્કામ અને સાત્ત્વિક જ હોવાને બેઠકે

॥ મીષ્મ ઉવાચ ॥

પ્રવૃત્તિલક્ષણો ધર્મો યથા સમુપલમ્પયેતે ।

તેષાં વિજ્ઞાનનિઘ્નાનામન્યત્તત્ત્વં ન રોચતે ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિરરાજા ! જેમ કર્મ નિષ્ઠ પુરુષોને પ્રવૃત્તિરૂપ ધર્મ જ (શ્રેયસ્કર માર્ગ તરીકે વેદમાંથી) મળી આવે છે, તેમ જ્ઞાનનિષ્ઠ પુરુષોને જ્ઞાનમાર્ગ જ (પોતાના શ્રેયસ્કર માર્ગ તરીકે વેદમાંથી) મળી આવે છે અને વળી તેવા જ્ઞાની પુરુષોને જ્ઞાન વિના બીજું કંઈ ગમતું પણ નથી.^૧ તેવા વેદવેત્તા પુરુષો આ જગતમાં દુર્લભ છે કે, જેઓ વેદોક્ત અગ્નિહોત્રાદિ કર્મોમાં તથા શમદમાદિક કર્મોમાં એકસરખી જ નિષ્ઠા રાખનારા હોય છે! સ્વર્ગ અને મોક્ષ એ બંનેમાંથી મોક્ષનું પ્રયોજન મહત્ત્વભરેલું છે, એમ સમજીને કેટલાએક બુદ્ધિમાન પુરુષો તો પ્રશંસાપાત્ર એવા નિવૃત્તિ-માર્ગનો જ આશ્રય કરવાની ઇચ્છા રાખે છે.^૨ બેઠકે એ પ્રમાણે નિવૃત્તિમાર્ગનો આશ્રય કરવો તે પણ સત્પુરુષોએ આવશ્યક હોવાથી નિંદાપાત્ર તો નથી જ અને તે માર્ગનો આશ્રય કરનારી બુદ્ધિ

પેક થયો ન હોય, ત્યાં સુધી રાજસ્ય યત કરવા માટે રાગને યોગ્ય ગણનામાં આવતો નથી અને એવો તો કંઈ નિયમ જ નથી કે, યતકર્મ પૂર્ણ થઈ ગયા પછી ફળપ્રાપ્તિના સમયે ગંગા મધોન્નિપિક્ત હોવા બેઠકે! માટે યતક્રિયાના આરંભસમયે જ રાગને મધોન્નિપિક્ત થતું બેઠકે. એ જ પ્રમાણે સુષ્ણુ પુરુષે મોક્ષસાધનાના આરંભસમયે 'હું કર્તા છું' એવી સંગબુદ્ધિ કરીને જ આત્મસાધન કરતું બેઠકે અને પછી જ્યારે મોક્ષલભ પ્રાપ્ત થઈ જાય, એટલે તે મંગ્યુદ્ધિનો ત્યાગ કરીને કેવળ નિર્લપ જ થઈ જતું

—નીલકંઠ

* અર્થાત્ જેમ વેદમાં કહ્યું છે કે, 'રાજસ્યેન સ્વારાગ્યવામો યતેત । સમ્રાટપદની દૃષ્ટાવાળા રાજાએ રાજસ્ય યત કરવો.' આ વાક્યને અનુસરીને દરોઈ નાન-રાજસ્ય યત કરવા શકિતમાન થઈ શકે છે; પરંતુ જ્યાં સુધી પોતાનો મધોન્નિપિક્ત તરીકે અભિ-

અવશ્ય પરમ ગતિને પામે જ છે ^૩ (તોપણ સર્વ કોઈ મનુષ્યો તે માર્ગનો આશ્રય કરી શકતા નથી કેમ કે) જે મનુષ્યને શરીર ઉપરનું અભિમાન હોય છે તે રત્નેશુભ્ય અને તમોશુભ્યી ઉત્પન્ન થનારા કોષલોભાદિ ભાવોને અધીન થઈને મોહને લીધે સર્વ પ્રકારના પરિવ્રજાનો સ્વીકાર કરે છે, ^૪ માટે મોક્ષ મેળવવાની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષે કોઈ અશુભ કર્મનું આચરણ કરવું નહિ પરંતુ શ્વેતજાના ત્યાગપૂર્વક શુદ્ધ કર્મનું આચરણ કરીને આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરવાની જ ઇચ્છા કરવી અને સ્વર્ગોદિ શુભ લોકોનો પણ સ્વીકાર કરવો નહિ (અર્થાત્ ચિત્તશુદ્ધિને પ્રાપ્ત કરવા માટે ક્ષણના ત્યાગપૂર્વક જ કર્મો કરવા) ^૫ જેમ લોકોની સાથે મળેલું સુવર્ણ અપકવદ્વયામા હોઈને સપૂર્ણ રીતે શોભતું નથી, તેમ ચિત્તશુદ્ધિરહિત એવા પુરુષને ઉપદેશોલુ વિજ્ઞાન પણ સપૂર્ણ રીતે પ્રકાશતું નથી, ^૬ એટલું જ નહિ પણ રાગદ્વેષાદિ કષાયોથી દૂષિત અતઃકરણવાળો મનુષ્ય ઠામ તથા કોષને અનુસરીને ધાર્મિક માર્ગનું ઉત્સાહન કરે છે અને અધર્મોચરણ કરવા મંડી પડે છે, જેથી અતે પરિવારની સાથે વિનાશ પામે છે, ^૭ માટે સુમતુલ્ય પુરુષે શબ્દાદિ વિષયો ઉપર અતિશય પ્રીતિ કરવી નહિ, કેમ કે અતિશય વિષયાસક્તિને લીધે જ ક્રોધ, હર્ષ અને વિવાદ એ ત્રિશુભાત્મક દોષો ઉત્પન્ન થાય છે ^૮ પ્રત્યેક પ્રાણીનું શરીર પાચ મહાભૂતોથી અને રાજસ-તામસ વિગ્રા રોથી ઉત્પન્ન થયેલું છે, (વગી તે શરીરમા આત્મા અવિકારી અને ચેતન્યરૂપ છે તથા મન વિકારી અને જડ છે) તો પછી મનુષ્ય એમાથી કોની સ્તુતિ કરે અને શુ કહીને કોની નિંદા કરે? ^૯ મૂર્ખ મનુષ્યો જ સ્પર્શ, રૂપ, રસ વગેરે તુલ્ય વિષયોનો સગ કરે છે અને બુદ્ધિના વિષયોસને લીધે પોતાના દેહને પૃથ્વીના એક વિષમસ્વરૂપે તેઓ જાણતા નથી ^{૧૦} જેમ માગીના ઘરને માટીનું જ વી પણ ડગીને સુરક્ષિત રાખી શકાય છે, તેમ પૃથ્વીના વિદારરૂપ આ દેહને પણ માગીના વિકાર રૂપ અત્તાદિકથી પોપી શકાય છે ^{૧૧} મધ, તેલ, દૂધ, વી, માસ, મીઠું, ગોળ, ધાન્ય, ફળ અને મૂળ, એ બધા જળમિશ્ર મૃતિકાના જ (પૃથ્વીના જ) વિકારો છે ^{૧૨} જેમ અસ્વભા નિવાસ કરનારો

સન્યાસી મિષ્ટાન્ન આદિનું ભોજન કરવા માટે ઉત્સુકતા ધરાવતો નથી, પણ કેવળ દેહને ટકાવી રાખવા માટે જ સ્વાદ વિનાના આમ્ય-આહારનું ભક્ષણ કરે છે, ^{૧૩} તેમ સસારરૂપી અસ્વભા નિવાસ કરનારા ગૃહસ્થરૂપી સન્યાસીએ પણ પરિશ્રમ પરાયણ રહીને, વ્યાધિચરત મનુષ્ય જેમ ઔષધનું સેવન કરે, તેમ પોતાના શરીરનિર્વાહ માટે જ આમ્ય અને નિ સ્વાદ આહારનું ભક્ષણ કરવું ^{૧૪} અત્ય, શૌચ (ખાદ્યાભ્યંતર પવિત્રતા), સરજતા, વૈરાગ્ય, વેદશાસ્ત્રનું અધ્યયન, મનનો જય કરવાનું પરાક્રમ, ક્ષમા, ધૈર્ય, શ્રવણજન્ય બુદ્ધિ, મનન અને તપ એ સર્વ શુભો સંપાદન કરીને ઉદારચિત્ત બનેલા પુરુષે સર્વ વિષયાત્મક ભાવોને પોતાની સમીપ આવેલા જોઈને શાંતિ મેળવવાની ઇચ્છા થી સર્વ ઇદ્રિયોને વશ કરવી, ^{૧૫} (પરંતુ એ ઇદ્રિયોને વશ કરવામા આવતી નથી, તો) મરવ, રજ અને તમ એ ત્રણે શુભોથી મોહિત થયેલા પ્રાણીઓ અજ્ઞાનને લીધે ચક્રની પેઠે સસારમા બ્રમણ કર્યા કરે છે, ^{૧૬} માટે સુસુક્ષ્મે અજ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થનારા દોષોની સારી રીતે પરીક્ષા કરવી અને અજ્ઞાનજન્ય દુઃખનો તથા અહકારનો પરિ ત્યાગ કરવો ^{૧૮} પાચ મહાભૂતો, દશ ઇદ્રિયો, તેના વિષયો, મરવ, રજ ને તમ, એ નબળા શુભો અને દુઃખમા ઠહીએ તો ઇશ્વર સહિત સર્વ પ્રેક્ષક કેવળ અહકારમા જ સ્થિતિ કરી રહ્યું છે ^{૧૯} જેમ ઢાંગ મર્વ ઋતુઓના શુભોને નિયમિત રીતે જગતમા પડત રહે છે, તેમ અહકાર જ સર્વ પ્રાણીઓ વિરે સ્થિતિ કરીને તેઓ પાસે કર્મપ્રવૃત્તિ કરાવ્યા રહે છે ^{૨૦} તમારે જાણવું કે, તમોશુભ્ય એ કેવળ મોહ જનક છે, અધકારનું સ્વરૂપ છે અને અજ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થનારો છે, તેમ જ સર્વશુભ્ય એ સુખજનક છે અને રત્નેશુભ્ય એ દુઃખજનક છે વગી આ જગતમા જે જે વિશેષ શુભો જોવામા આવે છે, તેઓ સર્વે પૂર્વોક્ત ત્રણ શુભોના જ કાર્યભૂત હોય છે, એમ તમારે જાણવું જેમ કે પ્રસન્નતા, હર્ષથી ઉત્પન્ન થનારી પ્રીતિ, અમ દેહ, ધૈર્ય અને સ્મરણ શક્તિ આ બધા સારત્વક શુભો છે, તેમ જ કામ, ક્રોધ, પ્રમાદ, લોભ, મોહ, ભય અને શ્રમ એ બધા રાજસશુભ્યો છે અને વિવાદ (ખેદ), શોક, અપ્રીતિ,

માન, ગર્વ અને નીચતા એ બધા તામસ ગુણો છે. ૨૧-૨૩ આ સર્વ દોષાત્મક ગુણોની અધિકતાના વિષયમા તથા ન્યૂનતાના વિષયમા હમેશા પરીક્ષા કરવી અને પોતાનામા તેમાનો કયો દોષ અધિક છે, કયો દોષ ક્ષીણ થઈ ગયો છે અને કયો દોષ ક્ષીણ થતા હજી અવશેષ રહ્યો છે, તે વિષેનો નિત્ય વિચાર કરવો. ૨૪

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું હે પિતામહ! પ્રાચીન કાળના મુમુક્ષુ પુરુષોએ કયા દોષોનેા મનથી ત્યાગ કર્યો છે, કયા દોષોનેા બુદ્ધિથી શિથિલ કર્યો છે, કયા દોષો તમ્જ્યા તમ્જતા નથી, કયા દોષો મોહને લીધે ઉત્પન્ન થાય છે છતા નિષ્ક્રમ છે અને કયા દોષોના બળનેા તથા અબળનેા બુદ્ધિ અને કારણ દ્વારા વિદ્વાન પુરુષે વિચાર કરવો, એ વિષે મને સંશય થયો છે, માટે હે તાત! તેતુ તમે સમાધાન કરો. ૨૫-૨૯

લીભે કહ્યું: હે રાજા! દોષોનેા સમૂળગો નાશ થવાથી જેતુ ચિત્ત શુદ્ધ થયેલ છે, એવો પુરુષ સારથી મુક્ત થઈ જાય છે. જેમ લોખંડની છીણી લોખંડની બેડીનેા નાશ કર્યો પછી પોતે પણ ખુદી થઈને નાશ પામે છે, તેમ ધ્યાન દ્વારા અસ્કારયુક્ત થયેલી બુદ્ધિ તમોગુણથી ઉત્પન્ન થયેલા અવિદ્યાદિક દોષોનેા તથા અનાદિકાળના સાહજિક દોષોનેા નાશ કરીને પોતે પણ (જળમા નાખેલી નિર્મળીની પેઠે) નાશ પામે છે. ૨૭ રજોગુણ, તમોગુણ અને શુદ્ધ મરવગુણ પ્રાણીઓને દેહપ્રાપ્તિતુ કારણ થઈ પડે છે, પરંતુ જેણે પોતાના મનને છુટ્કું હોય છે, તે પુરુષને તો સત્વગુણને લીધે પરબ્રહ્મની પ્રાપ્તિ થઈ જાય છે, ૨૮ માટે છતાત્મા પુરુષે રજોગુણનેા તથા તમોગુણનેા તો ત્યાગ જ કરી દેવો, કેમ કે રજ અને તમથી મુક્ત થયેલી બુદ્ધિ નિર્મળ સ્વરૂપને ધારણ કરે છે. ૨૯ કેટલાએક સામ્યદર્શની આચાર્યો કહે છે કે, બુદ્ધિને વશ કરવા માટે કરવામા આવતા મત્ર યુક્ત યજ્ઞાદિ કર્મો (હિંસામિત્ર હોવાને લીધે) કેવળ પાપરૂપ જ છે, (માટે તેવા યજ્ઞાદિ કર્મોનેા યાગ કરીને જપતપાદિ દ્વારા બુદ્ધિને શુદ્ધ કરવી, તે જ વધારે શ્રેયસ્કર છે.) પણ તે વિષયમા અમારો તો એ જ મત છે કે, મત્રપૂર્વક કરવામા આવતા યજ્ઞાદિ કર્મો જ વૈરાગ્યને ઉત્પન્ન કરવામા નિમિત્ત

ભૂત થઈ પડે છે એટલું જ નહિ, પરંતુ શમદ્વંદ્વાદિ શુદ્ધ ધર્મતુ રક્ષણ કરવામા પણ તે યજ્ઞાદિ ધર્મ જ સાધનભૂત થઈ પડે છે. ૩૦ જે મનુષ્ય રજોગુણથી વ્યાસ હોય છે, તે હમેશા અધર્મયુક્ત કાર્યો જ કરે છે અને અર્થની સાથે સંબંધ ધરાવનારા ભીન્ન કાર્યોમા પણ અત્યંત વ્યાસક્રત થઈને સર્વ પ્રાર્થના વિષયોતું સેવન કરે છે. ૩૧ તેમ જ જે મનુષ્ય તમો ગુણથી વ્યાસ હોય છે, તે ક્રોધ અને લોભવાળાં કાર્યોતું સેવન કરે છે, નિત્ય હિંસાવિહાર કરવામા પ્રીતિ રાખે છે અને આળસુ તથા ભંધણથી હોય છે, ૩૨ પરંતુ સત્વગુણમા સ્થિતિ કરનારો પુરુષ હમેશા શુદ્ધ સાત્ત્વિક ભાવોતું દર્શન કરે છે, પવિત્ર હોય છે, શ્રીમાન હોય છે અને સત્વગુણના આશ્રય ને લીધે તે પુરુષ શ્રદ્ધાસપ્ત તથા વિદ્યાસપ્ત પણ હોય છે. (માટે પ્રત્યેક મુમુક્ષુએ રાજસ તથા તામસ કર્મોના ત્યાગ કરીને વેદોક્ત સાત્ત્વિક કર્મોતું જ સેવન કરવું અને તે પણ કેવળ નિષ્કામ બુદ્ધિથી જ.) ૩૩

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વા તર્ગત મોક્ષધર્મોત્તરોક્ત સર્વમા 'કર્મોના સ્વીકાર નિષ્કામ અને સાત્ત્વિક જ હોવો ભેદ' એ નામનો અધ્યાય ૨૧૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧૩ મો સ્ત્રીઓ એ ઘોર દેખાવની કૃત્યાઓ છે

॥ શીષ્ય સ્વામ્ય ॥

રજસા સાધ્યતે મોહસ્તમસા મરતપેમ ।
ક્રોધલોભૌ મયં દર્પં દતેપાં સાદનાચ્છુચિઃ ॥૧॥

લીભે કહ્યું. હે ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિરરાજા! રજોગુણ અને તમોગુણમાથી મોહની ઉત્પત્તિ થાય છે, તેમ જ ક્રોધ, લોભ, ભય તથા ગર્વ પણ એ બન્ને ગુણોના જ કાર્યો છે. મનુષ્ય એ ક્રોધાદિકનો નાશ કરવાથી પવિત્ર થઈ શકે છે, ૧ એટલું જ નહિ પણ ક્રોધાદિકનો નાશ કરનારા પુરુષો પરમ પરમાત્મા, અવિનાશી, અવિકારી, અવ્યક્તસ્વરૂપ અને દેવોમા શ્રેષ્ઠ શ્રીવિષ્ણુદેવને બાળી શકે છે. ૨ જે મનુષ્યોની ઇદ્રિયો એ વિષ્ણુદેવની માયાથી દંઠાઈ ગયેલી હોય છે, તેઓતું જ્ઞાન તથા વિવેક નાશ પામે છે અને પછી બુદ્ધિના વિષયોસને લીધે તેઓ ક્રોધાધીન બની જાય છે. ૩ એ પ્રમાણે ક્રોધાધીન તથા પછી

અનુક્રમે વિષયાભિલાષને વશ થાય છે, લોભી બની જાય છે, મોહવશ થઈ જાય છે, અભિમાનમાં ચઢ્યૂર બની જાય છે, ગર્વ તથા અહંકારને અધીન બની જાય છે અને પછી તે અહંકારને લીધે સર્વ ક્રિયાઓ કરવામાં પ્રવૃત્તિ કરે છે.^૪ એ ક્રિયાઓ વડે પરસ્પર રનેહસંબંધ થાય છે અને રનેહ થયા પછી અંતે શોક થાય છે. આ રીતે સુખજનક અને દુઃખજનક ક્રિયાઓનો આરભ કરવાથી જ જન્મ-મરણનો સ્વીકાર કરવો પડે છે.^૫ તેમાં જ્યારે જન્મનો સ્વીકાર કરવો પડે છે, ત્યારે જેમાં વીર્ય અને રુધિરની ઉત્પત્તિ થાય છે, વિદ્યા અને મૂત્રથી જે વ્યાઘ્ર હોય છે અને રુધિરના સ્રાવને લીધે જે અત્યંત મલિન હોય છે, તેવા ગભાંશયમાં અમુક કાળ પર્વત વસતું પડે છે અને તેમાંથી બહાર નીકળ્યા પછી પણ તૃષ્ણાથી ઘેરાયેલો અને કામક્રોધાદિકથી જકડાયેલો પ્રાણી ફરી પણ તે તે વિષયો તરફ જ દોડી જાય છે. તેમાં સંસારરૂપી વચ્ચે વણવામાં સાળ સમાન એવી સ્ત્રીઓને જ કારણ તરીકે બાંધી. (માટે જેમ બને તેમ સ્ત્રીઓનો તો ત્યાગ જ કરી દેવો.)^૬ સ્ત્રીઓ પ્રભુઓને ઉત્પન્ન કરનારું એક ક્ષેત્ર છે અને તેથી જ તેઓ પ્રકૃતિરૂપ કહેવાય છે; તેમ જ પુરુષો ક્ષેત્રરૂપ કહેવાય છે. જેમ પ્રકૃતિ ક્ષેત્રજ્ઞને બાંધે છે, તેમ સ્ત્રીઓ પણ પુરુષોને બાંધનારી છે; માટે સ્ત્રીઓને તથા પ્રકૃતિને (માધાને-અવિદ્યાને) એકસરખી જ જાણીને પુરુષે તેઓનો ત્યાગ કરવો.^૭ જેમ ઘટ (ધડો) માટીની અંદર સૂક્ષ્મરૂપે રહેલો છે, તેમ સ્ત્રીઓ રજેશુભ્રી અંદર સૂક્ષ્મરૂપે રહેલી છે; એટલું જ નહિ પણ તેઓ ઇંદ્રિયોની સનાતની મૂર્તિ છે અને બર્ચકર દેખાવની કૃત્યાઓ જ છે, જેથી અજ્ઞાની પુરુષોને તેઓ મોહિત કરી નાખે છે.^૮ આ સ્ત્રીપ્રધાન રાગરૂપ બીજમાંથી સર્વ પ્રાણીઓ ઉત્પન્ન થાય છે; પરંતુ મનુષ્યે પોતાના દેહથી ઉત્પન્ન થયેલા અને મનુષ્યસંજ્ઞા વિનાના જૂ. વીજ વગેરે ક્રીડાઓની પેઠે પોતાના અંગમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા છતાં પોતાનું દિત નહિ કરનારા અને મનુષ્ય સંજ્ઞાને ધારણ કરનારા પુત્રસંજ્ઞક ક્રીડાઓનો પણ ત્યાગ કરી દેવો જોઈએ.^૯ દેહમાંથી નીકળેલા વીર્યરૂપી પ્રવાહી પદાર્થમાંથી પુત્રોની ઉત્પત્તિ થાય

છે, તે પ્રમાણે જ દેહમાંથી નીકળેલા પરસેવારૂપી પ્રવાહી પદાર્થમાંથી જૂ વગેરેની ઉત્પત્તિ થાય છે અથવા બીજાઓના મત પ્રમાણે સ્વભાવ કે કર્મના યોગથી સર્વની ઉત્પત્તિ થાય છે; પરંતુ બુદ્ધિમાન પુરુષોએ જૂ વગેરે ક્રીડાઓનો જેમ ત્યાગ કરી દેવામાં આવે છે, તેમ પુત્રોરૂપી ક્રીડાઓનો પણ ત્યાગ જ કરી દેવો.^{૧૦} સર્વશુભનો રજેશુભ્રમાં લય થાય છે અને રજેશુભ્રનો તમેશુભ્રમાં લય થાય છે. પછી અજ્ઞાનસંજ્ઞક એવો તે તમેશુભ્ર જ પોતાના અધિષ્ઠાનરૂપ જ્ઞાનમાં અધ્યસ્ત થઈને બુદ્ધિ તથા અહંકારને પ્રકટ કરે છે.^{૧૧} આ બુદ્ધિ અને અહંકારથી યુક્ત એવું અજ્ઞાન જ સર્વ જીવોને દેહપ્રાપ્તિ કરાવવામાં કારણભૂત થઈ પડે છે અને તે બુદ્ધિ તથા અહંકારયુક્ત એવું જે અજ્ઞાન તેના મૂળ અધિષ્ઠાન-જ્ઞાનને જ જીવસંજ્ઞા આપવામાં આવેલી છે; અર્થાત્ પોતાના કાર્ય સંહિત એવા અજ્ઞાનના મૂળ અધિષ્ઠાનભૂત જ્ઞાનને જ જીવ કહેવામાં આવે છે. જીવને કાળ અને કર્મના યોગથી જ સંસારચક્રમાં બંધાયું પડે છે.^{૧૨} જેમ સ્વપ્નમાં જીવ પોતાના મનથી જ દેહવાન થઈને રમણ કરે છે, તેમ માતાના ઉદરમાં પણ જેઓમાં સૂક્ષ્મસ્વરૂપે કર્મબીજ રહેલાં છે, એવા શુભો વડે હાખલ થઈને રમણ કરે છે-ગર્ભવાસમાં વસે છે.^{૧૩} પછી ત્યાં રહીને કેવળ માંસના પિંડરૂપ થયેલો એ જીવ બીજભૂત કર્મને લીધે તથા અહંકારને લીધે રાગાધીન થયેલા ચિત્તમાં જે જે વિષયો રમણ કરે છે, તે તે વિષયને ગ્રહણ કરાવનારી ઇંદ્રિયો તેને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૪} ભાવનાયુક્ત ચિત્તવાળા એ જીવને જ્યારે શબ્દ સાંભળવાની પ્રીતિ થાય છે, ત્યારે શ્રોત્રેન્દ્રિય ઉત્પન્ન થાય છે; રૂપ જોવાની પ્રીતિ થાય છે, ત્યારે ચક્ષુર્દ્રિય ઉત્પન્ન થાય છે, ગંધ ચક્રણ કરવાની ઇચ્છા થાય છે, ત્યારે શ્રાવણદ્રિય ઉત્પન્ન થાય છે; સ્પર્શ કરવાની ઇચ્છા થાય છે ત્યારે ત્વચાદ્રિય ઉત્પન્ન થાય છે અને તેની દેહધારાનો નિર્ગંધ કરવા માટે પ્રાણ, અપાન, વ્યાન, સમાન અને ઉદ્દાન એમ પાંચ પ્રકારનો વાયુ તેના ચરીરમાં સંચાર કરવા માંડે છે.^{૧૫} એ પ્રમાણે કર્મથી ઉત્પન્ન થનારા અને આદિ, મધ્ય તથા અંતમાં કેવળ દુઃખમય એવા આરીરિક તથા મનઃવિદ

અવયવો બ્યારે સંપૂર્ણ તૈયાર થઈ જાય છે, ત્યારે શરીરસંપત્તિ થયેલો જીવાત્મા જન્મને પામે છે.^{૧૮} તમારે જાણવું કે, ગર્ભમાં આવીને દેહ-ઇન્દ્રિય આદિનો સ્વીકાર કરવાથી અને જન્મ પામ્યા પછી તે તે વિષયનું અભિમાન કરવાથી પ્રતિદિન દુઃખની જ વૃદ્ધિ થાય છે અને એ પ્રમાણે મરણ પછી પણ દુઃખનો જ વધારો થયા કરે છે; માટે જન્મ તથા મરણના હેતુભૂત વિષયોથી નિવૃત્ત થઈને પ્રત્યેક મનુષ્યે દુઃખનો નિરોધ કરવો જોઈએ; કેમ કે દુઃખના નિરોધને કરી જાણનારો પુરુષ સંસારમાંથી મુક્ત થાય છે.^{૧૯} ઇન્દ્રિયોની ઉત્પત્તિ અને નાશ કેવળ રજોશુભ્રમાંથી જ થયા કરે છે, માટે વિદ્વાન પુરુષે શાસ્ત્રદૃષ્ટિથી યથાવત્ પરીક્ષા કરીને જગતમાં વર્તવું. (અર્થાત્ રજોશુભ્રની પ્રવૃત્તિનો નિરોધ કરવાથી ઇન્દ્રિયોનો પણ નિરોધ થઈ જાય છે અને ઇન્દ્રિયોનો નિરોધ થઈ ગયા પછી સર્વ દુઃખોની પણ નિવૃત્તિ થઈ જાય છે, માટે બનતા પ્રયત્ને રજોશુભ્રની પ્રવૃત્તિ થવા દેવી નહિ.)^{૨૦} જે પુરુષ સર્વ તૃષ્ણાથી રહિત થયેલો હોય છે, તેની જ્ઞાનેન્દ્રિયો તે તે વિષયને પ્રાપ્ત કરીને પણ તેની પાસે જતી નથી અને એ રીતે ઇન્દ્રિયોની ક્ષીણતાવાળો પુરુષ પુનઃ દેહસંબંધને યોગ્ય જ નથી; અર્થાત્ ઇન્દ્રિયોના જય કરવાથી મનુષ્ય જન્મમરણથી મુક્ત થાય છે.^{૨૧}

હતિ શ્રીમહાશ્વરત્મા શાંતિપર્વતમંત્રે મોક્ષધર્મનુશાસન-પર્વમાં 'સીમો એ ઘેર દેખાવની કૃપાઓ છે'

નામનો અધ્યાય ૨૧૪ ચો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧૪ મો

ઇન્દ્રિયનિગ્રહનો ઉપાય

॥ મીષ્મ ઉવાચ ॥

અત્રોપાયં પ્રવક્ષ્યામિ યથાવચ્છાત્રચક્ષુષા ।

તત્ત્વજ્ઞાનાચ્છરન્ રાજન્ પ્રાપ્નુયાત્પરમાં ગતિમ્ ॥૧॥

ભીષ્મે કહ્યું: હે રાજન્! હવે ઇન્દ્રિયોનો નિગ્રહ કરવાનો ઉપાય હું તમને કહું છું. તેનું શાસ્ત્રદૃષ્ટિથી યથાવત્ જ્ઞાન સંપાદન કરીને વર્તનારો પુરુષ પરમ ગતિને પ્રાપ્ત થાય છે.^૧ આ જગતનાં સર્વ પ્રાણીઓમાં મનુષ્ય જ શ્રેષ્ઠ છે, મનુષ્યોમાં પણ બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય એ ત્રિવર્ણ શ્રેષ્ઠ છે,

મ. શાં. ૨૯

અને તેમાં પણ મંત્રદ્રષ્ટા બ્રાહ્મણો શ્રેષ્ઠ છે;^૨ કેમ કે તે બ્રાહ્મણો તાત્ત્વિક અર્થનો નિર્ણય કરનાર હોય છે, વેદશાસ્ત્રને જાણનાર હોય છે, સર્વ પ્રાણીઓના આત્મારૂપ હોય છે, સર્વદર્શી હોય છે અને સર્વજ્ઞ હોય છે.^૩ જેમ નેત્ર વિનાનો એક પુરુષ માર્ગમાં જતા અનેક કઢોને પામે છે, તેમ જ્ઞાન વિનાનો પુરુષ લોકમાં રહીને અનેક કઢોને અનુભવે છે, માટે જ્ઞાની પુરુષોને સર્વના કરતાં ઉત્તમ માનેલા છે.^૪ ધર્મને સંપાદન કરવાની ઇચ્છાવાળા પુરુષો શાસ્ત્રમાં કહેલા તે તે અનેક ધર્મોનું ઉપાસન કરે છે; પરંતુ તેઓને હવે પછી કહેવામાં આવતા શુભો સિવાય મોક્ષરૂપી ક્ષણ તો મળતું જ નથી. (અર્થાત્ યજ્ઞયાગ કરવાથી અને વાપ, કૂવા, તળાવ વગેરે બંધાવવાથી ઉત્તમ શુભોનો લાભ થાય છે, પણ મોક્ષનો લાભ થતો નથી.)^૫ ધર્મવેત્તા પુરુષો પ્રત્યેક ધર્મની અંદર આવા ઉત્તમ શુભો હોવાનું જણાવે જ છે. જેવા કે વાણીની, દેહની તથા મનની પવિત્રતા; ક્ષમા, સત્ય, ધૈર્ય અને સ્મૃતિ; આ શુભોની સર્વ ધર્મમાં આવશ્યકતા છે.^૬ શાસ્ત્ર કહે છે કે, બ્રહ્મચર્ય એટલે યોગધર્મ. તે બ્રહ્મનું જ સ્વરૂપ છે અને સર્વ ધર્મોના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, જેથી તે ધર્મનું આચરણ કરનાર મનુષ્ય પરમ ગતિને પ્રાપ્ત થાય છે.^૭ વળી આ (સુખ્ય) બ્રહ્મચર્યધર્મનું આચરણ કરવાથી પાંચ પ્રાણ, મન, યુદ્ધિ અને દશ ઇન્દ્રિયો, એ સત્તર તત્ત્વોથી બનેલા લિંગશરીરનો સંયોગ છૂટી જાય છે, શબ્દ અને સ્પર્શથી રહિત થવાય છે, શ્રોત્રથી કંઈ સંભળાતું નથી અને ચક્ષુથી કંઈ દેખાતું નથી; (અર્થાત્ પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરાવનારી નિર્વિકલ્પ સમાધિ અવસ્થા પ્રાપ્ત થાય છે.)^૮ પરંતુ તેથી કંઈ ભિતરતા નિર્દોષ બ્રહ્મચર્યધર્મનું આચરણ કરવાથી સવિકલ્પ સમાધિની અવસ્થા પ્રાપ્ત થાય છે કે, જેમાં વાણીની સંભાવણ પ્રવૃત્તિ રહે છે, કેવળ મનરૂપે જ સ્થિતિ હોય છે વિષયેન્દ્રિયોનો ત્યાગ હોય છે અને શ્રવણમનનથી ઉત્પન્ન થયેલી યુદ્ધિથી તત્ત્વવસ્તુનો નિશ્ચય કરવામાં આવે છે.^૯ જે ઉત્તમ દિભાતિ સર્વશ્રેષ્ઠ બ્રહ્મચર્ય (યોગ) ધર્મનું આચરણ કરે છે, તે સત્યલોકમાં જાય છે અને કનિષ્ઠ પ્રકારના બ્રહ્મચર્યનું આચરણ કરે છે, તે આવતા જન્મમાં વિદ્વાન થાય છે.^{૧૦} બ્રહ્મચર્ય પાળવું એ

મહાહુકર છે, માટે તેનો ઉપાય હું તમને કહું છું, સાંભળો. પ્રહચય પાળનારા દ્વિજાતિએ પ્રદીપ્ત થઈને વૃદ્ધિ પામેલા રણેશુભનો નિઃશ્રદ્ધ કરવો, શ્રીઓની કથા સાંભળવી નહિ અને કોઈ પણ સ્ત્રીને નર અવસ્થામાં જોવી નહિ; કેમ કે તેવી અવસ્થા માં શ્રીઓનું દર્શન કરવા માત્રથી પણ કેટલાએક દુર્બળ મનના પુરુષોમાં રણેશુભનો પ્રવેશ થાય છે.^{૧૧}/^{૧૨} આ રીતે વ્રતનું પાલન કરવા છતાં પણ કોઈ દિવસે મનમાં સંગોત્પત્તિ થઈ જાય, તો તેના પ્રાયશ્ચિત્ત તરીકે કુરુછ^{૧૩} નામનું વ્રત કરવું અને વીર્યની અતિશય વૃદ્ધિને લીધે જે ઘણી જ પીડા થવા લાગે તો જળાશયમાં પ્રવેશ કરવો; તેમ જ જો સ્વમની અંદર વીર્યસ્રાવ થઈ જાય તો જળની અંદર મગ્ન રહીને ત્રણ વખત અધમર્ષણ મંત્રનો મનમાં જાપ કરવો.^{૧૪} આ રીતે વર્તીને વિચક્ષણ પુરુષે પોતાના અંતઃકરણમાં રહેલા રણેશુભય પાપને જ્ઞાનયુક્ત મનથી બાળીને ભસ્મ કરી નાખવું. જેમ માંસાદિ અપવિત્ર પદાર્થોવાળા શરીરનાં આંતરડાં શરીરના હૃદય બંધનરૂપ છે, તેમ શરીર પણ શરીરમાં રહેલા આત્માને હૃદય બંધનરૂપ છે.^{૧૫}/^{૧૫} મનુષ્યોએ ભક્ષણ કરેલા પદાર્થોના જે રસો ઉત્પન્ન થાય છે, તેઓ નાડીઓ દ્વારા આખા શરીરમાં ફેલાઈ જઈને વાતને, પિત્તને, કફને, રુધિરને, લયના, માંસને, આંતરડાંઓને, હાડકાંઓને, મજ્જાને (ચરબીને) તથા દેહને તૃપ્ત કરે છે.^{૧૬} આ મનુષ્યશરીરમાં ઇન્દ્રિયોના વિષયોને વહન કરનારી દશ સુખ નાડીઓ છે અને તે દશ નાડીઓમાંથી નીકળેલી બીજી હજારો સૂક્ષ્મ નાડીઓ આખા શરીરમાં ફેલાઈ ગયેલી છે.^{૧૭} જેમ નદીઓ જળથી ભરપૂર થઈને સમયાનુસાર સમુદ્રને તૃપ્ત કરે છે, તેમ શરીરમાંની સર્વ નાડીઓરૂપી નદીઓ મનુષ્યે ભક્ષણ કરેલા અન્નાદિના રસોરૂપી

જળપ્રવાહથી ભરપૂર થઈને સમયાનુસાર દેહરૂપી સમુદ્રને તૃપ્ત કરે છે.^{૧૮} મનુષ્યોના હૃદયની અંદર બરાબર મધ્યભાગમાં 'મનોવહ' નામની એક નાડી છે. તે નાડી વિષયેચ્છાને માત્ર સંકલ્પ થતાં જ મનુષ્યના આખા શરીરમાંથી વીર્યને આકર્ષી કાઢીને ઉપરથી ઇન્દ્રિયના સુખ આગળ લાવી મૂકે છે;^{૧૯} કેમ કે આ મનોવહ નાડીને શરીરનાં સર્વ ગાત્રોમાં ફેલાયેલી નાડીઓ સાથે સંબંધ છે અને તેજસશુભને (ઉજ્જ્વલશુભને) વહન કરનારી તે સર્વ નાડીઓ છેક નેત્ર સુધી પહોંચેલી છે.^{૨૦} જેમ દ્વધ માં (દ્વધના વિકારભૂત દહીંમાં) અવયવે અવયવે વ્યાપી રહેલા ઘીને રવેયાથી મથીને બહાર કાઢવામાં આવે છે, તેમ શરીરમાં સર્વત્ર વ્યાપી રહેલા વીર્યરૂપી ઘીને માનસિક સંકલ્પ અને ઇન્દ્રિયોથી ઉત્પન્ન થનારાં સ્ત્રીનાં દર્શન, સ્પર્શન આદિ રવેયાથી મથીને (ઉપરથી દ્વારા) બહાર કાઢવામાં આવે છે.^{૨૧} એ જ પ્રમાણે સ્વપ્નમાં પણ (શ્રીસંગનો અભાવ હોય છે, છતાં) માનસિક સંકલ્પથી ઉત્પન્ન થનારો રણેશુભ (કામવિકાર) શરીરની અંદર જાપલ થાય છે અને પછી વીર્યવાહિની મનોવહ નાડી સંકલ્પ જન્મ વીર્યને દેહમાંથી બહાર કાઢે છે.^{૨૨} મહર્ષિ ભગવાન અત્રિ વીર્યની ઉત્પત્તિને જાણે છે અને તેમણે કહ્યું પણ છે કે, અજ્ઞાનો રસ, મનોવહ નાડી અને માનસિક સંકલ્પ, એ ત્રણમાંથી વીર્ય ઉત્પન્ન થાય છે. તેનો દેવતા ઇન્દ્ર છે અને તેથી જ તેને 'ઇન્દ્રિય' કહેવામાં આવે છે.^{૨૩} જે પુરુષો જાણે છે કે, વીર્યની ગતિ જ (અનુલોભ-પ્રતિલોભમગ્ન કરીને) પ્રાણીઓમાં વૃક્ષસંકરતા ફેલાવનારી છે, તેઓ આ સંસારથી વિરક્ત થઈને પોતાના સર્વ દોષોને બાળી નાખે છે અને પુનર્જન્મને પામતા નથી.^{૨૪} વળી જે પુરુષ માત્ર શરીરનિર્વાહ પૂરવું જ

+ 'શ્વદં પ્રાતઃપદં સાયં શ્વદમવાદયાતિત્મ્ ।

શ્વદં વર્તં વ નારીયાત્ પ્રાજાયસ્યોડયમુચ્યતે ॥

ત્રણ દિવસ પ્રાતઃકાળમાં અને ત્રણ દિવસ સાયંકાળે ભોજન કરવું અને પછી ત્રણ દિવસ માત્રા વિના જે કંઈ મળે તે ઉપર ચલાવી લઈને ત્રણ દિવસ સુધી કંઈ પણ ખાવું જ નહિ. તેનું નામ પ્રાગ્નપત્ય કૃત્યવ્રત કહેવામાં આવે છે.

—વીણકંઠ

x અનુલોભમગ્ન એટલે ઉચ્ચ વર્ણનો પુરુષ પોતાના કરતાં નીચ વર્ણની સ્ત્રીમાં વીર્યસિંચન કરે ને અને પ્રતિલોભમગ્ન એટલે નીચ વર્ણનો પુરુષ પોતાના કરતાં ઉચ્ચ વર્ણની સ્ત્રીમાં વીર્યસેક કરે તે; આ અનુલોભ-પ્રતિલોભમગ્ન કરવાથી જે પ્રાણીઓ ઉત્પન્ન થાય છે; તેઓ વૃક્ષસંકર કહેવાય છે અને તેમાં જુદા જુદા લોભમગ્નથી ઉત્પન્ન થયેલી વૃક્ષસંકર પ્રજા ધર્મની નીચ કહેવાય છે.

કર્મ કરે છે; અર્થાત્ સર્વ બાહ્ય પ્રવૃત્તિઓનો ત્યાગ કરે છે અને પોતાના પ્રાણાંતરણમાં યોગાભ્યાસના બળથી મન વડે જ શુભોની સમાનતા કરીને (અર્થાત્ નિર્વિકલ્પ સમાધિમાં આરૂઢ થઈને) પોતાના પ્રાણવાયુને સુપુરુષા નામની નાડીના માર્ગમાં લઈ જઈને દેહનો ત્યાગ કરે છે, તે પુરુષ જન્મભરણના દ્વેશમાંથી છૂટી જાય છે-મોક્ષપદને પામે છે.^{૨૫} (આ માર્ગ ક્રમશઃક્રિતિને આપનારો છે; પણ જીવન્મુક્તિને આપનારો માર્ગ એવો છે કે,) જે મહાત્મા પુરુષોત્તમ મન પ્રણવમન્ત્ર (ઐકાર)ની ઉપાસના કરવાથી સિદ્ધ થયેલું હોય છે; તેઓના એ મનને તત્કાળ એવું જ જ્ઞાન થાય છે કે, (જેમ સ્વપ્નમાં દેખાતા પદાર્થો કેવળ મનઃકલ્પિત અથવા મનોમય જ હોય છે, તેમ) જાગૃત અવસ્થામાં દેખાતા આ સર્વ પદાર્થો પણ કેવળ મનોમય જ છે, વાસ્તવિક કંઈ નથી. આવા પ્રકારનું જ્ઞાન ધરાવનારું મન નિત્યસ્વરૂપ થઈ જાય છે, રમેશુણની સર્વ વાસનાઓથી રહિત થાય છે અને પ્રકાશમાન, સર્વજ્ઞ અથવા સર્વશક્તિમાન બની જાય છે.^{૨૬} માટે સ્થિર રૂપે દેખાતા મનનો જ નાશ કરવા માટે મનુષ્યે નિવૃત્તિધર્મરૂપ નિર્દોષ કર્મનું આચરણ કરવું જોઈએ કે, જેથી રમેશુણ અને તમેશુણથી રહિત થઈને ઇદગતિ પામી શકાય.^{૨૭} સુવાવસ્થામાં મેળવેલું જ્ઞાન વૃદ્ધાવસ્થામાં દુર્બળ થાય છે, તોપણ જો ભાગ્યયોગ હોય છે, તો વૃદ્ધાવસ્થામાં પરિપક્વ થયેલી બુદ્ધિ (જ્ઞાનસંપન્ન થઈને) સંકલ્પાદિક માનસિક બળનો નાશ પણ કરે છે.^{૨૮} જે મનુષ્ય દુર્ગમ માર્ગના જેવા દેહ ઇદ્રિયાદિકના અંધનને (જ્ઞાન દ્વારા) તોડી પાડે છે અને પોતાને જે જે દોષો ભેવામાં આવે છે, તે તે સર્વનું ઉલ્લંઘન કરે છે, તે મનુષ્ય મોક્ષપદને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૨૯}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્મોનુસાસન-પર્વમાં 'ઇદ્રિયનિગ્રહનો ઉપાય' નામનો

અધ્યાય ૨૨૪મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧૫મો

* યોગીના નિયમો

॥ મીષ ડવાવ ॥

દુરન્તેષ્વિન્દ્રિયાર્થેષુ સક્તાઃ સીદન્તિ જંતવઃ ।

યે ત્વસક્તા મહાત્માનસ્તે યાંતિ પરમાં ગતિમ્ ॥૧

લીએ કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર રાજા ! જે અસાન-વશ પ્રાણીઓ દુષ્ટ પરિણામને ઉત્પન્ન કરનારા ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં આસક્તિ રાખે છે, તેઓ અવશ્ય દુઃખી થાય છે; પણ જે મહાત્માઓ તે વિષયોમાં આસક્ત થતા નથી, તેઓ પરમ ગતિને પ્રાપ્ત કરે છે.^૧ આ સમગ્ર લોકને જન્મ, મૃત્યુ અને જરામાં દુઃખોથી, શારીરિક બાધિઓથી તથા માનસિક પીડાઓથી નિરંતર આસ્ર થયેલો ભેઈને બુદ્ધિમાન પુરુષે મોક્ષ મેળવવાનો જ પ્રયાસ કરવો જોઈએ.^૨ તેણે કાંઈક, વાંચિક અને માનસિક પવિત્રતા બળવની જોઈએ, અહંકારરહિત થવું જોઈએ, શાંતિ-શુભને ધારણ કરવો જોઈએ, જ્ઞાનસંપન્ન થવું જોઈએ, શિક્ષાવૃત્તિ સ્વીકારવી જોઈએ અને કોઈની અપેક્ષા રાખ્યા વિના જ સુખપૂર્વક જીવન ગાળવું જોઈએ.^૩ કોઈ પ્રાણી ઉપર પોતાને દયા આવે, તોપણ એમ જ સમજવું જોઈએ કે, તે પણ એક પ્રકારની મનની આસક્તિ જ છે; માટે યોગીએ સર્વ જગતને કર્મના ફળનો ઉપભોગ કરવું જાણીને તેના તરફ ઉપેક્ષા જ કરવી.^૪ પ્રાણીએ જે કંઈ શુભ-અશુભ કર્મ કર્યું હોય છે, તેનું ફળ તેને ભોગવવું જ પડે છે, એમ સમજીને સુસુક્ટો મન, વચન અને કર્મથી શુભ કર્મો જ કરવા.^૫ અહિંસા, સત્ય, સર્વ પ્રાણીઓ તરફ પ્રમાણિકતા, ક્ષમા અને અપ્રમાદ આ પાંચ શુભો જે પુરુષની અંદર હોય છે, તે સુખી થાય છે.^૬ (આ સર્વ દર્શ્યમાન પદાર્થો કેવળ આત્મારૂપ છે, આવા શાસ્ત્રજ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થયેલી)

x આના સંબંધમાં જ કહેવામાં આવ્યું છે કે, કૃપવાડિપ કૃતઃ સંગઃ પત્તાયૈવ યોગિનામ્ । ઇતિ સંદર્શયગ્રાહ મરત્યૈન્નોપવન્મ્ । દયાને લીધે પણ કોઈ વસ્તુ પર કરેલી આસક્તિ યોગીઓને બદ્ધ કરનારી જ છે. જેમ કે રાજા બરતે મૃગ ઉપર પ્રીતિ કરીને તેનું પોપણ કર્યું હતું. જેથી તે પરની વાસનાને લીધે બીજા જન્મમાં તેને મૃગની બલિયાં જન્મ લેવો પડ્યો હતો. —નીલકંઠ

બુદ્ધિ વડે રાગદ્વેષરહિત થયેલા મનને સર્વ પ્રાણીઓ પર સમભાવયુક્ત રાખવું. જે પુરુષ પૂર્વોક્ત અહિંસાદિગ્ધ ધર્મને, સર્વ પ્રાણીઓને સુખ ઉપજાવનાર તથા પોતાને સર્વ દુઃખોથી મુક્ત કરાવનાર તરીકે જાણે છે, તે પુરુષ જ સર્વ કંઈ જાણનારો છે અને સુખી થાય છે; માટે બુદ્ધિ દ્વારા મનને રાગદ્વેષરહિત કરીને સર્વ પ્રાણીઓ પર સમભાવયુક્ત રાખવું^{૭૮} અને તે ઉપરાંત બીજાઓનું અનિષ્ટ ચિંતન કરવું નહિ. પોતે રંક હોય છતાં પોતાને માટે અયોગ્ય એવા રાજ્યાદિકની ઇચ્છા કરવી નહિ, નાથ પામેલાં શ્રીપુત્રાદિકનો અથવા ભાવિ શ્રીપુત્રાદિકનો વિચાર કરવો નહિ અને સફળ થાય તેવા પ્રયત્નો કરીને મનને જ્ઞાનમાર્ગમાં જ પરોવવું. વેદાંતવાક્યના શ્રવણમનનપૂર્વક અમોઘ પ્રયત્ન કરવાથી પુરુષનું મન જ્ઞાનમાર્ગમાં પ્રવૃત્ત થાય છે.^{૮૦} જે પુરુષ ધર્મના સુક્ષ્મસ્વરૂપનું નિરીક્ષણ કરીને ઉત્તમ વાક્ય જોલવાની ઇચ્છા રાખે છે, તેણે સત્ય અને હિંસારહિત વાણી જોલવી, પણ અપમાદથી દ્વિષિત વાણી જોલવી નહિ;^{૮૦} એટલું જ નહિ પણ ચિત્તને વિક્ષેપયુક્ત નહિ થવા દઈને, અર્થાત્ ચિત્તને સ્થિર રાખીને શકતારહિત, કંઠારતા વિનાનું, ફરતાશૂન્ય અને ચાડીયુગલીરહિત એવું અદ્ય બાષણ જ જોલવું.^{૮૧} આ જગતનો સર્વ સંબંધ કેવળ વાણીથી જ બંધાયેલો છે, માટે જેમ બને તેમ મનુષ્યે ઉત્તમ વાણી જ જોલવી અને પોતાને જો વેરાગ્ય થયો હોય, તો બુદ્ધિથી કે મનથી જે કંઈ (હિંસાદિક) તામસ કર્મ કયું હોય તેને જગતમાં બહાર કરી દેવું. (કેમ કે પુણ્યકર્મને કે પાપકર્મને પોતાના મુખથી જ જો પ્રકટ કરી દેવામાં આવે છે, તો તેનો નાશ થઈ જાય છે.)^{૮૨} ઇંદ્રિયો ન્યારે પ્રવૃત્તિપરાયણ થાય છે, ત્યારે મનુષ્ય કર્મ કરવા મચી પડે છે, પણ તેને લીધે આ લોકમાં દુઃખ પામીને તે મનુષ્ય નરકમાં જ પડે છે; માટે મન, વચન અને કાયાથી ઇંદ્રિયોનો નિયંત્ર જ કરવો.^{૮૩} જેમ ચોરલોકો બકરાના માંસની ચોરી કરીને, તેનો ભાર ઉપાડીને જે દિશાને પોતે પ્રતિકૂળ અથવા રાજાના ભયવાળી જાણતા હોય, છતાં તે દિશામાં જો જાય છે તે ભયમાં આવી પડે છે; તેમ જ મૂર્ખ મનુષ્યો સંસારના ભયને જાણતા હોય છે, છતાં

કર્મોનો સ્વીકાર કરીને સંસારમાં પ્રવૃત્તિ કરે છે, તેઓ જન્મમરણના ભયમાં આવી પડે છે;^{૮૪} પરંતુ જેમ ચોરલોકો પોતાને પ્રતિકૂળ જાણાયેલી દિશાનો અને ચોરેલા માંસનો ત્યાગ કરીને અતુકૂળ દિશામાં જો નાસી જાય છે, ભયથી મુક્ત થાય છે, તેમ મનુષ્યો પણ સંસારના ભયને જાણી જઈને તથા રાજસ-તામસ કર્મોનો ત્યાગ કરીને સંસારમાં જો પ્રવૃત્તિ જ કરતા નથી, તો કલ્યાણને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૮૫} જે પુરુષ સર્વ સંશયોથી મુક્ત થઈને નિઃસ્પૃહ વૃત્તિ ધારણ કરે છે, સર્વ પરિણામોનો ત્યાગ કરે છે, એકાંત પ્રદેશનું સેવન કરે છે, અદ્ય ભોજન કરે છે, તપસી હોય છે, કિંતોદ્રિય હોય છે, યોગનાં અંગોનું અનુષ્ઠાન કરવામાં આસક્ત રહે છે અને બુદ્ધિમાન હોય છે, તે પુરુષ મનનો નિયંત્ર કરીને પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૮૬ ૮૭} ખરેખર, બુદ્ધિમાન અને ધૈર્યવાન પુરુષ જ બુદ્ધિનો નિયંત્ર કરી શકે છે અને તેવો પુરુષ પોતાની બુદ્ધિની સાથે મનનો પણ નિયંત્ર કરીને મનસ્વી વિષયોનો પણ નિયંત્ર કરી શકે છે.^{૮૮} આ રીતે જે યોગીએ ઇંદ્રિયોનો તથા મનનો નિયંત્ર કર્યો હોય છે, તેની સન્મુખ ઇંદ્રિયોના અધિષ્ઠાત્ર દેવતાઓ હર્ષપૂર્વક પ્રકટ થાય છે અને તે દેવતાઓ ઈશ્વરરૂપ થયેલા તે યોગીમાં જ લય પામી જાય છે.^{૮૯} આ પ્રમાણે જ્યારે તે યોગીનું મન તે દેવતાઓની સાથે એકાત્મભાવને પ્રાપ્ત થાય છે અને પોતે કેવળ બુદ્ધિમાત્રથી જ સ્થિતિ કરે છે, ત્યારે તેને બ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર થાય છે અને પછી ધીમે ધીમે તે બુદ્ધિસ્ત્વને પણ લય થઈ જાય છે, ત્યારે તે યોગી કેવળ બ્રહ્મરૂપ જ થઈ રહે છે.^{૯૦} આવા યોગીપુરુષે પોતાનામાં પ્રકટ થતા યોગેશ્વરમાં પ્રવૃત્તિ કરવી જ નહિ; પરંતુ તેનો નિરોધ કરવા માટે પ્રયત્નો કરવાનો જ આરંભ કરવો અને જે જે યોગનું અનુષ્ઠાન કરવાથી પોતાની વૃત્તિ વિચિત્ર પ્રકારની (અત્યંત ઉત્તમ) થતી જાય, તેનું તેનું આચરણ કરવું.^{૯૧} યોગીપુરુષે કાચા દાણાનું, અરુના બાકળાનું, ખોળાનું, શાકપાનનું, જવના લોટની ચેંસનું, સાથવાનું, ફળનું, મૂળનું કે ભિક્ષામાં જે કંઈ મળી આવે તેનું ભક્ષણ કરીને જીવવું. (પરંતુ પોતાના યોગેશ્વરનો ઉપયોગ કરીને જીવવું નહિ.)^{૯૨} તેમ જ દેશકાળને અનુસરતા સાત્ત્વ

આહારનો નિયમ કરીને સર્વત્ર પરીક્ષા પૂર્વક જ પ્રવૃત્તિ કરવી.^{૨૩} વળી કર્મની પ્રવૃત્તિ થઈ હોય, તોપણ તેને લીધે યોગસાધનમાં અંતરાય કરવો નહિ અને અગ્નિને જેમ ધીમે ધીમે પ્રદીપ્ત કરવામાં આવે છે, તેમ જ્ઞાનયુક્ત કર્મની જ ક્રમે ક્રમે વૃદ્ધિ કરવી, જેથી તે યોગીને સૂર્યની પેઠે પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર થાય છે.^{૨૪} જ્ઞાન જેનું અધિષ્ઠાન છે એવું અજ્ઞાન ત્રણે લોકમાં સર્વોપરી થઈને રહ્યું છે, (અર્થાત્ જાત્રત, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ એ ત્રણે અવસ્થામાં અજ્ઞાનનું પ્રાધાન્ય છે,) જેથી તે અજ્ઞાન બુદ્ધિને અનુસરનારા પ્રકાશસ્વરૂપ જ્ઞાનને પણ અપ્રકાશમાન કરી મૂકે છે.^{૨૫} જોકે આત્મા (જાત્રત, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ એ) ત્રણે અવસ્થાઓથી અતીત છે, તોપણ અજ્ઞાની મનુષ્ય ઉપાધિથી યુક્ત એવા તે સનાતન આત્માને જાણી શકતો નથી; કેમ કે તે મનુષ્ય માને છે કે, આત્મા ઉપાધિના સંયોગવાળો છે અને મારાથી ભિન્ન છે; પરંતુ રાગદ્વેષાદિ દોષોનો ત્યાગ કરનાર પુરુષ આત્માના નિરુપાધિક્ષણને તથા ચોતાની સાથેની તેની એકતાને જાણે છે, જેથી સંસારબંધનથી મુક્ત થાય છે.^{૨૬} વળી જે પુરુષે કાળને, જરાને તથા મૃત્યુને છૂતી લીધાં છે, તે પણ સનાતન એવા અવિનાશી બ્રહ્મને પામે છે કે, જે બ્રહ્મ અક્ષય અને અવિકારી કહેવાય છે.^{૨૭}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તરે મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'યોગીના નિયમો' નામનો અધ્યાય ૨૧૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧૬ મો સ્વભાવસ્થાનું નિરૂપણ ॥ મીમ્મ ઉવાચ ॥

નિષ્કલમપં બ્રહ્મચર્યમિચ્છતા ચરિતું સદા ।
નિદ્રા સર્વાત્મના ત્યાજ્યા સ્વપ્નદોષાનવેક્ષતા ॥૧॥
લીજોને છઠું : હે યુધિષ્ઠિર ! જે પુરુષને નિષ્કામ બ્રહ્મચર્યયોગનું પાલન કરવાની ઇચ્છા હોય, તેણે સ્વપ્નના દોષોનો વિચાર કરીને સર્વથા નિદ્રાનો ત્યાગ જ કરવો જોઈએ; કેમ કે સ્વભાવસ્થામાં રહે-શુણ તથા તમોગુણ જીવનો પરાલભ કરે છે, જેથી જાણે બીજા દેહને પ્રાપ્ત થયો હોય તેમ ચોતાના મૂળદેહમાં સ્પૃહારહિત થઈને જીવ બ્યાં ત્યાં ભટક્યા

કરે છે;^૧ માટે બ્રહ્મજિજ્ઞાસાને અર્થે નિત્ય જ્ઞાનાભ્યાસ કરીને બાગરણ કરવું તે જ ઉત્તમ છે અને તેથી જ જે પુરુષને તત્ત્વવસ્તુનું જ્ઞાન થયેલું હોય છે, તે તો હમેશાં જાગૃત જ રહે છે.^૨ હવે આ વિષય ઉપર કોઈ શંકા કરે કે, સ્વપ્નમાં દેખાતા પદાર્થો સત્ય હોય છે કે અસત્ય ? જો તમે કહેશો કે, સ્વપ્નના પદાર્થો સત્ય હોય છે તો તે યોગ્ય નથી; કેમ કે તે પદાર્થો ઇન્દ્રિયોના વિષયરૂપ હોય તેવા દેખાય છે બરા, પણ વસ્તુતઃ તેઓ વિષયવાન હોતા નથી; કારણ કે તે અવસ્થામાં ઇન્દ્રિયોનો લભ થઈ ગયો હોય છે, માટે સ્વપ્નના પદાર્થોને સત્ય કહી શકાય તેમ નથી; તેમ જ અસત્ય પણ કહી શકાય તેમ નથી; કેમ કે જે વસ્તુ સસલાનાં શિંગડાં જેવી અસત્ય હોય છે, તેનું કદી માન જ થતું નથી. આમ હોવા છતાં સ્વપ્નમાં જીવ બંધે દેહધારી થયો હોય તેમ જણાય છે, તેનું શું કારણ ? આ શંકાનું સમાધાન કરવા માટે કહેવાય છે કે, યોગેશ્વર હરિ જ એ સ્વપ્નના વિષયને બરાબર જાણે છે અને કેટલાંક એક મહર્ષિઓ એ વિષયનું યુક્તિયુક્ત વર્ણન કરે છે.^૩ એ ઉપરથી વિદ્વાનો કહે છે કે, જાગૃતાવસ્થામાં શ્રમિત થયેલો ઇન્દ્રિયો નિદ્રાવસ્થામાં બ્યારે વિરામ લે છે, ત્યારે સર્વ પ્રાણીઓમાં પ્રસિદ્ધ એવું સ્વપ્ન પ્રાપ્ત થાય છે; કેમ કે તે અવસ્થામાં ઇન્દ્રિયોનો વિરામ થયો હોય છે, તોપણ સંકલ્પાત્મક મનનો વિરામ થયેલો હોતો નથી. આ સ્વપ્નના સંબંધમાં આવું એક દૃષ્ટાંત કહેવામાં આવે છે.^૪ જેમ કે જાગૃત અવસ્થામાં મન કાર્યની અંદર આસક્ત થયેલું હોય છે, તોપણ તેના સંકલ્પરૂપ મનોરથનું ઐશ્વર્ય મનમાં આવળ કરે છે, તેમ સ્વભાવસ્થામાં પણ જાગૃત અવસ્થામાં અનુભવેલા માનસિક સંકલ્પો મનમાં આવળ કરે છે.^૫ પૂર્વના અનંત જન્મોના સંસ્કારોને લીધે જેનું ચિત્ત વિષયાસક્ત બનેલું

* અર્થાત્ જેમ મનોરથવૃત્તિ માત્ર સંકલ્પથી ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ સ્વપ્નવૃત્તિ પણ સંકલ્પમાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે; તોપણ તે બંનેમાં સુદેશો ભેદ એટલો છે કે, જાગૃત અવસ્થામાં ઇન્દ્રિયોના વિદેશને લીધે મનોરથ-વૃત્તિના બરાબર લાસ થતો નથી; પણ સ્વપ્નમાં ઇન્દ્રિયોનો ઉપરામ હોય છે, તેથી જાગૃત અવસ્થાની પેઠે જ તે તે સર્વ પદાર્થોનું સારી પેઠે માન થાય છે.-નીલકંઠ

છે, એવો પુરુષ તો તે સર્વ વિષયોને સ્વપ્નમાં પણ સંપાદન કરે છે; કેમ કે તે સર્વ વિષયો મનની અંદર સૂક્ષ્મસ્વરૂપે રહેલા હોય છે અને સાક્ષીરૂપ આત્માના બાહ્યવામાં પણ હોય છે.^૮ વળી સત્ત્વાદિ ગુણોમાંહેનો જે જે ગુણ જે જે કર્મના યોગે મનમાં ઉપરિચિત થાય છે ત્યારે અને ન્યારે ન્યારે મન જે જે કર્મ વડે સંસ્કારવાળું થાય છે, ત્યારે ત્યારે સૂક્ષ્મ ભૂતો તે તે સ્ત્રી આદિના આકારને સ્વપ્નમાં ખડો કરે છે.^૯ એટલે તરત જ રાજસ, તામસ અથવા સાર્ત્ત્વિક ભાવો પણ ત્યાં આગળ હાજર થાય છે અને પછી તેઓ સુખદુઃખાદિરૂપ ફળને ઉપરત કરે છે.^{૧૦} વિદ્વાનો કહે છે કે, સ્વપ્નાવસ્થામાં પણ કેવળ અજ્ઞાનને લીધે જ વાત, પિત્ત અને કંક જે વજ્ર ધાતુઓવાળા હેલોને મનુષ્યો ભુલે છે અને તેનું દર્શન પણ રાજસ તથા તામસભાવોથી યુક્ત હોય છે, જેથી (યોગસાધના વિના) ટાળ્યું ટળી શકતું નથી.^{૧૧} બીજાત અવસ્થામાં મનુષ્યનું મન પ્રસન્ન એવી ઇન્દ્રિયોની સાથમાં રહીને જે જે વિષયનો સંકલ્પ કરે છે, તેને તેને પોતે સ્વપ્નમાં પણ હર્ષપૂર્વક ભુલે છે.^{૧૨} મન આત્માના પ્રભાવથી સર્વ પ્રાણીઓમાં અસ્પષ્ટિતસ્વરૂપે બ્યાસ થઈ રહ્યું છે, માટે જેમ બને તેમ આત્માને જ બાહ્યવો ભઈએ; કેમ કે આકાશાદિ સર્વ તરવો કેવળ આત્માને આધારે જ ટકી રહ્યાં છે.^{૧૩} સ્વપ્નદર્શનના દ્વાર ભૂત એવો આ સ્થૂળ દેહ ન્યારે સુપુત્તિ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે મનની અંદર અંતર્હિત થઈ જાય છે અને તે વેળા મન પણ શુદ્ધ સાક્ષીસ્વરૂપ, સદસત્સ્વરૂપ, અવ્યક્તરૂપ અને અહંકારમાં પ્રતિબિંબસ્વરૂપ રહેનારા પરમાત્મામાં લય પામે છે, જે પરમાત્માને જ્ઞાની પુરુષો જીવ, અહંકાર અને પ્રકૃતિના ગુણોથી પણ ઉત્તમ બાહ્ય છે.^{૧૪} જે યોગી પુરુષ પોતાના મન વડે સંકલ્પ કરીને જ્ઞાન, વૈરાગ્ય, એકચર્ય કે ધર્મ એમાંનો કોઈ એક ગુણ મેળવવાની ઇચ્છા કરે છે, (અને તે ગુણ તેને પ્રાપ્ત પણ થાય છે.) તે જ તેના ચિત્તની પ્રસન્નતા છે, એમ

બાહ્ય; કેમ કે આત્માને વિષે જ સર્વ દેવતાઓનો વાસ છે.^{૧૫} આ રીતે વિષયાદિકનું આલોચન કરવારૂપી તપશ્ચરણથી મન એ જ સ્થિતિમાં રહે છે, પરંતુ ન્યારે તે તમોગુણની પેઠે પાર જાય છે, ત્યારે સૂર્યની પેઠે કેવળ પ્રકાશસ્વરૂપ બની રહે છે. જીનાત્મા ન્યારે અજ્ઞાનરૂપ ઉપાધિનો આશ્રય કરે છે, ત્યારે ત્રૈલોક્યપ્રકૃતિ અથવા કારણપ્રદ તરીકે થાય છે; પણ ન્યારે અજ્ઞાનરૂપ ઉપાધિનો ત્યાગ કરે છે, ત્યારે તેનો તે જ જીવ મહેશ્વરરૂપ બની જાય છે-શુદ્ધ પરબ્રહ્મ થઈ રહે છે.^{૧૬} પડિતો કહે છે કે, દેવોએ અગ્નિહોત્રાદિક તપનો આશ્રય કરીને રમેગુણો સ્વીકાર કર્યો છે અને અસુરોએ તપનો નાશ કરનાર દંભ, દર્પ આદિ તમોગુણો સ્વીકાર કર્યો છે, જેથી તેઓને જ્ઞાનસ્વરૂપ એવા બ્રહ્મની પ્રાપ્તિ થઈ નથી.^{૧૭} વિદ્વાનો કહે છે કે, સત્ત્વ, રજ અને તમ એ દેવી તથા આસુરી ગુણો છે. તેમાં સત્ત્વ એ દેવી ગુણ છે અને રજ તથા તમ એ આસુરી ગુણો છે.^{૧૮} જે શુદ્ધાત્મા પુરુષો સાર્ત્ત્વિક તથા અસાર્ત્ત્વિક ભાવોથી પર રહેલા, ઉત્તમ જ્ઞાનસ્વરૂપ, અવિનાશી, પ્રકાશરૂપ અને અક્ષર એવા પરબ્રહ્મને બાહ્ય છે, તે પુરુષો પરમ ગતિને પામે છે.^{૧૯} પુરુષ ગમે તેવો તત્ત્વદર્શી હોય, તોપણ કારણો અને યુક્તિઓ દર્શાવીને પરબ્રહ્મના સંબંધમાં એટલું જ કહી શકે તેમ છે કે, ઇન્દ્રિયોને વિષયો તરફથી આકર્ષી લઈને થયેલ મનન આદિ સાધનોથી સંપન્ન થયેલો પુરુષ અક્ષર બ્રહ્મને બાહ્યી શકે છે. (અર્થાત્ જેમ શિંગડું પક્ષીને પથ્થને પ્રત્યક્ષ રીતે દેખાડી શકાય છે, તેમ પરબ્રહ્મને પ્રત્યક્ષ રીતે બતાવી શકાતા નથી, માટે બ્રહ્મપ્રાપ્તિની ઇચ્છાવાળા પુરુષે સર્વ ઇન્દ્રિયોને જ વશ કરવી, જેથી તેમને પામી શકાય છે.)^{૨૦}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમાં 'સ્વપ્નાવસ્થાનું' નિરૂપણ નામનો અધ્યાય ૨૧૬ થી સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧૭મો

પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિ

॥ મીપ્ય ઉવાચ ॥

ન સ વેદ પરં વ્રહ્મ યો ન વેદ ચતુષ્ટયમ્ ।

વ્યક્તાવ્યક્તં ચ યત્તત્ત્વં સંપ્રોક્તં પરમાર્પિણા ॥૧૧॥

લીંબો કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! જે પુરુષ સ્વપ્ન,

x આ પ્રકારનો સ્પષ્ટ આશય એ છે કે, સુપુત્તિ અવસ્થામાં સ્થૂળ દેહનો, ઇન્દ્રિયોનો, મનનો તથા અહંકારનો આત્મામાં લય થઈ જાય છે, જેથી તે અવસ્થામાં શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ જ અવસ્થા રહે છે.

સુપુત્રિ તથા પ્રજાતું સશુભ સ્વરૂપ અને નિર્જુલ્ય સ્વરૂપ-એ ચારને યથાર્થ રીતે જાણતો નથી, તેને પરપ્રજાતું જ્ઞાન થતું નથી; તેમ જ જે પુરુષ મહર્ષિ^૧ વેદનારાયણે વર્ણવેલા વ્યક્ત(જગત)ના તત્ત્વને તથા અવ્યક્ત(ચિદાત્મા)ના તત્ત્વને જાણતો નથી, તે પણ પ્રજાને જાણી શકતો નથી.^૨ તમારે જાણવું કે, વ્યક્ત (જગત) એ મૃત્યુના મુખમાં સપડાયેલું છે, પણ અવ્યક્ત જે ચિદાત્મા તે તો સદાય અવિનાશી જ છે. ભગવાન વેદનારાયણે એક પ્રવૃત્તિરૂપી ધર્મ કહ્યો છે કે, જેમાં સચરાચર સર્વ ત્રૈલોક્ય સ્થિતિ કરી રહ્યું છે અને બીજો નિવૃત્તિરૂપી ધર્મ કહ્યો છે કે, જે અવ્યક્ત એવા સનાતન પ્રજ્ઞસ્વરૂપ જ છે.^૩ પ્રજાપતિ પ્રજ્ઞદેવ પોતે રજોશુભી હોવાથી પ્રવૃત્તિરૂપી ધર્મ પાળવાનું કહે છે; પરંતુ પ્રવૃત્તિ-ધર્મથી પુનઃ-મ ભેવો પડે છે, ત્યારે નિવૃત્તિધર્મથી પરમ ગતિ પ્રાપ્ત થાય છે.^૪ જે મનનશીલ પુરુષ શુભઅશુભના (સુકૃતિના તથા સંસારના) સ્વરૂપને નિશ્ચયપૂર્વક જોવાની ઇચ્છા રાખે છે તથા નિવૃત્તિ-પરાયણ રહીને તત્ત્વજ્ઞાન મેળવવામાં જ નિત્ય તત્પર રહે છે, તે પુરુષ પરમ ગતિને પામે છે.^૫ (જે પુરુષ તત્ત્વવસ્તુનો વિચાર કરવા ઇચ્છે છે, તેણે) પ્રથમ તો પ્રકૃતિ અને પુરુષ એ બંનેને જાણવાં જોઈએ અને પછી તે પ્રકૃતિ અને પુરુષના કરતાં પણ જે ઘણું શ્રેષ્ઠ છે, તે ઈશ્વરને જાણવા જોઈએ.^૬ વિચક્ષણ પુરુષે અવિદ્યાના કલેશાદિકથી અસંબંધ એવા તે પરમાત્માનો જ (ઈશ્વરનો) વિશેષ કરીને સાક્ષાત્કાર કરવો જોઈએ. પ્રકૃતિ અને પુરુષ એ બન્ને અનાદિ અને અનંત છે, બીજા કોઈ પણ પ્રમાણથી દુર્વિજ્ઞેય છે, બન્ને નિત્ય છે, બન્ને અવિચળ છે અને બન્ને સર્વ મહાન પદાર્થો કરતાં પણ અતિશય મહાન છે. આ રીતે પ્રકૃતિ અને પુરુષના (સ્થળ દૃષ્ટિએ જોનારને) પરસ્પર સદેશસાવ અથવા અભિન્નતા જોવામાં આવે છે; પણ વસ્તુતઃ તેઓ બન્નેમાં બીજા કેટલીએક વિધર્મતા અથવા વિલક્ષણતા અવશ્ય રહેલી જ છે.^૭ જેમ કે પ્રકૃતિ સંપ્રિતે ઉત્પન્ન કરવારૂપ ધર્મને ધારણ કરનારી છે અને ત્રિશુભાત્મિકા છે-સર્વ, રજ અને તમ, એ ત્રણ શુભોના ધર્મથી યુક્ત છે; પણ ક્ષેત્રજ્ઞ(પુરુષ)નું લક્ષણ તેથી વિરુદ્ધ ધર્મવાળું છે; અર્થાત્ પુરુષ સંપ્રિતે ઉત્પન્ન કરવારૂપી ધર્મથી

રહિત છે અને નિર્જુલ્ય છે;^૮ એટલું જ નહિ પણ તે પુરુષ પ્રકૃતિ અને તેના વિકારોનો દ્રષ્ટા છે અને શુભોથી રહિત છે. આ રીતે જેમ પ્રકૃતિ અને પુરુષના ધર્મો જુદા જુદા છે, તેમ પુરુષ (ક્ષેત્રજ્ઞ) અને ઈશ્વરના ધર્મો લેશમાત્ર જુદા નથી; કેમ કે તેઓ બન્ને ચિત્તસ્વરૂપ છે અને શુભાદિકના સંબંધથી રહિત હોવાને લીધે સર્વ વસ્તુઓથી અત્યંત ભિન્ન છે.^૯ તોપણ તેઓ બન્નેમાં પરસ્પર ભેદ જોવામાં આવે છે, તેનું કારણ કેવળ ઉપાધિ જ છે, જેથી ક્ષેત્રજ્ઞ(જીવ) કર્તા ન હોવા છતાં કર્તાના જેવો જણાય છે. તેની જીવસંજ્ઞાનો આધાર કેવળ દ્રષ્ટા અને દશ્યના સંબંધને લીધે જ છે. એ જીવરૂપી કર્તાઈદ્રિયાદિકના સાધનથી કર્મો કરવા મંડી પડે છે અને તે તે અનેક જન્મોને આપનારાં કર્મોથી જ તેનું જીવરૂપે ચક્રણ કરવામાં આવે છે. (આ રીતે વ્યવહારદૃષ્ટિએ જોતાં કર્તારૂપી જીવ ઈશ્વરથી જુદો જણાય છે, પણ વાસ્તવિક દૃષ્ટિએ જોતાં જીવ એ કોઈ સ્વતંત્ર તત્ત્વ જ નથી.) ઉપાધિના સંબંધને લીધે જ જીવદશાને પામેલો આત્મા પોતાના આત્મસ્વરૂપને જુદી જાઈને પ્રશ્ન કરે છે કે, ‘હું કોણ છું?’ અને તે ઈશ્વર કોણ છે? (જેમ કહ્યું પોતાને કુંતાપુત્ર તરીકે નહિ જાણીને પૂછે છે કે, ‘કુંતાપુત્ર કોણ છે?’ પણ બ્યારે સૂર્ય તેને સમજાવે છે કે, ‘કુંતાનો પુત્ર તું જ છે’ ત્યારે તે જાણે છે કે, ‘હું કુંતાનો પુત્ર છું.’ તેમ જ અસાની જીવ પૂછે છે કે, ‘પ્રજ્ઞા શું છે?’ પછી જ્ઞાની પુરુષ તેને ઉપદેશ આપે છે, ત્યારે તે જાણે છે કે, ‘અહં બ્રહ્માસ્મિ-હું પોતે જ પ્રજ્ઞા છું.’)^{૧૦} જેમ એક પાઘડીવાળો પુરુષ ત્રણ વસ્ત્રોથી ઢંકાયેલો હોય છે, તેમ આ જીવ પણ સર્વ, રજ અને તમનાં કાર્યજૂત સ્થળ, સૂક્ષ્મ અને કારણ શરીરથી ઢંકાયેલો છે; (તોપણ જેમ પાઘડીવાળો પુરુષ તે પાઘડીથી અને વસ્ત્રોથી જુદો છે તેમ ત્રણ શરીરોથી ઢંકાયેલો આત્મા પણ તે ત્રણ શરીરોથી ભિન્ન છે.)^{૧૧} માટે પ્રત્યેક મુમુક્ષુએ *આ ચાર વિષયોને પૂર્વોક્ત ચાર હેતુ-

* આ ચાર વિષયોને ચાર હેતુઓથી જાણવા જોઈએ; અર્થાત્ પુરુષ તથા પ્રકૃતિના સાધર્મ્યને બંનેના અનાદ્યનંતપણાથી જાણવું જોઈએ પુરુષ તથા પ્રકૃતિના વૈધર્મ્યને ચૈતન્ય તથા જડપણાથી જાણવું જોઈ

ઓથી આટલ હોવા છતાં જાણવા જોઈએ, જેથી સિદ્ધાંતસમયે જ્ઞાનભાગ્યથી બ્રહ્મ નહિ થઈને મોહાધીન ન થઈ જવાય! જે દેહધારીને પ્રજ્ઞસ્વરૂપની પ્રાપ્તિથી હિંચ સંપત્તિ સંપાદન કરવાની ઇચ્છા હોય, તેણે મનથી પવિત્ર થઈને શૌચ, સતોષ, તપ, સ્વાધ્યાય અને ઈશ્વરધ્યાન વગેરે શરીરસાધન ઉપર નિયમોનું પાલન કરીને નિષ્કામ યોગધર્મનું આચરણ કરવું જોઈએ, કેમ કે આ ત્રણે લોક આત્મિક સાધનોથી સાધ્ય અને પ્રકાશમય એવા તે યોગધર્મના બળથી બ્યાસ થઈ રહ્યા છે અને આકાશમા સૂર્યચંદ્ર વગેરે થઈ પશુ તે યોગધર્મના સામર્થ્યથી જ પ્રકાશી રહ્યા છે, ૧૩-૧૫ આ યોગધર્મનું ફળ જ્ઞાન છે, જેથી સર્વ લોકમા યોગધર્મ^{૧૩} પ્રખ્યાત થયો છે (એનું અસાધારણ લક્ષણ એ જ હોઈ શકે કે,) રમેશુલના તથા તમેશુલને દૂર કરનાર જે કર્મ તેને યોગધર્મ કહેવામા આવે છે, અર્થાત્ પ્રવૃત્તિ અને આવરણનો નાશ કરવા માટે વૈરાગ્યપૂર્વક વેદાંતશ્રવણ કરવું, તેને યોગધર્મ કહે છે ૧૬* પ્રજ્ઞચર્યને તથા અહિંસાને શારીરિક યોગધર્મ કહેવામા આવે છે અને વાણીના તથા મનના નિયમને માનસિક યોગ કહેવામા આવે છે ૧૭ યોગીએ વિધિને જાણનારા દ્વિભૂતિએ (ત્રૈવર્ણિકો) પાસેથી અન્ન શ્રદ્ધ કરવું તે ઉત્તમ છે અને આહારનો નિયમ કરવાથી યોગીના રાજસ પાપ શાંત થાય છે ૧૮ વળી આહારનો નિયમ ટરવાથી ઈન્દ્રિયોને વિષયો ઉપર વૈરાગ્ય થાય છે, માટે યોગીએ યોગસાધના થઈ શકે તેટલા

શુભધર્મના સાધ્યને જનના યુચ્છરહિતપણાથી જાણવું જોઈએ અને શુભ-ઈશ્વરના વૈધર્મ્યને કર્તા તથા અકર્તા પણાથી જાણવું જોઈએ

* 'યોગિનસ્ત પ્રવર્યન્તિ મગ્ધત સનાતનમ્ । યોગધર્મં નિઃ પુરયો જ તે સનાતન બગવાનનો સાક્ષાત્કાર કરી શકે છ ઇલાહિ

—નીલકંઠ

* પ્રજ્ઞચર્ય* ધાનનારાએ આ આદે પ્રકારનો લાગ કરવો જોઈએ

સ્મરણ કીતન કેલિ પ્રેક્ષણ ગુણમાણમ્ ।

સર્વભાગ્યવસાયસ્વ ક્રિયાનિવૃત્તિરેવ ચ ॥

ઓનું સ્મરણ ઓ વેપેની વાતચીત, સ્ત્રી સાથે હારવવિનાદ ઓનું દર્શન, ઓ સાથે એકાંતમા વાતચીત, સ્ત્રી વિરેના વિચાર, સ્ત્રીસમાગમનો નિશ્ચય અને મેયન આ આ પ્રકારે પ્રજ્ઞચર્યથી બ્રહ્મ થવાય છે

પ્રયોજન પૂરતું જ અન્ન લક્ષણ કરવું જોઈએ ૧૪ મનને યોગયુક્ત કરીને જે જ્ઞાન ધીમે ધીમે પ્રાપ્ત થઈ શકે છે, તે જ્ઞાનને પ્રાણાત્સમયે સ્વસ્થચિત્ત થયેલો પુરુષ ઉત્કૃષ્ટ બળથી પશુ પ્રાપ્ત કરી શકે છે (અર્થાત્ મરણકાળ પહેલાં કાશીક્ષેત્રમા જઈને નિવાસ કરનારો મનુષ્ય આત્મજ્ઞાન મેળવી શકે છે, કેમ કે પુરાણોની આધ્યાત્મિકા પ્રમાણે એમ કહેવાય છે કે, કાશીક્ષેત્રમા પ્રાણત્યાગ કરનારા પુરુષને શ્રીશંકર પોતે જ તારકબ્રહ્મનો ઉપદેશ કરે છે, મટે અત્સમયે કાશીક્ષેત્રમા દેહપાત કરીને પશુ આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરવું.) ૨૦ કોઈ યોગી પુરુષ (સંપ્રજ્ઞાત સમાધિમા આરૂઢ થઈને) રમેશુલના ત્યાગપૂર્વક સ્થગદેહનો ત્યાગ કરે, તોપણ તેના લિંગદેહનો નાશ થતો નથી, જેથી તે યોગી પુરુષ શબ્દાદિથી યુક્ત એવા લિંગશરીરમા સંચાર કરે જ છે, તેમ જ જે યોગી પુરુષની બુદ્ધિ વૈરાગ્યથી વાસિત હોવાને લીધે સૂક્ષ્મ ભોજોની અદર પશુ નિરપૂર્ણ થયેલી હોય છે, તેના લય પશુ પ્રકૃતિમા જ થાય છે, પ્રકૃતિથી પર રહેલા પુરુષમા થતો નથી. (કેમ કે તે પુરુષ સ્થગ અને સૂક્ષ્મ બન્ને શરીરમાથી મુક્ત થયેલો હોય છે, તોપણ તેનું કારણ શરીર અવશિષ્ટ જ હોય છે) ૨૧* માટે જે યોગીપુરુષ દેહપાત પર્વત પ્રમાદનો ત્યાગ કરનારા હોય છે અને (પ્રાણાત્સમયે અસંપ્રજ્ઞાત સમાધિમા આરૂઢ થઈને) સ્થગ, સૂક્ષ્મ તથા કારણ એ ત્રણે શરીરોનો ત્યાગ કરે છે, તેનો તત્કાળ મોક્ષ થઈ જાય છે, કેમ કે પ્રાણીમાત્રના જન્મમરણ મૂળ અજ્ઞાનના (ત્રણે શરીરના) અવિનાશને લીધે જ થયા કરે છે ૨૨ યોગીને ત્યારે શુદ્ધ પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર થઈ જાય છે, ત્યારે ધર્મ કે અધર્મ તેને અનુસરી શકતા નથી (અર્થાત્ શુદ્ધ બ્રહ્મનું જ્ઞાન ધરાવનારા યોગીના ભૂતકાળના પુણ્ય પાપોનો નાશ થઈ જાય છે અને ભવિષ્યકાળના પુણ્યપાપોનો તેને સંબંધ રહેલો નથી આ રીતે આગામી જન્મના કારણનો અભાવ થઈ ગયેલો હોવાથી તેની મુક્તિ જ થાય છે,) પરંતુ જેઓ પ્રકૃતિથી આરભીને દેહ સુધીના અનાત્મપદાર્થોમા આત્મબુદ્ધિ કરીને જેમી રહે છે, તેઓની પ્રજ્ઞા

* આ લોકમા દર્શાવેલા જેને યોગીઓ કમચુકિતને પ્રાપ્ત થનારા છે, સર્વોચુકિતને નહિ.

મહત્તત્વાદિક ભાવોની ઉત્પત્તિને તથા નાશને જ બોધ રહેનારી હોય છે (જેથી તેઓનો કદી મોક્ષ જ થતો નથી.)^{૨૩} કેટલાએક યોગીઓ ધૈર્યથી દેહને ધારણ કરી રાખીને તથા બુદ્ધિથી ચિત્તને સર્વ વિપયોમાથી આકર્ષી લઈને સર્વ ઇન્દ્રિયોના સ્થાનકોથી રચુત થાય છે (અન્નમય કોશનો ત્યાગ કરે છે) અને પછી સૂક્ષ્મ એવા પ્રાણ ઇન્દ્રિયાદિની આત્મસ્વરૂપે* ઉપાસના કરે છે,^{૨૪} પણ જેનું ચિત્ત શુદ્ધ થયેલું હોય છે, તેવો યોગી પુરુષ તો શાસ્ત્રને અનુસરીને ઉત્તરોત્તર આગળ વધે છે અને છેવટે અવ્યક્તથી (પ્રધાનથી) પણ પર રહેલા નિરાશ્રય (પરાકાષ્ટારૂપ) બ્રહ્મને પોતાની બુદ્ધિ વડે બાંધી લે છે અને પછી તેનો જ આશ્રય કરે છે.^{૨૫} વળી કેટલાએક યોગીઓ આત્માને ધારણાવિષયક મૂર્ત સ્વરૂપે (શ્રીકૃષ્ણહિં રૂપે) ઉપાસે છે, કેટલાએક સશુભ સ્વરૂપે ઉપાસે છે અને કેટલાએક નિર્શુભ સ્વરૂપે ઉપાસે છે, તેમણે આ નિર્શુભ સ્વરૂપ અક્ષર અથવા અપરિણામી કહેવાય છે અને 'વિદ્યુત્' એવા નામથી વેદમાં વર્ણવેલું છે.^{૨૬} તપશ્ચરણથી પાપને પાળી નાખનારા આ સર્વ મહાત્માઓ અંતકાળે બ્રહ્મને જ પ્રાપ્ત કરે છે અને કંમે કંમે અથવા તત્કાળ પરમ ગતિને પામે છે.^{૨૭} જે ઉપાસકો સશુભ બ્રહ્મની ઉપાસના કરે છે, તેઓએ તે સશુભ બ્રહ્મની ઉપાધિભૂત એવા સૂક્ષ્મ આશને જ સશુભ નિર્શુભ એવા ભેદના કારણ તરીકે શાસ્ત્રદિથી બાંધી લઈને તે આશને ત્યાગ કરવો બોધ્યો અને

જેને દેહાદિકનો સંબંધ નથી, એવા ઉપાધિશૂન્ય તત્ત્વને જ સર્વશ્રેષ્ઠ બાબુલુ બોધ્યો જે યોગીએ સર્વ કંમોનો સન્યાસ કર્યો છે, જેનું ચિત્ત કેવળ ધારણામા જ આસક્ત થયેલું છે, જેનો સ્થૂળ દેહ સંબંધી અધ્યાસ નાશ પામ્યો છે અને જેને એલું જ્ઞાન થયેલું હોય છે કે, હું સ્થૂળ દેહથી ભિન્ન છું, તે યોગી પુરુષ હૃદયાકાશની પેલી પાર રહેવા છવ અથવા ઇશ્વરસ્વરૂપ થઈ બન્ય છે, એમ સમજવું, પણ જે પુરુષોનું ચિત્ત વેદોક્ત ઉપાસના કરવામા આસક્ત થયેલું હોય છે, તેઓ આ મનુષ્યશરીરથી મુક્ત થઈ બન્ય છે અને પછી કંમે કંમે રજો શુભથી રહિત થઈને તથા બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈને પરમ ગતિને પામે છે

આ પ્રમાણે વેદવેત્તા પુરુષોએ કેવળ એક બ્રહ્મ જ જેનું પ્રાપ્તિસ્થાન છે, એવો મોક્ષધર્મ કહ્યો છે,^{૨૮-૩૦} જેથી પોતાના જ્ઞાન પ્રમાણે બ્રહ્મનું ઉપાસન કરનારા સર્વ મનુષ્યો મોક્ષને પામે જ છે અને જેઓને રાગાદિ દોષ વિનાનું અચળ જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે, તેઓ પણ પોતાના વૈરાગ્ય પ્રમાણે શ્રેષ્ઠ લોકોને પામે છે અને પછી કંમે કંમે મુક્તિપદને પણ પામે છે,^{૩૧} તેમ જ જેઓનું અત કરણ શુદ્ધ થયેલું હોય છે અને જેઓ સર્વ આશાઓનો ત્યાગ કરીને કેવળ જ્ઞાનમા જ તૃપ્ત રહે છે, તેઓ અજન્મા, દિવ્ય અને અવ્યક્તસત્ત્વ શ્રીવિષ્ણુ ભગવાનના સ્વરૂપને પામે છે.^{૩૨} વળી આવા અવિકારી પુરુષો સર્વના અતર્થામી શ્રીહરિનું જ્ઞાન મેળવીને પુનઃ સસારમા પાછા ફરતા નથી, પણ અક્ષર અને અવિકારી એવા તે પરમ સ્થાનને પ્રાપ્ત કરીને તેઓ નિત્ય આનંદમય જ રહે છે.^{૩૩} બસ, આટલું જ વિજ્ઞાન અથવા સેધતત્ત્વ છે, છતાં આ અનિર્વચનીય જગત તૃષ્ણાને લીધે બદ્ધ થઈને ચક્રની પેઠે પરિવર્તન પામ્યા કરે છે.^{૩૪} (માટે સુસુક્ષ્મ પુરુષે જગતને મિથ્યા બાબુલુ અને તૃષ્ણાનો ત્યાગ કરવો.)^{૩૫} જેમ કમળના દાડવાનો તત્તુ આખા દાડલામા વ્યાપી રહ્યો હોય છે, તેમ અનાદ્યતત્ત્વ એવો તૃષ્ણારૂપી તત્તુ પ્રાણીના સર્વ શરીરમા વ્યાપી રહ્યો છે.^{૩૬} જેમ વક્ષને તૃણનારો એક પુરુષ સોયમા દોરો પરાવીને વક્ષમા તેને ભરી દે છે, તેમ સસારરૂપી દોરો તૃષ્ણારૂપી સોયમા

* આવા ઇન્દ્રિયઉપાસક યોગીઓ પરબ્રહ્મને પામી શકતા નથી, પણ બ્રહ્મનેક સુત્રી જ બઈ શકે છે

× જેમ કોકોપનિવદમા કંચુ છે કે

હન્દ્રિયમ્ પરા ક્ષ્યાં ઈર્વેચ્ચ પર મન ।

મનસલુ પરાબુદ્ધિરુદ્દેષામા મહાન ॥

મહત્ત પરમવ્યક્તમવ્યકારપુરુષ પર ।

પુરુષાત્ત પર કિંચિત્ સા કાશ્ચ સા પરાગતિ ॥

ઇન્દ્રિયોથી વિરોધ પર (શ્રદ્ધ) છે, સિયોથી મન પર છે, મનથી શુદ્ધ પર છે શુદ્ધિથી મહત્તત્ત્વ પર છે, મહત્તત્ત્વથી અવ્યક્ત (પ્રકૃતિ) પર છે અને અવ્યક્તથી પુરુષ પર છે આ પુરુષનાથી પર-શ્રેષ્ઠ એવી કોઈ પણ વસ્તુ નથી જેથી તે સર્વની પરાકાષ્ટા છે આ શાસ્ત્રીય કંમને અનુસરીને યોગી પુરુષ સૌનાથી પર રહેના પરમ પુરુષનો જ સાક્ષાત્કાર કરવા યત્ન કરે છે.

પદોપાયો છે. (આખા શરીરમાં ભરી દેવામાં આવ્યો છે.)^{૨૬} માટે જે પુરુષ તૃષ્ણાનો ત્યાગ કરીને પ્રવૃત્તિનું, તેના વિકારોનું તથા સનાતન પુરુષનું (આત્માનું) યથાવત્ જ્ઞાન સંપાદન કરે છે, તે પુરુષ આ સંસારસૂત્રમાંથી મુક્ત થાય છે.^{૨૭} જગતની ગતિરૂપ ભગવાન નારાયણ ઋષિએ પ્રાણીઓ પર કૃપા કરીને આ મોક્ષસાધનને સ્પષ્ટ રીતે કહ્યું છે.^{૨૮}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જીત મોક્ષધર્મનુ-
શાસનપર્વમાં 'પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિ' નામનો
અધ્યાય ૨૧૭મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧૮મો

જનકે પંચશિખસંવાદ-નાસ્તિક
મતનું ખંડન

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કેન વૃત્તેન વૃત્તજ્ઞો જનકો મિથિલાધિપઃ ।

જગામ મોક્ષં મોક્ષજ્ઞા મોગાનુત્સૃજ્ય માનુષાન્ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ઇતિહાસને જાણનારા પિતામહ ! મોક્ષને જાણનારા મિથિલાનો રાજા જનક કેવાં આચરણથી મનુષ્યલોગોનો ત્યાગ કરીને મોક્ષને પામ્યો હતો ?^૧

લીખે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષયમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવાય છે. તેમાં ધર્મને જાણનારા જનકરાજા જે આચરણથી મહાન સુખને (મોક્ષને) પામ્યો હતો, તેનું વર્ણન કરેલું છે.^૨ પૂર્વે મનુષ્યોમાં દેવ સરખો રાજા જનક મિથિલા નગરીમાં રાજ્ય કરતો હતો. તે રાજા બ્રહ્માને પ્રાપ્ત કરાવનારા ધર્મોનું ચિંતન કરવામાં સદાય તત્પર રહેતો હતો.^૩ તેના રાજમહેલમાં નિરંતર સો ધર્મોચાર્યો નિવાસ કરતા હતા, જેઓ જુદા જુદા આશ્રમોમાં વસનારા હોઈને રાજાને જુદા જુદા ધર્મોનો ઉપદેશ કરતા હતા;^૪ પરંતુ રાજા જનક વૈદિક માર્ગને અનુસરનારા હતા; જેથી આત્મતત્ત્વ સંબંધમાં તે આચાર્યોના જુદા જુદા મતને લીધે અત્યંત સંતુષ્ટ થતો ન હતો; (કેમ કે તેઓમાંના કેટલાક કહેતા હતા કે, દેહનો નાશ થયા પછી આત્માનો પણ નાશ થાય છે અને કેટલાએક કહેતા હતા કે, મરણ-સમયે દેહનો જ નાશ થાય છે, પણ આત્માનો નાશ થતો નથી. આત્મા તો બીજા જન્મને ધારણ

કરે છે, ઇત્યાદિ.)^૫ હવે તે સમયે કપિલા નામની બ્રાહ્મણીના પુત્ર મહામુનિ પંચશિખ આખી પૃથ્વીમાં ફરતા ફરતા તે મિથિલા નગરીમાં જઈ ચલા.^૬ તે મહામુનિએ સર્વ સંન્યાસધર્મોના તાર્ત્વિક જ્ઞાનનો નિર્ણય કરીને તેના પ્રયોજનનો પણ સારી રીતે નિશ્ચય કર્યો હતો અને સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોનો તથા સર્વ પ્રકારના સંશયોનો તેમણે નાશ કર્યો હતો.^૭ વળી તે કાળના ઋષિઓમાં તથા મનુષ્યોમાં તે એક જ સર્વ કામનાઓથી મુક્ત હતા અને મહાદુર્લભ એવા સનાતન સુખની જ અત્યંત ઈચ્છા રાખતા હતા.^૮ સાંપ્રદાયસત્તા આચાર્યો, જે મહર્ષિને પ્રત્યક્ષ કપિલ કહે છે, તેમના જ સ્વરૂપે તે પંચશિખ મુનિ જગતને વિરમય પમાડી રહ્યા હતા, એમ હું પોતે માનું છું.^૯ ઇતિહાસવેત્તાઓ કહે છે કે, તે પંચશિખમુનિ આસુરિ નામના ઋષિના ચિરંજીવી પ્રથમ શિષ્ય હતા કે, જે પંચશિખમુનિએ એક હજાર વર્ષ પર્વત માનસિક યજ્ઞ કર્યો હતો.^{૧૦} તેમનું મન બ્રહ્મપોહ કરવામાં ઘણું કુશળ હતું. તેમણે શતપથ બ્રાહ્મણમાં કહેલો પંચરાત્ર યજ્ઞ કરીને કૃત-કૃત્યપણું પ્રાપ્ત કર્યું હતું અને કપિલમતાનુચારી મહાન ઋષિમંડળને પોતાની સમીપ બેસાડીને તેમણે તત્ત્વજ્ઞાનનો ઉપદેશ આપ્યો હતો.^{૧૧} વળી તે મહામુનિ અન્નમય, પ્રાણમય, મનોમય, વિજ્ઞાનમય અને આનંદમય એ પાંચે કોશોને જાણતા હતા અને તેથી જ તે પાંચે કોશોના સંબંધમાં શાસ્ત્રીય ઉપાસનોને તે કરતા હતા; તેમ જ શમ, દમ, ઉપરમ, તિતિક્ષા અને સમાધાન એ પાંચ શુભોને તે ધારણ કરતા હતા તથા પંચકોશની શિખા સમાન પરબ્રહ્મને તેમણે જાણ્યા હતા, તેથી તેમનું 'પંચશિખ' એવું નામ પ્રસિદ્ધ થયું હતું. આ પંચશિખ મુનિએ પાંચ કોશના આશ્રયનું અન્યક્રા પુરુષ (આત્મા)નું તાર્ત્વિક સ્વરૂપ ઋષિઓને સમજાવ્યું હતું.^{૧૨} એક સમયે તે મહામુનિ એ આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરવા માટે પોતાના શુરુ આસુરિ મુનિને પૂછ્યું હતું, જેથી (તેમના કહેમ ઉપરથી તપશ્ચર્યો કરીને) તેમણે દિવ્ય દષ્ટિ પ્રાપ્ત કરી હતી અને પછી ક્ષેત્ર તથા ક્ષેત્રજ્ઞના સ્પષ્ટ સ્વરૂપને જાણ્યું હતું.^{૧૩} તેમના શુરુ આસુરિને તો જે એકાક્ષર (એકાક્ષર) રૂપ પરબ્રહ્મ અવિકારી હોઈને અને

સ્વરૂપે જગતમાં દેખાય છે, તેનું ચથાર્થ જ્ઞાન તે કાળના ઋષિમંડળમાં (પ્રથમથી જ) થયું હતું.^{૧૪} મુનિ પંચશિખ એ આસુરિ મુનિના શિષ્ય હતા અને કપિલા નામની બ્રાહ્મણીનું પયઃપાન કરીને મોટા થયા હતા. તે મુનિ બ્રાહ્મણી કપિલાના પુત્ર હતા, જેથી તેમણે તે સ્ત્રીનું સ્તનપાન કરીને ‘કાપિ-લેય’ એવું નામ તથા બ્રહ્મનિષ્ઠ બુદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી હતી.^{૧૫-૧૬} આ પંચશિખ મુનિની ઉત્પત્તિ તથા તેમને પ્રાપ્ત થયેલું ‘કાપિલેય’ એવું નામ અને સર્વોત્તમ સર્વજ્ઞપણું વગેરેના સંબંધની કથા ભગવાન માહાવૃદ્ધે તથા સનતકુમારે અને કહી હતી.^{૧૭}

ધર્મજ્ઞ મુનિ પંચશિખ રાજા જનકને સર્વ આચાર્યો ઉપર સમાન બુદ્ધિ રાખનારા જાણીને તેની પાસે આવ્યા અને તેને ઉત્તમ જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપ્યો. પછી તેમણે પોતાના હેતુવાદોથી ત્યાં રહેલા સૌએ આચાર્યોને મોહિત કરી નાખ્યા.^{૧૮} રાજા જનક પંચશિખ મુનિનાં દર્શન કરીને તેમનો ભક્ત જ બની ગયો અને પેલા સૌએ આચાર્યોનો ત્યાગ કરીને કેવળ તેમની જ પાછળ દરવા લાગ્યો.^{૧૯} પછી પંચશિખ મુનિએ મહાસમર્થ અને ધર્મોત્સાર નર રહેનારા રાજા જનકને સર્વોત્તમ એવા મોક્ષધર્મનો ઉપદેશ આપ્યો, જેનું ઉપનિષદોમાં અપૂર્વ વર્ણન છે.^{૨૦} તેમણે પ્રથમ, જન્મથી વૈરાગ્ય પામવાનો જનકને ઉપદેશ આપ્યો, પછી યજ્ઞાદિ કર્મથી વૈરાગ્ય પામવાનો ઉપદેશ આપ્યો અને પછી બ્રહ્મલોક સુધીના સર્વ લોકથી વૈરાગ્ય પામવાનો ઉપદેશ આપ્યો.^{૨૧} વળી તેમણે કહ્યું કે, ‘જેના મોહને લીધે મનુષ્ય ધર્મનો સંસર્ગ કરે છે અને યજ્ઞાદિ કર્મોનાં ફળ તરીકે જેની આંકાક્ષા રાખે છે, તે સર્વ દેહાદિક પદાર્થો વિશ્વાસ કરવાને અયોગ્ય છે, નાશવંત છે, અચંચલ છે અને અનિશ્ચિત છે.^{૨૨} (કેટલાએક ચારોઠમતાનુયાયીઓ કહે છે કે,)* ‘આ દેહરૂપ આત્માનો નાશ લોકોની સાક્ષીમાં પ્રત્યક્ષ રીતે જોવામાં આવે છે; છતાં (કેટલાએક આત્મવાદીઓ) વેદશાસ્ત્રનાં પ્રમાણો આપીને કહે છે કે, ‘આત્મા દેહથી ભિન્ન એવો એક સ્વતંત્ર

પદાર્થ છે. ‘પણ તેઓ (અમારાં પ્રત્યક્ષ પ્રમાણથી) પરાજિત જ થયા છે.^{૨૩} વળી દેહના સ્વરૂપનો જે અભાવ, તે જ આત્માનું મૃત્યુ છે અને કલેશ, વૃદ્ધાવસ્થા તથા રોગો એ બધા આત્માના સ્વરૂપનો નાશ કરનારા જ છે, છતાં કેટલાએક (આત્મવાદીઓ) પોતાના મોહને લીધે આત્મવસ્તુને દેહથી ભિન્ન માને છે; પણ તેઓનો એ મત (પ્રત્યક્ષ પ્રમાણથી જોતાં) યોગ્ય લાગતો નથી.^{૨૪} (વેદમાં કહ્યું છે કે, ‘સ્વર્ગની ધૃત્વા રાખનારાએ યજ્ઞ કરવો.’ પણ તેનું તાત્પર્ય એટલું જ છે કે, જેમ કોઈ એક રાત્રીને આશીર્વાદ આપવામાં આવે છે કે, ‘આ રાત્ર અજર થાઓ, અમર થાઓ.’ પણ તેથી રાત્ર અજર થતો નથી અને અમર થતો નથી; માત્ર તે તો એક આપચારિક વચન છે, તે જ પ્રમાણે વેદનાં ફળદર્શક વચનો પણ કેવળ ઔપચારિક જ છે, કેમ કે) જે સ્વર્ગાદિ વસ્તુ જગતમાં કયાંય છે જ નહિ, તેને પણ ‘છે’ એમ માનવામાં આવે, તો પછી માત્ર ઔપચારિક વચનો કહેવાથી રાત્ર પણ અજરામર થવો જોઈએ. (માટે તે ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, સ્વર્ગાદિ પરલોક છે જ નહિ અને તે પારલૌકિક ફળને લોગવનારા શરીરથી જુદો આત્મા પણ નથી.)^{૨૫} આત્મા હશે કે નહિ, આવો જ્યારે સંશય બિંબો થાય છે, ત્યારે તેની સત્તા(હોવાપણું)ને સિદ્ધ કરનાર કોઈ પણ લક્ષણ જોવામાં આવતું નથી; તો પછી કયા આધારે અગ્નિદોષાદિ વ્યવહારનો નિશ્ચય કરી શકાય? અર્થોત્ત ન જ કરી શકાય. (કહેવાનો ભાવ એ છે કે, અનુમાનપ્રમાણથી પણ આત્માની સિદ્ધિ થઈ શકતી નથી.)^{૨૬} અનુમાન અને ચાત્ર-એ બંનેનું મૂળ પ્રત્યક્ષ જ છે; પરંતુ ચાત્ર જ્યારે પ્રત્યક્ષપ્રમાણથી વિરુદ્ધ પડે, ત્યારે અનુમાનપ્રમાણ તો નકારું જ થઈ પડે છે;^{૨૭} માટે અનુમાન દ્વારા આત્માને શરીર-

x વેદોક્તા ફળદર્શક વચનો કેવળ વ્યર્થ જ છે અને તેનાં વચનોથી પ્રચલિત થયેલાં અગ્નિદોષાદિ કર્મો પણ મિથ્યા જ છે. આવા આશયને સુચવનારા એક શ્લોક નાસ્તિકોએ ૨૫ી કાવ્યો છે :

અમિત્રોત્ર ત્રયીયમંહિદ્ધ મસમગુડનમ્ ।

બુદ્ધિભ્રમદીનાનાં જીવિવેન્તિ બુદ્ધપતિ ॥

બુદ્ધ-પતિ કહે છે કે, અગ્નિદોષાદિ વૈદિક ધર્મ, સંન્યાસ અને શરીર રોગોડી મેળની-એ બધા બુદ્ધિ અને પુરુષાર્થ વિનાના મનુષ્યોનાં આજીવિકાનાં સાધનો છે.

* અહીંથી આરંભીને છેક ૨૯મા શ્લોક સુધીમાં નાસ્તિક મતનું નિરૂપણ કહ્યું છે, એ વાત લલકમાં રાખવી.

થી ભિન્ન માનવાની ભાવના કરવાની કંઈ જરૂર જ નથી; કેમ કે પૂર્વોક્ત રીતે અનુમાનને પ્રમાણ તરીકે મનાય જ નહિ; માટે નાસ્તિકોના મતમાં સિદ્ધ થાય છે કે જીવ શરીરથી ભિન્ન નથી.^{૨૮} જેમ એક વડના બીજમાં વડતું વૃક્ષ, તેનાં પાંદડાં, પુષ્પ, ફળ, મૂળ, છાલ વગેરે સર્વ રૂપરસાદિ પદાર્થો પ્રથમથી જ સૂક્ષ્મરૂપે અંતર્હિત રહેલા હોય છે, તેમ વીર્યમાં પણ મન, બુદ્ધિ, અહંકાર, ચિત્ત અને શરીર નો આકાર વગેરે સર્વ ગુણો પ્રથમથી જ સૂક્ષ્મરૂપે અંતર્હિત રહેલા હોય છે; માત્ર પાછળથી તે તે ગુણો તેમાંથી પ્રકટ જ થાય છે અથવા જેમ એક ગાય ઘાસ તથા જળનો ઉપભોગ કરે છે, જેથી દૂધ, ઘી વગેરે જુદા જુદા સ્વભાવના પદાર્થો ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ સ્ત્રીએ ધારણ કરેલા વીર્યમાંથી શરીર તથા ચૈતન્ય વગેરે ભિન્ન ભિન્ન સ્વભાવના પદાર્થો ઉત્પન્ન થાય છે; અથવા જેમ ચાર-પાંચ આષધિઓને સાથે દૂટીને એકત્ર કરી રાખવાથી બે ચાર દિવસમાં તેની અંદર માદક શક્તિ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ વીર્ય અને ભૂતોનો અમુક કાળ પર્યંત એકત્ર સંયોગ થવાથી ચૈતન્યની ઉત્પત્તિ થાય છે; અથવા જેમ બે કાષ્ઠતું સાથે સંઘર્ષણ થવાથી તેને પ્રકાશ કરનારો અગ્નિ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ વીર્ય અને ભૂતોનો એકત્ર સંયોગ થવાથી તેને પ્રકાશ કરનારું ચૈતન્ય ઉત્પન્ન થાય છે. આ રીતે બે જડ વસ્તુનો સંયોગ થવાથી એક ચૈતન્ય વસ્તુ ઉત્પન્ન થાય છે. એ વિષયમાં તર્કશાસ્ત્રીઓએ માનેલું દષ્ટાંત અવશ્ય અનુકૂળ થઈ પડશે. જેમ કે જડ એવા પણ આત્મા અને મનના સંયોગથી ચૈતન્યરૂપી સ્મરણશક્તિ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ જ જડ એવાં પણ વીર્ય અને ભૂતોના સંયોગથી ચૈતન્યશક્તિ ઉત્પન્ન થાય છે, એ પ્રમાણે ચૈતન્ય જેવું ઉત્પન્ન થાય છે કે તુરંત જ લોકસંબંધક જેમ લોકોને ચલાયમાન કરે છે, તેમ (એ ચૈતન્ય) ઇન્દ્રિયાદિ સમુદાયને ચલાયમાન કરે છે. જેમ સૂર્યનાં કિરણો સૂર્યકાંતમણિ સાથે જ સંબંધમાં આવીને અગ્નિને ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ યંચ-મહાભૂતો પણ વીર્યની સાથે સંબંધમાં આવીને ચૈતન્યને ઉત્પન્ન કરે છે. વળી જેમ અગ્નિ જળતું શોષણ કરનાર છે, તેમ વીર્ય અને ભૂતોના સમુ-

ખે બનેલું શરીર જ મુખદુઃખાદિધર્મને લોગ-

વનાર છે. તે ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, શરીરથી જુદો જીવ નામનો કોઈ પદાર્થ જ નથી.^{૨૯} (આ નાસ્તિક મતનું ખંડન આ પ્રમાણે છે.) દેહ બ્યારે મરણ પામે છે, ત્યારે તેમાંથી ચૈતન્યનો નાશ થાય છે. (જેથી સિદ્ધ થાય છે કે, દેહ સિવાયનો બીજો કોઈ ચૈતન્યપદાર્થ છે અને તે બ્યારે દેહનો ત્યાગ કરે છે, ત્યારે શરીર નિર્ણય થઈ પડે છે; અર્થાત્તે દેહ જ ચૈતન હોય, તો મરણ પછી પણ તેની અંદર ચૈતન્ય જોવામાં આવવું જોઈએ, માટે જણાય છે કે, ચૈતન્ય એ દેહનો ધર્મ નથી.) વળી કેટલાએક (ચાર્વાક જેવા) નાસ્તિકો પણ શીતજ્વર વગેરેને દૂર કરવા માટે મંત્રપ્રતિપાદ દેવતાઓનું પૂજન અર્ચન કરે છે, તેનું કેમ ? (તેઓ જે દેવતાનું સેવન કરે છે, તે બે કેવળ ભૂતમય હોય, તો ઘટ આદિ ભૌતિક પદાર્થોની પેઠે દષ્ટિગોચર થવા જોઈએ; કેમ કે નાસ્તિકોએ એ વાતનો સ્વીકાર જ કર્યો નથી કે, સૂક્ષ્મશરીર બીજા લોકમાં સંચાર કરવા માટે યોગ્ય છે ! વળી લોકમાં પણ એક પ્રત્યક્ષ દષ્ટાંત મળી આવે છે કે, કોઈ એક મનુષ્યના શરીરમાં બ્યારે ભૂતનો પ્રવેશ થાય છે, ત્યારે તેના શરીરને પ્રહાર કર્યો છતાં પણ તેને પોતાને પીડા થતી નથી, પણ તેના શરીરમાં દાખલ થયેલા ભૂતને જ પીડા થાય છે; કારણ કે તે સમયે તેના દેહમાં અભિમાની ભૂત હોય છે અને પછી બ્યારે તેના શરીરમાંથી ભૂત નીકળી જાય છે, ત્યારે તેને પોતાને જ પીડા થાય છે. હવે નાસ્તિકોના કહેવા પ્રમાણે બે દેહ જ આત્મા હોય, તો પૂર્વોક્ત અનુભવ પ્રમાણે સ્પષ્ટ વિરોધ જ છે; માટે સિદ્ધ થાય છે કે, શરીરથી ભિન્ન એવું આત્મતત્ત્વ છે જ.) વળી એવો એક સિદ્ધાંત છે કે, કરેલાં કર્મોને લોગબ્ધા સિવાય તેઓનો નાશ થતો નથી અને નહિ કરેલાં કર્મ કહી પ્રાપ્ત થતાં નથી; પરંતુ બે દેહને જ આત્મા માનવામાં આવે, તો આ સિદ્ધાંત સાથે વિરોધ જ આવે છે, કેમ કે શરીરનો નાશ થાય, તેની સાથે કર્મનો પણ નાશ થઈ જાય અને શરીરની ઉત્પત્તિ સાથે નહિ કરેલાં કર્મ પણ આવી મળે; માટે નિશ્ચય થાય છે કે, શરીર આત્મા નથી.^{૩૦} (વળી નાસ્તિકો કહે છે કે, બે જડ વસ્તુઓનો સંયોગ થતાં ચૈતન્યવસ્તુ ઉત્પન્ન થાય છે; પણ તેમ કહેવું તે યોગ્ય જ નથી; કારણ

કે) તેઓએ કાઠ વગેરે જે જે હેતુઓ દર્શાવ્યા છે. તેમાંથી અગ્નિ વગેરે જડ પદાર્થો જ ઉત્પન્ન થાય છે અને તેઓના કહેવા પ્રમાણે મૂર્ત પદાર્થમાંથી પણ બને અમૂર્ત પદાર્થ ઉત્પન્ન થતો હોય, તો પૃથ્વી આદિ ચાર મૂર્ત ભૂતોમાંથી આકાશરૂપ અમૂર્ત ભૂતની ઉત્પત્તિ થવી બોધ્યે; વળી કાર્યનું કારણ-ની સાથે સરખાપણું કેવળ માટી, ઘડા વગેરે મૂર્ત કાર્યકારણમાં જ સંભવી શકે છે; પણ પરસ્પર અત્યંત વિલક્ષણ એવા મૂર્તઅમૂર્ત પદાર્થમાં સંભવી શકતું નથી; અર્થાત્ મૂર્ત વીર્ય અને મૂર્ત ભૂતોનો સંયોગ અમૂર્ત ચૈતન્યને કદી ઉત્પન્ન કરી શકે જ નહિ.^{૩૧}

(એ પ્રમાણે આવાં જેવા નાસ્તિકોના મતનું ખંડન કરીને બૌદ્ધ જેવા ક્ષણિક વિજ્ઞાનવાદીઓના મતનું ખંડન કરવા માટે પ્રથમ તેઓના મતનો ઉપન્યાસ કરે છે.) કેટલાએક મતાંતરવાદીઓ કહે છે કે, અવિદ્યા, કર્મો, ચેષ્ટા, લોભ, મોહ અને દોષોનું સેવન એ જ પુનર્જન્મનું કારણ છે.^{૩૨} તેઓ કહે છે કે, અવિદ્યા એ ક્ષેત્ર છે, પૂર્વે કરેલાં કર્મો તે એ ક્ષેત્રમાં જાગી નીકળનારાં બીજ છે અને તુષ્ણા તે એ બીજોને ઉગાડનારું જળ છે. આ રીતે તે અવિદ્યા, કર્મ અને તુષ્ણાને લીધે જ પુનઃ પુનઃ જન્મમરણ થયા કરે છે.^{૩૩} વળી તેઓ કહે છે કે, જ્યાં સુધી એ અવિદ્યા વગેરેનો સમુદાય ગૂઢપણે રહેલો હોય છે, ત્યાં સુધી એક દેહનો નાશ થયા છતાં પણ પુનઃ તેમાંથી બીજો દેહ ઉત્પન્ન થાય છે; પરંતુ જ્ઞાન દ્વારા તે અવિદ્યા વગેરેના સમુદાયને ખાળીને ભરમ કરી નાખવામાં આવે છે, ત્યારે દેહના નાશ પછી મોક્ષ જ થઈ જાય છે.^{૩૪}

(એ પ્રમાણે તે મતનો ઉપન્યાસ કરીને હવે તેનું ખંડન કરે છે.) બે તે ક્ષણિક વાદીઓના મતમાં સ્વરૂપવિજ્ઞાન, જાતિવિજ્ઞાન, પુણ્યપાપ વિજ્ઞાન તથા બાહ્યવિજ્ઞાન એ સર્વ વિજ્ઞાનો અન્યો-ન્યથી ભિન્ન હોઈને કેવળ ક્ષણિક જ છે, તો પછી એક જ પુરુષને ભોગ, મોક્ષ વગેરેની અનુસંધાન પૂર્વક પ્રાપ્તિ કેવી રીતે થાય? (અર્થાત્ તેઓના ક્ષણિકવાદ મત પ્રમાણે એકનો એક જ પુરુષ સુમુક્ષુ અવસ્થામાં જુદો ગણાયો. સાધનાવિષ્ટ અવસ્થામાં જુદો ગણાયો અને મુક્ત અવસ્થામાં પણ

જુદો ગણાયો! આ રીતે કોઈ પણ વિષયમાં એક એકનું અનુસંધાન રહેશે નહિ,)* જેથી દાન, વિદ્યા, તપ અને બળ સંપાદન કરીને પણ મનુષ્યને શી પ્રીતિ પ્રાપ્ત થવાની? કેમ કે તેણે જે જે કર્મ આચર્યું હશે, તેનું ફળ તો બીજા કોઈને જ પ્રાપ્ત થવાનું.^{૩૫} વળી એ ક્ષણિકવાદ પ્રમાણે એકે કરેલાં પુણ્યથી બીજો સુખી થવાનો તથા એકે કરેલા પાપથી બીજો દુઃખી થવાનો; એટલું જ નહિ પણ તેઓના એ મત પ્રમાણે દર્શ્યઅદર્શ્ય સર્વ પદાર્થોના સંબંધમાં એવો વિપરીત જ નિર્ણય થવાનો.^{૩૬} જેમ કે એક શરીરને મુશળના પ્રકારે-થી છૂંદી નાખવામાં આવે, તોપણ તેમાંથી બીજું નવું શરીર ઉત્પન્ન થતું બોધ્યે; કેમ કે તેઓની એવી જ માન્યતા છે કે, એક જ્ઞાનનો નાશ થયા પછી બીજું નવું જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય જ છે, જેથી

× બૌદ્ધોનો અથવા ક્ષણિક વિજ્ઞાનવાદીઓનો મુખ્યત્વે કરીને એ જ મત છે કે, ‘સર્વ ક્ષણિકમ્ ક્ષણિકમ્’ જગતના સર્વ પદાર્થો કેવળ એક ક્ષણમર રહેનારા છે, અર્થાત્ એક વસ્તુ ઉત્પન્ન થઈ કે તુરંત જ તેનો નાશ થઈ જાય છે અને તેમાંથી તેના જેવી જ બીજી વસ્તુ ઉત્પન્ન થાય છે. આ રીતે પ્રત્યેક ક્ષણે પદાર્થની ઉત્પત્તિ અને નાશ થયા જ કરે છે; તેમ જ તેઓના મતમાં વિજ્ઞાન પણ બે પ્રકારનું જ છે. એક આલયવિજ્ઞાન અને બીજું પ્રજ્ઞાતિવિજ્ઞાન અથવા બાહ્ય-વિજ્ઞાન. તેમાં ‘અહ’ એવું જે જ્ઞાન થાય છે, તે આલય-વિજ્ઞાન છે અને ‘ત્યાહિ’ યજુષોથી યુક્ત એવા બાહ્ય-પદાર્થોનું જે જ્ઞાન થાય છે, તે પ્રજ્ઞાતિવિજ્ઞાન અથવા બાહ્યવિજ્ઞાન છે અને તે બન્ને વિજ્ઞાનો પણ ક્ષણિક જ છે-પ્રત્યેક ક્ષણે ઉત્પન્ન થાય છે અને નાશ પામે છે. હવે આ મત પ્રમાણે બે સર્વ કર્મ ક્ષણિક છે, તો પછી ભોગ, મોક્ષ વગેરે પદાર્થો એક જ મનુષ્યને કેવી રીતે મળી શકશે? વળી એક જ મનુષ્યને એક ક્ષણે જોયા પછી બીજી ક્ષણે કેવી રીતે એજાબી શકશે? સિવાય એક શરીરમાં કરેલું કર્મ બીજા શરીરથી ભોગવતું પડશે, એક શરીરે સંપાદન કરેલું જ્ઞાન બીજા શરીરને પ્રાપ્ત થશે અને સુમુક્ષુ, મુક્ત વગેરે જુદા જુદા જ ગણાયો, અર્થાત્ પ્રત્યેક વસ્તુ ક્ષણિક હોવાને લીધે કોઈના સંબંધમાં પણ અભેદ પ્રસન્નિજ્ઞાન થશે નહિ, કેમ કે પૂર્વે જોયેલો પદાર્થ વર્તમાનકાળમાં ભિન્ન થઈ ગયેલો હશે અને એવી રીતે જ ભોગમોક્ષના સંબંધમાં પણ ક્ષણી જ અવ્યવસ્થા બિંબી થશે.

એક શરીરનો નાશ થયા પછી પણ બીજું નવું શરીર ઉત્પન્ન થવું જ જોઈએ. (પરંતુ તેમ કંઈ થતું નથી, એ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, વિજ્ઞાનવાદીઓએ ગપોટા જ હાંક્યા છે.)^{૩૮} તેઓના ક્ષણિક વાદ પ્રમાણે તેઓનો મોક્ષ પણ તેવો જ હોવો જોઈએ કે, ઋતુઓ, સંવત્સરો, યુગો, શીતકાળ, ઉષ્ણકાળ, પ્રિય અને અપ્રિય વગેરેની જેમ ઉત્પત્તિ અને નાશ થયા કરે છે, તેમ તેઓનો મોક્ષ પણ પુનઃ પુનઃ આવીને નિવૃત્ત થતો હોવો જોઈએ, કારણ કે 'સર્વં વસ્તુ ક્ષણિકમ્' એ ન્યાય પ્રમાણે જ્ઞાનધારાઓ પણ અનંત જ થઈ પડશે. (આ રીતે ક્ષણિક વિજ્ઞાનવાદ અનેક દોષોથી અસ્ત હોવાને લીધે યુક્તિયુક્ત નથી.)^{૩૯} (કેટલાએક તર્ક શાસ્ત્રીઓ કહે છે કે, વિજ્ઞાન ભલે ક્ષણિક હોય, તોપણ વિજ્ઞાનનો આશ્રય આત્મા તો સ્થિર જ છે. આ તર્કમત પણ યોગ્ય નથી; કેમ કે) કોઈએક જીવ થયેલા ધરના નબળા નબળા ભાગોનો પ્રથમ નાશ થવાથી અંતે આખા ધરનો પણ જેમ નાશ થઈ જાય છે, તેમ વૃદ્ધાવસ્થા અને સર્વનો નાશ કરનારા મૃત્યુથી ઘેરાયેલા આત્માના વિજ્ઞાનોનો પ્રથમ નાશ થયા પછી તેનો પોતાનો પણ નાશ થઈ જશે. (કેમ કે એવો સિદ્ધાંત છે કે, ધર્મમાં કોઈ જાતનો વિકાર થતાં તેના આશ્રયભૂત ધર્મી માં પણ અવશ્ય વિકાર થાય જ છે અને તેથી જ વિજ્ઞાનરૂપ ધર્મના આશ્રયભૂત આત્માનો પણ નાશરૂપ વિકાર અવશ્ય થવો જ જોઈએ.)^{૪૦} (કદાચ તમે કહેશો કે, ધર્મ અનિત્ય હોય, તોપણ આકાશાદિકની પેઠે તેના આશ્રયનો નાશ થતો નથી. આમ કહેવું તે પણ ઠીક નથી; કેમ કે) ઈંદ્રિયો, મન, વાયુ, રુદિર, માંસ અને હાડકાંનો અનુક્રમે નાશ થાય જ છે અને તેઓ પોતપોતાની ધાતુમાં મળી જાય છે.^{૪૧} (વળી તમે કહેશો કે, 'આત્મા બુદ્ધિ આદિ ગુણોનો આશ્રય નથી, પણ શુદ્ધ છે, અકર્તા છે અને અલોક્ય છે,' આમ કહેવું તે પણ યોગ્ય નથી; કેમ કે) આત્મા અકર્તા અને અલોક્ય હોય, તો વેદોક્ત દાનધર્મ તથા તેર્વેદના વ્યર્થ થઈ પડે; એટલું જ નહિ પણ વૈદિક પાકરો તથા લોકિક વ્યવહારો કેવળ આત્મસુખને માટે જ છે. (છતાં તેનો પણ ઉચ્છેદ થઈ જાય છે.)

આ રીતે વાદીઓના મનમાં અનેક જાતના તર્ક પિતકોં જિભા થાય છે, પરંતુ તેના સિદ્ધાંત તરીકે 'અમુક વસ્તુ આમ જ છે' એવો કોઈ જાતનો નિશ્ચય તેઓના જોવામાં આવતો નથી.^{૪૨} આવા વાદીઓ તે તે અનેક વિષયોમાં દોડ્યા જાય છે અને પછી તેઓની બુદ્ધિ અમુક એક વિષયની અંદર જ પ્રવેશ કરીને વૃક્ષની પેઠે ત્યાં ને ત્યાં જીર્ણ થઈ જાય છે.^{૪૩} એ પ્રમાણે મહાવત જેમ હાથીઓને આમતેમ ખેંચી જાય છે, તેમ અર્થ અને અનર્થભૂત એવા અનેક મતમતાંતરો પ્રાણીઓને આમતેમ ખેંચી જાય છે; પણ તેથી અંતે તેઓ હુંખી જ થાય છે.^{૪૪} આ જગતમાં તેના અનેક શુષ્ક જ્ઞાનવાળા પુરુષો પોતાને અત્યંત સુખ પ્રાપ્ત થાય તેવા અર્થો સંપાદન કરવાની ઈચ્છા રાખે છે; પરંતુ (તેને મેળવવા જતાં) અતિ મહાન હુંખ પ્રાપ્ત કરીને પોતાના ઇચ્છિત અર્થનો ત્યાગ કરી મૃત્યુના સપાટામાં સપડાઈ પડે છે.^{૪૫} પોતાનું જીવિત અવશ્ય નાશવંત છે અને અસ્થિર છે, તો પછી પુરુષને પોતાના આંધવોની સાથે તથા બુદ્ધિ બુદ્ધ પરિશ્લેષો સાથે શું પ્રયોજન છે? આમ સમજીને જે પુરુષ એ સર્વનો એક ક્ષણમાં ત્યાગ કરીને આદ્યો જાય છે, તેને પુનઃ આ સંસારમાં આવવું પડતું નથી.^{૪૬} આ શરીરને માટે પૃથ્વી, આકાશ, જળ, અગ્નિ અને વાયુ એ પાંચ તરવો નિરંતર રાહ જોઈને જ બેઠાં છે (કે ક્યારે આ શરીર અમારામાં મળી જશે?) તેના વિચાર કરીને કયા પુરુષને તેના ઉપર પ્રીતિ થાય? (અને એ પણ ખરું જ છે કે,) આ નાશવંત શરીર ઉપર મમતા રાખનાર પુરુષને લેશમાત્ર સુખ મળતું નથી.^{૪૭}

લીંગે કહ્યું: રાજા જનક મહાસુનિ પંથ શિખતું એ નિષ્કપટ, છળવિનાતું, પરમ કલ્યાણકારક તથા આત્માનો સાક્ષાત્કાર કરાવનારું વચન સાંભળીને પરમ વિરમય પામ્યો અને પછી તેણે આ પ્રમાણે પૂર્વપક્ષ કરવાનો આરંભ કર્યો.^{૪૮}

હતિ શ્રીમદ્દાસારતમાં સાંતિપર્વોત્તમ મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં 'જનકપંથશિખત' વાદ-નાસ્તિક મતનું ખંડન

નામનો અધ્યાય ૨૧૮ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧૯ મ

જનકે પંચશિખર સંવાદ-સાંખ્યશાસ્ત્ર

॥ મીઠા સવાચ ॥

जनको जनदेवस्तु इषितः परमर्षिणा ।

पुनरेवानुपप्रच्छ सांपराये भवामवौ ॥ १ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! મહર્ષિ પંચશિખે
એ પ્રમાણે ઉપદેશ આપ્યો, એટલે રાજા જનકે
મરણ થયા પછી સંસાર અથવા મોક્ષની પ્રાપ્તિ
કેવી રીતે થાય છે, એ વિષે પ્રશ્ન કર્યો.^૧

જનકે પૂછ્યું : હે ભગવન્ ! પ્રમાતા આદિ
જ્ઞાવેથી મુક્ત થયા પછી મનુષ્યને બ્યારે મોક્ષ-
પ્રાપ્તિ થાય છે, ત્યારે (સુપ્ત અથવા મૂર્છાવસ્થાની
પેઠે) કોઈ જાતનું વિશેષ જ્ઞાન રહેતું નથી. તો
પછી જ્ઞાન મેળવીને કે અજ્ઞાની રહીને વિશેષ ફળ
શું મેળવી શકાય છે ? (અર્થાત્ કંઈ જ નહિ.)^૨
હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! તમે જુઓ તો ખરા ! આ સર્વ
અમનિયમાદિ કર્મો કેવળ આત્મનાશને માટે જ
હોય તેમ લાગે છે અને જો એમ જ છે, તો પછી
પ્રમાદી કે અપ્રમાદી હરકોઈ મનુષ્ય શું કરી શકે
તેમ છે ? (કેમ કે હરકોઈ મનુષ્યને ફળ તો એકસરખું
જ મળવાનું છે.)^૩ વળી મોક્ષ મેળવીને પણ દિવ્ય
અંગનાઓ વગેરેનો આનંદાદાયક સંસર્ગ પ્રાપ્ત ન
થાય અને જો થાય તોપણ સ્વર્ગના જેવા નાશવંત
પદાર્થોનો જ થાય, તોપણ કયું ફળ મેળવવા માટે
આમાં કયો તાત્ત્વિક નિશ્ચય કરી શકાય ? (કેમ કે
સ્વર્ગમાં અને મોક્ષમાં કોઈ જાતનો તફાવત ન
રહ્યો.) અને જો કરી શકાય તો તે કેમ ઘટી શકે ?
(માટે મને તો લાગે છે કે, સ્વર્ગનું અવિનાશી
સુખ તે જ મોક્ષ છે.)^૪

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! એ પ્રમાણે રાજા
જનકને અધિકારથી જાણે હંકારી ગયેલો હોય અને
રાગીની પેઠે જાણે ભ્રમિત થયેલો હોય તેવો
જાણીને જ્ઞાની મુનિ પંચશિખ વાક્યો વડે તેને
શાંત પાડતા પુનઃ આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા :^૫
‘ મોક્ષને માટે કરવામાં આવતાં કર્મોનું પરિણામ
આત્મનાશરૂપ છે એમ નથી; અથવા તેનું પરિણામ
શરીરચુકત રહેવું એ પણ નથી; (પરંતુ જેમ દોર-
ડીમાં આરોપિત થયેલા સર્પને જ્ઞાન દ્વારા દૂર કર-

વાથી લયની નિવૃત્તિ થઈ જાય છે, તેમ આત્માની
અંદર આરોપિત થયેલા બુદ્ધિ, ઈન્દ્રિય આદિ
પદાર્થોને જ્ઞાન દ્વારા દૂર કરવા માત્રથી જ અનર્થની
નિવૃત્તિ થઈ જાય છે.) કેમ કે શરીર, ઈન્દ્રિયો અને
મન એ સર્વનો સમુદાય અન્યોન્યથી લિપ્ત છે,
છતાં એકબીજાનો આશ્રય કરીને કર્મોની અંદર
પ્રવૃત્તિ કરે છે.^૬ પ્રત્યેક પ્રાણીઓની અંદર આકાશ,
વાયુ, તેજ, જળ અને પૃથ્વી એ પાંચ ધાતુઓ
રહેલી છે કે, જેઓ સ્વાભાવિક રીતે જ અન્યોન્ય
સાથે જોડાઈને રહે છે અને સ્વાભાવિક રીતે જ
એકબીજાથી છૂટી થઈ જાય છે.^૭ આકાશ, વાયુ, તેજ,
જળ અને પૃથ્વી એ પાંચે બ્યારે એકત્ર થાય છે,
ત્યારે જરાયુજ આદિ અનેક પ્રકારનાં શરીરો ઉત્પન્ન
થાય છે.^૮ અને તે શરીરોમાં બુદ્ધિ, જકરાગ્નિ અને
વાયુ સર્વ કર્મોમાં પ્રવૃત્તિ કરાવનાર છે; કેમ કે ઇન્દ્રિ-
યાદિ સર્વ પદાર્થોની ઉત્પત્તિ તેમાંથી જ થયેલી છે.
જેમ કે શબ્દાદિક વિષયો, તેઓનો પ્રકાશક સ્વભાવ,
ઘટાદિકના આકારવાળી વૃત્તિરૂપ ચેતના અને સંક-
લ્પાદિકરૂપ મન એ બધાં બુદ્ધિનાં કાર્ય છે; પ્રાણ,
અપાન, વ્યાન, સમાન અને ઉદાન એ પાંચે વાયુનાં
કાર્ય છે અને ખાનપાનનું પાચન થઈને ઉત્પન્ન
થનારા ઇન્દ્રિયપોષક રસો તથા શરીરની બીજી
ધાતુઓ જકરાગ્નિનાં કાર્ય છે;^૯ તેમ જ શ્રોત્રેન્દ્રિય,
ત્વચાદિન્દ્રિય, રસનેન્દ્રિય, ચક્ષુષદિન્દ્રિય તથા શ્રાણે-
ન્દ્રિય એ પાંચે ઇન્દ્રિયો મનમાંથી ઉત્પન્ન થયેલી
છે.^{૧૦} તેમાં ચિદાત્માના પ્રતિબિંબવાળી ચેતના
વૃત્તિ સુખરૂપે, દુઃખરૂપે અને સુખદુઃખની સમાન-
તારૂપે ત્રણ પ્રકારની છે અને તે ધ્રુવ છે.^{૧૧} વળી
શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ, ગંધ અને રૂપવાળાં દ્રવ્યો
આ છ શુભોને ‘વિષય’ કહેવામાં આવે છે અને તે
વિષયો તથા ઇન્દ્રિયોના સંયોગને લીધે મનુષ્યને
મરણ પર્થત તે તે પદાર્થનું જ્ઞાન થયા કરે છે;^{૧૨}
એટલું જ નહિ પણ સ્વગોદિનાં સાધનભૂત યજ્ઞાદિ
કર્મો, બ્રહ્મલોકને આપનારા સંન્યાસ તથા મોક્ષના
બીજભૂત, જ્ઞાનસ્વરૂપ અને અવિકારી એવા પરબ્રહ્મ-
નો સાક્ષાત્કાર કરાવનાર શ્રેષ્ઠ તત્ત્વ અર્થનો નિશ્ચય
પણ કેવળ શ્રોત્રાદિ ઇન્દ્રિયોને જ અધીન છે, એમ
વિદ્વાનો કહે છે.^{૧૩} જે પુરુષ પૂર્વોક્ત શુભસમુદાય-
ને જ મિથ્યાદિષ્ટને લીધે આત્મસ્વરૂપે જુઓ છે;

કરનારું એવું પદ્મ અંતઃકરણ, સુપુત્રિ અવસ્થામાં તમોશુલ્કથી અસ્ત બની નર્મને તત્કાળ ઈદ્રિયાદિકને ઉપસંહાર કરે છે અને દેવળ અથવા સમયને માટે જ પૂર્વોક્ત ઈદ્રિયાદિકના યુગપદ્ધમાવનો ઉચ્છેદ કરે છે, તેથી તે અવસ્થામાં ચરીરમાં રહીને જ જે સુખનો અનુભવ કરવામાં આવે છે, તે બધું મોક્ષસુખ હોય તેવું બાંસે છે; પરંતુ તે સુખ તામસ ગણાય છે—અજ્ઞાનપ્રધાન જ હોય છે. જોકે મોક્ષસુખ પણ કંઈક અંશે સુપુત્રિના સરખું જ છે, તોપણ તે સુખ દેવળ પ્રકાશાત્મક છે, વેદોદયો બોધિત છે અને તે સુખનો સાક્ષાત્કાર કરનાર પુરુષ કહી કહીને જોતો નથી. વળી એ સુખમાં પણ પુરુષ અન્યક્ત એવા તમોશુલ્કને બધું અંકલ કરતો હોય તેમ લાગે છે. (પણ વસ્તુતઃ તે સુખમાં તમોશુલ્કનો અભાવ જ થઈ જાય છે; કેમ કે તે સુખમાં માત્ર અદૈતદર્શન જ હોય છે—જ્ઞાતા આદિનો દેવળ અભાવ જ હોય છે.) ૪૭૩૦ એ પ્રમાણે સુપુત્રિની પેઠે મોક્ષમાં પણ અહંકારથી આરંભીને ઘટ સુધીના સર્વ દૃશ્યમાન શુદ્ધો જેઓનો આવિભાવ કર્મને લીધે જ થાય છે, તે સર્વનો દેવળ ત્યાગ જ થઈ જાય છે; પરંતુ જેઓ અવિદ્યાશ્રિત હોય છે, તેઓને એ શુદ્ધો વજ્રના બંધનની પેઠે વળગેલા રહે છે અને જેઓ જ્ઞાન-મંપ્રત થયેલા હોય છે, તેઓને ત્રણે કાળમાં એ શુદ્ધોનો સર્વથા અભાવ જ થઈ જાય છે. ૪૭

અધ્યાત્મનું ચિંતન કરનારા વિદ્વાનો કહે છે કે, ઈદ્રિયો, મહાભૂતો વગેરેના સમુદાયને જ ક્ષેત્ર (ચરીર) કહેવામાં આવે છે અને (તે સમુદાયના બીજાભૂત) મનની અંદર સંતારીયે રહેલા જે ભાવ તેને ક્ષેત્રજ કહેવામાં આવે છે. ૪૦ આ રીતે જરાયુજ આદિ ચારે પ્રકારનાં પ્રાણીઓ અનાદિ કાળની અવિદ્યાને વશ થઈને સ્વાભાવિક રીતે જ વ્યવહારની અંદર પ્રવૃત્તિ કરે છે, તો પછી ઉચ્છેદ કોનો? અને શાશ્વત કોણ? અથવા આત્મા તો શાશ્વત કે સના-

સત્ય જગન્મિય્યા ।’ ૪૧ જેમ પ્રથમ સ્પષ્ટ સ્વરૂપ દેખાવી નાની નદીઓ મોટા નદોમાં મળી જઈ પોતાના નામરૂપનો ત્યાગ કરે છે અને પછી તે રેત નદો સમુદ્રની અંદર મળી જઈને પોતાના સ્વરૂપનો ત્યાગ કરે છે, તેમ મહત્તરવધી આરંભીરેશ સુધીનાં સર્વ સર્વોનો (પદ્મોનો) ઉત્પત્તિથી નિર્પરીત ક્રમે) લય થઈ જાય છે. (અને પછી તેને પોતાના નામરૂપનો ત્યાગ કરી દે છે; અર્થાત્ સૂક્ષ્મનો સૂક્ષ્મમાં લય થઈ જાય છે, સૂક્ષ્મનો કારણમાં લય થઈ જાય છે અને કારણનો શુદ્ધ બ્રહ્માં લય થઈ જાય છે.) ૪૨ જે આમ જ છે, તો પછી હર્ષવૃક્ષ દેખાતા સુખની પેઠે બુદ્ધિમાં દેખાતા હર્ષપ્રતિબિંબનું હર્ષલુરૂપી ઉપાધિને દૂર કરવાથી જે તેમાંના પ્રતિબિંબનું અંકલ થઈ શકતું નથી, તે બુદ્ધિરૂપી ઉપાધિને દૂર કરવાથી કેવી રીતે અંકલ થઈ શકશે? અને પછી ‘હું દેવદત્ત છું’ એવી સંત પણ કેવી રીતે ઉપલબ્ધ થશે? (અર્થાત્ જેમ હર્ષણને દૂર કરવાથી તેમાં દેખાતા સુખના પ્રતિબિંબનો અભાવ થાય છે; તોપણ સુખનો અભાવ થતો નથી, તેમ ઉપાધિને દૂર કરવાથી તેમાં જણાત આત્માના પ્રતિબિંબનો (હવનો) અભાવ થાય છે, તોપણ આત્માનો અભાવ થતો નથી.) ૪૩

જે મનુષ્ય, પૂર્વોક્ત આત્મવિદ્યાને બધું છે અને સાવધાન થઈને આત્મચિંતન કરે છે, તે મનુષ્ય જળથી સિંચેલું કમળનું પાંદડું જેમ જળથી લેપાતું નથી, તેમ અનિષ્ટ એવાં કર્મનાં ક્ષોધી લેપાતો નથી, ૪૪ તેમ મોક્ષની ઇચ્છાવાળો પુરુષ ન્યારે પ્રજાઓના (સંતતિના) રેતકને નિમિત્ત પ્રાપ્ત થનારા તથા દેવતાઓની ઉપાસનાનિમિત્ત પ્રાપ્ત થનારા અનેક પાશોથી છટો થાય છે અને સુખનો તથા દુઃખનો ત્યાગ કરી દે છે, ત્યારે કિંમ ચરીરથી સુક્ત થઈને પરમ ગતિને પામે છે. ૪૫ જે પુરુષ વેદોક્ત પ્રમાણોનો (તત્ત્વમસિ ઇત્યાદિ મહા

તેનું અનંતગણું દુઃખ કદી શાંત જ થતું નથી. ૧૪
આ જગતમાં જે કંઈ અહંકારાદિ પદાર્થો જોવામાં
આવે છે, તે બધા આત્મરૂપ નથી, પણ મિથ્યા છે;
અને તેથી જ અહંભાવદ્યોત્ય શરીરાદિ તથા મમ-
ભાવદ્યોત્ય પુત્રાદિ પણ કેવળ મિથ્યા જ છે. (આત્મ
જ્ઞાન બ્યારે ઉત્પન્ન થાય છે, ત્યારે) કેવળ મિથ્યા
પદાર્થ તરીકે પ્રતીતમાન થતી (જલ્માતી) દુઃખ-
પરપરા, કયા આધારે ટકી શકે તેમ છે? (અર્થાત્
કોઈ પણ આધારે ટકી શકે તેમ નથી; કેમ કે આત્મા
અસંગ છે અને અહંકારાદિ પદાર્થો મિથ્યા છે.) ૧૫
આ વિષયમાં ‘સમ્યગ્વચ’ નામનું સર્વોત્તમ ત્યાગ-
શાસ્ત્ર હું તને કહું છું; તેનું તું શ્રવણ કર. એનું
શ્રવણ કરવાથી તને મોક્ષપ્રાપ્તિ થશે. ૧૬ જે પુરુષો
મુક્તિને માટે નિત્ય ઉદ્યમશીલ રહે છે, તેઓએ સર્વ
પ્રકારનાં કર્મોને ત્યાગ કરી દેવો, જે જ શાસ્ત્રસંમત
છે; છતાં જેઓ કર્મોને ત્યાગ કર્યા વિના જ નિત્ય
શાંતિપરાયણ રહેવા પ્રયત્ન કરે છે, તેઓને અવિ-
દ્યાદિ દુઃખજનક કલેશ પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૭ (સર્વ
શાસ્ત્રીય ઉપદેશનું તાત્પર્ય કેવળ ત્યાગમાં જ રહેલું
છે, એમ કહેવામાં પણ વિરોધ નથી; કેમ કે વેદાક્ત
યજ્ઞાદિ કર્મોને ઉદ્દેશ કેવળ દ્રવ્યત્યાગ કરા-
વવાનો જ છે, શાસ્ત્રાક્ત વ્રતાચરણનો ઉદ્દેશ ભોગ-
વૈભવોનો ત્યાગ કરાવવાનો જ છે, તપશ્ચરણનો ઉદ્દેશ
સુખનો ત્યાગ કરાવવાનો જ છે અને સર્વ વસ્તુઓ-
નો ત્યાગ કરાવવા માટે જ શાસ્ત્રકારો યોગ કરવાનો
ઉપદેશ આપે છે; કેમ કે એ જ ભાગની પરાકાષ્ઠા
છે. ૧૮ સર્વ પ્રકારનાં દુઃખોથી મુક્ત થવા માટે
સર્વનો ત્યાગ કરવાનું જ શાસ્ત્રમાં દર્શાવ્યું છે. વળી
એ ત્યાગમાંનાં વિવિધ પ્રકારના ભોદો પણ રહેલા
નથી; છતાં જે પુરુષ સર્વનો ત્યાગ કરતો નથી, તેની
દુર્ગતિ જ થાય છે. ૧૯ (માટે ત્યાગ કોનો કરવો)

* ‘સમ્યક્’ એટલે વારંવાર અને ‘વચ’ એટલે
ચુષ્ટાકાર; અર્થાત્ જેમાં તત્ત્વોનો વારંવાર ચુષ્ટાકાર
કરવામાં આવ્યો છે, તે સાંખ્યશાસ્ત્રને ‘સમ્યગ્વચ’
કહેવામાં આવે છે.

—નીલકંઠે

* માટે જ ભાસ્વતિ શાખાવાળાઓ કહે છે કે,
‘ત્યાગ एव हि सर्वेषां मोक्षसाधनमुत्तमम् । त्यजैव हि तज्જ્ઞેવ
ત્વજ્ઞઃ પ્રત્યક્ષવર્તનમ્ ।’ ત્યાગ જ સર્વ કંઈને સર્વોત્તમ
મોક્ષસાધન છે, ત્યાગ કરનારને જ જોય વરુન જ્ઞાન

તે હું કહું છું. મન સહિત પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો અને
પ્રાણશક્તિ સહિત પાંચ કર્મેન્દ્રિયો બુદ્ધિની અંદર
રહેલી છે. (માટે બુદ્ધિનો ત્યાગ કરવાથી એ સર્વનો
ત્યાગ થઈ જાય છે.) ૨૦ બે હાથને કર્મેન્દ્રિય કહે-
વામાં આવે છે, બે પગને ગમનેન્દ્રિય કહેવામાં આવે
છે, શિશ્રુ (લિંગ) ઇન્દ્રિયને પ્રજનનેન્દ્રિય અથવા
આનંદેન્દ્રિય કહેવામાં આવે છે. મળોનો ત્યાગ કર-
નારી ઇન્દ્રિયને પાણુ(ચુદા) ઇન્દ્રિય કહેવામાં આવે
છે અને ભિન્ન ભિન્ન શબ્દોને અકલ્પ કરનારી ઇન્દ્રિયને
વાક્યેન્દ્રિય કહેવામાં આવે છે, આ પાંચ કર્મેન્દ્રિયો,
પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો અને મન એમ મળીને બધી
અગ્રિયાર ઇન્દ્રિયો થાય છે. તેમાંથી પ્રથમ મનનો
ત્યાગ કરવા વડે પાંચ કર્મેન્દ્રિયોનો તથા તેના
વિષયોનો ત્યાગ સિદ્ધ થાય છે અને બુદ્ધિનો ત્યાગ
કરવાથી પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયોનો તથા તેઓના વિષયો-
નો ત્યાગ સિદ્ધ થાય છે. ૨૧ ૨૨ શ્રોત્રેન્દ્રિય,
શબ્દ અને ચિત્ત એ ત્રણ મળીને શબ્દજ્ઞાનને
પ્રાપ્ત કરે છે; ત્વચાંદ્રિય, સ્પર્શ અને ચિત્ત એ
ત્રણ મળીને સ્પર્શજ્ઞાન સંપાદન કરે છે; ચક્ષુ
ઇન્દ્રિય, રૂપ અને ચિત્ત એ ત્રણ મળીને રૂપજ્ઞાન
મેળવે છે; રસનાંદ્રિય, રસ અને ચિત્ત એ ત્રણ
મળીને રસજ્ઞાન સંપાદન કરે છે અને શ્રાણુન્દ્રિય,
ગંધ તથા ચિત્ત એ ત્રણ મળીને ગંધજ્ઞાન પ્રાપ્ત
કરે છે. આ રીતે પાંચ ત્રિકો (ત્રણ ત્રણનો સમુદાય)
પોતપોતાના વિષયનું જ્ઞાન મેળવવા માટે પ્રવૃત્ત
થાય છે; જેથી કરણ, કર્મ અને કર્તારૂપ ત્રણ
પ્રકારનો ભાવ બુદ્ધા બુદ્ધા અર્થમાં જીવસમુપ ઉપ-
સ્થિત થાય છે. ૨૩ ૨૪ આ ભાવ સાત્ત્વિક, રાજસ
અને તામસ એવા ભેદથી ત્રણ પ્રકારનો હોય છે અને
તેમાંથી ઉત્પન્ન થનારા અનુભવો પણ તે તે શુભને
લીધે ત્રણ ત્રણ પ્રકારના જ હોય છે કે જે અનુભવો
હર્ષાદિક સર્વ વિકારોને સિદ્ધ કરનારા છે. ૨૫
જેમ કે ઇષ્ટવસ્તુના શ્રવણથી થનારો હર્ષ, ઇષ્ટ-
વસ્તુના દર્શનથી થનારો પ્રેમ, ઇષ્ટવસ્તુની પ્રતિમિ
થનારો આનંદ, ઇષ્ટવસ્તુના સમાગમથી થનારો
સુખ અને તે તે ઇષ્ટવસ્તુના ઉપભોગથી ઉત્પન્ન
થનારી ચિત્તની શાંતિ વગેરે સર્વ ભાવો સાત્ત્વિક
થાય છે અને ત્યાગ કરનારને જ પરમ પદ પ્રાપ્ત થાય છે.

—નીલકંઠે

ગણાય છે અને તેઓ વૈરાગ્યને લીધે સ્વાભાવિક રીતે જ ઉત્પન્ન થાય છે અથવા કોઈ ઇદના લાભથી ઉત્પન્ન થાય છે; ^{૨૬} તેમ જ અસંતોષ, સંતાપ, શોક, લોભ અને અક્ષમા (અસહિષ્ણુતા) વગેરે ભાવો, રસોશુભનાં ચિહ્નો છે અને તેઓ કોઈ કારણને લીધે અથવા વિનાકારણે પણ ઉત્પન્ન થાય છે. ^{૨૭} પરંતુ અવિવેક, મોહ, પ્રમાદ સ્વપ્ન તથા તંદ્રા (આલસ્ય) વગેરે ભાવો તમોશુભમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે અને તેઓ પણ સ્વાભાવિક રીતે અથવા કોઈ કારણને લીધે ઉદ્ભવે છે. ^{૨૮} પોતાના શરીરમાં અથવા મનમાં જ્યારે કોઈ પ્રીતિયુક્ત ભાવ ઉત્પન્ન થાય, ત્યારે જાણુવું કે સાર્વિક ભાવ ઉત્પન્ન થયો છે; ^{૨૯} પરંતુ જ્યારે શરીરમાં કે મનમાં અસંતોષ યુક્ત અથવા અપ્રીતિકર ભાવ ઉત્પન્ન થાય ત્યારે જાણુવું કે, રાજસભાવ ઉત્પન્ન થયો છે ^{૩૦} અને જ્યારે શરીરમાં કે મનમાં મોહયુક્ત, અતકર્થ અથવા જાણુવો ન જણાય તેવો ભાવ ઉત્પન્ન થાય ત્યારે જાણુવું કે, તમોશુભો ઉદય થયો છે.

આકાશનો આશ્રય કરનારી શ્રોત્રેન્દ્રિય આકાશ નામનું મહાભૂત જ છે અને એ પ્રમાણે જ શ્રોત્રેન્દ્રિયનો આશ્રય કરનારો શબ્દ પણ પરંપરાથી આકાશ નામનું મહાભૂત જ છે, જેથી શબ્દના વિજ્ઞાનસમયે આકાશ અને શ્રોત્રેન્દ્રિયનું વિજ્ઞાન થતું નથી; તેમ જ શબ્દ, આકાશ અને શ્રોત્રેન્દ્રિયથી ભિન્ન નહિ હોવાને લીધે તેના વિજ્ઞાનસમયે શ્રોત્રેન્દ્રિયનું તથા આકાશનું અજ્ઞાન પણ રહેતું નથી; (અર્થાત્ શબ્દ આકાશનો શુભ છે અને શ્રોત્રેન્દ્રિય આકાશનું કાર્થ છે; માટે શ્રોત્રાદિકનું પ્રવિલાપન કરવાથી તેનાથી અભિન્ન એવાં આકાશાદિનું પણ પ્રવિલાપન થઈ જશે, તેમ જ શ્રોત્રાદિક ઇન્દ્રિયો પણ ચિત્તથી અભિન્ન છે, જેથી ચિત્તનું પ્રવિલાપન કરવાથી સર્વ ઇન્દ્રિયોનું પણ પ્રવિલાપન થઈ જશે અને ચિત્ત પણ બુદ્ધિથી અભિન્ન હોવાને લીધે બુદ્ધિનું પ્રવિલાપન કરવાથી સર્વનું પ્રવિલાપન થઈ જશે.) ^{૩૧ ૩૨} એ જ પ્રમાણે ત્વચા, અક્ષુષ્ઠ, જિહ્વા, ઘ્રાણ અને પાંચમી નાસિકા તે તે પોતાનાં ઉત્પાદક ભૂતોનો જ આશ્રય કરનારાં હોવાથી ભૂતરૂપ જ છે અને સ્પર્શ, રૂપ તથા ગંધ એ વિષયો પણ તે તે ઇન્દ્રિયોના આશ્રિત હોવાને લીધે પરંપરાથી તે તે

મહાભૂતરૂપ જ છે; માટે તે તે વિષયના વિજ્ઞાન-સમયે તે તે ઇન્દ્રિયોનું તથા મહાભૂતોનું વિજ્ઞાન થતું નથી અને તેઓ અજ્ઞાનના વિષય પણ નથી. વળી તેઓ સર્વે કેવળ મનરૂપ જ છે. (અને મન બુદ્ધિરૂપ છે; જેથી બુદ્ધિનો લય કરવાથી સર્વ કોઈનો લય થઈ જશે.) ^{૩૩} તારે જાણુવું કે, (ઘડો, કોડિયું વગેરે માટીના પદાર્થોમાં જેમ માટી જ અનુગત છે તેમ) પાંચ વિષયો તથા પાંચ ઇન્દ્રિયો એ દરેકમાં અગિયારમું મન જ અનુગત છે; કેમ કે (સૂદને જોડેલા પુરુષનું મન) તે પાંચે ઇન્દ્રિયોના વિષયોનાં કર્મોના એકીસાથે અનુભવ કરે છે. (તે ઉપરથી જણાય છે કે, ઇન્દ્રિયો અને તેના વિષયો કેવળ મનરૂપ જ છે અને એ વાત ખુદ્દતી જ છે કે, જે ઉપાદાન હોય તે જ પોતાનાં કાર્યોની સાથે એકીવખતે સંગત થાય છે; પણ જે અનુપાદાન હોય તે તો અનુક્રમે જ સંગત થાય છે.) હવે આ અગિયારનો એકીસાથે અનુભવ કરનારી ખારમી બુદ્ધિ છે; અર્થાત્ ખારમી બુદ્ધિ ચિત્તમાં પણ વ્યાપ્ત થઈને રહેલી છે. ^{૩૪} સુષુપ્તિ અવસ્થામાં આ ખારેનો અયુગપદ્ભાવ (ઉપરામ) થઈ જાય છે, પરંતુ આત્માનો ઉત્કેષ કે ઉપરામ થતો નથી; (કેમ કે સૂદને જોડેલા પુરુષને એવો અનુભવ થાય છે કે, હું સુષુપ્ત થી સુતો હતો, મેં કંઈ પણ જાણ્યું નથી.) અને જાગ્રત અવસ્થામાં પણ આ ખારે પદાર્થોના યુગપદ્ભાવ (અર્થાત્ આત્માની અંદર એકીસાથે આરોપ) થયેલો જોવામાં આવે છે, તે પણ લૌકિક વ્યવહારરૂપ જ છે, અવાસ્તવિક છે અથવા અજ્ઞાનકૃત છે; ^{૩૫} તેમ જ સ્વપ્નાવસ્થાનો અનુભવ કરનાર પુરુષ સર્વાદિક ત્રણ ભાવોથી યુક્ત થઈને તથા ઇન્દ્રિયોનાં સૂક્ષ્મસ્વરૂપનું દર્શન કરીને વિષયસંગની ભાવના કરે છે. તે પણ ઇન્દ્રિયોના પૂર્વકાલીન અનુભવની વાસનાઓને લીધે જ અને તેથી જ પુરુષ સ્વપ્નાવસ્થામાં પણ જાણે જાગ્રત અવસ્થામાં સંચાર કરી રહ્યો હોય, તેવો અનુભવ કરે છે. (અર્થાત્ જેમ જાગ્રત અવસ્થામાં જણાતો ઇન્દ્રિયાદિકનો યુગપદ્ભાવ અથવા આત્માને વિષે અધ્યારોપ વ્યાવહારિક જ છે, તેમ સ્વપ્નાવસ્થામાં જણાતો ઇન્દ્રિયાદિકનો યુગપદ્ભાવ પણ કેવળ પ્રાતિભાસિક જ છે-આભાસમાત્ર છે. ^{૩૬} વિક્ષાનો કહે છે કે, પ્રવૃત્તિનો જ પ્રકાશ

તેનું અનંતગણું દુઃખ કદી શાંત જ થતું નથી. ૧૪ આ જગતમાં જે કંઈ અહંકારાદિ પદાર્થો જોવામાં આવે છે, તે બધા આત્મરૂપ નથી, પણ મિથ્યા છે; અને તેથી જ અહંભાવદ્યોત્ય શરીરાદિ તથા મમ-ભાવદ્યોત્ય પુત્રાદિ પણ કેવળ મિથ્યા જ છે. (આત્મ જ્ઞાન જ્યારે ઉત્પન્ન થાય છે, ત્યારે) કેવળ મિથ્યા પદાર્થ તરીકે પ્રતીતિમાન થતી (જણાતી) દુઃખ-પરંપરા, કયા આધારે ટકી શકે તેમ છે? (અર્થાત્ કોઈ પણ આધારે ટકી શકે તેમ નથી; કેમ કે આત્મા અસંગ છે અને અહંકારાદિ પદાર્થો મિથ્યા છે.) ૧૫ આ વિષયમાં 'સમ્યક્ષ' નામનું સર્વોત્તમ ત્યાગ-શાસ્ત્ર હું તને કહું છું, તેનું તું શ્રવણ કર. એનું શ્રવણ કરવાથી તને મોક્ષપ્રાપ્તિ થશે. ૧૬ જે પુરુષો સુક્તિને માટે નિત્ય ઉદ્યમશીલ રહે છે, તેઓએ સર્વ પ્રકારનાં કર્મોનો ત્યાગ કરી દેવો, એ જ શાસ્ત્રસંમત છે; છતાં જેઓ કર્મોનો ત્યાગ કર્યો વિના જ નિત્ય શાંતિપરાયણ રહેવા પ્રયત્ન કરે છે, તેઓને અવિ-દ્યાદિ દુઃખજનક કલેશ પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૭ (સર્વ શાસ્ત્રીય ઉપદેશનું) તાત્પર્ય કેવળ ત્યાગમાં જ રહેલું છે, એમ કહેવામાં પણ વિરોધ નથી; કેમ કે વેદોક્ત યજ્ઞાદિ કર્મોનો ઉદ્દેશ કેવળ દ્રવ્યત્યાગ કરાવવાનો જ છે, શાસ્ત્રોક્ત યજ્ઞાદિયજ્ઞોનો ઉદ્દેશ લોગ-વૈભવોનો ત્યાગ કરાવવાનો જ છે, તપશ્ચરણનો ઉદ્દેશ સુખનો ત્યાગ કરાવવાનો જ છે અને સર્વ વસ્તુઓનો ત્યાગ કરાવવા માટે જ શાસ્ત્રકારો યોગ કરવાનો ઉપદેશ આપે છે; કેમ કે એ જ ત્યાગની પરાકાષ્ઠા છે. ૧૮ સર્વ પ્રકારનાં દુઃખોથી સુકત થવા માટે સર્વનો ત્યાગ કરવાનું જ શાસ્ત્રમાં દર્શાવ્યું છે. વળી એ ત્યાગમાર્ગમાં વિવિધ પ્રકારના ભેદો પણ રહેલા નથી; છતાં જે પુરુષ સર્વનો ત્યાગ કરતો નથી, તેની દુર્ગતિ જ થાય છે. ૧૯ (માટે ત્યાગ કોનો કરવો)

× 'સમ્યક્' એટલે વારંવાર અને 'વષ' એટલે ગુણાકાર; અર્થાત્ જેમાં તરવોનો વારંવાર ગુણાકાર કરવામાં આવ્યો છે, તે સાંખ્યશાસ્ત્રને 'સમ્યક્ષ' કહેવામાં આવે છે.

—નીલકંઠ

* માટે જ ભાસ્કરિ શાખાવાળાઓ કહે છે કે, 'ત્યાગ એર દિ સર્વેયં મોહભાગ્યમુત્તમમ્. ત્યજતૈવ દિ ત્વજ્યે ત્યજુઃ પ્રયત્નવંતમ્.' ત્યાગ જ સર્વ કોઈને સર્વોત્તમ મોક્ષપ્રાપ્ત છે, ત્યાગ કરનારને જ 'જેવ વરન' જ્ઞાન

તે હું કહું છું. મન સહિત પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો અને પ્રાણશક્તિ સહિત પાંચ કર્મેન્દ્રિયો બુદ્ધિની અંદર રહેલી છે. (માટે બુદ્ધિનો ત્યાગ કરવાથી એ સર્વનો ત્યાગ થઈ જાય છે.) ૨૦ જે હાથને કર્મેન્દ્રિય કહેવામાં આવે છે, જે મગને ગમનેન્દ્રિય કહેવામાં આવે છે, શિશુ (લિંગ) ઇન્દ્રિયને પ્રજનનેન્દ્રિય અથવા આનન્દેન્દ્રિય કહેવામાં આવે છે. મગનો ત્યાગ કરનારી ઇન્દ્રિયને પાણુ(ગુહા)ઇન્દ્રિય કહેવામાં આવે છે અને લિંગ લિંગ શબ્દોને ગ્રહણ કરનારી ઇન્દ્રિયને વાકુઈન્દ્રિય કહેવામાં આવે છે. આ પાંચ કર્મેન્દ્રિયો, પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો અને મન એમ મળીને બધી અગિયાર ઇન્દ્રિયો થાય છે. તેમાંથી પ્રથમ મનનો ત્યાગ કરવા વડે પાંચ કર્મેન્દ્રિયોનો તથા તેના વિષયોનો ત્યાગ સિદ્ધ થાય છે અને બુદ્ધિનો ત્યાગ કરવાથી પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયોનો તથા તેઓના વિષયોનો ત્યાગ સિદ્ધ થાય છે. ૨૧-૨૨ શ્રોત્રઇન્દ્રિય, શબ્દ અને ચિત્ત એ ત્રણ મળીને શબ્દજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરે છે; ત્વચાઇન્દ્રિય, સ્પર્શ અને ચિત્ત એ ત્રણ મળીને સ્પર્શજ્ઞાન સંપાદન કરે છે; ચક્ષુઃ ઇન્દ્રિય, રૂપ અને ચિત્ત એ ત્રણ મળીને રૂપજ્ઞાન મેળવે છે; રસનાઇન્દ્રિય, રસ અને ચિત્ત એ ત્રણ મળીને રસજ્ઞાન સંપાદન કરે છે અને શ્રાવણઇન્દ્રિય, ગંધ તથા ચિત્ત એ ત્રણ મળીને ગંધજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરે છે. આ રીતે પાંચ ત્રિકો (ત્રણ ત્રણનો સમુદાય) યોગ્યતાના વિષયનું જ્ઞાન મેળવવા માટે પ્રવૃત્ત થાય છે; જેથી કરણ, કર્મ અને કર્તારૂપ ત્રણ પ્રકારનો ભાવ જુદા જુદા અર્થમાં જીવસન્નુષ ઉપસ્થિત થાય છે. ૨૩-૨૪ આ ભાવ સાર્વિક, રાજસ અને તામસ એવા બેઢથી ત્રણ પ્રકારનો હોય છે અને તેમાંથી ઉત્પન્ન થનારા અનુભવો પણ તે તે શુભને લીધે ત્રણ ત્રણ પ્રકારના જ હોય છે કે જે અનુભવો હૃષીકિક સર્વ વિકારોને સિદ્ધ કરનારા છે. ૨૫ જેમ કે ઇષ્ટવસ્તુના શ્રવણથી થનારો હર્ષ, ઇષ્ટવસ્તુના દર્શનથી થનારો પ્રેમ, ઇષ્ટવસ્તુની પ્રાપ્તિથી થનારો આનંદ, ઇષ્ટવસ્તુના સમાગમથી થનારો સુખ અને તે તે ઇષ્ટવસ્તુના ઉપલોગથી ઉત્પન્ન થનારી ચિત્તની શાંતિ વગેરે સર્વ ભાવો સાર્વિક થાય છે અને ત્યાગ કરનારને જ પરમ પદ પ્રાપ્ત થાય છે.

—નીલકંઠ

ગણાય છે અને તેઓ વૈરાગ્યને લીધે સ્વાભાવિક રીતે જ ઉત્પન્ન થાય છે અથવા કેાઈ ઇંદ્રના લાભથી ઉત્પન્ન થાય છે; ૨૧ તેમ જ અસંતોષ, ત્રાતાપ, શોક, લોભ અને અક્ષમા (અસહિષ્ણુતા) વગેરે ભાવો, રત્નેશુભનાં ચિહ્નો છે અને તેઓ કેાઈ કારણને લીધે અથવા વિનાકારણે પણ ઉત્પન્ન થાય છે. ૨૨ પરંતુ અવિવેક, મોહ, પ્રમાદ સ્વપ્ન તથા તંદ્રા (આલસ્ય) વગેરે ભાવો તત્ત્વેશુભમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે અને તેઓ પણ સ્વાભાવિક રીતે અથવા કેાઈ કારણને લીધે ઉદ્ભવે છે. ૨૩ પોતાના શરીરમાં અથવા મનમાં જ્યારે કેાઈ પ્રીતિયુક્ત ભાવ ઉત્પન્ન થાય, ત્યારે જાણવું કે સારિવક ભાવ ઉત્પન્ન થયો છે; ૨૪ પરંતુ જ્યારે શરીરમાં કે મનમાં અસંતોષ યુક્ત અથવા અપ્રીતિકર ભાવ ઉત્પન્ન થાય ત્યારે જાણવું કે, રાજસભાવ ઉત્પન્ન થયો છે ૨૫ અને જ્યારે શરીરમાં કે મનમાં મોહયુક્ત, અતકર્થ અથવા જાણ્યો ન જણાય તેવો ભાવ ઉત્પન્ન થાય ત્યારે જાણવું કે, તમેશુભનો ઉદય થયો છે.

આકાશનો આશ્રય કરનારી શ્રોત્રેંદ્રિય આકાશ નામનું મહાભૂત જ છે અને એ પ્રમાણે જ શ્રોત્રેંદ્રિયનો આશ્રય કરનારો શબ્દ પણ પરંપરાથી આકાશ નામનું મહાભૂત જ છે, જેથી શબ્દના વિજ્ઞાનસમયે આકાશ અને શ્રોત્રેંદ્રિયનું વિજ્ઞાન થતું નથી; તેમ જ શબ્દ, આકાશ અને શ્રોત્રેંદ્રિયથી ભિન્ન નહિ હોવાને લીધે તેના વિજ્ઞાનસમયે શ્રોત્રેંદ્રિયનું તથા આકાશનું અજ્ઞાન ચક્ષુ રહેતું નથી; (અર્થાત્ શબ્દ આકાશનો શુભ છે અને શ્રોત્રેંદ્રિય આકાશનું કાર્થ છે; માટે શ્રોત્રાદિકનું પ્રવિલાપન કરવાથી તેનાથી અભિન્ન એવાં આકાશાદિનું પણ પ્રવિલાપન થઈ જશે, તેમ જ શ્રોત્રાદિક ઇંદ્રિયો પણ ચિત્તથી અભિન્ન છે, જેથી ચિત્તનું પ્રવિલાપન કરવાથી સર્વ ઇંદ્રિયોનું પણ પ્રવિલાપન થઈ જશે અને ચિત્ત પણ યુદ્ધિથી અભિન્ન હોવાને લીધે યુદ્ધિનું પ્રવિલાપન કરવાથી સર્વનું પ્રવિલાપન થઈ જશે.) ૩૧-૩૨ એ જ પ્રમાણે ત્વચા, અક્ષુષ્, ગ્રીહવા, દ્રાણ અને પાંચમી નાસિકા તે તે પોતાનાં ઉત્પાદક ભૂતોનો જ આશ્રય કરનારાં હોવાથી ભૂતરૂપ જ છે અને સ્પર્શ, રૂપ તથા ગંધ એ વિષયો પણ તે તે ઇંદ્રિયોના આશ્રિત હોવાને લીધે પરંપરાથી તે તે

મહાભૂતરૂપ જ છે; માટે તે તે વિષયના વિજ્ઞાન સમયે તે તે ઇંદ્રિયોનું તથા મહાભૂતોનું વિજ્ઞાન થતું નથી અને તેઓ અજ્ઞાનના વિષય પણ નથી. વળી તેઓ સર્વે કેવળ મનરૂપ જ છે. (અને મન યુદ્ધિરૂપ છે; જેથી યુદ્ધિનો લય કરવાથી સર્વ કેાઈનો લય થઈ જશે.) ૩૩ તારે જાણવું કે, (ધ્રો, કેાડિયું વગેરે માટીના પદાર્થોમાં જેમ માટી જ અનુગત છે તેમ) પાંચ વિષયો તથા પાંચ ઇંદ્રિયો એ દશેમાં અગિયારમું મન જ અનુગત છે; કેમ કે (સૂઈને જોડેલા પુરુષનું મન) તે પાંચે ઇંદ્રિયોના વિષયોનાં કર્મોનાં એકીસાથે અનુભવ કરે છે. (તે ઉપરથી જણાય છે કે, ઇંદ્રિયો અને તેના વિષયો કેવળ મનરૂપ જ છે અને એ વાત ખુદ્દરી જ છે કે, જે ઉપાદાન હોય તે જ પોતાનાં કાર્યોની સાથે એકીવખતે સંગત થાય છે; પણ જે અનુપાદાન હોય તે તો અનુક્રમે જ સંગત થાય છે.) હવે આ અગિયારનો એકીસાથે અનુભવ કરનારી બારમી યુદ્ધિ છે; અર્થાત્ બારમી યુદ્ધિ ચિત્તમાં પણ વ્યાપ્ત થઈને રહેલી છે. ૩૪ સુષુપ્તિ અવસ્થામાં આ બારનો અયુગપદ્ધાવ (ઉપરામ) થઈ જાય છે, પરંતુ આત્માનો ઉચ્છેદ કે ઉપરામ થતો નથી; (કેમ કે સૂઈને જોડેલા પુરુષને એવો અનુભવ થાય છે કે, હું સુષુપ્તો સૂતો હતો, એ કંઈ પણ જાણ્યું નથી.) અને જાગૃત અવસ્થામાં પણ આ બારે પદાર્થોનો યુગપદ્ધાવ (અર્થાત્ આત્માની અંદર એકીસાથે આરોપ) થયેલો જોવામાં આવે છે, તે પણ લૌકિક વ્યવહારરૂપ જ છે, અવાસ્તવિક છે અથવા અજ્ઞાનકૃત છે; ૩૫ તેમ જ સ્વમાવસ્થાનો અનુભવ કરનાર પુરુષ સત્વાદિક ત્રણ ભાવોથી યુક્ત થઈને તથા ઇંદ્રિયોનાં સૂક્ષ્મસ્વરૂપનું દર્શન કરીને વિષયસંગની ભાવના કરે છે. તે પણ ઇંદ્રિયોના પૂર્વકાલીન અનુભવની વાસનાઓને લીધે જ અને તેથી જ પુરુષ સ્વમાવસ્થામાં પણ જાણે જાગૃત અવસ્થામાં સંચાર કરી રહ્યો હોય, તેવો અનુભવ કરે છે. (અર્થાત્ જેમ જાગૃત અવસ્થામાં જણાતો ઇંદ્રિયાદિકનો યુગપદ્ધાવ અથવા આત્માને વિષે અધ્યારોપ વ્યાપકારિક જ છે, તેમ સ્વમાવસ્થામાં જણાતો ઇંદ્રિયાદિકનો યુગપદ્ધાવ પણ કેવળ પ્રાતિભાસિક જ છે-આભાસમાત્ર છે. ૩૬ વિદ્વાનો કહે છે કે, પ્રવૃત્તિનો જ પ્રકાશ

કરનારો એવું પણ અંતઃકરણ, સુપુત્રિ અવસ્થામાં તમોશુભથી અસ્ત ધની જઈ ને તત્કાળ ઈંદ્રિયાદિકનો ઉપસંહાર કરે છે અને કેવળ અદ્ય સમયને માટે જ પૂર્વોક્ત ઈંદ્રિયાદિકના યુગપદ્ધલાવનો ઉચ્છેદ કરે છે, તેથી તે અવસ્થામાં શરીરમાં રહીને જ જે સુખનો અનુભવ કરવામાં આવે છે, તે જાણે મોક્ષસુખ હોય તેવું ભાસે છે; પરંતુ તે સુખ તામસ ગણાય છે—અજ્ઞાનપ્રધાન જ હોય છે. જોકે મોક્ષસુખ પણ કંઈક અંશે સુપુત્રિના સરખું જ છે, તોપણ તે સુખ કેવળ પ્રકાશાત્મક છે, વેદોથી ઓધિત છે અને તે સુખનો સાક્ષાત્કાર કરનાર પુરુષ કદી કદને જોતો નથી. વળી એ સુખમાં પણ પુરુષ અન્નમક્ત એવા તમોશુભને જાણે અહંભૂતો હોય તેમ લાગે છે. (પણ વસ્તુતઃ તે સુખમાં તમોશુભનો અભાવ જ થઈ જાય છે; કેમ કે તે સુખમાં માત્ર અદૈતદર્શન જ હોય છે—જ્ઞાતા આદિનો કેવળ અભાવ જ હોય છે.) ૪૭૭૮ એ પ્રમાણે સુપુત્રિની પેઠે મોક્ષમાં પણ અહંકારથી આરંભીને ઘટ સુધીના સર્વ દ્વયમાન શુષ્કો જેઓનો અવિભોષ કર્મને લીધે જ થાય છે, તે સર્વનો કેવળ ત્યાગ જ થઈ જાય છે; પરંતુ જેઓ અવિદ્યાઅસ્ત હોય છે, તેઓને એ શુષ્કો વજના બાંધનની પેઠે વળગેલા રહે છે અને જેઓ જ્ઞાન-સંપન્ન થયેલા હોય છે, તેઓને ત્રણે કાળમાં એ શુષ્કોનો સર્વથા અભાવ જ થઈ જાય છે. ૪૭

અધ્યાત્મનું ચિંતન કરનારા વિદ્વાનો કહે છે કે, ઇંદ્રિયો, મહાભૂતો વગેરેના સમુદાયને જ ક્ષેત્ર (શરીર) કહેવામાં આવે છે અને (તે સમુદાયના બીજાભૂત) મનની અંદર સંતાડી રહેલા જે ભાવ તેને ક્ષેત્રજ કહેવામાં આવે છે. ૪૦ આ રીતે જશયુજ આદિ ચારે પ્રકારનાં પ્રાણીઓ અનાદિ કાળની અવિદ્યાને વશ થઈને સ્વાભાવિક રીતે જ વ્યવહારની અંદર પ્રવૃત્તિ કરે છે, તો પછી ઉચ્છેદ કોનો? અને શાશ્વત કોણ? અથવા આત્મા તો શાશ્વત કે સનાતન જ છે, તો પછી તેનો ઉચ્છેદ કેમ થાય? સારાંશ કે ભૂતાદિ સમુદાયનો સ્વરૂપતઃ જ અભાવ છે, જેથી તેનો ઉચ્છેદ સંભવતો નથી, તેમ જ આત્મા શાશ્વતરૂપ છે, તેથી તેનો પણ ઉચ્છેદ સંભવતો નથી; અર્થાત્ પુરુષ અને પ્રકૃતિ વચ્ચે અત્યંત વૈષમ્ય રહેલું છે. પુરુષ સત્ય છે, પ્રકૃતિ મધ્યા છે—વ્રજા-

સત્યં જગન્મિથ્યા । ૪૧ જેમ પ્રથમ સ્પષ્ટ સ્વરૂપમાં દેખાતી નાની નદીઓ મોટા નદોમાં મળી જઈને પોતાના નામરૂપનો ત્યાગ કરે છે અને પછી તે મોટા નદો સમુદ્રની અંદર મળી જઈને પોતાના નામરૂપનો ત્યાગ કરે છે, તેમ મહત્ત્વથી આરંભીને ઘટ સુધીનાં સર્વ સત્ત્વોનો (પદાર્થોનો) ઉત્પત્તિથી વિપરીત કર્મે લય થઈ જાય છે. (અને પછી તેઓ પોતાના નામરૂપનો ત્યાગ કરી દે છે; અર્થાત્ સ્વપ્નનો સૂક્ષ્મમાં લય થઈ જાય છે, સૂક્ષ્મનો કારણમાં લય થઈ જાય છે અને કારણનો શુદ્ધ બ્રહ્મમાં લય થઈ જાય છે.) ૪૨ જો આમ જ છે, તો પછી દર્પણમાં દેખાતા સુખની પેઠે બુદ્ધિમાં દેખાતા શુભરૂપી પ્રતિબિંબનું દર્પણરૂપી ઉપાધિને દૂર કરવાથી જેમ તેમાંના પ્રતિબિંબનું અહંભૂત થઈ શકતું નથી, તેમ બુદ્ધિરૂપી ઉપાધિને દૂર કરવાથી કેવી રીતે અહંભૂત થઈ શકશે? અને પછી ‘હું દેવહત છું’ એવી સંજ્ઞા પણ કેવી રીતે ઉપલબ્ધ થશે? (અર્થાત્ જેમ દર્પણને દૂર કરવાથી તેમાં દેખાતા સુખના પ્રતિબિંબનો અભાવ થાય છે; તોપણ સુખનો અભાવ થતો નથી, તેમ ઉપાધિને દૂર કરવાથી તેમાં જણાતા આત્માના પ્રતિબિંબનો (શુભનો) અભાવ થાય છે; તોપણ આત્માનો અભાવ થતો નથી.) ૪૩

જે મનુષ્ય, પૂર્વોક્ત આત્મવિદ્યાને જાણે છે અને સાવધાન થઈને આત્મચિંતન કરે છે, તે મનુષ્ય જળથી સિંચેલું કમળનું પાંદડું જેમ જળથી લેપાતું નથી, તેમ અનિદ્ર એવાં કર્મનાં દુષ્ણેથી લેપાતો નથી, ૪૪ તેમ મોક્ષની ઇચ્છાવાળો પુરુષ બ્યારે પ્રજાઓના (સંતાતિના) રનેહને નિમિત્તે પ્રાપ્ત થનારા તથા દેવતાઓની ઉપાસનાનિમિત્તે પ્રાપ્ત થનારા અનેક પાશોથી છુટો થાય છે અને સુખનો તથા દુઃખનો ત્યાગ કરી દે છે, ત્યારે વિગ્ર-શરીરથી મુક્ત થઈને પરમ ગતિને પામે છે. ૪૫ જે પુરુષ વેદોક્ત પ્રમાણોનો (તત્ત્વમસિ ઇત્યાદિ મહાવાક્યોનો) તથા શ્રમદમાદિ માંગલિક સાધનોનો આશ્રય કરીને નિરાંતે આત્મસાધન કરે છે, તે પુરુષ જરા અને મૃત્યુના ભયમાંથી મુક્ત થાય છે; એટલું જ નહિ પરંતુ એમ કરતાં કરતાં પુણ્યનો તથા પાપનો ત્યારે ક્ષય થઈ જાય છે અને મોહજન્ય સુખદુઃખાત્મક દુષ્ણો વિનાશ થઈ

જાય છે, ત્યારે તેવા વિસ્તૃત પુરુષને પોતાના યુદ્ધિતત્ત્વમાં પ્રથમ સચુલ્લખનાં દર્શન થાય છે અને પછી અનુક્રમે નિર્લેપ અને નિર્જુલ્ય એવા પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર થાય છે.^{૪૬} જેમ કરોળિયો પોતાની લાજના તાંતુલ્યોએથી બનેલા ઘરમાં રહે છે, તેમ અવિદ્યાને વશ થયેલો જીવ પણ પોતાનાં કર્મોરૂપી તાંતુલ્યોએથી બનેલા શરીરરૂપી ગૃહમાં રહે છે; પરંતુ કરોળિયો પોતાના તંતુગૃહને ત્યાગ કરીને જેમ છૂટે થાય છે, તેમ જીવ પણ અવિદ્યાના ત્યાગપૂર્વક શરીરગૃહને ત્યાગ કરીને મુક્ત થાય છે અને તે સમયે માટીતું ઢેકું જેમ પથ્થર સાથે અથડાઈને છિન્નભિન્ન થઈ જાય છે, તેમ તેનાં હુંખોનો પણ નાશ થઈ જાય છે.^{૪૭} જેમ ‘રુરુ’ નામનો મૃગ કોઈના બાણવામાં ન આવે તેમ પોતાનાં જૂનાં શિંગડાંનો ત્યાગ કરીને ઇષ્ટસ્થાને આવ્યો જાય છે અને સર્પ પોતાની કાંચળીનો ત્યાગ કરીને મથેષ્ટ સ્થાને આવ્યો જાય છે, તેમ મુક્ત પુરુષ પણ સર્વ પ્રકારનાં હુંખોનો ત્યાગ કરીને પરબ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ જાય છે.^{૪૮} જેમ કોઈ એક વૃક્ષને પાણીમાં તૂટી પડતું જોઈ તેના પર આસક્તિ નહિ રાખનારું પક્ષી તેનો ત્યાગ કરીને ઊડી જાય છે, તેમ મુક્ત પુરુષ પણ લિંગશરીર પરની આસક્તિનો ત્યાગ કરીને તથા સુખદુઃખથી મુક્ત થઈને શ્રેષ્ઠ ગતિને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૪૯}

રાજા જનકે આપું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યો પછી એક સમયે પોતાની નગરીને અગ્નિથી બળતી જોઈને આ પ્રમાણે કહ્યું હતું કે, ‘આ મિથિલાનગરી બળી જાય છે, પણ તેમાં મારું કંઈ બળતું નથી. (કેમ કે હું તો બ્રહ્મસ્વરૂપ છું, અસંગ છું).’^{૫૦} રાજા જનકે, મહાસુનિ પંચશિખે કહેલા મોક્ષ દાયક તત્ત્વજ્ઞાનતું શ્રવણ કર્યો પછી આખા જગતના સંબંધમાં વિચાર કર્યો અને સર્વ વસ્તુનો નિશ્ચય કરીને તથા શોકરહિત થઈને પરમ સુખ પૂર્વક તે વિહાર કરવા લાગ્યો.^{૫૧} હે યુધિષ્ઠિર રાજા! જે પુરુષ આ મોક્ષનિશ્ચયતું પઠન કરે છે અને નિરંતર (અર્થપૂર્વક) તેનું મનન કર્યો કરે છે, તે પુરુષ પંચશિખને શરણે ગયેલા જનક રાજાની પેઠે ઉપદ્રવોને અતુલવતો નથી, સર્વ હુંખોથી મુક્ત થાય છે અને સંસારબંધનથી પણ

છૂટી જાય છે. ૫૨

ઇતિ શ્રીમદાશ્વારતમાં શાંતિપર્વાતમ્ભૂત મોક્ષપ્રમાનુસાસન-
પર્વમાં ‘જનકપંચશિખસંવાદ-સાંખ્યશાસ્ત્ર’
નામનો અધ્યાય ૨૧૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૨૦ મો

દમની પ્રશંસા

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

किं कुर्वन् सुखमामोति किं कुर्वन् दुःखमाप्नुयात् ।
किं कुर्वन् निर्मयो लोके सिद्धश्चरति भारत ॥ १ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતવંશી પિતામહ !
શું કરવાથી મનુષ્ય સુખ સંપાદન કરે છે ? શું કરવાથી
દુઃખી થાય અને શું કરવાથી નિર્ભય તથા સિદ્ધ
થઈને જગતમાં વિચર્યો કરે ?^૧

લીંગે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! વેદવેત્તા વૃદ્ધ પુરુષો સર્વ વર્ણોને માટે અને તેમાં પણ બ્રાહ્મણોને માટે ખાસ કરીને દમયુલ્બની જ પ્રશંસા કરે છે.^૨ જે પુરુષ દમયુલ્બ (દમિયનિયત્વહીન શુભ) થી રહિત હોય છે, તેની ક્રિયાઓ અથાવત્ સિદ્ધ થતી નથી; માટે જ કહેવામાં આવે છે કે ક્રિયા, તપ અને સત્ય એ સર્વનો આધાર કેવળ દમ ઉપર જ રહેલો છે;^૩ એટલું જ નહિ પણ દમ તેજમાં વૃદ્ધિ કરે છે, દમયુલ્બ પવિત્ર કહેવાય છે અને દમયુલ્બને ધારણ કરનારો પુરુષ સર્વ પાપોથી તથા ભયથી રહિત થઈને મહાન પદને પ્રાપ્ત કરે છે.^૪ દમનશીલ પુરુષ સુખેથી સુખે છે, સુખેથી ભક્ષત થાય છે, સુખેથી લોકમાં વ્યવહાર કરે છે અને તેનું મન પણ પ્રસન્ન રહે છે.^૫ દમ વડે તેજસ્વી થઈ શકાય છે. રજોશુભને જીતી શકાય છે અને કામાદિક અનેક શત્રુઓને પોતાનાથી પૃથક્સ્વરૂપે જોઈ શકાય છે.^૬ જેમ પ્રાણીઓને હિંસક પશુઓથી નિરંતર ભય રહે છે, તેમ દમયુલ્બથી રહિત એવા પુરુષોથી પણ મનુષ્યોને ભય રહે છે જેથી તેઓને શિક્ષા કરવા માટે બ્રહ્મદેવે રાજાને ઉત્પન્ન કર્યો છે.^૭ સર્વ આશ્રમોમાં પણ દમની જ ગુપ્તતા ગણાય છે અને તે તે આશ્રમોના ધર્મો પાળવાથી જે ફળ મળે છે, તેથી પણ અધિક ફળ દમયુલ્બવાગાને પ્રાપ્ત થાય છે.^૮ જે પુરુષોમાં દમયુલ્બનો ઉદય થયેલો હોય છે, તેઓનાં લક્ષણો હું તમને કહું છું; સાંભળો. દીનતાનો

અભાવ, કોઈ જાતના દુરાચર્યનો અભાવ, સતોષ, શ્રદ્ધાળુતા, ક્રોધનો અભાવ, સરજતા, લૌકિક વાર્તા લાપોનો અભાવ, અભિમાનનો ત્યાગ, ગુરુઓની પૂજા, અસૂયાનો ત્યાગ, પ્રાણીઓ પર દયા, ચાડી સુગલીનો ત્યાગ, રાજકીય વાર્તાઓનો ત્યાગ અને મિથ્યાભાષણ, પોતાની સ્તુતિ તથા પારકી નિંદા વગેરેનો ત્યાગ આ સર્વે ગુણોની ગુણુ દાન્ત પુરુષ સૃષ્ટા રાખે છે, પણ સુખદુઃખના અનુભવમા ઉત્તરકાળની સૃષ્ટા રાખતો નથી (અર્થાત્ દાન્ત પુરુષ પ્રાપ્ત થયેલા સુખને કે દુઃખને ભોગવી લે છે, પરંતુ તેથી ઉત્પન્ન થનારા હર્ષનો કે વિષાદનો વિચાર કરતો નથી) ~ ૧૧ વળી દમગુણને ધારણ કરનારો બુદ્ધિમાન પુરુષ કોઈની સાથે વેર કરતો નથી, થકભાવનો ત્યાગ કરીને બીજાનો આદર સત્કાર ઠરે છે, નિંદા અને પ્રશંસા બંનેને સમાન ગણે છે, સદાચારી હોય છે, શીલસપ્ત હોય છે, માનસિક પવિત્રતાવાળો હોય છે, ધૈર્યગુણને ધારણ કરનારો હોય છે, કામાદિક દોષોને છૂટવામા સમર્થ હોય છે, લોકમા સત્કાર પામીને અતે સ્વર્ગલોકમા જાય છે, બીજા અનેઠ પ્રાણીઓને પણ ફલભક્ષી સ્થાન પ્રાપ્ત કરાવીને પોતે પ્રસન્ન થાય છે, સદાય સુખી રહે છે, સર્વ પ્રાણીઓનું હિત કરવામા તત્પર રહે છે, કોઈ મનુષ્યનો દ્રેષ કરતો નથી, મોટા હઠ(ધરા)ની પેઠે ગભીર હૃદયનો હોય છે, જ્ઞાનવૃક્ષ રહીને પ્રસન્ન રહે છે, સર્વ પ્રાણીઓને અભય આપે છે, જેથી તેને પણ સર્વ પ્રાણીઓ તારકથી અભય મળે છે અને પ્રાણીમાત્રને નમસ્કાર કરવા યોગ્ય હોય છે ૧૨-૧૫ જે દિલ્લિત મહાન અર્થનો લાભ થયા છતા હર્ષ પામતો નથી, તેમ જ મહાન સંઠ પ્રાપ્ત થયા છતા ચોક્કસ કરતો નથી અને વસ્તુતત્ત્વના પરિણામને જાણનારો હોય છે, તેને દમગુણનિષ કહેવામા આવે છે ૧૬ આવે દમગુણનિષ પુરુષ શાસ્ત્રજ્ઞાનથી સુક્ષ્મ ચર્ચને સત્ય રુપોએ આચરેલા નિષ્કામ કર્મો કરે છે અને સદાય પવિત્ર રહે છે, જેથી તેને મહાન દળ પ્રાપ્ત થાય છે ૧૭ અસૂયાનો અભાવ, ક્ષમા, શાંતિ, સતોષ, પ્રિયશાપણ, સત્ય, દાન અને નિરુદ્ધતા એ કઈ દુરાત્માઓનો માર્ગ નથી, પણ દમગુણનિષ સત્ય રુપોનો માર્ગ છે, ૧૮ તેમ જ ક્રોધ, લોભ, પારકી

ઈર્ષ્યા અને આત્મસ્વાદ્યા એ કઈ સત્યરુપોનો માર્ગ નથી, પણ દુરાત્માઓનો જ માર્ગ છે, માટે બ્રહ્મનિષ પુરુષે ક્રોધક્રોધને વશ કરીને બ્રહ્મચારી થવું, જિતેન્દ્રિય થવું, લોભ અજ્ઞાનનું ઉલ્લંઘન કરીને તીક્ષ્ણ મતો પાળવા અને ઉપદ્રવરહિતની પેઠે દંડ ચિત્ત ચર્ચને પોતાના મૃત્યુસમયની રાહ ભેટા ભેટા જગતમા વિચર્યા કરવું ૧૮/૨૦

અતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્ગત મોક્ષવર્માનુશાસન પર્વમા 'દમની મશ સા' નામનો અધ્યાય ૨૨૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૨૧ મો

અહિંસાદિ સદાચાર

॥ ગુપ્તિર ઉવાચ ॥

દિજાતયો વ્રતોપેતા યદિદં મુંજેતે હવિઃ ।

અન્નં બ્રાહ્મણકામાય કયમેતત્ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યુ હે પિતામહ! કેટલાએક દિલ્લિતો કે જેઓએ યજ્ઞદક્ષા તથા મત્રીક્ષા રૂપ મતનો સ્વીકાર કરેલો હોય છે, તેઓ વેદોક્ત સ્વર્ગાદિ ક્ષણની ઇચ્છા રાખીને દેવતાઓને આપતા શેષ રહેલા હવિષ્યાત્રનું (માસમધ્યાદિનું) ભક્ષ કરે છે, તે યોગ્ય છે કે અયોગ્ય, તે મને કહો ૧

બીજે કહ્યું હે યુધિષ્ઠિર! જે સ્વેચ્છાચારી પુરુષો વેદમા નહિ કહેલા મતનો સ્વીકાર કરી અભક્ષ્ય પદાર્થનું ભક્ષણ કરે છે, તેઓનો તો આ લોકમા અથ પાત થાય છે અને જેઓ વેદમા કહેલા મતોનો સ્વીકાર કરીને દેવતાઓને આપતા શેષ રહેલા અભક્ષ્ય પદાર્થનું, વેદોક્ત ક્ષણ મેળવવાના લોભથી ભક્ષણ કરે છે, તેઓનો સ્વર્ગલોકને પામ્યા પછી અથ પાત થાય છે. ૨

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યુ હે મહારાજ! કેટલાએક સામાન્ય મનુષ્યો કહે છે કે, ઉપવાસ કરવો તે એ જાતનું તપ છે, તો (હું તમને પૂછ છું કે) ઉપવાસ કરવો એ જ તપ છે કે તે સિવાયનું બીજું કોઈ તપ છે? ૩

બીજે કહ્યું મહિનાના કે પંખવાડિય ન ઉપવાસ કરીને કેટલાએક અજ્ઞાની મનુષ્યો માને છે કે, અમે તપશ્ચર્યા કરી, પરંતુ સત્યરુપો તો એમ જ માને છે કે, તેવી તપશ્ચર્યા કરવાથી આત્મસ્ત

સંપાદન કરવામાં વિદ્ય જ આવે છે; માટે ઉત્તમ તપ તો એ જ છે કે, પ્રાણીઓને ભય ઉપજવનારાં કર્મોનો ત્યાગ કરી દેવો અને સર્વ પ્રાણીઓનું યથાશક્તિ આરાધન કરવું. જે પુરુષ સંન્યાસી ન હોય પણ ગૃહસ્થ હોય છતાં તે ઉત્તમ તપનું સેવન કરે છે, તો સદાને માટે ઉપવાસી ગણાય છે, બ્રહ્મચારી ગણાય છે, મુનિ કહેવાય છે, સદાને માટે ભયત ગણાય છે અને દેવળ ધર્મની જ કામનાવાળો તે પુરુષ જો બ્રાહ્મણ હોય, તો સદા દેવસ્વરૂપ ગણાય છે. ૧૧ હે રાજા ! પ્રત્યેક ગૃહસ્થે માંસભક્ષણનો ત્યાગ કરવો, સદાય પવિત્ર રહેવું, વૈશ્વદેવ કરતાં અવશેષ રહેલા અમૃતાન્નનું ભોજન કરવું, દેવતાઓનું તથા અતિથિઓનું પૂજન કરવું, વિધસારી થવું, (અર્થાત્ સર્વને જમાવ્યા પછી જમવું,) અતિથિઓનો આદરસત્કાર કરવાનું મત લેવું, ધદાણુ થવું અને દેવોનું તથા બ્રાહ્મણોનું નિત્ય પૂજન કરવું. ૧૨

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : ગૃહસ્થ પુરુષ સદાય ઉપવાસી કેમ થઈ શકે ? સદાય બ્રહ્મચારી કેમ થઈ શકે ? સદાય વિદ્યસારી કેમ થઈ શકે અને અતિથિઓનો આદરસત્કાર કરવાનું મત કવી રીતે લઈ શકે ? ૧૩

લીન્ગે કહ્યું : જે ગૃહસ્થ પુરુષ માતઃકાળના તથા સાયંકાળના ભોજનની વચ્ચે ભોજન કરતો નથી, તે સદાય ઉપવાસી જ ગણાય છે. ૧૦ જે દિવસે દેવળ નસતુકાળે જ પોતાની ઓ સાથે ગમન કરે છે, તે સદાય બ્રહ્મચારી જ ગણાય છે; તેમ જ જે પુરુષ નિત્ય સત્ય ભાષણ કરતો હોય અથવા જ્ઞાનમાં જ તૃપ્ત રહેતો હોય, તે પણ બ્રહ્મચારી જ ગણાય છે. ૧૧ વળી જે ગૃહસ્થ યત્નવિધિ અને પિતૃ-વિધિ સિવાય માંસભક્ષણ કરતો નથી, તે માંસાહારી ગણાતો નથી; તેમ જ જે પુરુષ નિત્ય દાનશીલ હોય છે, તે પવિત્ર ગણાય છે અને દિવસે નિદ્રા નહિ કરનારો પુરુષ સદાય ભયત રહેનાર ગણાય છે. ૧૨ હે યુધિષ્ઠિર રાજા ! જે ગૃહસ્થ પુરુષ પોતાના પોષ્યવર્ગને તથા અતિથિઓને જમાવ્યા પછી જમે છે, તે દેવળ અમૃતાન્ન જ ભોજન કરે છે, એમ તમારે જાણવું. ૧૩ વળી જે દિવસે અતિથિ વગેરે ન્યાં સુધી જમ્યા ન હોય, ત્યાં સુધી જમતો નથી, તે પોતાના એ અભોજનથી સ્વર્ગલોકને છોડે છે. ૧૪

વિદ્વાનો કહે છે કે, દેવતાઓ, પિતૃઓ, અતિથિઓ અને પોષ્યવર્ગ એ સર્વને આપી રહ્યા પછી અવશેષ રહેલા અન્નનું ભોજન કરનારો પુરુષ 'વિદ્ય-સાશી' કહેવાય છે. ૧૫ આવા વિદ્યસારી પુરુષોનો ચિરકાળ પર્વત દેવલોકમાં વાસ થાય છે અને આ લોકમાં પણ તેઓના ધરમાં, બ્રહ્મા સહિત દેવતાઓ તથા અસરાઓ સદાય આવે છે ને વસે છે. ૧૬ જે પુરુષો દેવતાઓ, પિતૃઓ અને અતિથિઓને અર્પણ કર્યા પછી અવશેષ રહેલા અન્નનું ભોજન કરે છે, તેઓ પુત્રપૌત્રાદિ સંતતિની સાથે આનંદમાં રહે છે અને મરણ પછી તેઓને ઉત્તમ સફળિત મળે છે. ૧૭ ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તરે શોકધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'અદિ'સાદિ સદાચાર' નામનો

અધ્યાય ૨૨૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૨૨ મો

ઇદ્ર અને પ્રહ્લાદનો સંવાદ-આત્મ-જ્ઞાનનું માહાત્મ્ય

॥ ગુપ્તિર ઉવાચ ॥

યદિદં કર્મ લોકેઽસ્મિન્ શુભં વા યદિ વાઽશુભમ્ ।
પુરુષં યોજયત્યેવ ફલયોગેન ભારત ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતવંશી પિતામહ ! આ જગતમાં જે કંઈ શુભ-અશુભ કર્મ કરવામાં આવે છે, તે પુરુષને પોતાનું ફળ અવશ્ય આપે જ છે. ૧ પરંતુ એ વિષયમાં મને એક સંશય થયો છે કે, પુરુષ તે તે કર્મનો ફલ કહેવાય કે નહિ, તે હું તમારી પાસેથી યથાર્થ રીતે સાંભળવા ઇચ્છું છું. ૨

લીન્ગે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષયમાં ઇદ્ર અને પ્રહ્લાદના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપાય છે, (તે તમે સાંભળો.) ૩ દેવોનો રાજા પ્રહ્લાદ કોઈ પણ વિષયમાં આસક્તિ રાખતો ન હતો, સર્વ પાપોથી મુક્ત થયો હતો, ઉત્તમ કૃપમાં ઉત્પન્ન થયો હતો, અનેક શાસ્ત્રોનું જ્ઞાન ધરાવતો હતો, આળસથી રહિત હતો, નિરભિમાની હતો, સાર્વત્રિક સ્વભાવનો હતો, શમદમાદિ ધર્મમાં પ્રીતિ રાખનારો હતો, નિંદા કે સ્તુતિને સમાન ગણનારો હતો, દમગુણને ધારણ કરનારો હતો, હુમેશાં એકાંત પ્રદેશમાં જ નિવાસ કરનારો હતો, સ્થાવર-જંગમ સર્વ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિને તથા નાશને

જાણનારો હતો, અપ્રિયનો લાભ થતાં ક્રોધ કરતો ન હતો, પ્રિયનો લાભ થતાં હર્ષ પામતો ન હતો. સુવર્ણ અને માટીના દેશમાં પણ સમાન દષ્ટિ રાખનારો હતો, આનંદ અને ચિન્તાસ્વરૂપ આત્માના સંબંધમાં કુતકોથી અપરાજિત હતો, આત્મતત્ત્વનો નિશ્ચય કરનાર હતો, પર (હિરણ્યગર્ભ) તથા અવર (ઈશ્વર)ના સ્વરૂપને જાણનારો હતો, પ્રાણીમાત્ર ઉપર સમદષ્ટિ રાખનારો હતો, સર્વજ્ઞ હતો અને જિતેન્દ્રિય હતો. એક સમયે તે પ્રહ્લાદ એકાંત પ્રદેશમાં બેઠો હતો ત્યાં ઇંદ્ર તેની પાસે આવ્યો અને તેની બુદ્ધિને જાણવાની ઇચ્છાથી આ પ્રમાણે પૂછવા લાગ્યો :^{૧૮} ‘કોઈ એક પુરુષ, જે જે ઉત્તમ શુભોને ધારણ કરીને જગતના સર્વ મનુષ્યોમાં માન્ય થઈ પડે તે સર્વ શુભો, તમારામાં સ્થિર થયેલા છે, એમ અને બેઈ શક્તિઓ છીએ.^{૧૯} તમારી બુદ્ધિ બાળકોના જેવી રાગદ્વેષરહિત બેવામાં આવે છે, તમે આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું છે; તો હું તમને પૂછું છું કે, આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરવા માટે કયા સાધનને તમે અતિશય ઉત્તમ માનો છો ?^{૨૦} વળી તમે પાશોધી બંધાયા છો, પોતાના સ્થાન ઉપરથી પ્રથમ થયા છો, શત્રુઓના વશમાં આવી પડ્યા છો અને રાજલક્ષ્મીથી મ્યુત થયા છો, છતાં હે પ્રહ્લાદ! આવી શોકજનક સ્થિતિમાં રહીને પણ તમે શોક કેમ કરતા નથી ?^{૨૧} હે દૈત્યપુત્ર પ્રહ્લાદ! પોતાના પર આવી પડેલા સંકટને જોયા છતાં તમે આવા શાંતસ્વરૂપ જણાઓ છો, તે જ્ઞાનના લાભથી કે અત્યંત ધૈર્યનિષ્ઠતાથી ?^{૨૨}

એ પ્રમાણે ઇંદ્રે પૂછ્યું એટલે તત્ત્વવસ્તુનો નિશ્ચય કરનાર ધીર પ્રહ્લાદ, પોતાના જ્ઞાનનું વર્ણન કરતો મધુર વાણીથી બોલ્યો.^{૨૩}

પ્રહ્લાદે કહ્યું : ‘ જે પુરુષ પ્રાણીમાત્રની પ્રવૃત્તિને તથા નિવૃત્તિને જાણતો નથી, તેને જ અજ્ઞાનને લીધે મોહ ઉત્પન્ન થાય છે, પણ પ્રવૃત્તિનિવૃત્તિનું જ્ઞાન ધરાવનારા પુરુષને મોહ થતો નથી.^{૨૪*}

* અર્થાત્ પુન્યાના અંધનને તથા મોક્ષને સિદ્ધ કરવા માટે અનુલોભપ્રતિલોભ પરિણામ કરનારી મૂળ પ્રકૃતિ કે જે કતો, કરણ અને દ્વિતીય છે, તેને આત્માથી ભિન્ન સ્વરૂપે નહિ જાણનારા મનુષ્યને જ મોહ થાય છે; પણ પ્રકૃતિ તથા પુરુષને અન્યો-યથી ભિન્ન જાણનારા

જગતના સર્વ ભાવો (મહત્તત્ત્વ વગેરે) તથા અભાવો (મહત્તત્ત્વ આદિના પ્રલયો) કેવળ સ્વભાવને લીધે જ (પ્રકૃતિને લીધે જ) પ્રવૃત્તિનિવૃત્તિ કર્યો કરે છે. તેમાં પુરુષને કંઈ પણ લેવાદેવા નથી (અર્થાત્ પ્રકૃતિ જ કત્રી અને લોકત્રી છે. આત્મા કતો પણ નથી અને લોકતા પણ નથી.)^{૨૫} આ રીતે પુરુષ નિર્લેપ છે અને અકર્તા છે, છતાં દેહાદિ ઉપર અભિમાન કરીને કોઈ સમયે તે માને છે, કે ‘હું કતો છું’ તેનું કારણ અવિદ્યા જ છે.^{૨૬} હું નિશ્ચય માતું છું કે, જે મનુષ્ય આત્માને શુભ-અશુભ કર્મનો કર્તા માને છે, તેની બુદ્ધિ દૂષિત છે, તાર્ત્ત્વિક અર્થને નહિ જાણનારો છે.^{૨૭} હે ઇંદ્ર! જે કદાચ આત્મા જ કતો હોય, તો મનુષ્ય પોતાના કલ્યાણને માટે જે આરાધો કરે છે, તે તે અવશ્ય સિદ્ધ થવા બેઈએ અને તે કદી પરાભવ જ ન પામવો બેઈએ. (તે ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, પુરુષ કર્તા નથી.) મનુષ્યો પોતાનું હિત કરવા માટે અનેકાનેક પ્રયત્નો કર્યો કરે છે, છતાં આપણે બેઈએ છીએ કે, તેઓને અનિષ્ટનો જ લાભ થાય છે, પણ ઇષ્ટનો લાભ થતો નથી; તો પછી કર્મના ફળભોગ પ્રત્યે પણ પુરુષની શી અપેક્ષા રહી ? (અર્થાત્ પુરુષ કર્મનાં ફળોનો લોકતા પણ નથી.) વળી આપણે બેઈએ છીએ કે, મનુષ્યો પ્રયત્ન કરતા નથી છતાં તેઓનાં અનિષ્ટો દૂર થાય છે અને ઇષ્ટ પદાર્થોની તેઓને પ્રાપ્તિ થાય છે. તાર્ત્ત્વિક કે અનિષ્ટની પ્રાપ્તિ અને ઇષ્ટનો નાશ જેમ સ્વભાવથી જ થયા કરે છે, તેમ અનિષ્ટને નાશ અને ઇષ્ટની પ્રાપ્તિ પણ સ્વભાવને લીધે જ થયા કરે છે.^{૨૮-૨૯} વળી આપણે બેઈએ છીએ કે, આ જગતમાં કેટલાએક અત્યંત રૂપસંપન્ન અને બુદ્ધિસંપન્ન એવા પણ પુરુષો, અત્યંત કુરૂપ અને અધર્મ બુદ્ધિવાળા પુરુષો પાસેથી ધન મેળવવાની ઇચ્છા રાખે છે.^{૩૦} આ રીતે જ્યારે સ્વભાવની પ્રેરણાથી જ સર્વ શુભ-અશુભ શુભો મનુષ્યોની અંદર દાખલ થાય છે, તો પછી ‘હું સુખી છું’, ‘દુઃખી છું’, કર્તા છું’, લોકતા છું.’ ઇત્યાદિ અભિમાન કરવાનું કોઈને પણ કારણ શું છે ?^{૩૧} મારી બુદ્ધિએ નિશ્ચય કર્યો છે કે, આ સર્વ જગત કેવળ સ્વભાવને લીધે જ પુરુષને મોહ થતો નથી. જ્ઞાત પણ કહે છે કે, ત્વ કો મોહઃ ક- શોક દુઃસ્વપ્નપ્રવૃત્તિઃ ઇત્યાદિ. —નીલકંઠે

પ્રવૃત્તિનિવૃત્તિ કરી રહ્યું છે; એટલું જ નહિ પણ મોક્ષ કે આત્મજ્ઞાન પણ કેવળ સ્વભાવને લીધે જ થાય છે, એ સિવાય બીજું કંઈ પણ નથી, એમ મને લાગે છે. (અર્થાત્ આત્માને જ્યારે બંધનનો જ અભાવ છે, ત્યારે તેનો મોક્ષ થયો, એમ માનવું તે પણ એક અજ્ઞાન જ છે.)^{૨૨૩}

હવે કેટલાએક મનુષ્યો માને છે કે, શુભ-અશુભ કૃણનો યોગ કેવળ કર્મને લીધે જ થાય છે; પરંતુ એ માન્યતા ભૂલભરેલી છે. સાંભળો, હું તમને કર્મોનો સમગ્ર વિષય કહું છું.^{૨૨૪} જેમ એક કાગડો અજ્ઞતું લક્ષણ કરતાં કરતાં શબ્દ કરીને ખીખ કાગડાઓને પણ જણાવે છે કે, અહીં અજ્ઞ રહેલું છે, (અર્થાત્ કાગડાનો શબ્દ જેમ અજ્ઞનો સૂચક છે,) તેમ સર્વ કર્મો પણ સ્વભાવનું જ લક્ષણ છે-સ્વભાવને જ સૂચવનારાં છે-સ્વભાવનો જ અસાધારણ ધર્મ છે.^{૨૨૫} જે પુરુષ કેવળ પ્રકૃતિના ધર્મોને જ જાણે છે, પરંતુ સર્વનાથી પર રહેલી પ્રકૃતિને (સર્વના ઉપાદાનકારણ બ્રહ્મને) જાણતો નથી, તે પુરુષને અજ્ઞાનને લીધે મોહ થાય છે; પરંતુ પ્રકૃતિનું જ્ઞાન ધરાવનારા પુરુષને મોહ થતો નથી.^{૨૨૬} આ વિશ્વમાં જે જે ભાવો દૃષ્ટિગોચર થાય છે, તે તે સર્વે કેવળ સ્વભાવમાંથી ઉત્પન્ન થયા છે, એમ નિશ્ચયપૂર્વક સમજનાર તરવશ પુરુષને ગર્વ કે અભિમાન શું કરનાર છે?^{૨૨૭} હે ઇંદ્ર! હું પણ સમગ્ર ધર્મવિધિને તથા પ્રાણીમાત્રની અનિત્યતાને જાણું છું, તેમ જ આ સર્વે દશમાન પદાર્થને નાશવંત જોઉં છું, તેથી કોઈનો શોક કરતો નથી.^{૨૨૮} વળી મેં સર્વ મમતાઓને ત્યાગ કર્યો છે, અહંકારને હાડી કાઢ્યો છે, આશાઓને તિલાંજલિ આપી છે અને વાસનાઓને ત્યાગ કર્યો છે; તેમ જ હું આત્મસ્વરૂપમાં જ સ્થિતિ કરી રહ્યો છું, દેહાદિકના અભિમાનનો ત્યાગ કરીને સ્વરૂપસ્થિતિથી ગ્રાપ્ત થતો નથી અને તેથી જ સર્વ પ્રાણીની ઉત્પત્તિના તથા વિનાશના ઉપાદાનકારણભૂત પરબ્રહ્મને હું સાક્ષાત્કાર કરી શકું છું.^{૨૨૯} હે ઇંદ્ર! જે પુરુષની બુદ્ધિ-

એ આત્મજ્ઞાન સંપાદન કર્યું છે, જેણે સર્વ ઇંદ્રિયોનો નિગ્રહ કર્યો છે, જેણે તૃષ્ણાનો ત્યાગ કર્યો છે, જેણે સર્વ આશાઓને દૂર ફેંકી દીધી છે અને જેણે અવિનાશી આત્મદેવનો સાક્ષાત્કાર કર્યો છે, તે પુરુષને કોઈ પ્રકારનો પરિશ્રમ પડતો નથી.^{૩૦} હું જગતને ઉત્પન્ન કરનારી પ્રકૃતિ ઉપર કે તેના વિકારભૂત સુખદુઃખાદિ ઉપર પ્રીતિ કરતો નથી; અથવા તેઓનો દ્રેષ પણ કરતો નથી, તેમ જ મને નથી દેખાતું કે, મારો કોઈ દ્રેષ કરે છે અથવા પુત્ર, મિત્ર વગેરે આત્મીયવર્ગ મને પ્રસન્ન કરે છે! હે શંક! સ્વર્ગ, મર્ત્ય, કે પાતાલલોકની મને કામના નથી અને સ્નેહનું, વિજ્ઞાનનું કે જ્ઞાનનું પણ મને પ્રયોજન નથી.^{૩૧}^{૩૨}

ઇંદ્રે પૂછ્યું : હે પ્રહ્લાદ! હું તમને આદર-પૂર્વક પૂછું છું કે, આવી પ્રજ્ઞા અને આવી શાંતિ કયા ઉપાયથી મળી શકે છે, તે મને કહો.^{૩૩}

પ્રહ્લાદે કહ્યું : હે શંક! સરળતા ધારણ કરવાથી, પ્રમાદનો ત્યાગ કરવાથી, બુદ્ધિને નિર્મળ કરવાથી, ઇંદ્રિયોને જીતવાથી અને વૃદ્ધ પુરુષોની સેવા કરવાથી પુરુષને મોક્ષપદ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૩૪} વળી સ્વભાવને લીધે જ આત્મજ્ઞાનનો લાભ થાય છે, સ્વભાવને લીધે જ શાંતિ પ્રાપ્ત થાય છે અને આ જગતમાં જે કંઈ તને દેખાય છે, તે સર્વ કેવળ સ્વભાવથી જ દેખાય છે.^{૩૫}

દૈત્યોના રાજા પ્રહ્લાદે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ઇંદ્ર તો આશ્ચર્ય જ પામી ગયો અને હે રાજા! મનમાં પ્રસન્ન થઈને તેના વાક્યોની પ્રશંસા કરવા લાગ્યો.^{૩૬} પછી ત્રેલોક્યના ઇશ્વર ઇંદ્રે દૈત્યે પ્રહ્લાદની પૂજા કરીને તેની અનુમતિ લઈને તે પોતાના ધામમાં ગયો.^{૩૭}

ઈતિ શ્રીમદ્વાહારતમા શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'ઇંદ્ર અને પ્રહ્લાદનો સંવાદ-આત્મજ્ઞાનનું માહાત્મ્ય' નામનો અધ્યાય ૨૨૨ મો સમાપ્ત

* વચ્ચે સ્થિતિ એવી છે કે, આ જગતમાં કોઈનો નાશ નથી, કોઈની ઉત્પત્તિ નથી, કોઈ જ પાવલો નથી, કોઈ સાધક નથી, કોઈ મુશ્મુ નથી અને કોઈ મુક્ત પશુ નથી.

અધ્યાય ૨૨૩ મો

બલિરાજ અને ઇંદ્રનો સંવાદ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

યયા વુદ્ધયા મહીપાલો અટથીર્વિચરેન્મહીમ્ ।

કાલદંડવિનિષ્પિટસ્તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! (દેવયોગે)

રાજલક્ષ્મીથી બ્રહ્મ થયેલા અને કાળદંડથી કચડાઈ ગયેલા રાજાએ કેવી બુદ્ધિનો આશ્રય કરીને પૃથ્વી પર વિચરણુ તે મને કહો ।

ભીષ્મે કહ્યું : આ વિષયમાં પણ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે, કે જેમાં ઇંદ્રનો તથા બલિરાજનો સંવાદ વર્ણવેલો છે.^૧ પ્રાચીન કાળમાં સર્વ અસુરોનો પરાજય કર્યો પછી ઇંદ્ર બ્રહ્મદેવ પાસે ગયો અને બે હાથ ભેડી પ્રણામ કરીને બલિ રાજાના સબધમાં તેમને પૂછવા લાગ્યો કે,^૨ 'હે બ્રહ્મન્ ! જે બલિરાજ નિરંતર દ્રવ્યદાન કર્યો કરતો હતો છતાં દ્રવ્યરહિત થતો ન હતો, તે બલિરાજ મારા ભોવામાં આવતો નથી, તો આપ કહો કે, તે કયા છે ?' જે બલિરાજ વાયુ, વરુણ, સૂર્ય અને ચંદ્રરૂપ હતો અને જે રાજા અગ્નિરૂપ થઈને સર્વ પ્રાણીઓને તપાવતો હતો, તેમ જ જળરૂપે થઈને સર્વને શાંતિ પમાડતો હતો, તે બલિરાજની હું શોધ કરું છું, છતાં તે મારા ભોવામાં આવતો નથી, તો હે બ્રહ્મન્ ! તમે મને કહો કે, તે કયા છે ? અરે ! જે રાજા સૂર્યરૂપ થઈને સર્વ દિશાઓને પ્રકાશમાન કરતો હતો અને અસ્ત પણ પામતો હતો, તેમ જ જે રાજા તદ્રાતે ત્યાગ કરીને સમયાનુસાર વરમાદ વરસાવતો હતો, તે બલિરાજ મને મળતો નથી, તો હે બ્રહ્મન્ ! તમે મને કહો કે તે કયા છે ?^{૩-૭}

બ્રહ્માએ કહ્યું 'હે ઇંદ્ર ! બલિરાજના સંબંધમાં તું મને પૂછે છે તે યોગ્ય નથી, તોપણ 'જો પૂછવામાં આવે તો અસત્ય બોલવું નહિ' એ ન્યાયને અનુસરીને હું તને કહું છું કે, બલિ રાજા હમણા કયા છે, તે સાબળ.^૮ હે ઇંદ્ર ! ઊંટ, ગધેડા, બળદ કે ઘોડા એવાના કોઈ પણ પ્રાણીમાં જે સૌના કરતાં ગ્રેહ હોય અને શૂન્ય ઘરમાં પડી રહેતું હોય, તે જ બલિરાજ છે, એમ તારે બાલવું.^૯

ઇંદ્રે કહ્યું : હે બ્રહ્મન્ ! કોઈ શૂન્ય ઘરમાં

બલિરાજને હું મળું તે વેળા મારે તેને મારવો કે નહિ, તે મને કહો.^{૧૦}

બ્રહ્માએ કહ્યું : હે ઇંદ્ર ! તારે બલિરાજને મારવો નહિ, કેમ કે તે મારવા યોગ્ય નથી હે ઇંદ્ર ! જો તારે ઇંદ્રપદને સ્થાયી રાખવાની ઇચ્છા હોય, તો તારે એને મારવો નહિ પણ નીતિવિધ્યક પ્રશ્ન પૂછવા.^{૧૧}

ભીષ્મે કહ્યું : ભગવાન બ્રહ્મદેવે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે મહેંદ્ર ઐરાવત હાથી ઉપર બેસીને રાજ લક્ષ્મીના આડબર સાથે પૃથ્વી પર ફરવા લાગ્યો.^{૧૨} ફરતાં ફરતાં તેણે ભગવાન બ્રહ્મદેવના કહેવા પ્રમાણે ગધેડાના વેશમાં છુપાયેલા અને એક શૂન્યગૃહમાં પડી રહેલા બલિરાજને જોયો.^{૧૩} એટલે તુરંત જ ઇંદ્રે કહેવા માંડ્યું કે, 'હે દાનવ ! તું ગધેડાની યોનિને પામી ચૂક્યો છે, ધાન્યના ફેાતરાતુ ભક્ષ્ય કરીને જીવી રહ્યો છે, આ તારી યોનિ મહાઅધમ છે, જેથી તને શોક થાય છે કે નહિ ?^{૧૪} અહા ! કેવી ખેદની વાત છે કે, હું તને કદી નહિ જોયેવી દશામાં આવે ભેડ છું ! તું શત્રુઓના તાબામાં આવી પડ્યો છે, રાજ્યલક્ષ્મીથી બ્રહ્મ થયો છે, મિત્રોથી રહિત થયો છે અને વીર્ય તથા પરાક્રમથી વ્યુત થયો છે.^{૧૫} જે વેળા તું હજારો વાહનોની માથે અને અનેક જ્ઞાતિઓથી વીંટાઈને સર્વ લોભમાં પ્રતાપ પાડતો કર્યો કરતો હતો, તે વેળા અમને કોઈને હિસાબમાં જ ગણતો ન હતો, અરે ?^{૧૬} તારા રાજ્યકાળમાં સર્વ દેવો તારી આજ્ઞામાં રહેતા હતા, તારી આજ્ઞાને ઉઠાવી લેવા માટે તારા મુખ સામે જ ભેંદે રહેતા હતા અને પૃથ્વી ખેંચા વિના જ ધાન્યપાકને ઉત્પન્ન કરતી હતી,^{૧૭} પરંતુ આજે તારા પર મહાન સંકટ આવી પડ્યું છે, તેને માટે તું શોક કરે છે કે નહિ ? પૂર્વે સસુરના પૂર્વ દિશાના કાઠા પર તું રહેતો હતો અને જાતજાતના વૈષ્ણવોનો ઉપલોગ કરીને પોતાના જ્ઞાતિલાઓને પણ દ્રવ્યવિભાગ આપતો હતો, તે સમયે તારા મનની સ્થિતિ કેવી હતી ? વળી જે સમયે રાજ્યલક્ષ્મીથી દેહીપ્યમાન દેખાતા તારા વિહારક્ષેત્રમાં કમળની માળાઓને ધારણ કરનારી અને સુવર્ણ સમાન કાનિવાળી હજારો દેવાગનાઓ, સંખ્યાબધ વર્ષો પર્થ ત નૃત્ય કરતી હતી, તે સમયે

તારુ મન કેવું હતું અને આ મગધે કેવું છે ? ૧૧૮-૨૦
હે દાનવોના રાજા ! તારી પાસે નરદમ સુવર્ણનું અને
રત્નોથી શોભી રહેલું મહાન છત્ર હતું અને તારા
દરબારમા છ હજાર ગંધર્વો સાત પ્રકારનું નૃત્ય કરી
રહ્યા હતા, વળી જે સમયે તું યજ્ઞ કરવાનો આરંભ
કરતો હતો, તે વેળા તદ્દન સુવર્ણનો મહાન યજ્ઞ
સ્તંભ ઊભો કરવામા આવતો હતો અને તેની પાસે
ઐસીને તું એક અખજ ગાયોનું દાન આપતો હતો;
તેમ જ યજ્ઞ થઈ રહ્યા પછી પણ પ્રતિદિન એક
હજાર ગાયોનું દાન આપતો હતો; તે વેળા તારી
બુદ્ધિ કેવી હતી ? ૨૧-૨૩ વળી જે સમયે તું શમ્બા
ક્ષેપ* વિધિથી યજ્ઞ કરતો કરતો આખી પૃથ્વીમા
ફરતો હતો, તે સમયે તારા હૃદયમા શુ હતું ? ૨૪
હે અસુરોના અધિપતિ ! તારી પાસે સુવર્ણનું જળ
પાત્ર (ઝરી) હતું, છત્ર હતું, ચામરો હતા અને
બ્રહ્મદેવે આપેલી એક સુવર્ણની માળા હતી. તેમાનું
કઈ પણ આ વખતે હું જોતો નથી. ૨૪-૨૫

બલિરાજાએ કહ્યું : 'હે વાસવ ! મારા સુવર્ણ
ના જલપાત્રને, છત્રને, ચામરોને તથા બ્રહ્મદેવે
આપેલી મારી સુવર્ણની માળાને આ સમયે તું જોઈ
શકીય નહિ. ૨૬ વળી જે રત્નોના સંબંધમા તું
મને પૂછે છે, તે રત્નોને મે શુદ્ધાની અંદર (મૂલ
પ્રકૃતિની અંદર) હમણા મૂકી દીધા છે, જેથી તે
પણ તારા જોવામા આવશે નહિ; પરંતુ બ્યારે
મારો સમય આવશે, ત્યારે તે સર્વ તારા જોવામા
આવશે. ૨૭ તું આ સમયે સમૃદ્ધિમાન થયો છે
અને હું સમૃદ્ધિથી રહિત થયો છું, તેથી તું મારી
પાસે બહાર મારવાની ઇચ્છા કરે છે, પરંતુ જો
તારા યથાને કે કુળને યોગ્ય નથી. ૨૮ જે બુદ્ધિમાન
પુરુષો આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરીને નિત્ય જ્ઞાનમા જ
તૃપ્ત રહે છે અને ક્ષમાશીલ હોય છે, તેઓ પોતાના

* મૂળના લાગમા બાજા અને ટોચના લાગમા
પાતળા એક છત્રીસ આગળના દડને 'શમ્બા' કહેવામા
આવે છે. તે શમ્બાને એક મળનાન પુરુષ દેકે અને તે
જ્યા પડે ત્યા યજ્ઞ કરવો, ને પછી ત્યા યજ્ઞ પૂરો થઈ
જાય એટલે વળી પણ શમ્બાને ત્યાંથી આગળ
દેકવો અને તે જ્યા પડે ત્યા વળી પણ યજ્ઞ કરવો.
આમ કરી કરીને યજ્ઞ કરતા જુલુ તેને 'શમ્બાક્ષેપવિધિ'
કહેવામા આવે છે.

પર હું જ આવી પડે, ત્યારે શોક કરતા નથી, તેમ જ
સમૃદ્ધિમાન થઈ ને 'હર્ષ' પામતા નથી. ૨૯ હે ઇન્દ્ર !
તું પ્રાકૃત બુદ્ધિને લીધે આવી વ્યર્થ આત્મસ્વાધા
કરે છે, પરંતુ બ્યારે તું પણ મારા જેવી હૃદયશા
મા આવી પડીશ, ત્યારે આ પ્રમાણે બોલી શકીશ
નહિ. ૩૦

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્જન મોક્ષધર્મપુરાણન
પર્વમા 'બલિરાજા અને ઇન્દ્રનો સંવાદ' નામના

અધ્યાય ૨૨૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૨૪ મો

ઇન્દ્ર અને બલિનો સંવાદ-કાળનો વિલાસ

॥ મીષ વાગ ॥

પુનરેવ તુ તં શ્વક્રઃ પ્રહસન્નિદમગ્રવીત્ ।

નિઃશ્વસંતં યથા નાગં વ્રવ્યપહારાય મારત ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે ભરતવંશના બુધિશિરરાજા !
તે પછી વળી પણ ઇન્દ્ર સર્પની પેટે કૃદાંડા મારતા
બલિશબ્દને તીક્ષ્ણ થઈને કહેવા માટે મોટેથી
હસીને આ પ્રમાણે કહ્યું. ૧

ઇન્દ્રે કહ્યું : ઓ બલિ ! પૂર્વે હજારો વાહનોની
સાથે તથા અનેક જ્ઞાતિપરિવારોની સાથે બહાર
નીકળીને સર્વ લોકોને તપાવી રહેલો તું અમને
હિસાબમાં જ ગણતો ન હતો, ખરું કે ? ૨ પણ આ
સમયે સર્વ જ્ઞાતિઓ અને મિત્રોથી ત્યજાયેલો તું
પોતાની આવી દીન અવસ્થા જોઈને શોક કરે છે કે
નહિ ? ૩ પૂર્વે સર્વ લોકોને પોતાના વશમા રહેલા
જોઈને તને અતુલ પ્રીતિ થતી હતી, પણ આજે
પોતાની આવી પ્રકટ અધમ દશાનો તું શોક કરે
છે કે નહિ ? ૪

બલિએ કહ્યું : ઓ ઇન્દ્ર ! કાળના પરિવર્તન
સ્વભાવને લીધે હું જોઈ શકું છું કે, આ સર્વ જગત
નાશવત છે અને તેથી જ હું શોક કરતો નથી. ૫
હે દેવોના રાજા ! પ્રાણીમાત્રના શરીરો કેવળ નાશ
વત છે, એમ બાલ્યેને મને શોક થતો નથી. વળી
હું બાલ્યું છું કે, મને આ ગધેડાની યોનિ મળી છે,
તેમાં મારો કઈ પણ અપરાધ નથી. (પરંતુ કાળ
ધર્મને લીધે જ મને આ દશા પ્રાપ્ત થઈ છે) ૬
પ્રાણીમાત્રનું સદ્ગુણશરીર અને સ્વચ્છશરીર સ્વભાવ
થી જ સાથે ઉત્પન્ન થાય છે. પછી તે બન્ને શરીરોની

એકસાથે જ વૃદ્ધિ થાય છે અને બન્નેનો (મોક્ષકાળે) એકસાથે જ વિનાશ થાય છે.^૭ હું આ ગર્ભેકા ના શરીરને પ્રાપ્ત થયો છું,^૮ પરંતુ દેહના ધર્મોથી અલિપ્ત જ છું અને હું બ્રહ્મ છું કે, આત્મા અસંગ છે, તો પછી મને શોક શા માટે થાય ?^૯ ઓ વજ્ર ધારી ઇન્દ્ર ! જેમ સર્વ જળપ્રવાહોની અંતિમ ગતિ મહાસાગર છે, તેમ સર્વ પ્રાણીઓની અંતિમ ગતિ મરણ છે. (અર્થાત્ પ્રાણીમાત્રનાં સ્થૂલસૂક્ષ્મ શરીરો મરણદશાને પામે છે, પણ આત્મા તો અજરામર છે.) આમ સારી રીતે બહુનારા પુરુષો મોહ પામતા નથી.^{૧૦} પરંતુ રજોશુભ્રુ અને તમોશુભ્રુથી મૂઢ બનેલા અજ્ઞાનીઓ એ પ્રમાણે સમજતા નથી, તેથી જ તેઓની બુદ્ધિ નાશ પામે છે અને તેઓ કદ પામીને સિદ્ધાંત છે.^{૧૦} પુરુષ બુદ્ધિના (જ્ઞાનના) લાભથી જ સર્વ મોહજન્ય પાપોનો નાશ કરી શકે છે અને એ રીતે પાપરહિત થયેલા પુરુષ સર્વશુભ સંપાદન કરીને હિમેશાં પ્રસન્ન રહે છે;^{૧૧} પણ જે પુરુષો તે સર્વશુભથી બ્રહ્મ થઈ ને રજોશુભ્રુ તથા તમોશુભ્રુથી ઘેરાઈ જાય છે, તે બિચારા પુનઃ પુનઃ જન્મમરણને પામ્યા કરે છે અને કામાદિક દુષ્ટ ભાવોથી પ્રેરાઈ ને પરિતાપ પામ્યા કરે છે.^{૧૨} હું અર્થની સિદ્ધિનો, અર્થની હાનિનો, જીવિતનો, મરણનો, સુખનો કે દુઃખનો દ્રેષ કરતો નથી અથવા તેઓની કામના પણ કરતો નથી.^{૧૩} કાળથી હણાયેલા જે પુરુષ કોઈ બીજાનો નાશ કરે છે, તે કાળથી હણાયેલા તેના શરીરનો જ નાશ કરે છે, પણ તેના આત્માનો નાશ કરી શકતો નથી; (કેમ કે તેનું શરીર આત્માથી ભિન્ન હોઈ ને અચેતન હે વાથી નાશવંત જ છે અને આત્મા તો ચેતન્યરૂપ હોઈને સદાય અવિનાશી જ છે;) છતાં એક પુરુષ (બુદ્ધિને આત્મા માનનારો) માને છે કે, ‘ અમુક માણસ અમુક માણસને હણે છે ’ અને બીજો (દેહને આત્મા માનનારો) માને છે કે, ‘ અમુક માણસે અમુક માણસને મારી નાખ્યો;’ પણ તેઓ બન્ને આર્ષ સમજતા જ નથી કે, ‘ કોણ હણે છે અને કોણ હણાય છે ?^{૧૪} હે મધવન્ ! કોઈ એક પુરુષાધમ (બુદ્ધિરૂપ પુરુષ ભાસ-અનાત્મતત્ત્વ) બીજાને હણીને અથવા બીજાનો પરાજય કરીને

પોતાને પુરુષરૂપે (આત્મારૂપે) માને છે, (પરંતુ) તેથી તે પુરુષ (આત્મા) ગણાતો નથી; કેમ કે પુરુષ તો સદાને માટે અકર્તા જ છે અને કર્મ કરનાર તો તે પુરુષાભાસ જ (બુદ્ધિ જ) છે. (અર્થાત્ બુદ્ધિ જ કર્તાભિક્તા છે, પણ આત્મા કર્તાભિક્તા નથી.)^{૧૫} ત્યારે કોઈ કહેશે કે, આ જગતની ઉત્પત્તિને તથા નાશને કોણ કરે છે ? તેના ઉત્તરમાં એમ કહી શકાય કે, મન જ સર્વનું ઉત્પાદક અને સંહારક છે; પરંતુ એ મનનો કર્તા પણ કોઈ બીજો જ છે.^{૧૬} પ્રાણીમાત્રનાં સ્થૂલસૂક્ષ્મ શરીરો પૃથ્વી, તેજ, આકાશ, જળ અને વાયુ એ પાંચ મહાભૂતોમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે અને પાછાં તેમાં જ લય પામી જાય છે, તો પછી તેને માટે શોક શા સારુ કરવો જોઈએ ?^{૧૭} વિદ્વાનને, અવિદ્વાનને, બળવાનને, દુર્બળને, રૂપાળા ને, કદ્દૂવાને, ભાગ્યશાળીને કે દુર્ભાગીને સર્વને ગ્રહીર એવો કાળ પોતાના તેજથી ઝડપી લે છે. એન્યાય પ્રમાણે હું બ્રહ્મ છું કે, મને પણ તે કાળને લીધે જ આવી દશા પ્રાપ્ત થઈ છે, તો પછી મારે શોક શા માટે કરવો ?^{૧૮-૧૯} આ જગતમાં કાળે બાળી નાખેલા પદાર્થને જ અગ્નિ બાળે છે, કાળે મારી નાખેલાને જ બીજો કોઈ મારે છે, કાળે નાશ પમાડેલાને જ બીજો કોઈ નાશ પમાડે છે અને કાળે મેળવી આવેલાને જ પુરુષ મેળવે છે.^{૨૦} ખૂબ વિચાર કરીને પણ હું નથી જોઈ શકતો કે, કાળરૂપી દિવ્ય મહાસાગરમાં દ્રીપ (ખેટ) કયાં છે ? અથવા તેનો પાર કયાં આવે છે કે, તેનો તટપ્રદેશ કયે રથળે છે ?^{૨૧} હે શશીપતિ ! જો આ કાળ મારા દેહમાં સર્વ પ્રાણીઓનો વિનાશ ન કરે તો જ મને હર્ષ, ગર્વ કે ક્રોધ થાય (પણ તેમ તો થતું નથી).^{૨૨} હું ગર્ભેકાનું રૂપ ધારણ કરીને અહીં આવી છું; આ એકાંત ગૃહમાં પડી રહ્યો છું અને ધ્યાનમાં ફાતરાંનું ભક્ષણ કરીને જીવી રહ્યો છું; એ વાત બહુનીને તું મારી નંદા કરે છે ખરું કે ?^{૨૩} પણ હું નથી બહુનો કે, મારી ઇચ્છા થાય તો બીજાં અનેક જ્યંતર સ્વરૂપો ધ્યાન કરવાને હું સમર્થ છું; જે સ્વરૂપો જોઈ ને તું પોતે પણ અહીંથી પલાયન જ કરી જાય ?^{૨૪} હે ઇન્દ્ર ! તું બહુ કે કાળ જ સર્વને ઝડપી લે છે, કાળ જ સર્વને આપનાર છે અને કાળ જ સર્વની રચના કરી છે; માટે આમ વ્યર્થ

x આ શ્લોકના જ આરંભવાળા ગીતાના બીજા અધ્યાયના ૧૯મો શ્લોક છે.

બકાઈ ન માર. ૨૫ હે પુરંદર ! પૂર્વે જ્યારે હું કોધાયમાન થતો હતો, ત્યારે આ સર્વ જગત કંપી જતું હતું, તોપણ હે શક ! આ જગતના સનાતનધર્મને (કાળપરિવર્તનને) તો હું બહુતો જ હતો. ૨૬ તે જ પ્રમાણે તું પણ બહુ અને પોતાના મનથી આશ્ચર્ય ન પામ; કારણ કે ઐશ્વર્ય અને પરાક્રમ કદી કોઈના સ્વાધીનમાં રહ્યાં નથી. ૨૭ ઓ મધવન્ ! તારું ચિત્ત હજી પણ પૂર્વની પેઠે બાળકના જેવું જ છે, પરંતુ હવે તારે બહુવું ભેદજ્ઞ અને જ્ઞાનનિધાયુક્ત બુદ્ધિ સંપાદન કરવી ભેદજ્ઞ. ૨૮ હે વાસવ ! તારા બહુવામાં જ છે 'કે, પૂર્વે' દેવો, મનુષ્યો, પિતૃઓ, ગંધર્વો, ઉરગ્રો અને રાક્ષસો આ સર્વે મારા તાબામાં હતા; ૨૯ તેમ જ મત્સર- (ઈંધ્ર)વાળી બુદ્ધિથી મોહિત થયેલા તેઓ સર્વે 'જે દિશામાં વિરોચનનો પુત્ર બલિરાજ વસી રહ્યો છે, તે દિશાને નમસ્કાર હોય,' એમ કહીને મારે શરણે આવતા હતા. ૩૦ હે શશીપતિ ! આ સમયે હું પદ્મજ થયો છું, તોપણ તે વિષેનો મને શોક નથી; કેમ કે મારી બુદ્ધિથી મેં નિશ્ચય કર્યો છે કે, હું લેશમાત્ર સ્વતંત્ર નથી, પણ સર્વના શાસક ઈશ્વરની આજ્ઞાને અધીન રહેનારો છું. ૩૧ આપણે ભેદજ્ઞ છીએ કે, કોઈ એક મનુષ્ય પ્રખ્યાત કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલો હોય છે, દેખાવડો હોય છે અને પ્રતાપી હોય છે, છતાં પોતાના પરિવારની સાથે દુઃખપૂર્વક જીવન ગાળતો હોય છે, એવું કારણ કેવળ ભવિતવ્યતા જ છે; ૩૨ તેમ જ હે શક ! કોઈ એક મનુષ્ય દુષ્ટ કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલો હોય છે, કેવળ મૂઢ હોય છે અને દુરાચારી પણ હોય છે, છતાં તે મનુષ્ય પોતાના પરિવારની સાથે સુખથી જીવી રહ્યો હોય છે, તેવું કારણ પણ ભવિતવ્યતા જ છે. ૩૩ વળી હે શક ! કોઈ એક સ્ત્રી સુલક્ષણ અને સુંદર હોય છે, તથાપિ તે દુર્ભાગિની જોવામાં આવે છે, ત્યારે બીજી એક સ્ત્રી કુલક્ષણ અને કદ્રૂપી હોય છે, છતાં સૌભાગ્યવતી જોવામાં આવે છે. ૩૪ તે ઉપરથી જણાય છે કે, આ વેળા તું આવી સમૃદ્ધ દશામાં આવી પહોંચ્યો છે અને હું આવી દુર્દશામાં આવી પડ્યો છું, તેમાં હે વજ્રધારી ઇંદ્ર ! તે કંઈ કથું નથી ૩૫ કે મેં કંઈ કથું નથી અને હે શતકંઠ ! મેં કરેલું કમ આવું વિપરીત પરિણામને પામ્યું છે, એમ પણ

નથી; પરંતુ કાળના ક્રમ પ્રમાણે જ સર્વ કોઈને સંપત્તિ કે વિપત્તિ પ્રાપ્ત થાય છે. અર્થાત્ જેમ ક્ષેત્રમાં વાવેલાં બીજો મેઘને અનુસરીને જ ફળસંપન્ન થાય છે, તેમ કર્યો પણ કાળને અનુસરીને જ ફળદાયક થાય છે. ૩૬ હું ભેદ રહ્યો છું કે, ઐશ્વર્યથી ગ્રગદી રહેલો તું દેવોના રાજા શ્રીમાન તથા ક્રાંતિમાન થઈને મારી સામે ભિલો રહ્યો છે અને મારા પર ગાજી રહ્યો છે; ૩૭ પરંતુ કાળે આ રીતે મને ન સંપ્રકાળ્યો હોત તો માત્ર એક મુદ્દિના પ્રકારથી જ તને તારા વજ્રની સાથે હું પટ્ટી પાડત; ૩૮ પણ અકસોસ ! આ સમયે મારે પરાક્રમ નહિ કરવું ભેદજ્ઞ, પરંતુ શાંતિ બાળવવી ભેદજ્ઞ; કેમ કે કાળ જ સર્વને તે તે સ્થિતિમાં લાવી મૂકે છે અને કાળ જ સર્વને સંધી નાખે છે, સર્વનો અંત આણે છે. ૩૯ અહા ! જે હું જ્ઞાનવોના રાજાઓથી પૂજાતો હતો, ગર્જનાઓ કરી રહ્યો હતો અને સર્વ કોઈને તપાવી રહ્યો હતો, તેની સામે પણ કાળ આવી પહોંચ્યો છે; તો પછી બીજા કોની સામે નહિ આવે ૪૦ અરે ઓ દેવરાજ ! મેં એકલાએ તમારામાંના મહાત્મા બારે સૂર્યનાં તેજને ધારણ કર્યાં હતાં; ૪૧ એટલું જ નહિ પણ હે વાસવ ! હું પોતે જ ઐશ્વર્યપ્રથમ થઈને જળતું વહન કરતો હતો અને સર્વને જળપ્રદાન કરતો હતો; તેમ જ હું પોતે જ સૂર્યતું સ્વરૂપ ધારણ કરીને ત્રણે લોકને તપાવતો હતો અને પ્રકાશમાન કરતો હતો. ૪૨ હું જ સર્વ પ્રજાઓનું રક્ષણ કરતો હતો. કોઈ કોઈને લૂંટી પણ લેતો હતો, કોઈ કોઈને આપતો હતો, કોઈની પાસેથી આપેલું પાછું લઈ લેતો હતો. ઘણાને જ્ઞાન આપતો હતો અને ઘણાને કેદ પકડતો હતો. આ રીતે હું એકલો જ જગતનો પ્રભુ હતો-ઈશ્વર હતો; ૪૩ પણ હવે મારી પ્રભુતા સંપૂર્ણ થઈ છે; કેમકે હે દેવરાજ ! કાળના સેન્યથી હું ઘેરાઈ ગયો છું અને તેથી જ તેમાંનું કંઈ પણ મને જોવામાં આવતું નથી. ૪૪ ઓ શચી-પતિ ઇંદ્ર ! કોઈ પણ કૃત્યનો હું કર્તા નથી; તું કર્તા નથી, તેમ બીજો કોઈ પણ કર્તા નથી; પરંતુ કાળનો ક્રમ જ સર્વ લોકોનું સ્વેચ્છામાં આવે તો રક્ષણ કરે છે અને સ્વેચ્છામાં આવે તો ભક્ષણ કરે છે. ૪૫ વેદવેતાઓ કહે છે કે, કાળ એ જ બ્રહ્મનું

સ્વરૂપ છે; માસ, અર્ધ માસ વગેરે તેનું નિવાસ-સ્થાન છે; રાત્રિઓ અને દિવસોથી તે વીંટાયેલો છે, વસંત આદિ ઋતુઓ તેનું પ્રાપ્તિકાર છે અને સંવત્સર તેનું મુખ છે.^{૪૧} કેટલાએક (જૈમિનિ આદિ મુનિઓ) કહે છે કે, એ કાળગ્રહનું બુદ્ધિ દ્વારા ધ્યાન પશુ થઈ શકે છે, પરંતુ એ ધ્યાનમા પરબ્રહ્મની ઉપાસનાના વિષયભૂત પાંચ કોશોને જ મસ્તક, બે પડખાં, મધ્યભાગ અને પુરુષ એ પાંચ અવધવા તરીકે જોવામાં આવે છે, એમ ક્રુતિમાંથી મેં જાણ્યું છે.^{૪૨} જેમ મહાસાગરનું જળ મહાગર્હન અને ગભીર છે, તેમ પરબ્રહ્મ પશુ મહાગર્હન અને ગભીર છે, આદિઅંતથી રહિત છે, જગતરૂપે ક્ષર (નાશવંત) છે અને જીવરૂપે અક્ષર (અવિનાશી) પશુ છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે.^{૪૩} વળી તત્ત્વવેત્તા વિદ્વાનો માને છે કે, પરબ્રહ્મ ઉપાધિથી રહિત છે તો પશુ બુદ્ધિસરવોની અંદર પ્રતિબિંબસ્વરૂપે દાખલ થઈને ઉપાધિયુક્ત હોય તેમ દેખાય છે; (અર્થાત જીવ એ જ ઉપાધિથી જ્યારે યુક્ત થાય છે, ત્યારે બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ રહે છે;) આ રીતે પરબ્રહ્મ ઉપાધિ યુક્ત હોય તેમ જણાય છે, તોપણ વસ્તુના ઉપાધિના ધર્મોથી તે રહિત જ છે.^{૪૪} ચિત્ત આદિના આકારરૂપે પરિણામ પામેલાં પચમહાભૂતોને લીધે જ આત્મા વિપરીત સ્વરૂપને ધારણ કરે છે, પશુ ખરું જોતાં તેનું વિપરીત સ્વરૂપ (અસત્ય, જડ, દુઃખી, સુખી વગેરે) કંઈ છે જ નહિ. વળી તેને બીજો કોઈ પશુ પદાર્થ પ્રાપ્ત કરવા યોગ્ય છે જ નહિ અને તેના થી બીજો કોઈ પ્રભુ પશુ નથી.^{૪૫} આ આત્મા સર્વ પ્રાણીઓની ગતિરૂપ છે, તો પછી તેને પ્રાપ્ત કર્યા વિના પ્રાણી ક્યાં જઈ શકશે ? જેને દોડી જનારો મનુષ્ય પશુ તણ શકતો નથી અને ઊભો રહેનારો મનુષ્ય પશુ તણ શકતો નથી. (અર્થાત આત્મા સર્વ કોઈને નિત્યપ્રાપ્ત છે, કોઈનાથી તબ્બો તબાય તેવો નથી અને અવિકારી છે.)^{૪૬} પ્રાણીઓની સર્વ ઇદ્રિયો પ્રમાણ, વિષર્થય, વિકલ્પ, નિદ્રા અને સ્મૃતિ એ પાંચ પ્રકારોથી આત્માનો સાક્ષાત્કાર કરી શકતી નથી. કેટલાએક વિદ્વાનો તેને અગ્નિ કહે છે, કેટલાએક પ્રભવપતિ કહે છે, કેટલાએક ઋતુઓ કહે છે, કેટલાએક માસ કહે છે, કેટલાએક અર્ધમાસ કહે છે, કેટલાએક દિવસો કહે છે, કેટલા

એક ક્ષણ કહે છે, કેટલાએક પૂર્વાહ્ણ કહે છે, કેટલાએક અપરાહ્ણ કહે છે, બીજા કેટલાએક મધ્યાહ્ન કહે છે અને કેટલાએક વિદ્વાનો તેને સુદૃઢ પશુ કહે છે. આ પ્રમાણે જેને-એકને જ વિદ્વાનો અનેક સ્વરૂપે વર્ણવે છે અને આ સમગ્ર જગત જેને વશ થઈ રહેલું છે, તેને જ (સૂત્રાત્માને) તારે કાળ જાણવો.^{૪૭-૪૮} હે શચીપતિ ઇંદ્ર ! બળ અને વીર્યમાં તારી જ સમાનતા ધરાવનારા હજારો ઇંદ્રો આજ પર્થ તથા ગયા છે (કે જેઓનું કાળ લક્ષણ કરી ગયો છે).^{૪૯} અને હે શંક ! તું પોતે જે અતિ બળવાન છે, દેવોનો રાજા છે અને બળને લીધે છકી ગયો છે, તેને પશુ મહાવીર્યવાન કાળ જ્યારે સમય આવશે, ત્યારે થાત પાડી દેશે.^{૫૦} આ કાળ સર્વ કોઈને ઝડપી લેનારો છે, માટે હે ઇંદ્ર ! તું સ્થિર થા. મારાથી, તારાથી કે આપણા પૂર્વજોથી પશુ કાળનું કદી ઉલ્લંઘન કરી શકાતું નથી.^{૫૧} તું આ રાજ્યલક્ષ્મી સંપાદન કરીને એમ માને છે કે, મારે વિષે તે સ્થિર થયેલી છે, પરંતુ એમ માનવું તે મિથ્યા છે, કેમ કે લક્ષ્મી એક સ્થળે સ્થિર રહેતી જ નથી.^{૫૨} હે દેવોના અધિપતિ ! લક્ષ્મી અત્યંત ચચળ છે, તેણે તારા કરતાં અત્યંત શ્રેષ્ઠ એવા હજારો ઇંદ્રોને વિષે નિવાસ કર્યો છે અને આ સમયે મારો પોતાનો પશુ ત્યાગ કરીને તારી પાસે આવી છે;^{૫૩} માટે હે શંક ! કરી કદી પશુ આવી વ્યર્થ ખડાઈ કરીશ મા પશુ શાંત થજે; કેમ કે લક્ષ્મીના જાણવામાં આવશે કે, તું વ્યર્થ ખડાઈ મારનારો છે, તો તને પશુ તે તણ જશે.^{૫૪}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાત્મક ભોક્ષર્માનુશાસન પર્વમા 'ઇંદ્ર અને બલિનો સંવાદ-કાળનો વિવાદ'

નામનો અધ્યાય ૨૨૪મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૨૫મો

બલિ અને ઇંદ્રનો સંવાદ-લક્ષ્મીનું પ્રાકટ્ય

॥ મોચ ઉવાચ ॥

શતક્રતુર્યાપદ્યદ્ વલેર્દીપ્તાં મહાત્મનઃ ।

સ્વરૂપિણીં શરીરાદિ નિષ્ક્રાંતર્તીં તદા શ્રિયમ્ ॥

લીએ કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! તે પછી ઇંદ્રે મહાત્મા બલિરાબ્ધના શરીરમાંથી નીકળતી પ્રદીપ્ત રાજ્યલક્ષ્મીને સાક્ષાત્ સ્વરૂપમાં જોઈ. ક્રાંતિથી

અજાણી રહેલી તે દેવીને જોઈને ભગવાન ઇંદ્ર આશ્ચર્યથી પ્રકુલ નેત્રવાળો થઈ ગયો. તેણે બલિ-રાજાને પૂછ્યું.^૨

ઇંદ્રે કહ્યું : હે બલિરાજા ! કાંતિથી પ્રકાશી રહેલી, બાબુબંધને ધારણ કરનારી અને મોટા ચોટલાવાળી આ કઈ સ્ત્રી તારા શરીરમાંથી નીકળીને અહીં ભલી રહી છે ?^૩

બલિએ કહ્યું : હે વાસવ ! આ સ્ત્રી અસુર જાતિની છે, દેવજાતિની છે કે મનુષ્યજાતિની છે, એ હું જાણતો નથી; માટે તું જ એને પૂછ કે ન પૂછ, તારી ઇચ્છામા આવે તેમ કર.^૪

ઇંદ્રે પૂછ્યું : હે પવિત્ર હારથવાળી સ્ત્રી ! પ્રદીપ્ત કાંતિવાળી, મોટા ચોટલાવાળી અને બલિ-રાજાના શરીરમાંથી નીકળેલી તું કોણ છે ? હું તને ઓળખતો નથી, માટે તારું નામ શું છે, તે મને કહે.^૫ હે સુંદર બ્રહ્મટિવાળી સ્ત્રી ! હું તને પૂછું છું કે, પોતાના તેજથી પ્રકાશી રહેલી તું આ રીતે મારી પાસે શા માટે ભલી છે અને તે આ શ્રેષ્ઠ દેવ્યોના શા માટે ત્યાગ કર્યો ?^૬

લક્ષ્મીએ કહ્યું : મને વિદાયન જાણતો ન હતો અને વિદાયનનો પુત્ર આ બલિરાજા પણ જાણતો નથી. વિદાનો મને 'હુઃસહા અને વિધિત્સા' એવાં બન્ને નામોથી ઓળખે છે.^૭ હે વાસવ ! કેટલાએક વિદાનો મને 'ભૂતિ, લક્ષ્મી, શ્રી' વગેરે નામોથી પણ ઓળખે છે; પરંતુ હે શક ! તું કે સર્વ દેવતાઓ તો મને જાણતા જ નથી.^૮

ઇંદ્રે કહ્યું : હે હુઃસહા ! તે આ બલિરાજા વિષે ઘણો કાળ થયાં નિવાસ કર્યો હતો, છતાં આ સમયે તેનો તું ત્યાગ કરે છે, તે શું મારા માટે કે બલિરાજાના હિત માટે ?^૯

લક્ષ્મીએ કહ્યું : હે શક ! ધાતા કે વિધાતા મારું કોઈ પ્રકારે નિર્મોણ કરી શકતા નથી. મારી પ્રાપ્તિ કેવળ કાળના ક્રમથી જ થાય છે. હમણાં તારામાં નિવાસ કરવાનો મારો સમય છે, માટે તું આ બલિની અવગણના કર મા.^{૧૦}

ઇંદ્રે કહ્યું : હે શિખંડિની ! (મોટા ચોટલા વાળી લક્ષ્મી !) તે બલિરાજાનો શા માટે ત્યાગ કર્યો અને હવે મારો કેવી રીતે ત્યાગ ન કરે, ત મને કહે.^{૧૧}

લક્ષ્મીએ કહ્યું : હું સત્યમાં, દાનમાં, મતમાં, તપમાં, પરાક્રમમાં તથા ધર્મમાં નિવાસ કરનારી છું અને આ બલિરાજા તે સર્વથી ભ્રષ્ટ થયો છે.^{૧૨} પ્રથમના સમયમાં તો આ બલિરાજા બ્રાહ્મણોના ભક્ત, સત્યવાદી અને જિતેન્દ્રિય હતો; પણ પાછળથી તેણે બ્રાહ્મણોના દ્રેષ કરવા માંડ્યો અને પોતે ઉચ્છિદ્ધ હોવા છતાં ધીનાસ્પર્શ કરવા લાગ્યો.* વળી આ બલિરાજા પ્રથમ તો યજ્ઞયાગાદિ કરીને પરાક્રમનું પૂજન કરતો હતો, પરંતુ પાછળથી કાળના સપાટામાં સપડાઈને તે મૂઢાત્મા બની ગયો અને તેણે સર્વ લોકોને કહેવા માંડ્યું કે, 'તમે બધા મારું જ પૂજન કરો.' આવા કારણથી જ તેનો ત્યાગ કર્યો છે અને તારી પાસે હું આવી છું. હે વાસવ ! તારે પણ પ્રમાદનો ત્યાગ કરીને તપ અને પરાક્રમથી જ મને ધારણ કરી રાખવી.^{૧૩-૧૫}

ઇંદ્રે પૂછ્યું : હે કમલનિવાસિની દેવી ! દેવોમાં, મનુષ્યોમાં કે સર્વ પ્રાણીઓમાં તેવો એક પણ પુરુષ નથી કે જે તને સહન કરી શકે ! તો પછી હું તને કેવી રીતે સહન કરી શકીશ ?^{૧૬}

લક્ષ્મીએ કહ્યું : હે પુરંદર ! તારું કહેવું સત્ય છે કે, દેવ, ગંધર્વ, અસુર કે રાક્ષસ એમાંનો એક પણ પુરુષ મને સહન કરવાને શક્તિમાન નથી.^{૧૭}

ઇંદ્રે કહ્યું : હે કલ્યાણી ! શું કરવાથી તું સદાકાળ મારે વિષે સ્થિર રહે, તે તું મને કહે. હું તારા કહેવા પ્રમાણે જ કરીશ, માટે જે સત્ય હોય તે તારે મને કહેવું જોઈએ.^{૧૮}

લક્ષ્મીએ કહ્યું : હે દેવેન્દ્ર ! શું કરવાથી હું તારે વિષે સ્થિર થઈને રહું, તે હું તને કહું છું, સાંભળ. તું વેદોક્ત વિધિ પ્રમાણે મને ચાર સ્થળે વહેંચી દે.^{૧૯}

ઇંદ્રે કહ્યું : મારી શક્તિ અને બળના પ્રમાણમાં હું તને ધારણ કરી રાખીશ અને હે લક્ષ્મી ! તારી સમીપ રહ્યા છતાં પણ મારો કદી અપરાધ ન થાય, તેને માટે હું સાવધ રહીશ.^{૨૦} હું

* આ ઉપરથી જણાય છે કે, ઉચ્છિદ્ધ અથવા વગર ધોષેલ દાંયે ધીના સ્પર્શ કરવો, તે પણ એક મહાપાપ છે.

માતું છું કે, આ પૃથ્વી સર્વ મનુષ્યોને ધારણ કર નારી છે તેમ જ સર્વ આણીતું રક્ષણ કરનારી છે, જેથી તે તારા એક પાદને (ચતુર્થોંશને) સહન કરવા સમર્થ થશે.^{૨૧}

લક્ષ્મીએ કહ્યું : હે શક ! તારા કહેવા પ્રમાણે મારા આ એક પાદને હું પૃથ્વી પર મૂકું છું અને ત્યાં સ્થિર કરું છું; તો હવે મારા બીજા પાદને કોઈ સ્થળે સ્થાપિત કર.^{૨૨}

ઇંદ્રે કહ્યું : મનુષ્યલોકમાં સર્વત્ર વહી રહેલું જળ જ તારા બીજા પાદને સહન કરવા સમર્થ છે, માટે તે જળ જ તારા બીજા પાદને ભલે સહન કરે.^{૨૩}

લક્ષ્મીએ કહ્યું : બહુ સારું, આ મારા બીજા પાદને હું જળ વિષે સ્થાપિત કરું છું અને તે ત્યાં સ્થિર થશે. હવે હે શક ! મારા ત્રીજા પાદને કોઈ સ્થળે સ્થાપિત કર.^{૨૪}

ઇંદ્રે કહ્યું : જે વિષે વેદો, યજ્ઞો અને દેવો નિવાસ કરી રહ્યા છે, તે અગ્નિ વિષે તારા ત્રીજા પાદ સ્થિર થાઓ; કેમ કે અગ્નિ તારા ત્રીજા પાદને ધારણ કરવા સમર્થ છે.^{૨૫}

લક્ષ્મીએ કહ્યું : તારા કહેવા પ્રમાણે મેં મારા ત્રીજા પાદને અગ્નિમાં મૂક્યો છે અને તે ત્યાં સ્થિર પણ થયો છે, તો હે શક ! હવે મારા ચોથા પાદને કોઈ સ્થળે સ્થાપિત કર.^{૨૬}

ઇંદ્રે કહ્યું : મનુષ્યોમાં જેઓ બ્રાહ્મણોની ભક્તિ કરનારા, સત્યવાદી અને શ્રેષ્ઠ હોય, તેઓ તારા ચોથા પાદને સહન કરવા શક્તિમાન છે; માટે તેવા સન્નજનો જ તારા ચોથા પાદને ભલે સહન કરે.^{૨૭}

લક્ષ્મીએ કહ્યું : બહુ સારું, તારા કહેવા પ્રમાણે મારા ચોથા પાદને મેં સન્નજનોની અંદર સ્થાપિત કર્યો છે અને તે ત્યાં સ્થિર પણ થયો છે, તો હવે હે શક ! તે દર્શાવેલા ભૂતોમાં એ પ્રમાણે સ્થિર થયેલી* મને તું બરાબર ધારણ કરી રાખજે.^{૨૮}

ઇંદ્રે કહ્યું : ‘મેં તને જે જે મહાજૂનોમાં તથા

* દેવે લક્ષ્મીના ચાર ભાગો મનુષ્યલોકમાં સ્થાપિત કર્યાં. તેમાંના દ્વિતીય ભાગ પૃથ્વીમાં રહ્યો, ત્રીર્થોદિ પ્રપચ્છી ભાગ જળમાં રહ્યો, ચતુર્થોદિ ધર્મરૂપી ભાગ અગ્નિમાં રહ્યો અને વિદ્યારૂપી ભાગ સન્નજનોમાં રહ્યો, એમ સમજવું.

આણીઓમાં વિભાગપૂર્વક સ્થાપિત કરી છે, તેનો જે કોઈ નાશ કરશે તેને હું શિક્ષા કરીશ. આ મારા વચનને સર્વકોઈએ લક્ષ્યમાં રાખવું.’ ઇંદ્રે એ પ્રમાણે કહ્યું, તે પછી લક્ષ્મીથી તળયેરો દેતરાજ બલિ ગોલી બિંદ્યો.^{૨૯}

બલિએ કહ્યું : જે સમયે સૂર્ય પૂર્વ, પશ્ચિમ, દક્ષિણ અને ઉત્તર આ ચારે દિશાઓને એકસરખી રીતે તપાવશે અને બ્રહ્મદેવના મધ્યાહનસમયે જળ તમાંથી સૂર્યનો જ્યારે અસ્ત જ થશે નહિ, ત્યારે પુનઃ દેવો અને અસુરો વચ્ચે યુદ્ધ થશે, જેમાં હું તમને બધાને જીતીશ.^{૩૦} હે શતકતુ ! જે વખતે સૂર્ય દેવળ બ્રહ્મલોકમાં રહીને જ સર્વ લોકને તપાવશે, તે વખતે દેવો અને અસુરો વચ્ચે યુદ્ધ થશે અને તેમાં હું તને જીતીશ.^{૩૧}

ઇંદ્રે કહ્યું : ઓ બલિ ! તને નહિ મારવા માટે બ્રહ્મદેવે મને આજ્ઞા આપી છે અને તેથી જ તારા મસ્તક પર હું વજ્રનો પ્રહાર કરતો નથી.^{૩૨} હે દેત્યેન્દ્ર ! હવે તારી ઇચ્છામાં આવે ત્યાં તું ચાલ્યો જા. હે મહાસુર ! તારું કલ્યાણ થાઓ. યાદ રાખજે કે, બ્રહ્મલોકના મધ્યભાગમાં રહીને સૂર્ય કદી તપશે જ નહિ; કેમ કે પ્રથમથી જ બ્રહ્મદેવે તેને માટે મર્યાદા બાંધી દીધી છે, જેથી ભગવાન સૂર્ય સત્ય કર્મને અનુસરી સર્વ લોકોને પ્રકાશયુક્ત કરતા નિરંતર બ્રમણ કર્યો કરે છે.^{૩૩} તે છ મહિના ઉત્તરાયણ ગતિ કરે છે, છ મહિના દક્ષિણાયન ગતિ કરે છે અને સર્વ લોકને શીતળતા તથા ઉષ્ણતા અર્પણ કરે છે.^{૩૪}

ભીષ્મે કહ્યું : હે ભરતવંશી યુધિષ્ઠિરાજ ! ઇંદ્રે દેત્યોના રાજા બલિને એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તે દક્ષિણ દિશામાં ચાલ્યો ગયો અને ઇંદ્ર ઉત્તર દિશા તરફ ચાલતો થયો.^{૩૫} આ રીતે બલિરાજાએ કહેલું નિરુભિમાની વાક્ય સાંભળ્યા પછી ઇંદ્ર સ્વર્ગ લોકમાં ચાલ્યો ગયો.^{૩૬}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમંવ મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં ‘બલિ અને ઇન્દ્રેના સંવાદ-લક્ષ્મીનું પ્રાકટ્ય’

નામને અધ્યાય ૨૨૫ મેા સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૨૬ મો

ઈદ્ર અને નમુચિનો સંવાદ-ભાવિ
અન્યથા થતું નથી

॥ મીઘમ ઉવાચ ॥

અત્રવોદાહરંતીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।

શતક્રતોશ્ચ સંવાદં નમુચેશ્ચ યુધિષ્ઠિર ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! (કેઈ પણ પ્રાણી
એ અહંકાર કરવો નહિ;) એ વિષયમાં ઈદ્ર અને
નમુચિના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદા-
હરણ આપવામાં આવે છે.^૧ પૂર્વે લક્ષ્મીથી બ્રહ્મ
થયેલા હતાં, છતાં નમુચિ મહાસાગરની પેઠે ક્ષોભ-
રહિત સ્થિતિમાં જ રહેતા હતા; કારણ કે તે પ્રાણી
ઓની ઉત્પત્તિને તથા નાશને જાણતો હતો. એક
સમયે ઈદ્રે તેની પાસે આવીને કહ્યું કે, ‘ હે નમુચિ !
તું પાશોથી બંધાયો છે, રથાન ઉપરથી બ્રહ્મ થયો
છે, શત્રુઓને વશ થયો છે અને લક્ષ્મીથી રહિત
થયો છે, જેથી તેના સંબંધમાં તું શોક કરે છે કે
નહિ ? ’^{૨,૩}

નમુચિએ કહ્યું : નિવારણ કરવાને અશક્ય
એવો શોક કરવાથી શરીર સંતપ્ત થાય છે, શત્રુ-
ઓ પ્રસન્ન થાય છે અને વળી શોક કરવાથી (દુઃખ-
નો નાશ થાય તેવી) સહાયતા પણ મળતી નથી;^૪
માટે હે શોક ! હું શોક કરતો નથી. વળી હું જાણું છું
કે, આ સર્વ જગત અવશ્ય નાશવંત છે અને સંતાપ
કરવાથી રૂપનો નાશ થાય છે, લક્ષ્મીનો નાશ થાય
છે, આયુષનો ક્ષય થાય છે ને ધર્મ પણ નાશ પામે
છે, માટે હે દેવેશ્વર ! સુત્ર પુરુષે મનની ઉદ્દાસીન-
તાથી ઉત્પન્ન થયેલા દુઃખને (શોકને) દૂર કરીને
હૃદયમાં રહેલા આત્મરૂપનું જ મનમાં ધ્યાન
કરવું. પુરુષ જ્યારે જ્યારે પોતાના મનને કલ્યાણ-
વિષયમાં (આત્મચિંતનમાં) લગાડે છે, ત્યારે
ત્યારે તેનાં સર્વ કાર્યો સિદ્ધ થાય છે, એમાં સંશય
નથી.^{૫-૭} આ જગતમાં સર્વનું શાસન કરનારો
(પરમાત્મા) એક જ છે, બીજો કોઈ નથી. પુરુષ
જ્યારે ગર્ભની અંદર શયન કરે છે, ત્યારે પણ તે
જ શાસ્તા તેના પર પોતાનું શાસન ચલાવે છે.
જેમ જળ નીચાણવાળા પ્રદેશમાં વહે છે, તેમ હું
પણ તે શાસ્તાની પ્રેરણાથી સર્વ કાર્યો કરું છું. તે

જે સ્થિતિમાં લાવી મૂકે છે તે સ્થિતિમાં રહું છું.^૮
હું બંધનને તથા મોક્ષને જાણું છું અને તેમાં પણ
જ્ઞાન દ્વારા પ્રાપ્ત થનારા મોક્ષને જ અત્યંત શ્રેષ્ઠ
અને શ્રેયસ્કર માનું છું, છતાં (શ્રવણાદિકનો
અભ્યાસ કરીને) તેને મેળવી શકતો નથી; કેમ કે
ધાર્મિક-અધાર્મિક આશાઓ સંપાદન કરવા માટે
હું કર્યો કરવામાં તત્પર રહું છું અને તેમાં પણ
શાસકના નિયોગને અનુસરીને સર્વ કાર્યો કરું છું.^૯
મનુષ્યને જ્યારે જ્યારે જે મળવાનું હોય છે, ત્યારે
ત્યારે તે મળે જ છે અને જે કાળે જે થવાનું હોય
છે, તે કાળે તે થાય જ છે.^{૧૦} વિધાતાએ જે જે
ગર્ભોદયમાં નિવાસ કરવા માટે પ્રાણીની યોજના
કરી હોય છે, તે તે ગર્ભોદયમાં તેને નિવાસ કરવો
પડે છે. તેમાં પોતાની ઇચ્છાનુસાર કંઈ થતું નથી.
મને આ વેળા જે સ્થિતિ પ્રાપ્ત થઈ છે, તેમાં
ભવિતવ્યતા જ કારણ છે. આમ માનનારો પુરુષ
કદી મોહવશ થતો નથી.^{૧૧,૧૨} સુખો અને દુઃખો
કાળના ક્રમ પ્રમાણે આવળા ક્યો કરે છે અને
તેઓથી સર્વ પ્રાણીઓ હમેશાં ઘેરાયેલાં જ રહે છે;
પરંતુ સુખદુઃખને આપનારો જગતમાં કોઈ જ ન
નહિ, છતાં દુઃખની વાત એ જ છે કે, કોઈ એક દેવ
કરનારો પુરુષ બીજાને દુઃખ આપીને માને છે કે,
મેં અસુકને દુઃખી કર્યો.^{૧૩} ઋષિઓ, દેવો, મોટા
અસુરો, વેદવેત્તા મહાપુરુષો અને વનમાં નિવાસ
કરનારા સુનિઓ એમાંના કયા પુરુષો ઉપર આપ-
તિઓ નથી આવતી ? (અર્થાત્ સર્વ કોઈના પર
આવે છે.) પરંતુ જેઓ સદસત્ વસ્તુને જાણનારા
હોય છે, તેઓ તે આપતિથી ડરતા નથી, જેમ
હિમવાન પર્વત પોતાની પ્રકૃતિથી જ અચળ રહે
છે, તેમ પંડિત પુરુષ પણ કદી કોપાયમાન થતો
નથી, કોઈ વસ્તુ પર આસક્ત થતો નથી, દુઃખી
અવસ્થામાં પણ ખેદ કરતો નથી, સુખી અવસ્થામાં
હર્ષ પામતો નથી અને મહાકલ્પદાયક સંકટોમાં
પણ શોક કરતો નથી.^{૧૪,૧૫} જે પુરુષને ઉત્તમ એવી
અર્થસિદ્ધિ પણ મોહિત કરી શકતી નથી, જેને મોટાં
મોટાં સંકટો પણ મોહ ઉપજતી શકતાં નથી અને
જે પુરુષ સુખનું તથા દુઃખનું બંનેનું મધ્યમભાવ-
ધી સેવન કરે છે, તે પુરુષ જ સર્વોત્કૃષ્ટ ગણાય છે.^{૧૬}
પુરુષ જે જે અવસ્થામાં આવી પડે, તેમાં કોઈ પ્રકાર-

નો સંતાપ કયાં વિના તેણે આનંદ માનવો જોઈએ અને એ પ્રમાણે માનીને વધી પડેલા માનસિક સંતાપને શરીરમાંથી દૂર કરવો જોઈએ; કેમ કે તે સંતાપ કેવળ પરિશ્રમ આપનારો જ છે. ૧૭ આ જગતમાં તેવી કોઈ પરિવદ નથી, સભા નથી કે સમાજ નથી કે, જેનો આશ્રય કરીને મનુષ્ય અધર્મ-જન્ય ભયથી મુક્ત થાય ! માટે જે પુરુષ શાસ્ત્રમાં પ્રવેશ કરીને ધર્મના તત્ત્વને સંપાદન કરે છે, તે પુરુષ જ સર્વોત્તમ છે. ૧૮ ખરેખર બુદ્ધિમાન પુરુષોનાં કર્મોનું પરિણામ હુવિજ્ઞેય હોય છે અને તેવો બુદ્ધિમાન પુરુષ મોહજનક પ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય, તોપણ મોહચરત થતો નથી; એટલું જ નહિ પણ જ્ઞાનવૃદ્ધ ઉત્તમ પુરુષ મહાકષ્ટદાયક આપત્તિમાં આવી પડે અથવા પોતાના સ્થાન ઉપરથી બ્રષ્ટ થાય, તોપણ મોહાધીન થતો નથી. (જેમ કે મહર્ષિ ગાતમ પોતાની સ્ત્રી અહલ્યાને શાપ આપ્યા પછી ગૃહસ્થાશ્રમથી બ્રષ્ટ થયા હતા, છતાં ધૈર્યબ્રષ્ટ થયા ન હતા.)* ૧૯ આ જગતમાં જે વસ્તુ અલભ્ય છે, તેને મંત્રથી, બળથી, પરાક્રમથી, બુદ્ધિથી પુરુષાર્થથી, સારા સ્વભાવથી, સદાચારથી કે ધનસંપત્તિથી મનુષ્ય મેળવી શકતો નથી, તો પછી તેને માટે શોક શા માટે કરવો ? ૨૦ મારા જન્મસમયે વિધાતાએ જે કંઈ નક્કી કરી રાખ્યું છે, તેનું જ આચરણ કરીશ, મૃત્યુ મને શું કરનાર છે ? ૨૧ મનુષ્ય જે મેળવવાનું હોય છે તે જ મેળવે છે, જ્યાં જવાનું હોય છે ત્યાં જ જાય છે અને જે કંઈ સુખદુઃખ પ્રાપ્ત થવાનાં હોય છે તેને જ પામે છે. ૨૨ જે મનુષ્ય એ વાતને સંપૂર્ણ રીતે જાણીને મોહવશ થતો નથી, તે મનુષ્ય અનેક જાતનાં દુઃખો આવી પડે છતાં

* અહીં નમુનિ એમ કહેતા મારે છે કે, વૃદ્ધ ગૌતમ ગૃહસ્થાશ્રમથી બ્રષ્ટ થયા અને દુઃસહ આપત્તિમાં આવી પડ્યા, તોપણ મોહવશ ન થયા. તાત્પર્ય કે, એ ઇન્દ્ર ! તું ગૌતમની સ્ત્રીને જોઈને મોહવશ થયો અને તે સ્ત્રી સાથે બળિયાર પણ કર્યો; પરંતુ ધન્ય છે ગૌતમને કે જેણે પોતાની સ્ત્રીને શાપ આપી શિક્ષા બનાવી દીધી; પણ તેની વ્યભિચારિણી સ્ત્રીનો સ્વીકાર કરીને ગૃહસ્થાશ્રમ ચલાવ્યો નહિ. આ રીતે નમુનિએ માર્મિક મહેલું મારીને ઇન્દ્રને એમ બોલાવ્યું કે, દુઃખ તારા જેવો અસ્વાધીન ચિત્તવાળો નથી, પણ સ્વાધીન ચિત્તવાળો છું-નિર્વિદ્રિય છું.

સુખી રહે છે અને તેવો મનુષ્ય સંપૂર્ણ ધનવાન ગણાય છે. ૨૩

ધૃતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્ગત મોક્ષધર્માનુરાસન-પર્વમાં 'ઈદ્ર અને નમુનિનો સંવાદ-આવી અન્યથા થઈ નથી' નામનો અધ્યાય ૨૨૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૨૭મો

બલિ અને ઇન્દ્રનો સંવાદ-કાળનું સામર્થ્ય

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

મયસ્ય વ્યસને કૃષ્ણે કિં શ્રેયઃ પુરુષસ્ય હિ ।

વંધુનાશે મહીપાલ રાજ્યનાશેઽથવા પુનઃ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે રાજા ! જે સમયે પુરુષના બંધુઓનો અથવા રાજ્યનો નાશ થઈ ગયો હોય અને પોતે મહાકષ્ટદાયક આપત્તિમાં આવી પડ્યો હોય, તે સમયે તેણે શું કરવું શ્રેયસ્કર છે ? હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! આ જગતમાં તમે એક જ અમને ઉત્તમ ઉપદેશ આપનારા છો, માટે હું તમને પૂછું છું અને તેનો ઉત્તર આપવો એ તમને યોગ્ય છે. ૨

બાળમે કહ્યું : હે રાજા ! પુરુષ જે સમયે પુત્રો, સ્ત્રીઓ, સુખ અને ધનથી રહિત થઈ પડે તેમ જ મહાકષ્ટદાયક સંકટમાં આવી પડે, તે સમયે તેણે ધૈર્ય ધારણ કરવું, તે જ શ્રેયસ્કર છે. ૩ મનુષ્ય શરીર નિરંતર ધૈર્યસંપન્ન હોય છે તો સ્વસ્થ રહે છે-ક્ષીણ થઈ જતું નથી. વળી હમેશાં શોકરહિત રહેવાથી મનુષ્ય સુખી થાય છે, સુખને લીધે ઉત્તમ આદોષ બળવાઈ રહે છે અને શરીરની આદોષ તાને લીધે મનુષ્ય ફરી પણ લક્ષ્મીને મેળવી શકે છે. હે તાત ! જે બુદ્ધિમાન પુરુષ સાંત્વિત્રી વૃત્તિનો આશ્રય કરે છે, તેને અશ્વર્થનો, ધૈર્યનો તથા કાર્યો કરવાના ઉત્સાહનો લાભ થાય છે. હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષયમાં બલિરાજા અને ઇન્દ્રના સંવાદ ૩૫ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે. ૪-૬ જેમ કે પૂર્વે દેવો અને અસુરો વચ્ચે બ્યારે યુદ્ધ થયું અને તેમાં દેવોનો તથા દાનવોનો સંહાર વળી ગયો, ત્યારે વિષ્ણુએ ત્રણે દિગ્ગમાં પુનઃ પોતાની સત્તા જમાવી અને ઇન્દ્રને દેવોને રાજા બનાવ્યો. પછી બ્યારે ફરી પણ દેવોનું પૂનર્જન થવા લાગ્યું અને ચારે વજ્રો બરાબર વ્યવસ્થિત

થઈ ગયા, ત્યારે ત્રણે લોકમાં સમૃદ્ધિ વધવા માંડી અને તે જોઈને બ્રહ્મદેવ પણ પ્રસન્ન થયા. એ સમયે રુદ્રો, વસુઓ, આદિત્યો, અશ્વિનીકુમારો, ઋષિઓ, ગંધર્વો, નાગદેવતાઓ અને બીજા અનેક સિદ્ધ પુરુષોથી વીંટાયેલો રાજા ઇંદ્ર ત્યારે દાંતવાળા અને સારી રીતે કેળવાયેલા હસ્તિરાજ ઐરાવત ઉપર સવારી કરીને ત્રણે લોકમાં વિચરવા લાગ્યો. ૭-૧૦ વજ્રધારી ઇંદ્ર આખા જગતમાં ફરતો ફરતો એક સમયે સમુદ્રના કિનારા પર આવી બેસ્યો, ત્યાં કોઈ એક પર્વતની શુક્રમાં વિદોચનનો પુત્ર ખલિરાજ રહેતો હતો. તેને તેણે દીકો અને તેને જોઈને તે તેની પાસે ગયો. ૧૧ તે વેળા દેવરાજ ખલિએ ઐરાવતના મસ્તક પર જોડેલા અને સંખ્યાબંધ દેવગણોથી વીંટાયેલા દેવોના રાજા ઇંદ્રને પોતાની સંખ્યા આવેલો જોયો, છતાં તેને લેશમાત્ર શોક થયો નહિ, તેમ ગભરાટ પણ થયો નહિ. ૧૨ આ રીતે કેવળ નિર્વિકાર અને નિર્ભય સ્થિતિમાં જોલેલા ખલિરાજને જોઈને ઇંદ્ર ઐરાવત હાથી ઉપર બેઠાં બેઠાં તેને કહેવા લાગ્યો: ૧૩ 'હે દેવ! હું આ રીતે બહી' બહી આવ્યો છું, છતાં તેને લગારે ગભરાટ થતો નથી, તે તારા શીર્ષને લીધે અથવા વૃહ્દોની સેવાને લીધે કે તપથી શુદ્ધ થયેલા અંતઃકરણને લીધે? ખરેખર, મારા જેવા બળવાન સામે આવી નિર્ભય સ્થિતિએ જોલા રહેવું તે સર્વથા દુષ્કર છે. ૧૪ તું આ સમયે શત્રુઓના સપાટામાં સપડાઈ પડ્યો છે અને વિશેષમાં પોતાના સર્વોત્તમ સ્થાન પરથી બ્રહ્મ થયો છે, છતાં આ વિદોચનના પુત્ર! કયા બળનો આશ્રય કરીને તું શોક કરવાના સમયે પણ શોક કરતો નથી? ૧૫ પૂર્વે તારી ભતિઓના મધ્યમાં તું સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ હતો અને મહાહત્તમ લોગવેલોને પ્રાપ્ત થયો હતો; પરંતુ આ સમયે તારાં રત્નોત્તુ તથા રાજ્યતું હરણ થઈ ગયું છે, છતાં તને શોક કેમ થતો નથી, તે મને કહે. ૧૬ પ્રાચીન કાળમાં પોતાના પૂર્વજોના રાજ્યપદ ઉપર આરૂઢ થયેલો તું ત્રણે લોકને ઈશ્વર હતો, પણ આજે તારા તે રાજ્યને શત્રુઓ હરી ગયા છે, તે જોઈને તું શોક કેમ કરતો નથી? ૧૭ તને વરુણદેવના પાંચોથી બાંધવામાં આવ્યો છે, વજ્રના પ્રહારથી કૂટવામાં આવ્યો છે, તારી સ્ત્રીનું હરણ કરવામાં આવ્યું છે

અને તારું સર્વસ્વ લૂંટી લેવામાં આવ્યું છે, છતાં તું શોક કેમ કરતો નથી, તે મને કહે. ૧૮ તું રાજ્ય-લક્ષ્મીથી તથા વૈભવોથી બ્રહ્મ થયો છે, છતાં શોક કરતો નથી, એ મહાદુષ્કર છે. ખરેખર, આ રીતે ત્રિલોકના રાજ્યનો નાશ થયા છતાં તારા સિવાય બીજે કયો પુરુષ જીવવાનો ઉત્સાહ ધરાવે? (અર્થાત્ આવી દશામાં આવી પડ્યા પછી કોઈ પણ પુરુષને જીવવાની ઇચ્છા જ ન રહે.) ૧૯

ઇંદ્રે આવાં આવાં બીજાં અનેક તીક્ષ્ણ વચનો કહ્યાં અને તે સર્વંતું વિદોચનના પુત્ર ખલિએ ગભરાયા વિના શાંતિથી શ્રવણ કર્યું અને પછી તેના આશ્વેષ કરીને આ પ્રમાણે કહેવા માંડ્યું. ૨૦

ખલિએ કહ્યું: જો શક! આ સમયે હું મારા હૃદયને લીધે અત્યંત સપડાયો છું, ત્યારે વ્યર્થ આત્મસ્થાધા કરવાથી તને શું ફળ મળવાતું છે? હે પુરંદર! હું તને જોઈ શકું છું કે, તું વજ્ર ઉગામીને મારી સંખ્યા જોલો છે. ૨૧ તું સારી રીતે બાળે છે કે, પૂર્વે તું અશક્ત જ હતો અને આ સમયે માંડ માંડ કરીને શક્તિમાન થયો છે, છતાં તારા વિના બીજે કયો પુરુષ આવી મહાકૂર વાણી કહેવાને યોગ્ય થઈ શકે? ૨૨ જે પુરુષ પોતાના સ્વાધીનમાં આવેલા વીર શત્રુ પર પોતે શક્તિમાન હોવા છતાં દયા કરે છે, તે જ ખરો પુરુષ છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે. ૨૩ જ્યારે કોઈ જે પુરુષો શુદ્ધ કરવાનો આરંભ કરે છે, ત્યારે તેઓ ખંનેના વિજય સંબંધમાં કેવળ અનિશ્ચય જ હોય છે. માત્ર એક જ પુરુષને વિજય મળે છે અને એક જ પુરુષને પરાજય મળે છે. ૨૪ વળી હે દેવરાજ! તારે એમ પણ ન માનવું જોઈએ કે, મેં મારા પરાક્રમથી અને બળથી સર્વ પ્રાણીઓના ઈશ્વરને જીતી લીધો છે! ૨૫ કેમ કે હે વજ્રધારી ઇંદ્ર! તું આવી સમૃદ્ધિવાળી દશાએ આવી પહોંચ્યો છે અને અમે આવી ભયંકર હૃદયમાં આવી પડ્યા છીએ, તેમાં તે કંઈ કર્યું નથી અને અમે પણ કંઈ કર્યું નથી. (અર્થાત્ કાળ જ સર્વનો કતોહતો છે. પુરુષની શક્તિ શું કરી શકે તેમ છે?) ૨૬ પૂર્વે જે સ્થિતિમાં હતો તે જ સ્થિતિમાં આજે તું આવી પહોંચ્યો છે અને અમે આજે જે સ્થિતિમાં છીએ તે જ સ્થિતિમાં તું આવી પહોંચીયો

‘મેં મહાહુકર કર્મ કર્યું છે,’ એમ તારે ન માનતું; ^{૨૭} કેમ કે કાળના ક્રમયોગે જ પુરુષ સુખ-દુઃખને પામ્યા કરે છે, જેથી હે શક! તું પણ કાળના ક્રમયોગે જ ઇદ્રપદને પામ્યો છે, નહિ કે પોતાના કર્મથી તું ઇદ્ર થયો છે! ^{૨૮} કાળ જ મને કે તને ઉચ્ચપદે લાવી મૂકે છે અને કાળ જ મારો કે તારો અધઃપાત કરે છે, જેથી આજે જેવો હું છું તેવો તું નથી અને જેવો તું છે તેવો હું નથી. ^{૨૯} માતાપિતાની સેવા, દેવતાઓનું પૂજન કે બીજી કોઈ શુભકરેલો સદાચાર પુરુષને સુખાવહ થતો નથી. ^{૩૦} તેમ જ કાળનો આસ થઈ પડેલા પુરુષ-તું રક્ષણ કરવા માટે વિદ્યા, તપ, દાન, મિત્રો કે બાંધવો કદી સમર્થ થઈ શકતા નથી. ^{૩૧} પોતાનામાં યુદ્ધિબળનો જો અભાવ હોય છે, તો મનુષ્યો સેંકડો ઉપાયો કરે; તોપણ ભવિષ્યકાળના અનર્થનું વારણ કરવા માટે તેઓ શક્તિમાન થતા નથી. ^{૩૨} પ્રત્યેક મનુષ્યો કાળક્રમથી માર્યા જાય છે, તેઓનું રક્ષણ કરનાર કોઈ છે જ નહિ; છતાં જો ઇદ્ર! તું માને છે કે, હું જ સર્વનો કર્તાહર્તા છું, (જો વાત અત્યંત શોચનીય છે.) ^{૩૩} જો કદાચ પુરુષ પોતે જ સર્વનો કર્તા હોય, તો પછી તેને પોતાને ઉત્પન્ન કરનાર કોઈ હોવો જ ન જોઈએ; (કેમ કે ‘સ્વતંત્રઃ કર્તા’ એ પાણ્ડિનીય સૂત્રાનુસાર પ્રત્યેક ક્રિયાની સિદ્ધિમાં કર્તાનું સ્વાતંત્ર્ય જ હોડું જોઈએ.) પરંતુ જ્યારે પોતાને કર્તા માનનારા પુરુષને જ ઉત્પન્ન કરનારો કોઈ બીજો જ છે, ત્યારે જો ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, પોતાને કર્તા માનનારો પુરુષ કેવળ અનીશ્વર છે-કોઈ મહાન શક્તિને જ અધીન રહેનારો છે. ^{૩૪} કાળના યોગથી જ મેં તારો પરાજય કર્યો હતો અને કાળના યોગથી જ તેં મારો પરાજય કર્યો છે. કાળ જ સર્વ ગતિમાન પ્રાણીઓની ગતિરૂપ છે અને કાળ જ સર્વ પ્રજાઓ પાસે ક્રિયાઓ કરાવી રહ્યો છે. ^{૩૫} હે ઇદ્ર! તું તારી પ્રાકૃત બુદ્ધિને લીધે જગતના વિનાશના સંબંધમાં બહુતો નથી અને બીજા કેટલા-એક અજ્ઞાની હોઠો તને તારા પોતાના કર્મથી જ શ્રેષ્ઠતા પામેલો જાણીને બહુ માન આપે છે; ^{૩૬} પરંતુ મારા જેવો એક પુરુષ જે જગતની સર્વ પ્રવૃત્તિઓને બંધે છે, તે કાળના યોગથી કદાચ આપત્તિમાં આવી પડે, તોપણ શા માટે ચોક કરે ?

શા માટે મોહ પામે ? શા માટે બ્રમણમાં પડે ? ^{૩૭} મારા જેવો પુરુષ કે હું પોતે-જે હમેશાં કાળથી ઘેરાયેલા છીએ, તેની બુદ્ધિ સંકટને પામીને પણ લાંબી પડેલા નાવની પેઠે શા માટે પીડાય ? ^{૩૮} હું, તું અને બીજા જે કોઈ પુરુષો દેવોના રાજાઓ થયે, તેઓ સર્વે હે ઇદ્ર! જે માર્ગે સેંકડો ઇંદ્રો આલ્યા ગયા છે, તે માર્ગે આલ્યા જશે. ^{૩૯} તું પણ આ સમયે આવો દુરાધર્ષ અને શ્રેષ્ઠ લક્ષ્મીથી મહાતેજસ્વી જણાય છે; પણ જ્યારે તારો કાળ પરિપક્વ થયો, ત્યારે તને મારી પેઠે કાળ ઉધણાવી પાડશે. ^{૪૦} દેવતાઓના પ્રત્યેક યુગે અનેક હજારો ઇંદ્રો રાજ્ય કરી કરીને કાળયોગે આલ્યા ગયા છે; માટે તું બહુ કે કાળનું ઉદ્ભવન કરવું અશક્ય છે. ^{૪૧} તું આ ઇદ્રપદને સંપાદન કરીને સર્વ પ્રાણીના ઉત્પાદક સનાતન બ્રહ્મદેવના જેવો પોતાને શ્રેષ્ઠ માને છે; ^{૪૨} પણ તું તારી મૂઠ બુદ્ધિને લીધે નથી બહુતો કે, આ ઇદ્રપદ કોઈ પણ પુરુષને માટે અનંત કાળ પથંત અચળ રહ્યું નથી અને તેથી જ તું જો રીતે પોતાને ઉત્તમ માને છે. ^{૪૩} જો દેવોના રાજા! જે વસ્તુ વિશ્વાસપાત્ર નથી, તેના પર તું વિશ્વાસ રાખે છે અને જે સ્થાન સ્થિર નથી, તેને તું સ્થિર માને છે! પણ હાય ! તેમાં તારો દોષ નથી. કાળથી ઘેરાયેલા પ્રત્યેક પ્રાણીની આવી જ સ્થિતિ હોય છે. ^{૪૪} તું મોહને અધીન થઈને મારી જો છે કે, આ રાજ્યલક્ષ્મી મારી છે, પણ અલ્યા જો ! તે રાજ્યલક્ષ્મી કદી તારી થઈ નથી, અમારી થઈ નથી અને બીજાઓની પણ થઈ નથી; કેમ કે લક્ષ્મીનો સ્વભાવ જ ચંચળ છે. ^{૪૫} જો વાસવ ! આ રાજ્યલક્ષ્મી તારા જેવા બીજા અનેક પુરુષોના ત્યાગ કરીને આ સમયે તારી પાસે આવી છે, પરંતુ તારે પોતાને વિષે પણ અસુક અદ્ય સમય સુધી રહીને ક્યાંય બીજે પચાર થઈ જશે; કેમ કે તેનું નામ જ ‘ચંચલા’ છે. ^{૪૬} જેમ એક ગાય પોતાના નિવાસ સ્થાનનો ત્યાગ કરીને બીજે સ્થળે ચાલી જાય છે, તેમ લક્ષ્મી પણ એક સ્થળનો ત્યાગ કરીને બીજે સ્થળે ચાલી જશે. જો લક્ષ્મીએ ભૂતકાળના એટલા બધા રાજાઓને પડતા મૂક્યા છે કે, જેઓની મજ તરી કરવા માટે મને ઉત્સાહ જ થતો નથી. ^{૪૭} હે પુરંદર ! તારા પછી તો બીજા અનેક મહાપુરુષો જ

ઈંદ્રપદ ઉપર આવી જશે. (કે જેઓને તું નાણુતોય નથી.) વૃક્ષો, ઔષધિઓ, રત્નો, પ્રાણીઓ અને ખાણોવાળી આ પૃથ્વીનો પૂર્વે જેઓએ ઉપભોગ કર્યો છે, તે પુરુષોને આ સમયે હું ભેઈ શકતો નથી. પૃથુ, ઐલ, મય, ભીમ, નરકાસુર, શંખરાસુર, અશ્વ-ગ્રીવ, પુલોમા, મોટી ધનવાણો સ્વર્ભાનુ, પ્રહ્લાદ, નમુચિ, દક્ષ, વિપ્રચિત્તિ, વિરોચન, હીનિષેવ, સુહોત્ર, ભૂરિહા, પુષ્પવાન, વૃષ; સત્યેયુ, ઋષભ, બાહુ, કપિલાશ્વ, વિરૂપક, બાણુ, કાર્ત્ત્વર, વહ્નિ, વિશ્વ દંબ, નૈર્જતિ, સંકેત્ય, વરીતાક્ષ, વરાહાશ્વ, રુચિપ્રભ, વિશ્વજિત, પ્રતિરૂપ, વૃષાંડ, વિષ્કર, મધુ, હિરણ્ય-કશિપુ અને દાનવ કૈટભ વગેરે અનેક દેવો, દાનવો તથા રાક્ષસો અને બીજા ઘણા દૈત્યરાજ્યો તથા દાનવરાજ્યો પૂર્વે થઈ ગયા છે, એમ આપણે સાંભળીએ છીએ. વળી બીજા ઘણા મોટા મોટા દેવો આ પૃથ્વીનો ત્યાગ કરીને ચાલ્યા ગયા છે. ૪૮-૫૫ તેઓ સર્વનો કાળે જ સંહાર કરી નાખ્યો છે, માટે નિશ્ચય થાય છે કે, કાળ બળવાનો કરતાં પણ વધારે બળવાન છે. તું એમ ન સમજીશ કે, મેં એકલાએ જ સો યજ્ઞો કર્યા છે; પરંતુ તેઓ સર્વેએ સો સો યજ્ઞો કર્યા હતા. ૫૬ તેઓ સર્વે નિત્ય ધર્મપરાયણ રહેતા હતા, નિરંતર યજ્ઞો કરનારા હતા, આકાશમાં વિચરનારા હતા, સામે પગલે ચુલ્લ કરનારા હતા, મજબૂત શરીરોને ધારણ કરનારા હતાં, ચરિત્ર સન્માન બાહુઓવાળા હતા, સેંકડો માયાઓને નાણુંનારા હતા, ઇચ્છાનુસાર સ્વરૂપો ધારણ કરી શકતા હતા અને રણસંગ્રામમાં જઈને તેઓ કદી પરાજય પામ્યા હોય, એમ તો કદી સાંભળ્યું જ નથી. વળી તેઓ સર્વે સત્ય-મતમાં પરાયણ રહેતા હતા, ઇચ્છાનુસાર વિહાર કરતા હતા, વેદમતમાં તત્પર રહેતા હતા, અતિશય વિદ્વાન હતા અને પોતે સમર્થ હોઈને લોકમાં માન્ય ગણાયેલા ઐશ્વર્યને પ્રાપ્ત થયા હતા. ૫૭-૬૦ એ મહાત્માઓને કદી ઐશ્વર્યનો મદ થયો જ ન હતો. તેઓ સર્વે યથાયોગ્ય દાન આપનારા હતા, મત્સરનો ત્યાગ કરનારા હતા, સર્વ પ્રાણીઓ પર યથાવત્ સન્માન દંષ્ટિ રાખનારા હતા, દાક્ષાયણીના પુત્ર હતા, પ્રજાપતિના વંશના હતા અને મહા-બળવાન હતા; ૬૧-૬૨ એટલું જ નહિ પણ તેઓ

પોતાના તેજથી પ્રજાવળી રક્ષા હતા અને જગતને તપાવી રક્ષા હતા, છતાં કાળે તેઓનો સંહાર કરી નાખ્યો છે. હે શક! જે સમયે આ પૃથ્વીનો ઉપભોગ કર્યો પછી તું પોતાના સ્થાન ઉપરથી બ્રહ્મ થઈશ, તે સમયે પોતાના શોકને નિયમમાં રાખવા તું શક્તિમાન થઈશ નહિ; માટે તું વિષયભોગ ભોગ-વવાની ઇચ્છા છોડી દે અને લક્ષ્મીથી ઉત્પન્ન થનારા મદને દૂર ફેંકી દે, જેથી ભવિષ્યમાં પોતાના રાજ્યના વિનાશસમયે શોકને સહન કરવા તું શક્તિમાન થઈશ. તું શોક કરવાના સમયે શોક કરીશ મા અને હર્ષ પામવાના સમયે હર્ષ પામીશ મા; તેમ જ ભૂત-કાળના તથા ભવિષ્યકાળના વિચારોનો ત્યાગ કરીને વર્તમાન સ્થિતિને જ અનુસરજે. એ ઇંદ્ર! તું ક્ષમા કરજે; પણ હું તને સત્ય કહું છું કે, આળસનો ત્યાગ કરીને હું હમેશાં સાવધાન રહેતો હતો, છતાં કાળે જેમ મારી સામે ચડાઈ કરી છે, તેમ તારી સામે પણ તે ચડાઈ કરશે. હે દેવેંદ્ર! મને બાણે ત્રામ પમાડતો હોય તેમ તું તીક્ષ્ણ વાણીથી મને પ્રહાર કરે છે અને હું આ વેળા બ્યારે કેદીના જેવી દશામાં આવી પડ્યો છું, ત્યારે તું પોતાને ઉત્તમ માને છે ખરું કે? પણ યાદ રાખજે કે, જે કાળ પ્રથમ મારી સામે ચડી આવ્યો છે, તે જ કાળ હવે પછી તારી પાછળ દોડ્યો આવે છે. ૬૩-૬૮

હે દેવેંદ્ર! કાળે બ્યારે પ્રથમ જ મારા પર પ્રહાર કર્યો છે, ત્યારે તું આવી રીતે મારી સંઘુખ ગર્જના કરી રહ્યો છે, પરંતુ બ્યારે હું ઇંદ્રપદ ઉપર હતા અને તે સમયે બ્યારે ક્રોધાયમાન થતો હતો, ત્યારે જગતનો કયો પુરુષ મારી સામે ચુલ્લ કરવા બિલો રહી શકતો હતો? ૬૯ હે વાસવ! બળવાન કાળ મારા પર ચડી આવ્યો છે, તેથી જ તું મારી સંઘુખ બિલો રહ્યો છે; પરંતુ દેવતાઓનાં એક હજાર વર્ષ પછી પુરત જ પાણું યોગ્ય જ થઈ રહેશે. ૭૦ જેમ હું બળવાન છું, છતાં મારાં ગાત્રો આ સમયે સ્વસ્થ નથી, તેમ તારાં ગાત્રો પણ તે સમયે સ્વસ્થ રહેશે નહિ. અહો! કાળનો કૈટલો બધો વિષયોસ-કે જેને લીધે હું ઇંદ્રના સ્થાન ઉપરથી બ્રહ્મ થયો અને તું સ્વર્ગનો ઇંદ્ર થઈ બેઠો!! ખરેખર, મત્સર-પરિવર્તનને લીધે જ તું મહાવિચિત્ર એવા મહા-લોકમાં ઉપાસના કરવા યોગ્ય થઈ પડ્યો

એવાં શું કર્યો કર્યો છે કે જેથી તું ઇંદ્ર થયો ? અને અમે એવાં શું કર્યો કર્યો છે કે જેથી અમે સ્થાનબ્રહ્મ થયા ?^{૭૧૭૨} પરંતુ કાળ જ સર્વનો કર્તા હતાં છે, બીજું કંઈ કારણ નથી. વિદ્વાન પુરુષ નાશને, વિનાશને, ઐશ્વર્યને, સુખને, દુઃખને, કલ્યાણને તથા અકલ્યાણને પ્રાપ્ત કરીને અત્યંત હર્ષ પામતો નથી, તેમ અત્યંત વ્યથા પામતો નથી. હે ઇંદ્ર ! અમે કેવા છીએ, તે તું જ જાણે છે અને તું કેવો છે, તે અમે જ જાણીએ છીએ; (અર્થાત તારામાં કેટલું બળ છે તે હું જાણું છું અને મારામાં કેટલું બળ છે તે તું જાણે છે)^{૭૩૭૪} તો પછી આ નિર્વજ્જ ! કેવળ કાળયોગે જ ઉચ્ચ પદ પ્રાપ્ત કરીને મારી પાસે આત્મસ્ત્રાવા શા માટે કરે છે ? હું બ્યારે ઇંદ્રપદ ઉપર હતો, ત્યારે મારા પરાક્રમને તે જ જાણ્યું જ છે.^{૭૫} હે શચીપતિ શક ! યુદ્ધોમાં બ્યારે હું પરાક્રમ કરતો હતો, ત્યારે મારું એ પરાક્રમ એક દંષ્ટાંત તરીકે પૂર્ણ ગણાતું હતું; એટલું જ નહિ પણ પૂર્વે બ્યારે દેવાનો તથા અસુરોનો સમાગમ થયો હતો, ત્યારે મેં આદિત્યોને, રુદ્રોને, સાધ્યોને, વસુઓને તથા બીજા સર્વ દેવાને છતી લીધા હતા, એ તારા જાણવામાં જ છે.^{૭૬૭૭} વળી તે સમયે યુદ્ધ કરવા માટે એકલા મળેલા દેવગણોમાં મેં મારા બળથી ભંગાણ પાડ્યું હતું અને મારા સર્વ યત્રુઓના પર વન તથા વનવાસીઓ સહિત પર્વતોની મોટી વૃદ્ધિ કરી મૂકી હતી.^{૭૮} તેમ જ તારી સાથેના યુદ્ધમાં પણ મેં અણીદાર શિખરેવાળા પર્વતોનો તારા મરતક પર પ્રહાર કરીને ભૂકેભૂકા કાઢી નાખ્યા હતા. એ પ્રમાણે તે વેળા કયું કાર્ય કરવાની મારામાં શક્તિ ન હતી ? છતાં કાળનું ઉદ્ભવન કરવા માટે હું અશક્ત જ થયો.^{૭૯} હજી આ વખતે પણ માત્ર એક સુદિના પ્રહારથી તારો તથા તારા વજ્રનો નાશ કરવા માટે મારામાં ઉત્સાહ નથી, એમ ન માનવું; પરંતુ મારો આ સમય પરાક્રમ કરવાનો નથી, પણ ક્ષમા ધારણ કરવાનો છે.^{૮૦} તેથી જ હે શક ! તારા કરતાં હું અત્યંત અચહન-શીલ છું, છતાં તે કદેલા અપમાનને સહન કરી રહ્યો છું. આ ઇંદ્ર ! મારો સમય પરિપક્વ થયો છે, જેથી હું કાળગ્રીવો અગ્નિથી ઘેરાઈ ગયો છું અને કાળના પાશથી જકડાઈ ગયો છું. એ સમયનો લાભ

લઈને જ તું મારી પાસે આત્મસ્ત્રાવા કરે છે. જેમ પશુને રશનાથી (ઢોરીથી) જકડી બાંધવામાં આવે, તેમ લોકો જેનું ઉદ્ભવન કરી શકતા નથી એવા સ્થામવર્ણના કાળપુરુષે મને જકડી બાંધ્યો છે. ખરેખર ! લાભ-અલાભ, સુખ-દુઃખ, કામ-ક્રોધ, જન્મ-મરણ, નાશ, બંધ તથા મોક્ષ-એ સર્વ કેવળ કાળયોગે જ પ્રાપ્ત થાય છે. હું કર્તા નથી, તેમ તું પણ કર્તા નથી, પરંતુ કર્તા તો પ્રભુ કાળ જ છે કે, જે કાળ વૃક્ષમાં આવેલા ફળની પેઠે મને પકવી રહ્યો છે. જે કર્યો કરીને પુરુષ કાળયોગે સુખી થાય છે, તે જ કર્યો કરીને યુનઃ કાળગ્રેસ્થાને લીધે દુઃખી થાય છે. જે પુરુષ આવા કાળ સંબંધી જ્ઞાનથી યુક્ત હોય છે, તે કાળના સપાટામાં સપકાઈ ને પણ શોક કરતો નથી; માટે હે શક ! હું પણ આવો શોક-પ્રસંગ ઉપસ્થિત થયો છે, છતાં શોક કરતો નથી, વળી શોક કરવાથી પુરુષને દુઃખની અંદર કોઈ જાતની સહાયતા મળતી નથી; એટલું જ નહિ પરંતુ શોક કરનારા પુરુષનો શોક, તેના દુઃખને દૂર કરી શકતો નથી તેમ જ શોક કરનાર પુરુષની અંદર કોઈ પ્રકારનું સામર્થ્ય પણ રહેતું નથી, માટે જ હું હવે શોક કરતો નથી.

સહસ્રનેત્રવાળા ભગવાન ઇંદ્રને બહિરાત્ર્યે એ પ્રમાણે કહ્યું, તે પછી પોતાના ક્રોધને દૂર કરીને તેણે કહ્યું કે, ‘વજ્ર સહિત મારા ઉભત બાહુને જોઈ ને તથા વરુણદેવના પાશોને જોઈ ને સર્વો સંહાર કરનારા મૃત્યુની યુદ્ધિ પણ એક વખત ગભરાટમાં પડી જાય, તો પછી તેવો બીજો કયો પુરુષ છે કે જેની યુદ્ધિ ગભરાટમાં ન પડે ? પરંતુ ધન્ય છે તને કે જે તારી યુદ્ધિ આવા ભયંકર સમયે પણ તરવરતરતું દર્શન કરીને અચળ અને નિર્ભય રહી છે.^{૮૧-૮૦} હે સત્ય પરાક્રમી બહિરાત્ર્ય ! ખરેખર, તારા ધૈર્યને લીધે જ આ સમયે તું વ્યથા પામતો નથી. આ લોક વિષે તેવો કયો શરીરધારી છે કે જે આ સર્વ જગતને એક જ માર્ગે પ્રયાણ કરી રહેલું જોઈ ને ધન ઉપર કે પોતાના શરીર ઉપર વિશ્વાસ કરવાનો ઉત્સાહ ધરાવશે ? હું પણ જાણું જ છું કે, આ જગત કેવળ અશાશ્વત છે-નાશવંત છે.^{૮૧૧૨} જે કાળાત્ર મહાધોર, યુદ્ધ, સદાકાળ પ્રવૃત્તિ અને અવિનાશી છે, તેમાં આ સર્વ જગત હોમાઈ

રહ્યું છે; જેથી કાળના આસ થઈ પડેલા કોઈ પણ પુરુષની કદી રક્ષા થઈ શકતી નથી.^{૯૩} સર્વ સ્થળ અને સૂક્ષ્મ પ્રાણીઓને કાળ રાંધી રહ્યો છે. જે કાળનો કોઈ ઈશ્વર નથી, જે કાળ હમેશાં સાવધાન રહીને પ્રાણીઓને રાંધ્યા કરે છે અને જે કાળ વાળ્યો વળે નહિ તેવો છે, તેના સપાટામાં સપડા-યેલો પુરુષ કદી છૂટતો જ નથી. દેહધારી પ્રાણીઓ પ્રમાદવશ થઈને ભિંધ્યા કરે છે, પરંતુ કાળ તેઓના પર સાવધ થઈને ભગ્યા કરે છે.^{૯૪} અનેકાનેક પ્રયત્નો કરવામાં આવ્યા હશે, પરંતુ કાળની નિવૃત્તિ થઈ, એમ કોઈએ કદી ભ્રમ્યું જ નથી. આ કાળધર્મ પ્રત્યેક પ્રાણીને માટે સમાન છે, સનાતન કાળનો છે, અરે! જૂનામાં જૂનો છે-પુરાણ છે.^{૯૫} કાળતું કદી વારણ થઈ શકતું જ નથી, તેનું કોઈનાથી ઉદ્ધા-ચન કરી શકાતું નથી અને જેમ કોઈ વ્યાજવટ-તરનો ધંધો કરનારો પુરુષ પોતાની મૂળ રકમને વ્યાજની સાથે વસૂલ કરે છે, તેમ કાળ પણ દિવસો, રાત્રિઓ, મહિનાઓ, ફાલ્ગુ, કાષ્ઠાઓ, લવો અને ફળાઓ વગેરેની ઉમેરણી કરીને પ્રાણીને ઉઠાવી ભથ છે. ‘અમુક કાર્ય હું આજે કરીશ અને અમુક કાર્ય કાલે કરીશ’ ઇત્યાદિ સંકલ્પો કરનારા પુરુષને, નદીનો વેગ જેમ વૃક્ષને ઘસડી ભથ છે તેમ, કાળ અકસ્માત આવી પહોંચીને ઘસડી ભથ છે. ‘અરે! પણ મેં તેને હમણાં જ ભેયો હતો અને તે કેવી રીતે મરી ગયો?’ આવી રીતે મનુષ્યોના પ્રલાપો આપણે સાંભળીએ છીએ; પણ તેવો પ્રલાપ કરનારા મનુષ્યોને પણ કાળતું આકર્ષણ તો આણ જ હોય છે. પ્રત્યેક પ્રાણીના અર્થો, ભોગો, સ્થાન તથા ઐશ્વર્ય અનુક્રમે નાશ પામે છે, એટલું જ નહિ પણ જીવલોકના જીવિત સુદાંને કાળ ઝડપી લે છે. પુરુષના જેટલા જેટલા અભ્યુદયો થાય છે, તેનું પરિણામ અધઃપાત જ હોય છે, જગતમાં જેનો જીવ (હયાતી) છે તેનો અજીવ થવાનો જ અને આ સર્વ જગત કેવળ અનિલ અને અધ્રુવ જ છે. આ સ્થિતિને સર્વ કોઈ જાણે છે, પરંતુ તેનો નિશ્ચય કરવો એ મહાકુશ્કર છે. તારી બુદ્ધિ તત્ત્વવસ્તુને જોનારી છે, તેથી જ અચળ અને નિર્ભય રહેનારી છે. તારા મનમાં ‘હું પૂર્વે કેવી સ્થિતિમાં હતો અને આ સમયે કેવી સ્થિતિમાં છું’ એ વિષેનો

લગારે વિચાર આવતો નથી, એ કેવું આશ્ચર્ય! અતિશય બળવાન એવો કાળ આખા જગતને ઢળાવી દઈને રાંધી નાખે છે અને તેમાં નાનાનો કે મોટાનો તે વિચાર જ કરતો નથી; છતાં આ જગત ઈર્ષ્યા, અભિમાન, લોભ, કામ, ક્રોધ, ભય, સ્પૃહા, મોહ અને કડકાર્થમાં જ આસક્ત રહીને મોહાધીન બનતું ભથ છે, પણ તું તો પ્રત્યેક પદાર્થના તત્ત્વને જાણનારો છે, વિદ્વાન છે અને જ્ઞાન તથા તપોબળથી યુક્ત છે, જેથી હથેળીમાં રહેલાં આમળાંની પેઠે સ્પષ્ટ રીતે કાળને ભેઈ શકે છે. વળી કાળના તાર્ત્વિક ચારિત્રને જાણે છે, સર્વ શાસ્ત્રોમાં કુશળ છે અને આત્મ-અનાત્મપદાર્થનું પૃથક્કરણ કરવામાં નિપુણ છે; માટે જ તું જ્ઞાની પુરુષોને સ્પૃહણીય થઈ પડ્યો છે. હું માનું છું કે, તેં આ સર્વ જગત-ને બુદ્ધિ દ્વારા જાણી લીધું છે.^{૯૭-૧૦૭} તું સર્વ સ્થળે વિહાર કરે છે, છતાં (જીવનુક્ત હોવાને લીધે) કયાંય આસક્ત થતો નથી. વળી તું જિતેન્દ્રિય છે તેથી રમેજીણ અને તમેજીણ પણ તારો સ્પર્શ કરી શકતા નથી.^{૧૦૮} તું પ્રીતિ અને સંતાપ-રહિત એવા આત્માનું જ ઉપાસન કરે છે, સર્વ પ્રાણીઓ તરફ સુહૃદભાવ રાખે છે, વેરભાવનો ત્યાગ કરે છે તથા મનને શાંત રાખે છે, એ ભેઈને મારી બુદ્ધિ તારા તરફ દયાળુ થઈ છે. હું તારા જેવા જ્ઞાની પુરુષને બંધનદશામાં મારી નાખવા ઇચ્છતો નથી.^{૧૦૯-૧૧૦} દયા એ પરમ ધર્મ છે અને મને તારા પર દયા ઉત્પન્ન થઈ છે. કાળની અંદર જ્યારે પરિવર્તન થશે, ત્યારે તને બાંધવામાં આવેલાં વરણદેવના પાશો આપોઆપ છૂટી જશે.^{૧૧૧} હે મહાસુર! પ્રજાઓનો તારા પર આદરભાવ છે, તેથી તારું કલ્યાણ થશે. જે સમયે વહુ પોતાની વૃદ્ધિ, સાસુ પાસે સેવા કરાવશે, પુત્ર મોહને અધીન થઈને પોતાના પિતા પાસે કામ કરાવશે, શૂદ્રલોકો દ્વારા પાસે પોતાના પગ ધોવરાવશે, નિર્ભય થયેલા શૂદ્રો દ્વારા પોતાની સ્ત્રીઓ સાથે વ્યભિચાર કરશે, પ્રત્યેક ભતિના પુરુષો પોતાનાથી ભિન્ન ભતિઓમાં વીર્યસિંચન કરશે, કાંસાનાં પાત્રોમાં ઘરનો કચરો ભરવામાં આવશે; શાસ્ત્રનિષિદ્ધ પાત્રોમાં ખલિદાન આપવામાં આવશે અને ચારે વર્ણોમાં મર્યાદાનો નાશ થઈ જશે, તે સમયે એક પછી એક

તારા પાશો છૂટી જશે. તને અમારા તરફથી ભય આવવાનો જ નથી. તુ મે દશાંવેલા સમયની જ હવે રાહ જોયા કરજે, સુખી રહેજે, નિશ્ચિત રહેજે, ચિત્તને સ્વસ્થ રાખજે અને નિર્ભય થજે. ૧૧૨-૧૧૬

બલિરાજને એ પ્રમાણે કહીને ભગવાન ઇદ્ર હરિતરાજ ઉપર સવારી કરીને ત્યાંથી ચાલતો થયો. તેણે સર્વ અસુરોને જીતી લીધા હતા, જેથી ત્રણે લોકોનો એક રાજા થઈને તે હર્ષપૂર્વક પ્રસન્ન થયો. ૧૧૭ તે સમયે અનેક મહર્ષિઓ સર્વ સ્થાવર જ ગમ પ્રાણીઓના રાજા થયેલા તે ઇદ્રની સ્તુતિ કરવા લાગ્યા, અગ્નિ પણ યજ્ઞની અદર અર્પણ કરાતા હૃદયપદાર્થને ગ્રહણ કરવા લાગ્યો અને પ્રભુ ઇદ્ર પણ યજ્ઞભાગરૂપ અમૃતનો સ્વીકાર કરવા લાગ્યો. ૧૧૮ પછી સર્વ તરફ જિલેલા ઉત્તમ પ્રાણીઓ થી સ્તુતિ ડરાતો મહાતેજસ્વી ઇદ્ર ક્રોધરહિત થઈને તથા શાંતચિત્ત થઈને હર્ષપૂર્વક પોતાના સ્વર્ગલોકમાં ગયો અને ત્યાં પોતાના નિવાસસ્થાનમાં રહીને આ નદમાં દિવસો વ્યતીત કરવા લાગ્યો. ૧૧૯

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્જન મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમાં 'બલિ અને ઇદ્રનો સંવાદ-કાળનું સામર્થ્ય' નામનો અધ્યાય ૨૨૭ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૨૮ મો

ચક્રતીપક્રતીનાં લક્ષણો

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

પૂર્વેરૂપાણિ મે રાજન્ પુરુષસ્ય ભવિષ્યતઃ ।

પરાભવિષ્યતશ્ચૈવ તન્મે શ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું હે પિતામહ ! જે સમયે મનુષ્યની ચક્રતી થવાની હોય છે અથવા પક્રતી થવાની હોય છે, તે સમયે તેના પૂર્વલક્ષણો કેવા હોય છે, તે મને જણાવ ।

ભીષ્મે કહ્યું હે યુધિષ્ઠિર ! તમારું જ્ઞાણ આઓ. મનુષ્યનું મન જ ભવિષ્યકાળના કલ્યાણના તથા અકલ્યાણના પૂર્વસ્વરૂપોને સૂચવી આપે છે ૨ આ વિષયમાં લક્ષ્મી અને ઇદ્રના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે, તે હું તમને કહું છું, સામ્યો ૩

પૂર્વે પોતાના પ્રચક્ર તપની સમૃદ્ધિથી આ લોક તથા પરલોકનું જ્ઞાન ધરાવનારા, બ્રહ્મલોકમાં

નિવાસ કરનારા, દેવર્ષિઓની સાથે સમાનતા ધરાવનારા, બ્રહ્માના જેવા જ મહાતેજસ્વી અને જેમના સર્વ પાપો શાંત થઈ ગયા હતા એવા મહાતપસ્વી મુનિ નારદ પોતાની ઇચ્છાનુસાર ત્રણે ભુવનમાં વિચરતા હતા. ૧૧૫ એક સમયે પ્રાત કાળમાં જિહ્વી ઋષિ નારદને પવિત્ર જળમાં સ્નાન કરવાની ઇચ્છા થઈ, જેથી ધ્રુવદ્વારમાંથી નીકળેલી (તે નામની હિમાલયની એક ખીણમાંથી નીકળેલી) ગંગા નદી ઉપર તે ગયા અને ત્યાં જઈને તેમણે સ્નાન કર્યું ૧ એ જ સમયે હજાર નેત્રવાળો ઇદ્ર પણ જે નદીમાં દેવર્ષિ નારદ સ્નાન કરવા માટે ગયા હતા, તે જ ગંગા નદીના તટ ઉપર જઈ પહોંચ્યો ૨ અને તેણે પણ યથાવિધ સ્નાન કર્યું. પછી તેઓ બન્ને જણએ મનને એકાગ્ર કરીને સંક્ષેપમાં મત્રગ્રંથ ૩ થી અને પછી સુવર્ણની સૂક્ષ્મ રેતીવાળા નદીના કિનારા ઉપર આવીને તેઓ બન્ને જણા બેઠા ૪ ત્યાં બેસીને પુરુષ કર્મથી પ્રસિદ્ધ થયેલી અને મોટા મોટા દેવર્ષિઓએ કહેલી દિવ્ય કથાઓને પરસ્પર કહેવા લાગ્યા ૫ આ પ્રમાણે તેઓ બન્ને જણા પૂર્વકાળની ઐતિહાસિક કથાઓ એકાગ્ર ચિત્તથી કહેતા હતા, તેવામાં કિરણજળથી શોભી રહેલા અને સંપૂર્ણ મહાવાળા ભગવાન સૂર્યનારાયણનો ઉદય થયો તે જોઈને તેઓ બન્ને જણાએ બિભા થઈને તેમની સ્તુતિ કરી એ જ સમયે ઉદય પામેલા સૂર્યની સસુખદિશામાં જાણે બીજે સૂર્ય ઉદય પામતો હોય, તેણે દેહીય માને અને બળતી જ્વાળાઓ સમાન કાંતિવાળી એક દિવ્ય તેજ આકાશમાં દેખાયું. હે ભાગ્ય ! તે તેજ તેઓ બન્નેની સમીપ આવતું દેખાવા લાગ્યું ૧૦-૧૨ પછી જ્યારે તે સમીપ આવ્યું, ત્યારે જણાયું કે, એ દિવ્ય તેજ પક્ષીઓમાં શ્રેષ્ઠ એવા ગરુડથી બેઠેલા વિષ્ણુના વિમાનમાં આરૂઢ થયું હતું અને પોતાની કાંતિથી ત્રણે લોકોને પ્રકાશ માન કરતું અનુપમ રીતે શોભતું હતું. ૧૩ વિમાનમાં પ્રકાશી રહેતું તે તેજ બીજું કોઈ ન હતું, પણ કમળના પત્ર ઉપર બિરાજી રહેલી સાક્ષાત્ર શ્રીદેવી જ હતી કે, જે દેવીસ્વરૂપ વડે શોભી રહેલી અનેક અમ્બરાઓથી વીંટાયેલી હતી, અતિ મહાન સ્વરૂપ વાળી હતી, સૂર્ય મમાન તેજસ્વિની હતી, અગ્નિની જ્વાળાની પેઠે ગળહળી રહી હતી, નક્ષત્રો સમાન

અલંકારોને ધારણ કરી રહી હતી અને મોતીની માળા જેવી પુષ્પમાળાથી અલંકૃત હતી. આ પક્ષા-દેવીનાં નારદે અને ઇંદ્રે બન્ને બધાએ દર્શન કર્યો. પછી સ્ત્રીઓમાં સર્વોત્કૃષ્ટ દેવી લક્ષ્મી વિમાનમાંથી નીચે ઊતરીને ત્રણે લોકના ઈશ્વર ઇંદ્રની સામે તથા દેવર્ષિ નારદની સામે આવવા લાગી. ૧૪-૧૬ એટલે તુરત જ ઇંદ્ર નારદને સાથે લઈને તે દેવીની પાસે ગયો અને બે હાથ બેઠી તેણે નિવેદન કર્યું કે, 'હું ઇંદ્ર છું.' ૧૭ પછી હે રાજા! સર્વને બધા-નારા દેવાના રાજા ઇંદ્રે શ્રીદેવીની અનુપમ પૂજા કરીને આ પ્રમાણે પૂછ્યું. ૧૮

ઇંદ્રે પૂછ્યું : હે સુંદર હારથવાળી દેવી ! તમે કોણ છો ? કયા કાર્યનિમિત્તે અહીં આવ્યા છો ? હે સુંદર બ્રમરવાળાં કલ્યાણી ! તમે ક્યાંથી આવો છો ? અને ક્યાં જવાનાં છો ? ૧૯

લક્ષ્મીએ કહ્યું : પવિત્ર એવા આ ત્રણે લોકમાં સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓ જેને સંપાદન કરવાની ઇચ્છાથી અંતઃકરણપૂર્વક પ્રયત્ન કરે છે ૨૦ તે જ હું, સર્વ પ્રાણીઓનું કલ્યાણ કરવા માટે સૂર્યનાં કિરણોથી વિકસિત થયેલા કમળની અંદર ઉત્પન્ન થઈ છું. મારું નામ પક્ષા, શ્રી અથવા પદ્મમાલિની છે. ૨૧ હે બલદૈત્યનો નાશ કરનારા ઇંદ્ર ! લક્ષ્મી, ભૂતિ, શ્રી, શ્રદ્ધા, મેધા, સન્નતિ, વિજિતિ, સ્થિતિ, ધૃતિ, સિદ્ધિ, ભૂતિ, સ્વાહા, સ્વધા, નિયતિ અને સ્મૃતિ એ બધાં મારાં જ નામો છે. ૨૨ ધર્મશીલ એવા રાજાઓ ન્યારે વિજય માટે પ્રયાણ કરે છે, ત્યારે હું તેઓની સેનાના અગ્રભાગમાં તથા તેઓની ધન્યોમાં નિવાસ કરું છું, તેમ જ તેઓના દેશોમાં તથા નગરોમાં પણ મારો નિવાસ હોય છે. ૨૩-૨૪ હે બલદૈત્યનો સંહાર કરનારા ઇંદ્ર ! જે કોઈ રાજા વિજયશીલ હોય છે, શૂરવીર હોય છે અને સંતોષો-માં સામે પગલે યુદ્ધ કરનારા હોય છે, તેને વિષે પણ હું નિવાસ કરું છું. ૨૫ તેમ જ જે પુરુષ નિત્ય ધર્મનિષ્ઠ હોય, મહાબુદ્ધિમાન હોય, બ્રાહ્મણોનો ભક્ત હોય, સત્યવાદી હોય, વિનયશીલ હોય અને દાનશીલ હોય તેને વિષે પણ હું સદાકાળ નિવાસ કરું છું. ૨૬ સત્ય ધર્મને અધીન રહેનારી હું, પૂર્વે અસુરો વિષે જ વસી રહી હતી; પરંતુ હમણાં તેઓને ધર્મબ્રહ્મ થયેલા બાણીને મેં તારા વિષે

નિવાસ કરવાનું પસંદ કર્યું છે. ૨૭

ઇંદ્રે પૂછ્યું : હે સુમુખા દેવી ! દૈત્યો ને દાનવો કેવા આચારવાળા હતા ત્યારે તમે તેઓને વિષે નિવાસ કર્યો હતો અને હમણાં તેઓને કેવા આચારવાળા બોધને તમે તેઓનો ત્યાગ કરી અહીં આવ્યાં છો ? ૨૮

લક્ષ્મીએ કહ્યું : જે પ્રાણીઓ સ્વધર્મનું આચરણ કરે છે, ધૈર્યથી બ્રહ્મ થતા નથી અને સ્વર્ગીય માર્ગ ઉપર જ પ્રીતિ રાખે છે, તેઓ વિષે હું પ્રીતિપૂર્વક નિવાસ કરું છું. ૨૯ દૈત્યો પણ પૂર્વે દાન, અધ્યયન, યજ્ઞ અને ઇચ્છામાં તત્પર રહેતા હતા; પિતૃઓનું, દેવોનું તથા શુરુઓનું પૂજન કર નારા હતા અને તેઓનામાં તે સમયે સત્ય પણ હતું. ૩૦ વળી તેઓનાં ઘર અત્યંત સ્વચ્છ અને સાફ હતાં, તેઓ પોતાની સ્ત્રીઓને વશ રાખતા હતા, અગ્નિમાં આહુતિઓ આપતા હતા, શુરુઓની સેવા કરતા હતા, જિતેન્દ્રિય હતા, બ્રાહ્મણોના ભક્ત હતા અને સત્યવાદી હતા, જેથી મેં તેઓને વિષે નિવાસ કર્યો હતો. ૩૧ વળી તે વખતે તેઓનામાં શ્રદ્ધા પણ હતી, કોષધને તેઓએ છુટ્ટો હતો, દાન આપવામાં તેઓ તત્પર રહેતા હતા, અસૂયાનો ત્યાગ કરનારા હતા, પુત્રોનું, અમાત્યોનું તથા સ્ત્રીઓનું પોષણ કરનારા હતા અને ઇર્ષ્યાથી દૂર રહેનારા હતા, જેથી મેં તેઓને વિષે નિવાસ કર્યો હતો. ૩૨ તે દૈત્યો અમર્ષને અધીન થઈને અન્યોન્યની સ્પૃહા કરતા ન હતા, માંહેમાંહે શંકાકૂટ કરતા ન હતા, બીજાઓની સમૃદ્ધિઓને બોધને કદી ધૈર્યબ્રહ્મ થતા ન હતા, દાનશીલ હતા, યોગ્ય પ્રમાણમાં સંતોષ કરનારા હતા, આર્થ હતા, કલ્યાણ હતા, આશ્રિનો ઉપર મોટી કૃપા કરનારા હતા, સરળ સ્વભાવના હતા, અત્યંત ભક્તિમાન હતા, જિતેન્દ્રિય હતા, પોષ્ય વર્ગને તથા સહાયક વર્ગને સંતુષ્ટ કરનારા હતા, પ્રિય ભોલનારા હતા, કૃતજ્ઞ હતા, યથાયોગ્ય માન-પૂર્વક દ્રવ્યદાન આપનારા હતા, લગ્નજીવ હતા અને નિયમિત રીતે ઘરોનું પાલન કરનારા હતા, જેથી મેં તેઓને વિષે નિવાસ કર્યો હતો. ૩૩-૩૫ વળી તેઓ પ્રત્યેક પર્વને દિવસે પવિત્ર તીર્થોદિકમાં સ્નાન કરતા હતા, ઉત્તમ પ્રકારનાં વિલેપનો અને અલંકારોથી અલંકૃત રહેતા હતા, ઉપવાસ અને

તપશ્ચરણ કરવામાં તત્પર રહેતા હતા, જગપ્રસિદ્ધ બ્રહ્મવાદી હતા, સૂર્યના ઉદય પહેલાં શયનમાંથી ઊઠી જતા હતા, સૂર્યના ઉદય પછી શયનમાં કદી પડી રહેતા ન હતા, રાત્રિના સમયે દહીં અને સાથવાના ભક્ષણને નિત્ય ત્યાગ કરી દેતા હતા, પ્રભાતમાં ઊઠીને ઘી અને ખીબ માંગલિક પદાર્થોનું દર્શન કરતા હતા, સાવધાન થઈને વેદનો સ્વાધ્યાય કરતા હતા, બ્રાહ્મણોનું પૂજન કરતા હતા, હમેશાં ધર્મોત્સાર બાવણ કરતા હતા, કદી પણ પ્રતિશ્રદ્ધ કરતા ન હતા, રાત્રિનો અર્ધભાગ વીત્યા પછી શયન કરતા હતા, દિવસે નિદ્રા કરતા ન હતા, કૃષણ, અનાથ, વૃદ્ધ, દુર્બળ, આતુર અને ઓછો પર દયા કરીને તેઓને અન્નવિભાગ આપતા હતા અને એ રીતે કરવા માટે ખીબોને નિત્ય અનુમોદન આપતા હતા, જેથી મેં તેઓને વિષે નિવાસ કર્યો હતો.^{૩૧-૪૦} તેમ જ ત્રાસ પામેલાને, બિન્ન થયેલા ને, ઉદ્વેગ પામેલાને, ભયભીત થયેલાને, રોગગ્રસ્ત થયેલાને, કુશ થયેલાને જેનું સર્વસ્વ હરાઈ ગયું હોય તેવાને તથા સંકટમાં આવી પડેલાને તેઓ આશ્વાસન આપતા હતા, ધર્મને જ અત્યુ સરતા હતા, અન્યોન્મયની હિંસા કરતા ન હતા, સર્વ કાર્યોમાં એકબીજાને અનુકૂળ રહેતા હતા, શુભોની તથા વૃદ્ધીની સેવા કરતા હતા, પિતૃ-એતુ, દેવોતુ તથા અતિથિઓનું યથાવત્ પૂજન કરતા હતા, વૈશ્વદેવ કરતાં અવશેષ રહેલા અન્નનું જ નિત્ય ભક્ષણ કરતા હતા, સત્ય અને તપમાં નિષ્ઠા રાખનારા હતા, ઉત્તમ પ્રકારનાં લોજનોના પોતે એકલા જ આહાર કરતા ન હતા, પરત્વી સાથે ગમન કરતા ન હતા અને સર્વ પ્રાણીઓ તરફ આત્મદંષ્ટિ કરીને દયાભાવથી વર્તતા હતા, જેથી મેં તેઓને વિષે નિવાસ કર્યો હતો.^{૪૧-૪૪} વળી તેઓ પ્રુદ્ધ પ્રદેશમાં, પશુઓમાં, વિભવીય યોનિઓમાં તથા પર્વના દિવસે મૈથુન કરવાનું કદી પસંદ કરતા ન હતા; એટલું જ નહિ પણ હે ઇંદ્ર ! દાન, દક્ષતા, સરળતા, ઉત્સાહ, અહંકારનો અભાવ, સર્વના પ્રત્યે પરમ મૃદુલભાવ, ક્ષમા, સત્ય, તપ, પવિત્રતા, દયાળુતા, સૌમ્ય વાણી અને મિત્રો પ્રત્યે દ્રોહનો અભાવ આ સર્વ ગુણો તેઓનામાં હતા; તેમ જ નિદ્રા, તંદ્રા, અપ્રીતિ, અસૂચા, અદેખાઈ,

અસંતોષ, અરતિ, વિવાદ અને અત્યંત લોહુપતા વગેરે અવગુણોના તેઓનામાં પ્રવેશ પણ થયે ન હતો, જેથી એવા ગુણવાન તે દાનવો વિષે મેં પ્રત સર્ગથી આરંભીને અનેકાનેક યુગ પર્વંત નિવાસ કર્યો હતો.^{૪૫-૪૯} પણ પાછળથી ન્યારે સમય પલટાયો અને તેઓનામાં ગુણો વિપર્ધાસ થવા લાગ્યો, ત્યારે મેં બેયું કે, હવે દાનવોમાંથી ધર્મ નીકળી ગયો છે અને તેઓનાં ચિત્ત કામ તથા ક્રોધને અધીન બની ગયાં છે.^{૫૦} જેમ જેમ કાળમાં ફેર ફાર થવા લાગ્યો, તેમ તેમ દાનવો પણ વૃદ્ધ સજ્જા સદોની તથા કથા કહેનારા સત્પુરુષોની મશ્કરીઓ કરવા લાગ્યા અને પોતે ગુણહીન હોવા છતાં સર્વ ગુણસંપન્ન મહાપુરુષોની અસૂચા કરવા લાગ્યા.^{૫૧} વૃદ્ધ પુરુષોને પોતાની સંમુખ આવેલા બેયા છતાં, યુવાન પુરુષો એમ ને એમ બેસી રહેવા લાગ્યા; પણ પૂર્વની પેઠે અભ્યુત્થાન અને અભિવંદન કરીને તેઓને માન આપવા ન લાગ્યા.^{૫૨} પોતાનો પિતા કાર્ય કરી રહ્યો હોય છતાં પુત્ર પોતાનું હડાપણ દેખાડીને પિતાનો પણ પ્રભુ થવા લાગ્યો અને તેઓનામાં જેઓ સેવકવૃત્તિનો સ્વીકાર કર નારા ન હતા, તેઓ પણ સેવકવૃત્તિનો સ્વીકાર કરીને નિલંબપણે પોતાનું કર્મ પ્રસિદ્ધ કરવા લાગ્યા.^{૫૩} વળી જે અધમ પુરુષો ધર્મબાદ્ય એવું નિંદક કરીને પણ ઘણી મોટી સંપત્તિ સંપાદન કરે છે; તેઓના તે નિંદક કર્મમાં દાનવોની પણ સ્પૃહા થવા લાગી; ^{૫૪} તેમ જ રાત્રિના સમયમાં મોટા મોટા બરાડા પાડીને તેઓ બોલવા લાગ્યા, તેઓની ઘસથાળાઓમાં અગ્નિને પ્રકાશ મંદ પડી ગયો, પુત્રો પિતાનું અપમાન કરવા લાગ્યા અને ઓછો પતિનું અપમાન કરવા લાગી.^{૫૫} તેઓ માતા, પિતા, વૃદ્ધ, આચાર્ય, અતિથિ અને શુરને પોતાના પૂજ્ય તરીકે અભિનંદન આપવા ન લાગ્યા, પુત્રોના પાલનથી બ્રથ થયા, શિક્ષા અને ભતિદાન આપ્યા વિના પોતે એકલા જ અન્નભક્ષણ કરવા લાગ્યા. વૈધ દેવ કયાં વિના અને મિત્રોને, દેવોને, અનિધિ-ઓને તથા શુભોને અન્નવિભાગ આપ્યા વિના અન્નલોજન કરવા લાગ્યા. તેઓના રમોધવાઓ શૌચાચારથી બ્રથ થયા: મન, વચન અને ક્રાયા થી તેઓ અનાચાર કરવા લાગ્યા અને પોતાના

લક્ષ્ય પદાથોને ખુલ્લા મૂકવા માંડ્યા. ૫૧-૫૮ તેઓ-
નાં ધાન્યો અરતવ્યસ્ત રહેવા લાગ્યાં, કાગડા અને
ઊંદરના માંસતું પણ તેઓ ભોજન કરવા લાગ્યા,
દૂધને ઊઘાડું મૂકવા લાગ્યા અને વગર પોયેલા હાથે
ધીનો સ્પર્શ કરવા લાગ્યા. ૫૯ તેઓની સ્ત્રી કોદાળી,
દાતરડું, પેટી અને કાંસાનાં વાસણો વગેરે કોઈ
પણ ઘરના ઉપકરણની વ્યવસ્થા રાખવા ન લાગી. ૬૦
તેઓનાં ઘરની દીવાલો અને ઘરો પડી ભાંગી જવા
લાગ્યાં, તોપણ તેઓને સુધારવાતું કામ તેઓએ
પડતું મૂક્યું અને પોતાને ઘેર પશુઓને રાખ્યા
છતાં તેઓને માટે ઘાસચારાની તથા જળની સવડ
રાખવા માટે તેઓએ ધ્યાનમાં ન લીધું. ૬૧ પોતાનાં
ખાળકો જોઈ રહ્યાં હોય છતાં પોતે લક્ષ્ય પદાથોને
ખાઈ જવા લાગ્યા તેમ જ પોષ્યવર્ગને તૃપ્ત કર્યા
વિના જ પોતે ભોજન કરવા લાગ્યા. ૬૨ વળી તેદાનવો
દૂધપાક, ખીચડી, માંસ, પૂડલા અને પૂરીઓ વગેરે
પદાથોને કેવળ પોતાને માટે જ પકાવવા લાગ્યા
અને શ્રાદ્ધાદિ નિમિત્ત વિના વ્યર્થ માંસલક્ષણ કરવા
લાગ્યા. ૬૩ સૂર્યનો ઉદય થઈ ગયો હોય, છતાં
તેઓ સૂઈ રહેવા લાગ્યા, પ્રભાતકાળે પણ જાણે
રાત્રિ પડી હોય તેમ નિદ્રાવશ થવા લાગ્યા અને
તેઓને ઘેરઘેરનાત્રિદિવસ કલહકંકાસ થવા લાગ્યા. ૬૪
પોતે અનાથ હોવા છતાં સમીપ ખેડેલા આર્થ
પુરુષની તેઓ સેવા કરવા ન લાગ્યા અને પોતે
આશ્રમધર્મથી ભ્રષ્ટ હોવા છતાં આશ્રમધર્મ-
નું પાલન કરનારાઓનો માંહોમાંહે દ્રેષ કરવા
લાગ્યા. ૬૫ તેઓની પ્રજા વર્ણસકર થવા લાગી,
તેઓનામાં પવિત્રતા ન રહી. જે બ્રાહ્મણો વેદવેત્તા
હતા અને જેઓ સ્પષ્ટ રીતે એક વેદમંત્રને પણ
જાણતા ન હતા, તેઓ બનેનું માન-અપમાન એક
સરખું જ થવા લાગ્યું, તેઓનાં દાસદાસીઓ દુર્જનોનાં
આચરણ સેવવા લાગ્યાં અને હાર, અતંકાર, વેષ,
ગમન, રિથતિ અને દષ્ટિ એ સર્વ પણ દુરાચારીને
શોભે તેવું જ તેઓ કરવા લાગ્યા. વળી કીડાસમયે,
રતિસમયે અને વિહારસમયે સ્ત્રીઓ પુરુષનો વેષ
ધારણ કરીને તથા પુરુષો સ્ત્રીઓનો વેષ ધારણ
કરીને અત્યંત આનંદ પામવા લાગ્યા. પોતે અંધર્થ-
સંપન્ન હોવા છતાં નાસ્તિકપણનો આશ્રય કરી-
ને, જે સુપાત્ર પુરુષોને પોતાના સમર્થ પૂર્વજોએ

ગામગરાસની ભેટ કરી હતી, તેને તેઓ પડાવી લેવા
લાગ્યા. કોઈ એક મિત્રે દ્રવ્ય સંબંધી સંકટપ્રસંગે
ખીજ મિત્રની પ્રાર્થના કરીને તેની પાસેથી અમુક
ધન ઉઠીતું લીધું હોય અને પછી પોતાનું કાર્ય
સિદ્ધ થઈ જાય; તોપણ તે ધન લેનાર મિત્ર એક
વાળના અગ્રભાગ જેટલા સ્વાર્થ માટે પણ પોતાના
મિત્રના ધનનો નાશ કરવા લાગ્યો. વળી તે દાનવો
ને ખીજના ધનનું હરણ કરવાની રુચિ થવા લાગી,
તેઓના આર્થવર્ણમાં પણ દુકાન માંડનારા વેપારી
ઓ દેખાવા લાગ્યા, શૂદ્રજાતિના પુરુષો તપસ્વી
થવા લાગ્યા, બ્રહ્મચર્યવ્રત પાળ્યા વિના દેટલાએક
અધ્યયન કરવા લાગ્યા અને ખીજ દેટલાએક દાનવો
તો કેવળ વ્યર્થ જ મતનું પાલન કરવા લાગ્યા. ૬૬-૭૨
શિષ્યે ગુરુની સેવા કરવી છોડી દીધી, ગુરુએ શિષ્ય-
ની સાથે મિત્રાચારી કરવા માડી, વૃદ્ધ માતાપિતા
વિવાહ આદિ ઉત્સવો કરી કરીને જાણે થાકી
ગયા હોય તેમ અસમર્થ સ્થિતિમાં આવી પડીને
પુત્રોની પાસે અન્નની યાચના કરવા લાગ્યાં. જે
બ્રાહ્મણો વેદને જાણનારા હતા, બુદ્ધિમાન હતા અને
ગંભીરતામાં સમુદ્ર સરખા હતા, તેઓ ખેતી વગેરે
ખીજ કામો કરવા લાગ્યા અને તેથી જ ખીજ મૂર્ખ
બ્રાહ્મણો શ્રાદ્ધનું ભોજન કરવા લાગ્યા. પ્રતિદિન
પ્રાતઃકાળે પોતાના શિષ્યોને જે માતાપિતાએ
પોતાને ત્યાં અધ્યયન કરવા માટે ન મોકલ્યા હોય,
તેઓને ઘેર ગુરુઓ પોતે જઈને શિષ્યના કુશળ-
સમાચાર પૂછવા લાગ્યા અને પોતાની શાળામાં
મોકલવાની ક્રિયાઓ કરવા લાગ્યા; તેમ જ વહુ,
સાસુ અને સસરાની આગળ યર્થને નોકરચાકરો-
ને ધમકાવવા લાગી. ૭૩-૭૬ સ્ત્રીઓ પોતાના પતિ
ઓને પાસે બોલાવીને શિખામણ આપવા લાગી
અને તેઓની સામે બોલવા પણ લાગી; તેમ જ પિતા
પોતાના પુત્રનું મન સાચવવા માટે પ્રયત્ન કરવા
લાગ્યો. ૭૭ અને પુત્રોના ભયને લીધે પોતાના મૂળ
ધનને તેઓને વહેંચી આપીને પોતે દુઃખી સ્થિતિ
માં રહેવા લાગ્યો. કોઈનું ધન અગ્નિથી બળી ગયું
હોય, ચોરચોકાથી લૂંટાઈ ગયું હોય અથવા રાજ-
ઓએ હરી લીધું હોય, તેને જોઈને તેના મિત્ર
અનાયલા પુરુષો પણ દ્રેષને લીધે ખડખડ હસવા
લાગ્યા. આ રીતે દાનવો કૃતમ્ની બની ગયા, નાસ્તિક

યર્થ ગયા, પાપી યર્થ ગયા, શુભની ઓ સાથે પણ વ્યભિચાર કરવા લાગ્યા, અભક્ષ્ય પદાર્થોનું ભક્ષણ કરવા લાગ્યા, મર્યાદાથી બ્રૂટ યર્થ ગયા અને નિરતેજ બની ગયા. સમયના વિપર્યોસને લીધે તેઓ એવાં એવાં આચરણ કરવા લાગ્યા કે, જેથી હે દેવેન્દ્ર ! મેં નિશ્ચય કર્યો છે કે, દાનવોને વિષે હું નિવાસ કરીશ નહિ; માટે હે શચીપતિ ! પોતાની મેળે પ્રાપ્ત થયેલી મને તું અભિનંદન આપ. ૭૮-૮૧ હે દેવોના રાજા ! તું મારું પૂજન કરીશ, એટલે સર્વ દેવતાઓ પણ મારું પૂજન કરશે. વળી હું જ્યાં નિવાસ કરું છું ત્યાં મને અત્યંત પ્રિય, મારા કરતાં પણ ઉત્તમ અને મને જ સર્વે સ્વ અર્પણ કરનારી આશા, શ્રદ્ધા, ધૃતિ, શાંતિ, વિનિતિ, સન્નતિ, ક્ષમા અને જ્યાં એ આઠે દેવીઓ નિવાસ કરી રહે છે. હે પાકૃત્યનેા નાશ કરનારા ! તે આઠે દેવીઓ અને હું દેવોનેા લાગ કરીને તારા રાજ્યપ્રદેશમાં આવી પહોંચેલ છીએ અને અમે નિશ્ચય કર્યો છે કે, હવે પછી ધર્મનિષ્ઠ એવા દેવતાઓ વિષે જ અમે નિવાસ કરીશું.

એ પ્રમાણે દેવી લક્ષ્મીએ કહ્યું, તે પછી દેવર્ષિ નારદે અને વૃતહંતા ઇન્દ્ર પ્રીતિપૂર્વક તેને અભિનંદન આપ્યું. એટલે તુરંત જ દેવોના માર્ગમાં ઇચ્છિત ગધને ફેલાવનારો, સુખકારી સ્વર્થવાળો અને સર્વ ઇંદ્રિયોને સુખ ઉપજાવનારો પવન વાવા લાગ્યો; તેમ જ સર્વ દેવતાઓ પણ લક્ષ્મીની સાથે બેઠેલા ઇન્દ્રનાં દર્શન કરવાની ઇચ્છાથી તે પવિત્ર પ્રદેશમાં આવીને બેસી ગયા. ૮૨-૮૮ પછી હંબર નેત્રવાળો દેવરાજ ઇન્દ્ર લક્ષ્મીને તથા મિત્ર નારદને સાથે લઈને લીલા યોડાઓથી બેઠેલા પોતાના રથ માં બેઠો અને ઘણા જ સત્કારપૂર્વક દેવોની સભામાં ગયો. ૮૯ તે પછી જેમના પુરુષાર્થને દેવોએ જોયો હતો, એવા ઋષિ નારદે ઇન્દ્ર અને દેવી લક્ષ્મીના અભિપ્રાયનેા મનમાં વિચાર કરીને લક્ષ્મીદેવીને કહ્યું કે, 'આ સ્વર્ગલોકમાં થયેલુ તમારું આગમન સર્વ મહર્ષિઓએ સુખકારી માન્યું છે. ૧૦૦ આ રીતે જ્યારે લક્ષ્મીદેવીએ સ્વર્ગલોકમાં નિવાસ કર્યો, ત્યારે પિતામહ બ્રહ્માદેવના સ્થાનમાં તેજોમય સ્વર્ગલોકમાંથી અમૃતની વૃદ્ધિ થવા લાગી, દેવોનાં ઇંદ્રિયોના પોતાની મેળે વાગવા લાગ્યાં અને દિશા-

ઓ અત્યંત નિર્મળ યર્થને પ્રકાશવા લાગી. ૯૧ મેષ પણ બરાબર ઋતુ અનુસાર ધાન્ય ઉપર વૃદ્ધિ કરવા લાગ્યો, કેઈ પણ પ્રાણી ધર્મમાર્ગથી બ્રૂટ ન થયો, પૃથ્વી પણ અનેક રત્નોની ખાણોથી શોભી નીકળી અને દેવોના એ વિજયનિમિત્તે સર્વ મંગલિક શબ્દો થવા લાગ્યા. ૯૨ વળી તે સમયે પ્રત્યેક મનુષ્યો વૈદિક ક્રિયાઓ વિષે આસક્ત રહીને પોતાના મનસ્વીપણાથી શોભવા લાગ્યા અને પુણ્યવાનોના પવિત્ર માર્ગમાં રહેલા સર્વ મનુષ્યો, દેવો, ગંધર્વો, યક્ષો તથા અસુરો સમૃદ્ધિમાન યર્થને અત્યંત પ્રસન્ન થયા; ૯૩ એટલું જ નહિ પણ તે વખતે પવનથી કંપિત થયેલા વૃક્ષ ઉપરથી એક પુષ્પ પણ અકાળે પડતું ન હતું. તો પછી કળ તો ક્યાંથી જ પડે ? સર્વ ગાયો પ્રત્યેક જાતના રસોને આપનારી કામ હયા યર્થ હતી અને કેઈના સુખમાંથી દારુણ વાણી નીકળતી જ ન હતી. ૯૪ જે પુરુષો સર્વ કામનાઓને આપનારા, ઇન્દ્રપ્રમુખ દેવતાઓએ ઠરેલા આલક્ષ્મી-પૂજનનું બ્રાહ્મણોની સભામાં જઈને પડન કરશે, તેઓના સર્વ મનોરથો સફળ થશે અને તેઓને લક્ષ્મી પ્રાપ્ત થશે. ૯૫

હે કુરુગ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિરાજા ! તમે મને ચડતી-પડતીના સંબંધમાં જે પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તેનું આ ક્ષણે તમે તમને કહ્યું, તો હવે તેના બરાબર વિચાર કરીને તેનું જે તત્ત્વ જણાય તેના તમે સ્વીકાર કરજો. ૯૬

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વાત્મર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'ચડતીપડતીના લક્ષણો' નામનો અધ્યાય ૨૨૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૨૯ મો

બ્રહ્મપદને પ્રાપ્ત કરવાનાં સાધનો

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કિંચીલઃ કિંસમાચારઃ કિંચિદઃ કિંપરાક્રમઃ ।
પ્રાપ્નોતિ બ્રહ્મણઃ સ્થાનં યત્પરં પ્રકૃતેર્ધ્રુવમ્ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું - હે પિતામહ ! જે પરબ્રહ્મનું સ્થાન પ્રકૃતિથી પર રહેલું છે અને અવિનાશી છે, તેને કેવા શીલવાળો, કેવા આચારવાળો, કેવી વિધાવાળો અને કેવા પરાક્રમવાળો પુરુષ પામી શકે છે ? ૧

ભીષ્મે કહ્યું : જે પુરુષ મોક્ષધર્મમાં તત્પર રહેતો હોય, અલ્પાહારી હોય અને જિતેન્દ્રિય હોય, તે પુરુષ પ્રકૃતિથી પર રહેલા તે અવિનાશી શ્રદ્ધાપદને પામે છે.^૨ હે ભારત ! આ વિષયમાં પણ જૈગીપચ્ચ અને અસિતના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે.^૩ જેમ કે પૂર્વે મહાબુદ્ધિમાન અને સર્વ ધર્મો ને જાણનારા મુનિ જૈગીપચ્ચને કોષ તથા હર્ષથી રહિત થયેલા ભેઈ અસિત ગોત્રના મુનિ દેવકે આ પ્રમાણે પૂછ્યું.^૪

દેવકે પૂછ્યું : હે જૈગીપચ્ચમુનિ ! તમને કોઈ વંદન કરે છે, તો તમે પ્રસન્ન થતા નથી અને તમારી કોઈ નિંદા કરે છે, તો તમે કોપાયમાન થતા નથી; માટે હું તમને પૂછું છું કે, તમારી આબુદ્ધિ કેવા પ્રકારની છે અને આવી બુદ્ધિ તમને કેવી રીતે પ્રાપ્ત થઈ? તેમ જ આવી બુદ્ધિ રાખવામાં તમારા શો ઉદ્દેશ છે? ^૫

ભીષ્મે કહ્યું : મુનિ દેવકે એ પ્રમાણે પૂછ્યું, એટલે મહાતપસ્વી જૈગીપચ્ચ મુનિએ સંદેહરહિત અને પુષ્કળ અર્થયુક્ત પદવાણું મહાપવિત્ર વચન કહ્યું.^૬

જૈગીપચ્ચે કહ્યું : હે મહર્ષિ દેવલ ! જે સર્વની ગતિરૂપ છે, જે સર્વની સીમારૂપ છે અને પુણ્યકર્મ કરનારા પુરુષોની જે શાંતિ છે તે મહાશાંતિનું તમારી પાસે હું વર્ણન કરું છું.^૭ હે દેવલ ! શાંત મહાપુરુષો પોતાની નિંદા કરનારા ઉપર તથા પ્રશંસા કરનારા ઉપર હમેશાં સમાન ભાવ રાખે છે, નિંદક પુરુષોનાં આચરણને તથા પોતાનાં પુણ્યને શુભ રાખે છે, પોતાને અપ્રિય કહેનારા પુરુષની સામે કદી અપ્રિય બોલતા નથી, પોતાને પ્રહાર કરનાર પુરુષને સામે પ્રહાર કરવાની ઇચ્છા કરતા નથી, ઇચ્છિત વસ્તુ ન મળે તો તેને માટે બગાડો કરતા નથી, સમયને અનુસરીને કાર્યો કર્યા કરે છે, ગર્હ શુભરીને માટે શોક કરતા નથી અને કોઈ પણ પ્રકારની પ્રતિજ્ઞા કરતા નથી;^{૮-૧૦} તેમ જ હે દેવલ ! ચક્રિતમાન અને મતનિષ્ઠ એવા તે મહાત્માઓ ધનની ઇચ્છાથી પોતાને ત્યાં આવેલા કોઈ સુખાત્ર મનુષ્યની પૂજા કરવાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થાય, ત્યારે આદરસત્કાર

પૂર્વક તેની પૂજા કરે છે.^{૧૧} વળી તેવા મહાપુરુષો પરિપક્વ વિદ્યાવાળા હોય છે, મહારાની હોય છે, કોષને છૂતનારા હોય છે, ઇન્દ્રિયોને વશ રાખનારા હોય છે; મન, વચન અને કર્મથી પણ કોઈનો અપરાધ કરતા નથી,^{૧૨,૧૩} તેમ જ કોઈની નિંદા કરતા નથી, પ્રશંસા કરતા નથી અને બાંજા-એ કરેલી પોતાની નિંદા કે પ્રશંસાથી કદી વિકાર ને પામતા નથી.^{૧૪} સર્વ પ્રકારે શાંત રહેનારા અને સર્વ પ્રાણીઓનું હિત કરવામાં આસક્ત એવા તે મહાત્માઓ કોઈના પર ક્રોધ કરતા નથી, હર્ષ પામતા નથી અને કદી અપરાધ પણ કરતા નથી.^{૧૫} તેઓ પોતાની હૃદયશ્રદ્ધિને છોડી નાખીને સુખથી સર્વત્ર વિચર્યા કરે છે, તેઓને કોઈ બાંધવો હોતા નથી, તેમ તેઓ પોતે પણ બીજાઓના બાંધવો હોતા નથી.^{૧૬} વળી તેઓના કોઈ શત્રુ હોતા નથી અને તેઓ પોતે પણ કોઈના શત્રુ થતા નથી, જે મનુષ્યો એ મહાત્માઓના ચરિત્ર પ્રમાણે વર્તે છે, તેઓ હમેશાં સુખી થાય છે.^{૧૭} હે શ્રેષ્ઠ પ્રાદાણ ! જે ધર્મ-વેત્તા પુરુષો ધર્મને અનુસરીને ચાલે છે, તેઓ સદાય સુખી જ છે, પરંતુ જેઓ ધર્મભાગથી બ્રહ્મ થાય છે, તેઓ કોઈ સમયે હર્ષ પામે છે અને કોઈ સમયે ઉદ્વેગ પામે છે;^{૧૮} પણ મેં તો ધર્મ-ભાગનો જ આશ્રય કર્યો છે, તો પછી હું શા માટે કોઈની ઈર્ષ્યા કરું અને શા માટે બીજાએ કરેલી નિંદાથી કે પ્રશંસાથી શોક કરું કે હર્ષ પામું?^{૧૯} મનુષ્યોને જે જે માર્ગે જવાની ઇચ્છા થાય, તે તે માર્ગે તેઓ ભલે જાય. મારી નિંદાથી કે પ્રશંસાથી મારું કંઈ પણ એાછું થવાતું નથી કે વધી પડવાતું નથી.^{૨૦} તત્ત્વવેત્તા વિચક્ષણ પુરુષે પોતાનું અપમાન થાય ત્યારે અમૃતપાન કર્યોની પેઠે સંતુષ્ટ થતું અને પોતાનું જ્યારે સન્માન કરવામાં આવે ત્યારે વિષ-પાન કર્યોની પેઠે ઉદ્વિગ્ન થતું.^{૨૧} જે પુરુષનું અપમાન કરવામાં આવ્યું હોય છે, તે પુરુષ આ લોકમાં તથા પરલોકમાં સુખથી નિદ્રા કરે છે (અર્થાત્ સુખી રહે છે); એટલું જ નહિ પણ તે પુરુષ સર્વ પ્રકારના દોષોથી મુક્ત થાય છે, પરંતુ અપમાન કરનાર સામે પુરુષ અંતે જ્યારે સમજે છે, ત્યારે પશ્ચાત્તાપને જ પામે છે.^{૨૨} જે કોઈ બુદ્ધિમાન મનુષ્યોને પરમ ગતિ પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા હોય, તેઓએ

મે કહેલા આ શાંતિવ્રતનું જ આચરણ કરવું, જેથી ઇર્ષ્યાનો ત્યાગ કરનારા, અન્યોન્યની કદી હિંસા નહિ કરનારા અને ખીબાઓની સમૃદ્ધિ ભેદને કદી સતાપ નહિ પામનારા તે મનુષ્યોનો અનાયાસે અવ્યુદય થાય છે.^{૨૩} ઇદ્રિયોનો જય કરનાર પુરુષ સર્વ પ્રકારના યજ્ઞોતું સંપૂર્ણ રૂપે સંપાદન કરીને અતે પ્રકૃતિથી પર રહેલા પરબ્રહ્મના સ્થાનને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૨૪} અને એ પ્રમાણે પરમ ગતિને પામેલા તે પુરુષના પદને દેવો, ગધર્વો, પિશાચો કે રાક્ષસો પણ પામી શકતા નથી.^{૨૫} ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'મક્ષપદને પ્રાપ્ત કરવાના સાધનો' નામનો અધ્યાય ૨૨૯ મેા સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૩૦ મો

નારદના શુણો

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

પ્રિયઃ સર્વસ્ય લોકસ્ય સર્વસત્વાભિનંદિતઃ ।

ગુણૈઃ સર્વેરુપેતત્થ કોન્વસ્તિ યુવિ માનવ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! સર્વ લોકમા પ્રિય થઈ પડેલ, સર્વ પ્રાણીઓ તરફ પ્રીતિ રાખનાર અને સર્વ શુણેથી યુક્ત એવો મનુષ્ય આ જગતમા કોણ છે ?^૧

શ્રીમ્હે કહ્યું : હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! તમે મને પ્રશ્ન પૂછ્યો છે, માટે હું તમને ઉત્તરેનને તથા શ્રીકૃષ્ણને સવાહ કહું છું, જેમા નારદના શુણું વર્ણન કરવામા આવ્યું છે.^૨

એક સમયે ઉત્તરેને શ્રીકૃષ્ણને પૂછ્યું : હે કૃષ્ણ ! નારદનું નામ સંકીર્તન કરવાથી મનુષ્યને કિંચ લોકની પ્રાપ્તિ થાય છે, માટે નારદ સર્વ શુણેથી યુક્ત છે, એમ હું માનું છું; તોપણ હું તમને પૂછું છું કે, નારદની અંદર કેવા પ્રકારના શુણો છે, તે મને કહો.^૩

શ્રીકૃષ્ણે કહ્યું : હે કુકુર દેશના રાજા ! નારદના જે ઉત્તમ શુણો મારા બહુવામા આવ્યા છે, તેનું હું સંક્ષેપમા વર્ણન કરું છું, સાંભળો.^૪ નારદને પોતાના અસ્તિ માટેનો કદી અહંકાર થયો નથી કે જે તેના દેહને સંતાપ ઉપજાવનાર થઈ પડે ! વગી તેનું શાસ્ત્રાન તથા આસ્તિ સદાય અરખાલિત જ

છે, જેથી તે સર્વત્ર પૂજ્ય છે.^૫ નારદ વિષે અસ્તિ, ક્રોધ, અપમાન કે ભય કદી ભેવામા જ આવ્યા નથી વળી તે કોઈ પણ કાર્યને વિનાવિલંબે કરનાર છે અને શૂરવીર છે, જેથી તે સર્વ જગતમા પૂજ્ય છે.^૬ નારદની વાણીમા કામને લીધે કે ક્રોધને લીધે વિપરીત ભાવ કદી દેખાયો નથી, જેથી તે અલ્પ સેવવા યોગ્ય છે અને આખા જગતમા પૂજ્ય છે તે અધ્યાત્મશાસ્ત્રના તરવને બધું છે, ક્ષમાશીલ છે, શક્તિમાન છે, જિતેન્દ્રિય છે, સર્ણ સ્વભાવના છે અને સત્યવાદી છે, માટે જ સર્વત્ર પૂજ્ય છે.^૭ તેમ જ તેજમા, યશમા, યુદ્ધિમા, જ્ઞાનમા, વિનયમા, જન્મમા તથા તપમા સર્વના કરતા તે શ્રેષ્ઠ છે, જેથી સમગ્ર જગતમા પૂજ્ય છે.^૮ વળી તે સુશીલ છે, સુખમા જ રહેનાર છે, ઉત્તમ ભોજન કરનાર છે, સર્વનો આદર કરનાર છે, પવિત્ર છે, ઉત્તમ વાક્યો બોલે છે અને કોઈની પણ ઇર્ષ્યા કરતા નથી, જેથી સર્વત્ર પૂજ્ય છે.^૯ તે સર્વનું કલ્યાણ કરે છે, તેમનામા પાપનો અશય પણ નથી અને ખીબાનું દુઃખ દેખીને પ્રસન્ન થતા નથી, જેથી સર્વત્ર લોકમા પૂજ્ય છે.^{૧૦} તે વેદશાસ્ત્રનું તથા આખ્યાનોનું શ્રવણ કરીને ઇદ્રિયોનો જય કરવા ઇચ્છે છે, ક્ષમાશીલ છે અને કોઈનું અપમાન કરતા નથી, જેથી સર્વત્ર પૂજ્ય છે.^{૧૧} તેમની દષ્ટિ સર્વત્ર સમાન છે, તેથી તેમને કોઈ પ્રિય કે અપ્રિય નથી. વળી તે સર્વના મનને અનુકૂળ ભાવણ કરનારા છે, જેથી તે સર્વત્ર પૂજ્ય છે.^{૧૨} વગી તે નારદ અતિશય વિદ્વાન છે, અદ્ભુત કથાઓને બહુનારા છે, યુદ્ધિમાન છે, લાલસાનો ત્યાગ કરનારા છે, શકનારહિત છે અને દીન, ક્રોધ તથા લોભનો ત્યાગ કરનારા છે, જેથી સર્વ જગતમા પૂજ્ય છે.^{૧૩} તેમણે અર્થ (વિષય), ધન અથવા કામને માટે કદી વિચ્છેદ કર્યો જ નથી, તેમ જ તેમના સર્વ દોષોનો સમૂળગો ઉત્તેજ થઈ ગયો છે, જેથી તે સર્વત્ર લોકમા પૂજ્ય છે.^{૧૪} તેમની ઇશ્વરભક્તિ અત્યંત દૃઢ છે, તેમનું અત કરણ અનિષ્ઠ છે, તેમનામા શાસ્ત્રજ્ઞાન સંપૂર્ણ છે તેમણે કુરતાનો ત્યાગ કર્યો છે અને તેમના ચેત્તનો તથા દોષનો નાશ થયો છે, માટે તે સર્વ જગતમા પૂજ્ય છે.^{૧૫} તે સર્વ પ્રકારના સગોમા આસક્તિ

રાખતા નથી, છતાં જાણે આસક્તિ રાખતા હોય તેવા જણાય છે; તેમનો સંશય દીર્ઘકાળ પર્યંત સ્થિર રહેતો નથી અને તે મહાન વક્તા છે, જેથી આખા જગતમાં પૂજાય છે.^{૧૭} તેમની ચિત્તવૃત્તિ કોઈ પણ કામ્યવિષયમાં એકાગ્ર થતી નથી, તે પોતે પોતાની સ્તુતિ કરતા નથી, કોઈની ઈર્ષ્યા કરતા નથી અને કોમળ વાણીથી વાર્તાલાપ કરે છે, તેથી સર્વ જગતમાં પૂજાય છે.^{૧૮} વળી તે લોકના વિવિધ પ્રકારના ચિત્તનું નિંદા કર્યા વિના અવલોકન કર્યા કરે છે અને સંસર્ગવિદ્યામાં (મુદ્ધિવિષયક જ્ઞાનમાં) કુશળ છે, માટે સર્વત્ર પૂજાય છે.^{૧૯} તે કોઈ પણ શાસ્ત્રની અસૂચા કરતા નથી. કેવળ પોતાની નીતિ ઉપર જ આધાર રાખીને જીવન ગાળે છે, સમયને વ્યર્થ જવા દેતા નથી અને મનને વશ રાખનારા છે, જેથી સર્વત્ર પૂજાય છે.^{૨૦} તેમણે આત્મવિદ્યાના વિષયમાં ઘણા જ પરિશ્રમ કર્યો છે, તેમની યુદ્ધિ કૃતકૃત્ય થઈ છે, સમાધિનો અનુભવ કરતાં કરતાં તેમને તૃપ્તિ જ થતી નથી અને યોગ સાધના કરવામાં તે હમેશાં સાવધ રહે છે, જેથી તે સર્વ જગતમાં પૂજાય છે.^{૨૧} તે નિર્લજ્જ નથી અને બીજા કોઈ મનુષ્યો પોતાના કલ્યાણને માટે એકાદા કાર્યમાં તેમની યોજના કરે છે, તો લક્ષ્યપૂર્વક એ કાર્યને તે કરે છે; તેમ જ બીજાઓની શુભ વાતોને તે પ્રકટ કરી દેતા નથી, માટે જ તે સર્વત્ર પૂજાય છે. પોતાને જો આર્થિક લાભ થાય તો તેમને હર્ષ થતો નથી, તેમ હાનિ થાય તો શોક પણ થતો નથી. વળી તેમની યુદ્ધિ સ્થિર છે અને તેમનું મન સર્વ વિષયોથી નિર્લેપ છે, જેથી સર્વ લોકમાં તે પૂજાય છે. આ રીતે સર્વશુભસંપન્ન, સર્વકાર્યનિપુણ, પવિત્ર, દોષોથી રહિત, સમયને જાણનારા અને સર્વનું પ્રિય કરી જાણનારા નારદના ઉપર કોને પ્રીતિ નહિ થાય ? ૨૨-૨૪

હતિ શ્રીમદ્વાત્સરતમા શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'નારદના શુભો' નામનો

અધ્યાય ૨૩૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૩૧ મો

વ્યાસશુકસંવાદ-કાળતું પરિભાષુ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

આદ્યંતં સર્વભૂતાનાં જ્ઞાતુમિચ્છામિ કૌરવ ।

ધ્યાનં કર્મ ચ કાલં ચ તથૈવાપ્યુર્યુગે યુગે ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે કુરુવંશી પિતામહ ! સર્વ પ્રાણીઓના ઉત્પત્તિસ્થાનને તથા લયસ્થાનને જાણવાની મને ઇચ્છા છે, તેમ જ પ્રત્યેક યુગમાં કરવામાં આવતું ધ્યાન અને કર્મ શું હોય છે અને પ્રત્યેક યુગનો સમય તથા પ્રત્યેક યુગમાં મનુષ્યોના આયુષ્ય પરિણામ કેટલું હોય છે, તે જાણવાને હું ઇચ્છુ છું.^૧ વળી આ સમય લોકતત્ત્વ અને પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ તથા નાશ શેમાંથી થાય છે ?^૨ હે સત્પુરુષોમાં શ્રેષ્ઠ ભીષ્મપિતામહ ! જો તમે અમારા પર અનુગ્રહ કરવા જ ઇચ્છતા હો, તો હું તમને પૂછું છું, તેનો તમે ઉત્તર આપો.^૩ પૂર્વે બ્રહ્મર્ષિ ભરદ્વાજને બુધુમુનિએ જે ઉત્તમ વચન કહ્યું હતું, તેનું તમારી પાસેથી શ્રવણ કરીને મારી યુદ્ધિ પરમ ધાર્મિક થયેલી છે; અને પરમાત્માના દિવ્ય સ્વરૂપમાં એકનિષ્ઠ થયેલી છે; માટે ફરી પણ હું તમને પૂછું છું, તો તે કહેવાને માટે તમે યોગ્ય છો.^૪

ભીષ્મે કહ્યું : આ વિષયમાં હું તમને એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહું છું, જેમાં ભગવાન વ્યાસે પ્રશ્ન પૂછનારા પુત્ર શુકદેવજીને આ વિષયનો જ ઉપદેશ આપ્યો છે.^૧ અગ, ઉપાગ અને ઉપનિષદો સહિત આરે વેદોનું અધ્યયન કર્યો પછી વ્યાસના પુત્ર શુકદેવજીએ ધર્મનું તાર્કિક સ્વરૂપ જોઈ લીધા પછી, નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચર્યવ્રત પાળવાની ઇચ્છાથી, ધર્મ-વિષયમાં સંશયરહિત થયેલા પોતાના પિતા કૃષ્ણ-દ્વૈપાયન વ્યાસને પોતાનો આવો સંદેહ પૂછ્યો.^૨

શુકદેવે પૂછ્યું : આ સર્વ ભૂતસમુદાયનો સપ્તા કોણ છે અને ચાર યુગોરૂપી કાળના ધર્મ-જ્ઞાનથી જેની સ્થિતિ થયા કરે છે, તે જીવ કોણ છે,^૩ તેમ જ બ્રાહ્મણોનું કર્તવ્ય શું છે તેમને કહો.^૪

ભીષ્મે કહ્યું : શુકદેવે એ પ્રમાણે પૂછ્યું, એટલે

× આ પ્રશ્નો અર્થ એ છે કે, ઈશ્વર પણ અવિદ્યોને લીધે જીવસ્વરૂપ થઈને કયા ધર્મથી કેવા ભાવને પામે છે ?

ભૂતભવિન્યને જાણનારા, સર્વજ્ઞ અને સર્વધર્મવેત્તા પિતા વ્યાસે તે સર્વ વિષય પોતાના પુત્રને કહેવા માંડ્યો.^{૧૦}

વ્યાસે કહ્યું : પૂર્વે જગતની ઉત્પત્તિ પહેલાં આનાદિ, અનંત, જ-અચ્છિન્ન, દિવ્ય, જ્વારહિત, નિર્વિકાર અને અવિનાશી એવું એક બ્રહ્મ જ સત્તા રૂપે હતું.^{૧૧} સુનિઓએ કાળના સંબંધમાં એવી ગણતરી કરી છે કે, પંદર નિમેષની એક કાષ્ઠ થાય છે, ત્રીસ કાષ્ઠની એક કલા થાય છે, ત્રીસ કલા અને એક કલાનો દશમાંશ મળીને એક મુહૂર્ત થાય છે, ત્રીસ મુહૂર્તનો એક રાત્રિદિવસ થાય છે, ત્રીસ રાત્રિદિવસનો એક માસ થાય છે, બાર માસનું એક વર્ષ થાય છે અને એક વર્ષનાં ઉત્તરાયન અને દક્ષિણાયન એવાં બે અયન થાય છે.^{૧૨-૧૪} સૂર્ય આ મનુષ્યલોકમાં (ઉદ્યાસ્ત પામીને) દિવસ તથા રાત્રિનો વિભાગ કરે છે. તેમાં રાત્રિ સર્વ પ્રાણીઓને નિદ્રા હેવા માટે હોય છે અને દિવસ સર્વ પ્રાણીઓને કર્મચેષ્ટા કરવા માટે હોય છે.^{૧૫} મનુષ્યોનો જ્યારે એક માસ થાય છે, ત્યારે પિતૃઓને એક અહોરાત્ર (રાત્રિદિવસ) થાય છે. તાત્પર્ય કે, મનુષ્યોને શુક્રવૃક્ષ એ પિતૃઓનો દિવસ છે કે, જેમાં તેઓ કર્મપ્રવૃત્તિ કરે છે અને મનુષ્યોનો કૃષ્ણવૃક્ષ તે પિતૃઓની રાત્રિ છે કે, જેમાં તેઓ નિદ્રાવશ થાય છે.^{૧૬} એ પ્રમાણે મનુષ્યોનું એક વર્ષ થાય છે, ત્યારે દેવતાઓનો એક અહોરાત્ર થાય છે. સારાંશ કે, મનુષ્યોનું ઉત્તરાયન તે દેવોનો દિવસ છે અને મનુષ્યોનું દક્ષિણાયન તે દેવોની રાત્રિ છે.^{૧૭} હવે પ્રથમ મેં તને મનુષ્યલોકમાં જે રાત્રિદિવસ કહ્યા છે, તેની ગણતરી કરીને બ્રહ્મદેવનાં રાત્રિદિવસ તથા વર્ષ હું તને કહું છું.^{૧૮} વળી સત્ય, ત્રેતા, દ્વાપર અને કળિયુગનાં વર્ષોની સંખ્યા કેટલી છે, તે પણ હું તને અનુક્રમે કહું છું.^{૧૯} દેવતાઓનાં ચાર હજાર વર્ષોનો સત્યયુગ કહેવાય છે અને દેવતાઓનાં ચારસો વર્ષો સુધીનો સત્યયુગનો પૂર્વસંધિકાળ ગણાય છે; તેમ જ ચારસો વર્ષો સુધીનો તે યુગનો ઉત્તરસંધિકાળ ગણાય છે. (અર્થાત્ દેવતાઓનાં ચાર હજાર ને આઠસો વર્ષો સુધીનું સત્યયુગનું પ્રમાણ ગણાય

+ આંખની પાંખડીને માંચીને ઉદ્યાસ્તો કેટલો સમય લાગે છે, તેને એક નિમેષ કહેવામાં આવે છે.

છે.)^{૨૦} તેમ જ બીજા ત્રણ યુગોનાં સુખ્ય વર્ષો પૂર્વસંધિકાળ તથા ઉત્તરસંધિકાળ પણ સત્યયુગનાં વર્ષોમાંથી ઉત્તરોત્તર એક એક ચતુર્થાંશ કમી કરવાથી નીકળી આવે છે. (અર્થાત્ ત્રેતાયુગનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં ત્રણ હજાર વર્ષોનું છે અને તે યુગના પૂર્વસંધિકાળનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં ત્રણસો વર્ષોનું તથા ઉત્તરસંધિકાળનું પ્રમાણ પણ દેવતાઓનાં ત્રણસો વર્ષોનું છે, જેથી સર્વાંશે ત્રેતાયુગનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં ત્રણ હજાર ને છ સો વર્ષોનું છે. દ્વાપરયુગનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં બે હજાર વર્ષોનું છે અને તે યુગના પૂર્વસંધિકાળનું તથા ઉત્તરસંધિકાળનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં બેસો બેસો વર્ષો સુધીનું છે, જેથી દ્વાપરયુગનું પ્રમાણ સર્વાંશે દેવતાઓનાં બે હજાર ને ચારસો વર્ષો સુધીનું ગણાય છે, તેમ જ કળિયુગનાં સુખ્ય વર્ષોનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં એક હજાર વર્ષો સુધીનું છે અને તે યુગના પૂર્વસંધિકાળનું પ્રમાણ તથા ઉત્તરસંધિકાળનું પ્રમાણ સો સો વર્ષો સુધીનું છે, જેથી કળિયુગનું પ્રમાણ સર્વાંશે દેવતાઓનાં એક હજાર ને બેસો વર્ષો સુધીનું છે.)^{૨૧} હે તાત ! આ ચારેય યુગનાં વર્ષો સનાતન અને શાશ્વત એવા હોડોડાનું ધારણ કરી રાખે છે અને બ્રહ્મરેતા પુરુષો આ ચતુર્યુગને સનાતન બ્રહ્મસ્વરૂપ જ માને છે.^{૨૨} જ્યારે સત્યયુગનો સમય પ્રવૃત્ત થાય છે, ત્યારે ધર્મના સંપૂર્ણ ચારે પાદ હોય છે, સર્વત્ર સત્યમય પ્રવૃત્તિ હોય છે અને કોઈ પણ મનુષ્ય અધર્મમાર્ગે આવક કરવા માટે તૈયાર થતો નથી;^{૨૩} પરંતુ બીજા યુગોના સમયમાં મનુષ્ય અધર્મમાર્ગે આવક કરવાની પ્રવૃત્તિ કરે છે, જેથી પ્રત્યેક યુગમાં ધર્મના એક એક પાદની હાનિ થતી જાય છે અને ચોરી, અસત્ય તથા કપટને લીધે અધર્મ વધી પડે છે.^{૨૪} સત્યયુગના સમયમાં મનુષ્યો નીરાગી રહે છે, સર્વ કાર્યોને સિદ્ધ કરી શકે છે અને ચારસો

* અહીં કહેવાનો ભાવ એ છે કે, કાળ જેની સંજ્ઞા છે એવું આ ચતુર્યુગાત્મક જીવનું સ્વરૂપ કેવળ સનાતન છે, આદિઅંતથી રહિત છે અને સર્વ પ્રકારના વિકારોથી મુક્ત છે; છતાં ગતરૂપ ઉપાધિના ચોગંધી જ ચાર યુગસ્વરૂપે જણાય છે; પણ વાસ્તવિક દૃષ્ટિએ જિતાં જીવનું સ્વરૂપ કેવળ અહમય જ છે. —નીલકંઠ

વર્ષોના આયુષવાળા હોય છે; પરંતુ તે પછીના યુગોમાં મનુષ્યોનાં આયુષોમાં એક એક અંશ ઘટ-
તો જાય છે; અર્થાત્ ત્રેતાયુગમાં મનુષ્યોનું આયુષ
ત્રણસો વર્ષનું હોય છે, દ્વાપરયુગમાં બસો વર્ષનું
હોય છે અને કળિયુગમાં એકસો વર્ષનું હોય
છે.^{૨૫} અમે સાંભળ્યું છે કે, ત્રેતાયુગના આરંભ
પછી મનુષ્યોના આયુષ્યમાં, વેદાભ્યાસમાં, આશી-
વાંદોમાં તથા વેદોક્તા કૃણમાં પ્રતિદિન ઘટાડો
થતો જાય છે.^{૨૬} સત્યયુગમાં મનુષ્યોના જે ધર્મો
હોય છે, તે ધર્મો ત્રેતાયુગમાં બદલાઈ જાય છે,
ત્રેતાયુગના ધર્મો દ્વાપરયુગમાં બદલાઈ જાય છે
અને દ્વાપરયુગના ધર્મો કળિયુગમાં બદલાઈ જાય
છે. આ રીતે જેમ જેમ યુગોનો હ્રાસ થતો જાય
છે, તેમ તેમ મનુષ્યોના ધર્મોનો પણ હ્રાસ થતો
જાય છે.^{૨૭} સત્યયુગની અંદર તપ શ્રેષ્ઠ ગણાય છે,
ત્રેતાયુગની અંદર જ્ઞાન ઉત્તમ ગણાય છે, દ્વાપર
યુગની અંદર યજ્ઞ જ ઉત્તમ ગણાય છે અને કળિ
યુગમાં કેવળ દાન જ શ્રેષ્ઠ ગણાય છે.^{૨૮} વિદ્વાનો
કહે છે કે, આ ચારે યુગનાં એકંદર દેવતાઈ બાર
હજાર વર્ષો થાય છે અને તેને મહાયુગ કહેવામાં
આવે છે. આવા એક હજાર મહાયુગો વીતી જાય
છે, એટલે બ્રહ્મદેવનો એક દિવસ થાય છે.^{૨૯} અને
તેવા એક હજાર મહાયુગની જ તેમની રાત્રિ ગણાય
છે. સમર્થ દેવ બ્રહ્મા પોતાની રાત્રિના આરંભ-
સમયે યોગનિદ્રામાં પ્રવેશ કરીને ધ્યાનમગ્ન દશામાં
મોક્ષી રહે છે, એટલે આ જગતનો પ્રવચ્ચ થાય છે
અને પછી તે રાત્રિ સમાપ્ત થાય છે, ત્યારે પુનઃ
બ્રહ્મદેવ યોગનિદ્રામાંથી જાગૃત થાય છે.^{૩૦} (રાત્રિ-
દિવસના પ્રમાણને જાણનારા ગણિતશાસ્ત્રીઓ કહે
છે કે,) જે મનુષ્યો બ્રહ્મદેવના દિવસને એક હજાર
મહાયુગનો જાણે છે અને બ્રહ્મદેવની રાત્રિને પણ
તેટલા પ્રમાણની જ જાણે છે, તેઓને જ રાત્રિદિવસ-
નું ખરું જ્ઞાન છે.^{૩૧} બ્રહ્મદેવ પોતાની રાત્રિ વીતી
ગયા પછી જાગૃત થઈને પુનઃ સૃષ્ટિરચના કરે છે,
તેમાં પ્રથમ નાશવંત અહંકારને ઉત્પન્ન કરે છે
અને તે અહંકારથી વ્યક્તસ્વરૂપ મન ઉત્પન્ન
થાય છે; અર્થાત્ આ સર્વ જગત કેવળ મનો-
મય જ છે.^{૩૨}

અધ્યાય ૨૩૨ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-જગતની રચના

॥ વ્યાસ ક્ષમાવ ॥

બ્રહ્મ તેજોમયં શુક્રં યસ્ય સર્વમિદં જગત્ ।

एकस्य भूतं भूतस्य द्वयं स्थावरजंगमम् ॥ १ ॥

વ્યાસે કહ્યું : તારે જાણવું કે, મહત્ત્વ જ
આ સર્વ જગતના બીજરૂપે છે; કેમ કે સૂક્ષ્મભુક્તિ-
રૂપ એવું તે મહત્ત્વ અનેક પ્રકારની સૂક્ષ્મ વાસ-
નાઓથી ભરપૂર હોય છે, તેથી સ્થાવરજંગમાત્મક
આ સર્વ જગત એકલા તે મહત્ત્વમાંથી જ ઉત્પન્ન
થયું છે.^૧ પિતામહ બ્રહ્મા પોતાના દિવસના આરંભ-
સમયે જાગૃત થઈને અવિદ્યા (માયા) વડે જગત-
ને ઉત્પન્ન કરે છે; પરંતુ તે સમયે પ્રથમ મહત્ત્વ
જ ઉત્પન્ન થાય છે અને તે મહત્ત્વ જ તત્કાળ
આકાશાદિ વ્યક્તસ્વરૂપે બની જઈને 'મન' એવી
સંજ્ઞાને ધારણ કરે છે.^૨ 'મન' સંજ્ઞાને ધારણ કર-
નારું આ મહત્ત્વ આત્મસ્વરૂપથી દૂર રહેનારું છે,
અનેક પ્રકારે ગતિ કરનારું છે અને પ્રાર્થનાત્મક
તથા સંશયાત્મક છે. તે સર્વના પ્રકાશક એવા
ચિદાત્માને આવૃત્ત કરી દઈને પોતાના સહિત સાત
માનસતત્ત્વોને* ઉત્પન્ન કરે છે.^૩ સૃષ્ટિને ઉત્પન્ન
કરવાની ઇચ્છાથી મનને બ્યારે યેરણા કરવામાં
આવે છે, ત્યારે તે વિકારવાળું થાય છે. એટલે તુરત
જ તેમાંથી સજ્જલુષવાળું આકાશ ઉત્પન્ન થાય
છે.^૪ તે આકાશ બ્યારે વિકાર પામે છે ત્યારે તેમાંથી
સર્વ બંધને વહન કરનારો બળવાન અને પવિત્ર
વાયુ ઉત્પન્ન થાય છે. તેનો શુષ્ક સ્પર્શ છે.^૫ આ
વાયુ બ્યારે વિકાર પામે છે, ત્યારે તેમાંથી ઉત્તમવળ
સ્વરૂપવાળું અને પ્રકાશમાન એવું તેજ ઉત્પન્ન
થાય છે. તેનો શુષ્ક રૂપ કહેવાય છે.^૬ આ તેજ
પણ વિકારને પામે છે, ત્યારે તેમાંથી રસશુષ્કવાળું
જળ ઉત્પન્ન થાય છે અને તે જળમાંથી ગંધશુષ્ક-
વાળી પૃથ્વી ઉત્પન્ન થાય છે. આ રીતે સર્વ મહા-
ભૂતોની સૃષ્ટિ તે મહત્ત્વમાંથી જ થયેલી છે, એમ
વિદ્વાનો કહે છે.^૭ વળી આ પાંચે મહાભૂતોમાં જે
જે પ્રથમ ઉત્પન્ન થયેલું છે, તે સર્વના શુભો ઉત્ત-
રોત્તર સર્વ ભૂતોમાં રહેલા છે. (અર્થાત્ આકાશમાં

ભૂતલવિધ્યને બળુનારા, સર્વજ્ઞ અને સર્વધર્મવેત્તા પિતા વ્યાસે તે સર્વ વિષય પોતાના પુત્રને કહેવા માંડ્યો.^{૧૦}

વ્યાસે કહ્યું : પૂર્વે જગતની ઉત્પત્તિ પહેલાં અનાદિ, અનંત, જન્મરહિત, દિવ્ય, જ્વરરહિત, નિર્વિકાર અને અવિનાશી એવું એક બ્રહ્મ જ સત્તા-રૂપે હતું.^{૧૧} મુનિઓએ કાળના સંબંધમાં એવી ગણતરી કરી છે કે, પંદર નિમેષની એક કાષ્ઠ થાય છે, ત્રીસ કાષ્ઠાની એક કલા થાય છે, ત્રીસ કલા અને એક કલાનો દશમાંશ મળીને એક મુહૂર્ત થાય છે, ત્રીસ મુહૂર્તનો એક રાત્રિદિવસ થાય છે, ત્રીસ રાત્રિદિવસનો એક માસ થાય છે, ધાર માસનું એક વર્ષ થાય છે અને એક વર્ષનાં ઉત્તરાયન અને દક્ષિણાયન એવાં બે અયન થાય છે.^{૧૨-૧૪} સૂર્ય આ મનુષ્યલોકમાં (ઉદયારત પામીને) દિવસ તથા રાત્રિનો વિભાગ કરે છે. તેમાં રાત્રિ સર્વ પ્રાણીઓને નિદ્રા લેવા માટે હોય છે અને દિવસ સર્વ પ્રાણીઓને કર્મચેષ્ટા કરવા માટે હોય છે.^{૧૫} મનુષ્યોનો જ્યારે એક માસ થાય છે, ત્યારે પિતૃઓને એક અહોરાત્ર (રાત્રિદિવસ) થાય છે. તાત્પર્ય કે, મનુષ્યોને શુકલપક્ષ એ પિતૃઓનો દિવસ છે કે, જેમાં તેઓ કર્મપ્રવૃત્તિ કરે છે અને મનુષ્યોનો કૃષ્ણપક્ષ તે પિતૃઓની રાત્રિ છે કે, જેમાં તેઓ નિદ્રાવશ થાય છે.^{૧૬} એ પ્રમાણે મનુષ્યોનું એક વર્ષ થાય છે, ત્યારે દેવતાઓનો એક અહોરાત્ર થાય છે. સારાંશ કે, મનુષ્યોનું ઉત્તરાયન તે દેવોનો દિવસ છે અને મનુષ્યોનું દક્ષિણાયન તે દેવોની રાત્રિ છે.^{૧૭} હવે પ્રથમ મેં તને મનુષ્યલોકમાં જે રાત્રિદિવસ કહ્યા છે, તેની ગણતરી કરીને બ્રહ્મદેવનાં રાત્રિદિવસ તથા વર્ષ હું તને કહું છું.^{૧૮} વળી સત્ય, ત્રેતા, દ્વાપર અને કળિયુગનાં વર્ષોની સંખ્યા કેટલી છે, તે પણ હું તને અનુક્રમે કહું છું.^{૧૯} દેવતાઓનાં ચાર હજાર વર્ષોનો સત્યયુગ કહેવાય છે અને દેવતાઓનાં ચારસો વર્ષો સુધીનો સત્યયુગનો પૂર્વસંધિકાળ ગણાય છે, તેમ જ ચારસો વર્ષો સુધીનો તે યુગનો ઉત્તરસંધિકાળ ગણાય છે. (અર્થાત્ દેવતાઓનાં ચાર હજાર ને આઠસો વર્ષો સુધીનું સત્યયુગનું પ્રમાણ ગણાય

છે.)^{૨૦} તેમ જ બીજા ત્રણ યુગોનાં મુખ્ય વર્ષો પૂર્વ સંધિકાળ તથા ઉત્તરસંધિકાળ પણ સત્યયુગનાં વર્ષોમાંથી ઉત્તરોત્તર એક એક ચતુર્થાંશ કમી કરવાથી નીકળી આવે છે. (અર્થાત્ ત્રેતાયુગનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં ત્રણ હજાર વર્ષોનું છે અને તે યુગના પૂર્વ સંધિકાળનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં ત્રણસો વર્ષોનું તથા ઉત્તરસંધિકાળનું પ્રમાણ પણ દેવતાઓનાં ત્રણસો વર્ષોનું છે, જેથી સર્વાંશે ત્રેતાયુગનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં ત્રણ હજાર ને છ સો વર્ષોનું છે. દ્વાપરયુગનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં બે હજાર વર્ષોનું છે અને તે યુગના પૂર્વ સંધિકાળનું તથા ઉત્તરસંધિકાળનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં બેસો બેસો વર્ષો સુધીનું છે, જેથી દ્વાપરયુગનું પ્રમાણ સર્વાંશે દેવતાઓનાં બે હજાર ને ચારસો વર્ષો સુધીનું ગણાય છે, તેમ જ કળિયુગનાં મુખ્ય વર્ષોનું પ્રમાણ દેવતાઓનાં એક હજાર વર્ષો સુધીનું છે અને તે યુગના પૂર્વ સંધિકાળનું પ્રમાણ તથા ઉત્તરસંધિકાળનું પ્રમાણ સો સો વર્ષો સુધીનું છે, જેથી કળિયુગનું પ્રમાણ સર્વાંશે દેવતાઓનાં એક હજાર ને બેસો વર્ષો સુધીનું છે.)^{૨૧} હે તાત ! આ ચારેય યુગનાં વર્ષો સનાતન અને શાશ્વત એવા લોકોનું ધારણ કરી રાખે છે અને બ્રહ્મવેત્તા પુરુષો આ ચતુર્થુગને સનાતન બ્રહ્મસ્વરૂપ જ માને છે.^{૨૨} જ્યારે સત્યયુગનો સમય પ્રવૃત્ત થાય છે, ત્યારે ધર્મના સંપૂર્ણ ચારે પાદ હોય છે, સર્વત્ર સત્યમય પ્રવૃત્તિ હોય છે અને કેઈ પણ મનુષ્ય અધર્મ-માર્ગે આવક કરવા માટે તૈયાર થતો નથી.^{૨૩} પરંતુ બીજા યુગોના સમયમાં મનુષ્ય અધર્મમાર્ગે આવક કરવાની પ્રવૃત્તિ કરે છે, જેથી પ્રત્યેક યુગમાં ધર્મના એક એક પાદની હાનિ થતી જાય છે અને ચોરી, અસત્ય તથા કપટને લીધે અધર્મ વધી પડે છે.^{૨૪} સત્યયુગના સમયમાં મનુષ્યો નીરાગી રહે છે, સર્વ કાર્યોને સિદ્ધ કરી શકે છે અને ચારસો

* અહીં કહેવાનો ભાવ એ છે કે, કાળ જેની ચંદ્રા છે એવું આ ચતુર્થુગાત્મક જીવનું સ્વરૂપ કેવળ સનાતન છે, આદિઅંતથી રહિત છે અને સર્વ પ્રકારના વિકારોથી મુક્ત છે; છતાં મનુષ્ય ઉપાધિના યોગથી જ ચાર યુગસ્વરૂપે જણાય છે; પણ વાસ્તવિક દૃષ્ટિએ તેમાં જીવનું સ્વરૂપ કેવળ બ્રહ્મમય જ છે.

+ આંખની પાંપણને મીંચીને ઉઘાડતાં જેટલો સમય લાગે છે, તેને એક નિમેષ કહેવામાં આવે છે.

એક પુરુષો માને છે કે, કર્મ કરવામાં પુરુષાર્થનું જ પ્રાધાન્ય છે, માટે* પુરુષાર્થ શ્રેષ્ઠ છે, કેટલાએક કહે છે કે,^x દૈવજ શ્રેષ્ઠ છે, કેટલાએક ભૌતિક શાસ્ત્રીઓ કહે છે કે,⁺ સ્વભાવ જ સર્વનું કારણ છે. વળી કેટલાએક કહે છે કે, પુરુષાર્થ, દૈવ અને સ્વભાવ એ ત્રણે જ્યાં સુધી અલગ અલગ હોય છે, ત્યાં સુધી કંઈ કરી શકતા નથી, પણ ત્રણે એકઠા મળીને જ કોઈ જાતનું કર્મ કરી શકે છે; માટે તે ત્રણેના એકીભાવ જ શ્રેષ્ઠ છે અને કેટલાએક કર્મ-નું જ પ્રાધાન્ય માનનારા કહે છે કે, આ સૃષ્ટિના વિષયમાં કેવળ પુરુષાર્થ જ કારણ છે, એમ કહી શકાતું નથી, કેવળ દૈવ જ કારણ છે, એમ પણ કહી શકાતું નથી, તેમ જ દૈવ અને પુરુષાર્થ એ બંને કારણ તરીકે છે, એમ પણ કહી શકાતું નથી અને દૈવ તથા પુરુષાર્થ એ બંને કારણ તરીકે નથી, એમ પણ કહી શકાતું નથી; પરંતુ સિદ્ધાંતવેત્તા યોગી-પુરુષો તો એમ જ કહે છે કે, પરબ્રહ્મ જ આ સર્વ જગતનું કારણ છે.^{૧૮-૨૧}

(હવે બ્રહ્મની પ્રાપ્તિનું સાધન શું અને તેને પ્રાપ્ત થયાનું ફળ શું તે કહેવાય છે) જેનું મૂળ શમ અને હ્રમ છે એવો યોગ જ પ્રાણીઓને મોક્ષ-હેતુક થઈ પડે છે અને તે ધર્મનો આશ્રય કરવાથી મતુખ્ય પોતાના મનમાં જે જે વિષયની ધૃત્તિ કરે છે, તે તે સર્વને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૨૨} જે મહાભૂત (પરબ્રહ્મ) સર્વ જગતને સરજે છે, તેને કેવળ યોગ-ધર્મથી જ પામી શકાય છે. વળી યોગધર્મમાં એક-નિઘ થયેલો પુરુષ કેવળ પરબ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ જઈને સર્વ પ્રાણીઓનો પ્રભુ થાય છે.^{૨૩} આ યોગધર્મનો આશ્રય કરીને જ ઋષિઓ અહર્નિશ વેદાધ્યયન

કરતા હતા અને બ્રહ્મદેવે પોતે પણ યોગધર્મ દ્વારા જ આદિતરહિત એવી વેદવિધાને શિષ્યપ્રશિષ્ય દ્વારા જગતમાં પ્રવર્તી છે.^{૨૪} તેમ જ ઋષિઓનાં નામો, વેદકાળની સૃષ્ટિઓ તથા પ્રાણીમાત્રનાં ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારનાં કર્મો, એ યોગધર્મને લીધે જ પ્રવૃત્ત થયાં છે.^{૨૫} સૃષ્ટિના આદિમાં લોકના ઈશ્વર અજન્મા બ્રહ્મદેવે વૈદિક મત્રોનો ઉચ્ચાર કરી કરીને સર્વ પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરી છે; તેમ જ વેદમાં જોવા-મા આવતા ઋષિઓનાં નામો અને બીજી દિવ્ય સૃષ્ટિઓ પણ તેવી રીતે જ ઉત્પન્ન કરવામાં આવી છે. (અર્થાત્ વેદના મત્રો દ્વારા જ સર્વથા સૃષ્ટિને ઉત્પન્ન કરવામાં આવી છે.)^{૨૬} વેદમાં કહ્યું છે કે, આત્માની સુક્તિ દશ પ્રકારનાં સાધનોથી થઈ શકે છે. તે સાધનો આ પ્રમાણે છે : વેદોનું અધ્યયન, ગૃહસ્થાશ્રમધર્મ, પાનપ્રસ્થાશ્રમધર્મ, સંન્યોપાસનાદિ સર્વસાધારણ કર્મ, જ્યોતિષ્યમ આદિ યજ્ઞ, કીર્તિ-જનક કર્મ (વાપ, દૂવા, તળાવ વગેરે ખંધાવવાં તે), ત્રણ પ્રકારનું માનસિક ધ્યાન* અને જીવનસુક્તિ, આ દશ સાધનોથી સંસારનાં દુઃખનું ઉત્થાન કરી શકાય છે.^{૨૭} જોકે બ્રહ્મનું સ્વરૂપ મહાગહન છે-હરવગાહ છે અથવા દુર્વિજ્ઞેય છે, તોપણ વેદ-દ્રશ્ય વિદ્યાનોએ વેદોક્ત કર્મપ્રતાપોમાં તેને દેવતા-સ્વરૂપે વર્ણવેલું છે અને ઉપનિષદરૂપે વેદાંતમાં અત્યંત સ્પષ્ટ સ્વરૂપે વર્ણવેલું છે, જેથી પૂર્વોક્ત દશ સાધનો દ્વારા બ્રહ્મના સ્વરૂપને જાણી શકાય છે.^{૨૮} હેહાભિમાની જીવને સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોથી યુક્ત એવો જે પૃથક્કાવ અથવા દૈતદર્શન જોવામાં આવે છે, તેની ઉત્પત્તિ કેવળ કર્મમાંથી જ છે. (કેમ કે સુધૃષ્ટિ અને સ્મૃતિ અવસ્થામાં કર્મોનો જ્યારે ઉપરામ થાય છે, ત્યારે દૈતદર્શિરહેતી જ નથી.) આમ સમજીને આત્મવેત્તા પુરુષે પોતાના વિજ્ઞાન બળનો આશ્રય કરીને તે દૈતદર્શનનો ત્યાગ કરી દેવો. (અર્થાત્ જ્ઞાતા, જ્ઞાન અને જ્ઞેય એ ત્રણે

* અથ આદિ યજ્ઞોના અગોમા શામ્ભોક્ત વિધિ પ્રમાણે વિરાટસ્વરૂપનું ધ્યાન કરવું તે પ્રથમ ધ્યાન; અને જદરાશ્રિ વગેરે પ્રતીકોમાં વૈષ્ણવ નામના કારણે બ્રહ્મનું ધ્યાન કરવું તે બીજું ધ્યાન, તેમ જ દ્વર આદિ અદ્વ-પ્રકૃતિ ઉપાસના દ્વારા શુદ્ધ સ્વરૂપનું ધ્યાન કરવું તે ત્રીજું ધ્યાન છે.

* આ મત મીમાંસકોનો છે.

x આ મત જ્યોતિષશાસ્ત્રીઓનો છે તેઓ માને છે કે, સૂર્ય આદિ ગ્રહો જ શુભઅશુભ ફળને આપનારા છે.

+ આ મત સ્વભાવવાદીઓનો અથવા સામ્ય-શાસ્ત્રીઓનો છે.

- આ મત જૈનોનો છે. તેઓ એકાંતપક્ષનો કદી સ્વીકાર જ કરતા નથી અને કહે છે કે, આઠ કર્મોની લીધે જ જીવોને સંસારમાં બંધાવું પડે છે; માટે તપા-વેદી શિલા ઉપર ઘસન કરવું વગેરે નિર્જર ધર્મથી જ જીવોનો મોક્ષ થાય છે.

કેવળ શબ્દશુભ રહેલો છે, વાયુમા શબ્દ અને સ્પર્શ એ બન્ને શુભો રહેલા છે, તેજમા શબ્દ, સ્પર્શ અને રૂપ એ ત્રણે શુભો રહેલા છે, જળમા શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ અને રસ એ ચારે શુભો રહેલા છે અને પૃથ્વીમા શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ એ પાંચે શુભો રહેલા છે, પરંતુ લક્ષ્યમા રાખણ કે, પ્રત્યેક ભૂતોની અંદર રહેલી આ શુભવસ્થા કેવળ સૂક્ષ્મભૂતોના જ આશ્રય કરનારી છે (અર્થાત્ સૂક્ષ્મભૂતો જ ઉત્તરોત્તર એક એક શુભને અધિક ધારણ કરે છે, પણ પચીકૃત સ્થૂળભૂતોમા તો પાંચેમા પાંચ પાંચ શુભ ઉપલબ્ધ થાય છે) વળી આ પાંચે મહાભૂતો પૈકી જે જે મહાભૂત જેટલા કાળ પર્યંત જે પ્રકારે સ્થિતિ કરે છે, તેટલા કાળ પર્યંત જ તેનામા તેટલો શુભ સ્થાયી તરીકે રહે છે.^૯ કેટલા-એક મનુષ્યોને જ્યારે જળની અંદર ગંધનો અનુભવ થાય છે, ત્યારે તેઓ પોતાના અજ્ઞાનને લીધે કહે છે કે, 'આ જળ ગંધવાળું છે' પણ તેઓએ જાણવું જોઈએ કે, ગંધશુભ કેવળ પૃથ્વીનો જ છે અને જળની અંદર પૃથ્વીનું તથા વાયુનું મિશ્રણ થવાથી જ તેમા ગંધશુભ ઉપલબ્ધ થાય છે.^{૧૦} આ મહત્તરવ, અહકાર અને સૂક્ષ્મ આકાશાદિ સાત પદાર્થો જુદી જુદી અનેક શક્તિવાળા હોવા છતાં સૃષ્ટિની પૂર્વે એકબીજાથી અલગ અલગ હતા, જેથી સમગ્ર પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરવા માટે સમર્થ થઈ શક્યા ન હતા.^{૧૦} પછી તે વ્યાપક પદાર્થો અન્યોન્યનો આશ્રય કરીને એકબીજાની સાથે એકઠા મળ્યા અને શરીરરૂપી એક આશ્રયને પામ્યા. આ રીતે શરીરની ઉત્પત્તિ થયા પછી જીવે તેમા નિવાસ કર્યો, તેથી જ તેને 'પુરુષ' (પુરિ રોતે પુરુષ) કહેવામા આવે છે.^{૧૧} પાંચ મહાભૂતો, મન અને દશ ઇન્દ્રિયો આ સોળ તરવોએ અન્યોન્યનો આશ્રય કર્યો, તેથી જ એ સોળ તરવોમય એવું આ મૂર્તિમાન સ્થૂળશરીર ઉત્પન્ન થયું છે કે, જેથી ઉત્પત્તિ થયા પછી પાંચ સૂક્ષ્મભૂતોએ, મહત્તરવોએ^{૧૨} તથા લોગવતા બાકી રહેલા પ્રારબ્ધકર્મોએ

* જે કે મહત્તરવ એક જ છે, હતા અહીં 'મહત્તરવોએ' એવું બહુવચન ચૂક્યું છે. તેના સળધ મા ટીકાકાર નીવક ધર્મ છે કે, 'પ્રતિપુણ મદદાવીનં મિત્રવપ્રતિપાદનાયમ્' અર્થાત્ એકનું એક જ મહત્તરવ

તે સ્થૂળશરીરમા પ્રવેશ કર્યો છે. (અર્થાત્ સ્થૂળ શરીરની ઉત્પત્તિ થયા પછી તેમા લિંગશરીર દાખલ થયું છે.)^{૧૨} આ રીતે જળશરીર ઉત્પન્ન થયું, તે પછી સર્વ પ્રાણીઓના આદિકર્તા પરમેશ્વર પોતાને ઉપાધિભૂત એવી માયામા સૂક્ષ્મ અશરૂં રહેલા સર્વ ભૂતોને સાથે લઈને પોતાનું સ્વરૂપ જ્ઞાન સપાદન કરવા માટે તેમા પ્રવેશ કરે છે અને તે જીવભાવને પામેલા પરમેશ્વરને જ 'તત્ત્વમસિ' (આદિ શ્રુતિવાક્યો) પ્રજાપતિ બ્રહ્મ કહે છે.^{૧૩} આ બ્રહ્મદેવ સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓને ઉત્પન્ન કરે છે અને દેવર્ષિઓને, પિતૃઓને, મનુષ્યોને, નદીઓને, સમુદ્રોને, દિશાઓને, પર્વતોને, વનસ્પતિઓને, ગંધર્વોને, રાક્ષસોને, પક્ષીઓને, પશુઓને, મૃગોને, સર્પોને, આકાશાદિ અવ્યય (અપક્ષયધર્મરહિત) પદાર્થોને, ઘટ આદિ વ્યય (અપક્ષયધર્મવાળા) પદાર્થોને સરજે છે.^{૧૪} બ્રહ્મદેવે ઉત્પન્ન કરેલા એ ભૂતસમુદાય પૈકી જેણે જેણે પૂર્વ સૃષ્ટિમા જે જે કર્મો કર્યા હોય છે, તેને તેને તે તે કર્મો જ પુનઃ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૫} જે પ્રાણી પૂર્વસૃષ્ટિમા હિંસક હોય છે, તે પુનઃ નવી સૃષ્ટિમા પણ હિંસક થાય છે, તેમ જ જે પ્રાણી પૂર્વસૃષ્ટિમા મૃદુ સ્વભાવનું હોય, ક્રૂર હોય, ધર્મી હોય, અધર્મી હોય, સત્યભાષી હોય કે મિથ્યાભાષી હોય, તે સર્વને પૂર્વકર્મના સંસ્કારને લીધે પુનઃ નવી સૃષ્ટિમા પણ તેની તેની પ્રાપ્તિ થાય છે અને તેવું કર્મ કરવાની જ તેને રચિ થાય છે.^{૧૬} જગતરૂપી ઇન્દ્રજનને વિસ્તારનારો વિધાતા આકાશાદિ મહાભૂતોમાં, ઇન્દ્રિયોના વિષયોમા તથા દ્રવ્યાદિકની આકૃતિઓમા અનેક પ્રકારની ભિન્નતા ઉત્પન્ન કરે છે અને સર્વ જીવોના તથા તે તે પદાર્થોના લોકતાભાવના અને લોચ્યભાવના સળધને પણ તે પોતે જ ઉત્પન્ન કરે છે.^{૧૭} કેટલા

પ્રત્યેક શરીરમા પ્રવેશ કરે છે, તેથી તે ભિન્ન ભિન્ન ધર્મ જન્ય છે, એમ સૂચવવા માટે મહુવચનનો પ્રયોગ છે

* આ શ્લોકનો આશય, શ્રુતિના આશયને મળે તો જ છે, એમ જણાવવા માટે નીલકંઠે આવ્યા એ શ્રુતિવાક્યો ટાક્યા છે તથા તદેવાનુપ્રાવિશત્. જ્ઞાન જ્ઞાન પ્રતિસ્વો મમ્ભૂત તદસ્ય સ્વ પ્રતિવક્ષ્યામહા શરીરની ઉત્પત્તિ થયા પછી પરમાત્માએ તેમાં પ્રવેશ કર્યો અને તે પછી કેવળ પોતાનું સ્વરૂપજ્ઞાન સપાદન કરવા માટે જ

એક પુરુષો માને છે કે, કર્મ કરવામાં પુરુષાર્થનું જ પ્રાધાન્ય છે, માટે* પુરુષાર્થ શ્રેષ્ઠ છે, કેટલાએક કહે છે કે,^x દૈવજ શ્રેષ્ઠ છે, કેટલાએક ભૌતિક શાસ્ત્રીઓ કહે છે કે,⁺ સ્વભાવ જ સર્વનું કારણ છે. વળી કેટલાએક કહે છે કે, પુરુષાર્થ, દૈવ અને સ્વભાવ એ ત્રણે જ્યાં સુધી અલગ અલગ હોય છે, ત્યાં સુધી કંઈ કરી શકતા નથી, પણ ત્રણે એકઠા મળીને જ કોઈ જાતનું કર્મ કરી શકે છે; માટે તે ત્રણેનો એકીભાવ જ શ્રેષ્ઠ છે અને કેટલાએક કર્મ-નું જ પ્રાધાન્ય માનનારા કહે છે કે, આ સૃષ્ટિના વિષયમાં કેવળ પુરુષાર્થ જ કારણ છે, એમ કહી શકાતું નથી, કેવળ દૈવ જ કારણ છે, એમ પણ કહી શકાતું નથી, તેમ જ દૈવ અને પુરુષાર્થ એ બંને કારણ તરીકે છે, એમ પણ કહી શકાતું નથી અને દૈવ તથા પુરુષાર્થ એ બંને કારણ તરીકે નથી, એમ પણ કહી શકાતું નથી; પરંતુ સિદ્ધાંતવેત્તા યોગી-પુરુષો તો એમ જ કહે છે કે, પરબ્રહ્મ જ આ સર્વ જગતનું કારણ છે.^{૧૯-૨૧}

(હવે બ્રહ્મની પ્રાપ્તિનું સાધન શું અને તેને પ્રાપ્ત થયાનું ફળ શું તે કહેવાય છે.) જેનું મૂળ શ્વમ અને દમ છે એવો યોગ જ પ્રાણીઓને મોક્ષ-હેતુક થઈ પડે છે અને તે ધર્મનો આશ્રય કરવાથી મનુષ્ય પોતાના મનમાં જે જે વિષયની ઇચ્છા કરે છે, તે તે સર્વને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૨૨} જે મહાભૂત (પરબ્રહ્મ) સર્વ જગતને સરજે છે, તેને કેવળ યોગ-ધર્મથી જ પામી શકાય છે. વળી યોગધર્મમાં એક-નિષ્ઠ થયેલો પુરુષ કેવળ પરબ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ જઈને સર્વ પ્રાણીઓનો પ્રભુ થાય છે.^{૨૩} આ યોગધર્મનો આશ્રય કરીને જ ઋષિઓ અહર્નિશ વેદાધ્યયન

કરતા હતા અને બ્રહ્મદેવે પોતે પણ યોગધર્મ દ્વારા જ આદિત્યતરહિત એવી વેદવિધાને શિષ્યપ્રશિષ્ય દ્વારા જગતમાં પ્રવર્તાવી છે.^{૨૪} તેમ જ ઋષિઓનાં નામો, વેદકાળની સૃષ્ટિઓ તથા પ્રાણીમાત્રનાં સિત્ત સિત્ત પ્રકારનાં કર્મો, એ યોગધર્મને લીધે જ પ્રવૃત્ત થયાં છે.^{૨૫} સૃષ્ટિના આદિમાં લોકના ઇન્દ્ર અજન્મા બ્રહ્મદેવે વૈદિક મંત્રોનો ઉચ્ચાર કરી કરીને સર્વ પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરી છે; તેમ જ વેદમાં જોવા-માં આવતાં ઋષિઓનાં નામો અને બીજી દિવ્ય સૃષ્ટિઓ પણ તેવી રીતે જ ઉત્પન્ન કરવામાં આવી છે. (અર્થાત્ વેદના મંત્રો દ્વારા જ સર્વથા સૃષ્ટિને ઉત્પન્ન કરવામાં આવી છે.)^{૨૬} વેદમાં કહ્યું છે કે, આત્માની સુક્તિ દશ પ્રકારનાં સાધનોથી થઈ શકે છે. તે સાધ-નો આ પ્રમાણે છે : વેદોનું અધ્યયન, ગૃહસ્થા-શ્રમધર્મ, પાનપ્રસ્થાશ્રમધર્મ, સંધ્યોપાસનાદિ સર્વસાધારણ કર્મ, જ્યોતિષ્યોમ આદિ યજ્ઞ, કીર્તિ-જનક કર્મ (વાપ, દૂધ, તળાવ વગેરે બંધાવવાં તે), ત્રણ પ્રકારનું માનસિક ધ્યાન* અને જીવનસુક્તિ, આ દશ સાધનોથી સંસારનાં દુઃખનું ઉલ્લંઘન કરી શકાય છે.^{૨૭} જોકે બ્રહ્મનું સ્વરૂપ મહાગહન છે-હરવગાહ છે અથવા દુર્વિજ્ઞેય છે, તોપણ વેદ-પ્રદા વિદ્વાનોએ વેદોક્ત કર્મપ્રસ્તાવોમાં તેને દેવતા-સ્વરૂપે વર્ણવેલું છે અને ઉપનિષદરૂપે વેદાંતમાં અત્યંત સ્પષ્ટ સ્વરૂપે વર્ણવેલું છે, જેથી પૂર્વોક્ત દશ સાધનો દ્વારા બ્રહ્મના સ્વરૂપને જાણી શકાય છે.^{૨૮} દેહાભિમાની જીવને સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોથી સુક્ત એવો જે પૃથક્કાવ અથવા દ્વૈતદર્શન જોવામાં આવે છે, તેની ઉત્પત્તિ કેવળ કર્મમાંથી જ છે. (કેમ કે સુસુપ્તિ અને સમાધિ અવસ્થામાં ક્રમોનો જમારે ઉપરામ થાય છે, ત્યારે દ્વૈતદર્શિરહેતી જ નથી.) આમ સમજીને આત્મવેત્તા પુરુષે પોતાના વિજ્ઞાન-બળનો આશ્રય કરીને તે દ્વૈતદર્શનનો ત્યાગ કરી દેવો. (અર્થાત્ જ્ઞાતા, જ્ઞાન અને જ્ઞેય એ ત્રણે

* આ મત મીમાંસકોનો છે.

x આ મત જ્યોતિષશાસ્ત્રીઓનો છે. તેઓ માને છે કે, સૂર્ય આદિ ગ્રહો જ શુભઅશુભ ફળને આપનારા છે.

+ આ મત સ્વભાવવાદીઓનો અથવા સાંખ્ય-શાસ્ત્રીઓનો છે.

÷ આ મત જૈનોનો છે. તેઓ એકાંતપક્ષનો કદી સ્વીકાર જ કરતા નથી અને કહે છે કે, આઠ ક્રમોને લીધે જ જીવોને સંસારમાં બંધાવું પડે છે; માટે તપા-વેદી શિક્ષા ઉપર શયન કરવું વગેરે નિર્જર ધર્મથી જ જીવોનો મોક્ષ થાય છે.

મ. શાં. ૩૨

* અથ આદિ યજ્ઞોનાં અંગોમાં શાસ્ત્રોક્ત વિધિ પ્રમાણે વિરાટસ્વરૂપનું ધ્યાન કરવું તે પ્રથમ ધ્યાન; અને જટરાશિ વગેરે પ્રતીકોમાં વૈશ્વાનર નામના કારણ બ્રહ્મનું ધ્યાન કરવું તે બીજું ધ્યાન; તેમ જ દ્વર આદિ અદ્-ગ્રહની ઉપાસના દ્વારા શુદ્ધ સ્વરૂપનું ધ્યાન કરવું તે ત્રીજું ધ્યાન છે.

ભાવોથી મુક્ત થવું.)^{૨૯} મુમુક્ષુ પુરુષે શબ્દબ્રહ્મ અને પરબ્રહ્મ એવાં બે બ્રહ્મનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવું ભેદ છે. તેમાં પ્રથમ શબ્દબ્રહ્મની (પ્રભુવર્મત્રની) ઉપાસના કરવામાં કુશળ થયેલો પુરુષ અંતે પરબ્રહ્મને (તુરીયબ્રહ્મને) પામી શકે છે.^{૩૦}

ક્ષત્રિયો પશુઓની હિંસાવાળા રાજસૂય આદિ યજ્ઞો કરે છે, વૈશ્યો હાંગેર વગેરે હોમદ્રવ્યો હોમીને યજ્ઞો કરે છે, શૂદ્રો ત્રણે વર્ણોની સેવારૂપ થસને કરે છે અને બ્રાહ્મણો બ્રહ્મની ઉપાસનારૂપ તપશ્ચર્યા કરીને યજ્ઞો કરે છે;^{૩૧} પરંતુ આવા યજ્ઞોનું વિધાન કેવળ ત્રેતાયુગમાં જ હોય છે; પણ સત્યયુગમાં હોતું નથી. (કેમ કે તે યુગમાં તો સર્વ યજ્ઞવિધિઓ સ્વતઃસિદ્ધ જ હોય છે.) વળી દ્વાપર અને કલિયુગમાં તો યજ્ઞવિધિનો સમૂળગો નાશ જ થાય છે.^{૩૨} સત્યયુગના મનુષ્યો કેવળ અદ્વૈતધર્મ ઉપર જ નિષ્ઠા રાખનારા હતા, જેથી તેઓ તપ વડે ભેદ શકતા હતા કે, ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ, સામવેદ અને કામ્ય યજ્ઞયાગાદિ કેવળ દ્વૈતરૂપ જ હોય છે તથા તુચ્છ હોય છે, માટે તેઓ (એ યજ્ઞયાગાદિના કૃળનો ત્યાગ કરી દઈને) કેવળ યોગપરાયણ જ રહેતા હતા.^{૩૩} પછી ત્રેતાયુગમાં સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓને પોતપોતાના ધર્મમાર્ગમાં નિયમિત રાખનારા મહાબળવાન એવા અનેક ઋષિઓ ઉત્પન્ન થયા. (કેમ કે તે યુગમાં મનુષ્યો પોતાની મેળે ધર્મ કરવા માટે પ્રવૃત્ત થતા ન હતા, તેથી તપોબળવાળા ધર્મશાસકો, તેઓને ઉપદેશ આપીને ધર્માનુષ્ઠાન કરાવતા હતા.)^{૩૪} આ પ્રમાણે ત્રેતાયુગમાં વેદોની, યજ્ઞોની તથા વર્ણાશ્રમોની બરાબર નિયમિત વ્યવસ્થા હતી; પરંતુ પછીના દ્વાપરયુગમાં મનુષ્યોનાં આયુષ આછાં થવા માંડ્યાં તથા પોતપોતાના ધર્મોથી તેઓ બ્રહ્મ થવા લાગ્યાં.^{૩૫} અને પછી કલિયુગમાં તો કોઈ કોઈ રથળે જ વેદોની સ્થિતિ ભેવામાં આવે છે; સમગ્ર યજ્ઞોના તો ઉત્તેજ જ થઈ જાય છે અને સર્વ મનુષ્યો પણ કેવળ અધર્મને લીધે પીડાયા કરે છે.^{૩૬} પૂર્વે સત્યયુગમાં જે ધર્મ ભેવામાં આવતો હતો, તે જ ધર્મ હજી પણ મનનો જય કરનારા, યોગની અંદર નિષ્ઠા રાખનારા અને વેદાંતશાસ્ત્રનું શંકણમનન કરનારા બ્રાહ્મણો વિશે ભેવામાં

આવે છે. (માટે તેવા બ્રાહ્મણો સત્યયુગનું જ સ્વરૂપ છે, એમ સમજવું.)^{૩૭} સત્યયુગ સિવાયના બીજા પ્રત્યેક યુગમાં, પોતપોતાના ધર્મમાં સ્થિતિ કરનારા વૈદિક મનુષ્યો વેદોક્ત પ્રમાણને જ અનુસરીને ધર્મપાલન, વ્રતાનુષ્ઠાન તથા તીર્થક્ષેત્રાદિમાં ગમન વગેરે કરે છે; પરંતુ તે સર્વ કેવળ કામનાપૂર્વક કરે છે. (અર્થાત્ ત્રેતાયુગમાં સ્વર્ગની ઇચ્છાથી ધર્મકર્મ કરવામાં આવે છે, દ્વાપરયુગમાં પુત્રાદિકની ઇચ્છાથી ધર્મકર્મ કરવામાં આવે છે અને કલિયુગમાં શત્રુમારણ આદિ કામનાઓને માટે ધર્મકર્મ કરવામાં આવે છે.)^{૩૮} જેમ વર્ષાઋતુમાં વૃદ્ધિના પ્રભાવથી અનેક સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓની વૃદ્ધિ થઈ પડે છે, તેમ પ્રત્યેક યુગમાં અનેક ધર્મો તથા અધર્મો વધી પડે છે અને ક્ષીણ પણ થાય છે.^{૩૯} જેમ કેમશઃ પ્રાપ્ત થયેલી ઋતુઓમાં તેનાં તેનાં અનેક પ્રકારનાં સ્વરૂપો વૃદ્ધિ પામ્યા કરે છે, તેમ સૃષ્ટિના આરંભસમયે બ્રહ્મદેવની અંદર ઉત્પાદક શક્તિ વધી પડે છે અને સૃષ્ટિના પ્રલયસમયે રૂઢદેવની અંદર સંહારક શક્તિ વધી પડે છે.^{૪૦} આ રીતે ચતુર્યુગાત્મક કાળનાં અનેક પ્રકારનાં સ્વરૂપો અનાધનત હોઈને પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરે છે અને સંહારી નાખે છે, એ વિષયનું મેં તારી પાસે વર્ણન કર્યું.^{૪૧} જગતનાં આરે પ્રકારનાં પ્રાણીઓનું મૂળ અધિષ્ઠાન કેવળ કાળ જ છે. વળી તે કાળ જ સર્વ પ્રાણીઓનું ધારણ કરે છે, પોષણ કરે છે અને કાળ પોતે જ પ્રાણીઓરૂપે પ્રકટ થાય છે;^{૪૨} એટલું જ નહિ પણ સૃષ્ટિ, કાળ, યજ્ઞાદિ ક્રિયા, વેદ, કર્મકંટો પુરુષ, દેહાદિકની એટલા અને યજ્ઞાદિ ક્રિયાના કૃણ્ભૂત સ્વર્ગોદિ લોકો એ બધાં કાલાત્મા પુરુષનાં જ (પરમાત્માનાં જ) સ્વરૂપો છે. હે પુત્ર! તે મને જે વિષયનો પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તેના સંબંધમાં મેં તને સર્વ કંઈ કહ્યું છે.^{૪૩}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમંત્ર ભોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં 'આસશુકસંવાદ-જગતની રચના'

નામનો અધ્યાય ૨૩રો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૩૩ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-જગતનો પ્રલય

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

પ્રત્યાહારં તુ વક્ષ્યામિ શ્રવ્યર્થાદૌ ગતેઽહનિ ।

યથેદં કુરુતેઽધ્યાત્મં સુદક્ષમં વિશ્વમીશ્વરઃ ॥ ૧ ॥

વ્યાસે કહ્યું છે પુત્રા પોતાનો દિવસ સમાપ્ત થયા પછી જ્યારે રાત્રિનો આરંભ થાય છે, ત્યારે ઉશ્વર-બ્રહ્મા આ સમય જગતને અત્યંત સૂક્ષ્મ સ્વરૂપે પોતાના શરીરમાં સમાવી દે છે, જેથી તેને પ્રત્યાહાર અથવા પ્રલય કહેવામાં આવે છે. આ પ્રલયનું હું તારી પાસે વર્ણન કરું છું.^૧ જ્યારે સૃષ્ટિનો પ્રલયકાળ ઉપસ્થિત થાય છે, ત્યારે આકાશ-માંથી સૂર્યની જ્વાળાઓ તથા સંકર્ષણના સુખમાંથી નીકળેલા અગ્નિની સાત જ્વાળાઓ જગતમાં ફેલાઈ જાય છે અને પછી આપું જગત એકદમ બળવા માંડે છે.^૨ તે વેળા પૃથ્વી ઉપર જે જે સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓ હોય છે, તેઓ સર્વ અગ્નિમાં ખળી જાય છે અને છેક પૃથ્વીરૂપ થઈ જાય છે.^૩ આ રીતે સર્વ સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓનો લય થઈ જાય છે અને વૃક્ષોનો તથા તૃણાદિકોનો પૃથ્વી ઉપરથી નાશ થઈ જાય છે, ત્યારે આખી પૃથ્વી કાચબાની પીઠ જેવી ભૂખરવણી^૪ લેવામાં આવે છે.^૫ પછી જ્યારે પૃથ્વીના ગંધશુભને જળ શ્રદ્ધ ધરી લે છે, ત્યારે ગંધશુભથી હીન થઈ પડેલી પૃથ્વીનો પણ લય થઈ જાય છે.^૬ અને તે સમયે મોટી ગર્જનાઓ કરતાં મોજાવાળું જળ સર્વત્ર ભિરાઈ નીકળે છે અને આખા જગતને યોળી દઈને ઊછળવા માંડે છે.^૭ હે તાત! એ જળના શુભને પણ જ્યારે તેજ શ્રદ્ધ કરે છે, ત્યારે શુભહીન થયેલા તે જળનો પણ તેજમાં લય થઈ જાય છે.^૮ તે પછી જ્યારે આકાશના મધ્યભાગમાં રહેલા સૂર્યને, અગ્નિની મહાન જ્વાળાઓ ઢાંકી દે છે, ત્યારે અગ્નિની જ્વાળાઓથી પૂર્ણ થયેલું આ સર્વ આકાશ એકદમ અનવસ્થામાં થઈ રહે છે.^૯ એ સમયે તેજના રૂપશુભને વાયુ શ્રદ્ધ ધરી લે છે, એટલે ગુરત જ્યારે બાળુ સળગી ઊઠેલા અગ્નિ શાંત પડી જાય છે અને મહાતોફાની વાયુ વાવા માંડે છે.^{૧૦} પોતાનામાંથી ઉત્પન્ન થયેલા પ્રચંડ મુસવાટાવોળો તે વાયુ

ઉપરનીચે, આડોચવળો એમ દશે દિશાઓમાં ફુંકાવા માંડે છે.^{૧૧} ત્યારે વાયુના સ્પર્શશુભને પણ આકાશ આસ કરી જાય છે; જેથી તે તોફાની વાયુ શાંત પડી જાય છે અને શબ્દશુભવાળું માત્ર આકાશ જ અવશેષ રહે છે.^{૧૨} આ આકાશ રૂપ, રસ, સ્પર્શ, ગંધ અને આકારથી રહિત હોઈને આખા જગતને શબ્દાવમાન કરતું સ્થિતિમાન હોય છે.^{૧૩} તે સમયે સર્વ વ્યક્ત પદાર્થોને ઉત્પન્ન કરનારું મન પોતાનામાંથી ઉત્પન્ન થયેલા આકાશના શબ્દશુભને આકર્ષી લે છે, જેથી આકાશનો પણ લય થઈ જાય છે. (આ રીતે મનઃકલ્પિત વિરાટનો છેવટે મનમાં જ લય થઈ જાય છે.) આનું નામ જ બ્રાહ્મપ્રલય કહેવાય છે.^{૧૪} એ પ્રમાણે મનની અંદર સર્વનો લય થઈ ગયા પછી ચંદ્રમા પોતાના શુભોમાં તેને (મનને) દાખલ કરીને ગળી જાય છે. (અર્થાત્ આપણા વ્યદિરૂપ મનનો હિરણ્યગર્ભના સમપિરૂપ મનમાં લય થઈ જાય છે.) આ રીતે મનનો પોતાના અધિષ્ઠાનભૂત ચંદ્રમાં (હિરણ્યગર્ભના સમપિ મનમાં) લય થઈ ગયા પછી તે ચંદ્રમા (હિરણ્યગર્ભનું) સમપિ મન) અવશેષ રહે છે.^{૧૫} આ

* આ ૧૪-૧૫-૧૬-૧૭ એ ચાર શ્લોકો ઉપર વિચાર કરતાં જણાય છે કે, આ અધ્યાયમાં-જગતના પ્રલયની અથવા જ્ઞાના દૈનિક પ્રલયની વાત નથી, પરંતુ યોગીપુરને પ્રલયમંત્રની ઉપાસના દ્વારા જ્ઞાનપ્રાપ્તિ કેવી રીતે કરવી, તે વિષયની વાત છે. તેનો તાત્પર્યોર્થ આ પ્રમાણે છે : યોગીએ પ્રલયમંત્રની ઉપાસના કરતી વેળા જ, ઝ, મ્ અને અર્ધમાત્રાશ્વ પ્રલયમાં અનુક્રમે વિશ્વ, તેજસ, પ્રાણ અને તુરીય એ ચારનું ધ્યાન કરતું ભોઈએ અને જાણતું ભોઈએ કે, આ સમગ્ર દશમાન પ્રપંચ કેવળ મનરૂપ છે, માટે મનનો અકારાત્મક વિશ્વાત્માં લય કરવો, એ અકારાત્મક વિશ્વાત્માંનો અકારાત્મક તેજસમાં લય કરવો, એ અકારાત્મક તેજસનો મુકારાત્મક પ્રાણમાં લય કરવો અને મુકારાત્મક પ્રાણનો અર્ધમાત્રાશ્વ તુરીયમાં લય કરવો. આ રીતે યોગીપુરને પ્રલયમંત્રમાં ઉત્તરોત્તર પ્રવિલાપન કરીને પર-જ્ઞાને પ્રાપ્ત કરે છે. સમાધિનિષ્ઠ યોગીપુરને પોતાના મનનો સંકેતમાં લય કરે છે, જેથી કેવળ સંકેતરૂપે જ રહે છે અને તે સમયે તેને 'હું' એવું બાન રહેતું નથી, પણ માત્ર અતિ સૂક્ષ્મ કલ્પના જ રહે છે. એ સૂક્ષ્મ કલ્પનાનો પણ જ્યારે લય થઈ જાય છે, ત્યારે તેને જ્ઞાન-મુક્ત દશા પ્રાપ્ત થાય છે. આનું નામ જ સર્વોત્તમ જ્ઞાન કહેવાય છે.

અદ્રમાસંકલ્પ સમષ્ટિ મનને ઘણા લાંબા સમય વીત્યા પછી સંકલ્પ વશ કરે છે અને ચિત્તનો સંકલ્પ આસ કરે છે. આતું નામ જ સર્વોત્તમ જ્ઞાન કહેવાય છે.^{૧૫} વિજ્ઞાનરૂપ હિરણ્યગર્ભનો પણ કાળ (શેષિત ત્વં પદાર્થ), આસ કરી બળ્ય છે અને તે કાળનો બળ નામની શક્તિ આસ કરી બળ્ય છે, એમ શ્રુતિમાં કહ્યું છે; અથવા બળ નામની શક્તિનો કાળ જ આસ કરી બળ્ય છે અને તે કાળનો ('નેહ નાનાતિ કિંચન' ઇત્યાદિ શાસ્ત્રજ્ઞાનરૂપ) વિદ્યાઆસ કરી બળ્ય છે.^{૧૬} તે સમયે જ્ઞાની પુરુષ આકાશના શબ્દશુભ્રનો (અર્થાત્ બિંદુનાદનો) પોતાના આત્મામાં લય કરી દે છે અને પછી જે તત્ત્વ અવશેષ રહે છે, તે જ અબ્યક્ત, સનાતન અને સર્વોત્કૃષ્ટ પરબ્રહ્મ છે. આ રીતે સર્વ ભૂતોનો પરબ્રહ્મમાં જ લય થાય છે અને અંતે કેવળ પરબ્રહ્મ જ અવશેષ રહે છે.^{૧૭} આ શાસ્ત્રીય જ્ઞાનતું મેં તને ઉત્તમ રીતે વર્ણન કરી દેખાડ્યું છે, એમાં કંઈ સંશય નથી; કેમ કે પરમાત્મસ્વરૂપ થયેલા યોગીપુરુષોએ આ જ્ઞાનને વિદ્યામય બાણીને પોતાના ઉત્તમ શિષ્યોને કહ્યું છે.^{૧૮} આ પ્રમાણે એક એક હબર યુગના આદિમાં તથા અંતમાં બ્રહ્મદેવનાં રાત્રિદિવસ થાય છે. તે સમયે સદિનો પ્રલય તથા ઉત્પત્તિ પણ થાય છે અને તેને જ બ્રહ્મ (ક્રીડાર) તથા અબ્યક્ત (પ્રત્યગાત્મા) કહેવામાં આવે છે.^{૧૯}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'આસયુક્તસંવાદ-જગતનો પ્રલય' નામનો અધ્યાય ૨૩૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૩૪ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)—બ્રાહ્મણનાં કર્તવ્ય

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

ભૂતગ્રામે નિયુક્તં યત્ તદેતન્કીર્તિતં મયા ।

બ્રાહ્મણસ્ય તુ યત્કૃત્યં તત્તે વક્ષ્યામિ તન્મૃણુ ॥૧॥

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર ! સર્વ ભૂતસમુદાયના સંબંધમાં તેં મને જે પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તેનો મેં તને ઉત્તર આપ્યો. તો હવે બ્રાહ્મણોનાં કર્તવ્યો વિષે હું તને કહ્યું છું, સાંભળ. ^૧ બ્રાહ્મણે ભતકર્મથી આરબીને સમાવર્તન પર્વતના સંસ્કારો કરવા બોધ્યો અને તે સર્વ સંસ્કારોમાં યથાયોગ્ય દક્ષિણા

આપવી બોધ્યો. તેમાં પણ ઉપનયનસંસ્કાર થઈ ગયા પછી વેદમાં પારંગત થયેલા આચાર્યની પાસે સાંગોપાંગ વેદાધ્યયન કરીને તથા ગુરુની સેવામાં આસક્ત રહીને ગુરુના ઋણમાંથી મુક્ત થવું બોધ્યો અને પછી યજ્ઞવેતા થયેલા બ્રાહ્મણે સમાવર્તન-સંસ્કાર કરવો બોધ્યો.^{૨,૩} તે પછી આચાર્યની આજ્ઞા લઈને ચાર આશ્રમોમાંહેના કોઈએક આશ્રમમાં દેહનો અંત આવે, ત્યાં સુધી શાસ્ત્રોક્ત વિધિ પ્રમાણે રહેવું બોધ્યો.^૪ બે ઇંચા થાય તો પ્રભને ઉત્પત્ત કરવા માટે ગૃહસ્થાશ્રમ માંડીને રહેવું અથવા ચાવનજીવ બ્રહ્મચર્યમત પાળવું; અથવા તો વનમાં ગુરુની પાસે રહેવું અથવા તો સંન્યાસધર્મનું પાલન કરવું;^૫ પરંતુ ગૃહસ્થાશ્રમધર્મ બીજા ત્રણે આશ્રમધર્મોનું મૂળ કહેવાય છે અને વળી તે આશ્રમમાં રહેવાથી કામક્રોધાદિ કષાયો પરિપક્વ થાય છે અને સર્વ ઈંદ્રિયોતું દમન થાય છે; જેથી ગૃહસ્થાશ્રમી પુરુષ પાછળથી સર્વ આશ્રમોમાં સિદ્ધ થઈ શકે છે;^૬ માટે વેદાધ્યયનસંપન્ન થયેલા બ્રાહ્મણે પ્રથમ ગૃહસ્થાશ્રમમાં જ પ્રવેશ કરવો, પ્રભાએ ઉત્પત્ત કરવી અને દેવ, પિતૃ તથા મનુષ્યના ઋણમાંથી મુક્ત થવું. આ રીતે સર્વ કર્મો દ્વારા પવિત્ર થયા પછી બીજા આશ્રમોનો સ્વીકાર કરવો.^૭ ગૃહસ્થાશ્રમનો ત્યાગ કરીને બીજા આશ્રમમાં દાખલ થયેલા બ્રાહ્મણે પૃથ્વી ઉપર અત્યંત પવિત્ર ગણાતા સ્થાનમાં નિવાસ કરવો અને ત્યાં રહીને જગતમાં એક આદર્શ ભૂત થવા માટે તથા ઉત્તમ યજ્ઞ સંપાદન કરવા માટે પ્રયત્ન કરવો.^૮ અતિ મહાન તપશ્ચર્યા કરવાથી, વિદ્યાઓમાં પારંગત થવાથી, યજ્ઞયાગ કરવાથી અને દાનધર્મનું પાલન કરવાથી બ્રાહ્મણોનો યજ્ઞ વધે છે.^૯ જે બ્રાહ્મણની કીર્તિ આ જગતમાં બધાં સુધી યજ્ઞસ્કરી થઈ રહે છે, ત્યાં સુધી તે બ્રાહ્મણ પુરુષ વંતોના અનંત લોકોમાં નિવાસ કરે છે.^{૧૦} બ્રાહ્મણોનો એ જ ધર્મ છે કે, તેઓએ બીજાઓને વેદાધ્યયન કરાવવું, પોતે વેદાધ્યયન કરવું, બીજાઓને યજ્ઞ કરાવવા, પોતે યજ્ઞ કરવા, વિના કારણ પ્રતિશ્રદ્ધ કરવો નહિ અને મિથ્યા દાન દેવું નહિ.^{૧૧} બ્રાહ્મણે કોઈ યજ્ઞમાનનું, શિષ્યનું કે કન્યાનું પુણ્ય ધન મળી આવે, ત્યારે તે ધનથી યજ્ઞ કરવા અથવા તે ધનનું દાન કરી દેવું; પણ પોતે એકલાએ તેને

ઉપલોગ કરવો નહિ.^{૧૨} બ્રાહ્મણ જ્યારે ગૃહસ્થા-
શ્રમમાં રહેતો હોય, ત્યારે દેવો, ઋષિઓ, પિતૃઓ,
શુરુઓ, વૃદ્ધો, આતુરો અને ક્ષુધાતુરોને માટે તેણે
અવશ્ય પ્રતિશ્રદ્ધ કરવો; કેમ કે તે સમયે પ્રતિશ્રદ્ધ વિના
ખીનું કોઈ તીર્થ (ઉપાય) નથી.^{૧૩} જે મનુષ્યો
કોઈના ભયથી યુક્ત રીતે રહેતા હોય, શત્રુઓથી
સંતાપ પામ્યા હોય અથવા પોતાની શક્તિ પ્રમાણે
ઉદય પામવાની ઇચ્છા રાખતા હોય, તેવા મનુષ્યોને
બ્રાહ્મણોએ પોતાની શક્તિ ઉપરાંત પણ દ્રવ્યદાન
આપવું અને (દ્રવ્યનો જો અભાવ હોય તો) રાંધેલા
અન્નમાથી પણ તેઓને કંઈક આપવું;^{૧૪} કેમ કે જે
પુરુષો પોતાની યોગ્યતાને લીધે સુપાત્ર ગણાતા
હોય તેઓને ન આપવા જેવી એક પણ વસ્તુ
નથી. (અર્થાત્ સુપાત્ર પુરુષોને તો સર્વસ્વ અર્પણ
કરી દેવું જોઈએ.) વિદ્વાનો કહે છે કે, ઇંદ્રનો
ઉચ્ચૈશ્રવા ઘોડો પણ સત્પુરુષોને અવશ્ય અર્પણ
કરી દેવો જોઈએ.^{૧૫} મહાન્નતધારી રાજા સત્યસંધે
કોઈએક બ્રહ્મહત્યારા પુરુષને તેની ઇચ્છાનુસાર
વીનવીને પોતાના પ્રાણ અર્પણ કર્યા હતા અને
બ્રાહ્મણના પ્રાણ બચાવ્યા હતા, જેથી તે સ્વર્ગમાં
ગયો.^{૧૬} સંકૃતિના પુત્ર રાજા રતિદેવે મહાત્મા
વસિષ્ઠને શીતલ તથા ઉષ્ણ જળ અર્પણ કર્યું હતું,
જેથી હજી સુધી પણ સ્વર્ગલોકમાં તે પૂજ્ય છે.^{૧૭}
અત્રિના પુત્ર બુદ્ધિમાન ઇંદ્રદમન રાજાએ કોઈએક
સુપાત્રને વિવિધ પ્રકારના ધનનું દાન કર્યું હતું,
તેથી તેને અનંત લોકોની પ્રાપ્તિ થઈ છે.^{૧૮} ઉશી-
નરના પુત્ર રાજા શિમિએ એક બ્રાહ્મણને માટે
પોતાનાં અંગો તથા પ્રીતિપાત્ર એક ઔરસપુત્ર
અર્પણ કરી દીધા હતાં, જેથી તે સ્વર્ગલોકમાં ગયો
છે.^{૧૯} કાશીના રાજા પ્રતર્દને બ્રાહ્મણને માટે પોતાનાં
અન્ને નેત્રો અર્પણ કરી દઈને આ લોકમાં તથા
પરલોકમાં અતુલ કીર્તિ સંપાદન કરી છે.^{૨૦} દેવા-
નુધ નામના રાજાએ તદ્દન સુવર્ણનું, આઠ સળીઓ-
વાળું અને મહાકિંમતી એવું એક દિવ્ય છત્ર બ્રાહ્મણ
ને અર્પણ કર્યું હતું, જેથી તે રાજા પોતાના રાષ્ટ્રની
સાથે સ્વર્ગલોકમાં ગયો.^{૨૧} અત્રિગોત્રના મહા
તેજસ્વી સાંકૃતિઋષિએ પોતાના શિષ્યોને નિર્જુણ
બ્રહ્મનો ઉપદેશ કર્યો હતો, જેથી તે સર્વોત્તમ
દિવ્યલોકમાં ગયા.^{૨૨} પ્રતાપી અંબરીષ રાજા દશ

અબજ ગાયોનું બ્રાહ્મણોને દાન આપીને પોતાના
રાષ્ટ્રની સાથે સ્વર્ગલોકમાં ગયો છે.^{૨૩} સાવિત્રીએ
પોતાનાં બન્ને દિવ્ય કુંડલો બ્રાહ્મણને અર્પણ કરી
દીધાં અને જનમેજય રાજાએ બ્રાહ્મણને માટે પોતાનું
શરીર અર્પણ કરી દીધું, જેથી તેઓ બન્ને સ્વર્ગ-
લોકમાં ગયા.^{૨૪} વૃષાહર્ષનો પુત્ર યુવનાથ રાજા
સર્વ પ્રકારનાં રત્નો, પ્રિય સ્ત્રીઓ તથા સુંદર ગૃહો
દાનમાં આપી દઈને સ્વર્ગલોકમાં ગયો છે.^{૨૫} વિદેહ
દેશના રાજા નિમિએ પોતાનું રાજ્ય બ્રાહ્મણોને
આપી દીધું હતું. જમદગ્નિના પુત્ર પરશુરામે આખી
પૃથ્વી બ્રાહ્મણોને અર્પણ કરી દીધી હતી અને ગય-
રાજાએ પણ નગરો સહિત પૃથ્વીનું દાન કરી દીધું
હતું.^{૨૬} જે સમયે વરસાદ વરસ્યો ન હતો અને
ભયંકર ડુંકાળ પડ્યો હતો, તે સમયે પ્રજાપતિ
વસિષ્ઠે બ્રહ્મદેવની પેઠે સર્વ પ્રજાઓને જિપ્પાકી
હતી.^{૨૭} કરંધમનો કૃતાત્મા પુત્ર મરુત રાજા અગિરા
સુનિને પોતાની કન્યા અર્પણ કરીને તત્કાળ સ્વર્ગ-
લોકમાં ગયો હતો.^{૨૮} પંચાલ દેશનો મહાબુદ્ધિમાન
રાજા બ્રહ્મદત્ત એક બ્રાહ્મણને શંખ નામના આખા
બંડારનું દાન કરી દઈને દિવ્યલોકને પામ્યો છે.^{૨૯}
રાજા મિત્રસહ મહાત્મા વસિષ્ઠને પોતાની મહત્ત્વની
નામની સ્ત્રી અર્પણ કરીને તે સ્ત્રીની સાથે સ્વર્ગ-
લોકમાં ગયો છે.^{૩૦} મહાયાજ્ઞસ્વી રાજર્ષિ સહસ્રજિત
બ્રાહ્મણને માટે પોતાના પ્રિય પ્રાણનો ત્યાગ કરીને
મહાઉત્તમ લોકમાં ગયો છે.^{૩૧} રાજા શતધુમ્ન
મુદ્ગલઋષિને સર્વ કાર્યપદાર્થોથી ભરપૂર એવું
એક સુવર્ણનું ગૃહ અર્પણ કરીને સ્વર્ગલોકમાં ગયો.
શાલ્વદેશનો પ્રતાપી રાજા દ્યુતિમાન ઋષીક નામના
બ્રાહ્મણને આખું રાજ્ય આપી દઈને ઉત્તમ લોકમાં
જઈ પહોંચ્યો છે.^{૩૨,૩૩} મહાસમર્થ રાજર્ષિ લોમ-
પાદે પોતાની શાતા નામની પુત્રી ઋષ્યટ્ટાંગને
અર્પણ કરી દઈને સર્વ કામનાઓને પરિપૂર્ણ કરી
હતી.^{૩૪} રાજર્ષિ મહિરાથ પોતાની સુંદર કન્યાનું
હિરણ્યહસ્તને દાન કરીને દેવોથી રતુતિ કરાતા
દિવ્યલોકમાં ગયો છે.^{૩૫} મહાતેજસ્વી રાજા પ્રસેન-
જિત વાછરડાંવાળી એક લાખ ગયેનું દાન કરીને
ઉત્તમ લોકને પામ્યો છે.^{૩૬} આ સિવાયના બીજા
અનેક જિવોદ્રિય મહાત્માઓ દાન તથા તપશ્ચર્યાદ્વારા
શુદ્ધ અતઃકરણવાળા થઈને સ્વર્ગલોકમાં ગયા.

છે. ૩૭ આ સર્વ મહાપુરુષો દાન આપીને, યજ્ઞો કરીને તથા પ્રબળો ઉત્પન્ન કરીને સ્વર્ગલોકને પામ્યા છે, માટે તેઓની કીર્તિ બધાં સુધી આ પૃથ્વી રહેશે ત્યાં સુધી અચળ રહેશે. ૩૮

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વાત્મજ મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'વ્યાસશુકસંવાદ-બ્રાહ્મણનાં કર્તવ્ય' નામનો અધ્યાય ૨૩૫નો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૩૫ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાતુ)-બ્રાહ્મણનાં કર્તવ્ય

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

ત્રયીં વિદ્યામવેક્ષેત વેદેષૂક્તામયાંગતઃ ।

ઋક્સામવર્ણાક્ષરતો યજુષોઽયર્વણસ્તથા ॥ ૧ ॥

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર શુક ! બ્રાહ્મણે કર્મજ્ઞાન અને ઉપાસનારૂપ વેદોક્ત ત્રયીવિદ્યાનું તેનાં અંગો સહિત અધ્યયન કરવું જોઈએ; એટલું જ નહિ પરંતુ ઋગ્વેદ, સામવેદ, યજુર્વેદ તથા અથર્વવેદ-માથી સ્વર અને અક્ષર સહિત તેનું જ્ઞાન મેળવવું જોઈએ. ૧ બ્રાહ્મણોનાં ષટ્કર્મોની અંદર પરમાત્મા હમેશાં નિવાસ કરે છે, માટે જે બ્રાહ્મણો વેદોક્ત-કર્મોમાં કુશળ હોય છે, અધ્યાત્મજ્ઞાનમાં નિપુણ હોય છે અને સત્ત્વવાન હોય છે, તેઓ મોટા ભાગ્ય શાળી ગણાય છે અને જગતની ઉત્પત્તિને તથા લયને તેઓ જાણે છે. આમ સમજીને પ્રત્યેક બ્રાહ્મણે ધર્મપૂર્વક વર્તવું જોઈએ અને સત્પુરુષને છાજે તેવી ક્રિયાનું આચરણ કરવું જોઈએ. ૨, ૩ બ્રાહ્મણે કોઈ પણ પ્રાણીને પીડા આપ્યા વિના પોતાની આજીવિકા ચલાવવી જોઈએ, સત્પુરુષો પાસેથી વિજ્ઞાન મેળવવું જોઈએ, સદાચારી થવું જોઈએ અને શાસ્ત્રજ્ઞાનમાં કુશળ થવું જોઈએ. ૪ ગૃહસ્થી બ્રાહ્મણે કર્મ તથા સત્ત્વશુભમાં રહીને લોકમાં વિચરવું જોઈએ, સ્વધર્માનુસાર ક્રિયાઓ કરવી જોઈએ અને યજ્ઞ-યાજ્ઞન, અધ્યયન-અધ્યાપન તથા દાન અને પ્રતિગ્રહ આ છ કર્મોમાં આસક્ત રહેવું જોઈએ. ૫ શ્રદ્ધાળુ બ્રાહ્મણે નિરંતર પાંચ મહાયજ્ઞો કરવા, ધૈર્યસંપન્ન થવું, પ્રમાદરહિત થવું, દમશુલ્બનિધિ થવું, ધર્મવેત્તા થવું અને મનનો જય કરવો. ૬ હર્ષનો, મદનો તથા ક્રોધનો જેણે ત્યાગ કર્યો છે, એવો બ્રાહ્મણ કદી દુઃખી થતો નથી; તેમ જ

દાન, અધ્યયન, યજ્ઞ, તપ, લગ્ન, સરળતા અને દમશુલ્બને ધારણ કરીને બ્રાહ્મણ પોતાના બ્રહ્મતેજની વૃદ્ધિ કરે છે અને પાપનો નાશ કરે છે. બુદ્ધિમાન બ્રાહ્મણે પાપવાસનાનો ત્યાગ કરીને અલ્પ હારી થઈને, ઇન્દ્રિયોને જીતીને તથા કામક્રોધને વશ કરીને બ્રહ્મપદને પ્રાપ્ત કરવા તત્પર થવું. વળી તેણે અગ્નિનું તથા બ્રાહ્મણોનું પૂજન કરવું, દેવતાઓને પ્રણામ કરવા, દૂર વાણી બોલવી નહિ અને અધર્મશુદ્ધ હિંસાનો ત્યાગ કરવો. આપું વર્તન રાખવા માટે બ્રાહ્મણને પ્રાચીનકાળથી શાસ્ત્ર આજ્ઞા આપ્યા કરે છે. ૭-૧૦ જે બ્રાહ્મણ જ્ઞાનપ્રાપ્તિના હેતુથી કર્મો કરે છે, તે પ્રત્યેક કર્મોમાં સિદ્ધ થાય છે અને એ રીતે કર્મ કરનારો બુદ્ધિમાન બ્રાહ્મણ પાંચ ઇન્દ્રિયોરૂપી જળવાળી, લોભરૂપી તટવાળી, ક્રોધરૂપી ક્રીચડવાળી, વારણ કરવાને અશક્ય અને મહાદુસ્તર એવી ઘોર સંસારરૂપી નદીને તરી ભય છે. બ્રાહ્મણે લક્ષ્યમાં રાખવું જોઈએ કે, અત્યંત મોહ ઉપભવનારો કાળ સદાને માટે પોતાની સામે સંભળ થઈ ને જીલો જ છે અને આ સર્વ જગત વિધિએ નિર્માણ કરેલા મહાભળવાન સ્વભાવરૂપી પ્રવાહમાં નિરંતર તણાયા કરે છે. વિધાતાએ ઉત્પન્ન કરેલાં સર્વ પ્રાણીઓ સદાય અરબલિત રીતે વહે નારા, કાળરૂપી જળવાળા, વયોરૂપી મોટી ધૂમરીઓવાળા, મહિનાઓરૂપી તરંગવાળા, ઋતુઓરૂપી વેગવાળા, યજ્ઞવાડિયાંરૂપી તૃણલતાવાળા, નિમેષ અને ઉન્મેષરૂપી ક્રીણવાળા, રાત્રિદિવસરૂપી પાણીના પૂરવાળા, કામરૂપી ગૂડવાળા, વેદો અને યજ્ઞોરૂપી મછવાઓવાળા, પ્રાણીઓના ધર્મરૂપી ભેટવાળા, અર્થ અને કામરૂપી જળવાળા, સત્ય વાણી અને મોક્ષરૂપી તીરવાળા, અહિંસારૂપી વૃક્ષવાળા, ધુમ્મરૂપી મધ્યભાગમાં રહેલા ધરાવાળા અને બ્રહ્મથી ઉત્પન્ન થયેલા એ સ્વભાવરૂપી ઘોર પ્રવાહમાં તણાઈ ને ચમલોકમાં પહોંચી ભય છે. ૧૧-૧૭ આ સ્વભાવ પ્રવાહને બુદ્ધિમાન એવા ધીર પુરુષો પોતાની બુદ્ધિરૂપી નૌકાઓથી તરી જશે; પણ બુદ્ધિ વિનાના મૂખોઓ શું કરી શકશે? ૧૮ ખરેખર, જે પુરુષ બુદ્ધિમાન હોય છે, તે જ એ પ્રવાહને તરી ભય છે, પણ મૂર્ખ પુરુષ તેને તરી શકતો નથી; કેમ કે બુદ્ધિમાન પુરુષ પોતે દૂર રહી હોવા છતાં પણ

શુભદોષને સર્વત્ર જોઈ શકે છે; ^{૧૯} પરંતુ જેનું ચિત્ત ચંચળ હોય છે અને વિષયશ્રેષ્ઠ હોય છે, તેવો અદ્યપુદ્ગિ મનુષ્ય શુભદોષના સંબંધમાં સંશયાકુલ રહે છે અને તેથી જ તેવો બુદ્ધિહીન મનુષ્ય એ પ્રવાહને તરી શકતો નથી. (આપણે જોઈએ જ છીએ કે) જે કોઈ મનુષ્ય એક સ્થળે બેસી રહે છે, તે આગળ જઈ શકતો નથી. ^{૨૦} જે પુરુષની પાસે બુદ્ધિરૂપી તરવાણું સાધન નથી, તે પુરુષ આ સંસારપ્રવાહમાં કોઈ એક મહાન દોષને જોતાં જ મૂંઝાઈ જાય છે અને તે દોષમાં સપડાઈ પડે છે; તેમ જ જે પુરુષ કામરૂપી સૂક્ષ્મી પકડાઈ ગયો હોય છે, તેને સાધારણ જ્ઞાન થયું હોય છે, તોપણ તે તેને તારી શકતું નથી; ^{૨૧} માટે વિચક્ષણ પુરુષે આ સંસારરૂપી પ્રવાહને તરી જવા માટે અવશ્ય પ્રયત્ન કરવો જોઈએ અને તે પ્રયત્ન એ જ કે, તેણે બ્રાહ્મણ બની જવું જોઈએ; અર્થાત્ બ્રહ્મનિષ્ઠ થવું જોઈએ. ^{૨૨}

શુદ્ધ વંશમાં ઉત્પન્ન થયેલા બ્રાહ્મણે અધ્યાપન, યાજન અને પ્રતિશ્રદ્ધ કરીને પોતાની આજીવિકા ચક્ષાવધી નહિ; સ્વાધ્યાય, યજન અને દાન એ ત્રણે કર્મોમાં નિત્ય તત્પર રહેવું. સંસારસાગર તરી જવા માટે પ્રયત્ન કરવો અને પોતાની બુદ્ધિ દ્વારા સંસારમાંથી મુક્ત થવું. ^{૨૩} જે બ્રાહ્મણ ભત્ત-કર્મોદિ સંસ્કારોથી સંસ્કારી થયેલો હોય છે, દમ-શુભને ધારણ કરનારો હોય છે, નિત્ય મનને વશ રાખનારો હોય છે અને બુદ્ધિમાન હોય છે, તે બ્રાહ્મણને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં તત્કાળ સિદ્ધિ મળે છે. ^{૨૪} ગૃહસ્થાશ્રમી બ્રાહ્મણે કોષ તથા અસૂયાનો ત્યાગ કરીને વર્તવું, નિરંતર પાંચ મહાયજ્ઞો કરવા, અતિથિ વગેરેને અર્પણ કર્યા પછી અવશેષ રહેલા અન્નનું લોજન કરવું, યજ્ઞો કરવા, સત્પુરુષોના ધર્મ પ્રમાણે વર્તવું, સત્પુરુષોને છાજે તેવી ક્રિયા કરવી, પ્રાણીમાત્રને પીડા આપ્યા વિના નિદોષ આજીવિકા ચક્ષાવધી, શાસ્ત્રીય વિજ્ઞાનતત્ત્વને બાણવું, સદાચારી થવું, વિચક્ષણ થવું, સ્વધર્મોનુસાર ક્રિયાઓ કરવી અને કર્મ કરીને પણ વર્ણ-સંકર થઈ જવું નહિ. ^{૨૫-૨૭} જે બ્રાહ્મણ ક્રિયાનિષ્ઠ હોય છે, શ્રદ્ધાળુ હોય છે, દમશુભને ધારણ કરનારો હોય છે, બુદ્ધિમાન હોય છે, અસૂયાનો ત્યાગ કરનારો હોય છે અને ધર્મ તથા અધર્મના વિશેષ

સ્વરૂપને બાણનારો હોય છે, તે સર્વ દુસ્તર સંકટોને પણ તરી જાય છે; ^{૨૮} તેમ જ ધૈર્યશુભને ધારણ કરનારો, પ્રમાદનો ત્યાગ કરનારો, દમશુભને ધારણ કરનારો, ધર્મના સ્વરૂપને બાણનારો, દ્વિદ્રિયોને વશ કરનારો તથા હર્ષ, મદ અને ક્રોધનો ત્યાગ કરનારો બ્રાહ્મણ કદી દુઃખી થતો નથી. ^{૨૯} આ પ્રાચીનકાળનું વર્તન બ્રાહ્મણને શાસ્ત્રવિહિત જ છે અને તે પ્રમાણે વર્તીને જ્ઞાનપૂર્વક કર્મ કરનારો બ્રાહ્મણ સર્વત્ર સિદ્ધ થાય છે; ^{૩૦} કેમ કે અજ્ઞાની મનુષ્ય ધર્મ કરવાની ઇચ્છાવાળો હોય છે, છતાં પોતાના અજ્ઞાનને લીધે અધર્મ જ કરી બેસે છે અને જો ધર્મ કરે છે, તોપણ તેને અધર્મના જેવો જ ઠરતો હોય તેમ શોકશ્રેષ્ઠ થઈને ઠરે છે. ^{૩૧} કોઈ એક ધર્મ કરવાની ઇચ્છાવાળો પુરુષ અધર્મ કરતો હોય છે, છતાં માને છે કે, ‘હું ધર્મ કરું છું’ અને કોઈ એક અધર્મ કરવાની ઇચ્છાવાળો પુરુષ ધર્મ કરતો હોય છે, છતાં માને છે કે, ‘હું અધર્મ કરું છું’ આનું કારણ એ છે કે, તે મૂર્ખ પુરુષ ધર્મ-અધર્મના સ્વરૂપથી અભણ્યો છે અને તેથી જ જન્મમરણને પામ્યા કરે છે. ^{૩૨}

ઈતિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્મનુસાસન-પર્વમાં ‘વ્યાસશુકસંવાદ-બ્રાહ્મણ’ કર્તૃત્વ’ નામનો અધ્યાય ૨૩૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૩૬ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાહુ)-સાંખ્ય અને યોગ

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

અય ચેદ્રોચયેદેતદુદ્ધેત સ્તોત્તા યથા ।

ઉન્મજ્જૈશ્ચ નિમજ્જૈશ્ચ જ્ઞાનવાન્ પુવવાન્ ભવેત્ ॥

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર શુક ! પાણીના પ્રવાહમાં તણાયેલો મનુષ્ય જેમ ગળક્રિયાં ખાયા કરે છે, તેમ સંસારના પ્રવાહમાં તણાયેલો મનુષ્ય પણ જન્મ-મરણને પામ્યા કરે છે; માટે જે પુરુષને શાંતિરૂપી કેવલ્યપદ પ્રાપ્ત કરવાની રુચિ થતી હોય, તેણે સંસારસમુદ્રને તરવા માટે જ્ઞાનરૂપી તરવાણું સાધન મેળવવું જોઈએ. ^૧ જે ધીર પુરુષોએ ધ્યાનજન્ય સાક્ષાત્કારથી વસ્તુતત્ત્વને નિશ્ચય કર્યો હોય છે, તેઓ જ્ઞાનરૂપી નૌકા દ્વારા ધીમ અજ્ઞાનીઓને પથ તારે છે; પરંતુ અજ્ઞાની પુરુષો તો ધીબળોને

શક્તા નથી, તેમ પોતે પણ તરી શક્તા નથી.^૨ રાગદ્વેષાદિ દોષોનો નાશ કરનારા અને સ્ત્રી આદિના સગથી મુક્ત થયેલા મનનશીલ પુરુષે દેશ, કર્મ, અનુરાગ, અર્થ, ઉપાય, અપાય, નિશ્ચય, ચક્ષુષ, આહાર, સહાર, મન અને દર્શન આ બાર પ્રકાર ના યોગસાધનોનું સેવન કરવું* અને પછી ઉત્તમ જ્ઞાનની ઇચ્છા રાખનારા તે યોગીએ વાણી આદિ બાહ્યદ્રવ્યોના વ્યાપારનો મનમાં લય કરવો, મનનો બુદ્ધિમા લય કરવો અને બુદ્ધિનો આત્મા મા લય કરવો.^{૩૪} જે પુરુષને શાંતિરૂપી મોક્ષ પદની ઇચ્છા હોય, તેણે જ્ઞાન દ્વારા પોતાના ચિત્ત ને જ પ્રથમ વશ કરવું જોઈએ અને એ રીતે વાણીથી આરંભીને બુદ્ધિ પર્યં તના સર્વ લાવેનું

* આ બારે યોગસાધનોનું વિશેષ સ્પષ્ટીકરણ આ પ્રમાણે છે

યોગસાધન કરતી વેળા જે પ્રદેશ સપાટ હોય, પવિત્ર હોય, કાકરાવાળો ન હોય, અગ્નિના ભયથી રહિત હોય, રેતાળ ન હોય સમ્મ વ્યથવા ગડમડાટથી રહિત હોય, જળાશય વગેરેથી મનને અનુકૂળ હોય, નેત્રને પીઠા કરે તેવો ન હોય શુદ્ધ જેવો હોય અને વાયુના અપાટાથી રહિત હોય, તેના પ્રદેશમાં પોતાનું આસન કરવું આનું નામ 'દેશ' કહેવાનું છે આહાર, વિહાર, મેષ્ટાઓ, ક્રિડાઓ, નિદ્રા અને જાગૃતિ વગેરેનું નિયમિત રીતે સેવન કરવું, તેને 'કર્મ' કહેવામાં આવે છે ઉત્તમ શિષ્યને પોતાની પાસે રાખવો, તેનું નામ 'અનુરાગ' કહેવાય છે કાષ્ઠ, જળ વગેરે દ્રવ્યને સમીપ રાખના, તેનું નામ 'અર્થ' કહેવાય છે જાતી, ડોક અને મસ્તક એ ત્રણે જેમ જોયા રહે, તેમ શરીરને સીધું રાખીને મન સહિત ઇન્દ્રિયોને હૃદયમાં સ્થાપિત કરવી અને બરાબર એકાગ્ર થઈને આસન કરવું, તેનું નામ 'ઉપાય' કહેવાય છે રાગાદિ દોષોને દૂર કરના, તેનું નામ 'અપાય' કહેવાય છે યુરુ અને વેનાડય ઉપર અહા રાખતી, તેનું નામ 'નિશ્ચય' કહેવાય છે ચક્ષુષ વગેરે ઇન્દ્રિયો નો સયમ કરવો, તેનું નામ 'ચક્ષુષ' કહેવાય છે શુદ્ધ આહાર કરવો તેનું નામ 'આહાર' કહેવાય છે વિષયોમાં સ્વાભાવિક રીતે યનારી પ્રવૃત્તિનો સંકોચ કરવો, તેનું નામ 'સહાર' કહેવાય છે સકલ્પનિકલ્પનો મનમાંથી ત્યાગ કરવો, તેનું નામ 'મન' કહેવાય છે અને જન્મ, મૃત્યુ જરા તથા વ્યાધિરૂપ દુઃખાથી દોષોનું નિરીક્ષણ કરીને સસારથી વિરક્ત થવું તેનું નામ 'દર્શન' કહેવાનું છે

—નીલકંઠ

ઉત્તરોત્તર પ્રવિલાપન કરી બાણનારો પુરુષ મહા દારુણ હોય, સર્વ વેદોને બાણનારો હોય અથવા એક પણ વેદમંત્રને ન બાણનારો હોય, ધાર્મિક હોય અથવા અધાર્મિક હોય, યજ્ઞ કરનારો હોય કે ન કરનારો હોય, મહાન વીર હોય કે દુર્બલ પૂર્વક જીવન પારણ કરનારો હોય, તોપણ તે પુરુષ જરા મરણરૂપી દુસ્તર મહાસાગરને તરી ભય છે પ-૭ મે કહેલા આ યોગમાર્ગનું અનુધ્યાન કરનારો પુરુષ વેદોક્તા કર્મકલાપનો અવશ્ય ત્યાગ કરી દે છે, એમાં કંઈ આશ્ચર્ય જેવું નથી, કેમ કે આ યોગની જિજ્ઞાસા ધરાવનારો પુરુષ પણ વેદોક્તા કર્મક્રિયાઓનો ત્યાગ કરી દે છે. (અને તેમ કરવામાં તેને કંઈ હાથ પણ લાગતો નથી) આ મોક્ષની ઇચ્છા રાખનારા જીવે યોગેલો આ યોગરૂપી રથ એ ધર્મરૂપી યસલીવાળો હોય, લજ્જારૂપી વરૂથ (ચતુરના પ્રહારોથી રથનું રક્ષણ કરવા માટે તેની ચોતરફ કહેલું લોખંડી ઢાંકણ) વાળો હોય, પૂર્વોક્ત ઉપાય અને અપાય નામના યોગસાધનરૂપ બૂંસરીના ઢાંકણવાળો હોય, અપાનવાયુરૂપી ધરીવાળો હોય, પ્રાણવાયુરૂપી સરી વાળો હોય, બુદ્ધિરૂપી જીટકાવાળો હોય, જીવરૂપી બધન (નાડણ) વાળો હોય, સાવધાનતારૂપી બહુર (રથની ધરી આગળના બે વાકા લાકડા) વાળો હોય, સહાચારના સ્વીકારરૂપી પૈડાવાળો હોય, દર્શન, સ્પર્શન, શ્રાવણ અને શ્રવણરૂપી ચાર ઘોડાઓવાળો હોય, પ્રજ્ઞારૂપી નાલિ (જેમાં પૈડાના આરા બંડવા મા આવ્યા હોય તે નાઇડી) વાળો હોય, સર્વ શાસ્ત્રોરૂપી આયુરુકાળો હોય, જ્ઞાનરૂપી સારથિ વાળો હોય, ક્ષેત્રસથી અધિષ્ઠિત હોય, યેષ્ઠને લીધે અત્યંત મજબૂત હોય, શ્રદ્ધા અને દમરૂપી આગ્રા ચાલનારા સેવકોવાળો હોય, ત્યાગરૂપી પાછળ ચાલનારા સેવકોવાળો હોય, કત્યાણુ તરફ જવા તૈયાર નારા સેવકોવાળો હોય, કત્યાણુ તરફ જ તૈયાર થયો હોય, પવિત્રતારૂપી માર્ગ ઉપર ગતિ કરી રહ્યો હોય અને ધ્યાન તરફ જ લક્ષ્ય આપનારો હોય, તો છેક પ્રહલોક સુધી પહોંચી જઈને ત્યાં વિરાજી રહે છે, અર્થાત્ યોગ દ્વારા જ પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરી શકાય છે ૮-૧૨

હવે એ દિવ્ય રથને જોડીને અક્ષરબ્રહ્મની પાસે એકદમ ગંઢપથી જવાની ઇ-છાવાળા પુરુષને જે વિધિ સત્વર ઉપયોગી થઈ પડે, તેનું હું નિરૂપણ

કરુ છુ.^{૧૩} યોગીએ યમનિયમાદિ યોગસાધનોને સિદ્ધ કર્યા પછી સંપૂર્ણ રીતે સાત પ્રકારની ધારણાઓ કરવી. આ સાત ધારણાઓના બેવી બીજી અનેક ધારણાઓ પશુ થઈ શકે છે કે, જેમા દૂર રહેલા પદાર્થો તથા સમીપ રહેલા પદાર્થો અલબ્ધરૂપે હોય છે.^{૧૪} પૃથ્વી, જળ, અગ્નિ, વાયુ, આકાશ, અહકાર અને અવ્યક્ત (મહત્તર) આ સાતે પદાર્થોમા પ્રથમ પૃથ્વીથી આરભીને અનુક્રમે છેક અવ્યક્ત સુધીમા ચિત્તની ધારણા કરનારો યોગીપુરુષ તે સાતે તરવોના ઐશ્વર્યને સપાદન કરે છે.^{૧૫} આ રીતે ઉપાયપૂર્વક યોગસાધના કરવા મા તત્પર થયેલા યોગીપુરુષને અનુક્રમે જે જે અનુભવો પ્રાપ્ત થાય છે, તે હું તને કહું છું અને

* પાનજલયોગમૂળમા કહ્યું છે કે, 'દશવચ્ચિત્તલ્પ ચારણા। કેઈ એક વિષયમા ચિત્તને સ્થિર કરવું, તેનું નામ ધારણા કહેવાય છે' આ ધારણા વિષયોના બેદને લીધે અનેક પ્રકારની છે, જતા આ શ્લોકમા તેના સાત બેદ કેદવામા આવ્યા છે તેનું કારણ એ છે કે, એ સાત બેદોમા બીજા ચાર બેદોનો સમાવેશ થઈ જાય છે ચદ્મહલ, સૂયમહલ, ધ્રુવમહલ વગેરે દૂર પદાર્થોમા ચિત્તની ધારણા કરવામા આવે છે અથવા તો નાસિકાનો અગ્રભાગ, બ્રૂગ્રીનો મધ્યભાગ તથા કંઠમાહેતો ખાડો વગેરે કોઈ સમીપ રહેના પદાર્થોમા ચિત્તની ધારણા કરવામા આવે છે, પરંતુ પચ્ચમહાભૂત, અહકાર અને અવ્યક્ત આ સાત પદાર્થોમા ધારણા કરવાથી બીજી સર્વ ધારણાઓ સિદ્ધ થઈ જાય છે, માટે જ અહીં સાત ધારણાઓ કરવાનું કહ્યું છે.

× આ શ્લોકમા કેદવામા આવ્યું છે કે પૃથ્વી આદિ સાત તરવોમા ચિત્તની ધારણા કરવાથી તે સાતે તરવોનું ઐશ્વર્ય પ્રાપ્ત થાય છે, પણ તે તરવોમા ધારણા કેવી રીતે કરવી, તે કઈ કેદવામા આવ્યું નથી, જેથી યોગી શ્રદ્ધ યામવદ્એ કહેલી ધારણા કરનારી રીતિનું અમે અહીં વિવેચન કરીએ છીએ 'શરીરમા પગથી આરભીને દીચણ સુધીના ભાગને પૃથ્વીનું સ્થાન કહેવામા આવ્યું છે, માટે તે સ્થળે જકાર બીજ સહિત વાયુનું સ્થાપન કરીને તેમા ચિત્તની ધારણા કરવી અને તે સમયે લગભગ પાંચ ઘડી સુધી આરમ્ભને ધારણા કરનારા અને સહિત કારણભૂત દેવ અલ્લનું ધ્યાન કરવું, જેથી યોગી પુરુષ પૃથ્વીનો વિજ્ય મેળવે છે પછી દીચણથી આરભીને ચુદા ચર્ચ તના ભાગને જળના સ્થાન રૂપ જાણીને તેમા વકાર બીજ સહિત વાયુનું સ્થાપન

પોતાના દેહની અદર જ ધ્યાનનિષ્ઠ થયેલા તે યોગી પુરુષને 'પૃથ્વીનો વિજ્ય' આદિ જે જે યોગસિદ્ધિઓ આવી મળે છે, તેનું પણ હું વર્ણન કરુ છું.^{૧૬} શુરુ એ કહેલી યુક્તિ પ્રમાણે સ્થળદેહના અધ્યાસનો ત્યાગ કરનારો યોગીપુરુષ બ્યારે સૂક્ષ્મદૃષ્ટિથી બેવા માટે છે, (અર્થાત્ પૂર્વોક્ત સાને ધારણાઓ કરવામા આસક્ત થાય છે,) ત્યારે શિશિરઋતુ મા આકાશનો આશ્રય કરનારા સૂક્ષ્મ ઝાકળના બેવા જ સર્વ સ્વરૂપો જીએ છે. (અર્થાત્ શમ દમાદિ સાધનસંપન્ન થયેલો પુરુષ પોતાના આસનને કેઈ એકાત પ્રદેશમા સ્થિર કરીને તેના પર બેસે છે અને પછી પ્રથમ પ્રાણાયામ કરીને શુરુએ કહેલી યુક્તિ પ્રમાણે સ્થળદેહના સગનો ત્યાગ કરીને પગથી આરભીને દીચણ સુધીના પૃથ્વીના

કરવું અને લગભગ પાંચ ઘડી સુધી આ બાંહેને ધારણા કરનારા, પવિત્ર હારમવાળા શુદ્ધ સ્ફટિક સમાન વચ્ચવાળા અને પીળા વસ્ત્રોને ધારણા કરનારા અચ્યુત ભગવાન નારાયણદેહનું ધ્યાન કરવું, જેથી પુરુષ સર્વ રોગોથી મુક્ત થાય છે તે પછી ચુદાથી આરભીને હૃદય સુધીના ભાગને અગ્નિનું સ્થાન જાણીને તેમા રાત્રી બીજ સહિત વાયુનું સ્થાપન કરવું અને તે સ્થળે પણ પાંચ ઘડી સુધી ત્રણ નેત્રને ધારણા કરનારા, વરદાન આપનારા ખાલ સૂય સમાન કાંતિવાળા, શરીર ઉપર ભરમને ધારણા કરનારા અને મહાપ્રસન્ન બેવા રુદ્રદેવનું ધ્યાન કરવું, જેથી પુરુષને અગ્નિ બાળી શકતો નથી પછી હૃદયથી આરભીને બ્રૂગ્રીના મધ્યભાગ પર્ચ ત વાયુનું સ્થાન જાણીને તે સ્થળે પણ વકાર બીજ સહિત વાયુનું સ્થાપન કરવું અને પાંચ ઘડી સુધી રુદ્રદેવનું ધ્યાન કરવું, જેથી પુરુષ વાયુની પેઠે આકાશમા ગતિ કરી શકે છે તે પછી બ્રૂગ્રીના મધ્યભાગથી આરભી છેક મરતક સુધીના ભાગને આકાશનું ધ્યાન જાણીને તેમા હકાર બીજ સહિત વાયુનું સ્થાપન કરવું અને તે સ્થળે પણ પાંચ ઘડી સુરો શકતેનું ધ્યાન કરવું, જેથી પુરુષ આકાશનો વિજ્ય મેળવે છે' આ પાંચ ધારણામા અનુક્રમે જકાર, વકાર, રકાર, સકાર અને હકાર આ પાંચ મીએ ચૂકવાનું કહ્યું છે, તેને બદલે જકાર, ડકાર, મકાર, અર્ધમાત્રા અને ગિદુ એ પાંચને ચૂકના હોય, તો વધારે સારું છટી અહકારની ધારણા કરતી વખતે 'હું જ આ સર્વ જગતરૂપ છું' આવું અભિમાન કરવું અને સાતમી અવ્યક્તની ધારણા કરતી વેળા કેવળ નાદનું જ ધ્યાન કરવું, જેથી અંતે શુદ્ધ અલ્લ જ અવશેષ રહે છે,

સ્થાનમાં ચિત્તનું ન્યારે સ્થાપન કરે છે, ત્યારે દોરડીમાં દેખાતા સર્પને સૂક્ષ્મદૃષ્ટી જોનારા પુરુષ ને કેવળ જેમ દોરડી જ દેખાય છે, તેમ તે પુરુષ ને માત્ર કઈ આકળના જેવું જ દેખાય છે અને તે સમયે દી ચણ્ણથી નીચેનો ભાગ બાણે લુપ્ત થઈ ગયો હોય અથવા ધૂમસમાં ગરક થઈ ગયો હોય તેમ ભાસે છે આનું નામ જ પૃથ્વીનો વિજ્ય કર્યો કહેવાય છે આ રીતે પૃથ્વીનો વિજ્ય સિદ્ધ થયા પછી દી ચણ્ણથી આરંભીને શુદ્ધા પર્થ તના જળસ્થાન માં ચિત્તનું સ્થાપન કરનારા પુરુષને તે ભાગ પણ બાણે અદૃશ્ય થયો હોય તેવો માત્ર આકળના જેવો જ દેખાય છે અને તે સમયે શુદ્ધાની ઉપરનું જ અધુરું શરીર તેના જોવામાં આવે છે આનું નામ પૃથ્વીનો લય અને જળનો જય કર્યો કહેવાય છે) આ પ્રમાણે દેહના સગથી સુક્ત થયેલા યોગી પુરુષ પ્રથમ જે જે શરીરના અવયવનું ધ્યાન કરે છે, તેને કેવળ ધૂમસરૂપ થઈને અદૃશ્ય થાય છે અને તેને ખીન ખીન સ્વરૂપનું દર્શન થાય છે (અર્થાત્ ગરીરમાં પૃથ્વીની ધારણા કરનારા યોગીને પૃથ્વીનું સ્વરૂપ ધૂમસના જેવું થઈને અદૃશ્ય થયેલું જોવામાં આવે છે અને તુરંત જ જળના સ્વરૂપનું દર્શન થાય છે) ૧૭ ૧૮ યોગી જે સમયે પોતાના શરીરમાં જળ ના સ્વરૂપનું ધ્યાન કરે છે, ત્યારે જેમ આકાશમાં જળને ઊછળી રહેલું જુએ, તેમ પોતાના શરીરમાં જળને જ ઊછળી રહેલું જુએ છે, પરંતુ ધારણા ન્યારે સ્થિર થાય છે, ત્યારે તે જળનું રૂપ અદૃશ્ય થાય છે અને અગ્નિનું રૂપ પ્રકાશે છે ૧૯ પછી ન્યારે વાયુની ધારણા કરવામાં આવે છે, ત્યારે તે અગ્નિનું સ્વરૂપ અદૃશ્ય થાય છે અને પાણીદાર શસ્ત્રની પેઠે સર્વત્ર ગતિ કરનારો વાયુ પ્રકાશે છે તે સમયે ધારણાનિષ્ઠ થયેલા યોગીનું પોતાનું સ્વરૂપ પણ આકાશમાં ઊડી રહેલા નિરાધાર જીનના તાતણા ના જેવું દેખાય છે ૨૦ તે પછી યોગરૂપી શુક્લ (ઉત્તમવર્ગ) ગતિનો આશ્રય કરીને ન્યારે આકાશ ની ધારણા કરવામાં આવે છે, ત્યારે વાયુનું સૂક્ષ્મ સ્વરૂપ પણ અદૃશ્ય થઈ જાય છે અને તે સમયે બ્રહ્મ નિષ્ઠ એવા તે યોગીપુરુષના ચિત્તને કેવળ સ્થાન સ્વરૂપ આકાશ જ ભાસિત થાય છે ૨૨ એ પ્રમાણે

પૃથ્વી આદિ ભૂતોનો વિજ્ય કર્યો પછી તેજોનું ઐશ્વર્ય સપાદન કરનારા યોગીને શુદ્ધ મળે છે, તે હવે તને કહું છું, સાબળ જે યોગીને પૃથ્વીતત્ત્વ ના વિજ્યને લીધે પૃથ્વીનું ઐશ્વર્ય પ્રાપ્ત થયું છે, તે યોગી પોતાની ઇચ્છામાં આવે તો નવી સૃષ્ટિને પણ ઉત્પન્ન કરી શકે છે, ૨૨ કેમ કે તે યોગી પ્રતિ બ્રહ્મદેવની પેઠે કદી ક્ષોભ પામતો નથી અને પોતાના શરીરમાંથી સર્વ પ્રમત્તોને સરજી શકે છે, તેમ જ જે યોગીએ વાયુનો વિજ્ય કરીને વાયુનું ઐશ્વર્ય સપાદન કર્યું છે, તે યોગી પોતે એકદો હોય, છતાં માત્ર એક આગળી, અગ્રૂકો, હાથ

જે કર્ કહેનામાં આ યુ છે, તેનો સારાસ આ પ્રમાણ છે શરીરમાંના પમથી દી ચણ્ણ સુધીના બગમાં પૃથ્વીની ધારણા કરવાથી અતે દી ચણ્ણ સુધીનો ભાગ બાણે આકળ રૂપ થયો હોય, તેમ અતર્ધાન થઈ જાય છે પછી દી ચણ્ણથી આરંભીને શુદ્ધા પર્થ તના ભાગમાં જળની ધારણા કરવાથી તે સ્થળે માત્ર જળ જ દેખાતું છે અને અતે તે જળનો પણ લય થઈ જઈને શુદ્ધા સુધીનો ભાગ પણ અદૃશ્ય થઈ જાય છે આ રીતે પૃથ્વીનો તથા જળનો જય થયા પછી શુદ્ધાથી હૃદય સુધીના ભાગમાં અગ્નિની ધારણા કરવી આ ધારણા કરતી વખતે તે સ્થળે અગ્નિના સ્વરૂપનો પ્રકાશ થાય છે અને ધારણા કરનારા પુરુષનું હૃદય સુધીનું અગ્નિ બાણે અગ્નિમય કેવળ અથવા તાલ રંગના અધારમાં ડૂબી ગયું હોય તેવું જણાય છે, પરંતુ અતે ત્યાંથી અગ્નિનું સ્વરૂપ અતર્ધાન થાય છે અને સાથે સાથે હૃદય સુધીનું અગ્નિ પણ અતર્ધા થઈ જાય છે તે પછી હૃદયથી આરંભીને બ્રૂકીના મધ્ય ભાગ સુધીમાં વાયુની ધારણા કરવી આ ધારણા કરતી વખતે બ્રૂકીના મધ્યભાગ સુધીમાં પાણીદાર શસ્ત્રની પેઠે સર્વત્ર ગતિ કરનારો વાયુ જ જોવામાં આવે છે અને હૃદયથી ઉપરના ભાગનું યોગીનું શરીર પણ અદૃશ્ય લટકી રહેના જીનના તાતણા જેવું જણાય છે પછી તે સ્થળે વાયુનું સ્વરૂપ અદૃશ્ય થઈ જાય છે અને સાથે સાથે બ્રૂકી સુધીનું અગ્નિ પણ અતર્ધાન થઈ જાય છે એ પ્રમાણે વાયુનો તથા બ્રૂકી સુધીના અગ્નિનો તિરે ભાગ થયા પછી યોગીએ મરતકથી શિખા પર્વતમાં ભાગમાં આકાશની ધારણા કરવી તે ધારણા કરતી વખતે યોગીના ચિત્તને સ્થાનસ્વરૂપ સૂક્ષ્મ આકાશ જ ભાસિત થાય છે અને પછી ધારણા પકડ થાય છે, ત્યારે આકાશનો તથા મરતક શિખા વગેરેનો પણ તિરેમત્ત રૂપ જાય છે આ પાને ધારણાનું શુદ્ધ છે, તે દેવ પદનો નોકામાં મેવામાં આ યુ છે

અથવા પગના દબાણથી આખી પૃથ્વીને કપાવી શકે છે; કેમ કે શ્રુતિ કહે છે કે, તે યોગીના શરીરમા વાયુ નું સર્વ સામર્થ્ય દાખલ થયું હોય છે. જે યોગી એ આકાશનો વિજય કરીને આકાશનું ઐશ્વર્ય પ્રાપ્ત કર્યું હોય, તે યોગી આકાશના જેવો જ થઈને આકાશમા પ્રકાશે છે અને પોતાની ઇચ્છામા આવે તો અદૃશ્ય પણ થઈ શકે છે. વળી જે યોગીએ જળ નો વિજય કરીને જળનું ઐશ્વર્ય સપાદન કર્યું હોય છે, તે યોગી જે પોતાની ઇચ્છા થાય છે, તો વાવ, કૂવા, તળાવ વગેરે જળાશયોનું પણ પાન કરી બાંધે છે. ૨૩૭૨૪ તેમ જ અગ્નિનો વિજય કરીને અગ્નિનું ઐશ્વર્ય સપાદન કરનારા યોગીપુરુષનું સ્વરૂપ તેજને લીધે અદૃશ્ય થઈ પડે છે અને દૃશ્ય પણ રહે છે, પરંતુ અહંકારનો વિજય કરવાથી આ પાંચે મહાભૂતો વશવર્તી થઈ રહે છે. ૨૫ જે યોગીએ પૂર્વોક્ત છયે તત્ત્વોના આત્મારૂપ અવ્યક્તનો (બુદ્ધિ નો અથવા મહતત્ત્વનો) વિજય કર્યો હોય છે, તે યોગી સર્વ પ્રકારના ઐશ્વર્યને મેળવી શકે છે, એટલું જ નહિ પણ તેને સશય-વિષયાંસ વિનાની સમગ્ર નિહોળ પ્રતિભા સ્ફુરે છે. (અર્થાત્ અવ્યક્તનો વિજય કરનાર યોગી સર્વનો ઈશ્વર અને સર્વને બાંધનારો થાય છે.) ૨૬ વળી તે અવ્યક્તજેતા યોગી માયાને લીધે વ્યક્તરૂપ થયેલા આત્માને અવ્યક્ત અથવા પરબ્રહ્મસ્વરૂપ બાંધે છે, કેમ કે તેને એવા પ્રકારનું જ જ્ઞાન થઈ બાંધ છે કે, વ્યક્તસ જ્ઞાને ધારણ કરનારો આ સમગ્ર લોક કેવળ પરબ્રહ્મમાથી જ પ્રકટ થાય છે અને તેથી કેવળ પરબ્રહ્મસ્વરૂપ જ છે. ૨૭ હવે અવ્યક્તપ્રધાન એવી આત્મવિદ્યાનું હું તારી પાસે વિસ્તારથી વર્ણન કરું છું, તેનું ઇ શ્રવણ કરજો, પરંતુ તે પહેલા સાંખ્યશાસ્ત્રમા કહેલા વ્યક્ત પદાર્થોને તું મારી પાસેથી બાંધી લે ૨૮ યોગ શાસ્ત્રમાં તથા સાંખ્યશાસ્ત્રમા મૂળ પચીસ^૧ તત્ત્વો

નું જ વર્ણન કરવામા આવ્યું છે, જેથી (સ્થળદંષ્ટિએ જ્ઞેનારને) તે બન્ને શાસ્ત્રોમા લગભગ સમાનતા જ જોવામાં આવે છે, તોપણ તેઓ બન્નેમા જે વિશેષ રહેલો છે, તે હું તને કહું છું, સાલળ. ૨૯ જે પદાર્થ ઉત્પન્ન થાય છે, વૃદ્ધિ પામે છે, છૂંટ્યું થાય છે અને નાશ પામે છે, તેને ‘અવ્યક્ત’ કહેવામા આવે છે, તાત્પર્ય કે, વ્યક્ત પદાર્થને ઝોળખાવનારા આ ચાર લક્ષણો છે. ૩૦ પણ જે પદાર્થમા એનાથી વિપરીત લક્ષણો જોવામા આવે અર્થાત્ જે પદાર્થ ઉત્પન્ન થતો નથી, વૃદ્ધિ પામતો નથી, છૂંટ્યું થતો નથી અને નાશ પણ પામતો નથી તોને ‘અવ્યક્ત’ કહેવામા આવે છે. વેદોક્ત કર્મકાંડમા તથા જ્ઞાનકાંડમા બે આત્માઓનું જ વર્ણન કરેલું છે. તેમાનો એક જીવ છે અને બીજો ઈશ્વર છે. ૩૧ જીવાત્મા પૂર્વોક્ત જન્મમરિ આર લક્ષણવાળો હોઈને મહતત્ત્વ, અહંકાર, પાંચ તન્માત્રા, એકાદૃશ ઇન્દ્રિયો અને પાંચ મહાભૂતો એ સર્વ વિકારોને ધારણ કરે છે તથા ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ ચારે પુરુષાર્થોની ઇચ્છા રાખે છે, માટે તે વ્યક્ત કહેવાય છે અને માયાની ઉપાધિને ધારણ કરનારો જે આત્મા છે, તે ‘ઈશ્વર’ કહેવાય છે. આ બન્ને-જીવ અને ઈશ્વર ચેતનરૂપ છે અને અચેતનરૂપ પણ છે. આ પ્રમાણે શ્રુતિએ પણ બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞ એ બન્નેનું સ્વરૂપ દર્શાવ્યું છે ૩૨

વિષયમા આસક્ત થયેલા પુરુષને વેદમાં વર્ણવેલા આ બન્ને આત્માઓ ભિન્ન ભિન્ન સ્વરૂપે જણાય છે, પરંતુ વસ્તુતઃ તેમ છે જ નહિ, કેમ કે તારે બાંધવું કે, ઉપનિષદોનું જ્ઞાન ધરાવનારા વિદ્વાનોનો એવો સિદ્ધાંત છે કે, સૃષ્ટિના સર્વ પદાર્થોનું ઉત્પત્તિથી વિપરીત ક્રમે પ્રવિદ્વાપન કરતા કરતા એક જ વસ્તુ અવશેષ રહે છે અને તે જ ‘પરબ્રહ્મ’ કહેવાય છે. ૩૩ જે યોગીપુરુષ જીવ અને ઈશ્વરના

* મહાસુનિ અગત્યે ધારણશક્તિ દારા જળનું ઐશ્વર્ય સપાદન કરીને જ સમુદ્રપાન કર્યું હતું

+ પુરુષ, પ્રકૃતિ, મહતત્ત્વ, અહંકાર, પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો, પાંચ કર્મેન્દ્રિયો, મન, શબ્દતન્માત્રા, સ્પર્શતન્માત્રા, રૂપતન્માત્રા, રસતન્માત્રા, ગંધતન્માત્રા અને પાંચ મહાભૂતો આ પચીસ તત્ત્વોનું સાંખ્યમા તથા યોગમા એકસરખું જ વર્ણન છે

x અહીં કહેવાનો ભાવ એ છે કે, અદ્યતની મુદ્ધ થયેલા પુરુષોને જ જીવ અને ઈશ્વરનો ભેદ તાત્ત્વિક જણાય છે, પરંતુ જ્ઞાની પુરુષોને તો તેઓનો અભેદ જ જણાય છે, કેમ કે ઈશ્વર એ મિત્ર છે અને જીવ એ બુદ્ધિથી દર્પણમા દેખાતું ઈશ્વરનું પ્રતિબિંબ છે આ મિત્ર-પ્રતિબિંબ બાવનો બુદ્ધિરૂપી ઉપાધિને દૂર કરતા જ નાશ થાય છે અને કેવળ ચિદાત્મા અવશેષ રહે છે.

અલેહાવાને જાણીને જીવન્મુક્ત થયેલો હોય છે, તે સર્વ મમતાઓથી રહિત હોય છે, અહંકારથી મુક્ત હોય છે, સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોથી રહિત હોય છે, સર્વ સંશયોનો ત્યાગ કરનારો હોય છે. કોઈના પર ક્રોધ કરતો નથી, કોઈનો દ્રેષ કરતો નથી, અસત્ય વાણી બોલતો નથી કોઈએ નિદા કરી હોય કે માર માર્યો હોય, તોપણ તેના તરફ મિત્રભાવ રાખીને તેનું અશુભ કરતો નથી, મન, વચન કે કર્મથી પણ કોઈની હિંસા કરતો નથી, પ્રહારેવ સુધીના સર્વ પ્રાણીઓ ઉપર સમદૃષ્ટિ રાખે છે. કોઈ વસ્તુની ઇચ્છા કરતો નથી કે અનિચ્છા કરતો નથી, માત્ર શરીરનિર્વાહ પૂરતી જ વ્યવસ્થા કરે છે. લોહ પનાથી રહિત હોય છે, કોઈ જાતની પીડાથી મુક્ત હોય છે, દમગુણને ધારણ કરે છે, કૃતકૃત્ય હોય છે, દુઃખ વેધને ધારણ કરે છે, ઇદ્રિયો તથા મનને એકાગ્ર રાખનારો હોય છે, સત્ય સકલ્પવાળો હોય છે, સર્વ પ્રાણીઓને એકસરખા જ જુએ છે, સર્વ તરફ મિત્રતા રાખે છે. માટીના ઢેકાને, પથ્થર ને તથા સુવર્ણને સમાન જ માને છે, પ્રિય તથા અપ્રિયને સમાન જ ગણે છે ધૈર્ય સપત્ત હોય છે, પોતાની નિંદાને તથા વસ્તુતિને સરખાં જ ગણે છે. સર્વ વિષયોથી નિઃસ્પૃહ રહે છે, પ્રહાર્યન્નતનું પાલન કરે છે અને કોઈ પણ પ્રાણીની હિંસા કરતો નથી, આવો જીવન્મુક્ત પુરુષ સસારના ફેરામાંથી છૂટી જાય છે. ૪૧-૪૮

હવે યોગશાસ્ત્રનો આશ્રય કરનારા યોગીઓકે જે કારણોથી મુક્ત થાય છે, તે વિષે હું તને કહું છું, સાંભળ. જે યોગીપુરુષ પોતાના યોગબળથી પ્રાપ્ત થયેલા અભિમાદિક ઐશ્વર્યનું પણ પરમ વૈરાગ્યને લીધે અતિક્રમણ કરે છે, (અર્થાત્ અભિમાદિક અષ્ટ સિદ્ધિઓનો પણ અનાદર કરે છે,) તે યોગી અજ્ઞાનના અપારામાંથી નીકળી જાય છે અને મુક્ત થાય છે. (પણ અભિમાદિક ઐશ્વર્યનો જો અનાદર કરે છે, તો અવશ્ય ફેસાર્થ પડે છે.) ૪૦ આ રીતે સાંખ્ય* અને યોગના જ્ઞાનમાં જે કંઈ વિશે

* સાંખ્ય એટલે કાંપવનું સાંખ્ય નાંદ, પણ ઉપનિષદના યેવાનું છે. આ અધ્યાયમાં જ્યાં જ્યાં સાંખ્ય શબ્દ વાપર્યો છે, ત્યાં ત્યાં તેમ જ સમજવાનું છે ગીતા માં પણ—

પતા રહેલી છે, તે કેવળ શાસ્ત્રવક્તાની વિવક્ષાને લીધે જ છે; પણ ખરું જોતા તો એના બંનેનું ફગ તો એક જ છે. મેં પણ એ બંને શાસ્ત્રનું જ્ઞાન નિઃસંશય પણે તને કહ્યું છે, મારે જો જ્ઞાનને અનુમરીને પુરુષ દ્વંદ્વભાવથી મુક્ત થાય છે અને પરબ્રહ્મને પામે ૪૧

છતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાતર્ગત મોક્ષધર્મનુશાસન પર્વમા 'વ્યાસશુકસંવાદ-સાંખ્ય અને યોગ'

નામનો અધ્યાય ૨૩૬ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૩૭ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)—મતમતાર્તર-નિરૂપણ

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

અથ જ્ઞાનસુવં ધીતે ગૃહીત્વા શાંતિમાત્મનઃ ।

ઉન્મજ્જંથ નિમજ્જંથ જ્ઞાનમેવામિસંથયેત્ ॥ ૧ ॥

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર ! સંસારસમુદ્રમાં ડૂબી રહેલા પુરુષે ધૈર્ય ધારણ કરીને જ્ઞાનરૂપી નીકાનો સ્વીકાર કરવો અને પછી પોતાને શાંતિ આપનારા પરબ્રહ્મનો જ આશ્રય કરવો. ૧

શુકદેવે પૂછ્યું : તમે જેનો આશ્રય કરવાનું કહો છો, તે જ્ઞાન કયું અને તે વિદ્યા કઈ તેમ જ પ્રવૃત્તિલક્ષણ ધર્મ કયો અને નિવૃત્તિલક્ષણ ધર્મ કયો, તે મને કહો, કે જેનો આશ્રય કરીને મનુષ્ય જન્મમરણથી મુક્ત થાય છે. ૨*

યત્સાધ્યે પ્રાપ્યતે સ્યાત તથોતૈરિવ ગમ્યત ।

एष साध्यं च योग च य पश्यति स पश्यति ॥

એ 'યોગ' કહીને ભગવાને વેદાંત અને યોગશાસ્ત્રની જ એકતા સૂચવી છે.

* અહીં શુકદેવના પ્રશ્નનો આશય એ છે કે, જ્ઞાનને આશ્રય કરવાનું તમે કહો છો, પણ તે જ્ઞાન કયું એ મારે જાણવું જોઈએ શું તમે એમ કહેતા મારો છો કે, દોરડીમાં થયેલી સર્પની પ્રાંતિને દૂર કરવાથી જેમ દોરડીનું સ્વરૂપ જાણાય છે, તેમ માત્ર આવિષ્કાર દૂર કરવાથી વસ્તુતત્ત્વનું જ્ઞાન થાય છે, આવા પ્રકારથી જે શુદ્ધિદષ્ટિ તે જ જ્ઞાન છે? અથવા શું તમે એમ કહો છો કે, જેમ એક ટ્રીડો બમરનું ખાન કરીને જમરાખે બની જાય છે, તેમ ખેડેવરનું ખાન કરવા તદ્દપ બની જવાનું છે, અથવા તો શું તમે એમ કહો છો કે, ભીદ અને ચાવીકેના મત પ્રમાણે કેવળ નિરાકિ ધર્મનો જ આશ્રય કરવો?

વ્યાસે કહ્યું: જે મૂઠ પુરુષ કોઈ પ્રકારના અધિધાનનો સ્વીકાર કર્યા વિના કેવળ એમ જ માને છે કે, ‘આ જગતપ્રવૃત્તિ માત્ર સ્વભાવને લીધે જ થયાં કરે છે.’ તે પુરુષ જીહાપોહ કરવાની કુશળતા વિનાના મૂખ મનુષ્યોને જ તેવા પ્રકારનો ઝોધ આપીને રંજન કરી શકે છે અને તે પુરુષ સત્ય વસ્તુત્ત્વને પામી જ શકતો નથી. (અર્થાત્ આ સર્વ જગત કેવળ ભ્રાંતિરૂપ છે; પરંતુ તે ભ્રાંતિ કોઈ અધિધાનને નહિ માનનારા શૂન્યવાદીઓનો મત અર્થાત્ ત્યાગ કરવા યોગ્ય છે.)[†] વળી જેઓ (ચાર્વાક મતવાળાઓ) એમ જ માને છે કે, કેવળ સ્વભાવમાંથી જ આ જગત ઉત્પન્ન થાય છે, તેઓ સુંજ નામના ઘાસને ચીરીને અંદર રહેલી સળીને શું મેળવી શકતા નથી? (અર્થાત્ ચાર્વાકનો મત એવો છે કે, માત્ર સ્વભાવથી જ દુધમાંથી

+ ભગવાન વ્યાસે આ શ્લોકમાં આત્માને નહિ માનનારા ધન્યવાદીઓના મતનું ખંડન કર્યું છે. દીકાકાર નીલકંઠે આ શ્લોકની દીકા કરતાં કહે છે કે, મીમાંસકોનો એવો મત છે કે, શરીરમાં જે ‘અહં’ એવો અનુભવ થાય છે, તે અને તેનો પ્રકાશ એ બન્ને આત્મા છે. તત્કાલીન એવો એવો મત છે કે, ‘અહં’ એવો જે અનુભવ તે જ આત્મા છે, તેનો પ્રકાશ તો તેનો એક ગુણ છે અને તે કેવળ ત્રણ ક્ષણ જ રહેનારો છે. સાંખ્ય-આચાર્યો કહે છે કે, જેનો નિલ પ્રકાશ છે તે જ આત્મા છે, ‘અહં’ એવો અનુભવ તે આત્મા નથી. એમાં પશ્ચુ આત્માને તથા અનાત્માને સત્ય સમજનારા ક્ષણ-આચાર્યો છે. આર્વાક મતવાળા માને છે કે, અનાત્મા જ સ્થિર છે, આત્મા તો દેહના નાશની સાથે જ નાશ પામે છે. વૈશંતીઓ કહે છે કે, આત્મા જ સત્ય છે, અનાત્મા મિથ્યા છે અને ધન્યવાદીઓ (બીજો) માને છે કે, આત્મા પશ્ચુ નથી અને અનાત્મા પશ્ચુ નથી. આ ધન્યવાદીઓના મત પ્રમાણે આત્માનો જો અલાવ માનવામાં આવે, તો ઘનનને કંઈ ઉપયોગ જ ન રહે, એમ ધારીને આ શ્લોકમાં પ્રથમ અનાત્મવાદીઓનું જ ખંડન કરેલું છે. ધન્યવાદીઓ માને છે કે, આ જગત કેવળ શ્રાંતિ-રૂપ છે અને શ્રાંતિ કેવળ સ્વાભાવિક જ છે. વળી તેઓ પોતાના મતનો અનેક મૂર્ખ શિષ્યોને ઉપદેશ પણ આપે છે; પરંતુ તેવા દુરાગ્રહી મતમાંથી કોઈ પ્રકારની સત્ય વસ્તુ મળી શકતી નથી અને તેઓનો મત પણ પાપા વિનાનો જ છે; કેમ કે અધિદ્યાન વિના શ્રાંતિ સંભવી શકે જ નહિ.

જેમ દહીં ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ આ જગત ઉત્પન્ન થાય છે, ઈશ્વર વગેરે કંઈ છે જ નહિ; કેમ કે જો ઈશ્વર હોય તો પ્રત્યક્ષ દેખાવો જોઈએ. આ પ્રત્યક્ષને જ પ્રમાણ માનનારા ચાર્વાકને મુંજ ઘાસની અંદર રહેલી સળી પણ ન જ દેખાવી જોઈએ કેમ કે તે પણ ઘાસને ચીધો વિના પ્રત્યક્ષ દેખાતો નથી; માટે આત્માના અદર્શનને લીધે એમ જ માની બેસવું કે, આત્મા નથી, એ કેવળ મૂર્ખતા છે; તેમ જ કોઈએક વસ્તુ પ્રત્યક્ષ જોવામાં ન આવે, તે ઉપરથી તેનો અભાવ કહી શકાય નહિ, કેમ કે તેમ કહીશું તો મુંજની અંદર રહેલી સળીને પણ અભાવ જ કહેવો જોઈએ; માટે કેવળ પ્રત્યક્ષ પ્રમાણને જ માનનારા ચાર્વાકનો મત સર્વથા ત્યાજ્ય છે.)^{૩૪} જે અદ્ય બુદ્ધિવાળા પુરુષો આ (નિરીશ્વરવાદ) પક્ષનો આશ્રય કરીને કેવળ સ્વભાવને જ જગતનું કારણ માને છે, તેઓ કદ્યાણુને પાત્રી શકતા નથી^{૩૫} મોહના કાર્યરૂપ મનથી ઉત્પન્ન થયેલો (અર્થાત્ મોહચરત થયેલા પુરુષોએ કેવળ મનથી જ કલ્પી કાઢેલો) આ સ્વભાવપક્ષ મનુષ્યને વિનાશકર્તા જ થઈ પડે છે. આ^{૩૬} સ્વભાવ અને પરિભાવ એ બન્નેનું તાર્કિક સ્વરૂપ હું તને કહું છું, સાંભળ.^{૩૭} આ જગતમાં બુદ્ધિમાન પુરુષો ખેતીવાડી વગેરે કર્મો કરીને ધાન્યને ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ જ વાહનો, આસનો અને ગૃહો વગેરે બનાવે છે. (અર્થાત્ જો સ્વભાવથી જ કે પરિભાવથી જ તે બધું બની જતું હોત, તો પછી તેઓને પ્રયત્ન કરવાનું શું પ્રયોજન હતું? ^{૩૮} વળી જ્ઞાનીઓએ પ્રેરેલા બુદ્ધિમાનો બાગ-બગીચા, રહેવાનાં મંદિરા વગેરે તૈયાર કરે છે અને રાગોના નિગ્રહ કરવા માટે ઔષધ વગેરેના ઉપચારો પણ કરે છે. (તે પણ સ્વભાવવાદીઓના મત પ્રમાણે

* કહેવાનો ભાવ એ છે કે, 'માત્ર ધન્યો જ સ્વભાવને લીધે જગતની શાંતિ થાય છે' એ ધન્યવાદીઓનો મત અને 'કેવળ સ્વભાવને લીધે જ દેહાદિકની ઉત્પત્તિ થાય છે' એ ચાનોકોનો મત સર્વથા મિથ્યા જ છે.

x ટીકાકાર નીલકંઠ સ્વભાવ અને પરિભાવ એ બન્ને શબ્દની વ્યાખ્યા આ પ્રમાણે કરે છે : સ્વસ્ય એ માત્ર-સત્તા-કારણ અને પરિતિઃ સ્વસ્ય દ્વરેણં ચ માત્રઃ કારણ-અર્થાત્ ધન્યવાદીમતે પોતાનાં એટલે ધન્યુઃ જ કારણ અને ચાનોકીમતે પોતાનાં તથા અન્ય કોઈ વસ્તુનું જ કારણ.

દેવળ વ્યર્થ જ છે.)^૮ માટે સિદ્ધ થાય છે કે બુદ્ધિ જ મનુષ્યને સર્વ પદાર્થોનો સંયોગ કરી આપે છે, બુદ્ધિ હોય તો જ કલ્યાણ પ્રાપ્ત થાય છે અને બુદ્ધિને લીધે જ રાજાઓ સર્વસામાન્ય લક્ષણોવાળા હોવા છતાં રાજ્યને ભોગવે છે.^૯ પ્રાણીમાત્રને ચિદાત્મા અને માયાનું જે જ્ઞાન થાય છે, તે પણ બુદ્ધિની વૃત્તિ દ્વારા જ થઈ શકે છે અને હે તાત ! બુદ્ધિની વૃત્તિ વડે ઉત્પન્ન થયેલા પ્રાણીમાત્રનું લયસ્થાન પણ બુદ્ધિની વૃત્તિ જ છે. આ જગતમાં અનેક પ્રકારનાં જોવાં પણ સર્વ પ્રાણીઓનો જન્મ ચાર પ્રકારનો બહુલો. જેમ કે* જરાયુજ, અંડજ, સ્વેદજ અને ઉદ્ભિજનજ. (આ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓનું જ્ઞાન પણ બુદ્ધિથી જ થઈ શકે છે.)^{૧૦}^{૧૧} સર્વ પ્રાણીઓમાં સ્થાવરોના કરતાં જંગમ પ્રાણીઓ વધારે શ્રેષ્ઠ છે અને તે યોગ્ય જ છે કે, જેનામાં ચેષ્ટા હોય તે નિઃસ્વેદના કરતા ઉત્તમ છે.^{૧૨} જંગમ પ્રાણીઓમાં પણ બેપગાં અને ચોપગાં જોવા બે લેહો છે અને તેમાં પણ ચોપગાંના કરતાં બેપગાં વધારે શ્રેષ્ઠ છે.^{૧૩} બેપગાં પ્રાણીઓમાં પણ બે લેહ છે. એક પૃથ્વી પર વિચરનારાં અને બીજાં આકાશમાં વિચરનારાં. તેમાં આકાશમાં વિચરનારાં પ્રાણીઓ કરતાં પૃથ્વી પર વિચરનારાં પ્રાણીઓ વધારે ઉત્તમ છે; કારણ કે તેઓ અન્નનું લક્ષણ કરે છે.^{૧૪} પૃથ્વી પર વિચરનારાં બેપગાં પ્રાણીઓમાં પણ બે લેહ છે, એક મધ્યમ અને બીજાં ઉત્તમ. તેમાં ઉત્તમના^{૧૫} કરતાં મધ્યમ વધારે શ્રેષ્ઠ છે; કેમ કે તેઓ પોતાના જાતિ-ધર્મને ધારણ કરી રાખે છે.^{૧૬} મધ્યમાં પણ બે લેહ છે. એક ધર્મને બાળુનાર અને બીજા ધર્મને નહિ બાળુનાર. તેમાં ધર્મને નહિ બાળુનાર કરતાં ધર્મને બાળુનાર વધારે શ્રેષ્ઠ છે; કેમ કે તેઓ કાર્ય-અકાર્યને બાણી શકે છે.^{૧૭} ધર્મને બાળુનારાં પણ બે પ્રકારના છે: એક તો વેદને બાળુનારા અને બીજાં વેદને નહિ બાળુનારાં. તેમાં વેદને નહિ બાળુનારાં

* મનુષ્ય, પશુ વગેરે જરાયુજ કહેવાય છે; પક્ષી, સર્પ વગેરે અંડજ કહેવાય છે; વૃણ, લતા, વનસ્પતિ વગેરે ઉદ્ભિજન કહેવાય છે અને જૂ, લીખ વગેરે સ્વેદજ કહેવાય છે.

× ઉત્તમ એટલે સર્વનો ત્યાગ કરીને સંન્યાસી થઈ જનારા પુરુષો. (

કરતાં વેદને બાળુનારા વધારે ઉત્તમ છે; કેમ કે તેઓમાં વેદ નિવાસ કર્યો હોય છે.^{૧૭} વેદને બાળુનારા પણ બે પ્રકારના છે: એક તો વેદનું પ્રવચન કરી બાળુનારા અને બીજાં માત્ર વેદને લાણી બાળુનારા. તેમાં માત્ર વેદને લાણી બાળુનારા કરતાં વેદનું પ્રવચન કરી બાળુનારા ઉત્તમ ગણાય છે; કેમ કે તેઓ સર્વ પ્રકારના ધર્મોને ધારણ કરી રાખે છે.^{૧૮} જેઓ વેદનું પ્રવચન કરી બાણે છે, તેઓ જ વેદના સ્વ તરફને સમજી શકે છે અને ધર્મ, ક્રિયા તથા ક્રિયાઓમાં ફળ સહિત વેદો, દેવળ પ્રવચનકર્તાઓ દ્વારા જ જગતમાં પ્રસિદ્ધ થયા છે.^{૧૯} તે વેદનું પ્રવચન કરી બાળુનારાઓમાં પણ બે લેહ છે: એક આત્મજ અને બીજો અનાત્મજ. તેમાં અનાત્મજ કરતાં આત્મજ વધારે ઉત્તમ છે; કેમ કે તેઓ જન્મ મરણના સંબંધને બાણે છે.^{૨૦} જે પુરુષ પ્રવૃત્તિ અને નિવૃત્તિરૂપી ધર્મને બાણે છે તે સર્વજ છે, સર્વ-વેત્તા છે, ત્યાગી છે, સત્યસંકલ્પ છે, સત્યસ્વરૂપ છે, પવિત્ર છે અને ઐશ્વર્યસંપન્ન છે. દેવતાઓ કહે છે કે, જે પુરુષ બ્રહ્મજ્ઞાન (નિવૃત્તિધર્મમાં) પરાયણ રહે છે, તે જ પારો બ્રાહ્મણ છે અને બીજા કેટલાએક કહે છે કે, જે પુરુષ બરાબર નિશ્ચય કરીને શબ્દ-બ્રહ્મમાં (વેદશાસ્ત્રમાં અથવા કર્મકાંડરૂપી પ્રવૃત્તિ ધર્મમાં) કુશળ થયેલો છે, તે જ પારો બ્રાહ્મણ છે, પણ હે તાત ! મારો તો જો જ મત છે કે, જે પુરુષો જ્ઞાનસંપન્ન થઈને સર્વની અંદર રહેલા અને બહાર રહેલા તથા ચક્ષુમાં અને દેવતાઓમાં પણ નિવાસ કરનારા પરબ્રહ્મનાં દર્શન કરે છે, તેઓ જ પારો બ્રાહ્મણ છે અને પ્રત્યક્ષ દેવસ્વરૂપ છે;^{૨૧-૨૩} કેમ કે તેવા બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરુષોને આધારે જ આ સર્વ જગત ટકી રહ્યું છે અને તેઓના માહાત્મ્યના જેવું બીજું કંઈ પણ નથી.^{૨૪} વળી તેવા બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરુષો આદિ, અંત અને નાશ-સર્વ ક્રમોનું ઉલ્લંઘન કરી ગયા હોય છે અને તેથી જ તેઓ ચાર પ્રકારના પ્રાણી-સમુદાયના ઈશ્વર છે અને સ્વયંબૂરૂપ છે.^{૨૫}

હતિ શ્રીમદ્દાસારતમાં સાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમાં ' વ્યાસયુક્તસંવાદ-મતવર્તાવરનિરૂપણ ' નામનો અધ્યાય ૨૩૭મો સમાપ્ત

× અર્થાત્ આત્મજ્ઞાન વિનાના પુરુષો બ્રાહ્મણ હોય, છતાં બ્રાહ્મણ નથી પણ અસુર છે.

અધ્યાય ૨૩૮ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-સાંખ્યસિદ્ધાંત
અને યુગધર્મ

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

एषा पूर्वतरा वृत्तिब्राह्मणस्य विधीयते ।

જ્ઞાનવાનેવ કર્માણિ કુર્વન્ સર્વત્ર સિદ્ધયતિ ॥ ૧ ॥

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર ! બ્રાહ્મણને માટે અતિ પ્રાચીન કાળથી ચાલી આવેલી આવા પ્રકારની વૃત્તિનું જ શાસ્ત્રમાં વિધાન કરવામાં આવ્યું છે; અર્થાત્ બ્રાહ્મણે આવા પ્રકારની વૃત્તિ રાખવી તે જ યોગ્ય છે કે, તેણે જ્ઞાનસંપન્ન થઈને જ સર્વ કર્મ કરવાં; કેમ કે એ રીતે કર્મ કરનારો પુરુષ સર્વત્ર સિદ્ધિને પામે છે.^૧ તેમાં પણ કોઈ પ્રકારનું કર્મ કરતી વેળા ‘આ એક કર્મ નિત્ય હશે કે જ્ઞાન-જનક હોઈને કામ્ય હશે !’ એવા પ્રકારનો ભો સંશય ન થાય, તો જ તે કર્મ ઉત્તમ સિદ્ધિ-ને આપે છે;^૨ પરંતુ તેવા પ્રકારનો ભો સંશય થાય, તો પછી કોઈ એક પુરુષે પરબ્રહ્મને ઉદ્દેશીને કરેલું જ્ઞાનજનક કર્મ પણ નિત્યવિધિરૂપ જ રહે. આ વિષયમાં પ્રમાણ અને યુક્તિ એ બન્ને હેતુ-ઓ દર્શાવીને હું તારી પાસે વર્ણન કરું છું, તું સાંભળ.^૩ કેટલાએક (મીમાંસક) આચાર્યો કહે છે કે, આ જન્મમાં કરેલો અથવા જન્મોત્તરમાં કરેલો પુરુષાર્થ જ જગતના કોઈ પણ કાર્યનું કારણ છે; કેટલાએક (દૈવજ) આચાર્યો કહે છે કે, દૈવજ (શુભ-અશુભ ગ્રહો અથવા કાળ) કર્મનું કારણ છે; કેટલા-એક સ્વભાવવાદી (શૂન્યવાદી બૌદ્ધ અથવા લૌકા-યતિક કે ચાર્વાક) આચાર્યો કહે છે કે, સ્વભાવ જ કર્મનું કારણ છે; કેટલાએક વિક્ષાનો કહે છે કે, પુરુષાર્થ અને દૈવ એ બન્ને કર્મનું કારણ છે અને સ્વભાવને અનુસરીને તેઓ (દૈવ અને પુરુષાર્થ) કર્મનાં ફળને આપે છે; કેટલાએક વિક્ષાનો કહે છે કે, દૈવ, પુરુષાર્થ અને સ્વભાવ એ ત્રણે મળીને એક કાર્યને ઉત્પન્ન કરે છે, પણ તે કાર્ય ઉત્પન્ન થતી વેળા તે ત્રણમાંથી કોઈ એક જ કારણનું પ્રાધાન્ય હોય છે અને બીજા કેટલાએક મતવાદીઓ (સ્વાદ્વાદને પ્રધાન માનનારા જૈનો) કહે છે કે, ઘટાદિ પ્રત્યેક કાર્યના વિષયમાં આવી સાત ભંગી-

ઓ હોય છે :^૪ સ્વાંશસત્તા,^૧ પરાંશ અભાવ,^૨ સ્વાંશ-સત્તા અને પરાંશનો અભાવ,^૩ સ્વાંશસત્તા અને પ્રત્યેક પદાર્થમાં રહેલા અનંત ધર્મોની દૃષ્ટિએ અમુક એક જ ધર્મ છે એમ કહેવું અશક્ય,^૪ પરાંશ-નો અભાવ અને અનંત ધર્મોની દૃષ્ટિએ અમુક એક જ ધર્મ છે, એમ કહેવું અશક્ય,^૫ સ્વાંશસત્તા, પરાંશભાવ અને અનંત ધર્મોની દૃષ્ટિએ અમુક એક જ ધર્મ છે, એમ કહેવું અશક્ય^૬ અને અનંત ધર્મોની દૃષ્ટિએ અમુક એક જ ધર્મ છે, એમ કહેવું અશક્ય^૭-આ સાત ભંગીઓ પ્રત્યેક કાર્યમાં રહેલી છે;^૮ (અને પ્રત્યેક કાર્યની ઉત્પત્તિમાં જૈનો-ના મત પ્રમાણે કર્મ, કાળ, નિયતિ, સ્વભાવ અને પુરુષાર્થ આ પાંચ કારણો હોય છે.) પરંતુ તત્ત્વ-જ્ઞાનમાં નિષ્ઠા રાખનારા બ્રહ્મવેત્તાઓ તો એમ જ કહે છે કે, સર્વ કોઈ કાર્યમાં મુખ્ય કારણ કેવળ^૯ બ્રહ્મ જ છે.^{૧૦-૧૧}

ત્રેતા, દ્વાપર અને કલિયુગમાં ઉત્પન્ન થયેલા

+ પ્રત્યેક પદાર્થમાં સંબંધ ધરાવનારી જૈનોની સમ ભંગીઓનું વિશેષ સ્પષ્ટીકરણ આ પ્રમાણે છે :

જેમ કે ઘટની અંદર સ્વાંશસત્તાએ ઘટત્વ રહેલું છે, પણ પરાંશ-પરત્વનો અભાવ છે; તેમ જ શીતકાળમાં ઉત્પન્ન થયેલા એક ઘટની અંદર સ્વાંશ શીતકાળના ગુણોની સત્તા છે, પણ પરાંશ ઉષ્ણકાળના ગુણોનો અભાવ છે. વળી તેના તે જ ઘટમાં સ્વાંશ-ઘટત્વની સત્તા છે; પરંતુ પ્રત્યેક પદાર્થમાં અનંત ધર્મો રહેલા છે. એ દૃષ્ટિએ તે ઘટમાં અમુક જાતનો એક જ ધર્મ રહેલો છે, એમ કહી શકાય તેમ નથી. વળી તે ઘટમાં પરાંશ-પરત્વનો અભાવ છે અને અનંત ધર્મની દૃષ્ટિએ અમુક એક જ ધર્મ છે, એમ કહેવું અશક્ય છે; તેમ જ જે ઘટ શીતકાળમાં ઉત્પન્ન થયો છે, તેમાં સ્વાંશ-શીતકાળના ગુણોની સત્તા છે, પરાંશ-ઉષ્ણકાળના ગુણોનો અભાવ છે અને અનંત ધર્મોની દૃષ્ટિએ અમુક એક જ ધર્મ છે એમ કહેવું અશક્ય છે અને કેવળ અનંત ધર્મની દૃષ્ટિએ પણ તે ઘટમાં કોઈ એક જ ધર્મનું નિરપેક્ષ કરવું અશક્ય છે.

x બ્યવહારકદૃષ્ટિએ જોતાં જણાય છે કે, પૂર્વોક્ત સર્વ મતોમાં જે ચત્ પુરુષાર્થ, દૈવ અને સ્વભાવ એ ત્રણને પ્રત્યેક કાર્યનું કારણ માને છે તે સમુચ્ચય મત જ એક છે; પણ પરમાર્થદૃષ્ટિએ જોતાં એમ જ સિદ્ધ થાય છે કે, છેલ્લો અબનિષ્ઠ પુરુષોનો મત જ સર્વોત્તમ છે.

—નીલકંઠ

મનુષ્યો આ વૈદિક સિદ્ધાંતમાં સંશયવાળા હોય છે; પરંતુ સત્યયુગમાં ઉત્પન્ન થયેલા મનુષ્યો તપ સ્વી હોય છે, અત્યંત શાંત હોય છે અને બ્રહ્મનિષ્ઠ હોય છે. (જેથી તેઓને વૈદિક મતમાં કંઈ સંશય જ થતો નથી.)^૭ સત્યયુગના સર્વ મનુષ્યો અલેદ દષ્ટિવાળા હોય છે; સ્વવેદ, સામવેદ અને યજુર્વેદને એક જ માનનારા હોય છે અને રાગદ્વેષનો ત્યાગ કરીને કેવળ જ્ઞાનની જ ઉપાસના કર્યા કરે છે.^૮ જે પુરુષ જ્ઞાનરૂપી ધર્મથી યુક્ત હોય છે અને નિયમનિષ્ઠ રહીને નિત્ય જ્ઞાનનું જ સેવન કર્યા કરે છે, તે પુરુષ પોતાના મનમાં જે જે કામનાઓની ઇચ્છા કરે છે, તે તે સર્વને તે દ્વારા સંપાદન કરે છે.^૯ જ્ઞાન દ્વારા મનુષ્ય પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરે છે, એટલું જ નહિ પણ તેવો જ્ઞાની મનુષ્ય કેવળ બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈને નૂતન જગતરચના પણ કરી શકે છે અને સર્વ પ્રાણીઓનો પ્રભુ થાય છે.^{૧૦} વેદદષ્ટા વિદ્વાનો કહે છે કે, બ્રહ્મનું જ્ઞાન સંપાદન કરવું, એ મહા ગહન કાર્ય છે; તોપણ વેદોક્ત કર્મકાંડમાં બ્રહ્મના સ્વરૂપનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે અને ઉપનિષદ આદિ વેદાંતોમાં તો બ્રહ્મના સ્વરૂપનું સ્પષ્ટ રીતે વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, જેથી ભાવનાત્મક યોગધર્મ દ્વારા મનુષ્ય પરબ્રહ્મને પામી શકે છે.^{૧૧} ક્ષત્રિયો પશુઓની હિંસાવાળા યજ્ઞો કરીને બ્રહ્મનું ઉપાસન કરે છે, વૈશ્યો હવિષ-પદાર્થોનો હોમ કરીને બ્રહ્મનું આરાધન કરે છે, શૂદ્રો ત્રણ વર્ષોની સેવા કરીને પરબ્રહ્મનું સેવન કરે છે અને બ્રાહ્મણો જપરૂપી યજ્ઞ કરીને પરમાત્માનું પૂજન કરે છે.^{૧૨} જે બ્રાહ્મણ પોતાનાં ધાર્મિક કાર્યોમાં એકનિષ્ઠ રહીને વેદનો સ્વાધ્યાય કર્યા કરે છે, તે જ ખરે બ્રાહ્મણ છે અને તેવો બ્રાહ્મણ સર્વના તરફ મિત્રભાવ રાખીને વેદોક્ત કર્મ કરે અથવા તો ન કરે; તોપણ તે બ્રહ્મસ્વરૂપ જ કહેવાય છે.^{૧૩} પૂર્વે ત્રેતાયુગના આરંભમાં વેદો, યજ્ઞો અને વર્ણાશ્રમો કેવળ અવિચ્છિન્ન રીતે સ્થિતિ કરી રહ્યા હતા; પરંતુ દ્વાપરયુગનો જ્યારે આરંભ થયો, ત્યારે સર્વ મનુષ્યોના આયુષની ક્ષીણતાને લીધે તેઓનો હાસ થવા લાગ્યો.^{૧૪} પછી દ્વાપરયુગના મધ્યમાં તથા કળિયુગના આરંભમાં તે વેદાદિકનો નાશ થવા લાગ્યો અને કળિયુગના અંતમાં તો કોઈ કોઈ સ્થળે જ

તેઓનાં દર્શન થયે અને કોઈ કોઈ સ્થળે તેઓ જોવામાં પણ નહિ આવે.^{૧૫} આ કળિયુગમાં અધર્મથી ગ્રસ્ત થયેલા સર્વ વર્ણાશ્રમધર્મો પ્રતિદિન નાશ પામતા જાય છે અને ગાયોના, પૃથ્વીના તથા ઔરધિઓના રસકસનો પણ ઉચ્છેદ થતો જાય છે,^{૧૬} એટલું જ નહિ પણ વેદોનો, વેદધર્મોનો તથા સર્વ આશ્રમોનો અધર્મને લીધે તિરોભાવ થતો જાય છે અને સ્વધર્મમાં નિષ્ઠા રાખનારા દિગ્ગતિયો પણ સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓનો વેપાર કરે છે. (યજ્ઞનાં ફળ વેચે છે અને પગાર લઈને વેદાધ્યયન કરાવે છે.)^{૧૭} જેમ વૃદ્ધિ પૃથ્વી પર ઉત્પન્ન થનારાં પ્રાણી માત્રને પુષ્ટ કરે છે, તેમ વેદો પણ પોતાનું અધ્યયન કરનારા પુરુષનાં પ્રત્યેક યૌગિક અંગોને યુગે યુગે પુષ્ટ કરે છે. (અર્થાત્ વેદાધ્યયન કરનાર પુરુષનાં યમનિયમાદિ યૌગિક અંગો પુષ્ટ થતાં જાય છે.) આ રીતની કાળની વિચિત્રતા, કે જે આદિ અને અંત વિનાની છે તથા સર્વ પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરી રહી છે અને સંહારી રહી છે, તે વિષે મેં તને પ્રથમ જ કહ્યું છે.^{૧૮-૧૯} ખરેખર, આ કાળ જ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ, પાલન તથા સંહારરૂપ છે અને તે જ સર્વનો અંતયામી છે, જેમાં સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોના સંબંધવાળાં સર્વ પ્રાણીઓ બ્રહ્મભાવે સ્થિતિ કરી રહે છે.^{૨૦}

હે તાત! જગતની ઉત્પત્તિ, કાળ, ધારણ, વેદ, કર્તા, કાર્ય અને ક્રિયાનું ફળ-આ સર્વના સંબંધમાં તે મને જે પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તેનો મેં તને ઉત્તર આપ્યો છે.^{૨૧}

હવે શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતરંગ મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમાં 'વ્યાસશુકસંવાદ-સાંખ્યસિદ્ધાંત અને મુગ્ધધર્મ' નામનો અધ્યાય ૨૩૮માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૩૯ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાતુ)-આત્માનું સ્વરૂપ

॥ મોમ્મ ઉવાચ ॥

इत्युक्तोऽभिप्रशस्यैतत् परमर्षेस्तु शासनम् ।

મોક્ષધર્માર્થસંયુક્તમિદં પ્રપ્તું પ્રવચ્ચમે ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર! મહર્ષિ વ્યાસે એ પ્રમાણે ઉપદેશ આપ્યો, એટલે તેમના ઉપદેશની પ્રશંસા કરીને શુકદેવે મોક્ષધર્મના અર્થ કહ્યે

સંબંધ ધરાવનારો આવો પ્રશ્ન પૂછવા માંડ્યો.^૧

શુકદેવે પૂછ્યું : જે પુરુષ બુદ્ધિમાન હોય, વેદકુશળ હોય, ચરણીલ હોય, જ્ઞાનસંપન્ન હોય અને અસૂચાથી રહિત હોય, તે પુરુષ પ્રત્યક્ષ અને અનુમાનથી નહિ જણાયેલા તથા વેદે પણ નહિ દર્શાવેલા પરબ્રહ્મને કેવી રીતે પામી શકે ?^૨ હું તમને પૂછું કે, તપશ્ચર્યા કરવાથી બ્રહ્મની પ્રાપ્તિ થાય છે ? બ્રહ્મચર્ય પાળવાથી બ્રહ્મની પ્રાપ્તિ થાય છે ? સર્વનો ત્યાગ કરી સંન્યાસી થઈ જવાથી બ્રહ્મ મેળવી શકાય છે ? અથવા બુદ્ધિનો, સામ્યનો કે યોગનો આશ્રય કરવાથી પરબ્રહ્મને પામી શકાય છે ?^૩ વળી જે ઉપાયની યોજના કરવાથી પુરુષો મનની તથા ઇદ્રિયોની એકાગ્રતા મેળવી શકે, તે ઉપાય પણ મને કહો.^૪

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર ! વિદ્યા અને તપનો આશ્રય કર્યા વિના, ઇદ્રિયોના નિયંત્રક કર્યા વિના અને સર્વનો ત્યાગ કર્યા વિના પુરુષ સિદ્ધિને મેળવી શકતો નથી.^૫ આ સર્વ મહાભૂતો, સ્વચંબૂ બ્રહ્મ-દેવની આધસ્ટિ છે અને તે સૃષ્ટિ સર્વ જીવસમુદાયના મધ્યમાં, જેઓ દેહાભિમાની છે તેઓને આત્મારૂપે જણાય છે. (અર્થાત્ મૂઠ જીવો આ ભૌતિક સૃષ્ટિને આત્મસ્વરૂપે જુએ છે.)^૬ પ્રાણી-માત્રનું શરીર પૃથ્વીમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે અને તેમાં રસનો ભાગ જળમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે, ઊં નેત્રો તેજમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે, પ્રાણ, અપાન વગેરે વાયુઓ વાયુમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે અને પોલાણનો ભાગ આકાશમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે.^૭ વળી પ્રાણીની ચરણ ઇદ્રિયનો અધિષ્ઠાયક દેવ વિષ્ણુ છે, હસ્ત ઇદ્રિયનો અધિષ્ઠાયક દેવ ઇંદ્ર છે, જે લોજન કરવાની ઇચ્છા કરે છે તે અગ્નિદેવ ઉદરના ભાગનો અધિષ્ઠાતા છે, ઊં કાનની અંદર રહેલી શ્રોત ઇદ્રિયની દેવતા દિશાઓ છે અને જીહ્વાસ્થાને રહેલી વાક્યઇદ્રિયની દેવતા સરસ્વતી છે,^૮ તેમ જ કણ્ઠ,

* આ શ્લોકમાં વિદ્યા, તપ, ઇદ્રિયનિગ્રહ અને સવનો ત્યાગ-એ ચાર પદાર્થો દર્શાવીને ચાર આશ્રમ-ધર્મોનું સૂચન કર્યું છે; અર્થાત્ બ્રહ્મચર્યપ્રથમ પાળીને વિદ્યા મેળવવી, ગૃહસ્થાશ્રમ પાળીને વ્રતનિયમાદિ તપ કરવું, વાનપ્રસ્થાશ્રમ પાળીને ઇદ્રિયોના નિગ્રહ કરવો અને સંન્યાસાશ્રમ સ્વીકારીને સર્વનો ત્યાગ કરવો.

ત્વચા, ચક્ષુષ્ય, જીહ્વા અને પાંચમી નાસિકા આ સર્વ જ્ઞાનેદ્રિયો કહેવાય છે અને તે સર્વ વિષયોને ગ્રહણ કરવા માટે શરીરનાં દ્વારો જ ગણાય છે.^૯ શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ આ પાંચે ઇદ્રિયોના વિષયો છે અને તેઓ ઇદ્રિયોથી સદાય ભિન્ન જ છે, એમ સમજવું.^{૧૦} જેમ એક સારથિ ઘોડાઓને વશ રાખે છે, તેમ મન ઇદ્રિયોને વશ રાખે છે અને પોતાની ઇચ્છાનુસાર વિષયો તરફ દોડાવે છે; તેમ જ હૃદયનો આશ્રય કરી રહેલો ભૂતાત્મા જીવ મનને પોતાના વશમાં રાખીને તે તે ઇદ્રિય તરફ દોડાવે છે.^{૧૧} મન સર્વ ઇદ્રિયોને વશ રાખવામાં તથા છૂટી મૂકી દેવામાં સમર્થ છે અને મનને સ્વાધીન રાખવામાં તથા છૂટું મૂકી દેવામાં બુદ્ધિરૂપી ઉપાધિવાળો જીવ સમર્થ છે; અર્થાત્ ઇદ્રિયો મનને અધીન છે અને મન ભૂતાત્મા જીવને અધીન છે.^{૧૨} ઇદ્રિયો, ઇદ્રિયોના વિષયો, સ્વભાવ (શીત, ઉષ્ણ આદિ ધર્મ), ચેતના (બુદ્ધિની વૃત્તિ), મન, પ્રાણ, અપાન અને જીવ આ સર્વ પદાર્થો પ્રાણીઓની હૃદયગુહામાં સર્વદા નિવાસ કરી રહ્યા છે.^{૧૩} બુદ્ધિનો આશ્રય દેહ થઈ શકે તેમ નથી. (કેમ કે સ્વપ્નમાં દેખાતા દેહની પેઠે જાગૃત અવસ્થામાં દેખાતો દેહ પણ કેવળ આભાસમાત્ર જ છે.) તેમ જ ચેતના પણ બુદ્ધિનો આશ્રય થઈ શકે તેમ નથી; (કેમ કે ચેતના સંગ અને વિકારથી રહિત છે.) માટે સિદ્ધ થાય છે કે, ત્રિગુણાત્મિકા મૂલપ્રકૃતિ જ માત્ર શબ્દસ્વરૂપ એવી બુદ્ધિને આશ્રય છે અને વાસના બુદ્ધિને જ ઉત્પન્ન કરે છે, પણ સત્વાદિક ત્રણ ગુણોને કદી ઉત્પન્ન કરી શકતી નથી.^{૧૪} એ પ્રમાણે પંચમહાભૂતાદિ સોળ વિકારોથી વીંટાયેલા સત્તરમા આત્માને પોતાના દેહની અંદર જ રહેલો બાણીને બુદ્ધિમાન બ્રાહ્મણ પોતાના મન દ્વારા બુદ્ધિની અંદર જ તેનાં દર્શન કરે છે.^{૧૫} આ

* આ નવમા શ્લોકનો તથા ઉપરના આઠમા શ્લોકનો આશય એ છે કે, શરીરમાં રહેલી ઇદ્રિયો અને તેના તેના દેવતાઓ જ સર્વ પ્રકારનું કાર્ય કરે છે અને તેનું રૂગ ભોગવે છે, જેથી આત્મા કતો નથી અને ભોક્તા પણ નથી.

+ અર્થાત્ કર્મના ઉદયસમયે આ સર્વ પદાર્થો સ્વપ્નની પેઠે હૃદયગુહામાંથી જ પ્રકટ થાય છે.

મહાન આત્માને ચક્ષુષ ઇન્દ્રિયથી જોઈ શકાતો નથી અથવા બીજી કોઈ પણ ઇન્દ્રિયથી તેનો સાક્ષાત્કાર થઈ શકતો નથી. માત્ર મનરૂપી ઉચ્છ્વણ દીવાથી તેનો સાક્ષાત્કાર થઈ શકે છે.^{૧૬} વળી સખદ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ, ગંધ અને સર્વ ઇન્દ્રિયોથી રહિત તથા રચ્છા, સૂક્ષ્મ અને કારણશરીરથી રહિત એવા આ નિર્વિકાર આત્માનાં શરીરની અંદર જ દર્શન કરવાં.^{૧૭} જે પુરુષ મરણધર્મવાળા પ્રત્યેક દેહને આશ્રયે રહેલા અચ્છતરૂપ પરમાત્માનો, શુભ તથા વેદનાં વાક્યોનું શ્રવણ કરવાપૂર્વક સાક્ષાત્કાર કરે છે, તે પુરુષ મરણ પછી નિર્વિશેષ બ્રહ્માભાવને પામે છે.^{૧૮} અને જે બુદ્ધિમાન પુરુષો સર્વત્ર બ્રહ્મનું જ દર્શન કરી રહ્યા હોય છે, તેઓ વિદ્યાસંપન્ન અને કુળસંપન્ન એવા બ્રાહ્મણને, ગાયને, હાથીને, કૂતરાને તથા ચાંડાલને પણ એકસરખા જ બુદ્ધિ છે; કેમ કે (તેઓને એકું જ્ઞાન થયેલું હોય છે કે,) સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓમાં સર્વના કરતાં મહાન એવો એક જ આત્મા વસી રહ્યો છે, જેના વડે આ સમય જગત વ્યાપ્ત થઈ રહ્યું છે.^{૧૯-૨૦} પ્રાણીમાત્રના આત્મારૂપી બનેલો યોગી પુરુષ સંપ્રજ્ઞાત સમાધિમાં આરૂઢ થઈને જ્યારે જોઈ શકે છે કે, 'હું એકલો જ સર્વ પ્રાણીઓમાં ઓતપ્રોત થઈ રહ્યો છું' અને અસંપ્રજ્ઞાત સમાધિમાં આરૂઢ થઈને જ્યારે જોઈ શકે છે કે, 'મારામાં જ આ સર્વ જગત ઓતપ્રોત થઈ રહ્યું છે,' ત્યારે તે પુરુષ દેવળ બ્રહ્મસ્વરૂપ જ થઈ રહે છે.^{૨૧} જીવાત્માનું પ્રતિપાદન કરનારાં જેટલાં વેદવાક્યો છે, તે બધાં દેવળ પરમાત્માનું જ પ્રતિપાદન કરે છે, આમ જે પુરુષ સતત બાણે છે, (અર્થાત્ જે પુરુષને જીવાત્માનું તથા પરમાત્માનું અભેદજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયેલું હોય છે.) તે પુરુષ મોક્ષ મેળવવા સમર્થ થઈ શકે છે;^{૨૨} એટલું જ નહિ પણ આવા સર્વ ભૂતોના આત્મારૂપ થયેલા, આકાશની પેઠે સર્વવ્યાપક થયેલા, પ્રાણીમાત્રનું હિત કરનારા, દેવધાનમાર્ગ કે પિતૃધાનમાર્ગથી રહિત થયેલા અને બ્રહ્મસ્વરૂપ થવાની ઇચ્છા રાખનારા જ્ઞાની પુરુષના માર્ગમાં દેવો પણ મોહાધીન બની જાય છે.^{૨૩} જેમ પક્ષીઓની ગતિ

આકાશમાં જણાતી નથી અને માછલાંઓની ગતિ જળમાં દેખાતી નથી, તેમ જ્ઞાની પુરુષોની ગતિ પણ જોવામાં આવતી નથી.^{૨૪} પ્રાણીમાત્રને કાળ પોતાનામાં પોતાના સ્વરૂપે લય પમાડી દે છે; પરંતુ તે કાળ જેનામાં લય પામે છે, તેને કોઈ પણ બહુતો નથી. (અર્થાત્ જેનામાં કાળનો પણ લય થઈ જાય છે, તે જ પરબ્રહ્મ છે.)^{૨૫} જે પુરુષ મુક્ત થયેલો છે, તેને ઉપરના બાગમાં જ બ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર થાય છે, એમ કંઈ નથી અથવા આઠો અવળો કે પૂણાખાંચરામાં જ બ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર થાય છે, એમ પણ નથી; તેમ કેવળ મધ્યભાગમાં જ બ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર થાય છે, એમ પણ નથી. (અર્થાત્ મુક્ત પુરુષને તો સર્વત્ર કેવળ બ્રહ્મનાં જ દર્શન થાય છે.)^{૨૬} વળી મુક્ત પુરુષના આત્મામાં આ સર્વ લોકોનો અંતર્ભાવ થઈ ગયો હોય છે, જેથી આ લોકમાંહિં કોઈ પણ બાહ્યસ્થાન તેને પ્રાપ્ત કરવા યોગ્ય રહેતું નથી. ધનુષની દોરીમાંથી છુટેલા બાણની પેઠે કોઈ એક પ્રાણી અરબલિત ગતિ કરવા માંડે અને તેનો વેગ મનના જેવો જ ઝડપદાર હોય; તોપણ જગતના કારણભૂત એવા પરબ્રહ્મના અંતને તે પામી શકે નહિ. એ પરબ્રહ્મ સૂક્ષ્મ પદાર્થના કરતાં પણ અતિશય સૂક્ષ્મ છે, રચ્છાના કરતાં પણ અતિશય રચ્છા છે, સર્વ તરફ હાથપરવાળા છે, સર્વ તરફ નેત્ર, મસ્તક અને ગુપ્તવાળા છે, સર્વ તરફ કર્ણવાળા છે અને સર્વ પ્રદેશમાં વ્યાપ્ત થઈને રહેલા છે.^{૨૭-૨૮} એ અવિનાશી બ્રહ્મ સૂક્ષ્મથી પણ અતિ સૂક્ષ્મ છે, મહાનથી પણ અતિ મહાન છે અને પ્રાણીમાત્રમાં સ્થિતિ કરી રહ્યા છે; છતાં જોવામાં આવતા નથી.^{૨૯} અક્ષર અને ક્ષર-એવા બન્ને પ્રકારે દેવળ આત્માના જ છે. તેમાંના ક્ષર પ્રકારે સર્વ પ્રાણીઓમાં તે રહ્યો છે અને અક્ષર પ્રકારે દિવ્ય અને અમૃતસ્વરૂપ છે.^{૩૦} સર્વ સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓનો નિર્ધાર, સર્વત્ર

પદાર જતા નથી; પરંતુ આત્મામાં જ સ્થિતિપાત્ર પામીને લીન થઈ જાય છે અને તે પુરુષ અમૃતસ્વરૂપ થઈને જ અવ્યય પામે છે. આ કૃતિવાક્યનુસાર કેવળ અક્ષરસ્વરૂપ થયેલા જ્ઞાની પુરુષના માર્ગને (મર્ત્ય) જિયારા દેવો ક્યાંથી જાણી શકે કે, આ પુરુષ કેવલ માર્ગે ગયો કે પિતૃધાનમાર્ગે?

* અર્થાત્ ન તત્ત્વ પ્રાણા લક્ષમયત્રેય સમન્વીયં મન્ત્રેણ સત્ મન્ત્રાદિનિઃ જ્ઞાની પુરુષના પ્રાણ ક્યાંય પણ

સ્થિર રહેનારો અને ઉપાધિના દોષોથી મુક્ત એવા પણુ આત્મા નવ દારવાળા શરીરરૂપી નગરમાં દાખલ થઈને જ્યાંત્યાં જગતિ કરી રહ્યો છે. ૩૨ તત્ત્વવેત્તાઓ કહે છે કે, આત્મા અજન્મા છે, તોપણ મહાદાદિ નવ પદાર્થો સંબંધી ગતિ, સુખીત્વ, દુઃખીત્વ, મતુલ્યત્વ, પક્ષીત્વ અને વૃક્ષત્વ વગેરેનો સ્વીકાર કરીને 'હંસ' (જીવ) કહેવાય છે. ૩૩ આ રીતે હંસ શબ્દથી કહેવાતા અક્ષરાત્મા જીવને કૂટસ્થ અને અવિનાશી સ્વરૂપે જાણનારો વિદ્વાન પુરુષ અતે અક્ષરસ્વરૂપ તે પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર કરીને જન્મમરણથી મુક્ત થાય છે. ૩૪

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વતમાં શ્રેષ્ઠધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'વ્યાસશુકસંવાદ-આત્માનું સ્વરૂપ'

નામનો અધ્યાય ૨૩૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૪૦મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-યોગ દ્વારા મુક્તિ

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

પૃચ્છતસ્તવ સત્પુત્ર યથાવદિહ તત્ત્વતઃ ।

સાંખ્યજ્ઞાનેન સંયુક્તં યદેતત્ કીર્તિતં મયા ॥૧॥

વ્યાસે કહ્યું : હે સત્પુત્ર ! તેં મને જે પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તેનો મેં સાંખ્યજ્ઞાનની સાથે યથાવત્ ઉત્તર આપ્યો છે. ૧ તો હવે સમગ્ર યોગકૃત્યનું હું તારી પાસે વર્ણન કરું છું, તેનું તું શ્રવણ કર. હે તાત ! ઇન્દ્રિયો અને મનને કેવળ બુદ્ધિસ્વરૂપ ખનાવી દીધા પછી તે બુદ્ધિનો પણ જે નિરોધ કરવો, તેને સર્વવ્યાપક એવા આત્માનું સર્વોત્તમ જ્ઞાન કહે છે. પુરુષે ચિત્તનો જય કરીને, બાહ્ય ઇન્દ્રિયોને વશ કરીને, ધ્યાનાવસ્થામાં મગ્ન બનીને, આત્મા ઉપર જ પ્રીતિ રાખીને, શાસ્ત્રના તરવને જાણીને તથા યમનિયમાદિ પવિત્ર કર્મોમાં આસક્ત રહીને (શુરુના સુખથી) તે આત્મજ્ઞાન જાણવું જોઈએ. વિદ્વાનો કહે છે કે, આ ઉત્તમ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યો પહેલાં કામ, ક્રોધ, લોભ, ભય અને નિદ્રા-આપાંચ દોષોનો નાશ કરવો જોઈએ. તેમાંના કોઇને

૪ અર્થોત્ આત્મા ગતિથી રહિત છે, છતાં મહંતત્ત્વ, અલંકાર, પાંચ તન્માત્રા, અવિદ્યા અને કર્મ-આ નવ પ્રકારનાં દારવાળા શરીરરૂપી નગરમાં દાખલ થઈને સંસારના ફેરામાં ફર્યો કરે છે.

સાંતિથી જીતી શકાય છે, કામને સંકલ્પના ત્યાગથી જીતી શકાય છે, નિદ્રાને બુદ્ધિથી અર્થોત્ પરિશીલન કરવા વડે જીતી શકાય છે અને શિક્ષ (શુદ્ધ ઇન્દ્રિય) તથા ઉદરના વેગને ધીરજથી જીતી શકાય છે; તેમ જ ધીર એવા યોગીપુરુષે અક્ષુષ્ણે ઉપયોગ કરીને પોતાના હાથપગનું (કંટકાદિકથી) રક્ષણ કરવું, અક્ષુષ્ અને શ્રોત્રનું મન દ્વારા રક્ષણ કરવું, મન અને વાણીનું યજ્ઞાદિ કર્મો કરીને રક્ષણ કરવું, પ્રમાદના ત્યાગપૂર્વક ભયનો ત્યાગ કરવો અને જ્ઞાની પુરુષોનું સેવન કરીને દંભનો ત્યાગ કરવો. આ પ્રમાણે નિત્ય સાવધાન થઈને યોગમાં વિદ્ધ કરનારા દોષોનો જય કરવો, અગ્નિનું તથા બ્રાહ્મણોનું પૂજન કરવું અને દેવતાઓને પ્રણામ કરવા. ૨-૮ વળી યોગમાર્ગનો આશ્રય કરનારા પુરુષે હિંસાથી મુક્ત અને મનને વ્યગ્ર કરનારી કામ-પ્રધાન વાણી (વિષયવાસનાને જાગ્રત કરનારી વાણી) જોડવી નહિ. બ્રહ્મ એ કેવળ પ્રકાશમય છે, સર્વના બીજરૂપ છે અને આ સમગ્ર જગત એ બીજનો જ સાર છે; ૬૯ મ કે જગતરૂપે પ્રકટ થયેલા એ બ્રહ્મના વિચારમાત્રથી જ આ સ્થાવરજંગમ ભૂતસમુદાય ઉત્પન્ન થયો છે; ૭૦ માટે એ બ્રહ્મનું ધ્યાન કરવાથી, વેદનું અધ્યયન કરવાથી, જ્ઞાન આપવાથી, સત્ય જોડવાથી, લક્ષ્મી ધારણ કરવાથી, સરળતા રાખવાથી, ક્ષમા દાખવવાથી, પવિત્રતા જાળવવાથી, આચારશુદ્ધિ પાળવાથી અને ઇન્દ્રિયોનો નિગ્રહ કરવાથી તેજની વૃદ્ધિ થાય છે અને પાપોનો નાશ થાય છે. ૧૦૧-૧૧ જે પુરુષ સર્વ પ્રાણીઓ ઉપર રાગદ્વેષથી રહિત થયેલો હોય છે અને દેવેષ્ટાઓ પ્રાપ્ત થતા લાભથી સંતોષ રાખે છે, તે પુરુષના સર્વ મનોરથો સિદ્ધ થાય છે અને આત્મજ્ઞાનનો તેને લાભ થાય છે. ૧૨ પાપનો નાશ કરનાર, આહારનો નિયમ કરનાર અને ઇન્દ્રિયોનો જય કરનાર તેજસ્વી પુરુષે કામ તથા ક્રોધને વશ કર્યો પછી જ પ્રકૃતિને વશ કરવાની ઈચ્છા કરવી. ૧૩

* મુક્તિ પણુ એમ જ કહે છે કે, 'સ દેવ સૌન્દર્યમમ ગામીત્ તદેક્ષત ઇન્દ્રોઽહં બહુ સ્યામ્ ।' સૃષ્ટિની પૂર્વે કેવળ એક બ્રહ્મ જ હતું. તે સમયે તેણે વિચાર કર્યો કે, 'હું એક જ છું માટે અનેકપે થાઉં.' આવો વિચાર થતાં જ જગત ઉત્પન્ન થયું.

યોગીપુરુષે બરાબર સાવધાન થઈને મન તથા ઇંદ્રિયોને જ પ્રથમ એકાગ્ર કરવી અને પછી રાત્રિના પૂર્વભાગમાં તથા ઉત્તરભાગમાં મનને યુદ્ધિની અંદર ધારણ કરવું. (અર્થાત્ સંપદ્મવિકલ્પાત્મક મનનો નિરોધ કરીને સમાધિનિઘ થવું.)^{૧૪} પ્રત્યેક પાંચ ઇંદ્રિયવાળા પ્રાણીની તે તે ઇંદ્રિય, એક જાતનું છિદ્ર જ કહેવાય છે, જેથી ઇંદ્રિયોના વિરોધ નહિ કરનારા પુરુષની યુદ્ધિ, આમકાની પખાલના છિદ્રમાંથી જેમ જળ વહી જાય છે, તેમ ઇંદ્રિયરૂપી છિદ્ર દ્વારા વિષય તરફ વહી જાય છે. (માટે યુદ્ધિને નિરોધ કરવા માટે પ્રથમ ઇંદ્રિયોના નિઘ્રહ કરવો તે આવશ્યક છે.)^{૧૫} જેમ એક મચ્છીમાર પોતાની જાળને કાપી શકે તેવાં માછલાંઓને પ્રથમ પકડી લે છે, તેમ યોગવેત્તા પુરુષે પણ પ્રથમ મનને વશ કરવું અને પછી શ્રોત્ર, ચક્ષુષ્, છૃદ્ધવા તથા ઘ્રાણ વગેરે ઇંદ્રિયોને વશ કરવી. (અર્થાત્ મનના નિઘ્રહ-પૂર્વક જ ઇંદ્રિયોના નિઘ્રહ કરવો.)^{૧૬} યોગીએ પોતાની સર્વ ઇંદ્રિયોને વશ કરીને મનની અંદર સ્થાપવી અને સર્વ સંકલ્પોના ત્યાગપૂર્વક મનનો નિઘ્રહ કરીને તેને યુદ્ધિની અંદર સ્થાપવું;^{૧૭} પરંતુ ક્ષેયવસ્તુનું અનુસંધાન કર્યા પછી જ યોગીએ પોતાની પાંચે ઇંદ્રિયોને મનની અંદર સ્થિર કરવી અને પછી મન સહિત તે ઇંદ્રિયોને યુદ્ધિની અંદર સ્થિર કરવી.^{૧૮} આ રીતે જ્યારે ઇંદ્રિયોના નિરોધ કરવામાં આવે છે, ત્યારે તે ઇંદ્રિયો અને મન પોતાની મેળે જ લય પામી જઈને સંકલ્પથી ઉત્પન્ન થનારી મલિનતાનો ત્યાગ કરી દે છે અને તે સમયે નિર્મૂળ અગ્નિની જેટલી પ્રદીપ્ત ક્રાંતિવાળો, સૂર્ય સમાન તેજસ્વી અને આકાશમાં પ્રકાશતા વીજળીના અગ્નિ જેવો દેહીપ્યમાન પ્રહસ્તરૂપ આત્મા યુદ્ધિસરવમાં પ્રકાશે છે. એ આત્મા સર્વસ્વરૂપ છે અને સર્વંબ્યા-પક છે, જેથી સર્વત્ર દેખાય છે.^{૧૯} જેમ મહાત્મા પ્રાદાણો યુદ્ધિમાન હોય છે, ધૈર્યસંપન્ન હોય છે, મોટા જ્ઞાની હોય છે અને સર્વ પ્રાણીઓનું હિત કરવામાં આસક્ત હોય છે, તેઓ જ એ આત્માનાં દર્શન કરી શકે છે.^{૨૦} આ રીતે તીક્ષ્ણ નિયમો પાળીને તથા એકાંત પ્રદેશમાં એકલા બેસીને માત્ર ૪ માસ પર્યંત યોગસાધના કરનારો યોગીપુરુષ અસાધ્ય પ્રદાના સાધ્યને પામે છે;^{૨૧} પરંતુ એ

યોગમાર્ગમાં અનેક પ્રકારનાં વિદ્વો ઉપસ્થિત થાય છે; જેવાં કે, કોઈ સમયે ચિંતને મોહ થઈ જાય છે, કોઈ સમયે વૃત્તિનો વિદ્વેષ થઈ જાય છે, કોઈ સમયે ધ્યાન જ થઈ શકતું નથી, કોઈ વખતે યોગના બળથી દિવ્ય ગંધ, દિવ્ય શ્રવણ અને દિવ્ય પદાર્થોનું દર્શન થાય છે, કોઈ સમયે અદ્ભુત રસનો, અદ્ભુત સ્પર્શનો, અદ્ભુત શીતલતાનો તથા અદ્ભુત ઉષ્ણતાનો અનુભવ થાય છે, કોઈ સમયે પોતાની આકૃતિ વાયુના જેવી થઈ જાય છે (જેથી આકાશગમન અને અદર્શનસિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે), કોઈ સમયે સમગ્ર શાસ્ત્રીય અર્થનું જ્ઞાન થાય છે અને કોઈ સમયે દિવ્ય સ્ત્રી વગેરેની પણ પ્રાપ્તિ થાય છે. આ સર્વ પદાર્થો પોતાના યોગબળથી પ્રાપ્ત થાય; તોપણ તરવેત્તા યોગીએ તેઓનો અનાર કરવો અને પોતાની યુદ્ધિમાં જ તે સર્વનો ઉપસંહાર કરવો.^{૨૩}૨૪ મનનશીલ યોગીએ પર્વતના શિખર ઉપર બાંધેલા મૂળવાળા વૃક્ષ પાસે અથવા હરકોઈ વૃક્ષની નીચે બેસીને પ્રાતઃકાળે, પૂર્વરાત્રિએ તથા પાછલી રાત્રિએ નિયમપૂર્વક યોગસાધના કરવી.^{૨૫} જેમ દ્રવ્યસંગ્રહ કરનારો પુરુષ નિત્ય દ્રવ્યનું જ ચિંતન કરે છે, તેમ યોગીએ સર્વ ઇંદ્રિયોને વશ કરીને હૃદયકમળમાં એકાગ્રતાપૂર્વક આત્મવસ્તુનું ચિંતન કરવું અને યોગમાર્ગથી મનને ઉદ્ધિગ્ર થવા દેવું નહિ.^{૨૬} જે કોઈ ઉપાયથી પોતાના અંચલ મનને વશ કરી શકાય તે ઉપાયનું યોગીએ સેવન કરવું, પણ તે ઉપાયથી અત્યાધમાન થવું નહિ.^{૨૭} મનને એકાગ્ર કરી જાણનારા યોગી પુરુષે પર્વતની શૂન્ય શૃંગઓમાં, દેવતાઓનાં મંદિરોમાં અથવા શૂન્ય ગૃહોમાં નિવાસ કરવાનો પ્રયત્ન કરવો.^{૨૮} વળી તેણે મન, વચન કે કર્મથી કોઈનો પણ સંગ કરવો નહિ, સર્વના તરફ ઉપેક્ષા રાખવી, નિયમપૂર્વક આહાર લેવો અને લાભ તથા હાનિ યતાં પણ સમભાવ રાખવો;^{૨૯} કોઈ મનુષ્ય પોતાની પ્રત્યક્ષા કરે અથવા કોઈ મનુષ્ય પોતાની નિંદા કરે, તો પ્રત્યક્ષા કરનારનું શુભ થાય, એવો વિચાર કરવો નહિ અને નિંદા કરનારનું અશુભ થાય, એવો પણ વિચાર કરવો નહિ;^{૩૦} તેમ જ લાભ યતાં હર્ષ પામવો નહિ, હાનિ યતાં ક્રોધ જાતવો વિચાર કરવો નહિ, સર્વ પ્રાણીઓ ઉપર સમદૃષ્ટિ રાખવી અને

વાયુની પેઠે નિર્લેપ રહેલું.^{૩૧} આ રીતે છ માસ પર્થ^{૩૨} ત યોગસાધના કરીને સ્વસ્થચિત્ત થયેલા અને સર્વત્ર સમદૃષ્ટિ રાખનારા સાધુપુરુષને ઠંકારરૂપ શબ્દબ્રહ્મનો સંપૂર્ણ સાક્ષાત્કાર થાય છે.^{૩૨} જગતની સર્વ પ્રજાઓને ધનાદિક માટે દુઃખી થતી બેઈ વિરક્ત પુરુષે સુવર્ણને, માટીનાં ઢેંકાને તથા પથ્થરને સમાન ગણીને ધનાદિકના ઉપાજનથી વિરામ પામવું અને મોહનો ત્યાગ કરવો.^{૩૩} (ધર્મની ઇચ્છા રાખનારા) પુરુષ ભલે પછી શૂદ્ર જાતિને હોય અને ધર્મની ઇચ્છા રાખનારી કોઈ સ્ત્રી હોય; તોપણ આ યોગમાર્ગનો આશ્રય કરીને તેઓ પરમ ગતિને પામી શકે છે.^{૩૪} મનને વશ કરનારા યોગીપુરુષ નિશ્ચલ એવી ઇન્દ્રિયોથી યુક્ત એવા જે સ્વરૂપનો પોતાની બુદ્ધિમાં સાક્ષાત્કાર કરે છે, તે જ સ્વરૂપ જન્મહીન છે. પૂર્વકાળમાં પણ નવું જ છે, સર્વ વિકારોથી રહિત છે, સદાકાળ એકરૂપ છે, સૂક્ષ્મના કરતાં પણ સૂક્ષ્મ છે, મહાનના કરતાં પણ મહાન છે અને બુદ્ધિરૂપ ઉપાધિથી યુક્ત છે.^{૩૫}

ભીષ્મે કહ્યું : મહાત્મા મહર્ષિએ કહેલા આ વચનને શબ્દાર્થપૂર્વક સારી રીતે બાણીને તથા મનથી તેનો વિચાર કરીને બુદ્ધિમાન પુરુષો શાસ્ત્રપ્રસિદ્ધ એવી બ્રહ્મદેવની સમાનતાને પામે છે અને સૃષ્ટિના મહાપ્રલય પર્થ^{૩૬} ત બ્રહ્મલોકમાં નિવાસ કરીને અતે બ્રહ્મદેવની સાથે જ યુક્ત થાય છે.^{૩૬}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તર્જત મોક્ષધર્મપુરાણસંપર્કમાં 'વ્યાસશુકસંવાદ-યોગ દ્વારા યુક્ત'

નામનો અધ્યાય ૨૪૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૪૧ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-કર્મ ને જ્ઞાનનું ક્ષણ

॥ શુક ઉવાચ ॥

યદિદં વેદવચનં કુરુ કર્મ ત્યજેતિ ચ ।

કાં દિશં વિવ્રયા યાંતિ કાં ચ ગચ્છંતિ કર્મણા ॥

શુકદેવે પૂછ્યું : હે પિતા ! વેદમાં 'તું કર્મ કર,' એમ કહેવામાં આવ્યું છે અને વળી 'તું કર્મનો ત્યાગ કર,' એમ પણ કહેવામાં આવ્યું છે, તો કર્મનો ત્યાગ કરી કેવળ જ્ઞાનનો જ આશ્રય કરનારા પુરુષો કેવી ગતિને પામે છે તેમ જ કેવળ કર્મનો જ આશ્રય કરનારા પુરુષો કેવી ગતિને પામે છે, એ સાંભળવાની મને ઇચ્છા છે, માટે તે મને કહેા; કેમ કે એ બન્ને માર્ગો પરસ્પર વિષમ અને પ્રતિકૂળ જણાય છે.^{૧૨}

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! પોતાના પુત્રે એ પ્રમાણે પૂછ્યું, એટલે પરાશરના પુત્ર વેદવ્યાસે તેનો આ પ્રમાણે ઉત્તર આપ્યો :

આ જગતમાં કર્મ અને જ્ઞાન નામના બે માર્ગો છે, તેમાંનો કર્મમાર્ગ નાશવત છે અને જ્ઞાનમાર્ગ અવિનાશી છે. હે પુત્ર ! કર્મનો ત્યાગ કરી કેવળ જ્ઞાનનો જ આશ્રય કરનારા પુરુષો કેવી ગતિને પામે છે અને કેવળ કર્મમાર્ગનો જ આશ્રય કરનારા પુરુષો કેવી ગતિને પામે છે, એ વિશે હું તને કહું છું, તું એકચિત્ત થઈને સાંભળ. કર્મમાર્ગ અને જ્ઞાનમાર્ગ વચ્ચે આકાશના જેવું મહાવિશાળ અંતર રહેલું છે.^{૧૩} ધર્મનું અસ્તિત્વ છે, છતાં કોઈ એક નાસ્તિક પુરુષ કહે કે, 'ધર્મ નથી.' તે ઉપરથી એક અસ્તિક પક્ષને બેટલું દુઃખ ઉત્પન્ન થાય, તેટલું જ દુઃખ તારા આ પ્રશ્ન ઉપરથી મને ઉત્પન્ન થાય છે.^{૧૪} જેમાં વેદ પ્રતિક્ષા પામ્યા છે એવા બે માર્ગ છે. એક પ્રવૃત્તિલક્ષણમાર્ગ અને બીજો સારી રીતે કહેવાયેલો નિવૃત્તિલક્ષણમાર્ગ.^{૧૫} કર્મ કરવાથી પ્રાણી સંસારમાં બંધાય છે અને જ્ઞાનનું સેવન કરવાથી સંસારથી યુક્ત થાય છે, માટે જ તત્ત્વદેષ્ટા યોગીપુરુષો કર્મ કરતા નથી.^{૧૬} કર્મ કરવાથી સોળ

x અર્થાત્ 'તત્ત્વમસિ' આદિ વૈદિક વાક્યોના અર્થ-વિચારરૂપી સાંખ્યશાસ્ત્રમાં (વેદાંતમાં) ત્રણ વર્ણોને જ અધિકાર છે; પણ મનનો નિરોધ કરવારૂપ આ યોગ-માર્ગમાં સ્ત્રીયદાદિ સર્વ કોઈને અધિકાર છે.

—નીલકંઠ

* યોગીપુરુષો કર્મ કરતા નથી અર્થાત્ જ્ઞાની પુરુષો કોઈ જાતનું કામ્યકર્મ કરતા નથી, પણ નિત્યકર્મ તો કરે જ છે.

તત્ત્વોદ્ધી આ શરીર મરણ પછી પુનઃ પુનઃ પ્રાપ્ત થાય છે, પણ જ્ઞાનનો આશ્રય કરવાથી નિત્ય અને દૈતભાવથી રહિત એવી તત્ત્વવસ્તુનો સાક્ષાત્કાર થાય છે.^૮ દેહલાએક અદ્વયબુદ્ધિવાળા પુરુષો કર્મ-ની જ પ્રથા સા કરે છે અને તે તે કર્મો દ્વારા સ્ત્રીપુત્રા દિને રંજન કરીને સેંકડો શરીરોને પામ્યા કરે છે; અર્થાત્ જન્મમરણના ફેરામાં ફર્યા કરે છે.^૯ જે પુરુષો જ્ઞાનરૂપી પરાબુદ્ધિને પામી ચૂક્યા છે અને ધર્મના તાર્ત્વિક સ્વરૂપને ભેદ શક્યા છે, તેઓ નદીનું જળપાન કરનારો પુરુષ જેમ કૂવાની પ્રથા સા કરતો નથી, તેમ કર્મની પ્રથા સા કરતા નથી.^{૧૦} પુરુષ કર્મનું આચરણ કરીને સુખદુઃખ કે જન્મમરણરૂપી ક્ષણને પ્રાપ્ત કરે છે, પણ જ્ઞાનનું સેવન કરીને મનુષ્ય એવા ઉત્તમ સ્થાનને પ્રાપ્ત કરે છે, કે જ્યાં જઈને કદી શોકાકુલ જ થતો નથી.^{૧૧} વળી જ્યાં ગયા પછી મરણ થતું નથી, જન્મ થતો નથી, પુનર્જન્મ રહેતો નથી અને પુનરાવૃત્તિ પણ થતી નથી;^{૧૨} કેમ કે તે પરબ્રહ્મ અવ્યક્ત છે, અચળ છે, કૂટસ્થ છે, અવિ-સ્પષ્ટ છે, પરિશ્રમ વિના પ્રાપ્ય છે, અહંકારથી ભિન્ન છે અને દૈતભાવથી રહિત છે. (જેથી તેને પામેલો પણ તે જ રિથિતિને પામે છે.)^{૧૩} આ બ્રહ્મસાધ્યને પામેલા પુરુષો સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોથી પીડા પામતા નથી, માનસિક સંકલ્પોમાં સપડાતા નથી, પ્રાણી માત્ર પર સમભાવ રાખે છે, સર્વના તરફ મિત્રભાવે વર્તે છે અને સર્વ કોઈનું હિત કરવામાં આસક્ત રહે છે.^{૧૪} હે તાત! કેવળ જ્ઞાનમય બની ગયેલા પુરુષનું સ્વરૂપ ઈર્ષ્ય ભુદ્ધિ જ હોય છે અને કેવળ કર્મમય બની ગયેલા પુરુષનું સ્વરૂપ પણ ભુદ્ધિ જ હોય છે. તારે ભણવું કે, કર્મમય બની ગયેલા પુરુષોનું ઐશ્વર્ય અમાવાસ્યાને દિવસે સૂક્ષ્મકલાથી અવશેષ રહેલા ચંદ્રમાના જેવું છે.^{૧૫} આ વાતનું ઋષિ-વેદે વિસ્તારથી વર્ણન કરેલું છે. વળી આકાશમાં ઊગેલા, સૂતરના વકતંતુના જેવા દેખાતા પ્રતિપદાના ચંદ્રને ભેદને પણ કર્મમય થયેલા પુરુષોની રિથિતિનું અનુમાન કરી શકાય છે. (અર્થાત્ જેમ કર્મ કરવાને ઉદ્દેશ પામેલો પ્રતિપદાનો ચંદ્ર પ્રતિદિન એક એક કલાથી વૃદ્ધિ પામીને અતે

માત્ર એક જ કલાથી અવશેષ રહે છે, તેમ સંસારમાં આવીને કર્મ કરવા તત્પર થયેલો પુરુષ પણ વૃદ્ધિ ક્ષયને પામીને અતે સંસારમાં જ આવી પડે છે.)^{૧૬} હે તાત! અગિયાર ઇન્દ્રિયોરૂપી વિકારવાળો અને કર્મરૂપી કળાઓના ભારથી ભરપૂર થયેલો આમૂર્તિ-માન દેહ કેવળ ત્રિગુણાત્મક કર્મના જ ફળરૂપે છે, એમ તારે ભણવું.^{૧૭} અને તે દેહમાં કમળના પત્રની અંદર રહેલા જળબિંદુની પેઠે નિર્લેપ અવસ્થાએ રહેલો જે ચૈતન્યપ્રકાશ છે, તેને જ તારે ક્ષેત્રજ્ઞ ભણવો, જે ક્ષેત્રજ્ઞ યોગમાર્ગ દ્વારા ચિત્તનો જય કરી શકે છે!^{૧૮} તારે ભણવું કે, તમોશુષ્ક, રજોશુષ્ક અને સત્ત્વશુષ્ક એ ત્રણ જ જીવના (જ્ઞાનેન્દ્રિય સહિત બુદ્ધિપદાર્થના-વિજ્ઞાન-મય કોશના) શુશુરૂપ છે. (અર્થાત્ ત્રણ શુભો કર્તૃત્વાદિ ધર્મને ધારણ કરનારા છે, આત્મા તો તે ધર્મથી મુક્ત જ છે.) જીવ આત્માના શુશુરૂપો છે (અર્થાત્ ચૈતન્યમુક્ત છે) અને તે ચૈતન્ય જ પરમાત્માના જ્ઞાન, ઐશ્વર્ય વગેરે શુભોથી મુક્ત છે.^{૧૯} શરીરપદાર્થનું જ્ઞાન ધરાવનારા વિદ્વાનો કહે છે કે, પ્રાણીમાત્રનું શરીર જીવના ચૈતન્યશુશુરૂપી મુક્ત થયેલું છે, જેથી જીવાય છે કે શરીર ચેદ્યા કરે છે; પણ વસ્તુતઃ તેમ નથી. દેહ તો કેવળ જડ છે અને તેમાં રહેલો જીવ જ સર્વને ચેદ્યાવાળાં કરે છે તથા જિવાડે છે. આ જીવના કરતાં પણ જે શ્રેષ્ઠ છે તે જ પરમાત્મા છે, જેણે સાતે જીવનોની રચના કરી છે.^{૨૦}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તમ મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'આસશુકસંવાદ-બ્રહ્મચારીના ધર્મ'

નામનો અધ્યાય ૨૪૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૪૨મો

આસશુકસંવાદ (આહુ)-બ્રહ્મચારીના ધર્મ

॥ મુક્ત ઉવાચ ॥

ધરાત્રમૃતિ યઃ સર્ગઃ સમુપાનીન્દ્રિયાણિ ચ ।

બુદ્ધૈશ્વર્યતિસર્ગોઽયં પ્રધાનશ્વાત્મનઃ શ્રુત્વમ્ ॥૧॥

શુકદેવે પૂછ્યું : હે પિતા! પ્રકૃતિથી આરંભી-ને છેક મહાભૂત પર્યંતની ચોવીસ તત્ત્વમય જે

× કહેવાનો આશય એ છે કે, પોતાનામાં પ્રજા મિથ્યારત્તમે જળાતા અચૈતન્યશોના ત્યાગ કરીને છાન્ડ પરમાત્મા યર્થ શકે છે.

+ અર્થાત્ ઋષિ યાગવલ્ક્યે પોતાના બૃહદ્ધારણ્યક ઉપનિષદમાં આ વિષયનું વિસ્તારપૂર્વક વર્ણન કરેલું છે.

સૃષ્ટિ તે ઇશ્વરની સૃષ્ટિ છે અને તે સૃષ્ટિ બંધનહેતુક નહિ હોવાને લીધે સાધારણ ગણાય છે; પણ વિષયો, ઇન્દ્રિયો અને બુદ્ધિના સામર્થ્યથી ઉત્પન્ન થયેલી જીવની સૃષ્ટિ અસાધારણ ગણાય છે; કેમકે તે સૃષ્ટિ બંધનનું કારણ થઈ પડે છે. આ વાત તમારી પાસેથી મેં સાંભળી;^૧ તેપણ હું સાંભળવા ઇચ્છું કે, આ જગતમાં સત્પુરુષોનો આચાર તે તે સમયને અનુસરીને કેવો હોય છે?^૨ વળી વેદમાં કહેવામાં આવેલાં ‘તું કર્મ કર અને કર્મનો ત્યાગ કર’ આવાં વિરુદ્ધ વચનોની પરસ્પર સંગતિને હું કેવી રીતે બાણી શકું? માટે તેનું પણ તમે વ્યાખ્યાન કરો.^૩ હું તમારા જેવા શુરેના ઉપદેશથી પવિત્ર થઈને લોકરીતિના તરવને બાણીશ, મારી બુદ્ધિને સંસ્કારવાળી કરીશ અને દેહાભિમાનનો ત્યાગ કરીને અવિનાશી આત્માનાં દર્શન કરીશ.^૪

વ્યાસે કહ્યું: બ્રહ્મદેવે પોતે પ્રથમથી જે આચારનું વિધાન કર્યું છે, તે જ આચારને અતિ પ્રાચીનકાળના શ્રેષ્ઠ મહર્ષિઓએ પોતાના વર્તનમાં મૂક્યો છે અને તે મહર્ષિઓએ યાવજીવન બ્રહ્મ અર્થત્રત પાળીને દિવ્ય લોકોને જીત્યા છે; માટે પોતાનું કલ્યાણ કરવા ઇચ્છનારા પુરુષે પ્રથમ બ્રહ્મચર્યત્રત પાળવું, પછી શૂદ્રસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરીને યજ્ઞત્યાગ કરવા અને પછી વનમાં નિવાસ કરી ક્ષણ-મૂળનો આહાર કરવો, મહાપ્રયંઠ તપશ્ચર્યા કરવી, પવિત્ર સ્થાનોમાં વિચરવું અને કોઈ પણ પ્રાણીની હિંસા કરવી નહિ.^{૫-૭} આ રીતે વાન-પ્રસ્થાશ્રમ પાળ્યા પછી સંન્યાસી થઈને કુમારથી રહિત થયેલા અને મુશળનો શબ્દ જ્યાં ન સંજાળાતો હોય, તેવા ઘરથી યોગ્ય સમયે ભિક્ષા લાવવી અને તેના પર પોતાનો નિર્બાહ કરવો, જેથી પુરુષ બ્રહ્મભાવને પામી શકે છે.^૮ હે પુત્ર! તું પણ સ્તુતિ, નમસ્કાર, શુભ અને અશુભનો ત્યાગ કરીને અરણ્યમાં એકલો વિચર અને જે કંઈ મળી આવે તેનું લોજન કરીને તૃપ્ત રહે.^૯

શુકદેવે પૂછ્યું: (તમે કહો છો તે તો યોગ્ય છે, પણ) લોકો કહે છે કે, ‘કર્મ કરવાં અને ન કરવાં’ એ વેદવાક્યો પરસ્પર વિરુદ્ધ છે, તેનું કેમ? આ બન્ને વાક્યો પ્રમાણ હોય કે અપ્રમાણ હોય, પણ પરસ્પર વિરુદ્ધ હોવાને લીધે તેઓને શાસ્ત્ર

તરીકે કેમ કહી શકાય?^{૧૦} અથવા તેઓ બન્નેને પ્રમાણ તરીકે કેમ માની શકાય? વળી કર્મોનો વિરોધ કયાં વિના શોષપ્રાપ્તિ કેવી રીતે થઈ શકે, એ સાબળવાની મને ઇચ્છા છે.^{૧૧}

ભીષ્મે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર! પોતાના પુત્રે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ગંધવતીના પુત્ર વ્યાસઋષિએ મહાતેજસ્વી એવા પોતાના પુત્રના વાક્યની પ્રશંસા કરીને તેને આ પ્રમાણે કહ્યું.^{૧૨}

વ્યાસે કહ્યું: બ્રહ્મચારી, શૂદ્રસ્થ, વાનપ્રસ્થ કે સંન્યાસી એ સર્વ આશ્રમીઓ પોતપોતાના આશ્રમધર્મનું જો પાલન કરે છે, તો પરમ ગતિને પામી શકે છે;^{૧૩} તેમ જ કોઈ એક જ પુરુષ રાગ-દ્વેષનો ત્યાગ કરીને તથા શાસ્ત્રવિધિને અનુસરીને આ ચારે આશ્રમોનું અનુક્રમે પાલન કરે છે, તો તે પુરુષ પણ પરબ્રહ્મનું જ્ઞાન કરવા માટે યોગ્ય થઈ શકે છે.^{૧૪} આ ચાર આશ્રમરૂપી ચાર પગ-થિયાંવાળી એક નિસરણી છે અને તે નિસરણી પરબ્રહ્મરૂપી ઉપરના માળે પહોંચાડનારી છે; માટે એ નિસરણી ઉપર ચડીને પુરુષ બ્રહ્મલોકમાં પૂનઃ જાય છે.^{૧૫} ધર્મના અર્થને બંધુનારા પુરુષે આયુષના પ્રથમ ચતુર્થાંશ સુધી બ્રહ્મચર્ય પાળવું જોઈએ અને અસૂયાનો ત્યાગ કરીને શુરની પાસે અથવા શુરના પુત્રની પાસે વસવું જોઈએ.^{૧૬} (શુરકુળમાં નિવાસ કરનારા) બ્રહ્મચારીએ શુરના સૂત્રા પછી સૂત્રું જોઈએ, શુરના ઊંઘ્યા પહેલાં ઊઠવું જોઈએ અને પછી શિષ્ય કે દાસને ઘટે તેવું હરકોઈ કાર્ય કરવું જોઈએ.^{૧૭} પોતાને જે કાર્ય સોંપવામાં આવ્યાં હોય તે સર્વ કાર્ય અપળતાથી પૂરાં કરીને શુરની પાસે જઈને ઊંઘા રહેવું, તેમના દાસ થઈને રહેવું, તેમનાં સર્વ કાર્યો કરવા અને સર્વ કાર્યમાં કુશળ થવું.^{૧૮} પોતાનું કલ્યાણ ઇચ્છનારા બ્રહ્મચારીએ શુરનાં સર્વ કાર્યો સંપૂર્ણ કર્યા પછી તેમની પાસે અધ્યયન કરવું, ચાલાક થવું, અપશબ્દો બોલવા નહિ અને શુર બોલાવે કે તુરત જ તેમની પાસે હાજર થવું.^{૧૯} પવિત્ર, ચતુર, શુભવાન અને જિતેન્દ્રિય એવા બ્રહ્મચારીએ વચ્ચે વચ્ચે શુરને પ્રિય લાગે તેવું ભાષણ કરવું અને વ્યથ થયા વિના શુર સામે જોવું.^{૨૦} શુરએ જ્યાં સુધી લોજન કર્યું ન હોય, ત્યાં સુધી લોજન કરવું નહિ; શુરએ

જળપાન કર્યું ન હોય, ત્યાં સુધી જળ પીવું નહિ, ગુરુ જ્યાં સુધી ઊભા હોય, ત્યાં સુધી બેસવું નહિ અને ગુરુ સૂતા ન હોય, ત્યાં સુધી સૂવું નહિ ૨૧ (વદન કરતી વખતે) પોતાના બન્ને હાથ ચત્તા રાખીને ગુરુના બન્ને ચરણોના ધીમેથી સ્પર્શ કરવો અને તેમાં પશુ જમણા હાથથી જમણા પગનો જ સ્પર્શ કરવો અને ડાબા હાથથી ડાબા પગનો જ સ્પર્શ કરવો. ૨૨ એ પ્રમાણે ગુરુને વદન કર્યો પછી કહેવું કે, 'હે ભગવન્! મને સ્વાધ્યાયપાઠ આપો હે ભગવન્! આપની આજ્ઞાનુસાર હું સર્વ કાર્ય કરીશ અને અમુક કામ તો મેં આપની આજ્ઞા પ્રમાણે જ કર્યું છે. હે બ્રહ્મન્! હવે પછી પશુ આપ જે આજ્ઞા કરશો તે હું કરીશ.' આ રીતે ગુરુને નિવેદન કરીને તેમની અનુસા પ્રમાણે જ સર્વ કાર્યો કરવા, પોતે જે કાર્ય કરવા ધાર્યું હોય અને જે કાર્ય કર્યું હોય, તે સર્વ ગુરુને નિવેદન કરવું, તેમ જ એ બ્રહ્મચારીએ બતબતની સુગ ધોતું કે રસોતું કદી પશુ સેવન કરવું નહિ, ૨૩-૨૫ કેમ કે ધર્મશાસ્ત્રમાં એવો નિશ્ચય કરવામાં આવ્યો છે કે, બ્રહ્મચર્યના અતે સમાવર્તનસંસ્કાર થઈ ગયા પછી જ દ્વિભતિ પુરવ સુગ ધી પદાર્થોનું તથા રસોતું સેવન કરી શકે છે વળી આ સિવાયના બીજા જે જે બ્રહ્મચારીના નિયમોનું શાસ્ત્રમાં વિસ્તારથી વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, તે સર્વનું બ્રહ્મચારીએ નિત્ય પાલન કરવું અને બ્રહ્મચર્યના પાલન પર્વત હમેશા ગુરુની સમીપમાં જ રહેવું. આ રીતે પોતાની શક્તિ પ્રમાણે ગુરુને પ્રસન્ન કરીને સમાવર્તનસંસ્કાર કરવા અને પછી બ્રહ્મચર્યવ્રત પૂર્ણ થાય અને આયુષ્યના ચોથો ભાગ વ્યતીત થાય, એટલે ગુરુને દક્ષિણા આપીને ગૃહસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરવો તથા તે આશ્રમના કર્મો પ્રમાણે વર્તવું. ૨૬-૨૮ ગૃહસ્થમમાં દાખલ થતી વેળા ધર્માનુસાર મળેલી સ્ત્રી સાથે લગ્ન કરીને અગ્નિહોત્રનો સ્વીકાર કરવો અને પછી ગૃહસ્થના મતોનું પાલન કરવાપૂર્વક આયુષ્યના બીજા ભાગ પર્વત ગૃહસ્થી રહેવું. ૩૦

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્વત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમાં 'વ્યાસકૃત્સંવાદ-બ્રહ્મચારીના ધર્મ' નામનો અધ્યાય ૨૪૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૪૩મો

વ્યાસશુકેન્સંવાદ (ચાલુ)-ગૃહસ્થધર્મ

॥ આસ ઉવાચ ॥

દ્વિતીયમાયુષો મામં ગૃહમેધી ગૃહે વસેત્ ।

ધર્મલઘ્વૈર્યુતો દારૈરગ્નીનાહૃત્ય સુવ્રતઃ ॥ ૧ ॥

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર! આયુષ્યના બીજા ભાગ સુધી ગૃહસ્થાશ્રમી રહીને ગૃહમાં જ નિવાસ કરવો અને તે સમયે ધર્માનુસાર મળેલી સ્ત્રી સાથે રહીને અગ્નિહોત્રનો સ્વીકાર કરવો તથા ઉત્તમ પ્રકારના મતો પાળવા. ૧ વિદ્વાનો કહે છે કે, ગૃહસ્થીએ કુસુદ્ધ ધાન્ય,* કુભધાન્ય, અન્ધરતન અને કાપોતી આ ચાર પ્રકારની આજીવિકાઓમાંથી કોઈએક આજીવિકાનો આશ્રય કરીને પોતાનો નિર્વાહ ચલાવવો આ ચાર પ્રકારની આજીવિકાઓમાં પ્રથમના કરતા બીજી શ્રેષ્ઠ છે, બીજીના કરતા ત્રીજી શ્રેષ્ઠ છે, ત્રીજીના કરતા ચોથી શ્રેષ્ઠ છે અને તે તે ઉત્તરોત્તરની આજીવિકાનો આશ્રય કરનારો પુરુષ ધર્મદંષ્ટિએ ઘણો જ ઉત્તમ ગણાય છે. ૨,૩ જે ગૃહસ્થ પૂર્વોક્ત કુસુદ્ધધાન્યવૃત્તિનો આશ્રય કરનારો હોય, તેણે યજ્ઞન-યાજ્ઞન, અધ્યયન-અધ્યાપન, દાન અને પ્રતિગ્રહ-એ છયે કર્યો કરવામાં તત્પર રહેવું, કુભધાન્યવૃત્તિનો આશ્રય કરનારો ગૃહસ્થ યજ્ઞન, અધ્યયન અને દાન-એ ત્રણે કર્યો કરવા અન્ધરતન વૃત્તિનો આશ્રય કરનારો ગૃહસ્થ દાન અને અધ્યયન એ બે કર્યો જ કરવા અને છેલ્લી કાપોતીવૃત્તિનો આશ્રય કરનારો ગૃહસ્થ કેવળ અધ્યયનકર્મ જ કર્યો કરવું. ૪ વિદ્વાનોએ ગૃહસ્થાશ્રમીને પાળવાના મોટા મતો ધર્મશાસ્ત્રમાં કહ્યા છે, જેવા કે ગૃહસ્થે દેવ,

* કુસુદ્ધધાન્ય એટલે એક કોડી ભરાય તેટલું ધાન્ય એકઠું કરીને તે વડે પોતાના કુટુંબનો નિર્વાહ કરવો તે પ્રથમ આજીવિકા છે કુભધાન્ય એટલે એક ઘડો ભરાય તેટલું ધાન્ય એકઠું કરીને તે વડે નિર્વાહ કરવો અને તે ધન યદ્ય રડે એટલે તેટલાનો જ સંગ્રહ કરવો તે બીજી આજીવિકા છે અન્ધરતન એટલે માત્ર એક દિવસ આસે તેટલા ધાન્યનો સંગ્રહ કરવો અને આવૃત્તી કાલને માટે નિશ્ચિત રહેવું, તે ત્રીજી આજીવિકા છે અને કાપોતીવૃત્તિ એટલે ખજાનામાંથી જેટલો ધાન્ય ઉપાડી મળે તે પડી લા પડેલા દાણા વીણી લાવીને આજીવિકા ચલાવી, તે ચોથો પ્રકાર છે અને તે સર્વોત્તમ છે.

પિતૃ અને અતિથિના નિમિત્ત વિના કેવળ પોતાને માટે જ અન્ન પકાવવું નહિ, શ્રાદ્ધાદિ નિમિત્ત વિના વ્યર્થ પશુહિંસા કરવી નહિ, યજ્ઞ કે શ્રાદ્ધના નિમિત્તે પણ બકરું વગેરે પ્રાણીનો તથા અશ્વત્થ (પીપળો) વગેરે વનસ્પતિનો યજ્ઞવેદના મંત્રોથી સંસ્કાર કર્યા પછી જ વધ કરવો, (અને તે પણ કેવળ યજ્ઞાદિના નિમિત્તે જ કરવો.) પણ પોતાના બ્રહ્મણ નિમિત્તે કરવો તહિ દિવસે નિદ્રા કરવી નહિ, પૂર્વશત્રિએ અને પાછલી રાત્રીએ પણ સૂઈ રહેવું નહિ, બે વખત જ ભોજન કરવું, પણ તેની વચ્ચે ત્રીજી વખત જમવું નહિ, ઋતુકાળ વિના સ્ત્રી સાથે મૈથુન કરવું નહિ; પોતાને ઘેર આવેલા બ્રાહ્મણને ભોજન વિના રાખવો નહિ, પોતાને ઘેર આવેલા બ્રાહ્મણને અપૂજ્ય રાખવો નહિ; અતિથિઓનો સત્કાર કરવો અને જે બ્રાહ્મણો દેવોતું તથા પિતૃ ઓતું અન્ન જમી શકે તેવા હોય, વેદસ્નાતક, વિદ્યાસ્નાતક અને વ્રતસ્નાતક હોય, વેદનો સ્વાધ્યાય કરનારા હોય, વેદમા પારગત થયેલા હોય, સ્વધર્માનુસાર આજીવિકા ચલાવનારા હોય, દમશુભને ધારણ કરનારા હોય, ક્રિયાનિષ્ઠ હોય અને તપસ્વી હોય, તેઓને જ દેવનિમિત્તે અથવા પિતૃનિમિત્તે ભોજન કરાવવું, એવો શાસ્ત્રનો વિધિ છે ૫-૯ વર્ણી ગૃહસ્થ ના અન્નમા કેવળ દંબને માટે જ નખ અને પચકેશ રાખનારાનો, (ઉદરપોષણ માટે) સ્વધર્મના ઉપદેશ આપનારાનો, અવિધિપૂર્વક અગ્નિહોત્રનો ત્યાગ કરનારાનો તથા શુરતું અમિથ કરનારા પાપી પુરુષ નો પણ સવિભાગ છે; માટે ગૃહસ્થે પોતાના અન્નમાં સર્વ પ્રાણીઓનો સવિભાગ સમજીને યથાશક્તિ અન્નદાન કરવું, તેમ જ પાઠ નહિ કરનારા બ્રહ્મચારીઓને તથા સંન્યાસીઓને પણ ગૃહસ્થે અન્ન વગેરે અર્પણ કરવું. ૧૦-૧૧ વર્ણી ગૃહસ્થે હંમેશા વૈશ્વદેવ ઢરીને વિઘસાશી થવું અને અમૃતભોજન કરવું; કેમ કે યજ્ઞ કરતા શેષ રહેલું અન્ન તે 'અમૃત' કહેવાય છે અને તેનું ભોજન હવિષની તુલ્ય ગણાય છે. ૧૨ જે ગૃહસ્થ પોતાના પોષ્યવર્ગને ભોજન કરાવ્યા પછી અપશેષ રહેલા અન્નનું ભોજન કરે છે, તે 'વિઘસાશી' કહેવાય છે, (અને યજ્ઞ કરતા શેષ રહેલા અન્નનું ભોજન કરે છે, તે અમૃતાશી કહેવાય છે.) કેમ કે પોષ્યવર્ગને આપતા બાકી

રહેલું અન્ન 'વિઘસ' કહેવાય છે અને યજ્ઞ કરતાં શેષ રહેલું અન્ન 'અમૃત' કહેવાય છે. ૧૩ ગૃહસ્થે પોતાની પરિણીતા સ્ત્રી ઉપર જ આસક્તિ રાખવી, દમશુભને ધારણ કરવો, અસૂયાનો ત્યાગ કરવો, ઇદ્રિયોને જીતવી અને ઋત્વિજ, પુરોહિત, આચાર્ય, મામા, અતિથિ, આશ્રિત, વૃદ્ધ, બાળક, રોગી, વેધ, શાતિલા સંબંધી, બાધવ, માતાપિતા, સગોત્રી સ્ત્રીઓ, ભાઈ, પુત્ર, સ્ત્રી, પુત્રી અને દાસવર્ગની સાથે કદી વિવાહ કરવો નહિ; કેમ કે એ બધાની સાથે વિવાહ નહિ કરનારો પુરુષ સર્વ પાપોથી મુક્ત થાય છે, એટલું જ નહિ પણ એ આચાર્ય વગેરેની ઇચ્છાનુસાર વર્તનારો પુરુષ સ્વર્ગોદિ સર્વ લોકોને જીતી લે છે, એમા કંઈ સંશય નથી; કારણ કે આચાર્ય બ્રહ્મલોકનો અધિપતિ છે, પિતા પ્રજાપતિલોકનો પ્રભુ છે, અતિથિ ઇદ્રલોકનો અધિપતિ છે, ઋત્વિજ દેવલોકના સ્વામી છે, સગોત્રી સ્ત્રીઓ અપ્સરાઓના લોકની અધિષ્ઠાત્રી છે, શાતિલા સ્ત્રી વિદ્યેદેવાના લોકના અધિષ્ઠાયક છે, સંબંધીઓ તથા બાધવો સર્વ દિશાઓના અધિષ્ઠાયક છે, માતા અને મામા પૃથ્વીલોકના અધિષ્ઠાયક છે અને વૃદ્ધો, બાળકો, રોગીઓ તથા દુર્બળો આકાશ ઉપર સત્તા ધરાવનારા છે ૧૪-૧૬ પોતાનો મોટો ભાઈ પિતા તુલ્ય ગણાય છે, સ્ત્રી અને પુત્ર પોતાનું અંગ જ ગણાય છે, દાસવર્ગ પોતાની છાયા ગણાય છે અને દીકરી અત્યંત હીન ગણાય છે, ૧૦ માટે તેઓ કદી તિરસ્કાર કરે; તોપણ મનમા જીતાપ કર્યા વિના સર્વ સહન કરવું. આ રીતે પોતાના ગૃહસ્થધર્મમાં પરાયણ રહેવું, વિદ્યાસંપન્ન થવું, ધર્મશીલ થવું અને દુઃખનો જથ્થો કરવો. ૨૧ કોઈ પણ ધર્મનિષ્ઠ

x કહેવાનો ભાવ એ છે કે, આચાર્યને પ્રસન્ન કરવાથી બ્રહ્મલોકમા જવાય છે, પિતાને પ્રસન્ન કરવાથી પ્રજાપતિલોકમા જવાય છે, અતિથિને પ્રસન્ન કરવાથી ઇદ્રલોક મળે છે, ઋત્વિજને પ્રસન્ન કરવાથી દેવલોક મળે છે, સગોત્રી સ્ત્રીઓને પ્રસન્ન કરવાથી અપ્સરાઓ ના લોક મળે છે, શાતિઓને પ્રસન્ન કરવાથી વિશ્વેદેવા ના લોક મળે છે, સંબંધીઓને તથા બાધવોને પ્રસન્ન કરવાથી દિશાઓની પ્રાપ્તિ થાય છે, માતાને તથા મામાને પ્રસન્ન કરવાથી પૃથ્વીલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે અને વૃદ્ધો, બાળકો, રોગીઓ તથા દુર્બળોને પ્રસન્ન કરવાથી આકાશલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે

ગૃહસ્થે દ્રવ્યપ્રાપ્તિની આશાથી બંધાઈને કર્મ કરવાં નહિ. ગૃહસ્થપુરુષની ત્રણ પ્રકારની (કુંભધાન્ય, ઉંછશીલ અને કાપોતી) જે આજીવિકાઓ છે, તેમાં પ્રથમના કરતાં બીજી શ્રેષ્ઠ છે અને બીજીના કરતાં ત્રીજી શ્રેષ્ઠ છે,^{૨૨} તેમ જ ચાર આશ્રમોમાં પણ પૂર્વ પૂર્વના કરતાં ઉત્તર દિશાનો આશ્રમ શ્રેષ્ઠ છે; માટે પોતાનું શ્રેય ધ્યેયનારા પુરુષે તે તે સર્વ શાસ્ત્રોક્તા નિયમોનું ભરાબર રીતે પાલન કરવું.^{૨૩} જે રાષ્ટ્રમાં કુંભધાન્ય, ઉંછશીલ અને કાપોતી-વૃત્તિનો આશ્રય કરનારા સુપાત્ર ગૃહસ્થો નિવાસ કરે છે, તે રાષ્ટ્રની પ્રતિદિન વૃદ્ધિ થતી બળ્ય છે,^{૨૪} તેમ જ જે પુરુષ આ ગૃહસ્થની વૃત્તિઓનું ઉત્સાહ પૂર્વક અનુશીલન કરે છે, તે પુરુષ પોતાના દશ પૂર્વજોને તથા દશ પાછળના વંશજોને પવિત્ર કરે છે;^{૨૫} એટલું જ નહિ પણ તે પુરુષ માંધાતા વગેરે ચક્રવર્તીઓના જેવી ગતિને પામે છે અથવા જિતેદ્રિય પુરુષોને પ્રાપ્ત થનારી ગતિને પામે છે, એમ શાસ્ત્રકારો કહે છે.^{૨૬} ઉદાર મનના ગૃહસ્થ પુરુષોને વેદમાં વર્ણવેલા રમણીય સ્વર્ગલોક પ્રાપ્ત થાય છે કે, જે હિતકારી હોઈને અનેક વિમાનોથી ભરપૂર છે.^{૨૭} અંતઃકરણને વશ રાખનારા ગૃહસ્થોની સ્થિતિ સ્વર્ગલોકમાં જ થાય છે અને સ્વર્ગપ્રાપ્તિના કારણભૂત આ ગૃહસ્થાશ્રમનું પ્રહરદેવે પોતે જ વિધાન કર્યું છે, માટે અનુક્રમે ગૃહસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરીને પુરુષ સ્વર્ગલોકમાં પૂજ્ય છે.^{૨૮} આ રીતે આયુષના બીજા ભાગને ગૃહસ્થાશ્રમમાં વ્યતીત કર્યા પછી ત્રીજા વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરવો, કે જે વાનપ્રસ્થાશ્રમ ગૃહસ્થાશ્રમના કરતાં પણ અત્યંત શ્રેષ્ઠ છે, એમ વિક્રાનો કહે છે. આ વાનપ્રસ્થાશ્રમ શરીરનું શોષણ કરીને કેવળ હાડકાંત્યામડાંને ધારણ કરનારા અને દેહાભિમાનનો ત્યાગ કરનારા વનવાસી ગૃહસ્થો માટે છે અને તે અત્યંત ઉત્તમ છે; તો હવે એ વાનપ્રસ્થાશ્રમનું હું વર્ણન કરું છું, તેને તું સાંભળ.^{૨૯}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત ભોક્ષધર્મ-
શાસનપર્વમાં 'વ્યાસશુકસંવાદ-ગૃહસ્થધર્મ'
નામનો અધ્યાય ૨૪૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૪૪મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાતુ)-વાનપ્રસ્થધર્મ

॥ સીમ ઉવાચ ॥

પ્રોક્તા ગૃહસ્થવૃત્તિસ્તે વિહિતા યામનીપિમિઃ ।

તદનંતરમુક્તં યતન્નિવોધ યુધિષ્ઠિર ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! વિક્રાનોએ કહેલો ગૃહસ્થધર્મનો આચાર મેં તમને કહ્યો. હવે ત્યાસે શુકદેવને તે પછી જે કંઈ કહ્યું હતું, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૧ હે પુત્ર ! આના સંયોગથી ખેડ પામેલા અને તેથી જ અનુક્રમે ગૃહસ્થાશ્રમનો ત્યાગ કરીને વાનપ્રસ્થ આશ્રમનો આશ્રય કરનારા પુરુષો ઉત્તમ એવી ત્રીજી વૃત્તિનો પણ ત્યાગ કરીને અર્થોત્તમ ત્રીજી કાપોતીવૃત્તિનો પણ પરિત્યાગ કરીને સર્વ લોકોને તથા સર્વ આશ્રમોને કેવળ પોતાના સ્વરૂપે જ જુએ છે, પરીક્ષાપૂર્વક પ્રવૃત્તિ કરે છે અને અરૂપ ના પવિત્ર પ્રદેશોમાં નિવાસ કરે છે, તે આ વાનપ્રસ્થોના ધર્મોનું તમે શ્રવણ કરો. તમારો કલ્યાણ થાઓ.^{૨,૩}

વ્યાસે કહ્યું : હે શુક ! ગૃહસ્થ પુરુષ પોતાના મસ્તક ઉપર પળિયાં આવેલાં જુએ, શરીરને કંઈ ચળીઓવાળું જુએ અને પોતાના પુત્રને ત્યાં પણ એક પુત્ર થયેલો જુએ; ત્યારે તેણે વનનો જ આશ્રય કરવો-વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરવો.^૪ આયુષનો ત્રીજો ભાગ વ્યતીત થાય ત્યાંસુધી વાનપ્રસ્થ આશ્રમમાં રહેવું અને તે આશ્રમમાં રહીને પણ તેના તે જ (ગૃહસ્થાશ્રમના) અગ્નિનું આરાધન કરવું તથા ધર્મ ત્યાગ કરીને દેવોનું પૂજન કરવું.^૫ વળી નિત્ય નિમગ્ન પૂર્વક આહાર કરવો, દિવસના છઠ્ઠા સુહૃત્માં જ લોજન કરવું, પ્રમાદનો ત્યાગ કરવો, ગૃહસ્થાશ્રમનું જ અગ્નિહોત્ર રાખવું, ગૃહસ્થાશ્રમમાં શોષણી ગાયોને જ સાથે રાખવી અને યજ્ઞનાં સર્વ અંગો પણ તેનાં તે જ રાખવા.^૬ આ આશ્રમમાં પણ પાંચ મહાયજ્ઞો કરવા અને હજળથી જેડ્યા વિના પાકેલાં ચોખા, જવ તથા રુપો વગેરે વિવિધ હવિષ્યાન્તો જ ઉપયોગ કરવા.^૭ પૂર્વે ગૃહસ્થાશ્રમમાં જે વૃત્તિઓનું કથન કરવામાં આવ્યું છે, તે જ વૃત્તિઓનો આ વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં પણ આશ્રય કરવો કેટલાએક વાનપ્રસ્થો દરરોજનું દરરોજ અન્ન લાવીને

નિર્વાહ કરે છે, કેટલાએક એક માસ સુધી ચાલે તેટલા અન્નનો સંચય કરે છે, કેટલાએક એક વર્ષ સુધી ચાલે તેટલા અન્નનો સંગ્રહ કરે છે અને કેટલાએક બાર વર્ષો સુધી ચાલે તેટલા અન્નનો સંગ્રહ કરે છે. આવો મોટો સંગ્રહ કરવાનું કારણ એ હોય છે કે, તે સંગ્રહમાંથી અતિથિઓનો સત્કાર થઈ શકે અને યજ્ઞયાગાદિ ધાર્મિકતંત્ર પણ ચાલી શકે !^{૮૯} વાનપ્રસ્થો વર્ષોત્કૃતમાં યુદ્ધા પ્રદેશમાં પડી રહે છે, હેમંતઋતુમાં જળની અંદર ખેંસી રહે છે, ગ્રીષ્મઋતુમાં પાંચ અંશિ વચ્ચે તાપે છે અને સદાકાળ નિયમિત રીતે આહાર કરે છે.^{૯૦} વળી કેટલાએક વાનપ્રસ્થો કેવળ પૃથ્વી ઉપર જ શયન-આસન કરે છે, કેટલાએક પગના ફૂણ ઉપર કે અંગૂઠા ઉપર બેસી રહીને તપશ્ચર્યા કરે છે, કેટલાએક બેસી રહીને અથવા એક આસને બેસી રહીને તપશ્ચર્યા કરે છે અને કેટલાએક અરણ્યના પ્રદેશમાં સ્નાનસંધ્યા કરીને જ કાળ નિર્ગમન કરે છે.^{૯૧} આ સિવાય કેટલાએક વાનપ્રસ્થો દાંત વડે જ અન્નાદિકનાં દ્વારનાં ભૂકાં ખાડીને અપકવ આહાર કરે છે, કેટલાએક વાનપ્રસ્થો પથ્થર વડે જ અન્નાદિકને કૂટીને ખાઈ જાય છે, કેટલાએક વાનપ્રસ્થો શુકલપક્ષમાં એક જ વખત ઉકાળેલી રાખડી પીએ છે, કેટલાએક કુલ્લુપક્ષમાં જ એક વખત રાખડી પીએ છે, કેટલાએક કેવળ આકાશવૃત્તિનો આશ્રય કરીને બેસી રહે છે અને જે કંઈ મળી આવે તે વડે પોતાનો નિર્વાહ ચલાવી લે છે અને કેટલાએક દંડ મતવાળા વાનપ્રસ્થો ફળ, મૂળ કે પુષ્પોથી જ આજીવિકા ચલાવે છે,^{૯૨-૯૩} આ રીતે વૈખાનસી સાધુ-વૃત્તિનો આશ્રય કરનારા વાનપ્રસ્થો આયાનુસાર પોતાની વૃત્તિ ચલાવે છે અને તે બુદ્ધિમાન વાનપ્રસ્થોમાં આ સિવાયની બીજી અનેક પ્રકારની દીક્ષાઓ અપાય છે.^{૯૪} વળી ચોથો સંન્યાસાશ્રમ કે જેનું વર્ણન વેદોના ઉપનિષદ ભાગમાં મળી આવે છે, તેમાં આચરણ કરવાના શમદમાદિક ધર્મો તો ચારે આશ્રમને એકસરખા જ ઉપયોગી છે, અર્થાત્ સંન્યાસાશ્રમના શમદમાદિક ધર્મો બીજા ત્રણે આશ્રમીને પણ પાળવા યોગ્ય જ છે અને ગૃહસ્થાશ્રમમાંથી વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં ગયેલાને માટે પણ તે ધર્મ અવશ્ય ઉપયોગી છે. માત્ર તે ઉપરાંત યજ્ઞાદિ

અન્ય ધર્મોમાં જ વાનપ્રસ્થીની વિશેષ પ્રવૃત્તિ હોય છે.^{૯૫} હે તાત ! અગસ્ત્ય, સાત ઋષિઓ, મધુચંદ, અધમર્ષણ, સાંકૃતિ, સુદિવાતંડિ, યથાવાસ, અકૃતશ્રમ, અહોવીર્ય, કાવ્ય, તાંત્ર્ય, વિદ્વાન મેધાતિથિ, બળવાન કણ્ઠનિવાહ અને ધર્મવિષયમાં પરિશ્રમ કરનાર શૂન્યપાલ-આ સર્વ તત્ત્વવેત્તા બ્રાહ્મણો આ યુગમાં જ આ ધર્મનું અનુદાન કરીને સ્વર્ગલોકમાં ગયા છે;^{૯૬-૯૮} તેમ જ હે તાત ! ધર્મનું પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન કરનારા અનેક યાયાવર(સર્વત્ર બ્રમણ કરનારા વાનપ્રસ્થ)ના સમુદાયો તથા ધર્મના તત્ત્વચર્ચાનો સાક્ષાત્કાર કરનારા મહાતપસ્વી ઋષિ-સુનિઓ પણ આ વાનપ્રસ્થધર્મનો આશ્રય કરીને દિવ્ય ગતિને પામ્યા છે વળી તે સિવાયના બીજા અસંખ્યાત બ્રાહ્મણો, વૈખાનસો, વાલ્મીકિયો અને સૈકતો-જેઓ કૃષ્ણચંદ્રાચલ આદિ જ્ઞાતોમાં પરાચલ્ય રહીને મહાઉચ દુઃખો અનુભવતા હતા, નિત્ય ધર્મશીલ ગણાતા હતા, જિતેન્દ્રિય હતા અને ધર્મને પ્રત્યક્ષ રીતે જોનારા હતા, તેઓ પણ વનનો આશ્રય કરીને જ (અર્થાત્ વાનપ્રસ્થધર્મનું પાલન કરીને જ) પરમગતિને પામ્યા છે.^{૯૯-૧૦૦} આ સર્વ વાનપ્રસ્થો નક્ષત્રો સિવાયના ન્યોતિર્ગંધ્યોરૂપે થઈને હજી સુધી પણ નિર્ભયસ્વરૂપે અંતરિક્ષમાં દેખાય છે. વાનપ્રસ્થધર્મનો આશ્રય કરનારો પુરુષ એ રીતે ધર્મપાલન કરતાં કરતાં વૃદ્ધાવસ્થાથી સ્ત્રીય થતો જાય અને વ્યાધિઓથી ઝડત થતો જાય, ત્યારે તેણે આયુષના ચતુર્થોશના આરંભસમયે વાનપ્રસ્થાશ્રમનો ત્યાગ કરવો અને તે સમયે માત્ર એક જ દિવસમાં સાધ્ય કરાતી બ્રાહ્મપત્ન્યા કે ત્રૈપાતલી નામની ઇષ્ટિ કરવી, ઋગ્વેદ સર્વ પદાથોની દક્ષિણા આપી દેવી, પોતાનો કોઈ વંશજ ન હોય, તો જીવતાં જ શ્રાદ્ધાદિક્રિયાઓ કરી લેવી, કેવળ આત્મામાં જ નિષ્ઠા રાખવી, આત્માની સાથે જ રમણ કરવું, પોતાના ચરીરમાં જ અગ્નિ-હોત્રના અગ્નિનું સમારોપણ કરવું અને સર્વ પરિગ્રહોનો ત્યાગ કરી દેવો;^{૧૦૧-૧૦૨} પરંતુ વૈરાગ્યની અતિશય તીવ્રતા ન હોય તો બ્રહ્મચર્યો કરવા, દર્શ-પૌર્ણમાસ અને મિત્રવિંદ આદિ ઇષ્ટિઓ કરવી અને પોતાનામાં યોગાભ્યાસની પ્રવૃત્તિ ન્યાં સુધી ન થાય, ત્યાં સુધી એ પ્રમાણે જ કર્મપ્રવૃત્તિ કર્યા કરવી.^{૧૦૩} વળી તેણે ગાર્હપત્ય, અન્વાહાર્ય અને

આહ્વનીય નામના ત્રણે અગ્નિઓનો વિધિપૂર્વક આત્મામાં આરોપ કરવો અને પ્રાણાગ્નિહોત્રની વિધિ પ્રમાણે યજ્ઞવેદના મંત્રોના ઉચ્ચારણપૂર્વક પાંચ કે છ ગ્રાસોનું પ્રાશન કરવું અને તે વેળા અગ્નની નિદા કરવી નહિ ^{૨૬} વાનપ્રસ્થ મુનિએ તે આશ્રમના કર્મોથી પવિત્ર થયા પછી નખ, કેશ, રૂપાડા વગેરેનું વપન કરાવીને તે આશ્રમનો ત્યાગ કરવો અને પવિત્ર એવા છેલ્લા આશ્રમમાં (સન્યાસાશ્રમમાં) પ્રવેશ કરવો ^{૨૭} જે દ્વિજાતિ પુરુષ સર્વ પ્રાણીઓને અભય આપીને સન્યાસ લે છે, તેને મરણ પછી તેજોમય દિવ્ય લોકોની પ્રાપ્તિ થાય છે અને અતે મુક્તિ પણ મળે છે ^{૨૮} સન્યાસાશ્રમમાં દાખલ થઈને આત્મવેત્તા થયેલો પુરુષ સદ્વર્તન સપત્ત હોય છે, સર્વ પાપોથી મુક્ત થયેલો હોય છે, આ લોકની કે પરલોકની રૂપરૂપી રહિત હોય છે, ક્રોધ અને મોહનો ત્યાગ કરનારો હોય છે, સધિ અને નિગ્રહથી રહિત હોય છે અને ઉદાસીન ની પેઠે વર્તન રાખનારો હોય છે ^{૨૯} સન્યાસ ધારણ કરનારા પુરુષે* યમ-નિયમોનું પાલન કરવામાં કઠી પ્રમાદ કરવો નહિ, સર્વના પરિત્યાગરૂપ સન્યાસવિધિના સૂત્રને અનુસરવામાં તથા શિખા અને જનોઈનો જળમાં ત્યાગ કરવારૂપ આહુતિ મંત્રનું અનુષ્ઠાન કરવામાં પરાક્રમી થવું, સન્યાસ ધર્મમાં પરાયણ રહેવું અને ઇદ્રિયોનો જય કરવો, કેમ કે એ પ્રમાણે વર્તવાથી આત્મવેત્તા થવાય છે અને સદોમુક્તિ કે ક્રમમુક્તિ અવશ્ય મળે છે ^{૩૦} વાનપ્રસ્થાશ્રમ પછીનો આ સન્યાસાશ્રમ ખીજા ત્રણે આશ્રમોના કરતા અત્યંત શ્રેષ્ઠ છે, સર્વ સદ્ગુણોથી સપત્ત છે, શમાદિક ઉત્તમ વૃત્તિઓથી યુક્ત છે અને મોક્ષનો હેતુભૂત હોઈને પરમ ઉત્કૃષ્ટ છે, માટે સર્વની પરમ ગતિરૂપ એવા તે સન્યાસાશ્રમનું હું વર્ણન કરું છું, તેનું તું શ્રવણ કર ^{૩૧}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાર્જનત મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમા 'વ્યાસશુકસંવાદ-વાનપ્રસ્થધર્મ' નામનો અધ્યાય ૨૪૪ મો સમાપ્ત

* યોગશાસ્ત્રકાર પત્તજી કહે છે કે

તનાર્હિસાત્ત્યાસ્તયનદ્વાવર્ગપરિવ્રજા યમા ।

શૌચતપોતપમ ત્વાપ્યાયેન્વરપ્રણિધાનનિનિયમા ॥

અહિસા, સત્ય, અસ્તેય, બ્રહ્મચર્ય અને અપરિગ્રહ

અધ્યાય ૨૪૫ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-સન્યાસીનાધર્મ

॥ શ્રીશુક ઉવાચ ॥

વર્તમાનસ્તથૈવાત્ર વાનપ્રસ્થાશ્રમે યથા ।

યોક્તવ્યોઽત્મા કથં શક્ત્યા વેદ્યં વૈ કાંક્ષતા પરમ્ ॥

શુકદેવે પૂછ્યું હે તાત ! પરબ્રહ્મને બાબતની ઇચ્છાવાળા પુરુષે વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં શક્તિ પ્રમાણે વર્તન કરનારા પોતાના આત્માને પરમાત્માની સાથે કેવી રીતે યોજવો ?

વ્યાસે કહ્યું હે પુત્ર ! બ્રહ્મચર્યાશ્રમ અને ગૃહસ્થાશ્રમ-એ બંને આશ્રમોથી ચિત્તશુદ્ધિ સંસ્કાર પ્રાપ્ત કરીને વનપ્રસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરવો અને પછી અતિમ કર્તવ્ય શુ કરવાનું છે, તે હું તને કહું છું, તું એકચિત્ત થઈને સાક્ષી ^૧ આર આશ્રમરૂપી નિમરણીના પહેલા ત્રણ પગથિયા ઉપર ચડીને પોતાના માનસિક મળનો ત્યાગ કરવો, અર્થાત્ ચિત્તશુદ્ધિ સપાદન કરવી અને પછી છેલ્લા સન્યાસાશ્રમરૂપી પગથિયા ઉપર ચડી જવું, તે જ શ્રેષ્ઠ ગણાય છે ^૨ આ સન્યાસાશ્રમનું હું તારી પાસે વર્ણન કરું છું, તેનું તું શ્રવણ કર અને તે પ્રમાણે વર્તન કર પુરુષે સિદ્ધિને પ્રાપ્ત કરવા માટે કોઈની પણ સહાય લીધા વિના એકલા જ રહીને યોગધર્મનું આચરણ કરવું, ^૩ તારણ કે જે પુરુષ એકલો રહીને યોગધર્મનું આચરણ કરે છે અને તે દ્વારા આત્મસ્વરૂપનો સાક્ષાત્કાર કરે છે, તે પુરુષ સર્વ વ્યાપક બની ગયેલો હોવાથી કોઈ પણ પદાર્થનો ત્યાગ કરતો નથી, અર્થાત્ સર્વ પદાર્થને આત્મા સ્વરૂપે જ ગ્રહણ કરે છે અને મોક્ષસુખથી ભ્રષ્ટ થતો નથી. સન્યાસીએ અગ્નિ રાખવો નહિ, ઘર બાંધી રહેવું નહિ, લિલ્લાને માટે કોઈ એક ગામડાનો જ આશ્રય કરવો, એક દિવસ ચાલે તેટલી જ લિલ્લા લેવી, મુનિવ્રત ધારણ કરવું, ચિત્તને ધ્યાનમાં જ એકાગ્ર રાખવું, અલ્પાહારી થવું, નિયમિત પાન કરવો, એક જ વખત સોજન કરવું, કાચથીનું પાન પાન રાખવું, વૃક્ષના મૂળ પાસે અનિયત નિવાસ આ પાંચને યમ કહેવામાં આવે છે અને શૌચ સત્તાં તપ, રાધ્યાય અને ધૈર્યધ્યાન-અ પાંચને નિયમ કહેવામાં આવે છે

કરવે, ભગવાં વસ્ત્રો પહેરવાં, એકલા વિહાર કરવે અને કોઈ પણ પ્રાણી ઉપર રાગદ્વેષ રાખવો નહિ. આટલાં સંન્યાસીનાં લક્ષણો છે.^{૧૭} જેમ ત્રાસ પામેલા હાથીએ કોઈ એક ખાડામાં ગળડી પડીને તેમાંથી નીકળી શકતા નથી, તેમ અપશબ્દવાળી વાણી પણ સામાના મનમાં પ્રવેશ કરીને પુનઃ બોલનારની પાસે પાછી આવી શકતી નથી, આવું સમજનારા પુરુષે જ સંન્યાસાશ્રમમાં નિવાસ કરવો. (અર્થાત્ સંન્યાસી થયા પછી કોઈએ નિંદા કરી હોય, તોપણ સામે તેની નિંદા કરી શકાતી નથી.)^{૧૮} વળી તેણે કોઈનું નિંદ કૃત્ય જોવું નહિ અને નિંદા લાપણું સાંભળવું પણ નહિ, તેમ જ ખાસ કરીને બ્રાહ્મણોનું અપ્રિય તો કદી બોલવું જ નહિ.^{૧૯} જે બોલવાથી બ્રાહ્મણોનું કુશળ થાય તેવું જ વાક્ય હમેશાં બોલવું અને સંસારરૂપી રોગને દૂર કરવા માટે જાણે પોતાની ચિકિત્સા કરતો હોય, તેમ કોઈની નિંદા થતી હોય, ત્યારે મૌનવ્રત ધારણ કરીને જ બેસી રહેવું.^{૨૦} સંપ્રજાત સમાધિમાં આરૂઢ થઈને ‘હું જ આ સર્વ જગતરૂપ છું’ આ પ્રમાણે જોનારા જેનાથી એકલાથી આકાશ જાણે ભરપૂર બની ગયું હોય, તેમ જણાય છે અને જેના વડે શૂન્યસ્થાન પણ મનુષ્યોથી ભરપૂર થયું હોય તેવું લાગે છે, તે પુરુષને દેવો બ્રાહ્મણ કહે છે-બ્રહ્મનિઘ કહે છે.^{૨૧} જે પુરુષ જે તે વસ્ત્રથી શરીરને ઢાંકે છે, જે તે પદાર્થનું ભોજન કરીને શરીરધારણ કરે છે અને ન્યાં ત્યાં પડી રહીને કાળ નિર્ગમન કરે છે, તેને દેવો બ્રાહ્મણ કહે છે.^{૨૨} જે પુરુષ સર્પોની પેઠે જનસમુદાયથી ડરે છે, નરકની પેઠે મિષ્ટાન્નજન્ય તૃપ્તિથી ભય પામે છે અને પ્રેતની પેઠે સ્ત્રીઓથી ત્રાસ પામે છે, તેને દેવો બ્રાહ્મણ કહે છે;^{૨૩} તેમ જ જે પુરુષ માન પામીને હર્ષમાં આવી જતો નથી, અપમાન પામીને ક્રોધાયમાન થતો નથી અને સર્વ પ્રાણીઓને અલય આપે છે, તેને દેવો બ્રાહ્મણ કહે છે.^{૨૪} સંન્યાસીએ મરણને અભિનંદન આપવું નહિ, તેમ જીવિતને પણ અભિનંદન આપવું નહિ; પણ કોઈએક સેવક પોતાના સ્વામીની આજ્ઞાની જેમ રાહ જોયા કરે છે, તેમ કાળની જ રાહ જોયા કરવી.^{૨૫} તેણે પોતાના ચિત્તને દોષોથી ઘેરાઈ ગયેલું થવા દેવું નહિ, વાણીને દુષ્ટ થવા દેવી નહિ, સર્વ પાપોથી મુક્ત થવું અને

કોઈના તરફ શત્રુભાવ રાખવો નહિ. આ રીતે વર્તવાથી તેને કોનો ભય રહેશે ?^{૨૬} જેણે પ્રાણીમાત્રને અલય આપ્યો છે અને જેને પ્રાણીમાત્રથી ભય નથી, તેવા મોહરહિત થયેલા સંન્યાસીને કોઈના તરફનો ભય રહેતો નથી.^{૨૭} જેમ હાથીનાં પગલાંમાં બીજા સર્વ પ્રાણીઓનાં પગલાંઓનો સમાવેશ થઈ જાય છે, તેમ અહિંસામાં ધર્મનાં સર્વ તરવોનો સમાવેશ થઈ જાય છે. આમ સમજીને જે પુરુષ હિંસાને કદી અંગીકાર જ કરતો નથી, તે પુરુષ અમૃતસ્વરૂપ બની જાય છે-જરામરણથી રહિત થાય છે-મોક્ષને પામે છે.^{૨૮} અહિંસાધર્મનું પાલન કરનાર, પ્રાણીમાત્ર ઉપર સમભાવ રાખનાર, સત્યચુક્ત લાપણુ કરનાર, ધૈર્યને ધારણ કરનાર, ઈર્ષ્યોને વશ રાખનાર પુરુષ અને પ્રાણીમાત્રને શરણ આપનાર પુરુષ સર્વોત્તમ ગતિ પામે છે.^{૨૯} આ રીતે આત્મજ્ઞાનમાં તૃપ્ત રહેનારા અને સર્વ આશાઓનો ત્યાગ કરનારા નિર્ભય સંન્યાસીને મૃત્યુ વશ કરી શકતું નથી, પણ જીવંતો તે સંન્યાસી જ મૃત્યુને વશ કરી લે છે.^{૩૦} જે સંન્યાસી સર્વ સંગોથી મુક્ત થયેલો છે, સુનિવ્રતને ધારણ કરે છે, આકાશની પેઠે નિર્લેપ રહે છે, કોઈ પણ વસ્તુને પોતાની માનતો નથી, સર્વત્ર એકલા વિચરે છે અને શમશુભું સેવન કરે છે, તેને દેવો બ્રાહ્મણ કહે છે.^{૩૧} જે પુરુષનું જીવિત કેવળ ધર્મને માટે છે, જેનો ધર્મ પોતાની સમીપ રહેનારાઓને માટે છે અને જેના શત્રુદિવસો કેવળ પુણ્ય કરવાને માટે જ છે, તે પુરુષને દેવો બ્રાહ્મણ કહે છે.^{૩૨} જેણે સર્વ આશાઓનો, આરંભોનો, નમસ્કારનો તથા સ્તુતિનો ત્યાગ કર્યો છે અને જે સર્વ બંધનોથી મુક્ત થયો છે, તે પુરુષને દેવો બ્રાહ્મણ કહે છે.^{૩૩} આ જગતમાં પ્રાણીમાત્રને સુખથી આનંદ થાય છે અને દુઃખથી અત્યંત ત્રાસ થાય છે, માટે શ્રદ્ધાળુ પુરુષે પ્રાણીઓને ભય ઉપજાવવામાં ખિન્ન થઈને કર્યોનો ત્યાગ જ કરી દેવો અર્થાત્ કર્મમાત્રને હિંસાજનક તથા પ્રાણીઓને દુઃખાવહ સમજીને તેઓનો ત્યાગ જ કરવો.^{૩૪} સર્વ પ્રાણીઓને અલયરૂપી દક્ષિણાનું દાન આપવું, તે જ સર્વ દાનોના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે; આમ સમજીને જે પુરુષ હિંસામય ધર્મનો ત્યાગ કરે છે, તેને સર્વ પ્રજાઓ તરફથી અલય

અને અતે મોક્ષસુખ પણ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૨૬} સંન્યાસીએ વાનપ્રસ્થની પેઠે પોતાના સુખને ખુલ્લું કરીને તેમાં પાંચ છે છ આહુતિઓ આપવાની કંઈ જરૂર નથી; (પણ આત્મસાધનરૂપ યજ્ઞ કરનારા તે સંન્યાસીએ પોતાનાં પ્રાણ, ઇન્દ્રિય, મન વગેરેનું જ આત્મામાં પ્રવિલાપન કરવું.) કેમ કે સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓની નાભિ ત્રૈલોક્યસ્વરૂપ વૈશ્વાનરનું એક સ્થાન છે અને સર્વ જગતનું મસ્તકથી હૃડપચી સુધીનું જે અંગ તે વૈશ્વાનરનાં અંગો છે. વળી કેટલાએક કહે છે કે, નાભિથી આરંભીને હૃદય સુધીનો ભાગ કેવળ વૈશ્વાનરનો જ છે, માટે નાભિથી હૃદય સુધીના ભાગમાં અથવા હૃડપચીથી મસ્તક સુધીના ભાગમાં વૈશ્વાનરનું ઉપાસન કરવું. આ બન્ને પક્ષો વક્રદિપક છે, પણ એકીસાથે હોવાના નથી. તાત્પર્ય એ છે કે, આ સર્વ જગત વૈશ્વાનર મય છે, માટે ગમે તે સ્થળે વૈશ્વાનરનું ઉપાસન કરવું.^{૨૭} આત્મયજ્ઞ કરનારા પુરુષ માત્ર અંગુષ્ઠ પ્રમાણના હૃદય પ્રદેશમાં પ્રકટ થયેલા ચૈતન્યસ્વરૂપમાં પોતાના પ્રાણોનો અથવા સમગ્ર જગતનો હોમ કરે છે; અર્થાત્ હૃદયમાં બિરાજી રહેલા આત્મામાં જ સર્વ જગતનો અંતર્ભાવ કરે છે. આ રીતે તેનું અગ્નિહોત્ર તેના શરીરમાં જ હોમાયેલું ગણાય છે અને તે હોમ દ્વારા દેવ સહિત સર્વ લોકો તૃપ્ત થઈ જાય છે.^{૨૮} જે યોગનિષ્ઠ સંન્યાસીઓ પ્રણવમંત્રની ચાર માત્રાઓમાં પ્રથમ અકારસ્વરૂપ વૈશ્વાનરનું ઉપાસન કરે છે, તેઓ પ્રકાશસ્વરૂપ અને તેજ, જળ તથા અન્નરૂપ એવા ઉકારાર્થક સૂત્રાત્માને જાણી શકે છે અને પછી ત્રણ શુભોથી વીંટાયેલા માયોપાધિક ઈશ્વરને મકારના રૂપે જાણે છે તથા તે પછી નિરુપાધિક પરમાત્મસ્વરૂપને પણ જાણી શકે છે. આ રીતે આત્માનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન ધરાવનારા તે યોગીઓ સર્વ જગતમાં પૂજ્ય છે અને

દેવો પોતે પણ તેઓના પુણ્યની પ્રશંસા કરે છે.^{૨૯} વળી જે પુરુષ ચારે વેદોને, આકાશાદિ વેદ પદાર્થોને, વેદોક્ત કર્મકાંડ વિધિને તથા કેવળ કહેવા માત્રથી જ જાણવામાં આવતા સ્વર્ગોદિ લોકોને, પોતાના આત્મામાં જ પરમાર્થસ્વરૂપે રહેલા જાણે છે, તે પુરુષને સેવવા માટે દેવતાઓ પણ હ્રમેશં ઇચ્છે છે.^{૩૦} જે યોગીપુરુષ પૃથ્વી તથા આકાશમાં આસક્તસ્વરૂપે વ્યાપી રહેલા પ્રમાણથી રહિત, બ્રહ્માંડના મધ્યભાગમાં પ્રકટ થયેલા હિરણ્યમય (અર્થાત્ ચૈતન્યમય), હૃદયકમળના મધ્યભાગમાં રહેલા, અનેક અંગદેવતાઓરૂપી પીછાંબોવાળા, મોઢ તથા પ્રમોહરૂપી બે પાંખોવાળા અને ઇન્દ્રિયોરૂપી કિરણોથી પ્રકાશી રહેલા બ્રહ્મરૂપી પક્ષીને પોતાના શરીરના હૃદયકાશમાં રહેલું જાણે છે, તે પુરુષને દેવો પણ સેવવા ઇચ્છે છે.^{૩૧} યોગીએ સર્વની બુદ્ધિરૂપી શુક્રમાં રહેલા કાળયકને અવશ્ય જાણવું જોઈએ કે જે કાળયક નિરંતર બ્રમણ કયાં કરે છે, ક્ષયધર્મથી રહિત છે, આયુષોના નાશ કરનારું છે, છ ઋતુઓરૂપી નાભિ(નાઈડી) વાળું છે, બાર મહિનાઓરૂપી આરાવાળું છે, અમાવાસ્યા અને સંક્રાંતિરૂપી સુંદર સાંધાઓવાળું છે અને જે કાળયકના સુખ ઉપર આધાર જગત ભક્ષ્ય પદાર્થની પેઠે જઈ પડે છે.^{૩૨} સુધુષ્ઠિસંજ્ઞક જે અજ્ઞાન તે જ જગતનું શરીર છે અને તે અજ્ઞાન જ સર્વનું કારણ હોઈને પ્રત્યેક સ્થૂળસૂક્ષ્મ દેહોમાં વ્યાપ્ત થઈ જાય છે. આ અજ્ઞાનસ્વરૂપ સ્થૂળ સૂક્ષ્મ દેહમાં રહેલો જીવ પ્રાણાદિક સર્વ અંગદેવતાઓને તૃપ્ત કરે છે અને તે દેવો એના સુખ આગળ આવીને તેને પોતાને તૃપ્ત કરે છે.^{૩૩} જે પુરુષ સોપાધિક બ્રહ્મની ઉપાસના કરીને તેજોમય, નિત્યસ્વરૂપ અને પુરાણમય બની ગયો હોય છે, તેને અનંત એવા નિર્લય લોકોની પ્રાપ્તિ થાય છે અને તે પુરુષથી સર્વ જૂતોને ત્રાસ થતો નથી, માટે તેને પોતાને પણ સર્વ જૂતોથી ત્રાસ થતો નથી,^{૩૪} પરંતુ જે બ્રાહ્મણ પોતે અનિંદ્ય હોઈને બીજા કોઈની નિંદા કરતો નથી, તેને પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર થાય છે અને જેનું અજ્ઞાન નાશ પામ્યું છે તથા જેનો સ્થૂળસૂક્ષ્મ દેહ ઉપરનો અધ્યાસ દૂર થયો છે, એવો તે જ્ઞાની બ્રાહ્મણ આ લોકમાં કે પર-

x વાનપ્રસ્થની પ્રાણાહુતિમાં તથા યોગનિષ્ઠ સંન્યાસીની પ્રાણાહુતિમાં કેટલું બધું અંતર રહેલું છે, તે આ ૨૮ માં સ્લોકમાં સ્પષ્ટ સમજાય છે. પોતાના શરીરમાં રહેલા આત્મારૂપી અગ્નિમાં જગતના પ્રવિલાપનરૂપ હોમ કરનારા યોગીપુરુષ આપા જગતને તૃપ્ત કરી શકે છે, કેમકે જગત આત્માથી લિપ્ત નથી. આ ઉપરથી સંન્યાસી કેટલી બધી મહત્તા છે, તે દીવા જેવું દેખાય છે.

૧૧ ક્રમાં ભોગોને પામતો નથી. (અર્થાત તે પુરુષની રક્ષસાદૃશ્ય સિવાયની બીજી કોઈ ગતિ જ થતી હતી.)^{૩૫} વળી આવો સંન્યાસી પુરુષ જ્યારે ઝવન્મુક્ત અવસ્થામાં આવી પહોંચે છે, ત્યારે કેવળ અને મોહથી રહિત થાય છે, સુખજીને તથા માટી ૧૧ ઢેકાને સમાન માને છે, અન્નમયાદિ પાંચ કૌશો- ૧૧ સખંધથી છૂટી જાય છે, સધિ અને વિચ્છેદનો યાગ કરે છે, નિંદા તથા સ્તુતિનો પણ ત્યાગ કરે છે અને પ્રિય તથા અપ્રિયને સમાન ગણીને ઉદા- સીનની પેઠે સર્વત્ર વિચર્યો કરે છે.^{૩૬} ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્થતઃ શોક્ષધર્માનુસાસન પર્વમાં 'વ્યાસશુકસંવાદ-સંન્યાસીના ધર્મ' નામનો અધ્યાય ૨૪૫મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૪૬ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-સંક્ષિપ્ત અધ્યાત્મ

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

પ્રકૃત્યાસ્તુવિકારા યે ક્ષેત્રજ્ઞસ્તૈરષિષ્ઠિતઃ ।

ન ચૈનં તે પ્રજાનંતિ સ તુ જાનાતિ તાનપિ ॥ ૧ ॥

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર ! દેહ, ઇદ્રિય આદિ જે પ્રકૃતિના વિકારો છે, તેઓએ જ ક્ષેત્રજ્ઞને (જીવને) કર્તૃત્વભોક્તૃત્વ આદિ ભાવ પ્રાપ્ત કરાવ્યો છે, તો પણ એ વિકારો ક્ષેત્રજ્ઞના સ્વરૂપને જાણી શકતા નથી અને ક્ષેત્રજ્ઞ તો તેઓ સર્વનાં સ્વરૂપને જાણે છે.^૧ જેમ એક સારથિ સારી રીતે ઢેળવાયેલા મજબૂત ઘોડાઓ દ્વારા પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ કરે છે, તેમ ક્ષેત્રજ્ઞ પણ મન સહિત ઇદ્રિયો દ્વારા પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ કરે છે.^૨ વિષયો ઇદ્રિયોના કરતાં પણ પર છે, મન વિષયો કરતાં પર છે, બુદ્ધિ મન કરતાં પર છે, મહત્તરત્વ બુદ્ધિના કરતાં પર છે, અજ્ઞાન મહત્તરત્વના કરતા પર છે અને અમૂતરત્વજ્ઞ એવો ચિદાત્મા તે અજ્ઞાનના કરતાં પણ પર છે. આ ચિદાત્માથી પર એવી કોઈ પણ વસ્તુ છે જ નહિ; માટે તે ચિદાત્મા જ સર્વની ખરિસીમારૂપ અને પરમ ગતિરૂપ છે.^{૩૪} વળી આ ચિદાત્મા પ્રાણી માત્રમાં ગૃહસ્વરૂપે રહેલો છે, છતાં કોઈ પદાર્થની પેઠે રૂપસ્વરૂપે જાણવામાં આવતો નથી. માત્ર બ્રહ્મ દ્રષ્ટા એવા યોગી પુરુષો જ પોતાની સૂક્ષ્મ બુદ્ધિથી તેનો સાક્ષાત્કાર કરી શકે છે.^૪ જે પુરુષ મનને,

બુદ્ધિને, ઇદ્રિયોને તથા ઇદ્રિયોના વિષયોને મહત્તરત્વમાં લય પમાડી દે છે અને પછી ધ્યેય, ધ્યાન અને ધ્યાતા-એ ત્રણેના સ્વરૂપનું ચિંતન કરતો નથી, તે પુરુષ કેવળ બ્રહ્મા જ એકાગ્ર બની જઈને 'અહં બ્રહ્માસમિ' એ મહાવાક્યથી ઉત્પન્ન થયેલી બુદ્ધિવૃત્તિ વડે મનને સર્વ બ્રહ્મવિષયોથી વિરામ પમાડે છે અને પછી 'અહં બ્રહ્માસમિ' એ ભાવનું પણ પ્રવિલાપન કરીને તથા કેવળ શાંતસ્વરૂપ બની જઈને કેવલત્વપદને પામે છે;^{૫૭} પરંતુ જે પુરુષનું ચિત્ત ઇદ્રિયોને અધીન બની ગયેલું છે અને જેની સ્મૃતિ (બ્રહ્મચિંતનરૂપ સ્મરણશક્તિ) ચલાયમાન થઈ ગઈ છે, તે પુરુષ કામાદિ છ શત્રુઓને પોતાનું સમર્પણ કરી દઈને મૃત્યુ પામે છે;^૬ માટે સર્વ સંકલ્પોનો ત્યાગ કરી દઈને ચિત્તને સૂક્ષ્મબુદ્ધિમાં સ્થિર કરવું અને પછી કાલંજર પર્વતની પેઠે સ્થિર થઈને આત્મસ્વરૂપનું જ ચિંતન કરવું.^૮ હરકોઈ યોગીપુરુષ પ્રથમ ચિત્તની જ પ્રસન્નતા કરીને શુભ-અશુભ સંકલ્પોનો ત્યાગ કરે છે અને એ રીતે ચિત્તની પ્રસન્નતા મેળવનારો તે યોગીપુરુષ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થઈને આત્મતિક સુખને સંપાદન કરે છે.^{૧૦} ચિત્તની પ્રસન્નતાનું લક્ષણ એ જ હોઈ શકે કે, સુખમિ અવસ્થામાં મનુષ્ય જેમ સુખથી શયન કરે છે, તેમ પ્રસન્નચિત્ત થયેલો પુરુષ ધ્યાનમગ્ન અવસ્થામાં કેવળ અદૈતસુખનો જ અનુભવ કરે છે અને વાયુરહિત પ્રદેશમાં મૂકેલો હીવો જેમ પ્રકાશમાન થઈને સ્થિર રહે છે, તેમ સ્થિર રહે છે.^{૧૧} આવા લક્ષણવાળી ચિત્તની પ્રસન્નતા પ્રાપ્ત કરીને શુદ્ધાત્મા થયેલા યોગીએ આહારપ્રમાણને અલ્પ કરી નાખીને શત્રિવિવસના પ્રથમ ભાગમાં તથા ઉત્તર ભાગમાં જીવાત્માનો પરમાત્મામાં એકીભાવ કરવો અને પોતાના સ્વરૂપ વિષે જ આત્મસ્વરૂપના દર્શન કરવાં.^{૧૨} હે પુત્ર ! મેં ઉપદેશોડ આ અધ્યાત્મશાસ્ત્ર સર્વ વેદોનું એક રહસ્ય છે અને કેવળ અનુમાન કે શાસ્ત્રથી તેનું જ્ઞાન થવું અશક્ય છે; પરંતુ પોતાના અનુભવથી જ તેને જાણી શકાય છે.^{૧૩} ધર્મ તથા સત્યને લગતાં સર્વ આખ્યાનોમાં તથા ઝગવેદની દશ હજાર ઋચાઓમાં જે કઈ સાર રહેલો છે, તેનું પયોગોચન કરીને જ એ આ જ્ઞાનામૃત બહાર કાઢવું છે.^{૧૪} જેમ દહીંમાંથી માખણને કાઢવામાં આવે છે

અને કાષ્ઠમાથી અગ્નિને કાઢવામા આવે છે, તેમ વિદ્વાનોના જ્ઞાનરૂપ આ રહસ્યને મેં મારા પુત્રને માટે પ્રકટ કર્યું છે. ૧૫ હે પુત્ર ! મેં ઉપદેશેલા આ શાસ્ત્રનો કોઈ સ્નાતક ગ્રાહ્યોને જ તારે ઉપદેશ આપવો, પણ જે પુરુષ શાત ન હોય, દાન્ત ન હોય, તપસ્વી ન હોય, વેદને જાણનારો ન હોય, શુરુને અનુસરનારો ન હોય, ઈર્ષ્યાળુ હોય, કપટી હોય, કદ્દા પ્રમાણે કરનારો ન હોય, તર્કશાસ્ત્રથી ક્લેષ થયેલો હોય અને ચાંદિયો હોય તે પુરુષને આ શાસ્ત્રનો ઉપદેશ આપવો નહિ, પરંતુ જે પુરુષ અધ્યાત્મશાસ્ત્રની પ્રશંસા કરનારો હોય, લોકમા પ્રશંસાપાત્ર થયો હોય, શાત હોય, તપસ્વી હોય, પોતાના પ્રિય પુત્ર હોય કે પોતાને અનુસરનારો શિષ્ય હોય, તેને જ આ રહસ્યધર્મનો ઉપદેશ આપવો, પણ તે સિવાયના બીજા કોઈને આ જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપવો નહિ. ૧૬-૧૮ કહાચ્ય કોઈ એક પુરુષ આ જ્ઞાનના ખડલામા રત્નોથી ભરેલી આખી પૃથ્વી અર્પણ કરી દે, તોપણ તત્ત્વવેત્તા પુરુષે જ્ઞાનને જ સર્વશ્રેષ્ઠ માનવું જોઈએ. ૨૦ હવે જે અધ્યાત્મ આના કરતાં પણ અત્યંત શુદ્ધ છે, મનુષ્યની બુદ્ધિતું અવિષય છે, મોટા મોટા ઋષિઓના જ જાણવામા છે અને ઉપનિષદોમા વર્ણવેલું છે, તે અધ્યાત્મનો હું તને ઉપદેશ આપીશ; જેનો તેં મને પ્રશ્ન પૂછ્યો છે. ૨૧-૨૨ હે પુત્ર ! તું તારા મનમા જેને ઉત્તમ માને છે અને તને જે વિષયમાં સંશય છે, તે વિષયનું હું તારી પાસે વર્ણન કરીશ, તું સાંભળજે; પણ તું મને કહે કે, પુનઃ હું તને કયો વિષય કહું. ૧૨૩

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'વ્યાસશુકસંવાદ-સંક્ષિપ્ત અધ્યાત્મ' નામનો અધ્યાય ૨૪૬ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૪૭મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-અધ્યાત્મકથન

॥ શુક ઉવાચ ॥

અધ્યાત્મં વિસ્તરેણેહ પુનરેવ વદસ્વ મે ।

યદધ્યાત્મં યથા વેદ મગવત્પિસત્તમ ॥ ૧ ॥

શુકદેવે પૂછ્યું : હે ભગવન ! હે ઋષિશ્રેષ્ઠ ! તમે પોતે જે પ્રમાણે જાણો છો તે પ્રમાણે જ પુનઃ

વિસ્તારપૂર્વક અધ્યાત્મવિદ્યાનો તમે મને ઉપદેશ આપો. ૧

વ્યાસે કહ્યું : હે તાત ! જેને પુરુષનું અધ્યાત્મશાસ્ત્ર કહેવામા આવે છે, તેનું હું વર્ણન કરું છું; પણ પ્રથમ તેની આ વ્યાખ્યાનું તું શ્રવણ કર. પૃથ્વી, જળ, તેજ, વાયુ અને આકાશ-આ પાંચ મહાભૂતો જ પ્રત્યેક પ્રાણીની અંદર રહેલા છે, પરંતુ સમુદ્રના તરંગોની પેઠે તેઓ ભિન્ન ભિન્ન સ્વરૂપે દેખાય છે. ૨૧૩ જેમ કાચળો પોતાના અગોને પ્રસારીને પુનઃ મેકોચી લે છે, તેમ આ પાંચ મહાભૂતો અત્પ શરીરાકૃતિવાળા અનેક પ્રાણીઓરૂપે ધર્મને જગતની ઉત્પત્તિને તથા લયને કર્યો કરે છે. ૨ આ રીતે જગતના સર્વ સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓ કેવળ પંચ મહાભૂતોના જ વિકારો હોઈને સૃષ્ટિસમયે તેમાથી પ્રકટ થાય છે અને પ્રલયસમયે તે મહાભૂતોમાં જ પાછા લીન થઈ જાય છે, એમ શ્રુતિમા કહ્યું છે. ૪ આ પ્રમાણે સર્વ પ્રાણીઓમા પાંચ મહાભૂતો જ રહેલાં છે, તોપણ હે તાત ! ભૂતસ્રષ્ટા બ્રહ્મદેવે પ્રાણીઓના મરણસમયની તે તે કર્મવાસનાને અડ સરીને શરીરોની વિષમતા રચી છે. ૬

શુકદેવે પૂછ્યું : શરીરના અવયવરૂપ બુદ્ધિ, ઇન્દ્રિય આદિ પદાર્થોમાં ભૂતસ્રષ્ટાએ વિષમતા રચી છે, જેથી તેમાના કેટલાએક પદાર્થો ઇન્દ્રિયો કહેવાય છે અને કેટલાએક શબ્દાદિ વિષયો કહેવાય છે, પરંતુ તેઓને ઓળખવા કેવી રીતે, કે અમુક પદાર્થો ઇન્દ્રિયો કહેવાય છે અને અમુક પદાર્થો તેઓનાં શુભો કહેવાય છે ? ૭

વ્યાસે કહ્યું : આના સળધમા હું તને અંક ક્રમે યથાવત કહું છું, તેને તું એકાગ્ર ધર્મને શ્રવણ કર, જેથી તેનું તત્ત્વ અને સ્વરૂપ તને સમજશે. ૮ પ્રત્યેક શરીરમા શબ્દ, ઓતેન્દ્રિય અને પોલાણનો ભાગ આકાશમાંથી ઉત્પન્ન થયેલો છે. પ્રાણ, એણ અને સ્પર્શ એ ત્રણ વાયુમાથી ઉત્પન્ન થયેલ છે. રૂપ, ચક્ષુ અને જ્ઞરાક્ષિ તેજમાથી ઉત્પન્ન થાય છે. રસ, રસનેન્દ્રિય અને સ્નેહનો ભાગ જળમાથી ઉત્પન્ન થાય છે, તેમજ સૂઘવાનો પદાર્થ, પ્રાણ ઇન્દ્રિય અને શરીર એ ત્રણ પૃથ્વીમાથી ઉત્પન્ન થાય છે. આ પ્રમાણે સર્વ ઇન્દ્રિયો સંહિત પાંચ મહાભૂતોનાં વિકાર મેં તને કહ્યો. ૯-૧૧ તેમા સ્પર્શશુભ વાયુથી

ઉત્પન્ન થાય છે, રસગુણ જળથી ઉત્પન્ન થાય છે, રૂપગુણ તેજથી ઉત્પન્ન થાય છે, શબ્દગુણ આકાશમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે અને ગંધગુણ પૃથ્વી-માંથી ઉત્પન્ન થાય છે, એમ પણ સમજવું.^{૧૨} વળી મન, બુદ્ધિ અને સ્વભાવ (પૂર્વજન્મની વાસના), એ ત્રણ પદાર્થો પણ પાંચ મહાભૂતોમાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે; કેમ કે તેઓ સત્વાદિ ગુણોથી પર રહેલા શ્રોત્રાદિકના કાર્યસ્વરૂપને પ્રાપ્ત થઈને શબ્દાદિક વિષયોનું ગ્રહણ કર્યા વિના રહેતા નથી.^{૧૩} જેમ એક કાચો પોતાનાં સર્વ અંગોને પ્રસારીને સંકોચી લે છે, તેમ બુદ્ધિ સર્વ ઇન્દ્રિયોને ઉત્પન્ન કરીને પાછી પોતાનામાં લય પમાડી દે છે; અર્થાત્ મન સહિત સર્વ ઇન્દ્રિયો કેવળ બુદ્ધિનું જ સ્વરૂપ છે.^{૧૪} પગનાં બે તળિયાંથી આરંભીને છેક મસ્તક સુધીના ભાગને જોઈને તથા મસ્તકથી આરંભીને છેક પગનાં તળિયાં સુધીના ભાગને જોઈને મનુષ્ય માને છે કે, ‘આ હું છું’ તે જ સર્વ તરવોમાં ઉત્તમ એવી બુદ્ધિ છે. અર્થાત્ ‘અહં’ એવો જ અતુ-ભવ તે જ બુદ્ધિનું સ્વરૂપ છે.^{૧૫} બુદ્ધિ જ શબ્દાદિ વિષયસ્વરૂપે બને છે અને બુદ્ધિ જ મન તથા ઇન્દ્રિ-યોનું સ્વરૂપ ધારણ કરે છે; માટે જો બુદ્ધિ ન હોય તો ઇન્દ્રિયો અને તેના ગુણો તો ક્યાંથી જ હોઈ શકે ?^{૧૬} મનુષ્યના શરીરમાં પાંચ ઇન્દ્રિયો, છઠ્ઠું મન, સાતમી બુદ્ધિ અને આઠમો ક્ષેત્રજ્ઞ-આ આઠ તરવો રહેલા છે.^{૧૭} તેમાંની ઇન્દ્રિયો શબ્દાદિ વિષ-યોને ગ્રહણ કરે છે, મન તે તે વિષયના સંબંધમાં ‘અમુક આમ હશે કે નહિ,’ આવી સંશય કરે છે, બુદ્ધિ તે તે વિષયના સંબંધમાં દૃઢ નિશ્ચય કરે છે અને ક્ષેત્રજ્ઞ તેઓની સર્વ ક્રિયાઓનો કેવળ સાક્ષી જ કહેવાય છે.^{૧૮} રજોગુણ, તમોગુણ અને સત્ત્વગુણ-આ ત્રણે ભાવો કેવળ ચિત્તાના જ વિકાર છે અને

× આ વ્યોકનો આશય એ છે કે, સામાન્ય નિવમ પ્રમાણે જે ઇન્દ્રિય જે અર્થને ગ્રહણ કરે છે, તે ઇન્દ્રિય તેના ગ્રાહ્યના સખતીય ગુણોના આશ્રય કરનાર છે. જેમ કે ચક્ષુષ્ ઇન્દ્રિય રૂપગુણને ગ્રહણ કરનારી છે, માટે તે રૂપના સખતીય તેજનો આશ્રય કરનાર છે. તે જ પ્રમાણે મન, બુદ્ધિ અને પૂર્વવાસનારૂપ અહંકાર, શબ્દાદિ પાંચે વિષયો-ને ગ્રહણ કરનાર છે; માટે તેઓ શબ્દાદિ વિષયોના સખતીય પાંચ મહાભૂતોમાંથી જ ઉત્પન્ન થયેલા છે, એમ સમજવું.

મ. શાં. ૩૬

તેઓ દેવ, મનુષ્ય વગેરે સર્વ પ્રાણીઓમાં એક-સરખી રીતે જ રહેલા છે, તોપણ તેના તેના કાર્ય દ્વારા તેઓને ઓળખવા.^{૧૯} તેમાં જ્યારે પોતાના અંતઃકરણમાં પ્રીતિયુક્ત, શાંત અને શુદ્ધ ભાવ ઉત્પન્ન થાય, ત્યારે બાહ્યનું કે, આ સમયે અંતઃકરણમાં સત્ત્વગુણ છે;^{૨૦} પણ જ્યારે શરીરમાં કે મનમાં સંતાપયુક્ત ભાવ ઉત્પન્ન થાય, ત્યારે બાહ્યનું કે, આ વખતે રજોગુણની પ્રવૃત્તિ થયેલી છે.^{૨૧} અને જ્યારે શરીરમાં કે મનમાં મોહ ઉપજવાનારો, બહુયો જણાય નહિ તેવો અને વિચારમાં પણ ન આવી શકે, તેવો હૃવિજ્ઞેય ભાવ ઉત્પન્ન થાય, ત્યારે બાહ્યનું કે, આ વેળા તમોગુણ પ્રકટ થયો છે.^{૨૨} વળી કોઈ સમયે અકસ્માત અથવા કોઈ કારણને લીધે હર્ષ, પ્રીતિ, આનંદ, સમભાવ અને ચિત્તાની શાંતિ વગેરે સૌમ્યભાવો ઉત્પન્ન થાય ત્યારે બાહ્યનું કે, આ વેળા સાત્ત્વિક-ગુણો પ્રકટ થયા છે;^{૨૩} પરંતુ કારણ હોય અથવા ન હોય છતાં અભિમાન, અસત્ય ભાવણ, લોભ, મોહ અને અક્ષમા વગેરે મલિન ભાવો ઉત્પન્ન થાય ત્યારે બાહ્યનું કે, રાજસગુણો પ્રકટ થયા છે.^{૨૪} અને એ જ પ્રમાણે કોઈ ભતતું કારણ હોય અથવા ન હોય છતાં મોહ, પ્રમાદ, નિદ્રા, તંદ્રા અને અજ્ઞાન વગેરે મોહક ગુણો ઉત્પન્ન થાય ત્યારે બાહ્યનું કે, આ સમયે તામસગુણો પ્રકટ થયા છે.^{૨૫}

ઇતિ શ્રીમદ્ભારતમા શાંતિપર્વતગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમા ‘વ્યાસશુકસંવાદ-અધ્યાયત્તમકથન’

નામનો અધ્યાય ૨૪૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૪૮ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-મન અને બુદ્ધિ

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

મનો વિસૃજયતે માયં વુદ્ધિરધ્યવસાયિની ।

હૃદયં પ્રિયાપ્રિયે વેદ ત્રિવિધા કર્મચોદના ॥૧॥

વ્યાસે કહ્યું: હે પુત્ર! મન, બુદ્ધિ અને અહં-

કાર-આ ત્રણે લેદો એક અંતઃકરણના જ છે. તેમાંનું મન અનેક પ્રકારના સંકેદપચક્રો કરીને પદાર્થને સંશયગ્રસ્ત કરી મૂકે છે, ત્યારે બુદ્ધિ કોઈએક પદાર્થના સંબંધમાં અમુક એક નિશ્ચય કરે છે; પણ અહંકારરૂપ એવું હૃદય તે તે પદાર્થ

પ્રિય છે કે અપ્રિય છે, આપુ જ્ઞાન મેળવે છે. આ રીતે અતઃકરણના ત્રણ લેહોથી જ પ્રત્યેક કાર્યમાં પ્રવૃત્તિ થાય છે.^૧ સર્વ વિષયો કેવળ સંકલ્પથી જ ઉત્પન્ન થનારા છે, માટે તેઓ ઇન્દ્રિયોના કરતાં સૂક્ષ્મ છે અને તે વિષયોના કરતાં મન સૂક્ષ્મ છે, મનના કરતાં બુદ્ધિ સૂક્ષ્મ છે અને બુદ્ધિના કરતાં આત્મા સૂક્ષ્મ છે.^૨ જ્યારે વ્યવહારદૃષ્ટિથી જોવામાં આવે છે, ત્યારે બુદ્ધિ જ મનુષ્યનો આત્મા છે અને તે બુદ્ધિ જ પોતાની મેળે પોતાના સ્વરૂપમાં ઘટાદિ અનેક પદાર્થોને ઉત્પન્ન કરે છે, એટલે ‘મન’ કહેવાય છે.^૩ પ્રત્યેક ઇન્દ્રિયના વિષયો ભિન્ન ભિન્ન હોવાને લીધે બુદ્ધિને પણ તે તે વિષયોનું અહંબુ કરવા માટે ભિન્ન ભિન્ન સ્વરૂપે વિકાર પામવું પડે છે. જેમ કે શબ્દનું શ્રવણ કરતી વેળા તે શ્રોતરૂપે થાય છે, કોઈ પણ પદાર્થનો સ્પર્શ કરતી વેળા તે ત્વચારૂપે થાય છે, કોઈનું દર્શન કરતી વેળા તે દૃષ્ટિરૂપે થાય છે, કોઈનો સ્વાદલેતી વેળા તે રસનારૂપે થાય છે અને કોઈ પદાર્થને સૂઘતી વેળા તે ગ્રાણ્યરૂપે થાય છે. આ રીતે એકની એક બુદ્ધિ જ અનેક સ્વરૂપના વિકારોને પામે છે.^૪ બુદ્ધિના જે વિકારો તે જ ‘ઇન્દ્રિયો’ કહેવાય છે અને તેમાં ચિદાત્મા ક્ષેત્રજ્ઞ, અદ્વય સ્વરૂપે સ્થિતિ કરે છે. પુરુષનો આશ્રય કરનારી બુદ્ધિ સાત્ત્વિકાદિ ત્રણ ભાવોને ધારણ કરનારી હોઈને સાત્ત્વિકી, રાજસી અને તામસી-એવી ત્રણ સજ્ઞાઓને પામે છે,^૫ જેથી કોઈ સમયે તે પ્રસન્નતાને સપાદન કરે છે, કોઈ સમયે શોક કરે છે અને કોઈ સમયે સુખથી અથવા દુઃખથી યુક્ત થાય છે.^૬ આ રીતે બુદ્ધિ ત્રિશુભાત્મિકા છે, તોપણ જે સમયે તેનો નિરોધ કરવામાં આવે છે, તે સમયે પ્રયત્ન તર ગોવાળો મહાસાગર જેમ પોતાના તીરનું ઉદ્ધાધન કરે છે, તેમ ત્રિશુભાત્મક સર્વ ભાવોનું ઉદ્ધાધન કરે છે. (અર્થાત્ યોગસાધન વડે બુદ્ધિને શુભરુદિત કરી શકાય છે.)^૭ આ બુદ્ધિ જ્યારે કોઈ પદાર્થની^૮ ઇચ્છા કરે છે, ત્યારે મનરૂપ થાય છે, તેમ જ સર્વ ઇન્દ્રિયો પણ કેવળ બુદ્ધિનાં જ જુદા જુદાં અધિષ્ઠાનો છે, એમ સમજવું; માટે યોગીપુરુષે રૂપાદિ વિષયોને અહંબુ કરનારી સર્વ ઇન્દ્રિયોને સંપૂર્ણ રીતે જીતવી જોઈએ.^૯ કોઈએક ઇન્દ્રિય જ્યારે બુદ્ધિ વડે અનુસરાય છે, ત્યારે પ્રથમ એક

સ્વરૂપ એવી બુદ્ધિ પણ પાછળથી સંકલ્પાત્મક પદાર્થ ઉપર સ્થિતિ કરે છે અને પછી તે ઇન્દ્રિયથી નીપજેલા પદાર્થને અહંબુ કરે છે તથા અનુક્રમે તેના રૂપાદિને પણ અહંબુ કરે છે.^{૧૦} જેમ એક રથના પૈડાના આરાઓ તેના પૂઠિયામાં વળગેલા હોઈને પૂઠિયુ જ્યારે ફરે છે ત્યારે તેઓ પણ ફરે છે, તેમ સાત્ત્વિક, રાજસ અને તામસ-એમ ત્રણે પ્રકારના સર્વ પદાર્થો મન, બુદ્ધિ અને અહંકાર-એ ત્રણેને અનુસરીને જ પ્રવૃત્તિ કર્યો કરે છે; અર્થાત્ સર્વાદિ શુભો જગતના કોઈ પદાર્થમાં રહેલા નથી, પણ મન, બુદ્ધિ ને અહંકાર-એ ત્રણમાં જ રહેલા છે.^{૧૧} યોગીપુરુષે બુદ્ધિ જેઓનું કારણ છે તેવી અને વિષયોનો સંબંધ થતા જ તેમાં સચાર કરનારી છતાં પોતાની ઇચ્છાને લીધે વિષયોથી ઉઠાસીત થયેલી જે ઇન્દ્રિયો તેથી યુક્ત એવા પોતાના મનને એક દીવાનું કાર્ય કરનાર બનાવવું.^{૧૨} જે પુરુષ આ સર્વ જગતને કેવળ બુદ્ધિકલ્પિત જ જાણે છે, તે પુરુષ કદી મોહાધીન થતો નથી, શોક કરતો નથી, હર્ષ પામતો નથી અને નિત્ય મત્સરરુદિત રહે છે.^{૧૩} જે પુરુષોએ પોતાના ચિત્તનું શોધન કર્યું નથી, તેઓની ઇન્દ્રિયો કામ્ય વિષયમાં સંચાર કરનારી હોવા છતાં ભલે કદાચ નિર્દોષ હોય, તોપણ તેઓને આત્માનો સાક્ષાત્કાર થઈ શકતો નથી,^{૧૪} પરંતુ જ્યારે તે પુરુષો પોતાના ચિત્તને શુદ્ધ કરીને તેના કિરણરૂપ એવી ઇન્દ્રિયોને અલ્પત વશ કરે છે, ત્યારે દીવાના પ્રકાશને લીધે જેમ કોઈ આકૃતિનું સ્પષ્ટ જ્ઞાન થાય છે, તેમ તેઓને આત્માનો સાક્ષાત્કાર થાય છે.^{૧૫} જેમ સૂર્યના ઉદયસમયે અધકારનો નાશ થતાં પ્રાણીમાત્રને સર્વ પદાર્થોનું દર્શન થાય છે, તેમ અજ્ઞાનરૂપ અધકારનો નાશ થતા જ સર્વત્ર પ્રદ્યુમ્નસ્વરૂપનું દર્શન થાય છે.^{૧૬} જેમ એક જગત્તર પક્ષી જળમાં સચાર કરીને પણ જળથી લેવાઈ નથી, તેમ યુક્તાત્મા થયેલો યોગીપુરુષ સંસારના રથના છતાં તેના શુભદોષથી લેવાતો નથી, એટલું જ

× અર્થાત્ જેમ એક દીવો પોતાના કિરણોના અધકારનો નાશ કરે છે, તેમ સંકલ્પવિકલ્પોથી રહિત થયેલું મન ઇન્દ્રિયોથી કિરણો દ્વારા, અદ્યક્ષસ્વરૂપે આવૃત્ત કરનાર અજ્ઞાનરૂપી અધકારનો નાશ કરે છે, માટે યોગીએ મનને દીવારૂપ બનાવવું.

અધ્યાય ૨૪૯ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-બુદ્ધિ અને આત્મા

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

સૃજતે તુ ગુણાન્ સત્ત્વં ક્ષેત્રજ્ઞસ્ત્વધિતિષ્ઠતિ ।

ગુણાન્ વિક્રિયતઃ સર્વાનુદાસીનવદીશ્વરઃ ॥ ૧ ॥

આસે કહ્યું : હે પુત્ર ! બુદ્ધિ સર્વ શુભોને (વિષયોને) ઉત્પન્ન કરે છે અને ક્ષેત્રજ્ઞ તે તે શુભોને (સત્ત્વાદિ શુભોના વિકારોને) અધિષ્ઠાતા બને છે. જોકે તે ક્ષેત્રજ્ઞ ઉદાસીનની પેઠે રહેનારો અને ઈશ્વરરૂપ છે, છતાં તે તે વિકાર પામતા શુભોને અધિષ્ઠાતા બને છે.*^૧ બુદ્ધિ વિષયોને ઉત્પન્ન કરે છે, તે એનો સ્વભાવ જ છે. જેમ કંદારિયો પોતાના મુખમાંથી તાંતણાઓ ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ બુદ્ધિ વિષયોને ઉત્પન્ન કરે છે.^૨ જે સમયે પુરુષને તત્ત્વ-જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે, તે સમયે આ બુદ્ધિજન્ય શુભોના નાશ થઈ જાય છે, એટલે તેઓની કંઈ નિવૃત્તિ થઈ જતી નથી; પરંતુ તે વેળા તેઓની પ્રવૃત્તિ જ ઉપસાધ થતી નથી, એમ કેટલાએક કહે છે અને કેટલાએક તો એમ જ કહે છે કે, તત્ત્વજ્ઞાન થયું એટલે શુભોની છેક નિવૃત્તિ જ થઈ જાય છે.^૩ આ બંને પક્ષોના યુક્તિપૂર્વક વિચાર કરીને પોતાની બુદ્ધિ અનુસાર તેમાંના એક પક્ષને સિદ્ધાંતરૂપ ઠરાવવો; કેમ કે એ પ્રમાણે ઉપાય કરવાથી જ મનુષ્ય મહાન થઈ શકે છે.^૪ આત્મા આદિ તથા અંતથી રહિત છે, એમ જાણીને મનુષ્યે ક્રોધનો, હર્ષનો તથા મત્સરનો ત્યાગ કરવો.^૫ અને પોતાના હૃદયમાં રહેલા બુદ્ધિના ધર્મોરૂપી દંડ અને અનિત્ય એવી અંધિનો જ્ઞાન દ્રાશ નાશ કરીને તેમ જ સર્વ સંશયોનો ઉચ્છેદ કરીને ચોકરહિત અવસ્થામાં સુખથી રહેવું.^૬ જેમ કોઈ મૂર્ખ પુરુષો તરવાની વિધાને જાણતા ન હોય, છતાં જળથી ભરેલી નદીમાં પૃથ્વી પરથી દૂદી પડીને

* અર્થાત્ લોકાયુગ્મક જેમ લોખંડનું આકર્ષણ કરે છે, તેમ ઉદાસીન એવો પણ ક્ષેત્રજ્ઞ વિષયોને અધિષ્ઠાતા બને છે.

+ આ શ્લોકમાં બે મત દેખાડવામાં આવ્યા છે. તેમાંનો પ્રથમ મત મુખ્ય સિદ્ધાંતોનો છે અને બીજો મત તર્કશાસ્ત્રીઓનો અથવા સાંખ્યદર્શનોનો છે.

નહિ પણ તેવો જ્ઞાનવાન પુરુષ વિષયોનું સેવન કરે છે, છતાં તેમાં આસક્તિ નહિ રાખતો હોવાને લીધે વિષયોના દોષથી લિપ્ત થતો નથી.* જે પુરુષ પ્રાચીન વેદવિહિત કર્મોનો ત્યાગ કરીને (સંન્યાસી થઈને) સદાય આત્મામાં જ રમણ કર્યા કરે છે, પ્રાણીમાત્રને આત્મારૂપ બની રહે છે અને વિષયોમાં લેશમાત્ર આસક્તિ રાખતો નથી; છતાં તે પુરુષની બુદ્ધિ કોઈ સમયે વિષયો તરફ વળી જાય છે. (અર્થાત્ આવી સ્થિતિમાં પણ કૈતકદર્શનનો સમૂળગો અભાવ થતો નથી, માટે કર્મદ્વારા ચિત્ત શુદ્ધિ સંપાદન કર્યા પછી જ આત્મદર્શનની અભિલાષા રાખવી.) બુદ્ધિ અને ઇન્દ્રિય આદિ શુભો આત્માને જાણી શકતા નથી; પણ આત્માને તો તે શુભોનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન છે;^{૧૭-૨૦} કેમ કે આત્મા બુદ્ધિ આદિ શુભોનો દ્રષ્ટા છે અને સદા પણ છે. આ રીતે સૂક્ષ્મ એવી બુદ્ધિ અને સૂક્ષ્મ એવા ક્ષેત્રજ્ઞની વચ્ચે જે અંતર રહેલું છે, તેને તારે જાણી લેવું.^{૨૧} બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞમાંથી એક શુભોને ઉત્પન્ન કરે છે અને બીજો શુભોને ઉત્પન્ન કરતો નથી. (અર્થાત્ બુદ્ધિ શુભોને ઉત્પન્ન કરે છે પણ ક્ષેત્રજ્ઞ શુભોને ઉત્પન્ન કરતો નથી.) આ રીતે બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞ સ્વાભાવિક રીતે જ અન્યોન્યથી ભિન્ન છે, છતાં સર્વદા સાથે જ રહે છે.^{૨૨} જેમ માછલું અને જળ હંમેશાં સાથે જ રહે છે, છતાં અન્યોન્યથી ભિન્ન છે અને મનુષ્ય તથા ઉંખરાનું ફળ હંમેશાં સાથે જ રહે છે, છતાં એકબીજાથી ભિન્ન છે, તેમ બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞ નિત્ય સાથેનાં સાથે જ રહે છે છતાં પરસ્પર ભિન્ન છે.^{૨૩} જેમ સુંજ ઘાસની સળી તે ઘાસમાં રહેલી છે, છતાં તેનાથી ભિન્ન છે, તેમ બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞ અન્યોન્યની અંદર રહેલાં છે, છતાં એકબીજાથી ભિન્ન છે.^{૨૪}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જિત મોક્ષમર્માનુશાસન-પર્વમાં 'વ્યાસશુકસંવાદ-મન અને બુદ્ધિ' નામનો અધ્યાય ૨૪૯ મો સમાપ્ત

* અર્થાત્ જ્ઞાતી પુરુષને પૂર્વજનમાં પ્રવેશપાપોનો અથવા આ જનમાં પ્રવેશપાપોનો લેશમાત્ર સંસર્ગ થતો નથી.

સંકટમાં આવી પડે છે તેમ, તારે બાણુ' કે આ સંસારરૂપી નદીમાં ઊતરી આવેલા અજ્ઞાની પુરુષો પણ આત્મજ્ઞાનથી રહિત હોવાને લીધે નિરંતર કલેશ પામ્યા કરે છે; પરંતુ જેને તરવાનું જ્ઞાન હોય છે, તેવો પુરુષ જળથી ભરપૂર એવી નદીમાં પડીને પણ બાણુ પૃથ્વી ઉપર સંચાર કરતો હોય, તેમ સંચાર કરે છે અને સંકટમાં આવી પડતો નથી, તેમ જે તરવેતા પુરુષ આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપનું જ્ઞાન ધરાવે છે, તે પણ કલેશનો અનુભવ કરતો નથી.^૮ આ રીતે પ્રાણીઓના ઉત્પત્તિકારણનો તથા સંહારકારણનો સંપૂર્ણ વિચાર કરીને પ્રાણી-માત્રમાં જણાવી વિષમતાનો પણ જે પુરુષ વિચાર કરે છે, તેને ઉત્તમ શાંતિનો લાભ થાય છે.^૯ વળી મોક્ષને પ્રાપ્ત કરાવનારું સંપૂર્ણ આત્મજ્ઞાન અને શાંતિ પ્રાપ્ત કરવાં, તે મનુષ્યજન્મનું સાદૃશ્ય ગણાય છે અને તેમાં પણ બ્રાહ્મણજન્મની સફળતા તો ત્યારે જ ગણાય છે કે, પૂર્વોક્ત પદાર્થો ન્યારે પ્રાપ્ત થાય છે।^{૧૦} ખસ, આ આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરવું તે જ જ્ઞાની પુરુષનું લક્ષણ છે, તે સિવાયનું બીજું લક્ષણ શું હોઈ શકે? આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરીને જ કૃતકૃત્ય થયેલા બુદ્ધિમાન પુરુષો સંસારબંધનથી છૂટી બાંધ છે.^{૧૧} અજ્ઞાની પુરુષોને પરલોકમાં જે મહાભય છે, તે જ્ઞાની પુરુષોને કદી હોતો નથી અને જ્ઞાની પુરુષને જે સનાતની ગતિ પ્રાપ્ત થાય છે, તેથી અધિક બીજા કોઈને કદી પ્રાપ્ત થતી નથી.^{૧૨} કોઈ સામાન્ય જનસમુદાય શ્રી આદિ લોભ્ય પદાર્થને દોષોથી ઘેરાયેલા ભેદને તેની અસૂચા કરે છે; અર્થાત્ તેઓના તરફ દોષદ્રષ્ટિથી જુએ છે અથવા તેઓની અપ્રાપ્તિને માટે શોક પણ કરે છે, પરંતુ જ્ઞાની પુરુષો કે જેઓ શોકના તથા હર્ષના કલ્પિતઅકલ્પિત સ્વરૂપને બાણુ છે અને જ્ઞાનવિષયમાં કુશળ છે, તેઓ કદી પણ શોક કરતા નથી. એ તું જો.^{૧૩}

x ભગવાન વ્યાસ આ સ્લોકમાં એમ કહેતા માગે છે કે, જ્ઞાની અને અજ્ઞાનીમાં કેટલો બધો અંતર રહેલો છે, તે તું જો. જ્ઞાની પુરુષો લૌકિક વિષયોને દોષાકાંત સમજીને તેઓની ઉપેક્ષા કરે છે, ત્યારે અજ્ઞાની પુરુષો તેઓની ઇચ્છા કરે છે. વળી જ્ઞાની પુરુષો વિષયોના તાત્ત્વિક સ્વરૂપને સમજે છે, જ્યાં તેઓની અપ્રાપ્તિ

મનુષ્ય ક્લાંતિસંધિના ત્યાગ કરીને નિષ્કામ કર્મ કરે છે, તેથી પોતાનાં પ્રાચીન કર્મોનો તે નાશ જ કરે છે. વળી તેવાં નિષ્કામ કર્મ કરનાર જ્ઞાની પુરુષને આ જન્મમાં કરેલું કર્મ કે પૂર્વજન્મમાં કરેલું કર્મ કોઈ બાતની પ્રીતિ ઉત્પન્ન કરી શકતું નથી, તેમ કોઈ બાતની અપ્રીતિ ઉત્પન્ન કરી શકતું નથી; અર્થાત્ જ્ઞાનીએ કરેલાં કર્મો તેને બંધનકર્તા નથી કે મોક્ષદાતા પણ નથી.^{૧૪}

હવે શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમંત્ર મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં 'વ્યાસશુકસંવાદ-બુદ્ધિ અને આત્મા' નામનો અધ્યાય ૨૪૬મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૫૦મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-અજ્ઞાનરૂપ નદી

॥ શુક ઉવાચ ॥

યસ્માદ્ધર્માત્પરો ધર્મો વિદ્યતે નેહ કથન ।

યો વિશિષ્ટય ધર્મેન્સ્યસ્તં મવાન પ્રવ્રવીતુ મે ॥૧॥

શુકદેવે કહ્યું : હે પિતા ! જે ધર્મ બીજા સર્વ ધર્મોના કરતાં ઉત્તમ હોય અને જેનાથી શ્રેષ્ઠ એવો બીજો એક પણ ધર્મ આ જગતમાં નથી, તે ધર્મ તમે મને કહો.^૧

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર ! ઋષિઓએ આચરેલો જે પુરાણધર્મ બીજા સર્વ ધર્મોના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, તેનું હું વર્ણન કરું છું, તું સાવધાન થઈને સાંભળ.^૨ જેમ એક પિતા પોતાના પુત્રોને અવળે ભાગે જતા અટકાવે છે, તેમ ચિત્તનું મથન કરનારી અને વિષયપ્રદેશ તરફ દોડી જનારી ઇન્દ્રિયોને, બુદ્ધિ અને ચત્ત્વર્ણક વશ કરવી;^૩ કેમ કે મન અને ઇન્દ્રિયોની જે એકાગ્રતા કરવી તે જ પરમ તપ છે અને તે જ સર્વ ધર્મોના કરતાં શ્રેષ્ઠ એવો પરમ ધર્મ કહેવાય છે.^૪ મન સહિત સર્વ ઇન્દ્રિયોને બુદ્ધિ દ્વારા એકાગ્ર કરીને તથા ધ્યાન, કથેય અને ધ્યાતા-એ ત્રિપુટીના સંબંધનો પણ વિચાર તણ દઈને કેવળ આત્મતૃપ્ત જ રહેવું,^૫ ન્યારે તારી ઇન્દ્રિયો બાહ્ય અને આલેખ્ય તર વિષયોથી નિવૃત્ત થઈને પરબ્રહ્મને વિષે સ્થિતિ કરશે, ત્યારે તું તારી બુદ્ધિમાં જ સનાતન પરમાત્માનાં દર્શન કરીશ.^૬ માટે શોક કરતા નથી, ત્યારે અજ્ઞાનીઓ શોકગ્રસ્ત બની બાંધ છે.

જે મહાત્મા પ્રાદ્યણી મહાબુદ્ધિમાન હોય છે, તેઓ નિર્ધૂમ અશિના જેવા વિશ્વવ્યાપક પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર કરી શકે છે.^૭ જેમ કોઈ એક મહાન વૃક્ષ પુષ્પ અને ફળની સમૃદ્ધિથી પરિપૂર્ણ હોય છે અને મોટી મોટી શાખાઓવાળું હોય છે, છતાં તે પોતે પોતાનાં પુષ્પોને કે ફળોને બાણી શકતું નથી,^૮ તેમ શરીરની અંદર રહેલો આત્મા (બુદ્ધિ) પણ એ વિષયને બાણી શકતો નથી કે હું કયાંથી આવ્યો છું અને હવે પછી કયાં જઈશ ? પરંતુ એ સિવાયનો બીજો જે એક અંતરાત્મા છે, તે તો સર્વ કંઈ બોઈ શકે છે, બાણી શકે છે.^૯ જાની પુરુષ જ્ઞાનરૂપી પ્રદીપ દીવાની સહાયથી દેહમાં આત્માનો સાક્ષાત્કાર કરી શકે છે, માટે તું પણ જ્ઞાનરૂપી દીવો સંપાદન કરીને બુદ્ધિથી આત્માનો સાક્ષાત્કાર કર અને પછી દેહ-રૂપી ઉપાધિથી મુક્ત થઈને સર્વજ્ઞ થા.^{૧૦} જેમ એક સર્પ કાંચળીનો ત્યાગ કરે છે, તેમ તું પણ સર્વ પાપોનો ત્યાગ કરીને મુક્ત થા અને જ્ઞાનરૂપી પરાબુદ્ધિને સંપાદન કરી પાપ અને સંતાપથી રહિત થા.^{૧૧} હે તાત ! તારે સમજવું કે, અજ્ઞાન રૂપી એક લયંકર નહીં છે, કે જે નહીં ચોખ્ખો વહી રહેલા પ્રવાહોવાળી છે, સર્વ જગતને ઘસડી જનારી છે, પાંચ ઈંદ્રિયોરૂપી ઝૂઝાળી છે, મનના સંકલ્પરૂપી તટવાળી છે; લોભ અને મોહ-રૂપી ઘાસથી છવાયેલી છે, કામ અને ક્રોધરૂપી સર્પોવાળી છે, સત્યરૂપી બાંધેલા ઘાટવાળી છે, અસત્યરૂપી ખળખળાટવાળી છે, ક્રોધરૂપી કાઠવ વાળી છે, અવ્યક્ત (માયા)માંથી ઉત્પન્ન થયેલી છે, અત્યંત વેગથી વહેનારી છે, અકુશલાત્મા પુરુષોએ તરવી અશક્ય છે, કામરૂપી મગરમચ્છથી વ્યાપ્ત છે, સંસારસમુદ્ર પ્રત્યે ગમન કરનારી છે, વાસનારૂપી પાતાલ સુધી જઈ હોવાને લીધે મહા-દુસ્તર છે, પોતાનાં કર્મોને લીધે ઉત્પન્ન થયેલી છે, વાણીના વ્યાપારરૂપી ધુમરીઓવાળી છે અને મહા-દુર્ગમ છે. આ અજ્ઞાનરૂપી નદીને તું જ્ઞાનરૂપી નૌકાથી તરી બા.^{૧૨-૧૫} આ નદી જેને બુદ્ધિકૃતશળ અને ધૈર્યસંપન્ન એવા જાની પુરુષો જ તરી શકે છે, તેને તરી જઈને તું સર્વ તરફથી મુક્ત થા, મનને વશ કરી આત્મવેત્તા થા અને પવિત્ર થા.^{૧૬} તું ઉત્તમ બુદ્ધિને આશ્રય કરીને બ્રહ્મસ્વરૂપ જ

થઈ રહીશ, સર્વ સંસારથી મુક્ત થઈશ, સ્થિતને પ્રસન્ન કરી શકીશ અને પાપવાસનાઓથી રહિત થઈશ.^{૧૭} જેમ કોઈ એક પુરુષ પર્વત ઉપર સડીને પૃથ્વી પરનાં સર્વ પ્રાણીઓને જીએ છે, તેમ તું પણ ક્રોધ, હર્ષ અને ક્રૂર બુદ્ધિના ત્યાગપૂર્વક જ્ઞાનરૂપી પર્વત ઉપર ચડી બા અને ત્યાં રહીને તું સર્વ પ્રાણીઓના તરફ દૃષ્ટિ કર, જેથી તને પ્રાણીમાત્રની ઉત્પત્તિનું કારણ તથા લયનું કારણ પ્રત્યક્ષ દેખાશે. જે સુનિઓ ધાર્મિકોમાં શ્રેષ્ઠ છે, જાની છે અને તત્ત્વવસ્તુનો સાક્ષાત્કાર કરનારા છે, તેઓ માને છે કે, અજ્ઞાનરૂપી નદીને તરી જવી, એ જ સર્વ પ્રાણી-ઓને માટે પરમ ધર્મ છે.^{૧૮-૧૯}

હે પુત્ર ! વ્યાપક એવા આત્માના સંબંધમાં મેં તને જે આ જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપ્યો છે, તે સર્વનું હિત કરનારા અને પોતાને અનુસરીને ચાલનારા કોઈ ચત્તરીલ (શિષ્યને અથવા પુત્ર) ને જ કહેવા યોગ્ય છે.^{૨૦} હે તાત ! આ આત્મજ્ઞાન સર્વ શુદ્ધ વિષયોના કરતાં પણ અતિશય શુદ્ધ છે અને મેં મારા સ્વાનુભવની સાક્ષીએ જ એ જ્ઞાનનો તને ઉપદેશ આપ્યો છે. પરબ્રહ્મ સ્ત્રી નથી, પુરુષ નથી કે નપુંસક નથી. વળી તે સુખરહિત છે, દુઃખરહિત છે અને ભૂત, લવિષ્ય તથા વર્તમાનના કારણરૂપ છે (એમ સમજવું). હરકોઈ મનુષ્ય સ્ત્રી હો કે પુરુષ હો, પણ આ પરબ્રહ્મનું જ્ઞાન મેળવીને તેને પુનઃજન્મ પ્રાપ્ત થતો નથી; કેમ કે આત્મજ્ઞાનરૂપ આ યોગધર્મ-નું વિધાન કેવળ મોક્ષપ્રાપ્તિને માટે જ છે. હે પુત્ર ! જગતના સર્વ મતમતાંતરો જે પ્રકારે મુક્તિમાં જ પર્યવસાન પામે છે, તે જ પ્રકારે મેં કહેલાં આ વચનો પણ મુક્તિમાં જ પર્યવસાન પામે છે; (અર્થાત્ સર્વ મતમતાંતરોનું લક્ષ્યબિંદુ જેમ મુક્તિ હોય છે, તેમ મારાં આ વચનોનું લક્ષ્યબિંદુ પણ મુક્તિ જ છે.) પરંતુ મારાં આ વચનોમાં તથા બીજાં મતાંતરોમાં ભેદ એટલો જ છે કે, મારાં વચનો અવશ્ય ફળદાયી થાય છે, ત્યારે બીજાં મતભેદો ફળદાયી થાય છે અથવા નથી પણ થતા; માટે હે સત્પુત્ર ! પ્રીતિયુક્ત, શુભસંપન્ન અને દમશુભને ધારણ કરનારા કોઈ પુત્રે આ જ્ઞાનના સંબંધમાં જે પ્રશ્ન પૂછ્યો હોય, તો મેં તને ઉપદેશ આપ્યો છે, તે પ્રમાણે જ પિતાએ પ્રસન્નચિત્ત થઈને પુત્રને ઉપદેશ આપવો.^{૨૧-૨૫}

અધ્યાય ૨૫૧ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-જ્ઞાનીનું સ્વરૂપ

॥ વ્યાસ ડવાચ ॥

ગંધાનુ રસાન્નાનુરંધ્યાતુ સુખં વા ।

નાલંકારૌશ્વાન્નુયાત્તસ્ય તસ્ય ॥

માનં ચ કીર્તિં ચ યશશ્ચ નેષ્ણેત્ ॥

સ વૈ પ્રચારઃ પश्यતો બ્રાહ્મણસ્ય ॥ ૧ ॥

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર ! જ્ઞાનસંપન્ન થયેલા બ્રાહ્મણનો એ જ વ્યવહાર હોય છે કે, તે સુખથી પદાર્થોને, મિત્ર આદિ રસોને અથવા સુખને ઇચ્છતો નથી, અલંકારોને મેળવતો નથી, તેમ જ માનની, કીર્તિની કે યશની ઇચ્છા રાખતો નથી.^૧ વળી જે બ્રાહ્મણ બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરીને તથા શુરુની સેવા કરીને ઋગ્વેદ, સામવેદ અને યજુર્વેદ-એ ત્રણ વેદોનું અધ્યયન કરે છે, તે જ ખરેખર બ્રાહ્મણ છે, એવો કંઈ નિયમ નથી;^૨ પણ જે પુરુષ સર્વે પ્રાણીઓ તરફ જ્ઞાતિભાવ રાખે છે અને કામવાસનાથી વાસિત થઈને મૃત્યુ પામતો નથી, તે જ પુરુષ સર્વજ્ઞ છે, સર્વ વેદોને બહુનારો છે અને તે જ ખરેખર બ્રાહ્મણ છે.^{૩*} પુરુષ અનેક પ્રકારની ઇંદ્રિયો કરે અને સંપૂર્ણ દક્ષિણવાળા યજ્ઞો કરે, પણ નિષ્કામ બુદ્ધિને તથા દયાને એ ન જાનું સરે, તો તે કદી બ્રાહ્મણ થઈ શકતો નથી.^૪ જ્યારે મનુષ્ય કોઈ પ્રાણીથી હરતો નથી અને તેનાથી બીજા કોઈ પ્રાણીને પણ ભય રહેતો નથી, તેમ જ જ્યારે તે કોઈના પર રાગ કરતો નથી અને કોઈના પર ક્રોધ કરતો નથી, ત્યારે બ્રહ્માને પામી શકે છે.^૫ વળી જ્યારે પ્રાણીમાત્રના પર મન, વચન કે કર્મથી પાપોભાવ કરતો નથી, ત્યારે પુરુષ બ્રહ્માને પામી શકે છે.^૬ આ જગતમાં કેવળ એક વિષયા-ભિલાષનું જ સર્વને બંધન છે. તે સિવાયનું બીજું કંઈ પણ બંધન નથી, માટે જે પુરુષ એ વિષયા ભિલાષના બંધનથી મુક્ત થાય છે, તે બ્રહ્મસ્વરૂપ

થવાને માટે ચોગ્ય થઈ શકે છે.^૭ ભૂખરવણી મેઘમંડળથી મુક્ત થયેલો ચંદ્રમા જેમ નિર્મળ દેખાય છે, તેમ વિષયાભિલાષથી મુક્ત થઈને પાપરહિત થયેલો ધીરપુરુષ પોતાના મરણસમયની આકાંક્ષા રાખતો ધૈર્યથી વર્તન કરે છે.^૮ જેની સ્થિતિ કદી ચલાયમાન થતી નથી અને જે સદાકાળ પરિપૂર્ણ રહે છે, તેવા મહાભાગરમાં જેમ સર્વ જળપ્રવાહો પ્રવેશ કરે છે, તેમ જે પુરુષની અંદર સર્વ કામવાસનાઓ લય પામી જાય છે, તે પુરુષ મોક્ષરૂપ શાંતિને પામે છે, પણ વિષયોની અભિલાષા ધરાવનારો પુરુષ કદી શાંતિને પામતો નથી.^૯ વળી (જેણે કામવાસનાઓનો નાશ કર્યો છે) તે પુરુષને જ માત્ર સંકલ્પ કરવાથી સર્વ અભીષ્ટ વસ્તુઓ આવી મળે છે અને તેને લીધે તે શોભી નીકળે છે; પરંતુ વિષયવાસનાથી ગ્રસ્ત થયેલો મનુષ્ય તેવી સ્થિતિએ પહોંચી શકતો નથી; તેને તો સ્વર્ગોદ્ધીની કામવાસનાથી તુચ્છ એવો સ્વર્ગલોક જ મળે છે.^{૧૦} વેદનું રહસ્ય સત્ય છે, સત્યનું રહસ્ય દમ છે, દમનું રહસ્ય દાન છે, દાનનું રહસ્ય તપ છે, તપનું રહસ્ય ત્યાગ છે, ત્યાગનું રહસ્ય સુખ છે, સુખનું રહસ્ય સ્વર્ગ છે અને સ્વર્ગનું રહસ્ય શાંતિ છે.^{૧૧,૧૨} બુદ્ધિની જે પ્રસન્નતા તે જ શાંતિનું ઉત્તમ લક્ષણ છે, માટે મનુષ્યે પ્રથમ સંતોષ મેળવીને બુદ્ધિની પ્રસન્નતા પ્રાપ્ત કરવી જોઈએ; કેમ કે બુદ્ધિની જે પ્રસન્નતા, તે શોકનો, સંકલ્પનો તથા તુષ્ટાનો સમૂળગો નાશ કરે છે.^{૧૩} શોકનો ત્યાગી, મમતાથી રહિત, સંતોષી, શાંત, બુદ્ધિની પ્રસન્નતાવાળો અને મત્સરથી રહિત-આ છ લક્ષણોવાળો પુરુષ સંપૂર્ણ જ્ઞાનવૃત્ત થઈને પુનર્જન્મને પામતો નથી; અર્થાત્ મુક્ત થાય છે.^{૧૪} સત્ય, દાન, દમ, તપ, ત્યાગ અને શમ-આ છ સાત્ત્વિક ગુણથી મુક્ત એવા જે પુરુષોએ જીવંત દશામાં જ દેહાભિમાનના ત્યાગ કરીને શ્રવણ, મનન અને નિદિધ્યાસનરૂપ શાસ્ત્રીય અનુભવ દ્વારા પોતાના શરીરમાં રહેલા આત્માનો સાક્ષાત્કાર કર્યો છે, તે પુરુષો પૂર્વોક્ત જીવન્મુક્તનાં લક્ષણને પામે છે.^{૧૫} જે પરબ્રહ્મ સદાય અદ્વિતિમ છે, અવિનાશી છે, સ્વભાવસિદ્ધ છે અને કોઈ બલતના સંસ્કારથી રહિત

* કહેવાના ભાવ એ છે કે, જે પુરુષ નિર્દય છે અને કામવાસનાઓથી ભરપૂર છે, તે વેદને ભણેા હોય છતાં વેદને ભણેા નથી અને તે કદાચ બ્રાહ્મણ હોય મનુ નથી.

છે, તે પરબ્રહ્મ પોતાના શરીરમાં જ રહેલા છે, એમ સમજીને જે પુરુષ તેને પ્રાપ્ત કરે છે, તેને અક્ષય સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે.^{૧૯} મનુષ્ય પોતાના મનને સર્વ વિષયો તરફથી પાછું વાળી લઈને તથા કેવળ પરબ્રહ્મમાં જ સ્થિર કરીને જે આત્મતુષ્ટિ સંપાદન કરે છે, તેવી આત્મતુષ્ટિ ખીજ કોઈ પણ ઉપાયથી મળી શકતી નથી. (અર્થાત્ મનનો નિરોધ કરવાથી શાંતિસુખ મળી શકે છે, અન્યથા કોઈ રીતે મળી શકતું નથી.)^{૧૭} જે પરબ્રહ્મનું જ્ઞાન મેળવીને ભોજન કયાં વિના તૃપ્તિ થઈ જાય છે, નિર્ધન અવસ્થા હોવા છતાં ધનવાનના જેવી તૃપ્તિ અનુભવાય છે અને ધી વગેરે સ્વીકારવાળા પદાર્થોનું સેવન કયાં વિના બળ પ્રાપ્ત થાય છે, તે પરબ્રહ્મનો જેણે સાક્ષાત્કાર કર્યો છે, તે પુરુષ જ ખરો વેદવેદા કહેવાય છે.^{૧૮} જે શિષ્ટ બ્રાહ્મણ પોતાની સુરક્ષિત ઇંદ્રિયોનો નિરોધ કરીને બ્રહ્મનું જ ચિંતન કર્યો કરે છે, તેને આત્મા ઉપર પ્રીતિ રાખનારો કહી શકાય છે.^{૧૯} જે પુરુષે સર્વ વાસનાઓનો ક્ષય કરીને, કેવળ પરમ તત્ત્વમાં જ મનની એકાગ્ર સ્થિતિ કરેલી છે, તે પુરુષનું (અદૈત) સુખ શુકલ-પક્ષના અંદ્રમંડળની પેઠે પ્રતિદિન વધતું જાય છે.^{૨૦} મનનશીલ એવો જે પુરુષ પાંચ મહાભૂતો, પાંચ તન્માત્રાઓ, મહત્તરવ અને પ્રકૃતિ-એ સર્વનો ઉત્તરોત્તર ત્યાગ કરે છે, તે પુરુષ, સૂક્ષ્મનું હૃદય જેમ અંધકાર વડે નાશ પામે છે, તેમ અનાયાસે નાશ પામે છે.^{૨૧} વળી સર્વ કર્મોના ત્યાગ કરનાર, શુદ્ધોના ઐશ્વર્યનું ઊલ્લસન કરનાર અને વિષય-સંસર્ગથી દૂર રહેનાર તે બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરુષને વૃદ્ધાવસ્થા કે મૃત્યુની પ્રાપ્તિ જ થતી નથી;^{૨૨} એટલું જ નહિ પણ સર્વ વિષયો તરફ વિરાગી થયેલા અને શાગદેષધી રહિત થયેલા તે આત્મવેદા પુરુષ બ્યારે કેવળ શાંતસ્વરૂપે જ રહે છે, ત્યારે જીવંત દશામાં જ સર્વ ઇંદ્રિયોનું તથા ઇંદ્રિયોના વિષયોનું અતિક્રમણ કરી જાય છે.^{૨૩} જે પુરુષે કાર્યસ્વરૂપ પ્રકૃતિનું ઊલ્લસન કર્યું છે અને કારણસ્વરૂપ પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કર્યો છે, તે પુરુષને પરમ પદની જ પ્રાપ્તિ થાય છે, પણ પુનર્જન્મ પ્રાપ્ત થતો નથી.^{૨૪}

ઘટિ શ્રીમદ્ભાસ્કરતમા શાંતિપર્વાત્તર્જત મોક્ષધર્માનુસાસન-પર્વમાં 'વ્યાસશુકસંવાદ-જ્ઞાનીનું સ્વરૂપ' નામનો અધ્યાય ૨૫૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૫૨ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-સર્વ સૃષ્ટિ પાંચ ભૂતાની બનેલી છે*

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

દ્વંદ્વાનિ મોક્ષજિજ્ઞાસુર્યર્ધમાર્વિનુષ્ટિતઃ ।

વક્ત્રા ગુણવતા શિષ્યઃ શ્રાવ્યઃ પૂર્વમિદં મહત્ ॥

વ્યાસે કહ્યું: 'હે પુત્ર! માન-અપમાન વગેરે દ્વંદ્વો તથા અર્થનો અને ધર્મનો આશ્રય કરનાર

* અર્થાત્ કેવળ પાંચ મહાભૂતોમાંથી જ સર્વ જગત ઉત્પન્ન થયું છે, એવો આ અધ્યાયનો મૂળ તાત્પર્યોક્તિ છે. દુવે આ વિષય ઉપર કેટલાએકને શંકા થવાનો સંભવ છે કે, કણાદને અનુસરનારા ન્યાયશાસ્ત્રીઓની માન્યતા પ્રમાણે દ્રવ્ય, શુષ્ક, કર્મ, સામાન્ય, વિશેષ, સમવાય અને અમાય-એમ સાત પદાર્થો છે, તેમાં પાંચ મહાભૂતો, કાળ, દિશા, આત્મા ને મન-એ નવ દ્રવ્યો કહેવાય છે. શુદ્ધો ચોવીસ છે, કર્મ પાંચ છે, સામાન્ય બે પ્રકારનું છે, વિશેષો તો અનંત છે, સમવાય એક જ છે અને અભાવ ચાર પ્રકારનો છે. આ સાત પદાર્થો જ સર્વનું કારણ હોવા છતાં પાંચ મહાભૂતોને જ તમે સર્વનું કારણ કેમ કહો છો? આ શંકાનું સમાધાન કરવા મટિ ટીકાકાર નીલકંઠે લખ્યું છે કે, જીવભવિષ્ય આદિ વ્યવહારોના હેતુભૂત એવો જે કાળ તે કોઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ જ નથી. જેમ કે નું અને જાનું છત્યાદિ અવસ્થાઓ કેવળ દ્રવ્યની જ છે, તેમ જીવ, ભવિષ્ય છત્યાદિ અવસ્થાઓ પણ દ્રવ્યમાં જ રહેનારી છે અને તેથી જ તેવો વ્યવહાર કરવામાં આવે છે; તેમ જ દિશા નામનો કોઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ છે જ નહિ, માત્ર આકાશમાં જ સ્થરૂપે ઉપાધિને લીધે પૂર્વ-પશ્ચિમ વગેરેની કલ્પના કરવામાં આવી છે. વળી મન પણ સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી; કેમ કે મન એક જાતની ઇંદ્રિય જ છે અને ઓર્નાદિક ઇંદ્રિયની પેઠે તે જે જે વિષયનું ગ્રહણ કરે છે, તેના સમ્પત્તિય શુદ્ધો જ તેને આશ્રય છે, જેથી સિદ્ધ જ થાય છે કે, મન પાંચ મહાભૂતોમાંથી જ ઉત્પન્ન થયું છે. ચોવીસ શુદ્ધો છે તે પણ પોતાના દ્રવ્યરૂપ આશ્રયથી બિન્ન નહિ હોવાને લીધે સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી, તેમ જ કર્મ પણ કોઈ જુદો પદાર્થ નથી; કેમ કે દ્રવ્યની ચલનચલન આદિ જે અવસ્થા તેને જ કર્મ કહેવામાં આવે છે. તે સિવાય સામાન્ય નામનો પણ કોઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી; કેમ કે સામાન્યનો અર્થ સત્તા એવો કરવામાં આવે છે, તે પછી પરબ્રહ્મરૂપ

અધ્યાય ૨૫૧ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાહુ)-જ્ઞાનીનું સ્વરૂપ

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

ગંધાન્ રસાન્નાતુરંધ્યાત્ સુખં વા ।

નાલંકારીશ્વાન્તુયાત્તસ્ય તસ્ય ॥

માતં ચ કીર્તિં ચ યશશ્ચ નેષ્છેત્ ।

સ વૈ પ્રચારઃ પશ્યતો વ્રાહ્મણસ્ય ॥ ૧ ॥

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર ! જ્ઞાનસંપન્ન થયેલા બ્રાહ્મણનો એ જ વ્યવહાર હોય છે કે, તે સુગંધી પદાર્થોને, મિષ્ટ આદિ રસોને અથવા સુખને ઇચ્છતો નથી, અલંકારોને મેળવતો નથી, તેમ જ માનની, કીર્તિની કે યશની ઇચ્છા રાખતો નથી.^૧ વળી જે બ્રાહ્મણ બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરીને તથા ગુરુની સેવા કરીને ઝગવેદ, સામવેદ અને યજુર્વેદ-એ ત્રણે વેદોનું અધ્યયન કરે છે, તે જ ખરો બ્રાહ્મણ છે, એવો કંઈ નિયમ નથી;^૨ પણ જે પુરુષ સર્વે પ્રાણીઓ તરફ જ્ઞાતિભાવ રાખે છે અને કામવાસનાથી વાસિત થઈને મૃત્યુ પામતો નથી, તે જ પુરુષ સર્વજ્ઞ છે, સર્વ વેદોને જાણનારો છે અને તે જ ખરો બ્રાહ્મણ છે.^૩ પુરુષ અનેક પ્રકારની ઈષ્ટિઓ કરે અને સંપૂર્ણ દક્ષિણાવાળો થયો કરે, પણ નિષ્કામ બુદ્ધિને તથા દયાને જો ન જાતું સરે, તો તે કદી બ્રાહ્મણ થઈ શકતો નથી.^૪ જ્યારે મનુષ્ય કોઈ પ્રાણીથી ડરતો નથી અને તેનાથી બીજા કોઈ પ્રાણીને પણ ભય રહેતો નથી, તેમ જ જ્યારે તે કોઈના પર રાગ કરતો નથી અને કોઈના પર દ્વેષ કરતો નથી, ત્યારે બ્રહ્મને પામી શકે છે.^૫ વળી જ્યારે પ્રાણીમાત્રના પર મન, વચન કે ઈર્ષ્યા પાપીભાવ કરતો નથી, ત્યારે પુરુષ બ્રહ્મને પામી શકે છે.^૬ આ જગતમાં કેવળ એક વિષયાભિલાષનું જ સર્વને બંધન છે. તે સિવાયનું બીજું કંઈ પણ બંધન નથી, માટે જે પુરુષ એ વિષયાભિલાષના બંધનથી મુક્ત થાય છે, તે બ્રહ્મસ્વરૂપ

થવાને માટે યોગ્ય થઈ શકે છે.^૭ ભૂખરવણી મેઘમંડળથી મુક્ત થયેલા ચંદ્રમા જેમ નિર્મળ દેખાય છે, તેમ વિષયાભિલાષથી મુક્ત થઈને પાપરહિત થયેલા ધીરપુરુષ પોતાના મરણસમયની આકાંક્ષા રાખતો ધૈર્યથી વર્તન કરે છે.^૮ જેની સ્થિતિ કદી ચલાયમાન થતી નથી અને જે સદાકાળ પરિપૂર્ણ રહે છે, તેવા મહાસાગરમાં જેમ સર્વ જળપ્રવાહો પ્રવેશ કરે છે, તેમ જે પુરુષની અંદર સર્વ કામવાસનાઓ લય પામી જાય છે, તે પુરુષ મોક્ષરૂપ શાંતિને પામે છે, પણ વિષયોની અભિલાષા ધરાવનારો પુરુષ કદી શાંતિને પામતો નથી.^૯ વળી (જેણે કામવાસનાઓનો નાશ કર્યો છે) તે પુરુષને જ માત્ર સંકલ્પ કરવાથી સર્વ અણીદ વસ્તુઓ આવી મળે છે અને તેને લીધે તે શોભી નીકળે છે; પરંતુ વિષયવાસનાથી ઘ્રસ્ત થયેલા મનુષ્ય તેવી સ્થિતિએ પહોંચી શકતો નથી; તેને તો સ્વર્ગોદ્ધનની કામવાસનાથી તુચ્છ એવો સ્વર્ગલોક જ મળે છે.^{૧૦} વેદનું રહસ્ય સત્ય છે, સત્યનું રહસ્ય દમ છે, દમનું રહસ્ય દાન છે, દાનનું રહસ્ય તપ છે, તપનું રહસ્ય ત્યાગ છે, ત્યાગનું રહસ્ય સુખ છે, સુખનું રહસ્ય સ્વર્ગ છે અને સ્વર્ગનું રહસ્ય શાંતિ છે.^{૧૧} બુદ્ધિની જે પ્રસન્નતા તે જ શાંતિનું ઉત્તમ લક્ષણ છે, માટે મનુષ્યે પ્રથમ સંતોષ મેળવીને બુદ્ધિની પ્રસન્નતા પ્રાપ્ત કરવી જોઈએ; કેમ કે બુદ્ધિની જે પ્રસન્નતા, તે શોકનો, સંકલ્પનો તથા તૃષ્ણાનો સમૂળગો નાશ કરે છે.^{૧૨} શોકનો ત્યાગી, મમતાથી રહિત, સંતોષી, શાંત, બુદ્ધિની પ્રસન્નતાવાળો અને મત્સરથી રહિત-આ છ લક્ષણોવાળો પુરુષ સંપૂર્ણ જ્ઞાનવૃક્ષ થઈને પુનઃજન્મને પામતો નથી; અર્થાત્ મુક્ત થાય છે.^{૧૩} સત્ય, દાન, દમ, તપ, ત્યાગ અને શમ-આ છ સાર્વિક ગુણથી મુક્ત એવા જે પુરુષોએ જીવંત દશામાં જ દેહાભિમાનનો ત્યાગ કરીને થવણુ, મનન અને નિદિધ્યાસનરૂપ શાસ્ત્રીય અનુભવ દ્વારા પોતાના શરીરમાં રહેલા આત્માનો સાક્ષાત્કાર કર્યો છે, તે પુરુષો પૂર્વોક્ત જીવ-મુક્તમાં લક્ષણને પામે છે.^{૧૪} જે પરબ્રહ્મ સદાય અપ્રતિમ છે, અવિનાશી છે, સ્વભાવસિદ્ધ છે અને કોઈ બાંધના સંસ્કારથી રહિત

* કહેવાનો ભાવ એ છે કે, જે પુરુષ નિર્દય છે અને કામવાસનાઓથી ભરપૂર છે, તે વેદને ભણ્યો હોય છતાં વેદને ભણ્યો નથી અને તે કદાચ બ્રાહ્મણ હોય છતાં બ્રાહ્મણ નથી.

છે, તે પરબ્રહ્મ પોતાના શરીરમાં જ રહેલા છે, એમ સમજીને જે પુરુષ તેને પ્રાપ્ત કરે છે, તેને અક્ષય સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે.^{૧૬} મનુષ્ય પોતાના મનને સર્વ વિષયો તરફથી પાછું વાળી લઈને તથા કેવળ પરબ્રહ્મમાં જ સ્થિર કરીને જે આત્મતુષ્ટિ સપાદન કરે છે, તેવી આત્મતુષ્ટિ ખીબા કોઈ પણ ઉપાયથી મળી શકતી નથી. (અથોત્ મનનો નિરોધ કરવાથી શાંતિસુખ મળી શકે છે, અન્યથા કોઈ રીતે મળી શકતું નથી)^{૧૭} જે પરબ્રહ્મનું જ્ઞાન મેળવીને ભોજન કંઈ વિના તૃપ્તિ થઈ જાય છે, નિર્ધન અવસ્થા હોવા છતાં ધનવાનના જેવી તૃપ્તિ અનુભવાય છે અને ધી વગેરે યીકાશવાળા પદાર્થોનું સેવન કંઈ વિના બળ પ્રાપ્ત થાય છે, તે પરબ્રહ્મનો જેણે સાક્ષાત્કાર કર્યો છે, તે પુરુષ જ ખરેખર વેદવેદા કહેવાય છે.^{૧૮} જે શિષ્ટ બ્રાહ્મણ પોતાની સુરક્ષિત ઇદ્રિયોનો નિરોધ કરીને બ્રહ્મનું જ ચિંતન કર્યો કરે છે, તેને આત્મા ઉપર પ્રીતિ રાખનારો કહી શકાય છે.^{૧૯} જે પુરુષે સર્વ વાસનાઓનો ક્ષય કરીને, કેવળ પરમ તત્ત્વમાં જ મનની એકાગ્ર સ્થિતિ કરેલી છે, તે પુરુષનું (અદૈત) સુખ શુકલ પક્ષના ચદ્રમંડળની પેઠે પ્રતિદિન વધતું જાય છે.^{૨૦} મનનશીલ એવો જે પુરુષ પાંચ મહાભૂતો, પાંચ તન્માત્રાઓ, મહત્તત્ત્વ અને પ્રકૃતિ-એ સર્વનો ઉત્તરોત્તર ત્યાગ કરે છે, તે પુરુષ, સૂક્ષ્મનું હું ખ જેમ અધકાર વડે નાશ પામે છે, તેમ અનામાસે નાશ પામે છે.^{૨૧} વળી સર્વ કર્મોના ત્યાગ કરનાર, શુભોના ઐશ્વર્યનું ઊલ્લસન કરનાર અને વિષય સર્ગથી દૂર રહેનાર તે બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરુષને વૃહાવસ્થા કે મૃત્યુની પ્રાપ્તિ જ થતી નથી,^{૨૨} એટલું જ નહિ પણ સર્વ વિષયો તરફ વિરાગી થયેલા અને શાંતદેહથી રહિત થયેલા તે આત્મવેદા પુરુષ બધારે કેવળ શાંતસ્વરૂપે જ રહે છે, ત્યારે જીવત દશામાં જ સર્વ ઇદ્રિયોનું તથા ઇદ્રિયોના વિષયોનું અતિક્રમણ કરી જાય છે.^{૨૩} જે પુરુષે કાર્યસ્વરૂપ પ્રકૃતિનું ઉલ્લસન કર્યું છે અને ઠારજીવસ્વરૂપ પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કર્યો છે, તે પુરુષને પરમ પદની જ પ્રાપ્તિ થાય છે, પણ પુનર્જન્મ પ્રાપ્ત થતો નથી.^{૨૪}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્જન શ્રોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમાં 'વ્યાસશુકસંવાદ-છાંડોગ્ય સ્વરૂપ' નામનો અધ્યાય ૨૫૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૫૨ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-સર્વ સૃષ્ટિ પાંચ ભૂતોની બનેલી છે*

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

દ્વંદ્વાનિ મોક્ષજિજ્ઞાસુરર્થમર્વાનુષ્ઠિતઃ ।

વક્ત્રા ગુણવતા શિષ્યઃ શ્રાવ્યઃ પૂર્વમિદં મહત્ ॥

વ્યાસે કહ્યું: 'હે પુત્ર! માન-અપમાન વગેરે દ્વંદ્વો તથા અર્થનો અને ધર્મનો આશ્રય કરનાર

* અર્થાત કેવળ પાંચ મહાભૂતોમાંથી જ સર્વ જગત ઉત્પન્ન થયું છે, એવો આ અધ્યાયનો મૂળ તાત્પર્ય છે. હવે આ વિષય ઉપર કેટલાએકને શંકા થવાનો સંભવ છે કે, કણ્ઠાદિને અનુસરનાર ન્યાયશાસ્ત્રીઓની માન્યતા પ્રમાણે દ્રવ્ય, ગુણ, કર્મ, સામાન્ય, વિશેષ, સમવાય અને અમાય-એમ સાત પદાર્થો છે, તેમાં પાંચ મહાભૂતો, કાળ, દિશા, આત્મા તે મન-એ નવ દ્રવ્યો કહેનાય છે. શુભો ચોવીસ છે, કર્મ પાંચ છે, સામાન્ય બે પ્રકારનું છે, વિશેષો તો અનંત છે, સમવાય એક જ છે અને અમાય ચાર પ્રકારનો છે. આ સાત પદાર્થો જ સર્વનું કારણ હોવા છતાં પાંચ મહાભૂતો જ તમે સર્વનું કારણ કેમ કહો છો? આ શંકાનું સમાધાન કરવા માટે ટીકાકાર નીલકંઠે લખ્યું છે કે, ભૂતભવિષ્ય આદિ વ્યવહારનો દેવભૂત એવો જે કાળ તે કેઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ જ નથી જેમ કે નંદુ અને જૂનું ઇત્યાદિ અવસ્થાઓ કેવળ દ્રવ્યની જ છે, તેમ ભૂત, ભવિષ્ય ઇત્યાદિ અવસ્થાઓ મધ્ય દ્રવ્યમાં જ રહેનારી છે અને તેથી જ તેવો વ્યવહાર કરનારો આવે છે, તેમ જ દિશા નામનો કોઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ છે જ નહિ, માત્ર આકાશમાં જ સૂર્યેષ ઉપાધિને લીધે પૂર્વ-પશ્ચિમ વગેરેની કલ્પના કરવામાં આવી છે. વળી મન પણ સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી, કેમ કે મન એક જાતની ઇદ્રિય જ છે અને શ્રોત્રાદિક ઇદ્રિયની પેઠે તે જે જે વિષયનું ગ્રહણ કરે છે, તેના સમ્બંધી ગુણોના જ તેને આશ્રય છે, જેથી સિદ્ધ જ થાય છે કે, મન પાંચ મહાભૂતોમાંથી જ ઉત્પન્ન થયું છે. ચોવીસ ગુણો છે તે પણ પોતાના દ્રવ્યેષ આશ્રયથી બિન્ન નહિ હોવાને લીધે સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી, તેમ જ કર્મ પણ કોઈ જુદો પદાર્થ નથી, કેમ કે દ્રવ્યની ચલનચલન આદિ જે અવસ્થા તેને જ કર્મ કહેવામાં આવે છે. તે સિવાય સામાન્ય નામનો પણ કોઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી, કેમ કે સામાન્યનો અર્થ સત્તા એવો કરવામાં આવે છે, તે પડી પરમશરૂપ

એવો કોઈ પણ શિષ્ય જે મોક્ષની જિજ્ઞાસા રાખે તો હોય, તો શુભવાન અને વક્તા એવા શુરુએ પ્રથમ તેને આ અધ્યાત્મનો જ ઉપદેશ આપવો. જેમ કે આકાશ, વાયુ, તેજ, જળ, પૃથ્વી, ભાવ, અભાવ અને કાળ-એ સર્વનો પાંચ મહાભૂતોમા જ સમાવેશ થાય છે. જે પુરુષ શારીરિક ચાતુર્ય પ્રતિ પાદન કરનારા વેદવાદ્યને જાણે છે, તેણે એમ જ સમજવું જોઈએ કે, આકાશ કેવળ અવકાશરૂપ છે અને શ્રોત્રધ્રિય તે આકાશમાથી જ ઉત્પન્ન થયેલી છે, તેમ જ શબ્દ નામનો શુભ આકાશનો જ છે. વળી પ્રાણીઓની ગમનક્રિયા વાયુનું જ કાર્ય છે, પ્રાણ અને અપાન, એ બન્ને કેવળ વાયુમય જ છે, સ્પર્શન ધ્રિય પણ વાયુમાથી જ ઉત્પન્ન થયેલી છે અને સ્પર્શશુભ પણ વાયુનો જ છે. પ્રાણીના ૭ રીરમા રહેલો જઠરાગ્નિ, અન્નાદિકનું પાચન, દીપદ આ દેહનો પ્રકાશ, ઉષ્ણતા અને ચક્ષુષધ્રિય એ પાંચ તેજના જ ગુણો છે લાલ, પીળું, કાળું વગેરે જે રૂપ તે અગ્નિનો શુભ છે. આદ્રતા (ભીનાશ), ક્ષુદ્રતા (અદર પ્રવેશ કરી પૃથ્વીના અવયવના સંયોગને શિથિલ કરવો તે), રોષ (ચીડાશ), શરીરમા રહેલી

અધિજ્ઞાનની સત્તાને લીધે જ સત્ત્વ 'સત્ સત્ એવા વ્યવહારની સિદ્ધિ થાય છે, માટે સામાન્યની પૃથક્ કલ્પના કરવી તે અગત્ય જ છે. વળી ન્યાયશાસ્ત્રીઓ કહે છે કે, 'નિત્ય દ્રવ્યમા રહેનારા વિશેષો તો અનત છે.' પરંતુ એમ કહેવું તે પણ યોગ્ય નથી કેમકે એક આત્મા વિના ખીચી કોઈ નિત્ય દ્રવ્ય જ નથી, તો પછી 'નિત્ય દ્રવ્યમા રહેનારા વિશેષો અનત છે એમ કહેવું તે આધાર વિનાનું છે અને પ્રમાણથી અમિદ્ધ છે. વળી જેમ સમવાય દ્રવ્યોની અદર રહેતા છે, તેમ કપાદિક પણ સમવાય વિના જ દ્રવ્યની અદર રહેતાં તો પછી નમવાયની દ્રવ્ય પના શા માટે કરવી જોઈએ? અને અનાન પશુ કોઈ ભત્તરો બિન પાદ નથી (કેમ કે ધર્મા પાને અમાવ છે, એ તો પ્રવક્ષ્ય જ છે.)

આ ઉપરથી ગિદ્ધ થાય છે કે, પાંચ મહાભૂતોમા જ સર્વ પદાર્થોની અતનોત્તર દોષને પાંચ મહાભૂતો સિવાય નો ખીન્ને કોઈ પાત્ર જ નથી અને આના આશય થી જ આ અપાન ॥ ખીન્ન-લોકોના ઉત્તરાર્ધમા કથ્યું છે કે, 'માવમાર્ગે ચ વાગ્ય સમૂત્પન્ન વસ્તુ-આવ, અપાન અને માળ-એ અવનો પાંચ મહાભૂતોમા જ મમાવેલ ચક્ર જાય છે

મન્જળ અને ખીન્ન રુધિર આદિ જે જે સિંગ્ધ પદાર્થો છે, તેઓને જળના જ વિકાર જાણવા અને રસના અથવા જિહ્વાધ્રિય પણ જળમાથી જ ઉત્પન્ન થયેલી છે, તેમ જ રસ નામનો જે શુભ તે જળનો જ છે. વળી હાડકા, દાંત, નખ, દાઢી, મૂઠ, રૂવાડા, મસ્તકના કેશ, નાડીઓ, સ્નાયુઓ અને આમરી વગેરે જે જે ધાતુસમુદાય છે, તે સર્વ કેવળ પૃથ્વીમાથી ઉત્પન્ન થયો છે, દ્રાણ અથવા નાસિકા નામની જે ધ્રિય તે પણ પૃથ્વીમાથી જ ઉત્પન્ન થયેલી છે અને ગંધ નામનો દ્રાણદ્રિયનો જે શુભ તેને પણ પૃથ્વીમય જ જાણવો આકાશ આદિ પાંચે મહાભૂતોમા ઉત્તરોત્તર એક એક શુભ અધિક છે. (જેમ કે આકાશમા એક શબ્દશુભ જ છે, વાયુમા શબ્દ અને સ્પર્શ-એ બે શુભો છે, તેજમા શબ્દ, સ્પર્શ અને રૂપ એ ત્રણ શુભો છે, જળમા શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ અને રસ એ ચાર શુભો છે અને પૃથ્વીમા શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ એ પાંચ શુભો છે) તેમ જ સર્વ પ્રાણીઓમા અવિદ્યા, કામ અને ઢર્મ નામના ઉત્તરશુભો રહેલા છે. મુનિઓ કહે છે કે, સર્વ જગત આ પચમહાભૂતો ની જ સતતિ છે અને ભાવના, જ્ઞાન તથા કર્મ એ ત્રણ પદાર્થો મળીને આકાશ તરવો થાય છે અને તે ઉપરાત નવમું મન છે, હસમી બુદ્ધિ છે તથા અગ્નિ ચારમે આત્મા છે કે, જે આત્માને અનત, સર્વ સ્વરૂપ અને સર્વના કરતા શ્રેષ્ઠ કહેવામા આવે છે આ અગ્નિચારે તરવોમા બુદ્ધિને નિશ્ચયધર્મવાળી ઠહેવામા આવે છે, મનને સશયાત્મક ગણવામા આવે છે અને કર્મોના આશયથી અનુમાન કરવા યોગ્ય છવને 'ક્ષેત્રજ્ઞ' ઠહેવામા આવે છે. ૧૦૧૧ જે પુરુષ જગતના પ્રાણીમાત્રને આ ઠાલાત્મક સસ્કારો થી યુક્ત હોવા છતાં વસ્તુત તે સસ્કારોથી ગડિત જાણે છે, તે પુરુષને મમમ કર્મોનું અનુસરણ રહેતું નથી, અર્વાત તે પુરુષ કેવળ નિષ્કામ બની જાય છે. ૧૨

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તિત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા વ્યસનું સવાદ-સર્વ સ્થિપાન ભૂતોની બનેલી છે. નામનો અન્યાય ૨૧૨ તો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૫૩ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-શાસ્ત્રજ્ઞ યોગીશ્યા
લિંગાત્માનો સાક્ષાત્કાર કરે છે

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

શરીરાદિપ્રમુક્ત હિ દુક્ષ્મભૂત શરીરિણમ્ ।

કર્મભિઃ પરિપદ્યન્તિ શ્રાક્ષોક્તૈઃ શાસ્ત્રવેદિનઃ ॥

વ્યાસે કહ્યું છે પુત્ર! રથૂળ શરીરથી મુક્ત
એવો પણ જીવાત્મા સૂક્ષ્મ શરીરથી મુક્ત હોવાને
લીધે અત્યંત દુઃખી છે, તોપણ શાસ્ત્રવેદના યોગીઓ
શાસ્ત્રોક્ત યોગાનુશાન દ્વારા તેનો સાક્ષાત્કાર કરી
શકે છે, અર્થાત્ યોગીપુરુષો સમાધિમા આરૂઢ
થઈને લિંગાત્માને ભેઈ શકે છે^૧ જેમ આકાશ
મા સૂર્યના કિરણો અતિ ઘટ્ટ હોય છે, છતાં રથૂળ
દંડથી ભેઈ થતા નથી, તોપણ શુરુએ કહેલી
યુક્તિથી તેઓને સર્વન રહેલા ભેઈ શકાય છે, તેમ
રથૂળ શરીરથી મુક્ત થયેલા લિંગશરીરો સ્વર્ગોદિ
લોકોમાં સચાર કરે છે, છતાં મનુષ્યની રથૂળ દંડિ
ના અવિષય હોવાને લીધે તેઓને ભેઈ શકાતા
નથી (તોપણ શુરુએ કહેલી યુક્તિથી તેઓને ભેઈ
શકાય છે)^૨ જેમ સૂર્યનું કિરણમ્ ડગ જળમા
પ્રતિબિંબિત થઈ પડે છે, તેમ પ્રાણીઓની આંદર
રહેલા લિંગશરીરને યોગીપુરુષ પ્રત્યેક વ્યક્તિમા
બુદ્ધિ છે^૩ ધારિયોને જેઓએ વશ કરેલી છે, તેવા
આત્મજ્ઞ યોગીપુરુષો રથૂળ શરીરથી મુક્ત થયેલા
લિંગશરીરોને પણ પોતાની સૂક્ષ્મબુદ્ધિથી ભેઈ
શકે છે^૪ જે યોગીપુરુષો દિવસે તેમ રાત્રે અને
રાત્રે તેમ દિવસે સતત રીતે યોગસાધનામા જ
તત્પર રહે છે અને મનમા ડહાંધલેલા કામાદિક
વ્યસનનો તથા સ્વન આવી મળેલા યોગૈશ્વર્યનો
ત્યાગ કરે છે, તે સર્વ યોગી પુરુષો ભગવત અવ
સ્થામા હોય કે સ્વપ્નાવસ્થામા હોય, તોપણ
તેઓનું લિંગશરીર નિરંતર તેઓના સ્વાધીનમા જ
રહે છે, (જેથી તેઓ પોતાની ઇચ્છામા આવે તો
બીજાના શરીરમા પડ્યું પ્રવેશ કરી શકે છે)^૫ જે
એનું જ નહિ પણ તેવા યોગનિષ્ઠ પુરુષોનો
જીવ સદમ એવા સાત* શુભોને સાથે લઈને ઇદ્રા

દિના દિવ્યલોકમા પણ સચાર કરી શકે છે અને
સદાય અનિત્ય હોવા છતાં વ્યવહારદંડિએ અનર
મર થઈ શકે છે^૭ (આ રીતે કેવળ યોગી પુરુષો
જ લિંગશરીરને ભેઈ શકે છે એમ નથી પરંતુ)
જે પુરુષ મન અને બુદ્ધિને અધીન થઈ ગયેલો
હોય છે, તે મૂઢ પુરુષ પણ સ્વપ્નાવસ્થામા પોતાના
અને બીજાના લિંગદેહને રથૂળશરીરથી ભિન્ન રહેલો
ભણી શકે છે, તેમ જ તે અવસ્થામા સુખનો તથા
દુઃખનો અનુભવ પણ કરી શકે છે^૮ વળી સ્વપ્ના
વસ્થામા મનુષ્ય સુખને પામે છે, દુઃખને મેળવે
છે, સોંપ કરીને તથા લોભ કરીને સકટને પામે છે,
પુષ્કળ ધન સંપાદન કરીને પ્રસન્ન થાય છે, પુષ્કળ
કરે છે અને પોતે બહુ ભગતો હોય, તેમ બધું
ભેઈ પણ શકે છે^{૯,૧૦} વળી જે પણ પ્રસિદ્ધ જ
છે કે, ગર્ભાશયને પ્રાપ્ત થયેલો જીવ માતાના ઉદર
મા દંડ મહિના સુધી વસે છે અને ત્યાં જ કરાસિના
મધ્યભાગમા જ પડી રહે છે,^{૧૧} છતાં માતાએ
ખાધેલા અન્નની પેટે પચી જતો નથી આ જીવાત્મા
પરમેશ્વરનો એક અંશ જ છે અને પ્રત્યેક પ્રાણીના
હૃદયમા રહેલો છે, છતાં રમેશુષ્ય અને તમેશુષ્ય
ચેરાવલા પુરુષો શરીરની આંદર તેને ભેઈ શકતા
નથી^{૧૨} પરંતુ જે પુરુષો આત્માને પ્રાપ્ત કરવાની
ઇચ્છા રાખે છે, તેઓ કેવળ યોગશાસ્ત્રમા જ તત્પર
રહે છે-યોગમાર્ગનો જ આશ્રય કરે છે અને તે દ્વારા
અચેતાન એવા રથૂળ શરીરોનું, અમૂર્ત એવા લિંગ
શરીરોનું તથા બ્રહ્માના પ્રવચસમયે પણ નાશ નહિ
થવાના વજ્ર તુલ્ય કારણ શરીરો સુધાતું ઉત્તમ ધન
કરે છે^{૧૩} ભેદે આરે આશ્રમેના કર્મો તથા ધર્મો
ભિન્ન ભિન્ન કહેવામા આવ્યા છે, તોપણ પ્રત્યેક
આશ્રમમા સમાધિકાળના શમયોગનું (વૃત્તિઓને
શાંત કરવારૂપ ધ્યાનયોગનું) નિરૂપણ કરવામા
આવ્યું છે, એમ સુનિ ગાડિયે (છાંદોગ્ય ઉપ

સાત ગુણોને સાથે લઈને

~ અર્થાત્ યોગ દ્વારા ત્રણે શરીરોનું અતિક્રમણ
કેનારા પુરુષોને જ આત્મપ્રાપ્તિ થાય છે

* કહેવાનો ભાવ એ છે કે, સંન્યાસીઓનો તત્ત્વાસ
કેવળ ધ્યાન કરવા માટે જ છે અને બીજા આશ્રમીઓ
જે પણ પોતાના આશ્રમમર્મના અવકાશમા ધ્યાન જ
કરવું ભેઈએ

* મહત્તર, અદ્વૈત અને પાંચ તન્માત્રાઓ એ

નિષદમાં) કહ્યું છે. ૧૪* જે પુરુષ ઇદ્રિયો, વિષયો, મન, બુદ્ધિ, મહત્તરત્વ, પ્રકૃતિ અને પુરુષ આ સાત સુક્ષ્મતત્ત્વોને શાસ્ત્ર દ્વારા જાણે છે અને સર્વજ્ઞતા, તૃપ્તિ, જ્ઞાન, સ્વતંત્રતા, સદાકાળ દિષ્ટિલેખનો અભાવ અને અનંત શક્તિપણ આ છ પ્રકારના ગુણોવાળા પરમેશ્વરનું જ્ઞાન ધરાવે છે, તેમ જ આ સર્વ જગત-ને અજ્ઞાનના વિપરિણામરૂપે જ જાણે છે, તે પુરુષ-ને પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર થાય છે. ૧૫

હિત શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-૧૦મો મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં વ્યાસશુકસંવાદ-શાન્ત્યુચ્ચ યોગીઓ શિવતાઓ સાક્ષાત્કાર કરે છે. ૧ નામનો અધ્યાય ૨૫૪ મો

અધ્યાય ૨૫૪ મો

વ્યાસશુકસંવાદ (ચાલુ)-કામનારૂપી વૃક્ષ અને શરીરરૂપી નગર

॥ વ્યાસ ઉવાચ ॥

હૃદિ કામદ્રુમશ્ચિત્રો મોહસંચયસંમવઃ ।

ક્રોધમાનમહાસ્કંધો વિધિત્સા પરિપેચનઃ ॥ ૧ ॥

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર! પ્રાણીઓના હૃદય-પ્રદેશમાં ઊગેલું કામનારૂપી એક વૃક્ષ મહાઅજીવ્ય છે. તે વૃક્ષ મોહરૂપી બીજમાંથી ઉત્પન્ન થયું છે, ક્રોધ અને માનરૂપી મોટા થડવાળું છે, કાર્ય કરવાની ઇચ્છારૂપી તેને ક્યારડો છે, અજ્ઞાનરૂપી તેનું મૂળ છે, પ્રમાદરૂપી જળનું તેને સિંચન કરવામાં આવે છે, અસૂચા એ વૃક્ષનાં પાંદડાં છે, પૂર્વજન્મનાં પાપો તે વૃક્ષનો સાર છે, મોહભરેલી શિંતાઓ એ વૃક્ષની ડાળીઓ છે, શોઠરૂપી તેની શાખાઓ છે, ભયરૂપી તેના અંકુરો છે અને મોહ ઉપબળ નારી તૃષ્ણાઓ એ વૃક્ષને વીંટાયેલી લતાઓ છે. ૧-૩ જે પુરુષો અતિથય લોભી હોય છે અને તે કામનાવૃક્ષનાં ફળની ઇચ્છા રાખનારા હોય છે, તેઓ લોભડના જેવા મજબૂત વાસનાઓરૂપી પાશોથી બંધાયેલા એ મહાવૃક્ષને વીંટાઈવળે છે અને નિરંતર તેનું સેવન કર્યો કરે છે; ૪ પરંતુ જે પુરુષ વાસનાઓરૂપી પાશોને પોતાને સ્વાધીન કરીને એ કામવૃક્ષને જડમૂળમાંથી ઉખેડી પાડે છે, તે

પુરુષ સુખદુઃખનો ત્યાગ કરીને તેઓ બંનેનો અંત આણે છે; અર્થાત્ સુખદુઃખથી મુક્ત થાય છે; ૫ પણ જે મૂઢ બુદ્ધિવાળો પુરુષ સ્ત્રીપુત્રાદિને વશ થઈને એ કામવૃક્ષને ઉછેરી મોટું કરે છે તે પુરુષનો ઝેરી ગાંઠ જેમ રોગીનો નાશ કરે છે, તેમ તે કામવૃક્ષ જ નાશ કરે છે; ૬ માટે કુશળ પુરુષે યોગના પ્રસાદથી પ્રાપ્ત થયેલી નિર્વિકલ્પ સમાધિરૂપી તલવારથી ચોતરફ પ્રસરેલા મૂળવાળા એ કામવૃક્ષના મૂળને (અજ્ઞાનને) બળાત્કારે ઉખેડી નાખવું. ૭ આ રીતે જે પુરુષ કેવળ કામની જ નિવૃત્તિ કરી જાણે છે અને કામવિષયક શાસ્ત્રને બંધનકર્તા જાણે છે, તે પુરુષ સર્વ દુઃખોને ઉઠ્ઠાઈ જાય છે. ૮ વિદ્વાનો કહે છે કે, પ્રાણીમાત્રનું શરીર એક નગરરૂપ છે. તે નગરની સ્વામિની અથવા રાણી બુદ્ધિ છે અને તે નગરમાં રહેનારું મન નિશ્ચયાત્મક એવી બુદ્ધિનો અમાત્ય છે-મંત્રી છે. ૯ તેમ જ સર્વ ઇદ્રિયો મનરૂપી અમાત્યને અધીન રહેનારા નગરવાસીઓ છે. આ નગરજનોનું પાલન કરવા માટે મનને અનેક પ્રકારની ક્રિયાપ્રવૃત્તિ કરવી પડે છે; પરંતુ મનની એ ક્રિયાપ્રવૃત્તિમાં દારણ્ય એવા બે દોષો રહેલા છે. એક રાજસ અહંકાર અને બીજો તામસ અહંકાર. વળી આ મનરૂપી અમાત્ય જે જે પ્રકારની ક્રિયાઓ કરે છે, તેના ફળ ઉપર ઇદ્રિયરૂપી નાગરિકો તથા શરીરરૂપી નગરના અધિપતિ મન, બુદ્ધિ અને અહંકાર એ સર્વ જજ્ઞા પોતાની આજીવિકા ચલાવી રહ્યા છે; ૧૦ પણ જ્યારે પૂરોક્ત બંને દોષો પરસ્પરમન આદિ નિષિદ્ધ માર્ગે સુખાદિ રૂપ અર્થસંપાદન કરાવવા માટે તૈયાર થાય છે, ત્યારે નિશ્ચયસ્વરૂપ એવી બુદ્ધિ પણ મનની સમાનતાને ધારણ કરે છે અને મનથી ત્રાસ પામેલા નગરજનો (ઇદ્રિયો) પણ અંચળ સ્થિતિને ધારણ કરે છે. તે પછી બુદ્ધિ સ્ત્રીપુત્રાદિ જે અર્થને અર્થરૂપે માને છે, તે જ અંતે અનર્થરૂપ થઈને નાશ પામે છે. ૧૧-૧૨ મન, બુદ્ધિની સાથે રહીને

× કહેવાનો ભાવ એ છે કે, મનની દૃષ્ટતાને લીધે ઇદ્રિયો પણ દૃષ્ટ બની જાય છે અને કોઈ વિષય ઉપર રચિતતાને પામી શકતી નથી; તેમ જ બુદ્ધિની દૃષ્ટતાને લીધે ધનપુત્રાદિ અનર્થરૂપ એવા પણ અર્થ પોતાનું હિત કરનાર હોય તેમ જજ્ઞાય છે, પરંતુ અંતે તે અર્થ દુઃખદાયી થઈ પડે છે.

* કારણ કે, ગમોશયમાં આવેલા જીવનો દિષ્ટિએ અગ્નિ આદિનો અભાવ જ હોય છે, જેથી તેને અગ્નિ આદિનું રૂપ થતું નથી.

જે જે વિષયનું ચિંતન કરે છે, તેના તેના નાથ પછી તેને માટે ખેદ પશ્ચ કરે છે; પરંતુ જો મન સંકલ્પસ્વરૂપ થઈને બુદ્ધિથી જ્યારે જુદું પડે છે, ત્યારે તેને કેવળ મન જ કહેવામાં આવે છે.^{૧૩} ચિદાત્મા બુદ્ધિની અંદર પ્રતિબિંબરૂપે રહેલો છે, જેથી રજોશુભ્ર તેને ચેતરફથી ઘેરી લે છે. સારાંશ કે, મન પ્રથમ રજોશુભ્ર સાથે સંબંધ કરે છે અને પછી બુદ્ધિરૂપી ઉપાધિવાળા આત્માને તથા ઈંદ્રિયોને પોતાને સ્વાધીન કરી લઈને રજોશુભ્રનાં કળ-રૂપ દુઃખોને અર્પણ કરી દે છે. (અર્થાત્ જેમ કોઈ એક દુષ્ટ પ્રધાન નગરના રાજાને તથા નાગ-રિક પ્રજાને પોતાને સ્વાધીન કરી લઈને શત્રુ રાજાને અર્પણ કરી દે છે, તેમ રજોશુભ્રી એવા મનરૂપી પ્રધાન બુદ્ધિરૂપી ઉપાધિને ધારણ કરનારા આત્મા-રૂપી રાજાને તથા ઇંદ્રિયોરૂપી નગરવાસીઓને પોતાને સ્વાધીન કરી લઈને રજોશુભ્રરૂપ શત્રુરાજાને અર્પણ કરી દે છે.^{૧૪}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાતર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વામા વ્યાસશુકસંવાદ-કામનારૂપી રક્ષ અને શરીરરૂપી નગરનામનો અધ્યાય ૨૫૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૫૫ મો

વ્યાસશુકસંવાદની સમાપ્તિ-

ભૂતાદિકના શુભો

॥ સીમ્ન ઉવાચ ॥

ભૂતાનાં પરિસંખ્યાનં ભૂયઃ પુત્ર નિશામય ।

દ્વેપાયનમુક્તાદ્ અટં શ્લાઘવા પર્યાજનય ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે નિદોષ પુત્ર યુધિષ્ઠિર ! ચિદા-ત્માને ઉપાધિભૂત એવા ભૂતાદિક શુભોનું નિવારણ કરવાનો ઉપાય વ્યાસ ભગવાનના મુખથી જે પ્રમાણે કહેવાયો છે, તે પ્રમાણે જ પુનઃ હું તમને કહું છું, તેનું તમે પોતાને ધન્ય માનીને શ્રવણ કરો.^૧ પ્રદીપ્ત અગ્નિ સમાન કાંતિવાળા ભગવાન વ્યાસે અજ્ઞાનને લીધે નિસ્તેજ દેખાતા પોતાના પુત્રને જે ઉપદેશ આપ્યો હતો, તે હું તમને પુનઃ કહી સંભળાવું છું.^૨ હે પુત્ર ! સ્થિરતા, શુરતા, કઠિનતા, ઉત્પાદકતા, ગંધ, વિશાળતા, ગંધચક્રલુપ્ત સામર્થ્ય, સંઘાત (અવયવોનું પરસ્પર વળગી રહેવાપણું), સર્વ આશ્રયદાતાપણું અને ધારણશક્તિ આ દશ

શુભો પૃથ્વીના છે.^૩ શીતળતા, રસ, આદ્રતા (ભીનાશ), પ્રવાહિતા, રોહ (ચીકાશ), સૌમ્યતા, બિહ્વા, સાવ અને પાર્થિવ દ્રવ્યોનું પાચન આટલા શુભો જળના છે.^૪ ઉગ્રતા, કાંકરક્રિયા, તાપ, પાચન, પ્રકાશન, ચેતક, રાગ (રતાશ), શીઘ્ર-આમિતા, તીક્ષ્ણતા અને નિરંતર ઊર્ધ્વગામિતા વગેરે શુભો અગ્નિના છે.^૫ સમશીતોષ્ણ સ્પર્શ, વાણીઈંદ્રિય-નાં ગોલકો, ગમનાદિકમાં સ્વતંત્રતા, બળ, શીઘ્રતા, મળમૂત્રાદિના ત્યાગ કરવાની શક્તિ, શ્વાસોન્નવાસ આદિ ચેષ્ટા, પ્રાણરૂપે ચેતન્યને ઉપાધિપણું અને જન્મ તથા મરણ આ સર્વ શુભો વાયુના છે.^૬ શબ્દ, વ્યાપકતા, અવકાશ, આશ્રયપણુંનો અભાવ (એટલે કોઈનો આશ્રય નહિ થવું તે), નિરાધારતા, નિરાકારપણું, અવિકારિતા, અરુપક્ષિતતા, શ્રોત્રેંદ્રિ-યની ઉપાદાનકારણતા અને શરીરની અંદર રહેલાં છિદ્રો આ દશ શુભો આકાશના છે. આ પ્રમાણે પાંચ મહાભૂતોની અંદર દેખાતા આ પચાસ શુભોનું શાસ્ત્રકારોએ વર્ણન કર્યું છે,^૭ તેમ જ ધૈર્ય, ઊહા-પોહ કરવાની કુશળતા, સ્મરણશક્તિ, પ્રાંતિ, મનો-રચવૃત્તિ, ક્ષમા, વૈરાગ્યાદિક શુભ વૃત્તિ, રાગદ્વેષાદિક અશુભ વૃત્તિ અને ચંચળતા આ નવ શુભો મનના છે.^૮ અને નિદ્રા, ઉત્સાહ, ચિત્તની સ્થિરતા, સંશય તથા પ્રત્યક્ષ આદિ પ્રમાણની વૃત્તિ આ પાંચ શુભો બુદ્ધિના છે.^{૧૦}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! બુદ્ધિના પાંચ જ શુભો શા માટે; તેમ જ ઇંદ્રિયોના શુભો પણ પાંચ જ કેમ હોઈ શકે, એ સર્વ સૂક્ષ્મ જ્ઞાન તમે મને કહો.^{૧૧}

ભીષ્મે કહ્યું : હે પુત્ર ! પાંચ મહાભૂતો, પાંચ મહાભૂતોના પચાસ શુભો અને બુદ્ધિના પાંચ શુભો એમ સર્વ મળીને બુદ્ધિના સાઠ શુભો થાય છે અને તે સર્વ શુભો નિલ્ય એવા આત્મચેતન્યની સાથે સંબંધવાળા થઈને રહેલા છે. વેદો કહે છે કે, પાંચ મહાભૂતો, તેઓની વિભૂતિઓ, મન અને બુદ્ધિ એ સર્વ પદાર્થો અક્ષર એવા પરમાત્માથી ઉત્પન્ન થયેલા છે, તોપણ પરમાત્માનું જગતકર્તાપણું નિલયનું નથી. (અર્થાત્ જેમ છીપમાં દેખાતું રૂપ કેવળ પ્રાંતિજન્ય હોઈને કોઈ સમયે જ ભાસિત થાય છે, તેમ પરમાત્માની અંદર દેખાતું જગત-

સદ્ગાપહુ' પણ કેવળ આભાસમાત્ર જ છે.^૪)^{૧૨} હે પુત્ર યુધિષ્ઠિર! આ રીતે મેં તમને જગતની ઉત્પત્તિ ના સંબંધમાં જે કંઈ કહ્યું છે, તે જ વેદને અનુકૂળ હોઈને પ્રમાણભૂત છે, પણ ખીલ વાદીઓએ જગતની ઉત્પત્તિ આદિના વિષયમાં જે કંઈ કહેલું છે, તે વેદોક્ત સિદ્ધાંતથી વિરુદ્ધ છે અને તેથી જ વિચારદૃષ્ટિએ પણ દોષયુક્ત જ જણાય છે. (અર્થાત્ યુક્તિવાદમાં કુશળ એવા ખીલ વાદીઓએ જગત-રચનાના સંબંધમાં જે કંઈ કહ્યું છે, તે સર્વ કેવળ યુક્તિવિરુદ્ધ જ છે) માત્ર વૈદિક માન્યતા જ અતિશય યુક્તિયુક્ત છે; માટે મેં કહેલા સત્ય તત્ત્વને તથા પરબ્રહ્મના કૈશ્વર્યને સંપ્રદાન કરીને તમે શાંત બુદ્ધિવાળા થાઓ, બુદ્ધિને નિવૃત્તિપરાયણ કરો.^{૧૩}

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાતર્જીત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમા 'વ્યાસકૃષ્ણસંવાદની સમાપ્તિ-ભૂતાદિકના ગુણો' નામનો અધ્યાય ૨૫૬મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૫૬મો

મૃત્યુ કોણુ અને તેની ઉત્પત્તિ ક્યાંથી?

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

ય હમે પૃથિવીપાલાઃ શેરતે પૃથિવીતલે ।

વૃતનામધ્ય ણે હિ ગતસંજ્ઞા મહાબલાઃ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ! મહાબળવાન એવા જે આ રાજાઓ સેનાની વચ્ચે નિશ્ચેષ્ટ થઈને પૃથ્વી પર ઢળી પડ્યા છે, તે સર્વ રાજાઓ મહાભયંકર સામર્થ્યવાળા હતા અને હશ હશ હાજર હાથી સમાન બળવાળા હતા, છતાં તેઓને સમાન બળ-તેજવાળા ખીલ પુરુષોએ રણમાં શાળી નાખ્યા છે.^{૧૨} આ રાજાઓ પરાક્રમ, બળ અને તેજથી એટલા બધા ભરપૂર હતા કે જેથી યુદ્ધમાં તેઓને નાશ કરે તેવો એક પણ મનુષ્ય મારા ભવામાં આવતો ન હતો.^{૧૩} છતાં આ મહાબુદ્ધિમાન રાજાઓ પ્રાણ વિનાના થઈને અહીં સૂતા છે અને નિશ્ચેષ્ટ થઈ પડેલા તેઓ સર્વના પર આ વેળા

× કહેવાના ભાવ એ છે કે, પરમાત્મા પરિણામધર્મથી રહિત છે, જેથી તેમનામા દેખાતું જગતનું અસ્તિત્વ દોરડીમાં દેખાતા સર્પના જેવું કેવળ મિથ્યા જ છે, માટે બ્રહ્મનું અદ્વૈતપણું સિદ્ધ થાય છે.

‘તેઓ મરણ પામ્યા છે’ એવો મૃત્યુસૂચક વાક્ય-પ્રયોગ કરવામાં આવે છે.^૪ મહાભયંકર પરાક્રમ કરનારા આ રાજાઓ મરણ પામ્યા છે, જેથી તે વિષયમાં મને સંશય થયો છે કે, ‘તેઓ મૃત્યુ પામ્યા’ એવી સંજ્ઞા ક્યાંથી આવી? વળી કોણું મૃત્યુ થાય છે (સ્થળદેહનું, સૂક્ષ્મદેહનું કે આત્માનું) અને મૃત્યુ કયા પુરુષ પાસેથી આવે છે, કયા નિમિત્તે આવે છે અને શા માટે સર્વ પ્રજાઓનું હરણ કરી ભય છે, તે હે દેવ સમાન પિતામહ! તમે મને કહો.^૬

ભીષ્મે કહ્યું : હે તાત! પૂર્વે સત્યયુગમાં અકંપન નામનો એક રાજા હતો. તે રાજા કોઈએક યુદ્ધપ્રસંગે શત્રુઓના સપાટામાં સપડાઈ ગયો, જેથી તેનાં વાહનોના તથા બળમાં નારાયણ સમાન તેના પુત્ર હરિનો શત્રુઓએ નાશ કરી નાખ્યો. આ રીતે રાજા અકંપન પોતાના કૈન્ય અને અનુયાયીઓ સાથે શત્રુઓના સપાટામાં સપડાઈ પડ્યો અને પુત્રના શોકથી વેરાઈ ગયો, જેથી કેવળ શાંતિપરાયણ રહીને જીવન ગાળતો હતો. તેવામાં તેને મુનિ નારદનાં પૃથ્વી પર અકસ્માત્ દર્શન થયાં.^{૭-૮} પછી તે રાજાએ યુદ્ધમાં પોતાને શત્રુઓએ કેદ કર્યો હતો, તે વિષેનું તથા પુત્રના મરણ સંબંધનું સર્વ વૃત્તાંત નારદને કહ્યું.^{૧૦} એટલે તપોધન નારદે રાજાનું એ વૃત્તાંત સાંભળીને તેના પુત્રશોકને દૂર કરનારું આણું એક આખ્યાન કહેવા માંડ્યું.^{૧૧}

નારદે કહ્યું : હે રાજન! આજે હું તને એક મોટા વિસ્તારવાળું આખ્યાન કહી સંભળાવું છું, કે જે આખ્યાન જેવું બન્યું છે, તેવું જ મારા સંભળવામાં આવ્યું છે, તેવું તું શ્રવણ કર.^{૧૨} પૂર્વે સુદિના આરંભસમયે મહા તેજસ્વી પિતામહ બ્રહ્મદેવે અનેક પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરી; પરંતુ સમય જતો ગયો, તેમ તેમ એ પ્રજાઓ અત્યંત વધી પડી, જેથી બ્રહ્મદેવ પોતે જ તે પ્રજાવૃદ્ધિને સહન કરી શક્યા નહિ;^{૧૩} કેમ કે હે રાજા! તે સમયે પ્રાણીઓની એટલી બધી વૃદ્ધિ થઈ પડી હતી કે, જેથી કોઈ પણ પ્રદેશ ઉપર લેશમાત્ર પણ અવકાશ રહ્યો ન હતો અને આણું ત્રેલોક્ય ભરે જીભાર્ધ ગયું હોય, તેમ શ્વાસોચ્છવાસ લેવા માટે પણ અશક્ય થઈ પડ્યું હતું.^{૧૪} તે જોઈ હે રાજા! બ્રહ્મદેવેને મોટી

ચિંતા ઉત્પન્ન થઈ. તેમણે ઘણા ઘણા વિચાર કર્યો, પણ પ્રજાઓનો સંહાર કરવાનું કારણ તેમના જાણવામાં આવ્યું નહિ.^{૧૫} પછી તો હે મહારાજા! તેમને અત્યંત ક્રોધ ચડી ગયો. તેમના રોમેરોમમાંથી અગ્નિની જ્વાળાઓ પ્રકટી નીકળી, જેને લીધે હે રાજા! તેમણે સર્વ દિશાઓને બાળી નાખવા માંડી.^{૧૬} જોતજોતામાં તો હે રાજા! પ્રહાના કોપમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા અગ્નિ સ્વર્ગ, પૃથ્વી, આકાશ અને સ્થાવરજંગમ સર્વ જગતને એકદમ બાળવા લાગ્યો.^{૧૭} પ્રહ્લદેવ કોપાયમાન થયા, ત્યારે તેમના મહાન ક્રોધને લીધે સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓ બળવા લાગ્યાં.^{૧૮} તે જોઈને જ પિંગલ વર્ણની જટાને ધારણ કરનારા અને વેદ તથા યજ્ઞના પતિ દેવ શંકરે પ્રહાને શરણે ગયા.^{૧૯} સ્થાણુ-શંકર પ્રજાઓનું હિત કરવાની ઇચ્છાથી પ્રહ્લદેવની પાસે ગયા, એટલે તેજથી જાણે પ્રજાવળી રહ્યા હોય તેવા પરમ દેવ પ્રહ્લા સહાશિવને કહેવા લાગ્યા :^{૨૦} 'હે શંભો! હું માત્રું છું' કે, તમને વરદાન આપવું તે યોગ્ય છે માટે આજે હું તમારું શું પ્રિય કરું? તમારા હૃદયમાં જે ઇચ્છા હશે તેને આજે હું પૂર્ણ કરીશ.'^{૨૧}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં શ્રીકૃષ્ણમોક્ષાસનપર્વમાં 'મૃત્યુ કોણ અને તેની ઉત્પત્તિ ક્યાંથી?' નામનો અધ્યાય ૨૫૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૫૭મો

મૃત્યુની ઉત્પત્તિ

॥ સ્થાણુહવાચ ॥

પ્રજાસર્ગનિમિત્તં મે કાર્યવૃત્તામિમાં પ્રમો ।

વિદ્ધિ સૃષ્ટાસ્ત્વયાહીમા મા કુપ્યાસાં પિતામહ ॥૧॥

શંકરે કહ્યું : હે પ્રભો! પ્રજાઓની ઉત્પત્તિ થાય તે માટે હું તમારી પાસે પ્રાર્થના કરું છું, એમ તમે જાણો. તમે પોતે જ આ પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરી છે, માટે હે પિતામહ! તમે એના પર કોપ કરો મા.^૧ હે દેવ! તમારા તેજસ્વી અગ્નિથી આ સર્વ પ્રજાઓ બળીને ભસ્મ થઈ જાય છે અને તે જોઈને મને દયા ઉત્પન્ન થાય છે, માટે હે જગતપ્રભુ! આ પ્રજાઓ ઉપર તમે કોપ કરો મા.^૨

પ્રહ્લદેવે કહ્યું : હું કોપ કરતો નથી તેમ મારી

તેવી ઇચ્છા પણ નથી કે, આ પ્રજાઓ ન રહે. માત્ર : પૃથ્વીનો ભાર ઉતારવા માટે મેં પ્રજાઓનો સંહાર કરવાની ઇચ્છા કરી છે.^૩ હે મહાદેવ! ભારથી પીડાયેલી આ પૃથ્વીદેવીએ મને ગ્રેસણા કરી છે કે, આ પ્રજાઓનો તમે સંહાર કરો; કેમ કે અતિથાય વધી પડેલા ભારથી પૃથ્વી જળની અંદર ડૂબી જવા લાગી છે. પૃથ્વીનો ભાર ઓછો કરવા માટે મેં ઘણા ઘણા વિચાર કર્યો હતો, છતાં મને કોઈ પણ ઉપાય ન મળ્યો, ત્યારે આ વૃદ્ધિ પામેલી પ્રજાઓનો સંહાર કરવા માટે કોઈ મારા શરીરમાં પ્રવેશ કર્યો.^૪

શંકરે કહ્યું : હે દેવોના ઈશ્વર! પ્રજાઓનો સંહાર કરવા માટે તમે કોપ કરો મા, પ્રસન્ન થાઓ. આ સર્વ પ્રજાઓના તથા સ્થાવરજંગમ જગતનો જે રીતે નાશ ન થાય, તે રીતે તમે કરો.^૫ જુઓ, આ સર્વ તળાવો, સર્વ વનસ્પતિઓ અને આર પ્રકારના સ્થાવરજંગમ ભૂતસમુદાયો બળીને ભસ્મ થઈ ગયા છે અને તે ઉપરાંત આખા જગતમાં ઉપદ્રવ થઈ રહ્યો છે; માટે હે ભગવન! તમે પ્રસન્ન થાઓ. હું તમારી પાસે એ જ વર માગું છું.^૬ આ પ્રજાઓનો નાશ થઈ જશે તો પુનઃ તેઓ ઉત્પન્ન થઈ શકશે નહિ, માટે તમારા પોતાના જ તેજથી આ સંહારકર્મ હવે દ્રર થાઓ.^૭ હે પિતામહ! પ્રજાઓનું હિત કરવાની જો તમારી ઇચ્છા હોય, તો કોઈ બીજો ઉપાય શોધી કાઢો કે, જેથી આ સર્વ પ્રાણીઓ બળીને ભસ્મ ન થઈ જાય.^૮ હે લોકના ઈશ્વરના ઈશ્વર! તમે મને અહંકારના અધિક્ષતા દેવ તરીકે નીચો છે, જેથી હું પ્રાર્થના કરું છું કે, જે ઉપાયથી આ પ્રજાઓનો ઉચ્છેદ ન થઈ જાય તે પ્રમાણે તમે કરો.^૯ હે જગતના નાથ! આ સ્થાવરજંગમ જગત કેવળ તમારાથી ઉત્પન્ન થયું છે, માટે હે મહાદેવ! હું તમારી પાસે યાચના કરું છું કે, આ પ્રજાઓની પુનરાવૃત્તિ ભલે થાઓ. (અર્થાત્ મરણ પામ્યા પછી તેઓનો પુનર્જન્મ ભલે થાઓ.)^{૧૦}

નારદે કહ્યું : શંકરનાં એ વચન સાંભળીને દેવ પ્રહ્લાએ પોતાની વાણીનો તથા મનનો નિરોધ કર્યો અને પછી પોતાનામાંથી ઉત્પન્ન થયેલા અગ્નિને પાછો પોતાના અંતરાત્મામાં સમાવી લીધો.^{૧૧} એ રીતે અગ્નિનો ઉપસંહાર કર્યા પછી લોકમાં પૂનઃ થેલા ભગવાન પ્રહ્લદેવે પ્રજાઓનાં જન્મમરણને

માટે વ્યવસ્થા કરી. (કે જેથી પ્રજાઓનો અત્યંત ઉન્નત ન થઈ જાય અને પૃથ્વી પર અત્યંત ભાર પડ્યું ન રહે.)^{૧૪} મહાત્મા બ્રહ્મદેવ પોતાના કોપથી ઉત્પન્ન થયેલા અગ્નિનો જ્યારે ઉપસંહાર કરતા હતા, ત્યારે તેમની સર્વ ઇંદ્રિયોમાંથી એક સ્ત્રી પ્રકટ થઈ.^{૧૫} તે સ્ત્રીએ કાળાં અને લાલ વસ્ત્રો પહેર્યાં હતાં, તેનાં નેત્રાં તળિયું તથા મધ્યભાગ શ્યામ હતો અને તે દિવ્ય કુંડલો તથા દિવ્ય અલંકારોથી શોભી રહી હતી.^{૧૬} આ સ્ત્રી બ્રહ્માની ઇંદ્રિયોમાંથી બહાર નીકળીને દક્ષિણ દિશા તરફ જણી રહી; એટલે જગતના ઇશ્વર દેવ બ્રહ્મા અને શંકર તે કન્યાને એકીટશે જોઈ રહ્યા.^{૧૭} હે રાજા ! તે પછી લોકના આદિ ઇશ્વર બ્રહ્મદેવે તે સ્ત્રીને પોતાની પાસે બોલાવીને કહ્યું કે, ' હે મૃત્યુ ! આ પ્રજાઓનો તું સંહાર કર. '^{૧૮} મેં ક્રોધાપમાન થઈને પ્રજાઓનો સંહાર કરવાની બુદ્ધિથી તારું સ્મરણ કર્યું છે, માટે તું આ સર્વ પ્રજાઓનો સંહાર કર અને તેમાં મૂળનો કે પંડિતનો લેહ રાખીશ મા.^{૧૯} હે કામિની ! કેઈ પણ પ્રાણી ઉપર વિશેષતા રાખ્યા વિના તું પ્રજાઓનો નાશ કર. મારી આ આજ્ઞા પ્રમાણે જ તું વર્તીશ તો પરમ શ્રેય પ્રાપ્ત કરીશ.^{૨૦}

કમળની માળાને ધારણ કરનારી મૃત્યુદેવીને બ્રહ્મદેવે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તે બાળા મનમાં હુઃખી થઈને વિચારમાં પડી ગઈ અને અત્યંત અશ્રુપાત કરવા લાગી.^{૨૧} હે રાજા ! તે દેવીએ મનુષ્યોનું હિત કરવા માટે પોતાની બન્ને હથેળીઓમાં અશ્રુઓને લીલી લીલાં. (પણ પૃથ્વી પર પડવા લીલાં નહિ; કેમ કે મૃત્યુની અશ્રુધારા જો પૃથ્વી પર પડે તો એકીસાથે સર્વ પ્રાણીઓનો ક્ષય થઈ જાય.) પછી તેણે બ્રહ્મદેવ પાસે આ પ્રમાણે ચાચના કરી.^{૨૨}

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં : ' મૃત્યુ કોણ અને તેની ઉત્પત્તિ ક્યાંથી ? '

નામનો અધ્યાય ૨૫૭ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૫૮ મો

મૃત્યુ અને બ્રહ્મદેવનો સંવાદ

॥ નારદ ઉવાચ ॥

વિનીય દુઃસ્ખમવલા સાસ્ત્રમનૈવાયતેક્ષણા ।

ઉવાચ પ્રાંજલિર્ભૂત્વા તમેવાવર્જિતા સદા ॥ ૧ ॥

નારદે કહ્યું : હે અકંપન રાજા ! વિશાળ નેત્ર-વાળી તે અબળાએ પોતાના માનસિક દુઃખને પોતાની મેળે જ દૂર કર્યું અને પછી બ્રહ્મદેવને પ્રણામ કરી બે હાથ બેડી આ પ્રમાણે બોલી :^૧ ' હે વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ પિતામહ બ્રહ્મદેવ ! તમે ઉત્પન્ન કરેલી મારા જેવી સ્ત્રીભક્તિ પ્રજાઓનો સંહાર કરવારૂપ શૈરકર્મ કરનારી કેમ થાય અને પ્રાણી-માત્રને ભય ઉપભવનારી કેમ થાય ?^૨ હું અધર્મથી ડરું છું માટે કેઈ ધાર્મિક કાર્ય કરવાની મને આજ્ઞા આપો. હું ભયભીત બની ગઈ છું, એ તમે લક્ષ્યમાં લો અને મારા તરફ કૃપાદૃષ્ટિથી જુઓ.^૩ હે પ્રાણીઓના ઇશ્વર ! બાળક, વૃદ્ધ અને તરુણ-નિરપરાધી પ્રાણીઓનો હું નાશ નહિ કરું. તે માટે હું તમને નમસ્કાર કરું છું, તમે મારા પર પ્રસન્ન થાઓ.^૪ મનુષ્યોના પ્રિય પુત્રોને, ભાઈઓને, માતા-ઓને તથા પિતાઓને હું નહિ મારું; કેમ કે જે મનુષ્યોના સંબંધીઓ આ રીતે મરણ પામશે, તેઓ મને શાપ આપશે અને તેથી જ તેઓનો મને ભય લાગે છે.^૫ પોતાનાં પ્રિયજનોના નાશને લીધે દીન બની ગયેલા મનુષ્યોનાં અશ્રુઓની લીનાશ મને દીર્ઘકાળ પર્વત બાળ્યા કરશે, આવો વિચાર કરીને તેવા દીન મનુષ્યોથી હું અત્યંત ભય પામું છું અને તે માટે જ તમારે ચરણે આવી છું.^૬ હે દેવ ! પાપકર્મી મનુષ્યોને યમરાજના લોકમાં જ ધકેલી દેવામાં આવે છે, માટે હે વર આપનારા પ્રભુ ! તમને હું પ્રસન્ન કરું છું. તમે મારા પર કૃપા કરો.^૭ હે લોકના પિતામહ ! પ્રજાઓનો મારે હાથે સંહાર ન થાય, તે જ વરદાન હું તમારી પાસેથી મેળવવા ઇચ્છું છું અને હે મહેશ્વર ! તમારો અનુગ્રહ પ્રાપ્ત કરવા માટે તપશ્ચરણ કરવાની મારી ઇચ્છા છે.^૮

બ્રહ્મદેવે કહ્યું : હે મૃત્યુદેવી ! પ્રજાઓનો સંહાર કરવા માટે જ મેં તને ઉત્પન્ન કરી છે, માટે જા, સર્વ પ્રજાઓનો નાશ કરી નાખ, તેમાં વિચાર કર

મા. હે સુદરાંગી ! હે નિર્દોષ દેવી ! પ્રબ્રહ્મોના વિનાશનું આ કાર્ય તારે હાથે જ અવશ્ય થશે, તેમાં લેશમાત્ર ફેરફાર થશે નહિ; માટે હું કહું છું તે પ્રમાણે તું કર અને મારું વચન માન્ય કર.^{૧૦}

તારદે કહ્યું : હે શત્રુઓના નગરને જીતનારા મહાબાહુ રાજા ! બ્રહ્મદેવે એ પ્રમાણે કહ્યું, ત્યારે મૃત્યુદેવીએ કંઈ પણ ઉત્તર આપ્યો નહિ, પણ તે ભગવાનની સન્મુખ જ નમ્ર થઈને બેસી રહી.^{૧૧} તે સમયે બ્રહ્મદેવે તે સ્ત્રીને પુનઃ પુનઃ તેની તે જ આજ્ઞા આપ્યા છતાં પણ તે જાણે સત્વરથી જની ગઈ હોય, તેમ મૌન ધારણ કરીને જ બેસી રહી. તે ભેઈ દેવોના ઈશ્વરેશ્વર અને લોકના નિયંતા બ્રહ્મા પોતાના અંતાઃકરણમાં અત્યંત પ્રસન્ન થયા. તેમણે મંદ મંદ હાસ્ય કરીને સર્વ લોકોના પર (પ્રસન્નતા-ભરેલી) દ્રષ્ટિ કરી.^{૧૨,૧૩} આ રીતે અજિત એવા ભગવાન બ્રહ્મા જ્યારે ક્રોધરહિત થયા, ત્યારે તે કન્યા તેમની પાસેથી ચાલી નીકળી, એમ અમે સાંભળ્યું છે.^{૧૪} હે રાજેન્દ્ર ! પ્રબ્રહ્મોનો સંહાર કરવાની પ્રતિજ્ઞા ક્યાં વિના જ મૃત્યુદેવી ઉતાવળી ઉતાવળી ત્યાંથી ચાલી નીકળીને ધેનુકા નામના તીર્થમાં જઈ પહોંચી.^{૧૫} ત્યાં જઈને તે દેવી મહા-દુશ્વર તપશ્ચર્યા કરવા લાગી. તેણે પંદર પદ્મ વર્ષ પર્યંત એક પગે બેસી રહીને તપશ્ચર્યા કરી.^{૧૬} આ રીતે ત્યાં રહીને તેણે પરમ દુશ્વર તપશ્ચર્યા કરવા માંડી, એટલે મહાતેજસ્વી બ્રહ્મદેવ તેની પાસે આવીને પુનઃ આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા :^{૧૭} 'હે મૃત્યુ ! તું મારા કહેવા પ્રમાણે કર.' તોપણ હે રાજા ! તેમના વચનનો અનાદર કરીને તેણે સત્વર પુનઃ તપશ્ચર્યા કરવા માંડી અને બીજા સાત પદ્મ વર્ષ પર્યંત એક પગે તે બેસી રહી.^{૧૮} વળી પણ હે માન આપનારા રાજા ! તે પદ્મ વર્ષ સુધી એક પગે બેસી રહીને તેણે તપશ્ચરણ કરવા માંડ્યું અને હે તાત ! દશ હજાર પદ્મ જેટલાં વર્ષ સુધી તે મૃગોની સાથે જ વિચર્યા કરી.^{૧૯} હે મહાશુદ્ધિમાન રાજા ! વીસ હજાર પદ્મ જેટલાં વર્ષ સુધી તેણે વાયુનો જ આહાર કર્યો અને પછી ઉત્તમ એવું મૌનવ્રત ધારણ કર્યું;^{૨૦} તેમ જ હે શ્રેષ્ઠ રાજા ! આઠ હજાર વર્ષ પર્યંત તેણે જળમાં જ નિવાસ કર્યો અને પછી તે કન્યા ગંડકી નદીના તીર ઉપર જઈ પહોંચી.^{૨૧}

ત્યાં રહીને પણ વાયુ તથા જળનો આહાર કરીને તેણે નિયમો પાળવા માંડ્યા અને પછી મહાભાગ્ય-શાળી એવી તે કન્યા ગંગાના તીર ઉપર ગઈ અને ત્યાંથી મેરુ પર્વત ઉપર ગઈ.^{૨૨} પછી જે સ્થળે દેવતાઓએ યજ્ઞ કર્યો હતો, ત્યાં-હિમાલયના શિખર ઉપર જઈને પ્રબ્રહ્મોનું હિત કરવાની ઇચ્છાથી કાશ્મી પેઠે સ્થિર રહીને એક નિખર્ષ જેટલાં વર્ષ સુધી પગના એક અંગૂઠા પર બેસી રહી અને ચત્ત-પૂર્વક બ્રહ્મદેવને પ્રસન્ન કરવા લાગી.^{૨૩,૨૪} તે પછી લોકોના ઉત્પાદક અને સંહારક દેવ બ્રહ્માએ તેને કહ્યું કે, 'હે પુત્રી ! તે' આ શું કરવા માંડ્યું છે ? તું મારા કહેવા પ્રમાણે કર.'^{૨૫} તે સાંભળીને મૃત્યુએ ભગવાન પિતામહને કહ્યું કે, 'ફરી પણ હું તમારી પ્રાર્થના કરું છું કે, હું પ્રબ્રહ્મોનો સંહાર નહિ કરું.' આ રીતે અધર્મના બંધથી ત્રાસ પામેલી અને પુનઃ પુનઃ પ્રાર્થના કરી રહેલી તે મૃત્યુદેવીને દેવના દેવ બ્રહ્માએ આશ્વસૂચક કહ્યું કે, ^{૨૬,૨૭} 'હે મૃત્યુ ! (મારા કહેવાથી પ્રબ્રહ્મોનો સંહાર કરવામાં) તને અધર્મ થશે નહિ, માટે હે કલ્યાણી ! આ પ્રબ્રહ્મોનો તું સંહાર કર. હે ભદ્રે ! મે' કહેલું વચન કદી મિથ્યા થશે નહિ.^{૨૮} વળી (મારી આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તવાથી) તારામાં સનાતન ધર્મનો પ્રવેશ થશે અને હું પોતે તથા સર્વ દેવતાઓ તારું હિત કરવામાં જ સહાય તત્પર રહીશું.'^{૨૯} હું તારા મનને પ્રિય લાગે તેવો એક બીજો વર તને આપું છું કે, વ્યાધિઓથી પીડાયેલા મનુષ્યો જ્યારે મરણ પામશે, ત્યારે પ્રબ્રહ્મો તારા પર દોષારોપ કરશે નહિ. (કેમ કે તેઓ એમ જ માનશે કે, રાગને લીધે જ મનુષ્યો મરણ પામે છે.)^{૩૦} તું પુરુષો વિષે પુરુષરૂપે રહીશ, સ્ત્રીઓ વિષે સ્ત્રીરૂપે રહીશ અને નપુંસકો વિષે નપુંસકરૂપે રહીશ.^{૩૧}

હે મહારાજા ! બ્રહ્મદેવે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે પુનઃ તે મૃત્યુદેવીએ જે હાથ ભેડીને દેવોના ઈશ્વર તે અવિનાશી મહાત્માને કહ્યું કે, 'ના, હું પ્રબ્રહ્મોનો સંહાર નહિ કરું.'^{૩૨} તે સાંભળી બ્રહ્મદેવે તેને કહ્યું કે, 'હે મૃત્યુ ! તું આ પ્રબ્રહ્મોનો સંહાર કર. હું તારે માટે એવો વિચાર કરીશ કે, જેથી હે કલ્યાણી ! તને અધર્મ થશે નહિ.'^{૩૩} હે મૃત્યુ ! પ્રથમ જ્યારે તું ઉત્પન્ન થઈ હતી, ત્યારે તારાં નેત્રો-

માંથી પડેલાં જે અશુભિંદુઓ મેં જોયાં છે અને જે અશુભિંદુઓને તે તારા હાથમાં ઝીલી લીધાં છે, તેઓ સર્વે ભયંકર રોગોરૂપે થઈને યથાયોગ્ય સમયે મનુષ્યોનો નાશ કરશે.^{૩૪} સર્વ પ્રાણીઓનો અંત કાળ જ્યારે સગીયમાં આવે, ત્યારે તું કામ અને ક્રોધ-એ બંનેને તેઓની પાસે મોકલજે, જેથી તને અતિ મહાન ધર્મની પ્રાપ્તિ થશે, પણ અધર્મ લાગશે નહિ; કેમ કે તારી વૃત્તિ પ્રત્યેક પ્રાણી પર એક-સરખી જ છે-રાગદ્વેષથી રહિત છે.^{૩૫} આ રીતે જો તું ધર્મનું પાલન કરીશ, તો તું તારા આત્માને અધર્મમાં ડૂબવા હર્ષિ નહિ, માટે મારા તરફથી આપવામાં આવતા આ અધિકારનો તું સ્વીકાર કર અને સર્વ પ્રાણીઓમાં કામ તથા ક્રોધની યોજના કરીને યોગ્ય સમયે તેઓનો સંહાર કર.^{૩૬}

નારદે કહ્યું : બ્રહ્મદેવનાં એ વચન સાંભળ્યા પછી તે મૃત્યુ નામની ઝીંઝે બ્રહ્મદેવના શાપના ભયથી 'બહુ સારું, ત્યારે એમ કરીશ' એમ કહીને તેમના વચનનો સ્વીકાર કર્યો અને પછી તે દિવસથી આરંભીને પ્રાણીઓનો અંતકાળ જ્યારે પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે તેઓનામાં કામ તથા ક્રોધની યોજના કરીને તેઓને મોહિત કરી નાખે છે અને પછી તેઓનો સંહાર કરે છે.^{૩૭} મૃત્યુના ઉત્પત્તિ સમયે તેનાં નેત્રોમાંથી જે અશુભારાઓ પડી હતી, તે ભયંકર રોગોરૂપે થઈને મનુષ્યો નાં શરીરોને પીડે છે અને આયુષ્યના અંતે સર્વ પ્રાણીઓનો સંહાર કરે છે; માટે એ વિષયનો યુદ્ધિપૂર્વક વિચાર કરીને તું શોક કર મા.^{૩૮} જેમ પ્રાણીમાત્રની ઇંદ્રિયો મુપુષિ અવસ્થામાં નિવૃત્તિ પામીને પાછી ભયંકર અવસ્થામાં પ્રવૃત્તિપરાયણ થાય છે, તેમ હે રાજસિંહ ! જગતના સર્વ મનુષ્યો પોતાના જીવનની સમાપ્તિ થઈ ગયા પછી પરલોકમાં જઈને પુનઃ આ લોકમાં શરીર ધારણ કરે છે-જન્મમરણને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૩૯} પ્રાણીમાત્રના શરીરમાં રહેનારો પ્રાણવાયુ મહા ભયંકર અને ઉચ્ચ શબ્દવાળો હોઈને અતિશય બળવાન છે અને તે જ સર્વ પ્રાણીઓનો પ્રાણમૂત છે, એટલું જ નહિ પણ સર્વ ઇંદ્રિયોનો મહારાજ તે પ્રાણવાયુ પ્રાણીઓનાં શરીરોના જ્યારે નાશ થાય છે, ત્યારે બીજાં નવાં નવાં શરીરોમાં દાખલ થાય

છે-પણ નાશ પામતો નથી; અર્થાત્ દેહનું જ મૃત્યુ થાય છે, પ્રાણનું કે આત્માનું મૃત્યુ થતું નથી.^{૪૦} પુણ્યનો જ્યારે ફલ થાય છે, ત્યારે સર્વ દેવો પણ મનુષ્યજન્મને ધારણ કરે છે અને પુણ્યનો જ્યારે ઉદય થાય છે, ત્યારે સર્વ મનુષ્યો પણ દેવરૂપે થઈ શકે છે; માટે હે રાજસિંહ ! તું તારા પુત્રનો શોક કર મા; કારણ કે તારા (પુણ્યશાળી) પુત્ર સ્વર્ગ-લોકમાં જઈને આનંદ કરી રહ્યો છે.^{૪૧} આ રીતે બ્રહ્મદેવે નિર્માણ કરેલી મૃત્યુદેવતા અંતકાળ ઉપસ્થિત થાય છે, ત્યારે સર્વ પ્રજાઓના યથાવત્ રીતે સંહાર કરે જ છે અને તે મૃત્યુદેવતાનાં નેત્રોમાંથી જે અશુભિંદુઓ ઝળી હતાં, તે ભયંકર વ્યાધિઓરૂપે થઈને પ્રાણીમાત્રનો વિનાશ કર્યા કરે છે.^{૪૨}

ઘટિ શ્રીમદ્દાહારતમાં શાંતિપર્વ ત્રીજા મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં 'મૃત્યુ અને બ્રહ્મનો સંવાદ'

નામનો અધ્યાય ૨૫૯ મો

અધ્યાય ૨૫૯ મો

ધર્મનું લક્ષણ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

હમે વૈ માનવાઃ સર્વે ધર્મ પ્રતિ વિશંકિતાઃ ।

કોડ્યં ધર્મઃ કુતો ધર્મસ્તન્મેઽહિ પિતામહ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! આ સર્વ મનુષ્યો ધર્મ પ્રત્યે શંકાશીલ છે, માટે તમે મને કહેા કે, ધર્મનું સ્વરૂપ શું અને તેની ઉત્પત્તિ ક્યાંથી, વળી ધર્મ કેવળ આ લોકને માટે જ છે, અથવા પરલોકને માટે જ છે કે બંને લોકને માટે છે, તે મને કહો.^૧

બીજે કહ્યું : વેદ, સ્મૃતિ અને સદાચાર આ ત્રણ પ્રકારે ધર્મનું લક્ષણ થઈ શકે છે અને ઘોર પ્રયોજન પણ ધર્મનું લક્ષણ છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે.^૨ ધર્મને માટે વિતરક એવાં જે જે કર્મોનું શાસ્ત્રમાં વર્ણન કરેલું છે, તેના મંબંધમાં વિદ્વાન પુરુષો ન્યૂનાધિક બાવથી અને વિપરીત બાવથી પણ નિશ્ચય કરે છે. જેમ કે લોકન્યવહારની સિદ્ધિને માટે જ ધર્મનો નિયમ કરવામાં આવ્યો છે.^૩ ધર્મ આ

+ કહેવાનો આશય એ છે કે, મૃત્યુનાશમાં જ રહીને મોક્ષ મેળવી શકાય છે, જ્યાં દેવતાએ આશ્રય મળ્યો સંપાત્ત લેવાની કળા કરે છે, તેમ જ દેવતા

લોક ને પરલોક બન્નેના હિત કરનારો છે; પરંતુ પાપી પુરુષ નિપુણતાપૂર્વક ધર્મ નહિ સંપાદન કરીને ભલટો વધારે પાપી બને છે.^૧ કેટલાએક વિદ્વાનો કહે છે કે, આપત્તિકાળમાં પણ પાપકર્મ કરનારા પુરુષો તે પાપકર્મથી મુક્ત થતા નથી, પણ ખરું જોતા તો આપત્તિકાળમાં પાપવાદી પુરુષ પણ અપાપવાદી ગણાય છે અને (અધર્મ કરનારો પણ) ધર્મકર્તા ગણાય છે. (આ કેપરથી એમ જ સિદ્ધ થાય છે કે,) આચાર એ જ ધર્મનેા મુખ્ય આધાર છે; માટે તમે આચારનેા આશ્રય કરીને જ ધર્મનું સ્વરૂપ જાણી શકશો.^૨ (પુરુષ કેવળ બીજાનાં પાપને જ જુએ છે, પણ પોતાનાં પાપને જોતો નથી.) જેમ કે કોઈ એક ચોર અધર્મથી ગ્રસ્ત થઈને બીજાનું ધન ચોરે છે અને પછી રાજા વિનાના પ્રદેશમાં (જઈને) તે ધન ઉઠાવી આનંદમાં જીવન ગાળે છે;^૩ પરંતુ તે સ્થળે બીજા ચોર લોકો તેના ધનને ચોરી જાય છે, ત્યારે તે પણ ઇચ્છે છે કે, અહીં રાજા હોય તો કેવું સારું! વળી તે સમયે જે લોકો પોતાના ધનને ચોરી જઈને આનંદ ભોગવી રહ્યા હોય છે, તેઓને શિક્ષા કરવા માટે તે ઇચ્છે છે અને જો બની શકે તો રાજાની પાસે જઈને નિઃશંક, નિર્ભય અને પવિત્ર થઈને ફરિયાદ પણ કરે છે; પરંતુ પોતાનામાં રહેલા દુશ્ચરિતને લેશમાત્ર તે જોતો નથી. (કે જે પોતે પણ બીજાનું ધન ચોરીને ન્યાય માગે તે તો જોયો છે.)^૪ આ જગતમાં સત્ય વચન ખાલતું તે ઉત્તમ ગણાય છે અને સત્યના કરતાં બીજું કંઈ પણ શ્રેષ્ઠ નથી; કારણ કે સત્યને લીધે જ સર્વનું ધારણ થઈ રહ્યું છે અને સત્યમાં જ સર્વની પ્રતિષ્ઠા છે.^૫ પાપકર્મ કરનારા કૂર પુરુષો પણ જુદી જુદી રીતે સત્યનું પાલન કરે છે અને દ્રોહ તથા વાદવિવાદનો ત્યાગ કરીને સત્યના આધારે જ પોતાનો વ્યવહાર ચલાવે છે.^૬ આવા પાપી મનુષ્યો

ત્યાગથી જ મોક્ષ મળે છે, છતાં ત્રિપલપટ પુરુષો ગૃહસ્થાશ્રમમાં પડી રહે છે. આના બે પક્ષ બિના થાય, ત્યારે આવી વ્યવસ્થા કરી કે, જેનું ચિત્ત વિલેપ પામતું ન હોય, તેના મહાન પુરુષ જનક અને વસિષ્ઠાદિકની જે ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને જ મોક્ષ મેળવે; પણ જેનું ચિત્ત શ્રાવ્યમનનાદિક અધ્યાત્મકર્મોમા વિવિધ થતુ હોય, તે પુરુષે નિર્હતને માટે સંન્યાસ જ લેવો.

પણ (કોઈ દેવદેવીઓના શપથ લઈને) જો સત્યનું પાલન ન કરે (અને એકબીજાની પ્રતિજ્ઞાનેા બંગ કરે), તો અવશ્ય તેઓ નાશ પામે. બીજાના દ્રવ્યનું હરણ ન કરવું આવો સનાતન ધર્મ છે,^૭ છતાં કેટલાએક બળવાન પુરુષો માને છે કે, એવા ધર્મને તો દુર્બળ પુરુષોએ જ ચાલુ કર્યો છે; પરંતુ દેવની પ્રતિજ્ઞાતાને લીધે તે બળવાન પુરુષો પણ બ્યારે નિર્બળ બની જાય છે, ત્યારે તેઓને પણ ‘ ન હર્તવ્યં પરધનમ્ ’ એ સનાતનધર્મ અવશ્ય પસંદ પડે છે;^૮ કેમ કે જેઓ બળવાન હોય છે, તેઓ પણ સદાકાળને માટે કંઈ સુખી હોતા નથી; માટે હે યુધિષ્ઠિર ! તમારે કદી પણ કુટિલતા કરવાની ભુલિ કરવી નહિ;^૯ કારણ કે કોઈના તરફ લેશમાત્ર પણ કુટિલતા નહિ કરનારા પવિત્ર પુરુષને દુષ્ટ મનુષ્યોથી, ચોર લોકોથી કે રાજા તરફથી પણ ભય નથી. વળી તે પુરુષ સદાકાળ નિર્ભય જ રહે છે; પરંતુ જે મનુષ્ય ચોર હોય છે, તે તો ગામમાં આવેલો મુઠ જેમ સર્વ તરફથી શકિત રહે છે, તેમ સર્વ કોઈનાથી ભયભીત રહે છે અને પોતે આચરેલા પાપકર્મને ઘણું લાગે બીજાઓ વિષે જ જુએ છે, અર્થાત્ શક પુરુષ બીજાને પણ શક માને છે;^{૧૦} પણ જે મનુષ્ય નિરંતર પવિત્ર હોય છે, તે સદાને માટે પ્રસન્ન રહે છે, સર્વ તરફથી નિર્ભય રહે છે અને પોતાનામાં કોઈ જાતનું જો પાપ હોય છે, તો બીજાઓમાં તેને કદી જોતો નથી.^{૧૧} ગ્રાણીમાત્રનું હિત ઇચ્છનારા ઋષિમુનિઓએ કહ્યું છે કે, ‘ દાન દેવું ’ એ પણ સનાતન ધર્મ છે. આ ધર્મના સંબંધમાં પણ કેટલાએક ધનવાન પુરુષો માને છે કે, ‘ એ દાનધર્મને તો કૃપણ અથવા લીન પુરુષોએ જ ચાલુ કર્યો છે. ’ પરંતુ દેવની પ્રતિજ્ઞાતાને લીધે તે ધનવાન પુરુષો બ્યારે નિર્ધન બની જાય છે, ત્યારે તેઓને પણ ‘ દાતવ્યમિત્યયં ધર્મઃ ’ એ દાનધર્મ પસંદ પડે છે. વળી જેઓ અત્યંત ધનવાન હોય છે, તેઓ પણ સદાકાળને માટે કંઈ સુખી હોતા નથી.^{૧૨} (માટે ધર્મનું સામાન્ય લક્ષણ એ-હોઈ શકે કે) પુરુષ બીજાઓએ કરેલાં જે કર્મને પોતાના સંબંધમાં ઇચ્છતો ન હોય અને જે કર્મને પોતે અપ્રિય માનતો હોય, તેવું કર્મ બીજાઓ તરફ તેણે કરવું નહિ.^{૧૩}

જે પુરુષ બીજાની શ્રીનો ભરપતિ હોય, તે કોની પાસે શું કહેવા માટે યોગ્ય છે? (કેમ કે તે પોતે જ ભે દુષ્ટ છે, તો પછી બીજાઓને તે શું કહી શકે તેમ છે?) પરંતુ પોતે જેવું દુષ્ટ કર્મ કરે છે, તેવું જ દુષ્ટ કર્મ પોતાની સ્ત્રી વિષે બીજાનું ભોવામાં આવે, તો હું માનું છું કે, તેનાથી તે સહન થઈ શકે નહિ.^{૨૧} જે પુરુષ પોતે જીવવાની ઇચ્છા રાખે છે, તે પુરુષ બીજાનો વિદ્યાત કરવા માટે કેમ તૈયાર થાય? પોતે જે જે વિષયના સંબંધની ઇચ્છા કરે તે તે વિષયના સંબંધની બીજાઓ પાસે ઇચ્છા કરે જ, આવો પ્રત્યેક મનુષ્યે વિચાર કરવો જોઈએ.^{૨૨} મનુષ્યનો એ ધર્મ છે કે, પોતાની જરૂરિયાત ઉપરાંતનાં ધનાદિક સોગસાધનોની પોતાની પાસે વૃદ્ધિ થઈ ગઈ હોય, તો તે સાધનોમાંથી બીજા સાધનરહિત દરિદ્રી મનુષ્યોને તેણે સંવિભાગ આપવો જ જોઈએ; કેમ કે વિદ્યાતાએ એ મનુષ્યધર્મને ઉદ્દેશીને વ્યાપારદોષગાર વગેરે ધનવૃદ્ધિ કરનારા પ્રયોગોની પ્રવૃત્તિ આણુ કરી છે;^{૨૩} માટે મનુષ્યે દમ, દાન, દયા વગેરે સન્માર્ગનું એવા પ્રકારે આચરણ કરવું જોઈએ, કે જેથી સાક્ષાત્ દેવો પણ ચિંતન કરતાની સાથે પોતાની સામે હાજર થાય; અથવા જે સમયે પોતાને ધનાદિકનો લાભ થાય, તે સમયે યજ્ઞ, દાન વગેરે ધર્મમાં સ્થિતિ કરવી તે પણ ઉત્તમ ગણાય છે.^{૨૪} વિદ્વાનો કહે છે કે, જે કોઈ કર્મ સર્વને પ્રીતિકર હોઈને અહિંસાથી યુક્ત હોય, તે જ વસ્તુતઃ ધર્મરૂપ છે; માટે હે યુધિષ્ઠિર! સર્વને પ્રિય હોય તે ધર્મ અને સર્વને અપ્રિય હોય તે અધર્મ, આવું સામાન્ય ધર્મ-અધર્મનું લક્ષણ તમે સમજી લો;^{૨૫} કેમ કે વિદ્યાતાએ સત્પુરુષોના ચારિત્ર્યરૂપી જે ઉત્તમ ધર્મની સ્થાપના કરી છે, તે લોકોના કલ્યાણ માટે હોઈને દયાપ્રધાન છે અને સૂક્ષ્મ ધર્મના લાભ માટે જ નિયત કરેલી છે.^{૨૬} આ રીતે હે કુરુશ્રેષ્ઠ રાજા! મેં તમને ધર્મનું લક્ષણ કહ્યું છે, માટે તમારે કોઈ પ્રકારે પણ કૃતિલતા દરવાની બુદ્ધિ કરવી નહિ.^{૨૭}

ઈતિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વતર્વત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'ધર્મનું લક્ષણ' નામનો

અધ્યાય ૨૫૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૬૦ મો

યુધિષ્ઠિરનો ધર્મવિષયક આક્ષેપ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

સૂક્ષ્મં સાધુ સમુદિદં નિયતં વ્રહ્મલક્ષણમ્ ।

પ્રતિમા ત્વસ્તિ મે કાચિત્ તાં વ્રૂયામનુમાનતઃ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : ધર્મનું જે સૂક્ષ્મ લક્ષણ કેવળ વેદ દ્વારા જ સમજી શકાય તેવું છે, તેનું તમે સારી રીતે પ્રતિપાદન કર્યું; તોપણ મારી બુદ્ધિમાં અનુમાનને આધારે જે એક સ્કુરણા ઉડતી છે, તે હું તમને કહું છું.^૧ મારા હૃદયમાં જે જે અનેક પ્રકારના પ્રશ્નો હતા, તે સર્વનો યથાસ્થિત ઉત્તર તમે મને આપ્યો છે, તોપણ હે રાજન! આ એક બીજો પ્રશ્ન હું તમને પૂછું છું, તે કેવળ દુરાશ્રયથી અથવા કૃતકના આશ્રયથી હું તમને પૂછતો નથી; પણ ધર્મના સ્વરૂપને જાણવાની ઇચ્છાથી જ પૂછું છું.^૨ આ સર્વ ભૂતસમુદાય અત્રાદિકની સહાયથી પોતાની મેળે જ જીવન ગાળી રહ્યો છે, પોતાની મેળે જ પ્રત્યેકપાદન કરી રહ્યો છે અને પોતાની મેળે જ દેહ-રૂપી આકૃતિથી વ્રથ થઈ રહ્યો છે, (છતાં તમે તો એમ જ કહ્યું કે, બીજાને સુખદુઃખ ઉપભવવાથી ઉત્પન્ન થયેલા ધર્મ અને અધર્મ કાળાંતરે પણ પોતાને સુખદુઃખ આપનારા થાય છે, તેનું કેમ?) વળી હે ભારત! વેદાદિક શાસ્ત્રોના કેવળ પાઠ કરવાથી ધર્મનું સ્વરૂપ કંઈ બળી શકતું નથી,^૩ (તેમ જ કોઈ ભતની વ્યવસ્થા નહિ હોવાને લીધે વૈદિકધર્મ અત્યંત દુર્લભ થઈ પડે છે. જેમ કે) આપત્તિથી યુક્ત રહેલા પુરુષનો ધર્મ જુદો હોય છે અને આપત્તિથી શસ્ત થયેલા પુરુષનો ધર્મ પણ જુદો હોય છે. વળી શાસ્ત્રાદિકનું માત્ર પઠન કરવાથી આપત્તિઓને દેવી રીતે બળી શકાય? (આ ઉપરથી તો એમ જ જણાય છે કે, અવ્યવસ્થિત સ્વરૂપવળો વૈદિકધર્મ તે ધર્મ જ નથી.^૪ તેમ જ સત્પુરુષોના આચારને પણ ધર્મના લક્ષણ તરીકે માની શકાય તેમ નથી; કારણ કે) સત્પુરુષોના આચાર તે જ ધર્મ છે, એમ માનવામાં આવ્યું છે અને આચાર-અપત્ત જે પુરુષો તે જ સત્પુરુષો છે, એમ પણ માનવામાં આવ્યું છે, જેથી સત્પુરુષોના આચાર તે ધર્મ અને ધર્મના આચરણને લીધે પુરુષો સંત-આમ

અન્યેન્યાશ્રયને લીધે લક્ષ્ય તથા લેક્ષણમા સાધ્ય કયુ અને અસાધ્ય કયુ, તેનો નિર્ણય કેમ થઈ શકે? માટે જણાય છે કે, સદાચાર પણ ધર્મવિપયમા પ્રમાણભૂત નથી. આપણે જોઈએ છીએ કે કોઈ એક સામાન્ય મનુષ્ય ધર્મોચરણની પુદ્ધિથી અધર્મોચરણ કરે છે અને કોઈ એક ઉત્તમ પુરુષ પણ ધર્મોચરણની પુદ્ધિથી અધર્મ કરી જોડે છે. * વળી શાસ્ત્રકુશળ વિદ્વાન પુરુષોએ કહ્યું છે કે, આ ધર્મ વિપયમા વેદોને જ પ્રમાણ માનવા, પરંતુ આપણે સાક્ષીઓએ જોઈએ કે, વેદવાદોનો તો યુગે યુગે હ્રાસ થતો જાય છે (તો પછી વેદો ઉપર પણ કેવી રીતે શ્રદ્ધા રહી શકે?)^{૧૩૭} સત્યયુગમા ધર્મો જુદા હોય છે, ત્રેતાયુગમા વળી સત્યયુગના કરતા પણ જુદા હોય છે, દ્વાપરયુગમા ત્રેતાયુગના કરતા પણ ભિન્ન ધર્મો હોય છે અને કલિયુગમા તો મનુષ્યોની શક્તિ પ્રમાણે છેક ત્રણે યુગોના ધર્મો કરતા પણ ભિન્ન ધર્મો રચેલા છે, (અર્થાત્ યુગે યુગે મનુષ્યોની શક્તિના પ્રમાણમા ધર્મરચના થાય છે)^{૧૩૮} આ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, 'વેદોત્ત વચન સત્ય જ હોય છે,' આપુ જે કથન તે કેવળ લોકને રજન કરવા માટે જ હોય જોઈએ. વળી સર્વ રમૂતિઓ વેદોમાથી નીકળીને સર્વ જગતમા પ્રસિદ્ધ થઈ છે, જેથી સર્વ વેદોને જો પ્રમાણ માનવામા આવે તો સર્વ રમૂતિઓને પણ પ્રમાણ માનવી જોઈએ અને વેદ જેવા પ્રમાણશાસ્ત્રમા પણ જો અપ્રમાણિકતા અથવા વિરુદ્ધતા જોવામા આવે, તો પછી તેને શાસ્ત્ર

* જેમ કે

મયાત્મ વેદમુવશ્વત્તુપજનમ્યા શ્રોત્રપૂર્ણમ્ । શરૂભતિ તો પુરુષ જે વેદતુ શ્રવણ કરે તો તપાવેતુ સીમ્ અને લાખ રેડીને તેના કાન પૂરી દેવા આવેા નિષેધ હોવા છતાં કેટલાએક મોક્ષાભિલાષી શ્રદ્ધા ધર્મચૂંદિથી ઉપ નિષદોતુ શ્રવણ કરે છે અને તે નિમિત્ત અધર્મ કરે છે, તેમ જ અગત્ય જેવા શિષ્ટ પુરુષે દડકારણને શાપ આપીને મોટું હિંસાજનક કર્મ કર્યું હતું અને તે નિમિત્તે મહાન અધર્મ કર્યો હતો આ રીતે યજ્ઞ પુરુષો મા શિષ્ટ પુરુષોના લક્ષણ જોવામા આવે છે અને શિષ્ટ પુરુષોમા યજ્ઞ પુરુષોના લક્ષણ જોવામા આવે છે માટે સદાચારનો નિર્ણય કરવા તે અશક્ય જ છે

—નીલકંઠ

કેમ કહી શકાય ૧૯૧૦x તેમ જ કોઈએક ધાર્મિક મનુષ્ય જ્યારે ધર્મક્રિયા કરતો હોય, ત્યારે કોઈ બળવાન દુરાત્મા પુરુષ તેની જે જે ક્રિયામા વિકાર કરે, તેના સ્વરૂપનો પણ વિનાશ જ થાય છે,^{૧૩૯} આ ઉપરથી એમ જ જણાય છે, કે, આપણે જાણીએ અથવા ન જાણીએ, તેમ જ આપણામા જાણવા ની શક્તિ હોય અથવા ન હોય, પરંતુ ધર્મનું તાત્ત્વિક સ્વરૂપ અસ્થાની ધાર કરતા પણ અતિ સૂક્ષ્મ છે અથવા મોટા પર્વતના કરતા પણ અતિશય સૂળ છે.^{૧૪૦} પ્રથમ કર્મકાંડમા જ્યારે આપણે જોઈએ છીએ, ત્યારે ધર્મનું સ્વરૂપ ગધર્વના નગર સમાન અતિ આશ્ચર્યજનક જોવામા આવે છે, પરંતુ પાછળથી સૂક્ષ્મદર્શી વિદ્વાન પુરુષો જ્ઞાન કાંડનો અભ્યાસ કરીને યુક્તિપૂર્વક તપાસવા માટે છે, ત્યારે તેનો તે જ ધર્મ જાણે તુલ્ય હોય તેમ અદ્વય થઈ જાય છે.^{૧૪૧} વળી હે ભરતવશી પિતા

* કહેવાતો આશય એ છે કે, જો શ્રુતિઓ પ્રમાણ છે, તો સર્વ રમૂતિઓ પણ પ્રમાણ છે, પણ 'ન્યા શ્રુતિના વચનને બાધ ન આવતો હોય ત્યાં રમૂતિ પ્રમાણ છે અને શ્રુતિના વચનને બાધ આવતો હોય ત્યાં રમૂતિ અપ્રમાણ છે' એમ કહેશે તો સર્વ રમૂતિઓ કેવળ અપ્રમાણ જ છે, એમ સિદ્ધ થશે, કેમ કે રમૂતિનું પ્રમાણ સાપેક્ષ છે, અર્થાત્ રમૂતિને પ્રમાણ માનવા માટે શ્રુતિના પ્રમાણની અપેક્ષા રહે છે વળી જે સ્થળે શ્રુતિ અને રમૂતિ એ બંનેનો વિરોધ જોવા થાય ત્યાં એક રમૂતિને જો અપ્રમાણ માનવામા આવશે, તોપણ રમૂતિઓ કેવળ અપ્રમાણ દરશે તેને માટે શી વ્યવસ્થા?

+ જેમ કે રાજ્ય જનમેજયે ધર્મચૂંદિથી અશ્વમેધયજ્ઞ કર્યો હતો, છતાં ધર્મે તેના વચમા વિશ્વ નાખ્યું જેથી અશ્વમેધ-સંસ્થાનો લોપ જ થયો

* આ ૧૩મા સ્તોકમા કહે છે કે, કર્મકાંડ તરફ દષ્ટિ કરતા ધર્મનું સ્વરૂપ મધર્વના નગર જેવું અદ્વિત જણાય છે જેમ કે કર્મકાંડનું પ્રતિપાદન કરનારી શ્રુતિ કહે છે કે, 'અક્ષય હ વૈ જાતુમસ્યયાત્તિ મુક્ત મવતિ । યાતુમોસ્ય યદ કરનારા પુરુષને અક્ષય પુરુષ પ્રાપ્ત થાય છે' વળી 'મપામ સોમમમ્તા અમ્' । આપણે સોમ રસનું પાન કરીએ કે જેથી અજરામર થઈ જઈએ— અર્થાત્ આપણે સોમયાગ કરીએ કે જેથી મરણધર્મથી રહિત થઈએ આવી આવી શ્રુતિઓ, યદયાગાદિ ધર્મને અતિ મહત્વનો વધુવે છે અને તેથી જ ધર્મનું સ્વરૂપ મધર્વના નગર જેવું અદ્વિત દેખાય છે, પરંતુ જ્ઞાન-

મહા! ભવિષ્યકાળનું કૃણ દર્શાવનારી એક સ્મૃતિ આપણને પ્રથમથી જ સૂચવે છે કે, ગાયોને પાણી પીવાનાં કુદ્ર જલાશયો જેમ તત્કાલ સુકાર્થ બન્ય છે અને એતરના કચારાઓમાં વાળેલી નાની નાની નહેરો જેમ એકદમ સુકાર્થ બન્ય છે, તેમ વેદોક્ત સનાતન ધર્મ પણ કલિયુગના અંતમાં ક્ષીણ થઈને અદૃશ્ય થઈ જશે-નાશ પામી જશે; ^{૧૪} કારણ કે કલિકાળના દુષ્ટ, દાંભિક મનુષ્યો અગ્નિહોત્રાદિક કાર્યકર્મો જ કરશે, બીજાની ઇચ્છાને અધીન થઈને જ અધ્યયન કે અધ્યાપન કરશે અને યજ્ઞાદિકના ઉદ્દેશો અથવા ધનાદિકના લાભને માટે જ વ્રતાદિકનું આચરણ કરશે; એટલું જ નહિ પણ તે કાળના કેટલાએક મનુષ્યો તો શ્રદ્ધાના અભાવને લીધે કેવળ બ્યથા ધર્મોચરણ કરવાનો આદંબર કરશે. ^{૧૫} કેટલાએક મૂઢ પુરુષોની દૃષ્ટિએ સકામ ધર્મ પણ (નિષ્કામ) ધર્મ જ ગણાશે અને સત્પુરુષોના સખ ધર્મો જે કંઈ ધર્મોચરણ દેખાશે, તેને બીજા મૂઢ પુરુષો માત્ર પ્રલાપના જેવું જ ગણી કાઢશે. ઉપરાત જે પુરુષો ધર્મોચરણ કરશે, તેઓને બીજા નાર્તિક પુરુષો ઉન્મત્ત કરાવીને હસી કાઢશે. વળી આ ચાલુ સમયમાં પણ (દ્રોણાચાર્ય જેવા) કેટલાએક મહાન પુરુષોએ પોતે બ્રાહ્મણ હોવા છતાં રાજધર્મનો સ્વીકાર કર્યો છે, માટે તે ઉપરથી એમ તો નહિ જ કહી શકાય કે, શિષ્ટ પુરુષોનો

કાંડ એટલે ઉપનિષદોનો અભ્યાસ કરી યુક્તિપૂર્વકે તપાસ કરનારા વિદ્વાન પુરુષો તો એમ જ સિદ્ધ કરે છે કે, યત્ કૃત્વક તદ્ અનિત્ય જાતૈવાત્ પટવત્. જે કંઈ કૃત્રિમ છે તે સર્વ અનિત્ય છે; કેમ કે તે કામ છે. જે જે કામ હોય તે તે અનિત્ય જ હોય; જેમ કે ઘડો. આ અનુમાન દ્વારા વિદ્વાન પુરુષો એવો જ નિર્ણય કરે છે કે, કાર્યરૂપ એવા યજ્ઞયાગદિ ધર્મો કેવળ અનિત્ય છે-નાશવંત છે. વળી શ્રુતિ પણ કહે છે કે, તથયેહ કર્મ ચિતો લોક. ક્ષીયત્ એવમેગમુત્ર પુષ્પચિતો લોકઃ ક્ષીયતે. જેમ કર્મ દ્વારા સંપાદન કરેલું આ લોકનું સુખ નાશવંત છે, તેમ પુણ્ય દ્વારા સંપાદન કરેલું પરલોકનું સુખ પણ નાશવંત છે. આ ઉપરથી એ જ સિદ્ધ થાય છે કે, યજ્ઞયાગદિ ધર્મ નાશવંત કૃણવાળો દોષને અત્વંત તુચ્છ છે, આવો યુધિષ્ઠિરનો ધર્મવિષયક આક્ષેપ છે, એમ સમજવું. વાર્તાત્મિક દૃષ્ટિએ અંત કરણને શુદ્ધ કરવા માટે યજ્ઞદિ ધર્મ આવશ્યક છે જ.

હરકોઈ આચાર્ય સર્વ લોકનું હિત કરવા માટે પ્રવૃત્તિ કરે છે; ^{૧૬} કારણ કે તેવા પ્રકારના એક આચારનું પરિપાલન કરીને એક મનુષ્ય મો પ્રભાવશાળી બને છે, બીજા મનુષ્ય પોતાના કર્મધર્મથી બ્રહ્મ થઈને અન્યને બાધકર્તા થઈ પડે અને ત્રીજા મનુષ્ય દેવેચ્છાને લીધે સમાનરૂપવાર્તે પણ રહે છે. ^{૧૭} કહેવાતું તાત્પર્ય એ છે કે, એ મનુષ્ય જે આચારનું પાલન કરીને મહાસમ થઈ શકે છે તે જ આચારનું પાલન કરીને બીજા મનુષ્ય (પોતાનું સર્વસ્વ શુભાવીને) અન્યને બાધ કરતાં થઈ પડે છે; માટે સર્વ પ્રકારના આચારો અમુક એક આચાર અમુક જ કૃણ આપનારો દે એવો કંઈ નિયમ નથી, એમ પ્રત્યેક મનુષ્યે સમજ બેઈએ. ^{૧૮} પ્રાચીન કાળના વિદ્વાન પુરુષોએ પૂર્વે જે પ્રકારનો પુરાણો ધર્મ કહ્યો છે અને સ્વીકાર્યો છે, તેના આચારો જ આ સનાતન મર્યાદા રિથા કરી રહી છે. (આવો મારો પોતાનો મત છે અર્થાત્ અનાદિ કાળથી આદ્યા આવેલા શુભ સ્વભાવને લીધે જ સુખ-દુઃખ, કાર્ય-અકાર્ય વગેરેની બ્યવસ્થા થઈ રહી છે, શ્રુતિ આદિના પ્રમાણ વાળા ધર્મથી કંઈ થતું નથી, એમ હું માનું છું). ^{૧૯} ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માતુશાસન પર્વમાં ‘યુધિષ્ઠિરનો ધર્મવિષયક આક્ષેપ’ નામનો અધ્યાય ૨૬૦ મેં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૬૧ મો

મહાસુનિ જાજલિની ઘોર તપશ્ચર્યા

॥ સીધાં ઉવાચ ॥

અત્રાપ્યુદાહરંતીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।

તુલાધારસ્ય વાક્યાનિ ધર્મે જાજલિના સહ ॥૧॥

લીંબે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિરરાજ ! આ વિષયમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે કે, જેમાં મહાસુનિ જાજલિની સાથે વૈરય તુલાધારનો ધર્મવિષયક સંવાદ વર્ણવ્યો છે, તે હું

* જેમ કે વિશ્વામિત્ર, બ્રાહ્મણોનો આચાર પાળીને મોટા પ્રભાવશાળી થઈ ગયા, પરંતુ રામ સંનિયતો આચાર પાળીને પોતાના ધર્મકર્મથી બ્રહ્મ થઈ ગયા અને વસિષ્ઠ પોતાના તપોબળથી વિશ્વામિત્રના ઉપર અસ્પૃશ્યતાનો ઉપયોગ કરીને પણ બ્રાહ્મણના આચારથી બ્રહ્મ ન થયા

તમને કહું છું, સાંભળો.^૧ કોઈ એક વનમાં જાજલિ નામનો મહાતપસ્વી પ્રાણી રહેતો હતો. તે પ્રાણી એક સમયે સમુદ્રના કિનારા પર આવીને તપશ્ચર્યા કરવા લાગ્યો.^૨ તે વેળા એ યુદ્ધિમાન સુનિ નિયમનિષ્ઠ રહીને નિયમિત આહાર કરતો હતો, વદકલવસ્ત્ર. મૃગચર્મ અને જટાને ધારણ કરતો હતો અને શરીરે મળ તથા કાદવથી મલિન જણાતો હતો. આ રીતે તેણે અનેક વર્ષ પર્વત તપશ્ચર્યા કરી.^૩ હે રાજા! મહાતેજસ્વી મહર્ષિ જાજલિ જે જળમાં જ વસતો હતો તે કોઈ સમયે સર્વ લોકોનું નિરીક્ષણ કરવાની ઇચ્છાથી મન સમાન વેગ ધારણ કરીને સર્વત્ર વિચરવા લાગ્યો.^૪ આ રીતે વન અને ઉપવન સહિત સમુદ્ર સુધીની પૃથ્વીનું અવલોકન કર્યો પછી સુનિ જાજલિ જળમાં રહ્યો રહ્યો એક દિવસ વિચાર કરવા લાગ્યો કે, ‘સ્થાવરજંગમ સહિત આ સમગ્ર જગતમાં મારા સમાન બીજો એક પણ મનુષ્ય નથી કે, જે આ પ્રમાણે જળમાં રહીને મારી સાથે આકાશમાં પણ વિહાર કરી શકે.’^૫ આ રીતે રાક્ષસો ભેઈ ન શકે તેમ જળના મધ્યભાગમાં રહીને તે બોલતો હતો. તેવામાં ત્યાં રહેનારા પિશાચોએ તેને કહ્યું કે, ‘હે શ્રેષ્ઠ પ્રાણી! તારે એમ બોલવું યોગ્ય નથી. કાશીની અંદર નિવાસ કરનારો તુલાધાર નામનો વૈશ્ય મહાધનશ્રી છે, છતાં આમ તારી પેઠે બોલવાને માટે યોગ્ય નથી; અર્થાત્ તારા કરતાં અધિક યોગ્યતાવાળો તુલાધાર પણ આવું ગર્વ ભરેલું વચન બોલવાને યોગ્ય નથી તો, પછી તારા થી તો કેમ જ બોલી શકાય?’^૬ મહાતપસ્વી જાજલિને જળનિવાસી ભૂતાએ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તેણે કહ્યું કે, ‘જે એમ જ છે તો પછી મહા-યુદ્ધિમાન અને યશસ્વી એવા તુલાધારને હું મળું.’^૭ ઋષિ જાજલિનાં એ વચન સાંભળીને જળનિવાસી તે રાક્ષસોએ તેને ઉપાડીને સમુદ્રની બહાર લાવી મૂક્યો અને કહ્યું કે, ‘હે ઉત્તમ પ્રાણી! આ માર્ગે થઈને તું કાશી તરફ જા.’^૮ ભૂતગણોના એ કહેવા પરથી જાજલિ મનમાં ઉદ્ઘાસ થઈને કાશી તરફ ચાલી નીકળ્યો અને ત્યાં જઈને તુલાધાર વૈશ્યને મળીને તેણે આ રીતે કહ્યું.^૯

એણે કહ્યું હજાર કર્મ કર્યું હતું કે, જેથી તેમને એવી ઉત્કૃષ્ટ સિદ્ધિના લાભ થયો હતો, એ વિષે તમે મને કહો.^{૧૦}

ભીષ્મે કહ્યું: મહાતપસ્વી સુનિ જાજલિ અતિશય ઘોર તપશ્ચર્યા કરતો હતો. સાયંકાળે અને પ્રાતઃકાળે સ્નાનસંધ્યા કરવામાં તત્પર રહેતો હતો, અગ્નિનું સારી રીતે ઉપાસન કરતો હતો, સ્વાધ્યાય કરવામાં તત્પર રહેતો હતો, વાનપ્રસ્થના વિધિને જાણનારો હતો અને વેદવિદ્યાના પ્રતાપથી બાળે પ્રજ્વળી રહ્યો હોય તેવા કાંતિમાન દેખાતો હતો.^{૧૧} વળી તે મહર્ષિ વનમાં રહીને તપશ્ચર્યા કરતો હતો, છતાં ‘હું ધર્મનિષ્ઠ છું’ એવું અભિમાન કરતો ન હતો. વર્ષાઋતુમાં તે ખુદ્ધા પ્રદેશમાં પડી રહેતો હતો, હેમંતઋતુમાં તે જળની અંદર બેસી રહેતો હતો અને ગ્રીષ્મઋતુમાં વાયુ અને તાપને સહન કરતો હતો; છતાં તેને ‘હું ધર્મનિષ્ઠ છું’ આવા પ્રકારનું અભિમાન ન હતું. વળી તે શરીરને દુઃખ યાચ તેવાં અનેક સ્થળો ઉપર શયન કરતો હતો અને કોઈ સમયે કેવળ પૃથ્વી પર પણ સૂઈ રહેતો હતો.^{૧૨} એક સમયે બ્યારે વર્ષાઋતુ ચાલતી હતી, ત્યારે તે સુનિ ખુદ્ધા પ્રદેશમાં બેસી રહ્યો હતો અને આકાશમાંથી પડતી જળધારાને પોતાના મસ્તક પર ઝીલી રહ્યો હતો.^{૧૩} હે રાજા! તે સમયે તેની જટા જળથી પલળી ગયેલી હોવાથી અત્યંત ગંદાઈ ગઈ હતી. વળી તે નિષ્પાપ સુનિ નિત્ય અરણ્યમાં સંચાર કરતો હતો, જેથી આખે શરીરે મલિન દેખાતો હતો; તેમ જ કોઈ કોઈ સમયે તે મહાસુનિ નિરાહાર રહેતો હતો અને કોઈ કોઈ સમયે માત્ર વાયુનું જ લક્ષણ કરતો હતો; એટલું જ નહિ પણ કોઈ કોઈ વેળા તો તે સુનિ કાઠની પેઠે અચળ બેસી રહેતો હતો.^{૧૪} હે ભરતવંશી રાજા! આ રીતે દૂંઠાની પેઠે નિશ્ચેષ્ટ બેસીને તે સુનિ તપશ્ચર્યા કરતો હતો. તે સમયે એક ચક્રલાએ અને ચક્રલીએ તેના મસ્તક ઉપર માળો બાંધવા માંડ્યો.^{૧૫} પ્રહાસિ જાજલિ પ્રાણીઓ પર દયાળુ હતો, જેથી તેણે પોતાની જટાની અંદર ઘાસ અને તંતુઓથી માળો બાંધી રહેલાં પેલાં બે પક્ષીઓને અટકાવ્યાં નહિ.^{૧૬} મહાતપસ્વી જાજલિ વૃક્ષના દૂંઠાની પેઠે નિશ્ચળ

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે તાત! જાજલિએ પૂર્વે

રહ્યો હતો, જેથી પેલાં બન્ને પક્ષીઓ અત્યંત વિશ્વાસુ બની જઈને સુખેથી તેની જટામાં રહેવા લાગ્યાં.^{૨૨} એમ કરતાં કરતાં વર્ષોઋતુ વીતી ગઈ અને શરદકાળ ઉપસ્થિત થયો. એટલે કામથી મોહિત થયેલાં તેઓ બન્ને પક્ષીઓએ બજલિની જટામાં જ વિશ્વાસપૂર્વક ગણીધાન કર્યું અને હે રાજન્! પછી તેના મસ્તક ઉપર ઈંડાં પણ મૂક્યાં. તીક્ષ્ણ વ્રતને ધારણ કરનારા તેજસ્વી બ્રાહ્મણ બજલિએ બહુ ડે, પોતાના મસ્તક ઉપર પક્ષીઓએ ઈંડાં મૂક્યાં છે છતાં તે મુનિએ ધર્મધ્યાનમાં જ મનને સ્થિર કરીને તેઓને ઉડાડી મૂકવારૂપ અધર્મને પસંદ કર્યો નહિ.^{૨૩-૨૫} હે રાજા! તેઓ બન્ને પક્ષીઓ પ્રતિદિન (પ્રાતઃકાળે મુનિની જટામાંથી નીકળીને ચલુવા માટે જતાં હતાં અને સાયંકાળે પાછાં) આવીને મુનિની જટામાં વિશ્વાસ અને આનંદથી વસતાં હતાં.^{૨૬} આ રીતે કેટલોએક કાળ વીત્યા પછી તે પક્ષીઓનાં ઈંડાં બરાબર સેવાઈને પુષ્ટ થયાં અને તેમાંથી બચ્ચાંઓનો જન્મ પણ થયો. પછી જન્મ પામેલાં તે બચ્ચાંઓ એ જટામાં જ મોટાં થવા લાગ્યાં, છતાં બજલિમુનિ લગારે કંપાયમાન થયો નહિ;^{૨૭} પણ વ્રતને ધારણ કરનારો તે ધર્મોત્તમા મુનિ પક્ષીઓનાં બચ્ચાંઓનું રક્ષણ કરવા લાગ્યો અને મનને સ્થિર કરી નિશ્ચેષ્ટ અવસ્થામાં બેસી રહ્યો.^{૨૮} આ રીતે કેટલોએક કાળ વીતી ગયો; એટલે તે બચ્ચાંઓને પાંખો આવી ગઈ અને મુનિએ પણ બહુ ડે, પક્ષીઓનાં બચ્ચાંઓને હવે પાંખો આવી ગઈ છે.^{૨૯} બુદ્ધિમાનોમાં શ્રેષ્ઠ અને નિઃશયપૂર્વક વ્રતને ધારણ કરનારો તે મુનિ બચ્ચાંઓને પાંખોવાળાં બોઈને અત્યંત પ્રસન્ન થયો;^{૩૦} તેમ જ પેલો ચકલો અને ચકલી પણ પોતાનાં બચ્ચાંઓને મોટાં થયેલાં બોઈ હર્ષ પામ્યાં અને નિર્ભય થઈને પોતાનાં બચ્ચાંઓની સાથે મુનિની જટામાં રહેવા લાગ્યાં.^{૩૧} બ્રાહ્મણ બજલિ પાંખોવાળાં તે બચ્ચાંઓને પોતાની જટામાંથી ઊડી જતાં જોતો હતો અને પાછાં સાયંકાળે ત્યાંનાં ત્યાં જ આવીને નિવાસ કરતાં જોતો હતો, છતાં લગારે કંપતો ન હતો.^{૩૨} પછી તો તે બચ્ચાંઓને તેઓનાં માતાપિતાએ પણ છોડી દીધાં, જેથી તેઓ પોતાની મેળે બહાર જતાં હતાં

અને પોતાની મેળે હમેશાં પાછાં આવતાં હતાં, છતાં બજલિ ડગમગ્યો નહિ.^{૩૩} હે રાજા! તે પક્ષીઓ દિવસ થતો કે મુનિની જટામાંથી બહાર નીકળી જતાં અને સાયંકાળ થતો કે પાછાં મુનિની જટામાં નિવાસ કરવા માટે આવી પહોંચતાં.^{૩૪} વળી કોઈ કોઈ સમયે તો તે પક્ષીઓ જટામાંથી ઊડી જઈને પાંચ પાંચ દિવસ સુધી પાછાં આવતાં ન હતાં અને છટ્ટે દિવસે જ આવીને મુનિની જટામાં નિવાસ કરતાં હતાં.^{૩૫} આ રીતે તે પક્ષીઓ જેમ જેમ વધારે શક્તિવાળાં થતાં ગયાં, તેમ તેમ ઘણા દિવસો સુધી બહારનાં બહાર જ ફરતાં હતાં, પણ પાછાં આવતાં ન હતાં.^{૩૬} હવે એક સમયે તો તે પક્ષીઓ મુનિની જટામાંથી ઊડી જઈને એક મહિના સુધી પાછાં આવ્યાં નહિ, છતાં મુનિ બજલિ તો તેમ ને તેમ જ સ્થિર બેસી રહ્યો હતો.^{૩૭} પછી બજલિને જણાયું કે, તે પક્ષીઓ હવે ઊડી જ ગયાં છે અને તેઓના પાછા આવવાનો હવે સંભવ જ નથી, ત્યારે તે ઊંચો અને તે સમયે તેના મનમાં ઘણું જ આશ્ચર્ય થયું, તેમ જ આવું અભિમાન પણ થયું કે, ‘હવે હું સિદ્ધ થયો છું.’^{૩૮} વ્રતધારી મહાત્મા બજલિ પક્ષીઓને ત્યાંથી આનંદપૂર્વક ઊડી ગયેલાં બોઈ, પોતાને ધન્ય માની મનમાં અત્યંત પ્રસન્ન થયો.^{૩૯} પછી તે તપસ્વીએ ત્યાંથી આગળ જઈને નદીમાં સ્નાન કર્યું, અગ્નિમાં હોમ કર્યો અને ઉદય પામતા સૂર્યની સ્તુતિ કરી.^{૪૦} બપોલે જ બજલિ પોતાના મસ્તક ઉપર પક્ષીઓને ઊછેરીને અભિમાનમાં આવી ગયો અને તેને લીધે પોતાના બન્ને બાહુઓ થાબડીને તથા આકાશ સામે બોઈને તે બોલી ઊંચો કે, ‘મેં ધર્મને પ્રાપ્ત કર્યો છે.’^{૪૧} તે જ સમયે આકાશમાં દિવ્ય વાણી થઈ કે જેને બજલિએ આ પ્રમાણે સાંભળી : ‘ઓ બજલિ ! તું તુલાધારના જેવો ધર્મિષ્ઠ નથી. કાશીમાં નિવાસ કરનારો બુદ્ધિમાન તુલાધાર મહાધર્મિષ્ઠ છે, છતાં હે બ્રાહ્મણ ! તું જે બોલે છે તેમ બોલવાને માટે તે યોગ્ય નથી જ.’^{૪૨, ૪૩} હે રાજન્ ! એ પ્રમાણે આકાશવાણી સાંભળીને બ્રાહ્મણ બજલિ ખૂબ ચિડાઈ ગયો અને તુલાધારને મળવાને માટે તે જ વખતે કાશી તરફ ચાલી નીકળ્યા. માર્ગમાં જતાં જતાં ત્યાં સાયંકાળ થઈ જતો

હતો ત્યાં જ તે મુનિ વિશ્રાંતિ લેતો હતો. (બાકી આખો દિવસ મુસાફરી કર્યો કરતો હતો.)^{૪૪} આ રીતે ઘણાં લાંબા સમય મુસાફરી કર્યા પછી તે બ્રાહ્મણ કાશી નગરીમાં જઈ પહોંચ્યો અને ત્યાં જઈને કરિયાણાનો વેપાર કરનાર તુલાધાર વેશ્યને તે મળ્યો.^{૪૫} વેશ્ય તુલાધાર કે જે પોતાના મૂળધન ઉપર જ આજીવિકા ચલાવતો હતો, તે બ્રાહ્મણ જાજલિને પોતાને ત્યાં આવેલો જોઈ એકદમ ભ્રમ થયો અને સ્વાગતવચન કહીને અતિ હર્ષપૂર્વક તેનું સન્માન કરવા લાગ્યો.^{૪૬}

તે પછી તુલાધારે કહ્યું કે, ‘હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ! તમે મારી પાસે આવતા હતા, ત્યારથી જ મેં તમને ઓળખી લીધા છે, જેથી હવે હું તમને જે વચન કહું છું, તેનું તમે શ્રવણ કરો.’^{૪૭} તમે સમુદ્રના જળમય પ્રદેશ ઉપર નિવાસ કરીને મહાઉચ તપશ્ચર્યા કરી છે, છતાં તમને ‘હું ધર્મવાન છું’ એવું અભિમાન કદી થયું જ ન હતું.^{૪૮} પછી હે બ્રાહ્મણ! તપશ્ચર્યાના પ્રભાવથી તમે સિદ્ધ થયા, ત્યારે તમારા મસ્તક ઉપર પક્ષીઓએ માળો બાંધ્યો હતો તેમાં તેઓનાં ખચ્ચાં ઉત્પન્ન થયાં હતાં કે, જેઓને તમે ઉછેરીને મોટાં કર્યાં હતાં. તે પછી જ્યારે તે ખચ્ચાંઓને પાંખો આવી અને તેઓ ચારે ચણવા માટે આમતેમ ઊડવા લાગ્યાં, ત્યારે હે બ્રાહ્મણ! તમે જાણ્યું કે, આ ચકલાં-ઓનું રક્ષણ કરીને મેં ધર્મ સંપાદન કર્યો છે,^{૪૯} પરંતુ તે જ સમયે હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ! તમે મારા સંબંધની આકાશવાણી શ્રવણ કરી કે જેથી અમ-ર્ષને અધીન થઈને તમે મારી પાસે આવ્યા છો; તો હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ! કહો, હું તમારું શું પ્રિય કરું?’^{૫૦}

ધર્મ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં મોક્ષધર્માનુસાસન-પર્વમાં ‘મહામુનિ જાજલિની ધાર તપશ્ચર્યા’ નામનો અધ્યાય ૨૬૨ માં સમાયેલ છે.

અધ્યાય ૨૬૨ માં

તુલાધાર અને જાજલિનો સંવાદ-
અહિંસા એ જ પરમ ધર્મ છે

॥ શીખે સવાવ ॥

इत्युक्तः स तदा तेन तुलाधारेण धीमता ।

प्रोवाच वचनं धीमान् जाजलिर्जपतां वरः ॥ १ ॥

શીખે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! બુદ્ધિમાન તુલા-ધારે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે જપ કરનારાઓમાં શ્રેષ્ઠ બુદ્ધિમાન જાજલિએ તેને આતું વચન કહ્યું :^૧

જાજલિએ કહ્યું : હે વણિકયુત્ર ! તું સર્વ પ્રકારના રસોને, સર્વ પ્રકારના ગંધોને, વતસ્પતિ-ઓને, ઔષધિઓને તથા અનેક પ્રકારનાં ફળ-મૂળોને વેચે છે, છતાં તને અવી એકનિષ્ઠાવાળી બુદ્ધિ કયાથી પ્રાપ્ત થઈ અને આતું તત્ત્વવિષયક જ્ઞાન તને ક્યાંથી મળ્યું ? હે મહાબુદ્ધિમાન વણિક ! તે સર્વ તું મને સંપૂર્ણ રીતે કહે.^{૨,૩}

શીખે કહ્યું : યશસ્વી બ્રાહ્મણ જાજલિએ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ધર્મોર્થના તત્ત્વને જાણનારા વેશ્ય તુલાધારે ધર્મનાં સૂક્ષ્મ તત્ત્વો કહેવા માંડ્યાં.

તુલાધારે કહ્યું : હે જાજલિ ! સર્વ પ્રાણી-ઓનું હિત કરનાર અને સર્વના તરફ મિત્રભાવથી વર્તવાનો ઉપદેશ આપનાર જે પુરાણધર્મ મનુષ્યોના જાણવામાં છે, તે સનાતન ધર્મને હું રહસ્ય સહિત બહુ છું.^૪ પ્રાણીમાત્રનો દ્રોહ કર્યો વિના અથવા કોઈ પ્રસંગે છેક અત્યુચ્ચ પ્રમાણમાં દ્રોહ કરીને જે આજીવિકા ચલાવવી તે જ પરમ ધર્મ છે; માટે હે જાજલિ ! એ પરમ ધર્મના આશ્રય કરીને હું આજીવિકા ચલાવું છું.^૫ મેં કપાઈને પટેલાં લાકડાં અને પાંદડાંથી મારું ઘર બંધાવ્યું છે અને હે બ્રહ્મર્ષિ ! અળતો, પક્ષકાષ્ઠ, નારિયેળ, નાનામોટા સુગંધી પદાર્થો અને મધ સિવાયના અનેક રસોને બીજાની પાસેથી ખરીદીને હું નિઃક-પટ ભાવથી વેપાર કરું છું.^૬ હે જાજલિ ! જે

× કારણ કે ‘નાનુપદસ્વ મૂળાનિ મોગ. સમવતિ. પ્રાણીઓના સમૂળોનો દ્રોહ કર્યો વિના કદી આજીવિકા ચાલી જ શકતી નથી.’ એ ન્યાયને અનુસરીને અહીં કહેવામાં આવ્યું છે કે, કોઈ પ્રસંગે સરજસાજ દ્રોહ કરવો પડે, તો તેથી ધર્મહાનિ નથી.

પુરુષ સર્વ પ્રાણીઓના મિત્ર છે અને પ્રાણીમાત્રનું હિત કરવામાં આસક્ત રહે છે, તે પુરુષ જ મન, વચન અને કર્મથી ધર્મને બાળે છે; તેમ જ હે બ્રહ્મા! મારું મત કેવું છે, તે તમે જુઓ. હું કોઈને અનુસરીને ચાલતો નથી, કોઈનો વિરોધ કરતો નથી, કોઈનો દ્રેષ કરતો નથી, કોઈની સ્પૃહા રાખતો નથી અને પ્રાણીમાત્રના ઉપર સમર્થદિ રાખું છું. તાત્પર્ય કે હે બ્રહ્મા! મારું ત્રાજવું સર્વ પ્રાણીઓ પ્રત્યે સમાન રીતે રહેલું છે. ૯૧૨૦ હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ! હું કોઈના કૃત્યની પ્રશંસા કરતો નથી કે નિંદા કરતો નથી; કારણ કે હું બોઈ શકું છું કે મેધમંડળના રંગ જેમ અનેક તરેહના હોય છે, તેમ જગતના લોકો પણ અનેક તરેહના હોય છે. ૧૧ હે બુદ્ધિમાનોમાં શ્રેષ્ઠ બ્રહ્મા! તમે બાણો કે, હું સર્વ લોકોના પર સમભાવ રાખું છું અને માટીના દેહને, પરથરને તથા સુવર્ણને સમાન ગણું છું. ૧૨ જેમ આંધળા, બહેરા અને ઉન્મત્ત મનુષ્યોને દેવોએ તે તે ઈંદ્રિય શક્તિથી રહિત કરેલા હોય છે, છતાં કેવળ શ્વાસોચ્છવાસ લઈને જ પોતાનું જીવન ગાળે છે, તેમ (હું સર્વ ઈંદ્રિયશક્તિથી સંપન્ન છું, છતાં) કેવળ શ્વાસોચ્છવાસ લઈને મારું જીવન ગાળું છું. જેમ વૃદ્ધ, રોગી અને કૃશ શરીરવાળા મનુષ્યો વિષયો પ્રત્યે નિઃસ્પૃહ હોય છે, તેમ હું પણ અર્થ અને કામનો ઉપયોગ કરવાના સંજ્ઞધર્મા કેવળ નિઃસ્પૃહ રહું છું. ૧૩-૧૪ પુરુષ જ્યારે કોઈનાથી ડરતો નથી, તેમ જ બીજાઓને તેના તરફનો ભય રહેતો નથી, ત્યારે જ તે બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ શકે છે. વળી જ્યારે તે કોઈના પર રાગ કરતો નથી, દ્રેષ કરતો નથી અને મન, વચન કે કર્મથી પણ કોઈના તરફ પાપી ભાવ (પ્રકટ) કરતો નથી, ત્યારે જ બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ શકે છે. ૧૫-૧૬ પ્રાણીઓને અભય આપવારૂપ જે ધર્મ જગતમાં વિદ્યમાન છે, તેના જેવો કોઈ ધર્મ ભૂતકાળમાં થયો નથી અને ભવિષ્યકાળમાં થશે પણ નહિ; માટે તે ધર્મને અનુસરનારો પુરુષ નિર્ભય પદને પ્રાપ્ત કરે છે. ૧૭ મૃત્યુના મુખથી જેમ સર્વ પ્રાણીમે ત્રાસ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ વાણીની ફરતાવાળા અને તીક્ષ્ણ દંડને ધારણ કરનારા જે પુરુષથી સર્વ પ્રાણીને ત્રાસ ઉત્પન્ન થાય છે, તે પુરુષ (પરલોકમાં) મહાન ભય પામે છે. ૧૮ જે મહાત્મા-

ઓ શાસ્ત્રીય આચાર પ્રમાણે વર્તનારા છે, વૃદ્ધ વયના છે, પુત્રપાનાદિ પરિવારવાળા છે અને અહિંસક વૃત્તિને ધારણ કરનારા છે, તેઓના આચારને જ હું અનુસરું છું. ૧૯ પુરુષ વિદ્યાવાન હોય, તપસ્વી હોય કે બળવાન હોય અર્થાત્ કામકોધને જીતનારો હોય, તોપણ શિષ્ટ પુરુષના કોઈ એકાદ આચારથી શ્રાંતિમાં પડી જઈને પોતાના સનાતન ધર્મને શુભાવી બેસે છે. ૨૦ હે બ્રહ્મા! બુદ્ધિમાન પુરુષ સત્પુરુષોના આચાર પ્રમાણે વર્તીને જ સત્તર ધર્મને સંપાદન કરે છે, માટે દમશુબ્દને ધારણ કરનારા પુરુષે સત્પુરુષોએ સેવેલા આચારને જ નિષ્કપટ મનથી અનુસરવું બોઈએ. ૨૧ જેમ એક નદીમાં દેવેન્દ્રાએ તણાચણ કાષ, દેવેન્દ્રાએ જ બીજા કાષો સાથે મળે છે તથા તે બન્ને કાષો વળી બીજા કાષો સાથે મળે છે અને તેમાં વળી ઘાસ, લાકડાં તથા છાણાં વગેરે એકઠાં મળે છે, પરંતુ તે સર્વનો અંતે વિયોગ જ થાય છે, તેમ આ સંસારપ્રવાહમાં તણાચલા મનુષ્યને પિતા, માતા, પુત્ર વગેરેના સંયોગ-વિયોગ થયા જ કરે છે, તેમાં હર્ષશોક કરવાનું શું કારણ છે? ૨૨-૨૩ હે સુનિ! જે પુરુષથી કોઈ પણ પ્રાણીને કોઈ પણ રીતે ઉદ્દેગ થતો નથી, તે પુરુષ સર્વ પ્રાણીઓ તરફથી અભય પામે છે; ૨૪ પરંતુ હે વિદ્વાન! કોઈ એક જલાશયના તીર ઉપર આવીને મોટી બજારનાઓ કરી રહેલા કોઈ હિંસક પશુથી સર્વ જળચર પ્રાણીઓ જેમ ભયભીત બની ભાય છે, તેમ જે પુરુષથી સર્વ લોકોને ઉદ્દેગ થાય છે, તેને સર્વના તરફથી ભય રહે છે. ૨૫ વળી જગતની અંદર પ્રકટ થયેલો આ અભયદાનરૂપી આચાર હરકોઈ ઉપાયથી સાધ્ય છે. જેમ કે સહાયવાયો-

અર્થાત્ સત્પુરુષના આચરણમાં એકાદ નિંદા આચરણ બોઈને મૂઠ પુરુષો સનાતન ધર્મને જ વખોડી કાઢે છે અને તેનો ત્યાગ કરી દે છે; પરંતુ સુગ પુરુષો સત્પુરુષોના નિંદા આચરણો ત્યાગ કરીને ખાટીના સત્ત્વચારનો સ્વીકાર કરે છે. જેમકે-

સર્વનાશે સમુત્તરે અર્થ ત્વજિતિ વંઙિતઃ ।

અર્થનાશે સમુત્તરે સર્વ ત્વજિતિ દુર્ગતિઃ ॥

જ્યારે સર્વનો નાશ થવાનો પ્રસંગ આવ્યો હોય ત્યારે સમગ્ર પુરુષ અર્થના જ ત્યાગ કરે છે, પરંતુ મૂર્ખ મનુષ્ય અર્થનો નાશ થવાનો પ્રસંગ આવ્યો હોય છતાં સર્વનો ત્યાગ કરી દે છે.

અને દ્રવ્યવાળો પણ તેને સાધી શકે છે, તેમ જ એ આચાર એશ્વર્યનો તથા પરલોકનો હેતુભૂત છે; ૨૬ અને તેથી જ શાસ્ત્રકારોએ અભયદાન આપનારા પુરુષોની શાસ્ત્રોમાં પ્રશંસા કરી છે. કેટલાએક પુરુષો જેઓને સંસારનાં બાહ્ય સુખની ઇચ્છા હોય છે, તેઓ કીર્તિને માટે અભયદાન કરે છે અને જેઓ બુદ્ધિ-કુશળ હોય છે, તેઓ પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરવા માટે જ અભયદાન કરે છે. ૨૭ તપશ્ચર્યા કરવાથી, યજ્ઞ કરવાથી, દાન આપવાથી તથા જ્ઞાનમિશ્ર વાક્યો બોલવાથી મનુષ્ય જે દળ સંપાદન કરે છે, તે જ દળ અભયદાન આપવાથી પણ મેળવી શકે છે. ૨૮ જે પુરુષ જગતનાં સર્વ પ્રાણીઓને અભયદક્ષિણા આપે છે, તે પુરુષને સર્વ પ્રકારના યજ્ઞ કર્મોનું દળ મળે છે અને તે ઉપરાંત પ્રાણીમાત્ર તરફથી તેને અભય મળે છે. ૨૯ હે મહામુનિ ! પ્રાણીઓની હિંસા ન કરવી, તેનાથી શ્રેષ્ઠ એવો બીજો એક પણ ધર્મ નથી, કારણ કે અહિંસાધર્મથી કોઈ પણ પ્રાણીને ઉદ્વેગ થતો નથી અને અહિંસાધર્મનું પાલન કરનારા પુરુષને સર્વ પ્રાણીઓ તરફથી અભય મળે છે; ૩૦ પરંતુ જે પુરુષ હિંસાધર્મનું સેવન કરે છે તેનાથી ઘરમાં રહેલા સર્પથી જેમ પ્રત્યેક લોક ત્રાસ પામે તેમ પ્રત્યેક પ્રાણી ત્રાસ પામે છે, એટલું જ નહિ પણ તે હિંસક પુરુષ આ લોકમાં કે પરલોકમાં ધર્મને પામી શકતો નથી; ૩૧ પણ જે પુરુષ પ્રાણી માત્રનો આત્મા બની રહેલો છે અને જે સર્વ પ્રાણીઓને પોતાના આત્મારૂપે જ જુએ છે, તે પુરુષના માર્ગમાં દેવોને પોતાને પણ મૂંઝવણ થઈ પડે છે. (અર્થાત્ તે પુરુષ મરણ પછી કયે માર્ગે ગતિ કરશે, એ વિષયનો દેવોને પોતાને પણ નિશ્ચય થઈ શકતો નથી; કારણ કે તેવો આત્મનિષ્ઠ પુરુષ બ્રહ્મલોક આદિ દિવ્ય લોકોની સૃષ્ટિથી રહિત હોય છે અને દેવતાઓ તો તે તે દિવ્ય લોકોની સૃષ્ટિ રાખનારા છે.) ૩૨ હે જાજલિ ! પ્રાણીઓને અભયદાન આપવું તે જ સર્વ દાનોના કરતાં ઉત્તમ દાન છે, આ વાત હું તમને સત્ય કહું છું; તમે મારા વચન ઉપર શ્રદ્ધા રાખો. ૩૩ પુરુષ અનેક પ્રકારનાં કાર્યકર્મો કરે છે અને તે દ્વારા સ્વર્ગાદિ સંપાદન કરીને સુભાગી બને છે; પરંતુ પુણ્યનો જ્યારે ક્ષય થાય છે, ત્યારે તેનો તે જ પુરુષ પુનઃ

દુભાગી બની જાય છે-આ મૃત્યુલોકમાં પછડાઈ પડે છે; માટે જ જ્ઞાની પુરુષો કર્મજન્ય ફળોને નાશવંત જોઈને કાર્યકર્મોની સહાય નિંદા કરે છે. હે જાજલિ ! અભયદાનરૂપ સૂક્ષ્મ ધર્મ કેવળ નિષ્પ્રયોજન છે અથવા નિષ્ફળ છે, એમ સમજવાનું નથી; કેમ કે શમદમાદિ સ્થૂળ ધર્મ બ્રહ્મપ્રાપ્તિને માટે છે અને યજ્ઞયાગાદિ સ્થૂળતર ધર્મ સ્વર્ગપ્રાપ્તિને માટે છે, એમ વેદમાં કહ્યું છે; તો પછી અભયદાનરૂપ સૂક્ષ્મ ધર્મનું શું ફળ નહિ હોઈ શકે ? ૩૪ ૩૫ છતાં આ સૂક્ષ્મ ધર્મનું સ્વરૂપ સહેલાઈથી જાણી શકાતું નથી; કારણ કે તેને શૂદ્ધ રાખનારા બીજા અનેક ધર્મો વેદમાં મળી આવે છે, પરંતુ વચ્ચે વચ્ચે બીજા ઘણા આચારો એવા પ્રકારના પણ જોવામાં આવે છે કે, જેથી તે સૂક્ષ્મ ધર્મનું સ્વરૂપ જાણી શકાય છે. ૩૬ હે જાજલિ ! આ જગતમાં એવા ઘણા પાપીઓ છે કે, જેઓ પશુઓના વૃષણોને કાપી નાખે છે, નાકને વીંધે છે, તેઓની પાસે અનેક પ્રકારનો બોલો ઉપકાર છે, તેઓને બાંધે છે, આખો દિવસ દુઃખ દે છે અને કેટલાએક મનુષ્યો તો પશુઓને મારીને ખાઈ પણ જાય છે, છતાં તેઓની તમે કેમ નિંદા કરતા નથી ? (અને મારી નિંદા કરો છો ?) વળી કેટલાએક મનુષ્યો મનુષ્યોને જ પોતાના ઘાસ બનાવીને તેઓની પાસે ગઢાવેતરું કરાવે છે; ૩૭ ૩૮ એટલું જ નહિ પણ કેટલાએક ફર મનુષ્યો પોતાના નોકરચાકરોને મારીને, બાંધીને તથા કેદ પૂરીને પણ સાતદહાડો તેઓની પાસેથી કામ લે છે. આવા પાપી મનુષ્યો બીજાઓને મારવાથી તથા બાધવાથી જે દુઃખ થાય છે તેને જાણે છે, છતાં એવું પાપી કૃત્ય કરતાં અટકતા નથી. ૩૯ પાંચ ઇન્દ્રિયોવાળાં પ્રત્યેક પ્રાણીઓમાં સૂચ્, ચંદ્ર, વાયુ, બ્રહ્મા, પ્રાણ, યજ્ઞ અને યમ વગેરે સર્વ દેવતાઓનો નિવાસ છે. ૪૦ તેવાં પંચેન્દ્રિય પ્રાણીઓને કેટલાએક દુષ્ટ મનુષ્યો જીવતાં હોવા છતાં વેચી નાખે છે, તો પછી મરેલાંઓને વેચવામાં તેઓને શો વિચાર આવે ? બકરાંનો અધિષ્ઠાયક દેવ અશ્વિ છે, ઘેરાંનો અધિષ્ઠાયક દેવ

* કહેવાનો ભાવ એ છે કે, શમદમાદિ સ્થૂળધર્મની અપેક્ષાએ તથા યજ્ઞયાગાદિ સ્થૂળતર ધર્મની અપેક્ષાએ અભયદાનરૂપ સૂક્ષ્મ ધર્મ ઘણો જ ઉત્તમ છે.

વરુણ છે, ઘોડાનો અધિષ્ઠાયક દેવ સૂર્ય છે, પૃથ્વીનો અધિષ્ઠાયક દેવ વિરાટ છે અને ગાયો તથા વાછ રડાનો અધિષ્ઠાયક દેવ ચંદ્રમા છે, જેથી તેઓને વેદી નાખનારો પુરુષ કદી સિદ્ધિને પામતો નથી. (અર્થાત્ તેઓને વેદ્યનારાઓ પણ કદી સુખી થતા નથી, તો પછી તેઓને મારી ખાનારા તો કયાંથી જ સુખી થાય ?) હે બ્રહ્મન ! હું તેલનો, ઘીનો, મધનો તથા કાષ્ઠાદિક ઔષધિઓનો વેપાર કરું છું, તેમાં તમને શી ધૂણા ઉત્પન્ન થાય છે ? (કેમ કે મારી આશુવિકા તદ્દન નિર્દોષ છે.) ૪૧, ૪૨ આ જગતમાં એવા અનેક પુરુષો છે કે જેઓ ડાંસ અને મજ્જર વિનાના પ્રદેશમાં સુખથી વૃદ્ધિ પામેલાં પશુઓને, તેઓની માતાને તેઓ પ્રિય જાણ્યા છતાં પણ બહાત્કારે પકડી જઈને ડાંસ તથા મજ્જરથી વ્યાસ અને કાઠવક્રીયકથી ભરેલા ભયંકર પ્રદેશમાં લાવી મૂકે છે અને ત્યાં તેઓની પાસે ભાર ઉપડાવીને અનેક પ્રકારે દુઃખ દે છે, તેમ જ વિનાશિધિએ મારી પણ નાખે છે. ૪૩, ૪૪ આવું હિંસાજનક કર્મ કરવાથી જે દોષ ઉત્પન્ન થાય છે, તે દોષ બાળહત્યા કરવા કરતાં પણ અધિક છે, એમ હું માનું છું; અર્થાત્ બાળહત્યા કરતાં પણ નિરપરાધી પશુઓની હત્યા વધારે ભયંકર છે. કેટલાએક મનુષ્યો માને છે કે, ખેતીવાડીના જેવી ઉત્તમ વૃત્તિ એક પણ નથી; પણ હું તો એમ જ માનું છું કે, ખેતીવાડીના જેવી અતિદારુણ વૃત્તિ બીજી એક પણ નથી; ૪૫ કારણ કે હે બ્રહ્મન ! ખેતી કરતી વેળા હજી વડે પૃથ્વીને જ્યારે ખેડવામાં આવે છે, ત્યારે પૃથ્વીમાં રહેલાં અનેક જીવજંતુઓનો સંહાર થઈ જાય છે, ઉપરાંત તે સમયે હજી સાથે જોડવામાં આવેલા બળ દોને જે દુઃખ થાય છે, તેનો પણ તમે વિચાર કરો. ૪૬ વળી વેદમાં ગાયોનું તથા બળદોનું 'અવ્યાઃ' (હત્તું અયોગ્યાઃ) એવું ય્યુત્પત્તિ-સિદ્ધ નામ પ્રસિદ્ધ છે, જેથી તેઓના વધ કરવો અથવા તેઓને દુઃખ દેવું તે કેવળ અયોગ્ય જ છે;

૪૭ અર્થાત્ વેદોક્ત વિધિથી કરવામાં આવેલી યજ્ઞ-નિમિત્તની હિંસા પણ જો દોષજનક છે, તો પછી વિનાશિધિએ કરવામાં આવેલા વ્યર્થ હિંસા દોષજનક કેમ ન હોય ?

છતાં જે પુરુષ બળદનો કે ગાયનો વધ કરે છે, તે પુરુષ મહાન પાપ કરે છે. ૪૮ પૂર્વે રાજા નહુષે એક ગાયનો તથા બળદનો જ્યારે વધ કર્યો હતો, ત્યારે નિયમનિષ્ઠ ઋષિઓએ તેને આ પ્રમાણે કહ્યું હતું : 'હે નહુષરાજા ! તે જગતની માતા* ગાયનો તથા પ્રજાપતિ બળદનો વધ કરીને અતિ-મહાન અકાર્ય કર્યું છે; અને તારે લીધે અમને પોતાને પણ પીડા ભોગવવી પડશે.' આમ કહીને તે ઋષિઓએ નહુષે કરેલા પાપથી એકસો એક રાગોને ઉત્પન્ન કરીને સર્વ પ્રાણીઓ વિષે વહેંચી દીધા હતા; અને તે મહાગ્યશાળી ઋષિઓએ નહુષરાજાને કહ્યું હતું કે, 'તે' નહુષહત્યા કરી છે; માટે તારા હવિષ્નો અમે અગ્નિમાં હોમ કરીશું નહિ; અર્થાત્ તારે ત્યાં અમે યજ્ઞયાગાદિ ક્રિયા કરાવીશું નહિ. ૪૯-૫૦ આમ કહીને તે ઋષિમહાત્માઓ કે જેઓ તત્ત્વવસ્તુને જોનારા હતા, નિયમોમાં નિષ્ઠા રાખનારા હતા અને શાંતિ શુશ્રુને ધારણ કરનારા હતા, તેઓએ ધ્યાન દ્વારા જાણી લીધું કે, નહુષરાજાએ ભુદિપૂર્વક ગોહત્યા કરી નથી, પણ પ્રમાદથી જ કરી છે. ૫૧ હે બ્રહ્મન ! જગતમાં જે જે અમંગલ અને ઘોર આચારો ચાલુ થયા છે, તેઓને કેવળ અંધપરંપરાથી જ તમે આચરણમાં મૂકો છો, પરંતુ તત્ત્વબુદ્ધિથી તેનો તમે વિચાર કરતા નથી. (અર્થાત્ મધુપક્ષીમાં ગાયનો આલંભ-સ્પર્શ કરવો એ પ્રાચીન આચારનું

* ગાયને જગતની માતા કહેવાનું કારણ એ છે કે, તેના દૂધથીમાંથી યજ્ઞયાગાદિની સિદ્ધિ થાય છે અને સર્વ પ્રજાઓનું પોષણ થાય છે; તેમ જ બળદને પ્રજાઓના પતિ કહેવાનું કારણ એ છે કે, ધાન્યાદિક ઉત્પન્ન કરવામાં યુષ્મત્ત્વે કરી બળદો જ આગળ પડતો ભાગ લે છે અને ગાય જેવી લોકપાલક પ્રજાને તે ઉત્પન્ન કરે છે.

÷ ધર્મશાસ્ત્ર કહે છે કે, ગોહત્યા કરનારને તથા બાળહત્યા કરનારને એકમરણ જ પાપ લાગે છે, જેથી અહીં નહુષરાજાને બળહત્યારો કહ્યો છે.

+ કહેવાનો આગમ એ છે કે, નહુષરાજાએ ભુદિ-પૂર્વક ગોહત્યા કરી ન હતી, છતાં તેના પાપમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા રાગો પ્રજાઓને દહીં મુખી પણ પીડે છે, તો પછી જાળીનોષ્ટ્રને કરેલી ગોહત્યા પ્રજાઓને અત્યંત દુઃખદાયી થઈ પડે, એમાં શું આશ્ચર્ય છે ?

તાર્ત્ત્વિક સ્વરૂપ સમજ્યા વિના તમે ગાયત્રી હિંસા કરો છો, તે કેટલો અનર્થ ? હે જાજલિ ! કારણ તરફ દિષ્ટિ કરીને જ ધર્મનું આચરણ કરવું, પણ લોકોના આચાર તરફ દિષ્ટિ કરીને ધર્મનું આચરણ કરવું નહિ * વળી જે પુરુષ મારો તિરસ્કાર કરે છે અથવા જે પુરુષ મારી સ્તુતિ કરે છે, તેઓ બંને વિષે પણ તમે સામળો. તેઓ મને ગમાન જ લાગે છે, કેમ કે મને પ્રિય કે અપ્રિય એવું કંઈ છે જ નહિ બમ, આવા ધર્મને જ વિદ્વાનો વખાણે છે, ૧૨-૫૪ કારણ કે યુક્તિયુક્ત એવા આ ધર્મનું યોગીઓએ પણ સેવન કરે છે અને નિઃતરુ ધર્મપરાયણ રહે નારા પુરુષો પણ આ પરમ ધર્મનું સૂક્ષ્મદિધી અવલોકન કરે છે. ૫૫

હતિ શ્રમકામારતમા શાંતિપર્ણ તર્જત મોક્ષધર્માનુસાસન
પર્વમા નુવાધાર અને જાજલિનો સંવાદ-અધિસા
ને જ પરમ ધર્મ છે નામનો અધ્યાય ૨૬૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૬૩ મો

તુલાધાર અને જાજલિનો સંવાદ
(ચાતુ)-યજ્ઞનું રહસ્ય

॥ જાજલિનાચ ॥

અયં પ્રવર્તિતો ધર્મસ્તુલાં ધારયતા ત્વયા ।

સ્વર્ગદ્વારં ચ વૃત્તિં ચ મૂતાનામરોત્પસે ॥૧॥

જાજલિએ કહ્યું : હે વણિક ! મને લાગે છે કે, તે તારા હાથમા ત્રાજું ધારણ કર્યું છે, તેથી જ તું આવો નિવૃત્તિમય ધર્મ ચલાવવા તત્પર થયો છે, અને સ્વર્ગના દ્વારરૂપ ગણાતા યજ્ઞધર્મને તથા પ્રાણી માત્રની, આશ્વિકારૂપ ખેતીવાડીને અટકાવી રહ્યો છે, ૧ પણ તું નથી જાણતો કે, ખેતીને લીધે જ અગ્નિ ઉત્પત્તિ થાય છે, તું પોતે પણ ખેતીને લીધે જ જીવી રહ્યો છે અને સર્વ મનુષ્યો પણ પશુઓ તથા ઔષધિઓથી જ જીવન ગાળી રહ્યા છે. ૨ વળી તેને લીધે યજ્ઞની પણ સિદ્ધિ થાય છે, છતાં (કૃષિ આદિની

* જે કર્મથી પ્રાણીઓને સુખ થાય, તેને જ ધર્મ સમજીને આચરણમા મૂકવું પણ ગારિયા પ્રવાદમા પડીને અધર્મોચ્ચરણ કરવું નહિ

* અર્થાત્ ખેતીરૂપ આ લોકની આશ્વિકારૂપ તથા યજ્ઞગરૂપ પરનોકની આશ્વિકારૂપ ખડન કરીને તે બંને લોકનો નાશ કરવા ધાર્યો છે કેમ ?

નિહા કરીને) તે નાસ્તિકપણુનો જ ખડવાહ કર્યો છે (અને સાથે સાથે યજ્ઞની પણ નિહા કરી છે,) પરંતુ ખેતી વગેરે આશ્વિકારૂપોને કેવળ ત્યાગ કરવામા આવે, તો આ મનુષ્યલોકનો સર્વથા અભાવ જ થઈ જાય. ૩

તુલાધારે કહ્યું : ઓ પ્રાણણ જાજલિ ! (હિ સામ્રધાન વૃત્તિનો ત્યાગ કરીને-ખેતીવાડીને* પડતી મૂકીને) કેવળ અહિ સાતમક વૃત્તિ કેવી રીતે ચલાવવી, તેના સંબંધમા હું તમને કહું છું, સામળો. હું કંઈ નાસ્તિક મનુષ્ય નથી તમ હું યજ્ઞની નિહા પણ કરતો નથી માત્ર હું એમ જ કહેવા માગુ છું કે, યજ્ઞના તાર્ત્ત્વિક સ્વરૂપને જાણનારો પુરુષ અત્યંત દુર્લભ છે ૪ જે યજ્ઞમા પ્રાદર્શ્ય અગ્નિ વિષે જીવરૂપ દ્રવિયનો હોમ કરવામા આવે છે, તે યોગરૂપી પ્રાદર્શ્યતાઓના યજ્ઞને હું નમસ્કાર કરું છું અને જે મનુષ્યો તે યોગરૂપી યજ્ઞને કરી જાય છે, તેઓને પણ હું વહન કરું છું. આધુનિક સમયમા પોતાના યોગરૂપી યજ્ઞનો ત્યાગ કરીને પ્રાણણોએ હિ સામ્રધાન શત્રિયોના યજ્ઞનો સ્વીકાર કર્યો છે, ૫ એટલું જ નહિ પણ આજકાલના દ્રવ્ય લોભી નાસ્તિક પ્રાણણોએ વેદવાક્યોના ગવીર આશયને સમજ્યા વિના જ આવી હિ સામ્રધાન પ્રવૃત્તિ ચાલુ કરી છે, પણ તે પ્રવૃત્તિ કેવળ ઉપર ઉપરથી જ સત્ય જણાતી હોઈને વસ્તુતઃ અસત્ય જ છે ૬ હે જાજલિ ! અમુક યજ્ઞમા અમુક આપણુ જ ભેઈએ અને અમુક યજ્ઞમા અમુક જ આપણુ ભેઈએ, આવા વૈદિક ધર્મશાસ્ત્રના નિયમ પ્રમાણે બે યજ્ઞ કરવામા આવે છે, તો જ તે ઉત્તમ ગણાય છે પરંતુ યજ્ઞમાન લોભી હોય અને તેનામા સામર્થ્ય હોય, છતાં તે તે યોગ્ય વસ્તુને યજ્ઞમા અર્પણ કરતો ન હોય, તો તેના યજ્ઞમાથી જોરી જ થાય છે અને તે યજ્ઞકર્તા પુરુષને પણ યજ્ઞનું વિપરીત

* કહેવાનો આશય એ છે કે કેવળ વાપારી રૂતિ કરીને અથવા વનમા ઉત્પન્ન થનારા કૃષ્ણપ્રાણિનુ ગણણુ કરીને પણ આશ્વિકારૂપ થઈ શકે છે, તો પછી હિ સામ્રધાન ખેતી વગેરે આશ્વિકારૂપી ચી જરૂર છે ?

+ અર્થાત્ યજ્ઞો યે વિણુ 'પરમાત્મા જે જ યજ્ઞનું સ્વરૂપ છે' એ વેદવાક્યને પ્રમાણ માનીને પરમાત્માનુ માન કરાવનારો પુરુષ આ જગતમા દુર્લભ છે.

જા પ્રાપ્ત થાય છે^૭ વેદમા કલ્પ છે કે ત્રણ પ્રકારના પવિત્ર હવિષથી યજ્ઞ કરનારા પુરુષના પર દેવતાઓ પ્રસન્ન થાય છે. જેમ કે કેવળ નમસ્કારરૂપ હવિષથી દેવોની પૂજા થઈ શકે છે, કેવળ સ્વાધ્યાય રૂપ હવિષથી પણ દેવોની પૂજા થઈ શકે છે અને જપ, હાગર આદિ આપધિરૂપ હવિષથી પણ દેવોની પૂજા થઈ શકે છે^૮ જે પુરુષો ધનપુત્રાદિ કામ નાને આધીન થઈને ઈષ્ટાપૂર્ત (ચક્ષુચાગ કરવા, વાવ દૂધા ખોદાવવા, તળાવો બધાવવા) આદિ ધર્મ ક્રિયાઓ કરે છે, તેઓને તે તે કામનાવાળી લોભી પ્રજ્ઞાઓના જ લાભ થાય છે, અર્થાત્ સકામ બુદ્ધિથી કર્મ કરનારા પુરુષોને ત્યાં લોભી સંતતિનો જ જન્મ થાય છે, પરંતુ જેઓ રાગદ્વેષનો ત્યાગ કરીને કેવળ નિષ્કામ બુદ્ધિથી જ ધર્મક્રિયાઓ કરે છે, તેઓને આ તેવા જ ગુણવાળી પ્રજ્ઞ ઉત્પન્ન થાય છે ચક્ષુકર્તા યજ્ઞમાન અને યજ્ઞ કરાવનારા ઋત્વિજો (પ્રાદ્યલો) પોતાને સકામ અથવા નિષ્કામ બાંધીને જેલુ કર્મ કરે છે, તેવી જ તેઓની પ્રજ્ઞ ઉત્પન્ન થાય છે, કારણ કે આદ્યશ્રમાથી જેમ નિર્મળ જળની વૃદ્ધિ થાય છે,^૯ તેમ યજ્ઞયાગથી સર્વપ્રજ્ઞાઓની ઉત્પત્તિ થાય છે (આ વિષયમા ભગવાન મનુ કહે છે કે,) અગ્નિની અદર હોમેલી આહુતિ છેઠ સૂર્યની પાસે અર્ધપહોય છે, સૂર્યથી જળની વૃદ્ધિ થાય છે, વૃદ્ધિથી અન્ન ઉત્પન્ન થાય છે અને અન્નથી પ્રજ્ઞાઓ ઉત્પન્ન થાય છે^{૧૦} પ્રાચીનકાળના મનુષ્યો કેવળ યજ્ઞ કરવામા નિષ્ઠા રાખતા હતા (પણ યજ્ઞજન્ય ફળની અપેક્ષા રાખતા ન હતા) જેથી તેઓના સર્વ મનો રથે સફળ થતા હતા વળી તેઓના શુભ ધ્યાનને લીધે પૃથ્વી ઉપર ખેડ્યા વિના ધાન્ય નીપજતુ હતું અને સર્વ વનસ્પતિઓ પણ ફળપુરુષવાળી થતી હતી^{૧૧} પૂર્વકાળના મનુષ્યો યજ્ઞ કરવાથી ફળ મળતું હશે કે નહિ અથવા યજ્ઞનું કોઈ પણ ફળ તેના કર્તાને મળે છે કે નહિ, એવું વિચારતા પણ ન હતા. જેઓ 'યજ્ઞથી ફળ મળે છે કે નહિ,' આવી શકા રાખીને કોઈ જાતના યજ્ઞ કરે છે, તેઓ હુદ, મૂર્ખ, લોભી અને દ્રવ્યના જ પ્રયોજનવાળા થાય છે. હે ઉત્તમ પ્રાદ્યલો! જે પુરુષ સર્વમાન્ય એવા વેદને પણ પોતાના કુપર્જને લીધે અશુભ કરે છે, તે પુરુષ પોતાના અશુભ કર્મને લીધે પાપીઓના લોકમા

ભય છે અને સદાને માટે પાપી તથા અકુશલબુદ્ધિ-અજ્ઞાની રહે છે, તેનો કદી મોક્ષ જ થતો નથી.^{૧૩-૧૫} જે વેદનિષ્ઠ પુરુષ વેદોક્ત કર્મને પોતાનું નિત્ય કર્તવ્ય સમજીને ફલેચ્છાના ત્યાગપૂર્વક કરે છે અને કર્મ નહિ કરવામા દોષ છે, એમ બાંધીને સદાય બયલીત રહે છે, તેમ જ કર્મ કરતી વખતે સર્વત્ર પ્રહર્ષદિ કરીને પોતાને કર્મકર્તા તરીકે બજાવતો નથી અર્થાત્ પોતાના કર્તૃત્વાભિમાનનો જે ત્યાગ કરે છે, તે જ પુરુષ ખરો પ્રાદ્યલો છે^{૧૬} આવા શુદ્ધ પ્રાદ્યલોનું કર્મ કોઈ રીતે વિશુષ્ટ હોય-દોષવાળું થયું હોય, તોપણ અતિશય શ્રેષ્ઠ છે, એમ અમે સાબળ્યું છે (કારણ કે તેનું કર્મ પરબ્રહ્મની સાથે અનુસંધાન પામેલું છે, પરંતુ કર્મનું સ્વરૂપ નહિ જાણનાર મૂઠ પુરુષનું કર્મ સાંગોપાંગ સિદ્ધ થયેલું હોય છે, તોપણ ઉત્તમ ગણાતું નથી, કેમ કે તેનું કર્મ પરબ્રહ્મ સાથેના અનુસંધાનથી રહિત છે.) વળી તેવા જ્ઞાની પુરુષ ના કર્મમા સર્વ અપવિત્ર પ્રાણીઓએ વિશ્વ કર્યું હોય તોપણ શ્રેષ્ઠ ગણાય છે (યજ્ઞની અપૂર્ણતા માટે) પ્રાયશ્ચિત્ત તો જ કરવું પડે છે કે, જો કર્મના ફળની અપેક્ષા રાખી હોય, અથવા 'મારો આ કર્મ અમુક ઉપધાતને લીધે નષ્ટ થયું છે' આવા પ્રકારની બુદ્ધિ કરી હોય (પરંતુ જે પુરુષને ફળની અપેક્ષા નથી અને અમુકને લીધે અમુક કર્મ નષ્ટ થયું છે, આવા પ્રકારની બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થઈ નથી, તે પુરુષનું કર્મ કેવળ પ્રદ્યાર્પણ બુદ્ધિથી જ સિદ્ધ થયેલું હોવાથી અમુક બાહ્ય અગોથી વિશુષ્ટ હોવા છતાં પણ પ્રાયશ્ચિત્તની અપેક્ષા રાખતું નથી, અર્થાત્ પ્રદ્યાર્પણ બુદ્ધિથી કર્મ કરનારા પુરુષને પ્રાયશ્ચિત્ત કરવાની કંઈ જરૂર જ નથી.)^{૧૭} જે પુરુષો મોક્ષરૂપી પરમ પુરુષાર્થને ભેગવવામા જ લોભી છે, ધનાદિકના વિષયમા તૃપ્ત રહેનારા છે, (વૈરાગ્યમા જ તૃપ્ત રહેનારા છે,) પરિચ્છેદનો ત્યાગ કરનારા છે અને મત્સરથી રહિત છે, તે પુરુષો સત્ય અને દમને જ યજ્ઞ તરીકે માને છે, કારણ કે તેવા પુરુષો ક્ષેત્ર તથા ક્ષેત્રજ્ઞના તત્ત્વને

* અર્થાત્ કર્તાપણના અભિમાનનો તથા ફળ મેળવવાની ઇચ્છાનો ત્યાગ કરીને કર્મના સર્વ અગોમા પ્રહર્ષદિ કરનારા વેદનિષ્ઠ બ્રાહ્મણો અશનપાન વગેરેમા મનુષ્યો જેમ સ્વાભાવિક રીતે પ્રવૃત્તિ કરે છે તેમ વેદોક્ત કર્મોમા સ્વાભાવિક રીતે જ પ્રવૃત્તિ કરે છે.

જાણનાર હોય છે. યોગરૂપી યજ્ઞ કરવામાં એકનિષ્ઠ હોય છે અને પ્રણવમંત્રનો ભાષ કરનારા હોય છે, જેથી તેઓ (પોતે હમેશાં પ્રસન્ન રહે છે અને) બીજાઓને પણ પ્રસન્ન કરે છે.^{૧૮૧૯} હે જાજલિ! પ્રણવમંત્ર પ્રદાસ્વરૂપ છે અને સર્વ દેવતાઓના આત્મારૂપ છે, જેથી તે પ્રણવમંત્ર જે પ્રદાવેતા પુરુષની અંદર વસી રહ્યો છે, તે પુરુષ જ્યારે તૃપ્ત થાય છે, ત્યારે વિરાટના અવયવરૂપ ગણ્યતા સર્વ દેવતાઓ પણ તૃપ્ત અને પ્રસન્ન થાય છે. જેમ કોઈ એક મનુષ્ય જગતના સર્વ રસોનો અનુભવ કરીને તૃપ્ત થયો હોય, ત્યારે બીજા કોઈ પણ રસને જોઈને સંતુષ્ટ થતો નથી, તેમ જ્ઞાનથી તૃપ્ત થયેલા પ્રદાવેતા પુરુષને પણ સુખમંત્રક નિત્યતૃપ્તિ હોવાને લીધે બીજા કોઈ પણ સાંસારિક વિષયમાં સંતોષ થતો નથી.^{૨૦૨૧} વળી આવા જ્ઞાન નિષ્ઠ પુરુષો દેવળ એક ધર્મનો જ આશ્રય કરનારા હોય છે, ધર્મથી જ સુખ મેળવનારા હોય છે અને કાર્ય-અકાર્યનો નિશ્ચય કરનારા હોય છે; તેમ જ જે પુરુષ જ્ઞાની હોય છે, તે આ પ્રમાણે જોઈ શકે છે કે, આપણામાં રહેલા જીવરૂપ તરવથી અધિક એવું સર્વશ્રેષ્ઠ બીજું તરવ આ વિશ્વમાં વ્યાપી રહ્યું છે.^{૨૨} કેટલાએક સાર્વિક પુરુષો કે જેઓ શાસ્ત્રીય જ્ઞાન અને શાસ્ત્રીય અનુભવથી યુક્ત હોય છે અને સંસારસમુદ્રને સામે પાર તરી જવાની ઇચ્છાવાળા હોય છે, તેઓ અત્યંત પવિત્ર પુણ્યને આપનાર તથા પવિત્ર કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા પુરુષોને પ્રાપ્ત થનાર પરબ્રહ્મના સ્થાનને પામે છે અને તેને પામીને શોક કરતા નથી, પુનઃ સંસારમાં પડતા નથી અને કોઈ જાતની વ્યથા ભોગવતા નથી.^{૨૩૨૪} આવા સર્વનિષ્ઠ પુરુષો સ્વર્ગની ઇચ્છા રાખતા નથી, દ્રવ્યસાધ્ય એવાં યજ્ઞયાગાદિ કર્મોથી બ્રહ્મની ઉપાસના કરતા નથી, યોગરૂપી સત્પુરુષોના માર્ગને અનુસરે છે અને હિંસાનો જેમાં સંબંધ નથી, તેવા જ યજ્ઞયાગ કરે છે.^{૨૫} વળી તેઓ વનસ્પતિઓને, ઔષધિઓને, ફળ તથા મૂળને જ યજ્ઞમાં હોમવાના હવિષ તરીકે જાણે છે; પરંતુ આવા નિર્ધન જ્ઞાની પુરુષોને ધનલોભી બ્રાહ્મણો યજ્ઞ કરાવતા નથી; કારણ કે તેઓને ધનરૂપી ફળની અભિલાષા હોય છે.^{૨૬} જોકે તે જ્ઞાની પુરુષોએ સર્વ પ્રકારનાં કર્મો કરવાની સમાપ્તિ જ કરી હોય છે, છતાં

પ્રજાઓનો અનુગ્રહ કરવાની ઇચ્છાથી જ તેઓ માનસિક યજ્ઞ કરે છે અને તે યજ્ઞમાં પોતાના આત્માને જ યજ્ઞની સામગ્રી તરીકે કલ્પે છે.^{૨૭} આવા હેતુથી જ ધનલોભી બ્રાહ્મણો (તેવા પુરુષોને યજ્ઞ કરાવતા નથી, પરંતુ) મોક્ષની ઇચ્છા નહિ રાખનારા પુરુષોને જ યજ્ઞ કરાવે છે.

હે જાજલિ! સ્વધર્મનિષ્ઠ સત્પુરુષો તો (ધર્મનું) ફળ મેળવવા માટે નિઃસ્પૃહ હોય છે, છતાં) સ્વધર્મનું આચરણ કરીને પ્રજાઓને સ્વર્ગલોકની પ્રાપ્તિ કરાવી આપે છે; (દેમ કે તેઓ સર્વના પર સમબુદ્ધિ રાખનારા હોવાથી સર્વ કોઈનું કલ્યાણ કરે છે.) આ રીતે સત્પુરુષ અને અસત્પુરુષ એ જાણેના આચાર ભિન્ન ભિન્ન હોય છે, એમ સમજીને મેં સત્પુરુષોના આચારને સ્વીકાર કર્યો છે અને તેથી જ મારી બુદ્ધિ સર્વત્ર સમાન થયેલી છે.^{૨૮} હે મહાસુનિ! કર્મ અને જ્ઞાનની ઉપાસના કરનારા જે ઉત્તમ બ્રાહ્મણો પિતૃયાન અથવા દેવયાન માર્ગનું દર્શન કરાવનારા ધૂમરાત્રિ વગેરેનું તથા અર્ચિય આદિતું (અર્થાત્ ધૂમરાત્રિ અને અર્ચિય આદિના અધિષ્ઠાયક દેવોનું) યજ્ઞ કરે છે, તેઓ પિતૃયાન-માર્ગ દ્વારા પિતૃલોકમાં જાય છે અને દેવયાનમાર્ગ દ્વારા દેવલોકમાં જાય છે.^{૨૯} હે જાજલિ! આ બન્ને ઉપાસકો જોકે દિવ્યમાર્ગે ગમન કરે છે, તો પણ તેમના એકને (કર્મના ઉપાસકને) પુનઃ સંસારમાં આવવું પડે છે, પણ મનનો નિર્દોષ કરનારા બીજાને (જ્ઞાનના ઉપાસકને) પુનઃ સંસારમાં આવવું પડતું નથી; અર્થાત્ પિતૃયાનમાર્ગે ગયેલા પુરુષની પુનરાવૃત્તિ થાય છે, પણ દેવયાનમાર્ગે ગયેલાની તો કંમલકૃતિ જ થાય છે.^{૩૦} જ્ઞાનસંપન્ન એવા બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરુષોને સત્યસકલ્પ આદિ દિવ્ય સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત થાય છે, તેથી તેઓના મનમાં જે સંકલ્પ ઉત્પન્ન થાય છે, તે તત્કાળ સિદ્ધ થાય છે. આવા હેતુથી જ તેઓના બળદો પોતાની મેળે જ ધૂસરી સાથે

× અર્થાત્ કર્મનું ઉપામન કરનારા પુરુષો પિતૃયાનમાર્ગે પિતૃલોકમાં જાય છે અને જ્ઞાનનું ઉપાસન કરનારા પુરુષો દેવયાનમાર્ગે દેવલોકમાં જાય છે, શ્રુતિ પર કહે છે કે, કર્મજ્ઞ પિતૃલોકો વિદ્યા દેવલોક-કર્મજ્ઞ ઉપાસનથી પિતૃલોકમાં જવાય છે અને જ્ઞાનજ્ઞ દેવલોકમાં જવાય છે.

જોડાઈ જઈને ખેતીવાડી તૈયાર કરી આપે છે અને તેઓની ગાયો પોતાની મેળે જ દૂધને દોહી આપે છે; (અર્થાત્ જ્ઞાની પુરુષનાં પ્રત્યેક કાર્ય માત્ર સંકલ્પથી જ સિદ્ધ થાય છે.)^{૩૧} એટલું જ નહિ પણ તેવા સંકલ્પસિદ્ધ જ્ઞાની પુરુષોના યજ્ઞો પણ માનસિક હોય છે. તેઓ પોતાના મનથી જ યજ્ઞસ્તંભ આદિની તૈયારી કરીને સંપૂર્ણ દક્ષિણવાળા યજ્ઞો સંપૂર્ણ કરે છે અને આવા શુદ્ધ ચિત્તવાળા જ્ઞાની પુરુષો મધુષર્ક આદિમાં ગાયનો આલંભ (વધ) કરવો હોય, તોપણ કરી શકે છે.^{૩૨} પરંતુ હે પ્રહ્લાન્ ! જેઓ તેવા જ્ઞાની નથી, તેઓએ તો ઔપધિઓને જ (જવ, હાંગેર વગેરેને જ) હવિષ કલ્પીને તેના વડે યજ્ઞ કરવા યોગ્ય છે, પણ પશુઓનો વધ કરીને યજ્ઞ કરવા યોગ્ય નથી, આ રીતે ત્યાગને જ સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ ગણીને હું તમને આત્મ વચન કહું છું.^{૩૩} જે પુરુષે સર્વ આશાઓનો, આરંભોનો, નમસ્કારનો તથા સ્તુતિનો ત્યાગ કર્યો છે, જે પોતાના આત્મભળથી ક્ષીણ થયો નથી અને જેનાં સર્વ કર્મોને ક્ષય થઈ ગયો છે, તે પુરુષને જ દેવો પ્રાદક્ષિણ કહે છે.^{૩૪} હે જાનકિ ! જે પુરુષ ખીજાઓને જ્ઞાનાદિકતું શ્રવણ કરાવતો નથી, યજ્ઞ કરતો નથી, પ્રાદક્ષિણને દાન આપતો નથી અને કાચ્છવૃત્તિની ઇચ્છા રાખ્યા કરે છે, તે પુરુષ કઈ ગતિને પામી શકે તેમ છે ? (અર્થાત્ તેની ગતિ પિતૃધાનમાર્ગે થતી નથી, તેમ દેવધાનમાર્ગે યજ્ઞ થતી નથી, પરંતુ તે પુરુષ નરકાદિ આસુરી ગતિને જ પામે છે,) માટે જે પુરુષ પૂર્વોક્ત ત્યાગ-વૃત્તિને અનુસરીને તેવું જ દેવતાની પેઠે સેવન કરે છે, તે પુરુષ યજ્ઞસ્વરૂપ પરમાત્માને પામી શકે છે.^{૩૫}

જાનકિએ પૂછ્યું : હે વણિકપુત્ર ! તે કહ્યું તે પ્રમાણે માનસિક યજ્ઞ કરનારા મુનિઓનું આચરણ અમે કોઈની પાસેથી સાંભળ્યું નથી; કારણ કે તે આચરણ મહાગહન છે. વળી પૂર્વકાળના મનુષ્યોએ પણ આવા યોગધર્મનું આલોચન કર્યું નથી અને જેઓએ આલોચન કર્યું છે; તે ઋષિઓએ એ ધર્મને અત્યંત રહસ્યનો સમજીને અથવા સર્વ કોઈનાથી અસાધ્ય સમજીને જગતમાં સ્થાપિત કર્યો નથી, માટે જ હું તને પૂછું છું.^{૩૬} હે મહા

મુનિમાન વણિક ! તું કહે છે તે પ્રમાણે પશુના જેવી મંદબુદ્ધિવાળા પુરુષો પોતાના આત્મારૂપી યજ્ઞભૂમિમાં મનઃસાધ્ય યજ્ઞ કરવા માટે જો અસમર્થ છે, તો પછી તેઓએ કયું કર્મ કરીને સુખ સંપાદન કરવું, તે મને કહે. મને તારા વાક્ય ઉપર અત્યંત શ્રદ્ધા થઈ છે.^{૩૭}

તુલાધારે કહ્યું : જે પુરુષો દાંભિક હોય છે, તેઓનામાં શ્રદ્ધાને પણ અભાવ હોય છે અને તેથી જ તેઓએ કરેલો યજ્ઞ તે અયજ્ઞ જ કહેવાય છે અર્થાત્ શ્રદ્ધા વિનાના દાંભિક પુરુષોએ કરેલા આંતર-યજ્ઞ કે બાહ્યયજ્ઞ કેવળ વ્યર્થ જ છે, માટે તેવા પુરુષો યજ્ઞ કરવાને માટે યોગ્ય જ નથી; પરંતુ જેઓ અત્યંત શ્રદ્ધાળુ છે, તેઓ કેવળ ધીથી, દ્વંધથી કે દહીંથી પણ શ્રીત યજ્ઞની પૂર્ણહૂતિ કરી શકે છે અને જેઓનામાં તે યજ્ઞ કરવાની પણ શક્તિ હોતી નથી, તેઓ ગાયના પૂંછડાથી પિતૃતર્પણ કરીને, ગાયના શિંગડા ઉપર અભિષેક કરીને, તેમ જ ગાયની ચરણરજ્જોને સ્પર્શ કરીને યજ્ઞના દ્વંધને પામી શકે છે. આ રીતે માત્ર એક ગાય જ પુરુષના યજ્ઞને સમાપ્ત કરી શકે છે.^{૩૮} વળી મેં કહેલા આ વિધિ પ્રમાણે યજ્ઞ કરનારો પુરુષ માનસિક શ્રદ્ધાને જ પોતાની સ્ત્રી બનાવે છે. (કેમ કે સ્ત્રી વિના શ્રીત યજ્ઞ થઈ શકતો નથી, એમ વેદમાં કહ્યું છે; માટે તે પુરુષને જો સ્ત્રી ન હોય, તો શ્રદ્ધારૂપી સ્ત્રીને જ સાથે રાખીને તેણે યજ્ઞ કરવો.) જે પુરુષ આવા અર્હિસા-પ્રધાન યજ્ઞનું જ પોતાના ઇષ્ટદેવ તરીકે સેવન કરે છે, તેને યજ્ઞસ્વરૂપ પરમાત્માની અવસ્થા પ્રાપ્તિ થાય છે.^{૩૯} વળી વેદમાં કહ્યું છે કે, સર્વ પશુઓના કરતાં પુરોહાથ અત્યંત પવિત્ર છે. (માટે શ્રદ્ધાળુ પુરુષોએ અપવિત્ર એવાં પશુઓનો હોમ કર્યો વિના કેવળ પુરોહાથનો જ હોમ કરવો, તે ઉત્તમ છે.) હે જાનકિ ! જ્ઞાની પુરુષોની દૃષ્ટિએ સર્વ નદીઓ સરસ્વતીરૂપ છે, સર્વ ધર્મો તો અત્યંત પવિત્ર છે અને પોતાનો આત્મા જ તીર્થરૂપ છે; માટે હે જાનકિ ! તીર્થોટન કરવાના નિમિત્તે તમારે અનેક પ્રદેશોના અતિથિ થવાની કંઈ જરૂર નથી. જે પુરુષ આવા અર્હિસક ધર્મોનું આચરણ કરે છે અને કારણ તરફ દૃષ્ટિ કર્યો પછી જ કોઈ એક ધર્મને અનુસરે છે, તે પુરુષ સ્વર્ગાદિ પવિત્ર લોકોને પામે છે.^{૪૦-૪૧}

* કેમ કે શ્રુતિ કહે છે કે, ન કર્મણા લીપ્યન્તે પાપ-કેન-રાની પુરુષ પાપકર્મથી લેખાતો નથી.

લીંબે કહ્યું હે યુધિષ્ઠિર ! વેશ્ય તુલાધારે
આવા અહિ સઠ ધર્મોની જ પ્રશંસા કરી હતી
કે, જે ધર્મો યુક્તિથી યુક્ત છે અને સત્પુરુષોએ
નિત્ય સંવેદના છે ૨૨

ઈતિ શ્રીમદ્ભારતમા શાંતિપર્વ તત્ત્વત મોક્ષધર્મોનુશાસન
પર્વમા 'તુલાધાર અને જાજલિનો સંવાદ-ચલુ
૨૬૪મ નામનો અધ્યાય ૨૬૪મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૬૪મો

તુલાધાર અને જાજલિનો સંવાદ (ચાલુ)-
શ્રદ્ધાની પ્રશંસા

॥ તુલગચાર ઉવાચ ॥

સદ્મિર્વા યદિ વાસદમ્ભિઃ પંથાનમિમમાશ્રિતમ્ ।
પ્રત્યક્ષં ક્રિપતા સાધુ તત્તો જ્ઞાસ્યસિ તત્તથા ॥ ૧ ॥

તુલાધારે કહ્યું હે જાજલિ ! આ અહિ સા
માર્ગે સત્પુરુષો સેવન કરે છે કે દુષ્ટ પુરુષો
સેવન કરે છે, તેને તમે પ્રત્યક્ષ કરી જુઓ કે,
જેથી તમને તેનું સત્ય સ્વરૂપ સારી રીતે સ્પષ્ટ થશે
જુઓ, અહીં આકાશમા અનેક પક્ષીઓ ચોતરફ
જીડી રહ્યા છે તેમા તમારા મસ્તક ઉપર પોષાયેલા
અકલાઓ અને ખીજ બાજુ પક્ષી વગેરે ઘણા પક્ષીઓ
છે ૨ હે શ્રેષ્ઠ પ્રાણી ! જુઓ, આ સર્વ પક્ષીઓ
પોતાના હાથપગને શરીરમા સંકુચિત કરી દઈને
પોતપોતાના માળાઓમા પ્રવેશ કરવા માટે તૈયારી
કરી રહ્યા છે, માટે તેઓને (તમે પોષેલા પક્ષી
ઓને) તમે બોલાવો ૩ હે જાજલિ ! તમે જે
પક્ષીઓનું પોષણ કર્યું છે, તેઓ તમને પિતા
તરીકે માને છે અને તે સત્ય જ છે કે, તમે તેઓના
પિતા છો, માટે તમારા પુનરૂપ તે પક્ષીઓને
અહીં બોલાવો (અને તેઓને અહિં સાનુ
કુળ પૂછો) ૪

લીંબે કહ્યું : તે પછી જાજલિએ તે પક્ષીઓને
પોતાની પાસે બોલાવ્યા, જેથી તેઓએ ત્યાં આવી
ને અહિં સારૂપ ધર્મવાળા પ્રિય વચનથી આવો
નિશક ઉત્તર આપ્યો ૫ 'હે પ્રાણી ! અહિં સા
અને હિં સા એ બંનેનું કુળ આ લોકમા તથા પર
લોકમા પ્રત્યક્ષ જોવામા આવે છે તેમાની (અહિં સા
પુરુષને ઉચ્ચપદે સ્થાપે છે અને) હિં સા શ્રદ્ધાનો નાથ
કરીને પુરુષનો પોતાનો પણ તે દ્વારા નાથ કરે

છે' (આ પ્રમાણે કહીને તે પક્ષીઓ ત્યાંથી જીડી
ગયા અને પછી તુલાધારે કહ્યું) 'જે પુરુષો લાલ
તથા હાનિને સમાન ગણનારા છે, શ્રદ્ધાસપત્ત છે,
દમશુભને ધારણ કરનારા છે અને શાંતિનિષ્ઠ છે, તે
પુરુષો કર્તાપણના અભિમાનનો તથા કુળ મેળવ
વાની ઇચ્છાનો ત્યાગ કરીને જ યજ્ઞ કરે છે, તેથી
તેઓનો યજ્ઞ અત્યંત ઇચ્છવા યોગ્ય નથી, એમ નથી
(અર્થાત તેઓનો યજ્ઞ ઉત્તમ ગણાય છે) ૬ ૭ હે
પ્રાણી ! બ્રહ્મસભાની જે શ્રદ્ધા તે પ્રકાશાત્મક એવા
સત્વશુભની પુત્રી છે અને તે સાત્ત્વિકી શ્રદ્ધા જ સર્વનું
પાલન કરનારી હોઈને શુદ્ધ જન્મને આપનારી છે
તથા જપ અને ધ્યાનધર્મના કરતા પણ શ્રેષ્ઠ છે.
૮ વળી મત્રાદિના ઉચ્ચારમા સ્વર કે વર્ણના વિષયોસને
લીધે જે કર્મ નષ્ટ થયું હોય તેનું શ્રદ્ધા રક્ષણ કરે
છે અને મનની વ્યગ્રતાને લીધે જે ધ્યાનાદિ કર્મ
અપૂર્ણ રહી ગયું હોય, તેને શ્રદ્ધા પૂર્ણ કરે છે,
પરંતુ શ્રદ્ધાના અભાવથી નષ્ટ થયેલું કર્મ પુરુષની
વાણીનું કે મનનું રક્ષણ કરી શકતું નથી ૯ ૪ આ
શ્રદ્ધાના વિષયમા બ્રહ્મદેવે કેટલીએક ગાથાઓ
ગાયેલી છે, તેઓને પ્રાચીન ઇતિહાસવેત્તાઓ આ
પ્રમાણે ગાય છે 'પૂર્વે દેવતાઓએ આ પ્રમાણે
માન્યું હતું કે, 'શ્રદ્ધારહિત હોય છતાં જે પુરુષ
પવિત્ર હોય અને પવિત્રતારહિત હોય છતાં જે પુરુષ
શ્રદ્ધાથી યુક્ત હોય તેઓ બંનેનું દ્રવ્ય યજ્ઞકર્મની
અદર સમાન રીતે જ ઉપયોગમા લઈ શકાય છે,
તેમ જ જે પુરુષ લોભી હોય છતાં વેદવિદ્યામા પાર
ગત થયેલો હોય અને જે પુરુષ ધાન્યનો વ્યાપાર
કરનારો હોય, છતાં જો દાતા હોય તો તેઓ
બંનેનું અન્ન સમાન યોગ્યતાવાળું જ ગણાય છે.'
દેવોની આવી માન્યતા જોઈને પ્રજાપતિ બ્રહ્મદેવે
તેઓને કહ્યું હતું કે, 'તમારી આ માન્યતા વિષમ
છે-વિરુદ્ધ છે, ૧૦-૧૨ કારણ કે ધાન્યનો વ્યાપાર
કરનારો દાતા પુરુષનું અન્ન શ્રદ્ધાને લીધે પવિત્ર
છે, પણ વેદવિદ્યામા પારગત થયેલા લોભી પુરુષનું

૪ અર્થાત શ્રદ્ધા યુક્ત થઈને બળુતામા આવેલા મત્રો,
શ્રદ્ધા યુક્ત થઈને કરનામા આવેલું કર્મ અને શ્રદ્ધાસપત્ત
થઈને ધરેલું ધ્યાન કોઈ રીતે અપૂર્ણ હોય છતાં પણ
શ્રદ્ધાના પ્રભાવથી પરિપૂર્ણ થઈ રહે છે પરંતુ શ્રદ્ધા
રહિત થઈને કરેલું સર્વ કર્મ, કેવળ અપૂર્ણ જ રહે છે.

અત્ર શ્રદ્ધાના અભાવને લીધે અપવિત્ર જ છે; માટે ધાન્યનો વ્યાપાર કરનારા દાતા પુરુષનું અન્ન ભક્ષ્ય છે, પણ દોહીનું અન્ન ભક્ષ્ય નથી.^{૧૩} આવા હેતુથી જ ધર્મવેત્તાઓ કહે છે કે, જે પુરુષ શ્રદ્ધાથી રહિત છે, તેને દેવતાઓને હોમદ્રવ્ય અર્પણ કરવાનો અધિકાર જ નથી અને તેવા અશ્રદ્ધાળુ પુરુષનું અન્ન લોભન કરવાને માટે અયોગ્ય જ છે;^{૧૪} કારણ કે અશ્રદ્ધા એ મહાન પાપ છે અને શ્રદ્ધા સર્વ પાપોથી સુક્ત કરાવનારી છે. જેમ એક સર્પ પોતાની ભૂની કાચળીનો ત્યાગ કરે છે, તેમ શ્રદ્ધાળુ પુરુષ સર્વ પાપોનો ત્યાગ કરે છે.^{૧૫} વળી શ્રદ્ધાપૂર્વક કરવામાં આવેલી કર્મની નિવૃત્તિ પવિત્ર માં પણ પવિત્ર ગણાય છે અને રાગાદિ દોષોનો ત્યાગ કરનારા શ્રદ્ધાળુ પુરુષ સદાય પવિત્ર જ મનાય છે.^{૧૬} તેવા પુરુષને તપનું, આચારનું કે શરીરનું શું કામ છે? જગતના પ્રત્યેક મનુષ્યને શ્રદ્ધા તો હોય જ છે; પરંતુ જેને જેવી શ્રદ્ધા હોય છે, તે તેવો જ ગણાય છે. (અર્થાત્ સાત્ત્વિકી શ્રદ્ધાવાળો સાત્ત્વિક કહેવાય છે, રાજસી શ્રદ્ધાવાળો રાજસ કહેવાય છે અને તામસી શ્રદ્ધાવાળો તામસ કહેવાય છે.)^{૧૭} આ રીતે ધર્મના તાત્ત્વિક અર્થને ભણનારા પુરુષોએ ધર્મનું જે સ્વરૂપ કહ્યું છે, તેની અમને જિજ્ઞાસા ઉત્પન્ન થઈ, ત્યારે અમે ધર્મ-દર્શન નામના યુનિ પાસે ગયા હતા અને તેમની પાસેથી આ ધર્મને અમે પ્રાપ્ત કર્યો છે.^{૧૮} હે મહાણુદિમાન ભજલિ! તમે પણ શ્રદ્ધાને ધારણ કરો કે, જેથી પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરશો. જે પુરુષને વેદનાં વાક્યો ઉપર અને તેમાં કહેલા ધર્મ ઉપર શ્રદ્ધા હોય છે અને અસુક્ર એક નિશ્ચય હોય છે, તે પુરુષ જ ધર્માત્મા છે અને તે જ પોતાના ધર્મમાર્ગ માં સ્થિર રહીને અત્યંત શ્રેષ્ઠ થઈ શકે છે.^{૧૯}

લીભે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર! તે પછી વૈશ્ય તુલાધાર અને બ્રાહ્મણ ભજલિ થોડા જ સમયમાં સ્વર્ગલોકમાં ગયા અને ત્યાં જઈને તેઓ બ્રહ્મણુદિમાન પુરુષો સુખેથી વિહાર કરવા લાગ્યા.^{૨૦} કર્મથી મેળવેલાં પોતપોતાનાં દિવ્ય સ્થાનમાં જઈને તેઓ બ્રહ્મ જણા સુખેથી રહેવા લાગ્યા. આ રીતે વૈશ્ય તુલાધારે અનેક પ્રકારે ધર્મનું કથન કર્યું હતું, તે ઉપરથી બ્રાહ્મણ ભજલિએ સનાતન ધર્મનું જ્ઞાન

સારી રીતે સંપાદન કર્યું હતું. હે કુંતાપુત્ર યુધિષ્ઠિર બ્રાહ્મણ ભજલિ મહાતેજસ્વી વૈશ્ય તુલાધારન એ વચ્ચેનાં સાંભળ્યા પછી પરમ શાંતિને પામ્યે હતો. આ પ્રમાણે યથાયોગ્ય દ્વાંત આપીને તુલાધારે બહુ માન્ય અર્થવાણા જે વચ્ચેના કહ્યાં હતાં તે મેં તમને કહી સંભળાવ્યાં છે, તો હવે પુનઃ ૩ સાંભળવાની તમને ઇચ્છા છે ૧૨૧-૨૩

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતમર્ગત મોક્ષધર્મપરિવાર-પર્વમાં 'તુલાધાર અને ભજલિનો સંવાદ (ચાલુ)-શ્રદ્ધાની પ્રશંસા' નામનો અધ્યાય ૨૬૪ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૬૫ મો

વિચખ્તુગીતા-હિંસાધર્મની નિંદા

॥ મીષ ઉવાચ ॥

અત્રાપ્યુદાહરંતીમમિતિદ્વાસં પુરાતનમ્ ।

પ્રજાનામનુકંપાર્થે ગીતં રાજા વિચરુનુના ॥૧॥

લીભે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિરરાજા! આ અહિંસાના વિષયમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે, તેમાં પ્રભાસે ઉપર દયા કરવા માટે રાજા વિચખ્તુએ આ પ્રમાણે કહ્યું છે.^૧ એક સમયે તે રાજાએ બળદનો જેમાં વધ કરવામાં આવે છે, તેવા ગોમધચરમાં, જેના શરીરને કાપી નાખવામાં આવ્યું હતું, એવા એક બળદને મરણ પામેલો જોયો અને તેને લીધે સર્વ ગાયો મોટો વિલાપ કરી રહી હતી, તે પણ જોયું. વળી ત્યાં યજ્ઞમંડપમાં જે નિર્દય બ્રાહ્મણો એકઠા મળ્યા હતા, તેઓને પણ તેણે જોયા.^૨ તે પછી તે રાજાએ આહુતિ નિશ્ચિત વચન કહી સંભળાવ્યું કે, 'આ જગતમાં ગાયોનું કલ્યાણ થાઓ. (અર્થાત્ કોઈ પણ મનુષ્યે યજ્ઞનિમિત્તે અથવા બીજા કોઈ પણ નિમિત્તે ગાયને કે બળદને વધ કરવો નહિ.)' આમ કહીને તે રાજાએ હિંસાની જગ્યાએ પ્રવૃત્તિ થઈ હતી, ત્યારે સર્વ ગાયોને માટે એક આશીર્વાદ જ આપ્યો હતો.^૩ (વળી તે રાજાએ કહ્યું હતું કે,) જે પુરુષો મયોદાનો ભંગ કરનારા છે, મૂર્ખ છે, નાસ્તિક છે, વેદના યુદ્ધાર્થના સંબંધમાં સંશયપૂર્ણ છે અને યજ્ઞાદિ દ્વારા જ જ્ઞાનની ઇચ્છા રાખનારા છે, તેઓએ (વેદિકશાસ્ત્રમાં) હિંસાનું વર્ણન કરેલું છે.^૪ વસ્તુતઃ ધર્માત્મા ભગવાન મનુએ તો વેદોક્ત સર્વ કર્મોમાં અહિંસાની જ પ્રશંસા કરી

છે; છતાં જે પુરુષો યજ્ઞવેદિકાના બકારના પ્રદેશમાં પ્રશુઓની હિંસા કરે છે, તે કેવળ પોતાની ઇચ્છાને અધીન થઈને જ કરે છે; નહિ કે શાસ્ત્રની આજ્ઞાને અનુસરીને તેઓ હિંસા કરે છે; ^{૫૪} માટે વિદ્વાન પુરુષે શાસ્ત્રીય પ્રમાણને અનુસરીને જ સૂક્ષ્મ ધર્મનું અનુધાન કરવું; કેમ કે આદિંસા સર્વ પ્રાણીઓને માટે સર્વ ધર્મોના કરતાં અત્યંત શ્રેષ્ઠ છે. ^{૫૫} જ્ઞાન મેળવવાની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષે સંન્યાસધર્મનો આશ્રય કરીને, કોઈ એક ગામની સમીપમાં રહીને, (કેવળ ભિક્ષા સંપાદન કરવા માટે જ ગામમાં પ્રવેશ કરવો) તીક્ષ્ણ મનોનું પાલન કરવું, વેદમાં કહેલાં કૃણસૂચક વચનોનો ત્યાગ કરવો અને સંન્યાસ એ જ મનુષ્યજન્મનો મુખ્ય આચાર છે, એમ સમજીને ગૃહસ્થ આચારનો ત્યાગ કરવો; કેમકે હુદ્ પ્રકરો જ સ્વર્ગોદિ કૃણ મેળવવાની ઇચ્છાથી કર્મની અંદર પ્રવૃત્તિ કરે છે. ^{૫૬} એકે યજ્ઞોદિ કર્મ કરનારા મનુષ્યો યજ્ઞોને, વૃક્ષોને તથા પશુઓને બાંધવાના યજ્ઞસ્તંભોને ઉદેશીને જ માંસભક્ષણ કરે છે, વ્યર્થ માંસભક્ષણ કરતા નથી; તોપણ તેવા ધાર્મિક કાર્યનિમિત્તે માંસનું ભક્ષણ કરવું તે કંઈ ધર્મ તરીકે પ્રશંસાપાત્ર નથી જ. (અર્થાત્ યજ્ઞ કરનારા કર્મકં પુરુષો યજ્ઞ નિમિત્તે પશુહિંસા કરીને માંસભક્ષણ કરે છે, તે ધર્મ નથી, પણ અધર્મ જ છે.) ^{૫૭} મદિરાનું પાન કરવું, માછલાંઓનો આહાર કરવો, મધ અને માંસનું ભક્ષણ કરવું, જુદા જુદા આસવોનું સેવન કરવું અને તલથોખાની ખીચડી ખાવી વગેરે કેવળ ધૂર્ત પુરુષોએ જ ચલાવ્યું છે. (અર્થાત્ ધૂર્ત પુરુષોએ જ તેવા અધર્મી માર્ગનો જગતમાં પ્રચાર કર્યો છે, વેદોમાં એ સંબંધી કોઈ કદપના પણ નથી.) ^{૫૮} માત્ર માન, મોહ અને લોભને અધીન થઈને જ મનુષ્યોએ આવી હોલુપતા કલ્પી કાઢી છે, માટે જે પુરુષો બ્રહ્મનિષ્ઠ હોય છે, તેઓ તો યજ્ઞમાત્રમાં સર્વવ્યાપક પરમાત્માને જ બાંધે છે. ^{૫૯} વળી યજ્ઞસ્વરૂપ પરમાત્માનું યજ્ઞન કરવા માટે દ્વંધમાથી બનતાં બલિદાનોની તથા ગુપ્તોની જ આવશ્યકતા છે, (પણ હિંસાસાધ્ય માંસમદિરાની

આવશ્યકતા નથી જ;) તેમ જ વેદમાં કહેલી યજ્ઞોપયોગી સમિધોથી પણ પરમાત્માનું યજ્ઞન થઈ શકે છે. ^{૬૦} વળી યજ્ઞના નિમિત્તે બીજું જે કંઈ હોમદ્રવ્ય તૈયાર કરવાનું હોય છે, તે સર્વ પણ શુદ્ધ અંતઃકરણ અને શુદ્ધ ભાવથી જે સંસ્કારવાળું હોય છે, તો જ દેવોને માટે યોગ્ય ગણાય છે. ^{૬૧}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ! આપત્તિઓ શરીરનો નાશ કરવા ઇચ્છે છે અને શરીર આપત્તિઓનો નાશ કરવા ઇચ્છે છે-આ રીતે શરીર અને આપત્તિઓ એ બંને વચ્ચે વાદવિવાદ થાવ્યા જ કરે છે, તો પછી જે પુરુષ કેવળ આદિંસાનો જ આશ્રય કરીને સર્વ આરંભોનો પણ ત્યાગ કરી દેશે, તો તેનો શરીરનિર્વાહ કેવી રીતે સિદ્ધ થશે? ^{૬૨}

ભીષ્મે કહ્યું : જે રીતે વર્તવાથી શરીર દુઃખી ન થાય અને મૃત્યુને અધીન ન થઈ લાય, તે રીતે વર્તીને જ કર્મની અંદર પ્રવૃત્તિ કરવી અને પોતાના સામર્થ્ય પ્રમાણે ધર્મનું આચરણ કરવું. ^{૬૩}

શ્રીમદ્ભારતમાં સાંતિપર્વોત્તમ મોક્ષધર્મોપશાસન-પર્વમાં 'વિષ્ણુગીતા-હિંસાધર્મની નિંદા' નામનો અધ્યાય ૨૬૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૬૬ મો*

ચિરકારીની કથા-કોઈ પણ કાર્ય વિચાર કર્યા પછી જ કરવું

॥યુધિષ્ઠિર ઉવાચ॥

કથં કાર્યં પરીક્ષેત શ્રીયં વાચ્ય ચિરેણ વા ।

સર્વયા કાર્યદુર્ગેઽસ્મિન્ મવાન્નઃ પરમો ગુરુઃ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ! કોઈ સમયે એકાદ કાર્ય શરૂજનની આજ્ઞાને લીધે અવશ્ય કરવા યોગ્ય હોય છતાં તે કાર્ય કેવળ હિંસામય

* પૂર્વના અધ્યાયોમાં આદિંસાધર્મનું જ મુખ્યત્વે પ્રતિપાદન કર્યું અને આદિંસાધર્મ જ અવશ્ય આચરણ કરવા યોગ્ય છે, એમ સિદ્ધ કર્યું. દવે આ અધ્યાયમાં ચિરકારીકથાનું વર્ણન કરીને પણ એ જ કરવામાં આવશે કે, કોઈ સમયે પોતાના પૂત્ર ગુરુઓની આજ્ઞા થઈ હોય અને તે આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તવાથી હિંસાજન્ય દોષ ઉપરિચય થતો હોય, તો તે સમયે દેરસેક કાળ વિચાર-માં જ ગાળી કાઢવો અને ખૂચ વિચાર કરીને દોષનો પરિહાર કરવો; પણ એકદમ ઉતાવળા થઈ નર્તને કોઈ પણ કાર્ય કરવું નહિ.

* કરવાનો આશય એ છે કે, યજ્ઞોમાં કરવામાં આવતી પશુહિંસા કેવળ અશાસ્ત્રીય છે અને મદ પુરુષોની જ એવિષ્ક પ્રવૃત્તિ છે.

હોવાને લીધે દુઃખર હોય, તો તેવા પ્રસંગે ઉતાવળ કરીને કે વિલંબ કરીને તે કાર્યની કેવી રીતે પરીક્ષા કરવી, તે મને કહો; કારણ કે તમે સર્વથા અમારા શુરુ જ છો.^૧

લીધે કહ્યું: આ વિષયમાં પણ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું દષ્ટાંત આપવામાં આવે છે, જેમાં આંગિરસ ગોત્રમાં ઉત્પન્ન થયેલા ચિરકારી નામના બ્રાહ્મણનું વૃત્તાંત વર્ણવેલું છે.^૨ હે ચિરકારિક! તારું કલ્યાણ થાઓ, કલ્યાણ થાઓ. બુદ્ધિમાન એવો ચિરકારી (કોઈ પણ કાર્યને વિચારપૂર્વક વિલંબથી કરનારો પુરુષ) પોતાના કર્મમાં અપરાધી થતો નથી.^૩ મહાસુનિ ગૌતમનો ચિરકારી નામનો મહાબુદ્ધિમાન પુત્ર હતો. તે હરકોઈ કાર્યને ખૂબ વિચાર કર્યો પછી જ કરતો હતો. તેને લાંબા સમય સુધી વિચાર કરવાની ટેવ હતી. તે લાંબા સમય સુધી જાગતો હતો, લાંબા સમય સુધી ઊંઘતો હતો અને લાંબા સમય સુધી વિચાર કર્યો પછી જ કોઈ પણ કાર્ય કરવાનો આરંભ કરતો હતો, જેથી તે 'ચિરકારી' એવા નામથી પ્રસિદ્ધ થયો હતો.^૪ શુદ્ર બુદ્ધિના અને ટૂંકી દષ્ટિવાળા મનુષ્યો તેને આજસુ અને બુદ્ધિહીન પણ કહેતા હતા.^૫ એક સમયે તેની માતા(અહલ્યા)એ (ગૌતમના રૂપમાં આવેલા ઇન્દ્રિની સાથે) વ્યભિચાર કર્યો. તે જોઈ તેના પિતા ગૌતમ ક્રોધાચ્છાન થયા અને તેણે બીજા કોઈ પણ પુત્રને આજ્ઞા નહિ કરતાં તે ચિરકારીને જ આજ્ઞા કરી કે, 'આ તારી માતાને તું મારી નાખ.'^૬ આ પ્રમાણે કોઈ જાતનો વિચાર કર્યો વિના તેને આજ્ઞા કરીને જપ કરનારામાં શ્રેષ્ઠ મહાભાગ્યશાળી બ્રાહ્મણ ગૌતમ વનમાં જ આલ્યા ગયા.^૭ ચિરકારીએ પોતાના સ્વભાવ પ્રમાણે ખૂબ વિચાર કર્યો પછી 'બહુ સાત્ત્વ' એમ કહીને પિતાની આજ્ઞાનો સ્વીકાર કર્યો અને પછી તે વિષયના સંબંધમાં ઘણા લાંબા સમય સુધી વિચાર ચલાવવા માંડ્યો.^૮ (તેણે પોતાના મનમાં જ કહ્યું કે,) 'આ સમયે મારા પિતાની આજ્ઞા મારે કેવી રીતે પાળવી અને આ મારી માતાને કેવી રીતે ન મારવી? આ ધર્મસંકટના સમયે કયો ઉપાય કરવાથી હું દુષ્ટ પુરુષની પેઠે પાપમાં ન દૂળી બનું?'^૯ પિતાની આજ્ઞા પાળવી એ માટે તેણે ધર્મ સંકટને આગળ મૂકીને

કરવી એ પણ મારો સ્વધર્મ છે. ખરેખર, પુત્રપણ કદી સ્વતંત્ર છે જ નહિ, તેપણ (આ સમયે) કયો ઉપાય કરવાથી મને માતૃહત્યા દુઃખી ન કરે?'^{૧૦} અરે! એક તો સ્ત્રી અને તેમાં વળી માતા, તેનો વધ કરીને કયો પુરુષ કદી સુખી થઈ શકે? તેમ જ પિતાનું અપમાન કરીને કયો પુરુષ પ્રતિષ્ઠાને પામી શકે?'^{૧૧} પિતાનું અપમાન ન કરવું, તે પણ યોગ્ય છે અને માતાની રક્ષા કરવી તે પણ મારો ધર્મ છે; પરંતુ અહીં તો આ ગત્તે ધર્મો પરસ્પર વિરુદ્ધ થઈ પડ્યા છે, તો હવે એ ગત્તે ધર્મોનું ઉલ્લંઘન ન થાય એમ મારે કેવી રીતે વર્તવું?'^{૧૨} પિતા પોતાના શીલને, ચરિત્રને, ગોત્રને તથા કુળને ધારણ કરી રાખવા માટે પોતાના આત્માને પોતાની સ્ત્રી વિષે પુત્રરૂપે ઉત્પન્ન કરે છે.^{૧૩} મારી માતાએ અને મારા પિતાએ મને પુત્રરૂપે જન્મ આપ્યો છે, એવું જ્ઞાન મને કેમ ન હોય? (અર્થાત્ હોવું જ જોઈએ.) હું બહુ છું કે, મારાં માતાપિતા-ગત્તે મારી ઉત્પત્તિનાં કારણભૂત છે.^{૧૪} પુત્રનો જન્મ થયા પછી જાત-કર્મસંસ્કાર કરતી વખતે પિતા, 'અશ્મા મવ' (હે પુત્ર! તું પરશ્વરની પેઠે દૃઢ થા.) 'પરશુર્મવ' (હે પુત્ર! તું ક્રશીની પેઠે મારા શત્રુઓનો ઉત્તેજ કરનારો થા) આવા વેકમંત્રોથી આશીર્વાદ આપે છે અને *ઉપકર્મસંસ્કાર વખતે 'આત્મા વૈ પુત્ર-નામાસિ' (હે પુત્ર! તું મારા આત્મારૂપ છે) એમ કહીને પુત્ર પ્રત્યે પોતાનો આત્મભાવ પ્રકટ કરે છે. તે ઉપરથી જ પિતાના ગૌરવનો દૃઢ નિશ્ચય થઈ શકે છે. (અને તેના પ્રેમની પરાકાષ્ઠા જાણી શકાય છે.) પિતા અત્રવઆદિક આપીને પુત્રનું પોષણ કરે છે અને તેને વેદાભ્યાસ કરાવે છે, માટે પિતા એ પુત્રનો શ્રેષ્ઠ શુરુ છે અને પરમ ધર્મ છે. વેદોમાં પણ આવો દૃઢ નિશ્ચય કરવામાં આવ્યો છે કે, પિતા જે ટંઈ કહે છે તે ધર્મરૂપ જ મનાય છે.^{૧૫} પિતાને પુત્ર માત્ર પ્રીતિરૂપ જ હોય છે, પણ પુત્રને તો પોતાનો પિતા જ સર્વ સ્વરૂપ હોય છે; અરે!

* ઉપનયન(બ્રોમહ)સંસ્કાર થઈ ગયા પછી શુરુથી વિદ્યા સંપાદન કરવા માટે ગયેલો પુત્ર ત્યારે ત્યાંથી પાછો આવે છે, ત્યારે તેનો પિતા જે સંસ્કાર કરીને પુત્ર પ્રત્યે આત્મભાવ પ્રદર્શિત કરે છે, તેને ઉપકર્મ-રૂપે કહેવામાં આવે છે.

એટલું જ નહિ પણ શરીર વગેરે જે કંઈ આપવા યોગ્ય વસ્તુ છે, તે સર્વને એકલો પિતા જ આપે છે.^{૧૮} માટે પુત્રે પિતાની આરા અવશ્ય પાળવી જોઈએ, તેમાં કદી વિચાર જ કરવો નહિ. જે પુત્રો પોતાના પિતાની આજ્ઞાનું પાલન કરે છે, તેઓ સર્વ પાપોથી મુક્ત થઈને પવિત્ર થાય છે.^{૧૯} વસ્ત્રાદિ લોભ્ય પદાર્થો આપવામાં, અન્નાદિ લોભ્ય પદાર્થો અર્પણ કરવામાં, વેદોનું અધ્યયન કરાવવામાં, લોક વ્યવહારનું શિક્ષણ આપવામાં, ગર્ભોદાનાદિ સસ્કારો કરવામાં તથા સ્ત્રીમતોત્તયન સંસ્કાર કરવામાં પિતાનું જ પ્રાધાન્ય ગણાય છે.^{૨૦} પિતા ધર્મરૂપ છે, સ્વર્ગરૂપ છે, પરમ તપરૂપ છે અને પિતા જ પ્રસન્ન થાય છે તો સર્વ દેવતાઓ પણ પ્રસન્ન થાય છે. પિતા પુત્રને જે વચનો કહે છે, તે આશીર્વાદરૂપ થઈ પડે છે અને પિતા જ્યારે અભિનંદન આપે છે, ત્યારે પુત્રનાં સર્વ પાપોનો વિનાશ થઈ જાય છે.^{૨૧, ૨૨} યુગ્મ પોતાના કીર્ટનો ત્યાગ કરે છે અને કુળ પણ પોતાને ઉત્પન્ન કરનાર વૃક્ષનો ત્યાગ કરી દે છે; પરંતુ પિતા અત્યંત દુઃખમાં આવી પડ્યો હોય; તોપણ સ્નેહને અધીન થઈને પોતાના પુત્રનો ત્યાગ કરતો નથી.^{૨૩} આ રીતે પુત્રના સંબંધમાં પિતાનું ગૌરવ ફેટલું બધું છે, તેનો જ વિચાર કર્યો. ખરેખર, તે ઉપરથી મને જણાય છે કે, પિતાનું સ્થાન એ કંઈ અદ્વય યોગ્યતાવાળું નથી જ. હવે માતાનું ગૌરવ ફેટલું છે, એ વિષેના હું વિચાર કરું.^{૨૪} મારા આ મનુષ્યશરીરમાં જે કંઈ પાંચ ભૂતોનો સંસુદાય એકત્ર થયેલો છે, તેનું મૂળ કારણ મારી માતા છે. જેમ અરણિ અગ્નિનું ઉત્પત્તિસ્થાન છે, તેમ માતા પુત્રનું ઉત્પત્તિસ્થાન છે.^{૨૫} મનુષ્યોના દેહરૂપ અગ્નિને ઉત્પન્ન કરવામાં માતા એક અરણિરૂપ છે, એટલું જ નહિ પણ દુઃખી થયેલા સર્વ મનુષ્યોને માતા એક શાંતિરૂપ છે અને માતા જ્યાં સુધી હયાત હોય છે, ત્યાં સુધી પુરુષ સનાથ ગણાય છે; પણ માતાના મરણ પછી પુરુષ અનાથ થઈ પડે છે.^{૨૬} મનુષ્ય લક્ષ્મીથી બ્રહ્મ થયો હોય તોપણ ‘ઓ મા!’ એમ કહીને ઘરમાં જ્યારે પ્રવેશ કરે છે, ત્યારે તેને શોક થતો નથી અને માતાની છાયા તળે રહેલા પુરુષને વૃદ્ધાવસ્થા પણ અસર કરી શકતી નથી.^{૨૭} પુરુષ પુત્રયૌનાદિક અસ્તિત્વાવાળો થઈ ગયો

હોય અને છેક સો વર્ષની અવસ્થાએ જઈ પહોંચ્યો હોય, તોપણ પોતાની માતાની પાસે જાણે જે વર્ષનો હોય તેમ વર્તી શકે છે.^{૨૮} પોતાનો પુત્ર સમર્થ હોય અથવા અસમર્થ હોય, કૃશ હોય કે પુષ્ટ હોય, તોપણ માતા તેનું વિધિપૂર્વક રક્ષણ કરે છે. એ ઉપરથી જણાય છે કે, માતાના જેવું પોષણ કરનાર જગતમાં બીજું કોઈ પણ સંબંધી નથી.^{૨૯} જ્યારે પોતાની માતાનો વિયોગ થાય છે, ત્યારે જ પુરુષ વૃદ્ધ થાય છે, ત્યારે જ દુઃખી થાય છે અને ત્યારે જ જગતને શૂન્ય દેખે છે.^{૩૦} માતા સમાન કોઈ છાયા નથી, માતા સમાન કોઈ મતિ નથી, માતા સમાન કોઈ રક્ષણ નથી અને માતા સમાન કોઈ પ્રિય નથી.^{૩૧} માતા પોતાના ઉદરના મધ્યમાં પુત્રને ધારણ કરે છે, માટે ‘ધાત્રી’ કહેવાય છે; પુત્રને જન્મ આપે છે, માટે ‘જનની’ કહેવાય છે; પુત્રના શરીરનું પોષણ કરે છે, માટે ‘અબા કહેવાય છે અને વીર પુત્રને ઉત્પન્ન કરે છે માટે ‘વીરસૂ’ કહેવાય છે.^{૩૨} માતા બાળકનું સેવન કરે છે, માટે ‘શુશ્રૂ’ કહેવાય છે અને માતા પોતાના બીજા દેહરૂપ જ છે, આમ સમજનારો કયો સચેતન પુરુષ, જેનું મસ્તક માર્ગમાં રચળતા શુક તુંબડાના જેવું મેઢ, મજ્જા વગેરેથી શૂન્ય નથી તે, પોતાની માતાનો વધ કરે ?^{૩૩} શ્રીપુરુષના મૈથુનસમયે તેઓની ઉપરથઈદ્રિયોનો જ્યારે સંબંધ થાય છે, ત્યારે તેઓનાં બંસેલા મનમાં એવો અભિલાષ હોય જ છે કે, ‘અમારે ત્યાં પુત્રની ઉત્પત્તિ થાઓ.’ પણ તે અભિલાષાનું સત્યસ્વરૂપ પિતાના કરતાં માતા વિષે અધિક રહેલું છે.^{૩૪} પુત્રનું જે ગોત્ર હોય છે અને તે જેનાથી ઉત્પન્ન થયો હોય છે તેને માતા જ જાણે છે. વળી બાળક જ્યારથી ગર્ભમાં આવે છે, ત્યારથી જ માતાની તેના પર પ્રીતિ હોય છે; (માટે પ્રત્યેક પુત્રે માતાની ઉપર સ્નેહ કરવો જ જોઈએ;) તોપણ વાસ્તવિક દૃષ્ટિએ ભોતાં પ્રજાની ઉત્પત્તિ પિતાથી જ થાય છે.^{૩૫} જે પુરુષો એક સ્ત્રી પાણિ-શ્રદ્ધણ કરીને તેમ જ સાથે રહીને જ ધર્મોચરણ કરવાનો સ્વીકાર કરીને પરસ્પર સાથે જો વ્યભિચાર કરે, તો અવશ્ય તેઓ પૂનપાત્ર નથી જ.^{૩૬} પુરુષ

x અહીં કહેવાનો આશય એ છે કે, જે પુરુષ એક સ્ત્રીનું પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક પાણિશ્રદ્ધણ કરે છે, છતાં પારસી સ્ત્રી

ત્રીનું ભરણુ કરે છે, માટે તેનો ભત્તા કહેવાય છે અને તેનું પાલન કરે છે, માટે તેનો પતિ કહેવાય છે, પરંતુ જ્યારે પુરુષભાષી તે શુભ (ભરણુ પાલનરૂપ શુભ) દૂર થઈ જાય છે, ત્યારે તે ત્રીનો ભત્તા કહેવાતો નથી, તેમ પતિ પણ કહેવાતો* નથી. ૩૬૩૭ (મારી માતા વ્યભિચારિણી છે, એમ માનીને પણ મારે તેનો વધ ન કરવો જોઈએ; કેમ કે) ત્રી વ્યભિચાર કરે છે, તેમા પુરુષનો જ અપરાધ છે, ત્રીનો અપરાધ નથી; કારણ કે પરત્રી ગમનરૂપ મહાન દોષનો આરંભ કરનાર પુરુષ જ છે અને તેથી જ વ્યભિચારકર્મમા પુરુષ જ અપરાધી છે, પણ ત્રી અપરાધિની નથી. ૩૬૩૮ (જોકે વ્યભિચારકર્મમા સંમતિ આપનારી ત્રી પણ અનુક અંશે અપરાધિની ગણાય જ છે, તોપણ મારી માતા તો હેશમાત્ર અપરાધિની નથી, કારણ કે) સત્તી ત્રીને પોતાનો પતિ જ શ્રેષ્ઠ અને પરમ દેવતરૂપ હોય છે; આવો પતિવ્રતા ધર્મ પાળનારી મારી માતાએ મારા પિતાના સ્વરૂપમા આવેલા ધર્મને પોતાનો પતિ જાણીને જ પોતાનું પવિત્ર શરીર અર્પણ કર્યું હતું. — ૩૬ (માટે જ હું કહું છું કે) વ્યભિચારકર્મમા પુરુષોનો જ અપરાધ છે, પણ ત્રીઓનો અપરાધ નથી. વળી ત્રીઓ નિર્બળ હોવાને લીધે પુરુષોની પ્રત્યેક ઇચ્છાને અધીન થનારી હોય છે, જેથી પુરુષો બળાકારે વ્યભિચાર કરે, તેમાં ત્રીઓનો અપરાધ ગણાતો નથી. ૪૦

સાથે વ્યભિચાર કરે છે, તે પુરુષના પુત્રે તેને પિતા તરીકે માન ન આપવું જોઈએ; પણ મારો પિતા ગૌતમ તેણે વ્યભિચારી નથી અને સત્તીનો પતિ છે, માટે મારે તો તેની આરાધને પાળવી જ જોઈએ.

* અહીં ચિરકારી એમ કહેવા માગે છે કે, મારો પિતા મારી માતાના પ્રાણુ વેદા તૈયાર થયો છે અને તેથી મારી માતા પ્રત્યેના પોતાના ભત્તાધર્મથી કે પતિ ધર્મથી બદલ થયો છે, માટે તેની આરાધને અનુસરીને હું મારી માતાનો વધ નહિ કરું.

× અર્થાત્ પુરુષની જે ઇચ્છા ન હોય તો વ્યભિચારરૂપ દોષની જગતમા પ્રસક્તિ જ ન થાય માટે પ્રથમ પ્રવર્તિ કરનાર પુરુષ જ વ્યભિચારદોષનો પ્રવર્તક છે

— તાત્પર્ય કે, પોતાના પતિના વેપમાં આવેના પરપુરુષને પતિની ભુલિથી જ શરીર અપણુ કરનારી મારી માતા વિશે વ્યભિચારનો દોષ સ્વતંત્ર જ નથી, માટે તેનો વધ કરવો યોગ્ય જ નથી.

વળી મૈથુનથી ઉત્પન્ન થનારી તૃપ્તિને માટે ત્રીઓએ જે વચન માગ્યું છે, તેનું સ્મરણ કરાવીને ઇંદ્રે પોતે જ અધર્મ કરેલો છે, પણ મારી માતાએ અધર્મ કર્યો નથી, આ વાત નિઃસંશય છે. ૪૧ આ રીતે મારી માતા, જે ત્રીભવિતિ છે છતાં ગૌરવમાં અત્યારે અધિક છે, તેનો વધ કરવો તે અયોગ્ય જ છે. અરે! જ્ઞાનશક્તિ વિનાના પશુઓ પણ પોતાની માતાને અવધ્ય જાણે છે. (તો પછી મારા જેવો એક મનુષ્ય પોતાની માતાનો વધ કરવા કેમ તૈયાર થાય?) ૪૨ વિદ્વાનો કહે છે કે, પિતા એક સ્થળે રહેલા દેવોના એક સમુદાયરૂપ છે અને દેવોના તથા મનુષ્યોના સમુદાયરૂપ માતા સામે પુત્ર રનેહથી જાય છે. ૪૩

આ પ્રમાણે ચિરકારી કોઈ પણ કાર્યને વિદ્યંબથી કરનારો હોવાને લીધે વિચાર કરવામા જ રોકાઈ રહ્યો હતો, જેથી ઘણે સમય વીતી ગયો અને તેવામા તેનો પિતા પણ આવી પહોંચ્યો. ૪૪ મહાબુદ્ધિમાન મેધાતિથિ ગૌતમ તપ કરવા માટે જ્યાં ગયા હતા, ત્યાં બેઠાં બેઠાં તેમણે પોતાની પત્નીના અપરાધના સંબંધમા ખૂબ વિચાર કર્યો હતો અને ઘણે કાળ વિચાર કર્યો પછી તેમને જણાયું હતું કે, ‘આ અપરાધને માટે મારી ત્રીને

+ આવી એક પુરાણી આખ્યાયિકા છે કે, ત્વષ્ટાના પુત્ર ત્રિશિરોનો વધ કરવાથી ઇંદ્રને જ્યારે ખબરહત્યા લાગી હતી, ત્યારે તેણે બ્રહ્મહત્યાના એક તૃતીયાંશને ત્રીઓ વિશે રમેદશનરૂપે સ્થાપિત કર્યો. પત્રી તે સમયે ત્રીઓએ ઇંદ્રની પામે વરદાન માગ્યું હતું કે, અમારામા રમેદશનરૂપે બ્રહ્મહત્યાના તમે સ્થાપન કર્યું, માટે તેના બદલામા અમે માગીએ છીએ કે, અમને છેક પ્રસૂતિકાગ્ર પર્વત મૈથુન માટેની ઇચ્છા રહે અને ત્યાં મુખીમા અમને પુરુષનો સંગ થાય. તોપણ અમારા ગર્ભને કે અમારા શરીરને કઈ દાનિ ન પડે. આ પ્રમાણે ત્રીઓએ વરદાન માગ્યું, ત્યારે ઇંદ્રે ‘તથાસ્તુ’ કહીને તેઓનો મનોરથ પૂર્ણ કર્યો. આ વાતનું ઇંદ્રે સ્મરણ કરાવી આપીને મારી માતા સાથે વ્યભિચાર કર્યો છે, માટે મારી માતા નિદોષ જ છે; એમ ચિરકારી કહે છે

* કહેવાનો ભાવ એ છે કે, પિતાને પ્રસન્ન કરવાથી વગ્નલોકમા મુખ્ય મગ છે અને માતાને પ્રસન્ન કરવાથી નરે લોકમા મુખ્ય મગ છે આ રીતે પિતાના કરતા પણ અધિક યોગ્યતાવાળી માતાનો મારાથી વધ કેમ થઈ શકે?

દેહાંતશિક્ષા કરવી, તે યોગ્ય નથી જ.^{૪૫} (પરંતુ પોતાની આજ્ઞાને લીધે ચિરકારીએ તેને મારી નાખી હશે, આરો વિચાર આવતાં) તેમને અત્યંત સંતાપ થવા લાગ્યો. દુઃખને લીધે તેમની અશુ-ધારા સરી પડવા લાગી અને શાસ્ત્રજ્ઞાન તથા ધૈર્યના પ્રસાદથી તેમને પશ્ચાત્તાપ થવા લાગ્યો. પછી (પોતાના મન સાથે) તેમણે કહેવા માંડ્યું કે, 'ત્રિલોકીનેા ઇશ્વર ઇંદ્ર બ્રાહ્મણનું સ્વરૂપ ધારણ કરીને એક અતિથિ તરીકે મારા આશ્રમમાં આવ્યો હતો. તે સમયે મેં વાણી વડે તેને શાંત પાડ્યો હતો. સ્વાગતવચન કહીને તેનું પૂજન કર્યું હતું અને અર્ધ, પાદ વગેરે અર્પણ કરીને મેં તેને નમ્રતાપૂર્વક નિવેદન કર્યું હતું કે, તું અમારો નાથ છે. આ ઉપરથી હું એમ જ જાણતો હતો કે, ઇંદ્ર મારી સાથે સ્નેહપૂર્વક વર્તન કરશે; પરંતુ અદ્વિતીય! ઇંદ્ર પોતે જ પોતાની લોહપ્રપત્તાને લીધે મારી સ્ત્રીને દુષિત કરી છે, માટે આ વિષયમાં મારી સ્ત્રીનેા લેશમાત્ર અપરાધ નથી.^{૪૬-૪૮} વળી જ્યારે ધર્મદિષ્ઠિથી જોઈ એ છીએ, ત્યારે તો એમ જ લાગે છે કે, આ વિષયમાં મારી સ્ત્રીનેા અપરાધ નથી, મારો પોતાનો અપરાધ નથી અને અતિથિ તરીકે આવેલા ઇંદ્રનો પણ અપરાધ નથી; પરંતુ યોગ-સાધનમાં થયેલા મારા પ્રમાદનો જ અપરાધ છે.^{૪૯} મુનિએ કહે છે કે, ઈર્ષ્યાને લીધે જ સર્વ દુઃખોની ઉત્પત્તિ થાય છે. વાત ખરી છે કે, ઈર્ષ્યાથી ક્ષોભ પામીને જ હું આ પાપરૂપી સમુદ્રમાં ડૂબી ગયો છું.^{૫૦} અરે! મેં મારી સાધ્વી સ્ત્રીની હત્યા કરી છે કે, જે સ્ત્રી દુઃખોની અંદર ભાગ લેનારી હોઈને 'વાસિતા' એવા નામને સાર્થક કરનારી હતી અને મારા તરફના ભરણપોષણને પાત્ર હોઈને મારી ભાથાં કહેવાતી હતી. (આવી સુલક્ષણા સ્ત્રીનેા મેં વધ

* આ ઉપરથી ૨૫૬ સમજાય છે કે, પ્રાચીન ઋષિ-મુનિઓની વૃત્તિએ કેટલી બધી દૈવરહિત હતી અને તેઓની નિંદા યોગધર્મ તરફ કેટલી બધી દૃઢ હતી! મહર્ષિ ગૌતમ અહીં એમ કહેવા માગે છે કે, મારો પોતાનો જ યોગસાધન કરવામાં પ્રમાદ થયો અને તેને લીધે જ મારા ઘરમાં ઇંદ્ર વ્યભિચારકર્મ કર્યું, નહિ તો પ્રથમથી જ યોગ દ્વારા મારા જાણવામાં આવતું જોઈએ કે, ઇંદ્રે પોતાની દુષ્ટ વાસના ત્યાગ કરવા માટે જ આવો અતિથિવેષ સ્વીકાર્યો છે.

કરાવ્યો છે.) હાય! મારા આ પાપમાંથી મને કેાણ તારશે?^{૫૨} મેં મારા પ્રમાદને અધીન થઈને ઉદાર બુદ્ધિતા ચિરકારીને તેનો વધ કરવાની આજ્ઞા કરી છે. જો એ ચિરકારી આવે ખરેખરો ચિરકારી થાય, તો જ આ પાપમાંથી મારું રક્ષણ કરી શકે!^{૫૩} એ ચિરકારિક! તારું કલ્યાણ થાઓ. એ ચિરકારિક! તારું શુભ થાઓ, તું હરકોઈ કાર્યમાં વિચારપૂર્વક વિલંબ કર્યો વિના આગળ વધતો જ નથી, જેથી આવો પણ તે પ્રમાણે વર્તીને ચિરકારી થઈશ, તો અવશ્ય તું ચિરકારી જ છે.^{૫૪} પુત્ર ચિરકારિક! આવો તારા નામને તું સાર્થક કર અને મારું, તારી માતાનું, મેં સંપાદન કરેલા તપનું તથા તારું પોતાનું પણ આ બચાંકર પાપથી રક્ષણ કર.^{૫૫} હે ચિરકારિક! બુદ્ધિની અતિશયતાને લીધે તારું સ્વાભાવિક રીતે જ ચિરકારીપણું છે, તે આવો સફળ થાઓ અને આવો તું ચિરકારિક થા.^{૫૬} તારી માતાએ તારા જન્મ માટે ઘણા લાંબા સમય સુધી આજ્ઞા રાખી હતી અને ગર્ભમાં પણ તને ઘણા લાંબા સમય સુધી ધારણ કરી રાખ્યો હતો, માટે હે ચિરકારિક! તારી માતાનું આવો રક્ષણ કરીને તું તારા નામને સફળ કર.^{૫૭} મને જણાય છે કે, (મારો પુત્ર ચિરકારિક મારી આજ્ઞાને લીધે) સંતાપ પામીને વિલંબ જ કરી રહ્યો હશે અને હાથમાં શસ્ત્ર પકડીને પણ ઘણા લાંબા સમય સુધી વિચારનિદ્રામાં પડી રહ્યો હશે. હે ચિરકારિક! આ સમયે જૂઠું વિચાર કરીને અમારા બંનેના અતિ દીર્ઘકાળના સંતાપમાંથી અમને તું મુક્ત કરજે.^{૫૮}

હે મુષિધિરરાજા! આ રીતે દુઃખી થયેલા મહર્ષિ ગૌતમે પોતાના આશ્રમમાં આવીને જોયું તો પોતાનો પુત્ર ચિરકારી તેની માતાની સમીપ વિચાર કરતો જ ઊભો રહ્યો હતો.^{૫૯} ચિરકારી પણ પોતાના પિતાને જોઈને અત્યંત દુઃખી થયો. તેણે હાથમાં પકડેલા શસ્ત્રનેા ત્યાગ કરી દઈને પિતાના ચરણમાં મરતક નમાવ્યું અને તેને પ્રસન્ન કરવાને આરંભ કર્યો.^{૬૦} આ રીતે મરતક નમાવીને પૃથ્વી પર પડેલા પોતાના પુત્રને જોઈને તેમ જ (લગ્નને લીધે) નિરાકારસ્વરૂપે (પાપાણ્વસ્વરૂપે) ઊભેલી પોતાની પત્નીને જોઈને ગૌતમ અત્યંત પ્રસન્ન થયા.^{૬૧} પછી મહાત્મા ગૌતમે પોતાની પત્ની સાથે

ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને જ્યેષ્ઠાંતમાં પણ લેહભાવ રાખ્યો નહિ અને પુત્ર ચિરકારીતું પણ સમાધાન કર્યું.^{૧૨} ‘તારી માતાને તું મારી નાખ,’ આવી આજ્ઞા આપીને પોતાતું કર્મ કરવા માટે પોતે વનમાં ચાલ્યા ગયા અને પછી પોતાનો પુત્ર ચિરકારી હાથમાં શસ્ત્ર લઈને વિનયપૂર્વક આજ્ઞા પાળવા તૈયાર થયો અને માતાના સંબંધમાં વિચાર કરતો બિલો રહ્યો. પછી પોતે આશ્રમ તરફ જ્યારે પાછા આવ્યા ત્યારે પોતાનો પુત્ર પોતાના ચરણમાં નમી પડ્યો. તે જોઈને પિતા ગૌતમને નિશ્ચય થયો કે, મારો પુત્ર ચિરકારી મારા હવેને લીધે શસ્ત્રક્રહણની ચપળતાને ઠાકે છે.^{૧૩/૧૪} પછી તેમણે ચિરકારીને જે હાથ વતી લેટી પડીને તેતું મરતક સૂધ્યુ, ઘણા કાળ સુધી તેની પ્રશંસા કરી અને ‘ચિરં જીવ’ એવો આશીર્વાદ આપ્યો.^{૧૫} આ રીતે પ્રીતિ અને હર્ષથી યુક્ત થયેલા મહાબુદ્ધિમાન ગૌતમે પોતાના પુત્રને અભિનંદન આપીને આ પ્રમાણે કહ્યું:^{૧૬}

‘હે ચિરકારિક! તારું કલ્યાણ થાઓ. તું દીર્ઘકાળ પર્વત ચિરકારી જ થા. હે સૌમ્ય! આજે તે વિચાર-પૂર્વક વિલંબ કર્યો, તેથી હું ચિરકાળ પર્વત કુખી થયો નથી.’^{૧૭} પુત્રને એ પ્રમાણે કહીને મુનિઓમાં શ્રેષ્ઠ વિદ્વાન ગૌતમે વિચારપૂર્વક વિલંબથી કાર્ય કરનાર ધીર પુરુષોના શુભોના ઉદ્દેશવાળી આવી ગાથાઓ ગાવા માંડી:^{૧૮}

‘ચિરેણ મિત્રં વક્ષીયાત્ ચિરેણ ચ કૃતં ત્યજેત્ ।
ચિરેણ હિ કૃતં મિત્રં ચિરં ધારણમર્હતિ ॥૬૯॥
રાગે દર્પે ચ માને ચ દ્રોહે પાપે ચ કર્મણિ ।
અપ્રિયે ચૈવ કર્તવ્યે ચિરકારી પ્રશસ્યતે ॥૭૦॥
વંધૂનાં સુહૃદાં ચૈવ મૃત્યાનાં સ્ત્રીજનસ્ય ચ ।
અવ્યક્તેષ્વપરાધેષુ ચિરકારી પ્રશસ્યતે ॥૭૧॥

કોઈ પુરુષને મિત્ર કરવો હોય તો વિચારપૂર્વક વિલંબ કરીને જ તેને મિત્ર કરવો. કોઈ પુરુષને મિત્ર કર્યો હોય અને પછી તેનામાં કંઈ દોષ દેખાય; તોપણ વિચારપૂર્વક વિલંબ કર્યો પછી જ તેનો ત્યાગ કરવો; કારણ કે દીર્ઘકાળ પર્વત વિચાર કર્યો પછી જેની સાથે મિત્રતા કરી હોય, તેનો દીર્ઘકાળ પર્વત નિભાવ કરવો, તે જ યોગ્ય ગણાય છે.^{૧૯} તેમ જ કોઈની સાથે પ્રીતિ કરવામાં, ગર્વ કરવામાં,

અભિમાન કરવામાં, દ્રોહ કરવામાં, પાપકર્મ કરવામાં તથા કોઈનું અપ્રિય કરવામાં જે પુરુષ લાંબા સમય સુધી વિચાર કર્યો પછી જ આગળ પગલું ભરે છે, તે પુરુષ પ્રશંસાપાત્ર ગણાય છે.^{૭૦} વળી પોતાના બાંધવોના, સુહૃદોના, નોકરચાકરાના તથા સ્ત્રીઓના અપરાધો જ્યાં સુધી સ્પષ્ટ રીતે જાણવામાં ન આવ્યા હોય, ત્યાં સુધી ચિરકાળ પર્વત વિચાર કરનારો પુરુષ પ્રશંસાપાત્ર ગણાય છે.^{૭૧}

હે ભરતવંશી રાજા! આ રીતે મુનિ ગૌતમ પોતાના પુત્રનું વિલંબપૂર્વક કાર્ય કરવાપણું જોઈને તેમ જ માતાની રક્ષાદૃષ્ટિ તેનું (ઉદાર) કર્મ જોઈને તેના પર અત્યંત પ્રસન્ન થયા હતા.^{૭૨} માટે જે કોઈ પુરુષ એ ચિરકારીની પેઠે પ્રત્યેક કાર્યમાં લાંબા સમય સુધી વિચાર કરીને નિશ્ચયપૂર્વક કર્મ કરે છે, તે પુરુષને દીર્ઘકાળ પર્વત સંતાપ કરવાનો વખત આવતો નથી.^{૭૩} મનુષ્ય દીર્ઘકાળ સુધી રાષ્ટ્રને રાક્ષી રાખે છે અને દીર્ઘકાળ સુધી કર્મને કરતો નથી, તો તેનું કોઈ પણ કાર્ય પશ્ચાત્તાપ ઉપજવનારું થતું નથી.^{૭૪} વળી પ્રત્યેક મનુષ્યે લાંબા કાળ સુધી વૃદ્ધોની સેવા કરવી જોઈએ, સેવા કર્યા પછી લાંબા કાળ સુધી તેઓની પૂજા કરવી જોઈએ, લાંબા કાળ સુધી ધર્મનું સેવન કરવું જોઈએ અને લાંબા કાળ સુધી તરવવસ્તુનું ચોધન કરવું જોઈએ;^{૭૫} કારણ કે લાંબા કાળ સુધી વિદ્વાનોનું સેવન કરવાથી, લાંબા કાળ સુધી શિષ્ટ પુરુષોના આશ્રય કરવાથી અને લાંબા કાળ સુધી ઉત્તમ કેળવણી લેવાથી, મનુષ્ય કદી અવજ્ઞાપાત્ર થતો નથી.^{૭૬} જે પુરુષ કોઈ બીજાના સંબંધમાં પણ ધર્મયુક્ત વાકયનું ઉચ્ચારણ કરે છે અને કોઈના તરફથી જ્યારે પ્રશ્ન પૂછવામાં આવે, ત્યારે પણ ખુબ વિચાર કર્યો પછી જ ઘણી વારે પ્રત્યુત્તર આપે છે, તે પુરુષને કદી સંતાપ કરવો પડતો નથી.^{૭૭} મહાતપસ્વી બ્રાહ્મણ ગૌતમ અનેક વર્ષો પર્વત પોતાના આશ્રમમાં રહીને અંતે પોતાના પુત્રની સાથે સ્વર્ગલોકમાં ગયા.^{૭૮}

હતિ શ્રીમદ્વાલારતમા શાંતિપર્વતત્રત્તમ મોક્ષધર્મનુશાસન-પર્વમાં ‘ચિરકારીની કથા-કોઈ પણ કાર્ય વિચાર કર્યા પછી જ કરવું’ નામનો અધ્યાય ૨૬૬માં સમાયેલ છે.

અધ્યાય ૨૬૭મો

દ્યુમત્સેન અને સત્યવાનનો સંવાદ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કથં રાજા પ્રજા રક્ષેન ચ કિંચિત્પ્રઘાતયેત્ ।

પૃચ્છામિ ત્વાં સતાંત્રેષ્ટ તન્મે બ્રૂહિ પિતામહા! ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે સત્પુરુષોમાં શ્રેષ્ઠ પિતા મહા ! (તમારા કહેવા પ્રમાણે અહિં સાધર્મ જ શ્રેષ્ઠ છે તો પછી) રાજા કોઈની હિંસા ન કરે, તો પ્રજા ઓતું રક્ષણ કેવી રીતે કરી શકે, એ વિષે હું તમને પૂછું છું, માટે તે મને કહો. ^૧

લીધમે કહ્યું : આ વિષયમાં પણ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે, જેમાં રાજા દ્યુમત્સેનનો તથા રાજકુમાર સત્યવાનનો સંવાદ વર્ણવેલો છે. ^૨ અમે સાભળ્યું છે કે, પોતાના પિતાની આજ્ઞાથી અપરાધીઓને વધ-રથાને લઈ જવામાં આવતા હતા, ત્યારે રાજકુમાર સત્યવાને પૂર્વે કોઈએ નહિ કહેલું આવું વચન કહ્યું હતું : ^૩ 'કોઈનો વધ કરવો, એ પણ જો ધર્મ હોય, તો ધર્મ અધર્મ ગણાશે અને અધર્મ ધર્મ ગણાશે; માટે વધરૂપ અધર્મ કાર્યને ધર્મરૂપ કહેવું, તે તો યોગ્ય નથી જ.' ^૪

દ્યુમત્સેને કહ્યું : હે સત્યવાન ! ચોર જેવા પાપી પુરુષોને પણ વધ ન કરવો, એ જો ધર્મ ગણાય તો પછી અધર્મ કોને કહેવો ? વળી ચોર-લૂંટારા જેવા વધ્ય પુરુષોનો પણ જો વધ કરવામાં ન આવે તો પ્રજાઓમાં સંકરતા ફેલાઈ જાય. (અર્થાત્ ચોરલોકો પ્રજાઓને લૂંટી લે અને મર્યાદાના નાશને લીધે પ્રજાઓ બ્રહ્મ બની જાય.) ^૫ તેમાં પણ આ કળિયુગમાં, ચોરલોકોને જો અવધ્ય ગણવામાં આવે, તો કોઈ પણ મનુષ્ય પોતાની પાસે રહેલા ધનને 'આ મારું છે' એમ કહી શકે જ નહિ અને અને એ ઉપરાંત તીર્થગમન, વેપાર વગેરે લોકવ્યવહાર પણ ચાલી શકે નહિ; છતાં (ચોરલોકોના નાશ કર્યા વિના) પ્રજાઓમાં વ્યવસ્થા જળવાઈ રહે, એવું કંઈ તારા બલુવામાં હોય તો તું અમને કહે. ^૬

સત્યવાને કહ્યું : 'ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્ર એ ત્રણે વર્ણની પ્રજાઓને બ્રાહ્મણોને અધીન કરવી,

જેથી સર્વ મનુષ્યો ધર્મના પાશથી જકડાઈ જશે અને તેને લીધે સૂત, માગધ આદિ પ્રતિલોભ-અનુલોભ પ્રજા પણ ધર્મનું આચરણ કરશે; ^૭ છતાં કોઈ સમયે એમાંનો કોઈ મનુષ્ય કંઈ અધર્માચરણ કરે, તો બ્રાહ્મણે રાજાની પાસે આવીને બહાર કરવું કે, 'આ મનુષ્ય મારું વચન માન્ય કરતો નથી.' તે પછી રાજાએ તે મનુષ્યને શિક્ષા કરવી. ^૮ અને શિક્ષા પણ એવા પ્રકારની જ કરવી જોઈએ કે, જેથી અપરાધીના શરીરનો નાશ ન થઈ જાય. વળી અપરાધીના અપરાધનો તથા નીતિશાસ્ત્રનો યથા-વિધિ વિચાર કર્યા વિના રાજાએ વિપરીત પ્રકારે કોઈને શિક્ષા કરવી નહિ. ^૯ રાજા ચોરલોકોનો નાશ કરે છે; પરંતુ તેઓની પાછળ બીજા અનેક નિર-પરાધીઓનો પણ નાશ કરે છે, કેમ કે અપરાધ કરનાર એક પુરુષનો વધ કરવાથી તેની સ્ત્રી, માતા, પિતા અને પુત્ર વગેરે ઘણાને (આજીવિકાના અભાવને લીધે) નાશ થઈ જાય છે; માટે કોઈ પણ મનુષ્ય જ્યારે અપરાધ કરે, ત્યારે રાજાએ પૂરતી તપાસ કરીને જ તેને શિક્ષા કરવી. ^{૧૦} મનુષ્ય દુષ્ટ હોય, તોપણ કોઈ સમયે સત્પુરુષનો સંગ કરીને સહાચારને મેળવી શકે છે; વળી દુષ્ટ પુરુષોની પ્રજાઓ ઘણેભાગે ઉત્તમ જ થાય છે. ^{૧૧} વળી દુષ્ટ પુરુષોનો મૂળમાંથી જ ઉત્પન્ન ન કરી નાખવો, કેમ કે એ કંઈ સનાતન ધર્મ નથી; પરંતુ તેવા પુરુષોને એવી કોઈ સામાન્ય શિક્ષા કરવી કે, જેથી તેઓના પાપનું પ્રાચીન યથા જાય. ^{૧૨} રાજાએ પુરોહિતોની સભા બોલાવીને તે સભાની વચ્ચે ચોરલોકોને તેઓનું સર્વસ્વ લૂંટી લેવાની ધમકી બતાવવી, અમુક કાળ પથંત કેદમાં રહેવાની શિક્ષા કરવી અને ઘણો ભોટો અપરાધ હોય તો શરીરના એકાદ અવયવનું છેદન કરીને બેડોળ કરવાની શિક્ષા કરવી; પરંતુ એક દેહકાંતકંટની શિક્ષા કરીને તેનાં ત્રીપુનાદિને દુઃખી કરવાં નહિ; ^{૧૩} પણ જો તે અપરાધીઓ શરણ લેવાની ઇચ્છાથી પુરોહિતની પ્રાર્થના કરવા મંડી પડે અને 'હે બ્રહ્મન ! પુનઃ અમે આવું પાપકર્મ નહિ કરીએ,' આવું વચન આપે, તો તેઓને કંઈ શિક્ષા કર્યા વિના જ છોડી મૂકવા. આવી બ્રહ્મદેવની પોતાની આજ્ઞા છે. વળી જે પુરુષ દંડ તથા મૃગયમને ધારણ કરનાર

મરતકતું સુંડન કરાવનારો બ્રાહ્મણ હોય; અર્થાત્ બ્રાહ્મણ સંન્યાસી હોય છતાં તેણે જો અપરાધ કર્યો હોય, તો તેને પણ શિક્ષા કરવામાં દોષ નથી. (તાત્પર્ય કે સંન્યાસી હોય છતાં જો અપરાધી હોય તો તે શિક્ષાપાત્ર છે જ.)^{૧૪૧૫} જે પુરુષોએ ઘણો મોટો અપરાધ કર્યો હોય, તેઓને અપરાધ ના પ્રમાણમાં ઘણી મોટી જ શિક્ષા કરવી જોઈએ અને જેઓએ પુનઃ પુનઃ અપરાધ કર્યો હોય, તેઓ ને પ્રથમના અપરાધ સમયે જેમ છોડી મૂક્યા હોય, તેમ છોડી મૂકવા નહિ.^{૧૬}

હુમત્સેને કહ્યું: જે જે મર્યાદામાં પ્રજાઓને નિયમમાં રાખી શકાય, તે તે સર્વ મર્યાદાઓને કેવળ ધર્મ જ કહી શકાય અને જ્યાં સુધી આ મર્યાદાધર્મનું પ્રજા ઉદ્ધવન કરતી નથી ત્યાં સુધી ધર્મપ્રવૃત્તિ રહે છે;^{૧૭} પરંતુ છેક કોઈનો વધ જ કરવામાં ન આવે અર્થાત્ જે પુરુષ શિક્ષાને પાત્ર હોય તેને પણ જો શિક્ષા કરવામાં ન આવે તો આખા જગતનો કેવળ પરાભવ જ થઈ જાય-આપું જગત જેને જેમ કહે તેમ વર્તવા માટે. અતિ પ્રાચીન કાળની પ્રજાઓ સારી રીતે અથવા સહેલાઈથી શાસન કરી શકાય તેવી હતી;^{૧૮} કેમ કે તે સમયની પ્રજાઓ અત્યંત કોમળ સ્વભાવની હતી, ઘણે ભાગે સત્યમાર્ગે ચાલનારી હતી, અદ્ય દ્રોહ કરનારી હતી અને અદ્ય ક્રોધ કરનારી હતી, જેથી તે સમયે માત્ર ધિક્કાર શબ્દથી જ સર્વનો દંડ કરવામાં આવતો હતો અને પછી માત્ર વચનપ્રકારથી જ શિક્ષા કરવામાં આવતી હતી;^{૧૯} પરંતુ પાછળથી જેમ જેમ સમય બદલાતો ગયો, તેમ તેમ શિક્ષામાં પણ ફેરફાર થતો ગયો અને (દાપરયુગ નો ન્યારે આરંભ થયો ત્યારે) ઘણો જ મોટો અપરાધ કરનાર મનુષ્યનું સર્વજ્ઞ હરણ કરી લેવાની શિક્ષા ચાલુ થઈ. તે પછી આ કળિયુગમાં ભયંકર અપરાધ કરનારાઓને દેહાંતદંડની શિક્ષા કરવામાં આવે છે, છતાં આ કળિયુગમાં દેહલાઝકે જોવા દુષ્ટ મનુષ્યો ઉત્પન્ન થયા છે, કે જેઓ એક અપરાધીને મરણ પામેલો જુએ છે, છતાં નિયમમાં રહી શકતા નથી. (અર્થાત્ એક અપરાધીને દેહાંતદંડની શિક્ષા કરવામાં આવે છે, છતાં બીજાઓને તેવો અપરાધ કરતાં ત્રાસ ઉપજતો નથી.)^{૨૦} શ્રુતિ

કહે છે કે, ચોર મનુષ્યોનો, દેવોનો, ગંધર્વોનો કે પિતૃઓનો-કોઈનો પણ સંબંધી નથી; અરે! એટલું જ નહિ પણ આ જગતમાં કોણ કોનો સંબંધી છે? અર્થાત્ કોઈ કોઈનો સંબંધી નથી. (તો પછી ચોરનો વધ કરવાથી તેના સંબંધીઓનો વધ કેવી રીતે થશે?)^{૨૧} વળી જેઓની બુદ્ધિના કેવળ વિનાશ જ થઈ ગયો છે, તેવા ચોરલોકોના સંબંધમાં કોઈ ભતની મર્યાદા બાંધવા માટે કયો હાથો પુરુષ તૈયાર થાય? કારણ કે ચોરી કરનારો પુરુષ રમયાન-માંથી શબ ઉપરના અલંકારોને પણ ઉતારી લાવે અને જેને પિશાચ વળગ્યો હોય તેવાની પાસેથી પણ વચ્ચાઈ ખૂંચવી લે. (અર્થાત્ ચોરલોકોને ધર્મમર્યાદામાં રાખવાનું શિક્ષા કર્યા વિના કોઈ રીતે બની શકે તેમ નથી; કારણ કે તેઓ બુદ્ધિથી રહિત હોય છે.)^{૨૨}

સત્યવાને કહ્યું: હે પિતા! તેવા ચોરલોકોને સત્પુરુષો બનાવવા માટે તમે અશક્ત હો અથવા હિંસા કર્યા વિના તેઓનું રક્ષણ કરવા માટે તમારાથી જો ન બની શકે તેમ હોય, તો તમે સર્વમેધ નામનો યજ્ઞ કરીને તેમાં પશુઓને બદલે વધપાત્ર ચોરલોકોનો નાશ કરો. (જેથી તેઓ અત્યંત પાપી હોય છતાં યજ્ઞના પશુ તરીકે ઉપયોગમાં આવીને સ્વર્ગલોકમાં પ્રયાણ કરે.)^{૨૩} રાત્રીઓ પોતાની પ્રજાઓના નિર્દોષપણાની મનમાં ઇચ્છા રાખીને ક્રોધ પ્રકારનું તપશ્ચરણ કરે છે અને પોતાના રાત્રીમાં ચોર, લૂંટારા વગેરેનો જો ત્રાસ થાય છે તો તેઓને લગ્ન આવે છે; માટે જ જે રાત્રીઓ ધાર્મિક હોય છે, તેઓ (પ્રજાઓના ઉપદ્રવ શાંત કરવા માટે) હમેશાં તપશ્ચરણો કર્યા કરે.^{૨૪}

* સત્યવાનના કહેવાનો ભાવાર્થ એ છે કે, જેઓને દેહાંતદંડની શિક્ષા કરવાની દોષ તેવા ચોરલોકોને નરમેધ નામના યજ્ઞમાં દોષી દહીને તેઓનો ઉપકાર કરવો; કારણ કે શ્રુતિમાં કહ્યું છે કે, યજ્ઞનિમિત્તે મન્ય પામેલાં પ્રાણીઓને ગ્રગલોકોના લાભ થાય છે.

x અર્થાત્ રાત્રીઓના રાત્રીમાં ચોરલૂંટારાના ઉપદ્રવ અને પ્રજાઓના ભયંકર અનીતિઓનાં પરિણામો ઉત્પન્ન થાય છે, તેનું મૂળ કારણ રાત્રીઓ જ છે. રાત્રીઓ તપસી દોષ, પ્રજાપાવનના કાર્યમાં મદ્યમૂલ દોષ અને રમધમનિટ દોષ તો તેઓના રાત્રીમાં અનિટ ઉપદ્રવોનો કદી સંબંધ જ ન રહે. આના આદ્યથી હિંદુઓ ઉપ

રહેલા ધર્મનો પલ્લુ વિનાશ થઈ જાય.) આવા હેતુથી રાજાએ મનુષ્યના આયુષ્યનો, શક્તિનો તથા કાળનો નિશ્ચય કરીને (અપરાધના પ્રમાણમાં) શિક્ષા તો કરવી જ જોઈએ;^{૩૫} કારણ કે (શિક્ષાના ભયને લીધે) મનુષ્ય ક્ષણપ્રાપ્તિ માટેના મહાન ધર્મદ્વંજનો (જ્ઞાનનો) ત્યાગ કરતો નથી. એમ સ્વયંજૂના પુત્ર ભગવાન મનુએ પ્રાણીઓ પર દયા કરવા માટે (ધર્મશાસ્ત્રમાં) કહ્યું છે.^{૩૬}

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વના ત્રીજા મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'દુષ્કર્મ અને સત્યવાનનો સંવાદ'

નામનો અધ્યાય ૨૬૭માં સમાયે

અધ્યાય ૨૬૮મો

કપિલગીતા-કોણ શ્રેષ્ઠ? ગૃહસ્થધર્મ કે યોગધર્મ?

॥ ગુહિષ્ટિર ઉવાચ ॥

અવિરોધેન ભૂતાનાં યોગઃ પાદગુણ્યકારકા ।

યઃ સ્વાદુભવભાગધર્મસ્તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥૧॥

ગુહિષ્ટિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! કોઈ પણ પ્રાણીનો વિરોધ કર્યા વિના જેનું સેવન કરવાથી મનુષ્યને સંપૂર્ણ જીવધર્મ, જ્ઞાન, યશ, સંપત્તિ, વૈરાગ્ય અને ધર્મ એ છયે ગુણોનો લાભ થાય છે, તે યોગધર્મને તમે કહો; તો હવે જે ધર્મ ગૃહસ્થાશ્રમ અને યોગ એ બન્નેમાં સેવન કરવા યોગ્ય હોય તે મને કહો.^૧ હે પિતામહ ! ગૃહસ્થધર્મ અને યોગધર્મ એ બન્ને સમીપ રહીને મોક્ષરૂપી એક જ અર્થને સિદ્ધ કરવા પ્રવૃત્ત થયા છે, એમ શાસ્ત્રકારો કહે છે; તોપણ તેઓ બન્નેમાંથી શ્રેષ્ઠ ધર્મ કયો છે, તે મને કહો.^૨

ભીષ્મે કહ્યું : ગૃહસ્થધર્મ અને યોગધર્મ એ બન્ને મહાન જીવધર્મને આપનારા છે, બન્ને મહા હુઃખથી આચરી શકાય તેવા છે, બન્ને મહાન દ્વંજને આપનારા છે અને બન્નેનું સત્પુરુષોએ આચરણ કર્યું છે,^૩ તોપણ હે પાર્થ ! આ બન્ને ધર્મના સંબંધમાં સંશયને દૂર કરનારું એક પ્રમાણ હું તમને કહું.

+ ધર્મશાસ્ત્ર પણ કહે છે કે, રાજાને કૃતદાસ્ય દુષ્ટાન્તિ મલિના જના । અપરાધ કરનારા પાપી મનુષ્યો રાજાની શિક્ષારૂપ પ્રાપ્તિ કરીને શુદ્ધ થાય છે-પાપના નુકા થાય છે.

છું, તેને તમે એકચિત્ત થઈને સાંભળો.^૪ હે ગુહિષ્ટિર ! આ વિષયમાં પણ એક પુરાતની ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે, જેમાં કપિલનો તથા એક ગાયનો (ગાયના શરીરમાં દાખલ થયેલા સ્થૂમ-રશ્મિ નામના ઋષિનો) સંવાદ વર્ણવેલો છે, તેનું તમે શ્રવણ કરો.^૫ અમે એમ સાંભળ્યું છે કે, પૂર્વે નહુધ રાજાને ઘેર ત્વષ્ટા દેવ જ્યારે અતિથિ તરીકે આવ્યો, ત્યારે તેનો અતિથિસત્કાર કરવા માટે નહુધ રાજાએ પ્રાચીન, સનાતન અને નિશ્ચયાત્મક એવા વેદવચનને પ્રમાણ ગણીને મધુપર્કમાં એક ગાયને હિંસા કરવા માટે આણી.^૬ તે સમયે ઉદાર અંતાઃકરણવાળા, સર્વગુણમાં સ્થિતિ કરનારા, સયમ ઉપર પ્રીતિ રાખનારા, જ્ઞાનમાં નિષ્ઠાવાળા, નિયમપૂર્વક આહાર કરનારા અને સર્વ તરફથી નિર્ભય, શ્રેષ્ઠ, દૃઢ, સત્ય તથા ઉત્તમ નિષ્ઠાવાળી યુદ્ધિને પ્રાપ્ત થયેલા કપિલમુનિ, વધ કરવા માટે જીભી રાખેલી તે ગાયને જોઈને એકવાર આ પ્રમાણે બોલી ઉઠ્યા કે, 'અરે ઓ વેદ !^૭ આ રીતે કપિલમુનિએ વેદનો આક્ષેપ કર્યો, એટલે સ્થૂમરશ્મિ નામનો એક ઋષિ, (પોતાના યોગબળથી) ગાયના શરીરમાં પ્રવેશ કરીને તેને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યો : 'અહો ! વેદને આ પ્રમાણે જો નિંદા માનવામાં આવે છે, તો પછી વેદમાં કહેલા બીજા હિંસારહિત ધર્મોને કેવી રીતે પ્રમાણ ગણવામાં આવશે ?^૮ માટે વેદોક્ત વિજ્ઞાનશાસ્ત્રરૂપ દૃષ્ટિવાળા ધીર તપસ્વીઓ એમ જ માને છે કે, વેદોમાં જે કઈ કહેવામાં આવ્યું છે, છે તે સર્વ નિત્ય જ્ઞાનસંપન્ન પરમાત્માનાં જ વચનો^૯ છે,^{૧૦} કે જે પરમાત્મા સર્વ તૃષ્ણાઓથી રહિત છે, સર્વ સંતાપોથી મુક્ત છે, સર્વ દેશાભિલાષથી રહિત

* કહેવાતો ભાવ એ છે કે, વેદોક્ત કર્મકાંડ તથા જ્ઞાનકાંડ બન્નેની પ્રમાણતા કે અપ્રમાણતા સરખી જ છે; માટે એ બન્નેમાંથી કોઈની નિંદા કરવી નહિ કે પ્રશંસા કરવી નહિ

x ગુતિ પણ મહે છે : વસ્ય મહતો ભૂતસ્ય નિશ્ચિતમેતદ્વદ્વેદો યદુર્વેદ સામવેદ. । " ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ અને સામવેદ સર્વ મહાન પરમાત્માના એક નિઃસ્વાસરૂપ છે; અર્થાત્ પરમાત્માના સ્વરૂપથી જ ઉચ્ચારાયેલા છે, માટે તેમાંના એક પણ વ્યક્ષરને અપ્રમાણરૂપ માની શકાય તેમ નથી.

છે અને સર્વ આરભોથી મુક્ત છે, તે પરમાત્માને વેદોની અદર વિષમ વચનો બોલવાનું શુ પ્રયોજન હોય ? (અર્થાત્ વેદવચનમા વિષમ વિવક્ષાનો સભવ જ નથી.)^{૧૧}

કપિએ કહ્યું હું વેદોની નિંદા કરતો નથી, તેમ વેદોને વિષમ પણ કહેતો નથી, પરંતુ અમે સાલજીય છે કે, પ્રત્યેક આશ્રમવાસીઓના કર્મો ભિન્ન ભિન્ન હોય છે, છતાં તેઓનું પ્રયોજન એક જ હોય છે.^{૧૨} જેમ કે સન્યાસી, વાનપ્રસ્થ, ગૃહસ્થ અને બ્રહ્મચારી એ ચારે આશ્રમવાસીઓ પરમ પદને પામે જ છે.^{૧૩} વળી આ ચાર આશ્રમો પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર કરાવનારા ચાર સનાતન માર્ગો છે, પરંતુ એ માર્ગોમા કયો માર્ગ શ્રેષ્ઠ છે અને કયો માર્ગ કનિષ્ઠ છે, તેમ જ કયો માર્ગ બળવાન છે અને કયો માર્ગ નિર્બળ છે, એ તેઓના ફળ ઉપરથી કહેવામા આવ્યું છે.^{૧૪}

(સારાંશ કે, ફળ તરફ દૃષ્ટિ ઠરીને જ આ ચાર માર્ગમા લેઈ કહેવામા આવ્યો છે,) એમ જાણીને સ્વર્ગોદ્ધિ ફળ આપનારા સર્વ યજ્ઞાદિ કર્મો કરવા, આવો વેદોક્ત કર્મકાંડનો મત છે ત્યારે બીજી તરફ એક પ્રમાણભૂત શ્રુતિ એમ પણ કહે છે કે, કોઈ જાતના કર્મોનો આરભ જ કરવો નહિ,^{૧૫} કારણ કે કર્મોનો ત્યાગ કરવામા લેશમાત્ર દોષનો સભવ નથી અને કર્મોનો આરભ કરવામા તો ઘણું દોષો સમાયતા છે. આવા પ્રઠારના જે શાસ્ત્રવચનો છે, તેમા કયું વચન બળવાન છે અને કયું વચન નિર્બળ છે, એ જાણવું મહાકઠિન છે, છતાં અહિં સાં સિવાયનું બીજું કોઈ પણ હિંસાશાસ્ત્ર છે જેનું ફળ આગમ શાસ્ત્ર સિવાય પ્રત્યક્ષ કે અનુમાનથી તે જોયું હોય તે તું મને કહે ૧૯૧૭*

+ જેમ કે સન્યાસી મોક્ષમમોતિ બ્રહ્મલોક વતી તથા । સ્વલોકવિગ્રોક ચ ગૃહસ્થવ્રજાચરિણી ॥

સન્યાસી મોક્ષને પામે છે વાનપ્રસ્થ બ્રહ્મલોકને પામે છે, ગૃહસ્થ સ્વર્ગલોકને પામે છે અને બ્રહ્મચારી અપિલોકને પામે છે આ ઉપરથી કહી શકાય છે કે, સન્યાસ, વાનપ્રસ્થ ગૃહસ્થ અને બ્રહ્મચર્ય આ ચારે આશ્રમોમા પૂર્વ પૂર્વનો આશ્રમ બળવાન છે અને ઉત્તર ઉત્તરનો આશ્રમ નિર્બળ છે

* આ શ્લોકનું વિશેષ સ્પષ્ટીકરણ કરવા માટે ટીકા

સ્થૂમરશિમચ્ચે કહ્યું આપણે સાલજીયે છીએ કે, 'સ્વર્ગની ઇચ્છા રાખનારાએ યજ્ઞ કરવો' આણુ એક વેદવચન છે અને તેમા પ્રથમ સ્વર્ગરૂપ

કાર નીલકંઠ લખે છે કે હિંસાધર્મના સ્વર્ગોદ્ધિ ફળને વેદમા તથા શાસ્ત્રમા વર્ણવેલું હોવાથી જ આપણે જાણી શકીએ છીએ, પરંતુ તેને પ્રત્યક્ષ જોવાનો બાળો કોઈ પણ ઉપાય નથી અને યોગધર્મના ફળને તો આપણે પ્રત્યક્ષ કરી શકીએ છીએ જેમ કે આપણને એ કંઈ છે કે, યોગી પુરોહિતે સંકલ્પસિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે, તેઓ દર રહી ઉપરને પણ જોઈ શકે છે અને મનના જેવા વેગ કરીને ગમે તે સ્થળે જઈ શકે છે વળી અનુમાનથી પણ યોગધર્મના ફળને જાણી શકાય છે જેમ કે દોરડીમા સર્પનું ભાન મિથ્યાજ્ઞાનથી થાય છે, તેમ જગતમા આત્માને જે બધન થાય છે તે પણ કેવળ મિથ્યાજ્ઞાનનું જ કારણ છે, એમ બળવતી શ્રુતિ પણ કહે છે, મટે માત્ર અજ્ઞાનનો નાશ કરનાથી જ બધનની નિવૃત્તિ થઈ જાય છે જેમ દોરડીમા જાતિથી દેખાયેલા સપથી લાય પામેલા પુરુષને હજારોવાર ગંગાનદીમા સ્નાન કરાવો તોપણ દોરડીનું ખરું જ્ઞાન થયા વિના તેના બધનની નિવૃત્તિ થતી નથી, તેમ આત્મજ્ઞાન સપાદન કર્યા વિના હજારો યજ્ઞો કરવામા આવે, તોપણ સસારમધનથી છૂટી શકાતું નથી આવા આશયથી શ્રુતિમા કહ્યું કે કે,

'મિથતે હૃદયમિચ્છિચ્છતે સર્વસત્યા ।

હૈવ્યતે ચાત્ય કર્માણિ તદ્દિનુ દ્રષ્ટે પરાપરે ॥

પરમાત્માનો બચારે સાક્ષાત્કાર થાય છે, ત્યારે હૃદયની અજ્ઞાનમયિત્રી જાય છે, સર્વ સંશયોનો નાશ થઈ જાય છે અને સર્વ કર્મોનો ક્ષય થઈ જાય છે' આ રીતે યોગધર્મનું ફળ પ્રત્યક્ષ અનુમાન તથા શાસ્ત્રથી જેમ જાણી શકાય છે, તેમ યજ્ઞાદિ કર્મકર્મનું ફળ કેવળ શાસ્ત્ર વિના પ્રત્યક્ષ કે અનુમાનથી જાણી શકાતું નથી આ ઉપરથી ત્યાગવિધિમા અને કર્મવિધિમા બળવાન કોણુ છે તથા નિર્બળ કોણુ છે, એ વાતને સંદેહથી જાણી શકાય છે અર્થાત્ કર્મવિધિમા કરતા ત્યાગ વિધિ જ અત્યંત બળવાન છે કારણ સ્થૂમરશિમને કહે છે કે, વેદમા કોઈ કોઈ સ્થળે ત્યાગધર્મના કરતા ગૃહસ્થ ધર્મની અતિશય પ્રશંસા કરી ઠ, તેનો મુખ્ય દંદર એ જ છે કે, તે નિમિત્તે અધિગતીની શ્રદ્ધામા વચાય પણ વારતવિક રીતે તે આદિનાવાચનને ઉત્તમ ફળ આપનાર હિંસાધર્મ નથી, છતાં તે કહ્યા સિવાયનું પ્રત્યક્ષ કંઈ બાપનાર હિંસાધર્મ તારા જાણવામા દોષ નો નં કે

ફળની કલ્પના કર્યા પછી જ યજ્ઞવિધિનો આરંભ કરવામાં આવે છે.^{૧૮} વળી વેદમાં કહ્યું છે, કે બકરો, ઘોડો, ઘેટો, ગાય, પક્ષીઓ અને ગ્રામ્ય તથા જંગલી ઔષધિઓ એ સર્વ પ્રાણીનું અન્ન છે.^{૧૯} પ્રત્યેક પ્રાણીને નિત્ય પ્રાતઃકાળે અને સાયંકાળે અન્નભક્ષણની આવશ્યકતા રહે છે અને શ્રુતિ પણ કહે છે કે, પશુઓ તથા ધાન્ય યજ્ઞનું અંગ છે.^{૨૦*} વળી આ પશુઓને તથા ધાન્યને પ્રજાપતિએ યજ્ઞને માટે જ ઉત્પન્ન કર્યા છે અને તે પ્રભુએ જ યજ્ઞ કરીને દેવોનું પૂજન કર્યું હતું.^{૨૧} વેદવેત્તાઓ કહે છે કે, (ગાય, બકરો, મનુષ્ય, ઘોડો, ઘેટું, બચ્ચર અને ગધેડો આ) સાત ગ્રામ્યપશુઓનો તથા (સિંહ, વ્યાઘ્ર, વરાહ, પાડો, હાથી, રીછ અને વાનર આ) સાત આરણ્યક પશુઓનો યજ્ઞનિમિત્તે ઉપયોગ થઈ શકે છે અને તેમાં પૂર્વ પૂર્વનું પશુ ઉત્તરોત્તર પશુના કરતા ઉત્તમ ગણાય છે, એટલું જ નહિ પણ પુરુષ જેવા ઉત્તમ પ્રાણીના પણ યજ્ઞોમાં પશુ તરીકે વિનિયોગ કરવામાં આવ્યો છે અને આ સમગ્ર જગતનો કેવળ યજ્ઞોને માટે જ ઉપયોગ છે, એમ વેદો કહે છે.^{૨૨} વળી પૂર્વકાળના અતિ પ્રાચીન ઋષિમુનિઓએ પણ શાસ્ત્રમાં તે પ્રમાણે આજ્ઞા કરી છે, માટે પોતાની શક્તિ પ્રમાણે કયો વિદ્વાન પુરુષ યજ્ઞ કરવા તત્પર ન થાય ? (અર્થાત્ સર્વ દેઈએ પોતાની શક્તિ પ્રમાણે યજ્ઞ કરવા જ જોઈએ.)^{૨૩} જગતનાં સર્વ પશુઓ, મનુષ્યો, વૃક્ષો અને ઔષધિઓ સ્વર્ગ મેળવવાની જ ઇચ્છા રાખે છે; પરંતુ યજ્ઞ વિના તેઓને સ્વર્ગ મળી શકતું નથી જ.^{૨૪} ઔષધિઓ, પશુઓ, વૃક્ષો, લતાઓ, ઘી, દૂધ, દહીં, હવિષ, પૃથ્વી, દિશાઓ, શ્રદ્ધા, કાળ, ઝગવેદ, યજુર્વેદ, સામવેદ, યજ્ઞમાન અને ગૃહપતિ નામનો અગ્નિ આ સત્તરે પદાર્થો યજ્ઞનાં અંગ ગણાય છે અને યજ્ઞ લોકરચિતિનું મૂળ કારણ

છે, એમ શ્રુતિ કહે છે. વળી ઘી, દૂધ, દહીં, છાણુ આમિષા (દહીંમિશ્ર દૂધ), આમડું, વાળ, શીંગડું અને બરી આ સર્વ પદાર્થો પૂરા પાડીને ગાય જ યજ્ઞ પ્રત્યે (ઉપયોગી) સંભવે છે. (માટે ગાયને યજ્ઞનું મુખ્ય અંગ માનવામાં આવ્યું છે.) આ રીતે પૂર્વે કહેલા એક એક પદાર્થ અથવા જગતમાં જે જે પદાર્થો દરિદ્રોગ્યર થાય છે, તે સર્વથી યજ્ઞનું વિધાન થઈ શકે છે.^{૨૫-૨૮} યજ્ઞ કરનારા યજ્ઞમાનો પૂર્વોક્ત સર્વ પદાર્થોને એકત્ર કરીને તેમ જ જેઓને દક્ષિણા આપી છે, તેવા પ્રાહ્મણોને જ એકકા કરીને યજ્ઞકર્મ આરંભે છે અને પૂર્ણ પણ કરે છે.^{૨૯} શ્રુતિમાં સત્ય જ કહ્યું છે કે, જગતમાં સર્વ પદાર્થોને કેવળ યજ્ઞનિમિત્તે જ ઉત્પન્ન કરવામાં આવ્યા છે અને અતિ પુરાણકાળના સર્વ મનુષ્યો એ પ્રમાણે પ્રવૃત્તિ કરતા જ હતા.^{૩૦} જે પુરુષ યજ્ઞના ફળના રાખતો નથી અને 'યજ્ઞ કરવો એ મારો ધર્મ છે' એમ સમજીને યજ્ઞકર્મ કરે છે તે પુરુષ હિંસા કરે છે છતાં હિંસા કરતો નથી, આરંભ કરે છે છતાં આરંભ કરતો નથી અને દ્રોહ કરે છે છતાં દ્રોહકર્તા ગણતો નથી. (કારણ કે તે પુરુષનાં સર્વ કર્મો કેવળ નિષ્કામ શુદ્ધિથી જ નિષ્પન્ન થયેલાં હોય છે.)^{૩૧} ઔષધિ વગેરે પૂર્વોક્ત યજ્ઞનાં અંગો અને યજ્ઞસ્તંભ આદિ અલૌકિક ઉપકરણો (ઉપાંગો) યજ્ઞક્રિયામાં વિધિપૂર્વક જો યોજાયેલા હોય છે, તે પોતપોતાના કાર્યમાં તેઓ પરસ્પરને ઉપકારકર્તા થઈ પડે છે.^{૩૨} જેમાં કેવળ વેદોનું જ વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, અર્થાત્ વેદાનુકૂળ ક્રિયાકલાપતું જેમાં વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, તે ધર્મશાસ્ત્ર ઋષિઓની સંપ્રદાયપરંપરાથી પ્રાપ્ત થયું છે, એમ હું માનું છું અને પ્રાહ્મણ્યથને વિચાર કરીને વિદ્વાનો પણ તેમ જ માને છે.^{૩૩} યજ્ઞની ઉત્પત્તિ વેદરૂપ પ્રાહ્મણ્ય અંશમાથી થઈ છે અને તેને અર્પણ કરનારા પણ પ્રાહ્મણ્ય અંશ જ છે સમગ્ર જગત યજ્ઞને અનુસરીને જ ચાલી રહ્યું છે અને યજ્ઞ સર્વ જગતને અનુસરી રહ્યો છે.^{૩૪} ઝંકાર એ વેદોનું ઉત્પત્તિસ્થાન છે, (માટે યજ્ઞાદિ સર્વ ક્રિયાઓને ઝંકારના ઉચ્ચારણ પૂર્વક જ કરવી જોઈએ.) વળી વેદો, સિદ્ધો અને મોટા મોટા ઋષિઓ કહે છે કે, નમસ્કાર, સ્વાહાકાર, સ્વધાકાર અને વષટ્કારનો પોતાની શક્તિ

* આ સ્લોકનો અર્થ એ છે કે, જે જેનું અન્ન છે, તેનું તેણે ભક્ષણ કરવું જ જોઈએ. એ નાથ પ્રમાણે પશુ આદિનું ભક્ષણ કરવામાં દોષ નથી, તો પછી યજ્ઞ નિમિત્તે વધ કરવામાં દોષ કેમ હોઈ શકે ?

* સ્થૂમરસિમ એમ જ સિદ્ધ કરવા માગે છે કે, ઓતકર્મની અંદર કરવામાં આવતી હિંસા તે હિંસા ગણાતી નથી.

અનુસાર પ્રયોગ કરનારા પુરુષને ત્રણે લોકમાં પર-
લોકનો ભય રહેતો નથી. ૩૫૩ જે પુરુષની અંદર
જ્ઞાનવેદ, યજુર્વેદ, સામવેદ અને વિધિપૂર્વક ઉચ્ચા-
રાયેલા ‘હાયિંહલુ’ વગેરે સ્તોત્રોનો નિવાસ છે, તે
પુરુષ જ ખરે બ્રાહ્મણ કહેવાય છે. ૩૭ હે બ્રાહ્મણ!
* અગ્નિનું આધાન કરવાથી, સોમયજ્ઞ પૂર્ણ કરવાથી
અને તે સિવાયના બીજા મોટા મોટા યજ્ઞો કરવાથી
પુરુષને જે જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે, તે જ્ઞાન અને અશ્વર્થ-
સુકૃત થયેલા તમે યોતે જાણો જ છો; ૩૮ માટે હે
બ્રહ્મન ! કોઈ જાતનો વિચાર કર્યા વિના પ્રત્યેક પુરુષે
યજ્ઞ કરવા જોઈએ અને બીજાઓ પાસે કરાવવા
પણ જોઈએ; કારણ કે વિધિપૂર્વક યજ્ઞ કરનારા પુરુષ-
ને મરણ પછી સ્વર્ગલોકરૂપી મહાન જ્ઞાન પ્રાપ્ત
થાય છે; ૩૯ પરંતુ જે પુરુષો યજ્ઞ કરતા નથી,
તેઓને આ લોકમાં કે પરલોકમાં કંઈ જ્ઞાન મળતું
નથી. એ વાત નિશ્ચય છે અને જે પુરુષ વેદમાં
કહેલા અર્થવાદ વચ્ચેનો સારી રીતે જાણે છે, તે
પુરુષને કર્મમાર્ગ તથા જ્ઞાનમાર્ગ બન્ને પ્રમાણ-
ભૂત હોય છે. ૪૦+

હતિ શ્રીમદ્વાસતમાં શાંતિપર્વતમાં મોક્ષધર્મોનુસારાસન-
પર્વમાં ‘કપિલગીતા—કાલુ શ્રેષ્ઠ : ગૃહસ્થધર્મ’ કે યોગ-
ધર્મ’ નામનો અધ્યાય ૨૬૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૬૯ મો

કપિલગીતા (ચાલુ)—યોગધર્મ શ્રેષ્ઠ છે

॥ કપિલ ઉવાચ ॥

एतावदनुपश्यन्ति यतयो यांति मार्गमाः ।

नैषां सर्वेषु लोकेषु कश्चिदस्ति व्यतिक्रमः ॥૧॥

કપિલે કહ્યું : યતનિયમાદિ નિયમોમાં નિષ્ઠા
રાખનારા યોગીઓ આત્મસ્વરૂપને પામે છે અને

* અગ્નિનું આધાન કરવાથી અર્થાત્ અગ્નિહોત્રકર્મનો
સ્વીકાર કરવાથી મનુષ્ય આ લોકમાં જ દેવભાવને પામી
શકે છે. વિધિપૂર્વક સોમયાગ કરવાથી સ્વર્ગનું અધિપતિ-
પણ મેળવી શકાય છે અને તે સિવાયના બીજા મોટા
મોટા યજ્ઞો કરવાથી સર્વ કામનાઓ પૂર્ણ કરી શકાય છે.

+ લક્ષ્યમાં રાખતું કે, સ્વપ્રરશ્મિનો મત સિદ્ધાંત-
દષ્ટિએ નથી, પણ પૂર્વપક્ષની દષ્ટિએ જ છે. આવો પૂર્વ-
પક્ષ કરવાનો મુખ્ય ઉદ્દેશ એ જ છે કે, અતે કપિલના
સ્વમુખથી જ યોગધર્મની શ્રેષ્ઠતા સ્વપ્રરશ્મિને જાણી છે.

પ્રથમથી જ આત્મપ્રાપ્તિના માર્ગમાં સ્થિતિ કરનારા
તેઓ આ દૃશ્યમાન બ્રહ્માંડને કર્મના જ્ઞાપે જ
જુએ છે; એટલું જ નહિ પણ તેના યોગી પુરુષોના
સંકલ્પો કોઈ પણ લોકમાં મિથ્યા થતા નથી. ૧
સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોનો ત્યાગ કરનારા, કોઈ પણ
પ્રાણીને નમસ્કાર નહિ કરનારા, આશાના બધનથી
મુક્ત થયેલા, સ્વભાવથી જ શુદ્ધ અને સર્વ આગ-
તુક દોષોથી રહિત થયેલા જ્ઞાની પુરુષો સર્વ પાપોથી
મુક્ત થઈને જગતમાં વિચર્યા કરે છે. ૨ વળી જે
પુરુષો મોક્ષ, કર્મનો ત્યાગ અને આત્મજ્ઞાન એ
ત્રણનો જ નિશ્ચય કરી બેઠા છે, બ્રહ્મમાં જ નિષ્ઠા
રાખનારા છે, કેવળ બ્રહ્મસ્વરૂપ જ બની ગયેલા છે,
બ્રહ્મમાં જ ચિત્તનો લય કરનારા છે અને શોકનો
તથા મોહનો ત્યાગ કરનારા છે, તે પુરુષોને નિત્ય
સિદ્ધલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે અને આવી પરમ ગતિ
પ્રાપ્ત કર્યા પછી તે પુરુષોને ગૃહસ્થધર્મનું આચરણ
કરવાનું શું પ્રયોજન છે ? ૩-૩૪

સ્વપ્રરશ્મિએ કહ્યું : તમે કહ્યું તે પ્રમાણે સુખ-
દુઃખાદિ દ્વંદ્વોથી રહિત થવું વગેરેને જ ઉચ્ચ જ્ઞાન-
નિષ્ઠા કહેવામાં આવે છે અને એ સ્થિતિને જ પરમ
સદ્ગતિરૂપ માનવામાં આવે છે, પણ ગૃહસ્થોનો
આશ્રય કર્યા વિના એ જ્ઞાનનિષ્ઠા પ્રાપ્ત થતી નથી
અને ગૃહસ્થાશ્રમ વિના બીજો કોઈ આશ્રમ તે
જ્ઞાનનિષ્ઠા આપવા સમર્થ પણ નથી. (અર્થાત્ તમે
કહેલી જ્ઞાનનિષ્ઠાને પ્રાપ્ત કરાવનારો જે ગૃહસ્થ-
ાશ્રમ જ છે, તો પછી તે આશ્રમને બીજા આશ્રમોના
કરતાં શ્રેષ્ઠ કેમ ન કહેવાય ?) ૪ જેમ સર્વ પ્રાણીઓ
પોતાની માતાનો આશ્રય કરીને છવે છે, તેમ
બીજા આશ્રમો ગૃહસ્થાશ્રમને આશ્રય કરીને જ
નહી શકે છે. ૫ ગૃહસ્થ જ યજ્ઞયાગ કરી શકે છે,
ગૃહસ્થ જ તપશ્ચર્યા કરી શકે છે અને સુખાર્થી
પુરુષ સુખ મેળવવા માટે જે જે ધર્મનું સેવન કરે
છે, તે સર્વનું મૂળ ગૃહસ્થાશ્રમ જ છે. ૬ પ્રાણને
ધારણ કરનારા સર્વ મનુષ્યો ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને

÷ અર્થાત્ રાજધિરાજનું પદ પ્રાપ્ત કર્યા પછી જીવ
માગવાની કેણુ ઇચ્છા કરે? ગૃહસ્થધર્મનું સેવન કરવા-
થી પ્રાપ્ત થનારા સ્વર્ગાદિ લોકો નાશવંત હોઈને તુરંત
છે અને જ્ઞાન દ્વારા પ્રાપ્ત થનારી પરમ ગતિ અવિનાશી
હોઈને સર્વોચ્ચ છે.

પ્રજ્ઞને ઉત્પન્ન કરે છે અને તેથી તેઓ સુખી થાય છે; પરંતુ બીજા આશ્રમોમાં પ્રજ્ઞનું ઉત્પાદન કોઈ રીતે થઈ શકતું નથી, (તો પછી તેઓ સુખી કેવી રીતે થાય?)^{૧૮} વળી ઘાસ, ધાન્ય અને પરંતોમાં ઉત્પન્ન થનારી સોમલતા વગેરે ઔષધિઓ કેવળ ગૃહસ્થાશ્રમને લીધે જ ઉત્પન્ન થાય છે અને પ્રાણીઓનાં પ્રાણુ ધાન્યાદિ ઔષધિરૂપ જ છે, તેમ જ એ પ્રાણુથી રહિત એવા એક પણ પદાર્થ જગતમાં નોવામાં આવતો નથી;^{૧૯} તો પછી ‘ગૃહસ્થાશ્રમથી મોક્ષની સિદ્ધિ નથી’ એવી કયા પુરુષની વાણી સત્ય થઈ શકે તેમ છે? માત્ર જેઓનામાં શ્રદ્ધા નથી, હડાપણુ નથી, સૂક્ષ્મદષ્ટિ નથી અને પ્રતિષ્ઠા નથી, તેવા આળસુ અને મૂર્ખ પુરુષોએ જ પોતાનાં ભત્તિ કર્મ કરવામાં કંટાળી જઈને સંતાપને લીધે સંન્યાસ-ધર્મમાં શાંતિશુભની રિયતિ ભેગેલી છે. (અર્થાત્ સંન્યાસ જ શાંતિશુભનું વિકારરથાન છે, એમ મૂર્ખ પુરુષોએ માન્ય છે. વસ્તુતઃ ગૃહસ્થાશ્રમ જ શ્રમ શુભનું નિધાન છે.^{૨૦})^{૧૦/૧૧} ત્રણે લોકના હેતુરૂપ એવી આ સનાતન મર્યાદા કદપ્ સુધી અચળ રહેનારી છે, કે જ્ઞાન, ઐશ્વર્ય આદિ છ શુભેવાળો વેદવેત્તા પુરુષ જન્મથી આરંભીને જ પૂર્ણ થયે છે.^{૧૨} બ્રાહ્મણ આદિ ત્રણે વર્ણોમાં ગર્ભોધાનના પ્રથમ સમયથી આરંભીને વૈદિક મંત્રોની પ્રવૃત્તિ થાય છે, (કારણ કે ગર્ભોધાનાદિ સર્વ સંસ્કારો વેદના મંત્રો-આરંભપૂર્વક જ તેઓને કરવાના હોય છે.) તેમ જ સ્વર્ગોદિ પારલૌકિક સાધન સિદ્ધ કરવાના સમયે અને વૃદ્ધિ આદિ આ લોકનાં સાધનો સિદ્ધ કરવા માટે પણ વેદના મંત્રોની જ આવશ્યકતા રહે છે.^{૧૩} તેમ જ મરણ પામેલાં મનુષ્યોનો દાહ કરવો હોય ત્યારે, દેહની પુનઃ પ્રાપ્તિ કરવી હોય ત્યારે, આદ્યાદિ

તર્પણક્રિયા કરવાની હોય ત્યારે સુપાત્રને લોઝન આપવું હોય, ત્યારે ગાયોતું તથા પશુઓનું દાન કરવું હોય ત્યારે અને પિંડને જળની અંદર ડુબાડવાના હોય ત્યારે વેદના મંત્રોની અવશ્ય જરૂર પડે છે.^{૧૪} વળી અર્ચિષ્મત્ બ્રાહ્મણ અને કન્યાદ વગેરે પિતૃઓ પણ મંત્રપૂર્વક કરવામાં આવેલી પ્રેતક્રિયાઓનો જ સ્વીકાર કરે છે; માટે સિદ્ધ થાય છે કે, પ્રત્યેક ક્રમોની સિદ્ધિમાં મંત્રો જ કારણભૂત છે.^{૧૫} આ રીતે વેદો પોકારી પોકારીને કહે છે, તો પછી કર્મ કયાં વિના મોક્ષ કેનો થઈ શકે તેમ છે? કારણ કે જન્મની સાથે જ મનુષ્યો દેવ, પિતૃ અને ઋષિઓના ઋણથી બંધામલા હોય છે.^{૧૬} (માટે હું તો એમ જ માનું છું, કે) લક્ષ્મી વિનાના આળસુ પંડિતોએ ઉપર ઉપરથી સત્ય દેખાતા, પરંતુ વાસ્તવિક અસત્ય એવા આ સંન્યાસ-ધર્મને જગતમાં આહુ કર્યો છે કે, જે ધર્મને વેદ-વચનના અજ્ઞાનથી જ ઉત્પન્ન થયેલો માની શકાય છે.^{૧૭} જે બ્રાહ્મણ વેદશાસ્ત્રને અનુસરીને યજ્ઞયાગ જ કર્યો કરે છે, તેને પાપોતું આકર્ષણ થતું નથી. ઉપરાંત તે બ્રાહ્મણ યજ્ઞોના પ્રભાવને લીધે, યજ્ઞમાં વિનિયોગ કરેલાં પશુઓની સાથે સ્વર્ગલોકમાં ભળે છે. આ રીતે યજ્ઞકર્તા યજ્ઞમાન, પશુ આદિને પણ સ્વર્ગોદિકથી તૃપ્ત કરીને પોતે પણ તૃપ્ત થાય છે.^{૧૮} પુરુષ વેદોતું અપમાન કરીને, શકતા કરીને કે કપટ કરીને પરબ્રહ્મને પામી શકતો નથી; પરંતુ વેદમાં શ્રદ્ધા રાખીને વેદોક્ત કર્મ કરવાથી જ પરબ્રહ્મને પામી શકે છે.^{૧૯}

કપિએ કહ્યું : (હું પોતે કબૂલ કરું છું કે,) બુદ્ધિમાન પુરુષે (ચિત્તશુદ્ધિ સંપાદન કરવા માટે) દર્શપોર્ણમાસ, અશ્વિહોત્ર અને ચાતુર્માસ્ય આદિ (અહિંસક) ક્રમો અવશ્ય કરવાં; કારણ કે તેવાં ક્રમો

÷ વેદમાં કહ્યું છે કે, ‘માદ્ગન્ધર્વિશ્વોન્મશાપ્રાવ્યે મદ્ગન્ધર્વેન ઋષિમ્યો યજેન દેવેભ્યઃ પ્રજ્ઞા મિતુન્દઃ।’^૧ બ્રાહ્મણ એટલે કે ત્રણે વર્ણોના વેતાધિકારી મનુષ્યો, જન્મ-સમયે જ ત્રણે ઋણને સાથે લઈને જન્મે છે; તેમાંના ઋષિઋણમાંથી મદ્ગન્ધર્વપૂર્વક વેતાપવન કરીને મુક્ત થવાય છે, દેવના ઋણમાંથી યજ્ઞ કરીને મુક્ત થવાય છે અને પિતૃઓના ઋણમાંથી પ્રજ્ઞા ઉત્પન્ન કરીને મુક્ત થવાય છે.

* ‘શાનો પ્રાક્તાદુતિઃ ગમ્યગાન્ધર્વમુપતિષ્ઠતે।

શાન્દિત્વાન્નાવ્યેન દૃશિર્દેવસં જનઃ પ્રજા||

અગ્નિમાં વિધિપૂર્વક દોગેલી આદુતિ મુર્ખને મળે છે, મુર્ખ વરસાદ વરસાવે છે, વરસાદથી અન્ન નીપજે છે અને અન્નથી પ્રાણઓ છીંકી શકે છે.’ આ સ્થિતિ-વચન પ્રમાણે એમ જ સિદ્ધ થાય છે કે, જન્મની ઉત્પત્તિ આદિનું મૂળ કારણ ગૃહસ્થાશ્રમ જ છે.

× સ્મરણમાં શાખું કે, સ્મરદગ્ધિમનાં સર્વ વચનો પૂર્વપદ્ધતિમાં જ છે.

કરવાથી સનાતન ધર્મની પ્રાપ્તિ થાય છે.^{૧૨૦} (પરંતુ તું કહે છે કે, સંન્યાસધર્મને તો આણસુ પુરુષોએ જ ચાલુ કર્યો છે, એ વાતને હું કબૂલ કરતો નથી; કેમ કે) સંન્યાસધર્મનો સ્વીકાર કરી સર્વ આરંભોનો ત્યાગ કરનારા પુરુષો જ અત્યંત ધૈર્યવાળા ગણાય છે (કારણ કે તેવા પુરુષોએ જ વૈરાગ્યના બળથી કામવાસનાઓને છુટી લીધી હોય છે.) અને તેથી જ તેઓ પવિત્ર હોય છે, પરબ્રહ્મને જાણનારા હોય છે અને અમૃતપદની ઇચ્છા રાખનારા તે સંન્યાસીઓ પરબ્રહ્મને સાક્ષાત્કાર કરીને જ દેવોને, ઋષિઓને તથા પિતૃઓને તૃપ્ત કરે છે.^{૧૨૧} જે પુરુષ સર્વ પ્રાણીઓનો આત્મા થઈ ગયો છે, સર્વ પ્રાણીઓને પોતાના આત્મારૂપે જોઈ રહ્યો છે અને સર્વ શુભોર્થી રહિત થયો છે, તે પુરુષના માર્ગના સંબંધમાં (મરણ પછીની ગતિના સંબંધમાં) જુદા જુદા શુભોર્થી ઇચ્છા રાખનારા દેવો પણ મોહવશ થઈ જાય છે.^{૧૨૨} સર્વના આત્મા અને નિર્ગુણ એવા પણ પરમાત્માને સુસુષુ પુરુષ શુરના ઉપદેશ દ્વારા વિરાટ, સૂત્રાત્મા, અંતર્યામી અને શુદ્ધ આવા ચાર સ્વરૂપે જાણે છે; (અર્થાત્ અવસ્થાના ભેદને લીધે પરમાત્મા નિર્ગુણ સ્વરૂપ છે અને સગુણ સ્વરૂપ પણ છે, એમ જાણે છે.) કારણ કે આત્મા બાહ્ય, વાણી, ઉદર અને ઉપસ્થ એ ચાર દ્વારોથી જાણે દંકાયો હોય તેવો લાગે છે અને દેહ, ઇન્દ્રિય, મન તથા બુદ્ધિ એ ચાર મુખોથી ભોગોને ભોગવતો હોય તેવો જણાય છે. (માટે જ તેનું સૌપાધિક સ્વરૂપ

શાસ્ત્રમાં વર્ણવ્યું છે.) બાહ્ય, વાણી, ઉદર અને ઉપસ્થ (જનનેન્દ્રિય) આ ચારને લીધે દેવોની પણ જ્ઞાનશક્તિ દંકાઈ જાય છે, માટે પુરુષે એ ચારે દ્વારોનું નિયમન કરવા પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.^{૧૨૩} જેમ કે બુદ્ધિમાન પુરુષે પાસાઓથી જીભાર ખેલવો નહિ, ચોરી કરીને પારકું દ્રવ્ય લેવું નહિ, વર્ણસંકર પુરુષને યસ કરાવવો નહિ અને ક્રોધાવમાન થઈને ક્રોધને પ્રહાર કરવો નહિ, જેથી હાથપગનું સારી રીતે નિયમન થઈ શકે છે.^{૧૨૪} ક્રોધને ગળેા ભાંડવી નહિ, મિથ્યા ભાષણ કરવું નહિ, ચાકીચુગલી કરવી નહિ, પારકી કૂચલી કરવી નહિ, સત્યત્રતનું પાલન કરવું, જોઈતું જ ખોલવું અને પ્રમાદનો ત્યાગ કરવો, જેથી વાણીનું સારી રીતે નિયમન થઈ શકે છે.^{૧૨૫} કેવળ ઉપવાસો જ કરવા નહિ, તેમ હૃદ ઉપરાંત ભોજન કરવું નહિ, ક્રોધ પદાર્થમાં લોહપતા રાખવી નહિ, સત્પુરુષોનો સમાગમ કરવો અને જેટલાથી શરીરનું ધારણ થઈ શકે, તેટલો જ આહાર લેવો, જેથી ઉદરરૂપી દ્વારનું નિયમન થઈ શકે છે.^{૧૨૬} હે વીર ! જેની સાથે લગ્નસંબંધ થયો હોય, તે સિવાયની બીજી સ્ત્રી સાથે વિહાર કરવો નહિ, ઋતુકાળ સિવાય પોતાની સ્ત્રી સાથે પણ સંલોગ કરવો નહિ અને અંતઃકરણપૂર્વક પરસ્ત્રીગમનનો ત્યાગ કરવો, જેથી ઉપસ્થ દ્વારનું નિયમન થઈ શકે છે.^{૧૨૭} આ રીતે ઉપસ્થ, ઉદર, બાહ્ય અને ચોથી વાણી આ ચારે દ્વારોને નિયમમાં રાખનાર પુરુષને તપ, યજ્ઞ વગેરે કંઈ પણ કરવાની જરૂર નથી; પરંતુ જે પુરુષે એ દ્વારોને નિયમમાં રાખ્યાં નથી, તેનાં સર્વ પુણ્યકર્મો નિષ્ફળ થાય છે. તેને તપશ્ચર્યાથી, યજ્ઞથી કે આત્મજ્ઞાનથી પણ શું ફળ મળી શકે છે ? (કાંઈ જ નહિ.)^{૧૨૮-૧૨૯} જે પુરુષ ઉત્તરીય વસ્ત્રનો પણ ત્યાગ કરી દે છે, (અર્થાત્ કેવળ લંગોટભર જ રહે છે) બિછાનું બિછાવ્યા વિના જ પૃથ્વી પર શયન કરે છે, સૂતી વખતે પોતાના બાહુનું જ ઓશીરું બનાવે છે અને શમશુભને ધારણ કરે છે, તે પુરુષને દેવો પ્રાદક્ષણ કહે છે.^{૧૩૦} મનનશીલ એવો જે પુરુષ સુખદુઃખાદિ દંદોરૂપી ઉપવનમાં પોતે એકલો જ રમણ કરે છે અને બીજાઓનાં સુખદુઃખનો પોતે વિચાર કરતો નથી, તે પુરુષને દેવો પ્રાદક્ષણ કહે છે.^{૧૩૧} જે પુરુષને પ્રકૃતિ એટલે પરબ્રહ્મનું તથા વિકૃતિ એટલે

+ કપિલ કહે છે કે, ચિત્તશુદ્ધિ સંપાદન કરવા માટે વેદાક્ત અહિંસક કર્મો કરવાં, પણ હિંસક કર્મો કરવાં નહિ; કેમ કે અહિંસક કર્મોનું સેવન કરવાથી ચિત્તશુદ્ધિ ઉપરાંત સનાતન ધર્મની પ્રાપ્તિ થાય છે.

* શ્રુતિ પણ કહે છે કે, 'ક્ષણમેકં ક્તુશતસ્ય ચતુઃસત્ત્વા યત્કલં તદવાપોતિ।' એક ક્ષણવાર પણ પરબ્રહ્મનું ધ્યાન કરનારી પુરુષ ૧૭૪ વર્ષનાં ફળને સંપાદન કરે છે.

x કારણ કે 'ન તત્ત્વ પ્રાણા ઉત્તર્મન્યત્રૈવ સમવનીયંતે।' બ્રહ્મવેતા પુરુષના પ્રાણ સ્વર્ગોદિ ક્ષેત્રલોકમાં ગતિ કરતા નથી; પરંતુ પરબ્રહ્મમાં જ લય પામી જાય છે. આ કૃતિવચન પ્રમાણે માની પુરુષની બ્રહ્મ સિવાય કાંઈ ગતિ જ નથી. એટલા જ માટે આ શ્લોકમાં કહ્યું છે કે, માની પુરુષોની ગતિના સંબંધમાં દેવો પણ મોહાધીન બની જાય છે.

સર્વ દેવ પદાર્થોત્તુ સંપૂર્ણ જ્ઞાન થયું છે, તેમ જ પ્રાણીમાત્રની ગતિને લેણે જાણી લીધી છે, તે પુરુષને દેવો પ્રાદક્ષણ કરે છે.^{૩૨} તેમ જ જેના તરફથી પ્રાણીમાત્રને અલય મળેલું છે, જેને પ્રાણીમાત્ર તરફથી અમય પ્રાપ્ત થયું છે અને જે સર્વ જૂતોના આત્મારૂપ થયેલો છે, તે પુરુષને દેવો પ્રાદક્ષણ કરે છે.^{૩૩} જે પુરુષોએ દાન, યજ્ઞ આદિ ક્રિયાઓના ફળરૂપ ચિત્તશુદ્ધિને પ્રાપ્ત કરી નથી, તે પુરુષો પૂર્વોક્ત પ્રહ્મભાવને જાણી શકતા નથી, અને જ્યાં સુધી તેવા પ્રહ્મભાવનું જ્ઞાન થયું નથી, ત્યાં સુધી તેઓ બીજા સર્વ ફળોને પસંદ કરે છે.^{૩૪} નિષ્કામ યોગધર્મરૂપી સદાચારનો આશ્રય કરીને, આશ્રયોમાં કહેલાં કર્મો અને વેદાંતશ્રવણ આદિ આત્મસાક્ષાત્કાર કરાવનાર તપ મનુષ્યોના સંસારમૂલક અજ્ઞાનનો મૂલતઃ ઉઠેલ કરી નાખે છે. આ અનાદિકાળનો સદાચાર સુસુક્ષ્મોએ સદાકાળ સેવવાયોગ્ય છે, પ્રત્યેક ધર્મોમાં સૂત્રરૂપે વર્ણવેલો છે, વ્યભિચારરહિત ફળને આપનારો છે, પ્રમાદનો ત્યાગ કરાવનારો છે, આપદધર્મથી રહિત છે અને કામાદિક સર્વ દોષોથી સુક્ત કરાવનારો છે; છતાં જે પુરુષો તે સદાચારનું ભવેશ પણ પાલન કરી શકતા નથી, તે પુરુષો યમ, નિયમ, આસન, પ્રાણાયામ, પ્રત્યાહાર, ધારણા, કથાન અને સમાધિરૂપી યોગિક કર્મો કે જેઓ પ્રત્યક્ષ ફળને આપનારાં છે, પરમ ઐશ્વર્યવાળાં છે અને અવિનાશી છે, તેઓને પણ નિષ્કેળ અને નિરુપયોગી માને છે.^{૩૫-૩૭} સત્વાદિક શુભોના કાર્યજૂત યજ્ઞાદિ કર્મોનું રહસ્ય અત્યંત દુર્વિજેય છે, જે કદાચ તેનું રહસ્ય જાણવામાં આવે, તોપણ તેનું આચરણ કરવું એ મહાદુષ્ટ છે અને કદાચ તેને આચરણમાં મૂકવામાં આવે, તોપણ તેનું ફળ અતે નાશવંત જ છે, એમ જું તુલે જ છે.^{૩૮}

× અર્થાત્ ચિત્તશુદ્ધિ સંપાદન કર્યા વિના જ્ઞાનપ્રાપ્તિ થતી નથી અને જ્યાં સુધી જ્ઞાન થયું ન હોય, ત્યાં સુધી સ્વર્ગોદિ તુલ્ય ફળની મનુષ્યને અલિસાવા રહે છે.

• આ ત્રણ મ્લોકો આત્મવંત દૃઢ છે, જેથી નીલકંઠની ટીકાને અનુસરીને જ તેઓનો અર્થ આપવામાં આવ્યો છે.

+ અર્થાત્ વગાદિ કર્મોનાં ફળને નાશવંત જાણીને તારે અવિનાશી જ્ઞાનનિયતોને જ આશ્રય કરવો.

સ્થૂમરરિમએ કહ્યું : હે ભગવન્ ! કર્મો કરવાં અને કર્મોનો ત્યાગ કરવો એ બન્ને માર્ગોનું વેદમાં સ્પષ્ટ રીતે પ્રતિપાદન કરવામાં આવ્યું છે, માટે પરસ્પર વિરુદ્ધ એવા બે પક્ષોનો ઉપદેશ આપનાર વેદ જે રીતે પ્રમાણભૂત થાય અને કર્મોનો ત્યાગ તથા કર્મોનો સ્વીકાર એ બન્ને જે રીતે સફળ થાય; તે પ્રમાણે તેઓ બન્નેનું તરવ મને કહો.^{૪૨}

કપિએ કહ્યું : પ્રહ્મપ્રાપ્તિના માર્ગરૂપ યોગની અંદર સ્થિતિ કરીને તમે પોતે જ દેહની છત્રંત દશામાં પ્રત્યક્ષ પરીક્ષા કરી લો કે, તમે કર્મો પુરુષો કર્મ કરી કરીને જે વિષયની ઇચ્છા રાખો છો, તે સુપ્રાદિકના અનુભવનું સ્વરૂપ આ જગતમાં જ કેવા પ્રકારનું છે ?^{૪૦}

સ્થૂમરરિમએ કહ્યું : હે પ્રહ્મન્ ! હું સ્થૂમરરિમ નામનો એક પ્રાદક્ષણ, મને યોગધર્મ જાણવાની ઇચ્છા થઈ, તેથી આ ગાયના ચરીરમાં હું દાખલ થયો છું. હું તમને જે કંઈ પ્રશ્ન પૂછું છું, તે કેવળ સરળતાથી અને શ્રેય પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છાથી જ પૂછું છું, નહિ કે મારો પક્ષ સિદ્ધ કરવાની ઇચ્છાથી અથવા તમારી સામે વાદવિવાદ કરવાની ઇચ્છાથી હું તમને પૂછું છું ?^{૪૧} હે ભગવન્ ! મને એક ભયંકર સંશય ઉત્પન્ન થયો છે, તેનું તમે નિરાકરણ કરો. તમે યોગધર્મરૂપ સન્માર્ગમાં રહીને આ જગતની પ્રત્યેક વસ્તુને પ્રત્યક્ષ જોઈ શકો છો; માટે હું તમને પૂછું છું કે, જેની તમે ઉપાસના કરો છો, તે અત્યંત પ્રત્યક્ષ એવી કંઈ વસ્તુ છે ?^{૪૨} જે શાસ્ત્રોમાં કેવળ તકને જ પ્રધાનપદ આપવામાં આવ્યું છે, તે સર્વ વેદવિરુદ્ધ શાસ્ત્રોનો ત્યાગ કરીને એ આગમના અર્થને યથાર્થ રીતે જાણ્યો છે અને

× આ મ્લોકમાં સ્થૂમરરિમ એમ કહે છે કે, ‘કુર્વેન્નૈવેદં કર્મણિ જિજીવિષેત્તૈવં સવાઃ’ કર્મો કરતાં કરતાં જ આ જગતમાં સો વર્ષ પર્વંત ઊરવાની ઇચ્છા રાખતી અને ‘ત્યજતૈવ હિ તગ્ધૈર્વં સ્યવત્ પ્રત્યક્ષ વરં વદન્’-ત્યાગ કરનારો પુરુષ જ પરમાત્મસ્વરૂપને જાણી શકે છે અને ત્યાગ કરનારને જ પ્રત્યેક તરવરૂપ પરમપદનો સામ દાય છે. આ બન્ને ક્ષુતિચયનો કર્મનાં આચરણનું તથા ત્યાગનું સ્પષ્ટ રીતે પ્રતિપાદન કરે છે, માટે તેનું અર્થ રહસ્ય થું. તે મને કહે.

÷ આત્મિક, જૈન, બૌદ્ધ અને કાપાલિકનાં શાસ્ત્રોનો.

વેદનાં વચ્ચેનાં તથા વેદના અર્થનો નિર્ણય કરનારાં શાસ્ત્રોને જ હું આગમ તરીકે માનું છું.* ૪૩ પ્રત્યેક મનુષ્યે આશ્રમધર્મોનું ઉદ્ભવન કર્યો વિના આગમનું સેવન કરવું જોઈએ કે, જેથી તે આગમ સિદ્ધિદાતા થઈ પડે ! આગમના નિશ્ચય ઉપરથી જાણી શકાય છે કે, દિવ્યલોગની પ્રાપ્તિ આદિ જે સિદ્ધિ મનુષ્યને પ્રાપ્ત થાય છે, તેનું સ્વરૂપ પ્રત્યક્ષ રીતે જોવામાં આવે છે. ૪૪ જેમ એક નૌકા બીજી કોઈ નૌકાની સાથે બંધાયેલી હોવાથી પ્રવાહમાં તણાઈ જઈને અંદર બેસનારા મનુષ્યને કેવી રીતે તારી શકે ? તેમ કમંડૂપી નૌકા પૂર્વજન્મની કમંવાસનારૂપી બીજી નૌકા સાથે બંધાયેલી હોવાથી સંસારપ્રવાહમાં આડીઅવળી તણાયા કરે છે, જેથી એ કમંનૌકામાં ઝેટેલા અમને કુખુદિ-ઓને તે કેવી રીતે તારશે ? (અર્થાત્ કમો કરવામાં જ મગ્ન રહેલા અને જન્મ, જરા અને મૃત્યુ રૂપી સંસારપ્રવાહને તરી જવા માટે સર્વથા અસમર્થ જ છીએ.) માટે હે બ્રાહ્મણ ! હું તમારે શરણે આવ્યો છું, તમારો શિષ્ય છું અને અધિકારી પણ છું, તો હે બગવન ! તમે મને ઉપદેશ આપો. ૪૫ આ જગતમાં જેણે સર્વનો ત્યાગ કર્યો હોય, નિત્ય સંતુષ્ટ રહેતો હોય, શોકથી રહિત હોય, ભયથી મુક્ત હોય, કોઈ પણ કાર્ય કરવાની ઇચ્છા ન કરતો હોય, સર્વ પ્રકારના સંગથી વિમુખ થયેલો હોય અને સર્વ પ્રકારે કમોથી રહિત થયેલો હોય, તેવો એક પણ પુરુષ અસ્તિત્વ ધરાવતો નથી. ૪૬ અરે ! તમે પોતે પણ અમારી પેઠે કોઈ સમયે હૃષીમાં આવી જાઓ છો અને કોઈ સમયે વળી શોક કરો છો, તેમ જ સર્વ પ્રાણીઓની પેઠે તમારામાં પણ ઇદ્રિયોના વિપયો સમાન રીતે જ રહેલા છો. ૪૭ વળી ચારે વણો તથા ચારે આશ્રમો જેઓ પોતપોતાની પ્રવૃત્તિઓમાં કેવળ એક સુખ મેળવવાની જ ઇચ્છા

* સ્મરરૂપિ એમ કહેવા માગે છે કે, વેદનાં વચ્ચેનાં તથા વેદના અર્થનો નિર્ણય કરનારાં પૂર્વજીમાંસા, ઉત્તરજીમાંસા, સાંખ્ય અને પાતંજલ યોગ આ ચાર શાસ્ત્રોને ' આગમ ' એવું નામ આપી શકાય છે; કારણ કે તે ચારે શાસ્ત્રોમાં કેવળ વેદને જ પ્રમાણુશ્રૂત ગણવામાં આવ્યો છે, પણ કોઈ જાતના અનુમાનને કે તર્કને પ્રમાણ તરીકે ગણવામાં આવ્યા નથી.

રાજે છે, તેઓના સિદ્ધાંતમાં એવું તે કયું સુખ છે કે, જે સુખ કેવળ અવિનાશી છે, તે મને કહો. ૪૮ કપિલે કહ્યું : મનુષ્ય જે કોઈ શાસ્ત્રને (ભલે પછી તે વૈદિક હોય કે અવૈદિક હોય) કેવળ મોક્ષપ્રાપ્તિને માટે જ જો આચરણમાં મૂકે છે, તો તે શાસ્ત્ર તેને અવશ્ય ફળદાતા થઈ પડે છે. તાર્કિક કે હરકોઈ પ્રવૃત્તિમાં રહીને અથવા હરકોઈ મતમાં રહીને શમહમાદિક આત્મસાધનોનું અનુધ્યાન કરવામાં આવે, તો મનુષ્યને સર્વ દોષથી રહિત એવા આત્મસ્વરૂપનો લાભ થાય જ છે. ૪૯ જે પુરુષ કેવળ જ્ઞાનને જ અનુસરે છે, તે પુરુષના સંસારનો શમહમાદિક સાધનોના અનુધ્યાનથી ઉત્પન્ન થયેલું જ્ઞાન અવશ્ય નાશ કરે છે; પરંતુ જ્ઞાનને અનુસર્યા વિના વૈદિક કમોની અંદર પ્રવૃત્તિ કરવામાં આવે છે, તો પણ તે પ્રવૃત્તિ પ્રબલ્યોને વિનાશકર્તા થઈ પડે છે. જોકે તમે બધા જ્ઞાની છો અને સર્વ પ્રકારે નિર્દોષ છો, એ વાત ખુદસી છે, તોપણ તમારામાં શમહમાદિકનો અભાવ હોવાને લીધે કોઈ એકાદ પુરુષ પણ દૈતહર્ષનરહિત એવું આત્મજ્ઞાન કદી પ્રાપ્ત કરી શકે છે ? (નહિ જ.) ૫૦ ૫૧ કેટલાએક મૂખ મનુષ્યો કે જેઓ રાગદ્વેષથી ઘેરાયેલા હોવાથી શાસ્ત્રના તાર્કિક અર્થને નહિ સમજીને ત્યર્થ વાદ-વિવાદ કરવામાં જ બળવાન થાય છે અને અહંકારને વશ થઈ પડે છે. ૫૨ શાસ્ત્રોનું યથાર્થ જ્ઞાન નહિ હોવાને લીધે શમહમાદિક આત્મસાધનોનો ત્યાગ કરનારા અને બ્રહ્મના અસ્તિત્વને અપહાપ (ઢાંક-પિછોડો) કરનારા તે શાસ્ત્રચોર પુરુષો દંભ તથા મોહને અધીન બની જઈને સર્વત્ર શુભોનો (ફળનો) અભાવ જ જુએ છે; પરંતુ જ્ઞાન, ઐશ્વર્ય આદિ શુભોને પોતાનામાં સંપાદન કરીને બીજાઓને તેવા શુભવાન બનાવી શકતા નથી, જેથી તે તામસ ચરીરવાળા પુરુષોને અતે તમોશુભનું જ શરણ લેવું પડે છે. (અર્થાત્ તેઓ અજ્ઞાનમાં જ ધસકાયા કરે છે-જન્મમરણને પામ્યા કરે છે.) ૫૩ ૫૪ જે પ્રાણી જે પ્રકૃતિનો હોય છે, તેને તે પ્રકૃતિને અધીન રહેવું જ પડે છે. તે જો તામસ પ્રકૃતિનો હોય છે, તો રાગ, દ્વેષ, ક્રોધ, દંભ, અસત્ય અને મદ વગેરે પ્રકૃતિજન્ય શુભો સંદાઠાળ તેને અનુસરતા જ રહે છે. ૫૫ આ પ્રમાણે વિચાર કરીને ધરમ ગતિને

યવાની ઝરઝાવાળા અને ધારણા, ધ્યાન તથા સમાધિ
કર્તા મયમ પાગવામા તત્પર રહેનારા યોગીપુરુષો
શુભઅશુભ સર્વ ક્રમોને ત્યાગ કરી દે છે. ૧૧

સ્વૂમરગ્મિએ કહ્યું. હે બ્રહ્મન! ઈર્મોને જ
સ્વીકાર કરવો, પણ સન્યાસ લેવો નહિ, એ સર્વ
વાતને શાસ્ત્રમા કદા પ્રમાણે જ મેં તમને કહી છે,
કારણ કે શાસ્ત્રના અર્થને જાણ્યા વિના વાણીની
કદી પ્રવૃત્તિ જ થઈ શકતી નથી ૧૨ આ જગતમા જે
આચાર ન્યાયથી યુક્ત છે, તે સર્વને શાસ્ત્ર કહેવા
મા આવે છે અને જે આચાર અન્યાયથી યુક્ત
છે, તેને શાસ્ત્ર કહી શકાય નહિ, એમ શ્રુતિ કહે
દે ૧૩ વળી એવો નિશ્ચય કરવામા આવ્યો છે કે,
જગતની કોઈ પણ પ્રવૃત્તિ શાસ્ત્ર વિના ઠઠી થઈ
શકતી નથી અને વેદથી વિરુદ્ધ એવું જે કઈ શાસ્ત્ર
વચન છે તે શાસ્ત્ર નથી, એમ શ્રુતિમા કહ્યું છે ૧૪
દેહલાભેક પ્રત્યક્ષને જ પ્રમાણ માનનારા પુરુષો
શાસ્ત્રમા કહ્યું છે તેથી વિરુદ્ધ રીતે કેવળ આ
લોકને જ માને છે, (પણ સ્વર્ગોદિ પરલોકને માનતા
નથી) પરંતુ તેમ માનવામા શાસ્ત્રમા કહેવા દોષો
(કરેલા ક્રમોને નાશ અને નહિ કરેલા ક્રમોની
પ્રાપ્તિરૂપો દોષો) ઉપસ્થિત થાય છે, તે તરફ તેઓ
લક્ષ્ય જ આપતા નથી અને તેને લીધે અમાગી
પેકે જ તેઓને શોક કરવો પડે છે, કારણ કે અમને
એમ જ દેખાય છે કે, મર્વ પ્રાણીઓને વિષે જેમ
ઇન્દ્રિયોના વિષયો રહેવા છે, તેમ તમાશા જેવા
જ્ઞાની પુરુષોની અંદર પણ તે વિષયો મમાન રીતે જ
રહેલા છે, (તો પછી યશુ, પામર અને પડિનેમા
લોક શો રહ્યો ?) ૧૦ તોપણ કેવળ એક સુખતું જ
અવલંબન કરનારા આદે વર્ણો તથા આશ્રમોની
ભિન્ન ભિન્ન પ્રવૃત્તિના વિષયમા મર્વ શાસ્ત્રના સિદ્ધાંત
સ્વરૂપનો ઉપદેશ આપનારા અને ઊહાપોહ કરવા
મા કુશળ એવા તમે મારા ચિત્તને શાંત કર્યું
છે બાકી મારા જેવા પુરુષો તો અજ્ઞાન વડે નાશ
પામેલી યુદ્ધિવાળા જ હોય છે, તુરંત વિષયમા જ
યુદ્ધિને ગિયર કરનારા હોય છે અને તમોણુથી
પેરાયેલા હોય છે ૧૧૧૨ (જોકે તમે આ જ્ઞાન
નિધાન કયન કયું છે, તોપણ તેનું પાલન કરવું
મદાદુર છે, કારણ કે) મર્વ પરિચયનો ત્યાગ
કરીને જે પુરુષ એકલો રહે છે, નિત્ય સાવધાન

રહે છે, મર્વ પ્રકારે કૃતાર્થ થયો છે, મનને જન
નારો છે, તર્કવાદનો ત્યાગ કરનારો છે અને મર્વ લોક
પર વૈરાગ્યવૃત્તિને ધારણ કરનારો છે તે પુરુષ જ
માત્ર એક શરીરનો આશ્રય કરીને સર્વ દિશાઓમા
વિચરી શકે છે (અર્થાત્ સન્યાસી થઈ શકે છે)
અને તેવો પુરુષ જ વેદવાદનો આશ્રય કરીને 'મોક્ષ
છે' એમ કહી શકે છે, (અર્થાત્ સન્યાસ વિના
મોક્ષપ્રાપ્તિ હુલ્લભ છે) ૧૩૧૪ પરંતુ કુટુંબનો
આશ્રય કરીને દાન, અધ્યયન, યજ્ઞ, પ્રત્યેષાદન
અને સરણતા વગેરે જે કઈ કર્મ કરવું પડે છે, તે
મહાકઠિન છે, છતાં પણ એ કર્મ કરીને કોઈ નો જો
મોક્ષ જ ન થાય તો તે કર્મને ધિષ્ઠાર છે, તેના
કર્તાને પણ ધિષ્ઠાર છે અને આ પરિશ્રમ પણ કેવળ
વ્યર્થ જ થાય છે ૧૪૧૬ (આ રીતે કર્મકાંડની
વ્યર્થતા સિદ્ધ થાય છે અને બીજી તરફ) તેનો જો
અસ્વીકાર કરવામા આવે છે, તો નારિતકપણ પ્રાપ્ત
થાય છે, માટે હે ભગવન! ઈર્મકાંડની અનતતા
સાક્ષળવાની અને ઉલ્કટ ઇચ્છા છે, તો હે બ્રહ્મન!
તેનું તાત્ત્વિક સ્વરૂપ તમે મને કહો. હું તમારે
શરણે આવ્યો છું, માટે મને ઉપદેશ આપો મોક્ષ
માર્ગને તમે જે પ્રમાણે જાણો છો, તે પ્રમાણે જ મને
તમારી પાસેથી જાણવાની ઇચ્છા છે ૧૭ ૧૮

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્ગત મોક્ષપ્રમાણુશાસન
પર્વમા 'કપિલગીતા-મોક્ષધર્મ' શ્લોક નામનો
અધ્યાય ૨૬૯નો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૭૦ મો

કપિલગીતા (આલ) - કર્મો જ્ઞાનનું અંગ છે

॥ જનિત ઉવાચ ॥

વેદાઃ પ્રમાણં લોકાનાં ન વેદાઃ પૃષ્ઠતઃ કૃતાઃ ।

દ્વે બ્રહ્મણી વેદિતવ્યે શબ્દરૂપ પર ચ યત્ ॥૧॥

કપિલે કહ્યું. મર્વ લોકોને વેદ પ્રમાણુપૂત જ
હોય છે વેદોને કોઈએ અપ્રમાણુ તરીકે માન્યા જ
નથી મનુષ્યમાત્રે જો બ્રહ્મનું જ્ઞાન અવશ્ય મેળવવું
જોઈએ, એક શબ્દબ્રહ્મ (વેદ)નું જ્ઞાન અને બીજું
પરબ્રહ્મનું જ્ઞાન હરકોઈ પુરુષ નવારે શબ્દબ્રહ્મની
અંદર કુશળ થાય છે, ત્યારે જ પરબ્રહ્મને પામી શકે
છે * વેદમા કહેવા ગર્ભાધાન શુદ્ધકારની વિધિ પ્રમાણે

• અર્થાત્ પરબ્રહ્મની દેશના રાખનારા પ્રયત્ન પુર
પ્રથમ વેદોનું જ્ઞાન મેળવવું જોઈએ

પુરુષ સ્ત્રી વિષે ગર્ભ ઉત્પન્ન કરે છે, તે ગર્ભના શરીર ને અત્યંત સંસ્કારી કરે છે અને એ રીતે સંસ્કારી કરેલા શરીરવાળો બ્રાહ્મણ બ્રહ્મવિદ્યનું પાત્ર બને છે. હવે કર્મનું ક્ષણ કે જેને મોક્ષ મેળવવામા ઉપ યોગી ગણવામા આવે છે, તે ચિત્તશુદ્ધિ છે. આ ચિત્તશુદ્ધિરૂપી ક્ષણ સર્વ જગતમા પ્રત્યક્ષ છે, તોપણ તે વિષે હું તને કહું છું, તેનો તું બુદ્ધિપૂર્વક વિચાર કરી લેજે. ^{૧-૩} જેમ સ્વર્ગલોક વેદ દ્વારા ભણી શકાય છે, તેમ ચિત્તશુદ્ધિ વેદ દ્વારા ભણી શકાતી નથી, અથવા એકાદી દત્તકથાની પેઠે લોકવાર્તા ઉપરથી ભણી શકાતી નથી, પરંતુ લોકની સાક્ષીમાં પ્રત્યક્ષ રીતે કેવળ નિષ્કામ બુદ્ધિથી જે પુરુષો યજ્ઞયાગાદિ કર્મ કરે છે, તેઓને તે પ્રાપ્ત થાય છે અને તેઓને જ તે ભણવામા આવે છે ^૪ જે પુરુષોને ચિત્તશુદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ છે, તેઓનું સામાન્ય લક્ષણ એ જ હોઈ શકે છે, તે પુરુષો ધનનો સંગ્રહ કરવાની ઇચ્છા રાખતા નથી, લોભથી રહિત હોય છે અને રાગ તથા દ્રેષનો ત્યાગ કરનારા હોય છે. પોતાની પાસે જે ધન હોય તેનો ઉત્તમ માર્ગ એ જ છે કે, મુખ્યત્વે મનુષ્યોને તેનું દાન કરી દેવું. ^૫ જે પુરુષો પાપકર્મનો કદી આશ્રય કરતા નથી, અગ્નિહોત્રાદિ કર્મ કરવામા તત્પર રહે છે, મોનસિક સકલ્પોને સિદ્ધ કરી શકે છે, નિવિધય એવા બ્રહ્મને જ પ્રાપ્ત કરવાનો જેઓનો નિશ્ચય હોય છે, ક્રોધ, અસૂયા, અહંકાર અને મત્સરનો ત્યાગ કરનાર હોય છે, શ્રવણ, મનન અને નિદિધ્યાસનરૂપ જ્ઞાન મેળવવાના ઉપાયોમાં જેઓની નિષ્ઠા હોય છે, જન્મ, કર્મ અને વિદ્યા એ ત્રણે પદાર્થો જેઓના શુદ્ધ હોય છે અને પ્રાણીમાત્રનું હિત કરવામાં જેઓ તત્પર રહે છે, તે પુરુષોને જ દાન આપવામા સુપાત્ર ભણવા. ^{૬-૭} પૂર્વે જનકાદિક અનેક ગુણઓ અને યાજ્ઞવલ્ક્યાદિક અનેક બ્રાહ્મણો ગૃહસ્થાશ્રમી જ રહ્યા હતા અને પોતપોતાના કર્મો કરવામા વિધિપૂર્વક આદરભાવ રાખતા હતા. (જેથી તેઓ ચિત્તશુદ્ધિ સંપાદન કરીને મોક્ષપદને પામ્યા છે.) ^૮ વળી તે મહાપુરુષો પ્રાણીમાત્ર પર સમદૃષ્ટિ રાખનારા હતા, સરળતાને ધારણ કરનારા હતા, નિત્ય સંતુષ્ટ રહેતા હતા, જ્ઞાનપ્રાપ્તિ કરવામા જ નિશ્ચયવાળા હતા, સત્યસકલ્પાદિક ક્ષણે પ્રત્યક્ષ જોનારા હતા, પવિત્ર હતા, નિરુપાધિક બ્રહ્મ ઉપર

શ્રદ્ધા રાખનારા હતા, યજ્ઞાદિ દ્વારા પ્રથમ ચિત્ત શુદ્ધિને પ્રાપ્ત કરનારા હતા, યથાવત્ રીતે મનોનુ પાલન કરનારા હતા અને સકલસમયે તથા વિષમ પ્રસંગે પણ અવિચ્છિન્ન રીતે ધર્મનું આચરણ કરતા હતા. ^{૯-૧૦} પૂર્વકાળના એ મહાપુરુષો નિરંતર અવિચ્છિન્ન રીતે ધર્મોચરણ કરતા હતા, જેથી તેઓને સુખ જ મળતું હતું અને કદી પ્રાપ્તશિત્ત કરવું પડતું ન હતું. ^{૧૧} વળી તેઓ સત્યધર્મનો આશ્રય કરીને અત્યંત દુરાધર્મ મનાયા હતા, પોતાની બુદ્ધિ ઉપર આધાર નહિ રાખીને શાસ્ત્રને જ અનુસરતા હતા અને તેઓના ધર્મોચરણમા અંત સુધી કદી છળ કપટ ન હતું. ^{૧૨} તે કાળના મનુષ્યો ધર્મકાંક્ષના અનેક માર્ગો હોવા છતાં સૌનાથી ઉત્તમ માર્ગનું જ આચરણ કરતા હતા, તેથી તેઓને કદી પ્રાપ્તશિત્ત કરવાનું ન હતું, ^{૧૩} કારણ કે વેદમાં કહ્યું છે કે, ધર્મના મુખ્ય વિધિનુ આચરણ કરનારા પુરુષોને કદી પ્રાપ્તશિત્ત કરવું પડતું નથી, પરંતુ જે પુરુષ શાસ્ત્રના મુખ્ય ધર્મનું આચરણ કરવાને અશક્ત હોય છે, તે પુરુષને જ પ્રાપ્તશિત્ત કરવું પડે છે, ^{૧૪} તેમ જ પુરાણકાળના અનેક બ્રાહ્મણો પણ યજ્ઞ વિધિનો યથાવિધિ નિર્વાહ કરતા હતા, વેદાભ્યાસ કરીને જ ઉત્તમ ગણાતા હતા, ચારિત્ર્યશીલ હતા, યશસ્વી હતા, પ્રતિહિન યજો કરીને પરમાત્માનું યજન કરતા હતા, યજ્ઞના ક્ષણની ઇચ્છારૂપી બંધનથી રહિત હતા, જ્ઞાનસંપન્ન હતા, તેઓના યજો, વેદાધ્યયન અને કર્મો શાસ્ત્રને અનુસરીને જ થતા હતા, તેઓનું શાસ્ત્રાધ્યયન પણ સમયાનુસાર જ હતું અને તેઓના સકલ્પો પણ શાસ્ત્રક્રમને અનુસરતા જ હતા. વળી તે બ્રાહ્મણો કામ તથા ક્રોધનો ત્યાગ કરનારા હતા, મહાકર્તિન આચારનું તથા કર્મનું સેવન કરનારા હતા, પોતાના કર્મોને લીધે સર્વત્ર પ્રસિદ્ધ થયા હતા, સ્વાભાવિક રીતે જ પવિત્ર હતા, સરળ સ્વભાવના હતા, શમશુભનો જ નિરંતર આશ્રય કરનારા હતા, પોતાના કર્મો કરવામા તત્પર રહેતા હતા અને તેઓના સર્વ કર્મો કેવળ બ્રહ્મ-પંથ જ હતા, એમ અમે પુરાણી શ્રુતિ માનગી છે. વળી પોતાનાં કર્તવ્યકર્મોથી પરિપૂર્ણ થયેલા અને કર્તિન આચારનું તથા કર્તિન કર્મોનું સેવન કરનારા તે ઉદાર મનના બ્રાહ્મણોની તપશ્ચર્યા અસારમૂલક

ધાર અવિદ્યાને નિવૃત્ત કરનાર થતી હતી. આ રીતે એ પ્રાચીનકાળના બ્રાહ્મણોનો સદાચાર આશ્રયકારક હતો, પુરાણ હતો, સુસુક્ષ્મે અવશ્ય સેવવા યોગ્ય હતો, આપદધર્મથી ભિન્ન હતો, પ્રમાદથી સુક્ત રાખનારો હતો, સર્વ વર્ણોમાં પળાતો હતો, કામ-ક્રોધાદિકનો પરાજય કરનારો હતો અને અપૂજ્યનું પૂજન તથા પૂજ્યનું અપૂજન ઇત્યાદિ વ્યભિચારથી રક્ષિત હતો; પરંતુ કાળગતિના ફેરફારને લીધે મનુષ્યો ન્યારે દુર્બળ થવા લાગ્યા અને તે સૂક્ષ્મ સદાચારધર્મને આચરણમાં મૂકવા માટે લેશ માત્ર પણ મમર્થ થવા લાગ્યા, ત્યારે તે દુર્બળ મનુષ્યોએ પ્રાચીનકાળના સદાચારરૂપ તે એક જ આશ્રમના (બ્રહ્મચર્ય, ગૃહસ્થ, વાનપ્રસ્થ અને સંન્યાસ એવા) ચાર વિભાગ* પાઠ્યા, એમ બ્રાહ્મણો કહે છે. ૧૫-૨૨ કેટલાએક મતપુરોએ એ સદાચારનો પ્રથમથી જ વિધિપૂર્વક સ્વીકાર કરીને (અર્થાત્ સંન્યાસધર્મનો સ્વીકાર કરીને) પરમ ગતિને પામે છે, કેટલાએક પુરોએ અસુક કાળ પર્થત ગૃહમાં રહ્યા પછી ગૃહમાંથી બહાર નીકળી પડીને વાનપ્રસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કરે છે અને તે દ્વારા પરમ ગતિને પામે છે, કેટલાએક પુરોએ એક અંત સુધી ગૃહસ્થાશ્રમમાં જ રહે છે અને ગૃહસ્થાશ્રમના ધર્મોનું ભરાબર પાલન કરીને પરમ ગતિને પામે છે; તેમ જ કેટલાએક પુરોએ જીવન પર્થત બ્રહ્મચારી રહીને પરમ ગતિને પામે છે. આ રીતે સદાચારનું પાલન કરીને પૂર્વકાળના અનેક દ્વિગતિઓ ઉત્તમ ગતિને પામ્યા છે કે, જેઓ હજી સુધી પણ નક્ષત્ર અને તારાગણરૂપે આકાશમંડળમાં દેખાય છે. ૨૨૩૨૪ વેદમાં કહ્યું છે કે, સતોપ અથવા

* જેમ કે બ્રહ્મચારીઓ પોતાના માનસિક વાનિચારને અટકાવતા અસમર્થ થયા, ત્યારે તેઓએ ગૃહસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કર્યો. ત્યાં ગૃહસ્થાશ્રમમાં યજ્ઞાદિ કર્મો કરતાં કરતાં માનસિક દોષો માધાત્મ રીતે પકવ થયા, એટલે તેઓએ વાનપ્રસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કર્યો. પછી વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં વિરાગ્યની વૃદ્ધિ થતાં માનસિક દોષો મારી રીતે પરિપકવ થયા. એટલે તેઓએ સંન્યાસાશ્રમનો સ્વીકાર કર્યો.

× કેરવાનું તાત્પર્ય એ છે કે, ચારેય આશ્રમ-વાર્માઓ પૂર્વોક્ત સદાચારધર્મનું પાલન કરીને મોક્ષને પામી શકે છે.

વેરાગ્યને લીધે બ્રહ્મભાવને પ્રાપ્ત થયેલા અને અગસ્ય, વસિષ્ઠાદિક બ્રાહ્મણો તારાગણરૂપે થઈને હજી સુધી પણ પોતપોતાનાં સ્થાનોમાં નક્ષત્રોની જેમ પ્રકાશી રહ્યા છે. ૨૫ આવા મહાપુરોએને કદાચ પુનઃ સંસારમાં આવવું પડે છે, તોપણ તેઓને (બીજા સામાન્ય પુરોઓની જેમ) ભિન્ન ભિન્ન કર્મયોગિઓથી ઉત્પન્ન થનારાં દુઃખોનો સંસર્ગ થતો નથી. (માત્ર જેમ એક ઘરમાંથી બીજા ઘરમાં પોતાની ઇચ્છાનુસાર પ્રવેશ કરવામાં આવે છે, તેમ તેઓ પણ પોતાની ઇચ્છાનુસાર જુદા જુદા દેહમાં પ્રવેશ કરે છે.) ૨૬ એ જ પ્રમાણે જે પુરુષ સદાચારપૂર્વક બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરીને દૈવ નિશ્ચયપૂર્વક શુરોની સેવા કર્યો કરે છે અને નિત્ય યોગપરાયણ રહે છે, તે પુરુષ જ ખરેખર બ્રહ્મવેત્તા હોઈને બ્રાહ્મણ કહેવાય છે, બીજા તો કેવળ નામધારી બ્રાહ્મણ* છે. ૨૭ આ ઉપરથી એમ જ જણાય છે કે, શુભ કે અશુભ કર્મ જ પુરુષની યોગ્યતા કે અયોગ્યતાનું મૂળ કારણ છે. આ રીતે (નિષ્કામ કર્મોની પરંપરાને લીધે) જેઓના સગાદિક દોષો પરિપકવ થયેલા છે, તેવા પુરોએને (સ્વપદાર્થના સાક્ષાત્કારથી) ઉત્પન્ન થયેલા બ્રહ્મભાવ વડે તથા (તત્ત્વમસિ એ વાક્યના અર્થજ્ઞાનરૂપે) યાત્રા વડે સર્વ જગત કેવળ બ્રહ્મસ્વરૂપ જ દેખાય છે આવી સનાતન શ્રુતિ અમે સાંભળી છે. વળી સ્મૃતિમાં પણ કહ્યું છે કે, વૃષ્ણોનો ત્યાગ કરનારા અને પવિત્ર એવા મોક્ષાભિલાષી પુરોએને પરમાત્માનું જ્ઞાન સંપાદન કરવા માટે (શમ, દમ, ઉપરમ, તિતિક્ષા, શ્રદ્ધા અને સમાધિરૂપે) જે ધર્મનો આશ્રય કરવો પડે છે, તે જ ધર્મ સર્વ વર્ણોશ્રમીઓ માટે પણ સામાન્ય જ ગણાય છે; અર્થાત્ શમદમ્ભાદિક આત્મવિપયક ધર્મનું પ્રત્યેક વર્ણોશ્રમીએ સામાન્ય રીતે આચરણ કરવાનું છે, તોપણ જે પુરોએનું ચિત્ત શુદ્ધ થયેલું છે અને જેઓના મનનો નિરોધ થયો છે, તેવા બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરોએને જ નિત્ય એવા મુરારી બ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર થાય

* ભગવાન મનુ પણ કહે છે કે,

‘સ્થા કાટમયો હમ્ની વચાવનંમયો મૂળ.’

તથા વિરોદ્ધવિદાયગ્રન્થન ગાન વિવ્રતિ ॥’

કાટનો દાઢી, ચામડાનો મૂળ અને વેદાધ્યવનરદિન આત્મજ એ ત્રણેય નામધારી જ છે.

છે; ૨૮-૩૦ 'માટે સનાતન પરંપરાથી પ્રાપ્ત થયેલી યતિધર્મ જ (સંન્યાસ જ) સર્વ ધર્મોના કરતાં આવશ્યક છે; કારણ કે તે ધર્મનું મૂળ સંતોષ છે, ત્યાગ તેનો આત્મા અથવા પ્રાણ છે અને બ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કરવો એ જ તેનું ધ્યેય છે; એટલું જ નહિ પણ બ્રહ્મવિષયક જ્ઞાનનું મૂળ અધિષ્ઠાન યતિધર્મ જ કહેવાય છે. ૩૧ વળી એ ધર્મ બીજા આશ્રમોમાં રહી ને પણ મિશ્રભાવે આચરી શકાય છે અથવા સ્વતંત્ર રીતે એટલે બીજા આશ્રમોમાં રહ્યા વિના કેવળ સંન્યાસનો જ સ્વીકાર કરીને પણ આચરી શકાય છે; માટે મોક્ષની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષો પોતાપોતાના વૈરાગ્યબળ પ્રમાણે તેનું ઉપાસન કરે છે અને એ પણ નિશ્ચય છે કે, એ ધર્મમાં આગળ વધનારા પ્રત્યેક પુરુષનું (ભલે પછી તે વશિક્ત હોય કે પારધી હોય, તોપણ) અવશ્ય કલ્યાણ થાય છે. માત્ર રાજાધીન થનારો હુબળા પુરુષ જ એ ધર્મમાં ખિન્ન થાય છે-આગળ વધી શકતો નથી; પરંતુ જે પુરુષ પવિત્ર (રાગદ્વેષથી મુક્ત) હોય છે અને બ્રહ્મપદની ઇચ્છા રાખનારો હોય છે, તે પુરુષ તો (એ ધર્મને આશ્રય કરીને) સંસારપાશથી છૂટી જાય છે. ૩૨

સ્થૂમરશિમ્બે પૂછ્યું : કેાઈ એક પુરુષ ગૃહ સ્થાશ્રમમાં રહીને પોતે સંપાદન કરેલા ધનથી ભોગ ભોગવે છે, દાન કરે છે, યજ્ઞ કરે છે અને અધ્યયન કરે છે; તેમ જ એક બીજો પુરુષ ગૃહસ્થાશ્રમનો ત્યાગ કરીને કેવળ સંન્યાસધર્મનો જ આશ્રય કરે છે, તો આ બન્ને પુરુષમાંથી કયો પુરુષ મરણ પછી સ્વર્ગલોકમાં જઈ શકે છે, એ હું આપને પૂછું છું, માટે હે બ્રહ્મા! એ વિષયમાં જે યથાર્થ હોય તે મને કહો. ૩૩/૩૪

કપિલે કહ્યું : ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને ધનાદિ ક્રમે પરિચ્છેડ કરેલા તે પણ ઉત્તમ છે અને મોક્ષરૂપ ફળને આપનારો પણ છે; છતાં સંન્યાસનો સ્વીકાર કરવાથી જે દરય સુખ પ્રાપ્ત થાય છે, તે સુખને ગૃહસ્થાશ્રમીઓ પામી શક્યા નથી, એ વાત તું પોતે પણ જાણે જ છે. ૩૫

સ્થૂમરશિમ્બે પૂછ્યું : તમારા જેવા (સંન્યાસી)

× કહેવાનો આશય એ છે કે, સંન્યાસ લીધા વિના બ્રહ્મનું અપરોક્ષ દર્શન થઈ શકે છે, પણ પરોક્ષ દર્શન થઈ શકતું નથી; માટે સંન્યાસ જ ઉત્તમ છે.

પુરુષો જ્ઞાનમાં જ નિષ્ઠા રાખનારા હોય છે, છતાં તમે સર્વ આશ્રમોની નિષ્ઠામાં એકતા કેવી રીતે કહી શકો છો ? (અર્થાત્ પ્રત્યેક આશ્રમમાં મોક્ષરૂપી એક જ ફળ પ્રાપ્ત થાય છે, એમ તમે શા ઉપરથી કહી શકો છો ?) તમારા આ કથન ઉપરથી જ્ઞાન તથા કર્મની (ફલદંષ્ટિએ) એકતા છે કે મિત્રતા છે, એ કંઈ સમજાતું નથી; માટે હે ભગવન્ ! જે સત્ય હોય તે મને યથાર્થ રીતે કહો. ૩૬/૩૭

કપિલે કહ્યું : સ્થૂળ તથા સૂક્ષ્મ શરીરની માત્ર શુદ્ધિ કરવી, તે જ કર્મોનું પ્રયોજન છે અને જ્ઞાનનું પ્રયોજન તો પરમ ગતિ સંપાદન કરવી તે છે. (આ રીતે જ્ઞાન તથા કર્મમાં પરસ્પર મહાન વિલક્ષણતા રહેલી છે.) કર્મો દ્વારા રાગાદિક કષાયોનો સારી રીતે પરિપાક થાય અને તે પછી બ્રહ્માનંદનું જ શાસ્ત્રજન્ય જ્ઞાન જ્યારે સ્થિર થાય, ત્યારે આનંદ-શંસ્ય (દયા), ક્ષમા, શાંતિ, અર્હિસા, સત્ય, સરળતા, પ્રાણીમાત્રનો અદ્રોહ, નિરભિમાનીપણું, લજ્જા, સહનશીલતા અને સર્વ કર્મોથી ઉપરામ વગેરે આધ્યાત્મિક શુભોની પ્રવૃત્તિ થાય છે અને તે શુભો દ્વારા પરબ્રહ્મે પામી શકાય છે. ૩૮/૩૯ પ્રત્યેક વિદ્વાન પુરુષે પોતાના મનમાં નિશ્ચયપૂર્વક સમજતું બોઈએ કે, વૈરાગ્ય આદિની ઉત્પત્તિ થયા પછી રાગાદિક કષાયોની જે પકવદશા સિદ્ધ થાય છે, તે જ કર્મોનું અંતિમ ફળ છે અને આ બધા માર્ગો બ્રહ્માસિને માટે જ ઉપયોગી હોઈને તે દ્વારા પરબ્રહ્મની પ્રાપ્તિ કરી શકાય છે. ૪૦ વિદ્વાનો કહે છે કે, સર્વ પ્રકારે શાંતિશુભને ધારણ કરનારા, જ્ઞાનમાં જ નિષ્ઠા રાખનારા અને સંતોષી એવા પવિત્ર પ્રાણીઓ જે ગતિને સંપાદન કરે છે, તેને જ 'પરમ ગતિ' કહેવામાં આવે છે. ૪૧ જે પુરુષ વેદાંતનું કર્મોનું તથા જ્ઞાનનું યથાર્થ સ્વરૂપ જાણીને અર્હકારરહિત અવસ્થામાં રહે છે, તે પુરુષ જ ખરો વેદવેત્તા છે, તે સિવાય બીજો તો વાચુને લીધે આસોચવાસ લેનારી ધમણના જેવો છે. ૪૨ વેદવેત્તા પુરુષો સર્વ કંઈ જાણી શકે છે; કારણ કે વેદમાં સર્વનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે; એટલું જ નહિ પણ ભૂત, ભવિષ્ય તથા

× કોઈના તરફથી પરાભવ અથવા તિરસ્કાર કરવામાં આવે, તોપણ ચિત્તમાં વિક્ષેપ ન થાય તે ક્ષમાશુભું લક્ષણ છે.

વર્તમાન એ સર્વનું સ્વરૂપ વેદમા વર્ણવેલું છે. ૪૩ સર્વ શાસ્ત્રોમાં આવેા એક જ નિષ્કૃય કરવામા આવ્યો છે કે, આ દશ્યમાન જગત પ્રતીતિના સમયે છે અને પ્રતીતિના બાધસમયે નથી.* તેમ જ તત્ત્વવેત્તા જ્ઞાની પુરુષની દૃષ્ટિએ પણ દશ્યમાન આકાશાદિ પ્રપંચ સવિશેષ તથા નિર્વિશેષ લયસ્થાનરૂપ હોઈને સત્ છે અને અસત્ પણ છે ૪૪ આવા હેતુથી જ સર્વ વેદોની અંદર કહેવામા આવ્યું છે કે, ત્યાગ જ સર્વોપરિપૂર્ણતાનું લક્ષણ છે (અર્થાત્ ક્ષેત્ર, બાગ બગીચા, ગૃહ, પશુ, સ્ત્રી, પુત્ર, શરીર, ઇન્દ્રિય, પ્રાણ, મન, બુદ્ધિ તથા અહ કાર આ સર્વનો ત્યાગ કરીને કેવળ નિર્વિકલ્પ સમાધિમાજ ગિથર થવું, તે પરિપૂર્ણતાનું અથવા બ્રહ્મપ્રાપ્તિનું લક્ષણ છે.) અને આ મોક્ષમાર્ગમા સ્થિતિ કરનારો પુરુષ (સમાધિરહિત અવસ્થામા પણ) નિત્ય સતોષને જ અનુસરે છે, અર્થાત્ બ્રહ્માન હમા જ મક્ક રહે છે, ૪૫ કેમ કે બ્રહ્માનું સ્વરૂપ જ એ છે કે, તે અબાધિત સત્યસ્વરૂપ છે, સર્વત્ર પ્રસિદ્ધ છે, બાહ્યવા યોગ્ય છે, સર્વનો આત્મા છે, સ્થાવરજંગમ જગતરૂપ છે, કેવળ સુખરૂપ છે, કલ્યાણરૂપ છે, સર્વના કરતા શ્રેષ્ઠ છે, ત્રણે કાળમા અપરિવેશ્ય છે, અવ્યક્તસ્વરૂપ છે, સર્વનું ઉત્પત્તિકારણ છે અને સર્વનું લયસ્થાન છે. ૪૬ બુદ્ધિ રૂપી નેત્રવાળા પુરુષો ઇન્દ્રિયજનના સામર્થ્યરૂપ તેજ વડે, અપકાર કરનાર મનુષ્યો ઉપર પણ ક્રોધ નહિ કરવારૂપ ક્ષમા વડે અને નિષ્કામપણે સર્વ કર્તવ્યોથી ઉપરામ પામવારૂપ શાંતિ વડે હું અરહિત, કલ્યાણ સ્વરૂપ, જગતના કારણ, નિત્ય એકરૂપ અને અવિનાશી એવા જે બ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરે છે, તે બ્રહ્મવેત્તાથી અભિન્ન પરબ્રહ્મને હું નમસ્કાર કરું છું. ૪૭

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'કપિલગીતા-કર્મો જ્ઞાનનુ અચ છે'

નામનો અધ્યાય ૨૭૦ મેા સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૭૧ મો

કુંડધાર મેઘની કથા

॥ યુધિષ્ઠિર ડવાલ ॥

ધર્મમયં ચ કામં ચ વેદાઃ શંસતિ ભારત ।

કસ્ય લામો વિશિષ્ટોઽત્ર તન્મે બ્રૂહિ પિતામહ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતવંશી પિતામહ ! વેદોમા ધર્મ, અર્થ અને કામ એ ત્રણેની પ્રશંસા કરેલી છે, તોપણ એ ત્રણમાથી કેનો લાભ અતિ ઉત્તમ ગણાય છે, તે મને કહો. ૧

ભીષ્મે કહ્યું : આના સબધમા એક પુરાતન ઇતિહાસ હું તમને કહું છું, તેમાં પૂર્વે કુંડધાર નામના મેઘે પોતાના ભક્ત ઉપર પ્રીતિ દર્શાવીને જે ઉપકાર કર્યો હતો, તેનું વર્ણન કરેલું છે. ૨ પૂર્વે કોઈએક નિર્ધન બ્રાહ્મણે મનમા વિચાર કર્યો કે, 'ફળ મેળવવાની ઇચ્છાથી જ હું ધર્મચરણ કરીશ.' પરંતુ ધન વિના યજ્ઞાદિધર્મ થઈ શકતો નથી, આર્થ સમજીને તેણે ધન મેળવવાની ઇચ્છાથી સતત હારણ તપશ્ચર્યા કરવા માડી. ૩ મનમા દૃઢ નિશ્ચય કરીને તે બ્રાહ્મણે ભક્તિપૂર્વક દેવોની પૂજા કરવા માડી, પરંતુ દેવોનું પૂજન કરવાથી તેને ધન મળ્યું નહિ. ૪ પછી તેને ચિંતા થવા લાગી કે, 'એવો તે કયો દેવ હશે કે, જે મારા પર સત્ત્વર પ્રસન્ન થાય ? મને લાગે છે કે, મનુષ્યોએ દેવોને જડ જેવા કરી નાખ્યા છે, પણ તેવો કોઈ દેવ હશે કે જેને મનુષ્યોએ જડ જેવો ન કરી નાખ્યો હોય ?' આ રીતે પોતાના સૌમ્ય મનથી તે વિચાર કરતો હતો, તેવામા દેવોના અનુચર કુંડધાર નામના મેઘને પોતાની સમીપ બિલેલો તેણે જોયો. ૫ મોટી મોટી બુલબુલાવાળા તે કુંડધારને સમીપ બિલેલો જોઈ તે બ્રાહ્મણને તેના પર ભક્તિ થઈ તેણે પોતાના મનમા જ કહ્યું કે, 'આ દેવ અવશ્ય મારું કલ્યાણ કરશે, કેમ કે એનું સ્વરૂપ જ તેણે દેખાવ્યું છે. વળી આ દેવ, દેવની મમીપ રહે છે અને બીજા મનુષ્યોથી વીંટાયેલો પણ નથી. એ ઉપરથી મને જણાય છે કે, તે મને પુષ્કળ દ્રવ્ય આપશે અને તે પણ સત્ત્વર આપશે.' ૬ આવો વિચાર કરીને તે બ્રાહ્મણ ભાતભાતના ચંદન, પુષ્પ, ધૂપ અને વિવિધ પ્રકારનાં બલિદાનોથી કુંડધાર મેઘની પૂજા

* જેમ ગ્વપ્રાવરણની ઇષ્ટ ગ્રામકાગે છે અને રામના અલાડકાગે-ગમન અવરણમા નથી, તેમ આ દમ્યમાન સૃષ્ટિના સંનધમા પણ સમજવું, અર્થાત્ જ્ઞાની પુરુષોની દૃષ્ટિએ આ જગત દેખાય તોપણ માયાથી અનેતા નગરની પેરે અસત છે, પરંતુ અજ્ઞાની પુરુષોની દૃષ્ટિએ વજના પાજરા પેઠે અત્યંત દૃઢ ને સત્ છે

કરવા લાગ્યો.^૯ પછી થોડા સમયમાં જ કુંડધાર મેઘ તે બ્રાહ્મણ ઉપર પ્રસન્ન થયો. તેણે તેના ઉપકારમાં પ્રવર્તાવનારી આપી વાણી કહી.^{૧૦} ‘બ્રાહ્મણત્વાને માટે, દારૂડિયાને માટે, ચોરી કરનારને માટે અને મતનો ભંગ કરનારને માટે શાસ્ત્રકારોએ પ્રાયશ્ચિત્ત કહ્યું છે, પણ કૃતદ્રોષી પુરુષને માટે કોઈ જાતનું પ્રાયશ્ચિત્ત કહ્યું નથી.^{૧૧} આશાનો પુત્ર અધર્મ છે, અસૂયાનો પુત્ર ક્રોધ છે અને કષ્ટનો પુત્ર લોભ છે; પણ કૃતદ્રોષતાને તો કંઈ પ્રભ જ નથી.’^{૧૨} (આ પ્રમાણે કહીને તે કુંડધાર ત્યાંથી અદૃશ્ય થઈ ગયો.) તે પછી (રાત્રિના સમયે) તે બ્રાહ્મણ ઠંભેની શૂચ્યા ઉપર જ્યારે સૂનો, ત્યારે સ્વપ્નમાં કુંડધારના તેજશ્રી (પ્રભાવથી) સર્વ જૂતોનાં તેને દર્શન થયાં.^{૧૩} લોભોથી રહિત એવો તે બ્રાહ્મણ શાંતિ, તપ અને ભક્તિથી શુદ્ધ અંતાઃકરણનો હતો, તેથી રાત્રિના સમયે કુંડધાર ઉપરની ભક્તિનો ચમત્કાર તેના ભવામાં આવ્યો.^{૧૪} હે યુધિષ્ઠિર! સ્વપ્નમાં તેણે જોયું તો મહિષાસુર નામનો એક મહાતેજસ્વી દેવ દેવતાઓની સભામાં બેઠો હતો અને તે મહાત્મા કૃષ્ણની યાચના કરનારા મનુષ્યોને દેવોની પાસે હાજર કરતો હતો.^{૧૫} દેવતાઓ પણ તે સભામાં હાજર કરાયેલા મનુષ્યોને તેઓનાં શુભ કર્મ પ્રમાણે રાજ્ય અને ધન આપી રહ્યા હતા અને જેઓએ અશુભ કર્મ કર્યાં હતાં, તેઓની પાસેથી રાજ્ય તથા ધન ખૂંચવી લેતા હતા.^{૧૬} હે ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર રાજા! એ પ્રમાણે સભાનો કાર્યક્રમ ચાલી રહ્યો હતો, તેવામાં મહાતેજસ્વી કુંડધાર સર્વ યક્ષોના દેખતાં દેવો પાસે આવીને પૃથ્વી પર લાંબો યર્ધને પડ્યો; અર્ધાત્ દેવોને દંડવત્ પ્રણામ કર્યાં.^{૧૭} તે જોઈ અત્યંત ઉદાર મનવાળા મહિષાસુર દેવે પૃથ્વી પર પડેલા કુંડધારને દેવોની આજ્ઞાનુસાર આ પ્રમાણે કહ્યું: ‘હે કુંડધાર! તારી શી ઇચ્છા છે?’^{૧૮}

કુંડધારે કહ્યું: જો દેવતાઓ મારા પર પ્રસન્ન થયા હોય, તો મારા ભક્ત આ બ્રાહ્મણ ઉપર અનુગ્રહ કરવાની હું ઇચ્છા રાખું છું કે, જેથી તેના સુખનો ઉદય થાય.^{૧૯}

તે પછી મહિષાસુર દેવે દેવોની આજ્ઞા લઈને મહાતેજસ્વી કુંડધારને પુનઃ આ પ્રમાણે કહ્યું.^{૨૦}

* અર્થાત્ કૃતાંતના જેવો મહાપાપી કોઈ પણ નથી.

મહિષાસુર જોલ્યો: હે કુંડધાર! ભિક્ષુ, ભિક્ષા થા. તારું કલ્યાણ થાઓ, તું કૃતકૃત્ય થઈને સુખી થા. તારા મિત્ર એ બ્રાહ્મણને જો ધનની ઇચ્છા હોય તો તેને ધન આપવામાં આવે અથવા દેવોની આજ્ઞા લઈને હું પોતે જ તે બ્રાહ્મણને જેટલું જોઈતું હશે તેટલું અખૂટ ધન આપવા તૈયાર છું.^{૨૧,૨૨}

હે યુધિષ્ઠિર! મહિષાસુરનાં એ વાક્યો સાંભળીને કુંડધારે પોતાના મનમાં જ વિચાર કર્યો કે, ‘મનુષ્ય-જન્મ તો ચંચળ છે અને નાશવંત છે, માટે આ બ્રાહ્મણની યુદ્ધિ તપશ્ચર્યામાં જ સ્થિર થાય, એટલું મારે માગવું જોઈએ.’ આવો વિચાર કરીને તેણે કહ્યું.^{૨૩}

કુંડધાર જોલ્યો: હે ધન આપનાર મહિષાસુર! આ બ્રાહ્મણને માટે હું ધનની યાચના કરતો નથી, પરંતુ આ મારા ભક્ત ઉપર કોઈ ભુલો જાતનો જ અનુગ્રહ કરવા માટે હું ઇચ્છું છું.^{૨૪} તમે મારા ભક્તને રત્નથી ભરેલી આખી પૃથ્વી અર્પણ કરી દો અથવા રત્નોના મોટા ઢગલા આપી દો, તોપણ તેને હું ઇષ્ટ ગણતો નથી. હું તો માત્ર એટલું જ ઇચ્છું છું કે, આ મારો ભક્ત ધાર્મિક બને.^{૨૫} તેની યુદ્ધિ નિત્ય ધર્મમાં જ રમણ કરે, ધર્મ ઉપર જ તે પોતાનું જીવન ગાળે અને ધર્મને જ સર્વના કરતાં તે ઉત્તમ માને, આવો અનુગ્રહ કરવાની જ મારી ઇચ્છા છે.^{૨૬}

મહિષાસુરે કહ્યું: રાજ્ય તથા વિવિધ પ્રકારનાં સુખો સદાય ધર્મનાં જ કૃષ્ણ ગણાય છે; માટે એ બ્રાહ્મણ કાયાના કલેશોથી મુક્ત થઈને ધર્મનાં કૃષ્ણો જ ભક્તે ઉપલોગ કરે.^{૨૭}

ભીષ્મે કહ્યું: એ પ્રમાણે મહિષાસુરે ઘણો ઘણો સમજાવ્યો, છતાં મહાયશસ્ત્રી કુંડધારે પુનઃ પુનઃ એની એ જ પ્રાર્થના કર્યાં કરી કે, ‘એ બ્રાહ્મણ ધાર્મિક જ બને.’ પછી સર્વ દેવતાઓ તેના પર અત્યંત પ્રસન્ન થયા.^{૨૮}

મહિષાસુર પણ જોલી જોલ્યો: હે કુંડધાર! તારા ઉપર અને તે બ્રાહ્મણ ઉપર સર્વ દેવતાઓ અત્યંત પ્રસન્ન થયા છે, જેથી તેઓ વંદાન આપે છે કે, એ બ્રાહ્મણ ઘણો જ ધર્માત્મા યશો અને ઐની યુદ્ધિ નિત્ય ધર્મમાં જ રમણ કરશે.^{૨૯}

ભીષ્મે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર! એ પ્રમાણે પોતાના કાર્યમાં કૃતીભૂત થઈને મેઘ કુંડધાર

પ્રસન્ન થયો, કારણ કે તેણે પોતાના મનની ઇચ્છા પ્રમાણે બીજાં વરદાનો કરતા ઘણું જ શ્રેષ્ઠ વરદાન પોતાના ભક્ત માટે મેળવ્યું હતું.^{૩૦} પછી પેલા શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણે (સ્વપ્રમાથી ભગત યર્ધને) પોતાની આત્મ બાળુ નાખવામા આવેલા સૂક્ષ્મ કાંટેલા વસ્ત્રો ત્યાં જોયા તે જોઈને તેને વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થયો.^{૩૧} તેણે પોતાના મનમા જ કહ્યું કે, ‘મેં કરેલા આટલા બધા પુણ્યકર્મને પણ એ કુંડધારે જો જાણ્યા નથી, તો પછી બીજા કયો દેવ હવે જાણવાનો છે? માટે ચાલ, (આ સર્વનો ત્યાગ કરીને) હું વનમા જ જાઉં અને ત્યાં જઈને ધર્મમા જ શુવન ગાળવું, એ મારે માટે શ્રેષ્ઠ છે.’ આવો વિચાર કરીને તે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ પરમ વરાગ્યને લીધે અને દેવતાઓની કૃપાને લીધે વનમા જ ચાલ્યો ગયો અને ત્યાં જઈને તેણે મહાન તપશ્ચર્યા કરવાનો આરંભ કર્યો^{૩૨/૩૩} હે મહારાજા! એ બ્રાહ્મણની યુદ્ધિ ધર્મ કરવામા એટલી બધી દૃઢ થઈ કે, જેથી દેવતા અને અતિથિઓને અર્પણ કરતા અવશેષ રહેલા ફળમૂળનો જ તેણે આહાર કરવા માણ્યો.^{૩૪} પછી અનુક્રમે ફળમૂળના આહારનો પણ તેણે ત્યાગ કર્યો અને કેવળ પાંદડાનો જ આહાર કરવા માણ્યો. પછી તે પાંદડાના આહારનો પણ ત્યાગ કરી દઈને કેવળ જળનો જ આહાર કરવા માણ્યો અને પછી જળના આહારનો પણ ત્યાગ કરી દઈને તેણે અનેક વર્ષો પર્થ ત કેવળ વાણનો જ આહાર કર્યો કયો, છતાં એના પ્રાણનો ક્ષય થયો નહિ, એ વાત આશ્ચર્ય જેવી જ ગણાય.^{૩૫/૩૬} ધર્મ ઉપરની શ્રદ્ધાને લીધે આવી ઉચ્ચ તપશ્ચર્યા કરતા કરતા જ્યારે ઘણો સમય વીટી ગયો, ત્યારે તેને દિવ્ય દષ્ટિ ઉત્પન્ન થઈ^{૩૭} અને તે સમયે તેને આવી યુદ્ધિ પ્રકટ થઈ કે, ‘આ સમયે હું કોઈના પર જો પ્રસન્ન થાઉં, તો તેને જેટલું જોઈતું હોય તેટલું ધન આપી શકું છું’, કેમ કે મારી વાણી કદી મિથ્યા થાય જ નહિ.^{૩૮} પોતાનામા આર્ણ સામર્થ્ય પ્રાપ્ત

થયેલું જોઈ તે બ્રાહ્મણનું મુખ હર્ષથી પ્રકુલ થઈ ગયું. તેણે ફરી પણ તપશ્ચર્યા કરવાનો આરંભ કર્યો અને પુનઃ પૂર્વના કરતા બ્યારે અધિક તપ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ, ત્યારે તેણે વિચાર કર્યો કે, ‘આ સમયે મારામા એટલું બધું સામર્થ્ય છે કે, કોઈના પર પ્રસન્ન થઈને તેને મોટું રાજ્ય આપી દઉં, તો તત્કાળ તે રાજ બની બાધ અને મારી વાણી મિથ્યા થાય જ નહિ.’^{૩૯/૪૦} હે ભારત! તે બ્રાહ્મણ એ પ્રમાણે વિચાર કરતો હતો, તેવામા તેના તપના યોગથી અને તેના પરના સુહૃદ્ભાવથી આકર્ષાઈને મેઘ કુંડધારે તેને પ્રત્યક્ષ દર્શન દીધા.^{૪૧} હે રાજા! પેલો બ્રાહ્મણ પણ કુંડધારને જોતા જ તેની સામે ગયો અને મનમા આશ્ચર્ય પામીને વિધિપૂર્વક તેની પૂજા કરવા લાગ્યો.^{૪૨} તે સમયે કુંડધારે તેને આ પ્રમાણે કહ્યું: ‘હે બ્રાહ્મણ! તને દિવ્ય ચક્ષુ પ્રાપ્ત થયા છે, માટે તે દ્વારા આ સર્વ લોક તરફ દષ્ટિ કરીને પ્રથમ રાજાઓની ગતિને તું જોઈ લે.’^{૪૩} પછી તે બ્રાહ્મણે દૂર રહ્યા છતાં પણ પોતાની દિવ્યદષ્ટિના પ્રભાવથી સર્વ તરફ જોવા માંડ્યું, તો હજારો રાજાઓ નરકમાં હૂંમેલા જોવામા આવ્યા.^{૪૪}

કુંડધારે કહ્યું: તે ખરા ભાવપૂર્વક મારું પૂજન કર્યું છે, છતાં (આ રાજાઓની પેઠે) અતે તારે હું ખ ભોગવવું પડે, તો પછી મેં તારું શુ પ્રિય કર્યું અને તાત પર કયો અનુચ્છેદ કર્યો? (અર્થાત્ તને રાજ્ય કે ધન આપીને મેં તારા અનુચ્છેદ કર્યો હોત, તોપણ તે ન કયાં જોવો જ ગણાત, કેમ કે તે અનુચ્છેદથી અતે તારે હું ખ જ ભોગવવું પડત.) જો, જો, તું ફરી પણ લોકો તરફ દષ્ટિ કર, કે જેથી તને જણાશે કે, આ જગનમા મનુષ્ય વિષયભોગ માટે કેમ ઇચ્છા કરતો હશે? કારણ કે સ્વર્ગના દ્વાર તો મનુષ્યોને માટે ખાસ કરીને બંધ જ રહે છે.

ભીષ્મે કહ્યું: કુંડધારના એ કથન ઉપરથી બ્રાહ્મણે મનુષ્યો તરફ દષ્ટિ કરી, તો અનેક પુરુષો કામ, ક્રોધ, લોભ, ભય, મદ, નિદ્રા, તદ્રા અને

* પોતાને દિવ્ય દષ્ટિ ઉત્પન્ન થતા જ તે બ્રાહ્મણોને એવો નિશ્ચય થઈ ગયો કે, તપશ્ચર્યા જ સર્વના કરતા શ્રેષ્ઠ છે, કારણ કે જે હું, પૂર્વે બીજાઓની ઉપાસના કરીને ધન માટેની યાચના કરી રહ્યો હતો, છતાં ધન મેળવી શક્યો ન હતો, તે જ હું આ સમયે બીજા ઉપર જો

પ્રસન્ન થાઉં તો તેને અપૂર ધન આપવા માટે સમર્થ છું, જેટલું જ નહિ પણ મારામા એટલી બધી શક્તિ પ્રાપ્ત થઈ છે કે મારું વચન કદી મિથ્યા થાય જ નહિ, અર્થાત્ મને વચનસિદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ છે.

આલસ્યથી ઠંકાઈ રહેલા તેણે જોયા. ૪૫-૪૭

કુંડધારે કહ્યું : આ દોષોથી જગતના સર્વ મનુષ્યો અત્યંત ઘેરાયેલા છે, વળી દેવતાઓને મનુષ્યો તરફથી ભય હોય છે, જેથી દેવોની આજ્ઞાને લીધે તે દુર્ગુણો મનુષ્યોના પર સર્વ તરફથી વિદ્યો નાખે છે. ૪૮ જગતનો કોઈ પણ મનુષ્ય દેવોની આજ્ઞા વિના કદી ધાર્મિક થઈ શકતો નથી, જેથી તું પણ (દેવોની આજ્ઞાનુસાર) તપશ્ચર્યા કરીને બીજાઓને રાજ્ય તથા ધન આપવા શક્તિમાન થયો છે. ૪૯

ભીષ્મે કહ્યું : તે પછી ધર્માત્મા બ્રાહ્મણે કુંડધાર મેઘના ચરણમાં પોતાનું મસ્તક નમાવ્યું અને આ પ્રમાણે કહ્યું : ‘ખરેખર, તમે મારા પર મહાન અનુગ્રહ કર્યો છે. ૫૦ તમે મારા પર આટલો બધો સ્નેહ રાખ્યો છો, તે નહિ જાણીને મેં કામ તથા લોભને અધીન થઈને પૂર્વે તમારી જે અસૂચા કરી છે, તેને માટે તમારે મને ક્ષમા આપવી યોગ્ય છે. ૫૧ બ્રાહ્મણે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ‘તેને માટે મેં પ્રથમથી જ ક્ષમા આપી છે’ એમ કહીને કુંડધાર તે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણને પોતાના બન્ને ખાડું વડે ભેટી પડ્યો અને પછી તે જ ક્ષણે ત્યાં અતર્ધાન થઈ ગયો. ૫૨ પેલો બ્રાહ્મણ પણ કુંડધારના પ્રસાદથી તપશ્ચર્યા કરીને ઉત્તમ સિદ્ધિને પામ્યો હતો, તેથી પોતાની ઇચ્છાનુસાર સર્વ લોકમાં વિચરવા લાગ્યો. વળી તે બ્રાહ્મણને ધર્મ અને યોગના પ્રભાવથી આકાશગમનની તથા સંકલિપત અર્થની સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ હતી અને છેવટે પરમ ગતિ પણ પ્રાપ્ત થઈ હતી. ૫૩-૫૪ (આ જગતમાં ધર્મનું માહાત્મ્ય કેટલું છે, તે તમે જુઓ.) દેવો, બ્રાહ્મણો, સત્પુરુષો, યક્ષો, મનુષ્યો અને ચારણો ધાર્મિક પુરુષોનું જ પૂજન કરે છે, પરંતુ ધનાઢ્યોનું કે કામી પુરુષોનું પૂજન કરતા નથી. (અર્થાત્ કામ અને અર્થના કરતાં ધર્મ જ શ્રેષ્ઠ છે.) ૫૫ હે યુધિષ્ઠિર ! તમારા ઉપર પણ સર્વ દેવતાઓ પ્રસન્ન થયા છે; કારણ કે તમારી બુદ્ધિ ધર્મમાં જ રમણ કરી રહી છે અને એ પણ સત્ય જ છે કે, ધર્મની અંદર કોઈ અલૌકિક સુખ-કલા વસી રહી છે અને ધર્મમાં જ પરમ સુખનો

નિવાસ છે. ૫૬

ક્રિતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતગીત મોક્ષધર્માનુસાસન-પર્વમાં ‘કુંડધાર મેઘની કથા’ નામનો

અધ્યાય ૨૭૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૭૨ મો

હિંસાપ્રધાન યજ્ઞ નિંદા છે

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

વહ્નનાં યજ્ઞતપસામેકાર્થનાં પિતામહ !

ધર્માર્થ ન મુક્ષાર્થાર્થ કથં યજ્ઞઃ સમાહિતઃ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! યજ્ઞો અને તપ અનેક પ્રકારનાં છે અને તે સર્વનું પ્રયોજન ચિત્તશુદ્ધિ અથવા ઇશ્વરપ્રીતિરૂપ એક જ હોય છે; પરંતુ જે યજ્ઞ કેવળ ધર્મને માટે જ હોઈને ધન-પ્રાપ્તિ અને સ્વર્ગપ્રાપ્તિરૂપ ફળ માટે કરવામાં આવતો નથી, તે યજ્ઞ કેવા પ્રકારનો હોય છે ? ૧

ભીષ્મે કહ્યું : આ વિષયમાં નારદે કહેલું એક વૃત્તાંત હું તમને કહું છું. તેમાં ઉછવૃત્તિથી આશુ-વિકા ચલાવનારા એક બ્રાહ્મણની યજ્ઞ સંબંધી કથા કહેવામાં આવી છે. ૨

નારદે કહ્યું : પૂર્વે ધર્મના પ્રાધાન્યને લીધે અત્યંત શ્રેષ્ઠ ગણાતા વિદર્ભદેશમાં ઉછવૃત્તિથી આશુવિકા ચલાવનારો એક ઉત્તમ બ્રાહ્મણ રહેતો હતો. તેણે એક સમયે યજ્ઞ કરવાનો આરંભ કર્યો. ૩ તેના યજ્ઞમાં સામાનું અન્ન લોખન તરીકે હતું અને સૂર્યપણી તથા સુવર્ચલા નામની બે વનસ્પતિનું શાક બનાવવામાં આવ્યું હતું. આ શાક અત્યંત નીરસ અને કડવું હતું, છતાં તે બ્રાહ્મણના તપો-બળથી ઘણું સ્વાદિષ્ટ બની ગયું હતું. ૪ હે શત્રુ-તાપન યુધિષ્ઠિર ! તે બ્રાહ્મણ વાનપ્રસ્થાશ્રમનો આશ્રય કરીને વનમાં રહેતો હતો અને કોઈ પણ પ્રાણીની હિંસા કર્યા વિના પવિત્ર જીવન ગાળતો હતો. તેણે માત્ર ફળમૂળોથી જ યજ્ઞસ્વરૂપ વિષ્ણુનું યજ્ઞન

* આ અધ્યાયમાં કહેવામાં આવેલી આખ્યાયિકાનું વાસ્તવિક તાત્પર્ય એ છે કે, કામનું સેવન, કામને માટે સેવવામાં આવતા ધર્મનું સેવન અને ધર્મને માટે સેવવામાં આવતા અર્થનું સેવન એ ત્રણે કેવળ તુચ્છ છે; અર્થાત્ અન્યોન્યની અપેક્ષાએ સેવવામાં આવતો ત્રિવર્ત્ત કેવળ તુચ્છ ગણાય છે. માત્ર નિષ્કામ બુદ્ધિથી સેવવામાં આવતો ધર્મ જ સૌના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે.

કર્તુ' હતું, તોપણ તેને સ્વર્ગદાતા થઈ પડયું' હતું.^૫ એ બ્રાહ્મણુ' નામ 'સત્ય' હતું અને તેની શ્રીનુ નામ 'યુગધારિણી' હતું. તેની એ શ્રી અનેક પ્રકારનાં યજ્ઞો કરીને શરીરે કૃષ્ણ થઈ ગઈ હતી, પવિત્ર હતી અને યજ્ઞપત્ની તરીકે પોતાના પતિને અનુસરતી હતી, પરંતુ (પોતાનો પતિ હિંસાપ્રધાન યજ્ઞથી વિષ્ણુ' યજ્ઞ કરવા ઇચ્છે છે, એમ બાણીને) અતઃકરણપૂર્વક પતિને અનુસરતી ન હતી.^૬ માત્ર શાપના ભયને લીધે પોતાના પતિના સ્વભાવને તે અનુસરતી હતી. (કારણ કે શ્રી હિંસાચરણને ધિક્ષા-રતી હતી અને પ્રાણીમાત્રને કંઈ દુઃખ થાય, તેવા કર્મથી વિરુદ્ધ હતી; એટલા માટે જ) તે પોતાની મેળે ખરી પડેલા મોરનાં પીછાંથી તથા છાંયું પાંદડાંથી વણેલુ વસ્ત્ર શરીર પર ધારણ કરતી હતી.^૭ તે શ્રીને યજ્ઞ કરવાની લેશમાત્ર ઇચ્છા ન હતી, તોપણ પોતાના પતિની આજ્ઞાથી તેણે યજ્ઞ-કર્મમાં ભાગ લીધો હતો. હવે તે વનમાં શુકના વંશનો એક ધર્મવેત્તા ઋષિ રહેતો હતો, જેનું નામ પશુાંદ હતું. એ પશુાંદ સત્ય નામના તે બ્રાહ્મણનો સહવાસી હોઈને સમીપ જ રહેનારો હતો. તેણે મૃગનું સ્વરૂપ ધારણ કરીને સત્ય મુનિને આ પ્રમાણે કહ્યું : 'તમે આ દુષ્ટ કર્મનો આરંભ કર્યો છે; પરંતુ મંત્રો અને ઋગ્યોથી રહિત આ યજ્ઞ ઊલટો પાપજનક થઈ પડશે. (કહાથ તમે કહેશો કે, મારી પાસે દ્રવ્ય નથી, જેથી હું પશુહોમ કેવી રીતે કરી શકું, તો તેને માટે હું તમને કહું છું કે,) હે બ્રાહ્મણ! તમે મારા શરીરનો જ અગ્નિમાં હોમ કરીને યજ્ઞક્રિયા પૂર્ણ કરો અને પછો નિર્દોષ થઈ સ્વર્ગમાં પ્રયાણ કરો.^{૮-૧૦} તે મૃગ એ પ્રમાણે કહેતો હતો, તેવામાં સૂર્યમંડળની અધિષ્ઠાત્રી દેવી સાવિત્રી પણ તે યજ્ઞમાં સાક્ષાત્ સ્વરૂપે આવી પહોંચી અને તે બ્રાહ્મણને આ પ્રમાણે કહેવા લાગી કે, 'હે બ્રાહ્મણ! તું આ પશુનો મારા નિમિત્તે અગ્નિમાં હોમ કર.' પણ તે બ્રાહ્મણે દેવીને સાફ કહી દીધું કે, 'મારા સહવાસી આ મૃગને હું હણીશ નહિ.^{૧૧} બ્રાહ્મણે એ પ્રમાણે ના પાડી, એટલે તે દેવી અજ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થનારા યજ્ઞ સંબંધી દોષને જોવાની ઇચ્છાથી બાણે રસા-વલમ પેસી જતી હોય તેમ યજ્ઞના અગ્નિમાં પેસી

ગઈ.^{૧૨} તે પછી પેલા મૃગે ફરી પણ હાથ જોડીને ઊભેલા સત્ય મુનિ પાસે ચાચના કરી, (કે તમે મને અગ્નિમાં હોમી દો,) તોપણ તે બ્રાહ્મણે તેને લેટી પડીને જણાવ્યું કે, 'હું તારો વધ નહિ કરું, તું અહીંથી પાછો જા.^{૧૩} પછી તે મૃગ ત્યાંથી આઠ પગલાં જેટલે આલો નીકળીને વળી પણ પાછો આવ્યો અને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યો : 'હે સત્ય! કૃપા કરીને તમે મારો વધ કરો; કેમ કે યજ્ઞનિમિત્તે મારો વધ થશે તો અવશ્ય હું સફળતિ પામીશ.^{૧૪} હું તમને દિવ્યદષ્ટિ આપું છું.' તે દ્રારા તમે દિવ્ય અપ્સરાઓ તથા મહાત્મા ગંધર્વોનાં વિચિત્ર વિમાનોને પ્રત્યક્ષ જુઓ.^{૧૫} તે પછી (મૃગે આપેલી દિવ્યદષ્ટિ દ્રારા) તે બ્રાહ્મણે સ્વર્ગના દિવ્ય પદાર્થોને ઘણી જ સૃષ્ટાપૂર્વક નીરખી નીરખીને જોયા અને પછી પોતાના મનમાં માની લીધું કે, યજ્ઞમાં હિંસા કરવાથી જ સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થાય છે. વળી તેણે જોયું કે, સ્વર્ગની ઇચ્છા રાખનારો આ મૃગ પોતાનો વધ કરાવવા માટે જ અહીં આવ્યો છે.^{૧૬} હે રાજા! તે મૃગ વસ્તુતઃ મૃગ ન હતો, પણ ધર્મ પોતે જ હતો. તેવા કોઈ કારણને લીધે (પ્રથમ પશુાંદના રૂપમાં) ઘણાં વર્ષો પર્થત તે વનમાં સત્ય મુનિની પાસે તે રહેતો હતો અને સત્ય મુનિએ જ્યારે યજ્ઞનો આરંભ કર્યો, ત્યારે મૃગના સ્વરૂપમાં ત્યાં આવીને (સ્વર્ગદર્શનથી તેને લોભાવીને) પોતાના આત્માને મનુષ્યયોનિથી તેણે મુક્ત કર્યો હતો; પણ ખરું જોતાં હિંસા કરવી, એ યજ્ઞનો ઉત્તમ વિધિ નથી જ.^{૧૭} એ બ્રાહ્મણે 'પશુ-નો વધ કરીને હું સ્વર્ગને પામીશ' એવા અભિ-પ્રાયથી મૃગની હિંસા કરી, પરંતુ એવું દુષ્ટ કર્મ કરીને પોતાના મહાન તપનો તેણે નાશ કરી નાખ્યો; માટે હિંસા યજ્ઞને માટે હિતકારક નથી જ.^{૧૮} તે પછી ભગવાન ધર્મે પોતાનું સાક્ષાત્ સ્વરૂપ પ્રકટ કરીને તે બ્રાહ્મણ પાસે અહિં સાતમક યજ્ઞ કરાવ્યો હતો, જેથી તે બ્રાહ્મણ હિંસાપ્રધાન યજ્ઞને નહિ ઇચ્છનારી પોતાની શ્રીનું પણ સમાધાન કરી શક્યો અને તપના પ્રભાવથી પરમ પદને પામી શક્યો.^{૧૯} હે મુધિષ્ઠિર! હું તમને સત્ય કહું છું કે, અહિંસા-ધર્મ જ સંપૂર્ણ અથવા શાશ્વત કૃપા આપનારો છે અને હિંસાધર્મ તો તુચ્છ એવા સ્વર્ગાદિ ક્ષણે જ

આપનારો હોવાથી સત્યવાદી-બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરુષોનો તે ધર્મ જ ગણ્યો નથી ૨૦

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વા તર્જન મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા દિ સામ્રાધાન ચક્ષુ નિઘ છે ૨ નામનો અધ્યાય ૨૭૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૭૩ મો

મોક્ષ, વૈરાગ્ય, ધર્મ અને પાપ કેવી રીતે પ્રાપ્ત થાય છે?

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કથં ભવતિ પાપાત્મા કથં ધર્મં કરોતિ વા ।

કેન નિર્વેદમાદત્તે મોક્ષં વા કેન ગચ્છતિ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું હે પિતામહ ! પુરુષ પાપી કેવી રીતે થાય છે, ધાર્મિક કેવી રીતે થાય છે, વૈરાગ્યને કેવી રીતે પામે છે અને મોક્ષને કેવી રીતે પામે છે, તે મને જાણો ૧

ભીષ્મે કહ્યું હે યુધિષ્ઠિર ! મનુષ્યના સર્વ ધર્મો તમારા જાણવામા છે, છતાં તમે મને પ્રશ્ન કરો છો તેના મૂળ આશય પોતાની ધર્મ વિષે સ્થિરતા થાય, એ જ હોવો જોઈએ (આમ જાણીને) હું તમને મોક્ષ, વૈરાગ્ય, પાપ અને ધર્મના વિષયને મૂળથી જ કહું છું, તેનું તમે શ્રવણ કરો ૨ હે ભરત શ્રેષ્ઠ રાજા ! મનુષ્ય શબ્દાદિ પાંચે વિષયોનું જ્ઞાન મેળવવા માટે પ્રથમ ઇચ્છાપૂર્વક પ્રવૃત્તિ કરે છે અને પછી તે પાંચેમાનો એકાદો વિષય ન્યારે પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે તેના પર તેને રાગ થાય છે અને જે વિષય પ્રાપ્ત થતો નથી, તેના પર તેને દ્વેષ થાય છે ૩ પછી જે વિષય ઉપર પોતાને રાગ થયો હોય છે, તેને સપાહન કરવા માટે અને જેના પર દ્વેષ થયો હોય છે, તેનો ત્યાગ કરવા માટે મનુષ્ય યત્ન કરે છે અને મોટા મોટા કર્મો કરવાનો આરંભ કરે છે, એટલું જ નહિ પણ પોતાને પ્રિય લાગતા રૂપ, ગંધ આદિ વિષયોનું પુનઃ પુનઃ સેવન કરવાની ઇચ્છા કરે છે, ૪ જેથી રાગ અને દ્વેષ અત્યંત વધી પડે છે અને તેમાથી લોભની તથા મોહની પણ ઉત્પત્તિ થાય છે ૫ આ રીતે મનુષ્ય રાગ અને દ્વેષથી ભરપૂર બની જાય છે અને લોભ તથા મોહથી ઘેરાઈ જાય છે, ત્યારે તેની બુદ્ધિ ધર્મોચ્ચરણથી વિમુખ થાય છે કદાચ ધર્મોચ્ચરણ કરે છે, તોપણ વપટથી કે

દભથી જ ઠરે છે. ૬ હે કુરુવંશી રાજા ! રાગ, દ્વેષ લોભ અને મોહ એ ચતુર્લોકીકરિને અધીન થયેલો પુરુષ કપટપૂર્વક જ ધર્મોચ્ચરણ કરે છે, કપટ કરીને જ દ્રવ્ય મેળવવાની ઇચ્છા કરે છે અને કોઈ સમયે કપટના યોગથી ધનસિદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ, એટલે તો પૂછ્યું જ શું ? કેવળ કપટ અને આડંબર કરવાની જ તેને બુદ્ધિ સૂઝે છે અને પછી તો કેવળ પાપ કૃત્ય કરવાનો જ આરંભ કરી દે છે હે ભરત ! તે સમયે તેના મિત્રો કે બીજા પડિતો તેણે પાપકૃત્ય કરતા તેને અટકાવે, તોપણ તે અટકતો નથી અને જીલટો શાસ્ત્રોક્ત ન્યાયવાળા ૭ ઉત્તરો આપીને સામે થાય છે, પરંતુ એવા પાપી પુરુષને અધર્મ ૮ રાગ અને મોહથી ઉત્પન્ન થઈને કાયિક, વાચિક અને માનસિક એમ ત્રણ પ્રકારે વૃદ્ધિ પામે છે, ૯ કારણ કે તે પુરુષ પાપભરેલું જ ચિત્તન કરે છે, પાપભરેલું જ ભાષણ કરે છે અને પાપભરેલું જ વર્તન કરે છે આ રીતે અધર્મમા જ પ્રવૃત્તિ કરનાર સત્યપુરુષો જોઈ શકે છે, (અને તેથી જ તેઓ તે પુરુષને ત્યાગ કરી દે છે,) પણ જેઓ તેના સમાન આચરણવાળા હોય છે અને પાપકર્મી હોય છે, તેઓ તેની સાથે મિત્રતા કરે છે ખરેખર, એવો પાપી પુરુષ આ લોકમા જ ન્યારે સુખ પામતો નથી, ત્યારે પરલોકમા તો કયાથી જ સુખી થાય ૧૦ ૧૧ એ રીતે પુરુષ પાપી કેવી રીતે થાય છે એ વાત મેં તમને કહી હવે પુરુષ ધાર્મિક કેવી રીતે થાય છે, એ વાત હું તમને કહું છું, સાલળો પારકાનું હિત ઠરવારૂપ કુશળ ધર્મનું આચરણ કરનારો પુરુષ પોતે પણ કુશળ પામે છે, પોતાનું પણ કન્યાણ કરે છે, કારણ કે તે પુરુષ પોતાની બુદ્ધિ દ્વારા પૂર્વોન્નત કોષોનો પથમથી જ વિચાર કરે છે અને તેથી જ બીજાનું કલ્યાણ કરવારૂપ ધર્મનું સેવન કરીને ઈષ્ટ ગતિને પામે છે ૧૨ ૧૩ જે પુરુષ સુખકુળ ખનું વિવેચન કરવામા કુશળ હોય છે, તે પુરુષ સત્યપુરુષોનું જ સેવન કરે છે, જેથી સત્યપુરુષોના આચાર અને સમાગમના પ્રભાવથી તેની બુદ્ધિ ધર્મમા જ રમણ કરે છે, ધર્મને અનુસરીને જ

* જેના કે બાહારે ન્યવહારે ન ત્વકલ્પન સુખી મનેત ૧ આહારમા અને વ્યવહારમા જેણે ધર્મનો ત્યાગ કર્યો હોય, તે જ સુખી થાય છે

તે પુરુષ પોતાનું જીવન ગાળે છે અને ધર્મપૂર્વક જ પ્રાપ્ત થયેલા ધનમાં પોતાની મનોવૃત્તિને પ્રેરે છે. (અર્થાત્ ધર્મપૂર્વક ધન સંપાદન કરીને જ તેનો ઉપલોગ કરવાની મનમા ઇચ્છા કરે છે.)^{૧૪૧૫} વળી તે પુરુષ જે જે સ્થળે શુભોને જુએ છે, તેના તેના મૂળનું સિંચન કરે છે અને તેની વૃદ્ધિ કરે છે જેથી તે પુરુષ ધર્મોત્તમા થઈ શકે છે. આ રીતે જ્યારે ધર્મોત્તમા થાય છે, ત્યારે તેને ઉત્તમ મિત્ર પણ મળી આવે છે.^{૧૪૧૬} પછી હે ભારત! મિત્ર અને ધનના લાભથી તે પુરુષ આ લોકમાં તથા પરલોકમાં શાન્દ, સ્પર્શ,^{૧૪૧૭} રૂપ, રસ અને ગંધ એ પાંચે વિષયો પર સામ્રાજ્ય લોગવે છે. (અર્થાત્ તે પાંચે વિષયોને સ્વાધીન કરી લે છે.)^{૧૪૧૮} હે યુધિષ્ઠિર! વિદ્વાનો કહે છે કે, ધર્મનું ફળ એ જ હોઈ શકે, કે જેના વડે મનુષ્ય પ્રભુતાને^{૧૪૧૯} સંપાદન કરે; પરંતુ ધાર્મિક પુરુષ ધર્મનું ફળ સંપાદન કરીને હર્ષમાં આવી જતો નથી કે કુલાઈ જતો નથી,^{૧૪૨૦} પણ તેમાં તુલ્ય ફળથી અતુલ રહીને, પોતાની જ્ઞાનદૃષ્ટિ દ્વારા વૈરાગ્યને પામે છે. પછી તે જ્ઞાનદૃષ્ટિવાળો પુરુષ શાન્દ, સ્પર્શ,^{૧૪૨૧} રૂપ, રસ અને ગંધ એ પાંચે વિષયોનું પોતાના મનમાં ચિંતન કરતો નથી, ત્યારે સ્વાભાવિક રીતે જ વિષયપ્રીતિથી મુક્ત થાય છે, છતાં તે પુરુષ ધર્મનો કદી પણ ત્યાગ કરતો નથી.^{૧૪૨૨} પછી જ્યારે તે પુરુષ જુએ છે કે, આ સર્વ જગત કેવળ નાશવંત છે, ત્યારે ધર્મના ફળમૂલ સ્વર્ગોદિનો ત્યાગ કરવા માટે તે ચતન કરે છે અને કેમચ: ઉપાય કરીને જ મોક્ષ મેળવવા માટે તૈયાર થાય છે.^{૧૪૨૩} ધર્મોત્તમા પુરુષ ધીમે ધીમે વૈરાગ્યમે સ્વીકાર કરે છે અને પાપકર્મનો ત્યાગ કરે છે; જેથી અંતે મોક્ષરૂપ પરમપદને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૪૨૪} હે તાત! તમે મને પાપ, ધર્મ,^{૧૪૨૫} મોક્ષ અને વૈરાગ્યના સંબંધમાં જે પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તેનો મેં તમને ઉત્તર આપ્યો છે;^{૧૪૨૬} માટે હે યુધિષ્ઠિર! તમે સર્વ અવસ્થામાં ધર્મને અનુસરીને જ વર્તન કરો, કેમ કે હે કુંતાપુત્ર! ધર્મની અંદર રચિત રહેનારા પુરુષોને સનાતન સિદ્ધિ (મોક્ષ) પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૪૨૭} ઇતિ શ્રીમદ્દાસારતમા શાંતિપર્વતર્જન મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા મોક્ષ, વૈરાગ્ય, ધર્મ અને પાપ કેવી રીતે પ્રાપ્ત થાય છે' નામનો અધ્યાય ૨૭૩મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૭૪મો

મોક્ષનો માર્ગ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

મોક્ષ: પિતામહેનોક્ત ઉપાયાન્નાનુપાયત: ।

તદુપાયં યથાન્યાયં શ્રોતુમિચ્છામિ ભારત ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે ભરતવંશી પિતામહ !

તમે કહ્યું કે ઉપાય કરવાથી જ મોક્ષ મળે છે, પણ ઉપાય કયાં વિના મોક્ષ મળતો નથી; તો તે ઉપાય કયો, એ સાંભળવાની મને ઇચ્છા છે, માટે તે મને યથાર્થ રીતે કહો.^૧

શ્રીમ્ને કહ્યું: હે મહાબુદ્ધિમાન યુધિષ્ઠિર ! કોઈ પણ વિષયમા તત્ત્વદૃષ્ટિથી પરીક્ષા કરી જોવારૂપી ઉપાય કેવળ એક તમારામાં જ જોવામાં આવે છે, જે ઉપાય વડે હે નિર્દોષ રાજા ! તમે ધર્માત્મિક સર્વ વિષયોમાં નિત્ય (નહું નહું) શોધ્યા કરો છો.^૨ ઘટને ઉત્પન્ન કરવાના સમયે મનુષ્યને જે બુદ્ધિ હોય છે, તે બુદ્ધિ ઘટની ઉત્પત્તિ થઈ ગયા પછી માન્ય રહેતી નથી. (તે જ પ્રમાણે બ્રહ્મની પ્રાપ્તિ કરવાના સમયે મનુષ્યને જે પ્રવૃત્તિમાર્ગની જરૂર હોય છે, તેની બ્રહ્મની પ્રાપ્તિ થઈ ગયા પછી જરૂર રહેતી નથી.) કેમ કે યજ્ઞાદિ પ્રવૃત્તિરૂપી ધર્મ જેઓના ઉપાયોરૂપ છે તેવા શમદમહાદિ નિવૃત્તિધર્મોની ઉત્પત્તિ થઈ ગયા પછી વસ્તુતત્ત્વનો સાક્ષાત્કાર કરવા માટે પ્રવૃત્તિધર્મની જરૂર રહેતી નથી.^૩ જેમ કે એક માર્ગ પૂર્વસમુદ્ર તરફ જનારો છે, તે કદી પશ્ચિમ-સમુદ્ર તરફ જતો નથી. (તેમ જ પ્રવૃત્તિમાર્ગ અને નિવૃત્તિમાર્ગ એ બંનેને પરસ્પર કારણકાર્યલાવ રહેલો છે, છતાં તેઓનામાં અત્યંત વિલક્ષણતા રહેલી છે; કેમ કે પ્રવૃત્તિમાર્ગ ચિત્તશુદ્ધિ સુધી જ પહોંચાડનારો છે, પણ નિવૃત્તિમાર્ગ તો પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કરાવનારો છે.) આ જગતમાં મોક્ષનો

૪ કહેવાનો આશય એ છે કે, જગતમાં જે માર્ગ છે: એક પ્રવૃત્તિમાર્ગ અને બીજો નિવૃત્તિમાર્ગ, તેમા પ્રવૃત્તિમાર્ગનું જે નિષ્કામ બુદ્ધિથી મેવન કરવામાં આવે છે, તો તે દ્વારા નિવૃત્તિમાર્ગની સિદ્ધિ થાય છે; પરંતુ નિવૃત્તિમાર્ગ જ્યારે સિદ્ધ થઈ જાય ત્યારે વસ્તુતત્ત્વનો સાક્ષાત્કાર કરવા માટે પ્રવૃત્તિમાર્ગની જરૂર રહેતી નથી, પણ નિવૃત્તિમાર્ગની જ જરૂર રહે છે.

માર્ગ એક જ છે, તેનું હું વિસ્તારથી વર્ણન કરું છું, તે તમે સાંભળો. * (મોક્ષાંગી ઇચ્છા રાજનારા) ધીર પુરુષે ક્ષમા વડે ક્રોધનો નાશ કરવો; સંકંતોના ત્યાગ વડે કામનો નાશ કરવો; આલસ્યના ત્યાગપૂર્વક ભગવાનના ધ્યાનરૂપ સાત્ત્વિક ધર્મનું સેવન કરીને નિદ્રાનો નાશ કરવો; પ્રમાદનો ત્યાગ કરીને લોકા પવાદના લયનો નાશ કરવો; ત્વં પદાર્થની મનમા ધારણ કરીને પ્રાણચેષ્ટાનો નિરોધ કરવો; ધૈર્યને ધારણ કરીને ઇચ્છા, દ્વેષ અને સ્ત્રી સંબંધી ઇચ્છાનો ત્યાગ કરવો; તત્ત્વજ્ઞાનનો અભ્યાસ કરીને વિપરીત જ્ઞાનરૂપ ભ્રાંતિનો, મોહરૂપ અજ્ઞાનનો તથા અનેક કૌટીલ્યોનો સ્પર્શ કરનારા સંશયનો નાશ કરવો અને જ્ઞાનના અભ્યાસપૂર્વક તત્ત્વવેત્તા થઈને ક્યેય વસ્તુમા અસ્થિરતારૂપ નિદ્રાનો તથા અન્ય વિષયમા થનારી આસક્તિરૂપ પ્રતિભાનો નાશ કરવો. ૫-૭ તેમ જ બુદ્ધિમાન પુરુષે હિંતકારક અને પાત્રક એવા મિતાહારનું સેવન કરીને સર્વ ઉપદ્રવોનો તથા રોગોનો નાશ કરવો, સતોષી રહીને લોભનો તથા મોહનો ત્યાગ કરવો, તત્ત્વવસ્તુનું દર્શન કરીને સર્વ વિષયોનો ત્યાગ કરવો, દયાથી અધર્મનો નાશ કરવો, સારી રીતે પાલન કરીને ધર્મનું રક્ષણ કરવું, ઉત્તરકાળનો (પરિણામનો) વિચાર કરીને આશાનો ત્યાગ કરવો, અભિલાષાનો ત્યાગ કરીને અર્થનો (ધનનો) ત્યાગ કરવો, સર્વ પદાર્થને અનિત્ય માનીને રનેહનો ત્યાગ કરવો, વાણુનો નિગ્રહ કરીને ક્રુધાનો જય કરવો, કરુણાનો આશ્રય કરીને ચિત્તના અભિમાનનો નાશ કરવો અને સતોષ દ્વારા વૃષ્ટાનો નાશ કરવો. ૮-૧૦ વળી તેવા મુમુક્ષુ પુરુષે નિત્ય ઉદ્યોગ પરાયણ રહીને આળસનો ત્યાગ કરવો, વેદ ઉપર વિશ્વાસ રાખવારૂપી નિશ્ચયથી વિપરીત તકોનો ત્યાગ કરવો, મૌનશુભનો આશ્રય કરીને વાચાલપણનો

* જ્ઞાનના અભ્યાસનું લક્ષણ આ પ્રમાણે છે

તત્ત્વિતન તત્કલન અન્યોન્ય તત્ત્વપ્રવેશન ।

एतदेकपरत्व च ज्ञानाग्रास विदुर्मुखा ॥

પરમાત્માનું જ ચિંતન કરવું, પરમાત્માની જ કથા કરવી, પરમાત્માનો જ અન્યોન્યને બોધ કરવો અને એક પરમાત્મા જ પરાયણ રહેવું, તેને વિદ્વાન પુરુષો જ્ઞાનાભ્યાસ કહે છે.

ત્યાગ કરવો અને છ શત્રુઓને છતવાના સામર્થ્યથી સંસારરૂપી લયનો ત્યાગ કરવો. ૧૧ આ રીતે યોગના અંગોને સિદ્ધ કર્યા પછી મુખ્ય યોગને સિદ્ધ કરવા પ્રયત્ન કરવો, (જેમ કે) વાણી વગેરે પ્રાણ ઇન્દ્રિયોનો મનમા લય કરવો, મનનો બુદ્ધિમા લય કરવો, બુદ્ધિનો જ્ઞાનદીપ દ્વારા શુદ્ધ ત્વં પદાર્થમા લય કરવો, એ ત્વં પદાર્થરૂપી જ્ઞાનનો આત્મબોધ દ્વારા (અયમાત્મા મદ્ધ એ વાક્યજન્ય વૃત્તિ દ્વારા) આત્મામા લય કરવો અને આત્માનો પરમાત્મામા લય કરી ઠેવળ બ્રહ્મસ્વરૂપે જ સ્થિતિ કરવી. ૧૨ આ રીતે યવિત્ર કર્મ કરનારા યોગી પુરુષે ચિત્તને ઠેવળ શાંત કરી દઈને આત્મસ્વરૂપને જાણવું અને વિદ્વાનેના કહેવા પ્રમાણે યોગમા વિમ્ન કરનારા પાંચ દોષોનો નાશ કરવો, ૧૩ કારણ કે કામ, ક્રોધ, લોભ, લય અને સ્વપ્ન આ પાંચ દોષોનો ત્યાગ કર્યા પછી જ વાણીને નિયમમાં રાખી શકાય છે અને તે પછી યોગના સાધનોનું સેવન કરી શકાય છે. ૧૪ વળી ધ્યાન, અધ્યયન, દાન, સત્ય, લજ્જા, સરલતા, ક્ષમા, શીઘ્ર, આહારની શુદ્ધિ અને ઇન્દ્રિયોનો સંયમ આ દશ સાધનોનું સેવન કરવાથી તેજની વૃદ્ધિ થાય છે, પાપનો નાશ થાય છે, સકલપેાની સિદ્ધિ થાય છે અને વિજ્ઞાનની પ્રવૃત્તિ થાય છે. ૧૫-૧૬ આ પ્રમાણે (વર્તવાથી) પાપ રહિત થયેલા, ઇન્દ્રિયોનો જય કરનારા અને અત્પ આહાર કરનારા તેજસ્વી પુરુષે કામક્રોધને વશ રાખીને પોતાના આત્માને બ્રહ્મપદે પહોંચાડવાની ઇચ્છા કરવી. ૧૭ તાત્પર્ય કે, વેદાંતશ્રવણ આદિ અભ્યાસ કરીને મૂઢતાનો ત્યાગ કરવો, વૈરાગ્યનો આશ્રય કરીને સર્વ પ્રકારના સગથી મુક્ત રહેવું, કામ તથા ક્રોધનો ત્યાગ કરવો, સતોષ દ્વારા દીનતાનો નાશ કરવો, નિર્ભયતા ધારણ કરવી, ગર્વ તથા અહંકારથી રહિત થવું, એક જ સ્થળે ધર કરીને રહેવું નહિ અને નિષ્કામ બુદ્ધિથી મન, વચન તથા કાયાને વશ કરવાં, એ જ મોક્ષનો માર્ગ છે અને તે માર્ગ સ્વચ્છ છે, નિર્મળ છે અને યવિત્ર છે. ૧૮-૧૯

x કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, મદ અને માત્સર આ શત્રુઓને લીધે જ મનુષ્ય પર સંસારરૂપી બધ આવી પડે છે માટે તેનો જય કરવાનું સામર્થ્ય મેળવીને સંસારના બંધને દૂર કરવો

અધ્યાય ૨૭૫ મો

નારદ અને અસિતનો મોક્ષ વિષેનો સંવાદ

॥ મીમા ઉવાચ ॥

અત્રૈવોદાહરંતીમમિતિહાસં પુરાતનમ્ ।

નારદસ્ય ચ સંવાદં દેવલસ્યાસિતસ્ય ચ ॥ ૧ ॥

લીખે કહ્યું : આ વિષયમાં જ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે, જેમાં નારદનો તથા અસિત-દેવલનો સંવાદ વર્ણવેલો છે.* એક સમયે નારદે શાંતિથી બેઠેલા વૃદ્ધ દેવલ મુનિને બુદ્ધિમાનોમાં શ્રેષ્ઠ બળીને પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિના સંબંધમાં તથા નાશના સંબંધમાં આ પ્રમાણે પૂછ્યું.^૨

નારદે પૂછ્યું : હે બ્રહ્મન્ ! આ સ્થાવરજંગમ જગત ક્યાંથી ઉત્પન્ન થયું છે અને પ્રલયસમયે પાછું ક્યાં લય પામે છે, તે મને કહેા.^૩

અસિતે* કહ્યું : પ્રાણીમાત્રની બુદ્ધિવાસનાથી પ્રેરાયલા પરમાત્મા જગતના આરંભસમયે જરા યુજ આદિ ચારે પ્રકારનાં પ્રાણીઓને જેમાંથી ઉત્પન્ન કરે છે, તેને જ ભૂતચિંતક જ્ઞાની પુરુષો પાંચ મહાભૂતો કહે છે.^૪ જીવની બુદ્ધિથી પ્રેરાયેલા આર યુગરૂપી કાળ પાંચ મહાભૂતોમાંથી સ્થાવર જંગમ પ્રાણીઓને ઉત્પન્ન કરે છે; (અર્થાત્ કાળ, બુદ્ધિ અને પાંચ મહાભૂત આ સાત પદાર્થો જ જગતનું ઉત્પત્તિકારણ છે.) છતાં જે પુરુષ એમ કહે છે કે, આ સાત સિવાયનો બીજો ચેતન કે અચેતન પદાર્થ જગતને ઉત્પન્ન કરે છે, તે ખરેખર અસત્ય જ છે.^૫ હે નારદ ! તારે બળબું કે, પાંચ મહાભૂત અને કાળ આ છયે પદાર્થો સનાતન કાળના છે, પરિણામરહિત છે, અનાદિ અને અનંત છે. તેમ જ સ્વાભાવિક રીતે જ મહાતેજસ્વી છે.^૬ સૃષ્ટિના આરંભસમયે જળ, આકાશ, પૃથ્વી, વાયુ અને અગ્નિ આ પાંચ* સિવાયનું બીજું કોઈ ઉત્કૃષ્ટ તત્ત્વ

હતું જ નહિ, એમ કહેવામાં લગારે સંશય નથી.^૭ આ તત્ત્વો સિવાયનું બીજું એક પણ તત્ત્વ શ્રુતિ-પ્રમાણથી કે યુક્તિથી સિદ્ધ થઈ શકતું નથી, છતાં કોઈ પુરુષ બીજા પદાર્થની જો સિદ્ધિ કરશે, તો કેવળ અસતરૂપ અજ્ઞાનની જ સિદ્ધિ કરશે, એમાં કંઈ સંશય નથી; માટે તારે બળબું કે, આત્મા સહિત આ મહાભૂતોથી જ સર્વ પદાર્થ ઉત્પન્ન થયા છે અને પ્રત્યેક પદાર્થમાં તે છ પદાર્થો જ પરોવાઈ રહ્યા છે.^૮ સારાંશ કે, પાંચ મહાભૂતો, કાળ (જીવ), પૂર્વજન્મનો સંસ્કાર અને સૌના અંતમાં રહેલા તત્ત્વને જો સાથે લઈએ તો અભાવરૂપ અજ્ઞાન આ આઠ તત્ત્વો અનાદિકાળનાં છે અને પ્રત્યેક સ્થાવરજંગમ પ્રાણીનાં ઉત્પાદક અને સંહારક છે.^૯ જગતનાં સર્વ પ્રાણીઓ એ આઠ તત્ત્વોમાં જ લય પામે છે અને પાછાં તેમાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે. તાત્પર્ય કે, સર્વ કોઈ પ્રાણી પોતાના નાશ પછી પાંચ મહાભૂતોમાં જ પાંચ પ્રકારે મળી જાય છે.^{૧૦} પ્રાણીનો દેહ પૃથ્વીમાંથી ઉત્પન્ન થયો છે. શ્રોતરદ્રિય આકાશમાંથી ઉત્પન્ન થયેલી છે, ચક્ષુરદ્રિય તેજમાંથી ઉત્પન્ન થયેલી છે, પ્રાણ વાયુમાંથી ઉત્પન્ન થયેલો છે. અને રુધિર

તેમાં છતાં આત્મતત્ત્વને પણ સાથે લેવું; કેમ કે વસ્તુતઃ આત્મા જ સતરૂપ છે, મહાભૂતોને તો અસત માનવોમાં આવ્યાં છે.

x આ શ્લોકમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે, કોઈ પણ પ્રાણીનો નાશ થયા પછી તેનો પાંચ મહાભૂતોમાં લય થઈ જાય છે. આ ઉપરથી કોઈને શંકા થાય કે, મહાભૂતના કારણે શરીરનો મહાભૂતોમાં લય થાય, એ તો સંભવિત છે, પણ શરીરમાં રહેલા જીવનો કેવી રીતે નાશ થાય? કારણ કે તે તો ચૈતન્યનો અંશ છે આ શંકાનું સમાધાન આ પ્રમાણે છે : જેમ જળરૂપ ઉપાધિનો નાશ થવાથી તેમાં દેખાતા ચંદ્રના પ્રતિબિંબનો પણ નાશ થાય છે, તેમ ઉપાધિરૂપ શરીરનો નાશ થવાથી તેમાં રહેલા ચૈતન્યના પ્રતિબિંબરૂપ જીવનો પણ નાશ થાય, એ સંભવિત છે. શ્રુતિ પણ કહે છે કે, 'વિજ્ઞાનઘન દૈત્યેન્મો મૃત્યુઃ સમુત્થાય તાન્યેવાત્વિન્યદ્યતિ ।' આત્મા વિજ્ઞાનઘન જ છે, છતાં પ્રતિબિંબરૂપે મહાભૂતોમાંથી ઉત્પન્ન થઈને પાછો તેઓની પાછળ નાશ પામે છે; અર્થાત્ ચંદ્રના પ્રતિબિંબનો નાશ થાય છે, છતાં ચંદ્રનો પોતાનો નાશ થતો નથી, તેમ જીવરૂપ પ્રતિબિંબનો નાશ થયા છતાં આત્માનો નાશ થતો નથી.

* અસિતનું જ બીજું નામ દેવલ છે.

x કાળનો અર્થ ટીકાકારે જીવ એવો કર્યો છે.

+ ટીકાકાર નીલકંઠ લખે છે કે, આત્મા સહિત પાંચ મહાભૂતો સિવાયનું બીજું કોઈ તત્ત્વ પ્રથમ ન હતું; કારણ કે મહતત્ત્વ પણ પાંચ મહાભૂતોમાંથી જ ઉત્પન્ન થયું છે. અર્થાત્ મૂળમાં કેવળ પાંચ જ તત્ત્વો લીધાં છે,

આદિ પ્રવાહી પદાર્થ જળમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા છે. (અર્થાત્ પ્રાણીનું શરીર પાંચ મહાભૂતોમાંથી જ ઉત્પન્ન થયેલું છે.)^{૧૧} વિદ્વાનો કહે છે કે, કર્ણ, નાસિકા, ચક્ષુ, ત્વચા અને જિહ્વા એ પાંચે ઇન્દ્રિયો શબ્દાદિ પાંચે વિષયોનાં જ્ઞાનસાધન છે.^{૧૨} જેમ કે ચક્ષુથી દર્શન થઈ શકે છે, કર્ણથી શ્રવણ થઈ શકે છે, નાસિકાથી ઘ્રાણ (ગંધગ્રહણ) થઈ શકે છે, ત્વચાથી સ્પર્શગ્રહણ થઈ શકે છે અને જિહ્વાથી સ્વાદ લેવાનું થઈ શકે છે. તારે યુક્તિ પૂર્વક જાણી લેવું કે, આ પાંચે શુભો પાંચે ઇન્દ્રિયો વિષે પાંચ પ્રકારે રહેલા છે.^{૧૩} શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ ને ગંધ આ પાંચ શુભોને પાંચે ઇન્દ્રિયોના પાંચ વ્યાપારથી જ ગ્રહણ કરી શકાય છે.^{૧૪} પરંતુ ઇન્દ્રિયો એ પાંચે શુભોને ગ્રહણ કરે છે, છતાં તેઓના સ્વરૂપને લેશમાત્ર જાણી શકતી નથી. કેવળ એક હેતુજ જ તે ઇન્દ્રિયો દ્વારા શુભોના સ્વરૂપને જાણી શકે છે;^{૧૫} કારણ કે સર્વ ઇન્દ્રિય સમુદાયના કરતાં ચિત્ત શ્રેષ્ઠ છે, ચિત્તના કરતાં મન શ્રેષ્ઠ છે, મનના કરતાં બુદ્ધિ શ્રેષ્ઠ છે અને બુદ્ધિના કરતાં હેતુજ શ્રેષ્ઠ છે.^{૧૬} પ્રાણી પ્રથમ ઇન્દ્રિયો દ્વારા વિષયોને ગ્રહણ કરીને ચિત્ત વડે તેઓને સામાન્ય રીતે જાણે છે અને પછી મન વડે સંકલ્પવિકલ્પ કરીને બુદ્ધિ વડે તેઓનો નિશ્ચય કરે છે, જે પ્રાણી ઇન્દ્રિયો દ્વારા પ્રાપ્ત થયેલા વિષયોને ગ્રાહ્ય-અગ્રાહ્ય તરીકે નિશ્ચયપૂર્વક જાણી શકે છે, તે જ ખરેખર બુદ્ધિમાન ગણાય છે.^{૧૭} અધ્યાત્મચિંતક વિદ્વાનો કહે છે કે, શ્રોત્ર, ચક્ષુ, જિહ્વા, નાસિકા અને ત્વચા એ પાંચ ઇન્દ્રિયો તથા ચિત્ત, મન અને બુદ્ધિ આ આઠેને જ્ઞાનેન્દ્રિયો કહે છે.^{૧૮} તેમ જ ચરણ (પગ), હાથ, ગુદા, લિંગ અને મુખ એ પાંચને કર્મેન્દ્રિયો કહે છે. હવે આ કર્મેન્દ્રિયો શું શું કાર્ય કરે છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^{૧૯} મુખઇન્દ્રિય ભાષણનું તથા ભોજનનું કામ કરે છે; ચરણઇન્દ્રિય જ્યાં ત્યાં જવાઆવવાનું કામ કરે છે; હસ્તઇન્દ્રિય કોઈ પદાર્થને લેવા-મૂકવાનું કામ કરે છે અને ગુદાઇન્દ્રિય તથા લિંગઇન્દ્રિય મળમૂત્રને બહાર કાઢવાનું કામ કરે છે, તેમાં ગુદાઇન્દ્રિય મળને બહાર કાઢે છે અને શિશ્ન (લિંગ) ઇન્દ્રિય મૂત્રને તથા મૈથુનસમયે

વીર્યને બહાર કાઢે છે.^{૨૦-૨૧} આ સિવાયની છઠ્ઠી એક બલ નામની પણ કર્મેન્દ્રિય છે, જેને પાંચ પ્રકારનો પ્રાણ પણ કહેવામાં આવે છે. આ છ કર્મેન્દ્રિયો, આઠ જ્ઞાનેન્દ્રિયો અને તે સર્વેના વિષયો એ તને કહ્યા.^{૨૨} હવે તે ઇન્દ્રિયો પોતપોતાનાં કર્મમાં પરિશ્રમ કરીને જ્યારે થાકી જાય છે, ત્યારે ઉપરામ પામે છે અને તે જ સમયે ઇન્દ્રિયવ્યાપારના અભાવને લીધે મનુષ્યનિદ્રાવશ થાય છે. આ રીતે નિદ્રાવસ્થામાં ઇન્દ્રિયોનો ઉપરામ હોય છે, પરંતુ મનનો કદી ઉપરામ જ હોતો નથી. તે તો નિદ્રાવસ્થામાં પણ સૂક્ષ્મ રીતે વિષયોનું સેવન કરે છે અને તે સ્થિતિને જ સ્વપ્નદર્શન કહેવામાં આવે છે. કેવળ વાસનામય જોવા જે જે સાત્ત્વિક, રાજસ અને તામસ ભાવો (વિષયો) જાગ્રત અવસ્થામાં પ્રસિદ્ધ હોય છે, તે તે સર્વ ભાવો ભોગને આપનારાં કર્મોની સાથે જોડાઈને સ્વપ્નમાં પણ જોવામાં આવે છે.^{૨૩-૨૪} જે પુરુષ સત્ત્વશુદ્ધી હોય છે, તે પુરુષની સ્મૃતિ સત્ત્વશુદ્ધિમાંથી ઉત્પન્ન થનારા આનંદ, ઐશ્વર્ય, જ્ઞાન અને વૈરાગ્ય વગેરે જાગ્રત અવસ્થાના ભાવોનો સ્વપ્નમાં પણ આશ્રય કરે છે.^{૨૫} (એ જ પ્રમાણે રજ્જે-શુભી પુરુષની સ્મૃતિ જાગ્રતકાળના રજ્જેશુભી ભાવોનો સ્વપ્નમાં આશ્રય કરે છે અને તમોશુભી પુરુષની સ્મૃતિ જાગ્રતકાળના તમોશુભી ભાવોનો સ્વપ્નમાં આશ્રય કરે છે, એમ સમજવું.)^{૨૬} સાત્ત્વિક, રાજસ કે તામસ હરકોઈ મનુષ્યમાં જે જે વાસનાઓ, તેની કર્મગતિનો આશ્રય કરીને રહેલી હોય છે, તે સર્વનું સ્વપ્નમાં પણ સ્મરણ થાય છે; (અને તે સ્મરણરૂપી જ્ઞાન પણ ભોગને આપનારાં કર્મને લીધે જાણે પ્રત્યક્ષ હોય તેવું ભાસે છે. આ રીતે જાગ્રતાવસ્થા અને સ્વપ્નાવસ્થા અન્યોન્યનો સંબંધ ધરાવનારી છે; અર્થાત્ જાગ્રતકાળની વાસનાઓનું સ્વપ્નાવસ્થામાં સ્મરણ થાય છે અને સ્વપ્નકાળની વાસનાઓનું જાગ્રતાવસ્થામાં સ્મરણ થાય છે.) પણ એ બન્ને અવસ્થાની વાસનાઓનો સુપ્રસિ

* અર્થાત્ જાગ્રત અવસ્થાની વાસનાઓ જ કર્મના ઉદયકાળે સ્વપ્નાવસ્થામાં ભાસિત થાય છે.

x કહેવાનો ભાવ એ છે કે, સાત્ત્વિક પુરુષ જાગ્રતકાળની વાસનાના હેતુજ્ઞ આનંદાદિ સાત્ત્વિક ભાવોનું સ્વપ્નમાં પણ સ્મરણ કરે છે.

અવસ્થામાં અભાવ જ થઈ જાય છે, એ આપણે પ્રત્યક્ષ અનુભવીએ છીએ; પરંતુ એ સુપુત્રિ અવસ્થામાં અનુભવાતો વાસનાઓનો અભાવ અમુક અલ્પ સમય સુધી જ ટકી રહે છે, પણ નિત્યને માટે રહેતો નથી. જેથી સુમુક્ષુ પુરુષ સદાકાળ રહેનારી સુપુત્રિને જ (મોક્ષને જ) ઇષ્ટ ગણે છે. *૨૭ હવે પૂર્વોક્ત આઠ જ્ઞાનેન્દ્રિયો, છ કર્મેન્દ્રિયો અને સાત્ત્વિક, રાજસ ને તામસ એ ત્રણ ભાવો એમ મળીને સત્તર ગુણો દેહમાં રહેલા લોકતાડપ અઢારમા આત્માના લોગ્ય ગણાય છે. (અર્થાત્ આત્મા લોકતા છે અને સત્તર ગુણો લોગ્ય છે, માટે લોકતા અને લોગ્યનો સંબંધ અગ્નિ અને તેની ઉજ્જ્વલતાના સંબંધ જેવો એકસ્વરૂપ સંબંધ હોતો નથી, પણ સેવ્યસેવકના જેવો સંબંધ હોય છે, જેથી તેવા સેવ્યસેવકભાવ સંબંધનો ઉચ્છેદ થાય, એ સંભવિત છે.) વળી શરીરમાં રહેલો જે આત્મા તે સનાતન છે, અવિનાશી છે (અને સત્તર ગુણો તો અશાશ્વત છે-નાશવંત છે.) ૨૮ અથવા અવિદ્યા સહિત તે અઢારે ગુણો શરીરમાં રહેલા ચિદાત્માનો આશ્રય કરીને રહેલા છે, જેથી મરણસમયે ચિદાત્માનો જ્યારે વિયોગ થાય છે, ત્યારે તે અઢારે ગુણો રહી શકતા નથી; ૨૯ અથવા તો એમ જ કહી શકાય કે, જેને આપણે પાંચ ભૂતોથી ઉત્પન્ન થયેલું માનીએ છીએ તે શરીર, બુદ્ધિની વૃત્તિરૂપ અનુભવ, લોકતા સહિત અઢાર ગુણો અને જરૂરાગ્નિ આ વીસ પદાર્થોનો એક સમુદાય જ છે અને તેને જ પાંચભૂતોથી ઉત્પન્ન થયેલું શરીર કહેવામાં આવે છે. ૩૦ આ રીતે વીસ તત્ત્વોના સમુદાયરૂપ બનેલા શરીરને મહાન એવો

* અર્થાત્ સુપુત્રિમાં જે સુખનો અનુભવ થાય છે, તે જ સુખનો મોક્ષમાં અનુભવ થાય છે; તોપણ સુપુત્રિમાં અને મુક્તિમાં જે ભેદ રહેલો છે તે એ જ છે કે, સુપુત્રિ અવસ્થાકાળને માટે જ રહેનારી છે અને મુક્તિ નિત્યને માટે રહેનારી છે; માટે સુમુક્ષુ પુરુષ નિત્ય રહેનારી મુક્તિની જ અપેક્ષા રાખે છે. વળી જગત્ અને સ્વપ્નનો સુપુત્રિમાં લય થાય છે અને સુપુત્રિમાં કંઈ અલ્પ અંશે પણ મોક્ષસુખનો અનુભવ થાય છે. તે ઉપરથી એ વાતનો તો નિશ્ચય જ થાય છે કે, જગત્ અને સ્વપ્નનો સ્વભાવ નાશવંત હોઈને કોઈ મુક્તિ દ્વારા આત્મ-

ચિદાત્મા જ પ્રાણવાયુને સાથે રાખીને ધારણ કરી રાખે છે અને તે ઉપરથી એમ જ સિદ્ધ થાય છે કે, પ્રભાવશાળી એવા ચિદાત્માના વિયોગથી જ પ્રાણીના શરીરનો નાશ થાય છે, પ્રાણવાયુ તો માત્ર નિમિત્ત જ ગણાય છે. (જેમ ઘટના નાશમાં મુદ્-ગર (ધોડો) તો માત્ર નિમિત્ત જ ગણાય છે, કેમ કે વસ્તુતઃ ઘટનો નાશકર્તા પુરુષ જ છે, તેમ દેહકર્તા ધારણ કરવામાં તથા તેનો નાશ કરવામાં આત્માનો સંયોગ અને વિયોગ મુખ્ય કારણ છે, પ્રાણનો સંયોગવિયોગ તો નિમિત્તકારણ જ છે. x) ૩૧ જેમ ઘટાદિક પદાર્થો ભૂતસમુદાયમાંથી ઉત્પન્ન થઈને કાલાંતરે પાછા ભૂતસમુદાયમાં જ લય પામી જાય છે, તેમ પુણ્યપાપની પ્રેરણાથી ઉત્પન્ન થયેલો પ્રાણી પુણ્યપાપના નાશને અતે મરણધર્મને પામે છે અને પાછો સંચિત કરેલાં પુણ્યપાપના યોગથી પ્રેરાઈને કર્મજન્ય નવા દેહમાં કાળાંતરે જ દાખલ થાય છે. ૩૨ જેમ એક મનુષ્ય પડી ગયેલા એક ઘરનો ત્યાગ કરીને બીજા ઘરમાં રહે છે અને બીજાનો ત્યાગ કરીને ત્રીજામાં રહે છે, તેમ ક્ષેત્રજ જીવાત્મા પણ કાળપ્રેરણાને અધીન થઈને જૂના થયેલા પ્રથમના શરીરનો ત્યાગ કરીને અવિદ્યા, કામ અને કર્મથી ઉત્પન્ન થયેલા નવા નવા શરીરમાં પ્રવેશ કરે છે. ૩૩ આમ સમજીને જ તત્ત્વવસ્તુનો નિશ્ચય કરનારા બુદ્ધિમાન પુરુષો (પુત્રાદિકના મરણસમયે) સંતાપ કરતા નથી; પરંતુ જે મનુષ્યો અજ્ઞાની છે અને પુત્રાદિકના સંબંધને મિથ્યા હોવા છતાં સત્ય જોનારા છે. તેઓ પોતાના સંબંધીના મરણસમયે સંતાપને પામે છે; ૩૪ પણ વાસ્તવિક દષ્ટિએ તો આ જીવ કોઈનો સંબંધી નથી, તેમ એ જીવનો પણ કોઈ સંબંધી નથી; (અર્થાત્ શ્રી-પુત્રાદિકની સાથે જીવને કંઈ સંબંધ જ નથી.) કારણ કે તે જીવ સદાકાળને માટે એકલો જ છે અને પોતે જ પોતાના શરીરને સુખદુઃખ ઉપભવવામાં

x શ્રુત પણ કહે છે કે,

ન પ્રાણેન નાપાનેન મર્ત્યો જીવતિ કથન ।

ફત્તરેન તુ જીવંતિ ચત્તિસેતાલુવાધિતૌ ॥

કોઈ પણ મનુષ્ય પ્રાણવાયુને આધારે કે અપાનવાયુને આધારે જીવી શકતો નથી; પરંતુ તે પ્રાણને તથા અપાનને પણ જેનો આધાર છે, તે ચિદાત્માના યોગથી જ

કારણભૂત થઈ પડે છે.^{૩૫} વળી તે જીવ કદી ઉત્પન્ન થતો નથી અને મરણને પણ પામતો નથી. (માત્ર શરીર જ જન્મમરણને પામે છે.) કાળાંતરે જ્યારે કર્મબંધન તૂટી જાય છે, ત્યારે દેહનો ત્યાગ કરીને જીવ પરમ ગતિને પામે છે.^{૩૬} કર્મનો જ્યારે ક્ષય થાય છે, ત્યારે પુણ્યપાપમય એવા દેહનો પણ ક્ષય થાય છે અને દેહનો જ્યારે ક્ષય થાય છે, ત્યારે જીવ બ્રહ્માભાવને જ પ્રાપ્ત થાય છે;^{૩૭} પરંતુ પુણ્યપાપનો ક્ષય કરવા માટે (ક્ષેત્ર-ક્ષેત્રજ્ઞના વિવેકરૂપ) સાંખ્ય-જ્ઞાનતું જ (આત્મજ્ઞાનતું જ) શાસ્ત્રમાં કથન કરવામાં આવ્યું છે અને તે જ્ઞાન દ્વારા પુણ્યપાપનો ક્ષય થતાં જ જીવને બ્રહ્માભાવ પ્રાપ્ત થાય છે અને પછી તે પરમ ગતિને જ પામે છે, જેમ પંડિતો (શાસ્ત્ર દૃષ્ટિથી) જોઈ શકે છે.^{૩૮}

ઈતિ શ્રીમદ્વાલાર્ણવમા શાંતિપર્વાતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમા 'નારદ અને મોક્ષ વિષેનો અસિતનો સંવાદ'
નામનો અધ્યાય રજપ્રથમે સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૭૬મો

તૃષ્ણાના ત્યાગ માટે જનકનો ઉપદેશ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

આતરઃ પિતરઃ પૌત્રા જ્ઞાતયઃ સુહૃદઃ સુતાઃ ।

અર્થહૈતોર્હતા ક્રૂરૈરસામિઃ પાપકર્મભિઃ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! અને ક્રૂર અને પાપી કર્મ કરનારા પાંડવોએ કેવળ દ્રવ્યના હેતુથી જ ભાઈઓને, પિતાઓને, પૌત્રોને, જ્ઞાતિઓને, સુહૃદોને તથા યુત્રોને મારી નાખ્યા છે;^૧ માટે હું તમને પૂછું છું કે, આ મારી ધન સંબંધી તૃષ્ણાને હું કેવી રીતે દૂર કરું, તે મને કહો. ખરેખર, એ તૃષ્ણાને અધીન થઈને જ અમે આવાં પાપી કૃત્યો કર્યાં છે.^૨

ભીષ્મે કહ્યું : આ વિષયમાં પણ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે. જેમ કે માંડવ્ય નામના એક ઋષિએ જનકરાજાને જ્યારે પ્રશ્ન પૂછ્યો, ત્યારે તેમણે આ પ્રમાણે ઉપદેશ આપ્યો હતો : 'ખરેખર, અતિ આનંદની વાત છે કે, હું અત્યંત સુખમાં જીવન ગાળું છું; કેમ કે આ જગતમાં જે કંઈ છે, તે મારું નથી. આ મિથિલા નગરી આખી બળી ગઈ છે, તોપણ તેમાં મારું કંઈ પણ બચ્યું

નથી.'^{૩૪} બ્રહ્મલોક સુધીના સમુદ્ધિવાળા વિષયો પ્રાપ્ત થાય, તોપણ જ્ઞાની પુરુષોને તેઓ અત્યંત દુઃખરૂપ જ દેખાય છે, પરંતુ અજ્ઞાની પુરુષોને સમૃદ્ધિ વિનાના તુચ્છ વિષયો પણ સદાકાળ મોહ-જનક થઈ પડે છે.^{૩૫} આ જગતમાં જે કંઈ વિષય-જન્ય સુખ છે અને પરલોકમાં દિવ્ય એવું જે મહાન સુખ છે, તે સર્વ સુખ તૃષ્ણાના નાશરૂપ સુખના સોળમા ભાગની યોગ્યતાને પણ પહોંચી શકે તેમ તથી.^{૩૬} જેમ બળદતું શિંગડું બળદની વૃદ્ધિ સાથે જ પ્રતિદિન વધતું જાય છે, તેમ તૃષ્ણા પણ ધનની વૃદ્ધિની સાથે જ પ્રતિદિન વધતી જાય છે.^{૩૭} હરકોઈ વસ્તુ ઉપર મનુષ્યને જ્યારે મમત્વ-ભાવ ઉત્પન્ન થાય છે, ત્યારે જ તે વસ્તુનો નાશ તેને સંતાપજનક થઈ પડે છે;^{૩૮} માટે સુખાભિલાષી મનુષ્યે કોઈ જાતની કામનાને અનુસરવું નહિ; કેમ કે કામના ઉપરની જે પ્રીતિ તે જ દુઃખનું મૂળ છે. વળી ધર્મ કરવો તે પણ જો સહજ રીતે દ્રવ્ય આવી મળ્યું હોય તો જ કરવો, પરંતુ તે દ્રવ્યમાંથી વિષયાભિલાષને તૃપ્ત કરવાની ઇચ્છાનો તો ત્યાગ જ કરવો.* વિદ્વાન પુરુષે પ્રાણીમાત્રને પોતાના સમાન ગણીને સર્વને સુખ થાય, તેવી ઇચ્છા કરવી જોઈએ અને કૃતકૃત્ય થયેલો પવિત્રાત્મા પુરુષ તો (સુખ-દુઃખ, પુણ્ય-પાપ, ધર્મ-અધર્મ વગેરે) સર્વનો ત્યાગ કરી દે છે.^{૪૦} વળી તેવા જ્ઞાની પુરુષ સત્યનો-અસત્યનો, શોકનો-આનંદનો, પ્રિયનો-અપ્રિયનો, ભયનો તથા અભયનો ત્યાગ કરીને કેવળ શાંતિમય જીવન ગાળે છે અને સર્વ પ્રકારે નિર્દોષ રહે છે.^{૪૧} જે તૃષ્ણાને, બુદ્ધિહીન પુરુષો મહા-કષ્ટથી પણ છોડી શકતા નથી, જે તૃષ્ણા, પુરુષ વૃદ્ધ થાય છે તોપણ વૃદ્ધ થતી નથી અને જે તૃષ્ણા પ્રાણ-

* કહેવાનો આશય એ છે કે, કામનાઓને પૂર્ણ કરવા માટે દ્રવ્ય મેળવવાની ઇચ્છા ન રાખતી, એ તો યોગ્ય જ છે, પણ ધર્મ કરવાના નિમિત્તે પણ દ્રવ્ય મેળવવાની ઇચ્છા ન રાખતી, કેમ કે -

ધર્માર્થ યસ્ય ચિત્તેહા વર તસ્ય નિરીહિતા ।

પ્રજ્ઞાન્નાદિ પક્વસ્ય દૂતદરશનં વરમ ॥

ધર્મને માટે દ્રવ્ય મેળવવાની ઇચ્છા કરતી તેના કરતાં ધર્મ કરવાની જ ઇચ્છા ન કરતી તે વધારે ઉત્તમ છે. જેમ કે કાદવમાં પડીને પગ ધોવા તેના કરતાં કાદવમાં ન પડવું તે વધારે સારું છે.^{૪૨}

ધાતક દોગોના જેવી ભયંકર છે, તે વૃષ્ણોના ત્યાગ કરનાર પુરુષ અવશ્ય સુખી થાય છે.^{૧૨} ધર્માત્મા પુરુષ પોતાના ચારિત્ર્યને અંદ્રના જેવું ઉન્નતવળ અને નિહોંધ કરવા ચત્ર કરે છે અને પછી આ લોક માં કીર્તિ મેળવે છે તથા પરલોકમાં સુખ સંપાદન કરે છે.^{૧૩}

હે યુધિષ્ઠિર ! જનકરાજનું એ વચન સાંભળીને પ્રાક્ષણ માંડવ્ય મનમાં પ્રસન્ન થયો અને તેનાં વાક્યોનો આદર કરીને મોક્ષધર્માનો તેણે આશ્રય કર્યો.^{૧૪}

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્જીત મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમા 'વૃષ્ણાના ત્યાગ માટે જનકનો ઉપદેશ' નામનો અધ્યાય ૨૭૭ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૭૭મો

પિતાપુત્રનો સંવાદ-કોઈ પણ આશ્રમમાં મોક્ષપરાયણ રહેવું

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

અતિક્રામતિ કાલેડસિન્ સર્વભૂતમયાવહે ।

કિં શ્રેયઃ પ્રતિપદ્યેત તન્મે શ્રૂહિ પિતામહ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! પ્રાણીમાત્ર ને ભય ઉપજાવનારો આ કાળ સર્વ કોઈનું ઉલ્લંઘન કરી રહ્યો છે, તો પછી મનુષ્યે કયા શ્રેયસ્કર માર્ગનો અંગીકાર કરવો, તે મને કહો.^૧

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! આ વિષયમાં પણ પિતા અને પુત્રના સંવાદરૂપે એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૨ હે પાથ ! સ્વાધ્યાયકર્મમાં આસક્ત રહેનારા કોઈ એક પ્રાક્ષણનો મેધાવી નામનો મહાબુદ્ધિમાન પુત્ર હતો.^૩ મોક્ષધર્મમાં કુશળ એવા તે મેધાવીએ કેવળ સ્વાધ્યાયકર્મમાં જ આસક્ત રહેનારા અને મોક્ષધર્મમાં અકુશળ એવા પોતાના પિતાને એક સમયે આ પ્રમાણે પ્રશ્ન કર્યો.^૪

પુત્રે કહ્યું : હે તાત ! મનુષ્યોનું આયુષ્ય પ્રતિ દિન ક્ષીણ થતું જાય છે, એમ જાણનારા ધીર પુરુષે તત્કાળ શો ઉપાય કરવો જોઈએ, તે મને યથાર્થ રીતે કહો, જેથી હું અનુક્રમે ધર્મનું આચરણ કરું.^૫

પિતાએ કહ્યું : હે પુત્ર ! પ્રથમ પ્રહાયર્યાના પાતનપૂર્વક વેદોનું અધ્યયન કરીને પિતૃઓનો

ઉદ્ધાર કરવા માટે પ્રભ ઉત્પન્ન કરવાની ઇચ્છા કરવી. (અર્થાત્ ગૃહસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરવો અને તે આશ્રમમાં વિધિપૂર્વક અગ્નિહોત્રનો સ્વીકાર કરીને યથાશક્તિ યજ્ઞયાગ કરવા.) તે પછી (અમુક સંતતિ ઉત્પન્ન થઈ જાય એટલે) વનમાં પ્રવેશ કરીને (વાન પ્રસ્થાશ્રમ સ્વીકારીને) વેરાજ્યની પકવદશા સિદ્ધ થાય ત્યારે) સુનિ યવાની ઇચ્છા કરવી-સન્યાસાશ્રમને સ્વીકારવો.^૬

પુત્રે કહ્યું : ચોતરફથી ઘેરાયેલા આ જગતનો આ રીતે જ્યારે સંહાર થઈ રહ્યો છે અને રાત્રિ-દિવસો પોતપોતાનું કાર્ય કરીને સફળતાપૂર્વક પસાર થઈ રહ્યાં છે, ત્યારે તમે આમ ધીર પુરુષની પેઠે કેમ જોલો છો ?^૭

પિતાએ કહ્યું : કોણ જગતનો સંહાર કરી રહ્યું છે ? કોના વડે લોકો ઘેરાઈ ગયા છે અને કોણ પોતપોતાનું કાર્ય કરીને સફળતાપૂર્વક પસાર થઈ જાય છે ? (તે મને કહે) તું જાણે મને ડરાવતો હોય તેમ કેમ જોલો છો ?^૮

પુત્રે કહ્યું : મૃત્યુ જગતનો સંહાર કરી રહ્યું છે, વૃદ્ધાવસ્થાએ લોકોને ઘેરી લીધા છે અને રાત્રિ-દિવસો પોતપોતાનું કાર્ય કરીને સફળતાપૂર્વક પસાર થઈ રહ્યાં છે, છતાં તમે કેમ જાણી શકો છો ?^૯ જ્યારે મેં જાણી લીધું છે કે, મૃત્યુ કોઈની વાટ જોઈને જીવું રહેતું નથી, તો પછી અજ્ઞાન થી ઠંકાયેલા રહીને તમે દશોવેલાં પગથિયાં પર ચડવાની હું શા માટે વાટ જોઉં ?^{૧૦} રાત્રિઓ જેમ જેમ પસાર થતી જાય છે, તેમ તેમ મનુષ્યના આયુષ્યમાં પણ ઘટાડો થતો જાય છે, આમ સમજનારા કયો પુરુષ છીછરા પાણીમાં રહેલાં માછલાંની પેઠે સુખને પામી શકે ?^{૧૧} મનુષ્ય કોઈ એક કૃત્ત વીણનારા પુરુષની પેઠે અનેક વિષયોમાં મનને દોકાવે છે, પણ તે તે વિષયો હજી તેને પ્રાપ્ત થયા નથી, તેવામાં તો મૃત્યુ તેની સાથે આવી પહોંચે છે,^{૧૨} માટે અત્યેક મનુષ્યે જે કાર્ય આપતી કાલે કરવાનું હોય, તેને આજે કરી લેવું અને જે કાર્ય દિવસના પાછળના ભાગમાં કરવાનું હોય, તેને દિવસના પ્રથમ ભાગમાં કરી લેવું; કેમ કે મૃત્યુ કોઈની વાટ જોતું નથી કે, અમુક મનુષ્યે અમુક કાર્ય કર્યું છે કે નથી કર્યું !^{૧૩} જે કાર્ય તમારું શ્રેય કરનાર

હોય તેને તમે આજે જ કરી લો, કેમ કે મહાન એવો કાળ (તમારું કાર્ય અપૂર્ણ રહે તે પહેલાં) તમારો આસ કરી જાય, તેમ ન થવું જોઈએ. વળી જગતનો કયો મનુષ્ય જાણી શકે છે કે, અમુકનો મૃત્યુકાળ અમુક સમયે જ થશે !^{૧૪} મનુષ્યનાં કાર્યો હજી અપૂર્ણ જ રહ્યાં હોય છે, છતાં મૃત્યુ તેને ખેંચી જાય છે, માટે યુવાવસ્થામાં જ ધર્મશીલ થવું; કેમ કે જીવિતનો કંઈ નિશ્ચય જ નથી. (કે અમુક કાળ સુધી તે ટકશે.)^{૧૫} ધર્મજીવે આચરણ કરવામાં આવે છે, તો આ લોક ને પરલોક બન્નેમાં સદાકાળ રહેનારી પ્રીતિ પ્રાપ્ત થાય છે; પરંતુ જે પુરુષ મોહથી ઘેરાઈ જઈને પુત્ર, સ્ત્રી આદિને માટે ઉઘમ કર્યો કરે છે, કાર્ય-અકાર્ય કરીને તેઓને પ્રસન્ન રાખે છે અને સંસારમાં જ મનને આસક્ત રાખે છે, તેવા પુત્રપ્રી પશુઓની સંપત્તિવાળા પુરુષને, પાણી-નું પૂર સતેલા વાઘને જેમ ઘસડી જાય છે તેમ મૃત્યુ ઘસડી જાય છે. મનુષ્ય અનેક પ્રકારના પરિ-અહોનો સંગ્રહ કરી રહ્યો હોય છે અને વિષયોથી હજી અતૃપ્ત જ રહ્યો હોય છે, તેવામાં તો વરુની માદા જેમ ઘેટાંને ઉપાડી જાય છે, તેમ મૃત્યુ તે પુરુષને ઉપાડી જાય છે. ‘અમુક કાર્ય મેં કર્યું’ છે, અમુક કાર્ય હજી કરવાનું છે, અમુક કાર્ય હજી અપૂર્ણ છે,’ આવી વિચારમાળામાં ગૂંથાયેલા મનુષ્યને મૃત્યુ ઉઠાવી જાય છે. કરેલાં કાર્યોનું ફળ હજી પ્રાપ્ત થયું ન હોય અને ખેતર, દુકાન, ઘર વગેરેનાં કાર્ય-માં હજી આસક્ત જ રહ્યો હોય, તેવામાં મૃત્યુ તે કર્મસંગી મનુષ્યને ઝડપી લે છે. પુરુષ દુર્બળ હોય કે બળવાન હોય, બુદ્ધિમાન હોય કે મૂર્ખ હોય, શૂર-વીર હોય કે વિદ્વાન હોય અથવા કોઈ પ્રકારની કામ-નાને પૂર્ણ કરી ચક્યો ન હોય, તોપણ મૃત્યુ તેને પક-ડીને લઈ જાય છે. જગતનો કોઈ પણ મનુષ્ય મૃત્યુનો, ઘડપણનો, વ્યાધિનો તથા અનેક કારણોવાળાં દુઃખો-નો જો ત્યાગ જ કરી શકતો નથી, તો પછી આમ સ્વસ્થની પેઠે તમે કેમ ખેંચી રહ્યા છો ? પ્રાણીનો જેવો જન્મ થાય છે કે તુરત જ મૃત્યુ અને વૃદ્ધાવસ્થા તેનો નાશ કરવા માટે તેની સામે આવી પહોંચે છે; ^{૧૬-૨૩} કેમ કે સ્વાવસ્થા સર્વ પદાર્થો આ બન્ને વડે (મૃત્યુ અને વૃદ્ધાવસ્થા વડે) નિત્ય અનુસરાયલા જ છે. મૃત્યુની સેના બ્યારે ચડી આવે છે, ભારે કોઈ

પણ પુરુષ તેને અટકાવી શકતો નથી. માત્ર એક સત્ય જ તે સેનાને જળાત્કારે અટકાવી શકે છે; કેમ કે સત્યમાં અમૃતનો નિવાસ છે. જે મનુષ્ય ગામની અંદર નિવાસ કરીને તેમાં પ્રીતિ કરે છે, તે મૃત્યુના ગૃહમાં જ પ્રીતિ કરે છે, એમ સમજવું; કેમ કે ગામ એ મૃત્યુનું ગૃહ છે અને અસ્વચ્છ એ દેવોનું નિવાસ-સ્થાન છે, એમ અમે સાંભળ્યું છે. ગામમાં નિવાસ કરવો તે મનુષ્ય રીતે જહડી બાંધનારી એક દોરડી જ છે, માટે પુણ્યશાળી પુરુષો એ દોરડીને કાપી નાખીને અસ્વચ્છમાં ચાલ્યા જાય છે; પણ પાપી પુરુષો તે દોરડીને કાપી શકતા નથી. જે પુરુષ મન, વચન ને કર્મથી કોઈ પણ પ્રાણીની હિંસા કરતો નથી અથવા કોઈ પણ પ્રાણીની આજીવિકાનાં સાધ-નોનો નાશ કરી નાખીને તેને દુઃખ દેતો નથી, તે પુરુષનો જગતનાં કોઈ પણ પ્રાણી નાશ કરતાં નથી; માટે સર્વના પર સમભાવ રાખીને ઈંદ્રિયોનો નિયંત્ર કરનારા પુરુષે સત્યરૂપ તત્ત્વ આચરણ કરવું, સત્યરૂપ તત્ત્વમાં પરાયણ રહેવું, સત્યની જ અભિ-લાષા રાખવી અને સત્ય દ્વારા જ કાળને જીતવો. અમરપણું અને મૃત્યુ એ બન્ને પોતાના દેહમાં જ રહેલાં છે. તેમાં સ્ત્રીપુત્રાદિ ઉપર મોહ રાખવાથી મૃત્યુ પ્રાપ્ત થાય છે અને સત્ય દ્વારા અમરપણું મેળવી શકાય છે. આમ સમજીને મેં અહિં સાનો આશ્રય કરવાની ઇચ્છા કરી છે, કામ તથા ક્રોધનો બહિ-ષ્કાર કર્યો છે અને સત્યનો જ આશ્રય કરીને હું એકાદા દેવની પેઠે કલ્યાણસંપન્ન થઈશ અને અનાયાસે મૃત્યુને હાંકી કાઢીશ. વળી હું શાંતિ-યજ્ઞમાં જ આસક્ત રહીને હમણાંને ધારણ કરીશ, બ્રહ્મચર્ય કરવાની દીક્ષા લઈશ અને ઉત્તરાયણકાળમાં વાણીચર (પ્રણવજપ), મનોચર (બ્રહ્મચિંતન), તથા કર્મચર (નિષ્કામયોગ) કરીશ; કેમ કે મારા જેવો એક બુદ્ધિમાન પુરુષ નાશવંત કળવાળા અને ક્ષત્રિયોને માટે યોગ્ય એવા હિંસાપ્રધાન યજ્ઞો કરવાને પિશાચની પેઠે કેમ તૈયાર થાય ? હેપિતા ! હું મારા આત્મા વિષે જ આત્મારૂપે ઉત્પન્ન થઈશ અને આત્મનિષ્ઠ રહીને આત્મચર જ કર્યો કરીશ, પણ પ્રજા ઉત્પન્ન નહિ કરું; કેમ કે પ્રજા મને તારવાની નથી. જે પુરુષનાં વાણી અને મન સારી રીતે નિયમ-માં હોય છે અને જેનામાં તપ, ત્યાગ તથા યોગ

નિવાસ હોય છે, તે પુરુષ તે દ્વારા સર્વ વસ્તુને મેળવી શકે છે. વળી શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે, વિદ્યા (આત્મવિદ્યા) સમાન નેત્ર નથી અને વિદ્યા સમાન કોઈ કંઈ નથી; તેમ જ રાગ સમાન હુંખ નથી અને ત્યાગ સમાન સુખ નથી. ૨૪-૩૧ એકાંતમાં નિવાસ કરવો, સર્વના પર સમભાવ રાખવો, સત્યત્વ પાલન કરવું, સદાચારમાં સ્થિતિ કરવી, હિંસાનો ત્યાગ કરવો, સરળતા ધારણ કરવી અને સર્વ ક્રિયાઓનો પરિત્યાગ કરવો, આના જેવું બ્રાહ્મણનું બીજું દ્રવ્ય જ નથી. ૩૭ હે બ્રહ્મન! તમારું બ્યારે મૃત્યુ થશે, ત્યારે ધન, બાંધવ કે સ્ત્રી તમને શા ઉપયોગ માં આવશે? માટે હૃદયશુદ્ધિમાં રહેલા આત્માનો જ તમે સાક્ષાત્કાર કરી લો અને તમારા પિતા અને પિતામહો કયે માર્ગે ગયા છે, તેનો વિચાર કરો. ૩૮

ભીષ્મે કહ્યું : હેરાભા! પુત્રનાં એ વચન સાંભળીને પિતાએ તે પ્રમાણે જ કહ્યું, માટે તમે પણ સત્ય ધર્મમાં પરાયણ રહીને તે પ્રમાણે વર્તન કરો. ૩૯

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વત્રયત્વ મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વ-માં 'પિતાપુત્રનો સંવાદ-કોઈ પણ આશ્રમમાં મોક્ષપરાયણ રહેવું' નામનો અધ્યાય ૨૭૮ માં સમાયે

અધ્યાય ૨૭૮મો

હારીતગીતા-મોક્ષનાં સાધનો

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કિં શીલઃ કિં સમાચારઃ કિં વિદ્યઃ કિં પરાયણઃ ।
પ્રાપ્નોતિ વ્રહ્મણઃ સ્થાનં યત્પરં પ્રકૃતેર્ધુવમ્ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! કેવા સ્વભાવ-વાળો થઈને, કેવા આચારનું પાલન કરીને, કઈ વિદ્યાનો આશ્રય કરીને અને કયા વિષયમાં પરાયણ રહીને મનુષ્ય પ્રકૃતિથી પર રહેલા બ્રહ્મના અવિનાશી સ્થાનને પ્રાપ્ત કરે છે ? ૧

ભીષ્મે કહ્યું : મોક્ષધર્મમાં પ્રીતિ રાખનારો અને ઈદ્રિયોને છોડનારો અદ્વિપાહારી મનુષ્ય બ્રહ્મના પરમ સ્થાનને પામે છે કે, જે સ્થાન પ્રકૃતિથી પર રહેલું છે અને અવિનાશી છે. ૨ મુમુક્ષુ મનુષ્યે પોતાના ગૃહમાંથી નીકળી પડીને સંન્યાસનો જ સ્વીકાર કરવો અને પછી લાભ કે હાનિમાં સમભાવ રાખવો, સુનિવૃત્તિ ધારણ કરવી અને વિષયો પોતાની સામા આવે, તોપણ કેવળ નિરપેક્ષ રહેવું. ૩

દષ્ટિથી, મનથી કે વાણીથી કોઈના પર દોષારોપ કરવો નહિ અને કોઈની પ્રત્યક્ષમાં કે પરોક્ષમાં પણ કોઈનું દૂષણ કહેવું નહિ. ૪ કોઈ પણ વ્રાણીની હિંસા કરવી નહિ, સૂર્યની પેઠે નિત્ય ગમનશીલ જ રહેવું, (અર્થાત્ એક રાત્રિ સિવાય કોઈ પણ સ્થળે ઘર કરીને રહેવું નહિ.) અને આવું સંન્યાસી જીવન પ્રાપ્ત કર્યો પછી કોઈની સાથે વેરભાવથી વર્તવું નહિ. ૫ પોતાની સામે કોઈ વાદવિવાદ કરવા માંડે, તો સહન-શીલતા રાખવી, કોઈની સામે અભિમાન કરવું નહિ. કોઈ ઉપજાવનારા સામે પણ પ્રિય બોલવું, કોઈ નિંદા કરે તોપણ તેનું કુથળ બોલવું. જનસમાજમાં રહીને પણ કોઈનું અનુકુળ કે પ્રતિકુળ કરવું નહિ, ભિક્ષા લેવાને માટે અનેક ઘેર ભટકવું નહિ, જેને ત્યાંથી લોજનને માટે પ્રથમ નિમંત્રણ આપ્યું હોય, તેને ત્યાં ભિક્ષા લેવા જવું. કોઈ મૂઠ મનુષ્યોએ કહી તિરસ્કાર કર્યો હોય, તોપણ સ્વધર્મથી બ્રહ્મ થઈ અપળતા કરવી નહિ, અપ્રિય વચન બોલવું નહિ. કથાશ્રુ થવું, પોતાને મારી નાખવા તૈયાર થયેલા સામે પણ ક્રૂર થવું નહિ, ભયનો ત્યાગ કરવો. પોતાની પ્રથા સા કરવી નહિ અને જે ઘરમાં ધુમાડો નીકળતો બંધ થયો હોય, સાંબેલાને અપાજ ન સંભળાતો હોય, અંગારા ખુઝાઈ ગયા હોય, સર્વ મનુષ્યો જમીને બિઠ્યાં હોય અને પીરસવાનાં પાત્રોનો સંચાર બંધ પડી ગયો હોય, તે ઘેર જઈને જ સુનિ-એ ભિક્ષા મેળવવાની ઇચ્છા કરવી; ૬-૮ તેમ જ સંન્યાસીએ માત્ર શરીર ટકી રહે તેટલા જ આહારનું સેવન કરવું, વસ્ત્રાદિકનો લાભ થતો હોય, તોપણ તેનો અનાદર કરવો, કોઈ સમયે ભિક્ષાનો લાભ ન થયો હોય, તો મનમાં ઉદાસ થવું નહિ અને કોઈ સમયે ભિક્ષાનો લાભ થઈ ગયો હોય, તો તેથી હર્ષ પામવો નહિ. ૯ વળી (યુગ્મની માળા, ચંદન વગેરે) સર્વસામાન્ય લોગો ભોગવવાની ઇચ્છા કરવી નહિ. પોતાનું ખુદુમાન કરવામાં આવે તે સ્થળેથી ભિક્ષા લેવી નહિ, જે સ્થળેથી માનપૂર્વક ભિક્ષા મળતી હોય તે ભિક્ષાનો અનાદર જ કરવો. અન્નના દોષોની નિંદા કરવી નહિ, તેમ અન્નના ગુણોની પ્રથા સા પણ કરવી નહિ. નિત્ય એકાંતમાં જ શર્યા અને આસન કરવાનું પસંદ કરવું. ઉજ્જડ ઘરમાં, વૃક્ષના મૂળ નીચે, અરણ્યમાં, કોઈ શુક્રમાં અથવા બીજા કોઈ

એકાંત સ્થાનમાં શુભ રીતે જઈને પોતાની હૃદય શુદ્ધિમાં રહેલા આત્મસ્વરૂપમાં જ લીન રહેવું. યોગ ને જ અનુસરવું, સંગનો ત્યાગ કરવો, રાગદ્વેષથી રહિત થવું, અચળ રહેવું, નિર્વિકાર થવું, દયા કે દ્વેષને લીધે પુણ્ય કે પાપ કરવાની આકાંક્ષા રાખવી નહિ, સદાકાળ તૃપ્ત રહેવું, અત્યંત સંતુષ્ટ રહેવું, સુખ અને ઇન્દ્રિયોને પ્રસન્ન રાખી નિર્ભય થઈને વિચરવું, પ્રભુવમંત્રનો જપ કર્યો કરવો, મૌન-મત ધારણ કરવું, વૈરાગ્યનો આશ્રય કરવો, દેહ, ઇન્દ્રિય આદિ ભૌતિક પદ્ધતિને વારંવાર આત્માથી લિપ્ત જોવા, પ્રાણીઓના જન્મને તથા મરણને જોઈને સંસાર તરફ નિઃસ્પૃહ થવું, સર્વત્ર સમદૃષ્ટિ રાખવી, કાચું-પાકું જે કંઈ મળી આવે તેથી આશ્ચર્યિકા ચલાવી લેવી, ચિત્તને શાંત રાખવું, અદ્ય આહાર કરવો અને ઇન્દ્રિયોને જીતવી. ૧૧-૧૬ આ રીતે ઉત્તમ તપશ્ચર્યા કરનારા સંન્યાસીએ વાણીના વેગને, મનના વેગને, ક્રોધના વેગને, હિંસાના વેગને, ઉદ્વેગના વેગને તથા ઉપરથ (જનને દ્રિય)ના વેગને નિરંતર રોકવા અને પોતાની કોઈ નિંદા કરે તોપણ હૃદયમાં ખિન્ન થવું નહિ. ૧૭ તેણે પ્રશંસા થતી હોય કે નિંદા થતી હોય ત્યાં મધ્યસ્થ જ રહેવું અને સર્વના પર સમભાવ રાખવો. સંન્યાસ આશ્રમમાં આવા પ્રકારનું જે આચરણ કરવું, તે પરમ પવિત્ર ગુણાય છે. ૧૮ મહાત્મા સંન્યાસીએ સર્વ પ્રકારે ઇન્દ્રિયોતું દમન કરવું, સર્વ પ્રકારના સંગથી મુક્ત થવું, પૂર્વાશ્રમના દેશમાં વિચરવું નહિ, શાંત રહેવું, એક સ્થળે ઘર કરીને રહેવું નહિ, ચિત્તને આત્મચિંતનમાં જ એકાગ્ર રાખવું, વાનપ્રસ્થ કે શૂદ્રસ્થનો સંસર્ગ કરવો નહિ, અભાગ્યપણે જે કંઈ આહારાદિ મળી આવે, તે મેળવવાની જ ઇચ્છા કરવી અને કદી હર્ષ-વેદા થવું નહિ. ૧૯-૨૦ મોક્ષના સાધનભૂત આ સંન્યાસધર્મને જે પુરુષો જાણે છે, તેઓનો મોક્ષ થાય છે અને જેઓ નથી જાણતા તેઓને તો કેવળ પરિશ્રમરૂપ જ થઈ પડે છે. આવા હેતુથી જ હારીત મુનિએ કહ્યું છે કે, 'જે પુરુષો આ સંન્યાસધર્મના સ્વરૂપને સંપૂર્ણ રીતે જાણે છે, તેઓને તે (સંન્યાસ) મોક્ષ પ્રત્યે પહોંચાડનાર એક વાહનરૂપે જ થઈ પડે છે. જે પુરુષ પ્રાણીમાત્રને અલય આપીને સંન્યાસા-

શ્રમનો સ્વીકાર કરે છે, તેને અનંતકાળ માટે તેજોમય દિવ્ય લોકોની પ્રાપ્તિ થાય છે. ૨૧-૨૨

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં સાતિપર્વાતમાં મોક્ષધર્મોનુશાસન-પર્વમાં 'હારીતગીતા-મોક્ષનાં સાધનો'

નામનો અધ્યાય ૨૭૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૭૯ મો

શુકાચાર્ય અને વૃત્તાસુરનો સંવાદ

॥ યુધિષ્ઠિર સ્વાચ ॥

ઘન્યા ઘન્યા ઇતિ જનાઃ સર્વેઽસ્માન્ પ્રવદંત્યુત ।

ન દુઃખિતતરઃ કશ્ચિત્ પુમાનસ્માભિરસ્તિ હ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે કુરુશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! સર્વ મનુષ્યો અમારા સંબંધમાં કહે છે કે, 'પાંડવોને ધન્ય છે, ધન્ય છે.' પણ ખરું જોતાં બીજો કોઈ પુરુષ અમારા કરતાં વધારે દુઃખી નથી જ. ૧ અમે લોકમાં માન્ય થયેલા છીએ અને દેવો દ્વારા મનુષ્ય-યોગિમાં ઉત્પન્ન થયેલા છીએ, છતાં હે પિતામહ ! આવા પ્રકારનું દુઃખ અમને પ્રાપ્ત થયું, એ ઉપરથી એ જ નિશ્ચય થાય છે કે, શરીરને ધારણ કરવું તે જ દુઃખનું કારણ છે. અમે દુઃખનો નાશ કરનારા સંન્યાસનો ઇચ્છારે સ્વીકાર કરીશું ? હે પિતામહ ! સંન્યાસરૂપી તીક્ષ્ણ મતને ધારણ કરનારા મુનિઓ, (પાંચ પ્રાણ, મન, બુદ્ધિ અને દશ ઇન્દ્રિયો એ) સત્તર તરવોને સંસારના કારણભૂત એવા (કામ, ક્રોધ, લોભ, ભય અને રુદ્ર એ) પાંચ દોષોથી, ઇન્દ્રિયોના વિષયોથી, સત્ત્વાદિક ગુણોથી અને (પાંચ મહાભૂતો, અવિદ્યા, અહંકાર તથા કર્મ એ) આઠ મૂલ પ્રકૃતિઓથી મુક્ત થઈને પુનર્જન્મને પામતા નથી, તો હે શત્રુતાપન ભીષ્મ ! અમે આ રાજ્યનો ત્યાગ કરીને સંન્યાસાશ્રમનો ઇચ્છારે સ્વીકાર કરીશું ?

ભીષ્મે કહ્યું : હે મહારાજા ! દુઃખનો પણ અંત હોય છે; કેમ કે જગતમાંની સર્વ વસ્તુ મર્યાદાવાળી અને અંતવાળી છે જ; તેમ જ પુનર્જન્મ પણ અંતવાન તરીકે જ પ્રસિદ્ધ છે, કેમ કે આ લોકમાં કોઈ વસ્તુ અચળ નથી જ. ૨-૬ હે રાજા !

* ભીષ્મ રાજ યુધિષ્ઠિરને આશ્વાસન આપતાં કહે છે કે, 'તું ઉતાવળો થા મા. તને એમ લાગે છે કે, અમે આ સંસારના દુઃખમાંથી મુક્ત જ થવાના નથી; પરંતુ જગતની સર્વ વસ્તુઓને અંત હોય જ છે; માટે

તમે માનો છો કે, ઐશ્વર્ય દોષવાળું છે અને તેમ માનવું તે સત્ય જ છે કે, પ્રસંગવશાત્ ઐશ્વર્ય પણ સંગનો હેતુ હોઈને મોક્ષમાં વિઘ્નરૂપ થઈ પડે છે, તોપણ તમે ધર્મસ છો, જેથી ઉદમ કરીને પણ સમય આવ્યે સુક્રિતને પામશો જ.^{૪૭} હે રાજા ! દેહધારી જીવ નિત્ય પોતાનાં પુણ્યપાપથી થનારાં સુખદુઃખ ઉપર પોતાનું સામર્થ્ય ચલાવી શકતો નથી, જેથી તે સુખદુઃખમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા રાગ-દ્વેષરૂપી અંધકાર વડે ઘેરાઈ જાય છે.^{૪૮} જેમ વાસુ પોતાના વર્ણથી રહિત છે, છતાં બાંજીને અથવા મજ્જીલીની રજનો સ્પર્શ કરીને વર્ણવાન હોય તેવો દેખાય છે અને સર્વ દિશાઓને રંગબેરંગી કરી મૂકે છે,^{૪૯} તેમ જીવ પોતાના વર્ણથી રહિત છે-રાગાદિક દોષોથી મુક્ત છે, છતાં કર્મનાં ફળરૂપ સુખદુઃખાદિનો સંસર્ગ કરીને તેના શુભોદી રંગાઈ જાય છે, તમોશુભોદી ઠંડાઈ જાય છે અને રાગાદિક દોષોનો આશ્રય કરીને વિવિધ પ્રકારના દેહોમાં ભટક્યા કરે છે;^{૫૦} પણ જ્યારે તે જીવ જ્ઞાનરૂપી હીપકની સહાયતાથી અજ્ઞાનરૂપી અંધકારને દૂર કરે છે, ત્યારે સનાતન પ્રજ્ઞનો તેને સાક્ષાત્કાર થાય છે.^{૫૧} સુનિઓ કહે છે કે, સનાતન પ્રજ્ઞનો સાક્ષાત્કાર કરવો તે કંઈ ચત્તસાધ્ય નથી. (અર્થાત્ કર્મો કરવામાં જ આસક્ત રહેવાથી પ્રજ્ઞનો સાક્ષાત્કાર થઈ શકતો નથી.) માત્ર જેઓ જીવનમુક્ત હથાને પ્રાપ્ત થયા હોય, તેઓનું જ ઉપાસન કર્યું કરવું, (કે જેથી પ્રજ્ઞજ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય.) માટે હે યુધિષ્ઠિર ! તમારે અને દેવો સહિત આ લોકોએ તેવા મુક્ત પુરુષોની જ ઉપાસના કરવી; કારણ કે મોટા મોટા ઋષિઓ પણ કેવળ શાંત થઈને બેસી રહેતા નથી. (પણ નિત્ય ઉદમ જ કર્યું કરે છે અને ઉદમી પુરુષ ને અવશ્ય પ્રજ્ઞપ્રાપ્તિ થાય જ છે.)^{૫૨} હે રાજા !

તમારા દુઃખનો પણ અંત આવશે જ. કદાચ તું કહીશ કે, અમે ઐશ્વર્યના લોભી હોવાથી ઐશ્વર્યના પાશમાંથી કેવી રીતે મુક્ત થઈ શકીશું? પણ તેમ કહેવાનું કંઈ કારણ નથી; કેમ કે ઐશ્વર્યનો પણ અમુક કાળે નાશ થશે જ અને તે સમયે તમે અનાપાસે તેના બંધનમાંથી મુક્ત થઈ જશો.

× ભગવાન શ્રીકૃષ્ણે પણ ગીતામાં કહ્યું છે કે, 'મહુનો જન્મનામંતે જ્ઞાનવાન્ માં પ્રવચતે।' શાની પુરુષ અનેક જન્મોને અંતે પણ પરમ પદને પામી શકે છે.

આ વિષયમાં ઐશ્વર્યથી બ્રહ્મ થયેલા દૈત્ય વૃત્રાસુરે જે પ્રમાણે વર્તન કર્યું હતું, તે સંબંધી એક પ્રાચીન ગીત (વૃત્રાંત) છે, તેને તમે એકચિત્ત થઈને સાંભળો.^{૧૭} હે ભારત ! દૈત્ય વૃત્રાસુર શત્રુઓને હાથે પરાજય પામ્યો હતો, સહાય વિનાનો થઈ પડ્યો હતો, રાજ્યથી બ્રહ્મ થયો હતો અને શત્રુઓની વચ્ચે સપડાઈ પડ્યો હતો, છતાં કેવળ નિઃસંગ યુદ્ધિનો આશ્રય કરીને તેણે શોક કર્યો ન હતો.^{૧૮} પૂર્વે ઐશ્વર્યથી બ્રહ્મ થયેલા વૃત્રાસુરને શુકાચાર્યે પૂછ્યું હતું કે, 'હે જ્ઞાનવ ! શત્રુઓએ તારો પરાજય કર્યો છે, તેથી તને દુઃખ તો થતું નથી ?'^{૧૯}

ત્યારે વૃત્રાસુરે કહ્યું : હું સત્યનો તથા તપનો આશ્રય કરીને પ્રાણીઓનાં જન્મમરણને નિઃસંશય રીતે બાંધું છું અને તેથી જ હું શોક કરતો નથી કે હર્ષ પામતો નથી.^{૨૦} વિદ્વાનો કહે છે કે, જગતના સર્વ જીવો કેવળ કાળને અધીન થઈ રહ્યા છે; તેમાં જેઓ પાપી હોય છે તેઓ પરવશ થઈને નરકમાં સળજ્યા કરે છે અને જેઓ પુણ્યશાળી હોય છે, તેઓ સ્વર્ગમાં જઈને સંતુષ્ટ સ્થિતિમાં પોતાનું જીવન ગાળે છે.^{૨૧} આ રીતે કાળથી પ્રેરાયલા જીવો સ્વર્ગ કે નરકમાં જઈને પોતાનાં પુણ્યપાપનો ઉપ-ભોગ કરે છે અને અમુક કાળ પર્થ ત્યાં રહીને પુણ્યપાપનો જ્યારે ક્ષય થાય છે, ત્યારે પુનઃ અવ-શેષ રહેલા કાળની પ્રેરણાથી જન્મમરણને પામે છે.^{૨૨} જે જીવો વિષાયભિલાષરૂપી બંધનથી બંધા-યેલા હોય છે, તેઓ પરતત્ર દશામાં રહીને જ હજારો પશુપક્ષીઓની યોનિઓમાં જન્મે છે અને ત્યાંથી નીકળીને યાજ્ઞ નરકમાં જ પડે છે.^{૨૩} આ પ્રમાણે અતીદ્રિય જ્ઞાનવાળો હું અનેક જીવોને સંસારમાં ભટકી રહેલા બાંધું છું. વળી 'જેનું કર્મ તેવો લાભ' એ શાસ્ત્રીય વચનને હું યથાર્થ રીતે બાંધું છું.^{૨૪} કાળના શાસનથી પ્રેરાયલા સર્વ લોકો પોતપોતાનાં કર્મ પ્રમાણે પશુપક્ષી-પણાને, નરકને, મનુષ્યપણાને અથવા દેવપણાને પામે છે અને તે તે જન્મમાં સુખ, દુઃખ, પ્રિય તથા અપ્રિયને પ્રાપ્ત કરે છે. તાત્પર્ય કે પ્રાણીમાત્ર આ સંસારમાર્ગમાં એ રીતે આવ-જા કર્યું કરે છે કે, જે માર્ગ કાળની ગણતરીથી ગણાયેલો છે; અર્થાત્ કાળને અધીન રહેનારો છે અને ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ

તથા લયના સ્થાનભૂત છે.

વૃત્રાસુરે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ભગવાન શુકા-
ચાર્યે તેને પુનઃ* પૂછ્યું: ‘હે બુદ્ધિમાન વૃત્રાસુર !
તું આવા દુષ્ટ પ્રલાપો કેમ કરે છે ? ૨૧-૨૩

વૃત્રાસુરે કહ્યું: હે આચાર્ય ! તમે અને બીજા
ઘણા બુદ્ધિમાન પુરુષોએ એ વાતને તો પ્રત્યક્ષ જોઈ
છે કે, પૂર્વે જ્ય મેળવવાના લોભથી મેં મહાન
તપશ્ચર્યા કરી હતી^{૨૪} અને પોતાના તેજથી ત્રણે
લોકને આંજી નાખીને મેં પ્રાણીમાત્રના ગંધાદિ
લોભ્ય પદાર્થોને લૂંટી લીધા હતા; તેમ જ અનેકનો
સંહાર કરી નાખ્યો હતો.^{૨૫} હું વિમાનમાં બેસીને
આકાશમાં^{૨૬} જ્યારે વિચરતો હતો, ત્યારે શરીર-
માંથી નીકળતી તેજોમય જ્વાળાઓથી વ્યાપ્ત દેખાતો
હતો, પ્રાણીમાત્રને અજિત થઈ પડતો હતો અને
નિત્ય નિર્ભય રહેતો હતો.^{૨૭} મેં મારા તપો-
બળથી ઐશ્વર્યને પ્રાપ્ત કર્યું હતું અને પોતાનાં કર્મો
વડે જ તે ઐશ્વર્યથી હું બ્રહ્મ થયો છું, માટે હે
ભગવન્ ! આ સમયે ધૈર્યનો આશ્રય કરીને તેને
માટે હું શોક કરતો નથી.^{૨૮} પૂર્વે મહાત્મા મહેન્દ્ર-
ની સાથે યુદ્ધ કરવાની ઇચ્છાથી હું રણભૂમિ પર
ગયો હતો, ત્યારે તેને સહાય કરવા માટે આવેલા
ભગવાન નારાયણનાં મને દર્શન થયાં હતાં, જે નારા-
યણ પ્રભુને હરિ, વૈકુંઠ, પુરુષ, અનંત, શુકલ,
વિષ્ણુ, સનાતન, સુજ઼ેશ, હરિશ્ચંદ્ર અને પ્રાણી-
માત્રના પિતામહ કહેવામાં આવે છે.^{૨૯} હે ભગ-
વન્ ! તે સમયે પ્રસંગવચાત્ પ્રાપ્ત થયેલા ભગ-
વાન વિષ્ણુનાં દર્શનરૂપી પુણ્યનો કંઈક શેષભાગ હજી
પણ અવશેષ રહેલો છે, એમ મને નિશ્ચય થાય
છે; કેમ કે તે વિષ્ણુદર્શનના માહાત્મ્યથી જ મને
કર્મનું ક્ષણ પૂછવાની આ સમયે ઇચ્છા થઈ છે.^{૩૦}
બ્રહ્મરૂપી મહાન ઐશ્વર્ય બ્રાહ્મણ આદિ કયા વર્ણમાં
સ્થિર થઈને રહેલું છે અને તે ઉત્તમ ઐશ્વર્યની

* અસુરયોનિમાં ઉત્પન્ન થયેલા છતાં વૃત્રાસુરનું તે
ઉત્તમ દાન જોઈને ભગવાન શુકાચાર્યને આશ્ચર્ય થયું
હતું, જેથી તેની બુદ્ધિની પરીક્ષા કરવા માટે શુકાચાર્યે
તેને પુનઃ પ્રશ્ન કર્યો કે, ‘હે વૃત્રાસુર ! તું એક અસુર
છે; છતાં પોતાના અસુરભાવનો નાશ કરનારા આવા
મૂર્ખાઈભરેલા બકવાદ શા માટે કરી રહ્યો છે ? આવા
બકવાદો કરવા તે તારા કુલને માટે અયોગ્ય છે.’

પુનઃ નિવૃત્તિ કેવી રીતે થાય છે ?^{૩૧} જગતનાં
પ્રાણીઓ કેાને આધારે જીવે છે અને કેાને આધારે
પ્રવૃત્તિ કરે છે; તેમ જ જીવ શું ક્ષણ પ્રાપ્ત કરીને
સનાતન બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ શકે છે અને હે વિપ્ર !
કયું કર્મ કરવાથી અથવા કયું જ્ઞાન સંપાદન કર-
વાથી મનુષ્યો આત્મસાક્ષાત્કારરૂપી ક્ષણને પ્રાપ્ત કરી
શકે છે, તે સર્વ મને કહો.^{૩૨-૩૩}

હે રાજાઓમાં સિંહ સમાન મહાપુરુષ યુધિ-
ષ્ઠિર ! વૃત્રાસુરે એ પ્રમાણે પ્રશ્ન પૂછ્યા, એટલે સુનિ
શુકાચાર્યે તેને જે ઉત્તર આપ્યા હતા, તે સર્વ
હું તમને કહું છું; માટે ચિત્તને એકાગ્ર કરીને
પોતાના ભાઈઓની સાથે તમે સાંભળો.^{૩૪}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં ‘શુકાચાર્ય અને વૃત્રાસુરનો સંવાદ’ નામનો
અધ્યાય ૨૭૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૮૦ મો

વૃત્રાસુરને સનતકુમારનો ઉપદેશ

॥ ઉચ્ચનોવાચ ॥

નમસ્તસ્મૈ મગવતે દેવાય પ્રમવિષ્ણવે ।

યસ્ય પૃથ્વીતલં તાત સાકાશં બ્રાહ્મગોચરઃ ॥૧॥

શુકાચાર્યે કહ્યું: હે તાત ! તે મહાસમર્થ
ભગવાન વિષ્ણુદેવને હું નમસ્કાર કરું છું, જેમના
બન્ને બાહુના મધ્યભાગમાં આકાશ સહિત પૃથ્વી-
તલ સ્થિતિ કરી રહ્યું છે.^૧ હે દાનવરાજ ! જેમનું
મસ્તક મોક્ષરૂપ અનંત સ્થાનવાળું કહેવાય છે, તે
વિષ્ણુ ભગવાનનું ઉત્તમ માહાત્મ્ય હું તને કહું છું.^૨

બીજા કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર ! વૃત્રાસુર અને
શુકાચાર્ય એ પ્રમાણે વાતચીત કરતા હતા, તેવામાં
ધર્માત્મા મહાસુનિ સનતકુમાર તેઓનો સંશય
હર કરવા માટે ત્યાં આવી પહોંચ્યા.^૩ હે રાજન્ !
અસુરોના ઇંદ્ર વૃત્રાસુરે અને સુનિ શુકાચાર્યે તેમની
પૂજા કરી, એટલે સુનિરાજ સનતકુમાર મહા-
કિંમતી આસન પર બેઠા.^૪ એ પ્રમાણે મહાબુદ્ધિ-
માન સનતકુમાર આસન ઉપર બેઠા, એટલે શુકા-
ચાર્યે તેમને કહ્યું કે, ‘આ દાનવરાજને વિષ્ણુનું
ઉત્તમ માહાત્મ્ય તમે કહો.^૫ તે સાંભળીને સન-
તકુમારે, બુદ્ધિમાન દાનવરાજને વિષ્ણુના માહાત્મ્ય-
વાળું ઉત્તમ વચન કહેવા માંડ્યું: ^૬ ‘હે દૈત્ય !

વિષ્ણુનું ઉત્તમ માહાત્મ્ય હું તને કહું છું, તેનું તું શ્રવણ કર. હે શત્રુતાપન રાજા! તારે બાણનું કે, આ સર્વ જગત કેવળ વિષ્ણુની અંદર જ સ્થિતિ કરી રહ્યું છે.^૭ હે મહાબાહુ! એ ભગવાન જ આ સ્થાવરજંગમ ભૂતસમુદાયને ઉત્પન્ન કરે છે, એ પોતે જ સમય આવતાં જગતનો સંહાર કરે છે અને એ જ સમય આવ્યે પાછું ઉત્પન્ન કરે છે.^૮ એ ભગવાન વિષે જ જગતનો લય થાય છે અને એમના માંથી જ જગત ઉત્પન્ન થાય છે. જ્ઞાનવાન પુરુષ તપશ્ચર્યા કરીને કે યજ્ઞ કરીને એ ભગવાનને પામી શકતો નથી, પણ ઇંદ્રિયોના સંયમ કરીને જ તેમને પામી શકે છે.^૯ જે પુરુષ યજ્ઞાદિ બાહ્ય કર્મને, શમદમહાદિ આભ્યંતર કર્મને તથા માનસિક સંકલ્પને બુદ્ધિના બળથી નિર્મળ કરે છે, તે પુરુષ મોક્ષને પામે છે.^{૧૦} જેમ સોની ઘણા પ્રયત્ન કરીને પણ રૂપાને અગ્નિમાં શોધી કાઢે છે, તેમ જીવ પણ સેંકડો જન્મ ધારણ કરીને તે તે જન્મમાં અતિ યત્નપૂર્વક કરેલાં (બાહ્ય) કર્મો વડે પોતાના ચિત્તને શોધી શકે છે; પરંતુ શમાદિક આભ્યંતર કર્મોનું સેવન કરવાથી તે માત્ર એક જ જન્મમાં ચિત્તને શોધી શકાય છે.^{૧૧} જેમ પોતાના શરીર ઉપર ચોટેલી અદ્ય રજને મનુષ્ય લીલાભાગમાં દૂર કરી શકે છે, તેમ અતિ મહાન યત્ન કરીને પોતાના ચિત્તમાં રહેલા દોષોને પણ દૂર કરી શકે છે.^{૧૨} જેમ છેક અદ્ય પ્રમાણમાં નાખેલાં પુષ્પોથી વાસિત કરેલું સરસવનું તેલ પોતાના તીક્ષ્ણ ગંધને છોડતું નથી; તેમ અદ્ય પ્રયત્નથી કરવામાં આવેલાં કર્મો ચિત્તને શુદ્ધ કરી શકતાં નથી;^{૧૩} પરંતુ તે જ તેલને વારંવાર અનેક પ્રકારના સુગંધી પદાર્થોથી વાસિત કરવામાં આવે છે, તો પોતાના ભૂતીય ગંધને ત્યાગ કરે છે અને પુષ્પ આદિ વિભત્તીયના ગંધવાળું બની જાય છે.^{૧૪} એ જ પ્રમાણે જન્મજન્મમાં તરના સેંકડો શુભોથી સંગવાળા થયેલા પુરુષોનું ચિત્ત અનેકાનેક દોષોથી વ્યાપ્ત હોય છે; છતાં બુદ્ધિ દ્વારા કરવામાં આવેલા અને અભ્યાસથી થનારા યત્નોથી નિર્દોષ થઈ શકે છે.^{૧૫} હે દાનવ! કેટલા-એક જીવો કર્મ કરવામાં જ તહીન થયેલા હોય છે અને કેટલાએક જીવો કર્મોથી વિરક્ત થયેલા હોય છે; તો એ રીતે કર્મોમાં રાગ થવાનું કારણ

શું અને કર્મો પર વિરાગ થવાનું કારણ શું, એ વિષે હું તને કહું છું.^{૧૬} હે સમર્થ દાનવ! મનુષ્યો કર્મોની અંદર પ્રવૃત્તિ કેવી રીતે કરે છે અને કર્મો કરવાથી નિવૃત્તિ કેવી રીતે થાય છે, એના સંબંધમાં હું તને કમથા: કહું છું, તું એકચિત્ત થઈને સાંભળ. અનાદિ અનંત શ્રીમાન નારાયણ પ્રભુ સર્વના સંહાર છે અને તે જ દેવ સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓને ઉત્પન્ન કરે છે;^{૧૮} એટલું જ નહિ પણ તે પરમાત્મા પ્રાણીમાત્રને વિષે મહાભૂત આદિ ક્ષરસ્વરૂપે તથા અક્ષર જીવસ્વરૂપે રહેલા છે અને અગિયાર ઇંદ્રિયોના આત્મારૂપે બની જઈને તેઓ દ્વારા (ઇંદ્રિયો દ્વારા) સર્વ જગતનું પાન કરી રહ્યા છે-સર્વ જગતનો ઉપભોગ કરી રહ્યા છે.^{૨૦} હે દેવ! તારે બાણનું કે, આ પૃથ્વી તેમના પગ છે, સ્વર્ગ તેમનું મસ્તક છે, દિશાઓ તેમના બાહુઓ છે, આકાશ તેમના કાન છે, સૂર્ય તેમનાં નેત્રો છે, ચંદ્રમા તેમનું મન છે, જ્ઞાનાકાર વૃત્તિરૂપ જે મહત્ત્વ તે તેમની બુદ્ધિ છે અને જળ તેમની રસના (જિહ્વા) છે.^{૨૧} હે શ્રેષ્ઠ દાનવ! આકાશમાં દેખાતા થોડો તેમની જે બ્રુકુટી વચ્ચે રહેલા છે, નક્ષત્રમંડલ તેમનાં નેત્રોને સ્થાને રહેલું છે અને નીચેનું ભૂમંડલ તેમના ચરણોને સ્થાને રહેલું છે.^{૨૩} હે તાત! તારે બાણનું કે, સત્ત્વ, રજ અને તમ એ ત્રણે શુભો કેવળ નારાયણરૂપ જ છે અને આશ્રમોનાં કર્મોનું જે ફળ તે પણ તે પોતે જ છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે.^{૨૪} તેમ જ કર્મના ત્યાગરૂપી સંન્યાસનું પરમ ફળ પણ તે અવિનાશી જ છે, વેદના મંત્રો તેમનાં રૂવાડાં છે અને ઝંકાર તેમની વાણી છે.^{૨૫} તેમના આશ્રય અનેક છે, તેમનાં સુખ પણ અનેક છે, પ્રાણીના હૃદયમાં ધર્મરૂપે તે રહેલા છે, તે જ પરમબ્રહ્મ છે, તે જ ધર્મરૂપ રહે છે, તે જ તપ છે અને કાર્ય તથા કારણ પણ તે પોતે જ છે.^{૨૬} વળી વેદના મંત્રો, બ્રાહ્મણગ્રંથનાં વાક્યો, ઇંદ્ર, વાયુ વગેરેનાં યજ્ઞ સંબંધી પાત્રો અને સોળ ઋત્વિજો.* વગેરેથી સુક્ત

* બ્રહ્મા, બ્રાહ્મણાચાર્ય, આત્રી, પોતા, હોતા, મૈત્રાવરણ, અન્ધાવાક, આવસ્તોતા, અપર્યુ, પ્રતિપ્રચાતા, નેષા, ઉજેતા, ઉદ્દેષાતા, પ્રસ્તોતા, પ્રતિહતી અને સુચક્ષણ આ સોળ ઋત્વિજોથી યજ્ઞની સદ્ધિ થાય છે. તેમાં પ્રથમના ચાર ઋત્વિજો સર્વ વેદને ભણેલા હોતા

જે યજ્ઞ તે પશુ તેમનું સ્વરૂપ છે. યજ્ઞકર્મ ચાલતું હોય, ત્યારે તે તે કર્મની ભિન્નતાને લીધે ઋત્વિજોએ પરમાત્માને પ્રજ્ઞા, વિષ્ણુ, અધિનીકુમાર, ઇંદ્ર, મિત્ર, વરુણ, યમ, કુબેર વગેરે ભિન્ન ભિન્ન સ્વરૂપે જુએ છે, તોપણ તેઓ પરમાત્માના એક સ્વરૂપને જાણે છે; માટે તારે પશુ જાણી લેવું કે, આ સર્વ જગત કેવળ તે નારાયણ દેવને જ આધીન રહેલું છે. ૨૭૨૮ હે દૈત્યેન્દ્ર! વેદશાસ્ત્ર કહે છે કે, પરમાત્મા અનેક સ્વરૂપે દેખાય છે, તોપણ તે એક જ છે. આ વાતને મનુષ્ય પોતાના વિજ્ઞાનબળથી જાણે છે અને ત્યારે જ તેને પ્રજ્ઞાને સાક્ષાત્કાર થાય છે. ૨૯ (આવી જ્ઞાનાવસ્થા પ્રાપ્ત કરવી તે મહાદુર્લભ છે; કેમ કે) સંસારમાં ભટકી રહેલા કેટલાએક જીવો હજારો અને કરોડો કલ્પો પર્વત સ્થાવર જીવરૂપે ઉત્પન્ન થયા કરે છે; તેમ જ હજારો અને કરોડો કલ્પો પર્વત જંગમ જીવરૂપે ઉત્પન્ન થયા કરે છે. હે દૈત્ય! પ્રજ્ઞાઓના જન્મમરણરૂપી કલ્પનું જો પરિમાણ કાઢવા ભેસીએ, તો હજારો વાવોના જેટલું જ થાય. ૩૦ તું ધાર કે, આ એક એક વાવ લગભગ યોજન જેટલી પહોળી છે, એક કોશ જેટલી ઊંડી છે, લગભગ પાંચસો યોજન જેટલી લાંબી છે અને તે સર્વ વાવો (જળથી ભરપૂર હોઈને) એક એકના કરતાં એક એક યોજન અધિક લાંબી છે. હવે માત્ર એક વાળના છેડાથી તે સર્વ વાવોમાંથી જળનું માત્ર એક એક ટીપું જ એક એક દિવસે બહાર કાઢવામાં આવે અને તેમ કરતાં તે વાવોના સમગ્ર જળનો જ્યારે ક્ષય થઈ જાય, ત્યારે જાણવું કે, પ્રજ્ઞાઓના લય-ઉદયરૂપી એક કલ્પ પૂર્ણ થયો. (આવા કરોડો કલ્પો પર્વત જીવને સ્થાવર-જંગમ ભાવ પ્રાપ્ત કરવો પડે છે.) ૩૧૩૨ શાસ્ત્રોક્ત પરમ પ્રમાણથી સિદ્ધ થાય છે કે, આ સૃષ્ટિમાં ૧૦ વર્ણ-વાળા જીવો ઉત્પન્ન થાય છે, જેમ કે કૃષ્ણ વર્ણના જીવો, ધૂમ્ર (ભૂખરા) વર્ણના જીવો, નીલ વર્ણના જીવો, લાલ વર્ણના જીવો, પીળા વર્ણના જીવો અને શ્વેત-ઉજ્જવળ વર્ણના જીવો. તેમાં જેમનામાં

ભેદ છે. તે પછીના ચાર ઋત્વિજો ઋગ્વેદ જાણેલા હોવા ભેદ છે, તે પછીના ચાર ઋત્વિજો યજુર્વેદ જાણેલા હોવા ભેદ છે અને છેલ્લા ચાર ઋત્વિજો સામવેદ જાણેલા હોવા ભેદ છે.

તમોગુણની અધિકતા હોય, સત્ત્વગુણની ન્યૂનતા હોય અને રજોગુણની સમાનતા હોય, તે જીવોને કૃષ્ણ વર્ણના જાણવા; જેમનામાં તમોગુણની અધિકતા હોય, સત્ત્વગુણની સમાનતા હોય અને રજોગુણની ન્યૂનતા હોય, તે જીવોને ધૂમ્ર વર્ણના જાણવા. જેમનામાં રજોગુણની અધિકતા હોય, સત્ત્વગુણની ન્યૂનતા હોય અને તમોગુણની સમાનતા હોય, તે જીવોને નીલ વર્ણના જાણવા; જેમનામાં રજોગુણની અધિકતા હોય, સત્ત્વગુણની સમાનતા હોય અને તમોગુણની ન્યૂનતા હોય, તે જીવોને લાલ વર્ણના જાણવા. આ વર્ણના જીવો પ્રવૃત્તિ કરવામાં કુશળ હોય છે, મૂઢતાથી રહિત હોય ૩૩ અને સાહસિક હોય છે. વળી જેમનામાં સત્ત્વગુણની અધિકતા હોય છે, રજોગુણની ન્યૂનતા હોય છે અને તમોગુણની સમાનતા હોય છે, તે જીવોને પીળા વર્ણના જાણવા, આ જીવો સુખી હોય છે; તેમ જ જેમનામાં સત્ત્વગુણની અધિકતા હોય છે, તમોગુણની ન્યૂનતા હોય છે અને રજોગુણની સમાનતા હોય છે, તે જીવોને શ્વેત વર્ણના જાણવા. આ જીવો અત્યંત સુખી હોય છે. ૩૩ કેમ કે હે દાનવેન્દ્ર! શ્વેત વર્ણ અત્યંત નિર્મળ છે, શોકરહિત છે અને પરિશ્રમ વિના સિદ્ધિપદને આપનારો છે. આ રીતે હે દૈત્ય! હજારો યોનિઓમાં જન્મમરણ પામ્યા પછી જીવ સિદ્ધિપદને પામે છે. ૩૪ આના સંબંધમાં ઇંદ્રદેવે પોતે કહ્યું છે કે, ઉત્તમ શાસ્ત્ર અને સફળરૂપે શરણ લઈને જીવ જે ગતિને પામે છે, તે જ ગતિ શ્વેત વર્ણના સિદ્ધ જીવોની હોય છે; (અર્થાત્

× ટીકાકાર નીલકંઠ લખે છે કે, ઊભી કરેલી ત્રણ લાકડીઓ જેમ એકબીજાને આધારે ઊભી રહી શકે છે, તેમ પ્રત્યેક જીવની અંદર રહેલા ત્રણ ગુણો એકબીજાને આધારે જ રહી શકે છે ત્રણમાં કયું છે કે, સૃષ્ટિમાં ૭ વર્ણવાળા જીવો વિદ્યમાન છે. તેમાં વૃક્ષાદિ સ્થાવર જીવો કૃષ્ણવર્ણના ગણાય છે, પશુપક્ષી આદિ તિથ્ય જીવો ધૂમ્રવર્ણના ગણાય છે, મનુષ્યજીવો નીલ વર્ણના ગણાય છે, પ્રજાપતિજીવો લાલ વર્ણના ગણાય છે; દેવ-પણને પામેલા જીવો પીળા વર્ણના ગણાય છે અને સનતકુમાર આદિ સિદ્ધ જીવો શ્વેત વર્ણના ગણાય છે, આ જીવો વર્ણના જીવોમાં પીળા વર્ણના દેવો સાધારણ સુખી હોય છે અને શ્વેત વર્ણના સિદ્ધજીવો અત્યંત સુખી હોય છે. તે સિવાયના બીજા વર્ણના જીવો સુખી હોતા

શુભ શાસ્ત્ર અને શુભ શુરોના સમાગમ કરીને જીવે પોતાના વર્ણને શ્વેત બનાવવો ભેદજો, જેથી આત્મસાક્ષાત્કારરૂપ સિદ્ધગતિ પ્રાપ્ત થાય.) માટે હે અસુરેન્દ્ર ! પ્રભુઓની ગતિનો આધાર તેઓના વર્ણ ઉપર રહેલો છે અને વર્ણ સત્ય, દ્વાપર, આદિ કાળોનો આધાર લઈને ઉત્પન્ન થાય છે.^{૩૫} હે દેવ ! જીવની શુભતા નિમિત્તની ગતિ ચૌદ લાખ જેટલી સંખ્યા ધરાવે છે. (અર્થાત્ પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો, પાંચ કર્મેન્દ્રિયો, મન, બુદ્ધિ, ચિત્ત ને અહંકાર આ ચૌદ ઇન્દ્રિયોની એક એક વૃત્તિ લાખ લાખ પ્રમાણની હોઈને ચૌદ લાખ જેટલી થાય છે અને તે સર્વ વૃત્તિઓનું અનુસરણ કરવાથી જીવને ચૌદ લાખ ગતિઓમાં જવું પડે છે.) હરકોઈ જીવ પૂર્વોક્ત ચૌદ ઇન્દ્રિયોની સાર્વિકી વૃત્તિને જો અનુસરે છે, તો હોર્વગતિને પામે છે, રાજસી વૃત્તિને અનુસરે છે, તો મધ્યમ ગતિને પામે છે અને તામસી વૃત્તિને અનુસરે છે, તો ઉચ્ચ સ્થાન ઉપરથી બ્રહ્મ થઈને અત્યંત અધમ ગતિઓને પ્રાપ્ત કરે છે. આ રીતે ચૌદ ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિને લીધે જ જીવને ઉચ્ચનીચ ગતિમાં જવું પડે છે, એમ તારે બાજુ.^{૩૬*} વિદ્વાનો કહે છે કે, છ વર્ણોમાંના કૃષ્ણ વર્ણની ગતિ મહા અધમ છે; કેમ કે કૃષ્ણ વર્ણનો જીવ અનેક પાપકૃત્યો કરવામાં અસક્ત રહે છે, જેને પરિણામે તેને નરકમાં સંબંધિત પડે છે. (અર્થાત્ સ્થાવર જન્મરૂપી નરકમાં પડી રહેવું પડે છે.) આ કૃષ્ણ વર્ણનો જીવ પૂર્વોક્ત ચૌદ ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિઓને દુષ્ટ માર્ગમાં પ્રવૃત્ત કરીને અનેક કદ્યો સુધી સ્થાવર યોનિમાં સ્થિતિ કરી રહે છે.^{૩૭} લગભગ એક લાખ કદ્ય પર્થ ત સ્થાવર યોનિમાં રહ્યા પછી તે કૃષ્ણ વર્ણનો જીવ ધૂમ્ર વર્ણને પ્રાપ્ત થાય છે (તિર્યચ્યોનિમાં અવતરે છે) અને ત્યાં દીન અવસ્થામાં રહે છે. પછી પોતાનાં પાપકર્મોને જ્યારે ક્ષય થાય છે અને દેવયોગે પૂર્વના પુણ્યકર્મોને જ્યારે ઉદય થાય છે ત્યારે વિવેકથી વ્યાપ્ત થયેલા મનવાળો તે જીવ સત્ત્વશુભથી સુક્ત થઈને રાતાવર્ણને પ્રાપ્ત કરે છે અને પછી પોતા-

ની બુદ્ધિનો ઉપયોગ કરીને તમાશુભને દૂર કરવા માટે યત્ન કરે છે; પરંતુ સત્ત્વશુભની જો ન્યૂનતા હોય તો નીલવર્ણને જ પ્રાપ્ત થઈને મનુષ્યલોકમાં જ જન્મમરણને પામ્યા કરે છે. આ રીતે મનુષ્યયોનિમાં આવેલો તે જીવ લગભગ એક કદ્ય પર્થ ત પોતાનાં ધાર્મિક બંધનોથી બંધાઈને અનેક પ્રકારનાં દુઃખોનો અનુભવ કરે છે અને તપમાં વૃદ્ધિ કરીને પીળા વર્ણને (દેવપણાને) સંપાદન કરે છે, લગભગ સો કદ્ય પર્થ ત પીળા વર્ણમાં રહીને તે જીવ પુનઃ મનુષ્યપણાને પામે છે અને પાછો પોતાના તપોબળને લીધે હજારો કદ્યો પર્થ ત પીળા વર્ણનો થઈને (દેવ થઈને) સ્વર્ગમાં વિચરો કરે છે. હે દેવ ! નરકલોક સમાન તે સ્વર્ગલોકમાંથી* તત્કાળ સુક્ત થયા વિના તે જીવ જોગણીસ હજાર કદ્ય પર્થ ત ત્યાં રહે છે અને પાછો તેટલા જ હજાર કદ્ય પર્થ ત ગતિઓ કરીને તે જીવ જો નરકલોક સમાન સ્વર્ગલોકમાંથી સુક્ત થાય છે, એમ તારે બાજુ. તેમ જ સ્થાવર, તિર્યચ વગેરે જન્મોમાં પણ જીવને જો જ પ્રમાણે બ્રમણ કયાં કરવું પડે છે. (અર્થાત્ મનુષ્ય-જન્મ વિના કદી મોક્ષ થતો નથી.)^{૩૮-૪૨} જીવ દેવલોકમાં જઈને ઘણા કાળ સુધી વિહાર કર્યો કરે છે, પરંતુ ત્યાંથી બ્રહ્મ થઈને પાછો મનુષ્યપણાને પામે જ છે. પછી એકસો આઠ કદ્યો પર્થ ત મનુષ્યયોનિમાં રહે છે અને ત્યાર પછી મોક્ષને પામે છે;^{૪૩} પરંતુ જો મનુષ્ય યોનિમાં કલિ આદિ કાળના યોગ કરીને જો બ્રહ્મ થાય છે, તો સર્વના કરતાં અધમ એવા કૃષ્ણવર્ણમાં જ તે પછડાઈ પડે છે. સ્થાવર યોનિમાં જ પુનઃ અવતરે છે.

હવે હે વીર અસુર ! સંસારના પ્રવાહમાં પડેલા આ જીવો તેમાંથી સુક્ત કેવી રીતે થાય છે, તે હું તને કહું છું.^{૪૪} મોક્ષની ઇચ્છાવાળો તે જીવ દિવ્ય એવી સાતસો ગતિઓનું ઉલ્લંઘન કરીને પ્રથમ

* સ્વર્ગલોકને નરકલોક સમાન કહેવાનું કારણ એ છે કે, સ્વર્ગલોકના ભોગો રાગનું કારણ છે, પુણ્યની અપેક્ષા રાખનાર છે અને અનિત્ય છે; માટે તે નરક સમાન જ છે. વળી મોક્ષપ્રાપ્તિ કેવળ મનુષ્યજન્મ દ્વારા જ થઈ શકે છે. દેવજન્મમાં તો કેવળ ભોગોની જ પ્રાપ્તિ થાય છે; અર્થાત્ યાની પુરુષોત્તમ દષ્ટિએ દેવજન્મની કંઈ કિંમત જ નથી.

* કહેવાનો આશય એ છે કે, ચૌદ ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિઓને રાજસ કે તામસ માર્ગમાં પકડી લેવાથી જીવને કવેશો ભોગવવા પડે છે, માટે જો જોને તેમ તે વૃત્તિઓને સાર્વિક માર્ગમાં જ લઈ જવી.

લાલ વર્ણનો થાય છે. (બ્રજપતિ આદિના જન્મને પામે છે.) પછી પીળા વર્ણનો થાય છે (દેવપણું પામે છે) અને તે પછી શ્વેત વર્ણને પામે છે, (કૌમારસર્ગમાં અવતરે છે.) આ શ્વેત વર્ણનો આશ્રય કર્યા પછી પણ તે અનુક્રમે આઠ પુરીઓના કરતાં ઉત્તમ ગણાતા આતિ પૂજ્ય લોકમાં જાય છે. *૪૫ હે મહાપ્રતાપી દૈત્ય! શ્વેત વર્ણની પરાક્રાંતિ એ જ ગણાય છે કે, પરબ્રહ્મનો સંપૂર્ણ સાક્ષાત્કાર કરનારા આત્મજ્ઞાની પુરુષો જાત્રતત્વાસ્વપ્નાવસ્થાનાં મળીને સાદે તરવોને કેવળ મનરૂપે જ ભુવ્યે છે અને જાત્રત, સ્વપ્ન તથા સુષુપ્તિ એ ત્રણે અવસ્થાઓથી મુક્ત થઈને કેવળ તુરિયાવસ્થાને જ અનુભવે છે; ૪૬ છતાં તેવા જીવન્મુક્ત પુરુષોને એકસો કલ્પ પર્યંત અનિદ્ર શરીરો ધારણ કરવાં પડે છે; પણ જે યોગી યોગેશ્વરથી પ્રાપ્ત થયેલા દિવ્ય ભોગોના ત્યાગ કરવા માટે અસમર્થ હોય છે, તે (મહા, જન, તપ; અને સત્ય) એ ચારલોકમાં નિવાસ કરે છે અને ક્રમે ક્રમે મુક્તિને પામે છે; કારણ કે તે યોગીને અંતઃકરણની શુદ્ધિરૂપ ગતિ પ્રાપ્ત થયેલી હોય છે; તેમ જ તેના રાગાદિ દોષો પણ નષ્ટ થયેલા હોય છે, છતાં શુદ્ધ એવા બ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર નહિ થયેલો હોવાથી તેને સિદ્ધ કહી શકાતો નથી (અને તેથી જ તે ક્રમમુક્તિને પામનારો ગણાય છે.) ૪૭ તેમ જ જે યોગી ઉત્તમ રીતે યોગાનુક્રમ કરવા અશક્ત હોય અર્થાત્ યોગબ્રહ્મ થયો હોય, તે યોગી પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો, મન અને

બુદ્ધિ એ સાતેની વૃત્તિઓને સત્ત્વગુણની અધિકતાવાળી કરીને, શેષ રહેલાં ક્રમોને સાથે લઈને, એકસો કલ્પો પર્યંત સ્વર્ગલોકમાં વસે છે અને પછી પુણ્યનો ન્યારે ક્ષય થાય છે, ત્યારે મનુષ્યલોકમાં પાછો આવીને મહાપૂજ્ય પુરુષ તરીકે અવતરે છે. પછી તે મનુષ્યોનામિમાંથી નીકળીને ઉત્તરોત્તર ભૂતસર્ગ ઉપર આરોહણ કરે છે. (અર્થાત્ પૂર્વજન્મના અભ્યાસને લીધે ઉત્તરોત્તર ઉત્તમ એવી યોગભૂમિકાઓમાં આરૂઢ થાય છે અને સમાધિ તથા યુત્થાન વડે પોતાના યોગેશ્વરમાં વૃદ્ધિ કરીને સાત વાર સર્વલોકોમાં પર્યટન કરે છે; *૪૮-૪૯ પણ જે પુરુષ સત્યલોક પર્યંતના સાતે લોકોને અથવા મનબુદ્ધિ સહિત પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયોને કેવળ હ્રિઃમરૂપ સમજીને તેઓનો સંહાર કરે છે. (એટલે તેઓને અનુસરતો નથી, તેમ જ શોક તથા મોહનો ત્યાગ કરીને કેવળ નિઃસંગપણે જીવલોકમાં રહે છે,) તે પુરુષ બ્રહ્મના પરમપદને પામે છે, જે પરમપદને શિવશક્તિ મહાદેવનું સ્થાન કહે છે, વૈષ્ણવો વિષ્ણુનું સ્થાન કહે છે, બ્રહ્મદેવના ઉપાસકો બ્રહ્માનું સ્થાન કહે છે. શેષ અથવા અનંત લગવાનના ઉપાસકો શેષનું સ્થાન કહે છે, સાંખ્યશાસ્ત્રીઓ જીવનું સ્થાન કહે છે અને વૈશંતીઓ પ્રકાશમાન તથા વ્યાપક એવા પરબ્રહ્મનું સ્થાન કહે છે. ૫૦ જે જીવોનાં ત્રણે શરીરો જ્ઞાન દ્વારા હ્રદય થઈ ગયાં છે, તેવા જીવોનો મોક્ષકાળ ન્યારે ઉપસ્થિત થાય છે, ત્યારે તેઓની ચૈષ્ટાત્મક એવી ઇન્દ્રિયોનો અને પ્રકૃતિ આદિ સર્વનો કેવળ બ્રહ્મમાં જ લય થઈ જાય છે તથા તેઓ પોતે પણ પરબ્રહ્મમાં જ લય પામી જાય છે. ૫૧ જે જીવો લગભગ પ્રલયકાળની

* કહેવાનો ભાવ એ છે કે, શ્રોત્ર, ત્વચા, ચક્ષુ, જિહ્વા, ગ્રાણી, મન અને બુદ્ધિ એ સાતેની, સો સો રાજસ અને તામસ વૃત્તિઓનું ઉત્કલ્પન કરીને મુમુક્ષુ પુરુષ અનુક્રમે રક્ત, પીત અને શ્વેત વર્ણને ધારણ કરે છે અને પછી પંચમહાભૂત, પંચગ્રાણી, પંચકોશ, દશ ઇન્દ્રિયો, ચાર અંતઃકરણ, અવિદ્યા, કામ અને કર્મ આ આઠ પુરીઓના કરતાં ઉત્તમ એવા સગુણ આત્માના દર્શન રૂપ લોકમાં જાય છે, અર્થાત્ સગુણ આત્માનો સાક્ષાત્કાર કરે છે.

+ દશ ઇન્દ્રિયો, ઇન્દ્રિયોના દશ વિષયો, પાંચ ગ્રાણી, અંતઃકરણ, અવિદ્યા, કામ, કર્મ અને જીવ આ ત્રીસ તરવોનો જેમ જાત્રતવસ્થામાં અનુભવ થાય છે, તેમ સ્વપ્નાવસ્થામાં પણ થાય છે; માટે જ ત્રીસ જાત્રતનાં તથા ત્રીસ સ્વપ્નનાં એમ મળીને સાઠ તરવો થાય છે.

* કહેવાનો ભાવ એ છે કે, યોગી પ્રથમ ભૂમિકામાં આરૂઢ થયેલો યોગી કદાચ મરણ પામે, તો સ્વર્ગલોકને પામ્યા પછી ત્યાંથી ભટ્ટ થઈને ચક્રવર્તી નામ થાય છે. આનું નામ પૃથ્વીલોકનો જન્મ કર્યો કહેવાય છે. એ રીતે ઉત્તરોત્તર ચોત્તરલોકમાં વૃદ્ધિ કરીને તે યોગી ઉત્તરોત્તર લોકને જતે છે અને અંતે સાતમા બ્રહ્મલોકમાં જઈને પણ જે ધ્યેય વસ્તુ ઉપર 'હું તે છું' આવેા અહંભાવ કરતો નથી તો પુનઃ ત્યાંથી પાછો ફરે છે. પણ જે અહંભાવ કરે છે, તો ચક્રવર્તી સાથે જ મુક્ત થઈ જાય છે. આ વિષય ગીતામાં વિશેષ રૂપે છે.

+ સ્થૂલ, સૂક્ષ્મ તથા કારણસ્તરીયો.

સમીપજ દેવપણાને પામેલા હોય અને તેથી જ સૃષ્ટિનો પ્રલય થઈ જવાથી કર્મનાં સમગ્ર ફળને ભોગવી શક્યા ન હોય, તેઓ પુનઃ નવીન કલ્પમાં પણ દેવ થઈને જ અવતરે છે;* અને જેઓનાં કર્મફળ સંપૂર્ણ રીતે ભોગવાઈ ગયાં હોય છે, તેઓ (દિવ્યભક્તિના છવે) પણ નવીન કલ્પમાં મનુષ્યરૂપે જ અવતરે છે.^{૧૨} એ જ પ્રમાણે જેઓ સિદ્ધકૌકમાંથી બ્રહ્મ થયેલા હોય છે, તેઓની પણ અનુક્રમે તે તે ગતિ થાય છે અને બળ તથા રૂપમાં સમાન એવા તે છવે પુનઃ પોતાપોતાનાં પુણ્યપાપનાં ફળને પામે છે;^{૧૩} અને જે પુરુષ બ્રહ્મવેત્તા થયેલા છે, તે પોતાનાં પ્રારબ્ધકર્મોનો ભ્યાં સુધી ઉપભોગ કરે છે અને તેનો ઉપભોગ કરવા માટે ભ્યાં સુધી શરીરને ધારણ કરી રાખે છે, ત્યાં સુધી તેના અંગમાં સર્વ પ્રજાઓનો તથા પરા અપરા નામની જે વિદ્યાઓનો નિવાસ હોય છે. (અર્થાત્ બ્રહ્મવેત્તા પુરુષને ભ્યાં સુધી શુદ્ધ દેવદ્યની પ્રાપ્તિ થઈ નથી, ત્યાં સુધી જ તેની દંષ્ટિ-એ આ જગત છે; પરંતુ દેવદ્યની પ્રાપ્તિ થઈ ગયા પછી તેને જગત બેવામાં જ આવતું નથી; કેમ કે 'સર્વં ચત્ત્વિદં બ્રહ્મ' એ વાક્યનો તેને સંપૂર્ણ અનુભવ થવા લાગે છે.) આ સ્થિતિ સંપાદન કરવા માટે પ્રથમ અંતઃકરણને શુદ્ધ કરવું જોઈએ અને તે પછી ધ્યાન, ધારણ તથા સમાધિરૂપ સંયમનું અનુષ્ઠાન કરીને દશ્યમાન આકાશાદિ પદાર્થને કેવળ પાંચ ઇન્દ્રિયરૂપ જ બાંધવા જોઈએ.^{૧૪} જે પુરુષ શ્રવણ, મનન, ધ્યાન અને અભ્યાસથી શુદ્ધ થયેલા અંતઃકરણ વડે બ્રહ્મને બાંધવાની ઈચ્છા કરે છે, તેને અવશ્ય શુદ્ધ ગતિ પ્રાપ્ત થાય છે. અર્થાત્ તેને શુદ્ધ બ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર થાય છે અને પછી તે પુરુષ બ્રહ્મરૂપી હર્લભ સ્થાનને પ્રાપ્ત થાય છે કે, જે સ્થાન અવિનાશી છે અને નિત્ય છે. હે મહાબળવાન વૃત્રાસુર ! એ પ્રમાણે મેં તને નારા-

ચણતું બળ કહ્યું.^{૧૫}

વૃત્રાસુરે કહ્યું : જો એમ જ છે તો મને કોઈ પ્રકારનો ખેદ રહ્યા નથી. આપના વચનનો અર્થ મેં સારી રીતે બાણી લીધો છે, એટલું જ નહિ પણ હે સત્વસંપન્ન ભગવન્ ! આપની વાણીનું શ્રવણ કરીને હું નિર્દોષ થયો છું અને શોક તથા મોહથી રહિત થયો છું.^{૧૭} હે મહર્ષિ ! મહાતેજસ્વી અને અનંત એવા વિષ્ણુભગવાનનું આ સનાતન ચક્ર અનંત વીર્યવાળું છે અને એકસરખી રીતે ફરી રહ્યું છે, એમ હું બાણી શક્યો છું; તેમ જ જે સ્થાનમાં અનેક સર્ગોની પ્રવૃત્તિ થઈ રહી છે અને જેના ઉપર આ સર્વ જગતનો આધાર છે, તે સ્થાન બીજું કોઈ નથી, પણ મહાત્મા પુરુષોત્તમ જ છે.^{૧૮}

ભીષ્મે કહ્યું : હે કુંતાપુત્ર યુધિષ્ઠિર ! એ પ્રમાણે કહીને વૃત્રાસુરે પ્રાણોનો ત્યાગ કર્યો અને પોતાના આત્માને બ્રહ્મ વિષે થોણું ઘડિને પરમ સ્થાન પ્રાપ્ત કર્યું.^{૧૯}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! પૂર્વે સનત્કુમારે વૃત્રાસુરને જેના સંબંધમાં ઉપદેશ આપ્યો હતો, તે જ ભગવાન નારાયણદેવ આ શ્રીકૃષ્ણ પોતા જ છે કે કોઈ બીજા ?^{૨૦}

ભીષ્મે કહ્યું : સનત્કુમારે વૃત્રાસુરને જેના સંબંધમાં ઉપદેશ આપ્યો હતો, તે ભગવાન મૂળની પેઠે નિર્વિકારરૂપે રહે છે અને મહાન દેવ છે. (તે આ શ્રીકૃષ્ણ ન હોય !) જોટા મનવાળા આ શ્રીકૃષ્ણ તો તે ભગવાનના બ્રહ્માંડરૂપ કાર્યમાં રહીને પોતાના તેજ વડે વિવિધ પ્રકારના ભાવો ઉત્પન્ન કરે છે;^{૨૧} માટે તમારે બાંધવું કે, અસ્પષ્ટિત જ્ઞાનશક્તિવાળા આ શ્રીકૃષ્ણ તે પરમાત્માના અદ્વિતિયમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા છે અને તેમના અદ્વિતિય વડે જ આ ભુલ્લોકમાં શ્રીકૃષ્ણ ત્રણે લોકનું રક્ષણ કરે છે.^{૨૨} જે ઈશ્વર સમપ્રિકાર્યના આત્મા ગણાય છે અથવા તેજસ કહેવાય છે, તે આપણા બધાનાં શરીરોની અપેક્ષાએ નિત્ય ગણાય છે, તોપણ કલ્પના અંતસમયે વિનાશને પામે જ છે; તેમ જ જે ભગવાન (માયામિત્ર અથવા માયારૂપ ઉપાધિવાળા

* અર્થાત્ સેંકડો પ્રલયો થઈ જાય, તોપણ તત્ત્વ-જ્ઞાન વિના કરેલા કર્મોના કદી નાશ થતો નથી, માટે કર્મોના લય કરવા માટે તત્ત્વજ્ઞાનનો જ આશ્રય કરવો.

■ કહેવાનો ભાવ છે કે, માત્ર એક જ કલ્પમાં અનેક વાર છવેને ગમન-આગમન કરવું પડે છે; માટે સંસારથી લય પામનારા મુમુક્ષુએ તત્ત્વજ્ઞાનનો જ આશ્રય કરવો.

* ભીષ્મ અહીં એમ કહેવા માગે છે કે, શ્રીકૃષ્ણ પૂર્ણ ચૈતન્યરૂપ નથી, પણ તેનો એક અદ્વિતિય છે-અર્થાત્ શ્રીકૃષ્ણ પરમાત્માના અંશાવતાર છે.

હોઈને) અતિ બળવાન અને મહાસમર્થ ગણાય છે, તેનો પણ પરબ્રહ્મમાં લય થાય જ છે અને અવહાર-દષ્ટિએ શાશ્વત ગણાતા દિવ્યલોકોને ઉત્પન્ન કરનારા શુદ્ધાત્મા બ્રહ્મદેવનો પણ અંતે પરબ્રહ્મમાં લય થઈ જાય છે. (અર્થાત્ સર્વ મહાન પરબ્રહ્મને જ સર્વનું અધિષ્ઠાન ગણવામાં આવે છે.)^{૧૩} અનંત એવા તે પરમાત્મા જ સર્વ કારણોને પોતાની સત્તા સમર્પીને પરિપૂર્ણ કરે છે અને સર્વદા એકસ્વરૂપ એવા તે સનાતન દેવ જ ઉપાધિયુક્ત શરીર ધારણ કરીને શ્રીકૃષ્ણસ્વરૂપે જગતમાં વિચરી રહ્યા છે. આ રીતે શ્રીકૃષ્ણ ઉપાધિધર્માવાળા છે, તોપણ આપણી પેઠે ઉપાધિતા ધર્મથી શ્રસ્ત થતા નથી; માટે તેમને ‘અનિરુદ્ધ’ કહેવામાં આવે છે. વળી તે મહાત્મા અહંકારરૂપ થઈને જગતને ઉત્પન્ન કરે છે અને તેમના શરીરમાં, બીજમાં જેમ વૃક્ષ રહેલું છે અને ફળમાં જેમ બીજ રહેલાં છે, તેમ આ સર્વ જગત રહેલું છે.

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પરમાર્થને જાણનારા પિતામહ ! હું ધારું છું કે, વૃત્રાસુરે આત્માની ઉત્તમ ગતિને જોયેલી હશે અને તેથી જ અત્યંત સુખી થઈને શોક કર્યો ન હતો.^{૧૪} હે નિર્દોષ પિતામહ ! જે છવ્વિ તિર્થંચની ગતિમાંથી અથવા નરકમાંથી મુક્ત થઈને ચૈત વર્ષને પામ્યો હોય અથવા પ્રવેત (સત્ત્વપ્રધાન) વંશમાં ઉત્પન્ન થઈને સાધ્ય નામનેા દેવ થયો હોય, તેને પુનઃ સંસારમાં આવવું પડતું નથી;^{૧૫} પરંતુ જે છવ્વિ પીત વર્ષ (દિવ્યોનિ) અથવા રક્ત વર્ષ (પ્રભવતિસર્ગ)માં ઉત્પન્ન થયેલો હોય તેને તિર્થંચનોનિમાં અવશ્ય આવવું પડે છે; કેમ કે તમેાગુણવાળાં કર્મોથી તે ઢંકાયેલો હોય છે,^{૧૬} પરંતુ અમે તો અત્યંત આપત્તિમાં આવી પડેલા છીએ અને મહાકષ્ટદાયી એવાં સુખદુઃખ મેળવવામાં આસક્ત બનેલા છીએ; અર્થાત્ સત્ત્વ-પ્રધાન એવા પીત વર્ષથી પ્રપ્ત થઈને કેવળ રજઃ-પ્રધાન રક્ત વર્ષનો સ્વીકાર કરી બેઠા છીએ, તેથી મનુષ્યની, રથાવરની કે તિર્થંચની કઈ અધમ યોનિને પામીશું તે કહી શકાતું નથી.^{૧૮}

લીંબે કહ્યું : હે પાંડવો ! ડરો મા. તમે શુદ્ધ વંશમાં ઉત્પન્ન થયેલા છો અને તીક્ષ્ણ મતનું પાલન કરનારા છો, જેથી મરણ પછી દેવોના લોકમાં વિહાર કરીને પુનઃ મનુષ્યપણાને પામશો;^{૧૮} અને

પ્રભવ્યોની સ્થિતિ પર્યંત સુખપૂર્વક કાળ વિતાવીને પાછા યથાયોગ્ય સમયે દેવજન્મને પામશો અને ઉત્તમ સુખનો ઉપભોગ કર્યો પછી અંતે સિદ્ધ પુરુષોની ગણતરીમાં ગણાશો, માટે તમારે લય પામવાનું કારણ નથી, કેમ કે તમે સર્વે જણા નિર્મળ છો.^{૧૭}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં સાંતિપર્વાતગત મોક્ષધર્મનુશાસન-પર્વમાં ‘વૃત્રાસુરને સત્કુમારનેા ઉપદેશ’ નામનેા

અધ્યાય ૨૮૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૮૧ મો વૃત્રાસુરના વધની કથા

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

અહો ધર્મિષ્ઠતા તાત વૃત્રસ્યામિતતેજસઃ ।

યસ્ય વિજ્ઞાનમતુલં વિષ્ણોર્મક્તિચ તાદૃશી ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે તાત ! જેનું તેજ અભાવ હતું, જેનું વિજ્ઞાન અતુલ હતું અને જેની વિષ્ણુભક્તિ અતિ ઉત્કૃષ્ટ હતી, તે વૃત્રાસુરની ધર્મનિષ્ઠા કેટલી બધી આશ્ચર્યકારક છે? હે રાજા-ઓમાં સિંહ સમાન પિતામહ ! મહાતેજસ્વી ભગવાન વિષ્ણુનું પદ ઘણું જ હુવિજ્ઞેય ગણાય છે, છતાં અસુરભૂતિનેા વૃત્રાસુર વિષ્ણુના પદને કેવી રીતે જાણી શક્યો? તમે મને જે જે વિષયનેા ઉપદેશ આપ્યો છો, તે સર્વના પર હું સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા રાખું છું, તોપણ આ વૃત્રાસુરના વધના સંબંધમાં હું સ્પષ્ટ રીતે સમજી શકતાં નથી, જેથી તે સંબંધમાં પુનઃ પ્રશ્ન કરવા માટે મને સૂઝ્યું છે.^૧ હે મહા-પુરુષ ! વૃત્રાસુર ઘણો જ ધાર્મિક હતો, વિષ્ણુનેા ભક્ત હતો અને વેદ સંબંધી વાક્યાર્થનેા વિચાર કરવામાં મોટો તત્ત્વજ્ઞાની ગણાતો હતો; છતાં ઈંદ્ર તેને કેવી રીતે મારી શક્યો? હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! એ વિષયમાં મને સંશય છે, માટે હું તમને પૂછું છું કે, ઈંદ્રે વૃત્રાસુરનેા કેવી રીતે પરાજય કર્યો હતો અને તેઓ બન્ને વચ્ચે કેવું યુદ્ધ થયું હતું, એ સર્વ મને વિસ્તારથી કહો. હે મહાબાહુ ! એ કથા સાંભળવાનું મને પરમ કુતૂહલ થયું છે. ૪-૧

લીંબે કહ્યું : પૂર્વે દેવગણને સાથે લઈને ઈંદ્રે રથમાં બેસીને અસુરો સામે જ્યારે ચડાઈ કરી, ત્યારે રણના મોખરામાં બિભેલા વૃત્રાસુરને એક મોટા પર્વત જેવડો તેણે બેસ્યો.^૨ હે શત્રુદમન રાજા !

તે સમયે વૃત્રાસુરનું શરીર પાંચસો યોજન ઊંચું જણાતું હતું અને ત્રણસો યોજન પહોળું જણાતું હતું.^૮ ત્રણે લોકોથી પણ દુર્બલ એવું વૃત્રાસુરનું તે પ્રચંડ શરીર જોઈને દેવો તો ત્રાસ જ પામી ગયા. તેઓને લેશમાત્ર શાંતિ વળી નહિ.^૯ હે રાજન્ ! વૃત્રાસુરના તે અદ્ભુત રૂપને જોઈને ઇંદ્ર પોતે પણ એટલો ભયભીત બની ગયો કે, તેની સાથળો જાણે જકડાઈ ગઈ હોય, તેમ જણાવા લાગ્યું. (અર્થાત્ વૃત્રાસુરના ભયને લીધે ઇંદ્રનાથી એક ડગલું પણ આગળ વધી શકાયું નહિ.)^{૧૦} તે પછી દેવો તથા અસુરો વચ્ચે યુદ્ધની જ્યારે તૈયારી થઈ, ત્યારે બન્ને પક્ષનાં સૈન્યોમાં વાદિતો વાગવા માંડ્યાં અને સિંહનાદો થવા લાગ્યા.^{૧૧} હે કુરુવંશી રાજ ! તે સમયે ઇંદ્રને પોતાની સંમુખ જિલેલો જોયા છતાં વૃત્રાસુરના મનમાં ભય, ગભરાટ કે આસ્થા એમાંનું કંઈ પણ થયું ન હતું.^{૧૨} પછી દેવરાજા ઇંદ્રનું અને મહાત્મા વૃત્રાસુરનું ત્રણે લોકને ભય ઉપજાવે તેવું મહાન યુદ્ધ થવા લાગ્યું.^{૧૩} યોગાળ્ય તલવારો, પદ્ધિશો, ત્રિશૂલો, શક્તિઓ, તોમરો, સુદગરો, વિવિધ જાતની શિલાઓ, મોટી ગર્જના કરનારાં ધનુષ્યો, અનેક પ્રકારનાં દિવ્ય શસ્ત્રો અને અસિંનાં બળતાં જાંબાડિયાંઓ ઊછળવા લાગ્યાં ને ચોતરફ ધૂમી રહેલાં દેવો તથા અસુરોનાં સૈન્યોથી સર્વ પ્રદેશ આકુળ થઈ રહ્યો.^{૧૪}^{૧૫} પ્રહારેવ આદિ સર્વ દેવગણો અને મોટા ભાગ્યશાળી ઋષિઓ પણ તે યુદ્ધ જોવા માટે આવી પહોંચ્યા હતા.^{૧૬} અને હે ભરતશ્રેષ્ઠ મહારાજ ! સિદ્ધો તથા અપ્સરાઓ સહિત ગંધર્વો પણ ઉત્તમ જાતનાં વિમાનોમાં બેસીને તે યુદ્ધ જોવા માટે આવ્યા હતા.^{૧૭} તે પછી ધાર્મિકોમાં શ્રેષ્ઠ વૃત્રાસુરે પથ્થરની વૃદ્ધિ કરીને આકાશને ઢાંકી દીધું; તેમ જ અત્યંત ઝડપથી દેવેન્દ્રને પણ છાઈ દીધો. તે જોઈ દેવગણોને અત્યંત ક્રોધ થઈ ગયો.^{૧૮} તેઓએ બાણોની વૃદ્ધિ કરીને વૃત્રાસુરે કરેલી પથ્થરની વૃદ્ધિનો યુદ્ધમાં નાશ કરી નાખ્યો;^{૧૯} પણ હે કુરુવંશમાં સિંહ સમાન રાજ ! વૃત્રાસુર જે મોટો માયાવી અને મહાબળવાન હતો, તેણે સર્વ તરફથી માયાવી યુદ્ધ ચલાવીને દેવેન્દ્રને મૂંઝવી જ નાખ્યો.^{૨૦} તે સમયે વૃત્રાસુરથી ત્રાસ પામેલા ઇંદ્રને જ્યારે મોહ થયો, ત્યારે ત્યાં જિલેલા

વસિષ્ઠે રથંતર સામનું ગાન કરીને તેને બોધ કરવા માંડ્યો.^{૨૧}

વસિષ્ઠે કહ્યું : હે દેવેન્દ્ર ! તું દેવોમાં ઉત્તમ છે, તેં દૈત્યોનો તથા અસુરોનો સંહાર કર્યો છે અને તારામાં ત્રણે લોકનું બળ સમાયેલું છે, છતાં હે શક ! તું મોહાધીન કેમ થઈ ગયો છે ?^{૨૨} જો, આ પ્રહારો, વિષ્ણુ, જગત્પતિ શંકર, ભગવાન ચંદ્ર-દેવ અને સર્વ મહર્ષિઓ તારી સંમુખ જ ઊભા છે;^{૨૩} માટે હે શક ! કોઈએક મનુષ્યની પેઠે તું મોહાધીન થા મા. હે દેવરાજા ! આર્ધબુદ્ધિને ધારણ કરીને તું યુદ્ધમાં શત્રુઓનો સંહાર કર.^{૨૪} હે દેવેન્દ્ર ! જો, આ લોકના શુર, ત્રણ નેત્રને ધારણ કરનારા અને સર્વ લોકમાં પૂજાયેલા ભગવાન શંકર ક્યાપૂર્ણ દિપ્તિથી તને જુએ છે, માટે તું મોહનો ત્યાગ કર.^{૨૫} હે શક ! જૃહસ્પતિ વગેરે આ પ્રહર્ષિઓ તારો વિજય થાય તે માટે દિવ્ય સ્તોત્રથી તારી સ્તુતિ કરી રહ્યા છે.^{૨૬}

લીંબે કહ્યું : મહાત્મા વસિષ્ઠે એ પ્રમાણે બોધ આપ્યો, એટલે ઉત્તમ તેજને ધારણ કરનારા ઇંદ્રમાં અતિશય બળ પ્રાપ્ત થયું.^{૨૭} અને પછી ભગવાન ઇંદ્રે દૈત્યોનો નાશ કરવાની બુદ્ધિ ધારણ કરીને મોટા યોગબળનો આશ્રય કર્યો ને તરત જ વૃત્રાસુરની આસુરી માયાનો નાશ કરી નાખ્યો.^{૨૮} બીજી તરફથી શ્રીમાન જૃહસ્પતિ અને બીજા મોટા મોટા ઋષિઓ વૃત્રાસુરનું પરાક્રમ જોઈને શ્રીશંકર પાસે ગયા અને લોકનું હિત ઇચ્છી વૃત્રાસુરનો વિનાશ કરવા માટે તેમને પ્રાર્થના કરી. તે પછી જગતના પતિ ભગવાન શંકરના તેજે જ્વરનું ભયંકર સ્વરૂપ ધારણ કરીને તે સમયના લોકપતિ ગણાતા વૃત્રાસુરના શરીરમાં પ્રવેશ કર્યો, તેમ જ સર્વ લોકમાં પૂજાયેલા ભગવાન વિષ્ણુદેવે લોકોનું રક્ષણ કરવાની ઇચ્છાથી ઇંદ્રના વજ્રમાં પ્રવેશ કર્યો. પછી બુદ્ધિમાન જૃહસ્પતિ, મહાતેજસ્વી વસિષ્ઠ અને સર્વ મહર્ષિઓ, વરને આપનારા તથા લોકમાં પૂજાયેલા શતકેતુ ઇંદ્ર પાસે આવ્યા અને ચિત્તને એકાગ્ર કરી આ પ્રમાણે બોલ્યા : ‘ હે સમર્થ ઇંદ્ર ! તું વૃત્રાસુરનો વધ કર.’^{૨૯-૩૩}

શ્રીશંકરે પણ કહ્યું : હે શક ! આ વૃત્રાસુર મહાબળવાન છે, જગતનો આત્મા થઈ પડ્યો

છે, સર્વ તરફ ગતિ કરનારો છે અને મહામાયાવી તરીકે સર્વત્ર પ્રસિદ્ધ થયો છે, ૪૪ માટે હે દેવેશ્વર ! ત્રણે લોકથી પણ હજારો એવા આ મહાસુરનો તુ યોગબળનો આશ્રય કરીને વધ કર, એની ઉપેક્ષા કર મા. ૩૫ હે દેવોના રાજા ! આ અસુરે બળ સંપાદન કરવા માટે સાઠ હજાર વર્ષ પર્વત તપ શ્રધ્ધા કરી છે અને તેની તપશ્રધ્ધાથી પ્રસન્ન થઈને બ્રહ્મદેવે તેને વરદાન આપ્યું છે ૩૬ હે દેવેન્દ્ર ! આ દાનવે યોગીએતુ મહત્ત્વ, મોટું માયાવીપણું, મહા બળવાનપણું અને સર્વોત્તમ તેજ આવા આર વર દાન માગ્યા હતા અને બ્રહ્મદેવે તે આપ્યા પણ છે. હે વાસવ ! મારું આ તેજ તારા શરીરમા પ્રવેશ કરે છે, તેનો આશ્રય કરીને તું જ્વરને લીધે વ્યથ થયેલા આ દાનવનો વજ્ર વડે નાશ કરી નાખ. ૩૭-૩૮

ધ્રુવે કહ્યું : હે ભગવન્ ! હે મહાદેવ ! આપની કૃપાથી આપની સમક્ષ આ હજારો દેવોનો વજ્ર વડે હું નાશ કરીશ. ૩૯

લીંબે કહ્યું : તે સમયે એ મહાસુરના શરીર માં શકરના તેજથી ઉત્પન્ન થયેલા જ્વરે જ્યારે પ્રવેશ કરવા માલ્યો, ત્યારે દેવો અને ઋષિઓએ હર્ષનો મહાન કોલાહલ કરી મૂક્યો. ૪૦ ઉપરાત હજારો હુહુભિઓ, મોટો શબ્દ કરનારા હજારો શબ્દો, હજારો મૂર્ખો અને હજારો ડિડિલો વાગવા લાગ્યા. ૪૧ તેથી સર્વ અસુરો તો લગભગ ભાન વિનાના જ થઈ ગયા અને એક ક્ષણવારમા તેઓની માયાનો પણ ધણો મોટો નાશ થઈ ગયો. ૪૨ પછી વૃત્રાસુરને જ્વર વડે ઘેરાયેલો જાણીને ઋષિઓ તથા દેવતાઓ ધ્રુવની તથા મહાદેવની સ્તુતિ કરવા લાગ્યા અને વૃત્રાસુરનો વધ કરવા માટે ધ્રુવને પ્રેરણા કરવા લાગ્યા. ૪૩ તે સમયે યુદ્ધકાળ ઉપસ્થિત થયો, ત્યારે રથમા બેઠેલા અને ઋષિઓથી સ્તુતિ કરાતા મહાત્મા ધ્રુવનું સ્વરૂપ અત્યંત હર્દશ (ન ભેઈ શકાય તેવું) થઈ પડ્યું હતું. ૪૪

અતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્જન મોક્ષધર્મનુસાસન પર્વમા 'વૃત્રાસુરના વધની કથા' નામનો અધ્યાય ૨૮૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૮૨ મો

વૃત્રાસુરવધ અને બ્રહ્મહત્યાવિભાગ

॥ ગીત્ત ઉવાચ ॥

વૃત્રસ્ય તુ મહારાજ જ્વરાવિષ્ટસ્ય સર્વશઃ ।

અમવન્ યાનિ લિંગાનિ શરીરે તાનિ મે મૃણુ ॥૧॥

લીંબે કહ્યું : હે મહારાજ ! જ્યારે વૃત્રાસુર જ્વરથી ઘેરાઈ ગયો હતો, ત્યારે તેના શરીરમા જે ચિહ્નો થવા લાગ્યા હતા, તે સર્વ હું તમને કહું છું સાભળો. ૧ તેના સુખમાથી અગ્નિની જ્વાળાઓ નીકળવા લાગી, તેનો દેખાવ ભય કર થઈ ગયો, તેનું શરીર નિસ્તેજ થઈ ગયું, તેના માત્રે કપવા લાગ્યા અને તેનો શ્વાસ ઘણા જોસથી ચાલવા લાગ્યો. ૨ હે રાજા ! તેના શરીરમા ત્રીમ રોમહર્ષ થવા લાગ્યો, અર્ધાંતુ શરીરના રોમ ઊભા થઈ જવા લાગ્યા, તેને મોટો શ્વાસ ઊપડી આવ્યો અને તેના સુખમાથી અમંગળના જેવી અતિ દારુણ અને મહાભયાનક એવી એક શિયાળ બહાર નીકળી. હે ભારત ! એ શિયાળ બીજી કોઈ ન હતી, પણ વૃત્રાસુરની સ્મૃતિ જ હતી, તેમ જ તેના બન્ને પડખા ઉપર બળબળતા જિભારિયા પડવા લાગ્યા. ૩ ગીધ, કાગડા, બગલા વગેરે દારુણ પક્ષીઓ વૃત્રાસુરના મસ્તક પર આવીને ભય કર શબ્દો બોલવા લાગ્યા અને ચક્રની પેઠે ભમવા લાગ્યા. ૪ તે પછી દેવોથી ઉત્તેજિત કરાયેલો ધ્રુવ રથમા બેસીને યુદ્ધ કરવા ચડી ગયો અને હાથમા વજ્ર ઉગામીને વૃત્રાસુરની સામે જોવા લાગ્યો ૫ હે રાજેન્દ્ર ! તે સમયે મહા સુર વૃત્રાસુરે મોટી અમાત્ય ગર્જના કરી અને જ્વરના ત્રીમ આવેશને લીધે બગાસું આધુ. ૬ વૃત્રાસુરે એ પ્રમાણે બગાસું આધું કે તરત જ ધ્રુવે વજ્રને છૂટું મૂક્યું, જેથી પ્રલયના અગ્નિ સમાન તેજસ્વી એવા તે વજ્રે મહાપ્રચંડ શરીરવાળા વૃત્રાસુરને તત્કાળ પૃથ્વી પર પટ્ટી પાડ્યો હે ભરત શ્રેષ્ઠ ! એ રીતે વૃત્રાસુરને મરણ પામેલો ભેઈ, દેવતાઓએ પુનઃ ચોતરફથી મોટો હર્ષનાદ કરી મૂક્યો અને દાનવોનો શત્રુ મહાવશસ્ત્રી ધ્રુવ વૃત્રાસુરનો વધ કરીને વિષ્ણુથી યુક્ત એવા વજ્રને સાથે લઈને સ્વર્ગમા જ દાખલ થઈ ગયો હે કુરુવ શી રાજા ! તેના ગયા પછી વૃત્રાસુરના શરીરમાથી મહાભય-

કર પ્રહ્લંત્યા બહાર નીકળી.^૪ તેના દેખાવ ઘણો જ બિહામણો હતો, સર્વ લોકોને તે ભય કર થઈ પડી હતી, તેના ક્રાંત ઘણા વિકરાળ હતા, તેનું સ્વરૂપ મહાભય કર હતું, તેની આકૃતિ ઘણી જોડાળ હતી, તેના રંગ કાળરચીતરો હતો, તેના કેશ છૂટા હતા, તેના નેત્ર ઘોર હતા, તેણે જોપરીઓની માળા પહેરી હતી, સાક્ષાત કૃત્યાના જેવી તે દેખાતી હતી, તેનું શરીર રુધિરથી નીતરી રહ્યું હતું અને ફાટેલા ચીથરા તથા વટકલપસો તેણે પહેર્યો હતા હે રાજેન્દ્ર ! આવી ભયાનક તે પ્રહ્લંત્યા વૃત્રાસુરના શરીરમાથી બહાર નીકળીને તે સમયે ઇંદ્રને યોગાબ્જ શોધવા લાગી હે ભરતશ્રેષ્ઠ કુરુવંશી રાજા ! એક સમયે ઇંદ્ર લોકોનું હિત કરવાની ઇચ્છાથી સ્વર્ગ તરફ જતો હતો, તેવામા પ્રહ્લંત્યાએ તેને જોયો અને તરત જ મહાતેજસ્વી એવા તે ઇંદ્રને પકડી લઈને પ્રહ્લંત્યા તેની પાછળ જ લાગુ થઈ. આ રીતે પોતાના પર પ્રહ્લંત્યાનો ભય આવી પડ્યો, તે જોઈને ઇંદ્ર ત્યાંથી નાસી છૂટીને અનેક વર્ષો પર્વત કમળના ફાંસલામા ભરાઈ રહ્યો, તોપણ પ્રહ્લંત્યાએ તેને છોડ્યો નહિ તે તો તેની પાછળ જ લાગુ રહી.^{૫-૧૦} હે કુરુવંશી રાજા ! પ્રહ્લંત્યાના સપાટામા સપડાઈ પડેલો ઇંદ્ર તેજસ્વિત થઈ પડ્યો. તેણે પ્રહ્લંત્યાને દૂર કરવા માટે ઘણા ઘણા ચત્રો કહ્યો, પણ તે વ્યર્થ જ ગયા.^{૧૧} હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! એ રીતે પ્રહ્લંત્યાને દૂર કરવા માટે ઇંદ્ર અશક્ત થયો, ત્યારે તે પ્રહ્લંત્યને શરણે ગયો અને મસ્તક નમાવીને તેમના ચરણમા પડ્યો. પ્રહ્લંત્યે જાણી લીધું કે, ઇંદ્ર પ્રાહ્લણની હત્યાથી સપડાયો છે પછી હે મહાબાહો ! પોતાના મનમા વિચાર કરીને પ્રહ્લંત્યે મધુર સ્વરથી જાણે શાત પાડતા હોય, તેમ પ્રહ્લંત્યાને કહ્યું : ‘ હે કત્યાણી ! તું આ દેવેન્દ્રને છોડી દે અને મારું પ્રિય કર. જોલ, હું તારી ઈ કામના પૂર્ણ કરું તારી શી ઇચ્છા છે, તે મને કહે ’^{૧૨-૨૪}

પ્રહ્લંત્યાએ કહ્યું : ત્રણે લોકમા પૂજાયેલા અને ત્રિલોકના સદા આપ પ્રહ્લંત્યે મારા પર પ્રસન્ન

× કારણ કે વૃત્રાસુર તેના કર્મોને લીધે જ અસુર-ભાવને પામ્યો હતો વસ્તુતઃ તે કસ્યપના વશમા ઉત્પન્ન થયેલો એક અકનિષ્ઠ માણસ હતો.

થયા હો, તેથી હું મારા આત્માને કૃતાર્થ માનું છું. માત્ર મારે રહેવાના સ્થળની આપ વ્યવસ્થા કરી આપો.^{૨૫} લોકોનું રક્ષણ કરવાની ઇચ્છાથી આપે આ સર્વ મર્યાદા બાધી છે. (કે પ્રાહ્લણનો કોઈએ વધ કરવો નહિ) તેમ જ હે દેવ ! આપે જ આ જગતમા ધર્મની મહાન સ્થાપના કરી છે^{૨૬} હે ધર્મવેત્તા પ્રણી હે સર્વ લોકના ઉશ્કર આપ ! મારા પર પ્રસન્ન થયા હો, તેથી હું ઇંદ્રને સુક્ત કરીશ, પણ મારે રહેવાના સ્થાનની આપે વ્યવસ્થા કરવી જોઈએ^{૨૭}

લીએ કહ્યું : ‘ ત્યાસ્તુ ’ એમ પ્રહ્લંત્યાને વચન આપીને પિતામહ પ્રહ્લંત્યે કોઈ ઉપાયની યોજના કરીને પણ ઇંદ્રની પ્રહ્લંત્યા દૂર કરવાનો મનમા વિચાર કર્યો.^{૨૮} પછી તે મહાત્માએ ત્યાં જોડા જોડા અગ્નિનું ધ્યાન કર્યું, એટલે તુરત જ અગ્નિ દેવ તેની પાસે આવીને આ પ્રમાણે બોલ્યા.^{૨૯} ‘ હે ભગવન્ ! હે નિર્દોષ દેવ ! હું આપની પાસે આવી પહોંચ્યો છું. મારે જે કાર્ય કરવાનું હોય, તેની મને આજ્ઞા આપવાને આપ યોગ્ય છો. ’^{૩૦}

પ્રહ્લંત્યે કહ્યું : ‘ ઇંદ્રને પાપમાથી સુક્ત કરવા માટે આ પ્રહ્લંત્યાના હું અનેક વિભાગ કરવા માટે ઇચ્છું છું. તેમાના એક એવા ભાગનો તું પણ સ્વીકાર કર. ’^{૩૧}

અગ્નિએ કહ્યું લોકમાન્ય પ્રહ્લાન્ ! આપની આજ્ઞા પ્રમાણે હું પ્રહ્લંત્યાના એવા ભાગનો સ્વીકાર કરવા માટે તૈયાર છું, તોપણ મને એ પાપમાથી સુક્ત કરવા માટે આપે વિચાર કરવો જોઈએ આપે મને નિર્દોષ કરવા માટે કયો વિચાર કર્યો છે, તેને યથાર્થ રીતે જાણવાને હું ઇચ્છું છું.^{૩૨}

પ્રહ્લંત્યે કહ્યું : હે અગ્નિ ! તમેાગુણથી ઘેરાયેલો જે મનુષ્ય તને પ્રજ્વલિત કરીને પુરોડાય, સોમરસ અથવા દૂધ વગેરેથી તારું ચર્મન ન કરે, તે પુરુષને તારામા રહેલી પ્રહ્લંત્યા તત્કાળ વળગી પડશે એ રીતે હે હૃદયવાહ ! તારી પ્રહ્લંત્યા દૂર થશે. માટે તારા માનસિક સત્તાપને દૂર કર. ’^{૩૩-૩૪} હે રાજા ! પ્રહ્લંત્યે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે હૃદયદ્રવ્યનું પ્રાશન કરનારા ભગવાન અગ્નિએ તેમના વચનને માન્ય કર્યું અને પ્રહ્લંત્યાના ચતુર્થાંશનો પોતે સ્વીકાર કર્યો^{૩૫} તે પછી હે

મહારાજ ! પિતામહે વૃક્ષોને, ઔષધિઓને તથા તૃણલતાઓને બોલાવીને, અગ્નિને કહ્યું હતું, તે જ પ્રમાણે પ્રહલ્લતાનો અતુર્થાંશ લેવા માટે કહ્યું.^{૩૬} તે સાંભળી હે રાજન્ ! તેઓ પણ અગ્નિની પેઠે ગભરાટમાં પડી ગયાં અને તેમણે પણ પોતાને નિર્દોષ કરવા માટે પ્રહલ્લતાને આવી પ્રાર્થના કરી :^{૩૭} ' હે લોકના પિતામહ ! અમે સ્વીકારેલી પ્રહલ્લતાનો અંત ક્યારે આવે ? અમે તેના દોષમાંથી મુક્ત ક્યારે થઈએ ? હે પ્રભો ! દેવોએ અમે હણાયેલાં જ છીએ, તેઓને આ રીતે ફરીથી હણવાં, એ તમને યોગ્ય નથી.^{૩૮} હે દેવ ! અમે ટાઢ, તાપ, વૃષ્ટિ, પવનનાં આપટાં અને લોકોનાં છેદનલેહનને સહન કરીએ છીએ;^{૩૯} તોપણ હે ત્રિલોકના ઈશ્વર ! આપની આજ્ઞાને અધીન થઈને આ પ્રહલ્લતાનો અમે સ્વીકાર કરીશું, પરંતુ તેના પાપમાંથી મુક્ત થવાય તેને માટે આપે વિચાર કરવો જોઈએ. ^{૪૦}

પ્રહલ્લતા કહ્યું : અમાવાસ્થા વગેરે પર્વના દિવસે પણ જે પુરુષ મોહને વશ બની જઈને તમારું છેદનલેહન કરશે, તેને તમારી પ્રહલ્લતા વળગી પડશે.^{૪૧}

લીંગે કહ્યું : વૃક્ષોને, ઔષધિઓને તથા તૃણલતાઓને પ્રહલ્લતાએ એવું આશ્વાસન આપ્યું, એટલે તેઓ પ્રહલ્લતાના સ્વીકારપૂર્વક તેમનું પૂજન કરીને જેમ આબ્યાં હતાં તેમ આદ્યાં ગયાં.^{૪૨} પછી હે ભારત ! લોકના પિતામહ પ્રહલ્લતાને અપ્સરાઓને બોલાવી તેઓનું બધું સાંત્વન કરતા હોય તેમ તેઓને કહેવા લાગ્યા :^{૪૩} ' હે વારાંગનાઓ ! આ પ્રહલ્લતા ઇંદ્રને વળગી પડી છે, માટે હું તમને કહ્યું છું કે, એના ચોથા ભાગને તમે સ્વીકારી લો. ^{૪૪}

અપ્સરાઓએ કહ્યું : હે દેવેશ ! તમારી આજ્ઞાને અનુસરીને પ્રહલ્લતાના ચોથા ભાગનો અમે સ્વીકાર કરીએ; પરંતુ હે પિતામહ ! એના પાપમાંથી અમુક સમયે અમે મુક્ત થઈએ, તેને માટે તમારે વિચાર કરવો જોઈએ.^{૪૫}

પ્રહલ્લતા કહ્યું : જે પુરુષ રજસ્વલા સ્ત્રી સાથે મૈથુન કરશે, તે પુરુષને તમારી પ્રહલ્લતા તત્કાળ વળગી પડશે, માટે તમે ચિંતા કરો મા.^{૪૬}

લીંગે કહ્યું : ' હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! બહુ સારું '

મ. શાં. ૩૯

એમ કહીને મનમાં હૃષ્ટ પામેલી તે અપ્સરાઓએ પ્રહલ્લતાના અતુર્થાંશનો સ્વીકાર કર્યો અને પછી પોતાનાં નિવાસસ્થાનોમાં જઈને આનંદમાં રહેવા લાગી.^{૪૭} પછી ત્રિલોકના સદા મહાતપસ્વી પ્રહલ્લતાને જળનું ચિંતન કર્યું; એટલે તરત જ જગતનું સર્વ જળ મહાતેજસ્વી દેવ પ્રહ્લાની પાસે આવી પહોંચ્યું. હે રાજન્ ! તેણે પિતામહને પ્રણામ કરીને આ પ્રમાણે કહ્યું : ' હે શત્રુઘ્નમ દેવ ! આપના ચિંતનની સાથે જ અમે અહીં હાજર થયા છીએ, માટે હે લોકના ઈશ્વર પ્રભુ ! કહો આપની શી આજ્ઞા છે ? ^{૪૮-૫૦}

પ્રહલ્લતા કહ્યું : વૃત્તાસુરનો વધ કરવાથી આ ભયંકર પ્રહલ્લતા ઇંદ્રની પાછળ લાગુ થઈ છે, માટે એના અતુર્થાંશનો તમે સ્વીકાર કરો.^{૫૧}

જળે કહ્યું : હે પ્રભો ! ભલે, આપ કહો છો તે પ્રમાણે પ્રહલ્લતાનો અતુર્થાંશ અમને પ્રાપ્ત થાય; પરંતુ અમુક સમયે એ પાપમાંથી અમારો છુટકારો થાય, તેવિષે તમારે વિચાર કરવો જોઈએ.^{૫૨} હે દેવેશ ! તમે સર્વ જગતની પરમ ગતિરૂપ છો, જેથી તમારા વિના બીજા કોનો પ્રસાદ આ કષ્ટમાંથી અમારો ઉદ્ધાર કરશે ? ^{૫૩}

પ્રહલ્લતા કહ્યું : જે મૃદ બુદ્ધિવાળો પુરુષ ' અંહ ! જળનો તે વળી શો હિસાબ ! ' આવી રીતે તમને તુચ્છ ગણીને તમારામાં બળખા, મૂંઝ, વિદ્યા વગેરે મળ-પદાર્થોનો ત્યાગ કરશે, તે પુરુષોમાં તત્કાળ તમારી પ્રહલ્લતા નિવાસ કરશે. આ રીતે તમે પ્રહલ્લતાના પાપમાંથી મુક્ત થશો. ^{૫૪-૫૫}

લીંગે કહ્યું : હે બુદ્ધિશ્રિ ! પ્રહલ્લતાએ એ પ્રમાણે પ્રહલ્લતાનાં નિવાસસ્થાનની વ્યવસ્થા કરી, એટલે તેણે દેવેન્દ્રનો ત્યાગ કર્યો અને પછી પ્રહલ્લતાની આજ્ઞા લઈને તે તે સ્થાનમાં નિવાસ કરવા તે ચાલી ગઈ.^{૫૬} હે રાજ ! એ રીતે વૃત્તાસુરનો વધ કરીને ઇંદ્રે પ્રહલ્લતા પ્રાપ્ત કરી હતી અને પાછળથી પિતામહની આજ્ઞા લઈને તેણે અશ્વમેધ યજ્ઞ કર્યો હતો.^{૫૭} હે મહારાજ ! અમે સાંભળ્યું છે કે, ઇંદ્રને પ્રહલ્લતા પ્રાપ્ત થઈ હતી, પરંતુ અશ્વમેધ યજ્ઞ કરવાથી તે શુદ્ધ થયો હતો.^{૫૮} હે રાજ ! દેવ ઇંદ્રે એ પ્રમાણે હવતરો શત્રુઓનો સંહાર કરીને સ્વર્ગની રાજ્યલક્ષ્મીને પામ્યો અને તેથી તેને અતુલ હૃષ્ટ થયો હતો.

પાર્થ ! વળ્લને પ્રહાર થવાથી વૃત્રાસુરનું જે રુધિર પૃથ્વી પર પડ્યું હતું, તેમાંથી કૂકડા ઉત્પન્ન થયા છે, માટે બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, સન્યાસીઓ અને તપસ્વીઓને માટે તે અલક્ષ્ય ગણાય છે.^{૧૦} હે કુરુ પુત્ર ! રાજા હરકોઈ અવસ્થામાં તમારે બ્રાહ્મણોનું પ્રિય કરવું, કેમ કે તેઓ પૃથ્વી પર દેવો તરીકે પ્રસિદ્ધ થયા છે.^{૧૧} હે કુરુવશી ! જે પ્રમાણે મહા તેજસ્વી ઇન્દ્રે પોતાની સૂક્ષ્મબુદ્ધિના પ્રભાવથી ઉપાય કરીને વૃત્ર જેવા મહાન અસુરનો નાશ કર્યો હતો,^{૧૨} તે જ પ્રમાણે હે કુતાપુત્ર ! તમે પણ શત્રુઓના સહાર કરીને પૃથ્વી પર અજિત થશો અને દેવ ઇન્દ્રની પેઠે જગતમાં પૂજાશો.^{૧૩} જે પુરુષો વૃત્રાસુરના વધ વિષેની આ ઇન્દ્રની કથાને, પ્રત્યેક પર્વને દિવસે બ્રાહ્મણોના મધ્યમાં બેસીને કહેશે, તે પુરુષોને કોઈ જાતનું પાપ લાગશે નહિ.^{૧૪} હે તાત ! એ પ્રમાણે વૃત્રાસુરના વધ વિષેનું ઇન્દ્રનું અફભુત ચરિત્ર મેં તમને કહ્યું હવે પુનઃ શું સાંભળવાની તમને ઇચ્છા છે ?^{૧૫}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમાં વૃત્રાસુરના વધની કથા નામનેા અધ્યાય ૨૮૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૮૩ મો

જ્વરની ઉત્પત્તિ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

પિતામહ મહાપ્રાજ્ઞ સર્વશાસ્ત્રવિચારદ ।

અસ્મિન્ વૃત્રવધે દેવ ત્રિવક્ષા મમ જાયતે ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું હે સર્વ શાસ્ત્રમાં કુશળ મહાયુદ્ધિમાન પિતામહ ! તમે વૃત્રાસુરના વધ વિષેની જે કથા કહી, તેના સબધમાં જ એક પ્રશ્ન પૂછવાની મને ઇચ્છા થઈ છે.^૧ હે નિર્દોષ રાજા ! તમે કહ્યું કે, વૃત્રાસુર જ્વરના આવેશને લીધે જ્યારે મોહિત થઈ ગયો, ત્યારે ઇન્દ્રે વળ્લને પ્રહાર કરીને તેને મારી નાખ્યો.^૨ હે મહાયુદ્ધિમાન રાજા ! જે જ્વર કેવી રીતે ઉત્પન્ન થયો હતો ? કયાથી ઉત્પન્ન થયો હતો ? હું જ્વરની ઉત્પત્તિને સારી રીતે સાંભળવા ઇચ્છું છું.^૩

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજા ! લોકમાં વિખ્યાત થયેલી જ્વરની ઉત્પત્તિ તમે સાંભળો એ જ્વરની ઉત્પત્તિ

ના સબધમાં જે પ્રમાણે બન્યું છે, તે પ્રમાણે જ હું તમને વિસ્તારથી કહું છું.^૪ હે મહારાજા ! પૂર્વે મેરુપર્વતનું ‘બ્યોતિષ્ઠ’ નામનું શિખર આખા ત્રૈલોક્યમાં પૂજાતું હતું, કેમ કે તે શિખર સૂર્ય સમાન તેજસ્વી છે, સર્વ પ્રકારના રત્નોથી શોભી રહ્યું છે, અમાપ છે અને આખા જગતમાં મહા હર્ગમ તરીકે પ્રસિદ્ધ થયું છે એક સમયે તે શિખર ના સુવર્ણભૂષિત તટપ્રદેશ ઉપર દેવ શકર સુવર્ણના પલંગ ઉપર બેસીને બાણે શોભી રહ્યા હોય, તેમ બેઠા હતા અને તેમની સમીપમાં જ પર્વત રાજાની પુત્રી પાર્વતી પણ બિરાજ્યા હતા, તેમ જ મહાતેજસ્વી મહાત્મા વસુઓ, વૈદ્યોમા શ્રેષ્ઠ મહાત્મા અશ્વિનીકુમારો, સર્વ યજ્ઞોથી વી ટાયેલો રાજા કુમેર અને મહામુનિ શુકાચાર્ય પણ તેમની સેવા કરતા ત્યાં બેઠા હતા.^{૫-૮} વળી સનતકુમાર વગેરે મહર્ષિઓ, અગિરા વગેરે દેવર્ષિઓ, વિશ્વાવસુ વગેરે ગધર્વો, નારદ, પર્વત અને સપ્ત્યાબધ અપ્સરાઓના સમુદાયો પણ શકરની સેવા કરવા માટે ત્યાં આવ્યા હતા.^{૧૦-૧૧} તે સમયે અનેક પ્રકારના સુગંધોને વહેતો પવિત્ર વાયુ સુખ તથા ઈદ્યાણને ઉપભવતો વાતો હતો અને તે પ્રદેશના વૃક્ષોમાં સર્વ ઋતુના યુગો એકઠમ ખીલી નીકળ્યા હતા,^{૧૨} તેમ જ હે ભારત ! વિદ્યાધરો, સિદ્ધો અને તપોધનો ચોતરફથી પશુપતિ મહાદેવની ઉપાસના ઠરી રહ્યા હતા,^{૧૩} એટલું જ નહિ પણ અનેક રૂપોને ધારણ કરનારા ભૂતો, મહાભયકર રાક્ષસો અને મહાબળવાન પ્રિયાઓ, જેઓ ભિન્ન ભિન્ન રૂપોને ધારણ કરનારા અને અગ્નિ સમાન તેજસ્વી હતા, તેઓ પણ દેવ શકરના અનુચરો તરીકે વિવિધ પ્રકારના આયુધોને ઊંચા કરીને ત્યાં બેઠા હતા.^{૧૪-૧૫} ભગવાન નદિ જે શકરની આજ્ઞામાં રહેનારો છે, તે પણ ગળહળતું ત્રિશૂળ હાથમાં લઈને પોતાના તેજ વટે ત્યાં દીપી રહ્યો હતો.^{૧૬} અને હે કુરુનદન ! સર્વ તીર્થજળને ઉત્પન્ન કરનારી અને સર્વ નદીઓમાં શ્રેષ્ઠ ગણાયેલી ગંગા પણ સાક્ષાત્ સ્વરૂપ ધારણ કરીને દેવ શકરનું ઉપાસન કરી રહી હતી.^{૧૭} આ રીતે અનેક દેવર્ષિઓ તથા દેવોથી પૂજાતા મહાતેજસ્વી ભગવાન મહાદેવ તે શિખર ઉપર બેઠા હતા.^{૧૮} તેવામાં પ્રજાપતિ દક્ષ જે ઠેટ-

લોક કાળ થયા પ્રજાપતિના હોદ્દા પર આવ્યો હતો, તે ગાઓક્ત વિધિ પ્રમાણે યજ્ઞ કરવા ઇચ્છે છે, એમ સર્વ દેવોના જાણવામાં આવ્યું.^{૧૯} એટલે ઇંદ્ર વગેરે દેવતાઓએ એકત્ર થઈને તેના યજ્ઞમાં જવા માટે તે જ સમયે નિશ્ચય કર્યો.^{૨૦} પછી તે મહાત્માઓ પ્રકાશમાન સૂર્ય સમાન કાંતિવાળાં પોતપોતાના વિમાનોમાં બેસીને શંકરની આજ્ઞાપૂર્વક ગંગાદ્વાર ભણી ચાલી નીકળ્યા, એમ અને સાંભળ્યું છે.^{૨૧} આ રીતે સર્વ દેવતાઓને ત્યાથી ચાલી નીકળેલા જોઈ પતિવ્રતા પાર્વતીએ પોતાના પતિ શંકરને પૂછ્યું કે,^{૨૨} 'હે તરવેતા ભગવન! ઇંદ્ર આદિ દેવતાઓ ક્યાં જાય છે, તે મને યથાર્થ રીતે કહો; કેમ કે તે વિષે મને મહાન સંશય થયો છે.'^{૨૩}

મહેશ્વરે કહ્યું : હે મહાભાગ્યશાળી દેવી ! દક્ષ નામનો એક ઉત્તમ પ્રજાપતિ અશ્વમેધ નામનો યજ્ઞ કરે છે, તેથી તેના યજ્ઞમાં આ દેવતાઓ જાય છે.^{૨૪}

પાર્વતીએ પૂછ્યું : હે મહાદેવ ! તમે એ યજ્ઞમાં શા માટે જતા નથી ? કયા પ્રતિબંધને લીધે તમે ત્યાં જતા નથી ?^{૨૫}

મહેશ્વરે કહ્યું : હે મહાભાગ્યવતી દેવી ! દેવો એ જ પ્રથમથી એ પ્રમાણે કહ્યું છે કે, કોઈ પણ યજ્ઞમાં મારો ભાગ તેઓએ કલ્પ્યો જ નથી.^{૨૬} હે સુંદરી ! ધર્માતુસાર કહીએ તો યજ્ઞનો ભાગ અને મળવો જ જોઈએ, છતાં પૂર્વકાળની પરિપાટીને અનુસરીને દેવો અને ભાગ આપતા નથી.^{૨૭}

પાર્વતીએ કહ્યું : હે ભગવન ! તમે પ્રાણી માત્રમાં અધિક પ્રભાવશાળી ગણાઓ છો, સર્વના કરતાં અધિક શુભવાન છો, સર્વનાથી અજિત છો અને તેજમાં, યશમાં તથા લક્ષ્મીમાં પણ બીજા બધાથી ચડિયાતા ગણાઓ છો; છતાં હે નિર્દોષ પ્રભો ! દેવોએ યજ્ઞમાં તમારો ભાગ કલ્પ્યો નથી; એ જાણીને મને અત્યંત દુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે, મારા શરીરમાં કપારી છટી જાય છે.^{૨૮}

ભીએ કહ્યું : હે રાજન ! પોતાના પતિ શંકરને એ પ્રમાણે કહીને દેવી પાર્વતી અતંકરણ બળદૂં હોવાને લીધે શાંત થઈ ગયાં.^{૩૦} પછી દેવીના દૃઢમના અભિપ્રાયને જાણી લઈને ભગવાન શંકરે નંદિને આજ્ઞા કરી કે, 'તું અહીંયાં જ બેસી રહે'.

(અને દેવીની રક્ષા કરે).^{૩૧} એમ કહીને સર્વ યોગેશ્વરના ઇશ્વર, મહાતેજસ્વી અને દેવના દેવ પિતાકધારી શંકરે યોગબળનો આશ્રય કરીને તેમ જ ભયંકર અનુચરોને સાથે લઈને દક્ષના યજ્ઞનો એકાએક નાશ કરી નાખ્યો. એ સમયે દેવતાએક તેમના અનુચરો મોટી મોટી ગર્જનાઓ કરવા લાગ્યા, દેવતાએક બડબડાટ હસવા લાગ્યા, દેવતાએક અગ્નિમા રુધિર છાંટવા લાગ્યા, દેવતાએક ભયંકર મુખવાળા હોતો યજ્ઞસ્થ ભોને ઉબેડી નાખીને આઠા-અવળા ધૂમવા લાગ્યા અને બીજા દેવતાએક દક્ષના પરિચારકોને મુખમાં ગળી જવા લાગ્યા. આ રીતે હે રાજ ! તે યજ્ઞનો ચોતરફથી નાશ કરવા માંડ્યો, ત્યારે મૃગતુલ્ય સ્વરૂપ ધારણ કરીને તે આકેશમાં નાખી જવા લાગ્યો. આ પ્રમાણે યજ્ઞને મૃગના રૂપમાં નાખી જતો જાણી, પ્રભુ શંકર ક્રોધમાં ધનુષબાણ લઈને તેની પાછળ દોડ્યા. એ સમયે ક્રોધને લીધે અત્યંત તપી ગયેલા દેવેશ્વર શંકરના લલાટમાંથી પરસેવાતુલ્ય ચોર ટીપું પૃથ્વી પર ટપકી પડ્યું. એ પરસેવાતુલ્ય ટીપું જેવું પૃથ્વી પર પડ્યું કે, તુરંત જ તેમાંથી પ્રલયકાળના અગ્નિ સમાન અતિ મહાન અગ્નિ પ્રકટ થયો અને જ્વેત-જ્વેતામાં તો હે મહાપુરુષ ! તે અગ્નિમાંથી એક પુરુષ પણ ઉત્પન્ન થયો.^{૩૨-૩૬} તે પુરુષ શરીરે અત્યંત ઠીંગણો હતો, તેનાં નેત્રો લાલ વર્ણનાં હતાં, તેના હાલો મૂઠ પીગળા હતા, તેનો દેખાવ અત્યંત ભયંકર હતો, તેના કંઠ બિન્ના હતા, તેના શરીર પર રૂંવાડા પુષ્કળ હતા, બાજ અને પુવડના જેવો તે બિહામણો હતો, તેનો વળું કાળો મેથ જેવો હતો અને તેણે લાલ વર્ણના વસ્ત્રો શરીર પર પહેર્યાં હતાં. મહાબળવાન એવા તે પુરુષે અગ્નિ જેમ ધામને બાળી નાખે તેમ મૃગરૂપધારી યજ્ઞને બાળીને ભસ્મ કરી નાખ્યો. તે પછી યજ્ઞના સર્વ પ્રદેશમાં તે ધૂમવા લાગ્યો. તેણે સર્વ દેવતાઓ તથા ઋષિઓની પાછળ પણ દોડવા માંડ્યું, જેથી તેઓ ભયભીત થઈને દરે દિશાઓમાં નાખી ગયા. હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! તે પુરુષે એ પ્રમાણે ત્યારે ધૂમવા માંડ્યું, ત્યારે પૃથ્વી અત્યંત ધનુષપણી જવા લાગી અને સર્વ જગતમાં મોટો હાડાકાર થઈ રહ્યો. તે જોઈ પ્રભુ બ્રહ્માદેવ મહાદેવ પાસે પ્રત્યક્ષ

આવીને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા. ૪૦-૪૪

બ્રહ્મદેવે કહ્યું 'હે પ્રભો ! દેવતાઓ હવે પછી તમને પણ યજ્ઞનો ભાગ આપશે, માટે હે દેવે શ્વર ! ઝેધને તમે દૂર કરો. ૪૧ હે શત્રુતાપન મહાદેવ ! આ દેવતાઓ અને ઋષિઓ, તમારા ઝેધને લીધે શાંતિને પામી શકતા નથી. ૪૨ હે ઉત્તમ દેવ ! હે ધર્મજ્ઞ ! તમારા પરસેવામાંથી જે પુરુષ ઉત્પન્ન થયો છે, તે જ્વર નામે જગતમાં પ્રસિદ્ધ થઈને સર્વ જન વિચરશે, ૪૩ પરંતુ હે દેવ ! તે જ્વરના સર્વ તરફથી એકત્ર થયેલા તેજને આખી પૃથ્વી સહન કરી શકે તેમ નથી, માટે તેના તમે વિભાગ કરી આપો. ૪૪ બ્રહ્મદેવે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે દેવ શકરે મહાતેજસ્વી ભગવાન બ્રહ્માને 'બહુ સારું' એમ કહીને જ્વરના વિભાગ કરી નાખ્યા. ૪૫ પછી પિતાકધારી શકર બ્રહ્માના કહેવા પ્રમાણે યજ્ઞનો ભાગ પ્રાપ્ત કરીને અત્યંત પ્રસન્ન થયા અને આનંદ પામ્યા. ૪૬ હે પુત્ર ! સર્વ ધર્મને બાલુનાશ ભગવાન શકરે પ્રાણીમાત્રને શાંતિ થાય તે માટે જ્વરના અનેક વિભાગ કર્યા છે, તે હું તમને કહું છું. સામ્યો. ૪૭ હાથીઓને મસ્તકમાં બંધા થાય છે તે જ્વર છે, પર્વતોમાંથી શિવાગ્રિત રસ નીકળે છે તે જ્વર છે, જળમાં શેષાળ થાય છે તે જ્વર છે, સર્પો ગાયત્રીને ઉતારે છે તે જ્વર છે, બળદ વગેરે પશુઓને પગમાં રોગ થાય છે તે જ્વર છે, પૃથ્વીમાં ક્ષાર ઉત્પન્ન થાય છે તે જ્વર છે, પશુઓની દષ્ટિ મદ્દ હોય છે તે જ્વર છે, ઘોડાઓના ગળામાં માંસ નો એક ટુકડો ઉત્પન્ન થાય છે તે જ્વર છે મોરને મસ્તકમાં કલગી નીકળે છે તે જ્વર છે, કોયલને નેત્રમાં રોગ થાય છે તે જ્વર છે, સર્વ બકરાચ્છટાને પિત્તલેહ નામનો જે રોગ થાય છે તે જ્વર છે, પોપટોને જે હેડકી ભાપે છે તે જ્વર છે, વ્યાધોને જે પરિશ્રમ લાગે છે તે જ્વર છે અને હે ભારત ! મનુષ્યોમાં તો તે જ્વર પ્રસિદ્ધ જ છે. ૪૨-૪૬ મહે શ્વરના તેજસ્વ્ય એ દારણ જ્વર પ્રત્યેક મનુષ્યના શરીરમાં જન્મ, મરણ તથા મધ્ય અવસ્થામાં દાખલ થાય જ છે, ૪૭ માટે પ્રાણીમાત્રે ઈશ્વરસ્વ્ય તે જ્વરને નમસ્કાર કરવા ભ્રેઈએ અને માન આપવું ભ્રેઈએ વૃત્તાસુર કે જે મહાન ધાર્મિક હતા, તેને પણ આ જ્વરે ઘેરી લીધો હતો અને તે સમયે તેણે

બ્યારે બગાસુ ખાધું હતું, ત્યારે ધ્રે તેના પર વજ્ર છોડ્યું હતું, જેને લીધે વજ્રે તેના શરીરમાં પ્રવેશ કરીને તેને ચીરી નાખ્યો હતો. ૪૮-૪૯ મહાન યોગી વૃત્તાસુર વજ્રથી ચિરાઈ જઈને અમાપ તેજ વાળા વિષ્ણુના પરમ સ્થાનમાં જઈ પહોંચ્યો છે ૫૦ વૃત્તાસુરે આ સર્વ જગતને કેવળ વિષ્ણુભક્તિથી વ્યાપ્ત કરી દીધું હતું, જેથી યુદ્ધમાં મરણ પામીને તેણે વિષ્ણુનું સ્થાન પ્રાપ્ત કર્યું છે ૫૧ હે પુત્ર ! આ પ્રમાણે વૃત્તાસુરના વધની કથામાં મહાન એવા જ્વરની ઉત્પત્તિ પણ મેં તમને કહી સંભળાવી છે, તો હવે બીજી શું કહું ? ૫૨ જે પુરુષ મનને શાંત રાખીને તેમ જ અત્યંત સાવધાન થઈને આ જ્વરની ઉત્પત્તિનું પકન કરે છે, તે પુરુષ સર્વ રોગથી મુક્ત થાય છે, સુખી થાય છે, આનંદમાં રહે છે અને મનની ઈચ્છાનુસાર સર્વ કામનાઓને સંપાદન કરે છે ૫૩ ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમાં 'જ્વરની ઉત્પત્તિ' નામના અધ્યાય ૨૮૩ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૮૪ માં

શિવસહસ્રનામ

॥ જનમેજય ઉવાચ ॥

પ્રાચેતસસ્ય દક્ષસ્ય કયં વૈવસ્વતંસ્તરે ।

વિનાશમગમદ્ વ્રહ્મન્ હ્યમેધઃ પ્રજાપતેઃ ॥ ૧ ॥

જનમેજયે પૂછ્યું હે બ્રહ્મન્ વંશપત્ન ! પ્રચેતાના પુત્ર પ્રજાપતિ દક્ષને અધમેધ યજ્ઞ જે વૈવસ્વત મન્વંતરમાં આરંભાયો હતા, તેના વિનાશ કેવી રીતે થયો હતો ? કેવી પાર્વતીને ઝેધાધમાન થયેલા જાડી સર્વોત્તમા પ્રભુ શ્વર પણ ક્રોધાધમાન થઈ ગયા હતા, છતાં પ્રજાપતિ દક્ષે તેમનો પ્રસાદ મેળવીને યજ્ઞને કેવી રીતે પૂર્ણ કર્યો હતો, એ બાલુવાની મને ઈચ્છા છે, માટે તે વૃત્તાત જેવું બન્યું હોય તેવું મને કહો. ૧૨

વેશ પામને કહ્યું : હે જનમેજય ! પૂર્વે દિશા લયની મપાટીમાં આવેલા પવિત્ર ગંગાદાર નામના પ્રદેશમાં દક્ષપ્રજાપતિએ યજ્ઞ કર્યો હતો એ ગંગાદાર ઋષિઓ તથા ત્રિદ્યુપુરોદી મેવાયેયું છે, ગંધર્વો તથા અમરાઓથી વ્યાપ્ત છે અને વિવિધ પ્રકારના વૃક્ષો તથા લતાઓથી વીંટાયેલું છે.

ધાર્મિકોમાં શ્રેષ્ઠ પ્રત્યપતિ દક્ષે ઋષિઓના સમુદાયોને સાથે રાખીને તે સ્થળે જ્યારે યજ્ઞ આરંભ્યો ત્યારે પૃથ્વી, અંતરિક્ષ અને સ્વર્ગલોકમાં રહેનારા સર્વ લોકો વિનયપૂર્વક દક્ષની પાસે હાજર થયા હતા. ૩-૫ તેમ જ દેવો, દાનવો, ગંધર્વો, પિશાચો, સર્પો, રાક્ષસો, હાહા, હૂહૂ, ટુંબુરુ, નારદ, વિશ્વાવસુ, વિશ્વસેન, અપ્સરાઓ, આદિત્યો, વસુઓ, રુદ્રો, સાધ્યો અને મરુદ્ગણો વગેરે સર્વ યજ્ઞભાગ લેનારા દેવતાઓ ઇંદ્રની સાથે ત્યાં આઠ્યા હતા. વળી ઉબખા, સોમખા, ધૂમખા અને આબ્યખા વગેરે ઋષિઓ તથા પિતૃઓ પણ બ્રહ્મદેવની સાથે ત્યાં આઠ્યા હતા; અને તે સિવાયના બીજા જગતીય, અંડજ, સ્વેદજ અને ઉદલિજજ એમ ચારે પ્રકારના પ્રાણીસમુદાયો દક્ષના યજ્ઞમાં આઠ્યા હતા. તે સમયે આસ આમંત્રણપૂર્વક બોલાવાયેલા સર્વ દેવતાઓ પોતાપોતાની પત્નીઓ સાથે વિમાનમાં બેસી હતા અને પ્રદીપ્ત અગ્નિઓના જેવા શોભતા હતા. એ બધાને જોઈને એકદમ ક્રોધાવેશમાં આવી ગયેલા દધીચિ ઋષિ આ પ્રમાણે બોલી બોલ્યા : ‘અરે ! જેમાં રુદ્રદેવનું પૂજન નથી, તે આ યજ્ઞ જ ન કહેવાય, અથવા ધર્મ પણ ન કહેવાય. શું, આ તે સમયમાં જ ફેરફાર થઈ ગયો છે કે, તમે બધા નાશરૂપ બંધનમાં સપડાઈ પડ્યા છો ? ૧-૧૨ શું તમે નથી જોઈ શકતા કે, અમારા વિનાશ હવે સમીપમાં જ છે ? ખરેખર, આ મહાયજ્ઞમાં મહાધોર વિનાશ ઉપસ્થિત થયો છે, પણ તમે તેને બાળી શકતા નથી. ૧૩ એમ કહીને મહાયોગી દધીચિએ પોતાની ધ્યાનદૃષ્ટિથી જોયું તો હિમાલયના શિખર ઉપર બેઠેલા શ્રીમહાદેવનાં, તેમની સમીપ બેઠેલાં વર આપનારાં દેવી પાર્વતીનાં તથા દેવીની સમીપ બેસેલા મહાત્મા નારદનાં તેમને દર્શન થયાં. તે વડે યોગવેત્તા દધીચિ યજ્ઞના ભાવી નાશનો નિશ્ચય કરીને પરમ સંતોષ પામ્યા. ૧૪/૧૫ પછી દધીચિએ બાળી લીધું કે, આ બધાઓએ એક જ વિચાર કર્યો છે અને તેથી જ આ યજ્ઞમાં શંકરને નિમંત્રણ કરવામાં આવ્યું નથી. આમ બાળી લઈને તેમણે તે પ્રદેશનો ત્યાગ કરીને આ પ્રમાણે કહ્યું : ૧૬ અપૂજ્યપૂજનાચૈવ પૂજ્યાનાં ચાપ્યપૂજનાત્ ।

નૃષાતકસમં પાપં શશ્વતપ્રાપ્નોતિ માનવઃ ॥ ૧૭ ॥

જેઓ પૂજ્ય હોય તેમનું પૂજન નહિ કરવાથી અને જેઓ અપૂજ્ય હોય તેમનું પૂજન કરવાથી મનુષ્ય નરહત્યારાના જેવો જ પાપી થાય છે. ૧૭ મેં કદી અસત્ય બાપણ કયું નથી અને હવે પછી પણ કદી અસત્ય બાપણ કરીશ નહિ. આ દેવો અને ઋષિઓની વચ્ચે હું સત્ય જ કહું છું કે પશુઓના ભત્તાં, જગતના સદા, સર્વના પાલક અને સર્વના પ્રભુ ભગવાન શંકર અદ્ય સમયમાં જ અહીં આવશે. તે તમે જોજો. ૧૮/૧૯

દક્ષે કહ્યું : જેઓના હાથમાં ત્રિશુળ હોય છે અને જેઓને મસ્તકે જટા હોય છે, તેવા રુદ્રો અમારામાં ઘણા છે અને તેઓ અગિયાર સ્થાનમાં રહેલા છે, (એ તો અમે બાળીએ છીએ;) પરંતુ તે સિવાયના વળી મહેશ્વર કોણ છે, એ હું બાળતો નથી.

દધીચિએ કહ્યું : તમારા સર્વનો એક જ વિચાર હોવાને લીધે તમે શંકરને નિમંત્રણ કયું નથી, પણ હું તો માત્રું છું કે, શંકરના કરતાં ઉત્તમ એવો બીજો કોઈ દેવ નથી અને તેમને નિમંત્રણ નહિ કરવાથી દક્ષનો આ મહાંત યજ્ઞ અપૂર્ણ જ થશે. ૨૦/૨૧

દક્ષે કહ્યું : હું યજ્ઞના ઈશ્વર અને અપ્રતિમ એવા વિષ્ણુને સુવર્ણના પાત્રમાં વિધિ અને મંત્રોથી પવિત્ર એવું સમગ્ર હવિષ અર્પણ કરીશ; કેમ કે વ્યાપક એવા તે પ્રભુને જ સર્વ યજ્ઞોમાં આમંત્રણ કરવામાં આવે છે. ૨૨ (આમ કહીને તેને યજ્ઞનો આરંભ કર્યો, તે જ સમયે હિમાલય ઉપર બેઠેલાં દેવી પાર્વતી આ પ્રમાણે બોલ્યાં.)

દેવીએ કહ્યું : ‘હું તેવું કયું દાન આપું, તેવો કયો નિયમ પાળું અને તેવું કયું તપ કરું કે, જેના પ્રભાવથી અચિંત્ય એવા મારા પતિ ભગવાન શંકર યજ્ઞના અર્ધભાગને અથવા ત્રીજા ભાગને પ્રાપ્ત થાય ? ૨૩ આ પ્રમાણે પોતાના અપમાનથી ક્રુપ્ત થયેલો પોતાની પત્નીનાં વચન સાંભળીને પ્રસન્ન થયેલા ભગવાન શંકરે તેમને કહ્યું કે, ‘હે દેવી ! તું મારા સ્વરૂપને બાળતી નથી. હે કૃશોદરી ! હે કૃશાંગી ! યજ્ઞના ઈશ્વર એવા મારા સંબંધમાં તારે આવાં વચનો બોલવાં, તે શું યોગ્ય છે ? ૨૪ હે વિશાળ નેત્રવાળી દેવી ! હું બાળું છું કે, જે હુદ્ડ પુરુષો મારા ધ્યાનથી બ્રહ્મ છે, તેઓ મને યોગબી

શકતા નથી; પણ આશ્ચર્યની વાત તો એ છે કે, તને પોતાને પણ આજે મોહ થયો છે અને તારા મોહને લીધે જ ઇદ્રાદિ દેવતાઓ સહિત ત્રણે લોક પણ આજે મૂઠ બની ગયા છે.^{૨૫} પ્રત્યેક યજ્ઞમાં સ્તવિએ મારી જ સ્તુતિ કરે છે; સામ જ્ઞાનારાઓ રથ તરફ જ્ઞાન દારા મારું જ જ્ઞાન કરે છે, બ્રહ્મ-વેત્તા બ્રાહ્મણો મારું જ વચન કરે છે અને અધ્વર્યુઓ મને જ યજ્ઞભાગ અર્પણ કરે છે.^{૨૬}

દેવીએ કહ્યું : સર્વસામાન્ય પુરુષ પણ ઓ-ઓની સલામાં પોતાની પ્રશંસા કરે છે અને ગર્વથી કુલાય છે, એમાં સંશય નથી.^{૨૭}

ભગવાને કહ્યું : ઓ દેવોની ઈશ્વરી ! હું મારી વ્યર્થ પ્રશંસા કરતો નથી, ઓ કૃશોદરી ! હે સુંદર નિતંબવાળી ! હે સુદરંગી ! આ યજ્ઞો નાશ કરવા માટે હું જે પુરુષને ઉત્પન્ન કરું છું, તેને તું જો.^{૨૮} પોતાની પ્રાણપ્રિય પત્નીને એ પ્રમાણે કહીને ભગવાન શંકરે જેને જોતાં જ રોમાંચ લેતાં થઈ બચે તેવા એક ભયંકર ભૂતને પોતાના સુખમાંથી ઉત્પન્ન કર્યો.^{૨૯} અને તેને આજ્ઞા કરી કે, ‘બ, દક્ષના યજ્ઞોને તું નાશ કરી નાખ.’ શંકરની એ આજ્ઞા થતાં જ છૂટેલા સિંહની પેઠે તેણે પાર્વતીના કોધને શાંત કરવા માટે લીલાભાત્રમાં દક્ષના યજ્ઞોને નાશ કરી નાખ્યો. તે ભૂતની સાથે કોધ વડે મહા ભયંકર દેખાતી મહેશ્વરી મહાકાલી પણ (પાર્વતીના શરીરમાંથી નીકળીને) યજ્ઞના નાશરૂપી કર્મમાં સાક્ષી તરીકે ગઈ હતી. શૌર્ધ અને બળમાં શકરના જેવો જ તે ભૂત યજ્ઞોને જ્યારે નાશ કરવા ગયો, ત્યારે શંકરની અનુશાસન લઈને તથા મસ્તક વડે તેમને પ્રણામ કરીને ગયો હતો. વળી તે ભૂત ભગવાનના કોપનું જ સ્વરૂપ હતો, અનંત બળવાળો અને અનંત વીર્યવાળો હતો, તેનો પુરુષાર્થ પણ અનંત હતો, તેણે દેવીના કોપને નાશ કર્યો હતો અને તેનું નામ ‘વીરભદ્ર’ એ પ્રમાણે પ્રસિદ્ધ હતું. તેણે પોતાનાં રોમછિદ્રોમાંથી ‘રોમ્ય’ નામના ગણો ઉત્પન્ન કર્યાં હતા. તે સર્વ ગણો રુદ્ર તુલ્ય પરાક્રમી હતા, દેખાવમાં પણ રૌદ્ર હતા, રુદ્ર સમાન વીર્યવાળા હતા, ભયંકર સ્વરૂપવાળા હતા, તેઓનાં શરીર મહાપ્રચંડ હતાં અને તેઓની સંખ્યા સેંકડો તથા હજારોમાં હતી. આ ગણોએ દક્ષના

યજ્ઞોના નાશ કરવા માટે ઝપાટાબંધ ગંગાદ્વાર સામે ધસારો કર્યો.^{૩૦-૩૧} તે સમયે તેઓના કલકલાટના શબ્દ વડે આકાશ બંધે પુરાઈ જતું હોય તેમ લાગતું હતું અને તે મહાન શબ્દથી દેવોને ત્રાસ થયો, પર્વતો તૂટી પડ્યા, પૃથ્વી કંપી ગઈ, સમુદ્ર ખળભળી ઊઠ્યો અને વાયુઓ ધૂલવવા લાગ્યા.^{૩૨-૩૮} વીરભદ્ર દક્ષના યજ્ઞ સામે જ્યારે ચડાઈ કરી, ત્યારે અગ્નિઓ સળગતા ન હતા, સૂર્ય પ્રકાશતો ન હતો, બ્રહ્મા, નક્ષત્રો અને ચંદ્રમા પણ પ્રકાશતા ન હતા, ઋષિઓ નિસ્તેજ બની ગયા હતા અને દેવો તથા મનુષ્યો ભયભીત બની ગયા હતા. એ પ્રમાણે સર્વત્ર અધંકાર છવાઈ ગયો, ત્યારે વીરભદ્રના ભયંકર ગણો દક્ષના તરફથી અપમાન પામીને યજ્ઞ મંડપને બાળી નાખવા લાગ્યા, યજ્ઞસંલો ઉપાડી ઉપાડીને દક્ષના પક્ષકારોને મારવા લાગ્યા, કેટલાક એકને પીસી નાખવા લાગ્યા, કેટલાક એકને ખૂંદી નાખવા લાગ્યા, વાયુ તથા મનના જેવો વેગ કરીને આમતેમ દોડવા લાગ્યા, યજ્ઞનાં પાત્રોને ભાંગી નાખવા લાગ્યા, દિવ્ય અલંકારોને તોડી નાખવા લાગ્યા અને સર્વ પદાર્થોને તોડી ભાંગીને આકાશમાં ઉછાળવા લાગ્યા કે, જેથી તે પદાર્થો આકાશમાં ફેલાયેલા તારાગણની પેઠે શોભવા લાગ્યા. વળી દિવ્ય અન્ન, પાન, ભક્ષ્ય, લોભ્ય-વગેરે જે પદાર્થોના પર્વતોના જેવડા મોટા ઢગ કરવામાં આવ્યા હતા, તેમાંથી ખવાયુ તેટલું ખાતા હતા અને બાકીનું સર્વ જ્યાં ત્યાં ફેંકી દેતા હતા. તે સ્થળે ધી અને ખીરરૂપ કાઠવવાળી, હાંડીના સ્વરૂપ જળવાળી, ખાંડ અને સાકરરૂપ રેતીવાળી, ગોળની નહેરોવાળી અને સુંદર દૂધની દિવ્ય નદીઓ વહી રહી હતી; તેમ જ ભાતભાતનાં માંસો, અનેક પ્રકારના ભક્ષ્ય પદાર્થો, દિવ્ય પીણ્યો, ચાટવાના તથા ચૂસવાના દિવ્ય પદાર્થો પણ ત્યાં પુષ્કળ પ્રમાણમાં હતા. વીરભદ્રના સર્વ ગણોએ પોતાનાં અનેક સુખોથી તે તે પદાર્થોને ખાવા માંડ્યા, લૂંટવા માંડ્યા અને આડાઅવળા ઉછાળવા માંડ્યા.^{૩૯-૪૧} રુદ્રના કોપથી મહાપ્રચંડ શરીરો ધારણ કરનારા અને પ્રલયકાળના અગ્નિ સમાન તેજસ્વી એવા તે ગણોએ દેવોનાં સૈન્યોને ચોતરફથી ભય પમાડીને ખળભળાવી દીધાં.^{૪૨} વળી

તેઓ જુદી જુદી ભાતના આકાર કરીને યજ્ઞ-મંડપમાં કીડા કરવા લાગ્યા અને દેવોની સ્ત્રીઓને ઉપાડી ઉપાડીને આડીઅવળી ફેંકી દેવા લાગ્યા. ભેકે સર્વ દેવતાઓએ રુદ્રના ક્રોધને બાળી લઈને યજ્ઞની યત્નપૂર્વક રક્ષા કરી હતી, તોપણ મહાભય કર કર્મ કરનારા વીરભદ્રે તત્કાળ તે યજ્ઞનો સર્વ તરફથી નાશ કરી નાખ્યો અને યજ્ઞદેવનું મરતક કાપી લઈને પ્રાણીમાત્રને ભય ઉપભવે તેવી ભય-કર ગર્જના કરી મૂકી. આ રીતે યજ્ઞનો નાશ કરીને વીરભદ્ર ગર્જના કરવા લાગ્યો અને પ્રસન્ન થયો. તે પછી પ્રાદ્યુષિક દેવતાઓ અને પ્રજાપતિ દક્ષ બે હાથ ભેડીને તેને પૂછવા લાગ્યા કે, 'તમે કોણ છો, તે અમને કહો.'

વીરભદ્રે કહ્યું : હું રુદ્ર નથી, દેવી રુદ્રાણી નથી, તેમ આ યજ્ઞની અંદર ભોજન કરવા માટે પણ હું આવ્યો નથી. ૪૮-૫૧ દેવીને ક્રોધાવમાન થયેલાં બાળી સર્વોત્તમ પ્રભુ શંકર પણ ક્રોધાવમાન થયા છે અને તેમના ક્રોધમાંથી જ હું નીકળ્યો છું. મારું નામ વીરભદ્ર છે. હું યજ્ઞમાં આવેલા આ પ્રાદ્યુષીને જોતો માટે અહીં આવ્યો નથી, તેમ યજ્ઞ ભેવાના કુતરુદ્ધથી પણ હું આવ્યો નથી; માત્ર તારા યજ્ઞનો નાશ કરવા માટે જ હું અહીં આવ્યો છું. ૫૨-૫૩ આ મારી સાથે રહેલી દેવી 'ભદ્રકાલી' એવા નામથી પ્રસિદ્ધ છે. તે દેવીના ક્રોધમાંથી ઉત્પન્ન થયેલી છે. દેવના દેવ શંકરે યજ્ઞનો નાશ કરવા માટે જ અમને બંનેને અહીં મોકલ્યાં છે; ૫૪ માટે હે પ્રાદ્યુષી ! દેવના દેવ ઉમાપતિનું તું શરણ લે, કેમ કે બીજાઓના વરદાન કરતાં તેમનો ક્રોધ પણ ઉત્તમ ક્ષણદાયી છે. ૫૫

વીરભદ્રનું એ વચન સાંભળીને ધાર્મિકોમાં શ્રેષ્ઠ પ્રજાપતિ દક્ષે મહેશ્વરીને પ્રણામ કરીને સ્તોત્ર વડે તેમની સ્તુતિ કરવા માંડી. ૫૬

દક્ષે કહ્યું : હું ઇશાનદેવને શરણે ભરું છું કે, જે દેવ સનાતન છે, અવિનાશી છે, વિકારોથી રહિત છે, મહાદેવ છે, મહાત્મા છે અને સમગ્ર જગતના પતિ છે. ૫૭

પ્રજાપતિ દક્ષના યજ્ઞમાં સર્વ યજ્ઞપદાર્થોના સારી રીતે સંગ્રહ કરીને સર્વ દેવોને, ઋષિઓને તથા તપોધનોને આમંત્રણ આપવામાં આવ્યું હતું;

પણ જગતના સદા દેવ મહેશ્વરને આમંત્રણ આપ્યું ન હતું, જેથી મહાદેવી ઉમાએ ક્રોધાવમાન થઈને દક્ષના યજ્ઞનો નાશ કરવા માટે ગણેને મોકલ્યા હતા. ૫૮-૫૯ તે ગણેાએ યજ્ઞમંડપને સળગાવી મૂક્યો હતો અને પ્રાદ્યુષીને હાંકી કાઢ્યા હતા. પછી મહાત્મા અગ્નિ રૌદ્ર અને પ્રદીપ અવસ્થામાં છેક તારાગણમાં દાખલ થઈ ગયો, ત્યારે તે પ્રદેશ પર જોડેલા સદેવ, ગંધર્વો, પિતાઓ, ઉરગો અને રાક્ષસોને શંકરના ગણેાએ ત્રિશૂલોથી ભેદી નાખ્યા હતા. દક્ષના પરિચારકો પણ સારી રીતે માર પડવાથી બૂમાબૂમ કરી રહ્યા હતા. યજ્ઞના સ્થભોને ઉભેડી પાડીને જ્યાં ત્યાં ફેંકી દીધા હતા. અને તે સમયે દક્ષના યજ્ઞપ્રદેશ ઉપર ગીધ વગેરે અનેક પક્ષીઓ માંસ મેળવવાની ઇચ્છાથી ઝડપો મારી રહ્યાં હતાં, તેમ જ સેંકડો શિયાળની સ્ત્રીઓના રુદનધ્વનિથી તે પ્રદેશ ગાજી રહ્યો હતો. ૬૦-૬૨ તે પછી પ્રજાપતિ દક્ષે કહેલી સ્તુતિ સાંભળીને દેવના દેવેશ અને શત્રુઓના જેતા ભગવાન શંકર પોતાના મુખસ્થાનમાં પ્રાણ તથા અપાન વાયુને નિરોધ કરીને તેમ જ પોતે વિશાળ દંડિવાળા હોવાથી સર્વ તરફ દંડિ કરીને એકાએક અગ્નિકુંડમાંથી પ્રકટ થયા. ૬૩-૬૪ તે સમયે તેમણે હજારો સૂર્યનું તેજ ધારણ કર્યું હતું, જેથી તેઓ પ્રલયકાળના અગ્નિ સમાન દેખાતા હતા. તેમણે મંદ મંદ હસીને દક્ષને કહ્યું : 'ભાલ, હું તારું શું પ્રિય કરું ?' પછી તે જ સમયે દેવોના શુર જૃહસ્પતિએ મખાધ્યાય નામનો મત્રપાઠ દક્ષને કહી સાંભળાવ્યો. એટલે ભય, શંકા તથા ત્રાસને લીધે જેનાં નેત્રોમાંથી અશ્રુધારા વહી રહી હતી, એવો પ્રજાપતિ દક્ષ બે હાથ ભેડીને શંકરને કહેવા લાગ્યો : 'આપ ભગવાન જો મારા પર પ્રસન્ન થયા છો, હું જો આપને પ્રિય છું, આપનો અનુગ્રહપાત્ર છું અને મને વર આપવાની આપની ઇચ્છા છે, તો મેં ઘણા કાળે અને ઘણા પ્રયત્ને એકઠી કહેલી જે યજ્ઞસામગ્રીને આપના ગણેાએ ખાળી નાખી છે, ખાઈ ગયા છે, પી ગયા છે, ભક્ષણ કરી ગયા છે, નાશ પમાડી છે,

x સ્લોક ૫૮ માંથી આરંભીને અહીં સુધીના પુનઃરકિતોષ્ટપ સ્પષ્ટ દેખાય છે. વળી આ સાડાપાંચ સ્લોક બધે સંબંધ વિનાના હોય, તેમ જ બહુ અસંબંધ છે. તે આપ અસંબંધ સ્લોકો આવ્યા ક્યાંથી તે કંઈ સમજાતું નથી.

ભાંગી નાખી છે અને તોડી નાખી છે, તે સર્વ યુનઃ મૂળ રિથિતિને પ્રાપ્ત થાઓ, એવું વરદાન હું આપની પાસે માગું છું.' ૧૫-૧૯ દક્ષે એ પ્રમાણે વરદાન માગ્યું એટલે ભગદેવનાં નેત્રોના શર કરનારા, પાપનો સંહાર કરનારા, ધર્મના અધ્યક્ષ, વિરૂપ નેત્રવાળા, ત્રણ નેત્ર ને ધારણ કરનારા અને પ્રભુઓના પતિ ભગવાન શંકરે 'તથાસ્તુ' એમ કહીને દક્ષની કામના પૂર્ણ કરી. ૭૦ આ રીતે શંકર પાસેથી વરદાન મેળવીને દક્ષે એ ધૂંટણ વતી પૃથ્વી પર જીભા રહીને, એ હાથ બેડી એક હાથર ને આઠ નામ વડે તેમની સ્તુતિ કરી. ૭૧

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

યૈર્નામધેયૈઃ સ્તુતવાન્ દક્ષો દેવં પ્રજાપતિઃ ।

વક્તુમર્હસિ મે તાત શ્રોતું શ્રદ્ધા મમાનય ॥ ૭૨ ॥

*યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે નિર્દોષ તાત ! દક્ષ પ્રભુપતિએ જે નામો વડે દેવ શંકરની સ્તુતિ કરી હતી, તે નામો મને કહો; કેમ કે તે સાંભળવાની મને શ્રદ્ધા થઈ છે. ૭૨

॥ સીમ્પ ઉવાચ ॥

શ્રૂયતાં દેવદેવસ્ય નામાન્યદ્ભૂતકર્મણઃ ।

ગૂઢવ્રતસ્ય ગુહ્યાનિ પ્રકાશાનિ ચ ભારત ॥ ૭૩ ॥

*લીભે કહ્યું : હે ભરતવંશી રાજા ! અદ્ભુત કર્મને કરનારા અને ગૂઢ મતને ધારણ કરનારા દેવના દેવ શંકરનાં નામો શ્રદ્ધારહિત પુરુષો પાસે શુભ સામવા યોગ્ય છે અને શ્રદ્ધાશુક્ત પુરુષો પાસે પ્રકટ કરવા યોગ્ય છે, તે સર્વ હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૭૩

*નમસ્તે દેવ દેવેશ દેવારિયલક્ષ્મણ ।

દેવેન્દ્રવલવિષ્ઠમ દેવદાનવવૃજિત ॥ ૭૪ ॥

* અહીં 'યુધિષ્ઠિર ઉવાચ' ને બદલે 'જનમેજય ઉવાચ' હોવું નોંધ્યું; કેમ કે અધ્યાયના આરંભમાં જનમેજયે જ પ્રશ્ન કર્યો છે, જેથી અહીં પણ જનમેજય જ પ્રશ્ન કરે તે યોગ્ય ગણાય.

* અહીં પણ 'સીમ્પ ઉવાચ' ને બદલે 'વૈશંપાયન ઉવાચ' એમ હોવું નોંધ્યું; કેમ કે અધ્યાયના આરંભમાં વૈશંપાયને જ દક્ષપરની કથા જનમેજયને કહેવા માંડી છે, માટે અહીં પણ જનમેજયના પ્રશ્નનો ઉત્તર વૈશંપાયને જ આપવો નોંધ્યું.

+ અહીંથી આરંભીને શિવસદસનામની શરૂઆત થાય છે, તેમાંથી આ ૭૪ માં શ્લોકમાં દેવ, દેવેશ, દેવારિયલક્ષ્મણ, દેવેન્દ્રવલવિષ્ઠ અને દેવદાનવવૃજિત આ

હે જગતની રચના કરવારૂપ ક્રીડા કરનારા ! તમે ઇન્દ્રિયોના નિયંતા છો, શમદમાદિકના શત્રુ જે કામાદિક અસુરો તેઓના બળનો નાશ કરનારા છો, ઇન્દ્રિયોનો ઇન્દ્ર ગણાતી જે બુદ્ધિ તેના બળને (વિષય-તત્ત્વરતાને) ચટકાવી દેનારા છો અને દેવો તથા દાન-વોધી પૂજ્યલા છો. હું તમને નમસ્કાર કરું છું. ૭૪

સહસ્રાક્ષ વિરૂપાક્ષ ત્ર્યક્ષ યક્ષાધિપત્રિય ।

સર્વતઃપાણિપાદાંત સર્વતોઽક્ષિશિરોમુખ ॥ ૭૫ ॥

હે ભગવન્ ! તમે હજારો ઇન્દ્રિયોવાળા છો; અર્થાત્ સર્વજ્ઞ છો, તમારી ઇન્દ્રિયો અમારી ઇન્દ્રિયોના કરતાં ઘણી જ વિલક્ષણ છે. (અર્થાત્ અમારી ઇન્દ્રિયો પ્રત્યક્ષ પદાર્થને જ અહંણુ કરનારી છે, પણ તમારી ઇન્દ્રિયો તો અપ્રત્યક્ષ પદાર્થને પણ અહંણુ કરનારી છે.) ચંદ્ર, સૂર્ય અને અગ્નિ એ ત્રણ તમારાં નેત્રો છે, ચક્ષોના અધિપતિ કુબેર તમને પ્રિય છે, તમારા હાથ અને ચરણ સર્વત્ર વિદ્યમાન છે, તમે પોતે પણ સર્વત્ર વ્યાપક છો અને તમારાં નેત્રો, મસ્તક તથા મુખ સર્વ સ્થળે વિદ્યમાન છે. હે પ્રભો ! હું તમને નમસ્કાર કરું છું. ૭૫

સર્વતઃશ્રુતિમલ્લોકે સર્વમાદૃત્ય તિષ્ઠસિ ।

શંકુર્કર્ણ મહાકર્ણ કુંભકર્ણાણિવાલય ॥ ૭૬ ॥

હે શંકર ! તમારા કર્ણ સર્વ લોકમાં વ્યાપક છે, પ્રત્યેક પદાર્થમાં તમે વ્યાપી રહ્યા છો, તમે શંકુકર્ણ, મહાકર્ણ, કુંભકર્ણ અને અણુવાલય-રૂપ છો. ૭૬

ગજેન્દ્રકર્ણ ગોકર્ણ પાણિકર્ણ નમોઽસ્તુ તે ।

શતોદર શતાવર્ત શતજિહ્વ નમોઽસ્તુ તે ॥ ૭૭ ॥

પાંચ નામો છે; અને તે પ્રમાણે જ દેવ પછીના પ્રત્યેક શ્લોકમાંનાં નામો નીચે દિગ્ધણુ તરીકે શ્લોકના અંક સાથે આપનામાં આવ્યાં છે.

૭૫ માં શ્લોકમાં સદસ્રાક્ષ, વિરૂપાક્ષ, ત્ર્યક્ષ, યક્ષાધિપત્રિય, સર્વતઃપાણિપાદાંત અને સર્વતોઽક્ષિશિરોમુખ એવાં ૭ નામો છે.

૭૬ માં શ્લોકમાં સર્વતઃશ્રુતિમાન, સર્વવ્યાપક, શંકુકર્ણ, મહાકર્ણ, કુંભકર્ણ અને અણુવાલય એવાં ૭ નામો છે.

૭૭ માં શ્લોકમાં ગજેન્દ્રકર્ણ, ગોકર્ણ, પાણિકર્ણ, શતોદર, શતાવર્ત અને શતજિહ્વ-એવાં ૭ નામો છે.

વળી ગજેન્દ્રકર્ણ, ગોકર્ણ અને પાલિકર્ણ પણ તમે પોતે જ છો તમે સેડો ઉદરવાળા છો, સેંકડો આવર્ત (સસાર)વાળા છો, (અર્થાત્ સેંકડો વાર જીવરૂપે સસારમાં રૂંધા કરો છો,) અને સેંકડો જિહ્વાવાળા છો, (અર્થાત્ તમે સર્વ જગતરૂપ છો) હું તમને નમસ્કાર કરું છું.^{૭૭}

ગાયંતિ ત્વા ગાયત્રિણોર્ચન્ત્યર્કમર્કિણઃ ।

બ્રહ્માણં ત્વા શતક્રતુમૂર્ધ્યં સમિવ મેનિરે ॥૭૮॥

ત્રિકાળસધ્યાન ઉપાસન કરનારા પુરુષો ગાયત્રીનો જપ કરીને તમારું જ ગાન કરે છે, સૂર્યના ઉપાસકો સૂર્યમંડળના અધિષ્ઠાતા તમને સૂર્યરૂપ માનીને પૂજે છે, બ્રહ્મદેવના ઉપાસકો તમને બ્રહ્મદેવ માનીને પૂજે છે, ઇશ્વરના ઉપાસકો તમને ઇશ્વરરૂપ માનીને પૂજે છે અને મનમગ્નીલ મુનિઓ તમને સર્વ ઉપાધિથી રહિત, આકાશની પેઠે સર્વવ્યાપક, નિત્ય અને અસંગ માને છે.^{૭૮}

મૂર્તૌ દિ તે મહામૂર્તે સમુદ્રાંવરસન્નિભ ।

સર્વા વૈ દેવતા દાસ્મિન્ ગાવો ગોષ્ઠ ઇવાસતે ॥૭૯॥

હે મહામૂર્તિ! તમે સમુદ્રની પેઠે ગંભીર છો, આકાશની પેઠે અનંત છો અને વાડામાં જેમ ગાયો રહે છે, તેમ પૃથ્વી, જળ, અગ્નિ, વાયુ, આકાશ, સૂર્ય, ચંદ્ર અને યજ્ઞમાન જેમ અદૃશ્ય તમારી મૂર્તિમાં (શરીરમાં) સર્વ દેવતાઓ વસી રહ્યા છે.^{૭૯}

મનચ્છરીરે પદ્યામિ સોમમગ્નિ જલેશ્વરમ્ ।

આદિત્યમય વૈ વિષ્ણું બ્રહ્માણં ચ વૃહસ્પતિમ્ ॥૮૦॥

હે ભવ! તમારા શરીરમાં ચંદ્રને, અગ્નિને, વરુણને, સૂર્યને, વિષ્ણુને, બ્રહ્મદેવને તથા વૃહસ્પતિને હું જોઉં છું.^{૮૦}

મગવન્ કારણં કાર્યં ક્રિયા કરણમેવ ચ ।

અસતથ સતથૈવ તથૈવ પ્રમવાપ્યયૌ ॥૮૧॥

૭૮મા શ્લોકમાં ગાનનીગેવ, ચંદ્ર, અગ્નિ, વાયુ, બ્રહ્મા, શતક્રતુ, ઊર્ધ્વ અને અતુલ્ય એવા સાત નામો છે.

૭૯મા શ્લોકમાં 'સર્વદેવતામૂર્તિ' એવું એક નામ છે. ૮૦મા શ્લોકમાં ભવ, સોમશરીર, અગ્નિશરીર, વરુણશરીર, આદિત્યશરીર, વિષ્ણુશરીર, બ્રહ્મશરીર અને વૃહસ્પતિશરીર એવા આઠ નામો છે.

૮૧મા શ્લોકમાં મગવાન, કારણરૂપ, કાર્યરૂપ, ક્રિારૂપ, કરણરૂપ અને સદસત્રમવાપ્ય એવા છ નામો છે.

હે ભગવન્! તમે કારણરૂપ છો, કાર્યરૂપ છો, ક્રિારૂપ છો, કારણરૂપ છો અને સત્-અસત્રૂપ એવા આ જગતના ઉત્પાદક તથા સહાપક છો.^{૮૧}

નમો મવાય શર્વાય રુદ્રાય વરદાય ચ ।

પશૂનાંપતયે નિત્યં નમોઽસ્ત્વંધક્રવાતિને ॥૮૨॥

સર્વને ઉત્પન્ન કરનાર, સર્વનો સહાર કરનાર, પાપને દૂર કરનાર, વરને આપનાર, પશુઓ (બ્રહ્માથી આરભી સ્થાવર પર્થતના જીવો)ના પતિ અને અધિકાસુરનો નાશ કરનાર શંકરને હું સર્વદા નમસ્કાર કરું છું.^{૮૨}

ત્રિજટાય ત્રિશીર્ષાય ત્રિશૂલવરપાણિને ।

ત્ર્યંબકાય ત્રિનેત્રાય ત્રિપુરનાય વૈ નમઃ ॥૮૩॥

ત્રણ જટાવાળા, ત્રણ મસ્તકવાળા, હાથમાં ત્રિશૂળને ધારણ કરનારા, શાસ્ત્ર, આચાર્ય અને ધ્યાનરૂપ ત્રણ નેત્રી પ્રત્યક્ષ થનારા, (ચંદ્ર, સૂર્ય તથા અગ્નિરૂપ) ત્રણ નેત્રવાળા અને ત્રિપુરાસુરનો નાશ કરનારા મહાદેવને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૮૩}

નમથંહાય કુંડાય અંહાપાંહધરાય ચ ।

દંહિને સમકર્ણાય દંહિહુંડાય વૈ નમઃ ॥૮૪॥

હે પ્રભો! તમે સર્વનો સહાર કરો છો માટે 'અંહ' કહેવાઓ છો, એક કુંડાની પેઠે સર્વને પોતાનામાં ધારણ કરી રાખો છો માટે 'કુંડ' કહેવાઓ છો, સમગ્ર બ્રહ્માંડરૂપ છો માટે 'અંહ' કહેવાઓ છો, બ્રહ્માંડને ધારણ કરો છો માટે 'અંહધર' કહેવાઓ છો, સર્વના શાસક છો માટે 'દંહી' કહેવાઓ છો, ભક્તોના પ્રત્યે સરળ છો અને દુષ્ટોના પ્રત્યે વફ છો માટે 'સમકર્ણ' કહેવાઓ છો અને નિરંતર સંન્યાસીની સ્થિતિમાં રહો છો માટે 'દંહિહુંડ' કહેવાઓ છો. હું તમને નમસ્કાર કરું છું.^{૮૪}

નમોર્ષદંટ્રકેશાય શુક્લાયાવતતાય ચ ।

વિલોહિતાય ધૂમ્રાય નીલગ્રીવાય વૈ નમઃ ॥૮૫॥

૮૨મા શ્લોકમાં ભવ, શર્વ, રુદ્ર, વરદ, પશુપતિ અને અધક્રાંતી એવા છ નામો છે.

૮૩મા શ્લોકમાં ત્રિજટ, ત્રિશીર્ષ, ત્રિશૂલવરપાણિ, ત્ર્યંબક, ત્રિનેત્ર અને ત્રિપુરજ એવા છ નામો છે.

૮૪મા શ્લોકમાં અંહ, કુંડ, અંહ, અંહધર, દંહી, સમકર્ણ અને દંહિહુંડ એવા સાત નામો છે.

૮૫મા શ્લોકમાં ઊર્ધ્વ, દંધ્રુકેશ, શુકન, અવતત,

જે ભગવાનની દાદ તથા કેશ ઊભા છે, જેમનો વર્ણ ઉત્તમવર્ણ છે, જેમનું સ્વરૂપ આખા જગતમા વિસ્તાર પામેલું છે, જેમની મૂર્તિ, ઉત્પત્ત કરવાના સમયે રમેશુણી થાય છે, પ્રલય કરવાના સમયે તમેશુણી થાય છે અને પાલન કરવાના સમયે સત્ત્વ શુણી થાય છે, તે ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું. નમોસ્ત્વપ્રતિરૂપાય વિરૂપાય શિવાય ચ ।

સૂર્યાય સૂર્યમાલાય સૂર્યધ્વજપતાકિને ॥ ૮૬ ॥

જેમના સમાન ખીલે એક પક્ષ દેવ નથી, જેમના સ્વરૂપે અનેક પ્રકારના છે, જેમનું ધામ પરમ કલ્યાણરૂપ અથવા તુરિય બ્રહ્મરૂપ છે, જેમની મૂર્તિ સૂર્યરૂપ છે, જેમનો નિવાસ સૂર્યમંડળમા છે અને જેમના રથની ધ્વજ-પતાકા સૂર્ય સમાન પ્રકાશિત છે, તે શકર ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું. ૮૬

નમઃ પ્રમથનાથાય વૃષસ્ફંધાય ધન્વિને ।

શરૂંદમાય દંડાય પર્ણચીરપટાય ચ ॥ ૮૭ ॥

જે મહેશ્વર પ્રમથ નામના ગણોના નાથ છે, વૃષભ સમાન કાંધવાળા છે, ધનુષને ધારણ કરનારા છે, શત્રુઓનું દમન કરનારા છે, દડને ધારણ કરનારા છે અને દેવળ પાદડાના જ વચ્ચે પહેરનારા છે, તે પ્રભુને હું નમસ્કાર કરું છું. ૮૭

નમો હિરણ્યર્માય હિરણ્યકવચાય ચ ।

હિરણ્યકવચૂડાય હિરણ્યપતયે નમઃ ॥ ૮૮ ॥

જેમના શરીરમા હિરણ્ય (બ્રહ્માંડ) વચી રહ્યું છે, જેમનો નિવાસ આખા બ્રહ્માંડમા છે, જેમણે આખા બ્રહ્માંડને પોતાની શિખારૂપ કયું છે અને જે આખા બ્રહ્માંડના પતિ છે, તે મહાદેવને હું નમસ્કાર કરું છું. ૮૮

નમઃ સ્તુતાય સ્તુત્યાય સ્તૂયમાનાય ચૈ નમઃ ।

સર્વાય સર્વમક્ષાય સર્વભૂતારાત્મને ॥ ૮૯ ॥

નિલોહિત, ધૂમ્ર અને નીનગ્રીન એવા ૭ નામે છે

૮૬ માં સ્લોકમા અપ્રતિરૂપ, વિરૂપ, શિવ, સૂર્ય, સૂર્યમાલ અને સૂર્યધ્વજપતાકી એવા ૭ નામે છે

૮૭ માં સ્લોકમા પ્રથમનાથ, વૃષસ્ફંધ, ધનવી, શત્રુદમ, દડ અને પર્ણચીરપટ એવા ૭ નામે છે.

૮૮ માં સ્લોકમા હિરણ્યગર્ભ, હિરણ્યકવચ, હિરણ્યચૂડ અને હિરણ્યપતિ એવા ચાર નામે છે

૮૯ માં સ્લોકમા સ્તુત, સ્તુત્ય, સ્તૂયમાન, સર્વ, સર્વભક્ષ અને સર્વભૂતાત્મક એવા ૭ નામે છે.

આખા જગતે જેમની સ્તુતિ કરેલી છે, જે સ્તુતિ કરવા યોગ્ય છે, જેમની સર્વ દેવો સ્તુતિ કરી રહ્યા છે, જે સમગ્ર વિશ્વરૂપ છે, જે સર્વને સહાર કરનારા છે અને જે પ્રાણીમાત્રના અંતરાત્મ છે, તે દેવને હું નમસ્કાર કરું છું. ૮૯

નમો હોત્રેષ્ય મંત્રાય શુક્લધ્વજપતાકિને ।

નમો નાભાય નાભ્યાય નમઃ કટકટાય ચ ॥ ૯૦ ॥

જે પરમાત્મા હોતારૂપ છે, વેદોના મંત્રરૂપ છે, શ્વેત વર્ણની ધ્વજપતાકાવાળા છે, માત્ર પોતાના નાભિમા જગતને ધારણ કરનારા છે, સકલ વિશ્વન નાભિરૂપ છે અને આવરણ કરનારાઓને પશુ આવરણ કરનારા છે, તે પરમેશ્વરને હું નમસ્કાર કરું છું. ૯૦

નમોસ્ત્તુ કુશનાશાય કુશંગાય કુશાય ચ ।

સંહૃષ્ટાય વિહૃષ્ટાય નમઃ કિલકિલાય ચ ॥ ૯૧ ॥

જેમની નાસિકા કૃશ છે, જેમનું અંગ પણ કૃશ છે, જે પોતે પણ કૃશ છે, જેમનું સ્વરૂપ અતિ આનંદમય છે, જેમને સહાકાળ હ્રષ્ટ રહે છે અને કિલકિલ આદિ શબ્દવિશેષો જેમનું રૂપ છે, તે ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું. ૯૧

નમોસ્ત્તુ શયમાનાય શયિતાયોત્થિતાય ચ ।

સ્થિતાય ધાવમાનાય મુંડાય જટિલાય ચ ॥ ૯૨ ॥

જે દેવ પ્રાણીમાત્રમા નિવાસ કરી રહ્યા છે યોગનિદ્રામા શયન કરી રહેલા છે, સર્વદા જાગ્રત રહેલા છે, સર્વત્ર સ્થિતિ કરી રહ્યા છે, સહાકાળ ગતિવાળા છે, સન્યાસીરૂપ છે અને બ્રહ્મચારી છે તે દેવને હું નમસ્કાર કરું છું. ૯૨

નમો નર્તનશીલાય મુખવાદિત્રવાદિને ।

નાઘોપહારલુન્ધાય ગીતનાદિત્રશાલિને ॥ ૯૩ ॥

તાડવનૃત્ય કરવાનો જેમનો સ્વભાવ છે, મુખથી વાદિત્ર વગાડવાનું જેમને પ્રિય છે, નદીના કમળો

૯૦ માં સ્લોકમા હોતા, મંત્ર, શુક્લધ્વજપતાકી નાભ, નાભ્ય અને કટકટ એવા ૭ નામે છે

૯૧ માં સ્લોકમા કૃશનાસ, કૃશાંગ, કૃશ સંહૃષ્ટ, વિહૃષ્ટ અને કિલકિન એવા ૭ નામે છે

૯૨ માં સ્લોકમા શયમાન, શયિત, ઉત્થિત, ગિયત ધાવમાન મુંડ અને જટિલ એવા સાત નામે છે

૯૩ માં સ્લોકમા નર્તનશીલ, મુખવાદિત્રવાદી નાદો પહારનુષ્ઠ અને ગીતનાદિત્રશાલી એવા ચાર નામે છે.

ની પૂજાથી જેમને આનંદ થાય છે અને ગીત તથા વાદિત્રી જે શોભી રહ્યા છે, તે શંકરને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૯૩}

નમો જ્યેષ્ઠાય શ્રેષ્ઠાય લલપ્રમથનાય ચ ।

કાલનાથાય કલ્યાય ક્ષયાયોપક્ષયાય ચ ॥૧૪॥

જે સર્વના કરતાં જ્યેષ્ઠ (વધમાં અધિક) છે, સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, બળનું અભિમાન ધરાવનારા ઇંદ્રનો પરાજય કરનાર છે, કાળના પશુ નાથ છે, સર્વના કરતાં સમર્થ છે, મહાપ્રલયને કરનારા છે અને અષાંતરપ્રલયને કરનારા છે, તે મહાદેવને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૯૪}

મીમદુંદુભિહાસાય મીમવ્રતધરાય ચ ।

ઉગ્રાય ચ નમો નિત્યં નમોઽસ્તુ દશવાહવે ॥૧૫॥

ભયકર હુંડુભિના શબ્દ જેહું અટકાવ્ય કરનાર, ભયંકર વ્રતને ધારણ કરનાર, નિત્ય ઉચ્ચ મૂર્તિ અને દશ બાહુઓને ધારણ કરનાર ભગવાન શંકરને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૯૫}

નમઃ કપાલહસ્તાય ચિતિમસ્મપ્રિયાય ચ ।

વિમીષણાય મીષ્માય મીમવ્રતધરાય ચ ॥૧૬॥

હાથમાં કપાલને ધારણ કરનાર, ચિતાની ભસ્મને પ્રિય માનનાર, સર્વદા નિર્ભય સ્થિતિમાં રહેનાર, હુઇને ભય ઉપજાવનાર અને શમદ્વિધાનક્રિયા તીક્ષ્ણ વ્રતોને ધારણ કરનાર શિવને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૯૬}

નમો વિકૃતવક્ત્રાય સ્વદ્ગજિહ્વાય દંદિષ્ણે ।

પદ્મામમાંસલુબ્ધાય તુંવીવીળાપ્રિયાય ચ ॥૧૭॥

જેમનું મુખ વિકૃત (ધાવવાળું) છે, જેમની જિહ્વા તલવાર સમાન તીક્ષ્ણ છે, જેમની ઘાંટો પશુ તીક્ષ્ણ છે, જેમને યજ્ઞનું રંધિલું માંસ તથા શ્મશાનનું નહિ રંધિલું માંસ પ્રિય છે અને તુંબાકાની વીણા વગાડવામાં જેમને પ્રીતિ છે, તે શંકરને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૯૭}

૯૪ મા શ્લોકમાં જ્યેષ્ઠ, શ્રેષ્ઠ, જલપ્રમથન, કાલનાથ, કલ્પ, ક્ષય અને ઉપક્ષય-એવાં સાત નામો છે.

૯૫ મા શ્લોકમાં મીમદુંદુભિહાસ, મીમવ્રતધર, ઉગ્ર અને દશબાહુ-એવાં ચાર નામો છે.

૯૬ મા શ્લોકમાં કપાલહસ્ત, ચિતિમસ્મપ્રિય, વિભીષણ, મીષ્મ, મીમ અને વ્રતધર એવાં છ નામો છે.

૯૭ મા શ્લોકમાં વિકૃતવક્ત્ર, સ્વદ્ગજિહ્વા, દંદિષ્ણ, પદ્મામમાંસલુબ્ધ અને તુંવીવીળાપ્રિય એવાં પાંચ નામો છે.

નમો વૃષાય વૃષ્યાય ગોવૃષાય વૃષાય ચ ।

કટંકટાય દંદાય નમઃ પચપચાય ચ ॥૧૮॥

વૃદ્ધિને વરસાવનારા, ધર્મની વૃદ્ધિ કરનારા, નંદીસ્વરૂપ, ધર્મસ્વરૂપ, કાળસ્વરૂપ, સર્વના નિર્ધારના અને પ્રાણીમાત્રનો સહાર કરનારા મહાદેવને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૯૮}

નમઃ સર્વવરિષ્ઠાય વરાય વરદાય ચ ।

વરમાલ્યગંધવૃક્ષાય વરાતિવરદે નમઃ ॥૧૯॥

સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ વરરૂપ, વરદાન આપનારા, ઉત્તમ માળા, શ્રેષ્ઠ ગંધ (ચંદન) અને કિંમતી વસ્ત્રોને ધારણ કરનારા તથા પોતાના ભક્તોને ઇચ્છા ઉપરાંત વરદાન આપનારા શંકરને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૯૯}

નમો રક્તાવિરક્તાય ભાવનાયાક્ષમાલિને ।

સંમિત્રાય વિમિત્રાય ઝઘાયાયાતપનાય ચ ॥૨૦॥

જે ભગવાન ભક્તોના પર રાગી છે, વિષયો પર વિરાગી છે, નિત્ય ધ્યાનાવસ્થામાં જ રહેનારા છે, રુદ્રાક્ષને ધારણ કરનારા છે, કારણરૂપે સર્વ પદાર્થમાં રહેલા છે, કાર્યરૂપે સર્વનાથી ભિન્ન છે, ગૃહ, વૃક્ષ આદિરૂપે છાયાવાળા છે અને સૂર્ય આદિના પ્રકાશરૂપ છે, તે ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૧૦૦}

અયોરયોરૂપાય યોરયોરતરાય ચ ।

નમઃ શિવાય જ્ઞાતાય નમઃ જ્ઞાતતમાય ચ ॥૨૦૧॥

જેમનું સ્વરૂપ ઘોર નથી, છતાં ઘોરના જેવું જણાય છે, જેમને અજ્ઞાનીઓ અત્યંત ઘોર કહે છે, જેમની મૂર્તિ મંગલમય, જ્ઞાંત અને અતિશય સૌમ્ય છે, તે શંકરદેવને હું નમસ્કાર કરું છું.^{૧૦૧}

અકપાદ્મહુનેશાય અકશીર્ણે નમોઽસ્તુ તે ।

રુદ્રાય શુદ્રલુબ્ધાય સંવિભાગપ્રિયાય ચ ॥૨૦૨॥

૯૮ મા શ્લોકમાં વૃષ, વૃષ્ય, ગોવૃષ, વૃષ, કટંકટ, દંડ અને પચપચ એવાં સાત નામો છે.

૯૯ મા શ્લોકમાં સર્વવરિષ્ઠ વર, વરદ, વરમાલ્ય-ગંધવૃક્ષ અને અતિવરદ એવાં પાંચ નામો છે.

૧૦૦ મા શ્લોકમાં રક્ત, વિરક્ત, ભાવન, અક્ષ-માલી, સંમિત્ર, વિમિત્ર, છાયા અને આતપન એવાં આઠ નામો છે.

૧૦૧ મા શ્લોકમાં અયોરયોરરૂપ, યોરયોરતર, શિવ, જ્ઞાંત અને જ્ઞાતતમ એવાં પાંચ નામો છે.

૧૦૨ મા શ્લોકમાં અકપાદ્મ, અહુનેશ, અકશીર્ણ, રુદ્ર, શુદ્રલુબ્ધ અને સંવિભાગપ્રિય એવાં છ નામો છે.

હે દેવ! તમે (આત્મારૂપ) એક ચરણવાળા છો, (જ્ઞાનરૂપ) અનેક નેત્રોને ધારણ કરનારા છો, (આનંદરૂપ) એક મસ્તકવાળા છો, રુદ્ર છો, અવ્યય ભક્તિથી પણ પ્રસન્ન થનારા છો અને યજ્ઞનો વિભાગ લઈ વૃક્ષ થનારા છો. હું તમને નમસ્કાર કરું છું. ૧૦૨

પંચાલાય સિતાંગાય નમઃ શમશમાય ચ ।

નમશ્ચંદિકધંટાય ઘંટાયાઘંટઘંટિને ॥ ૧૦૩ ॥

વિશ્વકર્મારૂપ, ઉગ્રજ્વળ અંગવાળા, નિત્ય શાંત રહેનારા, શત્રુઓને ભય ઉપજાવનારી ઘંટાને ધારણ કરનારા, ઘંટાના નાદરૂપ અને અનાહત ધ્વનિરૂપ ભગવાન શંકરને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૦૩

સહસ્રાઘ્માતઘંટાય ઘંટામાલાપ્રિયાય ચ ।

પ્રાણઘંટાય ગંધાય નમઃ કલકલાય ચ ॥ ૧૦૪ ॥

હજારો પુરુષોએ જેમને માટે ઘંટાનાદ કરેલો છે; ઘંટાઓની માળા જેમને પ્રિય છે; પાંચ પ્રકારનો વાસુજ જેમના ઘંટાનાદને ઢેકાણે છે અને ગંધ તથા કોલાહલ જેમનું સ્વરૂપ છે, તે મહાદેવને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૦૪

હૂંહૂંકારપારાય હૂંહૂંકારપ્રિયાય ચ ।

નમઃ શમશમે નિત્યં ગિરિવૃક્ષાલયાય ચ ॥ ૧૦૫ ॥

ત્રણ હુંકારરૂપ જે ત્રણ લોક (ભૂલોક, બુવલોક અને સ્વલોક) તેથી પર રહેલા, અર્થાત્ તુરિય શાંત પ્રહારસ્વરૂપ, કોધરહિત બે હુંકાર જેમને પ્રિય છે, જેમનું સ્વરૂપ અત્યંત શાંત છે અને જેમનો નિવાસ કૈલાસ ઉપરનાં વૃક્ષ નીચે છે, તે શંકર ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૦૫

ગર્ભમાંસઘૃગાલાય તારકાય તરાય ચ ।

નમો યજ્ઞાય યજિને હુતાય પ્રહુતાય ચ ॥ ૧૦૬ ॥

જે દેવ યજ્ઞમાં અમૃતાહુતિરૂપ ગણ્યો પશુના હૃદયમાં રહેલી ધાતુનું પ્રાપ્ત કરવામાં શિયાળ-

૧૦૩ માં સ્લોકમાં પંચાલ, સિતાંગ, શમશમ, ચંદિક-ઘંટ, ઘંટ અને ઘંટઘંટી એવાં ૭ નામો છે.

૧૦૪ માં સ્લોકમાં સહસ્રાઘ્માતઘંટ, ઘંટામાલાપ્રિય, પ્રાણઘંટ, ગંધ અને કલકલ એવાં પાંચ નામો છે.

૧૦૫ માં સ્લોકમાં હૂંહૂંકારપાર, હૂંહૂંકારપ્રિય, શમ-શમ અને ગિરિવૃક્ષાલય એ ચાર નામો છે.

૧૦૬ માં સ્લોકમાં ગર્ભમાંસઘૃગાલ, તારક, તર, યજ્ઞ, યજ્ઞમાન, હુત ને પ્રહુત એવાં સાત નામો છે.

ની પેઠે લુપ્ધ છે, યજ્ઞના લોકતા થઈને પાપમાંથી મુક્ત કરનારા છે, યજ્ઞની સામગ્રીરૂપ છે, યજ્ઞસ્વરૂપ છે, યજ્ઞમાનરૂપ છે, પ્રાણોના મુખ દ્વારા વૃક્ષ થનારા છે અને અગ્નિ દ્વારા હવિષનો સ્વીકાર કરનારા છે, તે દેવને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૦૬

યજ્ઞવાહાય દાંતાય તપ્યાયાતપનાય ચ ।

નમસ્તટાય તત્ત્વાય તટાનાં પતયે નમઃ ॥ ૧૦૭ ॥

વળી જે સ્તવિજ વગેરેના રૂપે યજ્ઞનો નિર્ણય કરનારા છે, જિતેન્દ્રિય છે, સત્ત્વગુણમય છે. રજો-ગુણમય છે, નદી આદિ જળાશયરૂપ છે અને સમુદ્રરૂપ છે, તે ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૦૭

અન્નદાયાન્નપતયે નમસ્ત્વન્નમુજે તથા ।

નમઃ સહસ્રશીર્ષાય સહસ્રચરણાય ચ ॥ ૧૦૮ ॥

અન્નના દાતા, અન્નના પતિ, અન્નના લોકતા, હજારો મસ્તકવાળા અને હજારો ચરણવાળા શંકરને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૦૮

સહસ્રોઘતશૂલાય સહસ્રનયનાય ચ ।

નમો વાલર્કવર્ણાય વાલરૂપધરાય ચ ॥ ૧૦૯ ॥

જેમણે હજારો ત્રિશૂલો ઉગામેલાં છે, જેમને હજારો નેત્રો છે, જેમનો વર્ણ ખાલસૂર્યના જેવો છે અને જેમણે ખાળસ્વરૂપ ધારણ કરેલું છે તે મહાદેવને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૦૯

વાલાનુચરગોષ્ઠાય વાલક્રીડનકાય ચ ।

નમો વૃદ્ધાય લુન્ધાય ક્ષુબ્ધાય ક્ષોભણાય ચ ॥

પોતાના ખાળકરૂપ ભક્તોનું રક્ષણ કરનારા, ખાળકના રમકડાની પેઠે રાગદ્વેષથી મુક્ત રહેનારા, સર્વના કરતાં વૃદ્ધ, ભક્તોનો અત્યુદ્ધ કરવામાં લુપ્ધ, લુપ્તરૂપ ક્ષોભ પામેલા અને પરમાત્મારૂપે પ્રકૃતિને ક્ષોભ પમાડનારા દેવ શંકરને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૧૦

૧૦૭ માં સ્લોકમાં યજ્ઞવાહ, દાંત, તપ્ય, આતપન, તટ, તત્ત્વ અને તટપતિ એવાં સાત નામો છે.

૧૦૮ માં સ્લોકમાં અન્ન, અન્નપતિ, અન્નમુજ, સહસ્ર-શીર્ષ અને સહસ્રચરણ એવાં પાંચ નામો છે.

૧૦૯ માં સ્લોકમાં સહસ્રોઘતશૂલ, સહસ્રનયન, ખાલાર્કવર્ણ અને ખાલરૂપધર એવાં ચાર નામો છે.

૧૧૦ માં સ્લોકમાં વાલાનુચરગોષ્ઠ, વાલક્રીડનક, વૃદ્ધ, લુપ્ધ, ક્ષુબ્ધ અને ક્ષોભણ એવાં ૭ નામો છે.

તરંગાંકિતકેશાય મુંજકેશાય વૈ નમઃ ।

નમઃ પદ્મર્મતુષ્ટાય ત્રિકર્મનિરતાય ચ ॥૧૧૧॥

જેમના કેશ અંગાના તરંગોથી ચિહ્નિત છે, જેમના કેશ મુંજ નામના ઘાંસ જેવા પિંગટ છે, યજ્ઞ-યાજ્ઞન, અધ્યયન-અધ્યાપન, દાન તથા પ્રતિગ્રહ એ છ ક્રમોથી જે પ્રસન્ન થાય છે અને યજ્ઞન, અધ્યયન તથા દાન એ ત્રણ ક્રમોમાં જે આસક્ત રહે છે, તે શંકર ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૧૧

વર્ણાશ્રમાણાં વિધિવત્ પૃથક્કર્મ નિવર્તિને ।

નમો ઘુષ્પાય ઘોષાય નમઃ કલકલાય ચ ॥૧૧૨॥

વર્ણાશ્રમેનાં ભિન્ન ભિન્ન ક્રમોની વિધિપૂર્વક વ્યવસ્થા કરનાર, વેદના ઘોષથી સ્તુતિ કરવા યોગ્ય, સર્વ પ્રકારના ઘોષસ્વરૂપ અને અસ્પષ્ટ કલકલ શબ્દ રૂપ ભગવાન શંકરને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૧૨

શ્વેતપિંગલનેત્રાય કૃષ્ણસ્તેક્ષણાય ચ ।

પ્રાણભ્રમ્ણાય દંડાય સ્ફોટનાય કુસાય ચ ॥૧૧૩॥

જેમનાં નેત્ર શ્વેત અને પિંગટ વર્ણનાં છે, જેમનાં નેત્રનો છેડા સ્થામ તથા શતો છે, જેમણે શ્વાસવાયુને છુટ્યો છે, જેમણે આયુષ્ય શત્રુને ચીરી નાખનારું છે અને જેમણે શરીર કૃશ છે, તે દંડ મૂર્તિ મહાદેવને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૧૩

ધર્મકામાર્થમોક્ષણાં કથનીયકથાય ચ ।

સાંસ્કરણાય સાંસ્કર્યમુસરણાય સાંસ્કર્યયોગપ્રવર્તિને ॥

જેમની કથા કહેવાથી ધર્મ, કામ, અર્થ અને મોક્ષ એ ચાર પુરુષાર્થોની પ્રાપ્તિ થાય છે, નિરી શ્વર સાંખ્યવાદી કપિલ અને સૈંધવ સાંખ્યવાદી પતંજલિ જેમનો અવતાર ગણાય છે અને લોકો ઉપર અનુગ્રહ કરવા માટે વેદાંતવિચારરૂપ સાંખ્યની તથા નિદિધ્યાસનરૂપ યોગની જેમણે પ્રવૃત્તિ કરી છે, તે પરમ દેવને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૧૪

૧૧૧ મા શ્લોકમાં તરંગાંકકેશ, મુંજકેશ, પદ્મર્મ-તુષ્ટ અને ત્રિકર્મનિરત એવાં ચાર નામો છે.

૧૧૨ મા શ્લોકમાં વર્ણાશ્રમકર્મના પ્રવર્તક, ઘુષ્પ, ઘોષ અને કલકલ એવાં ચાર નામો છે.

૧૧૩ મા શ્લોકમાં શ્વેતપિંગલનેત્ર, કૃષ્ણસ્તેક્ષણ, પ્રાણુભ્રમ, દંડ, સ્ફોટન અને કૃશ એવાં છ નામો છે.

૧૧૪ મા શ્લોકમાં ધર્મકામાર્થમોક્ષકથ, સાંખ્ય, સાંખ્યમુખ્ય અને સાંખ્યયોગપ્રવર્તક એવાં ચાર નામો છે.

નમો રથ્યવિરથ્યાય ચતુષ્પથરથાય ચ ।

કૃષ્ણાજિનોત્તરીયાય વ્યાલયજ્ઞોપવીતિને ॥૧૧૫॥

કોઈ સમયે રથમાં બેસીને જગતમાં વિચરનારા, કોઈ સમયે રથ વિના પણ વિચરનારા; જળ, અગ્નિ, વાયુ તથા આકાશમાં પણ રથને ગતિમાન કરનારા, કાળા મૃગચર્મને ધારણ કરનારા અને સર્પની જનોઈ પહેરનારા શંકરને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૧૫

ઈશાન વજ્રસંઘાત હરિકેશ નમોઽસ્તુ તે ।

ત્ર્યંબકાંવિકનાથાય વ્યક્તાવ્યક્ત નમોઽસ્તુ તે ॥

હે સર્વના નિર્ધતા । હે વજ્ર સમાન કઠિન શરીરવાળા । હે પિંગળા કેશવાળા । હે ત્રણ નેત્રવાળા । હે અંગિકાના નાથ । હે કાચસ્વરૂપ । હે કારણસ્વરૂપ । હું તમને નમસ્કાર કરું છું. ૧૧૬

કામ કામદ કામદ વૃક્ષાવૃક્ષવિચારિણે ।

સર્વ સર્વદ સર્વઘ્ન સંઘ્યારાગ નમોઽસ્તુ તે ॥૧૧૭॥

હે કામસ્વરૂપ । તમે સર્વ કામનાઓને પૂર્ણ કરનારા છો, કામદેવનો નાથ કરનારા છો, વૃક્ષ તથા અવૃક્ષનો વિચાર કરનારા છો, સર્વસ્વરૂપ છો, સર્વ પદાર્થોને આપનારા છો, સર્વનો સંહાર કરનારા છો અને સંઘ્યાકાળ સમાન કાંતિવાળા છો. હું તમને નમસ્કાર કરું છું. ૧૧૭

મહામેઘચયપ્રભુ મહાકાલ નમોઽસ્તુ તે ।

સ્થૂલજીર્ણાગજદિલે વલ્કલાજિનધારિણે ॥૧૧૮॥

હે મહાકાળ । મોટા મેઘસમુદાયના જેવી શોભાવાળા, સ્થૂળ શરીરને ધારણ કરનારા, સર્વોગે છૂર્ણ જણાતા, જટિલની પેઠે આચરણ કરનારા અને

૧૧૫ મા શ્લોકમાં રથ્યવિરથ્ય, ચતુષ્પથરથ, કૃષ્ણાજિનોત્તરીય અને વ્યાલયજ્ઞોપવીતિ એવા ચાર નામો છે.

૧૧૬ મા શ્લોકમાં ઈશાન, વજ્રસંઘાત, હરિકેશ, ત્ર્યંબક, અંગિકાનાથ, વ્યક્ત અને અવ્યક્ત એવાં સાત નામો છે.

૧૧૭ મા શ્લોકમાં કામ, કામદ, કામદ, વૃક્ષાવૃક્ષ-વિચારી, સર્વ, સર્વદ, સર્વઘ્ન અને સંઘ્યારાગ એવાં આઠ નામો છે.

૧૧૮ મા શ્લોકમાં મહામેઘચયપ્રખ્ય, મહાકાલ, સ્થૂળ, છૂર્ણોગ, જટિલ અને વલ્કલાજિનધારી એવાં છ નામો છે.

વલ્કલ તથા મૃગચર્મને ધારણ કરનારા તમને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૧૮

દીપ્તસૂર્યાગ્નિજટિલે વલ્કલાગ્નિનવાસસે ।

સહસ્રધૃવ્યપ્રતિમ તપોનિત્ય નમોઽસ્તુ તે ॥૧૧૯

હે સહસ્ર સૂર્ય સમાન તેજસ્વી ! હે નિત્ય તપોનિષ્ઠ ! પ્રદીપ્ત સૂર્ય તથા અગ્નિ સમાન જટા-વાળા અને વલ્કલ તથા મૃગચર્મને ધારણ કરનારા ! તમને હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૧૯

ઉન્માદન શતાવર્ત ગંગાતોયાર્દ્રમૂર્ધજ ।

ચન્દ્રાવર્ત યુગાવર્ત મેઘાવર્ત નમોઽસ્તુ તે ॥૧૨૦

હે સર્વને મોહ ઉપબવનારા પ્રભો ! તમારા કેશ સેંકડો ધૂમરીઓવાળા ગંગાના જળથી હમેશાં ભીના રહે છે. વળી તમે ચંદ્ર, યુગ તથા મેઘમંડળ-ને નિત્ય ભમાળ્યા કરો છો. હું તમને નમસ્કાર કરું છું. ૧૨૦

ત્વમન્નમત્તા મોક્તા ચ અન્નદોઽન્નયુગેવ ચ ।

અન્નસપ્તા ચ પક્તા ચ પક્ષ્મ્યુક્ પવનોઽનલઃ ॥૧૨૧

હે ભગવન્ ! તમે અન્નસ્વરૂપ છો, અન્નનું ભક્ષણ કરનાર છો, અન્નના ભોક્તા છો, અન્નના દાતા છો, અન્નના પાલક છો, અન્નના સપ્તા છો, અન્નનું પાચન કરનારા છો, પક્ષ્મ અન્નનું પ્રાશન કરનારા છો, પવન રૂપ છો અને અગ્નિ સ્વરૂપ છો. ૧૨૧

જરાયુજાંઘજાશ્વેય સ્વેદજાશ્વ તથોઽગ્નિજાઃ ।

ત્વમેવ દેવ દેવેશ ભૂતગ્રામશ્ચતુર્વિધઃ ॥૧૨૨

હે દેવ ! હે દેવોના ઈશ્વર ! જરાયુજ, અંઘજ, સ્વેદજ અને ઉદ્ભિન્નજ એ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓ-રૂપ તમે પોતે જ છો. ૧૨૨

૧૧૯ માં શ્લોકમાં દીપ્તસૂર્યાગ્નિજટિલ, વલ્કલાગ્નિ-નવાસા, સહસ્રધૃવ્યપ્રતિમ અને તપોનિત્ય એવાં ચાર નામેો છે. ૧૨૦ માં શ્લોકમાં ઉન્માદન, શતાવર્ત, ગંગા-તોયાર્દ્રમૂર્ધજ, ચન્દ્રાવર્ત, યુગાવર્ત અને મેઘાવર્ત એવાં છ નામેો છે.

૧૨૧ માં શ્લોકમાં અન્ન, અન્ન, ભોક્તા, અન્નદ, અન્નસપ્તા, અન્નસપ્તા, પક્તા, પક્ષ્મ્યુક્, પવન અને અનલ એવાં દશ નામેો છે.

૧૨૨ માં શ્લોકમાં જરાયુજરૂપ, અંઘજરૂપ, સ્વેદજ-રૂપ, ઉદ્ભિન્નરૂપ, દેવ, દેવેશ અને ચતુર્વિધ ભૂતસમુ-દાયરૂપ એવાં સાત નામેો છે.

ચરાચરસ્ય સ્પષ્ટા ત્વં પ્રતિહર્તા તથૈવ ચ ।

ત્વામાહુર્બ્રહ્મ વિદુષો બ્રહ્મવ્રહ્મવિદાંવર ॥૧૨૩

હે અહાવેત્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ ભગવન્ ! તમે સ્થાવર-જંગમ પ્રાણીઓને ઉત્પન્ન કરનારા છો, તેઓને સંહાર કરનારા છો અને અહાવેત્તા વિદ્વાનો તમને જ પરબ્રહ્મ કહે છે. ૧૨૩

મનસઃ પરમા યોનિં શં વાયુર્જ્યોતિષાં નિધિઃ ।

ઋક્સામાનિ તથોંકારમાહુસ્ત્વાં બ્રહ્મવાદિનઃ ॥

અહાવાદીઓ તમને મનનું પરમ ઉત્પત્તિકારણ કહે છે; આકાશ, વાયુ અને તેજના નિધિ કહે છે અને ઋગ્વેદ, સામવેદ તથા ઉચ્ચારરૂપ પણ તમને જ કહે છે. ૧૨૪

હાયિ હાયિ હુવા હાયિ હાહુ હાયિ તથાઽસકૃત્ ।

ગાયંતિ ત્વાં સુરેશ્વર સામગા બ્રહ્મવાદિનઃ ॥૧૨૫

હે મહાદેવ ! સામનું ગાન કરનારા અહાવાદી-ઓ ‘હાયિ, હાયિ; હુવા, હાયિ; હાહુ હાયિ;’ વગેરે સ્તોત્રોના વારંવાર ઉચ્ચાર કરીને તમારું જ ગાન કરે છે. ૧૨૫

યજુર્મયો ઋક્મયશ્ચ ત્વામાહુતિમયસ્તથા ।

પઠયસે સ્તુતિભિશ્ચૈવ વેદોપનિપદાં ગણૈઃ ॥૧૨૬

તમે યજુર્વેદરૂપ છો, ઋગ્વેદરૂપ છો અને આહુતિરૂપ છો. વેદો તથા ઉપનિષદો તમારી જ સ્તુતિઓ કયાં કરે છે. ૧૨૬

બ્રાહ્મણાઃ ક્ષત્રિયા વૈશ્યાઃ શૂદ્રા વર્ણાવરાશ્ચ યે ।

ત્વમેવ મેષસંવાશ્ચ વિદ્યુસ્તનિતર્ગજિતઃ ॥૧૨૭

બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, શૂદ્ર અને વર્ણસંકર

૧૨૩ માં શ્લોકમાં ચરાચરસપ્તા, ચરાચરપ્રતિહર્તા, અહા અને અહાવિદાંવર-એવાં ચાર નામેો છે.

૧૨૪ માં શ્લોકમાં મનોયોનિ, અનિધિ, વાયુનિધિ, જ્યોતિર્નિધિ, ઋગ્વેદ, સામવેદ અને ઉચ્ચાર એવાં સાત નામેો છે.

૧૨૫ માં શ્લોકમાં હાયિહાયિ, હુવાહાયિ, હાહુહાયિ, સુરેશ્વર અને અહાવાદીએ એવાં પાંચ નામેો છે.

૧૨૬ માં શ્લોકમાં યજુર્મય, ઋક્મય, આહુતિમય અને વેદોપનિષદગણસ્તુતિપદનીય એવાં ચાર નામેો છે.

૧૨૭ માં શ્લોકમાં બ્રાહ્મણરૂપ, ક્ષત્રિયરૂપ, વૈશ્યરૂપ, શૂદ્રરૂપ, સંકરરૂપ, મેઘરૂપ, વિદ્યુતરૂપ, સ્તનિતરૂપ અને ગર્જિતરૂપ એવાં નવ નામેો છે.

નાતિરૂપ તમે જ છે, તમે જ મેઘમંડલરૂપ છે,
વીજળીરૂપ છે અને વૃષ્ટિયુક્ત મેઘગર્જના તથા
વૃષ્ટિરહિત મેઘગર્જના પણ તમે જ છે ૧૨૭

સંવત્સરસ્ત્વમૃતવો માસો માસાર્ધમેવ ચ ।

યુગં નિમેષાઃ કાષ્ઠાસ્ત્વં નક્ષત્રાણિ પ્રહાઃ કલાઃ ॥

તમે જ સવત્સર, ઋતુઓ, માસ, પક્ષ, યુગ,
નિમેષ, કાષ્ઠા, નક્ષત્રો, ગ્રહો અને કલારૂપ છો ૧૨૮

વૃક્ષાણાં કકુદોડસિ ત્વં ગિરિણાં શિખરાણિ ચ ।

ઋષાણાં મૃગાણાં પતતાં તાર્ક્ષ્યોઽનંતથ મોગિનામ્ ॥

તમે વૃક્ષોમા વડ, પીપળા વગેરે સુખ્ય વૃક્ષરૂપ
છો, પર્વતોમા શિખરારૂપ છો, ઋષાદિ પશુઓમા
આશ્રયરૂપ છો, પક્ષીઓમા ગરુડરૂપ છો અને સર્પોમા
શેષનાગરૂપ છો ૧૨૯

ક્ષીરોદો હ્યુદ્ધીનાં ચ યંત્રાણાં ધનુરેવ ચ ।

વજ્રઃપ્રહરણાનાં ચ વ્રતનાં સત્યમેવ ચ ॥૧૩૦॥

તમે સર્વ સમુદ્રોમા ક્ષીરસમુદ્રરૂપ છો, યત્રોમા
ધનુષરૂપ છો, આયુધોમા વજ્રરૂપ છો અને વ્રતોમા
સત્યરૂપ છો ૧૩૦

ત્વમેવ દ્રેપ ઇચ્છા ચ રાગો મોહઃ ક્ષમાઽશ્મમે ।

વ્યવસાયો ધૃતિર્લોભઃ કામક્રોધૌ જયાજયૌ ॥

તમે જ દ્રેષ, ઇચ્છા, રાગ, મોહ, ક્ષમા,
અક્ષમા, વ્યવસાય, ધૃતિ, લોભ, કામ, ક્રોધ, જય
અને પરાજયરૂપ છો ૧૩૧

ત્વં ગદી ત્વં શરી ચાપિ હૃદ્યાંગી હર્ષરી તથા ।

હેતા મેષા પ્રહર્તા ત્વં નેતા મતા પિતા મતઃ ॥

૧૨૮ મા શ્લોકમા સવત્સર, ઋતુ, માસ, પક્ષ,
યુગ, નિમેષ, કાષ્ઠા નક્ષત્ર, ગ્રહ અને કલા એવા દશ
નામો છે

૧૨૯ મા શ્લોકમા અશ્વત્થ, ગિરિશિખર, વ્યાધ,
ગરુડ અને શેષનાગ એવા પાંચ નામો છે

૧૩૦ મા શ્લોકમા ક્ષીરસમુદ્ર, ધનુષ, વજ્ર અને
સત્ય એવા ચાર નામો છે

૧૩૧ મા શ્લોકમા દ્રેષ ઇચ્છા, રાગ, મોહ, ક્ષમા,
અક્ષમા વ્યવસાય, ધૃતિ, લોભ, કામ, ક્રોધ, જય અને
પરાજય એવા તેર નામો છે

૧૩૨ મા શ્લોકમા ગદી, શરી ખટવાગી, ઝઝરી,
હેતા, મેષા, પ્રહર્તા, નેતા, મતા અને પિતા એવા
દશ નામો છે.

શાસ્ત્રકારો તમને ગદાધારી, બાણધારી, ખટ્વા
ગધારી, ઝઝરીધારી, હેદનકર્તા, લેદનકર્તા, પ્રહાર
કર્તા, નેતા, મનનકર્તા અને પિતા માને છે ૧૩૨

દશલક્ષણસંયુક્તો ધર્મોઽર્થઃ કામ એવ ચ ।

ગંગા સમુદ્રાઃ સરિતઃ પલ્વલાનિ સરાસિ ચ ।

તમે (આહિસા, સત્ય, અસ્તેય, બ્રહ્મચર્ય,
અપરિગ્રહ, શૌચ, સતોષ, તપ, સ્વાધ્યાય અને ઈશ્વર
ધ્યાન અથવા ધૃતિ, ક્ષમા, ઇન્દ્રિયનિગ્રહ, અસ્તેય,
બ્રાહ્મચર્ય તર પવિત્રતા, માનસિક જય, બુદ્ધિ, વિદ્યા,
સત્ય અને અક્રોધ એ) દશ લક્ષણવાળા ધર્મરૂપ
છો, અર્થરૂપ છો, કામરૂપ છો, ગંગારૂપ છો, સમુદ્ર
રૂપ છો, નદીઓરૂપ છો, તળાવોરૂપ છો અને સરો
વરૂપ છો ૧૩૩

લતાવહ્નયસ્તૃણૌપધ્યઃ પશવો મૃગપક્ષિણઃ ।

દ્રવ્યકર્મસમારંભઃ કાલઃ પુષ્પફલપ્રદઃ ॥૧૩૪॥

તમે લતા, વલ્લી, તૃણ, ઔષધિ, પશુ, મૃગ,
અને પક્ષીરૂપ છો, દ્રવ્યકર્મના આરંભરૂપ છો અને
પુષ્પો તથા ફળોને આપનારા કાળરૂપ છો ૧૩૪

આદિશ્ચાંતથ દેવાના ગાયત્ર્યોંકાર એવ ચ ।

હરિતો રોહિતો નીલઃ કૃષ્ણો રક્તસ્તથારુણઃ ॥

કદ્રુશ્ચ કપિલચૈવ કપોતો મેષઃકસ્તથા ॥૧૩૫॥

તમે દેવોના આદિ તથા અંત છે, ગાયત્રીરૂપ
છો અને ઈંકારરૂપ છો. તમે લીલા, લાલ, વાદળી,
કાળા, કસૂળી, સધ્યાના જેવા, પીળા, કાબરચીતરા,
ભૂખરા અને કાળાશપડતા વર્ણરૂપ છો ૧૩૫

અવર્ણશ્ચ સુવર્ણશ્ચ વર્ણકારો ધનોપમા ।

સુવર્ણનામા ચ તથા સુવર્ણપ્રિય એવ ચ ॥૧૩૬॥

તમે વર્ણરહિત છો, વર્ણયુક્ત છો, વર્ણના સ્વરૂપ

૧૩૩ મા શ્લોકમા ધર્મ, અર્થ, કામ, ગંગારૂપ,
સમુદ્રરૂપ, નદીરૂપ, તળાવરૂપ અને સરોવરરૂપ-એવા આઠ
નામો છે

૧૩૪ મા શ્લોકમા લતારૂપ, તૃણરૂપ, ઔષધિ
રૂપ, પશુરૂપ, મૃગરૂપ, પક્ષીરૂપ, દ્રવ્યકર્મસમારંભ અને
કાલ એવા નવ નામો છે

૧૩૫ મા શ્લોકમા દેવાવત, ગાયત્રી, ઈંકાર, હરિત,
રોહિત, નીલ કૃષ્ણ, રક્ત અરુણ, કદ્રુ કપિલ, કપોત
અને મેષક એવા તેર નામો છે

૧૩૬ મા શ્લોકમા અવર્ણ, સુવર્ણ, વર્ણકાર, ધનો
પમ, સુવર્ણનામા તથા સુવર્ણપ્રિય એવા છ નામો છે.

છો, મેઘની ઉપમાને ચોગ્ય છે, સુવર્ણ નામને ધ્રુવરુ કરનારા છે અને સુવર્ણપ્રિય છે. ૧૩૧

ત્વમિન્દ્રય યમશ્ચૈવ વરુણો ધનદોઽન્નલઃ

ઉપપ્લવશ્ચિત્રમાનુઃ સ્વર્માનુર્માનુરેવ ચ ॥ ૧૩૭ ॥

તમે ઇન્દ્ર, યમ, વરુણ, કુબેર અને અગ્નિરૂપ છો; તેમ જ ગ્રહણ, ચિત્રભાનુ નામનો અગ્નિ, રાહુ તથા સૂર્ય પણ તમે જ છો. ૧૩૭

હોત્રં હોતા ચ હોમ્યં ચ હુતં ચૈવ તથા પ્રમુઃ ।

ત્રિસૌપર્ણ તથા વ્રહ્મ યજુસાં સ્તરુદ્રિયમ્ ॥ ૧૩૮ ॥

જેની અંદર હોમ કરવામા આવે છે તે અગ્નિ તમે છો, યજમાન તમે છો, હોમવાનુ હવિષ તમે છો, હોમેલુ દ્રવ્ય તમે છો, હોમ ફળને આપનાર ઇન્દ્ર તમે છો, ત્રિસૌપર્ણ નામના વેદભાગમા વર્ણ વેલા બ્રહ્મ તમે છો અને યજુર્વેદના ચતુરદ્રિય સ્તોત્રમાં જેનું વર્ણન કરવામા આવ્યું છે, તે પણ તમે પોતે જ છો. ૧૩૮

પવિત્રં ચ પવિત્રાણાં મંગલનાં ચ મંગલમ્ ।

ગિરિકો હિંકકો વૃક્ષો જીવઃ પુદ્ગલ એવ ચ ॥

તમે પવિત્રતા કરતા પણ પવિત્ર છો, મંગલના કરતાં પણ મંગલ છો, પથ્થરના જેવા અચેતન દેહને પણ સામર્થ્ય આપો છો, માટે ‘ગિરિક’ કહેવાયો છો, પ્રાણીમાત્રને ગતિ વગેરે ચેષ્ટાઓ અર્પણ કરો છો, માટે ‘હિંકક’ કહેવાયો છો, ઉપાધિયુક્ત સ્વરૂપનો ત્યાગ કરો છો, માટે ‘વૃક્ષ’ કહેવાયો છો, શુદ્ધસ્વરૂપે અવિનાશી રહો છો, માટે ‘જીવ’ કહેવાયો છો અને ‘પુદ્ગલ’ નામધારી જે દેહ તે તમે જ છો. ૧૩૯

પ્રાણઃ સત્ત્વં રજશ્ચૈવ તમશ્ચાપ્રમદસ્થા ।

પ્રાણોઽપાનઃ સમાનશ્ચ ઉદાનો વ્યાન એવ ચ ॥

૧૩૭ માં શ્લોકમાં ઇન્દ્ર, યમ, વરુણ, ધનદ, અન્નલ, ઉપપ્લવ, ચિત્રમાનુ, સ્વર્માનુ અને ભાનુ એવા નવ નામો છે. ૧૩૮ માં શ્લોકમા હોત્ર, હોમ, હોમ્ય, હુત, પ્રમુ, ત્રિસૌપર્ણીકત બલ અને સ્તરુદ્રિયીકત બલ એવા સાત નામો છે.

૧૩૯ માં શ્લોકમા પવિત્રતા, મંગલતમ, ગિરિક, હિંકક, વૃક્ષ, જીવ અને પુદ્ગલ એવા સાત નામો છે.

૧૪૦ માં શ્લોકમાં પ્રાણ, સત્ત્વ, રજ, તમ, અપ્રમદ, પ્રાણ, અપાન, સમાન, ઉદાન અને વ્યાન એવા દશ નામો છે.

વળી પ્રાણ, સત્ત્વ, રજ તથા તમ તમે છો, તમે ધિર્વરેતા છો અને પ્રાણ, અપાન, સમાન, વ્યાન તથા ઉદાન પણ તમે જ છો. ૧૪૦

ઉન્મેષશ્ચ નિમેષશ્ચ ક્ષુતં જંમિતમેવ ચ ।

લોહિતાતર્ગતા દષ્ટિર્મહાવક્ત્રો મહોદરઃ ॥ ૧૪૧ ॥

તમે ઉન્મેષ તથા નિમેષરૂપ છો અને છીંક તથા બગાસારૂપ છો, તમારી દષ્ટિ અત્યુષ્ણ હોઈને રક્તવર્ણી છે, તમારું મુખ મોટું છે અને તમારું ઉદર વિશાળ છે. ૧૪૧

સૂચીરોમા હરિસ્મશ્રુરુર્ધ્વકેશશ્ચલાચલઃ ।

ગીતવાદિત્રત્ત્વજ્ઞો ગીતવાદનકપ્રિયઃ ॥ ૧૪૨ ॥

તમારા રૂવાડા સોમના જેવા તીક્ષ્ણ છે, તમારાં દાઢી-મૂંછ પિંગટવર્ણી છે, તમારા કેશ ઊંઘા છે, તમે અત્યંત ચચળ છો, ગીતવાદિત્રના તત્ત્વને જાણનારા છો અને તમને ગીતવાદિત્ર પ્રિય છે. ૧૪૨

મત્સ્યો જલચરો જાલયોઽકલઃ કેલિકલઃ કલિઃ ।

અકાલશ્ચાતિકાલશ્ચ દુષ્કાલઃ કાલ એવ ચ ॥ ૧૪૩ ॥

તમે જીવરૂપ મત્સ્ય થઈને સંસારરૂપી નદીના જળમાં વિચર્યો કરો છો; તમારું સ્વરૂપ વસ્તુતઃ દુર્ધર છે, છતાં તમે વાસનારૂપી જળમાં જાણે બંધાયા હો તેવા જણાયો છો, તમારું બંધન માત્ર લીલાને લીધે જ છે. તમે સર્વ પ્રકારના કલહરૂપ છો, અકાળ છો, અતિકાળ છો, દુષ્કાળ છો અને સુકાળ પણ તમે જ છો. ૧૪૩

મૃત્યુઃ ક્ષુરશ્ચ કૃત્યશ્ચ પક્ષોઽપક્ષક્ષયંકરઃ ।

મેઘકાલો મહાદેપ્તઃ સંવર્તકચલાહકઃ ॥ ૧૪૪ ॥

તમે મૃત્યુરૂપ છો, છેદનના સાધનભૂત અગ્રા-

૧૪૧ માં શ્લોકમા ઉન્મેષ, નિમેષ, ક્ષુત, જંમિત, લોહિતાતર્ગતા દષ્ટિ, મહાવક્ત્ર અને મહોદર એવા સાત નામો છે.

૧૪૨ માં શ્લોકમા સૂચીરોમા, હરિસ્મશ્રુ, રુર્ધ્વકેશ, ચલાચલ, ગીતવાદિત્રતત્ત્વજ્ઞ અને ગીતવાદનકપ્રિય એવા ૭ નામો છે.

૧૪૩ માં શ્લોકમા મત્સ્ય, જલચર, જાલય, અકલ, કેલિકલ, કલિ, અકાલ, અતિકાલ, દુષ્કાલ અને કાલ એવા દશ નામો જ.

૧૪૪ માં શ્લોકમા મૃત્યુ, ક્ષુર, કૃત્ય, પક્ષ, અપક્ષ, ક્ષયંકર, મેઘકાલ, મહાદેપ્ત અને સંવર્તકચલાહક એવા આઠ નામો છે.

રૂપ છે, છેલ્લા ચોગ્ય પદાર્થ છે, સર્વના મિત્રરૂપ છે, યત્રુઓના નાશ કરનારા મેઘરૂપ છે, મોટી દાઢવાળા છે અને પ્રલયકાળના મેઘરૂપ છે. ૧૪૪
ઘંટોઽઘંટો ઘટી ઘંટી ચરુચેલી મિલીમિલી ।

વ્રહ્મ કાર્યિકમશ્રીનાં દંડીહુંદસિદંદહૃક્ ॥૧૪૫॥

તમે માયારહિત અવસ્થામાં પ્રકાશમાન છે, માયાયુક્ત અવસ્થામાં અપ્રકાશમાન છે, પ્રત્યેક પ્રાણીને તેના કર્મ પ્રમાણે ફળ આપનારા છે, ઘંટાને ધારણ કરનારા છે, સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓ રૂપ પાસાઓથી ખેલનારા છે, સર્વ કાર્યમાં કારણ રૂપે રહેલા છે, પ્રભુવર્મનરૂપ છે, અગ્નિની ઓ સ્વાહારૂપ છે અને દંડી, ખરમહંસ તથા ત્રિદંડી રૂપ છે. ૧૪૫

ચતુર્યુગશ્ચતુર્વેદશ્ચાતુર્હોત્રપ્રવર્તકઃ ।

ચાતુરાશ્રમ્યનેતા ચ ચાતુર્વર્ણ્યકરશ્ચ યઃ ॥૧૪૬॥

તમે ચાર યુગરૂપ છે, ચાર વેદરૂપ છે, ચાર હોતાકર્મના પ્રવર્તક છે, ચાર આશ્રમોના નેતા છે અને ચાર વર્ણને ઉત્પન્ન કરનારા છે. ૧૪૬

સદા શાસ્ત્રપ્રિયો ધૂર્તો ગણાધ્યક્ષો ગણાધિપઃ ।

રક્તમાલ્યાંવરધરો ગિરિશો ગિરિકપ્રિયઃ ॥૧૪૭॥

તમને ફેદ્રાક્ષ ઉપર હમેશા પ્રીતિ છે, તમે ધૂર્ત છે, ગણોના અધ્યક્ષ છે, ગણોના અધિપતિ છે, લાલ માળાને તથા લાલ વસ્ત્રોને ધારણ કરો છો, ફેદ્રાક્ષ પર્વતમાં નિવાસ કરો છો અને ભગવાં વચ્ચે તમને પ્રિય છે. ૧૪૭

શિલ્પિઃ શિલ્પિનાં શ્રેષ્ઠઃ સર્વશિલ્પપ્રવર્તકઃ ।

ભગનેત્રાંકુશશ્ચંદ્રઃ પૂર્ણો દંતવિનાશનઃ ॥૧૪૮॥

૧૪૫ માં શ્લોકમાં ઘંટ, અઘંટ, ઘટી, ઘંટી, ચરુ-ચેલી, મિલીમિલી, વ્રહ્મ, સ્વાહા, દંડી, મુક અને ત્રિદંડ-મુક એવા અગિયાર નામો છે.

૧૪૬ માં શ્લોકમાં ચતુર્યુગ, ચતુર્વેદ, ચાતુર્હોત્ર-પ્રવર્તક, ચાતુરાશ્રમ્યનેતા અને ચાતુર્વર્ણ્યકર-એવાં પાંચ નામો છે.

૧૪૭ માં શ્લોકમાં અશ્વપ્રિય, ધૂર્ત, ગણાધ્યક્ષ, ગણા-ધિપ, રક્તમાલ્યાંવરધર, ગિરિશ અને ગિરિકપ્રિય એવાં સાત નામો છે.

૧૪૮ માં શ્લોકમાં શિલ્પિક, શિલ્પિશ્રેષ્ઠ, સર્વશિલ્પ-પ્રવર્તક, ભગનેત્રાંકુશ, ચંદ્ર અને પૂર્ણદંતવિનાશન એવાં ૭ નામો છે.

તમે અલ્પશિલ્પી છો, સર્વ શિલ્પીઓમાં શ્રેષ્ઠ છે, સર્વ શિલ્પશાસ્ત્રના પ્રવર્તક છે, ભગવાં નેત્રોને ઉમેડી નાખવામાં અંકુશરૂપ છો, ઉત્તમભૂતિ છે અને પૂજાદેવના કાંતોનો નાશ કરનારા છો. ૧૪૮

સાહ્ય સ્વધા વપટ્કારો નમસ્કારો નમો નમઃ ।

ગૂઢવ્રતો ગુહ્યતપાસ્તારકસ્તારકામયઃ ॥૧૪૯॥

તમે સ્વાહા, સ્વધા, વપટ્કાર અને નમસ્કારરૂપ છો; નમનરૂપ છો, ગૂઢ વ્રતને ધારણ કરનારા છો, ગુહ્ય તપસ્વી છો, પ્રભુવરૂપ છો અને પુણ્યન નક્ષત્ર-ગણથી વ્યાપ્ત થનારા આકાશરૂપ છો. ૧૪૯

ધાતા વિધાતા સંધાતા વિધાતા વારણોઽવરઃ ।

વ્રહ્મા તપશ્ચ સત્યં ચ વ્રહ્મચર્યમધાર્જવમ્ ॥૧૫૦॥

તમે આદિકર્તા વિષ્ણુ છે, ભૂતોને ઉત્પન્ન કરનારા વ્રહ્મા છે, સર્વનું સંધાન કરનારા છો, પુણ્ય-યાપ આદિ અદ્યેષ્ઠ કર્મરૂપ છે, સર્વના અધિષ્ઠાનભૂત કારણાત્મા છે, સર્વ બાધાના અવધિરૂપ શુદ્ધાત્મા છે, બ્રહ્મવેતા છે અને તપ, સત્ય, વ્રહ્મચર્ય તથા સરળતા એ ચાર જ્ઞાનના સાધનરૂપ છે. ૧૫૦

ભૂતત્મા ભૂતકૃદ્ભૂતો ભૂતમન્વમ્બોદ્ભવઃ ।

ભૂર્ભુવઃ સ્વરિતશ્ચેવ ધ્રુવોદાંતો મહેશ્વરઃ ॥૧૫૧॥

તમે પ્રાણીમાત્રના આત્મા છો, આકાશાદિ મહા-ભૂતોને ઉત્પન્ન કરનારા છો, નિત્યસિદ્ધ છો; ભૂત, ભવિષ્ય તથા વર્તમાનને ઉત્પન્ન કરનારા છો, ભૂલોક, ભૂવલોક તથા સ્વલોકરૂપ છો; દશ્યમાન આકાશાદિ પ્રપંચના કરતાં પણ શાશ્વત છો, જિતેન્દ્રિય છો અને મહેશ્વર છો. ૧૫૧

દીક્ષિતોઽદીક્ષિતઃ ક્ષાંતો દુર્દાન્તોઽદાંતનાશનઃ ।

ચન્દ્રાવર્તયુગાવર્તઃ સંવર્તઃ સંપ્રવર્તકઃ ॥૧૫૨॥

૧૪૯ માં શ્લોકમાં સ્વાહા, સ્વધા, વપટ્કાર, નમ-સ્કાર, નમો નમઃ, ગૂઢવ્રત, ગુહ્યતપા, તારક અને તારકા-મય એવાં નવ નામો છે.

૧૫૦ માં શ્લોકમાં ધાતા, વિધાતા, સંધાતા, વિધાતા, ધારણ, અધર, વ્રહ્મા, તપ, સત્ય, વ્રહ્મચર્ય અને આર્જવ એવા અગિયાર નામો છે.

૧૫૧ માં શ્લોકમાં ભૂતાત્મા, ભૂતકૃત, ભૂત, ભૂત-મન્વમ્બોદ્ભવ, ભૂ, ભુવ, સ્વઃ, ધૃતીમુવ, દાન્ત અને મહેશ્વર એવા દસ નામો છે.

૧૫૨ માં શ્લોકમાં દીક્ષિત, અદીક્ષિત, ક્ષાંત, દુર્દાન્ત,

૧, મેઘની ઉપમાને યોગ્ય છે, સુવર્ણ નામને
૧૨જી કરનારા છે અને સુવર્ણપ્રિય છે. ૧૩૬

ગમિન્દ્રશ્ચ યમથૈવ વરુણો ધનદોઞ્જલઃ

પહ્લુવશ્ચિત્રમાનુઃ સ્વર્માનુર્માનુરેવ ચ ॥ ૧૩૭ ॥

તમે ઇન્દ્ર, યમ, વરુણ, કુબેર અને અગ્નિરૂપ
છો; તેમ જ પ્રહલુ, ચિત્રમાનુ નામનો અગ્નિ, રાહુ
આ સૂર્ય પણ તમે જ છો. ૧૩૭

દ્રૌપદો હોતા ચ હોમ્યં ચ હુતં ચૈવ તથા પ્રસુઃ ।

ત્રેસૌપર્ણ તથા વ્રહ્મ યજુસાં શતરુદ્રિયમ્ ॥ ૧૩૮ ॥

જેની અંદર હોમ કરવામાં આવે છે તે અગ્નિ
તમે છો, યજમાન તમે છો, હોમવાનુ હવિષ તમે
છો, હોમિલુ દ્રૌપદ તમે છો, હોમ કળને આપનાર
શ્વિર તમે છો, ત્રિસૌપર્ણ નામના વેદભાગમાં વર્ણ
રેલા બ્રહ્મ તમે છો અને ચતુર્વેદના ચતુરુદ્રિય
તોત્રમાં જેનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, તે પણ
તમે પોતે જ છો. ૧૩૮

પવિત્રં ચ પવિત્રાણાં મંગલાનાં ચ મંગલમ્ ।

ગિરિકો હિંદુકો વૃક્ષો જીવઃ પુદ્ગલ એવ ચ ॥

તમે પવિત્રતા કરતા પણ પવિત્ર છો, મંગલના
કરતા પણ મંગલ છો, પથ્થરના જેવા અચેતન
દેહને પણ સામર્થ્ય આપો છો, માટે ‘ગિરિક’ કહે-
નારો છો, પ્રાણીમાત્રને ગતિ વગેરે યેષાઓ અર્પણ
કરો છો, માટે ‘હિંદુક’ કહેવારો છો, ઉપાધિયુક્ત
સ્વરૂપને ત્યાગ કરો છો, માટે ‘વૃક્ષ’ કહેવારો
છો, શુદ્ધસ્વરૂપે અવિનાશી રહો છો, માટે ‘જીવ’
કહેવારો છો અને ‘પુદ્ગલ’ નામધારી જે દેહ તે
તમે જ છો. ૧૩૯

પ્રાણઃ સર્વં રજઞૈવ તમશ્વાપ્રમદસ્તથા ।

પ્રાણોઽપાનઃ સમાનશ્ચ ઉદાનો વ્યાન એવ ચ ॥

૧૩૭ માં લોકમાં ઇન્દ્ર, યમ, વરુણ, ધનં, અનન્ય,
ઉપાધિ, ચિત્રમાનુ, સ્વર્માનુ અને બાનુ એવાં ૧૧ નામો છે.

૧૩૮ માં લોકમાં હોત્ર, હોતા, હોત્ર્ય, હુત, પ્રસુ,
ત્રિસુપર્ણીકા બ્રહ્મ અને ચતુરુદ્રિયીકા બ્રહ્મ એવા સાત
નામો છે.

૧૩૯ માં લોકમાં પવિત્રતમ, મંગલતમ, ગિરિક,
હિંદુક, વૃક્ષ, જીવ અને પુદ્ગલ એવા સાત નામો છે.

૧૪૦ માં લોકમાં પ્રાણ, સર્વ, રજઃ, તમ, અપ્ર-
મદ, પ્રાણુ, અપાન, સમાન, ઉદાન અને વ્યાન એવા
૧૧ નામો છે.

વળી પ્રાણ, સર્વ, રજઃ તથા તમ તમે છો,
તમે ઊર્ધ્વરેતા છો અને પ્રાણુ. અપાન, સમાન,
વ્યાન તથા ઉદાન પણ તમે જ છો. ૧૪૦

ઉન્મેષશ્ચ નિમેષશ્ચ ક્ષુતં જંમિતમેવ ચ ।

લોહિતાતર્ગતા દદિર્મહાવક્ત્રો મહોદરઃ ॥ ૧૪૧ ॥

તમે ઉન્મેષ તથા નિમેષરૂપ છો અને છીંક
તથા બગાસારૂપ છો, તમારી દદિ અતર્મુખ હોઈને
રક્તવર્ણી છે, તમારું મુખ મોટું છે અને તમારું
ઉદર વિશાળ છે. ૧૪૧

સૂત્રીરોમા હરિશ્મશ્ચુર્ધ્વકેશશ્ચલાચલઃ ।

ગીતવાદિત્રત્ત્વજ્ઞો ગીતવાદનકપ્રિયઃ ॥ ૧૪૨ ॥

તમારા રૂવાડા સોયના જેવા તીક્ષ્ણ છે, તમારો
દાઢી-મૂછ પિંગટવર્ણી છે, તમારા કેશ બિભા છે,
તમે અત્યંત ચચળ છો, ગીતવાદિત્રના તત્ત્વને બધું
નાશ છો અને તમને ગીતવાદિત્ર પ્રિય છે. ૧૪૨

મત્સ્યો જલચરો જાલયોઽકલઃ કૈલિકલઃ કલિઃ ।

અકાલશ્ચાતિકાલશ્ચ દુષ્કાલઃ કાલ એવ ચ ॥ ૧૪૩ ॥

તમે જીવરૂપ મત્સ્ય થઈને સંસારરૂપી નદીના
જળમાં વિચર્યો કરો છો; તમારું સ્વરૂપ વસ્તુતઃ
દુર્ધર છે, છતાં તમે વાસનારૂપી બળમાં બધું
ખંધાયા હો તેવા જણ્યો છો, તમારું બધન માત્ર
લીલાને લીધે જ છે. તમે સર્વ પ્રકારના કલહરૂપ છો,
અકાળ છો, અતિકાળ છો, દુઃકાળ છો અને સુકાળ
પણ તમે જ છો. ૧૪૩

મૃત્યુઃ કુરશ્ચ કૃત્યશ્ચ પક્ષોઽપક્ષયંકરઃ ।

મેઘકાલો મહાદંટઃ સંવર્તકમલાહકઃ ॥ ૧૪૪ ॥

તમે મૃત્યુરૂપ છો, હેનના સાધનભૂત અસ્ત્રા-

૧૪૧ માં લોકમાં ઉન્મેષ, નિમેષ, ક્ષુત, જંમિત, લોહિતાતર્ગતા દદિ. મહાવક્ત્ર અને મહોદર એવા સાત
નામો છે.

૧૪૨ માં લોકમાં સૂત્રીરોમા, હરિશ્મશ્ચ, ઊર્ધ્વકેશ,
ચલાચલ, ગીતવાદિત્રતત્ત્વજ્ઞ અને ગીતવાદનકપ્રિય એવા
૭ નામો છે.

૧૪૩ માં લોકમાં મત્સ્ય, જલચર, જન્ય, અકલ,
કૈલિકલ, કલિ, અકાન, અતિકાળ, દુઃકાળ અને કાલ
એવા ૮ નામો જ.

૧૪૪ માં લોકમાં મૃત્યુ, કુર, કૃત્ય, પક્ષ, અપક્ષ-
યંકર, મેઘકાન, મહાદંટ અને સંવર્તકમલાહક એવાં
આઠ નામો છે.

રૂપ છે, છેદવા યોગ્ય પદાર્થ છે, સર્વના મિત્રરૂપ છે, શત્રુઓનો નાશ કરનારા મેઘરૂપ છે, મોટી દાંડોવાળા છે અને પ્રલયકાળના મેઘરૂપ છે. ૧૪૪
 ઘંટોઝંઘટો ઘટી ઘંટી ચરુવેલી મિલીમિલી ।

વ્રક્ષ કાપિકમગ્રીનાં દંડીમુંહલ્લિદંહધૃક્ ॥૧૪૫॥

તમે માયારહિત અવસ્થામાં પ્રકાશમાન છે, માયાયુક્ત અવસ્થામાં અપ્રકાશમાન છે, પ્રત્યેક પ્રાણીને તેના કર્મ પ્રમાણે રૂળ આપનારા છે, ઘંટાને ધારણ કરનારા છે, સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓ રૂપ પાસાઓથી ખેલનારા છે, સર્વ કાર્યમાં કારણ રૂપે રહેલા છે, પ્રણવમંત્રરૂપ છે, અગ્નિની સ્વાહારૂપ છે અને દંડી, પરમહંસ તથા ત્રિદંડી-રૂપ છે. ૧૪૫

ચતુર્યુગશ્ચતુર્વેદશ્ચાતુર્હોત્રપ્રવર્તકઃ ।

ચાતુરાશ્રમ્યનેતા ચ ચાતુર્વર્ણ્યકરચ યઃ ॥૧૪૬॥

તમે ચાર યુગરૂપ છે, ચાર વેદરૂપ છે, ચાર હોતાકર્મના પ્રવર્તક છે, ચાર આશ્રમોના નેતા છે અને ચાર વર્ણને ઉત્પન્ન કરનારા છે. ૧૪૬

સદા ચાક્ષુષિયો ધૂર્તો ગણાધ્યક્ષો ગણાધિપઃ ।

રક્તમાલર્પાવરધરો ગિરિશો ગિરિકપ્રિયઃ ॥૧૪૭॥

તમને રક્ષાક ઉપર હમેશાં પ્રીતિ છે, તમે ધૂર્ત છે, ગણોના અધ્યક્ષ છે, ગણોના અધિપતિ છે, લાલ માળાને તથા લાલ વસ્ત્રોને ધારણ કરો છે, કેલાસ પર્વતમાં નિવાસ કરો છે અને ભગવાં વચ્ચે તમને પ્રિય છે. ૧૪૭

શિલ્પિકઃ શિલ્પિનાં શ્રેયઃ સર્વશિલ્પપ્રવર્તકઃ ।

ભગનેત્રાંકુશચંદ્રઃ પૂર્ણો દંતવિનાશનઃ ॥૧૪૮॥

૧૪૭ માં શ્લોકમાં ઘંટ, અઘંટ, ઘટી, ઘંટી, ચરુ-મેલી, મિલીમિલી, બ્રહ્મ, સ્વાહા, દંડી, મુક અને ત્રિદંડ-ધૃષ્ટ એવાં અગિયાર નામો છે.

૧૪૬ માં શ્લોકમાં ચતુર્યુગ, ચતુર્વેદ, ચાતુર્હોત્ર-પ્રવર્તક, ચાતુરાશ્રમ્યનેતા અને ચાતુર્વર્ણ્યકર-એવાં પાંચ નામો છે.

૧૪૭ માં શ્લોકમાં અક્ષપ્રિય, ધૂર્ત, ગણાધ્યક્ષ, ગણા-ધિપ, રક્તમાલ્પાવરધર, ગિરિશ અને ગિરિકપ્રિય એવાં સાત નામો છે.

૧૪૮ માં શ્લોકમાં શિલ્પિક, શિલ્પિશ્રેય, સર્વશિલ્પ-પ્રવર્તક, ભગનેત્રાંકુશ, ચંદ્ર અને પૂર્ણદંતવિનાશન એવાં ૭ નામો છે.

તમે અલ્પશિલ્પી છે, સર્વ શિલ્પીઓમાં શ્રેષ્ઠ છે, સર્વ શિલ્પશાસ્ત્રના પ્રવર્તક છે, ભગવાં નેત્રોને ઉમેડી નાખવામાં અંકુશરૂપ છે, ઉચ્ચમૂર્તિ છે અને પૂષાદેવના દાંતોનો નાશ કરનારા છે. ૧૪૮

સ્વાહા સ્વધા વપદ્કારો નમસ્કારો નમો નમઃ ।

ગૂદવ્રતો ગુહ્યતપાસ્તારકસ્તારકામયઃ ॥૧૪૯॥

તમે સ્વાહા, સ્વધા, વપદ્કાર અને નમસ્કારરૂપ છે; નમનરૂપ છે, ગૂહ્ય મતને ધારણ કરનારા છે, શુદ્ધ તપસ્વી છે, પ્રણવરૂપ છે અને યુગ્ધળ નક્ષત્ર-ગણથી વ્યાપ્ત થનારા આકાશરૂપ છે. ૧૪૯

ઘાતા વિઘાતા સંઘાતા વિઘાતા ધારણોઽધરઃ ।

વ્રક્ષા તપશ્ચ સત્યં ચ વ્રક્ષચર્ચમયાર્જવમ્ ॥૧૫૦॥

તમે આદિકર્તા વિષ્ણુ છે, ભૂતોને ઉત્પન્ન કરનારા બ્રહ્મા છે, સર્વતુ સંધાન કરનારા છે, પુણ્ય-પાપ આદિ અદૃષ્ટ કર્મરૂપ છે, સર્વના અધિધાનભૂત કારણભૂત છે, સર્વ આધાના અવધિરૂપ શુદ્ધાત્મા છે, બ્રહ્મવેતા છે અને તપ, સત્ય, બ્રહ્મચર્ય તથા સરળતા એ ચાર જ્ઞાનના સાધનરૂપ છે. ૧૫૦

ભૂતાત્મા ભૂતકૃદ્ભૂતો ભૂતમવ્યમવોદ્ભવઃ ।

ભૂર્ભુવઃ સ્વરિત્યેવ ધ્રુવોદાંતો મહેશ્વરઃ ॥૧૫૧॥

તમે પ્રાણીમાત્રના આત્મા છે, આકાશાદિ મહા-ભૂતોને ઉત્પન્ન કરનારા છે, નિઃસંસ્રિદ્ધ છે; ભૂત, ભવિષ્ય તથા વર્તમાનને ઉત્પન્ન કરનારા છે, ભૂલોક, ભૂવલોક તથા સ્વલોકરૂપ છે; દંડ્યમાન આકાશાદિ પ્રપંચના કરતાં પણ્ય શાશ્વત છે, નિર્તેદ્રિય છે અને મહેશ્વર છે. ૧૫૧

દીક્ષિતોઽદીક્ષિતઃ ક્ષાંતો દુદાંતોઽદાંતનાશનઃ ।

ચન્દ્રાવર્તયુગાવર્તઃ સંવર્તઃ સંપ્રવર્તકઃ ॥૧૫૨॥

૧૪૯ માં શ્લોકમાં સ્વાહા, સ્વધા, વપદ્કાર, નમ-સ્કાર, નમો નમઃ, ગૂદવ્રત, ગુહ્યતપા, તારક અને તારકા-મય એવાં નવ નામો છે.

૧૫૦ માં શ્લોકમાં ઘાતા, વિઘાતા, સંઘાતા, વિઘાતા, ધારણ, અધર, બ્રહ્મા, તપ, સત્ય, બ્રહ્મચર્ય અને આર્જવ એવાં અગિયાર નામો છે.

૧૫૧ માં શ્લોકમાં ભૂતાત્મા, ભૂતકૃત, ભૂત, ભૂત-અવ્યવેદ્યમવ, ભૂઃ, ભુવઃ, સ્વઃ, ઇતિમુવ, દાંત અને મહેશ્વર એવા દસ નામો છે.

૧૫૨ માં શ્લોકમાં દીક્ષિત, અદીક્ષિત, ક્ષાંત, દુદાંત,

તમે યજ્ઞની દીક્ષા લેનારા દીક્ષિતરૂપ છો, અદી-
ક્ષિતરૂપ છો, ક્ષમાશીલ છો, વશ ન થઈ શકો એવા
છો, દમચુષ્ણ વિનાના પુરુષનો નાશ કરનાર છો,
ચંદ્રને જુદી જુદી રાશિમાં ફેરવનાર માસરૂપ છો,
યુગોની આવૃત્તિ કરાવનાર કલ્પરૂપ છો અને સૃષ્ટિ-
ના કારણભૂત છો. ૧૫૨

કામો વિદુરણુઃ સ્થૂલઃ કર્ણિકારસ્રજપ્રિયઃ ।
નંદીમુલો ભીમમુલઃ સુમુલો દુર્મુલોઽમુલઃ ॥૧૫૩॥

તમે સ્ત્રીવિષયક કામનારૂપ છો, પુત્રના બીજ-
રૂપ વીર્યનાં રત્નકલ્પો પણ તમે જ છો, સૂક્ષ્મરૂપ છો,
સ્થૂળરૂપ છો, કહેણનાં પુષ્પોની માળા તમને પ્રિય
છે, નંદીનાં મુખ જેવું તમારું મુખ છે, તમે ભયંકર
મુખવાળા છો, સુંદર મુખવાળા છો, જોઈ ન શકાય
તેવા મુખવાળા છો અને મુખરહિત પણ છો. ૧૫૩

ચતુર્મુલો बहुमुखो रणेष्वाग्निमुखस्तथा ।
हिरण्यगर्भः शकुनिर्महोरगपतिर्विराट् ॥ १५४ ॥

તમે ચાર મુખવાળા છો, અનેક મુખવાળા છો,
રણસંગ્રામમાં અગ્નિ સમાન મુખવાળા દેખાઓ છો,
હિરણ્યગર્ભરૂપ છો, પક્ષીની પેઠે અસંગ છો, શેષ
નાગના પણ પતિ છો અને વિરાટ છો. ૧૫૪

अधर्महा महापार्श्वधंडाधरो गणाधिपः ।
गोनर्दो गोप्रतारश्च गोद्वपेश्वरवाहनः ॥ १५५ ॥

તમે અધર્મના નાશ કરનારા છો, મહાપાર્શ્વ
નામને ધારણ કરનારા છો, ઉચ્ચ સ્વરૂપને ધારણ
કરો છો, ગણોના અધિપતિ છો, બળદના જેવી
ગર્જના કરનારા છો, ગાયોનું રક્ષણ કરનારા છો અને
નંદિકેશ્વર તમારું વાહન છે. ૧૫૫

अर्धांतनाशन, अत्रावर्त, युगावर्त, संवत् અને સંપ્ર-
વર્તક એવાં નવ નામો છે.

૧૫૩ મા શ્લોકમાં કામ, બિંદુ, અણુ, રચૂળ, કણિ-
કારસ્રજપ્રિય, નંદીમુખ, ભીમમુખ, સુમુખ, દુર્મુખ અને
અમુખ એવાં દશ નામો છે.

૧૫૪ મા શ્લોકમાં ચતુર્મુખ, બહુમુખ, અગ્નિમુખ,
હિરણ્યગર્ભ, શકુનિ, મહોરગપતિ અને વિરાટ એવાં
સાત નામો છે.

૧૫૫ મા શ્લોકમાં અધર્મહા, મહાપાર્શ્વ, ચંડધાર,
ગણાધિપ, ગોનર્દ, ગોપ્રતાર અને ગોદ્વપેશ્વરવાહન એવાં
સાત નામો છે.

त्रैलोक्यगोप्ता गोविंदो गोमागोऽमार्ग एव च ।
श्रेष्ठः स्थिरश्च स्थाणुश्च निष्कंपः कंप एव च ॥ १५६ ॥

તમે ત્રેલોક્યના રક્ષક છો, વેદની રક્ષા કરનારા
છો, ઇન્દ્રિયોના સંચાલક છો, ઇન્દ્રિયાદિકથી અચાલ્ય
છો, અત્યંત શ્રેષ્ઠ છો, ચંચળતારહિત છો, ત્રેલોક્યને
ધારણ કરનારા એક રતંભરૂપ છો, અકંપ્ય છો
અને કંપ્ય પણ છો. ૧૫૬

दुर्वारणो दुर्विपहो दुःसहो दुरतिक्रमः ।
दुर्धर्षो दुष्प्रकंपश्च दुर्विषो दुर्जयो जयः ॥ ૧૫૭ ॥

તમે બ્યારે મૃત્યુરૂપે આવો છો, ત્યારે વારણ
કરવાને અશક્ય છો, દુષ્ટ વિષનો પણ નાશ કરનાર
અમૃતરૂપ છો, રણસંગ્રામમાં દુઃસહ છો, ઉર્ધ્વધન
કરવાને અશક્ય છો, પરાભવ કરવાને અશક્ય છો,
કોઈનાથી પણ કંપાવી ન શકાય તેવા છો, હર્ષભ
છો, હર્ષ્ય છો અને વિજયરૂપ છો. ૧૫૭

शशः शशांकः शमनः शीतोष्णक्षुजराधिकृत ।
आधयो व्याधयश्चैव व्याधिहाव्याधिरेव च ॥ ૧૫૮ ॥

તમારી ગતિ શીઘ્ર છે, તમે ચંદ્રરૂપ છો, યમ-
રૂપ છો, દાહ, તાપ, ક્રુધા, જરા અને વ્યાધિના સંપ્રદા
છો, વ્યાધિરૂપ છો, વ્યાધિરૂપ છો, વ્યાધિના નાશ
કરનારા છો અને અવ્યાધિરૂપ પણ તમે જ છો. ૧૫૮

सम यज्ञमृगव्याधो व्याधीनामगमोऽगमः ।
सिलंडी पुंडरीकाक्षः पुंडरीकबनालयः ॥ ૧૫૯ ॥

જેમ શિકારી મૃગને નાશ કરે, તેમ તમે મારા
યજ્ઞરૂપી મૃગને નાશ કરો છો, વ્યાધિઓનું ઉત્પત્તિ-
સ્થાન તમે છો, વ્યાધિઓને નાશ કરનારા પણ

૧૫૬ મા શ્લોકમાં ત્રેલોક્યગોપ્તા, ગોવિંદ, ગોમાર્ગ,
અમાર્ગ, શ્રેષ્ઠ, સ્થિર, સ્થાણુ, નિષ્કંપ અને કંપ એવાં
નવ નામો છે.

૧૫૭ મા શ્લોકમાં દુર્વારણ, દુર્વિપહ, દુઃસહ, દુરતિ-
ક્રમ, દુર્ધર્ષ, દુષ્પ્રકંપ, દુર્વિષ, દુર્જય અને જય એવાં
નવ નામો છે.

૧૫૮ મા શ્લોકમાં શશ, શશાંક, શમન, શીતોષ્ણ-
ક્ષુજરાધિકૃત, આધિ, વ્યાધિ, વ્યાધિદા અને અવ્યાધિ-
એવાં આઠ નામો છે.

૧૫૯ મા શ્લોકમાં યજ્ઞમૃગવ્યાધ, વ્યાધ્યાગમ, વ્યાધિ-
ગમ, શિખડી, પુંડરીકાક્ષ અને પુંડરીકવનાલય એવાં
છ નામો છે.

તમે જ છો, તમે મોરખીંછને ધારણ કરી છો, તમારાં નેત્રો કમળના જેવાં છે અને તમારું નિવાસ સ્થાન કમળના વનમાં છે. ૧૫૯

દંડધારસ્ત્ર્યંવકથ ઉગ્રદંહોઽન્હનાશનઃ ।

વિપામિપાઃ સુરશ્રેષ્ઠઃ સોમપાસ્ત્વં મરુપતિઃ ॥ ૧૬૦

તમે દડને ધારણ કરો છો, ત્રણ વેદરૂપ નેત્ર-વાળા છો, ઉગ્ર દંડ ધારણ કરો છો, પ્રહ્લાદનો નાશ કરનારા છો, વિષરૂપ અશિનું પાન કરનારા છો, દેવોમાં શ્રેષ્ઠ છો, સોમનું પાન કરનારા છો અને મરુદ્ગણોના પતિ છો. ૧૬૦

અમૃતપાસ્ત્વં જગન્નાથ દેવદેવ ગણેશ્વરઃ ।

વિપામિપા મૃત્યુપાથ ક્ષીરપાઃ સોમપાસ્તયા ॥

મધુશ્યુતાનામગ્રપાસ્ત્વં ત્વમેવ તુપિતાઘપાઃ ॥

હે જગતના નાથ! હે દેવના દેવ! તમે અમૃત-નું પાન કરનારા છો, ગણોના ઈશ્વર છો, વિષરૂપ અશિથી જગતનું રક્ષણ કરનારા છો, મૃત્યુથી રક્ષા કરનારા છો, દૂધ તથા સોમનું પાન કરનારા છો, સ્વર્ગાદિકના સુખથી બ્રહ્મ થયેલાઓના પ્રથમ રક્ષક છો; અર્થાત્ આપત્તિમાં આવી પડેલાઓનું રક્ષણ કરનારા છો અને દેવોમાં સુખ્ય પ્રદાદેવનું પણ તમે જ રક્ષણ કરો છો. ૧૬૧

હિરણ્યરેતા પુરુષસ્ત્વમેવ

ત્વં સ્ત્રી પુર્માંસ્ત્વં ચ નપુંસકં ચ ॥

બાલો યુવા સ્થવિરો જીર્ણદંટુ-

સ્ત્વં નાગેન્દ્ર શકસ્ત્વં વિશ્વકુદ્ધિશ્ચકર્તા ॥

હે નાગેન્દ્ર! તમે જ હિરણ્યરેતા પુરુષ છો, સ્ત્રી છો, પુરુષ છો, નપુંસક છો, બાળક છો, તરુણ છો, જીર્ણ થયેલી દાદોવાળા વૃદ્ધ છો, ઈર્ણરૂપ છો, વિશ્વના સદા છો અને વિશ્વના કર્તા છો. ૧૬૨

૧૬૦ માં શ્લોકમાં દંડધાર, અંબક, ઉગ્રદંડ, અંડ-નાશન, વિપામિપા, સુરશ્રેષ્ઠ, સોમપા અને મરુપતિ એવાં આઠ નામો છે.

૧૬૧ માં શ્લોકમાં અમૃતપા, જગન્નાથ, દેવદેવ, ગણેશ્વર, વિપામિપા, મૃત્યુપા, ક્ષીરપા, સોમપા, આપન્નાતા અને તુપિતાઘપા એવાં દશ નામો છે.

૧૬૨ માં શ્લોકમાં હિરણ્યરેતા, પુરુષ, સ્ત્રી, પુમાન, નપુંસક, બાલ, યુવા, સ્થવિર, જીર્ણદંટુ, નાગેન્દ્ર, શક, વિશ્વકૃત અને વિશ્વકર્તા એવાં તેર નામો છે.

વિશ્વકૃદ્ વિશ્વકૃતાં વરેણ્ય-

સ્ત્વં વિશ્વવાહો વિશ્વપસ્તેજસ્વી વિશ્વતોમુખઃ ॥

ચન્દ્રાદિત્યો ચક્ષુષીતે હૃદયં ચ પિતામહઃ ॥ ૧૬૩ ॥

હે જગતના કર્તા! હે વિશ્વના ધારક! તમે સર્વ પ્રબળપતિઓમાં શ્રેષ્ઠ છો, વિશ્વરૂપ છો, તેજસ્વી છો અને સર્વવ્યાપક છો, ચંદ્ર તથા સૂર્ય તમારાં નેત્રો છે અને પિતામહ તમારું હૃદય છે. ૧૬૩

મહોદધિઃ સરસ્વતી વામ્બલમનલોઽનિલઃ ।

અહોરાત્રં નિમેષોન્મેષકર્મા ॥ ૧૬૪ ॥

તમે મહાસાગર, સરસ્વતી, વાણી, વૈરાગ્ય, અશિ, વાયુ, રાત્રિ અને દિવસરૂપ છો; તેમ જ નિમેષ તથા ઉન્મેષરૂપ તમારું કર્મ છે. અર્થાત્ તમારા વિના નિમેષ સરખું કર્મ કરવાને પણ કોઈ શક્તિ-માન નથી. ૧૬૪

ન બ્રહ્મા ન ચ ગોવિંદ પૌરાણા ઋપયો ન તે ।

માહાત્મ્યં વેદિતું શક્તા યાયાતથ્યેન તે શિવ ॥ ૧૬૫

હે શિવ! બ્રહ્મા, વિશ્વ કે પુરાણકાળના ઋષિ-ઓ તમારા માહાત્મ્યને યથાર્થ રીતે જાણી શકતા નથી. ૧૬૫

યા મૂર્તયઃ સુદૃક્ષમાસ્તે ન મહાં યાંતિ દર્શનમ્ ।

ગ્રાહિ માં સતતં રક્ષ પિતાપુત્રમિવૌરસમ્ ॥ ૧૬૬ ॥

હે ભગવન! તમારી જે સૂક્ષ્મ મૂર્તિઓ છે, તેઓને હું જોઈ શકતો નથી; માટે પિતા જેમ પુત્રનું રક્ષણ કરે છે, તેમ તમે નિત્ય મારું રક્ષણ કરો. ૧૬૬

રક્ષ માં રક્ષણીયોઽહં તથાનય નમોઽસ્તુ તે ।

મક્તાનુકંપી ભગવાન્ મક્તધાહં સદા ત્વયિ ॥ ૧૬૭

હે નિહોષ દેવ! તમે મારું રક્ષણ કરો, હું રક્ષણ કરવા યોગ્ય છું. હું તમને નમસ્કાર કરું છું, તમે ભક્તો ઉપર કૃપા કરનારા છો અને હું સદા તમારા પર ભક્તિ રાખનારો છું. ૧૬૭

૧૬૩ માં શ્લોકમાં વિશ્વકૃત, વિશ્વકૃદ્વરેણ્ય, વિશ્વ-બાહુ, વિશ્વરૂપ, તેજસ્વી, વિશ્વતોમુખ અને ચંદ્રાદિત્ય-નેત્ર એવાં સાત નામો છે.

૧૬૪ માં શ્લોકમાં મહોદધિ, સરસ્વતી, વાગ્મય, બલ-રૂપ, અનલ, અનિલ, અહોરાત્રિ અને નિમેષોન્મેષકર્મા એવાં આઠ નામો છે.

હવે ૧૬૫ માં શ્લોકથી આરંભીને ૧૮૫ શ્લોક સુધી પ્રત્યેક શ્લોકમાં એક એક નામ મળતું.

યઃ સહસ્રાણ્યનેકાનિ પુંસામાવૃત્ય દુર્દશઃ ।
તિષ્ઠત્યેકઃ સમુદ્રાંતે સ મે ગોપ્તાઽસ્તુ નિત્યશઃ ॥૧૬૮

જે લગવાન હબરો પુરુષોને અજ્ઞાનથી ઢાંકી
દઈને અદૃશ્ય રહે છે અને કામવાસનાઓનો બ્યારે
નાશ થાય છે, ત્યારે જ્ઞેય, જ્ઞાન અને જ્ઞાતા એ
ત્રણે ભાવોથી સહિત થઈને કેવળ આદૈતસ્વરૂપે
પ્રકાશે છે, તે પરમાત્મા નિત્ય મારું રક્ષણ કરે. ૧૬૮

યં વિનિદ્રા જિતશ્વાસાઃ સત્ત્વસ્યાઃ સંયતેન્દ્રિયાઃ ।
જ્યોતિઃ પશ્યંતિ યુંજાનાસ્તસ્મૈ યોગાત્મને નમઃ ॥

જેઓએ નિદ્રાનો ત્યાગ કર્યો છે, શ્વાસને
જીત્યો છે, ‘અહં બ્રહ્માસ્મિ’ એ વાક્યજન્ય સત્ત્વ-
શુભ્રધાનં વૃત્તિમાં સ્થિતિ કરી છે અને ઇન્દ્રિયોને
જીતી છે, તેવા યોગીપુરુષો જેને કેવળ જ્યોતિ-
સ્વરૂપે જુઓ છે, તે યોગાત્મા દેવને હું નમસ્કાર
કરું છું. ૧૬૯

જટિલે દંદિને નિત્યં લંબોદરચરીરિણે ।

કમંદલુનિપંગાય તસ્મૈ બ્રહ્માત્મને નમઃ ॥૧૭૦॥

જેમનું આચરણ બ્રહ્મચારીના જેવું છે, જેમણે
હંડને ધારણ કર્યો છે, જેમનું ચરીર વિશાળ ઉદર-
વાળું છે અને કમંડલરૂપ જેમનો ભાથો છે; અર્થાત્
કમંડલના જળ વડે જ યજ્ઞો, શક્તિઓ વગેરેનો જે
નાશ કરે છે, તે બ્રહ્મમૂર્તિ શંકરને હું નમસ્કાર
કરું છું. ૧૭૦

યસ્ય કેશેષુ જિમૂતા નયઃ સર્વાંગસંધિષુ ।

કુક્ષૌ સમુદ્રાશ્વત્વાસ્તસ્મૈ તોવાત્મને નમઃ ॥૧૭૧

જેમના કેશોમાં મેઘમંડલો વસી રહ્યાં છે,
જેમનાં અંગોની સર્વ સંધિઓમાં નદીઓ વસી
રહેલી છે અને જેમનાં ઉદરમાં સમુદ્રો નિવાસ
કરી રહ્યા છે, તે જળમૂર્તિ શંકરને હું નમસ્કાર
કરું છું. ૧૭૧

સંમશ્ય સર્વભૂતાનિ યુગાંતે પર્યુપસ્થિતે ।

યઃ શેતે જલમધ્યસ્થસ્તં પ્રપદ્યેઽમ્બુજાયિનમ્ ॥૧૭૨

પ્રલયકાળ જ્યારે ઉપસ્થિત થાય છે, ત્યારે
પ્રાણીમાત્રનો સંહાર કરીને જળમાં જે શયન કરે
છે, તે જળશાયી દેવને હું શરણે જાઉં છું. ૧૭૨

પ્રવિઙ્ય વદનં રાહોર્યઃ સોમં પિવતે નિશ્ચિ ।

પ્રસત્યકં ચ સ્વર્માનુભૂત્વા માં સોઽભિરક્ષતુ ॥૧૭૩

રાત્રિના સમયે જે રાહુના યુગમાં પ્રવેશ કરીને
સોમરસનું-અમૃતનું પાન કરે છે અને પોતે જ રાહુ-
રૂપ થઈને સૂર્યચંદ્રનો ગ્રાસ કરે છે, તે લગવાન
મારું રક્ષણ કરે. ૧૭૩

યે ચાનુપતિતા ગર્ભા યથા ભાગાનુપાસતે ।

નમસ્તેમ્યઃ સ્વથા સ્વાહા પ્રાપ્નુવંતુ મુદંતુ તે ॥

જે દેવતાઓ અને પિતૃઓ બ્રહ્મદેવની સ્તુતિ
પછી ઉત્પન્ન થયેલા હોઈને તમારાં બાળકો જેવા
છે, તેઓ સર્વે યજ્ઞની અંદર અર્પણ કરેલા ભાગોને
વિધિ પ્રમાણે ચક્રણ કરે છે; માટે આ મારા યજ્ઞમાં
પણ તેઓ સ્વાહા તથા સ્વથા શબ્દથી અર્પણ કરેલાં
હવ્યકાંધને પ્રાપ્ત કરે અને પ્રસન્ન થાઓ. હું તેઓને
નમસ્કાર કરું છું. ૧૭૪

યેઽહ્નુગૃપ્તમાત્રાઃ પુરુષા દેહસ્યાઃ સર્વદેહિનામ્ ।

રક્ષંતુ તે હિ માં નિત્યં નિત્યં ચાપ્યાયયંતુ મામ્ ॥

જે અંશુષ્ઠપ્રમાણ પુરુષો (જીવો) પ્રાણીમાત્રનાં
ચરીરોમાં રહે છે, તેઓ નિત્ય મારી રક્ષા કરે
અને નિત્ય મને પુષ્ટ કરે. ૧૭૫

યે ન રોદંતિ દેહસ્યા દેહિનો રોદયંતિ ચ ।

હર્ષયંતિ ન હર્ષયંતિ નમસ્તેમ્યોઽસ્તુ નિત્યશઃ ॥

જેઓ દેહમાં રહીને પણ રુદન કરતા નથી
અને પ્રાણીમાત્રને જેઓ રુદન કરાવે છે; વળી જેઓ
પોતે હર્ષ પામતા નથી, પણ સર્વ પ્રાણીઓને હર્ષ
પમાડે છે, તે (જીવરૂપ) રુદ્રદેવોને હું નિત્ય નમ-

* આ શ્લોકનો મૂળાર્થ નીલકંઠ આ પ્રમાણે લખે
છેઃ ગળાના યુગ આગળ તાળવાના મધ્યભાગમાં જે
માંસ લટકે છે, તેને ધંટિકા અથવા લંબિકા કહેવામાં
આવે છે. તે ધંટિકા ચંદ્ર-સૂર્ય જેના દેવતા છે, તે
છંડા અને પિંગલા નામની બન્ને નાડીઓનો રોધ કરે
છે; માટે તેને રાહુનું યુગ કહેવામાં આવે છે. રાત્રિનો
સમય થાય છે, સારે અર્થાત્ ગાતા, જ્ઞેય અને જ્ઞાન એ
ત્રણે ભાવોથી જ્યારે સુકૃત થાય છે, સારે યોગીપુરુષ
પૂર્વોક્ત રાહુના યુગમાં પ્રવેશ કરીને અર્થાત્ જીવ વડે
ધંટિકાને દયાળીને તેની ઉપરના ભાગમાં રહેલા અમૃત-
નું પાન કરે છે અને પોતે જ રાહુરૂપ થઈને સૂર્ય-ચંદ્રનો
ગ્રાસ કરે છે; અર્થાત્ રાહુરૂપ થઈને છંડા તથા પિંગલા
નાડીના ભાગને રાહી દે છે એટલે પ્રજા તથા દૃશ્યના
વિલાસને ગળી જાય છે. આ રીતે અમૃતપાન કરનાર
શ્રીશંકર મારું રક્ષણ કરે.

૨૩૨ કરું છું ૧૭૧

યે નદીપુ સમુદ્રેપુ પર્વતેપુ ગુહાસુ ચ ।
વૃક્ષમૂલેપુ ગોષ્ઠેપુ કાંતારે ગહનેપુ ચ ॥૧૭૭॥
ચતુષ્પથેપુ રથ્યાસુ ચત્વરેપુ તટેપુ ચ ।

હસ્ત્યશ્વરથશાલાસુ જીર્ણોદ્યાનાલયેપુ ચ ॥૧૭૮॥
યેપુ પંચસુ ભૂતેપુ વિદ્યાસુ વિદિશાસુ ચ ।
ચંદ્રાર્કયોર્મધ્યગતા યે ચ ચંદ્રાર્કરક્ષિપુ ॥૧૭૯॥
રસાતલગતા યે ચ યે ચ તસ્મે પરંગતાઃ ।

નમસ્તેભ્યો નમસ્તેભ્યો નમસ્તેભ્યોઽસ્તુ નિત્યશઃ ॥

જે રુદ્રો નદીઓમાં, સમુદ્રોમાં, પર્વતોમાં,
શુદ્ધાઓમાં, વૃક્ષોમાં મૂળમાં, ગાયોના વાડાઓમાં,
અરણ્યોમાં, ગહન જંગલોમાં, ચૌટાંઓમાં, શેરી
ઓમાં, ચોતરાઓમાં, નદીઓના તટોમાં, હસ્તિ-
શાળાઓમાં, અશ્વશાળાઓમાં, રથશાળાઓમાં,
છુલ્લું ઉદ્યાનોમાં, છુલ્લું મંદિરોમાં, પંચમહાભૂતો-
માં, દિશાઓમાં, વિદિશાઓમાં, ચંદ્રમાં, સૂર્યમાં,
ચંદ્રનાં કિરણોમાં, સૂર્યનાં કિરણોમાં તથા રસાતલ-
માં એમ સર્વે સ્થળે રહેલા છે અને પરમ વૈરાગ્ય-
ને પ્રાપ્ત થયેલા છે, તે રુદ્રોને મારા નમસ્કાર હો !
નમસ્કાર હો ! નિત્ય નમસ્કાર હો ! ૧૭૭-૧૮૦

યેપાં ન વિદ્યતે સંખ્યા પ્રમાણં રૂપમેવ ચ ।

અસંખ્યેયગુણા રુદ્રા નમસ્તેભ્યોઽસ્તુ નિત્યશઃ ॥

જેઓની સંખ્યા, પ્રમાણ કે રૂપ બાબતે શકાતું
નથી અને જેઓના ગુણો અસંખ્ય છે, તે રુદ્રોને
મારા નિત્ય નમસ્કાર હો ! ૧૮૧

સર્વભૂતકરો યસ્માત્ સર્વભૂતપતિર્હરઃ ।

સર્વભૂતાંતરાત્મા ચ તેન ત્વં ન નિર્મત્રિતઃ ॥૧૮૨॥

અમે બાબતે જ છીએ કે, ભગવાન શંકર
પ્રાણીમાત્રના સ્રષ્ટા છે, પ્રાણીમાત્રના પતિ છે તથા
પ્રાણીમાત્રના અંતરાત્મા છે અને તેથી જ હે ભગ-
વન્ ! આ યજ્ઞમાં તમને નિર્મત્રણ કયું ન હતું. ૧૮૨

ત્વમેવ હીંજ્યસે યસ્માદ્યક્ષેર્વિવિધદક્ષિણૈઃ ।

ત્વમેવ કર્તા સર્વસ્ય તેન ત્વં ન નિર્મત્રિતઃ ॥૧૮૩

વળી વિવિધ પ્રકારની દક્ષિણાવાળા યજ્ઞો વડે
તમારું જ યજ્ઞન કરવામાં આવે છે અને તમે જ
સર્વના કર્તા હો, એમ બાબતે તમને નિર્મત્રણ
કયું ન હતું. ૧૮૩

અથવા માયયા દેવ સૂક્ષ્મયા તવ મોહિતઃ ।

એતસ્માત્કારણાદ્વાપિ તેન ત્વં ન નિર્મત્રિતઃ ॥

અથવા તો હે દેવ ! તમારી સૂક્ષ્મ માયા વડે હું
મૂઠાળી ગયો હતો અને તે કારણને લીધે જ મેં
તમને નિર્મત્રણ કયું ન હતું. ૧૮૪

પ્રસીદ મમ મદ્રં તે મવ ભાવગતસ્ય મે ।

ત્વચિ મે હૃદયં દેવ ત્વચિ બુદ્ધિર્મનસ્ત્વચિ ॥૧૮૫

આ રીતે હું રાજસભાવને વશ થઈ ગયો, તોપણ
હે ભવ ! તમે મારા પર પ્રસન્ન થાઓ; કેમ કે હું દેવ ।
આ સમયે મારું હૃદય, મારી બુદ્ધિ અને મારો
મન કેવળ તમારામાં જ લીન થયું છે. ૧૮૫

લીંબે કહ્યું :

સ્તુત્વૈવં સ મહાદેવં વિરરામ પ્રજાપતિઃ ।

ભગવાનપિ સુપ્રીતઃ પુનર્દક્ષમભાષત ॥૧૮૬॥

એ પ્રમાણે મહાદેવની સ્તુતિ કરીને પ્રજાપતિ
દક્ષ વિરામ પામ્યો અને પછી અત્યંત પ્રસન્ન થયેલા
ભગવાન શંકરે પણ દક્ષને આ પ્રમાણે કહ્યું. ૧૮૬

પરિતુષોઽસ્મિ તે દક્ષ સ્તવેનાનેન સુવ્રત ।

બહુનાત્ર કિમુક્તેન મત્સમીપે ભવિષ્યસિ ॥૧૮૭॥

હે સુવ્રત દક્ષ ! તે કહેલી આ સ્તુતિથી હું
પ્રસન્ન થયો છું, તો એમાં વિશેષ શું કહેવાતું હોય ?
માત્ર એટલું જ કહું છું કે, તું મારી સમીપ
વસીશ. ૧૮૭

અશ્વમેધસહસ્રસ્ય વાજપેયઘ્નતસ્ય ચ ।

પ્રજાપતે મત્પ્રસાદાત્ ફલભાગી ભવિષ્યસિ ॥૧૮૮

હે પ્રજાપતિ ! મારી કૃપાથી તને એક હજાર
અશ્વમેધ યજ્ઞનું તથા સો વાજપેય યજ્ઞનું દાન
મળશે. ૧૮૮

અથૈનમન્નવીદ્વાક્યં લોકસ્વાધિપતિર્ભવઃ ।

આશ્વાસનકરં વાક્યં વાક્યવિદ્વાક્યસંમિતમ્ ॥૧૮૯

તે પછી પણ લોકના અધિપતિ શંકરે આશ્વાસન
ઉપબંધનારું આહું ઉત્તમ વાક્ય દક્ષને કહ્યું.

દક્ષ દક્ષ ન કર્તવ્યો મન્યુર્વિદ્મિમં પ્રતિ ।

અહં યજ્ઞહરસ્તુમ્યં દૃષ્ટમેતત્ પુરાતનમ્ ॥૧૯૦॥

હે દક્ષ ! તારા યજ્ઞમાં આ વિદ્મ
થયું એ નિમિત્ત તારે ચોક્ક કરવો નહિ; કેમકે
પુરાણકલ્પમાં પણ મને યજ્ઞકર્તા તરીકે તેં જોયો ને.

અર્થાત્ પૂર્વકટપમા મે તારા ચક્ષુના જે રીતે નાશ કર્યો હોતો, તે જ રીતે આ કટપમા પણ નાશ કર્યો છે, માટે થવાનું હતું તે જ થયું છે, એમ માનીને તું શોક કરીશ મા. ૧૯૦

ભૂયશ્ચ તે વરં દક્ષિ તં ત્વં ગૃહ્ણીષ્ય સુવત ।
પ્રસન્નઅદનો ભૂત્વા તદિદૃક્ષમનાઃ શૃણુ ॥૧૯૧॥

હે સુવત ! ફરી પણ હું તને એક વરદાન આપુ છું, તેનો તું સ્વીકાર કર અને મનની એકાગ્રતાપૂર્વક મુખને પ્રસન્ન કરીને મારું વચન સાંભળ.

વેદાત્ પઢંગાદુદ્ધસ્ય સાંખ્યયોગાચ યુક્તિઃ ।

તપઃ સુતસં વિપુલં દુધરં દેવદાનવૈઃ ॥૧૯૨॥

પૂર્વે જેવો તથા જાનવોએ પોતાના યુક્તિભળ વડે પઢગવેદમાથી, સાંખ્યશાસ્ત્રમાથી તથા યોગ શાસ્ત્રમાથી વાસ્તવિક તત્ત્વોને બહાર કાઢીને મહા દુધર તપશ્વર્ધો કરી હતી ૧૯૨

અપૂર્વં સર્વતોમદ્રં સર્વતોમુલ્લમવ્યયમ્ ।

અબ્દેદશાસંયુક્તં ગૃહમગ્રાજ્ઞનિવિતમ્ ॥૧૯૩॥

તેના કરતા પણ અપૂર્વ, સર્વ રીતે કટપાણુ કર નારું, પ્રત્યેક વર્ણોશ્રમીઓને સેવવાયોગ્ય, મોક્ષના હેતુરૂપ હોઈને અવિનાશી કહેવાતું, અનેક વર્ષો પર્યંત પાળવામા આવતા પાત્ર યમ અને પાત્ર નિયમોથી મેળવી શકાતું, ગૃહ અને મૂળ પુરુષોએ નિદેય એક મત હું તને કહું છું. ૧૯૩

વર્ણાશ્રમકૃતૈર્ધર્મૈર્વિપરીતં ક્વચિત્સમમ્ ।

ગતાૈર્ધ્યવસિતમત્યાશ્રમમિદં વ્રતમ્ ॥૧૯૪॥

એ મત વર્ણાશ્રમધર્મોથી વિપરીત છે, તોપણ કોઈ કોઈ રીતે વર્ણાશ્રમધર્મોની સમાનતા ધરાવ નારું છે, સિદ્ધાંતવેત્તા વિદ્વાનોએ નિશ્ચિત કરેલું છે અને પરમહંસ સંન્યાસીઓએ પણ પાલન કરવા યોગ્ય છે ૧૯૪

મયા પાશુપતં દક્ષ શુભમૃત્પાદિતં પુરા ।

તસ્ય ચીર્ણસ્ય તત્સમ્યક્ ફલં ભવતિ પુષ્કલમ્ ॥

હે દક્ષ ! એ ઉત્તમ મત ‘પાશુપત’ એવા નામથી પ્રસિદ્ધ છે, તેને મે પોતે જ ઉત્પન્ન કર્યું છે, જેથી તેનું રૂઢી રીતે આચરણ કરનાર પુરુષને પુષ્કળ ફળ પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૯૫

ત્વાસ્તુ તે મહામાય ત્યજ્યતાં માનસો જ્વરઃ ॥

एवमुक्त्वा महादेवः सपत्नीकः सहानुगः ।

अदर्शनमनुग्रातो दक्षस्वामितविक्रमः ॥१९६॥

હે મહાભાગ્યશાળી દક્ષ ! એ પાશુપતમત તને પ્રાપ્ત થાઓ અને તેના પ્રભાવથી તારો માન સિદ્ધિ સંતાપ દૂર થાઓ, એમ કહીને તે અમાપ પરાક્રમવાળા શ્રીમહાદેવ પોતાની પત્ની અને અનુચરો સાથે દક્ષની પાસેથી અંતર્ધાન થઈ ગયા

दक्षप्रोक्तं स्ववर्मिणं कीर्तयेद्यः शृणोति वा ।

नाशुभं प्राप्नुयात् किंचिदीर्षमायुस्वाप्नुयात् ॥

જે પુરુષ દક્ષે કહેલા આ સ્તોત્રનું પઠન કરે છે અથવા શ્રવણ કરે છે, તે પુરુષને કોઈ ભત્તર અશુભ પ્રાપ્ત થતું નથી, પણ દીર્ઘ આયુષ્ય પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૯૭

यथा सर्वेषु देवेषु वरिष्ठो भगवान् शिवः ।

तथा स्तवो वरिष्ठोऽयं स्तवानां ब्रह्मसंमितः ॥१९८॥

જેમ ભગવાન શંકર સર્વ દેવોમા અત્યંત શ્રેષ્ઠ છે, તેમ વેદ સમાન એવું આ સ્તોત્ર પણ સર્વ સ્તોત્રોમા અત્યંત શ્રેષ્ઠ છે ૧૯૮

यशोराज्यपुरैश्चर्यकामार्थधनकांक्षिभिः ।

श्रोतव्यो भक्तिमास्थाय विद्याकामैश्च यत्नतः ॥

જે પુરુષોને યશ, રાજ્ય, સુખ, ઐશ્વર્ય, ડામના, ધન તથા વિદ્યા મેળવવાની ઇચ્છા હોય, તે પુરુષોએ યત્નપૂર્વક આ સ્તોત્રનું શ્રવણ કરવું. ૧૯૯

व्याधितो दुःखितो दीनबोराग्रस्तो भयादितः ।

राजकार्याभियुक्तो वा मुच्यते महतो भयात् ॥

વ્યાધિગ્રસ્ત થયેલો હોય, દુઃખમા આવી પડેલો હોય, દીન થઈ ગયો હોય, ચોરાને વશ થઈ પડેલો હોય, ભયથી પીડા પામેલો હોય અથવા રાજકીય કાર્યમા બેઠાઈને મોટા ભયમા આવી પડ્યો હોય, તોપણ પુરુષ આ સ્તોત્રનો પાઠ કરવાથી મુક્ત થઈ જાય છે. ૨૦૦

अनेनैव तु देहेन गणानां समतां व्रजेत् ।

तेजसा यशसा चैव युक्तो भवति निर्मलः ॥२०१॥

એટલું જ નહિ પણ તે પુરુષ આ મનુષ્ય શરીર થી જ શકરના ગણોની સમાનતાને પામે છે, તેમ જ તેજ અને યશથી મુક્ત થઈને નિર્મળ થાય છે. ૨૦૧

ન રાક્ષસાઃ પિશાચા વા ન મૃતા ન વિનાયકાઃ ।
વિદ્મં કુર્યુર્ગૃહે તસ્ય યત્રાયં પઠ્યતે સ્તવઃ ॥૨૦૨॥

વળી જે પુરુષને ઘેર આ સ્તોત્રનો નિત્ય પાઠ થાય છે, ત્યાં રાક્ષસો, પિશાચો, ભૂતો કે વિનાયકો વિદ્મં કરી શક્તાં નથી. ૨૦૨

મૃણુયાચૈવ યા નારી તદ્ભક્તા વ્રજચારિણી ।
પિતૃપક્ષે માતૃપક્ષે પૂજ્યા ભવતિ દેવવત્ ॥૨૦૩॥

શંકર ઉપર ભક્તિ ધરાવનારી જે સ્ત્રી બ્રજ-અર્થના પાલનપૂર્વક આ સ્તોત્રનું શ્રવણ કરે છે, તે પિતૃપક્ષમાં અને માતૃપક્ષમાં દેવની પેઠે પૂજ્ય થઈ પડે છે. ૨૦૩

મૃણુયાદ્યઃ સ્તવં કૃત્સ્નં કીર્તયેદ્વા સમાહિતઃ ।
તસ્ય સર્વાણિ કર્માણિ સિદ્ધિગચ્છંત્યમીક્ષણઃ ॥

જે પુરુષ નિત્ય એકચિત્ત થઈને આ સ્તોત્રનું શ્રવણ કરે છે અથવા પઠન કરે છે, તે પુરુષનાં સર્વ કાર્યો સર્વદા સિદ્ધ થાય છે. ૨૦૪

મનસા ચિતિતં યદ્ય યદ્ય વાચાન્નુકીર્તિતમ્ ।
સર્વં સંપદ્યતે તસ્ય સ્તવસ્પાસ્યાનુકીર્તનાત્ ॥૨૦૫॥

આ સ્તોત્રનો પાઠ કરવાથી મનમાં જે વિષયનું ચિંતન કહ્યું હોય અથવા વાણીથી જે વિષયનું કથન કહ્યું હોય, તે તે સર્વ મનુષ્યને પ્રાપ્ત થાય છે.

દેવસ્ય ચ ગૃહસ્થાપિ દેવ્યા નંદીશ્વરસ્ય ચ ।
વર્ણિ સુવિહિતં કૃત્વા દમેન નિપમેન ચ ॥૨૦૬॥

તતસ્તુ યુક્તો ગૃહાણીયાન્નામાન્યાશુ યથાક્રમમ્ ।
ઈતિતાન્ લભતે સૌર્ધાન્ ભોગાન્ કાર્માશ્ચ માનવઃ

મૃતથ સ્વર્ગમાપ્નોતિ તિર્યક્ષુ ચ ન જાયતે ।
इत्याह भगवान् व्यासः पराशरमुतः प्रभु ॥२०८॥

+ અહીં 'પિતૃપક્ષે' ને બદલે 'મતૃપક્ષે' એવો પાઠ હોવા જોઈએ અને તેમ હોય તો જ અર્થમાં ત્રિવેય યોગ્યતા યથ પડે તેમ છે.

x આ અધ્યાયમાં પ્રથમ કહેવામાં આવ્યું છે કે, દરે એક હનર ને આઠ નામેથી શંકરની સ્તુતિ કરી; પણ ત્રણ હજારી આરંભીને ૧૮૫ માં ત્રણ કુંડીમાં જેટલાં નામો આવ્યાં છે, તેની કુલ સંખ્યા લગભગ ૭૨૦ ઉપર ૨૫ કે ૩૦ માંડ માંડ થાય છે; પરંતુ ૧૩૮ માં ત્રણ કુંડામાં દશવિંશતિ ત્રિસંપૂર્ણ અને ચતુરવિંશતિ નામનાં એ વેદાન્ત સ્તોત્રોમાં જે નામો કહેવામાં આવ્યાં છે, તે ઉમેરવાથી સંખ્યા અર્ધ રહેતી નથી

જે પુરુષ યમનિયમપૂર્વક દેવ શંકર, કાર્તિક-સ્વામી, દેવી પાર્વતી અને નંદિકેશ્વરને પૂજાપૂર્વક બલિદાન આપીને અનુક્રમે અર્ચના અનુસંધાન સાથે આ સ્તોત્રનો પાઠ કરે છે, તેને સર્વ ઇષ્ટ મનોરથો, ભોગો તથા કામનાઓ પ્રાપ્ત થાય છે અને મૃત્યા પછી તે સ્વર્ગલોકમાં જ જાય છે, પણ પશુ-પક્ષીની યોનિમાં અવતરતો નથી, એમ પરાશરના પુત્ર ભગવાન વ્યાસ પ્રભુએ કહ્યું છે. ૨૦૫-૨૦૮

ઇતિ શ્રીમદ્ભારતમાં સાંતિપર્વોત્તર્ગત મોક્ષધર્માત્મશાસ્ત્ર-પર્વમાં 'શિવસદ્ભવાત્મ' નામનો

અધ્યાય ૨૮૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૮૫ મો

અધ્યાત્મવર્ણન

॥ સુષિષ્ટિર ઉવાચ ॥

અધ્યાત્મં નામ યદિદં પુરુષસ્પેહ વિદ્યતે ।
યદધ્યાત્મં યતથૈવ તન્મે વ્રૂહિ પિતામહ ॥૧॥

સુષિષ્ટિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! આ અધ્યાત્મ જે પુરુષનો સંબંધ ધરાવીને રહેલું છે, તેનું સ્વરૂપ કયું છે અને દશ-અદશ પદાર્થોનું વિવેચન કરનારું અધ્યાત્મશાસ્ત્ર કયાંથી ઉત્પન્ન થયું છે, તે મને કહો. ૧

લીએ કહ્યું : હે રાજા ! તમે અત્યંત બુદ્ધિ-માન છો અને તેથી જ સર્વ પદાર્થોનું જ્ઞાન કરાવનારા અધ્યાત્મના સંબંધમાં તમે મને પૂછો છો, તો હે તાત ! તે અધ્યાત્મના સંબંધમાં હું તમને જે કંઈ કહું છું, તેની સ્પષ્ટ વ્યાખ્યા તમે સાંભળો. ૨ પૃથ્વી, વાયુ, આકાશ, જળ અને તેજ આ પાંચ મહા-ભૂતો સર્વ સ્થાવરજંગમ પ્રાણીઓનું ઉત્પત્તિ-સ્થાન તથા લયસ્થાન છે. ૩ હે ભરતપ્રેષ્ટ રાજા ! પ્રાણીમાત્રનું સ્થૂળશરીર તથા સૂક્ષ્મશરીર એ પંચ-મહાભૂતોના કાર્યસમૂહરૂપ છે, તેમ જ બુદ્ધિ વગેરે ભૌતિક પદાર્થો સર્વના પરમ કારણભૂત એવા આત્મા-ને વિષે લય પામે છે અને યુગ-આત્માથી જ નિત્ય ઉત્પન્ન થાય છે. ૪ જેમ મહાસાગરના તરંગો તેમાંથી ઉત્પન્ન થઈને યુગ-તેમાં જ લય પામી બસે છે, તેમ સર્વ જીવસમુદાયો આત્મામાંથી ઉત્પન્ન થઈને યુગ-મહાભૂતોમાં જ લય પામી બસે છે. ૫ જેમ ૫

પોતાનાં અગોને પ્રસારીને પુનઃ સમેટી લે છે, તેમ પંચમહાભૂતો પોતાનામાંથી ઉત્પન્ન થયેલાં સર્વ નાનાંમોટાં પ્રાણીઓને પુનઃ પોતાનામાં જ લય પ્રમાડી દે છે.^૧ શરીરમાં એ શબ્દગુણ બેવામાં આવે છે તે આકાશમાંથી ઉત્પન્ન થયેલો છે, સંઘાત અથવા કઠિનતાનો ગુણ બેવામાં આવે છે તે પૃથ્વી માંથી ઉત્પન્ન થયેલો છે, પ્રાણ અથવા શ્વાસોચ્વાસ બેવામાં આવે છે, તે વાયુમાંથી ઉત્પન્ન થયેલો છે, રસ અથવા રુદિરાદિ દ્રવ પદાર્થ બેવામાં આવે છે, તે જળમાંથી ઉત્પન્ન થયેલ છે અને રૂપગુણ બેવામાં આવે છે, તે તેજમાંથી ઉત્પન્ન થયેલ છે.^૨ આ રીતે સર્વ સ્થાવરજંગમ ભૂતસમુદાય કેવળ પચ્ચમહાભૂતોનો જ વિકાર છે અથવા કેવળ તે મયજ છે અને પ્રલયકાળ પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે તેમાં જ લય પામે છે તથા પુનઃ તેમાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે, છતાં પ્રજ્ઞાથી જગત ઉત્પન્ન થાય છે અને પ્રજ્ઞામાં લય પામે છે, એવું કથન તો કેવળ શબ્દમાત્ર જ છે.^૩ ભૂતસંપ્રદા અહંકારે પ્રાણીમાત્રને વિષે એ પાંચ મહાભૂતોની કેવી રીતે વ્યવસ્થા કરી છે અને તેના તેના વિષયોની કેવી રીતે કલ્પના કરી છે, તેમ જ દેહની અંદર રહેલા તે તે મહાભૂતોને લીધે પોતે જે જે કાર્યને ભુજે છે, તે સર્વના સંબંધમાં હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૪ શબ્દ, શ્રોતૃદ્રિષ્ય અને શરીરમાં રહેલાં છિદ્રો એ ત્રણ આકાશમાંથી ઉત્પન્ન થયેલાં છે. રસ, રસેહ અને જિહ્વાદ્રિષ્ય એ ત્રણ જળના ગુણ કહેવાય છે.^૫ રૂપ, ચક્ષુષદ્રિષ્ય અને જઠરાગ્નિ એ ત્રણ તેજના ગુણ કહેવાય છે. સૂંઘવાનો પદાર્થ, સૂંઘનારી દ્રિષ્ય (નાસિકા) અને શરીર એ ત્રણ પૃથ્વીના ગુણ કહેવાય છે; તેમ જ પ્રાણ, રપચં અને ચેષ્ઠા એ ત્રણ વાયુના ગુણ કહેવાય છે. આ રીતે હે રાજન્! પંચમહાભૂતોમાંથી ઉત્પન્ન થનારાં ગુણો મેં તમને કહ્યાં.^૬ હે ભરતવંશી રાજન્! ઈશ્વરે માયાનો આશ્રય કરીને સત્ત્વ, રજ, તમ, કાળ, કર્મ સહિત બુદ્ધિ અને મન એ છ પદાર્થોને પાંચ મહાભૂત, પાંચ ઇન્દ્રિય અને પાંચ વિષયો એ પાંચ તત્ત્વો વિષે કલ્પી કાઢ્યાં છે.^૭ તમારા બંને પગથી આરંભીને છેક મસ્તક પર્વ તમે જોશો, તો તમને જણશે કે, આપણા શરીરમાં કેવળ બુદ્ધિ જ તે તે પદાર્થરૂપે સંપૂર્ણપણે વર્તે છે.^૮ મનુષ્યના શરીર

માં પાંચ ઇન્દ્રિયો, મન, બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞ આ આઠ સુખ્ય તત્ત્વો રહેલાં છે.^૯ તેમાં પાંચ ઇન્દ્રિયો ને તથા બુદ્ધિરૂપી કર્તાને તેઓના કાર્યવિભાગ પ્રમાણે જાણી લેવાં; તેમ જ સત્ત્વ, રજ અને તમ એ ત્રણ ગુણોને ઇન્દ્રિયો તથા બુદ્ધિનાં આશ્રિત જાણવાં અર્થાત્ તે ગુણો ઇન્દ્રિયો તથા બુદ્ધિથી જ ઉત્પન્ન થયેલા છે, એમ સમજવું.^{૧૦} પ્રત્યેક ઇન્દ્રિયો વિષયોનું અહણ કરવા માટે જ ઉપયોગી છે, મન ઇન્દ્રિયો એ અહણ કરેલા વિષયોમાં સંશય કરે છે, બુદ્ધિ મનના સંશયવાળા અર્થનો નિશ્ચય કરે છે અને ક્ષેત્રજ્ઞ તે સર્વનો સાક્ષી અથવા દ્રષ્ટા કે ઉદાસીન તરીકે જ કહેવાય છે; અર્થાત્ કાર્ય કરનારી બુદ્ધિ જ કર્તા કહેવાય છે. ક્ષેત્રજ્ઞ તો સાક્ષી કે દ્રષ્ટા તરીકે જ સ્થિતિ કરે છે.^{૧૧} હે ભારત! સત્ત્વ, રજ, તમ, કાળ અને કર્મ એ પાંચ ગુણો બુદ્ધિને વારંવાર વિષયો પ્રત્યે ફેરી બાંધે છે, તોપણ તે પાંચ ગુણો તથા મન સહિત ઇન્દ્રિયો કેવળ બુદ્ધિનું જ સ્વરૂપ છે; કેમ કે બુદ્ધિન હોય, તો ગુણો ક્યાંથી હોય? ^{૧૨} બુદ્ધિ જ્યારે દર્શન કરવાની ઇચ્છા કરે છે, ત્યારે અક્ષરરૂપે થાય છે, સાંભળવાની ઇચ્છા કરે છે, ત્યારે શ્રોતરૂપે થાય છે; સૂંઘવાની ઇચ્છા કરે છે, ત્યારે ઘ્રાણરૂપે થાય છે; રસનો સ્વાદ લેવાની ઇચ્છા કરે છે, ત્યારે રસનારૂપે થાય છે; સ્પર્શ કરવાની ઇચ્છા કરે છે, ત્યારે સ્પર્શરૂપે થાય છે અને કોઈ વસ્તુની પ્રાપ્તિ કરે છે, ત્યારે મનરૂપે થાય છે. આ રીતે બુદ્ધિ જ અનેક પ્રકારના વિકારોને પામે છે.^{૧૩} વિદ્વાનો કહે છે કે, પાંચ ઇન્દ્રિયો તે બુદ્ધિનાં જુદાં જુદાં નિવાસસ્થાનો જ છે, માટે ઇન્દ્રિયો જ્યારે દુષ્ટ થાય છે, ત્યારે (તેના સંસર્ગને લીધે) બુદ્ધિ પણ દુષ્ટ બની બાંધે છે.^{૧૪} આ પ્રમાણે પુરુષની અંદર રહેલી બુદ્ધિ સાત્ત્વિક, રાજસ અને તામસ એવા ત્રણ લાવોને ધારણ કરે છે, જેને લીધે કોઈ સમયે સાત્ત્વિક લાવધી યુક્ત થઈને પ્રસન્ન રહે છે, કોઈ સમયે રાજસલાવધી યુક્ત થઈને શોક કરે છે અને કોઈ સમયે તામસલાવધી યુક્ત થઈને સુખ કે દુઃખ-એમાંનું કંઈ પણ જાણી શકતી નથી-અર્થાત્ મૂઢ બની બાંધે છે. આ રીતે તે તે ગુણરૂપે થયેલી બુદ્ધિ ત્રણે ગુણોમાં પરિભ્રમણ કર્યા કરે છે.^{૧૫} એમ જિજ્ઞાસી રહેલા તરંગોવાળો મહાસાગર પોતાની તીરમયોદાનું ઉલ્લંઘન

કરતો નથી, તેમ ભાવગત બુદ્ધિ પણ ત્રણ શુભોત્તર ઉલ્લંઘન કર્યો વિનાજ મનની અંદર રહે છે. જેમ કે કોઈ સમયે રત્નેશુભની પ્રવૃત્તિ ચાલુ થાય છે, ત્યારે બુદ્ધિ રાજસભાવને અનુસરે છે અને હર્ષ, પ્રીતિ, આનંદ, સુખ, શાંતિ વગેરે સાર્વત્રિક શુભોત્તરો ન્યારે પ્રવૃત્તિ થાય છે, ત્યારે પુરુષની બુદ્ધિ સાત્ત્વિક-ભાવને અનુસરે છે. વળી કારણ હોય કે ન હોય, તોપણ દાહ, શોક, સંતાપ, અસંતોષ અને અક્ષમા વગેરે રાજસશુભોની પ્રવૃત્તિ થાય છે, ત્યારે બુદ્ધિ પણ રાજસી બની જાય છે અને તે જ રીતે અવિદ્યા, રાગ, મોહ, પ્રમાદ, સ્તબ્ધતા, ભય, અસમૃદ્ધિ, દીનતા, મોહ, સ્વપ્ન અને આળસ વગેરે અનેક પ્રકારના તામસશુભોની ન્યારે કોઈ રીતે પ્રવૃત્તિ થાય છે, ત્યારે બુદ્ધિ પણ તામસી બની જાય છે. ૨૪-૨૯ તેમાં ન્યારે પોતાના શરીરમાં કે મનમાં પ્રસન્નતાયુક્ત ભાવ ઉત્પન્ન થાય, ત્યારે જાણવું કે આ સમયે સાત્ત્વિક ભાવ પ્રકટ થયો છે અને તેની ઉપેક્ષા કરવી, પણ તેમાં આસક્ત થવું નહિ; ૨૯ તેમ જ ન્યારે પોતાના શરીરમાં કે મનમાં દુઃખ તથા અપ્રીતિયુક્ત એવો ભાવ ઉત્પન્ન થાય, ત્યારે જાણવું કે, આ સમયે રાજસભાવ પ્રકટ થયો છે અને તેનાથી ક્ષોભ પામ્યા વિનાજ સ્વસ્થ રહેવું. ૩૦ વળી ન્યારે પોતાના શરીરમાં કે મનમાં જાણ્યો જણાય નહિ તેવો અને તર્કમાં પણ ન આવે, તેવો મોહયુક્ત ભાવ ઉત્પન્ન થાય, ત્યારે જાણવું કે, આ સમયે તામસભાવ પ્રકટ થયો છે. ૩૧ આ પ્રમાણે બુદ્ધિની જેટલી ગતિઓ છે, તે સર્વ મેં તમને કહી. જે પુરુષ આ બુદ્ધિની ગતિઓને જાણે છે, તે જ જ્ઞાની ગણાય છે; તે સિવાય બીજું જ્ઞાનીનું લક્ષણ શું હોઈ શકે? અર્થાત્ કંઈ જ નહિ. ૩૨

હવે આ બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞ એ બન્ને તરવો જોડે અતિ સૂક્ષ્મ છે, તોપણ તેઓ બન્ને વચ્ચે મહાન વિલક્ષણતા રહેલી છે, એમ તમારે જાણવું; કેમ કે તેમાંનું એક બુદ્ધિતરવ શુભોને ન્યારે ઉત્પન્ન કરે છે, ત્યારે બીજું ક્ષેત્રજ્ઞતરવ શુભોને ઉત્પન્ન કરતું નથી. ૩૩ તાત્પર્ય કે, બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞ સ્વાભાવિક રીતે જ અન્યોન્યથી ભિન્ન છે, છતાં સર્વદા જાણે એકત્ર જોડાયેલાં હોય તેમ જણાય છે; પરંતુ વાસ્તવિક રીતે જળની અંદર રહેલું માછલું જળથી જેમ ભિન્ન

છે, તેમ બુદ્ધિની સાથે રહેલો ક્ષેત્રજ્ઞ બુદ્ધિથી ભિન્ન જ છે. ૩૪ વળી ઇદ્રિયાદિક શુભો આત્માને જાણી શકતા નથી; પરંતુ આત્મા તો તે સર્વ શુભોને જાણે જ છે, આત્મા શુભોનો કેવળ દ્રાજા છે, છતાં મૂઠ પુરુષ તેને શુભોનો સંસર્ગ કરતો માની બેસે છે. ૩૫ (કદાચ કોઈ કહેશે કે, આત્મા કેવળ દ્રાજા છે, તો પછી બુદ્ધિ આદિ શુભો કેનો આશ્રય લઈને પ્રવૃત્તિ કરી શકશે? આના ઉત્તરમાં કહે છે કે,) બુદ્ધિસત્ત્વનું કોઈ ઉપાદાનકારણ છે જ નહિ. (કેમ કે તેના ઉપાદાન તરીકે કદાચેલા અજ્ઞાનનું સ્વરૂપ તો કેવળ તુચ્છ જ છે; માટે એમ જ સિદ્ધ થાય છે કે, શુભોના ઉત્પત્તિકારણને કોઈ જાણી શકતું નથી. જેમ કે દોરડીમાં દેખાતા સર્પરૂપ કાર્યના ઉપાદાનકારણ અજ્ઞાનને તેના કાર્ય દ્વારા જ અનુમાનથી જાણી શકાય છે, પણ પ્રત્યક્ષ કરી શકતું નથી; તેમ જ બુદ્ધિ આદિ શુભોના કારણના સંબંધમાં પણ સમજવું.) વળી સત્ત્વાદિક શુભોને પણ મહત્તરવ આદિ તેઓનાં કાર્ય દ્વારા જ અનુમાનથી જાણી શકાય છે. (આ રીતે શુભોને અત્યંત તુચ્છ માનવામાં આવે છે, તોપણ તેઓ અત્યંત તુચ્છ નથી; કેમ કે તેઓનામાં અધિ-જ્ઞાનની સત્તા તો છે જ, જેથી એમ જ કહી શકાય કે, શુભોના અવર્ણનીય સ્વરૂપને કોઈ જાણી જ શકતું નથી.) ૩૬ બુદ્ધિસત્ત્વ મહત્તરવાદિ શુભોને ઉત્પન્ન કરે છે અને ક્ષેત્રજ્ઞ કેવળ ઉદાસીન રહીને શુભોના કાર્યને જોયા કરે છે. આ પ્રમાણે બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞનો સંયોગ અનાદિકાળનો છે. ઇદ્રિયો કે જેઓ અચેતન છે અને પદાર્થવિજ્ઞાનથી રહિત છે, તેઓ દ્વારા બુદ્ધિ અંતઃકરણમાં રહીને આવરણજગરૂપી દીવાનું કાર્ય સાધી લે છે. તાત્પર્ય કે, ઇદ્રિયો એક દીવા જેવી હોઈને બુદ્ધિને સહાય કરનારી છે. ૪ જે પુરુષ આવી રીતે બુદ્ધિ તથા ક્ષેત્રજ્ઞના સ્વભાવને

* અર્થાત્ શુભસંગી મૂઠ મનુષ્ય એમ માને છે કે, આત્માને તથા શુભોને પરસ્પર શુભયુક્તિભાવ સંબધ છે અને સત્ત્વાદિક શુભોની સાથે આત્માની એકરૂપતા છે, પણ વસ્તુતઃ તેમ નથી. આત્મા તો શુભોનો કેવળ દ્રાજા જ છે અને કેવળ સાક્ષી તરીકે અત્રગ રહીને તેઓનો અવગોચર કરતો છે.

× અર્થાત્ બુદ્ધિના કરતાં પણ ત્રીજું એક આત્મ-તરવ શુદ્ધ જ છે, કે જે પ્રમાતાના જેવું જાણનામાં આવે છે.

જાણે છે અને તે જાણ્યા પછી હર્ષશોકથી રહિત થઈ ને જગતમાં વિચરે છે, તેજ પુરુષ અદેખાઈરહિત થયેલો ગણાય છે. વળી એ વાત તો સ્વભાવસિદ્ધ જ છે કે, કરોળિયા જેમ તાંતણાને ઉત્પત્ત કરે છે, તેમ બુદ્ધિ મહત્ત્વાદિક સર્વ ગુણોને ઉત્પત્ત કરે છે, જેથી તે ગુણો કરોળિયાના તાંતણા જેવાજ છે, એમ સમજવું. ૩૭-૪૦

કેટલાએક વિદ્વાનો કહે છે કે, જ્ઞાન દાસ ગુણોના જ્યારે નાથ થઈ જાય છે, ત્યારે કેવળ તેઓની નિવૃત્તિ જ થઈ જાય છે, એમ હોતું નથી; માત્ર તેઓની પ્રવૃત્તિ જ રહેતી નથી. વળી બીજા કેટલાએક વિદ્વાનો એમ જ કહે છે કે, જ્ઞાન થયા પછી ગુણોની છેક નિવૃત્તિ જ થઈ જાય છે.^{૧૧} જે પુરુષ બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞના આધ્યજ્ઞાનરૂપ દૃઢ દૃઢ્યશ્રિધને છેદી નાખીને કેવળ અદ્રેતસુખમાં જ પરાયણ રહે છે, તે પુરુષ સર્વ સંશયોથી મુક્ત થઈને શોકરહિત થાય છે.^{૧૨} જેમ તરવાની વિદ્યાને નહિ જાણનારા મનુષ્યો જળથી ભરેલી એક નદીમાં પડીને ડુઝી થાય છે, તેમ બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞના વિવેકરૂપી જ્ઞાનથી રહિત એવા મૂર્ખ પુરુષો મોહરૂપી જળથી ભરેલી આ સંસારરૂપી નદીમાં પછડાઈ પડીને અત્યંત ડુઝી થાય છે-જન્મમરણના ફેરામાં ફર્યા કરે છે.^{૧૩} પરંતુ તરવાની વિદ્યાને જાણનારા પુરુષો અગાધ પાણીમાં પડીને પણ તેના પારને પહોંચી જાય છે અને ડુઝી થતા નથી, તેમ બુદ્ધિ અને ક્ષેત્રજ્ઞના વિવેકરૂપ આધ્યાત્મને જાણનારા ધીર પુરુષો સંસારરૂપી અગાધ જળને તરી જાય છે અને પરમ સુખને પામે છે; કેમ કે જ્ઞાન એ ઉત્તમ નીકારૂપ છે.^{૧૪} અજ્ઞાનીઓને જે અતિ મદાન ભય હોય છે, તે જ્ઞાનીઓને હોતો નથી. વળી જ્ઞાની પુરુષોમાં કોઈને ઉચ્ચ ગતિ કે કોઈને નીચ ગતિ એવું કંઈ હોતું નથી. માત્ર એક વખત જ્ઞાન થયું, એટલે સર્વને સમાન ગતિ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૫} જ્ઞાની પુરુષ અનેક પ્રકારનાં દોષયુક્ત કર્મ કરેલા હોય અથવા જ્ઞાન થયા પૂર્વે તેણે જે કંઈ કર્મ કરેલાં હોય, તે સર્વનો માત્ર પોતાના જ્ઞાનને લોપિ જ તે નાશ કરી નાખે છે. વળી એ જ્ઞાની પુરુષ પોતાની અજ્ઞાન દશાના સમયે બીજાએ કરેલા અપ્રિયનો કે અનિષ્ટનો દોષ કરે અથવા તાત્કાલિક દોષને લોપિ પોતે બીજાનું અપ્રિય

કરે, તોપણ (જ્ઞાનદશા પ્રાપ્ત થયા પછી) તેણે કંઈ કર્યું જ નથી, એમ મનાય છે. (કેમ કે તે પોતે જ સર્વ દોષોથી રહિત થયેલો હોવાથી બીજાઓનાં દોષોને પણ જોતો નથી.)^{૧૬}

ઈતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરનાં શાંતિપર્વતમ્ભે મોક્ષમાનુશાસન પત્રમાં 'અધ્યાત્મવર્ણન' નામનો અધ્યાય ૨૮૫ મેં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૮૬ મો

આનંદમય રહેલા વિષે નારદ અને સમંગનો સંવાદ

॥ યુષ્ધિર ઉવાચ ॥

સુદુઃસાચ સુમૃત્યોય વ્રસંતે પ્રાણિનઃ સદા ।

ઉમયં નો યથા ન સ્થાત્તન્મે બ્રુહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુષ્ધિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! સર્વ પ્રાણીઓ ડુઝમ તથા મૃત્યુથી સદાય ત્રાસ પામે છે, માટે ડુઝમ તથા મૃત્યુ અમને પ્રાપ્ત જ ન થાય, તેવો કોઈ ઉપાય તમે અને કહો.^૧

લીરમે કહ્યું : હે ભારત ! આ વિષયમાં નારદ અને સમંગના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે.^૨

એક સમયે નારદે સમંગને આ પ્રશ્નને પૂછ્યું : 'હે સમંગ ! બીજા લોકો જ્યારે એક બીજાને મસ્તકથી પ્રણામ કરે છે, ત્યારે તું તો પૃથ્વી પર છાતી નમાવીને સર્વને સાદાંગ પ્રણામ કરે છે અને તેમ કરીને તું પોતાના અન્તે બાહુઓ વડે સંસારનદીને જાણે તરી જવા છત્તો હોય, તેવો જણાય છે. વળી તું નિત્ય હર્ષપૂર્ણ મનપાળેો નથા શોકરહિત થયો હોય, તેવો દેખાય છે; એટલું જ નહિ પરંતુ તારા મનમાં લેશમાત્ર પણ ઉદ્વેગ હોય, એમ હું જોઈ શકતો નથી. તું મહાકાળને માટે જાણે તું થયો હોય, તેમ સ્વરથ દેખાય છે અને એક બાળકની પેઠે સર્વ ચેષ્ટાઓ કર્યા કરે છે, એ શું ?'^૩

સમંગે કહ્યું : હે માન આપનારા નારદ ! જૂન, ભવિષ્ય અને વર્તમાન એ સર્વના તરવને હું યથાર્થ રીતે જાણું છું અને નેથી જ મારું મન કરી ઉદાસ થતું નથી.^૪ હું કમોના આરબોને, તેઓના

• સમંગના કહેવાનો આટલો એ છે કે, જેમ કે દેવજનની વિદ્યાને જાણનારો પુરુષ પત્ની રહિ જી

ફળતા ઉદ્યોને તથા લોકમાં પ્રત્યક્ષ દેખાતાં કર્મોનાં વિચિત્ર ફળોને જાણું છું, જેથી મારું મન કદી ઉઠાસ થતું નથી.^{૧૬} હે નારદ ! આ જગતમાં જેઓ મૂર્ખ છે, ધનપુત્રાદિથી રહિત છે, ધનાદિકથી સંપન્ન છે, આંધળા છે અને જડ જેવા છે, તેઓ પણ પોતાનું જીવન ગાળી રહ્યા છે અને અમે પણ કોઈ જાતના આરંભથી રહિત છીએ, છતાં અમારું જીવન ગાળી રહ્યા છીએ, તે તું જો. ^{૧૭} વળી જેઓનાં અંગ કેવળ નીરોગી હોય છે, તેવા દેવતાઓ પણ પર્વકર્મના યોગથી જ જીવન ગાળી રહ્યા છે અને લોકમાં જેઓ બળવાન છે અથવા નિર્બળ છે, તેઓ પણ પોતાના કર્મોએ જીવી રહ્યા છે. (એ ઉપરથી જણાય છે કે, આરંભ કયો વિના કેવળ પર્વકર્મના યોગથી પણ જીવી શકાય છે.) અમે તેવું નિરારંભ જીવન ગાળીએ છીએ, માટે તારે અમને પૂજાપાત્ર જ માનવા. ^{૧૮} વળી જેઓ હનરો રૂપિયાના માલિક છે અથવા જેઓ સેંકડો રૂપિયાના અધિપતિ છે, તેઓ પણ જે પ્રમાણે જીવી રહ્યા છે, તે જ પ્રમાણે બીજા સામાન્ય મનુષ્યો કેવળ શાકપાનને આધારે પણ જીવી રહ્યા છે. દાખલા તરીકે અમારા તરફ દંષ્ટિ કર. અમે પોતે પણ તે પ્રમાણે જીવન ગાળી રહ્યા છીએ. ^{૧૯} હે નારદ ! અમારામાં શોકના મૂળરૂપ અજ્ઞાનનો કેવળ અભાવ છે અને તેને લીધે જ અમે કોઈ વિષયનો શોક કરતા નથી, તો પછી અમારે ચસાદિક ધર્મકર્મનું અથવા લૌકિક વ્યવહારકર્મનું શું પ્રયોજન છે ? અમે લાલ્ચીએ છીએ કે, ધર્મ અને અધર્મથી ઉત્પન્ન થનારાં સુખદુઃખો કાળને અધીન રહેનારાં છે-અવશ્ય નાશ-

ખતાવે અથવા ધનનો નાશ કરી ખતાવે, તોપણ તેની ભાયાને જાણુનારો પુરુષ, તેમાં મોહિત થતો નથી, તેમ માની પુરુષ પણ જગતરૂપ ઈદ્રજાળને જોઈને તેમાં કદી મોહિત થતો નથી.

÷ અર્થાત કોઈ જાતનો આરંભ કયો વિના પણ જીવન ગાળી શકાય છે, એ વાત પ્રત્યક્ષ છે.

* અર્થાત એક મનુષ્ય સદાન આરંભ કરે છે, બીજો મનુષ્ય અરૂપ આરંભ કરે છે અને ત્રીજો મનુષ્ય કોઈ જાતનો આરંભ જ કરતો નથી; છતાં તેઓ ત્રણેનો જીવનનિર્વાહ એકસરખો જ આદવા કરે છે, માટે આરંભોનો ત્યાગ કરીને જીવન ગાળવું, તે જ વધારે ઉત્તમ છે.

વંત છે અને તેથી જ તેઓ અમારા પરાભવ કરી શકતાં નથી. (કેમ કે અમે સુખદુઃખને નાશવંત ગણીને તેના પર આસક્તિ ધરાવતા નથી.) ^{૨૦} ‘ઇદ્રિયો જ મોહાધીન થાય છે અને ઇદ્રિયો જ શોકાકુલ થાય છે, તેમાં આત્માને કંઈ પણ લેવાદેવા નથી.’ આમ જે મનુષ્યો બીજાઓને ઉપદેશ આપે છે, તેઓ જ ખરા બુદ્ધિમાન છે. વળી ઇદ્રિયોની જે પ્રસન્નતા તે જ જ્ઞાનનું મૂળ છે; પણ જે પુરુષની ઇદ્રિયો મૂઠ થઈ ગયેલી છે, તે પુરુષને જ્ઞાનનો લાભ થતો નથી. ^{૨૧} ઇદ્રિયોની મૂઠતાવાળો મનુષ્ય પોતાના મનમાં આવું અભિમાન કરે છે કે, ‘હું ધનવાન છું, કુળવાન છું ઇત્યાદિ.’ પરંતુ તે જાણતો નથી કે, એવા પ્રકારનું જે અભિમાન તે જ મોહ કહેવાય છે અને એ રીતે મોહાધીન થયેલો મનુષ્ય આ લોક ને પરલોક બન્નેથી બ્રહ્મ થાય છે; તેમ જ એ પણ લક્ષમાં રાખવું જોઈએ કે, સુખ કે દુઃખ સદા-કાળ કોઈને પ્રાપ્ત થતાં નથી. ^{૨૨} આ સંસારરૂપ ચક્ર એ પ્રમાણે જ નિત્ય બ્રમણ કયાં કરે છે, તો પછી મારા જેવા એક જ્ઞાની પુરુષે તેને માટે કદી સંતોષ ન કરવો જોઈએ, ઇદ્ર લોગોને કદી ન અનુસરવું જોઈએ અને પ્રાપ્ત થયેલા સુખનો કે દુઃખનો મનમાં વિચાર પણ ન કરવો જોઈએ. ^{૨૩} જે પુરુષ યોગારૂઢ થયેલો છે, તેણે બીજાઓની સ્પૃહા રાખવી નહિ, નહિ મળેલા લાભની ઇચ્છા રાખવી નહિ, ધનનો પુષ્કળ લાભ પ્રાપ્ત થાય, તોપણ હર્ષ પામવો નહિ અને અર્થનો મોટો નાશ થઈ જાય, તોપણ ખેદ કરવો નહિ. વળી સાદ રાખવું કે, ખાંધવો, દ્રવ્ય, કુળ, શાસ્ત્ર, મત્ર કે પરાક્રમ એમાંનું કોઈ પણ દુઃખમાંથી બચાવી શકે તેમ નથી જ; માત્ર શમદમાદિક સદાચરણથી જ મનુષ્યો શાંતિને પામી શકે છે. ^{૨૪} મનુષ્ય ગમે એટલો પ્રયાસ કરે તોપણ યોગાસક્ત થયા વિના જ્ઞાનને કે સુખને પામી શકતો નથી. આ હેતુથી જ સુખનું સામાન્ય લક્ષણ એ જ માનવામાં આવ્યું છે કે, મન, પ્રાણ અને ઇદ્રિયોની ક્રિયાઓને નિયમમાં રાખવાનું જે સામર્થ્ય અને દુઃખનો જે ત્યાગ તેનું નામ જ સુખ કહેવાય છે. ^{૨૫} હરકોઈ પ્રિય વસ્તુથી હર્ષ ઉત્પન્ન

× અર્થાત સુખદુઃખાદિ ધર્મને મિથ્યા સમજીને ઇદ્રિયોને પ્રસન્ન રાખવી, જેથી આત્મજાનની પ્રાપ્તિ થાય.

થાય છે, હર્ષમાંથી ગર્વની વૃદ્ધિ થાય છે અને ગર્વની વૃદ્ધિને લીધે નરકમાં જ પડવું પડે છે; માટે પ્રિયનો, હર્ષનો તથા ગર્વનો મેં ત્યાગ કર્યો છે.^{૧૭} હું જેઈ શક્યો છું કે, શોક, લય તથા ગર્વ સુખ અને દુઃખભરેલી અવસ્થામાં મનુષ્યોને મોહ ઉપલવનારાં છે, માટે જ હું દોષ એક સાક્ષીની પેઠે તેઓનાથી અસંબદ્ધ રહીને મારા દેહપાત પર્થ ત દોષમાં વિચર્યો કરીશ.^{૧૮} હું અર્થનો, કામનો, તૃષ્ણાનો તથા મોહનો ત્યાગ કરીને શોક તથા સંતાપથી રહિત થયો છું અને આનંદપૂર્વક આ પૃથ્વી પર વિચર્યો કરું છું.^{૧૯} વળી હું મૃત્યુથી, અધર્મથી કે લોભથી દોષ રીતે પણ ડરતો નથી અને જાણે અમૃતપાન કર્યું હોય, તેમ મને આ લોકમાં કે પરલોકમાં પણ દોષનો લય નથી.^{૨૦} હે પ્રહ્લન્! મેં મહાન જોવા અવિનાશી યોગનો આશ્રય કરીને આપું જ્ઞાન સંપાદન કર્યું છે, જેને લીધે હે નારદ! દેહના સ્વભાવ પ્રમાણે પ્રાપ્ત થયેલો જોવો પણ શોક મને દુઃખી કરી શકતો નથી.^{૨૧} ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં 'નારદ અને સમુપગતો સંવાદ' નામનો અધ્યાય ૨૮૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૮૭ મો

નારદ અને ગાલવનો સંવાદ

॥ ગુપ્તિરિ ઉવાચ ॥

અતઃપ્રજ્ઞસ્ય શાસ્ત્રાણાં સતતં સંશયાત્મનઃ ।

અકૃતવ્યવસાયસ્ય શ્રેયો વ્રૂહિ પિતામહ ॥ ૧ ॥

ગુપ્તિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! જે પુરુષે શાસ્ત્રોના તત્ત્વને જાણ્યું નથી, જેનું મન નિરંતર સંશયાકુલ રહે છે અને જેણે આત્માનું દર્શન કરવા માટે શમદમાદિક વ્યવસાય કર્યો નથી, તેવા પુરુષનું શ્રેય કેવી રીતે થાય, તે મને કહો.^૧

લીભે કહ્યું : હે રામ ! ઈશ્વરનું પૂજન, વૃદ્ધીની સેવા અને શાસ્ત્રોનું શ્રવણ એ ત્રણમાં જ અત્યંત શ્રેય સમાયેલું છે, જેમ શાસ્ત્ર કહે છે.^૨ આ વિષયમાં પણ કયે ગાલવ અને દેવર્ષિ નારદના સંવાદ-રૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૩

પૂર્વે જિતેન્દ્રિય મુનિ ગાલવે મોહ તથા શ્રમ-

નો ત્યાગ કરનારા, જ્ઞાનમાં જ તૃપ્ત રહેનારા અને મનને વશ રાખનારા બ્રાહ્મણ નારદને શ્રેય સંપાદન કરવાની ઈચ્છાથી આ પ્રમાણે પૂછ્યું :^૪ 'હે મુનિ ! જે ઉત્તમ ગુણો વડે પુરુષ જગતમાં માન્ય થઈ પડે છે, તે સર્વ ગુણો તમારામાં રિશ્વર થઈને વસી રહેલા છે, જેમ અમે જોઈએ છીએ.^૫ તમે જે પ્રકારના ઉત્તમ ગુણોથી યુક્ત છો અને મૂઢતાથી રહિત છો; માટે હું જે અત્યંત મૂઢળની ગયેલો છું અને આત્મારૂપ સત્યતત્ત્વથી અજાણ છું, તેનો સંશય દૂર કરવાને તમે યોગ્ય છો.^૬ જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થાય તે માટે જુદાં જુદાં અનેક શાસ્ત્રોમાં અનેક પ્રકારનાં ધર્મકાર્યો દર્શાવેલાં છે, પરંતુ તેમાંથી 'અમુક કાર્ય શ્રેયસ્કર છે અને અમુક કાર્ય શ્રેયસ્કર નથી' જોવો દોષ વિશેષ નિશ્ચય જોવામાં આવતો નથી અને જે કાર્ય અત્યંત શ્રેયસ્કર હશે તેનો અમે નિશ્ચય કરી શકતા પણ નથી; માટે તમે પોતે જ મને કહો કે, શું કરવાથી મનુષ્યનું પરમ શ્રેય થાય ?^૭ હે ભગવન્ ! જ્ઞાનનાં સાધનભૂત જોવાં સર્વ શાસ્ત્રો ભિન્ન ભિન્ન અનેક આચારોને ઉપદેશો છે અને 'અમુક શ્રેયસ્કર છે, અમુક શ્રેયસ્કર છે' જેમ સર્વ મનુષ્યોને જોધ આપ્યા કરે છે,^૮ જેથી મનુષ્યો પણ તે તે અનેક માર્ગોને અનુસરે છે; તેમ જ કેવળ પોતપોતાનાં શાસ્ત્રને જ અભિનંદન આપનારા શાસ્ત્રકારો પણ તે તે મનુષ્યોને પોતપોતાનાં શાસ્ત્રમાં જ શ્રેય સમાયેલું છે, જોવો ઉપદેશ આપ્યા કરે છે. આમ હોવાને લીધે અમે પણ કેવળ અમારા જ શાસ્ત્રમાં સંતોષ માનીને બેસી રહ્યા છીએ, જેથી સત્ય શ્રેયને સંપાદન કરી શક્યા નથી.^૯ આ જગતમાં જો એક જ શાસ્ત્ર હોય તો શ્રેયનો માર્ગ સ્પષ્ટ રીતે જાણવામાં આવે; પરંતુ શાસ્ત્રો અનેક હોવાને લીધે સત્ય શ્રેય શામાં રહેલું છે, જોનો કંઈ નિર્ણય થઈ શકતો નથી અને ખરું કહીએ તો અનેક માર્ગોનો ઉપદેશ કરનારાં શાસ્ત્રોએ જ શ્રેયના સત્ય સ્વરૂપને શુભ મૂક્યું છે.^{૧૦} આવા કારણને લીધે મને તો જેમ જ જણાય છે કે, શ્રેયનો વિષય કેવળ ચક્રાંજોથી જ ભરપૂર હોઈને અત્યંત રડોળાઈ ગયો છે, માટે હે ભગવન્ ! તમે મને શ્રેયસ્કર માર્ગનો ઉપદેશ આપો. હું તમારે શરણે આવ્યો છું.'^{૧૧}

નારદે કહ્યું : હે તાત ગાલવ ! મનુષ્યોના ભિન્ન ભિન્ન સકલપોથી રચાયેલા સુખ્ય ચાર* શાસ્ત્રો જગતમા વિદ્યમાન છે. તે ચારેય શાસ્ત્રોનું શુરુઓ દ્વારા પઠન કરીને તું સારી પેઠે વિચાર કરી બે, કે જેથી તને પોતાની મેળે જ સત્ય શ્રેયનું જ્ઞાન થશે.^{૧૨} હે વિપ્ર ! તે શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કરવાથી તને જાણશે કે, તે પ્રત્યેક શાસ્ત્રમા આત્મજ્ઞાનના શુભૂત ધર્મોનું અન્યોન્યથી વિરુદ્ધ પ્રકારે કથન કરવામા આવ્યું છે અને જુદી જુદી રીતે પોતાના મતની સ્તુતિ અને બીજાના મતની નિંદા પણ કરવામા આવી છે.^{૧૩} હવે બે સ્થળદિથી બેઈએ છીએ, તો એમ જ જણાય છે કે, તે સર્વ શાસ્ત્રો આત્મતત્ત્વરૂપ પરમ ધર્મને પ્રાપ્ત કરાવનારા નથી, પણ સૂક્ષ્મદિથી અવલોકન કરતા જણાય છે કે, તે સર્વ શાસ્ત્રો આત્મતત્ત્વરૂપ પરમ ગતિને જ પ્રાપ્ત કરાવનારા છે, કેમ કે તે તે સર્વ શાસ્ત્રોમા વિદ્વાનોએ એ એમ જ કહ્યું છે કે, જે કર્મ પદ્મ કલ્યાણકારક હોય, સંપૂર્ણ રીતે નિઃસંશય હોય, મિત્રોનો અનુગ્રહ કરનાર હોય, શત્રુઓનો નિગ્રહ કરનાર હોય અને ધર્મોર્ધ્વકામરૂપ ત્રિવર્ગને પુટ કરનાર હોય, તે જ કર્મ સત્ય શ્રેયરૂપ છે. વળી પાપકર્મથી નિવૃત્ત થવું, નિરંતર પુણ્યકર્મ કરવામા તત્પર રહેવું અને સત્પુરુષોની સાથે સદાચારથી વર્તવું એ અવશ્ય શ્રેયરૂપ છે, તેમ જ પ્રાણીમાત્રના પર દયા રાખવી, વ્યવહારની અદર સરળતા રાખવી અને વાણી મધુર બોલવી, તે પણ નિઃસંશય શ્રેયરૂપ છે. દેવતાઓને, પિતૃઓને તથા અતિથિઓને તેઓનો અન્ન વિભાગ અર્પણ કરવો અને લોજનાદિકમાં પોષ્ય

* જેમ કે એક શાસ્ત્ર એમ કહે છે કે, ધર્મ છે જ નહિ, આ શાસ્ત્ર નારિકેતુ છે બીજું શાસ્ત્ર કહે છે કે, કૈત્ય, વદન વગેરે કરવા તે જ ધર્મ છે આ શાસ્ત્ર બૌદ્ધનું છે ત્રીજું શાસ્ત્ર કહે છે કે, વેદમા કહેલા ધર્મ જ સત્ય છે, બીજો ધર્મ પાપકર્મ છે ચોથું વેદાંતશાસ્ત્ર કહે છે કે, ધર્મ-અધર્મને બાળુ પર મૂકીને કેવળ તત્ત્વ વસ્તુ જ જ્ઞાન કરવું, તે ઉત્તમ છે

+ જેમ કે તપાવેની લોખંડની સિલા ઉપર ચપન કરવું તે ધર્મ છે, આવા બૌદ્ધાદિકના શાસ્ત્રને સનાતન ધર્મશાસ્ત્રે અધર્મ માન્યો છે, તેમ જ યજુની હિંસા તે હિંસા નથી, એવા વૈદિક ધર્મશાસ્ત્રને બૌદ્ધાદિકના શાસ્ત્રોએ અધર્મ માન્યો છે, પ્રત્યાદિ.

વર્ગનો કદી ત્યાગ ન કરવો, તે પણ અવશ્ય શ્રેયરૂપ છે, તેમ જ સત્ય બાષણ કરવું તે પણ શ્રેયરૂપ છે, પરંતુ સત્યનું સ્વરૂપ બજવું, એ મહાદુષ્ટ છે. હું સત્ય કહું છું કે, જે બાષણ પ્રાણીમાત્રનું હિત કરનાર હોય, તેને જ સત્ય કહેવામા આવે છે. વળી ગ્રહ કારનો ત્યાગ કરવો, પ્રમાદનો નિગ્રહ કરવો, સતેષ રાખવો અને એકાંતવાસનું સેવન કરવું, તે જ અત્યંત શ્રેય કહેવાય છે, તેમ જ બ્રહ્મચર્યધર્મ પાળીને વેદોનું અધ્યયન કરવું, વેદાંતનો અભ્યાસ કરવો અને જ્ઞાન સંબંધી અનુભવ મેળવવાની ઇચ્છા રાખવી, તે પણ અવશ્ય શ્રેયરૂપ છે. જે પુરુષને શ્રેયની ઇચ્છા હોય, તેણે શબ્દ, રૂપશ, રૂપ, રસ અને ગંધ એ પાંચે વિષયોનું અતિશય મેવન કરવું નહિ.^{૧૪-૨૩} શ્રેયની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષે રાત્રિવિહારી થવું નહિ, દિવસે નિદ્રા કરવી નહિ, આળસ રાખવું નહિ, ચાડિયાપણું કરવું નહિ, અભિમાની થવું નહિ, આહારાદિકનું અત્યંત સેવન કરવું નહિ અને છેક નિરાહારી પણ રહેવું નહિ.^{૨૪} વળી કલ્યાણની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષે બીજાઓની નિંદા કરીને પોતાનો ઉત્કર્ષ બતાવવા ચત્ન કરવો નહિ, પણ પોતાના શુભો દ્વારા જ સમાજની પાસેથી ઉત્કર્ષ મેળવવા ચત્ન કરવો.^{૨૫} જે પુરુષો કેવળ નિર્શુલ હોય છે, તેઓ ઘણે ભાગે પોતાની મેળે જ પ્રતિષ્ઠિત થઈ બેઠેલા હોય છે અને તેવા પુરુષો પોતાનામાં શુભોનો અભાવ હોય છે, તેથી બીજા શુભવાન પુરુષો ઉપર પણ દોષારોપ મૂકીને તેઓને નિંદે છે.^{૨૬} આવા નિર્શુલ પુરુષોને બીજા શુભવાન પુરુષો શિષ્યામણુ આપે છે, તોપણ પોતાના આત્માને બીજા મહા-જનના કરતા પણ અધિક શુભવાન માને છે, કેમકે તેઓ પોતાના અભિમાનને લીધે છકી ગયેલા હોય છે,^{૨૭} પરંતુ જે પુરુષ કોઈની નિંદા કરતો નથી, તેમ પોતાની પ્રશંસા પણ કરતો નથી, તે પુરુષ જ્ઞાની પુરુષના સર્વ શુભોથી સંપન્ન થઈને પરબ્રહ્મરૂપ મહાન યશને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૨૮} આપણે બેઈએ છીએ કે, પુરુષોની યવિત્ર સુગંધ પોતાની પ્રશંસા કર્યા વિના જ સર્વત્ર ફેલાય છે અને પ્રકાશમાન સૂર્ય પણ પોતાની પ્રશંસા કર્યા વિના જ આકાશમા દીપ્તી નીકળે છે. આ પ્રમાણે જગતના સર્વ પ્રાણીઓ કે જેઓ આત્મસ્વરૂપા કરવાની શુદ્ધિથી રહિત હોય

છે અને પોતાની મેળે પોતાની પ્રશ્નમા કરવા તૈયાર થતા નથી, તેઓ સર્વ પોતાના યશથી જગત માં ઝગડી નીકળે છે ^{૨૯૩૦} મૂર્ખ પુરુષ કેવળ પોતાની મેળે જ પોતાની પ્રશ્ન સાંઠે છે, જેથી જગતમા દીપ્તી નીડળતો નથી, પણ વિદ્વાન પુરુષ જે પોતાની પ્રશ્ન સાં કરવાથી વિમુખ રહે છે, તેને એક મોટા ખાડામા ઢાંકી રાખ્યો હોય, તોપણ ત્યાંથી પ્રકાશી નીકળે છે ^{૩૧} જે શબ્દ સાર વિનાનો હોય છે, તેને વારવાર મોટેથી બોલવામા આવે, તોપણ (તેના તરફના લોકોના અનાદરને લીધે) તે તરત જ શાત પડી જાય છે, જગતમાથી હંતો ન હંતો થઈ જાય છે, પરંતુ સારવાળું સુભાષિત છેક મદ સ્વરે કહેવામા આવ્યું હોય છે, તોપણ જગતમા પ્રકાશી નીકળે છે, સદાકાળને માટે પ્રસિદ્ધ થઈ ચૂકે છે ^{૩૨} જે પુરુષો મૂઠ અને ગર્વિષ્ઠ હોય છે, તેઓનું સાર વિનાનું લાભુ ^{૩૩} લાપલ પણ સૂર્ય જેમ પોતાના અગ્નિસ્વરૂપને પ્રકટ કરે છે, તેમ તેઓના દુષ્ટ અતરાત્રમાને જગતમા પ્રકટ કરી દે છે ^{૩૪} આવા હેતુથી જ શ્રેયની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષો ભિન્ન ભિન્ન શાસ્ત્રોનું પઠનપાઠન કરીને અનેક પ્રકારનું જ્ઞાન સપાદન કરવા માટે નિત્ય યત્ન કરે છે અને હું પણ માત્ર છું કે, પ્રાણીમાનને જ્ઞાનના લાલ જેવો ખીંતે કોઈ ઉત્તમ લાલ જ નથી ^{૩૫}

બુદ્ધિમાન પુરુષ જ્ઞાનસપ્ત હોય છે, તોપણ ખીંતઓના પૂછ્યા વિના કંઈ બોલતો નથી, તેમ જ જે મનુષ્ય અન્યાયથી પ્રશ્ન કરે છે, તેને પણ કોઈ જાતનો ઉત્તર આપતો નથી, પરંતુ તેવા સમયે કેવળ જડની પેઠે બેસી રહે છે ^{૩૬} શ્રેયની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષો જે સ્થળે નિત્ય ધર્મપરાયણ રહેનારા, ઉત્તમ, ઉદાર અને સ્વધર્મચુસ્ત મનુષ્યો વસતા હોય ત્યાં જ નિવાસ કરવાની ઇચ્છા કરવી, ^{૩૭} પણ જે સ્થળે આદે વર્ણોમા ધર્મસંસ્કરતા ફેલાઈ ગઈ હોય, તે સ્થળે શ્રેયના અભિલાષી પુરુષે કદી પણ નિવાસ કરવો નહિ પુરુષે સર્વ આરભોના ત્યાગ કર્યો હોય અને જે ધર્મમેળે તેના ઉપર જ આજીવિકા ચલા

x અર્થાત્ જેમ સૂર્ય સ્પર્શમાત્રાઓના સમયમા જ પોતાના અગ્નિસ્વરૂપને એન્ટમ પ્રકટ કરે છે, તેમ મુન પુરુષ પણ જનમમાજ આગમ શુદ્ધ સંસ્કારોનો પ્રયોગ કરી પોતાના મુન અતરાત્રમાને પ્રકટ કરી દે છે

વવાનો નિશ્ચય કર્યો હોય, તોપણ પુણ્યવાનોની સગતિમા રહેવાથી જ તેને નિર્મળ પુણ્ય પ્રાપ્ત થાય છે, પરંતુ પાપીઓની સગતિમા રહેવાથી તો પાપની જ પ્રાપ્તિ થાય છે ^{૩૮ ૩૯} જેમ જળનો, અગ્નિનો તથા સૂર્યનો સ્પર્શ કરવાથી મનુષ્યને શીતલતાનો તથા ઉષ્ણતાનો અનુભવ થાય છે, તેમ સમજન અને દુર્જનનો સંસર્ગ કરવાથી પુણ્ય તથા પાપની જ ઉત્પત્તિ થાય છે, એમ અમે જોયું છે ^{૪૦} જે પુરુષો દેવતાઓ વગેરેને અર્પણ કર્યા પછી બાકી રહેલા અન્નનું ભોજન કરે છે, તેઓ અન્નાદિકના સ્વાદ તરફ લક્ષ્ય આપ્યા વિના જ, કેવળ શરીરનિર્વાહને માટે જ ભોજન કરે છે, (જેથી તેઓ અનંત સંસારમાથી છૂટી જાય છે) પણ જેઓ દેવતાદિકને અર્પણ કર્યો વિના અન્નાદિકના રસની પરીક્ષા કર્યોપૂર્વક ઇદ્રિયોનું પોષણ કરવા માટે ભુક્તા ભુક્તા રસોનું ભોજન કરે છે, તેઓ પોતાની બુદ્ધિને વિશેષ કરી બંધન માં જ ધકેલી દે છે અને પોતે કમના પાશોથી જકડાયેલા જ રહે છે, એમ સમજવું ^{૪૧} જે દેશમા શિષ્યો આત્મજ્ઞાનની અભિલાષા ધરાવતા હોય, છતાં અસંતોષપૂર્વક શુરુઓને પ્રશ્ન પૂછતા હોય અને શુરુઓ પણ તેઓના અપમાનને સહન કરીને આત્મજ્ઞાનનો તેઓને ઉપદેશ આપતા હોય, તેવા દેશનો આત્મનિષ્ઠ પુરુષ સત્વર ત્યાગ કરવો, ^{૪૨} પણ જે દેશમા શિષ્ય તથા ઉપાધ્યાયની વૃત્તિ અન્યોન્યને સમાધાનકારક ચાલી રહેલી હોય અને શાસ્ત્રમયોદાને સારી રીતે અનુસરી રહી હોય, તે દેશનો કોયે પુરુષ ત્યાગ કરે ^{૪૩} જે દેશના મનુષ્યો જ્ઞાની પુરુષો પર વ્યર્થ દોષારોપ કરતા હોય, તે દેશમા પોતાના માનપ્રતિષ્ઠાની ઇચ્છા રાખનારો કોયે પડિત નિવાસ કરે ^{૪૪} જે દેશમા લોભાધીન દુષ્ટ મનુષ્યોએ ધર્મમયોદાઓને લગભગ તોડી પાડેલી હોય, તે દેશની ઉપમા જેના છેડાઓ બળના માલ્યા હોય, તેવા વચ્ચના જેવી જ ગણાય, જેથી કોયે બુદ્ધિમાન પુરુષ તેવા દુષ્ટ દેશનો ત્યાગ ન કરે ^{૪૫} માટે જે દેશના મનુષ્યો અદેશાર્થનો ત્યાગ કરીને નિશ્ચયપણે ધર્માચરણ કરતા હોય, તે દેશમા જ પુણ્યશાળી સાધુપુરુષોની વચ્ચે જ્ઞાની

* અર્થાત્ કેવળ ઇદ્રિયોનું પોષણ કરનારા વિવિધ લુબ્ધ પુરુષો સંસારમાથી કોઈ કાળે મુક્ત થતા નથી

પુરુષે નિવાસ કરવો; ૪૫ પણ જે દેશના મનુષ્યો અર્થને નિમિત્તે જ ધર્મોચરણ કરતા હોય અને ઘણે ભાગે પાપકર્મ કરવામાં જ પરાયણ રહેતા હોય, તે દેશમાં મુશુક્લ પુરુષે કહી પણ રહેવું નહિ; ૪૬ તેમ જ જે દેશમાં કેવળ પાપકર્મ કરીને જ મનુષ્યો આજીવિકા ચલાવતા હોય, તે દેશનો સર્વવાળા ઘરની પેઠે તત્કાળ ત્યાગ કરી દેવો. ૪૭ પોતાનું કલ્યાણ કરવાની ઇચ્છાવાળા પુરુષે જે કર્મથી તીવ્ર દુઃખનો અનુભવ કરવો પડે અને જે કર્મથી ભવિષ્યમાં પશ્ચાત્તાપ કરવો પડે તેવું કર્મ પ્રથમથી જ કરવું નહિ. ૪૮ જે દેશમાં રાજા અને રાજના અધિકારીઓ વચ્ચે કોઈ જાતનો લેહ ભેવામાં ન આવતો હોય અને જે દેશના મનુષ્યો કુટુંબીઓને ભોજન આપ્યા પહેલાં ભોજન કરી લેતા હોય, તે દેશનો પોતાનું હિત ઇચ્છનારા પુરુષે ત્યાગ જ કરી દેવો. જે દેશમાં વેદવેત્તા બ્રાહ્મણોને સૌનાથી પ્રથમ જમાડવામાં આવતા હોય, વળી તે બ્રાહ્મણો નિત્ય ધર્મપરાયણ રહેતા હોય, સનાતન માર્ગને અનુસરતા હોય અને યાજન તથા અધ્યાયનકર્મમાં તત્પર રહેતા હોય, તે દેશમાં આત્મનિષ્ઠ પુરુષે નિવાસ કરવો. ૪૯-૫૦ વળી જ્યાં સ્વાહા, સ્વધા અને વપદકારનું નિત્ય સારી પેઠે અનુષ્ઠાન ચાલી રહ્યું હોય, તે દેશમાં કોઈ જાતનો વિચાર કર્યા વિના અવશ્ય નિવાસ કરવો; પણ જે રાષ્ટ્રમાં વૃત્તિના અભાવથી કૃષ્ણ થયેલા અને તેથી જ અપવિત્ર આચરણ કરનારા બ્રાહ્મણો ભેવામાં આવતા હોય, તે રાષ્ટ્રનો ઝેરવાળા માંસની પેઠે તરત જ ત્યાગ કરી દેવો; ૫૧-૫૨ પરંતુ જે દેશમાં મનુષ્યો યાચના કર્યા વિના જ પ્રસન્ન થઈને અન્નાદિક આપતા હોય, તે દેશમાં આત્મનિષ્ઠ પુરુષે કૃતાર્થની પેઠે શાંતચિત્ત થઈને નિવાસ કરવો. ૫૩ વળી જ્યાં વિનયહીન પુરુષોને યથાયોગ્ય શિક્ષા કરવામાં આવતી હોય અને મહાત્મા પુરુષોનો યથાયોગ્ય સત્કાર કરવામાં આવતો હોય, તે દેશમાં પુણ્યશાળી સત્પુરુષોની વચ્ચે મુજેથી રહેવું અને ત્યાં નિર્ભય થઈને વિચરવું; ૫૪ તેમ જ જે દેશમાં વેદાંતશાસ્ત્રની ઇચ્છા કરનારાઓને, સત્પુરુષો સાથે દુરાચરણ કરનારાઓને, વિનયથી બ્રહ્મ થયેલાઓને, લોભી મનુષ્યોને ઘણી જ મોટી શિક્ષા કરવામાં આવતી હોય, તે દેશમાં શાંતી પુરુષે નિઃશંક

થઈને વસવું. ૫૫ અને જે દેશમાં નિત્ય ધર્મપરાયણ રહેનારા રાજા ધર્મને અનુસરીને જ રાજ્યનું પાલન કરતો હોય, તેમ જ પોતે સંપૂર્ણ સંપત્તિમાન હોય, છતાં સર્વ વિષયાભિલાષોનો ત્યાગ કરનારા હોય, તે દેશમાં વિચાર કર્યા વિના જ નિવાસ કરવો; ૫૬ કેમ કે સદાચરણથી બ્રહ્મ નહિ થનારા રાજાઓ પોતાના દેશમાં શ્રેયની હીનતા કરનારા પ્રસંગ ઉપરિથત થાય, તોપણ પોતાની પ્રજાઓને કલ્યાણમાર્ગે દોરે જ છે. ૫૭ હે તાત ! તેં મને જેના સંબંધમાં પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તે શ્રેયનો મેં તને ઉપદેશ આપ્યો; તોપણ આત્મા સંબંધી શ્રેયના મુખ્ય સ્વરૂપનું વર્ણન કરવું, તે તો અશક્ય જ છે. ૫૮ માન મેં કહી તે દિશાએ વર્તન કરનારા પુરુષ પ્રાણીઓનું હિત ઇચ્છીને સ્વધર્મનું આચરણ કરે તો અવશ્ય મોક્ષરૂપ શ્રેયને પામે જ છે. ૫૯

ઇતિ શ્રીમદ્ભારતમાં સાંતિપર્વોત્તમ મોક્ષધર્મોત્તરાશનપર્વમાં 'નારદ અને શાલવનો સંવાદ'નામનો અધ્યાય ૨૮૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૮૮ મો

સગરને અરિષ્ટનેભિનો ઉપદેશ

॥ ગુપ્તિર ઉવાચ ॥

કથં નુ યુક્તઃ પૃથિવીં ચરેદસદ્વિદ્યો નૃપઃ ।

નિત્યં કૈશ્વ ગુણેયુક્તઃ સંગપાશાદ્વિમુચ્યતે ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! મારા જેવો એક રાજા પૃથ્વીના પાલનકર્મમાં યુક્ત હોવાથી તમે કહેલા અહિંસાપ્રધાન કર્મનું કેવી રીતે આચરણ કરી શકે અને કેવા ગુણોનો નિત્ય આશ્રય કરીને સંગપાશથી મુક્ત થઈ શકે, તે મને કહો. ૧

ભીષ્મે કહ્યું : આ વિષયમાં પણ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ હું તમને કહું છું. તે ઇતિહાસમાં પ્રશ્ન પૂછનારા સગરરાજાને અરિષ્ટનેભિએ જે ઉત્તર આપ્યો હતો, તેનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. ૨

એક સમયે સગરે અરિષ્ટનેભિને પૂછ્યું : 'હે પ્રહ્લાન્ ! આ લોકમાં કયું ઉત્તમ કર્મ કરવાથી મનુષ્યને પરમ સુખ પ્રાપ્ત થાય અને શું કરવાથી મનુષ્યને શોક તથા હોભ પ્રાપ્ત ન થાય, એ જાણવાની મને ઇચ્છા છે.' ૩

ભીષ્મે કહ્યું : તાદ્યકુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા

અને સર્વ શાસ્ત્રોને જાણનારા અરિષ્ટનેમિને સગર-
રાજાએ એ પ્રમાણે પ્રશ્ન પૂછ્યો, એટલે વૈરાગ્ય-
સંપત્તિને જ સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠભણીને તેમણે આપેા
ઉત્તમ ઉદ્દેશ આપવા માંડ્યો :^૪ ' હે રાજા ! આ
જગતમાં મોક્ષસુખ જ પરમ ઉત્કૃષ્ટ સુખ છે, તોપણ
પુત્ર, પશુ વગેરેમાં આસક્ત રહેનારો અને ધન
તથા ધાન્ય મેળવવામાં ગૂંચવાઈ રહેલો મૂઢ પુરુષ
તે મોક્ષસુખને જાણી શકતો નથી.^૫ ખરેખર, વિષ-
યોમાં મગ્ન થઈ ગયેલી બુદ્ધિને માટે અને તૃષ્ણાથી
આકુળ થઈ ગયેલા મનને માટે કોઈ જાતની ચિકિત્સા
થઈ શકતી નથી, તેમ જ જે મૂઢ પુરુષ સ્નેહરૂપી
પાશથી જકડાઈ ગયેલો છે, તેને માટે મોક્ષનો
કદી સંભવ જ નથી.^૬ હે રાજા ! સ્નેહથી ઉત્પન્ન
થનારા પાશો કયા કયા છે, તે હું તને કહું છું,
તું સાંભળ; કેમ કે સાવધાન રહીને જીવનારો જ્ઞાની
પુરુષ જ તે સ્નેહપાશનું વર્ણન સાંભળી શકે છે.^૭
હે સગરરાજા ! તારે તારા બાળકપુત્રોનું અચુક
કાળ પર્યંત પોપણ કરવું અને પછી તેઓ યુવાન
થાય, એટલે તેઓને પરજાવીને, તેમ જ પોતાનું
જીવન ચલાવવા તેઓ સમર્થ થયા છે, એમ જાણીને
તેઓનો ત્યાગ કરવો ને પછી સુખેથી પોતાનું સ્વતંત્ર
જીવન ગાળવું,^૮ તેમ જ તારી લાડકવાઈ સ્ત્રીને
પુત્રાદિકથી યુક્ત થયેલી, વૃદ્ધ અવસ્થાએ પહોંચેલી
અને પુત્રો ઉપર પ્રેમ રાખનારી તું જાણે, કે તરત જ
સમયની યોગ્યતાનો તથા મોક્ષરૂપી અંતિમ પુરુષા-
ર્થનો મનમાં વિચાર કરીને તેના પણ (તે સ્ત્રીના
પણ) તારે ત્યાગ કરી દેવો.^૯ પ્રથમ ગૃહસ્થાશ્રમનો
વિધિપૂર્વક સ્વીકાર કરીને ઈર્ષ્યોના સર્વ વિષયો-
નો તારે અનુભવ કરી લેવો અને પછી સંતાન
ઉત્પન્ન થાય કે ન થાય, તોપણ સર્વનો ત્યાગ કરીને
એમ સુખ થાય તેમ જગતમાં વિચરવું; અર્થાત્
સંન્યાસી થઈને આત્મસાધન કરવું^{૧૦} અને પછી
વિષયો તરફની ઉત્સુકતાનો મૂળથી જ ઉત્થેલ કરીને,
તેમ જ સર્વ આશાઓનો સંપૂર્ણ ત્યાગ કરીને તું
યથેચ્છ વિહાર કર અને દૈવેચ્છાથી પ્રાપ્ત થયેલા
વિષયો પર રાગદ્રેષથી રહિત થા.^{૧૧} હે રાજા ! એ
પ્રમાણે મોક્ષના પ્રયોગનું થો' તને સંક્ષેપમાં
વર્ણન કરી બતાવું, પણ હવે પુનઃ વિસ્તારથી
તું છું, તે તું સાંભળ.^{૧૨} જેઓએ

સ્નેહપાશોને તોડી નાખ્યા છે, તેવા યુક્ત પુરુષો
ભયનો ત્યાગ કરીને સુખેથી જગતમાં વિચરે છે,
પણ જેઓનું મન વિષયોમાં આસક્ત હોય છે, તેવા
પુરુષો અવશ્ય વિનાશ પામે છે.^{૧૩} આપણે જોઈએ
છીએ કે, આહારનો સંચય કરનારા મ' કોડાઓ
અને કીડીઓ અંતે વિનાશને જ પામે છે; માટે જેઓ
વિષયો ઉપર આસક્તિ રાખતા નથી, તેઓ જગતમાં
સુખી થાય છે, પણ વિષયો ઉપર આસક્તિ રાખનારા-
ઓનો તો વિનાશ જ થાય છે.^{૧૪} તારી બુદ્ધિ મોક્ષ
મેળવવા તત્પર થઈ હોય તો ' આ મારા સંબંધીઓ
મારા વિના કેવી રીતે રહી શકશે ? ' આવી સ્વજનો
ની ચિંતા તારે કરવી નહિ;^{૧૫} કેમ કે પ્રત્યેક
પ્રાણી પોતાની મેળે જ ઉત્પન્ન થાય છે, પોતાની મેળે
જ વૃદ્ધિ પામે છે અને પોતાની મેળે જ સુખ, દુઃખ
તથા મૃત્યુને પણ પ્રાપ્ત કરે છે.^{૧૬} જગતનો હર-
કોઈ મનુષ્ય પોતાનાં માતાપિતાએ સંબંધ કરેલા
અન્નવસ્ત્રને અથવા પોતાની જાતમહેનતથી સંપા-
દન કરેલાં અન્નવસ્ત્રને-પોતે જે મેળવે છે, તે કેવળ
પોતાનાં કર્મને લીધે જ મેળવે છે; કેમકે પૂર્વકર્મ-
ના ફળ તરીકે જ સર્વને ઇંદ કે અનિદ પ્રાપ્ત થાય
છે.^{૧૭} જેઓનાં ભક્ષ્યની વિધાતાએ જ (કર્મનાં ફળ
પ્રમાણે) વ્યવસ્થા કરી આપેલી છે, તેવાં સર્વ પ્રાણી-
ઓ પોતપોતાનાં કર્મની રક્ષા તળે રહીને જ જગત-
માં ચોતરફ વિચર્યો કરે છે.^{૧૮} મનુષ્ય જે એક
માટીનું પૂતળું છે, સર્વદા પરતંત્ર છે અને કેવળ
શિથિલ મનનો છે, તેને પોતાના સંબંધીઓનું રક્ષણ
કરવામાં અથવા પોપણ કરવામાં કંથુ પ્રયોગન
સિદ્ધ કરવાનું છે ?^{૧૯} તું ઘણા ઘણા પ્રયત્નો કરે છે,
છતાં તારા દેખતાં મૃત્યુ તારાં સ્વજનોનો નાશ કરે
છે, તે ઉપરથી જ તારે સમજવું જોઈએ. (કે સ્વજ-
નોનું રક્ષણ કરવું તે તારા હાથમાં નથી જ.)^{૨૦}
તારાં સ્વજનો હજી જીવતાં જ હશે અને તારું મરણ
પોપણ હજી અપૂર્ણ જ રહ્યું હશે, તેવામાં તો તેઓ-
નો ત્યાગ કરીને તું મરણ પામીશ અથવા તેઓના
મરણ પછી પણ તારું મૃત્યુ થશે જ.^{૨૧} તારા કેટલા-
એક સંબંધીઓ જેઓ મરણ પામ્યા છે, તેઓ
આ સમયે સુખી છે કે દુઃખી છે, તેનું તને લેશ-
માત્ર જ્ઞાન નથી. એ ઉપરથી તારે સમજવું જોઈએ
કે, તું જ્યારે મરી જઈશ, ત્યારે તારા પુત્રાદિકને

પણ એ વિષયનું જ્ઞાન રહેશે નહિ. ^{૨૨} તું મરણ પામીશ અથવા જીવતો રહીશ, તોપણ તારાં સ્વજનોને પોતપોતાનાં કર્યોનું ફળ અવશ્ય લોગવવું જ પડશે, એમ સમજીને તારે તારું પોતાનું જ હિત કરવા તત્પર થવું જોઈએ. ^{૨૩} મારા આ કથનનો સંપૂર્ણ વિચાર કરીને તેમ જ આ જગતમાં કોઈ કોઈનું સચું નથી, એવો નિશ્ચય કરીને તારે તારા મનને મોક્ષની અંદર જ પરાવવું જોઈએ. વળી ફરી પણ હું કહું છું, તે તું સાંભળ. ^{૨૪}

જે પુરુષે આ જગતમાં રહીને જ ક્ષુધાનો, તૃષ્ણાનો, ક્રોધનો, લોભનો તથા મોહનો જ્ય કયો છે, તે પુરુષ જ ખરે સરવવાન અને મુક્ત ગણાય છે. ^{૨૫} જે પુરુષ ઇત-ભુગાર, મહિરાપાન, સ્ત્રીઓ અને મૃગયા વગેરે માદક વિષયોમાં મોહને લીધે કદી આસક્ત થતો નથી, તે પુરુષ જ સદાને માટે મુક્ત ગણાય છે. ^{૨૬} જે પુરુષ પ્રત્યેક દિવસે અને પ્રત્યેક રાત્રિએ, ‘અરે રે ! હવે મારે કયાં સુધી વિષય-લોગ લોગવવા પડશે’ આવો મનમાં વિચાર કરીને વિષયલોગ પ્રત્યે ખેદપૂર્વક દોષબુદ્ધિ કરે છે, તે પુરુષ જ ખરે મુક્ત કહેવાય છે. ^{૨૭} જે પુરુષ સાવધાન થઈને નિત્ય વિચાર કરે છે કે, સ્ત્રીઓ વિષેની જે આસક્તિ તે જ આત્માને પુનઃ જન્મ આપનારી છે અને એ પ્રમાણે વિચાર કરીને સ્ત્રી વિષેના અભિલાષથી સદા મુક્ત રહે છે, તે પુરુષ જ યથાર્થ રીતે મુક્ત થયેલો છે. ^{૨૮} જે પુરુષ પ્રાણીમાત્રના જન્મને, વિનાશને તથા ચેષ્ટિતને યથાર્થ રીતે જાણે છે, તે પુરુષ જગતમાં રહ્યા છતાં મુક્ત જ ગણાય છે. ^{૨૯} જે પુરુષ પોતાના ઘરમાં હજારો અને કરોડો ગાંડાં ભરાય તેટલું ધાન્ય ભરું હોય, છતાં તેમાંથી માત્ર એક શેર ધાન્યને જ પોતાના શરીરનિર્વાહ પૂરતું સમજે છે અને પોતાને રહેવાના મહેલમાં માત્ર એક ખાટલો ઢળાય તેટલો જગ્યાને જ પોતાના ઉપયોગની જુએ છે, તે પુરુષ સંસારમાંથી મુક્ત થાય છે; અર્થાત્ જે પુરુષ અધિક સંઘડને વ્યર્થ જુએ છે, તે જ સંસારમાંથી છૂટી જાય છે. ^{૩૦} જે પુરુષ આખા જગતને મૃત્યુથી નાશ પામેલું, વ્યાધિઓથી પીડાયેલું અને વૃત્તિના અભાવથી કૃષ્ણ થયેલું જુએ છે, તે પુરુષ સંસારબંધનથી મુક્ત થાય છે. ^{૩૧} જે પુરુષ પૂર્વોક્ત રીતે જગતને

મૃત્યુથી હણાયેલું જુએ છે, તે સંતુષ્ટ રહે છે; પણ જે પુરુષ તે પ્રમાણે જોતો નથી, તેનો વિનાશ જ થાય છે. વળી જે પુરુષ માત્ર શરીરનિર્વાહ પૂરતા અદ્ય અન્નથી જ સંતુષ્ટ રહે છે, તે પુરુષ આ જગતમાં મુક્ત જ ગણાય છે. ^{૩૨} જે પુરુષ બહરાસિને લોકતા માને છે, અન્નને લોભ્ય માને છે અને પોતાને તે બન્નેથી ભિન્ન માને છે, તે પુરુષને સુખદુઃખાદિ અદ્ભુત લાવે કદી સ્પર્શ કરી શકતા નથી; અર્થાત્ તે સુખી થતો નથી, તેમ દુઃખી પણ થતો નથી અને તે જ મુક્ત ગણાય છે. ^{૩૩} જે પુરુષ પદ્મંગી શય્યાને તથા પૃથ્વી પરની શય્યાને સમાન માને છે, તેમ જ ઉત્તમ ચોખાના લોજનને તથા નિંદ (કેદરીના) લોજનને પણ સમાન માને છે, તે પુરુષ મુક્ત જ ગણાય છે. ^{૩૪} વળી જે પુરુષ શણના વસ્ત્રને, હર્ષના વસ્ત્રને, રેશમી વસ્ત્રને, વૃક્ષની છાલના વસ્ત્રને, જીનના વસ્ત્રને તથા ચામડાના વસ્ત્રને પણ સમાન જ માને છે; તે પુરુષ મુક્ત જ ગણાય છે. ^{૩૫} જે પુરુષ સ્થાવરજંગમ સર્વે જીવસસુદાયને પાંચ મહાભૂતોથી જ ઉત્પન્ન થયેલો જુએ છે અને તે પ્રમાણે જોઈને લોકમાં સમદંષ્ટિથી વર્તે છે, તે પુરુષ મુક્ત જ કહેવાય છે. ^{૩૬} જે પુરુષને સુખ-દુઃખ, લાભ-હાનિ, જય-પરાજય, ઇચ્છા-દેવ, ભય અને ઉદ્દેગ એકસરખાં જ જણાય છે, તે પુરુષ સર્વથા મુક્ત જ છે. ^{૩૭} જે પુરુષ પોતાના શરીરને રુધિર, મૂત્ર, વિષા વગેરે અનેક દોષસસુદાયોથી ભરપૂર જુએ છે, તે પુરુષ જગતમાં રહ્યા છતાં મુક્ત જ ગણાય છે. ^{૩૮} જે પુરુષ વળિયાં, ખળિયાં, નમળાઈ, ક્ષિકાશ અને કૂખડા-પણું વગેરે શરીરના વિકારોને વૃદ્ધાવસ્થાથી જ ઉત્પન્ન થયેલા જુએ છે, તે પુરુષ સંસારના ફેરામાંથી છૂટી જાય છે. ^{૩૯} જે પુરુષ પુરુષાર્થના નાશને, દંષ્ટિની મંદતાને, બહેરાપણને તથા દુર્બળતાને કાળના યોગથી જ પ્રાપ્ત થયેલાં જુએ છે, તે પુરુષ સંસારના બંધનથી મુક્ત થાય છે. ^{૪૦} જે પુરુષ જાણે છે કે ઋષિઓ, દેવો તથા અસુરો પણ આ લોકોને ત્યાગ કરીને પરલોકમાં ગયા છે, (તો પછી હું કોણ માત્ર ?) તે પુરુષ જન્મમરણના સપાટામાંથી છૂટી જાય છે. મોટા પ્રભાવશાળી ગણતા જગતના હંભારે મહારાજાઓ આ પૃથ્વીનો ત્યાગ કરીને પરલોકમાં સિધાવી ગયા છે; (તો પછી મારે તે શો હિસાબ ?) આમ

બળ્લાનારો પુરુષ સંસારમાંથી મુક્ત થાય છે. ૪૧૪૨
જે પુરુષ માને છે કે, આ જગતમાં ધનાદિક અર્થો
અત્યંત હલ્લ છે, માત્ર ક્લેશો જ અત્યંત સુલભ
છે અને કુટુંબનું પોષણ કરવામાં કેવળ દુઃખ જ
સમાયેલું છે, તે પુરુષ સંસારના બંધનથી છૂટી
નથી જાય છે. ૪૩ આ મનુષ્યલોકમાં એવો કયો પુરુષ છે,
કે જે લગભગ સર્વ મનુષ્યોને ગુણરહિત જુએ છે
અને પોતાની સંતતિને પણ કેવળ નિશુંબ અથવા
નિષ્કળ જાણે છે, છતાં મોક્ષ ઉપર પ્રીતિ ન કરે! ૪૪
જે મનુષ્ય શાસ્ત્રમાંથી તથા લોકવ્યવહારમાંથી જ્ઞાન
સંપાદન કરીને જ્ઞાની થયેલો છે, તે મનુષ્ય જગત-
ના સર્વ પદાર્થોને અસાર સમજે છે અને તે જ
મનુષ્ય સર્વથા મુક્ત ગણાય છે. ૪૫

હૈ સગરરાજા! મેં કહેલાં આ વચનોનું શ્રવણ
કરીને તું ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહે કે સંન્યાસાશ્રમમાં
રહે, તોપણ બુદ્ધિની વ્યાકુળતા દૂર કરીને કેવળ-
મુક્તાની પેઠે જ વિચરજે. ૪૬

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર! અરિષ્ટનેમિનાં
એ વચનો સાંભળ્યા પછી રાજા સગર મોક્ષજનક
ઉત્તમ શુભોદી મુક્ત થયો અને સારી રીતે પ્રબળ
પાલન કરવા લાગ્યો. ૪૭

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-તર્જન મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'સગરને અરિષ્ટનેમિનો ઉપદેશ' નામનો

અધ્યાય ૨૮૮ એ સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૮૯ મો

શુકાચાર્યનું ચરિત્ર

॥ યુધિષ્ઠિર ઉગ્રાન ॥

તિષ્ઠતે મે સદા તાત કૌતુહલમિદં હૃદિ ।

તદહં શ્રોતુમિચ્છામિ ત્વચ્ચઃ કુરુપિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે કુરુવંશી પિતામહ !
મારા હૃદયમાં એક વિષયનું કૌતુક સદાને માટે
રહ્યા કરે છે, માટે તે વિષયનું તમારી પાસેથી
શ્રવણ કરવાની મારી ઇચ્છા છે. ૧ મહાબુદ્ધિમાન
દેવર્ષિ શુકાચાર્ય અસુરોનું હંમેશાં પ્રિય કરે
છે અને દેવોનું સદાય અપ્રિય કરે છે, તેનું શું
કારણ? દાનવોએ મોટા મોટા દેવોની સાથે સદા-
કાળ વેર જ આંધ્યાં છે, છતાં શુકાચાર્યે મહાતેજસ્વી
એવા દેવતાઓના તેજનો શા માટે નાશ કર્યો હતા? ૩

વળી દેવ સમાન કાંતિવાળા શુકાચાર્યે પોતાનું
'શુક' એવું નામ કેવી રીતે પ્રાપ્ત કર્યું હતું, તેમણે
એવી મહાન સમૃદ્ધિ કેવી રીતે પ્રાપ્ત કરી હતી, તે
સર્વ મને કહો. ૪ શુકાચાર્ય મહાતેજસ્વી છે, છતાં
આકાશના મધ્યભાગમાં કેમ ગતિ કરી શકતા
નથી? ૫ હે પિતામહ ! એ વૃત્તાત સંપૂર્ણ રીતે
બળ્લાવાની મને ઇચ્છા છે. ૫

ભીષ્મે કહ્યું : હે નિર્દોષ રાજા ! મેં એ વૃત્તાત-
નું પૂર્વે જે પ્રમાણે શ્રવણ કર્યું છે, તે પ્રમાણે જ
હું તમને મારી બુદ્ધિ પ્રમાણે કહું છું, માટે સાવ-
ધાન થઈને તમે સાંભળો. ૧ ભૂગુના પુત્ર મુનિ શુકા-
ચાર્ય જગતમાં માન્ય ગણાય છે અને તીવ્ર વ્રતને
ધારણ કરનારા છે; છતાં તેમણે દેવોનું અપ્રિય
કર્યું હતું, તેમાં એક મહાન કારણ છે. ૨ હવે એક

* યુધિષ્ઠિરના આ પ્રશ્ન ઉપર રીકા કરતાં નીલકંઠ
લખે છે કે, જેમ વસિષ્ઠ આદિ સમર્પિત મંડળનાં દિવ્ય
અને પાર્થિવ એવાં બે સ્વરૂપો છે, તેમ શુકાચાર્યનાં
પણ દિવ્ય અને પાર્થિવ એવાં બે સ્વરૂપો છે; પરંતુ
સમર્પિત મંડળનાં બંને સ્વરૂપો આકાશમાં ગતિ કરી શકે
છે, તે પ્રમાણે શુકાચાર્યનાં બંને સ્વરૂપો આકાશમાં ગતિ
કરી શકતાં નથી. માત્ર તેમનું દિવ્ય સ્વરૂપ જ ગ્રહના
આકારે આકાશમાં ગતિ કરી શકે છે. એ ઉપરથી યુધિ-
ષ્ઠિરને શંકા થાય છે કે, સમર્પિતોનાં બંને સ્વરૂપોની
પેઠે શુકાચાર્યનાં બંને સ્વરૂપો આકાશમાં ગતિ કેમ કરી
શકતાં નથી? અર્થાત યુધિષ્ઠિરનો આ પ્રશ્ન શુકાચાર્યના
દિવ્ય સ્વરૂપ વિષેનો નથી, પણ તેમના પાર્થિવ સ્વરૂપ
વિષેનો જ છે, એમ સમજવું.

× આના સંબંધમાં આવી એક પુરાણી આખ્યા-
યિકા છે : પૂર્વે અસુરો દેવતાઓને દુઃખ દઈને ભૂગુ-
ઋષિની પત્નીના આશ્રમમાં પેસી ગયા હતા. જેથી
દેવો તેણીના તપોબળથી ભાંખાઈ શકતા ન હતા.
પછી અસુરોના ઘણા જ ત્રાસ થવા લાગ્યો અને દેવતા-
ઓ ઘણા જ દુઃખી થવા લાગ્યા, ત્યારે સર્વ દેવગણો
એકઠા મળીને વિષ્ણુને શરણે ગયા. વિષ્ણુએ જોયું કે,
દેવતાઓ અસુરોને પડોંચી શકે તેમ નથી જ; કેમ કે
અસુરોને ભૂગુપત્નીના આશ્રમનો મહાન આશ્રય છે. પછી
તેમણે પોતાનું સુદૃઢનયક દેહીને ભૂગુઋષિની પત્નીનો જ
પ્રથમ શિરઝાલે કપ્યો. પછી ભાંખાઈ પડેલા અસુરોનો
પણ નાશ કરી નાખ્યો. તે સમયે જ અસુરો વિષ્ણુના
સ્થાપ્તાર્થથી નારી છૂટ્યા હતા, તેઓએ ભૂગુના પુત્ર
શુકાચાર્યને શરણે જઈને તેમની માતાના મરણના સમા-
ચાર સાથે પોતાના દુઃખનું વૃત્તાત નિવેદન કર્યું, એટલે

સમયે એવું બન્યું કે, મહાન ઐશ્વર્યવાળો રાજા કુબેર કે જે યજ્ઞો તથા રાક્ષસોના અધિપતિ છે અને ધનના ભંડારોના તથા જગતનો પ્રભુ છે, તેના શરીરમાં યોગથી સિદ્ધ થયેલા મહામુનિ શુકાચાર્યે પ્રવેશ કર્યો અને પોતાના યોગબળથી કુબેરને જકડી લઈને તેના દ્રવ્યને હરી લીધું.^{૮૭} પોતાના ધનનું શુકાચાર્યે હરણ કર્યું, એટલે કુબેરની વ્યાકુળતા વધી પડી. તેણે ક્રોધ અને ઉદ્વેગના આવેશમાં આવી જઈ મહાદેવનું શરણ લીધું અને જગતનું કલ્યાણ કરનારા મહાતેજસ્વી મહાદેવ કે જે રુદ્ર, સૌમ્ય તથા અનેક પ્રકારનાં સ્વરૂપોને ધારણ કરનારા છે, તેમને કુબેરે નિવેદન કર્યું કે, 'હે ભગવન્! મહાતપસ્વી યોગાત્મા શુકાચાર્ય પોતાના યોગબળથી મારા શરીરમાં ઘાબલ થયો હતો અને મારા દ્રવ્યનું હરણ કરીને ક્યાંક પસાર થઈ ગયો છે.^{૧૦-૧૨} હે રાજન્! કુબેરનું એ વચન સાંભળી મહાયોગી મહેશ્વરને ઘણો જ ક્રોધ વ્યજ્યો, તેમનાં નેત્રો એકદમ લાલચોળ બની ગયાં અને હાથમાં ત્રિશૂળ લઈને તે ઊભા થઈ ગયા.^{૧૩} પોતાનું મહાન આયુષ્ય હાથમાં લઈને મહાદેવ બોલી ઊઠ્યા કે, 'એ શુક ક્યાં નાસી ગયો? ક્યાં પલાયન થઈ ગયો?' તે સમયે શંકરના અભિપ્રાયને બાળી લઈને શુકાચાર્યે તેમનાથી દૂર ઊભા રહીને પોતાના આત્માને પ્રકટ કર્યો અને મહાન યોગેશ્વર મહાત્મા શંકરને ક્રોધાશ્રમાન થયેલા બાળી યોગસિદ્ધ શુકાચાર્યે મોટા ગભરાટની સાથે વિચારમાં પડી ગયા કે, 'મારે હવે શું કરવું? શું મારે અહીં જ ઊભા રહેવું અથવા અહીંથી દૂર નાસી જવું કે શંકરને શરણે જવું?' પછી યોગસિદ્ધ શુકાચાર્યે પોતાના ઉચ્ચ તપોબળથી મહાત્મા મહેશ્વરનું ચિંતન કરીને તેમના ત્રિશૂળની અણી ઉપર જ દેખાવ દીધો.^{૧૪-૧૬} ધનુષ્યોરી શંકરે શુકાચાર્યને પોતાના ત્રિશૂળ ઉપર બેઠેલા બાળી મનમાં વિચાર કર્યો કે, 'ખરેખર, આ શુક તપોબળથી સિદ્ધ થયો છે.' પછી ત્રિશૂળ ઉપર બેઠેલા શુકાચાર્યને ત્રિશૂળ વડે જ પ્રહાર કરવાનું અશક્ય બાળીને મહાદેવે પોતાના હાથ વડે ત્રિશૂળને ધનુષના આકારમાં વાળી નાખ્યું અને તેથી જ શુકાચાર્યે માતાના વધથી ક્રોધાશ્રમાન થઈને અમુરોને અભયદાન આપ્યું અને દેવોને કુઃખ દેવા માંડ્યું.

તે ત્રિશૂળનું 'પિનાક ધનુષ' એવું નામ જગતમાં પ્રસિદ્ધ થયું છે.^{૧૭} મહાતેજસ્વી અને ઉચ્ચ આયુષ્યને ધારણ કરનારા પ્રભુ શંકરે પોતાના ત્રિશૂળને પિનાક ધનુષના આકારમાં વાળી નાખ્યું, એટલે શુકાચાર્ય મહાદેવના હાથ ઉપર જ બેસી ગયા.^{૧૮} પછી પોતાના હાથ ઉપર બેઠેલાને ધનુષથી ન જ વીંધી શકાય, એમ બાળીને દેવોના પદાધિપતિ ભગવાન ઉમાપતિએ પોતાના બીજા હાથવતી શુકાચાર્યને પકડીને મુખ પહોંચાડી દરી ધીરથી તેમાં ફેંકી દીધા.^{૧૯} મહાસમર્થ મહાત્મા શુકાચાર્ય મહેશ્વરના ઉદરમાં પેઠા, તોપણ ત્યાં ચોખાણુ વિચરવા લાગ્યા.^{૨૦}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે રાજન્! મહાતેજસ્વી મુનિ શુકાચાર્ય દેવના દેવ અને બુદ્ધિમાન ભગવાન શંકરના ઉદરમાં જઈને આસપાસ વિચરવા લાગ્યા, પણ અન્નની પેટે પચી કેમ ન ગયાં અને તેમણે કેવા પ્રકારનું તપ કર્યું હતું, તે મને કહો.^{૨૧}

ભીષ્મે કહ્યું: હે રાજન્! પૂર્વે મહાવ્રતધારી ભગવાન શંકરે વૃક્ષના કુંડાની પેટે જળમાં સ્થિર રહીને હજારો અને અબજો વર્ષો સુધી તપશ્ચર્યા કરી હતી.^{૨૨} એ પ્રમાણે કઠિન તપ ક્યો પછી તે દેવ એક મોટા ધરામાંથી ન્યારે બહાર નીકળ્યા હતા, ત્યારે દેવાધિદેવ ઋક્ષાએ તેમની પાસે આવીને તપની વૃદ્ધિના વિષયમાં તથા કુશળતાના સંબંધમાં પ્રશ્ન પૂછ્યા હતા અને તે સમયે વૃષભધ્વજ શંકરે 'તપશ્ચર્યા ઘણી જ ઉત્તમ થઈ છે' એવો ઉત્તર આપ્યો હતો;^{૨૩-૨૪} પરંતુ મહાબુદ્ધિમાન અર્ચિત્ત-સ્વરૂપ અને સત્યધર્મમાં ધરાયણ રહેનારા ભગવાન શંકરે પોતાના ધ્યાનબળથી બેઈ લીધું કે, મારા તપના યોગથી મારા ઉદરમાં રહેલા શુકાચાર્ય પણ મોટો તપસ્વી બની ગયો છે.^{૨૫} હે મહારાજ! મહાયોગી અને વીર્યવાન તે શુકાચાર્ય શંકરના તપયોગથી અને કુબેરની પાસેથી હરી આવેલા

x આ ઉપરથી પિનાક શબ્દ 'વાળિત્ત મનામયત્' એટલે પિનાક આની વ્યુત્પત્તિથી સિદ્ધ થયો છે, એમ પ્રકાશિત કર્યું છે.

+ અર્થાત્ મહાદેવના ઉદરમાં ગયા પછી પણ શુકાચાર્ય આમતેમ ધૂમતા હતા, પણ અબની પેટે પચી ગયા ન હતા.

ધનના યોગથી સંપત્તિ થઈને ત્રણે લોકમાં પ્રકાશી રહ્યા હતા.^{૨૯} પછી પિનાકને ધારણ કરનારા યોગાત્મા શંકરે શરીરનાં સર્વ દ્વારોનો નિરોધ કરીને જેવું ધ્યાનાસન લગાવ્યું કે, તરત જ તેમના ઉદરમાં રહેલા શુક્રાચાર્ય અત્યંત ઉદ્વિગ્ન થઈને આમ તેમ ભ્રમવા લાગ્યા.^{૩૦} અને તે મહાયોગીએ ત્યાંથી બહાર નીકળવાની ઇચ્છાથી ત્યાં રહ્યા રહ્યા પણ મહાદેવની સ્તુતિ કરી અને ઘણા ઘણા પ્રયત્નો કર્યો પરંતુ શંકરે તેમને રૂંધી જ રાખ્યા.^{૩૧} પછી હે શત્રુહન રાજા! મહાસુનિ શુક્રાચાર્યે શંકરના ઉદરમાં રહીને આ પ્રમાણે વારંવાર પ્રાર્થના કરી કે, ‘હે ભગવન્! તમે મારા પર કૃપા કરો.’^{૩૨} તે સાંભળી દેવોમાં શ્રેષ્ઠ મહાદેવે શરીરનાં સર્વ છિદ્રોને રૂંધી દઈને શુક્રાચાર્યને કહ્યું: ‘તું મારા લિંગના માર્ગે થઈને બહાર નીકળ.’^{૩૩} પરંતુ શુક્રાચાર્ય ચોતરફથી રૂંધાઈ ગયેલા હોવાથી શંકરના લિંગદ્વારને પણ તે સમયે ભેઈ શક્યા નહિ, જેથી શંકરના જકરાશ્ચિ વડે બળું બળું થઈ જઈને ઉદરમાં ને ઉદરમાં ભટકવા લાગ્યા.^{૩૪} એ રીતે કેટલોક કાળ ભટક્યા પછી લિંગના માર્ગે થઈને તે બહાર નીકળ્યા અને તે દિવસથી આરંભીને ‘શુક’ એવા નામાંતરને પ્રાપ્ત થયા. આ કારણને લીધે જ શુકાચાર્ય આકાશમાં ગતિ કરી શકતા નથી.^{૩૫} તેજથી બલ્લવદ્યમાન દેખાતા શુકાચાર્યને લિંગ દ્વારા બહાર નીકળેલા ભેઈ શંકરને ઘણો જ ક્રોધ થઈ ગયો. તેમણે ત્રિશૂળ હાથમાં લઈને શુકાચાર્યને મારી નાખવાની તૈયારી કરી; પરંતુ દેવી પાર્વતીએ ક્રોધાયમાન થયેલા પોતાના પતિને તેમ કરતાં અટકાવ્યા. એ પ્રમાણે દેવીએ શંકરને અટકાવ્યા (અને શુકાચાર્યનું રક્ષણ કયું?) તેથી શુકાચાર્ય દેવીના પુત્રપણને પાગ્યા છે.^{૩૬}

* જેમ આપણે મનુષ્યો લિંગ દ્વારા જ જગતમાં ઉત્પન્ન થઈએ છીએ, જેથી આપણી ગતિ આકાશ-માર્ગે થઈ શકતી નથી, તેમ શુકાચાર્યનું ચારિત્ર શરીર પણ શંકરના લિંગ દ્વારા જ બહાર પડ્યું, જેથી તેની આકાશમાં ગતિ થઈ શકતી નથી, અર્થાત્ જેમ પરશુરામે રામચંદ્રનો અપરાધ કરીને પોતાની દિવ્ય ગતિ ગુમાવી હતી, તેમ શુકાચાર્યે ક્રોધેનું ધન હરીને શંકરનો જ અપરાધ કર્યો હતો, જેથી પોતાની સ્વર્ગગતિ ગુમાવી હતી.

દેવીએ શંકરને કહ્યું કે, ‘હે દેવ! આ પ્રાક્ષણ-ની હિંસા કરવી તે આપને યોગ્ય નથી; કેમ કે આપના લિંગમાર્ગે બહાર નીકળીને તે મારો પુત્ર થયો છે. વળી હરકોઈ પ્રાણી જે આપના ઉદરમાંથી બહાર નીકળે, તેનો કદી નાશ થાય જ નહિ.’^{૩૭}

દેવીનું એ વચન સાંભળીને ભગવાન શંકર પ્રસન્ન થયા. તેમણે હસતાં હસતાં દેવીને કહ્યું કે, ‘ભલે, તેને જ્યાં જવું હોય, ત્યાં સુખેથી જાય.’ હે રાજન્! શંકરે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે મહા-બુદ્ધિમાન સુનિ શુકાચાર્ય વર આપનારા દેવ શંકરને તથા દેવી પાર્વતીને પ્રણામ કરીને પોતાના ઇષ્ટસ્થાને ચાલ્યા ગયા:^{૩૮} હે ભરતશ્રેષ્ઠ યુધિષ્ઠિર-રાજા! તમે મને પૂછ્યું હતું, માટે મહાત્મા શુકાચાર્યનું આ ચરિત્ર મેં તમને કહ્યું, (ઓહો, હવે બીજું શું સાંભળવાની તમારી ઇચ્છા છે?)^{૩૯}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વોત્તર મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘શુકાચાર્યનું ચરિત્ર’ નામને

અધ્યાય ૨૯૬ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૯૦ માં

પરાશરગીતા-કર્મોની ગહન ગતિ !

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

અતઃ પરં મહાવાહો યચ્છ્રેયસ્તદ્વ્રવીહિ મે ।

ન ત્વપ્યામ્યમૃતસ્યેવ વચસસ્તે પિતામહ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે મોટી ભુલભોવાળા પિતા-મહા! મનુષ્ય જેમ અમૃતપાન કરીને તૃપ્ત ન થાય, તેમ હું તમારાં વચનો શ્રવણ કરીને તૃપ્ત જ થતો નથી; માટે હજી પણ મને કહો કે, જગતમાં પરમ કલ્યાણ કયું? હે મહાપુરુષ! કયું શુભ કર્મ કરવાથી પુરુષ આ લોકમાં તથા પરલોકમાં પરમ શ્રેય સંપાદન કરે, તે મને કહો.^૨

લીંગે કહ્યું: આ વિષયમાં જ પૂર્વે મહા-યશસ્વી રાજા જનકે મહાત્મા પરાશરને જે પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^૩ (જનકરાજાએ પરાશરને આ પ્રમાણે પૂછ્યું હતું કે,) ‘પ્રાણીમાત્રને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં બાણવા યોગ્ય પરમ શ્રેય કયું છે, તે મને કહો.’^૪ જનકરાજાના એ પ્રશ્નને સાંભળ્યા પછી સર્વ ધાર્મિક આચારને બાણનારા તપસ્વી સુનિ પરાશરે

રાજના ઉપર અનુચક કરવાની ઇચ્છાથી આ પ્રમાણે કહેવા માંડયું.^૫

પરાશરે કહ્યું : હે રાજા ! સારી રીતે આચરેલો ધર્મ જ આ લોકમાં તથા પરલોકમાં શ્રેયસ્કર થઈ પડે છે; માટે વિક્ષાનો કહે છે કે, ધર્મના જેવું પરમ શ્રેય બીજું એક પણ નથી.^૬ હે મહારાજા ! મનુષ્ય ધર્મનો અંગીકાર કરીને સ્વર્ગલોકમાં પૂજ્ય છે અને પ્રાણીમાત્રનો તે તે ધર્મ યસ્યાગાદિ કર્મ-વિધિરૂપ જ છે.^૭ આ ધર્મમાં રહીને પ્રત્યેક આશ્રમી-એ પોતપોતાનાં કર્મો કરે છે. હે તાત ! આ જગતમાં ચારે વર્ણોને માટે ચાર પ્રકારની આજીવિકાનું શાસ્ત્રમાં વિધાન કરવામાં આવ્યું છે^૮ અને મનુષ્યે શાસ્ત્રમાં કહેલી જે જે આજીવિકામાં સ્થિર થાય છે, તે તે સર્વ આજીવિકાઓ માત્ર સંકલ્પથી જ પ્રવૃત્ત થાય છે.^૯ પોતાની આજીવિકા ચલાવવા માટે મનુષ્યે અનેક પ્રકારના માર્ગો દ્વારા પુણ્ય તથા પાપકર્મોનું સેવન કરે છે અને પછી જ્યારે તેઓ મરણ પામે છે, ત્યારે તેઓની પોતપોતાનાં કર્મ પ્રમાણે અનેક ગતિઓ થાય છે.^{૧૦} જોકે સાધારણ રીતે પ્રાણીમાત્રની સમાનતા જ હોય છે, તોપણ જેમ એકાદ ત્રાંખાના વાસણને સોનાનો અથવા રૂપાનો ઢોળ ચઢાવવાથી તે બંને સોનાનું અથવા રૂપાનું હોય તેવું બની જાય છે, તેમ પ્રાણી પણ પૂર્વકર્મનાં પુણ્યપાપરૂપી ઢોળથી રંગાઈને પુણ્ય-યોનિમાં અથવા પાપયોનિમાં અવતરે છે.^{૧૧} જગત નો કોઈ પણ પદાર્થ તેના બીજ-મૂળકારણ વિના ઉત્પન્ન થતો જ નથી. (અર્થાત્ પુણ્યપાપરૂપી બીજને લીધે જ પ્રાણી પુણ્ય તથા પાપી યોનિમાં જન્મે છે.) વળી પૂર્વજન્મમાં જે પુણ્યકર્મ કહ્યું ન હોય, તો મનુ-

જેમ કે બ્રાહ્મણે પ્રતિપદ્ધત આજીવિકાનો આશ્રય કરવો, ક્ષત્રિયોએ પ્રજાઓ પાસેથી કર લઈને આજીવિકા ચલાવવી, વૈશ્યોએ ખેતીનાડી તથા વેપાર કરીને આજીવિકા ચલાવવી અને શૂદ્રોએ ત્રણે વર્ણોની સેવા કરીને આજીવિકા ચલાવવી.

* જેમ કે અત્યંત પાપકર્મ કરનારાઓને પશુપક્ષીની જાતિમાં અવતરવું પડે છે, અત્યંત પુણ્યકર્મ કરનારાઓને સ્વર્ગલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે, પુણ્ય તથા પાપની સમાનતાવાળાઓને મનુષ્યપણું પ્રાપ્ત થાય છે અને જ્ઞાન દ્વારા પુણ્ય તથા પાપનો ઉત્કેષ કરનારાઓને મુક્તિપદ પ્રાપ્ત થાય છે.

ધ્યને કદી સુખ જ મળતું નથી; પરંતુ પુણ્યકર્મ કરીને જ મનુષ્ય મરણ પછીના બીજજન્મમાં સુખને પામે છે.^{૧૨} જોકે આ પુણ્યપાપના સંબંધમાં કેટલાએક નાસ્તિકો આ પ્રમાણે કહે છે કે, 'પૂર્વજન્મમાં કરેલાં પુણ્યપાપરૂપ દેવ પ્રાણીઓને સુખ-દુઃખ આપવામાં સાધનભૂત છે, એમ અમે માનતા જ નથી; કેમ કે અગ્નિની ઉજ્જ્વળતા જેમ સ્વાભાવિક છે, તેમ પ્રાણીઓ પણ સ્વાભાવિક રીતે જ સુખી અથવા દુઃખી થાય છે અને સ્વાભાવિક રીતે જ દેવ, મનુષ્ય અથવા અંધર્ધ્યોનિમાં ઉત્પન્ન થાય છે. તેમાં બીજું કંઈ કારણ જ નથી.^{૧૩} વળી મનુષ્યે મૃત્યુ પછી પોતે પૂર્વજન્મમાં કરેલાં કર્મોનું સ્મરણ કરી શકતા નથી, તે ઉપરથી પણ બહુ શકાય છે કે સુખ-દુઃખાદિરૂપી ફળની પ્રાપ્તિમાં નિત્ય, નૈમિત્તિક,

+ આપણે અનુભવીએ છીએ કે, ઉનાગાની ઝાડમાં ધૂળમાં દટાયેલાં બીજોને આપણે જોઈ શકતા નથી, પરંતુ વર્ષાઋતુમાં વૃષ્ટિના જળનો જેવો સંબંધ થાય છે, કે તરત જ તે બીજો જગીને બહાર નીકળે છે અને તે સમયે જ આપણે જાણીએ છીએ કે, આ સ્થળે પૂર્વ બીજ હોવાં જ જોઈએ. તે પ્રમાણે જ પૂર્વજન્મમાં કરેલાં કર્મોને આપણે જોઈ શકતા નથી; પરંતુ જ્યારે સમય આવે છે અને તે કર્મોનાં ફળરૂપી સુખદુઃખાદિ જ્યારે પ્રકટ થાય છે, ત્યારે આપણે જાણી શકીએ છીએ કે, કર્મોનું અસ્તિત્વ છે જ, છતાં પણ આપણે કર્મોનું અસ્તિત્વ ન માનીએ, તો કૃતનાશ અને અકૃતાબ્યાગમરૂપ દેવની પ્રાપ્તિ અવશ્ય થાય; અર્થાત્ કર્મોને જો ન માનવામાં આવે, તો કરેલાં કર્મો વ્યર્થ થશે અને નહિ કરેલાં કર્મોનું ફળ પ્રાપ્ત થશે; માટે સિદ્ધ થાય છે કે, કર્મને લીધે જ પ્રાણી આ લોકમાં સુખ-દુઃખ ઉત્પન્ન પામે છે અને પરલોકમાં કેવળ સુખનો જ અનુભવ કરે છે.

x આ ચોદમ શ્લોકનું ભાષાંતર મુંબઈની પ્રતના મૂળપાઠને અનુસરીને કરવામાં આવ્યું નથી; પણ રીકાકાર નીલકંઠે દર્શાવેલા પાઠાંતરને અનુસરીને જ કરવામાં આવ્યું છે; કેમકે આગળપાછળનો સંબંધ બેતાં જણાય છે કે, ૧૩મા શ્લોકથી આરંભીને ૧૫મા શ્લોક સુધીમાં નાસ્તિક મતનું જ પ્રથમ નિરૂપણ કરવામાં આવ્યું છે અને પછી ૧૬મા શ્લોકથી આરંભીને તે મતનું ખંડન કરવામાં આવ્યું છે; માટે નીલકંઠે દર્શાવેલો પાઠાંતર અમને યોગ્ય જણાયો છે અને તે પાઠાંતર સ્વીકારીએ છીએ, તો જ ૧૩ થી ૧૫મા શ્લોક સુધીમાં નાસ્તિક મતનું નિરૂપણ સારી રીતે દેખાઈ આવે છે.

કાર્ય અને નિષિદ્ધ એમ ચાર પ્રકારનું કર્મ જ કારણ-
રૂપ છે. આવા પ્રકારની માન્યતા બુલભરેલી છે. જોકે
વેદમાં એવો ઉલ્લેખ કરવામાં આવે છે કે, ‘પુણ્ય
તથા પાપને લીધે મનુષ્ય સુખી અને દુઃખી થાય છે;’
પરંતુ આ ઉલ્લેખનો વારત્તવિક આશય એવો જ છે
કે, તેને લીધે લોકવ્યવહારની બરાબર વ્યવસ્થા રહે
અને દુઃખના સમયમાં મનુષ્યને શાંતિ મળે. (અર્થાત્
વેદની અંદર એવો ઉલ્લેખ કરવામાં ન આવ્યો
હોત, તો મનુષ્ય બીજાની વૃદ્ધિ જોઈને તથા પોતાની
હાનિ જોઈને ઘણો ઘણો સંતાપ કરત અને તેને
લીધે પોતાના લૌકિક વ્યવહારથી બ્રદ્ધ થાત; માટે તે
ઉપરથી કર્મોનું અસ્તિત્વ કહી સિદ્ધ થાય તેમ નથી
જ; કેમ કે વેદોક્ત કર્મવાદ કેવળ કલ્પિત જ છે.)
અને તે કારણથી જ (પૃહસ્થતિ, આપોક આદિ)
પ્રાચીન પુરુષોએ કર્મોનું અસ્તિત્વ સ્વીકાર્યું નથી.
હે જનક રાજા ! (નાસ્તિકોને આ સ્વભાવવાદ કેવળ
મૂર્ખાઈભરેલો જ છે; કેમ કે) મનુષ્ય ઇન્દ્રિય, મન,
વાણી અને શરીરથી પુણ્ય, પાપ, નીતિ અને અની-
તરૂપ ચાર પ્રકારનું કર્મ અવશ્ય કરે જ છે અને
જેણે જેવા પ્રકારનું કર્મ કર્યું હોય, તેને તેવા પ્રકાર
નું ફળ મળે જ છે; ૧૪-૧૫ તેમ જ હે રાજા ! કોઈ
સમયે મનુષ્યને સુખનો અનુભવ થાય છે, કોઈ
સમયે દુઃખનો અનુભવ થાય છે અને કોઈ સમયે
સુખનો તથા દુઃખનો બન્નેનો અનુભવ થાય છે,
તેનું મૂળ કારણ કર્મ જ છે. (અને નાસ્તિકોના
સ્વભાવવાદ પ્રમાણે તો અગ્નિનો સ્વભાવ જેમ સદાને
માટે ઉજ્જ્વળ જ છે, તેમ એક મનુષ્ય એક વખત
સુખી થયો, એટલે સદાને માટે સુખી રહેવો જોઈએ
અને એક વખત દુઃખી થયો, એટલે સદાને માટે
દુઃખી જ રહેવો જોઈએ; માટે સિદ્ધ થાય છે કે,
સ્વભાવવાદ કેવળ પાયા વિનાનો જ છે.) મનુષ્યે પુણ્ય-
કર્મ કર્યું હોય કે પાપકર્મ કર્યું હોય, પણ તેના
ફળનો ભોગ કયો વિના તેનો કદી નાશ થતો જ
નથી. ૧૭ હે તાત ! કોઈ સમયે એવું પણ બને છે
કે, એકાદ મનુષ્યમાં પુણ્ય તથા પાપ બન્ને રહેલાં
હોય છે, તોપણ પાપની પ્રબળતાને લીધે તે મનુષ્ય
સંસારસુદ્રમાં દૂબકાં ખાતો ખાતો જ્યાં સુધી
દુઃખમાંથી મુક્ત થતો નથી, ત્યાં સુધી તેનું પુણ્ય
એક કૂટસ્થ-પક્ષપાતરહિતની પેઠે પાપનો વિરોધ

કયો વિના જ બાબુ પર જીવું રહે છે, પછી દુઃખનો
જ્યારે ક્ષય થઈ જાય છે, ત્યારે મનુષ્ય પુણ્યકર્મના
ફળનું સેવન કરે છે અને એ જ પ્રમાણે હે રાજા !
(પાપકર્મ જોણું હોય તો) પુણ્યકર્મનો ક્ષય
થઈ ગયા પછી પણ પાપકર્મના ફળને ભોગ-
વવું જ પડે છે; ૧૮-૧૯ તોપણ દમ, ક્ષમા, ધૃતિ, તેજ,
સંતોષ, સત્યવાદીપણું, લજ્જા, અહિંસા, અવ્ય-
સનીપણું અને દક્ષતા આ દશ ગુણો પાપપુણ્યનો
મૂલમાથી જ ઉગ્રેદ કરીને પરમ સુખ આપનારા
થાય જ છે. ૨૦ મનુષ્ય સદાને માટે સુખી અથવા
સદાને માટે દુઃખી કદી હોતો જ નથી; એમ સમ-
જીને વિચક્ષણ પુરુષે પોતાના મનનું સમાધાન કરવા
માટે નિત્ય પ્રયત્ન કરવો. ૨૧ જગતને કોઈ પણ
મનુષ્ય બીજાના પુણ્યનું કે બીજાના પાપનું ફળ
કદી પોતે ભોગવી શકતો નથી; પણ જેણે જેવું કર્મ
કર્યું હોય, તેને જ તેવું ફળ ભોગવવું પડે છે. ૨૨
પુરુષ સુખદુઃખના હેતુરૂપ પુણ્યપાપનો તત્ત્વજ્ઞાન
દ્વારા લય પમાડી દઈને જ્ઞાનમાર્ગ દ્વારા જ ઇષ્ટ
વસ્તુને (પરબ્રહ્મને) પામી શકે છે; કેમ કે સુપુત્રાદિ
મનુષ્યલોકના સંબંધીજનો તો બીજો માર્ગ જ
પ્રચાણ કરનારા હોય છે. ૨૩ જે પુરુષે બીજાએ
કેદારા જે કર્મને નિંદા ગણી કાઢ્યું હોય અને દોષ-
વાન તરીકે સર્વત્ર બહાર કર્યું હોય, તે કર્મને તેણે
પોતે કદી કરવું નહિ; તેમ જ જે પુરુષ પોતે યોગી
હોય, છતાં બીજાઓ પર દોષદષ્ટિ કરે તો જગતમાં
ઉપહાસપાત્ર જ થાય. ૨૪ હે રાજા ! જે મનુષ્ય
ક્ષત્રિય હોવા છતાં બીજાણું હોય, બ્રાહ્મણ હોવા છતાં
સર્વલક્ષી હોય, વૈશ્ય હોવા છતાં નિઃસ્પૃહ હોય,
હીન જાતિનો હોવા છતાં આળસુ હોય, વિદ્વાન
હોવા છતાં દુરાચારી હોય, કુળવાન હોવા છતાં
આરિચ્છબ્રદ્ધ હોય, બ્રાહ્મણ હોવા છતાં સત્યબ્રદ્ધ
હોય, સૌ હોવા છતાં વ્યભિચારિણી હોય, યોગી
હોવા છતાં રાગી હોય, દેવાદિના નિમિત્ત વિના કેવળ

૪ અર્થાત્ સુખદુઃખ બન્નેને આગમપાથી અથવા
નાશવત સમજીને તેની ઉપેક્ષા કરવાપૂર્વક બ્રહ્મદર્શનના
હેતુરૂપ સમાધિમાં યત્નશીલ થવું.

* અર્થાત્ સ્ત્રી, પુત્ર, પૃથુ, મૃદુ, ધન અને આગ-
બગીચા વગેરે પદાર્થો પુરુષને સ્વર્ગ કે મોક્ષ મેળવવામાં
લેશમાત્ર ઉપકારક નથી.

પોતાને માટે જ અન્નપાક કરતો હોય, મૂખ હોવા છતાં બહુ વાચાળ હોય, જે રાષ્ટ્ર રાજથી રહિત હોય અને જે મનુષ્ય વિરાગી થયેલો હોય, છતાં યોગ સાધનથી રહિત હોય, તેઓ સર્વે અતિ શોચનીય દશાને પામે છે. ૨૫૨૬

ઇતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરત્મા શાંતિપર્વાત્તર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'પરાશરગીતા-કર્મોની ગહન ગતિ'
નામનો અધ્યાય ૨૯૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૯૧મો

પરાશરગીતા (ચાલુ)-કર્મોની ગહન ગતિ !

॥ પરાશર ઉવાચ ॥

મનોરથરથં પ્રાપ્ય હંદ્રિયાર્થહયં નરઃ ।

રશ્મિભિર્જ્ઞાનસંભૂતૈર્યો ગચ્છતિ સ વુદ્ધિમાન્ ॥૧॥

પરાશરે કહ્યું : હે જનકરાજ ! જે પુરુષ પર-
લોકમાં ગમન કરવાના સાધનરૂપી મનોમય શરીરને
એક રથરૂપે પ્રાપ્ત કરીને, હંદ્રિયોના વિષયોને તેમાં
બેસાડેલા થોડાઓ તરીકે બાળીને, જ્ઞાનરૂપી
લગામના સાધન વડે મોક્ષમાર્ગમાં જ આગળ વધે
છે, તે પુરુષ ખરો બુદ્ધિમાન ગણાય છે. ૧ હે કિંજ !
કોઈ પ્રકારના આદંબરનો આશ્રય કયો વિના કેવળ
મનરૂપે જ રથિતિ કરનારા અને સર્વ પ્રકારની વૃત્તિ-
ઓનો ત્યાગ કરનારા પુરુષે ધ્વનિના ધ્યાનરૂપી ભક્તિ
નો જ આશ્રય કરવો તં ઉત્તમ છે; પરંતુ તે ભક્તિ
કર્મોને ક્ષીણ કરનારા કોઈ બ્રહ્મવેત્તા શુર પાસેથી
સંપાદન કરેલી હોવી જોઈએ, નહિ કે પોતાની સમાન
યોગ્યતાવાળા પુરુષ પાસેથી અથવા પરસ્પર ઉપ-
દેશ કરીને તે ભક્તિ પ્રાપ્ત કરવી જોઈએ. ૨ હે રાજ !
આશુપ, જે મહાહુલંક છે, તેને સંપાદન કરીને વિપ-
યોતુ સેવન કરવામાં જ તેનો નાશ કરી નાખવો નહિ,
પરંતુ પુણ્યકર્મનું સેવન કરીને ઉત્તરોત્તર ઉત્કૃષ્ટલાભ
મેળવવા માટે જ મનુષ્યે ચતન કરવો જોઈએ. ૩ પૂર્વે
(વૃતગીતામાં) કહેલા કૃષ્ણ, ધૃમ્, નીલ, રક્ત, હારિત
અને શ્વેત એ છ વર્ણો, જે સત્વાદિક શુભોના
ઓછાવત્તાપણાને લીધે મનુષ્યોમાં ઉત્પન્ન થાય છે, તે

* અર્થાત્ પરાક્ષ જ્ઞાન ધરાવનારા પુરુષોને પરસ્પર
ઉપદેશ આપવાનો અધિકાર નથી જ, માટે તેના પુરુષોએ
અપરાક્ષ જ્ઞાન ધરાવનારા કોઈ માની પુરુષને જ પોતાનો
શુર બનાવવો જોઈએ.

વર્ણોથી બ્રહ્મ થયેલો, અર્થાત્ ઉચ્ચ વર્ણનો હોવા છતાં
નીચ વર્ણને સ્વીકારી બેઠેલો પુરુષ જગતમાં માન-
પાત્ર થતો નથી; કેમ કે ઉચ્ચ વર્ણના ઉત્તમ સંસ્કારને
પામ્યો હોય છતાં જે પુરુષ નીચ વર્ણના રાજસ
કર્મનું સેવન કરે છે, તે તેની વર્ણબ્રહ્મતાનું લક્ષણ
છે અને તેવો પુરુષ શ્રેષ્ઠ તરીકે કદી ગણતો જ નથી. ૪
પુણ્યકર્મ કયાં હોય તો જ મનુષ્ય ઉચ્ચ વર્ણને
પ્રાપ્ત કરે છે અને જે પુરુષ હુલંક એવા તે ઉચ્ચ
વર્ણને પામ્યો નથી, તે તો પોતાનાં પાપકર્મને લીધે
આત્મહત્યા જ કરી બેસે છે, અર્થાત્ નરકાદિ દુઃખો-
માં જ સળગ્યા કરે છે. ૫ મનુષ્ય અભણતાં કરેલાં
પાપનો જ તપ દ્વારા નાશ કરી શકે છે; પરંતુ જે પાપ-
કર્મ પોતે બાળી બેઠેલો કયું હોય, તેમાંથી તો
દુઃખની ઉત્પત્તિ થાય છે; માટે દુઃખરૂપી ક્ષણો
જેમાંથી ઉદય થાય છે તેવાં પાપકર્મોનું કદી સેવન જ
કરવું નહિ. ૬ જેમ એક પવિત્ર પુરુષ કોઈ ચંડાલનું
કદી સેવન કરતો નથી, તેમ બુદ્ધિમાન પુરુષે જેનું
પરિણામ ઘણું જ પાપજનક હોય તેવા મહાન ક્ષણ-
વાળા કર્મનું પણ કદી સેવન કરવું નહિ. ૭ હું જોઈ
શકું છું કે, પાપકર્મનું ક્ષણ ઘણું જ કષ્ટકારી હોય
છે; કેમ કે પાપકર્મના પ્રભાવથી મનુષ્યની દૃષ્ટિ વિપ-
રીત થઈ જાય છે અને તેને લીધે દેહાદિતુલ્ય પદાર્થોમાં
પણ મનુષ્યને આત્મબુદ્ધિ ઉત્પન્ન થાય છે. ૮ જે મૂખ
પુરુષ યોગમાર્ગમાં પ્રવૃત્ત થયેલો હોય છે, છતાં
વેરાગ્યવાસનાથી રહિત હોય છે, તે પુરુષને મૂઝા
પથી નરકાદિ મહાન દુઃખો પ્રાપ્ત થાય છે અને તેને
લીધે તેનો સંતાપ પણ વધી પડે છે. ૯ હે મનુ-
ષ્યોના ઇન્દ્ર ! જે વસ્ત્ર સ્વભાવથી જ શુદ્ધ હોય, તેને
બીબા હરકોઈ રંગોથી રંગવામાં આવ્યું હોય, છતાં
પાછળથી શુદ્ધ કરી શકાય છે, પણ બિલામાના
કાળા રંગથી રંગાયેલા વસ્ત્રને અત્યંત પ્રયત્ન કરવા
છતાં પણ શુદ્ધ કરી શકાતું નથી; એ પ્રમાણે જ
અજ્ઞાનથી કરેલાં પાપ વડે મલિન થયેલા અંતઃકરણ-
ને તપશ્વરણ વગેરેથી શુદ્ધ કરી શકાય છે, પણ
ખાસ બાળી બેઠેલો કરેલાં પાપથી મલિન થયેલા
અંતઃકરણને કદી શુદ્ધ કરી શકાતું નથી, એમ તારે
બાલવું. ૧૦ જે પુરુષ બાળી બેઠેલો પાપકર્મ કરી
તેને દૂર કરવા માટે પાછળથી પ્રાયશ્ચિત્ત આદિ શુભ
કર્મ કરે છે, તે પુરુષને પાપનું તથા પુણ્યનું બુદ્ધ

જુદું ફળ પ્રાપ્ત થાય છે, પણ તેણે કરેલા પ્રાયશ્ચિત્તથી તેના જાણી જોઈને કરેલા પાપનો કદી નાશ થતો નથી.^{૧૧} બ્રહ્મવાદી બ્રાહ્મણો શાસ્ત્રોના પ્રમાણ આપીને કહે છે કે, અજાણના કરેલા હિંસાદિ પાપોને અહિંસાદિ ધર્મનું પાલન કરવાથી દૂર કરી શકાય છે, પણ જાણી જોઈને કરેલા પાપોને કોઈ રીતે દૂર કરી શકાતા નથી.^{૧૨} પણ આ વિષય માં મારો તો એવો જ મત છે કે, જે કોઈ કર્મ, ભલે પછી તે પુણ્યકર્મ હોય, પાપકર્મ હોય, અજાણ થી થયું હોય, જાણી જોઈને થયું હોય, મહાન હોય કે અત્યંત હોય, તોપણ તેનું ફળ તેના કર્તોને અવશ્ય મળે જ છે.^{૧૩} માત્ર તેમાં વિશેષતા એટલી જ છે કે, જે કોઈ રથજી અથવા સૂક્ષ્મ કર્મ મન અને બુદ્ધિના નિશ્ચયપૂર્વક કરવામાં આવ્યું હોય, તેનું ફળ તેના પ્રમાણમાં જ ભોગવવું પડે છે, અર્થાત્ સૂક્ષ્મ કર્મ કરેલું હોય તો સૂક્ષ્મ મુખ્ય બાદિ પ્રાપ્ત થાય છે અને રથજી કર્મ કર્યું હોય તો રથજી મુખ્ય બાદિ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૪} હવે ધર્મનું રાજા કોઈ સમયે અજાણતા પણ મહાભયકર કર્મ થઈ જાય તો તેમાંથી નરક જેવું ઉગ્ર ફળ પ્રાપ્ત થાય જ છે. માત્ર વિશેષતા એટલી જ છે કે, જાણી જોઈને કરેલા કર્મનું જે ફળ પ્રાપ્ત થાય છે, તેના કરતા અજાણતા કરેલા કર્મનું ફળ અમુક અંશે અત્યંત હોય છે.^{૧૫} ધર્મોત્તમા પુરુષે પ્રાચીન કાળના દેવતાઓના

તથા મુનિઓના કર્મોને અનુસરીને તે પ્રમાણે વર્તવાનો આરંભ કરવો નહિ, તેમ તેઓના કર્મોનું શ્રવણ કરીને તેઓની નિદા પણ કરવી નહિ,^{૧૬} પરંતુ હે રાજા! અમુક એક શુભ કર્મ પોતાનાથી બની શકશે કે નહિ, એનો મનમાં વિચાર કરીને તેમ જ તે કર્મના સ્વરૂપને સંપૂર્ણ રીતે જાણીને જે પુરુષ તે કર્મ કરવાનો આરંભ કરે છે, તે પુરુષ જ કલ્યાણને જોઈ શકે છે.^{૧૭} જેમ માટીના એક કાચા વાસણમાં પાણી ભરવામાં આવે છે, તે તે વાસણ નો જ એકદમ નાશ થઈ જાય છે, પણ પાકા વાસણ માં પાણી ભરવાથી તે વાસણનો કદી નાશ થતો નથી અને પાણી પણ તેની અંદર બિંદર થઈને રહે છે, તેમ જે કર્મો જ્ઞાનરહિત સામાન્ય મનુષ્યોને અતિશય બાધક થઈ પડે છે, તે જ કર્મો જ્ઞાનસપ્ત મહાપુરુષોને લેશમાત્ર પણ બાધક થઈ શકતા નથી.^{૧૮} જેમ એક જળભરેલા પાત્રમાં બીજું પાણી રેડવાથી તે માહેના જળમાં વૃદ્ધિ જ થાય છે, તેમ હે રાજા! જે કર્મો જાણી જોઈને કરવામાં આવ્યા હોય, તે પાપજનક હોય કે પુણ્યકારક હોય, પણ તેના કર્તોના મૂળ કર્મોમાં વૃદ્ધિ કરનારા જ થઈ પડે છે.^{૨૦} વસ્તુસ્થિતિ આવા પ્રકારની છે, તોપણ રાજાઓના વિશેષ ધર્મો તો એ જ છે કે, તેઓએ પોતાના કરતા બળવાન ગણાતા શત્રુઓને જીતવા, પ્રજાઓનું સારી રીતે પાલન કરવું, અગ્નિહોત્ર રાખવું, અનેક પ્રકારના યજ્ઞો કરીને ઈશ્વરનું પૂજન કરવું અને વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થાય તો મધ્યમ અવસ્થામાં

જાણી જોઈને મારી નાખ્યા હતા, છતાં તેને બ્રહ્મકલ્યા કેમ ન લાગી અને તેનો નરકમાં નિવાસ કેમ ન થયો? તેમ જ શાકુષ્ઠે મોળ દમર સ્ત્રીઓને ભોગવી છતાં તેમને બ્રહ્મચારી શા માટે કહેવામાં આવે છે? આ શંકાનું સમાધાન કરવા માટે જ સત્તરમા સ્લોકનો આરંભ છે.

× કેમ કે તેના તેજસ્વી પુરુષો પાપપુણ્યથી ઉદાસીન હોય છે, તેથી તેઓએ કુલકર્મ કર્યું હોય, તોપણ તેઓને દોષજનક થતું નથી પરંતુ બીજા સામાન્ય પુરુષને તો તેનું કર્મ આત્મવાંતક જ થઈ પડે છે. આવા આશયથી જ શ્રીમદ્ ભાગવતમાં પણ કહ્યું છે કે, તેજસ્વિને ન દોષાય વદ્ધે સવ્યુજો યથા। જેમ અગ્નિ તારા નરસા સર્વ પદાર્થોનું ભક્ષણ કરે છે, છતાં પોતાના તેજસ્વી બ્રહ્મ થતો નથી, તેમ તેજસ્વી પુરુષ નિઃકર્મ થઈ ગમે તે કર્મ કરે, તોપણ તેને દોષ લાગતો નથી.

× ધર્મશાસ્ત્ર પણ કહે છે કે,
પ્રાયશ્ચિત્તૈરેત્યનો યદ્દાનન્ત્ર મન્વેત્।
હુદ્ધિરૂપે કૃત વારે પ્રાયશ્ચિત્ત ન વિષ્ટે॥

જે પાપ અચાનકથી થઈ ગયું હોય તેને જ પ્રાયશ્ચિત્તો દ્વારા દૂર કરી શકાય છે, પણ જાણી જોઈને કરેલા પાપને માટે તો કોઈ પ્રાયશ્ચિત્ત જ નથી.

* કહેવાનો આશય એ છે કે, જે કર્મ જાણી જોઈને કરેલું હોઈને ઘણું જ મોટું હોય, તેનું ફળ તેના પ્રમાણમાં ભોગવવું જ પડે, એમાં તો કોઈ શંકા જ નથી, પણ જે કર્મ અજાણપણે થયું હોય, તેનું પણ તેના પ્રમાણમાં કઈક સૌમ્યતાનાળું ફળ ભોગવવું જ પડે તત્પરથી કે, 'કૃતકમસ્યો નાસ્તિ કલ્પકોટિશ્ચૈત્તરિપિ' કરેડા કપો થઈ જાય તોપણ કરેલા કર્મોનો ભોગ કર્યો વિના નાશ નથી જ.

+ પરાશરના આ કથન ઉપર કેટલાએકને શંકા થવાનો સભવ છે કે, વિદ્યામિત્રે વસિષ્ઠના સો પુત્રોને

નહિ તો અત્ય અવસ્થામાં તો ખાસ કરીને વાન પ્રસ્થાશ્રમનો જ સ્વીકાર કરવો ૨૨ હે નરેન્દ્ર! હમ શુભને ધારણ કરનારા ધર્મશીલ પુરુષે પ્રાણીમાત્રને પોતાના આત્મા તુલ્ય જોવા અને ઉત્તમ આચિન્ધ તથા પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરવા માટે પોતાની શક્તિ અનુસાર શુરુઓની પૂજા કરવી, કેમ કે શુરુઓની પૂજા કરવાથી જ પરમ સુખ મળે છે ૨૩

હતિ શ્રીમદ્દાહારતમા શાંતિપર્વા તર્ગ તર્જોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'પરાશરગીતા-શ્રીમાની મહાનગતિ' નામનો અધ્યાય ૨૧૧ મે સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૧૨ મો

પરાશરગીતા (ચાલુ)-દાનમાહાત્મ્ય

॥ પરશર ઉવાચ ॥

કાઃ કર્મ ચોપકુરુતે ક્ષય કર્મૈ પ્રમચ્છતિ ।

પ્રાણી કરોત્યયં કર્મ સર્વમાત્માર્થમાત્મના ॥ ૧ ॥

પરાશરે કહ્યું : આ જગતમાં કોણ કોના ઉપર ઉપકાર કરે છે અને કોણ કોને આપી દે છે? પ્રાણી પોતે જ માત્ર પોતાને માટે સર્વ પ્રકારના કર્મો કરે છે. ૧ ગૌરવ અને સ્નેહથી રહિત થયેલો પોતાનો સગો ભાઈ હોય તોપણ તેનો મનુષ્ય ત્યાગ કરે છે, તો પછી ગૌરવ અને સ્નેહ વિનાના સામાન્ય મનુષ્યનો ત્યાગ કરે, એમાં શું આશ્ચર્ય છે? ૨ કોઈ પણ ઉત્તમ પુરુષને દાન આપવું અને કોઈ ઉત્તમ પુરુષ પાસેથી દાનનો પ્રતિગ્રહ કરવો એ બંનેનું ફળ એક સરખું જ છે, તોપણ દિગ્જવણના પુરુષને પાતંગ્રહના કરતાં દાન દેવાથી અધિક પુણ્ય પ્રાપ્ત થાય છે ૩ શાસ્ત્રકારોએ આવો એક નિશ્ચય કર્યો છે કે, જે ધન ન્યાયમાર્ગે સંપાદન કરેલું હોય અને જે ધનની ન્યાયમાર્ગે જ વૃદ્ધિ કરી હોય, તે ધનને ખાસ ધર્મને માટે જ સાચવી રાખવું ૪ વળી ધર્મ કરવાની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષે કોઈ પ્રકારનું ધાતકી કર્મ કરીને ધન મેળવવું નહિ, તેમ

જ પોતાની શક્તિ પ્રમાણે દાનાદિક કર્મો કરવા, પણ અન્યાયમાર્ગે ધનઅમૃદ્ધિ પ્રાપ્ત કરવાનો મનમાં વિચાર સુદ્ધા ન કરવો ૫ જે પુરુષ નિધન હોય, તેણે પોતાની શક્તિ પ્રમાણે અતિથિને પીવા માટે કે નાહવા માટે ઠંડું કે ગરમ જળ પણ અર્પણ કરવું, જેથી ભૂખ્યાને લોખન આપ્યા જેટલું ફળ તેને મળે છે. ૬ મહાત્મા રતિદેવે ફળ, મૂળ અને પાદડા અર્પણ કરીને જ મુનિઓનો સત્કાર કર્યો હતો, છતાં તેણે જગતમાં ઇષ્ટ ગણાયેલી સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી હતી. રાજા શૈવ્યે પણ ફળ અને પાદડા જ અર્પણ કરીને સૂર્યનારાયણને પ્રસન્ન કર્યા હતા અને તેથી તેને પરમ સ્થાન પ્રાપ્ત થયું હતું. ૭ મનુષ્ય જેવો જન્મે છે કે, તરત જ દેવ, પિતૃ, અતિથિ અને માતાપિતા આદિ પોષ્યવર્ગના ઋણથી બાધાર્થ બંધ છે, માટે પ્રત્યેક મનુષ્યે એ ઋણમાથી મુક્ત થવાનો પ્રયત્ન કરવો જોઈએ ૮ તેમાં સ્વાધ્યાય કરીને મહર્ષિઓના ઋણમાથી મુક્ત થવું, યજ્ઞધાગાદિ કરીને દેવોના ઋણમાથી મુક્ત થવું, પિતૃદાન કરીને પિતૃઓના ઋણમાથી મુક્ત થવું, આદરશીલ્ય કરીને મનુષ્યોના ઋણમાથી મુક્ત થવું, વેદશાસ્ત્રનું અધ્યયન કરીને, પાત્ર મહાધન કરીને તેમ જ પ્રાણીમાત્ર પર દયાળુ થઈને પોતાની જાતના ઋણમાથી મુક્ત થવું અને જાતકર્મોદિ સત્કારો કરીને પુત્રાદિના ઋણમાથી મુક્ત થવું. ૧૦ ૧૧ મુનિલોકો ધનથી રહિત હોય છે, તોપણ દાન અને ધારણા આદિ પ્રયત્ન કરીને તથા વિધિપૂર્વક અગ્નિહોત્ર હોમોને સિદ્ધિપદને પામે છે ૧૨ હે મહાબાહુ! અજગતનો પુત્ર શુનશૈષ યજ્ઞમાં ભાગ લેનારા દેવતાઓની વેદોક્ત કષ્યાઓ વડે સ્તુતિ કરીને વિશ્વામિત્રનો પુત્ર થઈ શક્યો હતો ૧૩ શુકાચાર્ય દેવના દેવ શંકરની કૃપા મેળવીને શુકપણાને પામી શક્યા છે અને દેવી પાર્વતીની સ્તુતિ કરીને હજી સુધી પણ યજ્ઞસપ્ત થઈને આકાશમાં દીપ્તિ રહ્યા છે ૧૪ વળી અસિત-દેવલ, નારદ, પર્વત, કક્ષીવાન, જમ્બવિના પુત્ર પરશુરામ,

* મતલબ કે, આપું જગત કેવળ સ્વાર્થો જ છે માટે પોતાના આત્માનું હિતકારક કર્મ પોતે જાતે જ કરવું

× અર્થાત્ નિધન પુરુષે ઉત્તમ પુત્ર પામેથી પ્રતિ ગ્રહ લઈને જ દાનનું પુરન પ્રાપ્ત કરવું, પણ ધનવાન પુરુષે તો સુધારાને દાન આપીને જ પ્રતિગ્રહના કરતાં અધિક પુણ્ય પ્રાપ્ત કરવું

* ગીકાર નીલકંઠ લખે છે કે, આ શ્લોકના પૂર્વાર્થનું બીજું અર્થ 'કૃત્તિકતરગોડગમત' એવું છે પણ તેને બદલે 'અગ્નિતરગોડગમત' એમ વાંચવું, કેમ કે બદ્ધય આદિણમાં 'શુન મેષ અજગતનો પુત્ર હતો છતાં વિશ્વામિત્રનો પુત્ર થયો' એમ કહેવામાં આવ્યું છે.

જિતેદ્રિય તાડ્ય, વસિષ્ઠ, જમદગ્નિ, વિશ્વામિત્ર,
અત્રિ, ભરદ્વાજ, હરિશ્ચન્દ્ર, કુંડધાર અને શુતશ્રવા,
આ સર્વ મહર્ષિઓએ ચિત્તને એકાગ્ર કરીને
વેદની યજ્ઞાઓ વડે વિષ્ણુ ભગવાનની સ્તુતિ કરી
હતી, જેથી બુદ્ધિમાન એવા તે વિષ્ણુની કૃપાથી
તપસિહિને પામ્યા હતા, ૧૫-૧૭ એટલું જ નહિ
પણ તે સિવાયના ખીજા અનેક સત્પુરુષો, જેઓ
પ્રથમ અવસ્થામાં અપૂજ્ય હતા છતાં પાછળથી તે
વિષ્ણુભગવાનની જ સ્તુતિ કરીને પૂજ્યપણાને પામ્યા
છે મનુષ્યે કોઈ જાતનું નીચ કર્મ કરીને જગતમાં
અજ્ઞયુદ્ધ પામવાની ઇચ્છા કરવી નહિ ૧૮ અને એ
પણ લક્ષ્યમાં રાખવું કે, જે ધન ધર્મથી પ્રાપ્ત
થયેલું છે તે જ ધન સત્ય ગણાય છે, પણ જે ધન
અધર્મથી પ્રાપ્ત થયેલું છે, તે તો પિચ્છરને જ પાન
છે, માટે કોઈ પણ મનુષ્યે કેવળ ધન મેળવવાની
આકાંક્ષાથી સનાતન ધર્મનો કદી ત્યાગ કરવો નહિ
હે સમર્થ રાજા! જે ધર્મોત્તમ પુરુષશાળી ગણાય
છે, કેમ કે અગ્નિહોત્રી પુરુષને ત્યાં ત્રણે અગ્નિઓ
(હસ્તિ, ગાહપત્ય અને આહૂવનીય)નો નિવાસ
હોય છે અને તે અગ્નિઓમાં સર્વ વેદોનો નિવાસ
હોય છે ૧૯-૨૦ જે બ્રાહ્મણ અગ્નિહોત્ર કર્મનો સ્વીકાર
કરે છે, તેણે તે કર્મની કોઈ પણ ક્રિયાનો દહી નાશ
કરવો નહિ, કેમ કે શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે, અગ્નિહોત્ર
ન હોવું તે શ્રેયસ્કર છે, પણ અગ્નિહોત્ર લીધા પછી
તેની ક્રિયાનો લોપ કરવો, તે શ્રેયસ્કર નથી ૨૧ હે
પુરુષનાથ! મનુષ્યે અગ્નિની, આત્માની, જન્મદાતા
માતાપિતાની તથા શુભની સારી રીતે સેવા કરવી
બોધ્ય છે, ૨૨ કેમ કે જે આયુષ્યપુરુષ પોતે વિદ્વાન હોય,
છતાં અભિમાનનો ત્યાગ કરીને વૃદ્ધોની સેવા કરે
છે, કામનાઓનો ત્યાગ કરીને પ્રાણીમાત્ર ઉપર
કૃપાદંષ્ટિ રાખે છે અને વ્યથા પરિશ્રમનો તથા
હિંસાનો ત્યાગ કરીને નિત્ય ધર્મપરાયણ રહે છે,
તેને જગતના મહાન પુરુષો પણ માન્ય ગણે છે ૨૩

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વવર્ત મોક્ષધર્માનુશાસન

પર્વમાં પરાશરગીતા દાનમોહાલય નામનો

અધ્યાય ૨૬૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૬૩ મો

પરાશરગીતા (ચાલુ)-ચારે વર્ણોનાં કર્તવ્યો

॥ પરાશર ઉવાચ ॥

વૃત્તિઃ સકાશાર્ણેમ્પશ્ચિમ્યો હીનસ્પ શોભના ।
ગ્રીલ્યોપનીતા નિર્દિષ્ટ ધર્મિષ્ઠાનુ કુરુતે સદા ॥૧॥

પરાશરે કહ્યું હે જનકરાજા! હીન વર્ણના
શૂદ્રે બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય એ ત્રણ વર્ણોની
સેવા કરીને પોતાની આજીવિકા ચલાવવી તે ઉત્તમ
ગણાય છે, કેમ કે પ્રીતિપૂર્વક કરેલી ત્રણે વર્ણોની
સેવા શૂદ્રોને નિરંતર ધર્મનિષ્ઠ કરે છે ૧ શૂદ્રને
પોતાના વશપર પરાથી ચાલી આવેલી સ્થાયી
વૃત્તિ ન હોય તો તેણે બીજી કોઈ પણ વૃત્તિને
શોધવા જવું નહિ, પણ સેવાવૃત્તિનો જ સ્વીકાર કરી
દેવો ૨ હું માનું છું કે, ધર્મદંષ્ટિવાળા હરકોઈ
પુરુષોએ નિત્ય સર્વ અવસ્થાઓમાં સત્પુરુષોનો જ
સસર્ગ રાખવો, તે શોભાપદ છે, પણ અસત્
પુરુષોનો તો સગ જ કરવો નહિ, ૩ કેમ કે ઉદયાચળ
ઉપર રહેલું દ્રવ્ય મૃત્યુના સસર્ગને લીધે જેમ દીપી
નીકળે છે, તેમ સત્પુરુષોના સસર્ગને લીધે હીન
જાતિનો પુરુષ પણ (સમાજમાં) દીપી નીકળે છે ૪
જેમ એક શ્રેવેત વર્ણના વચ્ચેને જેવા રંગથી રંગલ
હોય તેવા રંગથી રંગી ચક્રાય છે, તેમ (શુદ્ધ હૃદય
ના) પુરુષને જેવા પુરુષોનો રંગ હોય છે, તેવી
અસર અવશ્ય થાય છે, એમ તમારે જાણવું ૫ અને
હે રાજા! નિત્ય સફળશ્લોક મેળવવામાં જ તમારે
આસક્ત રહેવું, પણ દુર્ગુણોથી તો દૂર જ રહેવું, કેમ કે
મનુષ્યોનું જીવિત અનિત્ય અને ચ ચળ છે ૬ વિચક્ષણ
એવો જે પુરુષ સુખમાં આવી પડ્યો હોય કે હું ખમાં
આવી પડ્યો હોય છતાં હમેશા શુભ કર્મોનો જ સંબંધ
કરતો હોય તે પુરુષ જ ખરો શાસ્ત્રવેત્તા કહેવાય છે ૭
ધર્મથી રહિત એવું કોઈ કર્મ કદાચ મહાન કળને
આપનાર હોય તોપણ બુદ્ધિમાન પુરુષે તે કર્મનું
કદી સેવન કરવું નહિ, કેમ કે તેણે કર્મ પરિભ્રામમાં
હિતકારક હોતું નથી ૮ પ્રજાઓનું રક્ષણ નહિ કર
નારો જે રાજા બીજાઓની હુબરો ગાયો લૂટી લાવીને
દાનમાં આપી દે, તોપણ તે રાજા માત્ર નામનો જ
દાતા કહેવાય છે, ખરું જોતા તો તે રાજા એક લૂટારો
જ છે. ૯ જગતના આરભસમયે ભગવાન પ્રહ્માએ

લોકમાન્ય એવા એક પ્રજાપતિને ઉત્પન્ન કર્યો હતો અને તે પ્રજાપતિએ લોકેનું રક્ષણ કરવામાં આસક્ત રહેનારા પર્વન્ય (ગેધ) નામના એક પુત્રને ઉત્પન્ન કર્યો છે.^{૧૦} આ પર્વન્યદેવનું પૂજન કરીને પ્રત્યેક વૈશ્યે ખેતીવાડી, ગોરક્ષા વગેરે પોતાનાં નિત્યકર્મો કરવાં, ક્ષત્રિયોએ સર્વનું રક્ષણ કરવું, બ્રાહ્મણોએ સર્વને ન્યાયમાર્ગે દોરવાં અને શૂદ્રોએ કુટિલતાનો, શઠતાનો તથા ક્રોધનો ત્યાગ કરીને દેવતાઓનાં હૃદયકંઠ તૈયાર કરી આપવાં અને ન્યાય ચક્ષુ થવાનો હોય તે પ્રદેશને વાળી ઝાડીને સાફ કરી આપવો. બસ, આ રીતે કરવાથી ધર્મનો કદી નાશ જ થતો નથી.^{૧૧,૧૨} અને ધર્મનો નાશ નહિ થવાને લીધે પ્રજાઓ સુખી થાય છે; તેમ જ હે રાજેન્દ્ર ! પ્રજાઓનાં સુખને લીધે સ્વર્ગમાં રહેનારા દેવતાઓ પણ પ્રસન્ન રહે છે;^{૧૩} માટે જે રાજા ધર્માનુસાર વર્તીને પ્રજાઓનું રક્ષણ કરે છે, જે બ્રાહ્મણ સ્વધર્મનું પાલન કરીને વેદ ભણવામાં તત્પર રહે છે, જે વૈશ્ય ખેતીવાડી, ગોરક્ષા વગેરેમાં આસક્ત રહે છે અને જે શૂદ્ર નિરંતર જિતેન્દ્રિય રહીને ત્રિવર્ણની સેવા કરે છે, તે જગતમાં પૂજ્ય છે, પણ તેથી વિરુદ્ધ રીતે વર્તનાર બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય કે શૂદ્ર સ્વધર્મથી ભ્રષ્ટ જ થાય છે.^{૧૪,૧૫} શરીરને કષ્ટ આપીને પણ ન્યાયથી મેળવેલી માત્ર ત્રણ કોડીઓનું દાન કરવામાં આવે છે; તોપણ તેનું મહાન ફળ પ્રાપ્ત થાય છે, તો પછી ન્યાયપૂર્વક મેળવેલી હજારો કોડીઓનું દાન કરવાથી શું ફળ પ્રાપ્ત ન થાય ? (અર્થાત્ ન્યાયોપાજિત ધનનું દાન કરવાથી મનુષ્યને મહાન પુણ્યફળ મળે છે.)^{૧૬} જે રાજા બ્રાહ્મણોને જેવું તેવું પણ નિત્ય સત્કારપૂર્વક દાન આપે છે, તેને અતિ મહાન ફળ પ્રાપ્ત થાય છે;^{૧૭} માટે જ વિદ્વાનો કહે છે કે, જેને દાન આપવું હોય તે સુષાત્ર મનુષ્યની સામે વગર ઘોલાવ્યે જઈને તેને સતોષ થાય, તેટલું દાન આપવામાં આવે છે, તે દાનને જ સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ ગણવામાં આવે છે; પણ યાચક મનુષ્ય બ્યારે યાચના કરે, ત્યારે જ જે દાન આપવામાં આવે છે, તે દાન મધ્યમ કોટિનું ગણાય છે.^{૧૮} અને જે મનુષ્યને દાન આપવાનું હોય, તેનું અપમાન કરીને અથવા તેના ઉપર અશ્રદ્ધા રાખીને જે દાન આપવામાં

આવે છે, તે દાન તો અધમ કોટિનું જ ગણાય છે, એમ સત્યવાદી મુનિઓએ કહેલું છે.^{૧૯} મનુષ્ય જે આ સંસારસમુદ્રમાં ડૂબી રહેલો છે, તેણે હરકોઈ ઉપાય કરીને પણ સંસારસાગરને તરી જવો બેઠેલો અને જે રીતે કરવાથી ગૃહપાશમાંથી એકદમ મુક્ત થવાય, તે રીતે પ્રયત્ન કરવો બેઠેલો.^{૨૦} જે પુરુષ બ્રાહ્મણભૂતિનો હોય, તે તો ઇદ્રિયોને નિયંત્ર કરવાથી જ શોભે છે, ક્ષત્રિયભૂતિનો હોય તે વિજય મેળવવાથી જ શોભે છે, વૈશ્યભૂતિનો હોય તે ધન મેળવવાથી જ શોભે છે અને શૂદ્ર ભૂતિનો હોય તે ત્રિવર્ણની સેવા કરવાથી જ શોભે છે.^{૨૧}

ઈતિ શ્રીમદ્વાલ્મીકીય પરાશરગીતા સ્મારણ-
પર્વમાં 'પરાશરગીતા-ચારે વર્ણોનાં કર્તવ્યો'
નામનો અધ્યાય ૨૯૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૯૪ મો

પરાશરગીતા (ચાલુ)-અર્વાંતર ધર્મો

॥ પરાશર ઉવાચ ॥

પ્રતિગ્રહગતા વિપ્રે ક્ષત્રિયે યુધિ નિર્જિતાઃ ।

વૈશ્યે ન્યાયાર્જિતાથૈવ શૂદ્રે શુશ્રૂપર્જિતાઃ ॥૧॥

પરાશરે કહ્યું : હે જનકરાજ ! ધર્મને ઉદ્દેશીને બ્રાહ્મણે પ્રતિગ્રહ દ્વારા મેળવેલું ધન, ક્ષત્રિયે સુદમાં વિજય કરીને મેળવેલું ધન, વૈશ્યે ન્યાયપૂર્વક મેળવેલું ધન અને શૂદ્રે સેવા કરીને મેળવેલું ધન, બેકે અલ્પ હોય, તોપણ ધર્મને માટે મહાન ફળદાયક અને પ્રશંસાપાત્ર ગણાય છે. વળી હીન વર્ણનો પુરુષ ત્રણે વર્ણોની સેવા કરે છે, માટે શૂદ્ર કહેવાય છે.^{૧,૨} કોઈ સમયે વૃત્તિથી ભ્રષ્ટ થયેલો બ્રાહ્મણ ક્ષત્રિયનો અથવા વૈશ્યનો ધર્મ સ્વીકારી બેસે, તોપણ તે પતિત ગણાતો નથી; પરંતુ તે બ્રાહ્મણ બ્યારે શૂદ્રધર્મનું સેવન કરવા માંડે, ત્યારે અવશ્ય પતિત ગણાય છે;^૩ તેમ જ કોઈ એક શૂદ્ર પોતાની સેવા-વૃત્તિથી નિર્વાહ કરવાને માટે અશક્ત થાય, ત્યારે વેપાર, પશુપાલન અથવા ચિત્રરેખન આદિ બીજા ઉપાયોથી પણ પોતાનું જીવન ચલાવી શકે છે, એમ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે.^૪ સ્ત્રી આદિનો વેપ દારણ કરીને નાટકની રંગભૂમિ પર ભિતરવું, અનેક પ્રકારનાં રૂપો દારણ કરીને આજીવિકા ચલાવવી, મધ અને માંસનો વેપાર કરીને જીવન ગાળવું અને લોખંડ-

નો તથા આમડાનો વેપાર કરવો વગેરે વૃત્તિ-
ઓ પોતાની કુલપરંપરાથી ચાલી આવતી ન હોય,
તો મનુષ્યે કરવી જ નહિ; કેમ કે તે વૃત્તિઓ જગત-
મા નિંદ્રા ગણાય છે; પરંતુ તે વૃત્તિઓ પોતાની
કુલપરંપરાથી જ ચાલી આવતી હોય, છતાં જે પુરુષ
તેનો ત્યાગ કરે છે તેને મહાન ધર્મનો લાભ થાય
છે, એમ અને સાંભળ્યું છે.^{૧૪} કોઈ એક પુરુષ
અન્નવસ્ત્રાદિકની સંપત્તિ મેળવીને સિદ્ધ થઈ ગયો
હોય અને તેથી જ મદ્દથી છડી જઈને પાપાચરણ
કરવામાં આસક્ત થયો હોય, તો તે પુરુષનું કર્મ
જગતમાં શ્રાદ્ધ ગણાતું નથી જ.^{૧૫} પુરાણોમાંથી
આપણે સાંભળીએ છીએ કે, પ્રાચીનકાળમાં પ્રજા
ઓ દમશુભ્રને ધારણ કરનારી હતી, ધર્મને જ
પ્રધાન માનનારી હતી અને ન્યાય તથા ધર્મને જ
અનુસરનારી હતી, તેથી તેઓમાંથી કોઈ એ જો અપ-
રાધ કર્યો હોય, તો માત્ર ‘ધિક્’ શબ્દ કહીને જ
તેઓનું દંડશાસન કરવામાં આવતું હતું;^{૧૬} કેમ કે
હે રાજા ! તે સમયનાં મનુષ્યોમાં કેવળ ધર્મની જ
પ્રશંસા થતી હતી અને તે કાળના ધર્મવૃદ્ધ પુરુષો
પૃથ્વી પર રહીને સદ્ગુણોનું જ નિત્ય સેવન કરતા
હતા;^{૧૭} પણ હે તાત ! સમયનું પરિવર્તન થતાં
(કામ, ક્રોધ અને લોભ વગેરે) અસુરો પ્રજાઓની
તે ધર્મવૃત્તિને સહન કરી શક્યા નહિ, જેથી હે
રાજા ! તે અસુરોએ અનુકંપે આગળ વધનારી તે
પ્રજાઓમાં પોતાનો પગપેસારો કર્યો.^{૧૮} પછી તે
પ્રજાઓમાં ધર્મનો નાશ કરનાર ગર્વ વધી પડ્યો
અને ગર્વાધીન થયેલી તે પ્રજાઓમાં પાછળથી ક્રોધ-
નો પણ જન્મ થયો. આ રીતે હે રાજા ! તે પ્રજા-
ઓમાં ક્રોધનો જ જન્મ થયો અને અનુકંપે
તેઓ ક્રોધાધીન પણ થઈ ગઈ, એટલે તેઓનું વર્તન
જે પૂર્વે લજ્જાવાળું હતું, તે કેવળ નિર્લજ્જ થઈ
પડ્યું—તેમનામાંથી લજ્જાનો કેવળ નાશ જ થઈ
ગયો અને પછી તો તેમનામાં મોહનો પણ જન્મ
થયો.^{૧૯} મોહના જન્મ પછી તે પ્રજાઓ મોહના
સપાટામાં સપડાઈ પડી અને તેને લીધે તેમનામાં
પૂર્વની પેઠે જ્ઞાનદષ્ટિ પણ રહી નહિ. તેમણે માંહા-
માંહે મારામારી કરીને કેવળ પોતપોતાના સુખ-
માં જ વૃદ્ધિ કરવા માંડી, પ્રાદ્યૌત્ત તથા દેવોત્ત
પણ અપમાન કરવા માંડ્યું અને સુખ્યત્વે કરીને

વિષયોનું જ સેવન કરવા માંડ્યું. પછી તો તેઓનું
નિયમન કરવા માટે તે સમયનો ‘ધિક્’ શબ્દનો દંડ
કેવળ વ્યર્થ જ થઈ પડ્યો,^{૨૦-૨૧} જેથી તે જ સમયે
(શમદમાદિ) દેવો, (જાત્ર, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિના
અભિમાની વિશ્વ, તૈજસ અને પ્રાણ તેમ જ વિરાટ,
સૂત્રાત્મા અને અંતર્યામીરૂપ) દેવોના કરતાં પણ
શ્રેષ્ઠ એવા શંકર (તુરીય આત્મસ્વરૂપ) ને શરણે
ગયા; કેમ કે ભગવાન શંકર ધૈર્યશુભ્રસંપન્ન છે,
(માયાનો આશ્રય કરીને) અનેક સ્વરૂપોને ધારણ
કરનારા છે અને જ્ઞાન, ઐશ્વર્ય આદિ નિત્ય શુભોથી
સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે.^{૨૨} પછી તે શંકરદેવે આકાશ-
(માયા નામની અવ્યાકૃતા પ્રકૃતિ) માં રહેનારા તે
સર્વ અસુરો (કામાદિ) ન (જ્ઞાતાત્માનો શુદ્ધ ચૈતન્ય-
માં પ્રવેશ કરાવવા રૂપ) એક જ આણ વડે (સ્થૂળ,
સૂક્ષ્મ અને કારણ શરીરરૂપ) ત્રણ નગરોની સાથે
પૃથ્વી પર (શુદ્ધ ચિન્માત્રમાં) પાકી દીધા—લય
પમાડી દીધા.^{૨૩} ઉપરાંત ત્રિશૂલધારી શંકરે તે
સર્વ અસુરોને અધિપતિ જે દેવતાઓને લય ઉપ-
ભવનારો હતો, લયંકર પરાક્રમી હતો અને ઉગ્ર
હતો, તે મહામોહને પણ મારી નાખ્યો.^{૨૪} એ
પ્રમાણે તેનો વધ થયો, એટલે સર્વ મનુષ્યો પોતા-
ની મૂળ પ્રકૃતિને પામ્યા અને પૂર્વની પેઠે જ વેદ-
શાસ્ત્રોનો સ્વીકાર કરવા લાગ્યા.^{૨૫} પછી સ્વર્ગ-
લોકના રાજ્ય ઉપર (હૃદયાકાશમાં) ઇંદ્રનો (ચિદા-
ત્માનો) દેવોના (ઇંદ્રિયોના) રાજ તરીકે અભિ-
પેક કરીને વસિષ્ઠ આદિ સપ્તર્ષિઓએ લોકશાસનની
વ્યવસ્થા કરી.^{૨૬} સપ્તર્ષિઓની એ રાજ્યવ્યવસ્થા
પછી ‘વિપ્રૃથ્વ’ નામનો એક રાજા અકલ્પતી તરીકે
પૃથ્વી પર રાજ્ય કરવા લાગ્યો ને બીજા અનેક ક્ષત્રિયો
પણ માંડલિક રાજાઓ તરીકે જુદા જુદા હેરો પર
રાજ્ય કરવા લાગ્યા.^{૨૭} તે સમયે એવા અનેક
રાજાઓ પણ થયા હતા, જેઓ મહાનકુળમાં ઉત્પન્ન
થયેલા હતા, વૃદ્ધાવસ્થાએ પહોંચી ગયા હતા અને
પ્રાચીનના કરતાં પણ પ્રાચીન ગણાતા હતા, છતાં
તેઓનાં હૃદયમાંથી આસુરી ભાવ દૂર થયો ન હતો.
એ રાજાઓ લયંકર પરાક્રમ કરનારા હતા અને આ-
સુરી ભાવના સંબંધને લીધે આસુરી કર્મોનું જ સેવન
કરતા હતા.^{૨૮-૨૯} વળી તે રાજાઓ જે માર્ગે ચાલેલા
હતા, તે માર્ગનું હજી સુધી પણ કેટલાએક મૂર્ખ

પુરુષો જગતમાં સ્થાપન કરે છે. એટલું જ નહિ પણ તે માર્ગનું તેઓ સેવન પણ કરે છે;^{૨૩} માટે હે રાજા ! હું તમને કહું છું કે, શાસ્ત્રોનું બરાબર ચિંતન કરીને આસુરી ભાવને દૂર કરનારું આત્મ-જ્ઞાન જ સંપાદન કરવું અને હિંસાકર્મનો ત્યાગ કરવો.^{૨૪} વિચક્ષણ પુરુષે ધર્મ-અધર્મને સેનલેણ કરી દઈને દ્રવ્યોપાજ્ઞન કરવું નહિ, તેમ જ ધર્મને માટે ન્યાયમાર્ગનો ત્યાગ કરવો, તે પણ કદયાણુ કારક નથી, એમ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે.^{૨૫} હે રાજા ! તું પણ એક ક્ષત્રિય છે, માટે દમયુધને ધારણ કર, બાંધવો ઉપર પ્રીતિ રાખ અને પોતાના ધર્મ પ્રમાણે વર્તીને પ્રભુઓનું, પૌખ્યવર્ગનું તથા પુત્રોનું બરાબર પાલન કર.^{૨૬} પ્રત્યેક પ્રાણીને હબરો જન્મોમાં ઇષ્ટ તથા અનિષ્ટનો સમાગમ થાય જ છે અને તે તે સમયે ઇષ્ટ ઉપર પ્રેમ તથા અનિષ્ટ ઉપર વેર પણ સ્વાભાવિક રીતે જ બંધાય છે;^{૨૭} માટે તારે યુદ્ધો સંપાદન કરવામાં જ આસક્ત રહેવું, પણ હોયોથી તો દૂર જ રહેવું; કેમ કે હુદ બુદ્ધિવાળો નિર્જીણ પુરુષ પણ પોતાના યુદ્ધોનું શ્રવણ કરીને અત્યંત પ્રસન્ન થાય છે.^{૨૮} હે મહારાજા ! ધર્મ તથા અધર્મની પ્રવૃત્તિ જેવી મનુષ્ય-પ્રાણીમાં જોવામાં આવે છે, તેવી બીજા કોઈ પણ પ્રાણીમાં જોવામાં આવતી નથી. (માટે મનુષ્ય-જન્મ પામીને ધર્મોચ્ચરણ જ કરવું ભેઈએ.)^{૨૯} ધર્મશીલ પુરુષે જ્ઞાન સંપાદન કર્યો પછી અજ્ઞા-હિંસા રૂપે રાખીને કે નહિ રાખીને કેવળ આત્મરૂપ થઈને પ્રાણીમાત્રની હિંસા કર્યો વિના જગતમાં વિચરવું.^{૩૦} બ્યારે પુરુષનું મન સર્વ વાસનાઓથી તથા અજ્ઞાનથી રહિત થાય છે, ત્યારે તેને બ્રહ્માનંદરૂપ કદયાણુની પ્રાપ્તિ થાય છે.^{૩૧} ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં મોક્ષમાનુશાસન-પર્વમાં 'પરાશરગીતા-અષ્ટાંતર ધર્મો' નામનો અધ્યાય ૨૯૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૯૫ મો

પરાશરગીતા (ચાહુ)-તપની પ્રશંસા

॥ પરાશર સ્વાચ ॥

અપધર્મવિધિસ્તાત ગૃહસ્થસ્ય પ્રકીર્તિતઃ ।

તપોવિધિં તુ વક્ષ્યામિ તન્મે નિગદતઃ શૃણુ ॥૧॥

પરાશરે કહ્યું : હે તાત ! એ રીતે મેં તને

ગૃહસ્થના ધર્મનો વિધિ કહ્યો; પણ હવે હું તને તપનો વિધિ કહું છું, તેનું તું શ્રવણ કર.^૧ હે મહારાજા ! ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહેનારા પુરુષને રાજસ અને તામસ ભાવોના સંસર્ગ હોવાને લીધે ઘણું કરીને જગતના અનેક પદાર્થો ઉપર મમત્વબુદ્ધિ હોય છે.^૨ વળી ગૃહસ્થાશ્રમનો આશય કરવાથી મનુષ્યને ગાયો, હોત્રો, ધન, ઓચ્છો, પુત્રો અને સેવકો સ્વાભાવિક રીતે જ પ્રાપ્ત થાય છે.^૩ આ રીતે ગૃહસ્થાશ્રમમાં પ્રવૃત્તિ કરનારા પુરુષ તે તે સર્વ પદાર્થોને નિત્ય જ માને છે, પણ અનિત્ય માનતો નથી, જેથી તેનામાં રાગ અને દ્રેષ વધી પડે છે.^૪ હે રાજા ! જે પુરુષ રાગદ્રેષથી ઘેરાયેલો રહે છે અને દ્રવ્ય-ભિલાષને અનુસરતો રહે છે, તેને મોહથી ઉત્પન્ન થનારી આસક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે; અર્થાત્ તે પુરુષ સર્વત્ર મોહાસક્ત બની જાય છે.^૫ 'પોતે ભોગ-સંપન્ન હોય તો જ કૃતાર્થ છે,' એમ માનીને સર્વે ગૃહસ્થો કેવળ વિષયના આનંદમાં જ પરાયણ રહે છે અને તે તુલ્ય આનંદને અનુભવીને તેઓ માને છે કે, આગ્યસુખના જેવો બીજો એક પણ લાભ જગતમાં નથી.^૬ ગૃહસ્થ પુરુષનું મન લોકથી ઘેરાયેલું જ હોય છે અને સંસારના અનેક ભાવોના તેને સંગ હોવાને લીધે સ્ત્રીપુત્રાદિ કુટુંબપરિવારની પ્રતિહિન તે વૃદ્ધિજ કરતો જાય છે; તેમ જ કુટુંબ-વર્ગનું પોષણ કરવા માટે અનેક પ્રકારે ધનવૃદ્ધિ કરવાનો ઉપાય કરે છે.^૭ ગૃહસ્થ પુરુષ અસુક અસુક અકાર્યોને જાણતો હોય છે, છતાં પુત્રાદિકના રનેહને અધીન થઈને ધન મેળવવા માટે તે અકાર્યનું પણ સેવન કરે છે અને પછી તે મેળવેલા ધનનો કોઈ રીતે બ્યારે નાશ થઈ જાય છે, ત્યારે પશ્ચાત્તાપ કરવા હેતુર થાય છે.^૮ વળી તે માનસંપન્ન થઈને પોતાના કોઈનાથી પરાજય ન થાય, તેને માટે ખાસ સંભાળ રાખે છે અને 'હું' ભોગસંપન્ન થાઈ' આવો મનમાં વિચાર કરીને અતં ભોગો-ને લીધે જ વિનાશ પામે છે;^૯ પણ જે બ્રહ્મ-વાદી પુરુષો શુલ્ક કરવાની ધન્યતા રાખીને તેનું ક્ષણ મેળવવાની આશા રાખતા નથી અને નિષિદ્ધ તથા કામ્ય કર્મોનો ત્યાગ કરે છે, તે પુરુષોને જ સનાતન સુખ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૦} હે રાજા ! હરકોઈ પુરુષ રનેહના સ્થાનરૂપ સ્ત્રીપુત્રાદિના નાશને લીધે

અથવા આધિઆધિના સંતાપને લીધે વૈરાગ્યને પામે છે.^{૧૧} અને એ રીતે વૈરાગ્ય પામ્યા પછી તેને આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરવાની ઇચ્છા થાય છે. તે ઇચ્છાને લીધે શાસ્ત્રોત્તુ તે અવલોકન કરે છે અને શાસ્ત્રોત્તુ અવલોકન કર્યા પછી તેને નિશ્ચય થાય છે કે, તપ જ સર્વના કરતાં અધિક શ્રેયસ્કર છે.^{૧૨} હે મનુષ્યોના ઇંદ્ર ! આ જગતમાં સાર-અસાર વસ્તુના વિવેકવાળો પુરુષ ખરેખર દુર્લભ છે કે, જે પુરુષ પ્રીતિપાત્ર સ્ત્રી વગેરેના સુખનિમિત્તે કલેશ પામીને તેમાં દોષદષ્ટિ કરીને તપશ્ચર્યા કરવાનો નિશ્ચય કરે છે.^{૧૩} હે તાત ! તપ એ સર્વ મનુષ્યોને માટે સામાન્ય કર્તવ્ય છે, જેથી કમ, ક્ષમા, દાન આદિથી રહિત શૂદ્રાદિ હીન જાતિના મનુષ્યો પણ તપશ્ચરણને માટે અધિકારી થઈ શકે છે. તેમાં પણ જે પુરુષ જિતેન્દ્રિય અને ક્રાંત હોય છે, તેને તો તપ એ સ્વર્ગના માર્ગદર્શકરૂપ થઈ પડે છે.^{૧૪} હે રાજા ! મહાસમર્થ પ્રજાપતિ બ્રહ્મદેવે પણ યુગના આદિકાળમાં કોઈ કોઈ સમયે બ્રહ્મપરાયણ રહીને, કોઈ કોઈ સમયે મતપરાયણ રહીને અને કોઈ કોઈ સમયે તપપરાયણ રહીને જ પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરી હતી;^{૧૫} તેમ જ હે તાત ! આદિત્યો, વસુઓ, રુદ્રો, અશ્વિઓ, અશ્વિનીકુમારો, વાયુઓ, વિશ્વદેવઓ, સાધ્યો, પિતૃઓ, મરુદ્ગણો, ચક્ષો, રાક્ષસો, ગંધર્વો, સિદ્ધા અને તે સિવાયના બીજા અનેક સ્વર્ગવાસી દેવતાઓ તપશ્ચર્યા કરીને જ કૃતાર્થ થયા છે.^{૧૬} પૂર્વે સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં તપશ્ચર્યા કરીને બ્રહ્મદેવે જે બ્રાહ્મણોને ઉત્પન્ન કર્યા છે, તેઓ પણ તપના પ્રભાવથી જ પૌતાની ઇચ્છાનુસાર સર્વને સુખી કરતા પૃથ્વીનાં કે સ્વર્ગમાં હલ સુખી વિચરી રહ્યા છે;^{૧૭} એટલું જ નહિ પરંતુ આ મનુષ્યલોકમાં પણ કેટલાંક પુરુષો કે જેઓ રાજા અને ગૃહસ્થ તરીકે ઉચ્ચ કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા છે, તે સર્વ કેવળ તપનું જ ફળ છે.^{૧૮} વળી મનુષ્યને સુંદર રેશમી વસ્ત્રો, અલંકારો, વાહનો, આસનો, ખાનપાન વગેરે ભોગસામગ્રીઓ પ્રાપ્ત થાય છે, તે સર્વ તપશ્ચર્યાનું જ ફળ છે.^{૨૦} મનને અનુકૂળ રહેનારી હલારે રૂપવતી તરુણીઓ અને મોટી મોટી હવેલીઓમાં નિવાસ કરવાનું મળે છે, તે પણ તપનું જ ફળ છે.^{૨૧} ઉત્તમ પ્રકારનાં શયનો, વિવિધ

પ્રકારનાં ભોજનો અને બીજા અનેક મનગમતા પદાર્થો તપસ્વી પુણ્યવાન પુરુષોને જ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૨૨} હે શત્રુતાપન રાજા ! તપના મહાત્મ્યનું વિશેષ વર્ણન કેટલુંક કરી શકાય ! માત્ર સંક્ષેપમાં એટલું જ કહી શકાય કે, ત્રણે લોકમાં એવો એક પણ પદાર્થ નથી કે, જે તપશ્ચર્યા કરવાથી ન મળે ! વળી જે પુરુષોને તત્ત્વજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું નથી, તેવા અકૃતાર્થ પુરુષોને પણ વિષયભોગોના ત્યાગ કરવારૂપ વૈરાગ્યબુદ્ધિ ઉત્પન્ન થાય છે, તે પણ કેવળ તપશ્ચર્યાનું જ ફળ છે.^{૨૩} હે મહારાજા ! હરકોઈ મનુષ્ય પછી તે સુખી હોય કે દુઃખી હોય, પણ તેણે મન તથા બુદ્ધિપૂર્વક શાસ્ત્રને વિચાર કરીને પ્રથમ લોભનો જ ત્યાગ કરવો જોઈએ;^{૨૪} કેમ કે લોભ એ જ દુઃખનું કારણ છે અને લોભને લીધે જ ઇન્દ્રિયો બ્યાંત્યાં ભટકતી ફરે છે. જેમ અભ્યાસ વિનાની વિદ્યા ધીમે ધીમે નાશ પામે છે, તેમ લોભાધીન થયેલા મનુષ્યની બુદ્ધિ પણ અતે નાશ પામે છે.^{૨૫} મનુષ્યની બુદ્ધિ બ્યારે નાશ પામે છે, ત્યારે તેને ન્યાય-અન્યાયનું જ્ઞાન રહેતું નથી; માટે હરકોઈ પુરુષે સુખનો વિનાશકાળ જેવો પ્રાપ્ત થાય કે, તરત જ ઉચ્ચ તપશ્ચર્યા કરવાનો આરંભ કરી દેવો.^{૨૬} વિદ્વાનો કહે છે કે, મનુષ્યોને જે પ્રિય લાગે છે તે સુખ છે અને જે અપ્રિય લાગે છે તે દુઃખ છે; તેમ જ તારે જાણી લેવું કે, સુખ એ પૂર્વે કરેલા તપનું ફળ છે અને દુઃખ એ પૂર્વે તપ નહિ કરેલું હોવાથી પ્રાપ્ત થાય છે.^{૨૭} તેમાં જે પુરુષ નિષ્કામ બુદ્ધિથી તપશ્ચર્યા કરે છે, તે નિત્ય કલ્યાણને જ જીએ છે, તરફ તરફના વિષયો ભોગવે છે અને આખા જગતમાં પ્રસિદ્ધ થાય છે;^{૨૮} પરંતુ જે પુરુષ સંકામ બુદ્ધિથી તપશ્ચર્યા કરે છે-તપનું ફળ મેળવવાની ઇચ્છા રાખે છે, તેને તપનું ઉત્તમ ફળ મળતું નથી, પણ અનેક જાતનાં અપ્રિય, અપમાન, દુઃખ અને વિષયોરૂપ ફળ જ પ્રાપ્ત થાય છે,^{૨૯} તેમ જ જે પુરુષને ધર્મ, તપ અને દાન કરવાની ઇચ્છા ન થતાં શાસ્ત્રમાં નિરોધ કરેલાં કર્મો કરવાની તથા કામ્ય કર્મો કરવાની ઇચ્છા થાય છે, તે પુરુષ એવાં પાપકર્મ કરીને અતે નરકમાં જ પડે છે.^{૩૦} હે ઉત્તમ પુરુષ ! જે મનુષ્ય સુખમાં હોય કે દુઃખમાં હોય, પણ પૌતાના ઉત્તમ સદાચારથી બ્રષ્ટ થતો નથી, તે

મનુષ્ય જ ખરો શાસ્ત્રદર્શી કહેવાય છે.^{૩૧} શાસ્ત્ર-
કારો કહે છે કે, એક બાલુને ધનુષમાંથી છૂટીને
પૃથ્વી પર પડતાં જેટલો સમય લાગે છે, તેટલો જ
સમય રસન, દર્શન, ધ્રાણ, શ્રવણ અને સ્પર્શન
આદિ વિષયોના સંબંધમાં સુખનો અનુભવ થાય
છે; અર્થાત્ વિષયોથી મળનારું સુખ અત્યંત ક્ષણિક
છે,^{૩૨} છતાં તે ક્ષણિક સુખનો ત્યારે ક્ષય થાય છે,
ત્યારે મનુષ્યને તીવ્ર વેદના ઉત્પન્ન થાય છે અને
મૂર્ખ પુરુષો (તે વેદનાનો સંપૂર્ણ અનુભવ કરે છે,
તોપણ) સર્વોત્તમ મોક્ષસુખની પ્રથંસા કરતા નથી;
પણ જેઓ વિવેકી હોય છે, તે સર્વને (વિષયનાં
સુખો તીવ્ર વેદનાજનક હોઈને તુલ્ય જણાય છે
અને) મોક્ષરૂપ કૃપા પ્રાપ્ત કરવા માટે શમદમાદિ
ઉત્તમ શુભો ઉપર પ્રીતિ થાય છે. વળી તેવા વિવેકી
પુરુષો અર્થ અને કામની સાથે નિત્ય સંબંધ
રાખે છે, છતાં પોતાની ધાર્મિક વૃત્તિથી ભ્રષ્ટ થતા
નથી.^{૩૩} ગૃહસ્થોના સંબંધમાં મારો તો એવો
જ મત છે કે, તેઓએ ચત્ત કંઈ વિના પોતાની
મેળે જ આવી મળેલા વિષયોનું નિત્ય સેવન કરવું
અને ચત્ત કરીને પણ ધર્મ સંપાદન કરવો.^{૩૪} જે
પુરુષો અભિમાની હોય છે, કુળવાન હોય છે અને
શાસ્ત્રના અર્થનું જ નિત્ય અવલોકન કરનારા હોય
છે, તે પુરુષોની કિંયાને ધર્મરહિત મૂઢાત્મા પુરુષો
પોતાનાં આચરણમાં મૂકી શકતા નથી.^{૩૫} મનુષ્યો-
નું હરકોઈ કર્મ અવશ્ય નાશ જ પામે છે. આમ
સમજનારા વિચારશીલ પુરુષોને આ જગતમાં તપ
વિના બીજું કંઈ પણ કર્તવ્ય અવશેષ રહેતું નથી;
પણ હે રાજા! ગૃહસ્થ પુરુષે તો યશાદિ કર્મની
અંદર જ આસક્ત રહેવું અને સ્વધર્મોનુસાર વર્તીને
કુશળતાપૂર્વક હૃદયકંઠ્ય કર્મમાં તત્પર રહેવું,^{૩૬} જેમ
કે જગતની નદીઓ અને નદો જેમ સમુદ્રમાં જ
સ્થિતિ પામે છે, તેમ સર્વ આશ્રમીઓ પણ ગૃહસ્થ-
ને આધારે જ જગતમાં સ્થિતિ પામે છે; અર્થાત્
કેવળ ગૃહસ્થાશ્રમ ઉપર જ સર્વ આશ્રમીઓનું
જીવન ટકી રહ્યું છે.^{૩૭}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં મોક્ષધર્મોનુસારન-
પર્વમાં 'પરાશરગીતા-તપની પ્રતિષ્ઠા'

નામનો અધ્યાય ૨૬મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૬મો

પરાશરગીતા (ચાલુ)—ચારે વર્ણોના વિશેષ
અને સામાન્ય ધર્મો

॥ જનક જવાન ॥

વર્ણો વિશેષવર્ણનાં મહર્ષે કેન જાયતે ।

एतदिच्छाम्यहं ज्ञातुं तद्ब्रूहि वदतां वर ॥ १ ॥

જનકે પૂછ્યું : હે મહર્ષિ ! પ્રાહ્મણાદિ ચાર
વર્ણમાં (ત્રણ શુભોની ન્યૂનાધિકતાવાળા પૂર્વોક્ત
કૃષ્ણ, પૂષ્ઠાદિ) વર્ણો કયા કારણથી ઉત્પન્ન થાય છે,
તે બહુવાની અને ઇચ્છા છે; માટે હે વક્તાઓમાં
શ્રેષ્ઠ ક્ષત્રિ ! તે મને કહો.^૧ શ્રુતિ તો કહે છે કે, જે
પિતા જે બાળકને ઉત્પન્ન કરે છે, તે બાળક તે પિતા-
રૂપ જ છે, તો પછી પ્રાહ્મણોથી જ ઉત્પન્ન થયેલો
એક વર્ણ ભિન્નભિન્નપણાને કેમ પામ્યો, તે મને
કહો.^૨

પરાશરે કહ્યું : હે મહારાજા ! તું કહે છે તે
તેમ જ છે. જે પુરુષ જેનાથી ઉત્પન્ન થયેલો હોય તે
તેનું જ સ્વરૂપ ગણાય છે; (અને તેથી પ્રજાકેવલથી
ઉત્પન્ન થયેલી આ સર્વ પ્રજા કેવળ એક પ્રાહ્મણ-
સ્વરૂપ જ અથવા પ્રાહ્મણવર્ણની જ હોવી ભેદ છે.)
પરંતુ તપની ન્યૂનતાને લીધે જગતમાં ભતિભેદ
ઉત્પન્ન થયો છે.^૩ ક્ષેત્ર ઉત્તમ હોય અને બીજા પણ
ઉત્તમ હોય, તો તેમાંથી જે ઉત્પન્ન થાય છે, તે પણ
ઉત્તમ જ હોય છે; પરંતુ ક્ષેત્ર ઉત્તમ હોય અને
બીજા હલકું હોય અથવા બીજા ઉત્તમ હોય અને
ક્ષેત્ર હલકું હોય તો તેમાંથી જે ઉત્પન્ન થાય છે, તે
પણ તેટલા પ્રમાણમાં હીન જ હોય છે.^૪ ધર્મવેત્તા-
ઓ કહે છે કે, પ્રજાપતિએ લોકોને ઉત્પન્ન કરવાની
ઇચ્છા કરી, ત્યારે તેમના સુખમાંથી, બાહુમાંથી,
સાથળમાંથી અને ચરણમાંથી પ્રજાઓ ઉત્પન્ન થઈ.^૫
જેમ કે પ્રાહ્મણો તેમના સુખમાંથી ઉત્પન્ન થયા,

* જનકના પૂછવાનો આશય એ છે કે, 'માત્રા વે
વુત્રનામ્ભિ । પિતા જ પુત્રરૂપે ઉત્પન્ન થાય છે.' એ શ્રુતિ-
વચન પ્રમાણે વળ્યું વિભેદ કેમ હોઈ શકે ? કેમ કે સર્વ-
પ્રધાન બ્રહ્મકેવલથી જ સર્વ જગત ઉત્પન્ન થયેલું હોવાથી
પ્રાહ્મણ સિવાય બીજો વર્ણ જ ન હોવો ભેદ છે, છતાં
ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, શૂદ્ર અને પશુસંકર વગેરે ભિન્ન ભિન્ન
ભતિઓ કેવી રીતે ઉત્પન્ન થઈ ?

ક્ષત્રિયો તેમના બાહુમાથી ઉત્પન્ન થયા, વૈશ્યો તેમના સાથળમાથી ઉત્પન્ન થયા અને શૂદ્રો તેમના ચરણ માંથી ઉત્પન્ન થયા. હે મહાપુરુષ ! આ રીતે પ્રથમ ચાર વર્ણોની જ ઉત્પત્તિ થઈ હતી, પણ પાછળથી તેમાથી અનેક વર્ણ સંકર જાતિઓ ઉત્પન્ન થઈ છે. ક્ષત્રિય આદિ વર્ણોની સેળભેળને લીધે (ભિન્ન ભિન્ન વર્ણના પુરુષો અને ભિન્ન ભિન્ન વર્ણની સ્ત્રીઓના અન્યોન્ય મૈથુનીભાવને લીધે) અતિરથ, આબધ, ઉચ્ચ, વૈદેહક, શ્વપાક, પુટકસ, સ્તેન, નિષાદ, સૂત, માગધ, અયોગ, કરણ, માત્ય અને ચાડાલ વગેરે અનેક સંકરજાતિઓ જગતમા ઉત્પન્ન થયેલી છે અને હે રાજા ! તે બધી જાતિઓ ચાર વર્ણના પર સ્પર મૈથુનીભાવથી જ ઉત્પન્ન થયેલી છે. *

જનકે પૂછ્યું હે મુનિશ્રેષ્ઠ ! (આપના કહેવા પરથી વર્ણવિભેદનું કારણ તો મેં જાણ્યું પરંતુ) એક બ્રહ્મદેવથી જ ઉત્પન્ન થયેલી સર્વ પ્રજાઓમા ગોત્રની ભિન્નતા કયાથી આવી ? આપણે જોઈએ છીએ કે, આ જગતમા પ્રત્યેક જાતિમા અનેક ગોત્રો હોય છે. ૧-૧૦ વર્ણી આપણે સાક્ષીએ છીએ કે, તેવા ઘણા મુનિઓ, જેઓ વિભતીય યોનિમાં ઉત્પન્ન થયેલા હતા, છતાં પોતાની મૂળ જાતિને પામ્યા છે. તેમ જ કેટલાએક શુદ્ધ યોનિમા ઉત્પન્ન થયેલા હતા અને કેટલાએક અશુદ્ધ યોનિમા ઉત્પન્ન થયેલા હતા, તેઓ સર્વે અતે બ્રાહ્મણપણ્યને જ પામ્યા છે, તેવું શું કારણ ? ૧૧

પરાશરે કહ્યું : ‘હે રાજા ! તપથી શુદ્ધ થયેલા અતઃકરણવાળા મહાત્માઓ ગમે તે નીચ યોનિમા ઉત્પન્ન થાય, તોપણ કેવળ નીચ જન્મને લીધે જ તેઓનામા નીચતા આવી બધ, એ વાત સ્વીકારવા યોગ્ય નથી. (અર્થાત્ મહાત્માઓનું ચરિત્ર હુઝોઈ હોય છે.) ૧૨ હે રાજા ! પૂર્વકાળના ઋષિઓએ અધમ યોનિમા પુત્રો ઉત્પન્ન કર્યા હતા, છતાં પોતાના તપના પ્રભાવથી તે પુત્રોને પુનઃ ઋષિ

* આ વર્ણસંકર જાતિઓની વિશેષ માહિતી અનુ શાસન પર્વના ૪૮ મા અધ્યાયમા આપેલી છે, માટે હા જ જોઈ લેવી.

× જેમ કે કાક્ષીવાન નામના એક ઋષિએ ચક્ર-જાતિની સ્ત્રી વિષે પુત્રો ઉત્પન્ન કર્યા હતા, છતાં તેના પામ્યા છે.

જ બનાવી દીધા હતા. ૧૩ દાખલા તરીકે મારા પિતામહ, ઋષ્યશૃંગ, કાશ્યપ, વેદ, તાડ્ય, કૃપ, કાક્ષીવાન, કમઠ, યવકીત, વક્તાઓમા શ્રેષ્ઠ દ્રોણ, આયુધ્ય, મતંગ, દત્ત, દુમહ અને માત્સ્ય-આ બધા મહાત્માઓ પોતાના તપના પ્રભાવથી જ પોતાની મૂળ જાતિને પામ્યા છે અને તેઓ દમ તથા તપના બળથી જ વેદવેત્તાઓ તરીકે જગતમા પ્રસિદ્ધ થયા છે ૧૪-૧૬ હે રાજા ! પૂર્વે અગિરા, કશ્યપ, વસિષ્ઠ અને ભૃગુ એ નામના ચાર જ મૂળ ગોત્રો ઉત્પન્ન થયા હતા; ૧૭ પણ પાછળથી ઈર્ષોની ભિન્નતાને લીધે અનેક ગોત્રો ઉત્પન્ન થયા છે અને ઋષિઓએ પોતાના તપના પ્રભાવથી તે ગોત્રોના જુદા જુદા નામો મેળવ્યા છે, જેના આધારે સત્પુરુષોનો વિવાહાદિ શ્રોતસ્માર્ત વ્યવહાર ચાલી રહ્યો છે. ૧૮

જનકે પૂછ્યું. હે ભગવન્ ! ચારે વર્ણોના વિશેષ ધર્મો તથા સામાન્ય ધર્મો તમે મને કહો; કેમ કે તમે સર્વ વિષયમા કુગળ છો. ૧૯

પરાશરે કહ્યું : હે રાજા ! દાન લેવું, ધર કરાવવો અને બીજાઓને ભણાવવું આ બ્રાહ્મણોના વિશેષ ધર્મો કહેવાય છે. સર્વ પ્રજાઓનું સારી રીતે રક્ષણ કરવું, તે ક્ષત્રિયોનો વિશેષ ધર્મ છે. ૨૦ ખેતીવાડી કરવી, પશુઓનું પાલન કરવું અને વેપાર કરવો, તે વૈશ્યોના વિશેષ ધર્મો છે અને ત્રણ વર્ણની સેવા કરવી તે શૂદ્રોના વિશેષ ધર્મ છે. ૨૧ આ પ્રમાણે હે રાજા ! ચારે વર્ણોના વિશેષ ધર્મો મેં તને કહ્યા. હવે હે તાત ! સર્વ વર્ણોના સામાન્ય ધર્મ હું તને વિસ્તારથી કહું છું, તેનું તું શ્રવણ કર. ૨૨ બ્રાહ્મીમાત્ર ઉપર હયા રાખવી, કોઈની હિંસા ન કરવી, પ્રમાદનો ત્યાગ કરવો, બીજા કોઈને આપ્યા પછી જ અન્નાદિ સર્વ વસ્તુનો પોતે ઉપભોગ કરવો, શ્રાદ્ધકર્મ કરવું, અતિથિઓનો સત્કાર કરવો, સત્ય બોલવું, ક્રોધનો ત્યાગ કરવો, પોતાની સ્ત્રીમા જ સતુષ્ટ રહેવું, બાહ્યભય તર પવિત્રતા જાળવવી, બીજા પરની અદેખાઈ નો નિલ ત્યાગ કરવો, આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરવું અને સહન શીલતા રાખવી આ તેર ધર્મો સર્વ વર્ણોશ્રમીઓને માટે સામાન્ય છે. આ તેર ધર્મોનું સર્વ વર્ણો શ્રમીઓએ અવશ્ય પાલન કરવું ૨૩, ૨૪ હે મહુ બોમાં શ્રેષ્ઠ રાજા ! બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય એ

ત્રણ વર્ણો સામાન્યતઃ 'દ્વિજાતિ' કહેવાય છે અને તે દ્વિજાતિઓને જ વેદોક્ત સર્વ ધર્મોનું પાલન કરવાનો અધિકાર છે. (પણ હીન વર્ણના શૂદ્રને તે ધર્મોનો અધિકાર નથી.)^{૨૫} હે રાજા ! બ્રાહ્મણાદિ ત્રણ વર્ણો શાસ્ત્રનિષિદ્ધ કર્મોનું જો સેવન કરે છે, તો અવશ્ય પતિત થાય છે; પરંતુ સત્પુરુષોના આશ્રયની પેઠે પોતપોતાનાં શાસ્ત્રવિહિત કર્મોનું જો આચરણ કરે છે, તો અવશ્ય ઉત્તતિને પામે છે.^{૨૬} શાસ્ત્રોનો એવો નિશ્ચય છે કે, શૂદ્ર વેદોક્ત સરકારનો અનધિકારી છે, માટે તે કદી પતિત થતો જ નથી; તેમ જ વેદોક્ત વિશેષ ધર્મોનો તેને અધિકાર નથી, તોપણ અહિંસાદિ સામાન્ય ધર્મોનું પાલન કરવામાં તેને નિષેધ કરવામાં આવ્યો નથી.^{૨૭} હે વિદેહી મહારાજા ! શાસ્ત્રસંપન્ન એવા કેટલાએક બ્રાહ્મણો શૂદ્રને પ્રબળપતિ બ્રહ્મદેવ (બ્રાહ્મણ) ના જેવો કહે છે; પણ હે નરેન્દ્ર ! હું તો તે શૂદ્રને સમગ્ર જગતના આદિકારણ દેવ વિષ્ણુના જેવો (ક્ષત્રિયના જેવો) કહું છું.^{૨૮} શૂદ્રોને પોતાના આત્માનો ઉદ્ધાર કરવાની ઇચ્છા હોય, તો તેઓએ દમ, દયા, દાન આદિ સત્પુરુષોના આચારોનો આશ્રય કરવો અને વૈદિક મંત્રોનો ઉચ્ચાર કર્યો વિના આત્મોદ્ધારક એવી દ્વિયાઓ પણ કરવી; કેમ કે મંત્ર સિવાયની ક્રિયા કરવામાં શૂદ્રોને દોષ હોયતો નથી;^{૨૯} તેમ જ વર્ણસંકર જાતિના બીજા સામાન્ય મનુષ્યો પણ જેમ જેમ સત્પુરુષોના આચારોનું અવલંબન કરે છે, તેમ તેમ તેઓ આ લોકમાં સુખી થાય છે અને મરણ પછી પરલોકમાં પણ આનંદ પામે છે.^{૩૦}

જનકે પૂછ્યું : હે મહાસુનિ ! મનુષ્યને તેનું કર્મ દ્રષિત કરે છે કે તેની જાતિ દ્રષિત કરે છે, તે વિષે મને સશય થયો છે; માટે તેનું તમે નિરાકરણ કરો.^{૩૧}

પરાશરે કહ્યું : હે મહારાજા ! કર્મ અને જાતિ એ બંને અવશ્ય મનુષ્યને દ્રષિત કરનાર છે; તોપણ તેમાં જે કંઈ વિશેષતા રહેલી છે, તે હું કહું છું, સાંભળ.^{૩૨} પુરુષ ઉત્તમ જાતિથી હુદ્ધ કર્મ સેવતો નથી અને જાતિ અધમ હોવા છતાં ઉત્તમ કર્મ ને લીધે પણ હુદ્ધ કર્મ સેવતો નથી. તાત્પર્ય કે, જે પુરુષ જાતિથી હુદ્ધ હોવા છતાં પાપી કર્મનું સેવન કરતો નથી, તે પુરુષ જ ઉત્તમ ગણાય છે,^{૩૩} પરંતુ

ઉત્તમ જાતિમાં ઉત્પન્ન થયેલા હોય, છતાં જે પુરુષ નિંદવા યોગ્ય કર્મનું સેવન કરે છે તેમાં તેનાં પૂર્વજન્મમાં કરેલાં હુદ્ધ કર્મો જ કારણભૂત છે અને તે કર્મો જ તેને હુદ્ધ કરનારાં છે; માટે એ વાત તો નિશ્ચિત છે કે, જાતિના કરતાં કર્મ જ અધમતાનું અધિક કારણ છે.^{૩૪}

જનકે પૂછ્યું : હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ! આ જગતમાં કયાં કર્મો ધર્મજનક ગણાય છે, કે જે કર્મોનું આચરણ કરવાથી બ્રાહ્મીમાત્રની હિંસા થાય નહિ ?^{૩૫}

પરાશરે કહ્યું : હે મહારાજા ! તેં મને પ્રશ્ન પૂછ્યો છે, માટે એ વિષયમાં હું તને કહું છું, સાંભળ. જે કર્મો અહિંસાપ્રધાન હોઈને મનુષ્યનું સર્વદા રક્ષણ કરે છે, તે કર્મો આ પ્રમાણે છે.^{૩૬} અગ્નિહોત્રનો ત્યાગ કરીને સંસારથી ઉઠાસીન થયેલા અર્થાત્ સંન્યાસાશ્રમમાં દાખલ થયેલા અને તેથી જ સંતાપથી મુક્ત થયેલા જે પુરુષો અનુક્રમે યોગમાર્ગની ઉત્તરોત્તર ભૂમિકામાં આગળ વધે છે, તેઓ મોક્ષરૂપ પરમ શ્રેયને પ્રાપ્ત કરે છે.^{૩૭} વળી અત્યંત સૂક્ષ્મ યુદ્ધિવાળા તે પુરુષો સંન્યાસ ઉપર શ્રદ્ધા રાખીને સર્વ કર્મોનો ત્યાગ કરે છે, ચિન્મય શીલ બને છે અને નિત્ય દમશુભનો આશ્રય કરે છે, જેથી બ્રહ્મરૂપ અજરામર સ્થાનને પામે છે.^{૩૮} હે રાજા ! સર્વ વર્ણના મનુષ્યો સારી રીતે ધર્મોચરણ કરીને, સત્ય બાપણ બોલીને, તેમ જ છવલોકના દારણ અધર્મોનો ત્યાગ કરીને સ્વર્ગલોકમાં જઈ શકે છે, એમાં કંઈ વિચારવા જેવું નથી.^{૩૯}

ઈતિ શ્રીમદ્વાલ્મીકીય પરાશરપરવ્રતર્ગત મોક્ષધર્મનુસાસનપર્વમાં 'પરાશરગીતા'ન્યારે વર્ણોના વિશેષ અને સામાન્ય ધર્મો નામનો અધ્યાય ૨૯૭ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૯૭ મો

પરાશરગીતા (ચાલુ)-મૃત્યુ અને તે પછીની ગતિ

॥ પરાશરે ઉવાચ ॥

પિતા સહાયો ગુરવઃ સ્ત્રિયથા ।

ન નિર્ગુણાનાં પ્રમવંતિ લોકે ॥

અનન્યમક્તાઃ પ્રિયવાદિનથ ।

હિતાથ વચ્ચાથ તથૈવ રાજન્ ॥ ૧ ॥

પરાશરે કહ્યું : જે પુરુષો ભક્તિ આદિ ગુણોથી

રહિત હોય છે, તેઓને પિતા, મિત્રો, ગુરુઓ અને ગુરુની પત્નીઓ, પોતાની સેવાનું કૃણ આપી શકતાં નથી; પણ હે રાજા! જે પુરુષો પિતા આદિના અનન્ય ભક્ત હોય છે, પ્રિયભાષી હોય છે, સર્વનું હિત કરનારા હોય છે અને ગુરુજનોને વશ રહેનારા હોય છે, તે પુરુષો પિતા આદિની સેવાનું કૃણ પામે જ છે.^૧ પિતા મનુષ્યોનું પરમ દેવત ગણાય છે અને તેથી જ માતાના કરતાં પિતાને અધિક શ્રેષ્ઠ કહેવામાં આવે છે. વિદ્વાનો કહે છે કે, જગતના સર્વ લાભોમાં જ્ઞાનનો લાભ પરમ શ્રેષ્ઠ છે અને જે પુરુષોએ શબ્દાદિ વિષયોને છુટ્યા છે, તેઓ પરમાત્માને પામી શકે છે.^૨ વળી જે રાજપુત રણ-સંગ્રામના મોખરામાં જઈને મરણ પામે છે અને બાણોદ્ધૂપી અગ્નિની શય્યામાં દહન પામે છે, તે રાજપુત (ક્ષત્રિય) દેવોને પણ હુલેલ એવા દિવ્ય લોકમાં પ્રયાણ કરે છે અને ત્યાં જઈને સ્વર્ગનાં કૃણને સુખથી ઉપભોગ કરે છે.^૩ હે રાજા! રણ-સંગ્રામમાં જે પુરુષ થાકી ગયો હોય, ભયભીત થયો હોય, શસ્ત્રરહિત થયો હોય, રુદન કરતો હોય, નાસી જતો હોય, રથ, ઘોડા અને કવચથી રહિત થઈ પડ્યો હોય, યુદ્ધ કરવા તૈયાર ન થયો હોય, રોગગ્રસ્ત થઈ પડ્યો હોય અને અભયદાનની ચાચના કરતો હોય, તેવા પુરુષનો ક્ષત્રિયે વધ કરવો નહિ, તેમ જ બાળકનો તથા વૃદ્ધનો પણ વધ કરવો નહિ;^૪ પણ જે પુરુષ રથ, ઘોડા, કવચ વગેરેથી સજ્જ થયો હોય, યુદ્ધ કરવા તૈયાર થયો હોય, પોતાનો સમોપહિયો હોય અને સંગ્રામમાં પોતાની સામે ચડી આવ્યો હોય, તેવા ક્ષત્રિયપુત્રને રાજાએ છુટવો.^૫ યુદ્ધમાં પોતાના સમાન બળવાળા પુરુષને હાથે અથવા પોતાના કરતાં અધિક બળવાળા પુરુષને હાથે થયેલું મૃત્યુ શ્રેયસ્કર ગણાય છે, એવો શાસ્ત્રનો નિશ્ચય છે; પણ પોતાના કરતાં હીન બળવાળા પુરુષને હાથે, કાયરને હાથે અથવા કૃપણને હાથે થયેલું મૃત્યુ નિંદ્ય ગણાય છે.^૬ હે રાજા! પાપી આચરણવાળા દુષ્ટ પુરુષને હાથે અથવા પોતાના કરતાં હીન ગણાયેલા પુરુષને હાથે જે મરણ થાય છે, તો નરકમાં જ પડવું પડે છે, એ વાત નહીં છે.^૭ હે રાજા! જે પુરુષ મૃત્યુના સપાટામાં સપડાઈ પડ્યો છે, તેનું

કોઈ રક્ષણ કરનાર નથી જ; તેમ જ જેનું આયુષ્ય અવશેષ રહેલું છે, તેને કોઈ મારનાર નથી.^૮ માતા આદિ સ્નેહીઓ કે જેઓ પૂજ્ય ગણાય છે, તેઓની પાસે તેલનું મહન વગેરે કમો કરાવવાં નહિ, તેમ જ તેઓને હાથે થતાં હિંસાપ્રધાન સર્વ કમોનું નિવારણ કરવું; (અર્થાત્ પોતાનું રક્ષણ કરવા માટે તેઓ હિંસામય કમો કરવા તૈયાર થયાં હોય, તો તેઓને અટકાવવાં.) પણ બીજાના પ્રાણ લઈને પોતાના પ્રાણનું પોષણ કરવું નહિ.^૯ હે તાત! સર્વ ગૃહસ્થો જેઓને સંસારના બંધનથી છૂટી જવાની ઇચ્છા હોય, તેઓએ ઉત્તમ ક્રિયાઓ કરતાં કરતાં સયુદ્ધગામિની નદીઓના કાંઠા ઉપર મરણ પામવું, તે ઉત્તમ છે; (અર્થાત્ તીર્થંદ્રપ ગણાતી પવિત્ર નદીઓના તટ ઉપર મરણ પામવાથી મનુષ્ય નિબ્બાપ થાય છે.)^{૧૦} પરંતુ તેવા તીર્થક્ષેત્રમાં જઈને આયુષ્યનો બ્યારે ક્ષય થાય ત્યારે જ મરણ પામવું તે ઉત્તમ છે. ભેડે જલસમાધિ આદિ હકંથોગ કરીને તેવા તીર્થક્ષેત્રમાં આત્મહત્યા કરવાથી પણ સ્વતઃ સિદ્ધ મોક્ષકૃણ પ્રાપ્ત થાય જ છે, તોપણ તેમાં વિશેષતા એટલી જ છે કે, તીર્થક્ષેત્રમાં જઈને જલપ્રવેશ આદિથી આત્મહત્યા કરનારો પુરુષ મોક્ષમાર્ગે ગયેલો ગણાયો છતાં નિંદ્ય ગણાય છે અને તે ઉપરાંત સ્ત્રીથી રીતે મોક્ષગતિને પામ્યા વિના પુનઃ બીજા દેહને પામે જ છે. આત્મહત્યાનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરવા માટે ફરી પણ તેવા પ્રકારના જ ચાતનાશરીરને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૧,૧૨} તીર્થમાં આત્મહત્યા કરનારા પુરુષને જે ચાતનાશરીર પ્રાપ્ત થાય છે, તે કેવળ લોગશરીર હોઈને મનુષ્યાદિકનાં કમં શરીરોની પેઠે જુલ જુલ અનેક દેહોને પ્રાપ્ત કરાવનારું હોતું નથી. માત્ર આત્મહત્યાના પાપને દૂર કરવા માટે જ રુદ્રના પિશાચરૂપે તે ચાતનાશરીર પ્રાપ્ત થયેલું

× સારાંથ કે, પવિત્ર તીર્થમાં જઈને જલપ્રવેશ આદિથી પ્રાયશ્ચિત્ત કરનારા પુરુષનો તત્કાળ મોક્ષ થતો નથી, પણ આત્મહત્યાના પ્રાયશ્ચિત્તને માટે તેને ફરી પણ ચાતનાશરીર ધારણ કરવું પડે છે અને તે શરીરથી મુક્ત થયા પછી જ તેનો મોક્ષ થાય છે; માટે તેને મૃત્તે ભર્તે આત્મહત્યા કરવા કરતાં આયુના ક્ષયસમયે જ મરણ પામવું તે ઉત્તમ છે; કેમ કે તેવા મૃત્યુથી તત્કાળ મોક્ષગતિ પ્રાપ્ત થાય છે.

હોય છે અને તે શરીર છેક છેવટનું હોઈને મોક્ષ-
યોગ્ય જ ગણાય છે.^{૧૩} અધ્યાત્મનો અભ્યાસ કર-
નારા વિદ્વાનો કહે છે કે, એ ચાતનાશરીરનું સ્વરૂપ
આપણા મનુષ્યદેહના જેવું જ હોય છે. તે શરીરમાં
નાડીઓ, આંતરડાં અને હાડકાં પુષ્કળ હોય છે,
તેનો દેખાવ ખીલત્સ હોય છે, અપવિત્ર પદાર્થોથી
તે ભરેલું હોય છે, પાંચ મહાભૂતો, પાંચ ઇન્દ્રિયો
અને વાસનામય એવા પાંચ વિષયોના તેમાં સમા-
ગમ હોય છે, તેમાં કેવળ આમડી અને હાડકાં જ
હોય છે. (પણ માંસ કે મેદ હોતો નથી), સૌદર્શ-
ક શુભોથી તે રહિત હોય છે અને તે શરીર કેવળ
વાયુરૂપ જ હોય છે, છતાં પૂર્વજન્મની વાસનાને
લીધે જાણે મનુષ્યાકારે થયું હોય, તેવું જણાય
છે.^{૧૪} એ ચાતનાશરીરનો છવ જ્યારે ત્યાગ
કરે છે, ત્યારે ચેતનારહિત અને નિશ્ચેષ્ઠ થઈને તે
પૃથ્વી પર પડી જાય છે અને તેમાં રહેલા પાંચ
મહાભૂતો પોતપોતાની પ્રકૃતિમાં લય પામી જાય
છે.^{૧૫} હે વિદેહી રાજા જનક! ‘કર્મશરીર’ એવા
નામથી પ્રસિદ્ધ એવો આપણો આ મનુષ્યદેહ
કર્મની વાસનાથી વાસિત હોય છે, જેથી તે તે
અનેક યોગિઓમાં ઉત્પન્ન થાય છે અને મરણ પામે છે;
કેમ કે તે તે અનેક સ્વરૂપે નવા નવા જન્મો ધારણ
કરવા તે જ કર્મનું ફળ છે;^{૧૬} પરંતુ હે રાજા! જે
છવ ચાતનાશરીરને ધારણ કરનારો છે, તેને તો એ
ચાતનાશરીરનો ત્યાગ કર્યો પછી પુનર્જન્મ લેવો જ
પડતો નથી. માત્ર પોતાના પાપનો ક્ષય થાય ત્યાં
સુધી એ ચાતનાશરીર ધારણ કરીને જ આકાશમાં
વિચરનારા મોટા મેઘની પેઠે સર્વત્ર વિચરવું પડે
છે.^{૧૭} હે રાજા! તે પછી ઉપાધિથી ઉત્પન્ન
થયેલી મલિનતાનો ત્યાગ થવાથી આત્મરૂપ મૂળ
અધિષ્ઠાનનું તેને જ્ઞાન થાય છે, ત્યારે તેનો મોક્ષ
થાય છે; કેમ કે ઇન્દ્રિયોના કરતાં મન શ્રેષ્ઠ છે અને
મનના કરતાં સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ પરમાત્મા શ્રેષ્ઠ
છે. (તેમ જ માનસિક સંકલ્પોનો જે ત્યાગ કરવો
તે જ મોક્ષનું લક્ષણ છે.)^{૧૮} હે રાજા! સ્થાવર-

જંગમ અનેક પ્રાણીઓમાં જંગમ પ્રાણીઓ શ્રેષ્ઠ છે,
જંગમ પ્રાણીઓમાં મનુષ્યપ્રાણી શ્રેષ્ઠ છે, મનુષ્યો-
માં બ્રાહ્મણો શ્રેષ્ઠ છે બ્રાહ્મણોમાં જેઓ બુદ્ધિમાન
હોય છે તેઓ શ્રેષ્ઠ છે, બુદ્ધિમાનોમાં આત્મબુદ્ધિ-
યોગીઓ શ્રેષ્ઠ છે અને યોગીઓમાં પણ જેઓ
નિરભિમાની હોય છે, તેઓ શ્રેષ્ઠ છે.^{૧૯} મનુષ્ય
જેવો ઉત્પન્ન થાય છે કે, તરત જ મરણ તેની
પાછળ પાછળ ફર્યો કરે છે, એમાં કંઈ સંશય નથી;
છતાં મનુષ્યો સત્વાદિ શુભોને અનુસરીને નાશવંત
એવાં કર્મોનું સેવન કરે છે, (પણ અવિનાશી આત્મ-
જ્ઞાન સંપાદન કરતા નથી, એ કેવી અકસોસની
વાત છે!)^{૨૦} હે રાજા! જે પુરુષ સૂર્ય ઉત્તરાયણના
થાય છે, ત્યારે ઉત્તમ નક્ષત્રમાં અથવા ઉત્તમ
સુદૃઢમાં મરણ પામે છે, તે પુરુષ પુણ્યશાળી છે-
બ્રહ્મલોકમાં જવાને અધિકારી છે;^{૨૧} પણ આણું
ઉત્તમ મરણ મેળવવા માટે મુખ્ય સાધન એ જ
હોઈ શકે કે કોઈ પણ પ્રાણીને દુઃખ દેવું નહિ,
સર્વ પાપોનો ક્ષય કરી નાખવો અને પોતાની શક્તિ
પ્રમાણે શુભ કર્મો જ કર્યાં કરવાં, જેથી પોતાનું
ઐશ્વર્ય મરણ મેળવી શકાય છે; (અને તે જ મરણ
શ્રેયસ્કર ગણાય છે.)^{૨૨} પરંતુ ઝેર પીને, ફાંસી
ખાઈને, બળી જઈને, ચોરના હાથમાં સપડાઈ
પડીને અથવા દાઢવાળાં પશુઓના અપાઠમાં ઝડપાઈ
જઈને મરણ પામવું, તે અધમ ગણાય છે.^{૨૩}
પુણ્યશાળી પુરુષો આવાં અકસ્માત થનારાં મૃત્યુને
પામતા નથી, પણ તેઓના પ્રાણો તો છેક સૂર્ય-
મંડળને લેહીને બ્રહ્મલોકમાં જ ગતિ કરે છે અને
મધ્યમવર્ગના પુણ્યશાળીઓ આ મનુષ્યલોકમાં જ
કોઈ ઉચ્ચ કુળમાં અવતરે છે, પણ પાપીઓની
ગતિ તો નરકમાં જ થાય છે. હે રાજા! અજ્ઞાન

અને મનથી પર ગેલા પરમાત્માએ અધિષ્ઠાનનું જ્ઞાન
થવા પછી કોઈ પણ પ્રાણીને પુનર્જન્મ રહેતો નથી, તો
પછી મોક્ષયોગ એવું ચાતનાશરીર ધારણ કરનારા રત્ન-
પિશાચ આદિને મૂળ અધિષ્ઠાનનું જ્ઞાન થવા પછી પુન-
ર્જન્મ ધારણ કરવો પડે એ કેવળ અસંભવિત જ છે.
આમ સમજીને અમે ‘સ પુનર્જયતે રાજન્’ એ મૂળ
પાદને જદ્વે ‘ન પુનર્જયતે રાજન્’ એવા મૂળપાદ
સ્વીકાર્યો છે અને તે પાદને અનુસરીને જ આંતર કયું છે.

× અર્થાત્ યોગીશ્વરના અભિમાનથી રહિત એવા
યોગીઓ સર્વ પ્રાણીઓના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે.

* આ શ્લોકના પૂર્વીક પ્રથમ ચરણનો મુઅર્ધની
મૂળ પ્રતમાં ‘સ પુનર્જયતે રાજન્’ એવા પાદ બેવામાં
આત્મો છે, પણ આગળપાછળનો સંબંધ તોતાં અમને
જણાયું છે કે, તે પાદ ભૂતમરેણો છે; કેમ કે ઇન્દ્રિયો

એ જ પુરુષનો એક મહાન શત્રુ છે કે, જેની બરો-
બરી કરે તેવો બીજો એક પણ શત્રુ જગતમાં નથી;
કેમ કે એ અજ્ઞાનરૂપી શત્રુથી ઘેરાયેલો મનુષ્ય તેની
પ્રેરણાથી જ મહાહારણ અને ઘોર કૃત્યો કરવા
તૈયાર થાય છે. હે રાજપુત્ર! આ અજ્ઞાનરૂપી શત્રુ
ધણે જ ચત્ર કરવાથી વશ થાય તેવો છે, તોપણ
તેને પાછો હકાવવા માટે વેદોક્ત ધર્મનું ઉપાસન
કરવું અને વૃદ્ધ પુરુષોની સેવા કરવી, જેથી તે મહાન
શત્રુને પણ પાછો હકાવી શકાય છે. વળી બુદ્ધિ
રૂપી બાણ તો તે મૂળમાંથી બીખડી જઈને
નાશ પામે છે.^{૨૯-૨૯} દિગ્વિખાનના પ્રત્યેક પુરુષનો
ધર્મ છે કે, તેણે પ્રથમ અવસ્થામાં બ્રહ્મચર્યના
પાલનપૂર્વક તપશ્ચરણ કરીને વેદોનું અધ્યયન
કરવું, પછી મધ્યમ અવસ્થામાં ગૃહસ્થાશ્રમનો
સ્વીકાર કરીને પંચમહાવિદ્યો કરવા અને પછી
અંતિમ અવસ્થામાં કેવળ ધર્મ જ સંપાદન કરવાની
ધૃત્વથી પોતાના પુત્રને ગૃહકાર્યમાં સ્થાપીને વન
માં જ આઘ્યા જવું અને ત્યાં જઈને કેવળ મોક્ષને
માટે જ પ્રયત્ન કરવો.^{૩૦} હે તાત! મનુષ્ય કદાચ
લોગવૈભવોથી રહિત હોય અથવા દરિદ્રી હોય,
તોપણ તેણે કદી આત્મનાશ કરવો નહિ; કેમ કે
અંકલયોનિમાં જન્મ થયો હોય, તોપણ મનુષ્યા-
વતાર સર્વથા ઉત્તમ જ છે.^{૩૧} હે રાજા! આ મનુષ્ય-
યોનિ બીજી સર્વ યોનિઓમાં પ્રથમ ગણાય છે;
કેમ કે મનુષ્યયોનિને પામીને ઉત્તમ પ્રતિનાં કર્યોનું
જો આચરણ કરવામાં આવે છે, તો સંસારના ભયથી
આત્માનું રક્ષણ કરી શકાય છે; અર્થાત્ મનુષ્ય-
જન્મમાં જ મોક્ષપ્રાપ્તિ કરી શકાય છે;^{૩૨} માટે હે
રાજા! પ્રત્યેક મનુષ્યે 'આ મનુષ્યજન્મને પાત્ર્યા
છતાં અમે આત્મનાશ શા માટે કરીએ?' આવો
મનમાં વિચાર કરીને વૈદિકપ્રમાણુદર્શનપૂર્વક ધર્મ જ
કરવો જોઈએ.^{૩૩} જે કામાત્મા પુરુષ અતિ દુર્લભ
એવા આ મનુષ્યજન્મને પાત્ર્યા છતાં તેના દ્રેષ
કરે છે, તે પુરુષ ધર્મનું અપમાન કરનારો છે
અને કામવાસનાઓથી છેતરાયેલો જ છે;^{૩૪} પણ
હે તાત! જે પુરુષ દીપકને જેમ રેત્ત(તેલ)થી
તેજસ્વી કરી શકાય છે, તેમ કેવળ રેત્તથીજ વૃદ્ધિ
પમાડવા યોગ્ય એવાં પ્રાણીમાત્રને ધીરજ આપીને,
અગ્ર આપીને તથા પ્રિય વચન કહીને પ્રીતિપૂર્ણ

દષ્ટિથી જુઓ છે, અર્થાત્ પ્રાણીમાત્ર તરફ દયાદષ્ટિથી
જુઓ છે, તેમ જ સર્વ વિધેયો તરફ વૈરાગ્યદષ્ટિ-
થી જુઓ છે, તે પુરુષ સુખને તથા દુઃખને સમાન
ગણનારો હોઈને પરલોકમાં પૂજ્ય છે.^{૩૫-૩૬} હે
રાજા! દાન અને વૈરાગ્ય જ જેનું પરમ પવિત્ર શરીર
છે, તેવા પુરુષે સરસ્વતી, નૈમિષારણ્ય, પુષ્કર
અને પૃથ્વી પરનાં બીજાં પવિત્ર તીર્થો જેત્રામાં જઈને
ત્યાંના જળ વડે તથા ત્યાં કરેલી તપશ્ચર્યા વડે પોતાના
શરીરને શુદ્ધ કરવું જોઈએ;^{૩૭} પણ જે પુરુષોના
પ્રાણુ ઘેર ને ઘેર જ પ્રયાણ કરી જાય છે, તેઓના
શખને પાલખીમાં સુવાડીને ઘરની બહાર કાઢવું
અને રમશાનમાં લઈ જઈ પવિત્ર વિધિપૂર્વક તેનો
અગ્નિસંસ્કાર કરવો, તે ઉત્તમ ગણાય છે.^{૩૮} મનુષ્ય
પોતાની શક્તિ પ્રમાણે દેવપૂજન, શાંતિ, પુષ્ટિ, યજ્ઞન,
યાજ્ઞન, દાન અને પિતૃઓનું શ્રાદ્ધ વગેરે જે કંઈ
પુણ્યકર્મો કરે છે, તે સર્વ કેવળ પોતાનું હિત કરવા
માટે જ કરે છે;^{૩૯} તેમ જ હે રાજા! સર્વ ધર્મશાસ્ત્રો
અને છ અંગ સહિત વેદો પુણ્યકર્મ કરનારા પુરુષનું
કલ્યાણ થાય તે માટે ઉપદેશ આપી રહ્યા છે.^{૪૦}

લીંબે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર! એ પ્રમાણે મહાત્મા
પરાશર મુનિએ આ સર્વ ઉપદેશ, જનકરાજને તેનું
કલ્યાણ થાય તે માટે પૂર્વે આપ્યો હતો.^{૪૧}

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્જન મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'પરાશરગીતા-મૂલ્ય અને તે પછીની ગતિ'
નામનો અધ્યાય ૨૯૭માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૯૮મો

પરાશરગીતા (આહુ)-શ્રેયનું સત્ય સ્વરૂપ

॥ શીષ્ય ઉવાચ ॥

પુનરેવ તુ પચ્છ જનકો મિથિલાધિપ: ।

પરાશરં મહાત્માનં ધર્મે પરમનિશ્ચયમ્ ॥ ૧ ॥

લીંબે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિર! તે પછી મિથિલા
નગરીના રાજા જનકે મહાત્મા પરાશર જે ધર્મના
પરમ નિશ્ચયને જાણનારા હતા, તેમને ફરી પણ
પ્રશ્ન કર્યો.^૧

જનકે પૂછ્યું: હે બ્રહ્મન! શ્રેયનું સત્ય
સાધન શું, પરમ ગતિ કંઈ કહેવાય છે, કયું કર્મ
અવિનાશી છે અને કયાં જવાથી મનુષ્યની પુનરા-
વૃત્તિ થતી નથી, હે મહાબુદ્ધિમાન મુનિરાજ! તે

સર્વનો મને ઉપદેશ આપો.^૨

પરાશરે કહ્યું : જગતના કોઈ પણ પદાર્થમા આસક્તિ ન રાખવી તે ત્રેયનું મૂળ છે, જ્ઞાન એ જ પરમ ગતિ કહેવાય છે, યથાવિધિ આચરેલું તપ શ્રવણ અવિનાશી છે અને સુપાત્રને આપેલું દાન પણ અવિનાશી છે^૩ મનુષ્ય અધર્મરૂપી પાશોનું છેદન કરીને કેવળ ધર્માચરણ કરવામા જ જ્યારે આસક્ત થાય છે અને (સંન્યાસનો સ્વીકાર કરીને) પ્રાણી માત્રને જ્યારે અભયદાન આપે છે, ત્યારે સિદ્ધિ પદને પામે છે.^૪ કોઈએક મનુષ્ય હજાર ગાયોનું તથા સેંકડો ઘોડાઓનું સુપાત્રને દાન કરે છે અને તે મનુષ્યને જે પુણ્યફળ પ્રાપ્ત થાય છે, તેના કરતા પણ સર્વ પ્રાણીઓને અભયદાન આપનારા મનુષ્યને ઘણું જ મહાન પુણ્યફળ પ્રાપ્ત થાય છે ઉપરાત અભય દાન આપનારાને પ્રાણીમાત્ર તરફથી અભયપણું પ્રાપ્ત થાય છે^૫ બુદ્ધિમાન પુરુષ વિષયોનો ઉપભોગ કરતો હોય છે, છતાં જાણે ઉપભોગ ન કરતો હોય તેમ મનથી અસંગ રહે છે અને દુષ્ટ બુદ્ધિનો પુરુષ તો વિષયભોગથી રહિત હોય છે, છતાં મન દ્વારા વિષયભોગમાં ગરકાવજ રહે છે.^૬ જેમ જળખિંદુ કમળના પત્રને સ્પર્શ કરી શકતું નથી, તેમ અધર્મ બુદ્ધિમાન પુરુષને સ્પર્શ કરી શકતો નથી, પણ અજ્ઞાની પુરુષને તો લાખ જેમ કાઢને વળગી પડે છે, તેમ અધર્મ અત્યંત વળગી પડે છે.^૭ અધર્મ જે ફળદાનરૂપી ક્રિયાની જ અપેક્ષા રાખનાર છે, તે પોતાના કર્તાને ફળદાન આપ્યા વિના કદી પણ છોડતો નથી; માટે જે પુરુષ અધર્મ કરનાર છે, તે યથાયોગ્ય સમયે અધર્મનું ફળ પ્રાપ્ત કરે જ છે.^૮ જે જ્ઞાની પુરુષો આત્મસ્વરૂપનો સાક્ષાત્કાર કરનારા છે, તેઓને હરકોઈ કર્મના ફળથી કંવેશ થતો નથી; (કેમ કે તેઓને કર્મોનો સંગ જ હોતો નથી.) પરંતુ જે પુરુષ જ્ઞાનેન્દ્રિય તથા કર્મેન્દ્રિયના સંબંધમાં પ્રમાદી રહે છે અને શુભ તથા અશુભ કર્મ કરવામાં નિરંતર આસક્ત રહે છે, તે પુરુષ પોતાના દુષ્ટ દિતને કદી જાણી શકતો નથી અને તેને લીધે જ અતિ મહાન લયમા આવી પડે છે.^૯ રાગનો તથા દ્વેષનો જેણે સારી રીતે પરાજય કર્યો છે, તે પુરુષ વિષયો ની અહર પ્રવૃત્તિ કરે છે, છતાં પાપના ફળનો તેને સંબંધ થતો નથી.^{૧૦} જેમ નદીની મયોદામા બાધેલો

એક બંધ કદી પડી ભાગતો નથી, પણ નદીના પ્રવાહ હમાં ઉતરો વૃદ્ધિકર્તા થઈ પડે છે, તેમ શાસ્ત્રની મયોદામા બાધેલો ધર્મરૂપી બંધ કોઈ પણ કાળે નાશ પામતો નથી અને ઉતરો તપશ્રવણમા વૃદ્ધિ કરતો થઈ પડે છે.^{૧૧} હે રાજસિંહ જનક ! જેમ એક શુદ્ધ સૂર્યકાંતમણિ બરાબર નિયમપૂર્વક સૂર્યના તેજને ગ્રહણ કરે છે, તેમ ધ્યાન વડે શુદ્ધ થયેલો જીવ યોગ દ્વારા બ્રહ્મભાવને ગ્રહણ કરે છે.^{૧૨} જેમ જુદાં જુદાં અનેક સુગંધીદાર પુષ્પોની ભાવના આપવાથી તલની અહર (તલના તેલની અહર) અધિકાધિક સુગંધ પ્રાપ્ત થતી જાય છે, તેમ શુદ્ધ ચિત્તવાળા પુરુષોને જુદી જુદી અનેક શુભ વાસનાઓનો પરિચય થવાથી સત્ત્વશુભમા પ્રવૃત્તિ થતી જાય છે.^{૧૩} પુરુષને સ્વર્ગ મેળવવાનો જ્યારે નિશ્ચય થાય છે, ત્યારે સ્ત્રીનો, સંપત્તિનો, પદવીનો, વાહનોનો તથા વિવિધ પ્રકારની સત્ક્રિયાઓનો તે ત્યાગ કરે છે અને ત્યારે જ તેની મનોવૃત્તિ શબ્દાદિ વિષયો તરફથી પાછી હટે છે,^{૧૪} પરંતુ જે પુરુષની બુદ્ધિ કેવળ વિષયો માં જ રમણ કરતી હોય છે, તેને પોતાનું હિત કરવાનું કોઈ કાળે સૂઝતું નથી; એટલું જ નહિ પણ હે રાજા ! તે વિષયાધીન રહેનારો પુરુષ કાંટામાં બરાવેલા માસને જેઈને જેમ માછલું આકર્ષાય છે, તેમ સંસારના અનેક ભાવોને અનુસરનારા મન વડે તે તે ભાવોમા આકર્ષાય છે^{૧૫} જેમ દેહ અને દંદ્રિય આદિનો સમુદાય અન્યોન્યનો આશ્રિત હોઈને અન્યોન્યને ઉપકારક છે, તેમ સ્ત્રી, પુત્ર, પશુ આદિના સમુદાયરૂપ એવો આ મનુષ્યલોક કેળના સ્તંભના ગર્ભની પેઠે કેવળ નિ સાર હોઈ અન્યોન્યના આધારે જ ટકી રહ્યો છે, છતાં જે પુરુષ તેનો આશ્રય કરે છે, તે ભાગી પડેલી નૌકા જેમ સમુદ્રમા ડૂબી જાય છે, તેમ સંસારસમુદ્રમા ડૂબી જાય છે^{૧૬} પુરુષે અમુક કાળે જ ધર્મ કરવો જોઈએ, એમ ધર્મના સમયનો કંઈ નિશ્ચય કરવામા આવ્યો નથી, તેમ મૃત્યુ પણ અમુક પુરુષે ધર્મ કર્યો છે કે નહિ, એમ વાટ જોવા બેઠું રહેતું નથી વળી જગતનો પ્રત્યેક મનુષ્ય મૃત્યુના મુખમા જ્યારે સપડાઈ પડ્યો છે, ત્યારે સદાકાળ ધર્મક્રિયા જ કરવી કરવી, તે ઉત્તમ છે.^{૧૭} જેમ એક આધળો મનુષ્ય પોતાના ઘરમા અવ્યાસના બળથી જ આવજા કરે છે, તેમ બુદ્ધિમાન પુરુષ મનને

યોગપરાયણ કરીને જ પરમ ગતિને પામે છે. ૧૮ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે, મરણ એ જન્મને માટે છે અને જન્મ તે મરણને માટે છે; છતાં મોક્ષધર્મોને નહિ બળનારો અજ્ઞાની પુરુષ સંસારપાશમાં બંધાઈને ચક્રની પેઠે ભ્રમણ કર્યો કરે છે; ૧૯ પરંતુ જે પુરુષ જ્ઞાનમાર્ગનો આશ્રય કરે છે, તેને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં સુખ જ મળે છે. માટે જ વિદ્વાનો કહે છે કે, અશ્વિહોત્રાદિ વિસ્તારવાળાં કર્મો અનાત્મરૂપ ફળને આપનારાં હોઈને કેવળ નાશવંત અને કલેશ-જનક છે, પણ વૈરાગ્ય આદિ સંક્ષિપ્ત ધર્મો આત્મ-જ્ઞાનરૂપી અવિનાશી ફળને આપનારાં હોઈને પરમ સુખાવહ છે. આવા હેતુથી જ સંન્યાસને આત્માનું હિત કરનાર કહ્યો છે. ૨૦ જેમ કમળોનાં ફાંડલો પોતાનામાં વળગેલા કાદવોનો એકદમ ત્યાગ કરી દે છે, તેમ જ્ઞાન થયા પછી પુરુષનો આત્મા પણ પોતાને ઉપાધિરૂપ એવા મનનો સત્ત્વ ત્યાગ કરી દે છે. ૨૧ વિષયોથી સુક્ત થયેલું મન આત્માને યોગસાધના તરફ પ્રેરે છે અને યોગમાં આસક્ત થયેલો આત્મા તે મનને પોતાનામાં લય પમાડી દે છે. આ રીતે પુરુષ યોગયુક્ત થાય છે, ત્યારે સર્વ ઉપાધિથી રહિત એવા પોતાના પરમ સ્વરૂપને જોઈ શકે છે. ૨૨ જે પુરુષ ઈદ્રિયોને તૃપ્ત કરવાના કાર્યમાં જ ગૂંથાઈ જઈને ઈદ્રિયોને તૃપ્ત કરવાના કાર્યને જ પોતાના હિતનું કાર્ય માની બેસે છે, તે પુરુષ ખરેખર મૂર્ખ છે; કેમ કે તે પુરુષ ઈદ્રિયોને તૃપ્ત કરવાના કાર્યમાં જ મથાગૂલ રહીને પોતાનું હિત કરનારા યોગરૂપી કાર્યથી બ્રહ્મ થાય છે. ૨૩ જગતના પ્રત્યેક મનુષ્યની આવી ત્રણ ગતિ થાય છે. એક તો અધોગતિ, બીજી તિર્થંચ ગતિ અને ત્રીજી સ્વર્ગરૂપ પરાગતિ. તેમાં જે પુરુષ જ્ઞાની હોય છે, તેનો આત્મા પોતાના પુણ્યબળના પ્રભાવથી સ્વર્ગરૂપ પરાગતિને પામે છે અને અજ્ઞાની પુરુષનો આત્મા પોતાના પાપબળના પ્રભાવથી અધો-ગતિને-નરકને અથવા તિર્થંચ ગતિને (પશુપક્ષી આદિના જન્મને) પામે છે. ૨૪ જેમ માટીના એક પાકા વાસણમાંથી જળ આદિ દ્રવ પદાર્થો ટપકીને કીણ થઈ જતા નથી અથવા ગળી પડતા નથી,

* કહેવાનો આશય એ છે કે, મનથી ઉત્પન્ન થયેલો સંસાર મન દ્વારા જ નાશ પામે છે.

તેમ તપશ્ચરણથી તૃપ્ત થયેલું યોગીનું (લિંગ) શરીર બ્રહ્મલોક સુધીના હરકોઈ દિવ્ય લોકમાં વ્યાપ્ત થઈ બંધ છે-તે તે લોકમાં સ્થિર થઈને રહી શકે છે, પણ ત્યાંથી ચ્યુત થતું નથી. ૨૫ જે જીવાત્મા વિષયો-નો ઉપલોગ કરે છે, તે અવશ્ય મોક્ષસુખને લોગવી શકતો નથી, પણ જોઈ વૈરાગ્યના આવેશથી વિષયો-નો ત્યાગ કર્યો છે, તે જ મોક્ષસુખને લોગવી શકે છે. ૨૬ જેમ કોઈ જન્માંધ પુરુષ માર્ગને જોઈ શકતો નથી, તેમ માયાથી ઘેરાયેલો અને શિશુ (જનને દ્રિય) તથા ઉદરને તૃપ્ત કરવામાં પરાયણ રહેનારો જીવાત્મા પોતાના વાસ્તવિક સ્વરૂપને બહી શકતો નથી. ૨૭ જેમ કોઈ વેપારી સમુદ્રમાર્ગે વ્યાપાર કરવા નીકળે છે, ત્યારે પોતાના મૂળ ધન- (મૂડી)ના પ્રમાણમાં બીજું નફાનું ધન મેળવી શકે છે, તેમ સંસારસમુદ્રમાં વેપાર કરવા નીકળેલો જીવાત્મા પોતાનાં કર્મ અને વિજ્ઞાનરૂપી મૂળ ધનના પ્રમાણમાં ઉત્તમ-અધમ ગતિરૂપી નફાનું ધન મેળવી શકે છે. ૨૮ કાળપ્રધાન આ મનુષ્યલોકમાં વૃદ્ધા-વસ્થાનું સ્વરૂપ ધારણ કરીને મૃત્યુ સર્વજ ધૂમી રહ્યું છે અને સર્વ જેમ પવનને ગળી લાય છે, તેમ પ્રાણીમાત્રને ગળી રહ્યું છે. (માટે આત્માને સુક્ત કરવા સારું મનુષ્યે અવશ્ય ચતન કરવો જોઈએ.) ૨૯ જગતમાં જન્મેલો મનુષ્ય પોતાના પૂર્વજન્મમાં કરેલાં કર્મનાં ફળને અવશ્ય પ્રાપ્ત થાય છે; કેમ કે કોઈ પણ મનુષ્ય પૂર્વજન્મનાં કર્મો વિના પ્રિય કે અપ્રિયને પામી શકતો નથી. ૩૦ મનુષ્ય સૂતો હોય, જતો હોય, બેઠો હોય કે વિષયોમાં પ્રવૃત્તિ કરતો હોય, તોપણ તેનાં શુભ-અશુભ કર્મો સર્વદા તેની સમીપ જ રહે છે. ૩૧ જેમ એક મનુષ્ય સમુદ્રમાં પડીને મહાપ્રવાસે બીજા કિનારા પર જઈ પહોંચ્યો હોય, તેને પુનઃ દહી પણ સમુદ્રમાં પડવાનો વિચાર

x ટીકાકર નીલકંઠ આ નોંધેલા ગુદાર્થ આ પ્રમાણે દર્શાવે છે. જે સાક્ષીભૂત આત્મા હોયકની પેઠે વિષયોને પ્રકાશિત કરે છે, તે ચેતનરૂપ આત્મા વિષયોનો ભોક્તા નથી; પણ જે આત્મા બુદ્ધિપ્રધાન, ચેતનાભાસ અથવા જ્ઞાનરૂપ છે, તે જ વિષયોનો ભોક્તા છે અને તે જ વૈરાગ્યના આવેશમાં આવી જઈને વિષયોનો ત્યાગ પણ કરે છે. અર્થાત્ બુદ્ધિપ્રતિભિન્નિત જીવાત્મા જ કર્તા અથવા ભોક્તા છે; પણ સર્વનો સાક્ષીભૂત પરમાત્મા કર્તા કે ભોક્તા નથી જ.

આવતો નથી, તેમ એક વાર સસારરૂપી મહા સાગરને તરી ગયેલો કોઈ ફલભ પુરુષ પુનઃ તે મહાસાગરમાં સહેલ કરે, એવું કહી બને જ નહિ. જેમ નાવિકના અભિપ્રાયથી જ સમુદ્રના ઊંડા પાણીમાં ડુબાડી દેવામાં આવેલી નૌકાને પુનઃ તે નાવિક જ દોરડા વડે બહાર કાઢે છે, તેમ મન પોતાની ઈચ્છાથી જ સસારરૂપી સમુદ્રમાં ડુબાડી દેવામાં આવેલા શરીરાભિમાની જીવને યોગરૂપી દોરડા વડે બહાર કાઢીને તેનો ઉદ્ધાર કરી શકે છે. ૩૨૩ જેમ નદીઓ ચોતરફથી આવીને સમુદ્રમાં લય પામી જાય છે, તેમ યોગનો આશ્રય કરવાથી મન પોતાની સર્વ વૃત્તિઓની સાથે મૂળ પ્રકૃતિમાં લય પામી જાય છે, ૩૪ પણ જે પુરુષોના મન સસારના અનેક પ્રકારના પાશોથી જડાઈ ગયેલા હોય છે, તેઓ અજ્ઞાનને અધીન થઈને જળમાં બાધેલા રેતીના ઘરની પેઠે નાશ પામે છે. ૩૫ જે દેહાભિમાની (પ્રથમ અજ્ઞાન અવસ્થામાં) નામ રૂપાદિ શરીરના ધર્મોને આત્માના ધર્મો તરીકે માનતો હોય, તે દેહાભિમાની (જ્ઞાનાવસ્થા પ્રાપ્ત થયા પછી) બાહ્ય અને આંતર પવિત્રતારૂપ તીર્થમાં સ્નાન કરીને કેવળ બે આત્મજ્ઞાનનો જ આશ્રય કરે છે અથવા દેવાદિત્કું ઉપાસન કરવામાં જ લીન થઈ જાય છે, તો આ લોકમાં તથા ધરલોકમાં તેને સુખ મળે છે. ૩૬ અગ્નિહોત્રાદિ વિસ્તારવાળા ધર્મો આત્મરૂપ તુલ્ય રૂપને આપનારા હોઈને કલેશયુક્ત જ છે અને ત્યાગાદિક ધર્મો સંલેપમાં કહેવામાં આવ્યા છે, તોપણ આત્મજ્ઞાનરૂપી મહાન રૂપને આપનારા હોઈને પરિણામે સુખાવહ છે આવા હેતુથી જ વિદ્વાનોએ ત્યાગને-સંન્યાસને આત્માનું હિત ઠરનાર માન્યો છે. ૩૭ મિત્રવર્ગ કેવળ સકલ્પને લીધે જ ઉત્પન્ન થાય છે, જ્ઞાતિઓ અમુક કારણને લીધે જ સંબંધ ધરાવે છે અને સ્ત્રી, પુત્ર તથા દાસવર્ગ પણ કેવળ આપણા ધ્રુવોના જ ઉપલોગ કરનારા છે (માટે કુટુંબસંસ્થાની ચિંતાને યોગમાં વિમ્મરૂપ સમજીને તેના ત્યાગ જ કરવો.) ૩૮ માતા, પિતા કે અન્ય મન ધીઓ મનુષ્યનું કઈ પણ હિત કરી શકતા નથી. માત્ર એક દાન જ સ્વર્ગમાર્ગમાં જેને ભાતારૂપ થઈ પડે છે, એવું પ્રત્યેક પ્રાણી પોતાના

* અર્થાત મુક્તપુરુષો પુનર્જન્મ થતો જ નથી

જ કર્મરૂપને લોગવે છે. ૩૯ હે ચતુર રાજા! માતા, પુત્ર, પિતા, ભાઈ, સ્ત્રી અને મિત્રવર્ગ એ સર્વે સુવર્ણની મહોર ઉપરના રાજા વગેરેના ચિત્રના જેવા જ જણાય છે. * પૂર્વજન્મમાં કરેલા શુભ-અશુભ સર્વ કર્મો પોતપોતાનું રૂપ આપવા માટે પ્રાણીની સમુખ આવીને ઊભા રહે છે અને અતરાત્રમાં તે કર્મોના રૂપને ઉપસ્થિત થયેલા બળી તેનો ઉપલોગ ઠરવા માટે બુદ્ધિને પ્રેરણા કરે છે. ૪૦ ૪૧ જે પુરુષ ઉદ્યોગનો આશ્રય કરીને તેમાં યોગ્ય સહાયકોને સંપાદન કરે છે, તે પુરુષનો કોઈ પણ કાર્યસમારભ કદી નિષ્ફળ થતો નથી. ૪૨ જે પુરુષ ચિત્તની એકાગ્રતાવાળો હોય છે, સાવધાન હોય છે, શરવીર હોય છે, ધૈર્યવાન હોય છે અને વિદ્વાન હોય છે, તે પુરુષનો સૂર્યના કિરણો જેમ સૂર્યનો ત્યાગ કરતો નથી, તેમ લક્ષ્મી કદી ત્યાગ કરતી નથી. ૪૩ જે નિર્દોષ મનુષ્ય આસ્તિકપણાનો, ઉદ્યોગનો, ઉપાય નો, નમ્રતાનો તથા બુદ્ધિનો આશ્રય કરીને કાર્યનો આરભ કરે છે, તેનું કાર્ય કદી વિનાશ પામતું નથી. ૪૪ પ્રાણી જેવો ગર્ભની અંદર દાખલ થાય છે કે તરત જ પૂર્વજન્મમાં કરેલા શુભ-અશુભ કર્મો તેની સમીપ હાજર થાય છે અને સમાન ગતિવાળો વાસુ કરવતથી વહેરેલા લાકડાના બૂકાને જેમ ઉરાડી દે છે, તેમ આનિવાર્ય એવું મૃત્યુ સર્વનો સહાર કરનારા બળની સહાય લઈને પ્રત્યેક પ્રાણીને તેના વિનાશરૂપ કર્મરૂપની સંમુખ લાવી મૂકે છે અને પછી તેનો નાશ કરી નાખે છે. * જગતના સર્વ મનુષ્યો પોતે કરેલા શુભ-અશુભ કર્મોના પ્રમાણમાં જ રૂપસંપત્તિ, પુનર્પોત્રાદિ પરિવાર, ઉત્તમ કુળમાં જન્મ અને ધનધાન્યાદિક ધ્રુવસમૃદ્ધિ વગેરે પામે છે. ૪૫ ૪૬

લીએ કહ્યું. હે યુધિષ્ઠિર રાજા! બુદ્ધિમાન

* અર્થાત સુવર્ણની મહોરનું મન તેના ઉપરની રાજા વગેરેની છાપને આધારે બનતું નથી, પણ મહોર માં રહેતા સુવર્ણથી જ બનેલ છે, તેમ જગતમાં જે કર્મ સુખદુઃખાદિ મળે છે, તે પોતાના પૂર્વસંચિત કર્મને લીધે જ મળે છે સગાસબંધીઓ તો માત્ર નિમિત્ત બૂત જ છે

* કહેવાતો લાવ એ છે કે, દૈવેચ્છાએ જે કર્મ અનાદિક મળી આવે, તે પર પ્રાણધારણા કરી લઈને કેવળ મોક્ષને માટે જ પ્રયત્ન કરવો જોઈએ

પરાશર સુનિનો એ યથાર્થ ઉપદેશ સાંભળીને
ધર્મવેત્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ રાજા જનકને ઘણો જ આનંદ
થયો. ૪૭

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તરત મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વ-
મા 'પરાશરગીતા-ત્રેયણુ સત્ય સ્વરૂપ' નામનો
અધ્યાય ૨૯૮ થી સમાપ્ત

અધ્યાય ૨૯૯ મો

હંસગીતા-સત્ય, દમ, ક્ષમા અને
જ્ઞાનની પ્રશંસા

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

સત્યં દમં ક્ષમાં પ્રજ્ઞાં પ્રશંસંતિ પિતામહ ।

વિદ્વાંસો મનુજા લોકે કથમેતન્મતં તવ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! આ જગતમાં
વિદ્વાન મનુષ્યો સત્યની, દમની, ક્ષમાની તથા
જ્ઞાનની ઘણી જ પ્રશંસા કરે છે, તો એ વિષયમાં
તમારો શો મત છે ?^૧

ભીષમે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! આના સંબંધમાં
એક પ્રાચીન ઇતિહાસ હું તમને કહું છું, તે
ઇતિહાસમા સાધ્યદેવોના તથા એક હંસનો સંવાદ
વર્ણવેલો છે.^૨ એક સમયે અજન્મા અને અવિનાશી
મળપતિ બ્રહ્મદેવ સુંદર પાંખોવાળા હંસનું સ્વરૂપ
ધારણ કરીને ત્રણે જગતમાં વિચરતા વિચરતા સાધ્ય
દેવોની પાસે જઈ પહોંચ્યા.^૩ ત્યારે સાધ્યદેવોએ
તેમને પૂછ્યું : 'હે પક્ષીરાજ ! અમે 'સાધ્ય' નામના
દેવો છીએ. અમે તમને મોક્ષધર્મના સંબંધમાં
પૂછવા ઇચ્છીએ છીએ; કેમ કે તમે મોક્ષધર્મને
જાણો છો.^૪ હે પક્ષી ! અમે સાંભળ્યું છે કે, તમે
મહાબુદ્ધિમાન છો, તમારું ભાષણ ઘણું ગંભીર છે
અને તમારાં વાક્યો અતિ ઉત્તમ છે; માટે હે મહા-
ત્મન ! તમે અમને કહો કે, તમે કેને સર્વના કરતાં
શ્રેષ્ઠ માને છો અને તમારું મન કોના વિષે રમણ
કરી રહ્યું છે ?^૫ હે શ્રેષ્ઠ પક્ષી ! જગતના સર્વ કાર્યોમાં
તમે જે કાર્યને શ્રેષ્ઠ માનતા હો, તે કાર્યનો અમને
ઉપદેશ આપો અને હે પક્ષીરાજ ! જે કાર્ય કરીને
પુરુષ સર્વ બંધનોથી મુક્ત થઈ બચ, તે કાર્ય કયું
છે, તે અમને કહો.^૬

હંસે કહ્યું : હે દેવતાઓ ! મેં સાંભળ્યું છે કે,
તપ, દમ, સત્ય અને ચિત્તજય આ કાર્યો જ જગતનાં

સર્વ કાર્યોમાં ઉત્તમ છે; માટે તેનું સેવન કરીને
હૃદયની સર્વ શ્રધ્ધિઓને પુરુષે છોડી નાખવી જોઈએ,
તેમ જ પ્રિય-અપ્રિયનો ત્યાગ કરીને પોતાના મનને
વશ કરવું જોઈએ.^૭ હરકોઈ મુસુકું પુરુષે બીજાનાં
મર્મસ્થાનોમાં પીડા થાય તેનું કઠોર ભાષણ બોલવું
નહિ, નીચ મનુષ્ય પાસેથી ઉત્તમ એવું શાસ્ત્રરહસ્ય
લેવું નહિ અને જેનું શ્રવણ કરવાથી સામે મનુષ્ય
ઉદ્વેગ પામે તેવી અમંગલ અને નરક આપનારી
વાણી બોલવી નહિ; કેમ કે નીચ મનુષ્યના મુખ-
માંથી છટેલાં દુષ્ટ વાક્યરૂપી બાણો બીજાનાં મર્મ-
સ્થાનો ઉપર જેવાં પડે છે કે, તરત જ તેના વડે
જખમી થયેલો તે મનુષ્ય શતહઠ્ઠાડો શોક ક્યો
કરે છે, માટે બુદ્ધિમાન પુરુષે તેવાં વાક્યરૂપી બાણો
છોડીને બીજાઓને બચા ઉપજાવવી નહિ.^૮
કોઈ સમયે એકાદ મનુષ્ય અત્યંત નિંદા ભરેલાં
વાક્યરૂપી બાણોનો પ્રહાર કરીને આપણને ખુબ
વીંધી નાખે, તોપણ આપણે તો તે વેળા શાંતિ જ
ધારણ કરવી; કેમ કે કોઈ ઉપજાવનાર મનુષ્ય સામે
જે પુરુષ બેઠો હશે દશાવે છે, તે પુરુષ તેના (ક્રોધ
ઉપજાવનારના) સર્વ પુણ્યનું હરણ કરે છે.^૯ જે
પુરુષ સર્વનો તિરસ્કાર કરનારા અને આવેશને
લીધે જગતમાં અપ્રિય થઈ પડનારા જ્વલંત ક્રોધને
પોતાના નિયમમાં રાખે છે, તે પુરુષ પોતાના પર
ક્રોધ કરનારા બીજા મનુષ્યોના પુણ્યનું હરણ કરે
છે; એટલું જ નહિ પણ તેનું ચિત્ત બીજાઓના
જણવામાં આવતું નથી, તેનું મન પ્રસન્ન રહે છે
અને અહેખાઈરૂપી અવશુભ્યથી તે રહિત થાય છે.^{૧૦}
આર્ય પુરુષો કહે છે કે, ક્ષમા, સત્ય, સરલતા અને
અહિંસા આ ચાર ગુણો જ સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે
અને તેથી જ હું પોતે પણ કોઈનાથી નિંદાઓ ડોહું
છું, તોપણ કંઈ બોલતો નથી અને કોઈએ મને
માથો હોય છે, તોપણ તેને ક્ષમા આપું છું.^{૧૧} સર્વ
શાસ્ત્રોમાં એ જ કહેવામાં આવ્યું છે કે, વેદનું
રહસ્ય સત્ય છે, સત્યનું રહસ્ય દમ છે અને દમનું
રહસ્ય મોક્ષ છે.^{૧૨} જે પુરુષ અત્યંત વૃદ્ધિ પામેલા
વાણીના વેગને, મનના વેગને, ક્રોધના વેગને તૃણ-
ના વેગને, ઉદરના વેગને તથા ઉપરસ્થના વેગને સહન
કરે છે, તે પુરુષને જ હું બ્રાહ્મણ અથવા સુનિ માનું
છું. વળી ક્રોધ કરનારા કરતાં ક્રોધ નહિ કરનારો

ઉત્તમ છે, ક્ષમા નહિ કરનારા કરતાં ક્ષમા કરનારા પુરુષ ઉત્તમ છે, મનુષ્યથી સિદ્ધ પ્રાણી કરતાં મનુષ્ય-પ્રાણી ઉત્તમ છે અને અજ્ઞાનીના કરતાં જ્ઞાની પુરુષ ઉત્તમ છે.^{૧૪} જે પુરુષ બીજાથી નિંદા કરાશે હોય, છતાં તેની નિંદા કરતો નથી, પણ ઊલટો તેને ક્ષમા આપે છે, તે પુરુષનો ક્રોધ તેની નિંદા કરનારા સામા પુરુષને જ બાળી નાખે છે; ઉપરાત તેના પુણ્યનું હરણ કરે છે;^{૧૫} તેમ જ જે પુરુષ અત્યંત નિંદા કરાશે હોય અથવા અત્યંત સ્તુતિ કરાશે હોય, છતાં નિંદા કરનારાને કે સ્તુતિ કરનારાને અપ્રિય કે પ્રિય કહેતો નથી; વળી કોઈએ માર માર્યો હોવા છતાં ધૈર્ય ધારણ કરીને તેને મારતો નથી; એટલું જ નહિ પણ તેના સંબંધમાં પાપી વિચાર પણ કરવા ઇચ્છતો નથી, તે પુરુષને દેવતાઓ પણ આહ છે.^{૧૬} પોતાનું અપમાન કરવામાં આવ્યું હોય, પોતાને માર મારવામાં આવ્યો હોય અથવા પોતાની નિંદા કરવામાં આવી હોય, છતાં જે પુરુષ તેવા પાપીને પણ પોતાનું કદયાણું કરનાર જેવો જ માનીને નિત્ય ક્ષમા જ આપે છે, તે પુરુષ સિદ્ધિપદને પામે છે.^{૧૭} હું સર્વ રીતે પૂર્ણ થયો છું, છતાં નિત્ય આર્થ પુરુષોનું સેવન કરું છું, મને તૃષ્ણા રહી નથી, ક્રોધ પણ રહ્યો નથી, હું કોઈ પણ લાભ મેળવવાની ઇચ્છાથી ધર્મનો ત્યાગ કરતો નથી, તેમ વિપયસુખ પ્રાપ્ત કરવા માટે કોઈ દેવા દિકની પ્રાર્થના પણ કરતો નથી.^{૧૮} મને કોઈ શાપ આપે છે, તોપણ હું તેને સામે શાપ આપતો નથી; કેમ કે હું બાણું છું કે, દમ-ઈન્દ્રિયનિબદ્ધ એ જ મોક્ષનું દ્વાર છે. વળી હું તમને એક મોટી શુદ્ધ વાત કહું છું કે, મનુષ્યજન્મ કરતાં શ્રેષ્ઠ બીજું કંઈ પણ નથી.^{૨૦} ખીર પુરુષ મેઘમંડળથી મુક્ત થયેલા ચંદ્રની પેઠે પાપોથી મુક્ત થઈને શુદ્ધ થાય છે અને પોતાના મરણકાળની આકાંક્ષા રાખી ધૈર્ય વડે સિદ્ધ થાય છે.^{૨૧} ઉત્તમ કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલો જે પુરુષ બ્રહ્માંડમાં સ્તંભરૂપ હોઈને સર્વ મનુષ્યોમાં પૂજ્ય ગણાય છે અને જેને માટે જગતના સર્વ લોકો અતિ ઉચ્ચ અભિપ્રાય આપે છે, ત જિતેન્દ્રિય પુરુષ (મૃત્યુ પછી) દેવલોકમાં જ જાય છે.^{૨૨} બીજાની સ્પર્ધા કરવાનો જ જેઓનો સ્વભાવ હોય છે, તેવા મનુષ્યો પુરુષની અંદર રહેલા કદયાણુ-

કારક શુભોનું જ્ઞાન કરવાની કદી ઇચ્છા કરતા નથી, પણ તેઓના દોષોનું જ જ્ઞાન કર્યું કરે છે.^{૨૩} જે પુરુષની વાણી અને મન સારી રીતે રક્ષિત હોઈને નિયમમાં હોય છે, તેને વેદ, તપ અને ત્યાગ એ સર્વનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે.^{૨૪} વિદ્વાન પુરુષે મૂર્ખ પુરુષોની નિંદા અથવા અપમાન કરીને તેઓને ઉપદેશ આપવો નહિ. વળી તેવા મૂર્ખ પુરુષો દ્વારા બીજાઓની હિંસા થવા દેવી નહિ, તેમ પોતાની પણ હિંસા થવા દેવી નહિ.^{૨૫} બુદ્ધિમાન પુરુષે પોતાનું અપમાન કરવામાં આવ્યું હોય, તોપણ તે અપમાનને અમૃત તુલ્ય ગણીને તૃપ્ત જ રહેલું; કેમ કે અપમાન પામેલો જ્ઞાની પુરુષ સુખથી ઊંઘે છે, પણ અપમાન કરનારો પુરુષ વિનાશ પામે છે.^{૨૬} કોઈ પુરુષ યજ્ઞ કરે છે, દાન આપે છે, તપ તપે છે અથવા હવનહોમ કરે છે, તે સર્વનો યમદેવ નાશ કરે છે. તાત્પર્ય કે, કોઈ પુરુષનો સર્વ પરિશ્રમ દેવળ વ્યર્થ જ થાય છે.^{૨૭} હે ઉત્તમ દેવો! જે પુરુષનાં ઉપરથ, ઉદર, હાથ અને વાણી આ ચાર વિષયનાં દ્વારા જરાજરા સુરક્ષિત હોય છે-નિયમિત હોય છે, તે પુરુષ ધર્મવેતા કહેવાય છે.^{૨૮} જે પુરુષ સત્ય, દમ, સરળતા, અહિંસા, ધૈર્ય અને ક્ષમા એ છ શુભોનું અતિથય સેવન કરે છે, સ્વાધ્યાય કરવામાં નિત્ય તત્પર રહે છે, જગતના કોઈ પણ મનુષ્યની સ્પૃહા રાખતો નથી અને એકાંત પ્રદેશમાં જ નિવાસ કરે છે, તે પુરુષ સ્વર્ગરૂપી ઊર્ધ્વ ગતિને પામે છે.^{૨૯} જેમ ગાયનું વાછરડું ચાર આંચળોને ધાવે છે, તેમ મનુષ્યે સત્ય, દમ, ક્ષમા અને જ્ઞાન એ ચારેનું સર્વદા સેવન કરવું. તેમાં પણ સત્યના કરતાં જે અધિક પવિત્ર કરનારું હોય, એવું એક પણ સાધન મને કયાંય મળ્યું નથી.^{૩૦} હું સર્વત્ર વિચરતો વિચરતો મનુષ્યોને તથા દેવોને પણ એ જ કહ્યા કરું છું કે, નૌકા જેમ સમુદ્ર તરવાનું સાધન છે, તેમ સત્ય સ્વર્ગલોકમાં ચડી જવાનું પગથિયું છે.^{૩૧} પુરુષ જેવાઓનો સહવાસ રાખે છે, જેવાઓનું સેવન કરે છે અને જેવો થવાની ઇચ્છા રાખે છે, તેવો જ અવશ્ય થાય છે.^{૩૨} ને સત્પુરુષનું સેવન કરે છે, તો સત્પુરુષ થાય છે; દુષ્ટનો સહવાસ રાખે છે, તો દુષ્ટ થાય છે; તપસ્વીની સાથે બેસે બેઠે છે, તો તપસ્વી થાય છે અને ચોરલોકોની

સગતિ કરે છે, તો ચાર થાય છે તાત્પર્ય કે, વસ્ત્રને જેવા રંગથી રંગવુ હોય તેવા રંગથી રંગી થકાય છે, તેમ પુરુષને જેવો સગ હોય, તેવો તે થાય છે^{૩૩} આવા હેતુથી જ દેવતાઓ સદા સત્પુરુષો સાથે જ વાર્તાલાપ કરે છે, પણ મનુષ્યના ભોગોને ભેગા નીચે ઇચ્છા રાખતા નથી. જેમ ચંદ્રમા અમૃત મય છે, તોપણ નિત્ય સમાન સ્થિતિમા રહેતો નથી અને વાયુ પણ મદ, મધ્યમ તથા વીર્ય ગતિ કરીને સમાન સ્થિતિમા રહેતો નથી, તે જ પ્રમાણે જગતના સર્વ વિષયો વૃદ્ધિ તથા હાસના ધર્મવાળા હોઈને નિત્ય સમાન સ્થિતિમા રહેતા નથી. આ રીતે જે પુરુષ જાણે છે, તે જ ખરો તત્ત્વવેત્તા છે.^{૩૪} જે જીવાત્મા હૃદયમા અત્યંત તરીકે રહેલો છે, તે જીવાત્મા બ્યારે રાગદ્વેષથી રહિત થાય છે અને સત્પુરુષોના માર્ગ ઉપર સ્થિતિ કરે છે, ત્યારે દેવતાઓ પ્રસન્ન થાય છે^{૩૫} જે પુરુષો શિશુ તથા ઉદર ને જ તૃપ્ત કરવામા નિરતર આસક્ત રહે છે, ચોગી કરવાના ધર્મમા તત્પર રહે છે અને કઠોર વાણી બોલે છે, તે પુરુષો પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને કદી શુદ્ધ થાય છે, તોપણ દેવતાઓ તેઓનો દ્વેષી ત્યાગ કરે છે. જે પુરુષ સત્ત્વહીન હોય છે, સર્વભક્ષક હોય છે અને પાપકર્મ કરનારો હોય છે, તે પુરુષ દેવતાઓને પ્રસન્ન કરી શકતો નથી, પણ જે પુરુષો સત્યવ્રતવુ પાલન કરે છે, કૃતશ્ર્ હોય છે અને ધર્મપરાયણ હોય છે, તે પુરુષો જ દેવોને પ્રસન્ન કરી શકે છે^{૩૬} ૩૭ વિક્રાનો કહે છે કે, જેવુ તેવુ અથવા જેમ આવે તેમ બોલ્યા કરવુ તેના કરતા મૌન ધારણ કરવુ તે ઉત્તમ છે, માનના કરતા સત્ય ભાષણ કરવુ તે વધારે ઉત્તમ છે, તેમા પણ ધર્મયુક્ત મત્ત્ય બોલવુ તે ઘણું જ ઉત્તમ છે અને તેમા પણ સત્ય તથા ધર્મયુક્ત જે પ્રિય ભાષણ તે સર્વના કરતા ઉત્તમોત્તમ છે^{૩૮}

સાધ્યોએ પૂછ્યું : આ મનુષ્યલોક કોના વડે ઘેરાયેલો છે ? કેને લીધે પ્રકાશમા આવી શકતો નથી ? જ્યાં હેતુથી મિત્રોનો પણ ત્યાગ કરે છે અને શા માટે સ્વર્ગલોકમા જઈ શકતો નથી ?^{૩૯}

હું સે કહ્યું : આ મનુષ્યલોક અજ્ઞાન વડે ઘેરાયેલો છે, મત્સરને લીધે પ્રકાશમા આવી શકતો નથી, લોકને લીધે મિત્રોનો પણ ત્યાગ કરે છે અને સગ ના દોષથી સ્વર્ગલોકમા જઈ શકતો નથી.^{૪૦}

સાધ્યોએ પૂછ્યું : આદ્યોમા કયો આદ્ય એકલો ગ્હીને પણ રમણ કયાં કરે છે ? કયો બુદ્ધિમાન પુરુષ અનેક મનુષ્યોની સાથે રહેવા છતાં પોતે એકલો જ માન અવસ્થામા બેસી રહે છે ? કયો પુરુષ શરીરે દુર્બળ હોવા છતાં પોતે એકલો જ બળવાન ગણાય છે અને કયો પુરુષ કોઈની સાથે કલહ કરવા તૈયાર થતો નથી ?^{૪૧}

હું સે કહ્યું : આદ્યોમા જે આદ્ય જ્ઞાની હોય છે તે એકલો રહીને જ રમણ કયાં કરે છે જ્ઞાની પુરુષ અનેક મનુષ્યોની સાથે રહે છે તોપણ પોતે એકલો જ મૌનવ્રત ધારણ કરીને બેસી રહે છે જ્ઞાની પુરુષ દુર્બળ હોય છે તોપણ બળવાન ગણાય છે અને તેવો જ્ઞાની પુરુષ જ કોઈની સાથે કલહ કરવા તૈયાર થતો નથી.^{૪૨}

સાધ્યોએ પૂછ્યું : આદ્યોમા દેવપણુ શું છે ? સાધુપણુ ? અસાધુપણુ શું છે અને મનુષ્ય પણુ શું છે ?^{૪૩}

હું સે કહ્યું : આદ્યોમા સ્વાધ્યાય એ દેવપણુ છે, વ્રતનિષ્ઠા એ સાધુપણુ છે, નિંદા એ અસાધુપણુ છે અને મરણધર્મ તે મનુષ્યપણુ છે.^{૪૪}

લીંગે કહ્યું : હે શુષિધિર ! સાધ્યોનો તથા હસનો આ ઉત્તમ સંવાદ મેં તમને કહ્યો તેમાથી સાર એ લેવાનો છે કે, સ્થૂળ અને સૂક્ષ્મ એવા બે ભેદોવાળું જે ક્ષેત્ર તે ક્રમોનુ ઉત્પત્તિદારણુ છે અને નાશવત છે, પણ સત્તામાત્ર એકું જે ચૈતન્ય તે સત્ય છે-અવિનાશી છે.^{૪૫}

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વના મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'હં સમીતા સત્ય, કમ, ક્રમા અને જ્ઞાનની મશ સા' નામનો અધ્યાય ૨૬ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૦૦ મો

યોગવિધિ

॥ યુગિષ્ઠર ડવાચ ॥

સાંખ્યે યોગે ચ મે તાત વિશેષં વક્તુમર્હસિ ।

તવ ધર્મજ્ઞ સર્વં હિ મિદિતં કુરુમત્તમ ॥ ૧ ॥

શુષિધિરે પૂછ્યું : હે ધર્મને બાળુનારા કુરુ શ્રેષ્ઠ પિતામહ ! સાખ્ય (વેદાંત) અને યોગ એ બંને મા શી વિશેષતા રહેતી છે, તે મને કહો, કેમ કે હે તાત ! તમે સર્વ કંઈ જાણો છો.^૧

લીધે કહ્યું. હે રાજા ! સાખ્યવેત્તા બ્રાહ્મણો કેવળ સાખ્યની જ પ્રશસા કરે છે અને યોગવેત્તા યોગીઓ કેવળ યોગની જ પ્રશસા કરે છે વળી પોતાપોતાના પક્ષનો ઉત્કર્ષ જતાવવા માટે તેઓ શ્રુતિ-સ્મૃતિના ઉત્તમ પ્રમાણો પણ દર્શાવે છે ? હે શત્રુસહારક રાજા ! યોગમાર્ગને અનુસરનારા મહા બુદ્ધિમાન યોગીઓ (જીવ અને ઈશ્વરને અન્યેન્ય થી ભિન્ન માનીને) કહે છે કે, 'આ જગતમા ઈશ્વરનો જો અભાવ જ હોય, તો જીવની મુક્તિ કેવી રીતે થશે ? માટે ઈશ્વર છે જ' આવી ઉત્તમ યુક્તિ વહીને તેઓ ઈશ્વરનું અસ્તિત્વ સિદ્ધ કરે છે *૩ હવે સાખ્યને અનુસરનારા બ્રાહ્મણો પોતાના મતને સિદ્ધ કરવા માટે આવી ઉત્તમ યુક્તિ પ્રદર્શિત

* યોગમાર્ગને અનુસરનારો માને છે કે, જીવ શુભ-અશુભ ને કર્મ કમ કરે છે, તેનો પ્રેરક ઈશ્વર જ છે વળી ઈશ્વર જ શુભ કર્મ કરનારાઓને ઉચ્ચ ગતિ અર્પણ કરે છે અને અશુભ કર્મ કરનારાઓનો અધ પાત કરે છે જીવ તો કેવળ અગ્ની અને અસમર્થ જ છે, એથી ઈશ્વરની પ્રેરણાને લીધે જ સુખદુઃખાદિનો તે અનુભવ કરે છે ઈશ્વરની ન્યારે પ્રેરણા થાય છે, ત્યારે જીવ ગર્વમા ન્ધ છે અને ઈશ્વરની પ્રેરણાને અડીન થઈને જ નારકમા ન્ધ છે વળી ઈશ્વરનું અસ્તિત્વ સિદ્ધ કરવા માટે યોગમાર્ગીઓ કહે છે કે, દૈવી ઉપર અકુગ્રાદિક ને ને પદાર્થો ઉત્પન્ન થાય છે, તેઓ અવે કાર્યરૂપ જ છે અને ને ને કાર્ય હોય, તેનો કતો અનરૂપ હોયો જ જોઈએ જેમ કે ધડારૂપ કાર્યનો કતો ક્રમારૂપ હોય છે, તે પ્રમાણે અકુગ્રાદિક કાર્યનો કતો ઈશ્વર જગતમા હોયો જ જોઈએ વળી તેઓ કહે છે કે, જો ઈશ્વર ન હોય, તો ચૈતન્યરૂપ દેવ કોઈ અનિષ્ટ કાર્યમા રતત પ્રવૃત્તિ કરે જ નહિ કેમ કે તે નિષ્ણ છે કે, આ કાર્ય અનિષ્ટ ફળને આપનાર છે, માટે જણાય છે કે ચૈતન્ય રૂપ જીવનો અધિકારતા કોઈ જુદો જ છે અને તે જ સર્વનો પ્રેરક હોઈને ઈશ્વર નામને ધારણ કરે છે કદાચ કોઈ કંઈ કે કર્મ જ જીવને પ્રેરણા કરનાર છે, પણ તેમ કહેવું મંભવતુ નથી, કેમ કે કર્મ તો પ્રકૃતિનું કાર્ય હોઈને જડ જ છે અને ને જડ હોય, તેને પ્રેરકપણ કહી સંભવે જ નહિ માટે સિદ્ધ થાય છે કે, લોહચુબક ની પેઠે ઉદાસીન રહીને પણ પોતાની સત્તામાત્ર પડે ઈશ્વર સર્વનો પ્રેરક છે અને તે પોતે જ ભક્તો ઉપર અનુગ્રહ કરે છે, માટે મોક્ષને આપનારો ઈશ્વર અવરૂપ છે જ, એવો યોગમાર્ગીઓનો મત છે

કરે છે કે, 'જે પુરુષ જુદી જુદી સર્વ મતિઓ ને જાણી લઈને વિષયલોભથી વિરક્ત થાય છે, તે પુરુષ દેહનો ત્યાગ કર્યો પછી મોક્ષને જ પામે છે, એ સ્પષ્ટ છે એથી બીજું છે જ નહિ.' આમ કહેનારા મહાબુદ્ધિમાન સાખ્યશાસ્ત્રીઓ સાખ્યને જ મોક્ષ દર્શન તરીકે માન્ય કરે છે *૪ આ બન્ને પક્ષોમાથી

x અર્થાત સાખ્ય આશયો માને છે કે, જેમ એક સ્ફટિકમાથી શુદ્ધ હોય છે હતા લાન રંગના પ્રુપ્તની માથે મજાથી તે લાન રંગનો દેખાય છે અને તે સમયે તેનામા સ્ફટિકપણ નહિ દેખાતા પદ્મરાગમણિનો ભાસ થાય છે પણ તેના તે જ સ્ફટિકને ત્યાથી ઉઘાડી લઈને ચંદ્રની આદનીમા મૂકનામા આવે છે, તો તેનામા હર નીતમણિનો ભાસ થાય છે આવી રીતે મુની જુદી ઉપાધિનો યોગ થતા તેમા અનેક અધ્યાત્મપર પરાઓ ઉદભવ્યા જ કરે છે તે પ્રમાણે જ ચિદાત્મા પોતે શુદ્ધ છે જતા માયાના યોગથી ઈશ્વરરૂપ બાસે છે અવિદ્યાને વીધે બ્રહ્મલુહિનો ન્યારે નાશ થાય છે, ત્યારે સુત્રાત્મા રૂપે બાસે છે અવિદ્યા ન્યારે પ્રવળ ધર્મ ન્ધ છે, ત્યારે વિરાટરૂપે ભાસે છે અને અવિદ્યા અત્યત વધી પડે છે, ત્યારે સમગ્ર વ્યર્થદેહનો અભિમાની વિશ્વાત્મારૂપે ભાસે છે આમ એકના એક જ ચિદાત્મા વિષે અનેક અધ્યાસ પર પરાઓ ઉત્પન્ન થાય છે જેમ વડાની અદરના બાગમા રેની દીવાની ગતિ માં અદરના બાગને જ પ્રકાશિત કરે છે, પણ ઘડાના મોઢેથી તેને લગાર બહાર કાઢનામા આવે છે એટલે ધરના અમુક અમુક ભાગોને પ્રકાશિત કરે છે અને સપૂર્ણ રીતે ઘડામાથી ન્યારે બહાર કાઢવામા આવે છે, ત્યારે ધરના સમગ્ર ભાગને પ્રકાશિત કરે છે તેમ ચિદાત્મા દેહરૂપી ઉપાધિથી ઢકાયેલો હોય છે ત્યારે માત્ર દેહને જ ભાસિત કરે છે, દેહની ઈર્ષ્યો દ્વારા ન્યારે બહાર નીકળે છે, ત્યારે બ્રહ્માત્મા અદર રહેલા શબ્દાદિક વિષયોને ભાસિત કરે છે અને ગુરુએ કહેલી મુક્તિ પ્રમાણે દેહ ઉપરની આત્મ લુહિનો ન્યારે સપૂર્ણ નિરાશ ધર્મ ન્ધ છે, ત્યારે બ્રહ્માત્મા અદર રહેના સમગ્ર પદાર્થોને ભાસિત કરે છે અને તે સમયે તે માને છે કે, હું સર્વના આત્મારૂપ વિરાટ હું પછી અવિદ્યા કર્મકે ઝોઝી થાય છે, ત્યારે માને છે કે હું સુત્રાત્મા છું પછી અવિદ્યાને વશ થઈને તે માને છે કે હું ઈશ્વર છું અને માયાનો ન્યારે સમગ્રો નાશ થાય છે, ત્યારે શુદ્ધ ચિત્તાત્મારૂપે જ તે પ્રકારો છે આવા અનુભવનો કમ છે ને યશ્વેત્તા પુરુષ વિશ્વની વિરાટ, સુત્રાત્મા, ઈશ્વર અને શુદ્ધચૈતન્યને પ્રાપ્ત કરાવ નારી પૂર્વેકત આર ગતિઓનો સપૂર્ણ સાક્ષાત્કાર કરે

જે પક્ષ પોતાને સંમત હોય, તે પક્ષની સુક્રિત-નો જ આપણે સ્વીકાર કરવો અને જે વચન પોતાના પક્ષને હિતકારક હોય, તેને જ ગ્રહણ કરવું. તેમાં પણ તમારા જેવા શિષ્ટમાન્ય પુરુષોએ તો શિષ્ટ પુરુષોના મતનો જ સ્વીકાર કરવો જોઈએ.^૧ હે યુધિષ્ઠિર! યોગશાસ્ત્રને માનનારા વિદ્વાનો પોતાના મતનું સ્થાપન કરવા માટે પ્રત્યક્ષ કારણો પ્રદર્શિત કરે છે અને સાંખ્યશાસ્ત્રને માનનારા વિદ્વાનો વેદોક્ત પ્રમાણોને અનુસરીને પોતાના શાસ્ત્રને સિદ્ધ કરે છે, પણ હે તાત! હું તો આ બન્ને શાસ્ત્રોને પ્રમાણ-ભૂત જ માત્રુ છું; કેમ કે હે રાજા! આ બન્ને મતો શિષ્ટ પુરુષોને માન્ય* છે અને બન્નેનું જ શાસ્ત્રાનુસાર આચરણ કરવામાં આવે છે, તો બન્ને પરમ ગતિ પ્રત્યે લઈ જાય જ છે.^૨ હે નિહોળ રાજા! સાંખ્ય અને યોગ એ બન્ને મતમાં શૌચ, તપ, દયા અને મતધારણ એ તો સમાન જ છે, તોપણ તેઓનું

છે, તે પુરવતો દેહના નાશ પછી મોક્ષ જ થઈ જાય છે. નાપર્ય* કે, અગ્નિના બળને લીધે પરબ્રહ્મ વિશે ધર્મિર, સૂત્રાત્મા આદિ વિવિધ સ્વરૂપોના અધ્યાસ થાય છે, પણ અગ્નિના ક્રમે ક્રમે બ્યારે નાશ થતો જાય છે, ત્યારે તે તે અધ્યાસનો પણ નાશ થતો જાય છે અને પૂર્વ પૂર્વરૂપોના સાક્ષાત્કાર થવા માટે છે. પછી સંપૂર્ણ રીતે અધ્યાસની નિવૃત્તિ થઈ જાય છે, ત્યારે શુદ્ધ સ્ફટિકની પેઠે આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ પ્રકાશે છે, એમ અનુભવના બળ ઉપરથી સિદ્ધ કરી શકાય છે, તો પછી ધર્મિરૂપ જુદા ચૈતન્યને માનવાની શી જરૂર છે? એમ સાંખ્ય-શાસ્ત્રીઓ માને છે.

—નીલકંઠ

* યોગવાસિષ્ઠમાં કહ્યું છે :

દ્વૌ ક્ષમૌ ચિત્તનાશસ્ય યોગો જ્ઞાન વ રાષર ।

યોગો વૃત્તિનિરોધો હિ જ્ઞાન સમ્યગ્વેક્ષણમ્ ॥

ભાષાણ્વ : કસ્યચિયોગઃ કસ્યચિત્ત્વચિન્ધ્યઃ ।

પ્રકારૌ દ્વૌ તત્તો દેવો જગદ પરમઃ શિવઃ ॥

હે રામચંદ્ર! ચિત્તવૃત્તિનો નિરોધ કરવાના બે માર્ગ છે : એક તો યોગમાર્ગ અને બીજો જ્ઞાનમાર્ગ. યોગનું સામાન્ય લક્ષણ એ જ છે કે, વૃત્તિઓનો નિરોધ કરવો અને જ્ઞાનનું સામાન્ય લક્ષણ એ છે કે, 'બ્રહ્મ સત્ય છે અને જગત મિથ્યા છે' આવી સમ્યગ્દષ્ટિ કરવી; તેમાં કેટલાએકને યોગમાર્ગ ગઢન થઈ પડે છે અને કેટલાએકને જ્ઞાનમાર્ગ ગઢન થઈ પડે છે; માટે પરમ દેવ શંકરે યોગ અને જ્ઞાનરૂપ બે મોક્ષમાર્ગના જ પ્રકારો કલા છે.

દર્શન-શાસ્ત્ર અન્યોન્યથી ભિન્ન છે.^{૪૮}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ! યોગ અને સાંખ્યમાં વ્રત, શૌચ, દયા અને ક્ષણ બે સમાન જ છે, તો પછી તે બન્ને શાસ્ત્ર કયા કારણથી ભિન્ન છે, તે મને કહો.^{૧૦}

લીંગે કહ્યું : રાગ, મોહ, રનેહ, કામ અને ક્રોધ આ પાંચ દોષોને, કેવળ યોગમાર્ગનો જ આશ્રય કરવાથી નાશ કરી શકાય છે, પણ યોગ દ્વારા દૂર કરેલા તે દોષો પુનઃ કોઈ સમયે પ્રાપ્ત થાય જ છે; (અર્થાત્ સાંખ્ય દ્વારા દૂર કરેલા રાગાદિ દોષોનો કદી ઉદય જ થતો નથી, પણ યોગ દ્વારા દૂર કરેલા તે દોષોના પુનઃ કોઈ સમયે ઉદય થાય જ છે; માટે યોગમાર્ગમાં વિદ્વાનો સંલવ હોવાથી તે મુખ્ય નથી.)^{૧૧} તથાપિ યોગમાર્ગનો આશ્રય કરનારા યોગીઓ પણ પાપથી મુક્ત થઈને મોટાં માછલાં બળખને તોડી નાખીને જળની અંદર જેમ પેસી

x સાંખ્યવેત્તાઓ કહે છે કે, મહત્તત્ત્વ આદિ સમારણ એવું આ જગત દોરડીમાં દેખાતા સર્પની પેઠે કેવળ મિથ્યા હોઈને આત્માની અંદર દેખાય છે, માટે સમ્યગ્દષ્ટિરૂપ અધિધાનના જ્ઞાનથી તેનો બ્યારે બાધ કરવામાં આવે છે, ત્યારે સંસારના બીજરૂપ અગ્નિનો તથા સંસારનો મૂળથી જ ઉત્પન્ન થઈ જાય છે; પણ યોગવેત્તાઓ એમ જ માને છે કે, 'હૈયં દુ સમનાગતમ્ । હે અનાગત એવું ને દુઃખ તે જ હોય છે-ત્યાગ કરવા યોગ્ય છે.' અને દ્રષ્ટા તથા દશ્યનો ને સંયોગ તે જ હૈયનો-અનાગત દુઃખનો હેતુ છે; માટે મહત્તત્ત્વ આદિ દશ્ય પદાર્થોમાં તદાકાર થયેલી ચિત્તની વૃત્તિનો નિરોધ કરવાથી જ દ્રષ્ટા અને દશ્યનો આપોઆપ વિયોગ થઈ જશે અને પછી ચિત્તવૃત્તિની દશ્યપદાર્થ સાથેની ને એકરૂપતા તેનો બ્યારે અભાવ થઈ જશે, ત્યારે દ્રષ્ટા પોતાના મૂળ સ્વરૂપમાં જ અવસ્થાન કરશે. આ રીતે પ્રથમ કારણનો નાશ કરવાથી કાર્યનો પણ નાશ થઈ જશે અને તેને લીધે સ્વરૂપાવસ્થાનરૂપ કૈવલ્યસિદ્ધિ પ્રાપ્ત થશે; તો પછી જગતનું મિથ્યાતાનિરૂપણ શા માટે કરવું જોઈએ? ભગવાન પતંજલિ પણ એમ જ કહે છે કે, 'યોગ ચિત્તવૃત્તિનિરોધઃ તદા દષ્ટ્વ સ્વરૂપાવસ્થાનં વૃત્તિસાહ્યમિત્તરજ્ઞ । ચિત્તવૃત્તિનો દશ્યપદાર્થોથી નિરોધ કરવો, તેનું નામ યોગ કહેવાય છે અને તે યોગનો અભ્યાસ બ્યારે ચાલુ હોય છે, ત્યારે દ્રષ્ટા કેવળ પોતાના સ્વરૂપમાં જ રિયતિ કરે છે; કેમ કે તે સમયે ચિત્તની વૃત્તિ દશ્યથી વિરુધ્ધ થઈને અન્ય સ્થળે જ એકરૂપ થઈ હોય છે.'

જાય છે, તેમ મોક્ષપદને પામે જ છે;^{૧૨} તેમ જ જળમાં સપડાયલા બળવાન મૃગો તે જળને તોડી નાખીને નિર્ભય માર્ગે જેમ દોડી જાય છે, તેમ યોગીઓ પણ સર્વ પ્રકારનાં બંધનોથી મુક્ત થઈને નિર્ભય માર્ગને પામે જ છે.^{૧૩} હે રાજન્ ! બળવાન યોગીઓ હોશથી યનારાં સાંસારિક બંધનોને છેડી નાખીને પરમ કલ્યાણકારક નિર્દોષ માર્ગને પામે જ છે;^{૧૪} પણ હે રાજ ! નિર્ભય મૃગો જળની અંદર ફસાઈ પડીને જેમ વિનાશ પામે છે, તેમ યોગબળ વિનાના દુર્બળ પુરુષો અંતે વિનાશને જ પામે છે, એમાં કંઈ સંદેહ નથી.^{૧૫} હે રાજેન્દ્ર ! જેમ જળમાં સપડાયલાં નિર્ભય માછલાં મૃત્યુને જ પામે છે, તેમ અત્યંત દુર્બળ યોગીઓ પણ સંસારબંધનમાં સપડાઈને મરણશરણ જ થાય છે.^{૧૬} હે શત્રુહન રાજ ! જેમ નિર્ભય પક્ષીઓ શિકારીની સૂક્ષ્મ જળમાં પણ સપડાઈ પડીને મૃત્યુવશ થાય છે, પણ બળવાન પક્ષીઓ તો તે જળને તોડી નાખીને છૂટી જાય છે, તેમ હે શત્રુતાપન રાજ ! નિર્ભય યોગીઓ કર્મથી યનારાં સાધારણ બંધનોથી પણ બંધાઈ જઈને વિનાશ પામે છે-યોગમાર્ગથી બ્રહ્મ થાય છે, પણ બળવાન યોગીઓ તો તે બંધનોને તોડી નાખીને મુક્ત થાય છે.^{૧૭} હે સમર્થ રાજ ! દુર્બળ અને અલ્પ એવા અગ્નિને મોટાં સ્થૂળ કાષ્ઠોથી જો ઢાંકી દેવામાં આવે છે તો તે શાંત પડી જાય છે, તેમ નિર્ભય યોગી પણ અનેક પ્રકારના સાંસારિક ભાવોથી ઢબાઈ જઈને યોગમાર્ગથી બ્રહ્મ થાય છે;^{૧૮} પરંતુ હે રાજ ! તેનો તે જ અલ્પ અગ્નિ પવનના સપાટાની સહાય લઈને એટલો બધો બળવાન થઈ જાય છે કે, આખી પૃથ્વીને બાળી નાખવી હોય તો પણ સત્વર બાળી નાખે છે;^{૨૦} તેમ યોગી પણ (યોગમાર્ગમાં જ સ્થિર રહીને) જ્યારે પ્રવીણ તેજવાળો અને મહાબળવાન થાય છે, ત્યારે પ્રલયકાળના સૂર્યની જેમ આખા જગતનું શોષણ કરી શકે છે.^{૨૧} હે રાજન્ ! જેમ એક દુર્બળ પુરુષ જળના પ્રવાહમાં તણાઈ જાય છે, તેમ બળહીન યોગી પણ વિષયોના સપાટામાં સપડાઈ પડે છે;^{૨૨} પણ એક હાથી જળના તે મહાન પ્રવાહને એકદમ ચલાવી દે છે, તેમ યોગી પણ યોગબળને પામ્યા પછી અનેક વિષયોને

તુચ્છકારી કાઢે છે.^{૨૩} હે પાર્થ ! યોગબળને પામેલા સમર્થ યોગીઓ પોતાના યોગના પ્રભાવથી પ્રજાપતિઓ, ઋષિઓ, દેવો અને સર્વ મહાભૂતોના શરીરમાં પણ સ્વતંત્ર રીતે પ્રવેશ કરી શકે છે.^{૨૪} હે રાજ ! યોગી પુરુષ એટલો બધો તેજસ્વી બની જાય છે કે, કેપેલા યમની, અંતકની કે ભયંકર પરાક્રમી મૃત્યુની પણ તેના પર સત્તા ચાલી શકતી નથી.^{૨૫} હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! યોગી પુરુષ યોગબળને પ્રાપ્ત કર્યા પછી હજારો શરીરો ધારણ કરી શકે છે અને તે સર્વ શરીરો વડે આખી પૃથ્વીમાં વિચરી શકે છે.^{૨૬} હે તાત ! કેટલાએક યોગી પુરુષો પોતાના યોગબળથી અનેક જાતના વિષયભોગો સંપાદન કરે છે અને પુનઃ સૂર્ય જેમ પોતાના તેજના શુભને સમેટી લે છે, તેમ તે સર્વ વિષયોને સમેટી લઈને ઉચ્ચ તપશ્ચર્યાનો આરંભ કરે છે. હે રાજ ! યોગબળનો આશ્રય કરનાર યોગી સર્વ પ્રકારનાં બંધનોને તોડી શકે છે અને તેથી જ મોક્ષ મેળવવામાં તેનું સ્વતંત્ર સામર્થ્ય ધરી શકે છે, એમાં કંઈ સંશય નથી.^{૨૭} હે રાજ ! યોગનો આશ્રય કરવાથી શરીરની અંદર જે જે બળ પ્રાપ્ત થાય છે, તે સર્વ એ તમને દૃષ્ટાંત માટે કહ્યાં, તો પણ પુનઃ હું તમને સૂક્ષ્મ દૃષ્ટાંતો કહું છું, સાંભળો.^{૨૮} હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! નાભિ આદિ હરકોઈ પ્રદેશમાં ચિત્તને સ્થિર કરવા માટે યોગીઓ ધારણા કરે છે, તેના સંબંધમાં હું તમને સૂક્ષ્મ દૃષ્ટાંતો કહું છું, તે તમે સાંભળો.^{૨૯} જેમ એક ધનુર્ધારી પ્રમાદરહિત યદ્ધને એકાગ્ર ચિત્તથી બાણનો પ્રયોગ કરે છે, તો લક્ષ્યને વીધે છે, તેમ યોગી પુરુષ ચિત્તને સ્થિર કરી સારી રીતે યોગાનુષ્ઠાન કરે છે, તો અવશ્ય મોક્ષને પામે છે.^{૩૦} જેમ એક પુરુષ જળથી ભરેલું પાત્ર મરતક પર ચડાવીને પોતાના મનને તે પાત્રમાં જ જો સ્થિર કરે છે, તો જ નિસરણીનાં પગથિયાં પર ચડી શકે છે;^{૩૧} તે જ પ્રમાણે હે રાજ ! જે યોગી પોતાના મનને બરાબર નિશ્ચય કર્યા પછી યોગમાર્ગમાં આસક્ત થાય છે, તે યોગી જ પોતાના આત્માને સૂર્ય સમાન તેજસ્વી કરી શકે છે.^{૩૨} હે કુંતાપુત્ર મહારાજ ! જેમ એક ચાલાક નાવિક મહાસાગરમાં ચઝડોળે ચઢેલી પોતાની નૌકાને ઘણી ઝડપથી તીર ઉપર લાવી મૂકે છે, તેમ તત્ત્વવેત્તા યોગી પણ

યોગ દ્વારા ચિત્તની એકાગ્રતા સંપાદન કરીને મૃત્યુ-સમયે આ દેહનો ત્યાગ કરીને દુર્ગમ સ્થાનમાં જઈ પહોંચે છે.^{૩૪૩૫} હે મહાપુરુષ ! જેમ એક કુશળ સારથિ સ્થમાં ઉત્તમ ઘોડાઓ બેડીને તેમાં બેઠેલા ધનુર્ધારીને તેણે ધારેલા સ્થાનમાં ઘણી જ ઝડપથી લઈ બંધ છે, તેમ હે રાજા ! અત્યંત સાવધાન થઈને ચિત્તની ધારણાઓ કરનારો યોગી પુરુષ લક્ષ્ય સામે છોડેલા બાણની પેઠે સત્વર પરમ સ્થાનમાં જઈ પહોંચે છે.^{૩૪૩૭} જે યોગી પોતાના આત્માને પરમાત્મા વિષે ચોખ્ખો ને વેળ નિશ્ચળ અવસ્થાએ યોગાસન પર સ્થિતિ કરે છે, તે યોગી પોતાનાં સર્વ પાપોનો નાશ કરે છે અને જ્ઞાનથી પવિત્ર થયેલા આત્મનિષ્ઠ પુરુષોના અવિનાશી પદને પામે છે.^{૩૮} હે મહાપરાક્રમી રાજા ! અહિં-સાહિ મહાત્મતાનું પાલન કરનારો જે યોગી નાભિ, કંઠ, મસ્તક, હૃદય, છાતી, બે પડખાં, ચક્ષુ, શ્રોત્ર અને નાસિકા વગેરે સ્થાનોમાં પોતાના સૂક્ષ્મ મનની સારી રીતે ધારણા કરે છે, તે યોગી મોટા પર્વત જેવડાં શુભ-અશુભ સર્વ ક્રોધોને સત્વર બાળી નાખે છે અને તેની બે ઈચ્છા હોય તો ઉત્તમ યોગને આશ્રય કરીને તત્કાળ મુક્ત થઈ બંધ છે.^{૩૯-૪૧}

સુધિછિરે પૂછ્યું : હે ભરતવંશી પિતામહ ! યોગી કેવા પ્રકારના આહારોનું ભક્ષણ કરીને તેમ જ કોના પર વિજય મેળવીને યોગબળને પામી શકે છે, તે મને કહો.^{૪૨}

ભીષ્મે કહ્યું : હે ભારત ! અન્નના કષોત્રું ભક્ષણ કરીને, તલના ખોળનો આહાર કરીને, તેમ જ ઘી, તેલ વગેરે ચીકટ પદાર્થોનો ત્યાગ કરીને યોગી યોગબળને પામી શકે છે.^{૪૩} વળી હે શત્રુદ્રમન રાજા ! જળમાં રાંધેલી જવની રાખડીનો અથવા ખીબા કોઈ રુક્ષ અન્નનો માત્ર એક જ વખત દીર્ઘ-કાળ પર્વત આહાર કરનારો પવિત્ર યોગી યોગબળને પામી શકે છે.^{૪૪} જે યોગી ઘણાં પળવાડિયાં સુધી, ઘણા મહિનાઓ સુધી, ઘણી ઋતુઓ સુધી, ઘણાં વર્ષો સુધી અથવા અસુક દિવસો સુધી દ્વધ-મિશ્ર જળનું જ પાન કરીને પ્રાણધારણા કરે છે, તે યોગીને યોગબળ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૪૫} હે રાજા ! સદા-કાળને માટે માંસનો ત્યાગ કરીને સારી રીતે શુદ્ધ ચિત્ત થયેલો યોગી યોગબળને પામે છે.^{૪૬} ધ્યાન

તથા અધ્યયનની સંપત્તિથી રાગાદિક દોષો વડે મુક્ત થયેલા મહાબુદ્ધિમાન મહાત્માઓ કામ, ક્રોધ, ટાઢ, તાપ, વર્ષા, ભય, શોક, શ્વાસ, પુરુષપ્રિય વિપયો, દુર્જન્ય અરતિ (સ્ત્રીસંગના અભાવથી ઉત્પન્ન થનારું અસ્વાસ્થ્ય), દોર તૃષ્ણા, સ્ત્રી આદિના સંગથી ઉત્પન્ન થનારું સુખ, નિદ્રા અને દુર્જન્ય તંદ્રા વગેરેના ઉપર વિજય મેળવીને પોતાના સૂક્ષ્મ આત્માને બુદ્ધિ દ્વારા પ્રકાશિત કરે છે.^{૪૭-૪૯} હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! આ યોગરૂપી મહામાર્ગે બ્રહ્મવેત્તા વિદ્વાન પુરુષોને પણ મહાદુર્ગમ થઈ પડે છે, તો પછી કોઈ સામાન્ય મનુષ્ય તો ભાગ્યે જ એ માર્ગમાં ક્ષેમકુશળ ગમન કરી શકે !^{૫૦} જેમ કોઈ એક તરુણ પુરુષ અનેક સપોથી ભરપૂર, મોટા મોટા ખાડાવાળા, જળથી રહિત, પુષ્કળ કાંટાવાળા, લક્ષ્ય પદાર્થ વિનાના, ગીચ ઝાડીવાળા, દાવાનળથી બળી ગયેલાં વૃક્ષો-વાળા અને ચોરસોકોથી વ્યાપ્ત એવા દોર જંગલમાં ભાગ્યે જ ક્ષેમકુશળ રહીને પસાર થઈ શકે છે, તેમ આ યોગમાર્ગનો આશ્રય કરીને ભાગ્યે જ કોઈ એકાદ બ્રાહ્મણ ક્ષેમકુશળ રહીને તેમાં આગળ વધી શકે છે અને કોઈક જ તે માર્ગ દ્વારા મોક્ષ પામી શકે છે; કેમ કે તે માર્ગ અનેક વિઘ્નોથી ભરપૂર છે, એમ શાસ્ત્રકારોએ કહ્યું છે.^{૫૧-૫૩} હે રાજા ! સન્નિયાની તીક્ષ્ણ ધાર ઉપર પણ (કોઈ જાતની યુક્તિ કરીને) સ્થિર રહી શકાય છે, પણ યોગની ધારણાઓમાં ચિત્તનો જય નહિ કરનારા પુરુષોથી ભાગ્યે જ સ્થિર રહી શકાય છે.^{૫૪} હે તાત ! જેમ નાવિક વિનાની તોફા મનુષ્યોને સસુદ્રમાં ડુબાડી દે છે, તેમ બરાબર સ્થિર નહિ થયેલી ધારણા પુરુષોને અશુભ ગતિ આપનારી જ થઈ પડે છે;^{૫૫} પરંતુ હે કુંતાપુત્ર ! જે પુરુષ યોગની ધારણાઓમાં વિધિ પ્રમાણે ટકી શકે છે, તે પુરુષ જન્મ, મરણ, સુખ, દુઃખ વગેરે સર્વથી મુક્ત થાય છે.^{૫૬} જુદાં જુદાં અનેક શાસ્ત્રોમાં યોગનું જે દળ કહેવામાં આવ્યું છે, તે જ મેં તમને કહ્યું છે અને યોગવિધિના પરમ કૃત્યનો મેં કહ્યું તે પ્રમાણે જ દિનિતિઓએ નિશ્ચય કર્યો છે.^{૫૭} હે મહાત્મન ! પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરવા, એ જ યોગનું પરમ દળ છે અને જે મહાત્મા યોગીને આ પરમ દળ પ્રાપ્ત થયું છે, તે યોગી સમર્થ દેવ બ્રહ્મા, વર આપનારા વિષ્ણુ, શંકર, ધર્મ, કાર્તિક-

સ્વામી, મહાપ્રભાવશાળી બ્રહ્માના પુત્રો, કષ્ટદાયક તમોગુણ, અતિ મહાન રત્નોગુણ, શુદ્ધ એવો સત્ત્વ ગુણ અને પરા એવી પ્રકૃતિ વગેરે સર્વમા પ્રવેશ કરી શકે છે, તેમ જ વરુણની પત્ની સિદ્ધિ દેવીને, સર્વ પ્રકારના તેજને તથા મહાન ધૈર્યને પ્રાપ્ત થાય છે, એટલું જ નહિ પણ નક્ષત્રગણોથી યુક્ત નિર્મળ ચંદ્રમા, અમર દેવતાઓ, સર્પો, પિતૃઓ, પર્વતો, સમુદ્રો, નદીઓ, જળયુક્ત મેઘો, નાગો, વૃક્ષો, યક્ષો, દિશાઓ, ગ ધર્વો, પુરુષો અને ઓછાં એમાના કોઈતું પણ સ્વરૂપ ધારણ કરવું હોય તો યોગી પુરુષ ધારણ કરી શકે છે અને તે તે સ્વરૂપમાથી પાછો એકદમ યુક્ત પણ થઈ શકે છે. ૫૮-૬૧

હે રાજા! યોગશાસ્ત્રના સંબંધની જે આ કથા મેં તમને કહી છે, તે મહાવીરવાન દેવ પરમાત્માના જ વિષયની હોઈને પરમ શુભદાયક છે. વળી મહાત્મા યોગી પુરુષ દેવળ નારાયણસ્વરૂપ જ બની જઈને જગતના મર્વ પ્રાણીઓ કરતા અધિક ઐશ્વર્યવાળો થાય છે અને માત્ર સકલ કરતાની સાથે જ પાંચ ભૂતોની નવી મૃદિને પણ ઉત્પન્ન કરી શકે છે. ૧૨

હતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરાત્મા શાંતિપરાંતર્ગત શ્રેયસ્કર્મભૂતશાસ્ત્રન પર્વમા 'યોગવિધિ' નામનો અધ્યાય ૩૦૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૦૧ મો

સાંખ્યકથન

॥ યુગિષ્ઠિર ઉગ્રચ ॥

સમ્યક્ત્વવાડ્યં નૃપતે વર્ણિતઃ શિષ્ટસંમતઃ ।

યોગમાર્ગો યથાન્યાય શિષ્યાયેહ હિતૈષિણા ॥૧॥

યુગિષ્ઠિરે પૂછ્યું. હે રાજા! મને પોતાનો શિષ્ય બાણીને મારું હિત કરવાની ઇચ્છાથી તમે શિષ્ટ પુરુષોએ માન્ય કરેલા યોગમાર્ગોનું ન્યાયપૂર્વક અને ઉત્તમ પ્રકારે વર્ણન કરી બતાવ્યું. ૧ તો હવે હું તમને સાંખ્યમાર્ગોના વિધિ પૂછું છું, માટે તેનું સંપૂર્ણ રીતે વર્ણન કરો, કેમ કે આ ત્રણે જગતમા જેટલું જ્ઞાન રહેલું છે, તે સર્વ તમારા બાણમા છે. ૨

બાણે કહ્યું. જેઓએ આત્માને બાણેલો છે, તેવા સાખ્યવેત્તા મહર્ષિઓનું જે સૂક્ષ્મ જ્ઞાન હું તમને કહું છું, તેનું તમે શ્રવણ કરો, કેમ કે જે જ્ઞાનને કપિલ આદિ સમર્થ મુનિઓએ જગતમાં પ્રકાશિત

કર્યું છે. ૩ વળી હે રાજા! જે સાંખ્યજ્ઞાનમા કોઈ પ્રકારના સંશયો ભોવામા આવતા નથી, તેમા અનેક પ્રકારના ગુણો રહેલા છે અને દોષોનો તો કેવળ અભાવ જ છે. ૪ ઉપરાંત હે રાજા! આ સાંખ્યજ્ઞાન સંપાદન કર્યા પછી પુરુષો મનુષ્યોના, પિશાચોના, રત્નોગુણના, યક્ષોના, સર્પોના, ગ ધર્વોના, પિતૃઓના, તિર્ક યોના, ગરુડના, વાયુઓના, રાત્રિપિંઓના, બ્રહ્મર્ષિઓના, અસુરોના, વિશ્વદેવઓના, દેવર્ષિઓના, યોગેશ્વરોના, પ્રત્યપતિઓના અને બ્રહ્મદેવના સર્વ દુર્જન્ય વિષયોને પણ અત્યંત દોષભરેલા અથવા કેવળ મિથ્યાસ્વરૂપ જ ગણી કાઢે છે, તેમ જ આયુ પના અતિમ સમયને, લોકના યથાર્થ સ્વરૂપને, સુખના પરમ તત્ત્વને, વિષયની તૃષ્ણા રાખનારા પ્રાણીઓને, નિત્ય સમમાનુસાર પ્રાપ્ત થનારા દુઃખને, પશુપક્ષીઓના દુઃખને, નરકમા પડનારાઓના દુઃખને, સ્વર્ગના સમગ્ર શુભદોષોને, વેદવાક્યોના શુભ દોષોને, જ્ઞાન થતા પ્રાપ્ત થનારા અભિમાન આદિ દોષોને, જ્ઞાન થતા પ્રાપ્ત થનારા અદ્વેષ આદિ શુભોને, સાંખ્યજ્ઞાન થતા પ્રાપ્ત થનારા શુભદોષને, ૧ સત્ત્વ શુભમા રહેલા દશ શુભોને, ૨ રત્નોગુણમા રહેલા નવ શુભોને, ૩ તમોગુણમા રહેલા આઠ શુભોને, ૪ બુદ્ધિમા રહેલા સાત શુભોને, ૫ મનમા રહેલા છ

૫ અર્થોત્ આત્મા સત્ય હશે કે અસત્ય, એક હશે કે અનેકઈ ત્યાદિ સંશયો સાંખ્યશાસ્ત્રમા નથી, તેમા તો સ્પષ્ટ રીતે કહેવામા આવ્યું છે કે, આત્મા એક જ છે. વળી દાંડિના ભેદને લીધે જ્ઞાનકાંડનો તથા કર્મકાંડનો પરસ્પર વિરોધ જોવો થાય છે, તે પણ સાંખ્યમા નથી, તેમ જ આત્માને અનેક માનનારાઓના મનમા જે જે દોષો ઉપરિચિત થાય છે, તે સાંખ્યશાસ્ત્રમા ઉપરિચિત થતા નથી, માટે સાંખ્ય જ સર્વ કરતા શ્રેષ્ઠ છે

૧ આનંદ, પ્રીતિ, ઉદ્દેગ, પ્રકાશપણ, પુણ્ય કરવાનો સ્વભાવ, સંતોષ, શ્રદ્ધા, સરલતા, ત્યાગીપણ અને ઐશ્વર્ય આ દશ શુભો સત્ત્વગુણના છે

૨ આરિતક્રપણ, ઉદારતા, સુખદુખનું મેવન ભેદ, પુરુષાર્થ, કામ, ક્રોધ, મદ અને ગર્વ તથા દેવવાળા અત્યંત વાદવિવાદ આ નવ શુભો રત્નોગુણના છે

૩ અજ્ઞાન, મોહ, મહામોહ, તામિસ, અધતામિસ, નિર્મા, પ્રમાદ અને આલસ્ય આ આઠ શુભો તમોગુણના છે.

૪ મહતત્ત્વ, અહંકાર અને પાંચ તન્માત્રા જે સાત શુભો બુદ્ધિના છે.

૫. શ્રોન, ત્વચા, નેત્ર, રસના, ઘ્રાણ અને મન

ગુણોને, ૧ આકાશમા રહેલા પાંચ ગુણોને, ૭ બુદ્ધિ
મા રહેલા ચાર ગુણોને, ૮ તમમા રહેલા ત્રણ
ગુણોને, ૯ રજમા રહેલા બે ગુણોને તથા ૧૦ સત્ત્વમા
રહેલા એક ગુણને બાળીને તેમ જ પ્રકૃતિના લયસમયે
તથા આત્મતત્ત્વના દર્શનસમયે સર્વ વિષયોની તથા
ગુણોની સી અવરદા રહે છે, તેને મથાર્થ રીને
બાળીને જ્ઞાનવિજ્ઞાનથી યુક્ત થયેલા અને સાત્ત્વિક
ભાવ આદિ મોક્ષાપયોગી ઠારણોથી શુદ્ધ થયેલા
અતઃકરણવાળા સામ્યવેત્તા મહાત્માઓ, વાયુઓ
જેમ આકાશમા ગતિ કરે છે, તેમ પરમ પવિત્ર મોક્ષ
પદને પામે છે ૧-૧૭ આ જગતમા જેટલા રૂપવાન
પદાર્થો છે તેની સાથે દષ્ટિને સબંધ રહેલો છે,
ગદ્યવાન પદાર્થોની સાથે શ્રાવણેન્દ્રિયનો સબંધ
રહેલો છે, શબ્દની સાથે શ્રોત્રેન્દ્રિયનો સબંધ રહેલો
છે, રસની સાથે જિહ્વાનો સબંધ રહેલો છે,
સ્પર્શની સાથે ત્વચાધ્દ્રિયનો સબંધ રહેલો છે,
વાયુને આકાશનો આશ્રય છે, મોહને તમોગુણનો
આશ્રય છે, લોભને ધૃત્-અનિષ્ટ અર્થોનો આશ્રય
છે, ચરણની ગમનક્રિયાને વિષ્ણુદેવનો આશ્રય છે,
હસ્તધ્દ્રિયને ધર્મદેવનો આશ્રય છે, ઉદરને અગ્નિ
દેવનો આશ્રય છે, જળને પૃથ્વીદેવનો આશ્રય છે,
તેજમા જળ રહ્યું છે, વાયુમા તેજ રહ્યું છે, આકાશ

૭ ગુણો મનના છે

૬ પૃથ્વી, જળ વાયુ તેજ અને આકાશ એ પાંચ
ગુણો આકાશના છે

૭ સસય, નિશય, ખર્ અને રમગ્ય એ ચાર
ગુણો બુદ્ધિના છે

૮ કમંમા અપ્રતિતિ, કમ નો વિરોધ અને વિપરીત
પ્રતિતિ એ ત્રણ ગુણો તમોગુણના છે

૮ પ્રતિતિ અને દુષ્ણ એ અને ગુણો રજોગુણના છે

૧૦ પ્રમાણરૂપ ગુણ સત્ત્વગુણનો છે

આ બધા મળીને કુલ ૫ ચાતુર ગુણો થાય છે
તેમાથી માત્ર એક પ્રકાશરૂપ સત્ત્વગુણ જ સ્વીકારવા યોગ્ય
છે બાકીના સર્વ ગુણો કેવળ ત્યાગ્ય જ ગણાય છે
જે પુરો આત્મતત્ત્વનું આલોચન કરે છે, તેઓ જ
આ સમમ ગુણોના મથાર્થ સ્વરૂપને બાળી શકે છે એમ
દર્શાવવા માટે જ આ અધ્યાયમા પાંચમા મ્લોકથી
આરંભીને છેક સત્તરમા મ્લોક સુધીમા એકાગ્રચેત્તા મુખી
છે અને દરેક પક્ષ છેક બાવનમા મ્લોક સુધી સામ્ય
માર્ગનું જ મહત્ત્વ વર્ણવે છે

ને મહત્ત્વનો આશ્રય છે, મહત્ત્વને બુદ્ધિને
આશ્રય છે, બુદ્ધિને તમોગુણનો આશ્રય છે, તમો
ગુણને રજોગુણનો આશ્રય છે, રજોગુણને સત્ત્વગુણનો
આશ્રય છે, સત્ત્વગુણને જીવાત્માનો આશ્રય છે,
જીવાત્માને માયાવી દેવ નારાયણનો આશ્રય છે
અને નારાયણને મોક્ષનો-માયારહિત શુદ્ધ સ્વરૂપ
નો આશ્રય છે, પણ તે મોક્ષને કોઈનો આશ્રય
નથી અર્થાત્ મોક્ષ સર્વથા સ્વતંત્ર જ છે ૧૮-૨૩
સ્વમનુ શરીર જે સોળ વિકારોનું જ બનેલું હોઈને
કેવળ સત્ત્વગુણપ્રધાન છે, તે શરીરનું ઉત્પત્તિકારણ
સ્વભાવ અને પૂર્વજન્મના ઠેઠો જ છે બુદ્ધિની વૃત્તિ
તે શરીરને પ્રખટ કરનારી છે અને તેથી જ એમ
ઠહેવાય છે કે, સ્વભાવ અને ચેતનાબુદ્ધિની વૃત્તિએ
તે સૂક્ષ્મશરીરનો આશ્રય કર્યો છે જે આત્મા વિષે પુરવ
કે પાપનો લેશમાત્ર સબંધ નથી, તે અસંગ આત્મા
એ લિંગશરીરની અદર ઉદાસીન અથવા મધ્યસ્થ
પણે રહેલો છે હે સત્તા! જેમ એક કમંને બીધે
સ્વપ્નનો પ્રપચવિલાસ ઉત્પન્ન થાય છે, પણ તે
પ્રપચવિલાસમા આત્માનું અસંગપણું અને સ્થૂં
શરીરથી ઉત્પન્ન થનારા દુષ્ણોથી રહિતપણું સ્પષ્ટ
રીતે અનુભવાય છે, (તે પ્રમાણે જ જાણ્યત અવસ્થાના
બ્રમવિલાસમા પણ વિષયવાસનાવાળા પુરુષોનું કોઈ
ખીલું કમં કારણ તરીકે હોય છે,) એમ સમજીને
નિશ્ચય કરવો જોઈએ કે, ધર્મિયાદિ સર્વ પદાર્થો
કેવળ અવિદ્યાને લીધે જ આત્માના આશ્રિત હોય
તેવા જણાય છે (અર્થાત્ કેવળ અવિદ્યાને લીધે જ
તે અનાત્મભૂત પદાર્થોનું આત્મા વિષે આદારપણું કર
વામા આવ્યું છે) વિષયોની વાસનાને અર્ધીન
થઈને જાણ, સ્વપ્ન અને સુપ્તિરૂપ નહ અવરદા
ઓમા મથાર કરનારો આત્મા મઆગ્ય ધનથી
કોઈ કાળે પણ યુક્ત થઈ શકે તેમ નથી આ પ્રમાણે
વેદોક્ત વિજ્ઞાનપૂર્વક આત્માના મોક્ષનું દુર્લભપણું
બાળી લઈને હજારોમાથી કોઈ એકાદ પુરુષ જ
નીચે દર્શાવેલા કારણોદ્ધારા સંસારથી વિરક્ત થઈને
મોક્ષબુદ્ધિને આશ્રય કરે છે ૨૪-૨૬ જેમ કે પ્રત્યેક
શરીરમા પ્રાણ, અપાન, સમાન, બ્યાન અને ઉદાન
આવા પાંચ વાયુઓ રહેવા છે તે વાયુઓનું એકી
કરણ કરીને કેવળ અધોગતિ કરનારો છઠ્ઠો 'અધો
નીલ' નામનો એક વાયુ પણ શરીરમા રહેલો છે,

તેમ જ પ્રાણાદિક વાયુઓને એકત્ર કરીને ભિન્નગતિ કરાવનારો સાતમો 'પ્રવહ' નામનો એક વાયુ પણ શરીરમાં રહેલો છે. વળી આ સાતે વાયુના દરેક પ્રત્યે સાત સાત ભેદ થતા હોવાથી એકંદરે એાગ્રણુ-પચાસ વાયુઓ થઈ શકે છે અને જેમ વડનાં અનેક બીજોનાં પાછાં અનંત બીજો રહેલાં હોય છે, તેમ આ સર્વ વાયુઓમાં પાછા અનંત વાયુઓ પણ હોવા જ નોઈએ; જેથી ઉત્તરોત્તર અનંત સંસાર થવાનો સંભવ અવશ્ય રહેલો જ છે, માટે આ અસાન-નો તત્ત્વજ્ઞાન દારા અવશ્ય નાશ કરવો નોઈએ. હે યત્નુતાપન રાજા ! વળી તે સુસુક્ષ્મ પુરુષ વિચારે છે કે, ઉત્તમ ધર્મમાર્ગનો આશ્રય કરનારા અનેક પ્રજાપતિઓ, ઋષિઓ, સપ્તર્ષિઓ, અનેક રાજાઓ, મોટા મોટા દેવર્ષિઓ અને સૂર્ય સમાન તેજસ્વી એવા ઘણાખરા બ્રહ્મર્ષિઓ પણ મહાન એવા કાળના સપાટામાં સપડાઈને ઐશ્વર્યથી બ્રદ્ધ થયા છે; મોટા મોટા ભૂતસમુદાયો પણ પ્રતિદિન નાશ પામતા નાથ છે; પાપકર્મ કરનારા સંખ્યાબંધ મનુષ્યો યમલોકમાં જઈને વૈતરણી નદીમાં પડ્યા પડ્યા હુઃખનો અનુભવ કર્યા કરે છે અને નર-કાદિ અશુભ ગતિઓને પામે છે; કમોની વિચિત્રતાને લીધે પ્રાણીઓને વિચિત્ર પ્રકારની યોનિ-ઓમાં અશુભ અવતાર લેવા પડે છે; માતાનું અશુભ ઉદર જે રુધિર અને જળનું એક પાત્ર જ છે, તેમાં નવ માસ પર્થત પડી રહેવું પડે છે; નવ દારવાણું આ શરીર જે કદ, મૂત્ર અને વિદ્યાથી ભરપૂર છે, તીવ્ર દુર્ગંધથી ગંધારું રહે છે, વીરું અને રુધિરથી જ ભરેલું છે, મજ્જા અને સ્નાયુઓથી વ્યાપ્ત છે અને સેંકડો નાડીઓથી ચારે બાજુ વીંટાયેલું છે, તે અપવિત્ર શરીરમાં મારે ગોંધારું રહેવું પડે છે, મારે મારા આત્માનું હિત અવશ્ય બાલુવું નોઈએ, તેને માટે વિવિધ પ્રકારના ઉપાયો કામે લગાડવા નોઈએ; તામસ પ્રકૃતિના જીવો કે જેઓનાં ચિત્ત વિષયોની રમણીયતાથી ચેરાઈ ગયેલાં હોય છે, તેઓને સારિવક પ્રકૃતિના જીવો નિંદ્રા ગણી કાઢે છે; જેઓએ આત્માનો સાક્ષાત્કાર કરેલો છે, તેવા મહાન સાંખ્યવેત્તા આચાર્યોએ સાંસારિક સર્વ વિષયોને નિંદ્રા જ ગણેલા છે; ચંદ્ર તથા સૂર્ય જેવા તેજસ્વી ઝડોને પણ શ્રદ્ધાનુભવની ભયંકર પીડા

લોગવવી પડે છે; પુણ્યનો ક્ષય થયા પછી તારાઓ પણ પૃથ્વી પર ખરી પડે છે; નક્ષત્રગણોમાં વિષયોસ થઈ બાંધે છે; સ્ત્રીપુરુષનાં ભેદોનો કરુણાજનક વિયોગ પ્રાપ્ત થાય છે; બીજાં પ્રાણીઓ પણ અત્યંત નિંદ્રા એવું અન્યોન્યનું ભક્ષણ કરી જતાં ભેવામાં આવે છે; બાલ્યાવસ્થામાં કેવળ મોહનો જ અનુભવ થાય છે, દેહનો અશુભ નાશ અવશ્ય થવાનો જ છે અને રાગ તથા મોહની ન્યારે પ્રાપ્તિ થાય છે, ત્યારે ભાગ્યે જ કોઈ રથો સત્ત્વગુણની સ્થિતિ ભેવામાં આવે છે. આ રીતે અનેક પ્રકારના વિચારો કરીને હજારોમાંથી કોઈ એકાદ પુરુષ જ મોક્ષપ્રાપ્તિનો આશ્રય કરે છે. ૨૭-૩૬ મોક્ષપ્રાપ્તિનો આશ્રય કરનારો તે સુસુક્ષ્મ પુરુષ વેદોક્ત વિજ્ઞાનપૂર્વક જાણી લે છે કે, મોક્ષવસ્તુ અતિ દુર્લભ છે. કોઈ વસ્તુ ન મળી હોય, તેને મેળવવા માટે મનુષ્યોને અત્યંત ઉત્કંઠા હોય છે; પણ તે જ વસ્તુ ન્યારે પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે તે વિષેની ઉત્કંઠા શિથિલ થાય છે. વિષયોનો સ્વભાવ ઘણો જ દુષ્ટ હોય છે; પ્રાણીઓ ન્યારે મરણ પામે છે, ત્યારે તેઓનાં શરીરો ઘણાં જ અમંગલ થઈ પડે છે, પ્રાણીઓએ ગૃહની અંદર નિવાસ કરવો તે મહાદુઃખકારક છે. બ્રહ્મહત્યાના પતિત પુરુષોની ગતિ મહાદારુણ થાય છે. જે દુરાત્મા બ્રાહ્મણો મહિરાપાનમાં આસક્ત થાય છે અને શુરુની સ્ત્રી સાથે પણ વ્યભિચાર કરે છે, તેઓની ગતિ અશુભ જ થાય છે. જે પુરુષો પોતાની માતા પ્રત્યે અયોગ્ય વર્તન ચલાવે છે અને દેવો સહિત આ લોકમાં યોગ્ય રીતે વર્તતા નથી, તે અશુભકર્મી પુરુષોની દુર્ગતિ જ થાય છે. જે પ્રાણીઓ પશુપક્ષીની જાતિમાં અવતરેલાં હોય છે, તેઓની ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારની ગતિઓ થાય છે. વેદમાં પણ અનેક પ્રકારના વાદો ભેવામાં આવે છે. ઋતુઓમાં વિચિત્ર પ્રકારના ફેરફારો થયા કરે છે, વર્ષોનો ક્ષય થાય છે, મહિનાઓનો ક્ષય થાય છે, પક્ષોનો ક્ષય થાય છે, દિવસોનો ક્ષય થાય છે. સસુદ્રની ભરતી અને ઝોટ પ્રત્યક્ષ ભેવામાં આવે છે. ચંદ્રનો ક્ષય અને વૃદ્ધિ પ્રતિદિન ભેવામાં આવે છે, ધનનો નાશ અને વૃદ્ધિ પણ તે પ્રમાણે જ અનુભવાય છે. જેનો સંયોગ થયો હોય છે, તેના વિયોગ અવશ્ય થાય છે. યુગોને પણ હ્રાસ થતો ભેવામાં આવે છે. પર્વતો તથા

ઓનો પણ કાળે કરીને નાશ થઈ જાય છે. વર્ણોનો (શ્વેત આદિ રંગોનો) પણ વિનાશ થઈ જાય છે, એટલું જ નહિ પણ શરીરની આંતરસ્થિતિ તરફ દૃષ્ટિ કરીએ છીએ, ત્યારે પણ જરા મૃત્યુ, જન્મ વગેરેનાં અનેક દુઃખો જોવામાં આવે છે. દેહની અંદર અનેક દોષો ભરેલા છે; ખરું જોતાં સર્વત્ર કેવળ દુઃખ જ રહેલું છે. દેહની વ્યાકુળતાનો સારી રીતે અનુભવ થઈ શકે છે. ચિત્તાના સર્વ દોષોનો આત્મામાં કેવળ આરોપ જ કરવામાં આવ્યો છે અને આ મનુષ્યશરીરમાંથી અનેક પ્રકારના અશુભ ગંધો જ ઉત્પન્ન થાય છે, આવો મનમાં વિચાર કરીને સુસુપ્ત પુરુષ મોક્ષપુદ્ધિનો જ આશ્રય કરે છે. ૪૦-૫૨ યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે મહાપરાક્રમી પિતા-મહા ! આપણા શરીરમાં ઉત્પન્ન થયેલા કયા કયા દોષો તમારા જોવામાં આવે છે, તે મને સંપૂર્ણ રીતે કહો; કેમ કે તે વિષયમાં મને સંશય રહે છે.

ભીષ્મે કહ્યું : હે શત્રુવિનાશન રાજા ! કપિલ મતને અનુસરનારા બુદ્ધિમાન સાંખ્યવેત્તાઓ શરીરમાં રહેલા પાંચ દોષોનું વર્ણન કરે છે, તે હું તમને કહું છું; સાંભળો. ૫૩-૫૪ કામ, ક્રોધ, ભય, મિત્રા અને શ્વાસ આ પાંચ દોષો પ્રત્યેક પ્રાણીના શરીરમાં જોવામાં આવે છે; ૫૫ પરંતુ હે રાજા ! જ્ઞાની પુરુષ ક્ષમાશુલ્ક વડે ક્રોધનો નાશ કરે છે; સંકલ્પોનો ત્યાગ કરીને કામનો નાશ કરે છે; સત્ત્વશુલ્કનો આશ્રય કરીને મિત્રાનો નાશ કરે છે; સર્વ વિષયથી સાવધ રહીને ભયનો નાશ કરે છે અને આહારને અદ્ય કરી નાખીને શ્વાસનો નાશ કરે છે. ૫૬-૫૭ હે રાજા ! મહાબુદ્ધિમાન સાંખ્યવેત્તાઓ સેંકડો શુભોથી શુભોને, સેંકડો દોષોથી દોષોને તથા સેંકડો વિચિત્ર પ્રકારનાં કારણોથી જુદી જુદી જાતના હેતુઓને યથાર્થ રીતે જાણી લઈને આ મનુષ્યલોક જે પ્રાણીના ક્ષીણની પેઠે ક્ષણમાં વિનાશ પામી તેવો છે, વિષ્ણુની સેંકડો માયાઓથી વીંટાયેલો છે, ભીંત ઉપરના ચિત્રની પેઠે કેવળ નામમાત્ર છે, નલ નામના ઘાસની પેઠે નિઃસાર છે, નરકના ખાડાની પેઠે દુઃખમય છે, વર્ષાકાળના પ્રાણીના પરપોટાની પેઠે નાશવંત છે, સુખથી રહિત છે, પરિણામે નાશને જ પામનારો છે, મૃત્યુને વશ રહેનારો છે અને કાલમાં ખૂંપી ગયેલા હાથીની પેઠે રમેશુલ્ક અને

તમોશુલ્કપ્રકારનાં મક્ક શયેલો. હોઈને પરાધીન દશામાં બંધ પડ્યો છે, તે મનુષ્યલોકનો તથા પુત્ર-પૌત્રાદિના રનેહનો તેઓ ત્યાગ કરે છે. ૫૮-૬૧ વળી હે ભારત ! તે જ્ઞાની પુરુષો સાંખ્યશાસ્ત્રમાં કહેલા મહાન જ્ઞાનયોગનો આશ્રય કરીને રમેશુલ્કના તથા તમોશુલ્કના અશુભ વિષયોનો નાશ કરે છે, તેમ જ તપરૂપી દાંડાવાળા જ્ઞાનરૂપી શસ્ત્રને ધારણ કરીને સ્પર્શથી ઉત્પન્ન થનારા તથા દેહનો આશ્રય કરનારા સાત્ત્વિક ધર્મિય વિષયોનો પણ મૂળમાંથી ઉત્તેજ કરી નાખે છે. ૬૨-૬૩ તે પછી સિદ્ધ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થયેલા તે ચિત્તો જ્ઞાનરૂપી વહાણનો આશ્રય કરીને દુઃખરૂપી જળવાળા, ચિંતા અને શોકરૂપી મોટા ધરાવાળા, રમેશુલ્કરૂપી માછલાવાળા, રનેહરૂપી કાલવાળા, વ્યાધિ અને મૃત્યુરૂપી મોટા ઝડવાળા, મહાન લયરૂપી મોટા સૂષોવાળા, તમોશુલ્કરૂપી કાચબાવાળા, વૃદ્ધાવસ્થારૂપી દુર્ગમ ખડકવાળા, જ્ઞાનરૂપી ભેટવાળા, કર્મોરૂપી ઊંડાઈવાળા, સત્યરૂપી તીરવાળા, નિયમમાં સ્થિર રહેનારા, હિંસારૂપી મોટા ઝડપદાર વેગવાળા, અનેક રસોરૂપી ખાણવાળા, ભિન્ન ભિન્ન વિષય ઉપરની પ્રીતિરૂપી રત્નોવાળા, દુઃખ અને સંતાપરૂપી પવનના સુસવાટાવાળા, શોક અને તૃષ્ણારૂપી મોટી ધૂમરીઓવાળા, તીક્ષ્ણ વ્યાધિઓરૂપી મોટા હાથીવાળા, હાડકાંના સમુદાયરૂપી ઘાટ-ગોદીવાળા, કંઈરૂપી ક્ષીણવાળા, દાનરૂપી મોટીના સમૂહવાળા, રૂધિરના ધરારૂપી પરવાળાવાળા, હાસ્યરૂપી મોટી ગર્જનાવાળા, અનેક પ્રકારનાં અજ્ઞાનોથી મહાદુસ્તર, રુદનના અશ્રુના મેલરૂપી ક્ષારવાળા, સંગ અને ત્યાગરૂપી મોટા આશ્રયવાળા, પુત્ર અને સ્ત્રીરૂપી જળોવાળા, મિત્રો અને ખાંધવોરૂપી બંદરવાળા, અહિંસા અને સત્યરૂપી કિનારાવાળા, પ્રાણના ત્યાગરૂપી મોટા તરંગોવાળા, વેદાંતરૂપી ક્ષીપવાળા, પ્રાણીઓ પરની દયારૂપી તરવાના ઘડાવાળા, મોક્ષરૂપી દુષ્પ્રાપ્ય તીરપ્રદેશવાળા અને વિષયોરૂપી વડવા-નલથી વ્યાપ્ત જોવા આ સંસારરૂપી મહાસાગરને તરી જાય છે અને પછી હે ભારત ! જન્મમરણના દુસ્તર ફેરામાંથી મુક્ત થઈને દૃઢરૂપ નિર્ભજ આકાશમાં તેઓ પ્રવેશ કરે છે; અર્થાત્ દેહ ઉપરની આત્મબુદ્ધિ દૂર થતાં જ તેઓનાં દૃઢયમાં આત્મ-જ્ઞાનનો ઉદય થાય છે. ૬૪-૭૨ હે રાજા ! તે સમયે

પુણ્યશાળી એવા તે સાંખ્યવેત્તાઓનાં હૃદયાકાશમાં કમળના નાળ દ્વારા જેમ જળ પ્રવેશ કરે, તેમ સૂર્ય તેઓનાં મન દ્વારા પ્રવેશ કરીને પોતાનાં કિરણો વડે ચૈદ્ર ભુવનના વિષયો તેઓની પાસે હાજર કરે છે.* હે ભરતવંશી રાજા! રાગદોષથી મુક્ત થયેલા, વીર્યબળથી મુક્ત અને તપરૂપી ધનવાળા તે યોગ-સિદ્ધ મહાત્માઓની અપેક્ષા રાખીને હૃદયાકાશમાં રહેલો 'પ્રવહ' નામનો વાયુ તે સર્વ વિષયોને પોતાને સ્વાધીન કરે છે, ૭૩૪ હે ભારત! તે પ્રવહ વાયુ સૂક્ષ્મ છે, શીતળ છે, સુગંધીદાર છે, સ્પર્શમાં સુખકારક છે, સાતે વાયુઓમાં શ્રેષ્ઠ છે અને પવિત્ર લોકમાં ગતિ કરનારો છે. હે કુંતાપુત્ર! આ પ્રવહ-વાયુ સાંખ્યવેત્તા યોગીઓને હૃદયાકાશમાંથી પરમ ગતિમાં લઈ જાય છે; ૭૫ અને હે રાજેન્દ્ર! તથો-ગ્રુણના અતિસૂક્ષ્મ પરિણામરૂપ એકું તે હૃદયાકાશ, સાંખ્યયોગીઓને રજોગ્રુણની પરમગતિરૂપ અહંકાર પ્રત્યે લઈ જાય છે. પછી તે અહંકાર સરવગ્રુણની પરમ ગતિરૂપ મહત્ત્વ (અસ્મિતા માત્ર શુદ્ધ ત્વ પદાર્થ) પ્રત્યે લઈ જાય છે અને પછી હે શુદ્ધાત્મા! તે મહત્ત્વ સર્વનાથી પર રહેલા પ્રભુ નારાયણ પ્રત્યે તેઓને લઈ જાય છે. ત્યાર પછી શુદ્ધસ્વરૂપ તે નારાયણ પ્રભુ પડે તે યોગીઓને પરમાત્મપદે પહોંચાડી આપે છે. ૭૬ આ રીતે હે રાજા! પરમાત્મપદને પામીને કેવળ તેના રૂપ જ બની ગયેલા તે પવિત્ર યોગીઓ મોક્ષ જ પામે છે, પણ પુનરાવૃત્તિ પામતા નથી. ૭૮ હે પાર્થ! જે મહાત્મા-ઓ સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોથી રહિત થયેલા છે, સત્ય અને સરળતામાં જ આસક્ત રહેનારા છે અને પ્રાણી-માત્ર ઉપર કયાવાળા છે, તેઓની મેં કહી તેવી પરમ ગતિ જ થાય છે. ૭૯

* કહેવાનો આશય એ છે કે, જેમ કમળના નાળને જળમાં મૂકીને મુખ વડે જળને ભીંચું એવવામાં આવે છે, તો તે નાળના છિદ્રમાં ઘર્ષને જળ મુખની અંદર આવે છે, તેમ સૂર્ય આત્મા વિષે એકાગ્ર કરેલા યોગીઓનાં મન દ્વારા તેઓનાં હૃદયાકાશમાં દાખલ થઈને પોતાનાં કિરણો વડે ચૈદ્ર ભુવનના વિષયો તેઓને લાગી આપે છે, અર્થાત્ યોગીના હૃદયાકાશમાં આત્મજ્ઞાનનો ઉદય થાય છે, એટલે તેને સર્વગ્રુણ, સર્વનું આત્માપણું અને સર્વ ભોગોનું ભોક્તાપણું પ્રાપ્ત થાય છે.

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે નિર્દોષ પિતામહ! તત-પાલનમાં સ્થિર રહેનારા તે સાંખ્યયોગીઓ ભગવાન પરમાત્મારૂપી ઉત્તમ સ્થાનને પામ્યા પછી જન્મ-મરણાદિકતું સ્મરણ કરે છે કે નહિ? (અર્થાત્ મોક્ષપદને પામેલા જીવોને પૂર્વે અનુભવેલા જન્મ-મરણાદિકતું વિશેષ જ્ઞાન રહે છે કે નહિ?) ૮૦ એ વિષયમાં જે સત્ય હોય તે મને કહો. હે કુરુવંશી પિતામહ! આવા પ્રકારના પ્રશ્નો પૂછવા માટે તમારા વિના બીજા કોઈ પણ પુરુષને હું યોગ્ય માનતો નથી. ૮૧ મોક્ષ વિષેના વેદમંત્રનો ન્યાયે વિચાર કરીએ છીએ, ત્યારે આપણે જાણી શકીએ છીએ કે, મોક્ષમાં પણ મોટામાં મોટા બે દોષ રહેલા છે. જેમ કે મોક્ષ થયા પછી પણ પૂર્વે અનુભવેલા જન્મમરણાદિકનું વિશેષ વિજ્ઞાન રહેતું હોય, તો તે એક મહાન દોષ છે; કેમ કે મોક્ષ થયા પછી પણ તેવા અહંકારયુક્ત વિજ્ઞાનનું અસ્તિત્વ રહે તો પછી હે રાજા! કર્મમાર્ગરૂપ પ્રવૃત્તિધર્મ જ મોક્ષના કરતાં ઉત્તમ છે, એમ મને જણાય છે; તેમાં જ મોક્ષપ્રાપ્તિ થયા પછી વિશેષ વિજ્ઞાન રહેતું જ નથી; માત્ર સુપુસિ-ના જેવી જ મોક્ષાવસ્થા છે, એમ માનવામાં આવે તો પછી એનાથી અધિક બીજું કંઈ દુઃખ હોઈ શકે? કેમ કે સુપુસિ જે કેવળ અજ્ઞાનની જ અવસ્થા છે, તેના જેવી જ મોક્ષાવસ્થા હોય, તો પછી તેને માટે વ્યર્થ પ્રયાસ થા માટે કરવો પડે? તેવી અજ્ઞાનાવસ્થા પ્રાપ્ત કરીને શો લાભ? ૮૨/૮૩

ભીષમે કહ્યું: હે તાત! તમારો આ પ્રશ્ન મહા-કલિન છે, મોટા મોટા પંડિતોને પણ મોહ ઉપજાવે તેવો છે, તોપણ હે ભરતશ્રેષ્ઠ! આ પ્રશ્ન ન્યાયાનુ-સાર જ છે. ૮૪ આના સંબંધમાં નિશ્ચય કરવા માટે કપિલ-મતના મહાત્માઓએ બુદ્ધિનો શ્રેષ્ઠ ઉપયોગ કર્યો છે અને તેઓએ જે પરમ તત્ત્વનો નિશ્ચય કર્યો છે, તે જ હું તમને યથાર્થ રીતે કહું છું, સાંભળો. ૮૫ હે રાજા! પ્રાણીઓનાં શરીરમાં રહેલી ઇન્દ્રિયો જ બહારના અને અંદરના સર્વ વિષયોને જાણે છે, જેથી તે ઇન્દ્રિયો આત્માને વિશેષ જ્ઞાન ઉત્પન્ન થવામાં હેતુરૂપ છે અને સૂક્ષ્મ એવો આત્મા તે ઇન્દ્રિયો દ્વારા જ વિષયપ્રકાશને કરી શકે છે; ૮૬*

* કહેવાનો લાભ એ છે કે, જાલ-આશપત્તર સર્વ વિષયોનું વિશેષ વિજ્ઞાન ઇન્દ્રિયો દ્વારા જ થઈ શકે છે.

તોપણ એ લક્ષ્યમાં રાખવું કે ઇદ્રિયો આત્માના સંયોગથી જ્યારે રહિત થાય છે, ત્યારે કાષ્ઠ અથવા ભીંતના જેવી કેવળ જડ જ બની જાય છે અને મહા-સાગરમાં ઉત્પન્ન થયેલા જળના શીલુની* જેટલે વિનાશ પામે છે, એમાં સંદેહ નથી.^{૮૭} હે યનુ-તાપન રાજા ! દેહાભિમાની પ્રાણી સર્વ ઇદ્રિયોની સાથે જ્યારે નિદ્રાવશ થાય છે, ત્યારે તેનો સૂક્ષ્મ અંતરાત્મા આકાશમાં જેમ વાયુ સંચાર કરે છે, તેમ સ્વપ્નના સર્વ વિષયોમાં સંચાર કરે છે; અર્થાત્ જાગૃત અવસ્થાની જેટલે સ્વમાવસ્થામાં પણ આત્મા સર્વ વિષયોને પ્રકાશિત કરે છે; માટે જણાય છે કે, આત્મા સ્વતઃ જ જ્યોતિસ્વરૂપ છે; ઇદ્રિયોને લીધે જ્યોતિસ્વરૂપ નથી.^{૮૮} હે ભરતવંશી રાજા ! આત્મા સ્વમાવસ્થામાં પણ જાગૃત અવસ્થાની જેટલે જ સર્વ

જેમ કે બહાર રહેલા પદાર્થનું દર્શન વિજ્ઞાન-નેત્ર વડે જ થઈ શકે છે. જો નેત્ર ન હોય, તો આલ્લ પદાર્થનું સ્વરૂપ-વિજ્ઞાન કદી થઈ શકે જ નહિ અને તેથી જ નેત્રવિનાના અંધ મનુષ્યને પદાર્થના સ્વરૂપનું વિજ્ઞાન થઈ શકતું નથી. વસ્તુસ્થિતિ આવી છે; તોપણ તેટલાથી આત્માની જ્ઞાનશક્તિમાં કોઈ જાતની ઊણપ આવતી નથી અથવા તેટલાથી આત્માની જ્ઞાનશક્તિ ઓછી કે વધી થઈ જતી નથી; કેમ કે નેત્ર વિનાનો પુરુષ પણ સ્વમાવસ્થામાં અનેક પ્રકારના પદાર્થો જોઈ શકે છે. એ જ પ્રમાણે સુષુપ્તિમાં તથા સમાધિમાં મન સુદાંતો લય થઈ જાય છે, તોપણ આત્માની જ્ઞાનશક્તિનો વિનાશ થતો નથી-આત્મા તો નિત્ય જ્ઞાનસ્વરૂપ જ છે. ઇદ્રિયોના અભાવસમયે આત્મા જ્ઞાનરહિત હોય તેવો જણાય છે, પણ તેથી તે અજ્ઞાન-સ્વરૂપ થઈ શકતો નથી. માત્ર ઇદ્રિયોના વિયોગને લીધે જ તેવો જણાય છે. એ રીતે મોક્ષાવસ્થામાં પણ આત્માના સર્વગુણોને હાનિ પહોંચતી નથી. માત્ર તે અવસ્થામાં ઇદ્રિયોનો કેવળ અભાવ હોવાને લીધે તેને વિશેષ વિજ્ઞાન રહેતું નથી અને તે વિજ્ઞાનની તે અવસ્થામાં તેને અપેક્ષા પણ નથી.

* ઇદ્રિયોને શીલુની ઉપમા આપી છે, તે ઘણી જ બુદ્ધિપ્રેક્ષી છે. જળનું શીલુ જળથી જ ઉત્પન્ન થયેલું હોય છે, છતાં જળે કોઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ હોય તેવું દેખાય છે, પણ જળ વિના એક હાજુબર ટપી શકતું નથી; તેમ જ ઇદ્રિયો આત્મામાંથી અભાસપૂર્વક ઉત્પન્ન થયેલી છે, છતાં જળે આત્માથી ભિન્ન હોય તેવી દેખાય છે, પણ આત્માનો વિયોગ થતાં એક હાજુબર પણ ટપી શકતી નથી.

વિષયોને સંપૂર્ણ રીતે જાણી શકે છે અને જોઈ શકે છે.^{૮૯} સ્વમાવસ્થામાં પોતાનો નિયંત્રા જ્યારે આરામ લેવા જાય છે, ત્યારે તેનાથી વિપ્રતી પડી ગયેલી સર્વ ઇદ્રિયો કેર વિનાના સર્પની જેટલે પોતપોતાનાં સ્થાનમાં જ લીન થઈ જાય છે; અર્થાત્ ઇદ્રિયો એ સ્વતઃ શક્તિવાળી હોય, તો આત્માની સહાય વિના પણ પોતપોતાના વિષયમાં પ્રવૃત્તિ કરનાર થવી જોઈએ; પણ તેમ જોવામાં આવતું નથી; તેથી જણાય છે કે ઇદ્રિયો કેવળ જડ છે અને ચેતન્યની અપેક્ષા રાખનારી છે.^{૯૦} વળી જાગૃત અવસ્થામાં પણ સર્વ ઇદ્રિયો પોતપોતાનાં સ્થાનો-માં જ પડી રહેલી હોય છે, ત્યારે આત્મા તેઓની સૂક્ષ્મ ગતિઓમાં વ્યાસ થઈને તેઓને ચેતનવાળી કરે છે અને પછી તેઓ દ્વારા વિષયોમાં વિચરે છે, એમાં સંશય નથી.^{૯૧} તે જ પ્રમાણે હે ભારત ! સર્વ-શુભ, રમેશુભ, તમેશુભ, ભુદિ, મન, આકાશ, વાયુ, તેજ, જળ, પૃથ્વી અને ક્ષેત્રજ્ઞ વગેરે સર્વના સમગ્ર શુભોમાં તથા ક્ષેત્રજ્ઞ સુદાંતોમાં પણ આત્મા વ્યાપી રહ્યો છે અને શુભ-અશુભ કર્મ ક્ષેત્રજ્ઞમાં જ વ્યાસ થઈ રહ્યાં છે. હે રાજા ! શિષ્યો જેમ શુરની સેવામાં હાજર રહે છે, તેમ સર્વ ઇદ્રિયો પોતાના પ્રવર્તક આત્માની સેવામાં હાજર રહે છે.^{૯૨-૯૫} જીવ જ્યારે પ્રકૃતિનું ઉદ્ભવન કરે છે-પ્રકૃતિના સામર્થ્યનો નાશ કરે છે, ત્યારે પ્રકૃતિથી પર રહેલા, સુખદુઃખાદિ દંદોથી રહિત અને અવિનાશી એવા નારાયણસ્વરૂપ પરમાત્માને પામે છે;^{૯૬} અને હે ભારત ! તે જીવતા પરમાત્માને પ્રાપ્ત કર્યો પછી પુણ્ય-પાપથી મુક્ત થઈને અનામય અને નિર્ગુણ એવા તેમના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં પ્રવેશ કરે છે અને પછી પુનઃ તે સંસારમાં આવતો નથી. (તાર્કિક કે પ્રકૃતિ-થી મુક્ત થયેલો જીવ-મુક્ત પુરુષ સમાધિદશામાં પરમાત્માને પામીને સંસારમાં આવતો નથી, પણ સમાધિરહિત દશામાં તો પ્રારબ્ધકર્મને અનુસરીને સંસારમાં આવે જ છે; કેમ કે)^{૯૭} હે તાત ! તે સમયે તેનું મન અને ઇદ્રિયો હજી અવરોધ રહેલાં જ હોય છે, જેથી પ્રારબ્ધકર્મને અનુસરનારી ઇન્દ્રિયની પ્રેરણાને અધીન થઈને તેઓ (સમાધિરહિત દશા-માં) સમયાનુસાર જીવની પાસે હાજર થાય છે.^{૯૮} હે કુંતાપુત્ર ! (કદાચ તમે કહેશો કે સમાધિદશામાં

જીવને પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર થાય છે, તોપણ તેનો ઇદ્રિયાદિક સાથેનો સંબંધ કેમ છૂટતો નથી ? એનો ઉત્તર એ જ છે કે, જ્યાં સુધી દેહ સાથેનો સંબંધ હોય છે, ત્યાં સુધી ઇદ્રિયાદિકનો સંબંધ કાયમ ને માટે છૂટી શકતો નથી; પરંતુ) પછી અલ્પ સમયમાં જ પ્રારબ્ધકર્મની સાથે દેહનો જ્યારે નાશ થાય છે, ત્યારે આત્મશુદ્ધીની ઇચ્છા રાખનારો અને જ્ઞાનસંપન્ન થયેલો તે મોક્ષભાગી જીવ શાંતિસુખને (વિદેહયુક્તિને) પામી શકે છે.^{૯૯}

હે રાજન્ ! મહાબુદ્ધિમાન સાંખ્યવેત્તાઓ મેં કહેલા આ જ્ઞાનનો આશ્રય કરીને પરમગતિને પામે છે; માટે જ હે કુંતાપુત્ર ! સાંખ્યજ્ઞાન (વેદાંત) ના જેવું બીજું એક પણ જ્ઞાન જગતમાં નથી.^{૧૦૦} આ સાંખ્યજ્ઞાનને અત્યંત ઉત્તમ માનવામાં આવ્યું છે, તેના સંબંધમાં તમારે સંશય રાખવો નહિ; કેમ કે વિદ્વાનો કહે છે કે, સાંખ્યજ્ઞાન અક્ષર છે, ધ્રુવ છે, પરિપૂર્ણ છે, પ્રહસસ્વરૂપ છે, સનાતન છે, આદિ, મધ્ય અને અંતથી રહિત છે, દ્વૈતભાવથી રહિત છે, જગતના સ્વરૂપ છે, અખંડ છે, નિર્વિંકાર છે અને નિત્ય છે.^{૧૦૧-૧૦૨} જેને લીધે જગતની ઉત્પત્તિ અને લય વગેરે સર્વ વિક્રિયાઓ પ્રવર્તે છે અને મોટા મોટા ઋષિઓ શાસ્ત્રમાં જેની પ્રથા કરે છે, તે જ એ સાંખ્યજ્ઞાન છે.^{૧૦૩} વળી શુભ્રનિધિ બુદ્ધિવાળા સર્વ પ્રાણીઓ, દેવો અને શાંતિનિધિ મુનિઓ પણ પ્રહ્લાદજીને હિતાવહ આ સાંખ્યજ્ઞાનને જ પરમ દેવ અન્યુત અને અનંત તરીકે માનીને તેની પ્રાર્થના કરે છે; તેમ જ સારી રીતે યોગાનુષ્ઠાન કરનારા યોગીઓ અને વિશાળ દિગ્દિવાળા સાંખ્યશાસ્ત્રીઓ આ પરમ જ્ઞાનની જ નિત્ય સ્તુતિ કરે છે. હે કુંતાપુત્ર ! શ્રુતિ કહે છે કે, સાંખ્યજ્ઞાન એ મૂર્તિ-રહિત એવા પરમાત્માની એક મૂર્તિરૂપ છે અને હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! નિર્વિપય એવું ઘટપટાદિનું જે જ્ઞાન તે જ એ સાંખ્યજ્ઞાન છે, એમ તત્ત્વવેત્તાઓ કહે છે.

હે રાજા ! આ પૃથ્વી ઉપર સ્થાવર અને જંગમ એવા બે પ્રકારનાં પ્રાણીઓ હોય છે. તેમાં સ્થાવર પ્રાણીના કરતાં જંગમ પ્રાણી ઉત્તમ ગણાય છે.^{૧૦૪-૧૦૬} હે રાજન્ ! મહાન વેદશાસ્ત્રીઓમાં, સાંખ્ય-શાસ્ત્રમાં (ચોવીસ તરવોની સંખ્યાવાળા કપિરૂપ મુનિના દર્શનમાં) તેમ જ યોગશાસ્ત્રમાં જે વિશાળ

જ્ઞાન વર્ણવેલું છે અને પુરાણોમાં જે અનેક પ્રકારનું જ્ઞાન ભોવામાં આવે છે, તે સમગ્ર સાંખ્ય (વેદાંત) વિજ્ઞાનમાંથી જ આવેલું છે;^{૧૦૮} અને હે મહાત્મા ! મોટા મોટા ઇતિહાસોમાં, શિષ્ટ પુરુષોએ સેવેલા અર્થશાસ્ત્રમાં અને સર્વ જગતમાં જે કંઈ વિજ્ઞાન ભોવામાં આવે છે, તે સમગ્ર કેવળ સાંખ્યવિજ્ઞાનમાંથી જ આવેલું છે.^{૧૦૯} હે રાજન્ ! યમશુભ્રનું પાલન, ઉત્કૃષ્ટ એવું મનોભાજ, શાસ્ત્રોક્ત સૂક્ષ્મ જ્ઞાન, સૂક્ષ્મ તપ અને વિવિધ પ્રકારનાં સુખ એ સર્વ કેવળ સાંખ્યવિજ્ઞાન માટે જ કહેલાં છે.^{૧૧૦} હે પાર્થ ! સાંખ્યજ્ઞાનના સાધકોને સાધનોની ખામીને લીધે કલ્મશ જ્ઞાનોત્પત્તિ ન થાય, તોપણ તેઓ દેવોના લોકને પામે જ છે અને ત્યાં જઈને નિરંતર સુખનો અનુભવ કરે છે. પછી અમુક કાળ પર્યંત દેવોનું અધિ-પતિપણું કરીને તે સાંખ્યશ્રદ્ધ યોગીઓ પૃથ્વી-પરના ચત્તરીલીલ પ્રાણીકુળમાં અવતરે છે અને કૃતાર્થ થાય છે;^{૧૧૧} કેમ કે ત્યાં જન્મ ધરીને પૂર્વ-જન્મના સંસ્કારને લીધે સત્પુરુષોએ સેવેલા ઉત્તમ સાંખ્યજ્ઞાન વિષે તેઓ અત્યંત આસક્ત રહે છે, જેથી દેવતાઓ જેમ સ્વર્ગલોકમાં પ્રવેશ કરે છે, તેમ તે સાંખ્યયોગીઓ પરમાત્મસ્વરૂપમાં પ્રવેશ કરે છે-પરમાત્મરૂપ બની જાય છે.^{૧૧૨} હે રાજા ! જે દ્વિભક્તિઓ આ સાંખ્યજ્ઞાનમાં આસક્ત થયેલા છે, તેઓ તેનું સંપૂર્ણ તત્ત્વ જાણી શક્યા ન હોય અથવા તેનું પરોક્ષ દર્શન જ કરી શક્યા હોય, તોપણ તેઓને તિર્થંચયોનિમાં જવું પડતું નથી, નરકગતિમાં જવું પડતું નથી અથવા પાપી લોકોની સાથે નિવાસ કરવો પડતો નથી. તાત્પર્ય કે સાંખ્યનું પરોક્ષજ્ઞાન સંપાદન કરનારાઓની પણ સહગતિ જ થાય છે;^{૧૧૩} પરંતુ હે રાજા ! જે મહાત્મા પુરુષ અત્યંત વિશાળ, પરમ પુરાણ, મોટા સુસુદ્રતા જેવું ગંભીર, નિર્ભળ, ઉદાર, રમણીય અને અપ્રમેય એવા આ સાંખ્યનું પરિપૂર્ણ જ્ઞાન ધરાવે છે, તે પુરુષ સાક્ષાત્ નારાયણસ્વરૂપ જ બની રહે છે; અર્થાત્ સાંખ્યનું અપરોક્ષ જ્ઞાન સંપાદન કરનારો પુરુષ પરબ્રહ્મને જ પામે છે.^{૧૧૪} હે મનુષ્યોના દેવ ! એ પ્રમાણે સાંખ્યશાસ્ત્રનું તત્ત્વ મેં તમને કહ્યું અને તેમાંથી સમજવાનું એ જ છે કે, આ પુરાણ જગત કેવળ નારાયણરૂપ જ છે અને જગતના અંતરાત્મા

તે નારાયણ સૃષ્ટિના આરંભસમયે જગતને ઉત્પન્ન કરે છે અને સંહારસમયે આખા જગતને પોતાનામાં સમાવી દઈને જળની અંદર શયન કરે છે. ૧૧૫૧૧૬

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વાત્મજે મોક્ષધર્માનુ-
શાસનપર્વમાં 'સાંખ્યકથન' નામનો
અધ્યાય ૩૦૧ થી સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૦૨ મો

વસિષ્ઠ અને જનકનો સંવાદ-ક્ષર તથા
અક્ષરનું વર્ણન

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

किं तदक्षरमित्युक्तं यस्मान्नावर्तते पुनः ।

किं च तत्क्षरमित्युक्तं यस्मादावर्तते पुनः ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે રાજા ! જેને પામીને મનુષ્ય પુનર્જન્મ પામતો નથી, તે અક્ષર કેને કહેવામાં આવે છે અને જેનો આશ્રય કરવાથી મનુષ્યને પુનર્જન્મ પ્રાપ્ત થાય છે, તે ક્ષર કેને કહેવામાં આવે છે ?^૧ હે શત્રુઘ્નોના સંહાર કરનારા મહાબાહુ ! અક્ષર તથા ક્ષરનું ચથાર્થ સ્વરૂપ બાણવા માટે હું તમને પૂછું છું, માટે હે કુરુનંદન ! તે મને કહે;^૨ કેમ કે વેદમાં પારંગત થયેલા પ્રાણ્યો, ચૌટાભાગ્યશાળી ઋષિઓ અને મહાત્મા યતિઓ તમને જ્ઞાનના એક ભંડારરૂપ જ કહે છે.^૩ વળી દક્ષિણાયનના દિવસે હવે થોડાક જ બાકી રહ્યા છે, તે જ્યારે પૂરા થશે અને ભગવાન સૂર્ય જ્યારે ઉત્તરાયનના યશે, ત્યારે તમે પરમ ગતિને પામશો.^૪ તમે આ પૃથ્વીલોકમાંથી ચાલ્યા જશો એટલે આવા કલ્યાણકારક ઉપદેશો અમે કેની પાસેથી સાંભળીશું ? ખરેખર, તમે કુરુવંશમાં એક દીપક સમાન છો અને જ્ઞાનરૂપી જ્યોતિષી દીપી રહ્યા છો.^૫ હે કુરુવંશી રાજેન્દ્ર ! હું તમારી પાસેથી ક્ષર તથા અક્ષરના સંબંધમાં સાંભળવા ઇચ્છું છું; કેમ કે આણું ઉપદેશામૃત શ્રવણ કરીને હું તમ જ થતો નથી.^૬

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! આ ક્ષર તથા અક્ષરના સંબંધમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસ હું તમને કહું છું. તે ઇતિહાસમાં વસિષ્ઠનો તથા કરાલ નામના જનકવંશી રાજાનો સંવાદ વર્ણવેલો છે.^૭ એક સમયે ઋષિઓમાં શ્રેષ્ઠ, સૂર્ય સમાન તેજસ્વી, અધ્યાત્મજ્ઞાનમાં કુશળ, આધ્યાત્મિક અનુભવથી

નિશ્ચય કરનારા અને મિત્રાવરુણના પુત્ર મહર્ષિ વસિષ્ઠ સ્વસ્થપણે આસન ઉપર બેઠા હતા. ત્યારે રાજા કરાલ-જનક તેમની પાસે જઈને, બે હાથ ભેડી વિનયપૂર્વક સુંદર અક્ષરોવાળું અને કુતકંથી રહિત એવું મધુર વાક્ય કહીને મોક્ષવિષયક જ્ઞાનના સંબંધમાં આ પ્રમાણે પૂછવા લાગ્યો :^{૮-૧૦} 'હે ભગવન ! જ્ઞાની પુરુષો જેમનો સાક્ષાત્કાર કરીને પુનર્જન્મને પામતા નથી, તે સનાતન પરબ્રહ્મ કોણ છે, તે સાંભળવાની મને ઇચ્છા છે.^{૧૧} વળી જેને 'ક્ષર' એવું નામ આપેલું છે, તે વિષે અને સર્વ જગત જેમાં લય પામે છે, જેને 'અક્ષર' કહેવામાં આવે છે, જે આનંદરૂપ છે, જે સંસારથી મુક્ત કરનાર છે અને જે અદૈતસ્વરૂપ છે, તે પરમ તત્ત્વ વિષે સાંભળવાની મને ઇચ્છા છે.^{૧૨}

વસિષ્ઠે કહ્યું : આ જગત જે 'ક્ષર' સંજ્ઞાને ધારણ કરનાર હોઈને અમુક કાળે વિનાશ પામે છે અને જે તત્ત્વ 'અક્ષર' સંજ્ઞાને ધારણ કરનાર હોઈને કોઈ કાળે પણ નાશ પામતું નથી, તે બન્નેનું સ્વરૂપ હું તને કહું છું, સાંભળ.^{૧૩} દેવતાઓનાં ખાર હજાર વર્ષનો એક ચતુર્થાંગ (મનુષ્યોના ચાર યુગ) થાય છે, તેવા એક હજાર ચતુર્થાંગનો એક કલ્પ થાય છે અને તે એક કલ્પનો પ્રમાણે એક દિવસ થાય છે.^{૧૪} વળી હે રાજા ! તેટલા જ પ્રમાણની પ્રહ્લદેવની એક રાત્રિ થાય છે. આ પ્રમાણે પ્રહ્લદેવના સમગ્ર આયુષ્યનો ક્ષય થઈ ગયા પછી પ્રહ્લદેવનો જ્યારે લય થાય છે, ત્યારે નિરાકાર-સ્વરૂપ ભગવાન શંકર યોગનિદ્રામાંથી બ્રહ્મ થાય છે અને અનંત કર્મ કરનારા મૂર્તિમાન હિરણ્યગર્ભને ઉત્પન્ન કરે છે. ભગવાન શંકરમાં અણિમા, લઘિમા, પ્રાપ્તિ વગેરે અષ્ટ સિદ્ધિઓ સ્વતાઃસિદ્ધ છે અને તે સર્વના ઈશ્વર છે, જ્યોતિસ્વરૂપ છે અને અવિનાશી છે, તેમ જ તેમણે ઉત્પન્ન કરેલા હિરણ્યગર્ભ સર્વ તરફ હાથપગવાળા છે; સર્વ બાહ્ય નેત્ર, મસ્તક અને ઝુઝવાળા છે, સર્વ તરફ શ્રવણવાળા છે અને જગતના સર્વ પદાર્થમાં વ્યાપ્ત થઈને રહેલા છે. એ ભગવાન હિરણ્યગર્ભને વેદાંત બાળુનારાઓ યુદ્ધિ-મહત્તત્ત્વરૂપ કહે છે. યોગમાર્ગીઓ મહાન, વિરિચિ અથવા અજ કહે છે. સાંખ્યશાસ્ત્રમાં તો અનેક નામો અને અનેક સ્વરૂપોવાળા તેમને કહ્યા

છે અને તે હિરણ્યગર્ભને જ વિચિત્ર સ્વરૂપવાળા વિરાટરૂપે અથવા એકાક્ષર રૂંધારરૂપે શાસ્ત્રકારો વર્ણવે છે. ૧૫-૧૬ વળી તે પોતે જ આખા ત્રૈલોક્યના સ્રષ્ટા છે અને તેમના વડે આખું ત્રૈલોક્ય વ્યાપ્ત થયું છે; તેમ જ તેમનાં સ્વરૂપો અનેક પ્રકારનાં છે, માટે તેમને વિશ્વરૂપ પણ કહેવામાં આવે છે. ૨૦ મહાતેજસ્વી એ હિરણ્યગર્ભ જ્યારે વિકાર પામે છે, ત્યારે પોતે જ પોતાને અહંકારરૂપે, પ્રજાપતિરૂપે તથા વિરાટરૂપે ઉત્પન્ન કરે છે. ૨૧ વિદ્વાનો કહે છે કે અવ્યક્તરૂપ મૂળકારણમાંથી ઉત્પન્ન થયેલી હિરણ્યગર્ભરૂપ વ્યક્ત (દૃશ્ય) સૃષ્ટિ, સમદૃષ્ટિરૂપ વિદ્યા સૃષ્ટિ કહેવાય છે અને હિરણ્યગર્ભથી ઉત્પન્ન થયેલી અહંકાર, પ્રજાપતિ અને વિરાટરૂપ વ્યક્તસૃષ્ટિ અવિદ્યાસૃષ્ટિ કહેવાય છે. ૨૨ આ પ્રમાણે સર્વના મૂળકારણરૂપ અક્ષર, હિરણ્યગર્ભ અને વિરાટ એ ત્રણેના યથાર્થ જ્ઞાન ઉપરથી અને અયથાર્થ જ્ઞાન ઉપરથી અવિધિ તથા વિધિ ઉત્પન્ન થયેલાં છે અને તેને જ વેદશાસ્ત્રનું ચિંતન કરનારા પુરુષો વિદ્યા તથા અવિદ્યા એવા નામથી કહે છે. ૨૩ હે

* આ શ્લોકમાં વિદ્યા તથા અવિદ્યાનું લક્ષણ દર્શાવ્યું છે. અર્થાત્ અક્ષર હિરણ્યગર્ભરૂપ પ્રથમ સૃષ્ટિ અને વિરાટરૂપ બીજી સૃષ્ટિ એ ત્રણમાંથી કોઈ એકનું જ ઉપાસન કરવા મંડી પડ્યું, તે અવિધિ અથવા અવિદ્યા છે અને 'તત્ત્વમસિ,' 'અહ મહાત્મિ,' 'અયમામા પ્રજા' એમ જાણીને અક્ષરવરૂપે જ સ્થિતિ કરવી, પણ કોઈની ઉપાસના ન કરવી તે વિધિ અથવા વિદ્યા છે. આ વિષયને સ્પષ્ટ સમજાવવા માટે ટીકાકાર નીલકંઠે આવાં બે ઉદાહરણો આપે છે. જેમ કે એક પુરુષ દોરડીને ભેંષ્ટને સર્પની આંતિથી ભય પામે છે, ત્યારે કોઈ બીજા પુરુષ તેને સમજાવે છે કે, આ સર્પ નથી પણ દોરડી છે. એટલે તરત જ તેને દોરડીનો સાક્ષાત્કાર થાય છે અને તેના ભયની નિવૃત્તિ થાય છે. આનું નામ વિધિ અથવા વિદ્યા છે. તે જ રીતે એક બીજા પુરુષ કે જે પોતાનું દિત્ત કમળનારા મનુષ્યના વાક્ય ઉપર શ્રદ્ધાદિત્ત હોય, તેને દોરડીના દર્શનથી સર્પનો ભય ભય ઉત્પન્ન થાય છે, ત્યારે કોઈ સુદિમાન પુરુષ તેને ઉપદેશ આપે છે કે, આ સર્પના ઉપર તું દોરડીની ભાવના કર, જેથી આ સર્પ દોરડી થઈ જશે. આ ઉપદેશનો સ્વીકાર કરીને તે પુરુષ આંતિથી દેખાતા સર્પના ઉપર દોરડીની ભાવના કરે છે અને અંતે પોતે દેખેલા સર્પને દોરડી તરીકે જુએ છે. આનું નામ અવિધિ અથવા અવિદ્યા છે.

રાજા! અહંકારમાંથી પાંચ સૂક્ષ્મભૂતોની જે ઉત્પત્તિ થઈ છે, તે ત્રીજી ભૂતસૃષ્ટિ કહેવાય છે અને તે સૂક્ષ્મભૂતો સાત્ત્વિક, રાજસ અને તામસ એ ત્રણ પ્રકારના અહંકારનો આશ્રય કરીને જ્યારે વિકાર પામે છે, ત્યારે ચોથી વૈકૃતસૃષ્ટિ ઉત્પન્ન થાય છે. ૨૪ જેમ કે વાયુ, તેજ, આકાશ, જળ, પૃથ્વી, શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ આ દશી તત્ત્વો એકીસાથે સૂક્ષ્મ ભૂતોમાંથી ઉત્પન્ન થયાં છે અને તેને જ ચોથી વૈકૃતસૃષ્ટિ કહેવામાં આવે છે; તેમ જ સૂક્ષ્મ ભૂતોમાંથી જેની ઉત્પત્તિ થાય છે, તેને પાંચમો ભૌતિકસર્ગ કહે છે. ૨૫-૨૬ હે રાજા! શ્રોત્ર, ત્વચા, ચક્ષુ, જિહ્વા, ઘ્રાણ, વાણી, હાથ, પગ, શુદ્ધ અને ઉપસ્થ આ જ્ઞાનેન્દ્રિયો તથા કર્મેન્દ્રિયો મનની સાથે એકી વખતે મહાભૂતોમાંથી ઉત્પન્ન થયેલી છે અને તેને જ ઇન્દ્રિયસૃષ્ટિ અથવા ભૌતિકસૃષ્ટિ કહેવામાં આવે છે. આ ચોવીસ તત્ત્વો જ જગતનાં પ્રત્યેક પ્રાણીમાં રહેલાં છે, એમ જાણીને તત્ત્વવ્રદ્ધા પ્રાણભ્યો-પ્રહાનિધ પુરુષો શોકનો ત્યાગ કરે છે. ૨૭-૨૮ હે મનુષ્યશ્રેષ્ઠ રાજા! દેવ, દાનવ, મનુષ્ય, વૃક્ષ, ભૂત, ગંધર્વ, કિન્નર, સર્પ, આરણ્ય, પિશાચ, દેવર્ષિ, રાક્ષસ, ડાંસ, ક્રીડા, મન્થર, સહેલા પદાર્થનાં જીવડાં, કરમિયા, જિંદર, કૃતરાં, ચાંડાલ, મૃગલાં, લીલ, હાથી, ઘોડાં, ગધેડાં, સિંહ, વ્યાઘ્ર, ગાય, બળદ અને વૃક્ષ વગેરે જે કોઈ સ્થાવરજંગમ પ્રાણી જગતમાં દેખાય છે, તેઓ સર્વના શરીરમાં પૂર્વોક્ત ચોવીસ તત્ત્વો જ રહેલાં છે. ૨૯-૩૩ અને સાંભળ્યું છે કે, દેહધારી પ્રાણીઓનાં જળ પૃથ્વી કે આકાશ એ ત્રણ પૈકી કોઈ એકમાં જ સ્થાન હોય છે. એ વાત નિશ્ચય છે. ૩૪ હે તાત! જેની સંજ્ઞા વ્યક્ત છે,

વળી જેમ કોઈ પુરુષને સર્પ કરશો હોય, ત્યારે ગરુડની ભાવના કરવાથી તેનું ઝેર ઊતરી જાય છે; તેમ જ આ અવિદ્યાના સંબંધમાં સમગ્રતાનું છે. તાતપર્વ કે, અસત્યના પર સત્ય ભુદ્ધિ કરી તે અવિદ્યા છે અને સત્યના પર જ સત્યભુદ્ધિ કરી તે વિદ્યા છે.

x હિરણ્યગર્ભ, અહંકાર, વિરાટ, આકાશ, વાયુ, તેજ, જળ, પૃથ્વી, શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ, ગંધ, શ્રોત્ર, ત્વચા, ચક્ષુ, જિહ્વા, ઘ્રાણ, વાક, પાણિ, પાદ, શુદ્ધ, ઉપસ્થ અને મન આ ચોવીસ તત્ત્વોની જ પ્રાણીનું શરીર બનાવ્યું છે.

તે સમગ્રનો અંતે નાશ જ થાય છે, માટે ચોવીસ તરવના સમુદાયરૂપ આ વ્યક્તરવરૂપને ક્ષર (નાશ પામવાના સ્વભાવવાળું) કહ્યું છે.^{૩૫} અવ્યક્તમાંથી ઉત્પન્ન થયેલું વ્યક્ત સંસારવાળું તથા મોહાત્મક એવું આ જગત જેમાં લય પામી જાય છે અને જેનો કોઈ કાળે વિનાશ થતો નથી, તે પરમ તરવને 'અક્ષર' એ પ્રમાણે કહ્યું છે.^{૩૬} હે મહારાજા! મહત્તરવ કે જે સૌનાથી પ્રથમ ઉત્પન્ન થયેલ છે, તે પણ નિત્ય વિનાશશીલ હોવાને લીધે ક્ષર જ ગણાય છે. એ પ્રમાણે ક્ષર તથા અક્ષરના સંબંધમાં તે' મને જે પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તેનો ઉત્તર મેં તને આપ્યો.^{૩૭} હવે પચીસમું તરવ જે 'વિષ્ણુ' કહેવાય છે, તે સર્વ તરવોથી પર રહેલું છે અને તે પોતે તરવરૂપ નથી, છતાં ચોવીસ તરવોનું આશ્રય રૂપ હોવાથી તે પચીસમું તરવ ગણાય છે, એમ પાંડિતો કહે છે.^{૩૮} નારાયણ સ્વભાવવાળી જે પ્રકૃતિ છે, તેણે જ આ જગતરૂપ કાર્યને ઉત્પન્ન કર્યું છે, માટે તે પ્રકૃતિ જે ચોવીસમું અવ્યક્ત તરવ છે, તે મૂર્તિવાળી છે અને સર્વની અધિષ્ઠાત્રી છે; પણ પચીસમેા જે વિષ્ણુ તે અમૂર્તિમાન હોઈને કોઈનો પણ અધિષ્ઠાતા નથી.^{૩૯} ચોવીસમું અવ્યક્ત તરવ-પ્રકૃતિ જ ચૈતન્યની છાયાનો આશ્રય કરીને સર્વ શરીરોનાં હૃદયમાં નિવાસ કરે છે. પચીસમું તરવ વિષ્ણુ તો કેવળ ચેતનમય છે, નિત્ય છે, માયાના યોગને લીધે મૂર્તિમાન હોય તેવા જણાય છે, પણ વસ્તુતઃ તે અમૂર્તિમાન જ છે.^{૪૦} સૃષ્ટિ અને પ્રલયના ધર્મને ધારણ કરનારી પ્રકૃતિના યોગથી જ ચિદાત્મા ઉત્પત્તિ અને પ્રલયના ધર્મવાળો જણાય છે અને પોતે સદાકાળ નિર્જુલ છે, છતાં (તે માયાના યોગથી જ) જાણે સગુણ હોય તેવો દેખાય છે.^{૪૧} આ રીતે આ મહાન આત્મા સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિને તથા લયને જાણનારો છે, છતાં પ્રકૃતિના સંગથી વિકારવાળો થઈને બુદ્ધિહીન અથવા મૂઢ બની જાય છે અને અહંભાવને ધારણ કરે છે;^{૪૨} એટલું જ નહિ પણ તામસ, સાર્વિક અને રાજસ ભાવોથી યુક્ત થઈને તે તે અનેક યોનિમાં એક-સ્વરૂપપણાને પ્રાપ્ત થાય છે અને અસાની પ્રાણીઓનું સેવન કરવાથી પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપને વીસરી જાય છે.^{૪૩} પ્રકૃતિ આદિના સહવાસદોષથી પોતાના

સ્વરૂપભાનથી બ્રહ્મ થયેલો તે આત્મા 'દેહાદિક જડ પદાર્થોથી હું બિન્ન છું,' એમ માનતો નથી અને 'હું અમુકનો પુત્ર છું,' અમુક જાતિનો છું,' આવા મિથ્યાભિમાનથી ઘરત બની જઈને પ્રકૃતિના ગુણને જ અનુસરે છે.^{૪૪} જીવાત્મા તમોગુણો આશ્રય કરીને જુદા જુદા* તામસભાવોને પ્રાપ્ત થાય છે, રજોગુણો આશ્રય કરીને રાજસભાવોને પહોરી લે છે અને સત્ત્વગુણો આશ્રય કરીને સાર્વિકભાવોને પામે છે.^{૪૫} આ જગતમાં શુક્લ, રક્ત અને કૃષ્ણ એવા ત્રણ વર્ણનાં સ્વરૂપો જ ભેવામાં આવે છે. તેમાં શુક્લ વર્ણનું સ્વરૂપ સાર્વિક છે, રક્ત વર્ણનું સ્વરૂપ રાજસ છે અને કૃષ્ણ વર્ણનું સ્વરૂપ તામસ છે. પ્રકૃતિથી થયેલાં જે જે રૂપો જગતમાં દેખાય છે, તે સર્વ આ ત્રણ વર્ણો પૈકી જ હોય છે અર્થાત્ આખું જગત કેવળ ત્રિગુણાત્મક જ છે.^{૪૬} તેમાં વિશેષતા માત્ર એટલી છે કે, તમોગુણી જીવો નરકમાં જાય છે, રજોગુણી જીવો મનુષ્ય-લોકમાં અવતરે છે અને સત્ત્વગુણી જીવો સ્વર્ગલોકમાં જઈને સુખનો અનુભવ કરે છે.^{૪૭} હરકોઈ જીવ કેવળ પાપાચરણ જ કર્યો કરે છે, તો તિમ્ચયોનિને પામે છે; પુણ્ય અને પાપ એમ મિશ્ર આચરણ કરે છે, તો મનુષ્યયોનિને પામે છે અને કેવળ પુણ્યમય આચરણ કરે છે, તો દેવયોનિને પામે છે. એ પ્રમાણે જે કંઈ અવ્યક્ત (પ્રકૃતિ)માંથી ઉત્પન્ન થયેલું છે, તે સર્વને વિદ્વાનો 'ક્ષર' કહે છે અને પચીસમું તરવ જે અક્ષરબ્રહ્મ છે, તે કેવળ જ્ઞાનથી જ પ્રકાશે છે.^{૪૮-૪૯}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં 'વસિષ્ઠ અને જનકનો સંવાદ-ક્ષર તથા અક્ષરનું વર્ણન' નામનો અધ્યાય ૩૦૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૦૩ મો

વસિષ્ઠ-જનકનો સંવાદ(ચાલુ)-જીવનું અજ્ઞાન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

एवमप्रतिबुद्धत्वादबुद्धमनुवर्तते ।

देहादेहसहस्राणि तथा समभिपद्यते ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠે કહ્યું : હે જનકરાજા ! એ રીતે

* ક્રોધ આદિ તામસભાવો છે, ટ્રાંશ આદિ રાજસભાવો છે અને પ્રકાશ આદિ સાર્વિક ભાવો છે.

જીવાત્મા પ્રકૃતિનો સંગ કરીને પોતાના વાસ્તવિક સ્વરૂપને ભૂલી જાય છે અને કેવળ અજ્ઞાનને જ અનુસરે છે, જેથી એક દેહને પામ્યા પછી પુનઃ હજારો દેહને પામ્યા કરે છે.^૧ જીવને પ્રથમ શુદ્ધોનો સંયોગ થાય છે અને પછી તે શુદ્ધોના સામર્થ્યને લીધે તેને હજારો પશુપક્ષીની યોનિમાં અને કોઈ સમયે અનેક દેવયોનિઓમાં અવતરવું પડે છે.^૨ જીવાત્મા કોઈ વેળા મનુષ્ય થયા પછી સ્વર્ગલોકમાં જાય છે, કોઈ વેળા સ્વર્ગલોકમાં થઈ ને મનુષ્યલોકમાં આવે છે અને કોઈ વેળા મનુષ્ય જન્મનો ત્યાગ કરીને નરકના સ્થાનમાં જઈ પડે છે. આ રીતે અનંત સંસારને તે પામે છે.^૩ જેમ રેશમ ખનાવનારો કીડો પોતાની જ લાળના તાંતણીઓથી બંધાયેલો જાય છે, તેમ જીવાત્મા શુદ્ધોથી રહિત છે, છતાં પ્રકૃતિના શુદ્ધોથી બંધાયેલો છે.^૪ તે પોતે સુખદુઃખાદિ દંદોથી રહિત છે; છતાં જુદા જુદા અનેક જન્મો ધારણ કરીને સુખદુઃખાદિ દંદોને ભોગવે છે અને મસ્તકરોગ, નેત્રરોગ, હંતરોગ, ગળાનો રોગ, જઠોદરરોગ, તૃષારોગ, જ્વરરોગ, ગંડરોગ, વિષૂચિકારોગ, શ્વેતકુષ્ઠ (કોઠ) રોગ, અગ્નિકાંડ, ઉધરસ, ધાસ, અપરમાર (તાણ અથવા વાઈનો રોગ) અને બીજાં અનેક શરીરમાં ઉત્પન્ન થનારાં પ્રકૃતિનાં સુખદુઃખાદિને પોતે ભોગવે છે અને તે સર્વને પોતાના ખર જ આવી પડેલાં માને છે.^૫ વળી તે જીવાત્મા કોઈ સમયે હજારો પશુ-પક્ષીની યોનિમાં અવતરીને અથવા કોઈ સમયે દેવયોનિને પ્રાપ્ત થઈને અભિમાનને લીધે માને છે કે, 'હું' પાપી છું; હું' પુણ્યશાળી છું' ઇત્યાદિ.^૬ અજ્ઞાનને અધીન થયેલા તે જીવને કોઈ વાર ઉત્તમવ્રત વ્રત પહેરવાં પડે છે, કોઈ વાર મલિન વ્રત પહેરવાં પડે છે, કોઈ વાર ભોંય ઉપર સૂઈ રહેવું પડે છે, કોઈક વખતે દેહડાંની જેમ હાથપગ સંકોચીને સૂઈ રહેવું પડે છે, કોઈ સમયે વીરાસન લગાવીને બેસવું પડે છે, કોઈ વાર ચીથરાં ધારણ કરવાં પડે છે, કોઈ વાર જુદા પ્રદેશમાં પડી રહેવું પડે છે, કોઈ સમયે ઇંટોની શય્યા પર, કોઈ સમયે કાંટાની શય્યા પર, કોઈ સમયે ભસ્મની શય્યા પર, કોઈ વેળા પથ્થરની શય્યા પર, કોઈ વેળા પૃથ્વીની શય્યા પર, કોઈ વેળા રણક્ષેત્રની શય્યા પર, કોઈ

વખતે જળની શય્યા પર અને કોઈ સમયે કાષ્ઠની શય્યા પર એમ અનેક પ્રકારની શય્યાઓ પર સૂવું પડે છે; એટલું જ નહિ પણ જુદાં જુદાં ક્ષણ મેળવવાની આશાથી કોઈ વાર મુજબો કંદોરો ધારણ કરીને કેવળ નમ્ર અવસ્થામાં બેઠકવું પડે છે. અને કોઈ વાર રેશમી વસ્ત્ર, કાળાં મૃગચર્મ, શણ અથવા બિનનાં વસ્ત્ર, વ્યાઘ્રચર્મ, સિંહચર્મ, સુતરાઉ વસ્ત્ર, લોખપત્ર, લંગોટરૂપ વસ્ત્ર, શીમળાના ફૂલો વસ્ત્ર, કોઈ વાર ઘાસનાં વસ્ત્ર અને કોઈક વાર કાંટલાં-તુલાં ચીથરાંરૂપ વસ્ત્ર પહેરવાં પડે છે; છતાં તે બુદ્ધિહીન જીવ તે તે અનેક વસ્ત્રોને ધર્મોદ્ધિનાં સાધનરૂપ માને છે અને કોઈ સમયે વિચિત્ર પ્રકારનાં લોખનોની તથા તરેહ તરેહનાં રત્નોની પણ આભિલાષા રાખે છે.^{૮-૧૫} કોઈ વેળા ન્યારે સિદ્ધિ મેળવવાની ઇચ્છા થાય છે, ત્યારે તે અજ્ઞાની જીવ એક એક માસના ઉપવાસ કરે છે, વળી ક્ષણભૂળનો આહાર કરે છે, વાયુનું ભક્ષણ કરે છે, એકાંતરે ભોજન કરે છે, દિવસમાં એક વખત ભોજન કરે છે; ચોથે, છઠ્ઠે અથવા આઠમે કાળે ભોજન કરે છે, છઠ્ઠી રાત્રિએ ભોજન કરે છે, આઠમે દિવસે ભોજન કરે છે, સાતમી રાત્રિએ ભોજન કરે છે, દશમે અથવા બારમે દિવસે ભોજન કરે છે. કોઈ વેળા જળ ઉપર, ખેળ ઉપર, હઠી ઉપર કે દ્વંધ ઉપર જ પોતાનું જીવન ટકાવી રાખે છે, કોઈક વાર ગોમૂત પીને જ રહે છે, કોઈ સમયે શાક અથવા પુષ્પનો જ આહાર કરે છે, કોઈ વખતે શેવાળ ખાઈને રહે છે, કોઈ વાર ભાતવું ઝોસામણ પીને રહે છે, કોઈ દિવસ ખરી પડેલાં પાંદડાં ખાઈને નિર્વાહ ચલાવે છે, કોઈ સમયે ખરી પડેલાં ફળોનું ભોજન કરે છે અને જુદાં જુદાં કૃત્તૃચાંદ્રાયણ આદિ મતો પણ કરે છે; એટલું જ નહિ પણ વિધિપૂર્વક અનેક પ્રકારના વેષો ધારણ કરે છે, ચારે આશ્રમોના માર્ગોનું સેવન કરે છે, કોઈ સમયે જુદા જુદાં દુર્માર્ગોનું પણ સેવન કરે છે, પાશુપત અને પંચરાત્ર આદિ વિવિધ દીક્ષાઓ ગ્રહણ કરે છે, જુદા જુદાં અનેક પાપ ડોનો આશ્રય કરે છે. નિર્જન પ્રદેશમાં રહેલી શિવ-ઓ પર ભેટીને, વૃક્ષોની છાંયમાં ભેટીને, સર્પ પ્રદેશનાં અણાંઓ પાડે બેસીને, એકાંત પ્રદેશ આવેલા નદી કે સમુદ્રકિનારાં કાંડા પર બેસીને

નિર્જન અરણ્યોમાં જઈને, પવિત્ર દેવાલયોમાં બેસીને, નિર્મળ સરોવરોનો આશ્રય કરીને, તેમ જ પર્વતની નિર્જન શૃંગોમાં દાખલ થઈને જુદા જુદા અનેક મંત્રોનો જાપ કરે છે, વિવિધ પ્રકારનાં વ્રતોનું પાલન કરે છે, અનેક પ્રકારના નિયમો ધારણ કરે છે, જુદી જુદી તપશ્ચર્યાઓ કરે છે, અનેક પ્રકારના યજ્ઞયાગ કરે છે અને અનેક જાતની વિધિઓ કરે છે. ૧૧-૨૫ વર્ણી તે જીવ કોઈ સમયે વ્યાપારમાર્ગે ચડી જાય છે, કોઈ સમયે બ્રાહ્મણનાં કૃત્ય કરવા મંડી પડે છે, કોઈ વેળા ક્ષત્રિયોના કર્મોનું સેવન કરે છે અને કોઈ સમયે શૂદ્રજાતિનાં કર્મોનો સ્વીકાર કરી બેસે છે, તેમ જ કોઈક વેળા તો દીન, અધ, કૃપણ આદિને દાન પણ આપે છે. વળી અજ્ઞાનશ્રેષ્ઠ એવો જીવાત્મા સત્ત્વ, રજ અને તમ એ ત્રણ ગુણોનો તથા ધર્મ, અર્થ ને કામ એ ત્રણ પુરુષાર્થોનો ‘હું જ કર્તા છું,’ એવું અભિમાન ધરાવે છે. ૨૬-૩૭ આ રીતે પ્રકૃતિના પ્રભાવને લીધે જીવાત્મા વડે જ પોતાને વિભાગ પામેલો જુએ છે અને સ્વધાકાર, વપૂટકાર, સ્વાહાકાર, નમસ્કાર, યાજન, અધ્યાપન, દાન, પ્રતિગ્રહ, અજન, અધ્યયન અને બીજાં જે કંઈ કર્મો કરવામાં આવે છે, તે સર્વે હું પોતે જ કરું છું, એમ તે માને છે; એટલું જ નહિ પણ જન્મ, મૃત્યુ, વિવાહ, યુદ્ધ અને બીજાં જે કોઈ શુભ-અશુભ ક્રિયામાર્ગો છે, તે સર્વેમાં હું પોતે જ કર્તાહતા છું, આણું મિથ્યા અભિમાન તે કરે છે; ૩૮-૩૯ કેમ કે ખરી રીતે દેવી પ્રકૃતિ જ સંસારની ઉત્પત્તિ તથા લય કરે છે. (તેમાં આત્માને કંઈ લેવાદેવા નથી.) જેમ સૂર્ય પોતાની ફિરબળાળને સાયંકાળે સમેટી લઈને એકલો જ રહે છે, તેમ પરમાત્મા પણ સૃષ્ટિને અંતે સર્વે ગુણોને પોતાનામાં સમાવી દઈને એકલા જ રહે છે. માત્ર ક્રીડાને માટે જ સૃષ્ટિના આરંભસમયે ગુણોને વિસ્તારે છે અને અંતે પાછા સમેટી લે છે. આમ વારંવાર કર્યું કરે છે, તોપણ તે પોતે તો એકલા જ છે. ૪૦-૪૨ પરમાત્મા પોતાનામાં કલ્યાણેલા અને હૃદયને પ્રિય લાગે તેવા વિવિધ પ્રકારના પ્રાકૃત ગુણોને એ પ્રમાણે ઉત્પન્ન કરીને ઉત્પત્તિ તથા નાશના ધર્મવાળી ક્રિયાનો આશ્રય કરે છે, ક્રિયા-માર્ગમાં આસક્ત થાય છે અને પોતે ત્રણ ગુણોના

અધિપતિ છે, છતાં (જીવરૂપે) ત્રણ ગુણોનો આશ્રય કરીને કર્મમાર્ગને સેવે છે અને ‘અમુક કર્મ અમુક ફળ આપનારું હોઈને આવશ્યક છે’ એમ માને છે. ૪૩-૪૪ હે રાજા! પ્રકૃતિએ આ સર્વ જગતને કેવળ અંધ બનાવી દીધું છે અને સર્વ પદાર્થોને રમેજીવુથી તથા તમોજીવુથી વ્યાપ્ત કરી દીધા છે. ૪૫ હે રાજા! જીવાત્મા અજ્ઞાનને વશ થઈને માને છે કે, ‘સુખદુઃખ આદિ આ સર્વ દ્રવ્યો આ પ્રમાણે નિત્ય આવ્યાં કરે છે, મારે માટે જ તેઓ ઉત્પન્ન થાય છે અને મારી સામે જ તેઓ હોઝ્યાં આવે છે, માટે તે સર્વને મારે કોઈ ઉપાયે દૂર કરવાં જોઈએ.’ ૪૬-૪૭ વળી તે માને છે કે, ‘હું જ્યારે દેવલોકમાં જઈશ ત્યારે કેવળ પુણ્યકર્મો જ લોગવીશ અને પાપકર્મોના ત્યાગ કરી દઈશ. માત્ર આ લોકમાં જ શુભ-અશુભ કર્મોના ફળનો ઉદય મારે લોગવવો પડે છે. મારે સુખને ઉત્પન્ન કરનારું જ કર્મ કરવું જોઈએ, કેમ કે એક વખત સુખ ઉપભવનારું કર્મ કરવાથી મને આ જન્મમાં છેવટ સુધી સુખ મળશે અને જન્મે જન્મે પણ સુખ જ પ્રાપ્ત થશે; ૪૮-૪૯ પરંતુ આ જન્મમાં હું દુઃખ ઉત્પન્ન કરનારું પાપી કર્મ કરીશ, તો અનંતકાળ પર્યંત મને દુઃખ જ પ્રાપ્ત થશે. મનુષ્ય જન્મ મહાદુઃખદાયી છે અને નરકમાં પડવું તે પણ ઘણું જ દુઃખદાયી છે. ૫૦ હું નરકલોકમાંથી મનુષ્યલોકમાં આવીશ અને પછી મનુષ્યલોકમાંથી કાળે કરીને દેવલોકમાં જઈશ અને ત્યાં દેવપણું પામ્યા પછી વળી પાછો મનુષ્યલોકમાં આવીશ.’ આવા અહંભાવવાળા વિચારો કરનારો જીવાત્મા દેહ, ઈન્દ્રિય આદિ સ્વરૂપરહિત પદાર્થને ચૈતન્ય, સત્યત્વ અને સુખત્વ આદિ પોતાના ગુણોથી યુક્ત હોય તેમ જાણે છે અને તેને લીધે જ તે મનુષ્યલોકમાંથી નરકમાં અને નરકમાંથી મનુષ્યલોકમાં આવળ કર્યું કરે છે. ૫૧-૫૨ મમતાથી વીંટાયેલો જીવાત્મા તે અહંભાવને લીધે જ દેવપણાને, મનુષ્યપણાને તથા નરકને નિત્ય પામ્યા કરે છે અને તેમાં જ પરિભ્રમણ કર્યું કરે છે. ૫૩ આ રીતે મૃત્યુરૂપ પરિણામવાળા હજારો ને કરોડો શરીરોમાં તેને ભ્રમવું પડે છે; કેમ કે તે જીવ શુભ-અશુભ ફળ આપનારાં કર્મો કરવામાં જ આસક્ત રહે છે. વળી તેને શરીરધારી થઈને ત્રણે લોકમાં ફળ લોગવવું પડે છે. ૫૪ પ્રકૃતિ

સ્ફુર્તિ આપીને તે પાળે છે, અર્થાત્ ચૈતન્યરૂપ સોળમી કળાના સબધને લીધે જ ધર્મિયો ચૈતનાવાળી યર્ધને વિષયમા પ્રવૃત્ત થાય છે.^૬ હે ઉત્તમ રાજા! એ સોળમી કળાનો નાશ થયા વિના જ દોરડી જેમ સર્પ બને છે, તેમ તેમાથી આ સર્વ જગત ઉત્પન્ન થાય છે. (એ સોળમી કળા નાશ નથી પામતી, તેમા હેતુ એ છે કે,) જેમાથી ઉત્પન્ન થયેલું કાર્ય પુનઃ તેમા જ લય પામે તેને પ્રકૃતિ કહેવામા આવે છે. (જેમ ઘડારૂપ માટીનું કાર્ય પુનઃ માટીમા જ લય પામી જાય છે, માટે માટી ઘડાની પ્રકૃતિ કહેવાય છે, તેમ આ સંસારરૂપી કાર્ય ચૈતનાત્મક એવી તે સોળમી કળામાથી દોરડીમા દેખાતા સર્પની પેઠે અજ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થાય છે અને પુનઃ જ્યારે જ્ઞાન થાય છે ત્યારે તેનો એ સોળમી કળામા જ લય યર્ધ જાય છે, માટે તે સંસારરૂપ કાર્યની પ્રકૃતિ છે, અને પ્રકૃતિમાથી કોઈ કાર્ય ઉત્પન્ન થાય છે ત્યારે તે પ્રકૃતિનો કંઈ નાશ થતો નથી.) માટે સોળમી કલા રૂપ પ્રકૃતિમાથી દોરડીમા જણાતા સર્પની પેઠે ઉત્પન્ન થયેલા સંસારરૂપ કાર્યનો જ્યારે નાશ થાય છે ત્યારે જ મોક્ષ થયો એમ કહેવાય છે.^૭ જે વસ્તુને ધામ અથવા મોક્ષ કહે છે, તે આનંદાત્મક વસ્તુ જડ અને ચૈતનના સમુદાયરૂપ થાય છે, ત્યારે પિંડ બ્રહ્મારૂપે ભાસિત થાય છે અને તેમા પશુ મૂળ પ્રકૃતિના કાર્યરૂપ દેહને 'આ મારો છે' એવું અભિમાન કરીને જે જીવ તેના ઉપર મમતા કરે છે તેને તે તે દેહોમા જ બ્રમણ કરવું પડે છે.^૮ જે મહાન આત્મા ચૈત્રવીસ તરવોથી અલગ રહીને પૃથ્વીસમે ગણાય છે, નિર્મળ છે અને શુદ્ધ છે, તેને નહિ બાંધવાને લીધે તેમ જ શુદ્ધ તથા અશુદ્ધનું સેવન કરવાને લીધે જીવ પણ શુદ્ધ અને અશુદ્ધ એમ મિશ્રભાવવાળો બની જાય છે. વળી હે રાજા! કોઈ જીવ જ્ઞાની હોય તોપણ અજ્ઞાનીનું સેવન કરવાથી અજ્ઞાની બની જાય છે અને અજ્ઞાની હોય તોપણ જ્ઞાનીનો સંગ કરીને જ્ઞાની બની જાય છે, તેમ જ ત્રિશુણ્ણાત્મક પ્રકૃતિનું સેવન કરવાથી પોતે પણ ત્રિશુણ્ણાત્મા જ બની જાય છે. ૯-૧૧

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્જત મોક્ષધર્મોપનિષદ-શાંતિપર્વમા 'વસિષ્ઠ-જનકસંવાદ-યોગનુ રહસ્ય અને સામ્યદર્શન' નામનો અધ્યાય ૩૦૪મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૦૫મો

વસિષ્ઠ-જનકસંવાદ (ચાલુ)-
અક્ષર અને ક્ષર

॥ જનક ઉવાચ ॥

અક્ષરક્ષરયોરેપ દ્વયોઃ સંબંધ ઇપ્યતે ।

સ્ત્રીપુંસોર્વાંઽપિ ભગવન્ સંબંધસ્તદ્વદ્યુચ્યતે ॥૧॥

જનકે પૂછ્યું: હે ભગવન્! લોકમાં સ્ત્રી અને પુરુષનો સંબંધ જેવો આવશ્યક છે, તેવો જ ક્ષર તથા અક્ષરનો (પ્રકૃતિ તથા પુરુષનો) સબધ પણ આવશ્યક હોવો જોઈએ. (કેમ કે તે વિના સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ થાય જ નહિ. જેમ)^૧ સ્ત્રી પુરુષ વિના ગર્ભને ધારણ કરી શકતી નથી અને પુરુષ સ્ત્રી વિના પોતાના સમાન રૂપને ઉત્પન્ન કરી શકતો નથી. (તેમ પ્રકૃતિ વિના પુરુષ નકામો છે અને પુરુષ વિના પ્રકૃતિ નકામી છે.)^૨ જગતની સર્વ ભૂતિઓમા પુરુષ અને સ્ત્રી અન્યોન્ય સાથે સબધ કરે છે અને પછી અન્યોન્યના શુણ્ણનો (વીર્ય તથા રજનો) આશ્રય કરીને પોતાના જેવા રૂપને ઉત્પન્ન કરે છે.^૩ ઋતુકાળે સ્ત્રી અને પુરુષ રતિને માટે એકબીજાને સબધ કરે છે અને પછી એકબીજાના શુણ્ણનો આશ્રય કરીને પોતાના સમાન રૂપને કેવી રીતે ઉત્પન્ન કરે છે, એવું દૃષ્ટાંત હું તમને કહું છું.^૪ હરકોઈ ગર્ભ ઉત્પન્ન થાય છે તેમાં જે શુણ્ણ પિતાના હોય છે અને જે શુણ્ણ માતાના હોય છે, તે આપણે નાણીએ છીએ અને સાબળીએ પણ છીએ કે, હાડકા આતરડા અને ચરબી એ પિતા તરફના શુણ્ણ છે અને ચામડી, માંસ તથા રુધિર એ માતા તરફના શુણ્ણ છે. હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ! વેદમાં તથા શાસ્ત્રમાં પણ એ પ્રમાણે જ કહ્યું છે.^૫ અને જે આપણા વેદમા તથા શાસ્ત્રમા કહ્યું હોય તેને પ્રમાણરૂપ ગણવામા આવે છે; કેમ કે વેદ અને શાસ્ત્ર એ બન્ને સનાતન પ્રમાણ તરીકે મનાય છે. (કહેવાનો ભાવ એ છે કે,) પુરુષ અને પ્રકૃતિ અન્યોન્યના શુણ્ણને ઢાકી દઈને તેમ જ અન્યોન્યના શુણ્ણનો આશ્રય કરીને સ્ત્રી અને પુરુષની પેઠે ગાઢ સબંધથી જકડાયેલાં છે (તો પછી તે બંનેનો સબંધ કેવી રીતે છૂટી શકશે અને તેઓનો સબંધ નહિ છૂટે ત્યાં સુધી મોક્ષ પણ કેવી રીતે સંભવી શકશે?)^૭ હે

ભગવન્ પ્રકૃતિ અને પુરુષનો સંબંધ અનિવાર્ય છે, તે ઉપરથી મને જણાય છે કે, મોક્ષધર્મ છે જ નહિ; અથવા મોક્ષના સંબંધમાં કોઈ પ્રત્યક્ષ દર્શાવ હોય તો તે મને યથાર્થ રીતે કહે; કેમ કે તમે સર્વ વિષયને પ્રત્યક્ષ રીતે જોનારા છો.^૯ વળી અમે પણ તેવા જ મોક્ષની ઇચ્છા રાખીએ છીએ કે, જે દુઃખથી રહિત છે, દેહસંબંધથી રહિત છે, વૃદ્ધ-ત્વથી મુક્ત છે, નિત્યસ્વરૂપ છે, ઇન્દ્રિયોથી પર છે અને ઇન્દ્રિયથી પણ પર છે.^{૧૦}

વસિષ્ઠે કહ્યું : હે રાજા ! તે વેદ અને શાસ્ત્રના પ્રમાણપૂર્વક જે વાત કહી છે તે તેમ જ છે અને તે વેદશાસ્ત્રના જે સિદ્ધાંતોના સ્વીકાર કર્યો છે તે પણ તેમ જ છે.^{૧૧} તે વેદનો તથા શાસ્ત્રગ્રંથોના સંપૂર્ણ અભ્યાસ કર્યો છે, તોપણ હે રાજા ! વેદોના તથા શાસ્ત્રોના વાર્તાવિક તત્ત્વનું તને યથાર્થ જ્ઞાન નથી. જે પુરુષ વેદોને તથા શાસ્ત્રોના ગ્રંથોને ધારણ કરવામાં તત્પર રહેતો હોય પણ તેના તાત્ત્વિક અર્થને ન જાણતો હોય તે પુરુષનું પંડનપાંડન કેવળ વ્યર્થ જ છે.^{૧૨} જે પુરુષે વેદશાસ્ત્રનું અધ્યયન કર્યું હોય પણ તેના તાત્ત્વિક અર્થને ન જાણે હોય, તે પુરુષનું સર્વ અધ્યયન કેવળ ભારરૂપ જ છે; પરંતુ જે પુરુષે વેદશાસ્ત્રના તાત્ત્વિક અર્થને જાણે છે, તે પુરુષનું અધ્યયન વૃથા ગણાતું નથી; અર્થાત્ શાસ્ત્રોનું અધ્યયન કરીને કેવળ શબ્દપાઠી જ થઈ નહિ, પણ શાસ્ત્રોના રહસ્યાર્થને અવરથ જાણવા જોઈએ;^{૧૩} કેમ કે અર્થજ્ઞાનપૂર્વક શાસ્ત્ર-અધ્યયન કરનાર પુરુષને કોઈ સમયે જો પ્રશ્ન પૂછવામાં આવે છે, તો યથાર્થ રીતે તેનો ઉત્તર મળે છે, જેથી પ્રશ્ન પૂછનાર મનુષ્યને સંતોષ થાય છે;^{૧૪} પરંતુ જે સ્વળ બુદ્ધિવાળો પુરુષ વેદશાસ્ત્રના રહસ્ય-ને નહિ સમજતો હોવાથી, સલાહોમાં અંથના અર્થને કહી શકતો નથી, તે અલ્પજ્ઞ પુરુષ અંથના તાત્ત્વિક નિર્ણયને કેવી રીતે કહી શકશે ?^{૧૫} અને તે મૂઢ પુરુષ શાસ્ત્રના તાત્ત્વિક નિર્ણયને જ્યારે નથી કહી શકતો, ત્યારે ચોતે આત્મવેત્તા થયો હોય તોપણ જગતમાં ઉપહાસપાત્ર જ થાય છે.^{૧૬} મોટે હે રાજેન્દ્ર ! મોટા મોટા સાંખ્ય-વેત્તાઓ અને યોગવેત્તાઓમાં જે યથાર્થ જ્ઞાન જોવામાં આવે છે તે જ હું તને કહું છું, તું સાંભળ.^{૧૮}

(ક્ષર તથા અક્ષરના સંબંધમાં) યોગવેત્તાઓ જે નિર્ણયને જુએ છે, તે જ નિર્ણયને સાંખ્ય-વેત્તાઓ અનુસરે છે. (અર્થાત્ વ્યવહારદષ્ટિએ સાંખ્ય અને યોગ વચ્ચે વિરોધ હોય એમ દેખાય છે; તોપણ કૃપા અને સાધનદષ્ટિએ તેઓ બન્નેની એકતા જ રહેલી છે.) આમ સમજીને જે પુરુષ સાંખ્યને તથા યોગને એક જ જુએ છે, તે પુરુષ બુદ્ધિમાન ગણાય છે.^{૧૯} હે તાત ! તે મને કહ્યું કે, ત્વચા, માંસ, રોધિર, મેદ, પિત્ત, મલ્મ, રનાયુ અને ઇન્દ્રિ-યોના સમુદાય એ સર્વ માતા-પિતાના સંયોગથી માતા અને પિતાથી જ ઉત્પન્ન થાય છે, વાત ખરી છે, તોપણ એક દ્રવ્યમાંથી જ બીજા દ્રવ્યની ઉત્પત્તિ થાય છે, એક ઇન્દ્રિયમાંથી બીજા ઇન્દ્રિય ઉત્પન્ન થાય છે, એક દેહમાંથી જ બીજો દેહ ઉદ્ભવે છે અને એક બીજામાંથી જ બીજું બીજા ઉત્પન્ન થાય છે. (કહેવાનો આશય એ છે કે, એક કાર્યને ઉત્પન્ન થવામાં બે બીજાની અપેક્ષા રહે, એમ કયાંય જોવામાં આવ્યું નથી; અર્થાત્ તું માને છે કે સ્ત્રી અને પુરુષની પેઠે પુરુષ અને પ્રકૃતિ એ બન્નેના સંબંધ-થી આ જગત ઉત્પન્ન થયું છે, પણ એમ માનવું તે યોગ્ય નથી; કેમ કે) મહાત્મા પુરુષ (પરમાત્મા) કે જે ઇન્દ્રિયોથી રહિત છે, બીજાશક્તિ વિનાના છે, દ્રવ્યથી ભિન્ન છે અને દેહસંબંધથી રહિત છે, તેનામાં સ્વાભાવિક રીતે જ નિર્જીવપણું હોવાથી શુભોનો સંબંધ કેવી રીતે હોઈ શકે ?^{૨૦-૨૨} આઠા-શાદિ શુભો તો ત્રિશુભાત્મિકા માયામાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે અને પુનઃ તે માયામાં જ લય પામે છે. આ રીતે શુભો પ્રકૃતિથી જ ઉત્પન્ન થાય છે અને પ્રકૃતિમાં જ લય પામે છે.^{૨૩} ત્વચા, માંસ, રોધિર, મેદ, પિત્ત, મલ્મ, હાડકાં અને રનાયુ આ આઠ પદાર્થો જેમ વીર્યમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ જગતના સર્વ પદાર્થો કેવળ પ્રકૃતિમાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે, એમ તારે જાણવું.^{૨૪} જીવ, આકાશાદિ શુભો, પ્રમાતા, પ્રમાણ અને પ્રમેય એ

* જેમ કોણાચાર્યના શરીરમાં માતા વિના પણ કેવળ એક પિતાના વીર્યમાંથી જ ત્વચા આદિ આઠ પદાર્થો ઉત્પન્ન થવા હતા, તેમ દર્પણની પેઠે કેવળ ચિદ્વત્માના પ્રતિબિંબને ગ્રહણ કરનારી પ્રકૃતિમાંથી જ આ સર્વ જગત ઉત્પન્ન થયું છે, એમ સમજવું.

સર્વ પદાર્થો કેવળ પ્રકૃતિથી જ ઉત્પન્ન થયેલા છે, (માત્ર એક પરમાત્મા જ પ્રકૃતિથી ઉત્પન્ન થયેલા નથી) અને તેથી જ પરમાત્મા પ્રાકૃત જીવ કહેવાતા નથી કે પ્રાકૃત આકાશાદિ કહેવાતા નથી. (અર્થાત્ પ્રકૃતિરહિત પરમાત્મા જીવ અને જગતથી ભિન્ન જ છે.)^{૨૫} જેમ વસંતાદિ ઋતુઓ સ્વતઃ મૂર્તિરહિત છે, તોપણ તેનાં કાર્યરૂપ પુષ્પફલાદિથી તેઓના સ્વરૂપને જાણી શકાય છે, તેમ પુરુષને પ્રાપ્ત થઈને મૂર્તિરહિત જીવોથી પ્રકૃતિને પણ મહત્ત્વ આદિ તેનાં કાર્યો ઉપરથી જાણી શકાય છે.^{૨૬} એ જ પ્રમાણે, હે તાત! મૂર્તિરહિત પચીસમા શુદ્ધ ચિદાત્માને પણ પ્રકૃતિ અને પ્રકૃતિનાં કાર્યને લાસન કરવારૂપ હેતુ વડે અનુમાનથી જાણી શકાય છે.^{૨૭} એ પરમાત્મા આદિ અને અત વિનાના છે, ત્રણ પ્રકારના માપથી રહિત હોવાને લીધે અનંત છે, સર્વના દ્રષ્ટા છે અને નિરામય-સુખદુઃખાદિ વિકારોથી મુક્ત છે, તોપણ દેહાદિક શુષ્કા ઉપર કેવળ ‘હું આ દેહાદિરૂપ છું’ આવું મિથ્યાભિમાન કરે છે, તેથી જ શુષ્ક કહેવાય છે.^{૨૮} આવા હેતુથી જ દેહાદિક શુષ્કોના સ્વરૂપને જેઓ જાણે છે તેવા બુદ્ધિમાન પુરુષો એમ જ સમજે છે કે, શુષ્કવાન પ્રકૃતિથી જ આ સર્વ શુષ્કો (દેહાદિ પદાર્થો) ઉત્પન્ન થયેલા છે, નિર્જીવ આત્માનો શુષ્કોની સાથે સંબંધ જ ક્યાંથી હોઈ શકે? (અર્થાત્ શુષ્કો અને શુષ્કોને જ સંબંધ સંભવી શકે પણ નિર્જીવ અને શુષ્કોને સંબંધ કદી સંભવે જ નહિ.) જ્યારે આ જીવાત્મા પ્રકૃતિથી ઉત્પન્ન થનારા કામાદિક શુષ્કોના તેના પરના અભિમાનના ત્યાગ વડે પરાજ્ય કરે છે, ત્યારે તેની દેહાદિ પરની આત્મપ્રાપ્તિનો નાશ થાય છે અને પોતાના પરમસ્વરૂપનું દર્શન થાય છે. સાંખ્યવેત્તાઓ અને યોગીઓ જેને બુદ્ધિથી પર રહેલા કહે છે અને બીજા તત્ત્વચાત્રીઓ પણ જેને અહંકારના ત્યાગથી જાણવા યોગ્ય માને છે, તે નિર્જીવ પરમાત્મા કેવળ જ્ઞાનમય જ છે, અજ્ઞાત-સ્વરૂપ છે, અવ્યક્ત છે, શુભસંબંધથી રહિત છે, સર્વના અત્યોર્ધી છે, અવિનાશી છે અને સર્વ

કાર્યના અધિષ્ઠાતા છે.^{૨૯-૩૨} જે વિદ્વાનો સાંખ્ય તથા યોગમાં કુશળ હોય છે અને પરમ પદની ઈચ્છા રાખનારા હોય છે, તેઓ એ શુદ્ધ ચિદાત્માને પ્રકૃતિ તથા શુષ્કોથી પર રહેલા પચીસમા તત્ત્વ તરીકે જાણે છે.^{૩૩} બાદ્યોદિ અને બંધત આદિ અવસ્થાઓનો જેઓને લય હોય છે, તેવા જ્ઞાની પુરુષો પ્રથમ જીવના સ્વરૂપને જ સારી રીતે જાણે છે અને પછી જ્ઞાન દ્વારા તે જીવને પરબ્રહ્મ સાથે એકતા પમાડે છે. (અર્થાત્ જીવ અને પરબ્રહ્મને એકસ્વરૂપ જીવે છે.)^{૩૪} હે યતુદ્ધમન રાજા! જીવ અને ઈશ્વરના અલેહને દર્શાવનારા આ શાસ્ત્રને જ્ઞાની પુરુષોએ ઉત્તમ માન્યું છે, પણ અજ્ઞાનીઓએ જુદાં જુદાં શાસ્ત્રોને અનુસરીને આને ઉત્તમ શાસ્ત્ર માન્યું નથી.^{૩૫} આ ક્ષર તથા અક્ષરનું પ્રતિપાદન કરનારા શાસ્ત્રમાં અનેક વાદીઓએ પરસ્પર વાદવિવાદ ચલાવીને પોતાના મતને સારા કહ્યો છે અને બીજાના મતને સારા કહ્યો નથી; પણ એ વિષયમાં મારો તો એ જ મત છે કે, જેનું સ્વરૂપ સદાકાળ એક જ રહે છે, તેને અક્ષર કહેવામાં આવે છે અને જેનું સ્વરૂપ અનેક પ્રકારનું થયા કરે છે, તેને ક્ષર કહેવામાં આવે છે.^{૩૬} જ્યારે આ જીવાત્મા ચિદાત્મા સહિત પચીસે તરવો, જેઓ દોરડીમાં દેખાતા સર્પની પેઠે કેવળ બ્રમથી જ લાક્ષિત થાય છે, તેઓમાં જ્ઞાન દ્વારા સારી રીતે નિરીક્ષણ કરવા માટે છે, ત્યારે એ પચીસે તરવોનો બાધ કરીને છબીસમા આત્માનો સાક્ષાત્કાર કરે છે અને તે જ સમયે તે જાણી શકે છે કે, કેવળ અલેહને જ પ્રતિપાદન કરે છે તે શાસ્ત્ર જ ખરું છે, પણ દ્વૈતનું પ્રતિપાદન કરે છે તે શાસ્ત્ર ખરું નથી. જે શાસ્ત્ર તત્ત્વ અને નિરતત્ત્વનું પ્રતિપાદન કરે છે, અર્થાત્ પચીસ તત્ત્વને ઉત્પત્તિવાળાં કહે છે અને પચીસ તરવોથી પર રહેલા નિરતત્ત્વ આત્માને ઉત્પત્તિરહિત કહે છે, તે શાસ્ત્ર બીજાં શાસ્ત્રોના કરતાં જુદું જ છે. વિદ્વાનો કહે છે કે, પચીસ તરવોની જે સૃષ્ટિ તે તત્ત્વ છે અને પચીસ તરવોથી પર રહેલા જે પરમાત્મા તે નિરતત્ત્વ છે. (તેમાં તત્ત્વ ઉત્પત્તિવાળું હોઈને નાશવંત છે અને નિરતત્ત્વ ઉત્પત્તિરહિત હોઈને અવિનાશી છે.) સૃષ્ટિના પ્રત્યેક વર્ગમાં અર્થાત્ પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિય, પાંચ કર્મેન્દ્રિય, પાંચ વિષયો અને મન, બુદ્ધિ અહંકાર, પ્રકૃતિ

+ અર્થાત્ વિંગ એટલે દેહાદિ શુષ્કો અને વિંગી એટલે ચિદાત્મા એ બેનો સંબંધ કેવળ આધ્યાત્મિક છે, આધ્યાત્મ અથવા પ્રાણીથી જ લાક્ષિત થનારા છે.

તથા ચિદાભાસ આ પચીસ તત્ત્વોના પાંચે વર્ગમાં જેની રક્તિ જણાય છે, તે છન્વીસમું તત્ત્વ સર્વ તત્ત્વોનું પશુ સનાતન તત્ત્વ છે. ૩૭-૩૮

અતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં ત્રીજા અધ્યાયમાં આ પ્રમાણે વર્ણવેલું છે: 'વસિષ્ઠ-જનકસંવાદ-અક્ષર અને ક્ષર'

નામનો અધ્યાય ૩૦૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૦૬ મો

વસિષ્ઠ-જનકસંવાદ-યોગતું રહસ્ય
અને સાંખ્યદર્શન

॥ જનક ઉવાચ ॥

નાનાત્વૈકત્વમિત્યુક્તં ત્વૈતદપિસત્તમ ।

પશ્યામ્યેતદ્વિ સંદિગ્ધમેતયૈર્વૈ નિદર્શનમ્ ॥૧॥

જનકે પૂછ્યું: હે મહર્ષિ! તમે કહ્યું કે, જેનું એક જ સ્વરૂપ છે તે અક્ષર છે અને જેનાં અનેક સ્વરૂપો છે તે ક્ષર છે; પરંતુ એ બન્ને પક્ષમાં તત્ત્વો નિશ્ચય કરવો તે સંદેહયુક્ત છે, એમ મને જણાય છે. (કેમ કે એકત્વપક્ષમાં બંધ તથા બોક્ષની વ્યવસ્થા સિદ્ધ થઈ શકતી નથી અને અનેકત્વપક્ષમાં આત્માનો વિનાશપ્રસંગ પ્રાપ્ત થાય છે.)^૧ તેમ જ હે નિર્દોષ ઋષિ! જે આત્મવસ્તુના સંબંધમાં અજ્ઞાનીઓનો અતુલવ હોય છે અને જ્ઞાનીઓનો અતુલવ હોય છે, તેના યથાર્થ સ્વરૂપને હું બાળી શકતો નથી, એમાં કંઈ સંશય જ નથી; કેમ કે મારી બુદ્ધિ સ્થૂળ છે અને સ્થૂળ બુદ્ધિવાળાને અતુલવ-જ્ઞાન હાંસાધ્ય છે. (માટે મારે સંદેહ દૂર થાય તેવી કોઈ યુક્તિ દ્વારા જ આત્મતત્ત્વનો મને ઉપદેશ આપો.)^૨ તેમ જ હે નિષ્પાપ સુનિ! અક્ષર અને ક્ષરના સંબંધમાં તમે જે કારણ કહ્યું (કે, જેનું એક સ્વરૂપ હોય તે અક્ષર છે અને જેનાં અનેક સ્વરૂપો હોય તે ક્ષર છે.) તે પશુ બુદ્ધિની અસ્થિરતાને લીધે મારાથી સમજી શકાયું નથી;^૩ માટે હે

* ક્ષર અને અક્ષરના સંબંધમાં વસિષ્ઠે કહ્યું કે, જેનું એક જ સ્વરૂપ હોય તે અક્ષર અને જેનાં અનેક સ્વરૂપો હોય તે ક્ષર. તે સાંખ્યજ્ઞાને જનકને શંકા થઈ છે કે, અક્ષરને બજાવવામાં એકત્વ હેતુરૂપ છે પણ, એકત્વનો અર્થ શો કરવો એ જ પ્રથમ વિચારના જેવું છે. કદાચ તમે કહેશો કે, ત્રણ પ્રકારના ભેદથી જે રહિત હોય; તે અથર્થત જેની અંદર સમ્પત્તીય આદિ ત્રણ પ્રકારના ભેદ

ભંગવન્! એકત્વ, અનેકત્વ, જ્ઞાની, અજ્ઞાની, બુદ્ધ્ય-માન-જીવ, વિદ્યા, અવિદ્યા, ક્ષર, અક્ષર, સાંખ્ય અને યોગ આ સર્વ વિષયોના સંબંધમાં ભેદ અને અભેદની સાથે સંપૂર્ણ રીતે મને સમજાવો.^૪

વસિષ્ઠે કહ્યું: હે મહારાજા! તે મને જે પ્રશ્નો પૂછ્યા છે, તે સર્વનો હું તને વિચારપૂર્વક ઉત્તર આપું છું; પણ પ્રથમ યોગ સંબંધી કર્તવ્યનું હું નિરૂપણ કરું છું, તેનું તું શ્રવણ કર. યોગવિદ્યાને બજાવનાર યોગીઓ કહે છે કે, જેઓને યોગ સાધવાની ઇચ્છા હોય, તેઓએ પ્રથમ ધ્યાનને જ યોગનું અવશ્યકર્તવ્ય સમજવું જોઈએ; કેમ કે અવિદ્યાને જીતવામાં ધ્યાન જ ઉત્કૃષ્ટ બળરૂપ થઈ પડે છે. તે ધ્યાનના આવા બે ભેદો કહેવામાં આવ્યા છે. એક તો ભાવના અને બીજું પ્રવિધાન.^૫ તેમાં ધ્યાનનું સામાન્ય લક્ષણ એ જ હોઈ શકે કે, મનની એકાગ્રતા કરવી અથવા પ્રાણાયામ કરવો. પ્રાણાયામના વળી બે પ્રકાર છે: એક સશુભ પ્રાણાયામ એટલે સગર્ભ પ્રાણાયામ અને નિશુભ પ્રાણાયામ એટલે નિર્ગર્ભ પ્રાણાયામ. તે પૈકી પ્રથમનો પ્રાણાયામ તે માનસ પ્રાણાયામ છે,^૬ હે રાજા! યોગ કરવાની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષે મૂળ અને વિદ્યાનો ત્યાગ કરતી વખતે તથા ભોજન કરતી વખતે યોગ-

ન હોય તેનું નામ એકત્વ; એમ કહેશે તો એ હેતુ ઉપરથી અક્ષરના સ્વરૂપની જ અસિદ્ધિ થાય છે; કેમ કે એવું એકત્વ કોઈ સ્થળે પ્રસિદ્ધ નથી. વળી તમે કહેશો કે, માત્ર એક વ્યક્તિ તે જ એકત્વ, તો આકાશને પણ અક્ષર કહેવું પડશે; કેમ કે આકાશ એક વ્યક્તિરૂપ જ છે અને આકાશને અક્ષર માનશે, તો સાંખ્યશાસ્ત્રના મત પ્રમાણે તે વિરદ્ધ છે. એ જ પ્રમાણે અનેકત્વના સંબંધમાં પણ મને શંકા રહે છે. તમે કહેશો કે, વ્યક્તિઓનો જે સમૂહ તેનું નામ અનેકત્વ, તો પછી પ્રધાન અને પરમાણુઓ પણ વ્યક્તિઓના સમૂહ હોવાથી ક્ષર તરીકે ગણાશે અને શાસ્ત્રસિદ્ધાંતમાં તો પ્રધાન તથા પરમાણુઓને ક્ષર માન્યા નથી, તેનું કેમ? વળી તમે કહેશો કે, જે બિન્ન બિન્ન હોય તેનું નામ અનેકત્વ, આમ કહેવાથી પણ દોષ આવે છે; કેમ કે સાંખ્યવાદીઓના મતમાં આત્માઓ બિન્ન બિન્ન જ છે, જેમાં તેઓને પણ ક્ષર કહેવા પડશે. આવા અનેક સંશયોને લીધે ક્ષર તથા અક્ષરના સંબંધમાં યથાર્થ રીતે સમજવાને માટે હું અસકત થઈ પડ્યો છું.

માધના કરવી નહિ, બાકીના હરકોઈ સમયે યોગ સાધના કરવામા જ તત્પર રહેવું મનની પવિત્રતા બળવનારા બુદ્ધિમાન પુરુષે સર્વ વિષયો તરફથી ઈદ્રિયોને આકર્ષી લઈને બાવીસ પ્રકારની પ્રેરણાઓ દ્વારા જીવને ચોવીસમા તત્ત્વથી પર રહેલા પરમાત્મા કે જેમને યોગી લોકો જરા-મૃત્યુથી રહિત કહે છે, તેમના ધ્યાનમા મગ્ન કરવો ૧૦ ૧૧* અમે

* દશ અને અગિયાર આ બંને યોગમા યોગના પાચમા અંગ પ્રત્યાહારન જ વર્ણન કરેલું છે અને પ્રથમ આત્મા યોગમા યોગનુ યોગુ અંગ ગણાતા પ્રાણાયામનુ વર્ણન કરેલું છે વળી તે પ્રાણાયામને અયુષ્ય (અગમ) અને નિર્ગુણ (નિર્ગર્ભ) એવા બે પ્રકારના કહ્યો છે આ પ્રાણાયામના સપ્તમા સુતિ યાત્રવલ્ક્યે મ્હુ છે કે,

સપૂજકમવદ્વાયુમગુષ્ઠમૂર્ધ્નિ મધ્યતઃ ।

ધારયત્યનિજ બુધ્યા પ્રાણાયામ પ્રચોદિત ॥

જેમ ધ્યાને જળથી પૃથ્વી રીતે ભરવામા આવે છે, તેમ પગના અંગૂઠાથી આરબીને મરતકના મધ્યમાગ સુધીના આખા શરીરને વાયુથી પૂર્ણ કરવામા આવે છે, તેનુ નામ પ્રાણાયામ કહેવાય છે પ્રાણાયામના સગર્ભ અને નિર્ગર્ભ એના બંને બેદો વાયુસહિતામા પશ્ચ કહ્યા છે જેમ કે જપચાલ વિનાદગમ સર્ગમેસત્સમન્વયાત્ । ગાયત્રી આદિના માનસિક જપ વિનાતો જે પ્રાણાયામ તે નિર્ગર્ભ પ્રાણાયામ કહેવાય છે અને ગાયત્રી આદિના માનસિક જપવાગે જે પ્રાણાયામ તે સગર્ભ પ્રાણાયામ કહેવાય છે. આ પ્રાણાયામ કરતા પહેલા યમ નિયમ અને આમન એ ત્રણે યોગના અંગો અવરમ્ સિદ્ધ થવા જોઈએ અને તો જ પ્રાણાયામ સિદ્ધ થઈ શકે છે, માટે પ્રથમ યમ, નિયમ અને આસન સિદ્ધ કર્યા પછી જ પ્રાણાયામ કરવો, એમ અહીં કહેવામા આવ્યું નથી, તોપણ સમજી લેવું પ્રાણાયામ સિદ્ધ થયા પછી યોગનુ પાચમુ અંગ પ્રત્યાહાર સિદ્ધ થવો જોઈએ કે, જેનુ વર્ણન અહીં દશમા તથા અગિયારમા યોગમા કરેલું છે, અર્થાત્ ઈદ્રિયોને વિષયો તરફથી જેમી લઈને તથા વાયુની બાવીસ પ્રકારની પ્રેરણા કરીને જીવને પરમાત્મા સાથે યોગ રેવો, તેનુ નામ પ્રત્યાહાર કહેવાય છે યાત્રવલ્ક્ય પ્રત્યાહારનુ લઘુ અથવા પ્રમાણે કહે છે

અઘાદસમુ ચ્ચદ્વાયોર્મસ્થાનપુ ધારણમ્ ।

સ્થાનાત્ સ્થાનાત્ સમારૂપ્ય પ્રત્યાહારો નિગચત ॥

સરીરના આદર મર્મસ્થાનોમા વાયુને સ્થાપિત કરવો અને પછી એક એક ધ્યાનમાથી તેને બીજા બીજા સ્થાનમા આકર્ષી જવો, તેને પ્રત્યાહાર કહે છે સરીરના

સાબલ્ય છે કે, બાવીસ પ્રકારની એ પ્રેરણાઓ દ્વારા જ પરમાત્માનો નિત્ય સાક્ષાત્કાર કરવો અને એ વાત તો નિશ્ચય છે કે, જે પુરુષનુ ચિત્ત

અદાર મર્મસ્થાનોમા વાયુને કેવી રીતે પૂરવો અને એક સ્થાનનો ત્યાગ કરીને બીજા સ્થાનમા કેવી રીતે આકર્ષી જવો, તે વિષે પશ્ચ યાત્રવલ્ક્ય કહે છે કે,

વ્યોમરદ્ધાત્સમારૂપ્ય લલાટે ધારયેપુન ।

લલાટાદાયુમારૂપ્ય મુલોમધ્યે નિરોધયેત્ ॥ ૧ ॥

મૂળમધ્યે દ્વાયુમારૂપ્ય નૈત્સ્યાન નિરોધયેત્ ।

નત્રાદ્વાયુ સમારૂપ્ય નાસામૂલે નિરોધયત્ ॥ ૨ ॥

નાસામૂલાત્ જિહ્વાયા મૂલે પ્રાણ નિરોધયેત્ ।

જિહ્વામૂલાત્કઠુપે તત્તો વાયુ નિરોધયત્ ॥ ૩ ॥

કઠુગાત્પહ્નમધ્યે હન્મધ્યાત્તમિમધ્યે ।

નામિમધ્યાત્સુનર્મદે મેઢાદ્ગુહ્યાલયે તત્ ॥ ૪ ॥

દેહમધ્યાદ્ ગુદે ગર્ભિ ગુદાદે કઠમૂલકે ।

કઠમધ્યાત્તયોમધ્ય તત્સાન્નાન્વાર્તિરોધયેત્ ॥ ૫ ॥

ચિત્તિમૂલે તત્તત્સાન્નાન્વાર્તિરોધયેત્ તથા ।

જથા તત્ સમારૂપ્ય વાયુ ગુલ્ફે નિરોધયેત્ ॥ ૬ ॥

ગુલ્ફાદગુણ્યોર્ગાંનિ પાદયોસ્ત નિરોધયેત્ ।

સ્થાનાત્થાલ સમારૂપ્ય ચત્સવે ધારયદ્ધિયા ॥

સર્વપાશવિગુદ્ધતામ જીવેવાચ્ચત્તારકમ્ ॥ ૭ ॥

યાત્રવલ્ક્ય ગાર્ગિને કહે છે હે ગાર્ગિ યોગ સાધવા ની છપ્પા રાખનારાએ પ્રથમ યમ, નિયમ અને આસન એ ત્રણ યોગના અંગો સિદ્ધ કરવા અને પછી પ્રાણાયામ કરીને પ્રાણાયામને છેક મરતકના મધ્યમાગમા સ્થાપિત કરવો તે પછી બહાર પ્રમાથી વાયુને જેમીને લલાટપ્રદેશમા લઈ જવો, લલાટપ્રદેશમા આકર્ષીને જે બૂઝીની વચ્ચે લઈ જવો, જે બૂઝીમાથી આકર્ષીને નેત્ર સ્થાનમા લઈ જવો નેત્રસ્થાનમાથી આકર્ષીને નાસિકાના મૂળમા લઈ જવો, નાસિકાના મૂળમાથી આકર્ષીને જે વાયુને જીમના મૂળમાગમા લઈ જવો, જીમના મૂળમાથી આકર્ષીને કંઠના ખાડામા રાખી રાખવો, કંઠના ખાડામાથી આકર્ષીને હૃદયના મધ્યમાગમા રિધર કરવો, હૃદયના મધ્યમાગમાથી આકર્ષીને નાભિના મધ્યમાગમા લઈ જવો ત્યાથી આકર્ષીને ઉપચમા રાખી રાખવો, ત્યાથી જેમીને જરમા પૂરી ગમવો જરમા થી જેમીને ગુત્તમા રૂપી રાખવો ગુત્તમાથી આકર્ષીને સાધગના મૂળમા ધારી રાખવો સાધગના મૂળમાથી જેમીને ઘૂટણના બાગમા રાખી રાખવો ઘૂટણમાથી જેમીને ચિત્તિના મૂળમા લઈ જવો ત્યાથી આકર્ષીને ભઠ્ઠાના મધ્યમાગમા લઈ જવો ત્યાથી જેમીને પગની બે ઘૂટીઓમા લઈ જવો અને ત્યાથી જેમીને પગના

કામાદિક દુષ્ટ ભાવોથી પરાજિત થયું નથી, તે પુરુષ જ આ યોગ નામના વ્રતમાં યોગનો અધિકારી થઈ શકે છે.^{૧૨} વળી યોગસાધના કરનારા પુરુષે સર્વ પ્રકારના સંયોગો ત્યાગ કરવો જોઈએ, આહાર અલ્પ લેવો જોઈએ, ઇંદ્રિયોને છતવી જોઈએ અને પ્રતિદિન રાત્રિના પ્રથમ ભાગમાં તથા પાછળના ભાગમાં મનને આત્માના ધ્યાનમાં એકાગ્ર કરવું જોઈએ.^{૧૩} હે મિથિલાના રાજા ! મન વડે સર્વ ઇંદ્રિયોને સ્થિર કરીને બુદ્ધિ વડે મનને સ્થિર કરવું અને પછી પાષાણની પેઠે નિશ્ચળ થઈને આત્મ-સ્વરૂપનું ધ્યાન કરવું.^{૧૪} યોગીપુરુષ જ્યારે વૃક્ષના કૂંડાની પેઠે નિષ્કંપ રહે છે, પર્વતની પેઠે નિશ્ચળ થાય છે અને યોગવિધિની સર્વ ક્રિયાઓને બુદ્ધિ-પૂર્વક જાણે છે, ત્યારે તેને ખરો યોગી કહી શકાય છે.^{૧૫} યોગાચાર્યો કહે છે કે, જે પુરુષ યોગારૂઢ અવસ્થામાં કંઈ સાંભળતો નથી, કંઈ સૂંધતો નથી, કશોનો સ્વાદ લેતો નથી, કોઈના સ્પર્શને જાણતો નથી, મનથી સંકલ્પવિકલ્પ કરતો નથી, કોઈ પદાર્થ ઉપર અભિમાન કરતો નથી અને કાંઈની પેઠે નિશ્ચળ થઈને (ધ્યેય વિના) કોઈ પદાર્થનું જ્ઞાન ધરાવતો નથી, તે પુરુષ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપને પામેલો કહેવાય છે.^{૧૬} જેમ વાયુ વિનાના પ્રદેશમાં મૂકેલો દીવો નિશ્ચળ થઈને પ્રકાશ્ય કરે છે, તેમ યોગારૂઢ થયેલો યોગી પણ બુદ્ધિઆદિથી રહિત

જે અંગૂઠામાં કંધી રાખવો. આ રીતે જે પુરુષ શરીરનાં અંદારે મન્મસ્થાનોમાં વાયુનું આકર્ષણ કરી શકે છે, તે પુરુષનું ચિત્ત સર્વ પાપોથી મુક્ત થાય છે અને તેનું જીવન ચંદ્ર અને તારાઓ ન્હાં સુધી ટકી રહે છે ત્યાં સુધી ટકી રહે છે.

જે પ્રમાણે યાગવલ્ક્યે કહેલી અંદાર પ્રકારની પ્રેરણાઓ ઉપરાંત ધારણા, ધ્યાન, સમાધિ અને સત્ત્વપુરુષાન્યતાખ્યાતિ (પ્રકૃતિ અને પુરુષનું અન્યોન્યથી પૃથક્-પણાનું જ્ઞાન) જે નામની બીજી ચાર પ્રેરણાઓ પણ છે. આ બધી મળીને બાવીસ પ્રેરણાઓ દ્વારા જીવને પરમાત્માની સાથે યોગ દેવો. જે જ પ્રત્યાહારનું સિદ્ધ સ્વરૂપ કહેવાય છે. આ પ્રત્યાહાર દ્વારા જીવને પરમાત્મા સાથે સંબંધ થાય છે, ત્યારે નરી જેમ સમુદ્રમાં મળી જઈને એકરૂપ બની જાય છે, તેમ જીવ પણ પરમાત્મા સાથે એકીભાવને જ પ્રાપ્ત થાય છે અને પછી ‘एकमद्वितीय ब्रह्म’ અવશેષ રહે છે.

થઈને નિશ્ચળ અવસ્થામાં પ્રકાશે છે અને તે ‘વેળા તેનો પ્રાણવાયુ જાંચે, નીચે કે ગાડોઅવળો કયાંય પણ ગતિને પામતો નથી. (અર્થાત્ ‘न तस्य प्राणा उत्क्रमन्त्यत्रैव समवतीर्यते ।’ યોગી-પુરુષના પ્રાણ કોઈ સ્થળે ગતિ કરતા નથી, કેવળ આત્મસ્વરૂપમાં જ લીન થાય છે.)^{૧૭} હે તાત ! યોગી જ્યારે પોતાના અનુભવના બળથી એમ કહી શકે છે કે, ‘સર્વનો અંતરાત્મા, અંતર્યામી ઈશ્વર અને હૃદયમાં રહેલો હું પોતે જ જ્યેષ્ઠ અને જ્ઞાતારૂપ પરબ્રહ્મ છું’, ત્યારે તે આત્મસ્વરૂપનો સાક્ષાત્કાર કરે છે, એમ મારા જેવા મુનિઓએ કહ્યું છે.^{૧૮} ધ્યાન-મગ્ન યોગીને નિર્ધૂમ અગ્નિ મમાન, કિરણમંડળવાળા સૂર્ય સમાન અને આકાશમાં અખતી વીજળી સમાન આત્માનાં પોતાના હૃદયમાં જ દર્શન થાય છે.^{૧૯} જે બ્રાહ્મણો ધૈર્યનિષ્ઠ હોય છે, બુદ્ધિમાન હોય છે, મહાત્મા હોય છે અને બ્રહ્મનું જ્ઞાન કરાવનારાં શાસ્ત્રો પર નિષ્ઠા રાખનારા હોય છે, તે બ્રાહ્મણોને અજરામર એવા પરમાત્માનાં અવશ્ય દર્શન થાય છે.^{૨૦} આત્મ-વેત્તાઓ કહે છે કે, તે પરમાત્મા અલ્પના કરતાં પણ અધિક છે, મહાનના કરતાં પણ મહાન છે અને પ્રાણીમાત્રને વિષે સ્થિતિ કરી રહ્યા છે; છતાં તે અવિનાશી તત્ત્વરૂપ પરમાત્મા કોઈના જોવામાં આવતા નથી.^{૨૧} હે તાત ! મહાન એવા તમસની પેટી પાર રહેલા અને માયામુક્ત ઈશ્વરથી પર રહેલા તે લોકસંપ્રદાને બુદ્ધિરૂપી દ્રવ્યવાળા મનરૂપી દીપક વડે પુરુષ જોઈ શકે છે. વેદમાં પારંગત થયેલા સર્વ પુરુષો કહે છે કે, કેવળ પ્રકાશરૂપ, અજ્ઞાનથી રહિત, સૂચાત્માથી પણ વિજ અને પ્રમાણાતીત એવા તે પરમાત્માનું જ્યારે જ્ઞાન થાય છે, ત્યારે સંસારનેા નાશ થાય છે; માટે જ એ પરમાત્માને ‘तमोनुदः’ સંસારના સંહારક કહેવામાં આવે છે.^{૨૨} બસ, યોગીઓના યોગનું આજ લક્ષણ હોઈ શકે કે, તેઓ યોગનો આશ્રય કરીને સર્વના દયા, અન્ન, અમર અને અજ્ઞાનથી પર રહેલા પરમાત્માનો સંપૂર્ણ સાક્ષાત્કાર કરી શકે, તે સિવાયનું બીજું યોગનું લક્ષણ શું હોઈ શકે ? આ રીતે મેં તને યોગચાત્રનું ચર્ચાર્થ સ્વરૂપ કહી દેખાડ્યું. હવે જેમાં જગતના મિથ્યા પદાર્થોનું ઉત્તરોત્તર પ્રવિણાપન કરીને પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર કરવામાં આવે છે, તે સાંખ્યજ્ઞાન

હું તેને કહું છું. ૨૫૨૯ હે મહારાજ ! પ્રકૃતિવાદી, સાંખ્યવેત્તાઓ કહે છે કે, અવ્યક્ત પ્રકૃતિ જ સર્વ તત્ત્વોમાં શ્રેષ્ઠ તત્ત્વ છે અને તેમાંથી બીજું મહત્તરવ ઉત્પન્ન થયું છે. ૨૭ પછી મહત્તરવમાંથી ત્રીજું અહંકાર નામનું તત્ત્વ ઉત્પન્ન થયું છે; તેમ જ એ અહંકારમાંથી પાંચ સૂક્ષ્મ ભૂતો (પાંચ તત્ત્વ-માત્રાઓ) ઉત્પન્ન થયાં છે, એમ સાંખ્યશાસ્ત્ર જાણનારા વિદ્વાનો કહે છે. ૨૮ આ અવ્યક્ત વજેરે (અવ્યક્ત, મહ તત્ત્વ, અહંકાર, શબ્દતત્ત્વ-માત્રા, સ્પર્શતત્ત્વ-માત્રા, રૂપતત્ત્વ-માત્રા, રસતત્ત્વ-માત્રા અને ગન્ધતત્ત્વ-માત્રા એ) આઠ તત્ત્વોને તેઓ ' પ્રકૃતિ ' કહે છે અને અગિયારને ઇન્દ્રિયો તથા પાંચ સ્થૂળભૂતો, એ સોળ તત્ત્વોને તેના વિકાર કહે છે. વળી તેઓ કહે છે કે, એ સોળ વિકારોમાં પણ પાંચ સ્થૂળભૂતોને ' વિશેષ ' કહેવામાં આવે છે અને પોતપોતાના વિષયોને વ્યક્ત કર નારી ઇન્દ્રિયોને ઇન્દ્રિય જ કહેવામાં આવે છે. ૨૯ બસ, આ ચોવીસ તત્ત્વો એ જ સાંખ્યશાસ્ત્રનું રહસ્ય છે, એમ સાંખ્યના વિધિવિધાનને જાણનારા અને સાંખ્યમાં જ નિત્ય રમણ કરનારા વિદ્વાનો કહે છે. ૩૦ વળી તેઓ કહે છે કે, જે તત્ત્વ જેમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે, તેનો પુનઃ તેમાં જ પ્રતિલોભ (ભલટા) ક્રમથી લય થાય છે અને સર્વ તત્ત્વો અંતરાત્મા થી જ ઉત્પન્ન થાય છે. ૩૧ જેમ સમુદ્રના તરંગો સમુદ્રમાંથી ઉત્પન્ન થઈને પુનઃ સમુદ્રમાં જ લય પામે છે, તેમ આકાશાદિ શુભો અનુલોભક્રમથી અહંકારાદિ શુભોમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે અને પુનઃ પ્રતિ લોભક્રમથી તે શુભોમાં જ લય પામે છે. ૩૨ હે શ્રેષ્ઠ રાજા ! એ પ્રમાણે પ્રકૃતિ આદિની ઉત્પત્તિ થાય છે અને લય થાય છે; તેમ જ પ્રકૃતિના પણ પ્રતિલોભ-ક્રમથી પુરુષની અંદર જ્યારે લય થાય છે, ત્યારે અસંપ્રજાત સમાધિમાં આત્માનું એકત્વ રપટ રીતે અનુભવાય છે અને સૃષ્ટિ સમયે તેનું અનેકત્વ પણ દેખાય છે. ૩૩ હે રાજેન્દ્ર ! જ્ઞાનકુશળ પંડિતોએ આ પ્રમાણે જ સમજવું જોઈએ કે, અવ્યક્ત એવી અવિદ્યા અથવા માયા જ આત્માને અનેક સ્વરૂપો-વાળો કરે છે. (અર્થાત્ આત્મા તો સદાકાળ એક જ સ્વરૂપવાળો છે, પણ માયા જ તેને અનેક સ્વરૂપવાળો કરે છે; તોપણ તુચ્છ એવી માયા આત્મામાં દૈત-યત્ન ઉત્પન્ન કરી શકતી નથી જ. જેમ કે દોરડીની

અંદર પ્રાંતિથી દેખાયેલા સર્પથી દોરડીનાં જે સ્વરૂપ થતાં નથી, તેમ માયાની ઉપાધિવાળા આત્માના સંબંધમાં પણ સમજવું.) ૩૪ જે પુરુષને અર્થ-તત્ત્વનું સારી રીતે જ્ઞાન થયું હોય છે, તે પુરુષ એ વાતને જાણી શકે છે કે, આત્મા કેવળ એક જ છે, પણ પ્રકૃતિના સંબંધને લીધે જ અનેક સ્વરૂપવાળો દેખાય છે. તાત્પર્ય કે, સૃષ્ટિના પ્રલય સમયે આત્મા એક જ સ્વરૂપે સ્થિતિ કરે છે અને સૃષ્ટિના આરંભ તથા મધ્યસમયે અનેક સ્વરૂપે ભાસે છે. ૩૫ પરમાત્મા ઉત્પત્તિસ્વરૂપ પ્રકૃતિના અનેક વિભાગો કરે છે અને તેને જ ' ક્ષેત્ર ' કહેવામાં આવે છે. આ ક્ષેત્રમાં પચીસમા તત્ત્વસ્વરૂપ આત્મા, તેના અધિષ્ઠાતારૂપે રહે છે. ૩૬ હે રાજેન્દ્ર ! મોટા મોટા ચોગી પુરુષોએ આ પ્રમાણે જ કહ્યું છે અને અમે પણ આ પ્રમાણે જ સાંભળ્યું છે કે, આત્મા પ્રકૃતિના વિકારરૂપ સર્વ ક્ષેત્રોમાં અધિષ્ઠાન કરે છે-પોતાની સત્તાના સમર્પણ દ્વારા સર્વ ક્ષેત્રોના પ્રવર્તક છે; માટે સર્વ ક્ષેત્રોના અધિષ્ઠાતા કહેવાય છે. ૩૭ વળી તે પરમાત્મા અવ્યક્ત-રૂપ ક્ષેત્રને સારી રીતે જાણે છે, માટે ' ક્ષેત્રજ્ઞ ' કહેવાય છે અને પ્રકૃતિના વિકારરૂપ એવા ક્ષેત્રમાં પોતે પ્રવેશ કરે છે માટે ' પુરુષ ' કહેવાય છે; ૩૮ માટે જ

૫ કહેવાનો ભાવ એ છે કે, લોહચુંચકની પેઠે માત્ર પોતાની સ્વરૂપસત્તાથી જ પરમાત્મા પ્રકૃતિના પ્રવર્તક છે અને તેના અનેક વિભાગો કરે છે; માટે ચિદાત્મા જ સર્વનો મુખ્ય અધિષ્ઠાતા છે. પ્રકૃતિ તો પોતાના કાર્યની અધિષ્ઠાત્રી હોઈને ગોણું અધિષ્ઠાતા જ ગણાય છે.

+ અર્થાત્ જેમ માત્ર સ્વરૂપસત્તાથી જ સૂર્ય ધાસને પ્રકાશિત કરે છે અને સૂર્યકાંતમણિ દ્વારા ધાસનો દાઢક બને છે તથા તે દ્વારા જ તેમાં પ્રવેશ કરે છે, પણ કોઈ જાતનો વ્યાપાર કરીને ધાસમા પ્રવેશ કરતો નથી, તેમ આત્મા પણ પ્રકૃતિ દ્વારા સર્વ ક્ષેત્રોમાં પ્રવેશ કરે છે અને તે કાર્યનો પ્રકાશક બને છે; પરંતુ જેમ કુંઝાર ધડાનો અધિષ્ઠાતા છે-વ્યાપાર કરીને ધડાને ઉત્પન્ન કરનારો છે અથવા જેમ બુદ્ધિ ઉદ્વિગ્નના વ્યાપારને આધીન રહીને જ સર્વ પદાર્થોને પ્રકાશિત કરનારી છે અથવા જેમ કુંઝામાં પડેલું જોર કુંઝાના એક ભાગમાં જ પડ્યું રહે છે, તેમ આત્માનું અધિષ્ઠાતાપણું, પ્રકાશકપણું કે વ્યાપકપણું એવું વ્યાપારમસ્ત અને નિયંત્રિત નથી. આત્મા તો કાષ્ટમાં જેમ અગ્નિ નવત્ર વ્યાપ્ત થઈને રહેલો છે અને પર્ણાશ્રિકિના પ્રયોગથી જેમ પ્રકટ થનારો છે, તેમ પ્રકૃતિમાં અને પ્રકૃતિનાં કાર્યભૂત ક્ષેત્રોમાં વ્યાપ્ત થઈને

ક્ષેત્ર ક્ષેત્રસથી ભિન્ન કહેવાય છે અને ક્ષેત્રજ્ઞ એ ક્ષેત્રથી ભિન્ન કહેવાય છે. વળી ક્ષેત્રને વિદ્વાનોએ અવ્યક્ત કહ્યું છે અને પચીસમા ક્ષેત્રજ્ઞને ક્ષેત્રનો જ્ઞાતા કહ્યો છે,^{૩૯} તેમ જ જ્ઞાનને ક્ષેત્રથી ભિન્ન કહેવામાં આવે છે અને ક્ષેત્રને જ્ઞાનથી ભિન્ન કહેવામાં આવે છે. જ્ઞાનને અવ્યક્ત કહે છે અને ક્ષેત્રને પચીસમા ક્ષેત્રજ્ઞરૂપ કહે છે.^{૪૦} અવ્યક્તને ક્ષેત્ર, સત્ત્વ અથવા ઈશ્વર કહે છે અને જે ઈશ્વર આદિ સર્વ દ્રવ્ય તત્ત્વોથી અત્યંત છે, તેમ જ નિત્ય અપરોક્ષ દ્રષ્ટા તરીકે પ્રસિદ્ધ છે તે પચીસમું તત્ત્વ પરમાત્મા પોતે જ છે.^{૪૧} યજ્ઞ, આટલું જ સાંખ્યશાસ્ત્ર છે અને સાંખ્યવેત્તાઓ પ્રકૃતિને જ સર્વ જગતનું કારણ માને છે; તેમ જ સ્વલક્ષ્યમકમથી પ્રપંચનો ચિદાત્મામાં લય કરીને પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર સંપાદન કરે છે.^{૪૨} વળી સાંખ્યવેત્તાઓ પ્રકૃતિ સહિત ચૌવીસ તત્ત્વોની સંખ્યા કરીને પચીસમા આત્માને કેવળ નિસ્તત્ત્વ જ કહે છે. (અર્થાત્ તેઓ કહે છે કે, આત્મા ચૌવીસ તત્ત્વોથી પર રહેલો છે અને નિત્ય અપરોક્ષરૂપ જ છે.)^{૪૩} તાત્પર્ય કે, ચૌવીસ તત્ત્વોથી પર રહેલા પચીસમા આત્માને પ્રકૃતિથી સુક્ત રહેનાર તરીકે જાણવામાં આવે છે, ત્યારે તેનો સાક્ષાત્કાર થાય છે અને આત્માનો જેવો સાક્ષાત્કાર થાય છે કે તરત જ કેવલ્યપદ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૪૪} આ પ્રમાણે મેં તને સાંખ્ય નામનું સમ્યગ્દર્શન યથાર્થ રીતે કહી સંભળાવ્યું. આ સાંખ્યદર્શનનું જ્ઞાન ધરાવનારા પુરુષો બ્રહ્માના સાદૃશ્યને અવશ્ય પામે છે;^{૪૫} પણ વાસ્તવિક રીતે સમ્યગ્દર્શન એ જ હોઈ શકે કે, બ્રહ્માની અંદર કેવળ જ્ઞાતિથી જ દેખાતા અહંકારાદિ સર્વ પદાર્થોમાં કેવળ બ્રહ્મદંષ્ટિ જ કરવી તે સમ્યગ્દર્શન છે. જેમ અજ્ઞાની પુરુષોને મહત્તરવાદિક આ સર્વ પદાર્થો દ્રશ્ય હોવાને લીધે પ્રત્યક્ષ ભોવામાં આવે છે, તેમ પ્રકૃતિના વિકારજૂત શુષ્કોથી રહિત થયેલા જ્ઞાની પુરુષોને પ્રત્યક્ષ રીતે જ બ્રહ્માનો સાક્ષાત્કાર થઈ શકે છે.^{૪૬} જે પુરુષો આ સમ્યગ્દર્શન

નથી ઉત્ત્વ સ્થિતિને પ્રાપ્ત થયેલા હોય છે, તેઓને સંસારના જન્મમરણના ફેરામાં પડવાનો પુનઃ પ્રસંગ કહી પ્રાપ્ત જ થતો નથી; કેમ કે તેઓ બ્રહ્મ-સાદૃશ્યરૂપ અક્ષરભાવને પામી ચૂકેલા હોય છે અને છત્રંતદશામાં જ સત્યકામ, સત્યસંકલ્પ આદિ પરમ ઐશ્વર્યનો અનુભવ કરતા હોઈને સમાધિ-દશામાં ઉપાધિરહિત એવા અવિનાશી મુખને પણ પ્રાપ્ત થયેલા હોય છે.^{૪૭} પરંતુ હે શત્રુદમન રાજા! જે પુરુષો આત્માને જ અનેક સ્વરૂપે ભ્રાતા છે, તેઓને સમ્યગ્દર્શન પ્રાપ્ત થયું નથી જ, એમ સમજવું અને તે પુરુષો પુનઃ પુનઃ દેહને પામ્યા કરે છે; અર્થાત્ અલેદશાનરૂપ સમ્યગ્દર્શનથી જેઓ રહિત હોય છે તેઓનો જન્મમરણના ફેરામાંથી છુટકારો થતો જ નથી.^{૪૮} પણ જે પુરુષો આ સર્વ જ્ઞાનને વિશેષ રીતે જાણે છે, તેઓને કેવળ સર્વજ્ઞપણું જ પ્રાપ્ત થયેલું હોવાથી શરીર ધારણ કરવું પડતું નથી અને તેઓને સંસારના સપાટામાં સપડાવું પડતું નથી.^{૪૯} આ સમગ્ર જગતને અવ્યક્ત-માયાસ્વરૂપ કહેવામાં આવે છે, પણ પચીસમા આત્માને સર્વથી પર અને સર્વથી ભિન્ન કહેવામાં આવે છે, માટે જે પુરુષ એ આત્માને જાણે છે, તેને સંસારના દુઃખનો લય રહેતો નથી.^{૫૦}

ઇતિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્માદુશાસન-પર્વમાં 'વસિષ્ઠ-જનકસંવાદ-પ્રાચીન' ૬૬મથ અને સાંખ્યદર્શન નામને અધ્યાય ૩૦૬ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૦૭મો

વસિષ્ઠ-જનકસંવાદ (ચાલુ)-વિદ્યા અને અવિદ્યા

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

સાંખ્યદર્શનમેતાવદુક્તં તે નૃપસત્તમ ।
વિદ્યાવિધેત્વિદાનીં મે ત્વં વિગ્રીધાનુપૂર્વશઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠે કહ્યું : હે મહારાજા ! એ પ્રમાણે મેં તને સાંખ્યદર્શન કહી સંભળાવ્યું. હવે વિદ્યા અને અવિદ્યા વિષે હું તને અનુક્રમે કહું છું, તે તું મારી પાસેથી સાંભળ. ^૧ વિદ્વાનો કહે છે કે, ઉત્પત્તિ

માં દોરડીનું જ દર્શન થાય તે સમ્યગ્દર્શન છે, પણ દોરડીમાં સર્પનું દર્શન થાય તે સમ્યગ્દર્શન નથી, પણ મિથ્યાદર્શન જ છે.

રહેલો છે અને ચૌવીસ તત્ત્વોનો સમાગ થતાં જ પ્રકટ થનારો છે.

—નીલકંઠ

* તાત્પર્ય કે, બ્રહ્માની અંદર બ્રહ્મનું જ દર્શન થાય તે સમ્યગ્દર્શન છે, પણ બ્રહ્માની અંદર અહંકારાદિ અવ્યક્ત દર્શન થાય તે સમ્યગ્દર્શન નથી. જેમ દોરડી

અને પ્રલયના ધર્મવાળું જે અવ્યક્ત (પ્રધાત, અથવા પ્રકૃતિ) તે અવિદ્યા છે અને ઉત્પત્તિ તથા પ્રલયના ધર્મથી યુક્ત પચીસમું આત્મતત્ત્વ તે વિદ્યા છે.^૨ હે તાત! અપિચ્છોએ સાંખ્યદર્શનની દૃષ્ટિએ અવાંતર વિદ્યાના જે હોદ્દા કહ્યા છે, તે સર્વ હું અત્યુ ક્રમે કહું છું, તેણું તું શ્રવણ કર.^૩ અમે સાંભળ્યું છે કે, કર્મેન્દ્રિયોના સર્વ વ્યાપારનો ત્યાગ કરીને કેવળ ‘હું જ્ઞાનેન્દ્રિયરૂપ જ છું’ આવા પ્રકારનું જે ચિંતન કરવું તે જ્ઞાનેન્દ્રિયવિદ્યા કહેવાય છે. જ્ઞાનેન્દ્રિયોના સર્વ વ્યાપારનો ત્યાગ કરીને કેવળ ‘હું પંચમહાભૂતરૂપ જ છું’ આવા પ્રકારનું જે ચિંતન કરવું તે પંચભૂતવિદ્યા કહેવાય છે. પંચમહાભૂતોનો મનમાં લય કરી દઈને કેવળ ‘હું મનરૂપ જ છું’ આવા પ્રકારનું જે ચિંતન કરવું, તેને વિદ્વાનો મનોવિદ્યા કહે છે, મનનો પશ્ચ પાંચ સૂક્ષ્મ ભૂતોમાં લય કરી દઈને કેવળ ‘હું સૂક્ષ્મભૂતરૂપ જ છું’ આવા પ્રકારનું જે ચિંતન કરવું તેને સૂક્ષ્મભૂતવિદ્યા કહેવામાં આવે છે. પાંચ સૂક્ષ્મભૂતોનો અહંકારમાં લય કરી દઈને ‘કેવળ હું અહંકારરૂપ જ છું’ આવા પ્રકારનું જે ચિંતન કરવું, તેને અહંકારવિદ્યા કહેવામાં આવે છે; તેમ જ હે રાજા! અહંકારનો બુદ્ધિમાં લય કરી દઈને કેવળ ‘હું બુદ્ધિરૂપ જ છું’ આવા પ્રકારનું જે ચિંતન કરવું, તેને બુદ્ધિવિદ્યા કહેવામાં આવે છે; બુદ્ધિનો તરવોની પરમેશ્વરી પ્રકૃતિમાં લય કરી દઈને ‘કેવળ હું પ્રકૃતિરૂપ જ છું’ આવા પ્રકારનું જે ચિંતન કરવું, તેને પ્રકૃતિવિદ્યા અથવા પરમવિદ્યા કહેવામાં આવે છે અને તે પ્રકૃતિનો સર્વથી પર રહેલા અને જ્ઞાનના પશ્ચ સ્વરૂપ એવા પરમાત્મામાં લય કરી દઈને ‘કેવળ હું બ્રહ્મસ્વરૂપ જ છું’ આવા પ્રકારનું જે ચિંતન કરવું તેને પરમવિદ્યા કહેવામાં આવે છે.^{૪-૮} સાંખ્યશાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે, અવ્યક્ત અથવા બુદ્ધિની વૃત્તિને જ્ઞાન કહેવામાં આવે છે અને પચીસમા આત્માને સ્વેય કહેવામાં આવે છે, તેમ જ જ્ઞાન અવ્યક્તરૂપ છે અને જ્ઞાતા પચીસમે આત્મા છે.^૯ હે જનકરાજ! એ પ્રમાણે વિદ્યા તથા અવિદ્યાનું સ્વરૂપ મેં તને યથાર્થ રીતે અને હોદ્દાનું કથન કરીને કહ્યું. હવે જેને અક્ષર તથા ક્ષર કહેવામાં આવે છે, તેણું સ્વરૂપ હું તને કહું છું, તે તું મારી પાસેથી સાંભળ.^{૧૦}

હે રાજન્! પ્રકૃતિ અને જીવ એ બંને અક્ષર કહેવાય છે અને ક્ષર પણ કહેવાય છે. તેણું કારણ શું છે, એ હું તને જ્ઞાનપૂર્વક યથાર્થ રીતે કહું છું.^{૧૧} બ્રહ્મનું દર્શન કરનારા જ્ઞાની પુરુષો કહે છે કે, પ્રકૃતિ અને જીવ એ બંને આદિ અને અંતરહિત છે, બંને ઈશ્વર છે અને બંનેને ‘તત્ત્વ’ એવી સંજ્ઞા આપવામાં આવી છે.^{૧૨} પ્રકૃતિ કે જે મહત્તત્ત્વ આદિ શુભોને ઉત્પન્ન કરવા માટે વારંવાર વિકાર પામ્યા કરે છે, તેનામાં જગતની ઉત્પત્તિ તથા નાશ કરવારૂપ સ્વાભાવિક ધર્મ રહેલો છે, તેથી વિદ્વાનો તેને અક્ષર કહે છે.^{૧૩} તેમ જ પ્રકૃતિ અને પુરુષ (જીવ) અન્યોન્યનો આશ્રય કરે છે, ત્યારે જ મહત્તત્ત્વ આદિ શુભોની ઉત્પત્તિ થાય છે; માટે પચીસમે વિદ્વાભાસ (જીવ) પણ શુભોનું ઉત્પત્તિસ્ત્રેત્ર હોઈને પ્રકૃતિની પેઠે જ ‘અક્ષર’ છે, એમ પડિતો કહે છે,^{૧૪} હે તાત! યોગી પુરુષ પ્રકૃતિ આદિ આ સર્વ શુભસમૂહને શુદ્ધ બ્રહ્મમાં જ્યારે લય પમાડી દે છે, ત્યારે પ્રકૃતિ આદિ શુભોની સાથે પચીસમે (ઉપાધિયુક્ત) વિદ્વાભાસ પણ લય પામી જાય છે.^{૧૫} જેમ પ્રલયસમયે મહત્તત્ત્વ આદિ શુભોને

× કેમ કે પ્રકૃતિને બે ક્ષર માનવામાં આવે, તો સંસારનું અનંતપણું ઘટી શકે નહિ અને સંસારનું અનંતપણું બે ન હોય, તો ‘નાંતો ન વાદિને ન સંપ્રતિષ્ઠા’ આ સંસાર આદિ, અંત અને પ્રતિષ્ઠા વિનાનો છે’ એ ગીતાના વાક્ય સાથે સ્પષ્ટ વિરોધ ઊભો થાય છે; માટે સિદ્ધ થાય છે કે, પ્રકૃતિ અક્ષર છે-અનંત છે.

* કહેવાનો ભાવ એ છે કે, ચૈતન્યની છાયાનો આશ્રય કયાં વિના એકલી પ્રકૃતિ મહત્તત્ત્વ વગેરે શુભોને ઉત્પન્ન કરી શકતી નથી; તેમ જ પુરુષ પણ પ્રકૃતિરૂપ ઉપાધિનો આશ્રય કયાં વિના એકલો રહીને મહત્તત્ત્વ આદિ શુભોને ઉત્પન્ન કરી શકતો નથી. લોકમાં પણ આપણે જોઈએ છીએ કે, પુરુષના સંબંધ વિનાની સ્ત્રી પ્રગ્ન ઉત્પન્ન કરી શકતી નથી અને સ્ત્રીના સંબંધ વિનાનો પુરુષ પણ પ્રગ્ન ઉત્પન્ન કરવા સક્તિમાન થતો નથી; તેમ જ પ્રકૃતિ અને પુરુષ અન્યોન્યનો આશ્રય કરીને જ જગતને ઉત્પન્ન કરે છે અને તેથી જ આ શ્લોકમાં પુરુષ(જીવ)ને પણ ક્ષેત્ર તરીકે કહીને પ્રકૃતિની પેઠે ‘અક્ષર’ કહ્યો છે; કેમ કે પુરુષને પણ બે અક્ષર માનવામાં ન આવે, તો સંસારનું અનંતપણું ઘટી શકે નહિ જ.

÷ આ પંદરમા શ્લોકમાં દર્શાવી દીધું છે કે, પ્રકૃતિ અને પુરુષ એ બંને ક્ષર છે; કેમ કે યોગી પુરુષ શુભોને

પ્રકૃતિમાં લય થઈ જાય છે ત્યારે એક પ્રકૃતિ જ અવશેષ રહે છે, તેમ જ્ઞાનોત્પત્તિસમયે ક્ષેત્રજ પશુ (પ્રકૃતિરૂપ ઉપાધિનો ત્યાગ કરીને) પોતાના ઉત્પત્તિ સ્થાન શુદ્ધ બ્રહ્મમાં લય પામે છે, ત્યારે કેવળ એક પરબ્રહ્મ જ અવશેષ રહે છે *૧૧ હે જનકરાજા! યોગી પુરુષ અસંપ્રજ્ઞાન સમાધિમાં જ્યારે આરૂઢ થાય છે અને તે સમયે નિર્જીવ બ્રહ્મનો જ્યારે સાક્ષાત્કાર કરે છે, ત્યારે દેહના શુભરૂપ શ્રોત્રાદિ ધર્મિયો અને તેના વિષયોમાં તેનું વર્તન હોતું નથી અને તેથી જ મહત્તરવ આદિ શુભો સહિત પ્રકૃતિનો તે સમયે નાશ જ થઈ જાય છે. (અર્થાત્ પ્રકૃતિ અનાદિ-અનત છે અને અક્ષર છે, તોપણ નિર્જીવ બ્રહ્મનો જ્યારે સાક્ષાત્કાર થાય છે, ત્યારે તેનો નાશ જ થઈ જાય છે અને તેથી જ પ્રકૃતિને ક્ષર પણ કહેવામાં આવે છે.) *૧૦ એ જ પ્રમાણે અમે સાહજ્યુ છે કે, ક્ષેત્ર (પ્રકૃતિ)ના જ્ઞાનનો જ્યારે નાશ થાય છે, ત્યારે ક્ષેત્રજ પશુ પ્રકૃતિ અને તેના શુભોથી મુક્ત થઈને શુદ્ધ બ્રહ્મરૂપે સ્થિતિ કરે છે અને તે દષ્ટિ એ જ તેનામાં ક્ષર (નાશધર્મ) પામું સંભવી શકે છે *૧૮ આ ક્ષેત્રજ પોતાના સાક્ષીપણોનો ત્યાગ કરીને જ્યારે 'ક્ષર' બની જાય છે, ત્યારે શુભયુક્ત

ઉત્તરોત્તર લય કરીને શુદ્ધ બ્રહ્મમાં જ્યારે ગમીત કરે છે, ત્યારે પ્રકૃતિરૂપ ઉપાધિના નાશની પાછળ ચિત્તાભાસ છત્ર પશુ પોતાની 'છત્ર' સંચાને છોડી દે છે અને કેવળ શુદ્ધ બ્રહ્મરૂપે અવશેષ રહે છે આવા હેતુથી જ પ્રકૃતિ અને પુરુષ બંનેને ક્ષર કહ્યા છે.

* અર્થાત્ જ્ઞાનની ઉત્પત્તિ થાય છે, એટલે તરત જ છત્રાદિ પોતાને વળગેલી ઉપાધિને છૂટકા કરીને શુદ્ધ બ્રહ્મના સ્વરૂપમાં બાહ્યભાવે જાય છે, એકનો એક જ આત્મા પોતાની મહિમાતોનો ત્યાગ કરીને શુદ્ધ થાય છે અને શુદ્ધ બ્રહ્મરૂપે પ્રકાને છે જ્ઞાન થાય એટલે આત્માનો કઈ નાશ થતો નથી

* ક્ષેત્રગત ક્ષરપશુ એ જ દષ્ટિએ કન્યામાં આવ્યુ છે કે, ક્ષેત્રના જ્ઞાનનો જ્યારે નાશ થાય છે, ત્યારે પોતાના ક્ષેત્રનપણોનો ત્યાગ કરીને આત્મા કેવળ સ્વરૂપ જ બની જાય છે, નહિ કે પ્રકૃતિની પેઠે મૂતત વિનાશ પામે છે નાશ પોતાની ક્ષેત્ર સંચાથી મુક્ત થકુ, તે જ ક્ષેત્રગતો નાશ છે. આવા આશયથી જ શ્રુતિમાં કહ્યુ છે સાક્ષી ચેતા કેવલો ગિરુજગ્ન આત્મા સાક્ષીમૂળ છે, ચેતન્યરૂપ છે, એક જ છે અને નિર્જીવ છે

પ્રકૃતિને અહરૂપે જાણે છે અર્થાત્ પ્રકૃતિ ઉપર અહંભાવ કરે છે, પણ પોતાના ક્ષરપણોનો ત્યાગ કરીને જ્યારે અક્ષરરૂપ બને છે, ત્યારે પોતાનું નિર્જીવ પણું જાણે છે-પ્રકૃતિ પરના અહંભાવનો ત્યાગ કરીને તેના શુભોથી મુક્ત થાય છે *૧૮ અને તે જ સમયે પ્રકૃતિનો સમૂળગો ત્યાગ કરીને કેવળ શુદ્ધ-સ્વરૂપ થયેલો તે આત્મા જ્ઞાનસંપન્ન થઈને આ પ્રમાણે સમજી શકે છે કે, આ પ્રકૃતિમાં અને મારામાં ઘણી જ વિલક્ષણતા છે-મારું સ્વરૂપ પ્રકૃતિ થી ભિન્ન જ છે. *૨૦ હે રાજા પ્રાણી છત્રાત્માને પોતાના સ્વરૂપનું જ્યારે જ્ઞાન થાય છે, ત્યારે પ્રકૃતિ સાથે ના મિશ્રભાવને તે કદી પામતો જ નથી અર્થાત્ પ્રકૃતિથી તે દૂર જ રહે છે, પણ જ્યાં સુધી તેને પોતાના સ્વરૂપનું જ્ઞાન થયુ નથી, ત્યાં સુધી તે તે છત્રાત્મા પ્રકૃતિ સાથે મિશ્ર થયેલો જ ભેવામાં આવે છે-બ્રહ્મસ્વરૂપથી ભિન્ન હોય તેવો જ દેખાય છે, *૧૧ પરંતુ આ તે (જ્ઞાનપ્રાપ્તિ થયા પછી) પરબ્રહ્મનો તેને સાક્ષાત્કાર થાય છે, ત્યારે પ્રકૃતિના સર્વ શુભમમુ-દાયને એકદમ દૂર દેડી દે છે અને પોતાના આત્મસ્વરૂપને કદી નહિ ભૂલી જઈને (પૂર્વકાળના પોતાના અજ્ઞાનને માટે) આ પ્રમાણે પોતાની નિંદા કરે છે *૨૨ 'અરે! મેં આ શું કર્યું! માછડું જેમ બળમાં મપડાઈ રહે, તેમ હું આટલા મમય સુધી આ દેહપાશમાં જ સપડાઈ રહ્યો. અરે! કેવળ અજ્ઞાનથી જ તેને અનુસર્યો! *૨૩ હાય! હું મારા મોહને લીધે જ એક દેહમાંથી બીજા દેહમાં સંબળા કર્યો! અને માછડું જળને જ પોતાનું છત્ર મારીને જેમ એક ધરામાંથી બીજા ધરામાં ફેરી જાય, તેમ હું પણ એક શરીરને છોડીને બીજા શરીરમાં ગયો! *૨૪ જેમ માછડું જળમાં રહીને અજ્ઞાનને લીધે જળને જ પોતાના આત્મારૂપ માને છે, પણ પોતાને તેથી ભિન્ન માનતું નથી, તેમ મેં પણ આ જ દિવસ સુધી અજ્ઞાનને અનુસરીને શરીરને જ આત્મારૂપ માન્યુ, પણ મને પોતાને શરીરથી ભિન્ન જાણીને જાણખોયો નહિ. *૨૫ ધિક્કાર છે મને અજ્ઞાનીને કે જે હું વિપત્તિઓમાં ફૂટી રહેલા આ શરીરને અનુસર્યો અને અજ્ઞાનને લીધે વારવાર એક દેહનો ત્યાગ કરીને બીજા દેહમાં ફેરવા કર્યો! *૨૬ અદ્-સોસ! આ મારામાં આવીને મેં, આ મારો બધુ

છે, આની સાથે રહેવાથી મારું કલ્યાણ થશે,' આમ સમજીને અનેક શરીરો સાથે રહેહ બાંધ્યો અને અનેક શરીરો સાથે એકતા કરી; છતાં હું તો જેવો ને તેવો જ રહ્યો !^{૨૭} હાથ ! હું અમુકને મારા સમાન જોતો હતો, મારી સમાનતા વળી બીજા સાથે કરતો હતો; અમુકને નિર્મળ માનતો હતો, અમુકને સ્પષ્ટ રીતે જોતો હતો અને મને પોતાને વળી એવા પ્રકારનો માનતો હતો.^{૨૮} આ રીતે અજ્ઞાન અને મોહને અધીન થઈને હું નિઃસંગ હોવા છતાં જડ અને સંગવાળી પ્રકૃતિના નચાવ્યા પ્રમાણે નાચ્યો અને આટલા સમય સુધી તે અવસ્થામાં જ રહ્યો.^{૨૯} વળી હું આ પ્રકૃતિને વશ થઈ ગયો હતો અને તેથી જ આટલા સમય સુધી મેં મારા આત્માને જોળાવ્યો નહિ; પણ હવે ઉચ્ચ, મધ્યમ અને નીચ એ સર્વની ભેડે સંબંધ રાખનારી પ્રકૃતિની સાથે હું કેમ નિવાસ કરીશ ? (અર્થાત્ નહિ જ કરું.)^{૩૦} મેં પ્રથમ અજ્ઞાનપણે પ્રકૃતિની સાથે સહવાસ કર્યો હતો, પણ હવે સાંખ્ય અથવા યોગ ઉપર હું નિષ્ઠાવાળો થયો છું, જેથી આ સંસારમાં રહીને મને પોતાને જ હું જાણીશ, પણ સર્વની સાથે સમાન સંબંધ રાખનારી પ્રકૃતિ સાથે સહવાસ કેમ કરીશ ? (અર્થાત્ નહિ જ કરું.)^{૩૧} હું નિર્વિકાર છું, છતાં તે વિકારવાળી પ્રકૃતિએ આજ દિવસ સુધી મને છેતર્યો છે, માટે હવે હું તે પ્રકૃતિનો સંગ નહિ કરું.^{૩૨} અરે ! પણ એમાં પ્રકૃતિનો કંઈ અપરાધ નથી. અપરાધ તો કેવળ મારો જ છે; કારણ કે હું પોતે જ સર્વ બાહ્ય વિષયોમાં આસક્ત થઈને મારી મેળે જ પ્રકૃતિ સન્મુખ ઉપસ્થિત થયો.^{૩૩} હું પોતે અમૂર્તિ-માન છું, છતાં પ્રકૃતિની અનેક પ્રકારની મૂર્તિ-ઓમાં જઈ વસ્યો અને અમૂર્ત હતો, છતાં મૂર્ત-રૂપ બન્યો, જેથી અહંતામમતાએ મારો પરાભવ કર્યો.^{૩૪} હું મમતારહિત છું, છતાં પ્રકૃતિથી થનારી મમતાને લીધે તે તે અનેક યોનિઓમાં મમતા બાંધી બેઠો, પણ તે તે યોનિઓમાં મમતા બાંધી-ને મેં કયું આત્મસાધન કર્યું ?^{૩૫} રે ! રે ! પ્રકૃતિનાં અનેક શરીરોમાં હું ભટક્યો, જેથી મારું ચિત્ત કેવળ જ્ઞાન વિનાનું જ થઈ ગયું છે, માટે હવે અહં-કાર દ્વારા આત્માનો નાશ કરનારી તે પ્રકૃતિનું મારે કંઈ પણ કામ નથી;^{૩૬} કેમ કે એ પ્રકૃતિ પોતાનાં

અનેક સ્વરૂપો પ્રકટ કરીને વારંવાર મને સંસાર-માં ધકેલી દે છે, પણ હવે હું જાણ્યો છું. મને જ્ઞાન થયું છે; મારી મમતાનો નાશ થયો છે અને મારો અહંકાર દૂર થયો છે.^{૩૭} આ પ્રકૃતિએ જ મને અહંકાર દ્વારા આત્માનો નાશ કરનારી મમતા ઉપ-જાવી હતી; પણ હવે એ મમતાથી દૂર થઈને તે પ્રકૃતિનો પણ હું ત્યાગ કરી દઈશ અને દ્વંદ્વસાવ-રહિત એવા પરમાત્માનો જ આશ્રય કરીશ.^{૩૮} હું હવે એ પરમાત્માની સાથે જ એકસ્વરૂપ થઈશ, પણ જડ એવી પ્રકૃતિની સાથે એકસ્વરૂપ થઈશ નહિ; કેમ કે પરમાત્માની સાથે એકતા કરવાથી જ મારું કલ્યાણ થશે પણ પ્રકૃતિની સાથે એકતા કરવાથી મારું કલ્યાણ થશે નહિ.^{૩૯} આ રીતે પરીસરો જીવાત્મા છઠ્ઠીસમા પરમાત્માનું જ્ઞાન મેળવ્યા પછી પરમજ્ઞાની થાય છે અને ક્ષર નાશ-સ્વરૂપ પ્રકૃતિનો ત્યાગ કરીને દ્વંદ્વરહિત અક્ષરપણા-ને જ પામે છે.^{૪૦} હે મિથિલાના રાજા ! જીવાત્મા પ્રથમ અવ્યક્ત અને નિર્ગુણ જ હોય છે, પરંતુ પ્રકૃતિ સાથે એકરૂપતા પામીને જ વ્યક્તધર્મી તથા સચ્ચ બને છે; પણ જ્યારે તેને પરમાત્માનો સાક્ષા-ત્કાર થાય છે, ત્યારે પુનઃ તેવો જ થઈ જાય છે. (અર્થાત્ પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર કર્યો પછી જીવ કેવળ નિર્ગુણસ્વરૂપ જ થઈ જાય છે.)^{૪૧}

એ પ્રમાણે ક્ષર તથા અક્ષરનો અનુભવ જે કેવળ જ્ઞાનસંપન્ન છે, તે વેદશાસ્ત્રના અનુભવ પ્રમાણે મેં તને કહ્યો.^{૪૨} હવે પુનઃ વિશેષ જ્ઞાન જે કેવળ સંદેહરહિત છે, સૂક્ષ્મ છે અને નિર્દોષ છે, તે મેં સાંભળ્યું છે, તે પ્રમાણે જ હું તને કહું છું, સાંભળ. મેં સાંખ્ય અને યોગ એ બંને શાસ્ત્રના બરાબર અનુભવ પ્રમાણે જ તમારી પાસે સાંખ્ય તથા યોગનું વર્ણન કર્યું છે અને (એ પણ કહ્યું જ છે કે,) જે સિદ્ધાંત સાંખ્યશાસ્ત્રમાં કહેવામાં આવ્યો છે, તે જ મિદ્ધાંત યોગશાસ્ત્રમાં પણ કહ્યો છે.^{૪૩} છતાં હે રાજા ! સાંખ્યમાં એટલી વિશેષતા રહેલી છે કે, તેનું જ્ઞાન પ્રાણીમાત્રને બોધ ઉપજાવનારું છે અને તે શાસ્ત્રમાં શિષ્યોનું હિત ધ્યાનને ધણી જ સ્પષ્ટ રીતિથી જ્ઞાનનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે;^{૪૪} માટે જ વિદ્વાનો કહે છે કે, આ સાંખ્યશાસ્ત્ર બીજાં સર્વ શાસ્ત્રોના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે અને યોગીઓ પણ એ સાંખ્યશાસ્ત્ર

ઉપર અને વેદ ઉપર ઘણા જ આદર ધરાવે છે.^{૧૧} હે રાજા ! યોગશાસ્ત્રમાં પચીસ તત્ત્વ સિવાય બીજા એક પદ તત્ત્વનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું નથી; અને સાંખ્યવેત્તાઓએ તો પચીસમા જીવાત્માથી પર રહેલું છત્વીસમું શુદ્ધ તત્ત્વ પણ વર્ણવ્યું છે. (અર્થાત્ યોગ અને સાંખ્યમાં માત્ર એક એટલે જ છે કે યોગ શાસ્ત્રમાં પચીસ તત્ત્વો માન્યા છે અને સાંખ્યશાસ્ત્રમાં છત્વીસ તત્ત્વો માન્યાં છે)^{૧૨} વિદ્વાનો કહે છે કે, નિત્ય જ્ઞાનરૂપ ચિદાત્માનું સ્વરૂપ અંતઃકરણની વૃત્તિ સાથે જ્યારે એકરૂપ બની જાય છે, ત્યારે તેનું શુદ્ધ સ્વરૂપ ભોધનો અવિષય થઈ જતું હોવાથી શુદ્ધચમાન જ ગણાય છે; અર્થાત્ શુદ્ધ સ્વરૂપ બ્રહ્માની છત્તાના વિષયરૂપ જ થઈ પડે છે; કેમ કે તે દયામાં તેનું સ્વરૂપ છત્તરૂપે જ દેખાય છે, માટે યોગશાસ્ત્રના મતમાં પણ શુદ્ધ અને શુદ્ધચમાન એવા બે પદાર્થો માનવા જ પડે છે.^{૧૩}

હતિ કમલમારુતમા દાતિપર્ણીવર્તત મેષભાનુગાસન-
પર્વમાં 'વસિષ્ઠ-જનકસંવાદ-વિષા અને અવિષા'
નામનો અધ્યાય ૩૦૭મો - નામ

અધ્યાય ૩૦૮ મો

વસિષ્ઠ-જનકસંવાદ (ચાતુ)-શુદ્ધ અને અશુદ્ધનો વિભાગ

॥ વર્ણિત ઉગ્રાવ ॥

અય હુદમયાવુદ્ધમિમં ગુણવિધિ મૃણુ ।

આત્માનં વહુધા કૃત્યા તાન્યેય પ્રવિચલ્લતે ॥૧॥

વસિષ્ઠે કહ્યું : હે જનકરાજા ! હવે શુદ્ધ તથા શુભોના પ્રભાવવાળા અશુદ્ધના સંબંધમાં હું તને કહું છું, તે તું સાંભળ. આત્મા પોતાની માયા વડે (વિદ્યા, તેજસ, પ્રાણ, વિરાટ, સૂક્ષ્માત્મા અને અંતર્યામીરૂપ) ઘણાં સ્વરૂપો ધારણ કરીને પુનઃ તે સ્વરૂપોને પોતાનાં સત્ સ્વરૂપ જ માને છે.^૧ વળી હે રાજા ! જીવાત્મા 'હું' કહી છું, બોલતા છું, એવું મિથ્યા અભિમાન કરીને વિકાર પામે છે અને તેને લીધે જ પોતાના શુદ્ધ-પ્રદારસ્વરૂપને બાળી શકતો નથી; એટલું જ નહિ પણ પ્રતિના શુભોને ભલેટો ધારણ કરે છે અને તેથી જગતની ઉત્પત્તિને તથા લયને તે કરે છે.^૨ હે રાજા ! જીવાત્મા આ સંધિની અંદર કોણ કરવા માટે નિરંતર અનેક સ્વરૂપો

વિકાર પામે છે અને (હું) મને જાણતો નથી) આવા પ્રકારના સ્થાપિત અજ્ઞાનને તે બલે છે, માટે તેને શુદ્ધચમાન કહે છે.^૩ હે તાત ! શુભયુક્ત પ્રકૃતિ નિયંત્ર પરપ્રદાને દરી પણ બાળી શકતી નથી. આવા હેતુથી જ વિદ્વાનો તેને 'જડ' કહે છે.^૪ ભેદકાચ પ્રકૃતિ કોઈને બાળી શકતી હોય, તો માત્ર પચીસમા જીવાત્માને જ બાળી શકે છે. (નહિ કે સંગ-રહિત એવા છત્વીસમા પરપ્રદાને બાળી શકે છે !) કેમ કે શુદ્ધચમાન પચીસમો ચિદાત્માસ જ પુણ્ય-પાપ, સુખ-દુઃખ આદિનો સંગી છે (અને જે સંગી હોય તેને જ પ્રકૃતિ બાળી શકે છે.) આવા હેતુથી જ શુદ્ધચમાન પચીસમો પદાર્થ ભેદે અસ્કુટ છે અને અવિકારી છે, તોપણ (પ્રકૃતિનો સંગી હોવાથી) તેને મુક કહેવામાં આવે છે, એમ અમે સાંભળ્યું છે.^૫ વળી પચીસમા મહાત્મા જીવને અવ્યક્ત પ્રકૃતિનું જ્ઞાન હોય છે, તેથી જ તેને શુદ્ધચમાન કહેવામાં આવે છે, તોપણ તે જીવાત્માને છત્વીસમા શુદ્ધચસ્વરૂપનું જ્ઞાન તો હોતું જ નથી;^૬ અને છત્વીસમું શુદ્ધતત્ત્વ જે અત્યંત નિર્મળ છે, પ્રમાણથી પર છે અને અનાતન છે; તેને તો પચીસમા શુદ્ધચમાનનું તથા ચોવીસમા અવ્યક્ત(પ્રકૃતિ)નું બંનેનું સહકાળ જ્ઞાન હોય છે.^૭ હે મહાતેજસ્વી રાજા ! જે તત્ત્વ કાર્ય અને કારણરૂપ સર્વ પદાર્થોમાં પોતાની સ્વત્તા માત્રથી રહેલું છે, તે જ તત્ત્વ છત્વીસમું શુદ્ધતત્ત્વ છે; અને હે તાત ! તે શુદ્ધતત્ત્વ ભેદે અવ્યક્ત છે, અસ્કુટ છે, તોપણ વિદ્વાનો તેને પરપ્રદા તરીકે બાળી શકે છે, જોખળી શકે છે.^૮ પચીસમો જીવાત્મા જ્યારે માને છે કે, 'હું' કોઈ જુદો જ છું, હું' અશુકનો પુત્ર છું, પ્રાદાણ છું, બાળેલો ગણેલો છું,' ત્યારે માત્ર પ્રકૃતિને જ ભેળં શકે છે, પ્રકૃતિમાં જ લીન થઈ રહે છે, પણ છત્વીસમા શુદ્ધ પરમાત્મા-

× કરવાનો શાસ્ત્ર એ છે કે, પ્રકૃતિને નિયંત્ર પર-માત્માનું જ્ઞાન હોતું નથી; પણ સ્વયં જીવાત્માનું જ્ઞાન હોય તેવા સંભવ છે. જીવાત્માને પ્રકૃતિનું જ્ઞાન હોય છે અને તેથી જ તે શુદ્ધમાન કરેલાય છે. પણ નિયંત્ર પરમાત્માનું તેને ૧૩ જ્ઞાન હોતું નથી; કેમ કે પ્રકૃતિ શુભોના તે સંગી છે. પરંતુ પરમાત્માને તો પ્રકૃતિ તથા જીવનું બંનેનું જ્ઞાન હોય છે, કેમ કે તે સ્વતંત્ર અધિષ્ઠાતા છે.

ને જોઈ શકતો નથી.^૯ પરંતુ જ્યારે તે જીવાત્મા પોતાના શુદ્ધસ્વરૂપ તરફ દૃષ્ટિ કરે છે અને શુદ્ધ બ્રહ્મ સંબંધી નિર્માણ પરમવિદ્યાને સંપાદન કરે છે, ત્યારે તે વિદ્યા દ્વારા પ્રકૃતિનો પરાજય કરીને અદ્વૈતરૂપ પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર કરી શકે છે.^{૧૦} હે રાજસિંહ! એ પ્રમાણે પચીસમો બુદ્ધિમાન જીવાત્મા છઠ્ઠીસમા બુદ્ધસ્વરૂપનો જ્યારે સાક્ષાત્કાર કરે છે, ત્યારે ઉત્પત્તિ અને પ્રલયના ધર્મ વાળી પ્રકૃતિનો તે ત્યાગ કરે છે અને પોતે નિર્ગુણ (સત્વાદિગુણોથી રહિત) થઈને બાહ્યી શકે છે કે, સત્વાદિ ગુણોવાળી પ્રકૃતિ કેવળ જડ છે, તેમ જ પ્રકૃતિને પોતાનાથી ભિન્ન જોઈને કેવળ અદ્વૈતસ્વરૂપ જ થઈ રહે છે.^{૧૧}^{૧૨} જીવાત્મા કેવળ શુદ્ધ સ્વરૂપનો સમાગમ કરીને જ પોતે શુદ્ધસ્વરૂપને પામી શકે છે અને તે તત્ત્વને જ વિદ્યાનો શુદ્ધ સ્વરૂપ કહે છે કે, જે તત્ત્વ નિત્ય અપરોક્ષ છે અને જરામૃત્યુથી રહિત છે.^{૧૩} હે માન આપનારા રાજા! પરમાત્મા દશ્ય એવાં શરીરાદિ તત્ત્વોનો (જીવરૂપે) આશ્રય કરે છે, તેથી જ પોતે કોઈ જાતનું તત્ત્વ નથી, છતાં તત્ત્વના જેવા દેખાય છે અને તે હેતુથી જ બુદ્ધિમાન પુરુષો વસ્તુતઃ પચીસ તત્ત્વો કહે છે.^{૧૪} હે તાત! ખરી રીતે આ જીવાત્મા મહત્તત્ત્વ આદિ કોઈ પણ તત્ત્વથી યુક્ત નથી જ અને તેથી જ તેને જ્યારે જ્ઞાન થાય છે, ત્યારે સર્વ તત્ત્વોથી રહિત થઈને (‘અહં બ્રહ્માસ્મિ’ આવી વૃત્તિરૂપ) બુદ્ધિના લક્ષણોના પણ તે ત્યાગ કરી દે છે. જ્ઞાની પુરુષ જ્યારે આવા પ્રકારનું જ ચિંતન કરે છે કે, ‘હું અજરામર એવા છઠ્ઠીસમા પરમાત્મારૂપ જ છું’ ત્યારે કેવળ પોતાના સામર્થ્યને લીધે જ તે પરમાત્માની સમાનતાને પામે છે, એમાં સંશય નથી.^{૧૫}^{૧૬} પણ જીવાત્મા પ્રકાશમય એવા પોતાના જે સ્વરૂપ વડે પચીસે તત્ત્વોને સારી રીતે બાહ્યી શકાય છે, તે સ્વરૂપને પોતે જાણતો નથી, તે જ તેનું અજ્ઞાન છે અને તે અજ્ઞાનને લીધે જ આ અનેક સ્વરૂપવાળો પ્રપંચ તેના જોવામાં આવે છે; એમ સાંખ્યશાસ્ત્રમાં કહ્યું છે;^{૧૭} પરંતુ જ્યારે ચેતનયુક્ત પચીસમો જીવાત્મા માત્ર બુદ્ધિથી પણ અર્હભાવને બાણતો નથી અર્થાત્ ગાઢ નિદ્રાની પેઠે બુદ્ધિની સર્વ વૃત્તિઓનો જ્યારે નિરોધ કરે છે, ત્યારે જ

છઠ્ઠીસમા શુદ્ધ તત્ત્વરૂપે થઈ શકે છે.^{૧૮} હે મિથિલાના રાજા! પ્રકૃતિનો સંગ કરવાનો જ જેનો ધર્મ થઈ રહ્યો છે, એવો જીવાત્મા વાણી અને મનથી અજ્ઞાત એવા છઠ્ઠીસમા તત્ત્વની સાથે (જ્ઞાન દ્વારા) જ્યારે સમાનતાને પામે છે, ત્યારે જ પુણ્યપાપ આદિના સંગથી રહિત થાય છે,^{૧૯} એટલું જ નહિ પણ વ્યાપક એવો જીવાત્મા કેવળ નિઃસંગસ્વરૂપ એવા છઠ્ઠીસમા અજન્મા પ્રભુને શરણે જાય છે અને તેમનો જ્યારે સાક્ષાત્કાર કરે છે, ત્યારે જ પ્રકૃતિનો ત્યાગ કરી શકે છે.^{૨૦} હે નિર્દોષ રાજા! છઠ્ઠીસમા પરમાત્માનું જ્યારે જ્ઞાન થાય છે, ત્યારે ચોવીસમું અવ્યક્ત તત્ત્વ (પ્રકૃતિ) કેવળ નિઃસાર થઈ પડે છે, અર્થાત્ પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર થતાં જ પ્રકૃતિનો એકદમ લય થઈ જાય છે. એ પ્રમાણે ક્ષર પ્રકૃતિ, અક્ષર જીવાત્મા અને અક્ષર પરમાત્મા એ ત્રણેના સ્વરૂપો વેદમાં કહ્યા પ્રમાણે જ યથાર્થ રીતે મેં તને કહ્યાં છે. હવે જીવાત્મા અને ચોવીસ તત્ત્વોનું પરસ્પર એકપણું કેવી રીતે છે અને ભિન્ન પણું કેવી રીતે છે, એના સંબંધમાં આવાં શાસ્ત્રીય દષ્ટાંતો ઉપરથી સમજી લેવું.^{૨૧}^{૨૨} જેમ કે ઉંબરાનું ફળ અને તેમાં રહેલ મચ્છરો પરસ્પર બંને એકતાને પામ્યાં હોય તેમ જણાય છે, છતાં તેઓ પરસ્પરથી ભિન્ન છે. તેમ જ જળ અને જળમાં રહેલાં માછલાં પરસ્પર બંને એક હોય તેમ દેખાય છે, છતાં તેઓ અન્યોન્યથી ભિન્ન છે. તે પ્રમાણે જ પુરુષ અને પ્રકૃતિ અન્યોન્યની સાથે એકતાને પામ્યાં છે, છતાં અન્યોન્યથી ભિન્ન છે.^{૨૩} આ રીતે પુરુષ અને પ્રકૃતિને અન્યોન્ય સાથે એકતા કેવી રીતે થાય છે અને અન્યોન્યથી ભિન્નતા કેવી રીતે થાય છે, એ વિષયને આત્મજ્ઞાનપૂર્વક જાણવો, તેનું નામ જ મોક્ષ કહેવાય છે.^{૨૪} આવા આશયથી જ સાંખ્યવેત્તાઓ કહે છે કે, પચીસમો જીવાત્મા જે પ્રત્યેક શરીરોમાં રહેલો છે, તેને સ્વરૂપજ્ઞાન સંપાદન કરાવીને અજ્ઞાન અને તેના કાર્યરૂપ મહત્તત્ત્વાદિ ગુણોથી અવશ્ય છોડાવવો જોઈએ,^{૨૫} કેમ કે એમ કરવાથી જ આ જીવાત્માની મુક્તિ થઈ શકે તેમ છે, નહિ તો કોઈ રીતે તેની મુક્તિ થાય તેમ નથી, એ વાત નક્કી છે. ચિદાત્મા દેહ અને દેહના ધર્મથી ભિન્ન છે, તોપણ દેહની સાથે ઐક્યભાવને પામી-

ને જાણે દેહના ધર્મવાળો હોય તેવો જણાય છે.^{૨૬} હે મહાપુરુષ ! તે ત્રિદાત્મા જ્યારે કોઈ શુદ્ધ પદાર્થ ની સાથે ઐક્યભાવને પામે છે, ત્યારે શુદ્ધ ધર્મવાળો જણાય છે; કોઈ બુદ્ધિમાનનો સંગ કરે છે, ત્યારે બુદ્ધિમાન જણાય છે; કોઈ સુક્ત પુરુષનો સમાગમ કરે છે, ત્યારે સુક્ત ધર્મવાળો જણાય છે; કોઈ વિયોગીરવરૂપ જણાય છે; કોઈ મોક્ષગામીનો સંગ કરે છે, ત્યારે મોક્ષગામી દેખાય છે; કોઈ પવિત્ર કર્મ કરનારાનો સંગ કરે છે, ત્યારે પવિત્ર દેખાય છે; કોઈ મહાતેજસ્વીનો સમાગમ કરે છે, ત્યારે મહાતેજસ્વી દેખાય છે; કોઈ નિર્મળ ચિત્ત વાળાનો સમાગમ કરે છે, ત્યારે નિર્મળ ચિત્તવાળો જણાય છે; કેવદાત્માનો સંગ કરે છે, ત્યારે કેવદાત્મા જણાય છે અને કોઈ સ્વતંત્રનો સમાગમ કરે છે, ત્યારે સ્વતંત્ર જણાય છે.^{૨૭-૩૦}

એ પ્રમાણે હે મહારાજ ! સનાતન, આદ્ય અને પવિત્ર એવા પરબ્રહ્માના સંબંધમાં જે કંઈ સત્યમાં સત્ય જ્ઞાન છે, તે સર્વ મેં તને કહ્યું છે; માટે ઈર્ષા-બુદ્ધિનો ત્યાગ કરીને આ જ્ઞાનને તમે અનુસરો. હે રાજન્ ! આ ઉત્તમ જ્ઞાન વેદોક્ત કર્મ કરવામાં નિષ્ઠા રાખનાર કર્મકંડ પુરુષને તારે આપવું નહિ, પણ જે પુરુષને જ્ઞાન મેળવવાની અત્યંત તૃષ્ણા હોય અને જે પુરુષ નમ્ર સ્વભાવનો હોય, તેવા સુસુક્ષ્મ પુરુષને બ્રહ્મ સંબંધી યોધના કારણરૂપ એવું આ ઉત્તમ જ્ઞાન અપાઈ શકે;^{૩૧-૩૨} તેમ જ જે પુરુષ અસત્ય ભાષણ કરનારો હોય, શક હોય, નપુંસક હોય, કુટિલ બુદ્ધિનો હોય અને પોતાની પડિતાઈ બતાવીને બીજાને દુઃખ દેનારો હોય, તે પુરુષને આ પરમ જ્ઞાન આપવું નહિ. હવે કેવા પુરુષને આ જ્ઞાન આપવું તે વિષે હું તને કહું છું, સાંભળ.^{૩૩} જે પુરુષ શ્રદ્ધાશ્રુ હોય, શુભવાન હોય, બીજાની નિંદા કરવામાં પરાયણ રહેતો ન હોય, શુદ્ધ કર્મ કરનારો હોય, વિદ્વાન હોય, નિત્ય ક્રિયા-નિષ્ઠ હોય, ક્ષમાશીલ હોય, પારકું હિત કરનારો હોય, શુદ્ધ આરિયવાળો હોય, વેદોક્ત આજ્ઞાઓ પર પ્રીતિ રાખનારો હોય, વાદવિવાદનો ત્યાગ કરનારો હોય, સંપૂર્ણ વિદ્યાવાન હોય, વિશેષ જાણનારો હોય, ક્ષમાશુભને ધારણ કરનારો હોય,

શમ તથા દમનું પાતન કરનારો હોય અને શક્તિ-માન હોય, તેવા પુરુષને જ આ પરમ જ્ઞાન અપાઈ શકે;^{૩૪-૩૫} પરંતુ જે પુરુષ મેં કહેલા એ શુભોચી રહિત હોય, તેવાને આ જ્ઞાન આપવું નહિ; કેમ કે આ શુદ્ધ જ્ઞાન પરબ્રહ્મરૂપ જ છે, એમ વિદ્વાનો કહે છે. વળી કુપાત્નને આર્તુ પરમ જ્ઞાન અપાઈ શકે; પરંતુ કંઈ કદ્યાણુ પણ થતું નથી.^{૩૬} હે નરેન્દ્ર ! કોઈ મતબ્રાદ પુરુષ આ જ્ઞાનના બદલામાં રત્નથી ભરેલી આખી પૃથ્વી અપાઈ કરવા તૈયાર થાય. તોપણ તે પુરુષને આ બ્રહ્મજ્ઞાનનો ઉપદેશ આપવો નહિ; પરંતુ જે પુરુષ જિતેન્દ્રિય હોય, તેને અવશ્ય આ જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપવો.^{૩૭} હે કરાલજનક ! તારે હવે લેશમાન ભય રાખવાનું કારણ નથી; કેમ કે તે પરમ પવિત્ર, શોકરહિત અને આદિ, મધ્ય તથા અંત વિનાનું ઉત્તમ બ્રહ્મજ્ઞાન આજે મારી પાસેથી જરાબર રીતે સાંભળ્યું છે.^{૩૮} હે રાજન્ ! આ સર્વ જ્ઞાનના તત્ત્વરૂપ વસ્તુને જાણીને તું જન્મથી સુક્ત કરનારા, મરણધર્મથી છોડાવનારા, સર્વ દોષોથી સુક્ત અને મંગળરૂપ એવા નિર્ભય બ્રહ્મનો આજે જ સાક્ષાત્કાર કર અને મોહનો ત્યાગ કર.^{૩૯} હે રાજ ! જેમ તે આજે મને પ્રસન્ન કરીને આ સનાતન બ્રહ્મજ્ઞાન સંપાદન કર્યું છે, તેમ મેં પણ ઉદાર ચિત્તવાળા ભગવાન બ્રહ્મ દેવને ચત્રપૂર્વક પ્રસન્ન કરીને તે સનાતન દેવની પાસેથી આ બ્રહ્મજ્ઞાન સંપાદન કર્યું છે.^{૪૦} હે નરેન્દ્ર ! તે મને જે પ્રમાણે પ્રશ્ન પૂછ્યા હતા, તેના સર્વ ઉત્તર મેં તને આપ્યા છે. વળી તે ઉપરાંત મોક્ષવેત્તાઓને પરમ આશ્રય કરવા ચોગ્ય એવું આ મહાજ્ઞાન કે જે, બ્રહ્મદેવ પાસેથી મને પ્રાપ્ત થયું છે, તે પણ મેં તને કહ્યું.^{૪૧}

લીખે કહ્યું : હે મહારાજ શુંધિર ! મહર્ષિ વસિષ્ઠના સંવાદને કહી બતાવીને મેં તમને પર-બ્રહ્મનું જ્ઞાન ઉપદેશોનું છે. આ જ્ઞાનનો આશ્રય કરવાથી પચીસમા જીવાત્માને પુનર્જન્મ રહેતો નથી.^{૪૨} જીવાત્મા પરમ જ્ઞાન સંપાદન કરીને પણ જરામૃત્યુરહિત પરમાત્માને જે યથાર્થ રીતે જાણી શકતો નથી, તો પુનર્જન્મને પામે છે. હે તાત ! પરમ કદ્યાણુપ્રદ આ ઉત્તમ જ્ઞાન દેવધિ નારદ પાસેથી યથાર્થ રીતે સાંભળીને જ મેં

તમને કહ્યું છે. ૪૩૪૪ મહાત્મા વસિષ્ઠ ઋષિએ આ પરમ જ્ઞાન બ્રહ્મદેવ પાસેથી પ્રાપ્ત કર્યું હતું, મહર્ષિ વસિષ્ઠ પાસેથી નારદે સંપાદન કર્યું હતું, નારદ પાસેથી આ સનાતન જ્ઞાન મેં જાણ્યું હતું અને મારી પાસેથી હમણાં તમે જાણ્યો છો. હે કૌરવ રાજા ! આ પરમ જ્ઞાનનું શ્રવણ કરીને હવે તમારે શોક કરવો નહિ. ૪૪૪૬ કેમ કે હે રાજા ! જે પુરુષે ક્ષર તથા અક્ષરનું જ્ઞાન સંપાદન કર્યું છે, તે પુરુષને ભય રહેતો જ નથી; પણ જે પુરુષ ક્ષર તથા અક્ષર ને જાણ્યો નથી, તેને જ (સંસારનો) ભય રહે છે. ૪૭ મહાત્મા પુરુષ ક્ષર તથા અક્ષરના અજ્ઞાનને લીધે જ વારંવાર જન્મમરણને પામ્યા કરે છે અને પ્રત્યેક જન્મને આંતરે મરણ પામીને પુનઃ મરણરૂપ પરિણામવાળા હજારો જન્મોને પામ્યા કરે છે. ૪૮ વળી તે અજ્ઞાની પુરુષને દેવલોક, પશુપક્ષી અને મનુષ્યજાતિમાં પણ અવતરણ પડે છે અને કાળે કરીને જ્યારે શુદ્ધ થાય છે, ત્યારે જ અજ્ઞાનસમુદ્રમાંથી તે બહાર નીકળે છે. ૪૯ હે ભારત ! વિદ્વાનો કહે છે કે, અજ્ઞાનરૂપી મહાસાગર મહાભયંકર છે, જાણ્યો જણાય નહિ તેવો છે અને ઘણો જ અગાધ છે; કેમ કે તે મહાસાગરમાં પ્રતિદિન અનેક પ્રાણીઓ દૂબી મરે છે. ૫૦ હે રાજા ! તમે અત્યંત અગાધ, જાણવાને અશક્ય અને સનાતન એવા તે મહાસમુદ્રને તરી ગયા છો, તેથી ખરેખર તમે રણે-શુભ અને તમોશુભથી મુક્ત થયા છો. ૫૧

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમંત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'વસિષ્ઠ-જનકસંવાદ-બુદ્ધ અને અશુદ્ધને વિભાગ' નામનો અધ્યાય ૩૦૮ થી સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૦૯ મો

વસુમાન અને ભૃગુવંશી ઋષિનો
સંવાદ-શ્રેયઃસાધન

॥ ગીષ્મ ઉવાચ ॥

મૃગયાં વિચરન્ કશ્ચિદ્વિજને જનકાત્મજઃ ।
વને દદર્શ વિપ્રેન્દ્રમૃષિં વંશધરં મૃગોઃ ॥ ૧ ॥

લીધે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! પૂર્વે વસુમાન નામનો એક જનકવંશી રાજા નિર્જન અરણ્યમાં મૃગયા કરવા નીકળ્યો હતો. તેણે અરણ્યમાં ફરતાં ફરતાં ભૃગુવંશના એક ઉત્તમ બ્રહ્મર્ષિને ત્યાં બેઠેલા

જોયા. ૧ રાજા વસુમાન તરત જ તેમની સમીપમાં ગયો અને મરતકથી પ્રણામ કરીને તેમની સમીપ બેઠો. પછી ઋષિએ જ્યારે પ્રેરણા કરી, ત્યારે તેમની અનુમતિ લઈને આ પ્રમાણે પૂછવા લાગ્યો : 'હે ભગવન્ ! આ મનુષ્યદેહ ક્ષણભંશુર છે, છતાં પુરુષ તેના પરની મમતાને વશ થઈ રહે છે; તો પછી તેવા પુરુષનું આ લોકમાં તથા પરલોકમાં શું કરવાથી કલ્યાણ થાય ?' રાજાએ એ પ્રમાણે સત્કારપૂર્વક પ્રશ્ન કર્યો. એટલે મહાતપસ્વી તે મહાત્માએ આવું શ્રવણ કર વચન કહેવા માંડ્યું. ૨-૪

ઋષિએ કહ્યું : હે રાજા ! આ લોકમાં તથા પરલોકમાં તારા મનને અત્યુક્ત સુખ ભોગવવાની બે તને ઇચ્છા હોય, તો ઇધ્મિયોને નિયમમાં રાખીને પ્રાણીઓનું અપ્રિય કરતાં તું અટક. ૫ હે તાત ! ધર્મ જ સત્યપુરુષોને હિતકારક છે, સત્યપુરુષોને આશ્રય પણ ધર્મ જ છે અને ધર્મને લીધે જ સ્થાવર-જંગમ સહિત ત્રણે લોક પ્રવૃત્તિ કરી રહ્યા છે. ૬ આ સ્વાદિષ્ટ પદાર્થોની કામના રાખનારા દુર્નુદિ ! તું તૃષ્ણારહિત કેમ થતો નથી ? તું (વિષયોરૂપી) મધને જુએ છે, પણ તેને લેવા જતાં (નરકરૂપી) ખીણમાં પછાડાઈ પડીયા, તે જોતો નથી. ૭ જે પુરુષને જ્ઞાનનું ક્ષણ મેળવવાની ઇચ્છા હોય, તેણે જેમ જ્ઞાનનો જ પરિચય કરવો જોઈએ, તેમ જે પુરુષને ધર્મનું ક્ષણ મેળવવાની ઇચ્છા હોય તેણે ધર્મનો જ પરિચય કરવો જોઈએ. ૮ ધર્મની ઇચ્છા રાખનારા હૃદય પુરુષને શુદ્ધ કર્મ (સહેકું) હોય, તોપણ (ધર્મ) જ હૃદયર થઈ પડે છે. પણ ધર્મની ઇચ્છા રાખનારા સત્યપુરુષને શુદ્ધ કર્મ (ધર્મ) જ કઠિન હોય, તોપણ (અત્યંત સહેકું) થઈ પડે છે. ૯ કોઈ એક પુરુષ વનમાં રહેતો હોય, પણ ત્યાં રહીને વિષયોના આગ્યસુખનું સેવન કરતો હોય તો તે પુરુષ આમ-વાસી જ ગણાય છે અને કોઈ એક પુરુષ ગ્રામમાં રહેતો હોય, છતાં ત્યાં રહીને વનવાસી યતિના જેવું આચરણ કરતો હોય, તો તે પુરુષ વનવાસી જ ગણાય છે; ૧૦ મ ? હે રાજા ! તું નિવૃત્તિમાં તથા પ્રવૃત્તિમાં શુભ-અવશુભનો વિચાર કર અને પછી સાવધાન થઈને મન, વચન તથા કાયાના ધર્મ ઉપર શ્રદ્ધા રાખ. ૧૧ પ્રત્યેક પુરુષે નિત્ય અદેખાઈનો ત્યાગ કરીને સત્યપુરુષને દાન આપવું, પરંતુ તે

દાન દેશ અને કાળને અનુસરતું હોવું જોઈએ, સત્કારપૂર્વક હોવું જોઈએ, વ્રત અને શૌચ વડે યુક્ત હોવું જોઈએ અને જેને દાન આપવાનું હોય, તેની ઇચ્છાનુસાર હોવું જોઈએ.^{૧૨} પોતે જે દ્રવ્ય ન્યાય પૂર્વક મેળવ્યું હોય, તેનું જ સુપાત્રને દાન કરવું અને દાન કરતી વેળા કોષધનો તથા સંતાપનો ત્યાગ કરવો; તેમ જ દાન આપ્યા પછી તે નિમિત્તે કુલાવું નહિ.^{૧૩} જે પ્રાદાણ દૂર ન હોય, પવિત્ર હોય, દમશુભને ધારણ કરનારો હોય, સત્ય વાણી બોલનારો હોય, સરળ હોય, યોનિશુદ્ધ હોય, કર્મથી શુદ્ધ હોય અને વેદને ભણેલો હોય, તે પ્રાદાણ જ દાન આપવાનું પાત્ર ગણાય છે.^{૧૪} જે સ્ત્રી પતિના સત્કારને પામેલી હોય અને એકની જ પત્ની હોય (અર્થાત્ વ્યભિચારિણી ન હોય,) તેવી સ્ત્રી જ યોનિશુદ્ધ પુત્રને ઉત્પન્ન કરનારી મનાય છે અને તેવી પતિવ્રતા સ્ત્રીથી ઉત્પન્ન થયેલો પુત્ર ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ અને સામવેદમાં પારંગત થાય છે, વિદ્વાન થાય છે, તેમ જ (યજ્ઞનચાજ્ઞન, અધ્યયન-અધ્યાપન, દાન અને પ્રતિગ્રહ એ) ૭ કર્મો કરવામાં તત્પર રહે છે; માટે તે પુરુષ પાત્ર કહેવાય છે. (અને તેવા પાત્રને જ દાન આપવું; કેમ કે)^{૧૫} દેશ, કાળ અને પાત્ર એ ત્રણેની યોગ્યતા-અયોગ્યતા પ્રમાણે જ દાતા પુરુષને ધર્મ તથા અધર્મની પ્રાપ્તિ થાય છે અર્થાત્ દેશકાળ અને પાત્ર જો યોગ્ય હોય છે, તો દાન આપનાર પુરુષને ધર્મપ્રાપ્તિ થાય છે; પણ દેશ, કાળ અને પાત્ર જો દુષ્ટ હોય છે, તો દાન આપનાર પુરુષને અધર્મ જ લોગવવો પડે છે.^{૧૬} જેમ શરીર ઉપરના થોડા મેલને પુરુષ ઘણી સહેલાઈથી દૂર કરી શકે છે, પણ અત્યંત ઘટ્ટ બની ગયેલા પુષ્કળ મેલને દૂર કરવામાં ઘણો જ પરિશ્રમ કરવો પડે છે, તેમ અલ્પ પ્રમાણમાં થયેલા પાપને સહેલાઈથી દૂર કરી શકાય છે, પણ પુષ્કળ પ્રમાણમાં વધી પડેલા પાપને દૂર કરવામાં અત્યંત પરિશ્રમ કરવો પડે છે.^{૧૭} જેમ કોઈ એક પુરુષે રેત લીધો હોય, તો તેને રેત લાગી રહ્યા પછી તુરત જ ઘૂતનું પાન કરાવ્યું હોય, તો ઉત્તમ આપદર્પ થઈ પડે છે, તેમ પાપોથી યુક્ત થયેલો પુરુષ જો ધર્મોચરણ કરે છે, તો મરણ પછી પરલોકમાં ઘણો જ સુખી થાય છે.^{૧૮} પ્રાણીમાત્રનું

મન જ પાપ તથા પુણ્યને ઉત્પન્ન કરનારું થઈ પડે છે, માટે પ્રત્યેક પ્રાણીએ પોતાના મનને અશુભ વિષયોથી આકર્ષી લઈને શુભ વિષયોમાં જ સ્થિર કરવું.^{૧૯} સર્વ મનુષ્યો સર્વ સ્થાનમાં સર્વ પ્રકારનાં કર્મો કરે છે, તે સર્વને જોઈને તારે તેઓની નિંદા ન કરવી. પણ પૂજા કરવી-તેઓના તરફ આદરભાવ રાખવો. તને તારા જે સ્વધર્મમાં પ્રીતિ હોય, તેનું તું ઇચ્છાનુસાર પાલન કર.^{૨૦} હે ધૈર્ય-બ્રાહ્મણ! તું ધૈર્ય ધારણ કરવામાં સ્થિર થજે. એા હુર્બુદ્ધિ રાજા! તું બુદ્ધિમાન થજે, એા શાંતિ-રહિત રાજા! તું શાંતિનિષ્ઠ થજે અને એા મૂર્ખ-રાજા! તું ડાહ્યા પુરુષની પેઠે સંસારમાં વિચરજે.^{૨૧} મનુષ્ય પોતાના તેજને પોતાનો સહચર બનાવીને હરકોઈ ઉપાયે મેળવી શકે છે અને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં જે કંઈ શ્રેય પ્રાપ્ત થાય છે, તેનું મૂળ કારણ ઉત્તમ ધૈર્ય જ છે.^{૨૨} કેમ કે મહાભિષ નામનો એક રાજર્ષિ ધૈર્યથી બ્રહ્મ થયો હતો, જેથી સ્વર્ગમાંથી પૃથ્વી પર પડ્યો હતો અને રાજા થયાતિ પુણ્યહીન થઈ ગયો હતો, છતાં ધૈર્યના પ્રભાવથી ઉત્તમ દિવ્યલોકને પાગ્યો હતો.^{૨૩} હે રાજા! તું ધર્મનિષ્ઠ તપસ્વીઓનું તથા વિદ્વાનોનું નિત્ય સેવન કર, જેથી ઉત્તમ બુદ્ધિને તથા શ્રેયને તું સંપાદન કરીશ.^{૨૪}

લીંગે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! મુનિનું એ ભાષણ સાંભળીને રાજા વસુમાન, જે ઉત્તમ સ્વભાવનો હતો, તેણે વિષયવાસના તરફથી મનને પાછું વળી લઈને ધર્મ કરવાનો જ દંઢ નિશ્ચય કર્યો.^{૨૫}

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતમંત્ર મોક્ષધર્મનુશાસન-પર્વમાં વસુમાન અને બહુવંશી ઋષિનો સંવાદ-શ્રેયઃસાધન નામનો અધ્યાય ૩૦૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૧૦ મો

ચાણવલ્કયગીતા-નવ પ્રકારની સૃષ્ટિ

॥યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

ધર્માર્ધર્મવિમુક્તં યદ્વિમુક્તં સર્વસંશયાત્ ।

જન્મમૃત્યુવિમુક્તં ચ વિમુક્તં પુણ્યપાપયોઃ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! જે તત્ત્વ ધર્મ તથા અધર્મથી મુક્ત છે, સર્વ સંશયોથી રહિત છે, જન્મ તથા મૃત્યુથી મુક્ત છે, પુણ્ય અને પાપથી

રહિત છે, મંગલસ્વરૂપ છે, સર્વદા ભયથી રહિત છે, સર્વદા અભિનાશી છે, હ્રાસથી રહિત છે, વિકારથી મુક્ત છે, પવિત્ર છે અને નિત્ય ઉપાધિનો સંબંધ હોવા છતાં દ્રુતસ્થભાવથી મુક્ત છે, તે પરમ તત્ત્વનું વર્ણન કરવા માટે તમે યોગ્ય છો. ૧૨

બીજો કહ્યું : હે ભારત ! આના સંબંધમાં એક પ્રાચીન ઇતિહાસ હતું તમને કહ્યું છે, તે ઇતિહાસમાં યાજ્ઞવલ્કય તથા જનકરાજનો સંવાદ વર્ણવેલો છે. ૩ પૂર્વે દેવરાતના પુત્ર મહાવ્યશસ્ત્રી જનકરાજ એ ઋષિઓમાં શ્રેષ્ઠ અને પ્રશ્નવેત્તાઓમાં ઉત્તમ એવા યાજ્ઞવલ્કય ઋષિને આવો પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો. ૪

જનકે પૂછ્યું : હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! ઇન્દ્રિયો કેટલી છે, પ્રકૃતિઓ કેટલી છે, કારણપ્રકાર શું છે, એ કારણપ્રકારથી પર કંઈ વસ્તુ છે, જગતની ઉત્પત્તિ અને પ્રકાય કેવી રીતે થાય છે, દાળની સંખ્યા કેટલી છે, એ સર્વના સંબંધમાં કહો. હું તમારો અનુચ્છ મેળવવાની ઇચ્છા રાખું છું અને અજ્ઞાનને લીધે તમને પ્રશ્ન પૂછું છું. વળી તમે જ્ઞાનના એક ભંડાર રૂપ છો, માટે તમારી પાસેથી એ સર્વ વિષયનું નિઃસંશયપણે શ્રવણ કરવાની મને ઇચ્છા છે. ૫-૭

યાજ્ઞવલ્કયે કહ્યું : હે રાજા ! તે મને પ્રશ્ન પૂછ્યા છે, માટે તેના ઉત્તરમાં યોગીઓનું તથા સાંપ્રવેત્તાઓનું જે પરમ જ્ઞાન કહેવાય છે, તેનું હું ખાસ વર્ણન કરું છું, તું સાભળ. ૮ જોકે તારાથી કંઈ પણ અજાણ્ય નથી, છતાં કંઈ વિશેષ જાણવાની ઇચ્છાથી તું પ્રશ્ન કરે છે, માટે 'પ્રજનારને અવસ્થા ઉત્તર આપવો જોઈએ.' એ સનાતન ધર્મને અનુસરી હું તારા પ્રશ્નનો ઉત્તર આપું છું. ૯ અધ્યાત્મનું ચિંતન કરનારા વિદ્વાનો કહે છે કે, પ્રકૃતિઓ આઠ છે અને વિકારો સોળ છે. (અર્થાત્ આઠ પ્રકૃતિ અને સોળ વિકાર એમ બધાં મળી ચૈવીસ તત્ત્વો છે.) ૧૦ તેમાં અવ્યક્ત, મહત્તરત્ત્વ, અહંકાર, પૃથ્વી, વાયુ, આકાશ, જળ અને તેજ આ આઠ તત્ત્વોને પ્રકૃતિ કહેવામાં આવે છે અને શ્રોત્ર, ત્વચા, ચક્ષુ, શ્રિહ્રવા, માણ, શબ્દ, રસ, રૂપ, રસ, ગંધ, વાણી, કાંથ, પાદ, શુદ્ધા, લિંગ અને મન આ સોળે તત્ત્વોને તું અને બીજા સૂક્ષ્મબુદ્ધિવાળા કુશળ વિદ્વાનો 'વિકાર' કહે છે. તેમાંથી શ્રોત્રાદિ પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો અને મન એ છ સિવાયના બાકીના દસ વિકારોને

'વિશેષ' કહેવામાં આવે છે; (કારણ કે તેમાંથી બીજા વિકારો ઉત્પન્ન થતા નથી,) પણ પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો અને મન એ છ વિકારોને વિશેષ કહેવામાં આવતા નથી. (કેમ કે તેમાંથી બીજા વિકારો ઉત્પન્ન થાય છે.) ૧૧-૧૫

હે રાજા ! પ્રથમ સૃષ્ટિના આરંભસમયે અવ્યક્ત-માયો મહત્તરત્ત્વ ઉત્પન્ન થાય છે. તેને વિદ્વાનો પહેલો 'પ્રધાનસર્ગ' કહે છે. ૧૬ મહત્તરત્ત્વમાંથી અહંકાર ઉત્પન્ન થાય છે, તેને વિદ્વાનો બીજો 'ભુદ્ધિસર્ગ' કહે છે. ૧૭ અહંકારમાંથી આકાશાદિના ગુણોવાળું મન ઉત્પન્ન થાય છે, તેને ત્રીજો 'અહંકારસર્ગ' કહેવામાં આવે છે. ૧૮ મનથી પાંચ મહાભૂતો ઉત્પન્ન થાય છે, તેનો ચોથો 'માનસર્ગ' કહે છે. પાંચ મહાભૂતોમાંથી શબ્દ, રસ, રૂપ, રસ અને ગંધ, એ પાંચ ગુણો ઉત્પન્ન થાય છે, તેને પાંચમો 'ભૌતિકસર્ગ' કહે છે. ૧૯/૨૦ શબ્દાદિ પાંચ ગુણોમાંથી શ્રોત્ર, ત્વચા, ચક્ષુ, શ્રિહ્રવા અને માણ એ પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો ઉત્પન્ન થાય છે, તેનો છઠ્ઠો 'ગદ્ય ચિંતાત્મક સર્ગ' કહે છે; ૨૧ તેમ જ હે રાજા ! શ્રોત્રાદિક જ્ઞાનેન્દ્રિયો પછી પાંચ કર્મેન્દ્રિયો ઉત્પન્ન થાય છે, તેને સાતમો 'ઇન્દ્રિયસર્ગ' કહે છે. ૨૨ વળી એ ઇન્દ્રિયસર્ગના પછી બિહ્વગતિ કરનારા પ્રાણવાયુ અને આહીઅવળી ગતિ કરનારા બીજા વાયુઓ ઉત્પન્ન થાય છે, તેને આઠમો 'આત્મવક્રસર્ગ' કહે છે. ૨૩ અને હે રાજા ! તે સર્વ વાયુઓ કોઈ સમયે નીચેના ભાગમાં ગતિ કરે છે અને જે વાયુ (અપાન) કેવળ નીચેના ભાગમાં જ ગતિ કરે છે, તેને પણ વિદ્વાનો નવમો 'આત્મવક્રસર્ગ' જ કહે છે. ૨૪ હે રાજા ! એ પ્રમાણે નવ સર્ગો અને ચૈવીસ તત્ત્વો વેદમાં કહ્યા પ્રમાણે જ મેં તને કહ્યાં. ૨૫ હવે હે મહારાજા ! એ ગુણોની મહાત્મા પુરુષોએ જે કાળસંખ્યા કહી છે, તે હું તને યથાર્થ રીતે કહું છું, તું સાંભળ. ૨૬

હવે શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તર મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં 'યાજ્ઞવલ્કયગીતા-નવ પ્રકારની સૃષ્ટિ'

નામનો અધ્યાય ૩૧૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૧૧મો

યાજ્ઞવલ્ક્યગીતા (ચાલુ)-કાલગણના

॥ યાજ્ઞવલ્ક્ય ઉવાચ ॥

અવ્યક્તસ્ય નરશ્ચેદ્ કાલસંલ્પા નિગોષ મે ।

પચક્લ્પસહસ્રાણિ દ્વિગુણાન્યહરુચ્યતે ॥ ૧ ॥

યાજ્ઞવલ્ક્યે કહ્યું છે મહાપુરુષ! હવે પ્રથમ અવ્યક્તની કાલસંખ્યા હું તને કહું છું તેનું તું મારી પાસેથી શ્રવણ કર દશ હજાર કલ્પો જ્યારે પૂરા થાય છે, ત્યારે અવ્યક્તનો એક દિવસ થાય છે *^૧ અને તેની રાત્રિ પણ તેટલા જ પ્રમાણની હોય છે. આ રીતે હે રાજા! તેના રાત્રિદિવસ જ્યારે પૂરા થાય છે, ત્યારે તે અજ્ઞાત થાય છે અને તે સમયે પ્રાણીમાત્રના જીવનરૂપ ઔષધિને જ (અજ્ઞાતને જ) પ્રથમ ઉત્પન્ન કરે છે.^૨ પછી તે બ્રહ્મદેવને (મહાત્તત્ત્વને) ઉત્પન્ન કરે છે કે, જેમનો જન્મ સુવર્ણના ઈંડામાંથી થયેલો છે વળી અમે સાલગ્રંથ છે કે, તે બ્રહ્મદેવ પ્રાણીમાત્રની એક મૂર્તિરૂપ છે.^૩ મહાન પ્રભાવપતિ બ્રહ્મદેવ સુવર્ણના ઈંડામાં એક વર્ષ પર્વત રહીને બહાર નીકળ્યા અને તેમણે નીચેના લાગમા આખી પૃથ્વીને તથા ઉપરના લાગમા સ્વર્ગલોકને ઉત્પન્ન કર્યો.^૪ હે રાજા! વેદમાં પણ કહ્યું છે કે, સ્વર્ગ અને પૃથ્વી એ બન્ને બંનેને જે મધ્યલાગ છે, તેને આકાશ કહેવામાં આવે છે અને તે આકાશને પણ પ્રભુ બ્રહ્મદેવે રચ્યું છે.^૫ આ બ્રહ્મદેવની કાલ સંખ્યા પણ વેદવેદાંગમાં પારગત થયેલા વિદ્વાનોએ કહેલી છે કે, સાડાસાત હજાર કલ્પો વીતી જાય છે, એટલે બ્રહ્મદેવનો^૬ એક દિવસ થાય છે,^૭ તેમ જ તેમની રાત્રિ પણ એટલા જ પ્રમાણની હોય છે, એમ અધ્યાત્મચિંતકો કહે છે હે મહારાજા! મહર્ષિ બ્રહ્માએ પ્રથમ અહંકાર નામનું દિવ્યતત્ત્વ

* અર્થાત્ અવ્યક્તની ઉપાસના કરીને અવ્યક્ત ભાવને પામેલા પુરુષનો એક દિવસ દશ હજાર કલ્પો કહેવાય છે અને તેની રાત્રિ પણ તેટલા જ પ્રમાણની હોય છે આપણું મનુષ્ય-આયુષ્ય જેમ સો વર્ષનું ગણાય છે તેમ તે પુરુષનું આયુષ્ય પણ તે સંખ્યા પ્રમાણે એ વર્ષનું જ હોય છે, એમ સમજવું

× બ્રહ્મદેવનું ઉપાસન કરી બ્રહ્મદેવના સાક્ષ્યને પામેલા પુરુષ

ઉત્પન્ન કર્યું અને બીજા ચાર પુત્રો (વ્યદિરૂપ મન, શુદ્ધિ, ચિત્ત અને અહંકાર નામના ચાર પુત્રો) પોતાના દેહમાંથી ઉત્પન્ન કર્યા. આ ચારે પુત્રો પિતૃઓ (પાત્ર મહાભૂતો)ના પણ પિતા છે- ઉત્પાદક છે એમ સાલગવામાં આવ્યું છે.^૮ તેમ જ હે પુરુષોમાં શ્રેષ્ઠ! સર્વ દેવો, (ઇદ્રિયો), પિતૃઓના (પાત્ર મહાભૂતોના) પુત્રો કહેવાય છે, કે જે દેવો વડે (પાત્ર ભૂતો વડે) ચરાચર સર્વ લોકો વ્યાપ્ત થઈ રહ્યા છે.^૯ પરમેષ્ઠી અહંકારે પૃથ્વી, વાયુ, આકાશ, જળ અને તેજ એ પાંચે મહાભૂતોને (તથા મન આદિ ભૌતિક પદાર્થોને) ઉત્પન્ન કર્યા છે.^{૧૦} આ અહંકાર કે જે ‘આહંકારિક’ નામના ત્રીજા સર્ગને ઉત્પન્ન કરનારો છે, તેની પણ કાલ સંખ્યા વિદ્વાનોએ આ પ્રમાણે કહી છે. પાત્ર હજાર કલ્પો વીતી જાય છે, ત્યારે અહંકારનો (અહંકારનું) ઉપાસન કરી અહંકારના સાક્ષ્યને પામેલા પુરુષોનો) એક દિવસ થાય છે.^{૧૧} હે રાજેન્દ્ર! શબ્દ, રસ, રૂપ, રસ અને ગંધ આ પાંચેના પાત્ર વિશેષો કહેવા માં આવે છે અને તેઓ પાત્ર મહાભૂતોની અદર રહેલા છે.^{૧૨} હે રાજા! આ વિશેષો વડે જગતના સર્વ પ્રાણીઓ હમેશાં ઘેરાયેલા જ રહે છે અને સર્વનું આકર્ષણ કરનારા તે રૂપાદિક શુભોને લીધે જ પ્રાણીમાન અન્યોન્યની રૃદ્ધિ રાખે છે, અન્યોન્યનું હિત કરવામાં આસક્ત રહે છે, અન્યોન્યનું અપમાન કરે છે, અન્યોન્યની સ્પર્ધા કરે છે, અન્યોન્યનો વધ કરે છે અને પશુપક્ષીની ભતિમાં અવતરી ને આ સંસારમાં જ ભ્રમણ કર્યા કરે છે, વિદ્વાનોએ કહ્યું છે કે, આ વિશેષોના (વિશેષોના ઉપાસકો થઈ વિશેષોના સાક્ષ્યને પામેલા પુરુષોનો) તથા મનનો દિવસ ત્રણ હજાર કલ્પનો હોય છે.^{૧૩-૧૫} તેમ જ હે રાજા! તેઓની રાત્રિ પણ તેટલા જ પ્રમાણની હોય છે હે રાજેન્દ્ર! ઇદ્રિયોએ વાર્યું હોય, તોપણ મન તે તે વિષયોમાં દોડ્યા જ કરે છે.^{૧૬} અને ખરી રીતે તો ઇદ્રિયો કંઈ જોઈ શકતી જ નથી, માત્ર એક મન જ સર્વ વિષયોને જોઈ શકે છે. ચક્ષુ રૂપ વિષયને ગ્રહણ કરે છે, તે મનને લીધે જ ગ્રહણ કરે છે, પણ જ્યારે મન વ્યાકુળ હોય છે, ત્યારે ચક્ષુ ખુલ્લા હોય છે તોપણ કંઈ જોઈ શકતા નથી. જોકે મનુષ્યો કહે છે કે, સર્વ ઇદ્રિયો તે તે વિષયોને

નેઈ થકે છે, પણ તેમ કહેવું તે બૂલભરેલું છે; કેમ કે ઇંદ્રિયો કોઈ પદાર્થને નેઈ શકતી નથી, માત્ર એક મન જ સર્વ પદાર્થોને નેઈ શકે છે. હે રાજન્! આપણે અનુભવીએ છીએ કે, મન જ્યારે વિરામ લે છે, ત્યારે સર્વ ઇંદ્રિયો પણ એની મેળે જ વિરામ પામે છે. ૧૭-૧૮ માટે ઇંદ્રિયોમાં જે વિરામ જોવામાં આવે છે, તે મનનો જ વિરામ છે અને તે કારણથી જ સર્વ ઇંદ્રિયોમાં મનનું જ પ્રધાનપણું છે, એમ સમજવું. ૨૦ હે મહાપશુચરી રાજા! શાસ્ત્રમાં પણ કહ્યું છે કે, મન જ સર્વ ઇંદ્રિયોનો ઇશ્વર છે અને તે મન પ્રાણીમાત્રની અંદર રહેલું છે. ૨૧

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'શાન્તવદ્ધકચગીતા-કાલગણુના' નામનો

અધ્યાય ૩૧૧ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૧૨ મો

યાન્તવદ્ધકચગીતા (ચાલુ)-સૃષ્ટિનો પ્રલય

॥ યાન્તવદ્ધકચગીતા ॥

તત્ત્વાનાં સર્વસંખ્યા ચ કાલસંખ્યા તથૈવ ચ ।

મયા પ્રોક્તાન્તુપૂર્વ્યેણ સંહારમપિ મે મૃણુ ॥૧॥

યાન્તવદ્ધકે કહ્યું: હે રાજા! મેં તને સર્વ તત્ત્વોની મૂળ સંખ્યા તેમ જ તેઓની કાલસંખ્યા અનુક્રમે કહી સંભળાવી, તો હવે તેઓના સંહારનું પણ તું શ્રવણ કર. ૧ આદિ અને અંતરહિત, નિત્ય અને અક્ષર એવા બ્રહ્મદેવ પ્રાણીઓને વારંવાર ઉત્પન્ન કરે છે અને તેઓનો પાછો સંહાર કરે છે, તે આ પ્રમાણે છે: ૨ ભગવાન અબ્યક્ત પોતાના દિવસનો ક્ષય થયેલા જાણીને રાત્રે નિદ્રા કરવાની મનમાં ઇચ્છા કરે છે, ત્યારે અહંકારના અભિમાની પુરુષ રુદ્રને જગતનો સંહાર કરવાની પ્રેરણા કરે છે. ૩ એટલે તુરત જ ભગવાન રુદ્ર અવ્યક્તની પ્રેરણા પ્રમાણે લાખો કિરણો ધારણ કરે છે અને ભળભળતા અગ્નિની પેઠે પોતાના શરીરને બાર સૂર્યરૂપે પ્રકટ કરે છે. ૪ પછી હે રાજા! જરાયુજ, અંડજ, સ્વેદજ અને ઉદ્ભિજજ એમ ચારે પ્રકારનાં પ્રાણીઓને પોતાના તેજ વડે સત્ત્વ બાળીને ભસ્મ કરી નાખે છે. ૫ એટલે આખાના એક પલકારા જેટલા સમયમાં તો સ્થાવરજંગમ સર્વ જગતનો નાશ થઈ જાય છે અને આખી પૃથ્વી ચોતરફથી કાચબા-

ની પીઠ સમાન દેખાય છે. ૬ આ પ્રમાણે મહા-ભળવાન રુદ્રદેવ સમગ્ર પૃથ્વીને બાળી નાખીને પાણીના પ્રબળ પ્રવાહથી ચોખાણુ બોળી દે છે. ૭ તે પછી પ્રલયકાળનો ભયંકર અગ્નિ સળગી ઊઠે છે, જેથી હે રાજેન્દ્ર! તે સર્વ જગતો ક્ષય થઈ જાય છે અને જળનો જેવો ક્ષય થાય છે કે તુરત જ અગ્નિની મહાન જ્વાળાઓ ભડભડાટ કરતી ચોખાણુ ભભૂડી ઊઠે છે. ૮ આ રીતે એકદમ સળગી ઊઠેલા અગ્નિ કે, જે પ્રાણીમાત્રના શરીરમાં ઉજ્જ્વળતા રહેલા છે, અતિ ભળવાન છે અને સાત પ્રકારની જ્વાળાઓવાળો છે તે અગ્નિનું, મહાભળવાન ભગવાન વાયુ આઠ સ્વરૂપો ધારણ કરીને ભક્ષણ કરી જાય છે અને અમાપ શક્તિવાળો તે વાયુ આડો, અવળો, જિંચે અને નીચે ધણા જ ભેસથી ફેંકાય છે. ૯-૧૦ તે પછી અતુલ ભળવાળા તે ભયંકર વાયુને આકાશ પોતે જ ગળી જાય છે અને તે આકાશને ચોટી ચોટી ગળનારો કરનારું મન ગળી જાય છે; ૧૧ મનને બૂતાત્મા અહંકાર કે જે પ્રળપતિરૂપ છે, તે ગળી જાય છે અને તે અહંકારને બૂત, ભવિષ્ય તથા વર્તમાનને જાણનારો મહાન આત્મા ગળી જાય છે. ૧૨ અનુપમ આત્મારૂપ તે મહત્ત્વને પણ પ્રળપતિ શંકર ગળી જાય છે કે, જે શંકર અભિમા, લઘિમા, પ્રાપ્તિ વગેરે અથ સિદ્ધિઓના ઇશ્વર છે, જ્યોતિસ્વરૂપ છે, અવિનાશી છે, સર્વ તરફ હાથ, પગ, નેત્ર, મસ્તક, સુખ અને કાનવાળા છે, તેમ જ સર્વ જગતમાં વ્યાપ્ત થઈને રહેલા છે. ૧૩-૧૪ વળી તે શંકર પ્રભુ પ્રાણીમાત્રના હૃદયરૂપ છે અને માત્ર અંગૂઠાના પર્વ જેવડા પ્રમાણ-વાળા છે. આ રીતે જગતના ઇશ્વર અને અનંત મહાત્મા શંકર જગતનો સંહાર કરે છે. ૧૫ તે પછી અક્ષય, અબ્યય, પરિણામરહિત, બૂતભવિષ્યના સદ્મા અને નિર્દોષ એવા એક પરમાત્મા જ અવશેષ રહે છે. ૧૬ હે રાજેન્દ્ર! એ પ્રમાણે જગતનો પ્રલય કેવી રીતે થાય છે, તે પણ મેં તને કહ્યું. હવે અધ્યાત્મ, અધિભૂત અને અધિદેવના સંબંધમાં સાંભળ. ૧૭

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'શાન્તવદ્ધકચગીતા-સૃષ્ટિનો પ્રલય' નામનો

અધ્યાય ૩૧૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૧૩ મો

યાજ્ઞવલ્ક્યગીતા (ચાલુ)—અધ્યાત્મ,
અધિભૂત અને અધિદેવતા

॥ યાજ્ઞવલ્ક્ય ઉવાચ ॥

પાદાવધ્યાત્મમિત્યાહુર્બ્રહ્મણાસ્તત્ત્વદર્શિનઃ ।

ગંતવ્યમધિભૂતં ચ વિષ્ણુસ્તત્રાધિદેવતમ્ ॥ ૧ ॥

યાજ્ઞવલ્ક્યે કહ્યું : હે જનકરાજા ! તત્ત્વવેદતા બ્રાહ્મણો કહે છે કે, પ્રાણીના જે પગ તે અધ્યાત્મ છે, ગમનક્રિયા તે અધિભૂત છે અને વિષ્ણુ તેમાં અધિદેવતા છે. (ચરણદ્વિત્રયા તથા ગમનક્રિયાના અધિષ્ઠાતા દેવ વિષ્ણુ છે.)^૧ તેમ જ તત્ત્વાર્થને જાણનારા વિદ્વાનો કહે છે કે, પાત્ર (શુદ્ધ) અધ્યાત્મ છે, મળના ત્યાગ કરવો તે અધિભૂત છે અને સૂર્ય તેમાં અધિદેવતા છે. યોગના ચાર્થ સ્વરૂપને જાણનારા યોગીઓ કહે છે કે, ઉપરથી (લિંગ) અધ્યાત્મ કહેવાય છે, આનંદ અધિભૂત કહેવાય છે અને પ્રબળતા તેના અધિષ્ઠાતા દેવ છે.^૨ સાંખ્ય-વેદાંતો કહે છે કે, જે હાથ અધ્યાત્મ છે, તેનું કર્તવ્ય અધિભૂત છે અને ઈંદ્ર તેમાં અધિદેવતા છે.^૩ વેદવેદાંતો કહે છે કે, વાણી અધ્યાત્મ છે, તેનો વિષય અધિભૂત છે અને અગ્નિ તેનો અધિષ્ઠાતા દેવ છે.^૪ વેદશાસ્ત્રને જાણનારા વિદ્વાનો કહે છે કે, ચક્ષુ અધ્યાત્મ છે, તેનો વિષય-રૂપ અધિભૂત છે અને સૂર્ય તેનો અધિષ્ઠાતા દેવ છે;^૫ તેમ જ શ્રોત્ર અધ્યાત્મ છે, શબ્દ અધિભૂત છે અને દિશાઓ તેમાં અધિદેવતા છે.^૬ જિહ્વા અધ્યાત્મ છે, રસ અધિભૂત છે અને જળ તેમાં અધિદેવતા છે.^૭ તે જ પ્રમાણે નાસિકા અધ્યાત્મ છે, ગંધ અધિભૂત છે અને પૃથ્વી તેમાં અધિદેવતા છે, એમ શ્રુતિદ્રષ્ટા પુરુષો કહે છે.^૮ વળી તત્ત્વજ્ઞાનમાં કુશળ મહાત્માઓ કહે છે કે, ત્વચા-દ્વિત્રય અધ્યાત્મ છે, સ્પર્શ-વિષય અધિભૂત છે અને પવન તેમાં અધિષ્ઠાતા દેવ છે.^૯ શાસ્ત્રપંડિતો કહે છે કે, મન અધ્યાત્મ છે, મનન અધિભૂત છે અને ચંદ્રમા તેનો અધિષ્ઠાતા દેવ છે.^{૧૦} તત્ત્વવેદાંતો કહે છે કે, અહંકાર અધ્યાત્મ છે, અભિમાન અધિભૂત છે અને યુદ્ધિ તેની અધિષ્ઠાત્રી દેવતા છે.^{૧૧} વળી તે જ પ્રમાણે તત્ત્વના ચાર્થ સ્વરૂપને જાણનારા પંડિતો કહે છે કે, યુદ્ધિ અધ્યાત્મ છે, યુદ્ધિનો

વિષય અધિભૂત છે અને ક્ષેત્રજ્ઞ તેનો અધિષ્ઠાયક દેવ છે.^{૧૨} હે તત્ત્વજ્ઞ રાજા ! એ પ્રમાણે આદિ, મધ્ય અને અંતમાં કેવળ એક જ સ્વરૂપે રહેનારા પરમાત્માની આ સર્વ વિભૂતિઓ પ્રત્યેક વ્યક્તિને દર્શાવી યથાર્થ રીતે મેં તને કહી દેખાડી.^{૧૩} હે મહારાજા ! પ્રકૃતિ સ્વચ્છંદપણે પોતાની ઇચ્છાનુસાર ક્રીડા કરવા માટે સેંકડો ને હજારો (મહાત્ત્વાદિક) શુણોને વિશેષ પ્રકારે પ્રકટ કર્યા કરે છે.^{૧૪} જેમ મનુષ્યો એક કીવામાંથી હજારો કીવાઓ પ્રકટ કરે છે, તેમ પ્રકૃતિ પણ પુરુષને સંબંધ ધરાવનારા સત્ત્વાદિ અનેક શુણોને પ્રકટ કરે છે.^{૧૫} તેમાં ધૈર્ય, આનંદ, ઐશ્વર્ય, પ્રીતિ, ઇન્દ્રિયોની પ્રસન્નતા, સુખ, શુદ્ધિ, આરોગ્ય, સંતોષ, શ્રદ્ધાગુપ્ત્યું, ક્રાંતાપણું, ક્રોધનો અભાવ, ક્ષમા, સહનશીલતા, અહિંસા, સમાનતા, સત્ત્વ, ઝહુથી મુક્ત થવું, નમ્રતા, લજ્જા, શાંતપણું, પવિત્રતા, સરળતા, સદાચાર, લૌહ્યતાનો અભાવ, હૃદયની શાંતિ, ઇષ્ટ કે અનિષ્ટનો વિયોગ થયો હોય તોપણ મનની સ્થિરતા, જ્ઞાન આપીને સર્વને વશ કરવાપણું, નિઃસ્પૃહપણું, પરાપકારીપણું અને પ્રાણી-માત્ર પર દયા રાખવી આ બધા સાત્ત્વિક શુણો છે; તેમ જ રૂપ અને ઐશ્વર્યનું અભિમાન, સુદ્ધ, લોભી-પણું, નિર્દયતા, સુખ અને દુઃખ એ બંનેનું મિશ્ર સેવન, પારકી નિંદા કરવામાં પ્રીતિ, વાદવિવાદ કરવાની ટેવ, અહંકાર, હરકોઈનું અપમાન કરવું, ચિંતા, વેરનું સેવન, પશ્ચાત્તાપ, ચોરી, નિહાળપણું, કુટિલપણું, લેહ, કૂરતા, કામના, ક્રોધ, મદ, શર્વ, દ્રેષ અને અત્યંત વાદવિવાદ કરવા આ બધા રાજસ શુણો છે. હવે તામસ શુણોનો સમુદાય હું તને કહું છું, સાંભળ. મોહ, ઇન્દ્રિયોની દુષ્ટતા, તામિસ અને અંધતામિસ વગેરે તામસ શુણો છે. તેમાં મરણને અંધતામિસ કહેવામાં આવે છે અને ક્રોધને તામિસ કહેવામાં આવે છે. વળી જુદા જુદા પદાર્થોનું ભક્ષણ કરવાની અભિરુચિ, લોભનું કથું હોય છતાં અતૃપ્તિ, મદિરા આદિ અપેયનું પાન કરવામાં પણ અતૃપ્તિ, ગંધ, વસ્ત્ર, નિહાર, શયન, આસન, દિવસે ઊંઘવું, અત્યંત વાદવિવાદ કરવા અને પ્રમાદ રાખવો વગેરેમાં પ્રીતિ; ગીત, વાદિત્ર અને નૃત્ય વગેરેમાં અજ્ઞાનને લીધે શ્રદ્ધા રાખવી અને જુદા જુદા ધર્મોના દ્રેષ કરવો આ બધા તામસ શુણો છે.^{૧૭-૨૮}

અધ્યાય ૩૧૪મો

યાજ્ઞવલ્કયગીતા (ચાલુ)-ત્રિશુભાધીન જન્મ

॥ યાજ્ઞવલ્કય ઉવાચ ॥

एते प्रधानस्य गुणास्त्रयः पुरुषसत्तम ।

कृत्स्नस्य चैव जगतस्तिष्ठत्यनपगाः सदा ॥१॥

યાજ્ઞવલ્કયે કહ્યું : હે મહાપુરુષ ! પૂવોક્ત સર્વાદિ ત્રણ શુભો પ્રકૃતિના જ છે અને તેઓ સમગ્ર જગતનો નિત્ય સંબંધ રાખનારા છે.^૧ અવ્યક્ત-રૂપ ભગવાન પોતે આ ત્રણ શુભો સાથે જોડાઈને જીવાત્માને સેંકડો, હજારો, લાખો અને કરોડો સ્વરૂપે કરે છે. તેમાં જે સાર્વત્રિક હોય તેને ઉત્તમ સ્થાન પ્રાપ્ત થાય છે, રાજસ હોય તેને મધ્યમ સ્થાન પ્રાપ્ત થાય છે અને તામસ હોય તેને અધમ સ્થાન પ્રાપ્ત થાય છે. એમ અધ્યાત્મનું ચિંતન કરનારા વિદ્વાનો કહે છે. મનુષ્ય આ જગતમાં જો પુણ્ય કરે છે, તો ઉચ્ચ ગતિ-દેવલોકને પામે છે, પુણ્ય-પાપ બન્ને કરે છે તો મનુષ્યગતિને પામે છે અને કેવળ પાપ જ કરે છે તો અધોગતિને પામે છે. હવે સર્વ-શુભ, રજોશુભ અને તમોશુભ એ ત્રણે શુભો જેની અંદર એકીસાથે રહે છે અથવા બંને સાથે રહે છે, તેની શી ગતિ થાય છે, તે વિષે હું તને કહું છું, સાંભળ. કોઈ સમયે રજોશુભ સર્વશુભની સાથે મળેલો જોવામાં આવે છે, કોઈ વેળા તમોશુભ રજો-શુભની સાથે મળેલો જોવામાં આવે છે, કોઈ વખતે સર્વશુભ તમોશુભની સાથે મળેલો જોવામાં આવે છે અને કોઈ સમયે અવ્યક્ત-પુરુષનો કેવળ એક સર્વશુભની સાથે જ સંબંધ થયેલો જોવામાં આવે છે. પુરુષ જો કેવળ સર્વશુભથી યુક્ત હોય છે, તો દેવલોકને પામે છે, સર્વ અને રજુ બન્નેથી યુક્ત હોય છે તો મનુષ્યલોકમાં જન્મે છે, રજોશુભ અને તમોશુભથી યુક્ત હોય છે તો પશુપક્ષીની બાંધમાં અવતરે છે અને રજોશુભ, તમોશુભ તથા સર્વ-શુભ એ ત્રણેથી યુક્ત હોય છે, તો મનુષ્યપણને પામે છે; પરંતુ જે મહાત્માઓ પુણ્યપાપથી યુક્ત થયેલા હોય છે, તેઓને તો સનાતન, અવિનાશી અને અચરામર એવું મોક્ષપદ જ પ્રાપ્ત થાય છે, કેમ કે જ્ઞાની પુરુષોને તેવું શ્રેષ્ઠ સ્થાન મળવાનો જ સંભવ હોય છે કે, જે સ્થાન પરિણામધર્મથી રહિત

છે, અવિનાશી છે, ઈંદ્રિયોથી પર છે, અવિદ્યાથી યુક્ત છે અને જન્મમૃત્યુરૂપી અંધકારને દૂર કરનાર છે.^{૨-૧૦} હે રાજા ! એ પ્રમાણે જે સ્થાન અમૂર્ત બ્રહ્મ દ્વારા પ્રાપ્ત કરી શકાય છે, તેના સંબંધમાં તેં મને જે પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તેનો મેં તને ઉત્તર આપ્યો. અને એ રીતે પોતાના કૃતરથ સ્વરૂપમાં જ સ્થિતિ કરનારો જ્ઞાની પુરુષ માત્ર ઉપલક્ષ્યે પ્રકૃતિ માં સ્થિતિ કરનારો કહેવાય છે.^{૧૧} હે રાજા ! પ્રકૃતિ કેવળ જડજ છે, છતાં પુરુષના આશ્રયથી જ જગતને ઉત્પન્ન કરે છે અને તેનો સંહાર પણ કરે છે.^{૧૨}

જનકે પૂછ્યું : હે મહાહુલિમાન મુનિ ! પ્રકૃતિ અને પુરુષ એ બન્ને આદિ-અતરહિત છે, અમૂર્તસ્વરૂપ છે, અચળ છે, પોતપોતાના મૂળ સ્વરૂપમાં સ્થિર રહેનારાં છે, પોતપોતાના સ્વભાવથી બ્રહ્મ નહિ થનારાં છે અને તેથી જ તેઓનું સ્વરૂપ અચાલ્ય જ છે, છતાં હે મહર્ષિ ! પ્રકૃતિને તમે જડ કેમ કહો છો અને ક્ષેત્રજ-પુરુષને ચેતન કેમ કહો છો ?^{૧૩-૧૪} હે બ્રાહ્મણેના ઇન્દ્ર ! તમે મોક્ષધર્મનું સંપૂર્ણ રીતે ઉપાસન કરો છો અને તેથી જ હું તમારી પાસેથી મોક્ષધર્મનું સંપૂર્ણ સ્વરૂપ ચચાર્થ રીતે સાંભળવા ઇચ્છું છું.^{૧૫} પુરુષ ભલે ચેતન હોય, તોપણ તેનું અસ્તિત્વ કેવી રીતે બળી શકાય ? (કેમ કે અગ્નિનો નાશ થવાથી તેની જીભતાનો પણ નાશ થાય છે અને જીભતાનો નાશ થવાથી અગ્નિનો નાશ પણ અનુભવાય છે, તેમ પ્રકૃતિ અને પુરુષ કે જેઓ હમેશાં એકીસાથે જ રહેનારાં છે, તેમાંથી એક પ્રકૃતિનો નાશ થવાથી પુરુષનો પણ અવશ્ય નાશ થવો જોઈએ અને પુરુષનો જો નાશ થતો હોય, તો પછી તેનું અસ્તિત્વ શી રીતે માની શકાય ?) ધારો કે કંઠાય પુરુષનું અસ્તિત્વ હોય, તોપણ તેનું અદ્વિતપણું કેમ સંભવી શકે ? (કેમ કે પ્રકૃતિ અને પુરુષ નિત્ય સાથે જ રહે છે અને વળી પુરુષ વિભુ છે તેમ જ પ્રકૃતિ અવિનાશી છે.) વળી પ્રકૃતિ અને પુરુષ કે જેઓનો હમેશાં સહયોગ છે, છતાં પુરુષ પ્રકૃતિ વિના કેવી રીતે રહી શકે ? તેમ જ શરીરમાં રહેનારી ઈંદ્રિયોના કયા કયા દેવતાઓ છે, તે સર્વ મને કહો.^{૧૬} વળી મને કહો કે યોગ દ્વારા પ્રાણનું ઉત્ક્રમણ કરનારા યોગીને તથા કાલવશાત્ મરણધર્મને યામનાર સામાન્ય

જીવને કયું સ્થાન પ્રાપ્ત થાય છે ?^{૧૭} અને હે સત્પુરુષ ! સાંખ્યજ્ઞાન તથા યોગજ્ઞાન એ બન્નેનું જુદું જુદું સ્વરૂપ કેવું છે તેમ જ મૃત્યુસૂચક તત્ત્વો કયા કયા છે, તે પણ યથાર્થ રીતે મને કહે; કેમ કે હે ભગવન ! તમે હૃદયેળીમાં રહેલાં આમળાંની પેઠે આ સર્વ વિષયને પ્રત્યક્ષપણે બાહ્યનારા છો. ^{૧૮}

ઘટિ શ્રીમદાભારતમા શાંતિપર્વતર્જત યોગક્ષેત્રમુજાસન-
પર્વમાં ‘યાજ્ઞવલ્ક્યગીતા-ત્રિશુભાધીન જન્મ’
નામનો અધ્યાય ૩૧૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૧૫ મો

યાજ્ઞવલ્ક્યગીતા (ચાલુ)-પ્રકૃતિ અને
પુરુષ અન્યોન્યથી ભિન્ન છે

॥ યાજ્ઞવલ્ક્ય ઉવાચ ॥

ન શ્વયોન્નિર્ગુણસ્તાત ગુણીકતું વિશાંપતે ।

ગુણવાંશ્વાપ્યગુણવાન્ યથાતત્ત્વો નિબોધ મે ॥૧॥

યાજ્ઞવલ્ક્યે કહ્યું : હે તાત ! જે આત્મા નિર્જુલ છે, તેને શુભવાન કરી શકાય તેમ નથી અને હે રાજા ! જે પ્રકૃતિ શુભવાન છે તેને કદી નિર્જુલ કરી શકાય તેમ નથી. આ પ્રકૃતિ અને પુરુષના સંબંધમાં જે સત્ય સ્થિતિ છે, તે તું મારી પાસેથી સાંભળ. ^૧ તત્ત્વવસ્તુનો સાક્ષાત્કાર કરનારા મુનિ મહાત્માઓ એમ જ કહે છે કે, શુભોથી જે યુક્ત હોય તેને શુભવાન જ કહેવાય છે અને શુભોથી જે રહિત હોય તેને નિર્જુલ જ કહેવાય છે. ^૨ પ્રકૃતિ, જે સ્વાભાવિક રીતે જ શુભોવાળી છે, તે શુભોનું કદી ઉદ્ધંધન કરી શકતી નથી અને તે પોતે સ્વાભાવિક રીતે જ અજ્ઞાની છે, છતાં પોતાના પર આરોપિત કરાયેલા જ્ઞાનીપણને લીધે શુભોનો ઉપભોગ કરે છે. ^૩ અને અદૃશ્ય એવો પુરુષ તો સ્વાભાવિક રીતે જ શુભોને બાજુતો નથી કે ભોગવતો નથી. (અર્થાત્ પુરુષ પોતાના સિવાય બીજા કોઈ ભોજ્ય પદાર્થને કદી જોતો જ નથી, તો પછી તેનો ભોક્તા તો ક્યાંથી જ હોય ?) વળી તે સ્વાભાવિક રીતે જ જ્ઞાની છે અને તેથી નિત્ય એમ જ માને છે કે, મારાથી શ્રેષ્ઠ બીજો કોઈ છે જ નહિ. ^૪ આ કારણને લીધે જ (એટલે પ્રકૃતિ ભોક્તા છે અને પુરુષ અભોક્તા છે, તે કારણને લીધે જ) અવ્યક્ત-પ્રકૃતિને જડ

માનવામાં આવે છે, તોપણ તે શુભોનો ઉપભોગ કરનાર નથી, એમ ન સમજવું; કેમ કે ચિદાત્માના પ્રતિબિંબને લીધે પ્રકૃતિ નિત્ય છે, અક્ષર છે અને ક્ષર પણ છે; નહિ કે કાષ અથવા ભીંતની પેઠે કેવળ અચેતન જ છે. (અર્થાત્ અક્ષર અને ક્ષરરૂપ, ચેતન અને અચેતનરૂપ તથા નિત્ય એવી પ્રકૃતિ વસ્તુતઃ જડ હોવા છતાં ભોક્તા થઈ શકે છે.) ^૫ પુરુષ પોતાના યથાર્થ સ્વરૂપના અજ્ઞાનને લીધે જ વારંવાર શુભોની સાથે સંસર્ગ કરે છે અને તે પોતે પોતાના યથાર્થ સ્વરૂપને જ્યાં સુધી બાજુતો નથી, ત્યાં સુધી શુભોના સંસર્ગમાંથી કદી મુક્ત પણ થતો નથી. ^૬ પ્રકૃતિના શુભોના કર્તૃત્વપણોને શુભોના સંસર્ગને લીધે આત્મા ઉપર પણ અધ્ધારીપ કરવામાં આવે છે અને તેથી જ તે સર્ગધર્માં કહેવાય છે; તેમ જ યોગધર્મનું તે સેવન કરનારો છે, માટે ‘યોગધર્મ’ કહેવાય છે. ^૭ વળી તે આત્મા પ્રજ્ઞાઓના સદ્ગુણોના પોતાના પર આરોપ કરે છે, તેથી ‘પ્રકૃતિધર્મ’ કહેવાય છે, બીજોના (સ્થાવરોના) કર્તાપણને પોતે વહેરાવી લે છે, માટે બીજાધર્મ કહેવાય છે અને તે જ પ્રમાણે (કામશ્રમાદિ) શુભોના ઉત્પન્ન કરવાપણને તથા નાશ કરવાપણને પોતે (અજ્ઞાનથી) સ્વીકારી લે છે, માટે તે પુરુષ શુભધર્માં પણ કહેવાય છે. ^૮ આ રીતે કેવળ અભિમાનને લીધે જ પુરુષ શુભોની સાથે એકરૂપતાને પામે છે, વાસ્તવિક રીતે તો શુભોના તે સાક્ષી જ છે-શુભોની સમીપ રહીને તેઓનું નિરીક્ષણ કરનારો જ છે, હઃખાદિથી રહિત છે અને કેવળ છે. આવા હેતુથી જ અધ્ધારતમે બાજુનારા અને સંસારના તાપથી મુક્ત થયેલા સિદ્ધ યતિઓ કારણને તથા કાર્યને સદા અનિત્ય માને છે, એમ અમે સાંભળ્યું છે. ^૯ અને પ્રાણીમાત્ર ઉપર દયા રાખનારો તેમ જ કેવળ જ્ઞાનનો જ આશ્રય કરનારા નિરીશ્વર સાંખ્યવાદીઓ વળી એમ પણ કહે છે કે, ‘પ્રકૃતિ માત્ર એક જ છે અને પુરુષો અનેક છે. ^{૧૦} હવે પ્રકૃતિથી પુરુષ ભિન્ન જ છે, એ વાતને હું દ્વંદ્વોત્પર્ક કહું છું; સાંભળ. પ્રકૃતિ કેવળ અનિત્ય છે અને પુરુષ કેવળ નિત્ય છે અને તેથી જ મુંજ (તે નામનું ઘાસ) અને તેમાં રહેલી ધપિકા (સળી) વચ્ચે જેમ લેદ રહેલો છે, તેમ પ્રકૃતિ

અને પુરુષ વચ્ચે પણ ભેદ રહેલો છે. *૧૨ ઉંબરાના ફળમાં રહેલો મચ્છર તે ફળથી ભિન્ન છે અને તે ફળનો સંયોગ કયાં છતાં તેમાં લેપાર્થ જતો નથી; *૧૩ તેમ જ માછલું જળથી ભિન્ન છે અને જળ માછલાથી ભિન્ન છે, છતાં જળનો માત્ર સ્પર્શ કરવાથી માછલું તેમાં લિપ્ત થઈ જતું નથી. વળી માટીની હાંદલી અગ્નિથી ભિન્ન છે અને અગ્નિ માટીની હાંદલીથી ભિન્ન છે, છતાં હાંદલીનો કેવળ સ્પર્શ કરવાથી અગ્નિ તેમાં લેપાર્થ જતો નથી. *૧૪ *૧૫ કમળ જળથી ભિન્ન છે અને જળ કમળથી ભિન્ન છે, છતાં જળનો માત્ર સ્પર્શ કરવાથી કમળ જળથી લેપાર્થ જતું નથી. (એ જ પ્રમાણે આત્મા પ્રકૃતિથી ભિન્ન છે અને પ્રકૃતિ આત્માથી ભિન્ન છે, છતાં પ્રકૃતિનો માત્ર સંસર્ગ કરવાથી આત્મા પ્રકૃતિમાં લિપ્ત બની જતો નથી.) *૧૬ સર્વ સામાન્ય મનુષ્યો પણ પૂર્વોક્ત દ્વંદ્વાતરૂપ પદાર્થોના નિત્ય સહવાસ કરે છે અને નિત્ય તેઓના સંબંધમાં આવે છે, છતાં તેઓના અન્યોન્યના સંબંધને યથાર્થ રીતે જોઈ શકતા નથી. *૧૭ જે પુરુષો આ પ્રકૃતિ અને પુરુષતા સંબંધને બીજી રીતે (અનિત્ય છે છતાં નિત્યરૂપે-અન્યોન્યથી ભિન્ન છે છતાં અભિન્નરૂપે) જુએ છે, તે પુરુષો ખરેખર અજ્ઞાની છે અને તેઓને વારંવાર ચોર નરકમાં (સંસારમાં) પડવું પડે છે-તેઓ સંસારના ફેરામાંથી કદી છૂટી શકતા જ નથી. *૧૮ બસ, આતું નામ જ પ્રકૃતિ અને પુરુષના વિવેકવાણું ઉત્તમ સાંખ્યદર્શન છે અને આ રીતે જ પ્રકૃતિ તથા પુરુષનો વિવેક કરીને સાંખ્ય-વેત્તાઓ મોક્ષપદને પામ્યા છે. *૧૯ વળી બીજા તત્ત્વકુશળ પુરુષોના પણ એ જ અનુભવ છે, જે મેં

તને કહી સંભળાવ્યો છે. હવે હું તને યોગવેત્તાઓનો અનુભવ કરું છું. *૨૦

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ ત્રીતમે મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં
'યાજ્ઞવલ્કયગીતા-પ્રકૃતિ અને પુરુષ અન્યોન્યથી ભિન્ન છે'
નામનો અધ્યાય ૩૧૫ મેા સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૧૬ મો

યાજ્ઞવલ્કયગીતા (ચાલુ)-યોગદર્શન

॥ યાજ્ઞવલ્કય ઉવાચ ॥

સાંખ્યજ્ઞાનં મયા પ્રોક્તં યોગજ્ઞાનં નિવોધ મે ।

યથાશ્રુતં યથાદૃષ્ટં તત્ત્વેન નૃપસત્તમ ॥ ૧ ॥

યાજ્ઞવલ્કયે કહ્યું : હે ઉત્તમ રાજા ! એ પ્રમાણે મેં તને સાંખ્યનું જ્ઞાન કહ્યું. હવે મેં જે રીતે સાંખ્યનું છે અને જોયું છે, તે પ્રમાણે યથાર્થ રીતે યોગનું જ્ઞાન હું તને કરું છું, તેનું શ્રવણ કર. *૧ આ જગતમાં સાંખ્યના જેવું બીજું એક પણ જ્ઞાન નથી અને યોગના જેવું બીજું એક પણ બળ નથી. સાંખ્ય અને યોગ એ બંનેમાં શમદમાદિત્વ એક-સરખી રીતે પાલન કરવું પડે છે અને તેઓ બંને સમાન રીતે જ મૃત્યુનો નાશ કરનારાં છે. *૨ હે રાજા ! જે પુરુષો બુદ્ધિહીન હોય છે, તેઓ જ સાંખ્ય અને યોગને ભિન્ન ભિન્ન માને છે; અથવા તો તેઓ બંનેને નિશ્ચયપૂર્વક એક જ માનીએ છીએ; *૩ કેમ કે યોગ-વેત્તાઓ જે તત્ત્વનો સાક્ષાત્કાર કરે છે, તે જ તત્ત્વોનો સાંખ્યવેત્તાઓ પણ સાક્ષાત્કાર કરે છે, માટે જે પુરુષ સાંખ્ય તથા યોગને એક જ જુએ છે, તે જ ખરે તત્ત્વવેત્તા કહેવાય છે. *૪ હે શત્રુદમન રાજા ! રુદ્રપ્રધાન *૫ વગેરે બીજા ઘણા યોગો છે કે, જેઓનું સેવન કરીને યોગીઓ દશે દિશાઓમાં પેતાના તે જ શરીર સાથે વિચરી શકે છે, એમ તારે બલ્લવું. *૬ હે નિર્દોષ રાજા ! યોગનો આશ્રય કરીને તું આઠ ગુણોવાળા સૂદમ શરીરની સાથે સર્વનો ત્યાગ કરીને જ્યાં સુધી પ્રલય થાય, ત્યાં સુધી લોટામાં મુણેથી વિહાર કર. *૭ હે મહારાજા ! વિદ્વાનોએ કહ્યું છે કે, અભિમાદિક આઠ ગુણોવાળો યોગ વેદમાં

* અર્થાત્ ઇપિકાના બાલ ભાગમાં રહેલું મુજ્જ ઇપિકા-થી ભિન્ન છે, તેમ આત્માના બાલ પ્રદેશમાં રહેલી પ્રકૃતિ આત્માથી ભિન્ન છે. કૃતિ પણ કહે છે કે, 'અંગુષ્ઠમાત્રઃ પુરુષોઽન્તરાત્મા સદાજનનાં હૃદયે સન્નિવિષ્ટઃ । તે સ્વાચ્છરીરાત્રપ્રદેશુ જાદિવ દ્વીપી ઇં ધૈર્યેણ તે વિવાચ્છુકમમૃતમ્ ॥' પ્રાણીમાત્રના હૃદયમાં માત્ર અંગુષ્ઠમાત્રનો અંતરાત્મા પુરુષ રહેલો છે. તેને મુજ્જમાંથી જેમ સળીને ધીમે રહીને બહાર કાઢવામાં આવે છે, તેમ ધૈર્યપૂર્વક શરીરમાંથી બહાર કાઢવો અને તેને શુદ્ધ તથા અપૃત્તરવરૂપ બળવો.

—નીલકંઠ

* રુદ્ર એટલે પ્રાણ અને ઈન્દ્રિયોનું જ સુખ્યત્વે કરીને જ્યાં આલંબન હોય છે, તે રુદ્રપ્રધાનયોગ કહેવાય છે. આ રુદ્રપ્રધાનયોગનો આશ્રય કરવાથી આકાશમાં ગમન કરવાની સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે.

વર્ણવેલો છે, તેમજ સૂક્ષ્મ એવા યોગનાં ચમત્ક્રિયા-
દિક્ક આઠ અંગો* પણ કહેવામાં આવ્યાં છે.^૭
વળી યોગવેત્તાઓ કહે છે કે, યોગીઓને બે પ્રકારનાં
ઉત્તમ યોગકૃત્યો કરવાનાં હોય છે. જેમ કે
શાસ્ત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે એક સચુલ (સખીજ) યોગ-
કૃત્ય અને બીજું નિર્જલ (નિર્બીજ) યોગકૃત્ય.^૮
તેમાં હે રાજા! પ્રાણવાયુના નિઃશ્વર્ષક મનની
(શરીરમાં રહેલા પંચમહાભૂતોમાં) જે ધારણા
કરવી (અને તે તે સ્થાનોમાં તેના અધિકાતા દેવાનું
જે ધ્યાન કરવું) તેને સચુલ અથવા સખીજ યોગ-
કૃત્ય કહેવામાં આવે છે અને પ્રાણવાયુના નિઃશ્વ-
ર્ષક મનને કેવળ એકાગ્ર કરવું; અર્થાત્ ધ્યાતા,
ધ્યેય અને ધ્યાનના વિભાગથી રહિત કરી કેવળ
વૃત્તિશૂન્ય કરવું તેનું નામ નિર્જલ અથવા
નિર્બીજ યોગકૃત્ય કહેવામાં આવે છે.* વળી એ

× જોકે ત્રૈનાયણીય શાખાના એક ઉપનિષદમાં
પ્રાણાયામ, પ્રલાહાર, ધ્યાન, ધારણા, તર્ક અને સમાધિ
આવાં છ અંગોનું જ વર્ણન કરેલું છે, તોપણ વેદના
બીજા ભાગોમાં ૫મ તથા નિયમ એ બંનેનું પણ વર્ણન
કરેલું જોવામાં આવે છે, જેથી અહીં યોગનાં આઠ
અંગો કહેવામાં આવ્યાં છે.

* આ શ્લોકમાં સચુલ યોગનું તથા નિર્જલ યોગનું
સ્વરૂપ દર્શાવ્યું છે. તેમાંના સચુલ યોગના સંબંધમાં
આ પ્રમાણે સમજવાનું છે. પ્રથમ પ્રાણવાયુના નિઃશ્વ-
કરીને અર્થાત્ પ્રાણાયામની સ્થિરતા કરીને શિવયોગમાં
કહ્યા પ્રમાણે પગને અંગૂઠો, પાની, ચૂલભાગ વગેરેથી
આરંભીને નેત્રાધાર પર્વતના સોળ સ્થાનકોમાં મનની
અનુક્રમે ધારણા કરવી અને તે તે સ્થાનકોમાં જ્ઞાતિક
દેવતાઓનું ધ્યાન કરવું, તેને સચુલ યોગ કહે છે; અથવા
ચારવલ્કલે કહેલી પંચમહાભૂતોની ધારણા કરીને મનને
ધ્યાનમગ્ન કરવું તે પણ સચુલ યોગનું સ્વરૂપ છે. ચાર-
વલ્કલે પંચમહાભૂતોની ધારણાના સંબંધમાં આ પ્રમાણે
કહ્યું છે : પગથી આરંભીને ટીંચણ સુધીના ભાગને
પૃથ્વીનું સ્થાન કહેવામાં આવે છે. ટીંચણથી આરંભીને
ગુદા પર્વતના ભાગને જળનું સ્થાન કહેવામાં આવે છે,
ગુદાથી આરંભીને હૃદય સુધીના ભાગને અગ્નિનું સ્થાન
કહેવામાં આવે છે, હૃદયથી આરંભીને બ્રૂકટી સુધીના
ભાગને વાયુનું સ્થાન કહેવામાં આવે છે અને બ્રૂકટીથી
આરંભીને મસ્તક સુધીના ભાગને આકાશનું સ્થાન કહેવા-
માં આવે છે. તેમાં પૃથ્વીના સ્થાનમાં મનની ધારણા
કરતી વેળા પરમેશ્વરી બ્રહ્મદેવનું ધ્યાન કરવું, જળના

વાત પણ નક્કી જ છે કે, ત્યારે પ્રાણવાયુના
નિઃશ્વર્ષક સચુલ યોગના અભ્યાસમાં મનની
સ્થિરતા થાય છે, ત્યારે જ નિર્જલ યોગમાં મન
એકાગ્ર થઈ શકે છે; અર્થાત્ સચુલ યોગને તથા
નિર્જલ યોગને પરસ્પર અંગાંગીભાવ છે-સચુલ
યોગની સિદ્ધિ વિના નિર્જલ યોગની કદી પણ સિદ્ધિ
થઈ શકતી નથી. હે મિથિલદેશના મહારાજા! પૂરક,
રચક અને કુંલક એવા કંમથી પ્રાણાયામ કર-
નારો યોગીપુરુષ તે સમયે દેવતા આદિના ધ્યાન-
પૂર્વક જો પ્રાણાયામ કરતો નથી, તો તેના શરીરમાં
વાયુની અધિકતા થઈ પડે છે. (અને તેને લીધે

સ્થાનમાં મનની ધારણા કરતી વેળા વિષ્ણુ ભગવાનનું
ધ્યાન કરવું, અગ્નિના સ્થાનમાં મનની ધારણા કરતી વેળા
રુદ્રદેવનું ધ્યાન કરવું, વાયુના સ્થાનમાં મનની ધારણા
કરતી વેળા ઈશ્વરનું ધ્યાન કરવું અને આકાશના સ્થાનમાં
મનની ધારણા કરતી વેળા સદાશિવનું ધ્યાન કરવું. વળી
જો યોગી પુરુષ પૃથ્વીના સ્થાનમાં હકાર બીજ સહિત વાયુનું
સ્થાપન કરીને પાંચ ઘડી સુધી આરંભપ્રવાણા બ્રહ્મદેવનું
ધ્યાન કરે છે, તે યોગી પૃથ્વી ઉપર વિજય મેળવી
શકે છે; તેમ જ જળના સ્થાનમાં વકાર બીજ સહિત
વાયુનું સ્થાપન કરીને પાંચ ઘડી સુધી ચતુર્થનું નારા-
યણદેવનું સ્મરણ કરનારો યોગીપુરુષ સર્વ પ્રકારના રોગોથી
મુક્ત થાય છે, તે જ પ્રમાણે અગ્નિના સ્થાનમાં રકાર
બીજ સહિત વાયુનું સ્થાપન કરીને તરુણ સૂર્ય સમાન
તેજસ્વી બેવા, ત્રિનેત્ર રુદ્રદેવનું પાંચ ઘડી સુધી ધ્યાન
કરનારો યોગી પુરુષ અમિથી કદી બળતો નથી. વળી
વાયુના સ્થાનમાં તેના બીજ સહિત વાયુનું સ્થાપન કરીને
પાંચ ઘડી સુધી ઈશ્વરનું ધ્યાન કરનારો યોગી પુરુષ વાયુની
પેઠે આકાશમાં ગમન કરી શકે છે અને આકાશના
સ્થાનમાં હકાર બીજ સહિત વાયુનું સ્થાપન કરીને પાંચ
ઘડી સુધી સંકરદેવનું ધ્યાન કરનારો યોગી પુરુષ સંપૂર્ણ
યોગવેત્તા કહેવાય છે. આ સર્વ સચુલ યોગનું જ સ્વરૂપ
છે, એમ સમજવું, પણ નિર્જલ યોગનું સ્વરૂપ તો
એવું જ હોઈ શકે કે,

યદા પંચવૃત્તિષ્ઠિતે જ્ઞાનમિ મનવા સદા ।

વુદ્ધિ ન વિચેષ્ટે તામહઃ પરમાં ગતિમ્ ॥

જે અવસ્થામાં પાંચ વૃત્તિને દ્રિયો અને મન કેવળ
વૃત્તિશૂન્ય દશામાં સ્થિત કરે છે અર્થાત્ જે અવસ્થામાં
ધ્યાતા, ધ્યાન અને ધ્યેય એ ત્રણેના વિભાગ કેવળ
અદરશ થઈ જાય છે; એટલું જ નહિ પણ જે અવસ્થામાં
બુદ્ધિ પણ કંઈ જોણા કરતી નથી, તે અવસ્થાને પર-
ગતિ અથવા નિર્જલ યોગ કહેવામાં આવે છે.

તેના શરીરમા મોટા રોગો ઉત્પન્ન થવાનો *સભવ રહે છે) માટે ધ્યાન વિનાનો પ્રાણુયામ કદી કરવો જ નહિ ૯૧૦ વર્ણી પ્રત્યેક યોગીએ રાત્રિના પ્રથમ પ્રહરમા પ્રાણુયામ કરીને બાર પ્રકારની* નોદનાઓ

* પરનયોગસગ્રહ નામના એક ગ્રંથમા કહ્યું છે કે, પ્રાણાયમેન યુક્તેન સ્વરોગક્ષયો ભવેત્ । ઇયુક્તાભ્યાસયોગેન મહારોગસમુદ્ભવ ॥ દેવતાદિકના પાનપીડકે એ પ્રાણુયામ કરવામા આવે છે, તો સર્વ પ્રકારના રોગોનો નાશ થાય છે, પણ દેવતાદિકના પાન વિના એ પ્રાણુયામ કરવામા આવે છે, તો મોટા મોટા રોગોની ઉત્પત્તિ થાય છે આવા હાથી જ ધારવશ્યે કહ્યું છે,

નીલોત્પલદલયામ નાભિમધ્યે વ્યવસ્થિત ।

વતુમુખ મહામાન પૂરેણ વિચિત્રચત્ ॥ ૧ ॥

કુમ્ભકેન હૃદિ સ્થાન ધ્યાયેતુ કમલાસનમ્ ।

બ્રહ્માણ રક્તગૌરાગ વતુર્ધવન પિતામહમ્ ॥ ૨ ॥

રેષ્મૈનેશ્વર વિદ્યાશ્લાઠસ્થ મહેશ્વરમ્ ।

શુદ્ધસ્ફટિકસકાશ નિમલ પાપનાશનમ્ ॥ ૩ ॥

પ્રાણુયામ કરનારા યોગીએ વાયુને પૂરતી નખતે નાભિપ્રદેશમા રહેલા, કાળા કમળ સમાન સ્થામ અને ચાર ભુજાઓને ધારણ કરનારા મહાત્મા વિષ્ણુનું ધ્યાન કરવું વાયુને રોકતી વખતે હૃદયમા ખિરાજેલા, કમળના આસનવાળા, રતાશયુક્ત ચેત અગવાળા અને ચાર મુખને ધારણ કરનારા પિતામહ અલ્હદેવનું ધ્યાન કરવું અને વાયુને બહાર કાઢતી વખતે લલાટપ્રદેશમા ખિરાજેલા, શુદ્ધ સ્ફટિક સમાન કાંતિવાળા અને સર્વ પાપોનો નાશ કરનારા પવિત્ર શકરદેવનું ધ્યાન કરવું આ રીતે દેવતાઓના ધ્યાનપૂર્વક પ્રાણુયામ કરનારા યોગી પુરુષ અવશ્ય સિદ્ધ થાય છે, પણ ધ્યાનરહિત પ્રાણુયામ કરનારા પુરુષ અવશ્ય રોગાદિકનો ભોગ થઈ પડે છે

× આ બાર પ્રકારની નોદનાઓ શિવયોગમા આ પ્રમાણે કદી છે મૂલાધારમા નથ આવતોનાણુ એક અલ્પ ચક્ર છે, તેના આકાર યોનિ જેવો છે અને તેનો મધ્ય ભાગ અગ્નિ સમાન તેજસ્વી છે આ અલ્પચક્રમા ઇચ્છિત ફળને આપનારી અધ શક્તિ ખિરાજે છે, માટે તેનું ધ્યાન કરવું (૧) તે પછીનું બીજું સ્વાધિષ્ઠાન નામનું ચક્ર છે, તેનો આકાર ચાર પાખડીઓવાળા કમળના જેવો છે અને તેના મધ્યભાગમા પશ્ચિમાગ્નિમુખ શકરદેવ ખિરાજે છે માટે તેનું ધ્યાન કરવું (૨) તે પછી નાભિના પ્રદેશમા પાંચ આવતોવાણુ એક ચક્ર છે, તેનો આકાર મેઘના જેવો છે, તેની કાંતિ વીજળીના જેવી છે અને તેના મધ્યભાગમા સિદ્ધિને આપનારી કુંડલિની નામની

(શરીરમા રહેલા બુદ્ધા બુદ્ધા બાર ચક્રામા તેના અધિષ્ઠાયક દેવોના ધ્યાનપૂર્વક ધારણાઓ) કરવી અને પછી રાત્રિના મધ્યસમયે એક નિદ્રા લઈને છેતલા પ્રહરમા પુન તેની તે જ બાર નોદનાઓનો અભ્યાસ કરવો ૧૧ એ પ્રમાણે વાયુની ધારણા કરવા રૂપ ઉપાય કરીને ચાતચિત્ત બનેલો, દમશુભને ધારણ કરનારો, એકાંતનું જ સેવન કરનારો અને આત્મામા જ રમણ કરનારો જ્ઞાની યોગી અવશ્ય ચિત્તને યોગમા સ્થિર કરી શકે છે ૧૨ યોગીપુરુષો પાંચ ઇન્દ્રિયોના ડોષરૂપ ગણાતા શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ,

અધ શક્તિ ખિરાજે છે, માટે તેનું ધ્યાન કરવું (૩) તે પછી ચોથું હૃદયચક્ર છે તેનું મુખ નીચે નમેલું છે, તેને આઠ પાખડીઓ છે, તે સર્વ ઇન્દ્રિયરૂપને આપનાર છે અને તેના મધ્યભાગમા ન્યોતિહિ ગતી જેવી એક કણીકા રહેલી છે, માટે તેનું ધ્યાન કરવું (૪) તે પછી પાંચમું કંઠચક્ર છે, તેની પહોળાઈ ચાર આંગળની છે અને તેની વચ્ચે ઇકા તથા પિંગલા નામની નાડીના મધ્યભાગમા સુષુમ્ણા નામની નાડી આવેલી છે, માટે તેનું ધ્યાન કરવું (૫) તે પછી છઠ્ઠું એક ઘટિકા નામનું ચક્ર છે, તે ગળાના આગળના ભાગમા લટકતું છે અને તેમા ઉત્તમ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરવા માટે દશમ દારનું ધ્યાન કરવું (૬) તે પછીનું સાતમું ભૂચક્ર નામનું એક ચક્ર છે, તેનો નાળ અને કદ એક જ છે, તે ઉત્તમ વાણુને આપનાર છે તેનો આકાર દિવ્ય શિખાના જેવો છે અને તેના મધ્યભાગમા જ્ઞાનભોજન રહેતું છે, માટે તેનું ધ્યાન કરવું (૭) તે પછી આઠમું નિર્વાણ નામનું ચક્ર છે, તે અઘરદમ્ભ આવેલું છે તેનો આકાર અત્યંત સૂક્ષ્મ છે અને તેમા મોક્ષને આપનારા જ્ઞાનધર દેવ રહેના છે માટે તેનું ધ્યાન કરવું (૮) તે પછી નવમું આકાશખીજ નામનું ચક્ર છે, તે અત્યંત ઉત્તમ છે તેને ત્રણ અણીઓ રહેલી છે, તે કોઈ એક પર્વતની સપાટી મા રહેલું હોય તેવું જણાય છે અને તેના મધ્યભાગ મા આઠ પાખડીઓવાળા કમળની અદર ઊર્ધ્વશક્તિ નામની કલ્યાણ આપનારી દેવી ખિરાજે છે, માટે તેનું ધ્યાન કરવું (૯) આ નવે નોદનાઓ વાયુનો નિમ્નક કરવા પૂરતી જ છે, માટે તે નવ નોદનાઓ કર્યા પછી મનને સમષ્ટિકાર્યમા ધારણ કરવું, તે દશમી નોદના છે (૧૦) પછી કારણુઅલ્પમા મનને સ્થિર કરવું તે અગિયારમી નોદના છે (૧૧) અને તે પછી નિષ્કળ પરશ્વલમા મનને સ્થિર કરવું તે બારમી નોદના છે આ બાર નોદનાઓનો યોગીએ આગની તથા પાછલી ગનિમા અભ્યાસ કરવો

-રસ અને ગંધ એ પાંચે વિષયોનો પ્રથમ નિરાસ કરે છે (અર્થાત્ પ્રાણાયામ કર્યો પછી પ્રત્યાહાર કરે છે) અને પછી સર્વ ઇન્દ્રિયોને મનમાં લય પમાડી દઈને, મનને અહંકારમાં લય પમાડી દઈને, અહંકારને મહત્ત્વમાં લય પમાડી દઈને અને મહત્ત્વને પ્રકૃતિમાં લય પમાડી દઈને લય તથા વિક્ષેપનો પ્રતિસંહાર કરે છે અને તે પછી રમેશુલ્લથી રહિત નિત્ય, અનંત, શુદ્ધ, પરિણામરહિત, કૃટસ્થ, સદા-કાળને માટે અભેદ, અજર, અમર, સનાતન, અવિ-નાશી, સર્વના નિયંતા અને નિર્વિકાર એવા કેવળ પરબ્રહ્મનું જ ધ્યાન કરે છે. ૧૭-૧૯ હે મહારાજ! એ પ્રમાણે જે પુરુષ યોગનિષ્ઠ થયેલો હોય છે, (અર્થાત્ સમાધિમાં જ સ્થિતિ કરી રહ્યો હોય છે) તે પુરુષનાં લક્ષણો કેવાં હોય છે, તે હું તને કહું છું, સાંભળ. સમાધિમાં સ્થિતિ કરનારો યોગી જે પ્રસન્ન-તાને પ્રાપ્ત કરે છે, તેનું લક્ષણ વૃષ્ટિ પામીને સુખેથી-શયન કરનારા પુરુષના જેવું હોય છે. ૧૮ વળી જેમ-વાયુરહિત પ્રદેશમાં મૂકેલો તેલથી ભરેલો ઢીલો નિશ્ચય અને ભક્તિ શિખાવાળો થઈને બળ્યા કરે છે, તેમ યોગી પુરુષ પણ નિશ્ચય અને શાંત અવસ્થામાં રહીને સમાધિસુખને અનુભવે છે; એમ વિદ્વાનો કહે-છે. ૧૯ જેમ એક પથ્થરને મેઘનાં જળખિંદુઓનો પ્રહાર થયા છતાં પણ કંઈ અસર થતી નથી, તેમ સમાધિસ્થ યોગીને શબ્દાદિક વિષયોની લેશમાત્ર અસર થતી નથી. ૨૦ વળી તેવો યોગીપુરુષ સમાધિ-માં જ્યારે મગ્ન હોય છે, ત્યારે તેની પાસે શંખ તથા હુંદુભિઓ વગાડવામાં આવે અથવા ભાતભાતનાં ગાયનોનો તથા વાદિઓનો શબ્દ કરવામાં આવે તો પણ તે કંપાવમાન થતો નથી. ૨૧ જેમ એક સ્થિર મનનો પુરુષ તેલથી ભરેલું પાત્ર હાથમાં લઈને પગથિયાં ઉપર ચડવા માટે અને તે સમયે બીજા પુરુષોએ હાથમાં તલવાર લઈને તેને લય પમાડ્યો હોય, છતાં તે પુરુષ નિર્ભય અવસ્થામાં રહીને તેલ-ના એક પણ ખિંદુને પૃથ્વી પર નહિ પડવા દેતાં-અર્થાં પગથિયાંઓ પર ચડી જાય છે, તેમ યોગી પુરુષ પણ લયવિક્ષેપથી પરાભવ પામ્યા છતાં મનને એકાગ્ર રાખીને યોગમાર્ગમાં અતિ ઉત્કૃષ્ટ રીતે આગળ વધે છે. ૨૨-૨૩ એ રીતે ઇન્દ્રિયોની સ્થિરતા ઉપરથી અને નિશ્ચલતા ઉપરથી જ સમાધિનિષ્ઠ યોગી પુરુષનાં

લક્ષણો જાણી શકાય છે. ૨૪ વળી તેવો યોગી પુરુષ સમાધિદશામાં જ્યારે સ્થિતિ કરે છે, ત્યારે તે જ પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કરે છે, કે જે પરબ્રહ્મ મહાન તમસના મધ્યમાં પણ અગ્નિની પેઠે જાળવવામાન સ્થિતિમાં રહેલા છે. ૨૫ હે રાજન્! એ પરબ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કર્યો પછી તે યોગી પુરુષ સાક્ષીશત્ય-નિર્જીવ એવા આ દેહનો ત્યાગ કરીને મહાન કાળે પણ મોક્ષપદને પામે છે. આવી એક સનાતની શ્રુતિ પ્રસિદ્ધ છે. ૨૬ ખસ, આનું નામ જ યોગીઓનો યોગ છે અને આ સિવાય બીજું યોગનું લક્ષણ પણ શું હોઈ શકે? ભુદિમાન પુરુષો આ યોગને જાણીને પોતાના આત્માને કૃતકૃત્ય માને છે. ૨૭

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં મોક્ષધર્માનુસાસન-પર્વમાં 'વાઙ્મવલ્કચગીતા-યોગદર્શન' નામનો અધ્યાય ૩૧૭ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૧૭મો

વાઙ્મવલ્કચગીતા (ચાહુ)-હડયોગનું ફળ અને મૃત્યુસૂચક ચિહ્નો

॥ વાઙ્મવલ્ક્ય ઉવાચ ॥

તૈયોત્ક્રમમાણં તુ મૃણુષ્વાવહિતો નૃપ ।
પદ્મ્પામુત્ક્રમમાણસ્ય વૈષ્ણવં સ્થાનમુચ્યતે ॥૧॥
વાઙ્મવલ્કે કહ્યું: હે રાજા! જે યોગીએ (હડ-યોગનો આશ્રય કર્યો હોય છે, તેને મરણ પછી કયા કયા લોક પ્રાપ્ત થાય છે, તે વિષે હું તને કહું છું, તું સાવધાન થઈને સાંભળ. જે યોગીના પ્રાણ બે ચરણો દ્વારા નીકળી જાય છે, તેને વિષ્ણુલોક પ્રાપ્ત થાય છે. (કારણ કે ચરણના દેવતા વિષ્ણુ છે, માટે જેના પ્રાણ ચરણ દ્વારા નીકળી ગયા હોય તેને વિષ્ણુલોક જ મળવો જોઈએ. આ પ્રમાણે હવે પછીના શ્લોકો-માં પણ સમજવું.) ૧ વળી જે યોગીના પ્રાણ બંધ દ્વારા પ્રયાણ કરી જાય છે, તેને વસુ નામના દેવોનો લોક પ્રાપ્ત થાય છે અને જેના પ્રાણ દીંચણ દ્વારા પ્રયાણ કરી જાય છે, તેને મોટા ભાગ્યવાળા સાધ્ય-દેવોનો લોક પ્રાપ્ત થાય છે, એમ અમે સાંભળ્યું છે; ૨ તેમ જ જેના પ્રાણ શુદ્ધ દ્વારા પ્રયાણ કરે છે, તેને સૂર્યલોક પ્રાપ્ત થાય છે; જેના પ્રાણ નિર્તાળ દ્વારા પ્રયાણ કરે છે, તેને પૃથ્વીલોક પ્રાપ્ત થાય છે; જેના પ્રાણ બે સાધ્યો દ્વારા પ્રયાણ કરે છે, તેને

પ્રજાપતિલોક પ્રાપ્ત થાય છે, જેના પ્રાણ બે પડખાં-
ઓમાંથી પ્રયાણ કરે છે, તેને વાયુદેવનો લોક પ્રાપ્ત
થાય છે; જેના પ્રાણ નાભિ દ્વારા નીકળી જાય છે,
તેને ઈંદ્રપણું પ્રાપ્ત થાય છે; જેના પ્રાણ બે બાહુ-
ઓ દ્વારા નીકળી જાય છે, તેને પશુ ઈંદ્રલોક જ પ્રાપ્ત
થાય છે; જેના પ્રાણ છાતી દ્વારા પ્રયાણ કરી જાય
છે, તેને રુદ્રનો લોક પ્રાપ્ત થાય છે; જેના પ્રાણ
લોક દ્વારા પ્રયાણ કરે છે, તેને સુનિશ્ચેદ નર ભગ-
વાનનો લોક પ્રાપ્ત થાય છે; જેના પ્રાણ મુખ દ્વારા
નીકળી જાય છે, તેને વિશ્વેદેવનો લોક પ્રાપ્ત થાય
છે; જેના પ્રાણ શ્રોત્ર દ્વારા પ્રયાણ કરે છે, તેને દિશા-
ઓનું સ્થાન પ્રાપ્ત થાય છે; જેના પ્રાણ નાસિકા દ્વારા
પ્રયાણ કરે છે તેને વાયુલોક પ્રાપ્ત થાય છે, જેના
પ્રાણ નેત્ર દ્વારા નીકળી જાય છે તેને અશ્વિનો લોક
પ્રાપ્ત થાય છે; જેના પ્રાણ બે બ્રૂક્ટી દ્વારા નીકળી
જાય છે, તેને અશ્વિનીકુમારોનો લોક પ્રાપ્ત થાય છે,
જેના પ્રાણ લલાટમાંથી નીકળી જાય છે, તેને પિતૃ
ઓનો લોક પ્રાપ્ત થાય છે અને જેના પ્રાણ મસ્તક
દ્વારા પ્રયાણ કરી જાય છે, તેને દેવોમાં શ્રેષ્ઠ વિશ્વ
બ્રહ્મદેવનો લોક પ્રાપ્ત થાય છે. હે મિથિલા દેશના
રાજા! એ પ્રમાણે મેં તને પ્રાણો નીકળી ગયા પછી
પ્રાપ્ત થનારાં સ્થાનો કહી સંભળાવ્યા. ૩-૭

હવે વિદ્વાનોએ કહેલાં અરિષ્ટો* હું તને કહું
છું કે જે અરિષ્ટો (મૃત્યુસૂચક ચિહ્નો) એક વર્ષ-
ની અંદર મરણ પામનારા મનુષ્યને જણાય છે. ૮ જે
મનુષ્ય પૂર્વે કહી બેચેલી અરુધતીને (અરુધતીના
તારાને), ધ્રુવને (ધ્રુવના તારાને), પૂર્વચંદ્રને તથા
હીવાને બેઈ શકતો નથી, તેનું મૃત્યુ એક વર્ષમાં જ
થાય છે; ૯ તેમ જ હે રાજા! જે મનુષ્યો ચંદ્રના
જમણા ભાગને બાંધે ખંડિત થયેલા હોય તેવો જુએ
છે અને બીજાના નેત્રની કીકીમાં પોતાના મુખપ્રતિ-
બિંબને જેઓ બેઈ શકતા નથી, તેઓનું મૃત્યુ પણ
એક વર્ષમાં જ થાય છે. ૧૦ જે મનુષ્યની કાંતિ અને
આકૃતિ એકદમ બદલાઈ જાય, જે પ્રથમ તેજસ્વી
ન હોય છતાં એકદમ તેજસ્વી બની જાય, જે પ્રથમ

બુદ્ધિહીન હોય છતાં એકદમ બુદ્ધિમાન થઈ જાય, જે
પ્રથમ બુદ્ધિમાન હોય છતાં એકદમ બુદ્ધિહીન બની
જાય, જે પ્રથમ તેજસ્વી હોય છતાં એકદમ નિસ્તેજ
થઈ જાય અને જેના સ્વભાવમાં એકદમ ફેર-
ફાર થઈ જાય, તે મનુષ્યનું મૃત્યુ માત્ર છ માસમાં-
જ થાય છે! વળી જે મનુષ્ય દેવોની અવગણના કરે
છે, બ્રાહ્મણોની સાથે વિરોધ કરે છે અને જેના શરીર
ની કાંતિ કાળો અથવા ફિક્કી પડી જાય, તે મનુષ્ય-
નું મૃત્યુ પણ છ માસમાં જ થાય છે; તેમ જ જે
મનુષ્ય ચંદ્રને તથા સૂર્યને કરોળિયાની નજરની
પેઠે છિદ્રવાળાં જુએ છે, તેનું મૃત્યુ માત્ર સાત
દિવસમાં જ થાય છે, જે મનુષ્ય કોઈ દેવાલયમાં
બેઠો હોય અને ત્યાં ઉત્તમ મુગધી ફેલાઈ રહી હોય
છતાં તેને મઠદાંના જેવી ડુર્ગંધ આવે, તે મનુષ્યનું
મૃત્યુ પણ સાત દિવસમાં જ થાય છે અને જે મનુષ્ય-
ના કાન તથા નાક નમી જાય, જેનાં હાંત અને
દંડિ એકદમ રૂક્ષ થઈ જાય, જેને કોઈ જાતનું ભાન
ન રહે અને જેના શરીરમાંથી ઉબ્બતા ચાલી જાય,
તે મનુષ્યનું મૃત્યુ તત્કાળ નીપજે છે. વળી હે રાજા!
જેના હાથા નેત્રમાંથી અકસ્માત્ જળધારા ઝરવા
લાગે અને જેના મસ્તકમાંથી બધે ધુમાડો નીકળતો
હોય તેનું જણાય, તે મનુષ્યનું મૃત્યુ પણ તત્કાળ
જ નીપજે છે. આ મૃત્યુસૂચક ચિહ્નોને પ્રથમથી
જ જાણી લઈને આત્મજ્ઞાની મનુષ્યે પોતાના
આત્માને રાતદિવસ પરમાત્મામાં જ યોજવો અને
એમ કરતાં કરતાં જે સમયે મૃત્યુ થવાનું હોય, તે
સમયની શહ બોધ કરવી; પણ હે રાજા! જે મનુષ્ય-
ને મરણ ઇંદ્રલાગતું ન હોય, તેણે આ ક્રિયાનો જ
આશ્રય કરવો કે, સર્વ ગંધોનો તથા રસોનો તેણે
જય કરવો, ઉપરાંત સાંખ્યજ્ઞાનનું સેવન કરવું અને
આત્માને જાણવો, જેથી યોગ દ્વારા તત્પર થયેલા
અંતરાત્મા વડે મૃત્યુને પણ જીતી શકાય છે; ૧૧-૨૦
એટલું જ નહિ પણ તેવો આત્મનિષ્ઠ પુરુષ અજ્ઞાની
મનુષ્યોને દુર્લભ એવા સનાતન સ્થાનને પ્રાપ્ત કરે છે,
કે જે સ્થાન અવિનાશી છે, સમગ્ર રીતે સંપૂર્ણ છે,
જન્મમૃત્યુથી રહિત અને સર્વ વિકારોથી મુક્ત છે. ૨૧

* અહીં અરિષ્ટોનું કથન કરવાનું કારણ એ છે કે,
પોતાના મૃત્યુને સમીપ આવેલું જાણીને પણ મનુષ્યે
પોતાનું દિત કરવાનો પ્રયાસ અવસ્ય કરવો બેઈએ,
એમ સૂચન કરવાનું છે.

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતનું મોક્ષધર્મનુસાસન-
પર્વમાં 'માર્ગવલક્યમીતા-૧' દર્શનનું કૃત્ર અને મૃત્યુસૂચક
ચિહ્નો નામનો અધ્યાય ૩૭૧ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૧૮મો

યાજ્ઞવલ્ક્યગીતા(ચાલુ)-પરબ્રહ્મનું સ્વરૂપ
અને તેના જ્ઞાનનું ફળ

॥ યાજ્ઞવલ્ક્ય ઉવાચ ॥

અવ્યક્તસ્થં પરં યત્તત્પૃષ્ઠસ્તેઽહં નરાધિપ ।

પરં ગુહ્યમિમે પ્રશ્નં મૃણુષ્યાવહિતો નૃપ ॥ ૧ ॥

યાજ્ઞવલ્ક્યે કહ્યું હે જનકરાજા! જે તત્ત્વ પ્રકૃતિને વિષે સ્થિતિ કરી રહ્યું છે, તે પરમ તત્ત્વના સ બધામા તે મને જે પ્રશ્ન પૂછ્યો છે, તે પરમ ગુહ્ય છે, તોપણ તેનો ઉત્તર હું તને આપું છું, તું સાવ ધાન થઈને સાભળ ^૧ હે મિથિલાના રાજા! ઋષિ ઓએ દશાવેલા વિધિનું આચરણ કરીને તેમ જ નમ્રતાપૂર્વક વતીને મેં સૂર્યદેવ પાસેથી શુકન યજ્ઞ વેદ* સ પાદન કર્યો છે ^૨ હે નિર્દોષ રાજા! મેં ઘણી જ મોટી તપશ્ચર્યા કરીને સૂર્યદેવનું સેવન કર્યું હતું, જેથી મારા પર પ્રસન્ન થયેલા તે વ્યાપક દેવે મને આ પ્રમાણે કહ્યું હતું ^૩ 'હે બ્રહ્મણિ' હું તારા પર પ્રસન્ન થયો છું, માટે તને જે અતિ દુર્લભ પદ મેળવવાની ઇચ્છા હોય તેને તું માગ, તે હું આપીશ મારી પ્રસન્નતા ખરેખર દુર્લભ છે ^૪ તે સાભળી મરતક વડે પ્રણામ કરીને મેં સૂર્યદેવને કહ્યું 'હે ભગવન! મને યજ્ઞવેદનું જ્ઞાન નથી, માટે તેનું મને સત્ત્વર જ્ઞાન થાય, એમ હું ઇચ્છું છું' ^૫ તે પછી ભગવાન સૂર્યદેવે મને કહ્યું 'હે બ્રહ્મણ' હું તને યજ્ઞવેદ અર્પણ કરું છું અને આ સમયે જ તારા શરીરમા વાણીરૂપ સરસ્વતી દેવી પ્રવેશ કરશે ^૬ આમ કહીને વળી પણ તે ભગવાને મને કહ્યું કે, 'તું તારા મુખને ખુલ્લું કર' પછી મેં મારા મુખને ખુલ્લું કર્યું કે, તરત જ સરસ્વતીદેવીએ તેમા પ્રવેશ કર્યો ^૭ હે નિર્દોષ રાજા! તે સમયે મારું શરીર અત્યંત બળવા લાગ્યું, જેથી મેં જળાની અદર પ્રવેશ કર્યો અને અજ્ઞાનને લીધે મહાત્મા સૂર્યના ઉપર હું ઠોપાયમાન પણ થઈ ગયો ^૮ એ પ્રમાણે મારું શરીર

અત્યંત બળવા લાગ્યું, તે બેઈ ભગવાન સૂર્યે મને કહ્યું કે, 'એક સુહૃત્ભર આ દાહને તું સહન કર. તે પછી તારું શરીર શીતળ થઈ જશે.' ^૯ આમ તેમના કહેવા પ્રમાણે મારું શરીર શીતળ થઈ ગયું, એટલે ભગવાન સૂર્યે મને કહ્યું કે, 'હે બ્રાહ્મણ! તને બીજી વેદશાખાઓના પ્રકરણો અને ઉપનિષદો સહિત સંપૂર્ણ વેદ પ્રાપ્ત થશે.' ^{૧૦} વળી હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ! તું સંપૂર્ણ શતપથ બ્રાહ્મણને રચી શકીશ અને તે પછી તારી ખુદ્ધિ મોક્ષને માટે તત્પર થશે, જેથી અતે માખ્ય તથા યોગવેત્તાઓને ઇષ્ટ એવા પરમ પદને તું પ્રાપ્ત થઈશ.' એમ કહીને ભગવાન સૂર્ય ત્યાંથી અસ્ત થયા-અતર્ધાન થયા અને હું પણ તેમનું વચન સાભળીને તેમના ગયા પછી હરખાતો હરખાતો ઘેર આવ્યો તથા દેવી સરસ્વતીનું ચિંતન કરવા લાગ્યો ^{૧૧-૧૩} એટલે તરત જ સ્વર તથા વ્યજનોથી શોભાયમાન દેવી સરસ્વતી ઝંકારને આગળ કરી મારી સમુપ પ્રગટ થઈ. ^{૧૪} તે સમયે મેં દેવી સરસ્વતીને વિધિપૂર્વક અર્ધપ્રદાન કર્યું અને ભગવાન સૂર્યનારાયણની પણ ભક્તિપૂર્વક પૂજા કરી અને પછી તેઓનું ધ્યાન કરવામા જ હું તત્પર રહેવા લાગ્યો. ^{૧૫} એમ કરતાં ચોડાક કાળ વીતી ગયો, એટલે રહસ્ય, સંપ્રદ અને પરિશિષ્ટ સહિત સંપૂર્ણ શતપથ બ્રાહ્મણ પરમ હર્ષપૂર્વક મેં રચી કાઢ્યું (અર્થાત્ પોતાની મેળે જ શતપથ બ્રાહ્મણ મારા હૃદયમા પ્રકટ થયું, એટલે મેં પરમ હર્ષપૂર્વક જગતમા પ્રસિદ્ધ કર્યું) ^{૧૬} એ શતપથ બ્રાહ્મણનું મેં મારા સો ઉત્તમ શિષ્યોને અધ્યયન કરાવ્યું અને તે એટલા માટે જ કે, મારા મામા મહાત્મા વૈશ પાપન અને તેમના શિષ્યોને માટે નારાજ કરવા હતા ^{૧૭} પછી કિરણો વડે જેમ સૂર્ય દીપી નીકળે છે, તેમ શિષ્યોના પરિવારથી હું દીપવા લાગ્યો અને હે મહારાજા! તે જ સમયે મેં તારા પિતાની પાસે એક યજ્ઞ પણ કરાવ્યો. ^{૧૮} એ યજ્ઞમા પોતપોતાના વેદની દક્ષિણાના સંબધમા મારી અને મારા મામા વચ્ચે ટોટો ઊભો થયો, પણ મારા મામાના પક્ષના દેવલગુનિના દેખતા મેં દક્ષિણાનો અર્ધભાગ સ્વીકારી લીધો ^{૧૯} એ સમયે સુમતુએ, પૈવે, જેમિનિએ, તારા પિતાએ અને બીજા ઘણા મુનિઓએ મને માન પણ આપ્યું. ^{૨૦} હે

* યાજ્ઞવલ્ક્યે પોતાના મામા વૈશ પાપન પાસેથી જે યજ્ઞવેદનું અધ્યયન કર્યું હતું, તે યજ્ઞવેદને મામા-માણે જ વચ્ચે તકરાર થતા યાજ્ઞવલ્ક્યે ઝોળા કાઢ્યો હતો અને પાછળથી સૂર્યની ઉપાસના કરીને નવો વેદ સ પાદન કર્યો હતો, તેનું નામ શુકન યજ્ઞવેદ છે

નિર્દોષ રાજા! મેં સૂર્યદેવ પાસેથી પંદર શાખાઓ-
વાળો યન્ત્રવેદ પ્રાપ્ત કર્યો છે અને દોઢઘણે સર્વ
પુરાણો પ્રાપ્ત કર્યા છે.^{૨૧} હે રાજા! ઝંકારરૂપ બીજ
ને તથા દેવી સરસ્વતીને આગળ કરીને ભગવાન
સૂર્યનારાયણના પ્રભાવથી હું શતપથ બ્રાહ્મણને
પ્રકટ કરવા તૈયાર થયો હતો અને તે અપૂર્વ કર્મ
મેં મારી ઇચ્છાનુસાર સંપૂર્ણ પણ કર્યું છે,^{૨૨}
એટલું જ નહિ પરંતુ સમગ્ર શિષ્યોને તે સંપૂર્ણ ગ્રંથ
(શતપથ બ્રાહ્મણ) સંગ્રહ સહિત ભણાવી દીધો
છે, જેથી સર્વ શિષ્યો પણ પરમ પવિત્ર થયા છે
અને પરમ આનંદને પામ્યા છે.^{૨૪} મેં સૂર્ય પાસે
થી પ્રાપ્ત થયેલી વેદની પંદર શાખાઓરૂપ વિદ્યા
ઓતું મારી ઇચ્છાનુસાર એ પ્રમાણે સ્થાપન કર્યું
છે અને હવે જ્ઞાન કરવા યોગ્ય પરબ્રહ્મનું ચિંતન
કરવા માંડ્યું છે.^{૨૫}

હે રાજા! એક સમયે વિશ્વાવસુ નામનો
એક ગધર્વ જે વેદાત્મના જ્ઞાનમાં ઘણો જ કુશળ
હતો, તે આ જગતમાં બ્રાહ્મણજાતિનું હિત શું છે
અને સર્વોત્તમ ભણવા યોગ્ય વસ્તુ શી છે, એ
વિષયનો મનમાં વિચાર કરીને મારી પાસે આવ્યો
અને આવા પ્રકારના ચોવીસ વેદ સંબંધી પ્રશ્નો મને
પૂછવા લાગ્યો.^{૨૬} તે પ્રશ્નોમાં પચીસમો પ્રશ્ન
આન્વીક્ષિકી વિદ્યાના સંબંધનો છે, એટલે વેદાત્મ
શ્રવણ કર્યો પછી સુક્તિપૂર્વક તેનું મનન કરવા
વિધેનો છે અને બીજા પ્રશ્નો આ પ્રમાણે છે- ‘વિશ્વ
શું છે? અવિશ્વ શું છે? અન્ધા એટલે શું? અશ્વ
એટલે શું? મિત્ર કોણ? વરુણ કોણ? જ્ઞાન શું? જ્ઞેય
શું? અગ્નિ કોણ? સં શું? તપ શું? તપા કોણ? અતપા
કોણ? સૂર્ય કોણ? સૂર્ય કોણ? વિદ્યા શું? અવિદ્યા
શું? વેદ શું? અવેદ શું? અચળ કોણ? ચળ કોણ?
અપૂર્વ શું? અક્ષય શું અને ક્ષય શું?’^{૨૭-૩૦}
હે મહારાજા! ગંધર્વમાં શ્રેષ્ઠ અને અર્થને ભણ
નારા તે વિશ્વાવસુ રાજાએ અનુકર્યે તે તે ઉત્તમ
પ્રશ્નો પૂછ્યા, એટલે તેનું શ્રવણ કરીને મેં તેને આ
પ્રમાણે કહ્યું : ‘એક સુહૃદ્વંશર તું અહીં બેસ,
જેટલામાં હું તે પ્રશ્નોનો વિચાર કરી લઉં.’ તે
સાક્ષીને ‘બહુ સારું’ એમ કહીને તે ગંધર્વરાજા
શાંત ધર્મને ઝેડો.^{૩૧} પછી મેં દેવી સરસ્વતીનું
વાર વાર ચિંતન કરવા માંડ્યું, એટલે તરત જ મારા

મનમાં દહીં માથી જેમ ઘી નીકળી આવે, તેમ તે
પ્રશ્નોના ઉત્તરો સ્ફૂરી આવ્યા. હે તાત! તે સમયે
મેં વેદના ઉપનિષદ ભાગનું તથા વેદના વાક્ય
શેષરૂપ તર્કશાસ્ત્રનું બરાબર મથન કરવા માંડ્યું,
જેથી સર્વ શ્રેષ્ઠ એવી આન્વીક્ષિકી વિદ્યાને પણ મારા
મનમાં હું ભેવા લાગ્યો.^{૩૩} હે રાજાઓમા સિદ્ધ
સમાન જનકરાજા! જે વિદ્યા મોક્ષને માટે હિત
કારક છે અને ત્રયી, વાર્તા તથા દંડનીતિની અપેક્ષાએ
ચોથી ગણાય છે, તે જીવાત્મા સંબંધી મોક્ષવિદ્યા
મેં તને જે પ્રમાણે કહી છે, તે જ પ્રમાણે વિશ્વાવસુ
ગંધર્વને પણ કહી હતી.^{૩૫} અને તે સિવાયના બીજા
ચોવીસ પ્રશ્નોના જે ઉત્તર આપવા માટે પણ વિશ્વાવસુ
ગંધર્વને મેં આ પ્રમાણે કહ્યું હતું કે, ‘હે રાજા! તે
મને જે પ્રશ્નો પૂછ્યા છે, તેના ઉત્તર હું તને કહું
છું, સાભળ.’^{૩૬} હે ગંધર્વેન્દ્ર! તે મને પ્રશ્ન કર્યો છે
કે, વિશ્વ એટલે શું અને અવિશ્વ એટલે શું, તેનો
ઉત્તર સાભળ વિશ્વ એટલે અવ્યક્ત-પ્રકૃતિ કે જે
(પુરુષ સિવાયના) સર્વ તરવેથી પર રહેલ છે,
સંસારરૂપ ભયને ઉત્પન્ન કરનાર છે અને શુભોના
કર્તાપણને લીધે ત્રિશુભાત્મક છે, તેમ જ એ વિશ્વ
અથવા પ્રકૃતિથી જે ભિન્ન છે અને નિષ્કલ છે, તે
પરમ પુરુષ અવિશ્વ કહેવાય છે વળી અશ્વ તથા
અન્ધા પણ પુરુષ તથા પ્રકૃતિનું મિશ્રન જ કહેવાય
છે, અર્થાત્ નિર્શુભ એવો જે પુરુષ તે અશ્વ કહેવાય
છે અને અવ્યક્ત અથવા સંશુભ એવી જે પ્રકૃતિ તે
અન્ધા કહેવાય છે, તે જ પ્રમાણે મિત્ર એ પુરુષનું
નામ છે અને વરુણ એ પ્રકૃતિનું નામ છે.^{૩૭-૩૮}
વળી વિક્રાનો કહે છે કે, પ્રકૃતિ એ જ જ્ઞાનનો પર્થાય
છે અને નિષ્કલ પુરુષ એ જ જ્ઞેયનો પર્થાય છે,
અર્થાત્ પ્રકૃતિ જ્ઞાનરૂપ છે અને પુરુષ જ્ઞેયરૂપ છે.
હવે અગ્નિ કોણ અને સં કોણ, તેનું સાભળ કાર્યો
પાદિને ધારણ કરનારો જે જીવ તે ‘અગ્નિ’ કહેવાય છે
અને કારણે પાદિને ધારણ કરનારો જે ઈશ્વર તે ‘સં’
કહેવાય છે, પરંતુ તેઓ બંને ઉપાધિનો જ્યારે ત્યાગ
કરે છે, ત્યારે એક નિષ્કલ બ્રહ્મ જ કહેવાય છે.^{૪૦}
તે મને પૂછ્યું કે, તપા કોણ અને અતપા કોણ?
તેનો ઉત્તર તું સાભળ પ્રકૃતિને વિક્રાનો તપા કહે
છે અને નિષ્કલ પુરુષને અતપા કહે છે,^{૪૧} તેમ જ
પ્રકૃતિ અવેદ કહેવાય છે અને પુરુષ વેદ કહેવાય

છે. વળી તેં મને પૂછ્યું કે, ચત્ર કોણ અને અચત્ર કોણ, તે પણ મારી પાસેથી સાંભળ. ૪૨ પ્રકૃતિ જે વિકારયુક્ત થઈને જગતનું ઉત્પત્તિકારણ તથા વિનાશકારણ ગણાય છે, તેને વિદ્વાનો ચત્ર કહે છે અને પુરુષ જે વિકારને યાગ્યા વિના જ જગતની ઉત્પત્તિને તથા વિનાશનો કર્તા ગણાય છે, તેને નિશ્ચય અથવા અચત્ર કહેવામાં આવે છે. ૪૩ ભેદે શાસ્ત્રદિષ્ટિએ તો પ્રકૃતિ જ અવેદ્ય ગણાય છે અને પુરુષ જ વેદ્ય ગણાય છે, તથાપિ પ્રકૃતિ દેશ્ય હોવાને લીધે વેદ્ય પણ કહેવાય છે અને પુરુષ અદેશ્ય હોવાને લીધે અવેદ્ય પણ કહેવાય છે. ૪૪ વળી અધ્યાત્મશાસ્ત્રમાં એવો નિશ્ચય કરવામાં આવ્યો છે કે, પ્રકૃતિ અને પુરુષ એ બન્ને અજ્ઞાની છે, અનાદિ છે, અક્ષય છે, અજન્મા છે અને નિત્ય છે. ૪૫* વિદ્વાનો કહે છે કે, જગતના ઉત્પત્તિકાળે પણ પુરુષ કેવળ અક્ષય રહે છે, માટે જ તેને અજન્મા અને અવિકારી કહેવામાં આવે છે અને પુરુષનો કદી ક્ષય જ થતો નથી, માટે તેને અક્ષય પણ કહે છે. ૪૬ તેમ જ પ્રકૃતિ શુષ્કોને ઉત્પન્ન કરનારી છે, તેથી તેમાં નિવાસ કરનારા શુષ્કોનો કદી નાશ થાય છે, તોપણ તેને વિદ્વાનો અક્ષય કહે છે. બસ, આત્મ નામ જ આત્મીક્ષિકી વિદ્યા કહેવાય છે કે, જે વિદ્યા ત્રયી, વાતા અને હંડનીતિની અપેક્ષાએ ચોથી છે અને ભોક્ષ મેળવવામાં સુખ્ય હેતુરૂપ છે. ૪૭

હે વિશ્વાવસુ ! પ્રત્યેક મનુષ્યે શુરુગુહે નિવાસ કરવારૂપ યતન કરીને શવલુપમનાદિક દ્વારા આત્મીક્ષિકી વિદ્યા સહિત ઋક, સામ અને યજુર્વેદરૂપ ધન સંપાદન કરવું, એમ સર્વ વેદોનો ઓકાંત સિદ્ધાંત છે, ૪૮ કેમ કે હે ગંધર્વ રાજા ! સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ

* આ શ્લોક ઉપર કોઈને શંકા થવાનો સંભવ છે કે, પ્રકૃતિ તો જડ છે, જેથી અજ્ઞાની હોઈ શકે, પણ પુરુષ કે જે ચેતન છે, તેને અજ્ઞાની કેમ કહી શકાય? તેનું સમાધાન કરવા માટે દીકાકાર નીલકંઠે લખ્યું છે કે, પુરુષ પણ પોતાનામાં દૃષ્ટિવિપયના અભાવને લીધે પોતે પોતાને બાણી શકતા નથી; તેમ જ ક્રુપ, અક્ષય, અજ્ઞ અને નિત્યના સંબંધમાં પણ કેવળ વ્યવહારદિષ્ટિએ જ પુરુષ તથા પ્રકૃતિની તુલના છે, એમ સમજવું. વસ્તુતઃ ક્રુપ, અક્ષય, અજ્ઞ અને નિત્ય એ ચારે નિરોપણ કેવળ પુરુષને જ લાગુ થાય છે.

જે પરમાત્મતત્ત્વમાંથી આકાશાદિ સર્વ પદાર્થો ઉત્પન્ન થાય છે અને પુનઃ તે અધિષ્ઠાનમાં જ લય પામી જાય છે, તે વેદના અર્થરૂપ આત્મવસ્તુને જેઓ જાણતા નથી, તેઓ આ સંસારમાં વારંવાર બ્રમણ કર્યા કરે છે. ૪૯ જે પુરુષ અંગ-ઉપાંગ સહિત વેદોનું અધ્યયન કરેલું હોય છે, છતાં વેદ દ્વારા સાક્ષાત્કાર કરવા યોગ્ય પરમાત્મતત્ત્વનું જ્ઞાન સંપાદન કરેલું નથી, તે પુરુષ કેવળ વ્યર્થ વેદશાસ્ત્રને ભારવાહી જ ગણાય છે, વેદિયું ટોર ગણાય છે. ૫૦ હે ઉત્તમ ગંધર્વ ! કોઈએક પુરુષ કે જેને ધી મેળવવાની ઇચ્છા હોય છે, તે ભે ગધેડીના રૂપનું મંથન કરે છે, તો તેમાંથી ધી મેળવી શકતો નથી, પણ વિષ્ણુના જેવો દુર્ગંધી પદાર્થ જ મેળવે છે; ૫૧ એ જ પ્રમાણે જે પુરુષ વેદવેત્તા થયેલો હોય છતાં વેદ્ય આત્માને તથા અવેદ્ય પ્રકૃતિને જાણતો નથી, (અર્થાત્ પ્રકૃતિ તથા પુરુષના વિવેકને કરી જાણતો નથી.) તે પુરુષ કેવળ મૂઢ બુદ્ધિનો ગણાય છે અને વેદશાસ્ત્રના જ્ઞાનનો વ્યર્થ ભારવાહી જ કહેવાય છે; ૫૨ માટે પ્રત્યેક પુરુષે નિત્યતત્પર અંતરાત્મા વડે પ્રકૃતિ અને પુરુષનો જ સાક્ષાત્કાર કરવો જોઈએ, જેથી પુનઃ પુનઃ જન્મમરણનો સંભવ જ ન રહે. ૫૩ આ સંસારમાં નિરંતર જન્મમરણ થયા જ કરે છે, તેનો મનમાં વિચાર કરીને પુરુષે વેદોક્ત કર્મકાંડ સંબંધી નાશવંત ધર્મનો ત્યાગ કરવો અને અવિનાશી યોગધર્મનો જ આશ્રય કરવો. ૫૪ હે કશ્યપ ગોત્રના વિશ્વાવસુ ! હરકોઈ પુરુષ નિરંતર ભયારે આત્મવસ્તુનો જ સાક્ષાત્કાર કરે છે, (શુદ્ધ એવા ત્વં પદાર્થનું જ નિરંતર દર્શન કરે છે,) ત્યારે તે કેવળસ્વરૂપ થાય છે-અવિદ્યાથી મુક્ત થાય છે અને છન્વીસમા શુદ્ધ સ્વરૂપને જોઈ શકે છે. (કેવળ તત્ત્વ પદાર્થને જ સર્વત્ર જુએ છે.) ૫૫ જે પુરુષ મૂઢ હોય છે, તેને જ સનાતન અને અદેશ્ય એવા પરમાત્મા તથા પચીસમે જીવાત્મા અન્યોન્યથી ભિન્ન દેખાય છે, અર્થાત્ મૂઢ પુરુષોની દૃષ્ટિએ જ જીવાત્મા અને પરમાત્મા એવાં ભિન્ન સ્વરૂપો દૃષ્ટિગોચર થાય છે; પરંતુ વેદાંતનિષ સાંખ્યવેત્તાઓને તો જીવાત્મા અને પરમાત્મામાં કંઈ ભેદ જ દેખાતો નથી. ૫૬ જન્મમૃત્યુના ભયને લીધે પરમ તત્ત્વને મેળવવા ઇચ્છનારા સાં

વેત્તાઓ અને યોગીઓ બન્ને પચીસમા અવિનાશી જીવાત્માને તથા છઠ્વીસમા નિષ્કલ પરમતત્ત્વને અન્યોન્યથી ભિન્ન બેવાતું અભિનંદન આપતા જ નથી, અર્થાત્ સાખ્યશાસ્ત્રીઓ અને યોગીઓ બન્ને ના મતમા જીવાત્મા અને પરમાત્માનું એકત્વ જ સિદ્ધ કરેલું છે ૫૭

વિશ્વાવસુએ પૂછ્યું : હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! તમે કહ્યું કે, પચીસમા જીવાત્મા પણ અચ્યુત છે—અવિનાશી છે અને છઠ્વીસમા પરમતત્ત્વથી અભિન્ન છે, પરંતુ તે તેમ જ છે કે નથી, એ સંબંધમાં હું સમજી શકતો નથી, માટે તે વિષે મને સ્પષ્ટ રીતે કહો ૫૮ હે બ્રહ્મર્ષિ ! આ વિષયનું મેં જૈનીય, અસિત દેવલ, પરાશર, બુદ્ધિમાન વાર્ષગણ્ય, ભુશુ, પચ શિખ, કપિલ, શુક, ગૌતમ આદિપેણ, મહાત્મા ગર્ગ, નારદ, આસુરી બુદ્ધિમાન પુલસ્ત્ય, સનતકુમાર, મહાત્મા શુક અને તારૈ પિતા કશ્યપ વગેરે ધણા મહાત્માઓ પાસેથી શ્રવણ કર્યું છે તેમ જ નેદ્ર, બુદ્ધિમાન વિશ્વરૂપ, દેવતાઓ, પિતૃઓ અને દૈત્યો પણ કહે છે કે, સંપૂર્ણ રીતે બહુવા યોગ્ય એવું એક પરમતત્ત્વ જ નિત્ય છે, એમ મેં સાંભળ્યું છે (તોપણ મને તમારા પર જ વિશ્વાસ છે માટે) હે બ્રાહ્મણ ! આ વિષયને તમારી બુદ્ધિથી જ સ્ફુટ થયેલો સાબળવા હું ઇચ્છુ છું, કેમ કે તમે સર્વના કરતા શ્રેષ્ઠ છો, સર્વ શાસ્ત્રોના વક્તા છો અને અત્યંત બુદ્ધિમાન છો. ૫૯-૬૪ વળી હે બ્રાહ્મણ ! આ જગતની કોઈપણ વસ્તુ તમારાથી અબદી નથી, તમે દેવલોકમા તથા પિતૃલોકમા શ્રીતિના ભડાર કહેવાઓ છો. ૬૫ ઉપરાત બ્રહ્મલોકમા વસનારા મહર્ષિઓ પણ કહે છે કે, નિરંતર તેજસ્વી ગણાતા જ્યોતિર્ગણોના પતિ ભગવાન સૂર્યે પોતે જ તમને ચતુર્વેદ સમર્પણ કર્યો છે, ૬૬ તેમ જ હે બ્રહ્મન યાજ્ઞવલ્કય ! તમે સંપૂર્ણ સાખ્યજ્ઞાન અને સંપૂર્ણ યોગશાસ્ત્ર સંપાદન કર્યું છે અને વિશેષમા ચર તથા અચરને પણ તમે નિઃસંશયપણે જાણો છો, માટે માખણરૂપ ધી સમાન આ તત્ત્વજ્ઞાન તમારી પાસેથી જ શ્રવણ કરવા હું ઇચ્છુ છું. ૬૭-૭૮

યાજ્ઞવલ્કયે કહ્યું : હે શ્રેષ્ઠ ગર્ધર્વ ! હું તને સંપૂર્ણ તત્ત્વજ્ઞાનને ધારણ કરનારો જ માનું છું, (અર્થાત્ તું સંપૂર્ણ રીતે તત્ત્વજ્ઞાની છે, એમ હું માનું

જ છું;) તોપણ હે રાબ ! જીવતત્ત્વના સંબંધમાં કંઈ વિશેષ જાણવાની ઇચ્છાથી તું મને પ્રશ્ન કરે છે, માટે હું તને શાસ્ત્રાનુસાર તે કહું છું. તું સાંભળ. ૬૯ હે ગર્ધર્વ ! પ્રકૃતિ જે કેવળ અબુદ્ધ્યમાન—અજ્ઞાનરૂપ અથવા જડ કહેવાય છે, તેને પચીસમું તત્ત્વ જીવાત્મા જાણી શકે છે, પરંતુ (જડ એવી) પ્રકૃતિ પચીસમા પુરુષ જીવને જાણી શકતી નથી.* વળી પ્રકૃતિમા ચિદાત્માની છાયા પડે છે, તેથી જ તેને ‘પ્રધાન’ કહેવામા આવે છે, એમ સાખ્ય તથા યોગશાસ્ત્રને જાણનારા વિદ્વાનો વેદોક્ત દ્વિતાત્વે* અનુસરીને કહે છે. ૭૦-૭૧ હે નિર્દોષ ગર્ધર્વ ! ચિદાભાસથી ભિન્ન એવો સાક્ષી (જાગૃત અને સ્વપ્ન અવસ્થામા) અનેક દૃશ્ય પદાર્થોને જ્યારે જુએ છે, અર્થાત્ તે તે પદાર્થોની સાથે જ્યારે સંબધવાળો થાય છે, ત્યારે (પોતાને) જોવીસમા પ્રધાન તત્ત્વરૂપ અથવા પચીસમા જીવતત્ત્વરૂપ માને છે, પણ જ્યારે સુષુપ્તિ અથવા નિર્વિકલ્પ સમાધિ અવસ્થામા કોઈ જાતના દૃશ્ય પદાર્થને જોતો નથી એટલે કોઈ પણ પદાર્થના સંબધથી રહિત હોય છે—ત્યારે (પોતાને) છઠ્વીસમા પરમાત્મતત્ત્વરૂપ જ જુએ છે. ૭૨ પ્રધાન અથવા પ્રકૃતિ જેને જોવીસમું

* અર્થાત્ પુરુષ અથવા જીવની ચેતનસત્તાને લીધે જ જડ એવી પ્રકૃતિ પ્રકાશમાન થાય છે—ચેતનના જેવી હોય તેમ જજાય છે, કહેવાને આશય એ છે કે, ચેતન રસપ્ત એવું જીવતત્ત્વ બુદ્ધિ આદિ-પ્રકૃતિનું અગોચર છે અને તેથી જ તેને નિષ્કલ કહેવામા આવે છે.

× તે દૃષ્ટાંત આ પ્રમાણે પ્રસિદ્ધ છે
 एक एव तु भूतत्वा भूते भूते व्यवस्थित ।
 एकया बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत् ॥
 એકનો એક જ જીવાત્મા પ્રત્યેક જીવતી અદર રહેલો છે, માત્ર જળમા દેખાતા ચંદ્રના પ્રતિબિંબની પેઠે ઔપાધિક ભેદને લીધે જ ભિન્ન ભિન્ન સ્વરૂપવાળો દેખાય છે આ દૃષ્ટાંત ઉપરથી એ જ સિદ્ધ થાય છે કે, ‘પ્રવી-યતે ચિત્તિચ્છાયા અસ્મિન્’ इति प्रचलम् । અર્થાત્ જેમા ચેતનની છાયા પડે છે, તેને જ પ્રધાન અથવા પ્રકૃતિ કહેવામા આવે છે.

+ આ બોલકોના સ્પષ્ટ આશય ટીકાકાર નીલકંઠે આ પ્રમાણે આપ્યો છે—જેને આપણે સાક્ષી કહીએ છીએ, તે એક જ જ્યારે સ્વપ્ન-પદાર્થોની સાથે સંબધ ધરાવે છે, ત્યારે જીવતત્ત્વ કહેવાય છે, પણ જ્યારે સ્વપ્ન-પદાર્થોની

તરવ માનવામાં આવે છે, તે (ચિત્શક્તિની સત્તાને લીધે પોતાને) જુએ છે, તેપણ પચીસમા જીવાત્માને જોઈ શકતી નથી અને પચીસમા જીવાત્મા (ન્યારે જ્ઞાનદશામાં આવે છે ત્યારે) એમ જ માને છે કે, મારા સિવાય અથવા મારા કરતાં પર એવું બીજું એક પણ તરવ આ જગતમાં નથી; (અર્થાત્ ચોવીસમું પ્રધાન આત્મસ્વરૂપ નથી, પણ પચીસમો જીવ જ આત્મસ્વરૂપ છે.) માટે જ્ઞાનદર્શી મનુષ્યોએ ચોવીસમા પ્રધાનને (પ્રકૃતિને) આત્મા તરીકે કહી માનવું જ નહિ. જો એક માછલું જળને અનુસરે છે અને જળની પ્રવૃત્તિ પ્રમાણે જ પોતે પ્રવૃત્તિ કરે છે-જળવહે છે, ત્યારે પોતે પણ વહે છે, તેમ જીવાત્મા પણ પ્રકૃતિને અનુસરીને સંસારમાં પ્રવૃત્તિ કરે છે; પરંતુ આપણે જેમ જાણી શકીએ છીએ કે, માછલું જળથી ભિન્ન જ છે, તેમ જ્ઞાની પુરુષ પણ પોતાના જ્ઞાનબળથી જાણી શકે છે કે, જીવાત્મા પ્રકૃતિથી ભિન્ન જ છે. જીવને (અજ્ઞાનને લીધે) પ્રકૃતિ ઉપર સ્નેહ થાય છે, નિત્યના સહવાસ થાય છે, તેના પરના અહંભાવ બંધાય છે અને પરમાત્માની સાથેના ઐક્યને પોતે જ્યારે જાણી જાય છે, ત્યારે અમુક કાળ પચત તેને સંસારમાં ફૂળી રહેવું પડે છે, પણ કાળે કરીને તેને જ્યારે જ્ઞાન થાય છે અને તેને લીધે પોતે જાણી શકે છે કે, ‘હું જ શુદ્ધ ચિદાત્મા છું’ ત્યારે તેના મોક્ષ થાય છે. ૭૩-૭૪ જે સમયે જીવાત્માને આવા પ્રકારનું જ જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે કે, ‘આ પ્રકૃતિ મારાથી ભિન્ન છે અને હું તે પ્રકૃતિથી ભિન્ન છું’ ત્યારે તેને સાક્ષાત્કાર થાય છે કે, ‘છન્વીસમો પરમાત્મા તે કેવળ હું પોતે જ છું.’ જોકે (લૌકિક દૃષ્ટિએ) એમ જણાય છે કે, ‘છન્વીસમો પરમાત્મા જીવાત્માથી ભિન્ન છે અને પચીસમો જીવાત્મા પરમાત્માથી ભિન્ન છે,’ પણ તરવેતા સાધુ પુરુષોનાં તો એ જ અનુભવ છે કે, ‘પરમાત્મા જીવાત્માના અધિષ્ઠાનરૂપ છે, તેથી જીવાત્મા અને પરમાત્મા બન્ને એક જ છે, ૭૭-૭૮ આવા અનુ-

સાથે અથવા પ્રજાતની સાથે સંબંધ ધરાવતો નથી, ત્યારે પરમાત્મા જ કહેવાય છે.

x અહીં એ જ કહેવાનું છે કે, ચોવીસમું તરવ પ્રકૃતિ જ આત્મારૂપ છે, એવી ચાવૌક અને બૌદ્ધની માન્યતા કેવળ જુલમરેલી જ છે.

ભવને લીધે જ તે સાધુપુરુષો જેઓ જન્મમૃત્યુના ભયથી ભયભીત રહે છે, યોગ અથવા સાંખ્ય ઉપર જ નિશ્ઠા રાખે છે, નિત્ય પવિત્ર હોય છે અને પરમાત્માના જ મુખ્ય આશ્રય લે છે, તેઓ પચીસમા અવિનાશી જીવતરવને પરમાત્માથી ભિન્ન જોવાનું પસંદ કરતા નથી, પણ હે કશ્યપગોત્રી ગંધર્વ ! તે જીવતરવને છન્વીસમા પરમાત્મારૂપ જ જુએ છે. ૭૬ મનુષ્ય જ્યારે કેવળ પરમાત્મારૂપ જ બની રહે છે અને પોતાને છન્વીસમા તરવરૂપે જ જ્યારે જુએ છે, ત્યારે સર્વજ્ઞ અને વિદ્વાન થઈને કહી પુનર્જન્મ પામતો નથી. ૮૦ હે નિર્દોષ વિશ્વાવસુ ! એ પ્રમાણે મેં શ્રીત્રિમાં દર્શાવ્યા પ્રમાણે જ પ્રકૃતિ, જીવ અને પરબ્રહ્મનું સ્વરૂપ યથાર્થ રીતે તને કહ્યું. ૮૧ જે પુરુષ દૃઢાને તથા દશ્યને તેમ જ જ્ઞાનને તથા જ્ઞેયને કહી ભિન્નસ્વરૂપે જોતો નથી, તે પુરુષને કેવળ પરમાત્મારૂપ કહી શકાય છે, પચીસમા ચિદાત્મારૂપ પણ કહી શકાય છે, જગતના આધકારરૂપ કહી શકાય છે અથવા મહત્તરવાદિ કાર્યરૂપ પણ કહી શકાય છે. ૮૨

વિશ્વાવસુએ કહ્યું : હે સમર્થ યાજ્ઞવલ્ક્ય ! તમે મને સત્ય કલ્યાણ દર્શાવ્યું છે અને સર્વ દેવોના આદ્ય તથા કલ્યાણના હેતુરૂપ પરબ્રહ્મના સ્વરૂપ યથાવત જ્ઞાન કહ્યું છે, માટે તમારું અક્ષય કલ્યાણ થાવ અને તમારું મન તથા યુદ્ધિ નિત્ય કલ્યાણમાં જ રમણુ કરો. ૮૩

યાજ્ઞવલ્ક્યે કહ્યું : હે જનક રાજા ! એ પ્રમાણે કહીને તે મહાત્મા ગંધર્વે પ્રદક્ષિણ કરીને મને અભિનંદન આપ્યું. એટલે મેં પણ સંતોષપૂર્ણ દૃષ્ટિથી તેની સામે જોયું. પછી પોતાના ભપકાબંધ દેખાવથી પ્રકાશમાન જણાતો તે ગંધર્વ આકાશમાર્ગે ચાલ્યો ગયો. ૮૪ હે રાજા ! તે ગંધર્વે મેં કહેલા જ્ઞાનનો બ્રહ્માદિક દેવતાઓને ઉપદેશ આપ્યો છે, કેટલાએક મનુષ્યોને ઉપદેશ આપ્યો છે, કેટલાએક નાગરાજાઓને ઉપદેશ આપ્યો છે અને

* ડીકાકાર નીલકંઠ લખે છે કે, આ શ્લોકમાં ‘ય एवं વેદાદં બ્રહ્માસ્મીતિ ॥ इदं सर्वं भवति’ ને પુરૂષ એમ જાણે છે કે, હું પરબ્રહ્મસ્વરૂપ છું, તેને આ સર્વ જગતરૂપ કહી શકાય છે. આ શ્રુતિવાક્યના અર્થને સ્પષ્ટ રીતે વર્ણવી બતાવ્યો છે !

જ્ઞાનમાર્ગને આશ્રય કરનારા સિદ્ધ પુરુષોને પણ ઉપદેશ આપ્યો છે.^{૮૫} કારણ તે સાંખ્યધર્મમાં આસક્ત રહેનારા સાંખ્યશાસ્ત્રીઓને, યોગધર્મમાં પરાયણ રહેનારા યોગીઓને તથા મોક્ષની ઇચ્છા રાખનારા બીજા કેટલાએક મનુષ્યોને મેં કહેલા આ જ્ઞાનમાંથી જ પ્રત્યક્ષ જ્ઞાનેવામાં આવ્યું છે. હે રાજાઓમાં સિદ્ધ સમાન જનકરાજ ! વિદ્વાનો પણ એમ જ કહે છે કે, જ્ઞાન સંપાદન કરવાથી જ મોક્ષ થાય છે, અજ્ઞાનથી કદી મોક્ષ થતો નથી, માટે જેમ બને તેમ જ્ઞાનનું જ યથાર્થ રીતે શોધન કરવું જોઈએ, જેથી પોતાના આત્માને જન્મમરણના ફેરામાંથી મુક્ત કરાવી શકાય.^{૮૬-૮૭} હરકોઈ શ્રદ્ધાળુ મનુષ્યે બ્રહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, શૂદ્ર અથવા તેના કરતાં પણ કોઈ નીચ મનુષ્ય પાસેથી નિરંતર જ્ઞાન સંપાદન કરવું જોઈએ અને તે જ્ઞાન પર શ્રદ્ધા રાખવી જોઈએ; કારણ કે નિત્ય શ્રદ્ધાસપક્ષ રહેનારા મનુષ્યમાં જન્મમરણનો સંચાર થઈ શકતો નથી.^{૮૮} હું મારી બ્રહ્મયુદ્ધિપૂર્વક તેને તરતજાઓને ઉપદેશ આપું છું કે, બ્રાહ્મણાદિ સર્વે વર્ણો કેવળ બ્રહ્મથી જ ઉત્પન્ન થયા છે અને તેઓ સર્વે નિત્ય બ્રહ્મનું જ ઉચ્ચારણ કરે છે, એટલું જ નહિ પણ (તું લલકમાં રાખ કે,) આ સમગ્ર વિશ્વ કેવળ બ્રહ્મસ્વરૂપ છે,^{૮૯} બ્રહ્મના મુખમાંથી બ્રાહ્મણે ઉત્પન્ન થયા છે, બ્રહ્મના બાહુઓમાંથી ક્ષત્રિયો જન્મ્યા છે, બ્રહ્મની નાભિમાંથી વૈશ્યો ઉત્પન્ન થયા છે અને બ્રહ્મના ચરણોમાંથી શૂદ્રો ઉત્પન્ન થયા છે; માટે સર્વે વર્ણોને બ્રહ્મથી ભિન્ન જાણવા નહિ.^{૯૦} હે રાજા ! મનુષ્યે કેવળ અજ્ઞાનને લીધે જ તે તે અનેક કર્મોથી પ્રાપ્ત થનારી યોનિઓમાં જન્મે છે અને તે રીતે જ પાછા મરણધર્મને પામે છે. એ ઉપરથી જણાય છે કે, જ્ઞાનહીન મનુષ્યો પોતાના ઘોર અજ્ઞાનને અધીન થઈને જ પ્રકૃતિની સંસારભળમાં ફસાઈ પડે છે;^{૯૧} માટે હે રાજા ! મનુષ્યે હરકોઈ ઉપાયે કેવળ જ્ઞાન જ પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ કે, જે જ્ઞાન સર્વત્ર રિયતિ કરી રહ્યું છે અને આ સમયે મેં તને કહ્યું પણ છે. જે પુરુષ કેવળ જ્ઞાનમાં જ નિષ્ઠા રાખનારો હોય છે, તે ભલે ગમે તે વર્ણમાં ઉત્પન્ન થયો હોય, તોપણ બ્રાહ્મણ જ ગણાય છે અને તેવા જ્ઞાનનિષ્ઠ પુરુષ ને જ નિત્યસિદ્ધ મોક્ષપદ પ્રાપ્ત થાય છે એમ વિદ્વાનો

કહે છે.^{૯૨} હે જનકરાજ ! એ રીતે તે' મને જેના સંબંધમાં પ્રથમ પૂછ્યો હતો, તેના મેં તને યથાર્થ રીતે ઉત્તર આપ્યો છે, માટે હવે તું શોકરહિત થા. મેં તને ઉત્તમ પ્રકારે ઉપદેશ આપ્યો છે, માટે તેને અનુસરીને તું તારા ઇષ્ટ અર્થને સફળ કર, તારું નિત્ય કલ્યાણ થાઓ.^{૯૩}

લીંબે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! બુદ્ધિમાન યાજ્ઞવલ્ક્યે એ પ્રમાણે ઉપદેશ આપ્યો, એટલે મિથિલાનો અધિપતિ રાજા જનક અત્યંત પ્રસન્ન થયો.^{૯૪} પછી તે મોક્ષવેત્તા રાજાએ મહામુનિ યાજ્ઞવલ્ક્યની પ્રદક્ષિણા કરી અને તે મહામુનિ ત્યાંથી ગયા. એ પછી ત્યાં બેસીને તેણે બ્રાહ્મણોને એક કરોડ ગાયોનું દાન આપ્યું; કેટલુંએક સુવર્ણ આપ્યું અને ખોખા ભરીને રાનો આપ્યાં.^{૯૫-૯૬} પછી કેટલોક કાળ વીતી ગયો, એટલે પોતાના પુત્રને વિદેહ રાજ્યાસને બેસાડીને મિથિલાપતિ જનકરાજાએ સંન્યાસધર્મને આશ્રય કર્યો.^{૯૭} હે રાજેન્દ્ર ! તે જનકરાજાએ સાંખ્ય તથા યોગશાસ્ત્રનો સંપૂર્ણ અભ્યાસ કર્યો હતો, અવિદ્યા(અજ્ઞાન)થી ઉત્પન્ન થનારા ધર્મ તથા અધર્મનો ત્યાગ કર્યો હતો, એટલું જ નહિ, પણ હું અનંત છું, ત્રણે પ્રકારના પરિચેદથી રહિત છું' આવો મનમાં નિશ્ચય કરીને ધર્મ-અધર્મ, પુરુષ-પાપ, સત્ય-અસત્ય અને જન્મ તથા મૃત્યુને પ્રકૃતિમાંથી જ ઉત્પન્ન થનાર માન્યું હતું અને આ સર્વ જગતને વ્યક્ત (બુદ્ધિ આદિ) અને અવ્યક્ત (અજ્ઞાન)ના જ કર્મ તરીકે વિચાર્યું હતું; અર્થાત્ આ જગતને વ્યક્ત તથા અવ્યક્તના જ કાર્યરૂપે તેણે માન્યું હતું;^{૯૮-૧૦૦} કારણ કે પોતપોતાના શાસ્ત્રીય સિદ્ધાંતને અનુસરનારા સાંખ્યવેત્તાઓ અને યોગીઓ એમ જ માને છે કે, પરબ્રહ્મ ઇષ્ટ તથા અનિષ્ટથી રહિત છે અને પરથી પણ પર છે.^{૧૦૧} વળી તે વિદ્વાનો કહે છે, પરબ્રહ્મ નિત્ય છે-અવિનાશી છે અને પવિત્ર છે, માટે હે મહાપુરુષ ! તમે પણ(એ પરબ્રહ્મસ્વરૂપ હોવાને લીધે) નિત્ય પવિત્ર જ થાઓ. આ જગતમાં જે કંઈ આપવામાં આવે છે, જે કંઈ નો લાભ થાય છે, જે કંઈ આપેલું હોય છે, જેના સંબંધમાં સંમતિ અપાય છે, જે કોઈ દાન દેનારો છે અને જે કોઈ પ્રતિશ્રદ્ધ કરનારો છે, તે સર્વ કેવળ આત્મારૂપ જ છે.^{૧૦૨-૧૦૩} આત્મા એક જ આત્મારૂં

સ્વરૂપ છે અને આત્મા વિના બીજો કોઈ પણ પદાર્થ જગતમાં નથી, એ રીતે તમારે નિત્ય માનવું, તે સિવાય બીજો કંઈ વિચાર જ કરવો નહિ. ૧૦૪ જે વિદ્વાન પુરુષે પ્રકૃતિને, છુપવે તથા પરમાત્માને જાણ્યા નથી, તેણે જ તીર્થયાત્રા તથા યજ્ઞો કરવામાં આસક્ત રહેલું; અર્થાત્ પ્રકૃતિ તથા પુરુષના વિવેક ને જાણનાર જ્ઞાની પુરુષને તીર્થયાત્રા અને યજ્ઞો કરવાની કંઈ જરૂર જ નથી. ૧૦૫ હે કુરુનેંદ્રન ! સ્વાધ્યાયો કરવાથી, વિવિધ પ્રકારનાં તપશ્ચરણો કરવાથી અથવા અનેક જાતના યજ્ઞયાગ કરવાથી મોક્ષ કદી પ્રાપ્ત થતો નથી, માત્ર પરમાત્માનું જ્ઞાન સંપાદન કરીને જ મનુષ્ય સર્વત્ર પૂર્ણ છે. (અને મોક્ષને પામે છે.) ૧૦૬ જે મનુષ્ય પ્રકૃતિનું ઉપાસન કરે છે, તેને પ્રકૃતિનું સ્થાન પ્રાપ્ત થાય છે, જે મનુષ્ય અહંકારનું ઉપાસન કરે છે, તેને અહંકારનું સ્થાન મળે છે અને જે મનુષ્ય અહંકારથી પર રહેલા શ્રેષ્ઠ તત્ત્વની ઉપાસના કરે છે, તેને તે શ્રેષ્ઠ સ્થાન પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૦૭ પરંતુ જે મનુષ્યો શાસ્ત્રીય માર્ગમાં પરાયણ રહીને અવ્યક્તથી પર રહેલા પરમાત્માને જાણે છે, તેઓને જન્મમૃત્યુથી રહિત વિમુક્તપદ પ્રાપ્ત થાય છે કે, જે પદ સદૃષ્ય છે અને અસદૃષ્ય પણ છે. ૧૦૮

હે રાજા ! આ જ્ઞાન જે પૂર્વે યાજ્ઞવલ્ક્ય પાસેથી જનકરાજાએ સંપાદન કર્યું હતું, તે જ જ્ઞાનને મેં જનકરાજા પાસેથી મેળવ્યું છે. ખરેખર, આ જ્ઞાન યજ્ઞના કરતાં પણ ઘણું ઉત્તમ છે; કેમ કે યજ્ઞો કરવાથી મનુષ્ય સંસારના કલેશને તરી શકતો નથી, પણ જ્ઞાન વડે તો સંસારને તરી શકે છે. ૧૦૯ હે રાજા ! જ્ઞાનવેદનાઓ કહે છે કે, જન્મ અને મરણનું દુઃખ તે કંઈ ભૌતિક દુઃખ નથી, (કે જેને સહેલાઈથી દૂર કરી શકાય) યજ્ઞો, તપ, નિયમો અને વ્રતાનું અનુષ્ઠાન કરવાથી મનુષ્યો સ્વર્ગલોકમાં જાય છે, પણ પુણ્યનો ક્ષય થયા પછી પુનઃ પૃથ્વી પર પડે છે. ૧૧૦ માટે હે રાજા ! જે પરમ તત્ત્વને અત્યંત શ્રેષ્ઠ, મહાપવિત્ર, કલ્યાણસ્વરૂપ,

મોક્ષદાયક, નિર્મળ અને શુદ્ધ કહેવામાં આવે છે, તેની તમે ઉપાસના કરો; કેમ કે દેહના યથાર્થ સ્વરૂપને જાણીને તમે જ્ઞાનયજ્ઞની જે ઉપાસના કરશો, તો અવશ્ય તમે એક ઋષિ થઈ શકશો-તત્ત્વવેદના થઈ શકશો. ૧૧૧ પૂર્વે રાજા જનકને જે ઉપનિષદ-જ્ઞાનનો યાજ્ઞવલ્ક્યે ઉપદેશ આપ્યો હતો, તે જ આ ઉપનિષદજ્ઞાન છે, જેમાં શાશ્વત અને અવિનાશી એવા પરબ્રહ્મનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, માટે તેનું સેવન કરવાથી મનુષ્યને શોકરહિત અને પવિત્ર એવું અનરમર પદ પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૧૨

હતિ શ્રીમદ્દાશ્વારતમાં શાંતિપર્વાતમાં મોક્ષધર્મનુશાસન-પર્વમાં ' યાજ્ઞવલ્ક્યગીતા-પરબ્રહ્મ ' સ્વરૂપ અને તેના જ્ઞાનનું ફળ ' નામનો અધ્યાય ૩૧૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૧૯ મો

પંચશિખ અને જનકનો સંવાદ

॥ યાજ્ઞવલ્ક્ય ઉવાચ ॥

ऐश्वर्यं वा महत्प्राप्य धनं वा भरतर्षभ ।

दीर्घमायुरवाप्स्याथ कथं मृत्युमतिक्रमेत् ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે ભરતવંશના શ્રેષ્ઠ પિતા-મહા ! કેવું મહાન ઐશ્વર્ય પામીને અથવા કેટલું ધન સંપાદન કરીને મનુષ્ય દીર્ઘ આયુષ પ્રાપ્ત કરે ? અથવા શું કરવાથી મૃત્યુને ઉઘેંધી શકે ? ૧ શું તપ-શ્રીયો કરવાથી, મોટાં યજ્ઞયાગાદિ કર્મો કરવાથી, શાસ્ત્ર સંપાદન કરવાથી અથવા રસાયનના પ્રયોગો કરવાથી મનુષ્ય વૃદ્ધાવસ્થાને તથા મૃત્યુને પામતો નથી ? ૨

ભીષ્મે કહ્યું : આના સંબંધમાં પણ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે, કે જે ઇતિહાસમાં લિખ્ય પંચશિખનો તથા જનકનો સંવાદ વર્ણવેલો છે. ૩ પૂર્વે વેદેહ રાજા જનકે વેદવેદનાઓમાં શ્રેષ્ઠ અને ધર્મોર્થના સંશયોથી રહિત થયેલા મહર્ષિ પંચશિખને આ પ્રમાણે પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો કે, ૪ હે ભગવન ! કેવા પ્રકારનું વર્તન કરવાથી મનુષ્ય જરા તથા મૃત્યુનું ઉઘેંધન કરી શકે ? તપ કરવાથી, જ્ઞાન મેળવવાથી, યજ્ઞયાગાદિ કર્મ કરવાથી અથવા શાસ્ત્રોનું પઠનપાઠન કરવાથી શું જરા તથા મૃત્યુનું ઉઘેંધન થઈ શકે છે ? ૫

વેદેહ જનકે એવો પ્રશ્ન થયો, એટલે સર્વ

* આ શ્લોકથી ' લ્લાહ હેતે લલ્લા યજ્ઞસ્વા-સંસારને તરવા માટે યજ્ઞાદિ સાધનો જોડે નૌકારૂપ થઈ પડે છે, પણ તે નૌકાઓ અદક છે-મજબૂત નથી. ' એ શ્રુતિવાક્યનો અર્થ સ્પષ્ટ રીતે સ્પષ્ટ છે.

પદાર્થને પ્રત્યક્ષ રીતે જાણનારા મહર્ષિ પંચશિષ્યે તેને આ પ્રમાણે કહેવા માંડયું : હે રાજા ! જરા તથા મૃત્યુની કદી નિવૃત્તિ થતી નથી, છતાં તેઓની કદી નિવૃત્તિ થતી જ નથી, એમ પણ નથી.^૧ દિવસો, મહિનાઓ અને રાત્રિઓ કદી નિવૃત્ત થતાં જ નથી; (અર્થાત કાળની ગતિ અચળિત રીતે વહ્યા કરે છે) અને પ્રાણીમાત્ર નાશવંત છે, તોપણ જે મનુષ્ય નિવૃત્તિનિધારૂપ અવિનાશી માર્ગનો આશ્રય કરે છે, તેને લાંબા કાળે પણ જરામૃત્યુરહિત પદ પ્રાપ્ત થાય છે. જેમ એક પ્રવાહ નિરંતર ચાલુ રહે છે, તેમ પ્રાણીમાત્રનો વિનાશ નિરંતર ચાલુ જ રહે છે, કાળરૂપી એક મહાસાગર છે, તેને તરવા માટે કોઈ નૌકા જેવો પદાર્થ નથી. જરા અને મૃત્યુરૂપી મોટાં જૂઠાં તેમાં ધૂમી રહ્યાં છે અને હરકોઈ પ્રાણી કે જે તે કાળરૂપી મહાસાગરમાં ખેંચાઈ રહ્યું છે અને હૂમકાં ખાઈ રહ્યું છે, તેને સહાય કરવા માટે કોઈ પણ આવી શકતું નથી; એટલું જ નહિ પણ જગતનો કોઈ પણ મનુષ્ય તેનો સંબંધી થઈ શકતો નથી, તેમ જ તે પોતે પણ બીજા કોઈનો સંબંધી થઈ શકતો નથી.^{૭-૮} સ્ત્રી અથવા બીજા પાંધુઓની સાથે મનુષ્યને સંગત થયેલી છે, તે તો માર્ગમાં મળેલા મુસાફરની સંગત જેવી જ છે. આ જગતમાં સ્ત્રી પુત્રાદિની સાથેનો સમાગમ અનંતકાળપર્યંત કોઈને રહ્યો હોય, એમ પૂર્વે કદી બન્યું જ નથી.^{૧૦} જેમ વાયુ કાળે કરીને ઉત્પન્ન થયેલા વાદળાંના ઢગોને વિગેરી નાખે છે, તેમ મૃત્યુ પણ જગતમાં ઉત્પન્ન થયેલાં પ્રાણીઓ કે જેઓ અન્યોન્યના વિયોગ-હરખને લીધે વારંવાર ધૂમળશકા પાડે છે, તેઓને એકદમ દૂર ફેંકી દે છે.^{૧૨} પ્રાણી બળવાન હોય કે હુબળા હોય, નીચ હોય કે ઉચ્ચ હોય, પણ જરા અને મૃત્યુરૂપી બે વરુઓ તેઓનું ભક્ષણ કરે જ છે. આ રીતે પ્રાણીમાત્ર નાશવંત છે, તોપણ તેઓને વિશે રહેલો જૂતાત્મા નિત્યરૂપ છે-અવિનાશી છે, માટે કોઈને જન્મ થાય કે મરણ થાય, તે સમયે કોઈ પ્રકારે હર્ષ કરવો નહિ કે સંતાપ કરવો નહિ. પ્રાણીમાત્રે મનમાં આવો વિચાર કરવો જોઈએ કે, ‘હું કયાંથી આવ્યો છું, હું કોણ છું, કયાં જવાનો છું, કોનો સંબંધી છું, કયાં રહેલો છું, હવે પછી ...’ અને હું શા માટે કોનો શોક કરું

છું’^{૧૨-૧૪} હરકોઈ પ્રાણી તેનાં કર્મ પ્રમાણે જ અથવા નરકમાં જાય છે, એનો અનુભવ કરનાર પ્રાણી વિના બીજો કોણ હોઈ શકે ?’ આવો વિચાર કરીને પ્રત્યેક મનુષ્યે શાસ્ત્ર પ્રમાણે વર્તીને દામ દિક આપવું અને યજ્ઞયાગ કરવા.^{૧૫}

હવે શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તર મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમાં ‘પંચશિષ્ય અને જનકનો સંવાદ’ નામનો અધ્યાય ૩૧૯મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૨૦ મો

જનક અને સુલભાનો સંવાદ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

અપરિત્યજ્ય માર્દેચ્યં કુરુરાજર્પિત્તમ ।

કઃ પ્રાપ્નો ચિનયં બ્રુદ્યા મોક્ષતત્ત્વં વદસ્વ મે ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછયું : હે કુરુવંશના શ્રેષ્ઠ રાજા ! એવો કયો પુરુષ થઈ ગયો છે કે, જે શુદ્ધશાસ્ત્રનો ત્યાગ કર્યો વિના યુદ્ધિ વગેરેના હયસ્થાનરૂપ મોક્ષતત્ત્વને પ્રાપ્ત થયો હોય, તે મને કહો.^૧ જ્યો કે પિતામહ ! સ્થૂળદેહનો તથા સૂક્ષ્મદેહનો ત્યાગ કેવી રીતે થઈ શકે અને મોક્ષરૂપ પરમ તત્ત્વ છું તે પણ મને કહો.^૨

વિચરતી હતી.^{૭*} આખા જગતમાં બ્રમણ કરનારી તે સુલભા સંન્યાસિનીએ જ્યાં ત્યાં અનેક સંન્યાસીઓના મુખથી જનકરાજની પ્રશંસા સાંભળી કે, ‘મિથિલેશ્વર જનકરાજ મોક્ષશાસ્ત્રમાં ઘણું જ કુશળ છે.’^૮ જનકતા સંબંધમાં આવા અતિ સૂક્ષ્મ વિષયની કથા સાંભળીને સુલભાના મનમાં સંશય થયો કે, આ વાત સત્ય હશે કે નહિ? પછી તેણે સંકલ્પ કર્યો કે, મારે જનકરાજને અવશ્ય મળવું જ જોઈએ.^૯ મનમાં એવો સંકલ્પ કરીને તે બિશુકીએ પોતાના યોગબળના પ્રભાવથી પોતાના પૂર્વરૂપને ત્યાગ કર્યો અને અતિ ઉત્તમ સુંદર સ્વરૂપ ધારણ કર્યું.^{૧૦} પછી તે સુંદર સ્ત્રી જેની બ્રમરો અતિ મનોહર હતી અને જેનાં નેત્રો કમળ સમાન રમણીય હતાં, તેણે પોતાની ગમનશક્તિને શીઘ્રગામી અસ્ત્રના જેવી કરી મૂકી અને ચક્ષુના એક નિમેષ જેટલા સમયમાં જ તે મિથિલાનગરીમાં જઈ પહોંચી.^{૧૧} તે બિશુકી અનેક મનુષ્યોથી ભરપૂર અને અતિ સુંદર દેખાતી મિથિલાનગરીમાં જઈ પહોંચીને બિશ્વા લેવાને બહાને રાજા જનકને મળી.^{૧૨} રાજા પણ તેણીના સુકુમાર શરીરને જોઈ પરમ આશ્ચર્ય-ચકિત થયો અને મનમાં વિચાર કરવા લાગ્યો કે, આ કોણ હશે, કોની સ્ત્રી હશે અને ક્યાંથી આવી હશે?^{૧૩} મનમાં એવો વિચાર કર્યો પછી રાજાએ તેનું સ્વાગત કર્યું,^{૧૪} ઉત્તમ આસન ઉપર તેને બેસાડી અને પછી પાદશૌચાદિથી તેની પૂજા કરીને શ્રેષ્ઠ અન્ન વડે તેને તૃપ્ત કરી.^{૧૫} બિશુકી સુલભા ભોજન કરીને પ્રસન્ન થઈ, તે પછી સર્વ ભાગ્યોને બાણનારા પ્રાસણોના મધ્યમાં મંત્રીઓથી વીંટાયેલા રાજા જનકને અનેક પ્રકારના (મોક્ષ સંબંધી) પ્રશ્નો પૂછવા લાગી.^{૧૬} સુલભાના મનમાં પ્રથમથી જ એવો સંશય હતો કે, રાજા જનક મોક્ષ-શાસ્ત્રમાં કુશળ હશે કે નહિ? સુક્રાંતાં લક્ષણોવાળા

* આ શ્લોક ઉપર ટીકા કરતા નીલકંઠ લખે છે કે, આ ઉપરથી જણાય છે કે, સ્ત્રીઓને પણ વિવાહની પહેલાં અથવા વિવાહ થઈ ગયા પછી સંન્યાસ લેવાને માટે સ્ત્રીઓએ પણ (જો પોતાની ઇચ્છા હતી) પહેલાં અથવા વિધવા થયા પછી ત્યાગ કરીને બિશ્વાચરણ કરવું, મોક્ષ-નિર્ઙ હોઈ ધારણ કરવો અને એકાંત-

હશે કે નહિ? આવા સંશયને લીધે તે યોગવિદુષી બિશુકીએ પોતાના બુદ્ધિસત્ત્વ દ્વારા રાજાના બુદ્ધિ-સત્ત્વમાં પ્રવેશ કર્યો, પોતાનાં બન્ને નેત્રોનાં કિરણો વડે રાજાનાં બન્ને નેત્રોનાં કિરણોને સ્તબ્ધ કરી દીધાં અને પ્રશ્ન કરતાં પહેલાં જ યોગનાં બંધનોથી રાજાને બાંધી દીધો.^{૧૭,૧૮} હે મહારાજા! રાજા જનકને પણ પોતાના યોગબળના સંબંધમાં ઘણું જ ગર્વ હતો. તેણે સુલભાના અભિપ્રાયને તત્કાળ બાણી લીધો.^{૧૯} તે પછી છત્રાદિ બાહ્ય ચિહ્નોથી મુક્ત થયેલા રાજા જનકનો તથા ત્રિહંડ આદિ બાહ્ય ચિહ્નોથી મુક્ત થયેલી સુલભાનો તે સ્થળે (માત્ર એક જ સૂક્ષ્મદેહમાં) જે સંવાદ થયો હતો, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^{૨૦}

જનકે કહ્યું : હે ભગવતી! તે આવી (સંન્યાસ-ધર્મને અયોગ્ય) દીક્ષા ક્યાં ગ્રહણ કરી છે? તું હવે ક્યાં જવા ધારે છે? તું કોની સ્ત્રી છે અને ક્યાંથી આવે છે?^{૨૦} ‘હરકોઈ મનુષ્યનું’ શાસ્ત્ર-ધ્યન, વય અને જાતિ વગેરેમાં (જ્યાં સુધી સત્ય બાણવામાં આવ્યું ન હોય, ત્યાં સુધી તેના તરફ) પૂજ્યભાવ કરી બંધાતો જ નથી.’ આવા નિયમ હોવાને લીધે હું તારા અધ્યયન, વય અને જાતિના સંબંધમાં તને પ્રશ્ન પૂછું છું, માટે તેનો તું ઉત્તર આપ; કારણ કે મારો તારી સાથે સમાગમ થયો, જેથી તે સર્વ તારે મને જણાવવું જોઈએ.^{૨૧} તું બાણ કે, મેં મારાં છત્રાદિ રાજકીય ચિહ્નો ખરે જોતાં છોડી જ દીધાં છે, (અથોત હું રાજા છું, તો પણ વાસ્તવિક રીતે રાજ્યથી મુક્ત જ છું.) હું તને સારી રીતે બાણવા ઇચ્છું છું અને હું માનું છું કે, મારે તને માન આપવું તે યોગ્ય જ છે.^{૨૨} મેં જેની પાસેથી આ મોક્ષ સંબંધી જ્ઞાન પૂર્વે સંપાદન કર્યું છે અને જેની સંપૂર્ણ બીજે કોઈ પણ પુરુષ મોક્ષનું પ્રવચન કરવા માટે અસમર્થ છે, તે મારા આચાર્યને હું ઝોળખાવું છું, તે પણ તું મારી પાસેથી સાંભળ. મારા શુરુતું નામ ‘બિશુ પંચશિખ’ છે, તેમનો જન્મ પરાશરગોત્રમાં થયેલો છે, તેઓની વય વૃદ્ધ છે અને તેઓ પોતે એક ચોટા મહાત્મા છે; તે જ પંચશિખ બિશુનો હું પરમમાન્ય શિષ્ય છું.^{૨૩,૨૪} તે મારા શુરુએ જ્ઞાનકાંડ, ઉપાસનાકાંડ તથા કર્મકાંડના માર્ગોને યથાર્થ રીતે બણ્યા છે અને ત્રણ પ્રકારના

પદાર્થને પ્રત્યક્ષ રીતે બ્ધજુનારા મહર્ષિ પંચશિખે તેને આ પ્રમાણે કહેવા માંડયું : હે રાજા ! જરા તથા મૃત્યુની કદી નિવૃત્તિ થતી નથી, છતાં તેઓની કદી નિવૃત્તિ થતી જ નથી, એમ પણ નથી. ^૧ દિવસો, મહિનાઓ અને રાત્રિઓ કદી નિવૃત્ત થતાં જ નથી; (અર્થાત્ કાળની ગતિ અરખલિત રીતે વહ્યા કરે છે) અને પ્રાણીમાત્ર નાશવંત છે, તોપણ જે મનુષ્ય નિવૃત્તિનિષ્ઠા રૂપ અવિનાશી માર્ગનો આશ્રય કરે છે, તેને લાંબા કાળે પણ જરામૃત્યુરહિત પદ પ્રાપ્ત થાય છે. જેમ એક પ્રવાહ નિરંતર ચાલુ રહે છે, તેમ પ્રાણીમાત્રનો વિનાશ નિરંતર ચાલુ જ રહે છે, કાળરૂપી એક મહાસાગર છે, તેને તરવા માટે કોઈ નૌકા જેવો પદાર્થ નથી, જરા અને મૃત્યુરૂપી મોટાં ઝૂકા તેમાં ધૂસી રહ્યાં છે અને હરકોઈ પ્રાણી કે જે તે કાળરૂપી મહાસાગરમાં ખેંચાઈ રહ્યું છે અને રૂબકાં ખાઈ રહ્યું છે, તેને સહાય કરવા માટે કોઈ પણ આવી શક્તિ નથી; એટલું જ નહિ પણ જગતનો કોઈ પણ મનુષ્ય તેનો સંબંધી થઈ શકતો નથી, તેમ જ તે પોતે પણ બીજા કોઈનો સંબંધી થઈ શકતો નથી. ^{૭-૮} આ અથવા બીજા બંધુઓની સાથે મનુષ્યને સંગત થયેલી છે, તે તો માર્ગમાં મળેલા મુસાફરની સંગત જેવી જ છે. આ જગતમાં આ પુત્રાદિની સાથેનો સમાગમ અનંતકાળ પર્થંત કોઈને રહ્યો હોય, એમ પૂર્વે કદી બન્યું જ નથી. ^{૧૦} જેમ વાયુ કાળે કરીને ઉત્પન્ન થયેલા વાહનાં હજોને વિખેરી નાખે છે, તેમ મૃત્યુ પણ જગતમાં ઉત્પન્ન થયેલાં પ્રાણીઓ કે જેઓ અન્યોન્યના વિયોગ-હઃખને લીધે વારંવાર ખૂમખરાડા ખાડે છે, તેઓને એકદમ હર ફેંકી દે છે. ^{૧૧} પ્રાણી બળવાન હોય કે હુબળા હોય, નીચ હોય કે ઉચ્ચ હોય, પણ જરા અને મૃત્યુરૂપી બે વરુઓ તેઓનું ભક્ષણ કરે જ છે. આ રીતે પ્રાણીમાત્ર નાશવંત છે, તોપણ તેઓને વિષે રહેલો ભૂતાત્મા નિત્યરૂપ છે-અવિનાશી છે, માટે કોઈનો જન્મ યાય કે મરણ થાય, તે સમયે કોઈ પ્રકારે હર્ષ કરવો નહિ કે સંતાપ કરવો નહિ. પ્રાણીમાત્રે મનમાં આવો વિચાર કરવો જોઈએ કે, ‘હું કયાંથી આવ્યો છું, હું કોણ છું, કયાં જવાનો છું, કોનો સંબંધી છું, કયાં રહેલો છું, હવે પછી મારું શું થશે અને હું શા માટે કોનો શોક કરું

છું ?’ ^{૧૨-૧૪} હરકોઈ પ્રાણી તેનાં કર્મ પ્રમાણે સ્વર્ગ અથવા નરકમાં જાય છે, એનો અનુભવ કરનાર તે પ્રાણી વિના બીજો કોણ હોઈ શકે ? આવો વિચાર કરીને પ્રત્યેક મનુષ્યે શાસ્ત્ર પ્રમાણે વર્તીને દાનાદિક આપવું અને યજ્ઞયાગ કરવા. ^{૧૫}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમ્ભ મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં ‘પંચશિખ અને જનકનો સંવાદ’ નામનો અધ્યાય ૩૧૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૨૦ મો

જનક અને સુલભાનો સંવાદ

॥ યુધિષ્ઠિર જવાબ ॥

અપરિત્યજ્ય ગાર્હસ્થ્યં કુરુરાજપિસત્તમ ।

કઃ પ્રાપ્નો વિનયં બુદ્ધ્યા મોક્ષતત્ત્વં વદસ્વ મે ॥૧॥

યુધિષ્ઠિર પૂછયું : હે કુરુવંશના શ્રેષ્ઠ રાજર્ષિ ! એવો કયો પુરુષ થઈ ગયો છે કે, જે ગૃહસ્થાશ્રમનો ત્યાગ કર્યો વિના બુદ્ધિ વગેરેના લયસ્થાનરૂપ મોક્ષતત્ત્વને પ્રાપ્ત થયો હોય, તે મને કહો. ^૧ વળી હે પિતામહ ! સ્થળદેહનો તથા સૂક્ષ્મદેહનો ત્યાગ કેવી રીતે થઈ શકે અને મોક્ષનું પરમ તત્ત્વ શું, તે પણ મને કહો. ^૨

લીંબે કહ્યું : હે ભરતવંશી યુધિષ્ઠિર ! આ વિષયમાં પણ જનક તથા સુલભાના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે. ^૩ પૂર્વે ધર્મ-ધ્વજ નામે પ્રસિદ્ધ થયેલો જનકરાજ મિથિલા-નગરીમાં રાજ્ય કરતો હતો. તે રાજા સંન્યાસના રૂઝરૂપ સમ્યગ્દષ્ટિને (વાસ્તવિક આત્મજ્ઞાનને) પ્રાપ્ત થયો હતો. ^૪ અને તેણે વૈદિક કર્મમાર્ગમાં, મોક્ષ શાસ્ત્રમાં તથા દંડનીતિમાં ઘણો સારો પરિશ્રમ કર્યો હતો, તેમ જ ઇંદ્રિયોને વશ કરીને આખી પૃથ્વી પર તે રાજ્ય કરતો હતો. ^૫ હે મહાપુરુષ ! તે રાજાની સદ્ગતિવાળી વૃત્તિનું શ્રવણ કરીને વેદ-વેતા વિદ્વાનો તથા બીજા અનેક મહાપુરુષો તેની વૃત્તિનું અનુસરણ કરવાની સ્પૃહા રાખતા હતા. ^૬

હવે તે સમયે ભ્યારે સત્યયુગ ચાલતો હતો, ત્યારે સુલભા નામની એક બિહુકી (સંન્યાસિની) કે જેણે યોગધર્મનો (સંન્યાસધર્મનો) આશ્રય કર્યો હતો, તે પોતે એકલી જ આખી પૃથ્વી પર

વિચરતી હતી.^{૭*} આખા જગતમાં બ્રમણ કરનારી તે સુલભા સંન્યાસિનીએ જ્યાં ત્યાં અનેક સંન્યાસી-ઓના મુખથી જનકરાજની પ્રશંસા સાંભળી કે, ‘મિથિલેશ્વર જનકરાજ મોક્ષશાસ્ત્રમાં ઘણું જ કુશળ છે.’ જનકના સંબંધમાં આવા અતિ સૂક્ષ્મ વિષયની કથા સાંભળીને સુલભાના મનમાં સંશય થયો કે, આ વાત સત્ય હશે કે નહિ? પછી તેણે સંકલ્પ કર્યો કે, મારે જનકરાજને અવશ્ય મળવું જ જોઈએ.^૮ મનમાં એવો સંકલ્પ કરીને તે ભિક્ષુકીએ પોતાના યોગબળના પ્રભાવથી પોતાના પૂર્વરૂપને ત્યાગ કર્યો અને અતિ ઉત્તમ સુંદર સ્વરૂપ ધારણ કર્યું.^{૧૦} પછી તે સુંદર સ્ત્રી જેની ભ્રમરો અતિ મનોહર હતી અને જેનાં નેત્રો કમળ સમાન રમણીય હતાં, તેણે પોતાની ગમનશક્તિને શીઘ્રગામી રાત્રના જેવી કરી મૂકી અને અણુના એક નિરોધ જેટલા સમયમાં જ તે મિથિલાનગરીમાં જઈ પહોંચી.^{૧૧} તે ભિક્ષુકી અનેક મનુષ્યોથી ભરપૂર અને અતિ સુંદર દેખાતી મિથિલાનગરીમાં જઈ પહોંચીને ભિક્ષા લેવાને બહાને રાજ જનકને મળી.^{૧૨} રાજ પણ તેણીના સુકુમાર શરીરને જોઈ પરમ આશ્ચર્ય-ચકિત થયો અને મનમાં વિચાર કરવા લાગ્યો કે, ‘આ કોણ હશે, કોની સ્ત્રી હશે અને ક્યાંથી આવી હશે?’^{૧૩} મનમાં એવો વિચાર કર્યા પછી રાજાએ તેણે સ્વાગત કર્યું, ઉત્તમ આસન ઉપર તેને બેસાડી અને પછી પાદશૌચાદિથી તેની પૂજા કરીને ક્ષેપ અન્ન વડે તેને તૃપ્ત કરી.^{૧૪} ભિક્ષુકી સુલભા ભોજન કરીને પ્રસન્ન થઈ, તે પછી સર્વ ભાષ્યોને બાણનારા પ્રાણીઓના મધ્યમાં મંત્રીઓથી વીંટાયેલા રાજ જનકને અનેક પ્રકારના (મોક્ષ સંબંધી) પ્રશ્નો પૂછવા લાગી.^{૧૫} સુલભાના મનમાં પ્રથમથી જ એવો સંશય હતો કે, રાજ જનક મોક્ષ-શાસ્ત્રમાં કુશળ હશે કે નહિ? સુકૃતાં લક્ષણોવાળો

હશે કે નહિ? આવા સંશયને લીધે તે યોગવિદ્યુપી ભિક્ષુકીએ પોતાના યુદ્ધિસત્ત્વ દ્વારા રાજના યુદ્ધિ-સત્ત્વમાં પ્રવેશ કર્યો, પોતાનાં બન્ને નેત્રોનાં કિરણો વડે રાજનાં બન્ને નેત્રોનાં કિરણોને સ્તબ્ધ કરી દીધાં અને પ્રશ્ન કરતાં પહેલાં જ યોગનાં બંધનોથી રાજને બાંધી દીધો.^{૧૬/૧૭} હે મહારાજ! રાજ જનકને પણ પોતાના યોગબળના સંબંધમાં ઘણું જ ગર્વ હતો. તેણે સુલભાના અભિપ્રાયને તત્કાળ બાણી લીધો.^{૧૮} તે પછી છત્રાદિક બાહ્ય ચિહ્નોથી સુકૃત થયેલા રાજ જનકનો તથા ત્રિદંડ આદિ બાહ્ય ચિહ્નોથી સુકૃત થયેલી સુલભાનો તે સ્થળે (માત્ર એક જ સૂક્ષ્મદેહમાં) જે સંવાદ થયો હતો, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો.^{૧૯}

જનકે કહ્યું : હે ભગવતી! તેં આવી (સંન્યાસ-ધર્મને અયોગ્ય) દીક્ષા ક્યાં પ્રહણ કરી છે? તું હવે ક્યાં જવા ધારે છે? તું કોની સ્ત્રી છે અને ક્યાંથી આવે છે? ^{૨૦} ‘હરકોઈ મનુષ્યનું’ શાસ્ત્ર-ધ્યયન, વય અને જાતિ વગેરેમાં (જ્યાં સુધી સત્ય બાણવામાં આવ્યું ન હોય, ત્યાં સુધી તેના તરફ) પૂજ્યભાવ કદી બંધાતો જ નથી.’ આવો નિયમ હોવાને લીધે હું તારા અધ્યયન, વય અને જાતિના સંબંધમાં તને પ્રશ્ન પૂછું છું, માટે તેનો તું ઉત્તર આપ; કારણ કે મારે તારી સાથે સમાગમ થયો, જેથી તે સર્વ તારે મને બાણવનું જોઈએ.^{૨૧} તું બાણ છે, મેં મારાં છત્રાદિ રાજકીય ચિહ્નો પર જોતાં છોડી જ દીધાં છે, (અર્થાત્ હું રાજ છું, તો-પણ વાસ્તવિક રીતે રાજ્યથી સુકૃત જ છું.) હું તને સારી રીતે બાણવા ધમ્મું છું અને હું મારું છું કે, મારે તને માત્ર આપવું તે યોગ્ય જ છે.^{૨૨} મેં જેની પાસેથી આ મોક્ષ સંબંધી જ્ઞાન પૂર્વે સંપાદન કર્યું છે અને જેની સંયુક્ત બીજે કોઈ પણ પુરુષ મોક્ષનું પ્રવચન કરવા માટે અસમર્થ છે, તે મારા આચાર્યને હું જોળખાવું છું, તે પણ તું મારી પાસેથી સાંભળ. મારા ગુરુનું નામ ‘ભિક્ષુ પંચશિખ’ છે, તેમનો જન્મ પરાશરગોત્રમાં થયેલો છે, તેઓની વય વૃદ્ધ છે અને તેઓ પોતે એક મોટા મહાત્મા છે; તે જ પંચશિખ ભિક્ષુનો હું પરમમાન્ય શિષ્ય છું.^{૨૩/૨૪} તે મારા ગુરુએ જ્ઞાનકાંડ, ઉપાસનાકાંડ તથા કર્મકાંડના માર્ગોને યથાર્થ રીતે બાણ્યા છે અને ત્રણ પ્રકારના

* આ શ્લોક ઉપર ટીકા કરતાં નીલકંઠ લખે છે કે, આ ઉપરથી જણાય છે કે, સ્ત્રીઓને પણ વિવાહની પહેલાં અથવા વિવાહ થઈ ગયા પછી સંન્યાસ લેવાનો અધિકાર છે, માટે સ્ત્રીઓએ પણ (જો પોતાની ઇચ્છા યાવ, તો) વિવાહની પહેલાં અથવા વિધવા થયા પછી સંન્યાસધર્મને આશ્રય કરીને ભિક્ષાચરણ કરવું, મોક્ષ-શાસ્ત્રનું શ્રવણ કરવું, ત્રિદંડ ધારણ કરવો અને એકાંતમાં રહીને આત્મધ્યાન કરવું.

મોક્ષધર્મમાં પણ તેમના સંશયો દૂર થયેલા છે.^{૨૫} તે મારા આચાર્ય જેઓ શાસ્ત્રમાર્ગને અનુસરીને આ ભૂમંડલ ઉપર વિચર્યા કરે છે, તેઓ પૂર્વે વર્ષા-ઋતુના ચાર માસ સુધી મારી પાસે સુખેથી રહ્યા હતા.^{૨૬} સાંખ્યસિદ્ધાંતના મુખ્ય પદાર્થોને જેમણે યથાર્થ રીતે પ્રત્યક્ષ જોયેલા છે, તે બિહુ પંચશિષે મને રાત્ર્ય ઉપરથી બ્રહ્મ કર્યા વિના જ ત્રણે પ્રકારનો* મોક્ષધર્મ સંભળાવ્યો છે.^{૨૭} જેને લીધે હું એકલો રહીને ત્રણે પ્રકારની સમગ્ર મોક્ષવૃત્તિનું રાગાદિક-થી મુક્ત થઈને આચરણ કરું છું અને પરમ પદમાં સ્થિતિ કરું છું.^{૨૮} મોક્ષ મેળવવામાં સાધનરૂપ જ્ઞાન સંપાદન કરવાનો પરમ ઉપાય એ જ છે કે, વૈરાગ્ય વૃત્તિ ધારણ કરવી; પરંતુ તે વૈરાગ્ય પણ કેવળ જ્ઞાનથી જ ઉત્પન્ન થાય છે, કે જેના વડે મનુષ્ય સંસાર બંધનથી મુક્ત થાય છે.^{૨૯} મનુષ્યને જ્યારે જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે, ત્યારે (મનનો નાશ કરવા માટે) તે યોગાભ્યાસરૂપી યત્ન કરે છે. યત્ન જ્યારે સિદ્ધ થાય છે, ત્યારે આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે અને આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે, એટલે સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોનો નાશ થાય છે. આ રીતે (જ્ઞાન, વૈરાગ્ય અને યોગાભ્યાસ) એ ત્રણેની જેવી સિદ્ધિ થાય છે કે, તરત જ મનુષ્ય મૃત્યુનો પણ જય કરી શકે છે.^{૩૦}

* જ્ઞાનકાંડ, ઉપાસનાકાંડ તથા કર્મકાંડ, એમ ત્રણ પ્રકારનો મોક્ષધર્મ છે.

× આ ૩૦મા શ્લોકમાં તથા પૂર્વના ૨૯મા શ્લોક-માં 'વૈરાગ્ય, જ્ઞાન અને યત્નની અન્યોન્યના આશ્રય થી જ સિદ્ધિ થાય છે' એમ સૂચયું છે. આ ત્રણને જ યોગવાસિષ્ઠ આદિ પ્રત્યેક વાસનાક્ષય, વિજ્ઞાન અને મનોનાશ એવા પચાશશ્લોકોથી વર્ણવેલા છે અને તે ત્રણેની સિદ્ધિ અન્યોન્યના આશ્રયથી જ થાય છે, એમ કહેલું છે. જેમ કે,

‘તત્ત્વજ્ઞાન મનોનાશો વાસનાક્ષય एव च ।

મિથઃ કારણતો ગત્વા દુઃસાધ્યાનિ સ્થિતાનિ હિ ।

યાવદ્વિલીન ન મનો ન તાવદ્ વાસનાક્ષયઃ ।

ન ક્ષીણા વાસના યાવન્નિત્ત તાવન્ન શામ્યન્તિ ।

યાવન્ન તત્ત્વવિજ્ઞાનં તાવન્નિત્તશમ કૃતઃ ॥

યાવન્ન ચિત્તોપશમો ન તાવન્ન તત્ત્વવેદનમ્ ।

યાવન્ન વાસનાનાશસ્તાવન્ન તત્ત્વવાગમ કૃત ॥

યાવન્ન તત્ત્વસંપ્રાપ્તિર્ન તાવન્ન સનત્સય ।

एकैकशो निपेक्ष्यते यद्येते चिरमव्यलम्

તન સિદ્ધિ પ્રયચ્છતિ મત્ત્રાઃ સંકીર્તિતા इव’ ॥

એ આ જ્ઞાનની પરમ કાષ્ઠા સંપાદન કરી છે, સુખ-દુઃખાદિ દ્વંદ્વોથી હું મુક્ત થયો છું અને મોહનો તથા સંગનો ત્યાગ કરીને જ આ વ્યવહારક્ષેત્રમાં હું વિચરું છું.^{૩૧} જેમ એક ક્ષેત્ર જળથી ભીંજાયેલું હોઈને અત્યંત પોચું થયેલું હોય છે, તે જ તેમાં વાવેલું બીજ અંકુરરૂપે ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ વાસના-ઓરૂપી જળથી ભીંજાયેલા મનુષ્યના દેહરૂપી ક્ષેત્રમાં તેનાં કર્મરૂપી બીજ પુનર્જન્મરૂપ અંકુરને ઉત્પન્ન કરે છે;^{૩૨} પરંતુ બીજને માટીના એક કપાલ-માં નાખીને જો શેડી નાખ્યું હોય, તે અંકુર થવા-નાં કારણો પામીને પણ તે અંકુરિત થતું નથી-જોગી નીકળતું નથી; તેમ જ મારી બુદ્ધિને ભગ-વાન પંચશિષે (પોતાના ઉપદેશના પ્રભાવથી) છેક નિબીજ કરી નાખી છે-વાસનાબીજથી રહિત કરી નાખી છે, જેથી તેની પ્રવૃત્તિ વિષયો તરફ થતી જ નથી.^{૩૩} (વળી હું સમજ્યો છું કે,) રાગ અને દ્રેષના વિષયરૂપ સ્ત્રી, શત્રુ આદિ પદાર્થો કેવળ મિથ્યા છે-સ્વરૂપરહિત છે, જેથી મારી બુદ્ધિ શત્રુનો વધ આદિ અનર્થ કરવા તત્પર થતી નથી; તેમ જ સ્ત્રી આદિનો સંગ્રહ કરવા માટે પણ લાલસુ થતી નથી;^{૩૪} એટલું જ નહિ પણ કોઈ એક મારો મિત્ર ગણ્યો તો પુરુષ મારા જ મજા બાહુને ચંદન વડે

તત્ત્વજ્ઞાન, મનોનાશ અને વાસનાક્ષય આ ત્રણે સાધનો મોક્ષ મેળવવામાં ઉપયોગી છે, ‘પરંતુ તેઓની સિદ્ધિ અન્યોન્યના આશ્રય ઉપર જ આધાર રાખે છે, જેથી તેઓ ત્રણે અત્યંત દુઃસાધ્ય થઈ પડે છે. મનુષ્યનું મન જ્યાં સુધી લય પામ્યું નથી, ત્યાં સુધી વાસનાઓનો ક્ષય થતો નથી અને જ્યાં સુધા વાસનાઓનો ક્ષય થયો નથી, ત્યાં સુધી ચિત્તની શાંતિ કદી થતી જ નથી, તેમ જ જ્યાં સુધી તત્ત્વજ્ઞાન થયું નથી, ત્યાં સુધી ચિત્તની શાંતિ થવી દુર્લભ થઈ પડે છે અને જ્યાં સુધી ચિત્તની શાંતિ થઈ નથી, ત્યાં સુધી તત્ત્વજ્ઞાન તો કપાથી જ થઈ શકે’ એ જ પ્રમાણે જ્યાં સુધી વાસનાઓનો નાશ થયો નથી, ત્યાં સુધી તત્ત્વજ્ઞાન થતું નથી અને જ્યાં સુધી તત્ત્વજ્ઞાન થતું નથી, ત્યાં સુધા વાસનાઓનો નાશ પણ થતો નથી; માટે એ ત્રણેનું અનુક્રમે લાંબા કાળ સુધી અને સંપૂર્ણ રીતે જો સેવન કરવામાં આવે છે, તો જ તેઓની અન્યો-ન્યના આશ્રયને લીધે સિદ્ધિ થાય છે. દૃષ્ટાંત તરીકે જેમ વૈદિક મંત્રોનું અનુક્રમે પઠન-પાઠન કરવાથી જ તેઓની સિદ્ધિ થાય છે તેમ.

અર્થિત કરે અને બીજો મારો શત્રુ ગણાતો પુરુષ મારા ડાબા બાહુને વાંસલા વડે છોલવા માંડે; તોપણ તેઓ બંનેના પર મારો તો સમભાવ જ રહે. ૩૬ આ રીતે હું સુખી છું, મેં તાત્ત્વિક અર્થને પ્રાપ્ત કર્યો છે; મારી બુદ્ધિ માટીનાં ઢેકાં પર, પથ્થર પર અને સુવર્ણ પર પણ સમાન રહે છે અને હું આસક્તિનો ત્યાગ કરીને રાજ્યાસને ઊઠો છું, જેથી બીજા સંન્યાસીઓના કરતાં પણ ઉત્તમ છું. ૩૭ મોક્ષ-વેત્તા કેટલાએક મહાપુરુષોએ મોક્ષમાર્ગમાં (જ્ઞાન, કર્મ અને ઉપાસના એમ) ત્રણ પ્રકારની* નિષ્ઠાઓ કહી છે. તેમાં કયોનો સર્વ પ્રકારે ત્યાગ કરી કેવળ હોઠોત્તર જ્ઞાન સંપાદન કરવું તે જ ઉત્તમ માર્ગ છે, (એમ તેઓનું માનવું છે.) ૩૮ તેમ જ કેટલાએક મોક્ષશાસ્ત્રવેત્તા મનુષ્યો કહે છે કે, કર્મ તથા ઉપાસનાને ગૌણ પક્ષમાં રાખી મુખ્યત્વે કરીને જ્ઞાનનિષ્ઠાનો જ આશ્રય કરવો; (જેથી મોક્ષ-પ્રાપ્તિ થાય છે.) વળી બીજા કેટલાએક સૂક્ષ્મદર્શી* કર્મચોગીઓ એમ જ કહે છે કે, જ્ઞાન તથા ઉપાસનાને ગૌણ પક્ષમાં રાખી કેવળ (નિષ્કામ) કર્મ-નિષ્ઠાનો જ આશ્રય કરવો. ૩૯ આ રીતે મોક્ષમાર્ગમાં અનેક મતમતાંતરો છે; પરંતુ મહાત્મા પંથ-શિષ્યે તો એક ત્રીજા પ્રકારની નિષ્ઠા મને કહી છે; જેમ કે પૂર્વોક્ત બંને પક્ષોનો ત્યાગ કરીને કર્મના ઉપકારની અપેક્ષા રાખ્યા વિના કેવળ જ્ઞાનનો જ આશ્રય કરવો અથવા પ્રયોજનનો અભાવ હોય છતાં કર્મોનો ત્યાગ નહિ કરીને કેવળ નિષ્કામ કર્મો જ કરવાં; ૪૦ કારણ કે કોઈ એક ગૃહસ્થ પુરુષ (ગૃહે રહીને પણ) યમનિયમાદિમાં જે આસક્ત રહે છે, તો તેની યોગ્યતા એક સંન્યાસીના જેવી જ છે અને જે કોઈ સંન્યાસીઓ સંન્યાસ પારણ કરીને પણ રાગ, દેષ, પરિગ્રહ, માન, દંભ તથા રનેહાદિકંત્રો સેવન કરે છે, તેઓ સંન્યાસી હોવા છતાં ગૃહસ્થ

* નીલકંઠ લખે છે કે, ત્રણ પ્રકારની નિષ્ઠાઓ આ પ્રમાણે સમજવી: જ્ઞાન, ઉપાસના તથા કર્મનું એકા-સાયે સેવન કરવું, તે પહેલો નિષ્ઠા છે; જ્ઞાન તથા ઉપાસનાનું જ સેવન કરવું અને કર્મોનો ત્યાગ કરવો તે બીજી નિષ્ઠા છે અને ઉપાસનાનો તથા માનસિક કર્મો સુદાનો ત્યાગ કરી કેવળ જ્ઞાનયોગનો જ આશ્રય કરવો, તે ત્રીજી નિષ્ઠા છે.

મ. શાં ૪૬

સમાન જ ગણાય છે. ૪૧ જે કદાચ કોઈ એક સંન્યાસી-ને ત્રિદંડ આદિ પરિગ્રહ હોવા છતાં પણ કેવળ જ્ઞાનના સાધનથી મોક્ષપ્રાપ્તિ થાય છે, તો પછી કોઈ એક રાજાને છત્રાદિકનો પરિગ્રહ હોવા છતાં કેવળ જ્ઞાનના સાધનથી જ મોક્ષપ્રાપ્તિ કેમ નહિ થાય? કારણ કે પરિગ્રહ રાખવા છતાં તેના તરફની આસક્તિનો સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ, એ સિદ્ધાંત-નું તો સંન્યાસીએ કે નિષ્કામ કર્મચોગીએ બંનેએ સમાન રીતે જ પાલન કરવાનું છે. ૪૨ મનુષ્યને જે જે કર્મમાં, જે જે દ્રવ્યમાં, જે જે સ્વાર્થમાં અને જેનો જેનો પરિગ્રહ કરવામાં જોડાવું પડે છે, તેમાં તેમણે ક્યોના આદિને દૂર કરવા જેવા અનેક પ્રયોજનો હોય છે અને તે તે પ્રયોજનોને લીધે જ સર્વ પરિ-ગ્રહ આદિનું સેવન કરવું પડે છે. ૪૩ જે કોઈ પુરુષ ગૃહસ્થાશ્રમમાં (પરિગ્રહ આદિની વિશેષતાને લીધે) હોપદંષ્ટિ કરીને (અદ્ય પરિગ્રહવાળા) બીજા સંન્યાસાશ્રમનો સ્વીકાર કરે છે, તે પુરુષ ગૃહસ્થા-શ્રમનો ત્યાગ કરે છે; તોપણ ત્રિદંડ આદિ પરિગ્રહ-નો સ્વીકાર કરે છે અને તે સ્વીકારીને તે માંહેની આસક્તિથી કદી મુક્ત થતો નથી. ૪૪ ભિક્ષુકોને ‡

× કહેવાનો આવ એ છે કે, અમુક પદાર્થનો અપ્પ પરિગ્રહ કરવાથી મોક્ષ થાય છે અને અમુક પદાર્થનો બહુ પરિગ્રહ કરવાથી બંધ થાય છે, એવું કંઈ છે જ નહિ. માત્ર અમુક અમુક પદાર્થનો અપ્પ કે બહુ પરિ-ગ્રહ કરી છતાં તેમાં જે આસક્તિ થાય છે, તો બંધ થાય છે અને જે અનાસક્તિ રહે છે તો મોક્ષ મળે છે.

* અર્થાત્ ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહેલા પુરુષનું સ્ત્રીપુત્રાદિ પરિગ્રહ ઉપર જેવા પ્રકારનું આધિપત્ય હોય છે, તેના જ પ્રકારનું સંન્યાસાશ્રમમાં દાખલ થયેલા સંન્યાસીનું પણ ત્રિદંડ આદિ પરિગ્રહ ઉપર પણ આધિપત્ય હોય છે. તે ઉપરથી એ જ સિદ્ધ થાય છે કે, અમુક એક આશ્રમમાં રહેવાથી બંધ થાય છે અને અમુક એક આશ્રમમાં રહે-વાથી મોક્ષ થાય છે, એવું કંઈ છે જ નહિ. મનુષ્ય હર-કોઈ આશ્રમમાં રહે, પણ તે આશ્રમમાં રહીને તેણે આસક્તિ-નો જ સર્વથા ત્યાગ કરવાનો છે.

‡ આ શ્લોકમાં જનકરામ એમ કહેવા માગે છે કે, જેમ રાજાઓ ચોર વગેરેને શિક્ષા કરે છે અને સાહુ પુરોહિતો પર કૃપા કરે છે, તેમ સંન્યાસીઓ પણ કોઈ દુષ્ટ શિષ્યને શિક્ષા કરે છે અને કોઈ ઉત્તમ શિષ્યના પર કૃપા કરે છે; માટે રાજાઓ તથા સંન્યાસીઓ સર્વથા

(સંન્યાસીઓને) તથા રાજાઓને દોષનો નિઝક કરવો અને દોષનો અત્યંત કરવો-તે રૂપ આધિ પત્ય સમાન જ હોય છે, જેથી લિહુકો પણ રાજાઓ સમાન જ ગણાય છે; તો પછી લિહુકોની મુક્તિ થાય (અને રાજાઓની મુક્તિ ન થાય) તેમાં હેતુ શી? ૪૫ આ ઉપરથી એમ જ સિદ્ધ થાય છે કે, મનુષ્યનું હરકોઈ પદાર્થ ઉપર અધિપતિપણું હોય અથવા ઉત્તમ દેહમાં તેઓ સ્થિતિ કરી રહ્યા હોય, તોપણ કેવળ જ્ઞાનથી જ સર્વ પ્રકારનાં પાપોથી મુક્ત થવાય છે. ૪૬ આમ હોવા છતાં ભગવાં વસ્ત્ર ધારણ કરવાં, મસ્તક મૂંડાવવું અને ત્રિહંડ તથા કમંડલુ ધારણ કરવાં વગેરે સંન્યાસસૂચક ચિહ્નો કેવળ ઉન્માર્ગ રૂપ છે-વ્યર્થ છે; એટલું જ નહિ પણ તે ચિહ્નો મોક્ષને માટે છેક નિરુપયોગી જ છે, એમ હું માનું છું; ૪૭ કારણ કે આશ્રમસૂચક બાહ્ય ચિહ્નો ધારણ કરેલાં હોય છે, તોપણ મોક્ષ સંપાદન કરવામાં મુખ્યત્વે કરીને જ્ઞાન જ કારણરૂપ છે. તાત્પર્ય કે સાંસારિક દુઃખથી મુક્ત થવા માટે આશ્રમસૂચક બાહ્ય ચિહ્નો ધારણ કરવાં તે નિર્વર્થક છે. ૪૮ અથવા અમુક અંશે દુઃખમાં ન્યૂનતા થાય, આવો વિચાર કરીને જ ત્રિહંડ આદિ બાહ્યચિહ્નો ધારણ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો હોય, તો પછી છત્ર, ચામર વગેરે ચિહ્નો ધારણ કરીને રાજ્ય શા માટે ન કરવું? શું તેમ કરવામાં સંન્યાસીના જેવી જ દુઃખમાં ન્યૂનતા દેખાતી નથી? ૪૯ સારાંશ કે, સંન્યાસાશ્રમનો આશ્રય કરવાથી મોક્ષપદ પ્રાપ્ત થાય છે અને ગૃહસ્થાશ્રમનો આશ્રય કરવાથી બંધન પ્રાપ્ત થાય છે, એવું કંઈ છે જ નહિ, હરકોઈ માણી હરકોઈ આશ્રમમાં રહીને કેવળ જ્ઞાનથી જ મુક્તિ યર્થ થકે છે. ૫૦ માટે

સમાન જ છે, છતાં સંન્યાસીઓને જ મુક્તિ મળે અને રાજાઓને મુક્તિ ન મળે, એવી માન્યતા છેક ભૂલભરેલી છે.

× ભગવાન શ્રીકૃષ્ણયદે પણ આવા આશયથી જ ગીતામાં કહ્યું છે કે,

‘દુઃખમિત્યેવયત્કર્મ કાયકરેશમમાર્યજેનૃ.’

૪ કૃત્વા રાજસં ત્યાગં નૈવ ત્યાગફલ ભજેનૃ॥

કર્મ માત્ર દુઃખજનક છે, આવો વિચાર કરીને શરીરને દુઃખ થવાના ભયથી જે પુરુષ કર્મનો લાગ કરે છે, તે પુરુષ એવા પ્રકારનો રાજસ ત્યાગ કરીને ત્યાગના ફળને મેળવી શકતો નથી.’

તારે બાણવું કે, ધર્મ, અર્થ, કામ, રાજ્ય તથા પરિચક્ર વગેરે બંધનકારક સ્થાનકોના મધ્યમાં હું રહ્યો છું, છતાં બંધનરહિત સ્થાનમાં જ સ્થિતિ કરી રહ્યો છું. ૫૧ ભેડે રાજ્ય અને ઐશ્વર્યરૂપી એક પાથ રહેલના સ્થાનરૂપ હોઈને બંધનકારક જ છે; પરંતુ મેં મોક્ષરૂપ સરાણ પર ઘસીને તીક્ષ્ણ કરેલી ત્યાગ રૂપ તલવારથી તે પાથને છેદી નાખ્યો છે. ૫૨ હે લિહુકી! એ પ્રમાણે હું મુક્ત થયો છું, તોપણ મને તારા પર આસ્થા થયેલી છે (તને યોગના પ્રભાવ વાળી બાણીને)-મને તારા તરફ આદરભાવ થયો છે; પરંતુ હું તને કહું છું, તે સાંભળ. તારું આ સ્વરૂપ કેવળ ત્રણ શુભોથી ઉત્પન્ન થયેલું હોઈને યોગાનુષ્ઠાનને માટે છેક અયોગ્ય જ છે. ૫૩ તારામાં આવી સુકુમારતા છે, તારું શરીર આવું રૂપાળું છે અને તારું વય પણ તરુણ છે. આ રીતે તારામાં યોગવિરુદ્ધ સમગ્ર સાધનો રહેલાં છે, છતાં યોગ પણ રહેલો છે એ ભોઈ મને સંશય થાય છે. ૫૪ વળી તારી આ ચેષ્ટા યોગિનીના વેષને માટે અત્યંત અઘટિત છે; કેમ કે હું મુક્ત છું કે નહિ, તેની પરીક્ષા કરવા માટે તે મારા શરીરમાં બળાતકારે પ્રવેશ કર્યો છે. ૫૫ (કદાચ તું કહીશ કે, તારા પર અત્યંત કરવા માટે મેં તારા શરીરમાં પ્રવેશ કર્યો છે, તો તે પણ અયોગ્ય જ છે; કેમ કે) બીજાનો નિઝક અને અત્યંત કરવારૂપ કામવાસનાવાળા યોગીને સંન્યાસનું ફળ કદી મળતું જ નથી. વળી તે મારા શરીરનો સંગ કરીને તારા આશ્રમ ચિહ્નનું પણ રક્ષણ કર્યું નથી; કેમ કે તરવરાન સંપાદન કરીને મુક્ત થયેલા મનુષ્યે પણ વ્યભિચાર વગેરે અકાચોથી પોતાની અવશ્ય રક્ષા કરવી ભોઈએ. ૫૬ મારા શરીરમાં પ્રવેશ કરીને તે જે અપરાધો કર્યા છે, તે તે હું તને કહું છું તે સાંભળ. તે પોતાના ચિત્તથી મારા શરીરનો આશ્રય કર્યો, જેથી તને વ્યભિચારનો દોષ પ્રાપ્ત થયો છે. ૫૭

* અર્થાત મુક્તનું એ લક્ષણ જ ન કહેવાય કે, તેણે પોતાને ન ઘટે તેવાં કૃત્યો કરવાં અને બીજાનો પરાભવ કરવાની ઇચ્છાથી બીજાના શરીરમાં પ્રવેશ કરવો. વળી તારું આ શરીર હૃદયુદ્ધ દેખાય છે, તે પણ તે ધારણ કરેલા સંન્યાસીના વેષને માટે અયોગ્ય જ છે; કેમ કે સંન્યાસીએ પોતાના શરીરનું શોષણ કરવું જોઈએ.

(અરે ! વ્યલિચારિણી સ્ત્રીઓ પણ પ્રથમ સંકેત કયો પછી જ બીજાના નગરમાં અથવા ઘરમાં પ્રવેશ કરે છે, તો પછી) તે' કોની સાથે સંકેત કરીને મારા દેશમાં અથવા રાષ્ટ્રમાં પ્રવેશ કર્યો છે? વળી તું કોના સંકેતને અનુસરીને મારા હૃદયમાં દાખલ થઈ છે? ૧૫ તું સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ વર્ણમાં ઉત્પન્ન થયેલી એક બ્રાહ્મણી છે અને હું ક્ષત્રિય છું, જેથી આપણ બન્નેનો એક સંબંધ કદી થવો જ ન જોઈએ, માટે આવી વર્ણસંકરતા તારે કરવી ન જોઈએ. ૧૬ તું મોક્ષધર્મ (સંન્યાસાશ્રમમાં) રહેલી છે અને હું ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહેલો છું; છતાં તે' મારા શરીરનો સંસર્ગ કર્યો, જેથી તારા પર મહાકલ્પવાળી બીજે આશ્રમસંકરદોષ પ્રાપ્ત થયો છે. ૧૭ વળી હું જાણતો નથી કે, તું મારા સમાન ગોત્રની છે કે બીજા ગોત્રની છે! તેમ જ તું પણ મને પોતાના ગોત્રનો કે બીજા ગોત્રનો જાણતી નથી, છતાં મને સમાન ગોત્રનો ધારીને તે' મારા શરીરમાં પ્રવેશ કર્યો તેથી ત્રીજો ગોત્ર-સંકરદોષ તને પ્રાપ્ત થયો છે. ૧૮ વળી તારો સ્વામી જીવતો હશે અથવા ક્યાંય પરદેશ ગયો હશે; તોપણ એ વાત તો નિશ્ચય છે કે, તું કોઈ એક પરપુરુષની સ્ત્રી છે, જેથી મારે અગમ્ય છે; છતાં તે' મારો સ્પર્શ કર્યો, તેથી ચોથો ધર્મસંકરદોષ જિલો થયો છે. ૧૯ આ રીતે તે' કેવળ અકાર્યો જ કર્યો છે; પરંતુ આવાં અકાર્યો કરીને તને કશું કશું કાર્ય સિદ્ધ કરવાની ઇચ્છા છે? તે' શું કરવાનો નિશ્ચય કર્યો છે? અથવા આવાં પાતકો તે' અજ્ઞાનથી કર્યા છે કે મિથ્યાજ્ઞાનથી કર્યા છે? ૨૦ અથવા (ન જી સ્વાતંત્ર્ય-મર્હતિ' સ્ત્રી સ્વતંત્રતાને માટે યોગ્ય જ નથી એ શાસ્ત્રીય આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરવારૂ) પોતાના દોષને અધીન થઈને તું છેક સ્વતંત્ર થઈ ગઈ છે; પરંતુ તારામાં લેશમાત્ર પણ જે શાસ્ત્રીય જ્ઞાન હશે તો તું સમજી શકીશ કે, આ સર્વ કાર્યો કેવળ અનર્થ કરનારાં છે. ૨૧ વળી તું એક દુષ્ટ સ્ત્રી છે, એમ સિદ્ધ કરવામાં આ એક ત્રીજું ચિહ્ન સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે; કેમ કે પોતાની વિજયેચ્છાને આમ ખુલ્લી કરી દઈને આપણા બંનેના ચિત્તની એકતાનો તે' નાશ કર્યો છે. ૨૨ અરે ! વિજયની ઇચ્છા રાખનારી તે' દુષ્ટ સ્ત્રીએ મને એકલાને જ જીતવાનો સંકલ્પ કર્યો છે એમ નથી, પણ મારી

આ સમગ્ર સજ્જાને જીતી લેવાને તું ઇચ્છે છે. ૨૩ તું મારા પક્ષનું ખંડન કરવા માટે અને પોતાના પક્ષને પ્રકટ કરવા માટે આ મારા પૂજ્ય સલાસદો તરફ પોતાની દૃષ્ટિને ફેંકી રહી છે. ૨૪ ખરેખર, તું બીજાનો ઉત્કર્ષ જોવા માટે અસહનશીલ છે અને તેને લીધે જ ઉત્પન્ન થયેલા મોહથી મૂઢ બની ગઈ છે; કેમ કે વિષ અને અમૃતને એકઠું કરવાની પેઠે પોતાની બુદ્ધિ દ્વારા બીજાઓની બુદ્ધિઓમાં તું સંબંધ કરી રહી છે. ૨૫ જગતમાં એવો નિયમ છે કે, જે સ્ત્રી અને પુરુષને અન્યોન્ય સમાગમ કરવાની ઇચ્છા હોય છે, તે સ્ત્રી અને પુરુષનો સમાગમ અમૃતતુલ્ય થઈ પડે છે; પરંતુ એક રક્ત (રાગી બનેલી) સ્ત્રીને પોતાના જેવો રક્ત પુરુષ ન મળે અને કોઈ વિરક્તની સાથે સમાગમ કરે, તો તેઓ બંનેનો સમાગમ કેવળ દોષજનક થઈ પડે છે; એટલું જ નહિ પરંતુ પરિણામે વિષ તુલ્ય થઈ પડે છે. ૨૬ આ રીતે મે' કહેલું લલ્પમાં લઈને તું તારા સહાચરણને ભ્રામ્ય કર મા અને તારા સંન્યાસધર્મનું પાલન કર. હવે હું તને પૂછું છું કે, 'આ મુક્ત હશે કે નહિ?' આવા પ્રકારની જે જિજ્ઞાસા તે' મારા સંબંધમાં કરી છે, તેનો સર્વ ઉદ્દેશ એકે શુભ છે, તોપણ મારી પાસે શુભ રાખવાને તું યોગ્ય નથી. તું આવો સંન્યાસીવેષ ધારણ કરીને શુભ રીતે અહીં આવી છે, તેમાં તારું પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ કરવાનો તારો ઉદ્દેશ છે કે બીજા કોઈ (મારા શત્રુ) રાજનું કાર્ય સિદ્ધ કરવાનો તારો ઉદ્દેશ છે? બોલ, તેમાં જે કંઈ સત્ય હોય તે મને કહે, મારી પાસે કંઈ શુભ રાખવું તે તને યોગ્ય નથી; ૨૭ ૨૮ કેમ કે (શાસ્ત્રકારો કહે છે કે,) રાજા, બ્રાહ્મણ અને સ્ત્રીઓના પાતિનત્ય શુભથી મુક્ત એવી કોઈ સ્ત્રી પાસે કપટબુદ્ધિથી કદી જઈ નહિ; કારણ કે તેઓની પાસે જે કપટ-બુદ્ધિથી જવામાં આવે છે તો તેઓ નાશકર્તા થઈ પડે છે. ૨૯ રાજાઓનું જળ એશ્વર્ય ગણાય છે, બ્રહ્મ-વેત્તાઓનું બળ બ્રહ્મ ગણાય છે અને સ્ત્રીઓનું બળ ઉત્તમ રૂપ, યૌવન તથા સૌભાગ્ય ગણાય છે. ૩૦ આ બંનેને લીધે જ તેઓ બળવાન ગણાય છે; માટે સ્વાર્થની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષે અર્થોત્ પોતાનું હિત ઇચ્છનારા પુરુષે તેઓની પાસે નિકપટ ભાવ-થી જ જવું; કેમ કે તેઓની સામે જે કપટ કરવા-

માં આવે છે, તો વિનાશ જ થાય છે.^{૭૪} માટે તું તારી જાતિને, અધ્યયનને, વર્તનને, ભાવને તથા સ્વભાવને યથાર્થ રીતે કહે અને અહીં આવીને તારે કયું કાર્ય સિદ્ધ કરવાનું છે, તે પશુ કહે.^{૭૫} લીખે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! એ પ્રમાણે રાજા જનકે દુઃખદાયક, અયોગ્ય અને વિરુદ્ધ વચનો કહીને સુલભાનો તિરસ્કાર કર્યો; તોપણ તે લેશમાત્ર કંપી નહિ.^{૭૬} રાજા બોલી રહ્યો એટલે સુંદર દેખાવ વાળી તે સુલભાએ અતિ સુંદર વાક્ય બોલવાનો આરંભ કર્યો.^{૭૭}

સુલભાએ કહ્યું : હે રાજા ! જે વાક્ય વાણીના નવ દોષોથી રહિત હોય, બુદ્ધિના નવ દોષોથી સુક્ત હોય અને વાણી તથા બુદ્ધિના અઢાર દોષોથી સુક્ત હોય, તે વાક્ય યોગ્ય અર્થવાળું ગણાય છે.^{૭૮} હે રાજા ! જે વાક્યમાં સૌક્ય,^૧ સાંખ્ય, કમ, નિર્જય અને પ્રયોજન આ પાંચે શુભો સમાયેલા હોય છે, તે વાક્ય જ પ્રમાણભૂત કહેવાય છે.^{૭૯} હવે આ સૌક્ય આદિ પાંચે શુભોનાં લક્ષણો હું તને કહું છું, તે તું સાંભળ. આ પાંચે શુભોનું લક્ષણ પદ, વાક્ય, પદાર્થ અને વાક્યાર્થ એમ ચાર પ્રકારે

૪ આ શ્લોકમાં જણાવેલા વાણીના નવ દોષો, બુદ્ધિના નવ દોષો અને વાણી તથા બુદ્ધિના અઢાર શુભો આગળ કહેવામાં આવશે. સુલભાનો કહેવાનો આશય એ છે કે, તું જે વાક્ય બોલ્યો છે તે વાણી તથા બુદ્ધિના દોષથી ભરપૂર છે અને તેથી જ કેવળ સંબંધ વિનાનું છે.

+ સૌક્ય એવેરે પાંચ શુભોનો સ્પષ્ટાર્થ નીલકંઠે આ પ્રમાણે લખ્યો છે : જેમાં સસ્ય ઉત્પન્ન થાય તેવાં પદો ગોઠવામાં આવ્યાં હોય, અર્થોત્ત જેનો અર્થ કરતાં સંદેહયુક્ત થઈ જવાય, તે વાક્યમાં રહેલો સૌક્ય શુભ કહેવાય છે. જેમાં પૂર્વપક્ષ તથા ઉત્તરપક્ષ બંનેના શુભ-દોષોનો બરાબર વિચાર કરવામાં આવ્યો હોય, તે વાક્ય સાંખ્યશુભવાળું કહેવાય છે. જેમાં નિર્ણયિત કરેલા શુભ-દોષનું સમગ્રપણું તથા નિર્જનપણું વિચારવામાં આવ્યું હોય, તે વાક્ય કમ નામના શુભથી સુક્ત કહેવાય છે. જે વાક્ય નિશ્ચિત અર્થને સ્વયંવારું હોય તે વાક્ય નિર્જય નામના શુભવાળું ગણાય છે. જે વાક્ય અસુક કર્તવ્ય અર્થને પ્રકાશિત કરતું હોય તે વાક્ય પ્રયોજન નામના શુભવાળું કહેવાય છે. સુલભા રાજા જનકને કહે છે કે, આવા પાંચ શુભવાળું વાક્ય જ પ્રમાણ ગણાય છે, અર્થોત્ત તારું વાક્ય આ પાંચ શુભોથી રહિત છે, જેથી કેવળ નિરર્થક જ છે.

થઈ શકે છે.^{૮૦} જ્યારે અસુક એક વાક્યમાં (પદ-રચનાની યુક્તિને લીધે) ભિન્ન ભિન્ન અનેક અર્થો ઉપસ્થિત થતા હોય અને અસુક એક જ અર્થનો નિશ્ચય નહિ કરતાં બુદ્ધિને અનેક કોટિઓનો સ્પર્શ કરવો પડતો હોય; અર્થોત્ત અસુક એક જ અર્થનો નિર્ણય કરવા માટે બુદ્ધિને અનેક વિચારો કરવા પડતા હોય, ત્યારે એમ સમજવું કે, આ વાક્યમાં સૌક્ય નામનો શુભ છે;^{૮૧} તેમ જ પૂર્વપક્ષ કે ઉત્તરપક્ષ માંહેના કોઈ પણ અર્થને ઉદ્દેશીને પ્રથમ દોષોનું તથા શુભોનું પૃથક્કરણ કરવું તેનું નામ સંખ્યા નામનો શુભ કહેવાય છે.^{૮૨} એ રીતે શુભ-દોષનો વિચાર કર્યો પછી અસુક વાક્ય પ્રથમ કહેવું અને અસુક વાક્ય પછી કહેવું, આવા પ્રકારનો જે વિચારકેમ તેને વાક્યવેત્તાઓ કમયોગ નામનો શુભ કહે છે.^{૮૩} વળી ધર્મ,^૪ અર્થ,^૫ કામ તથા મોક્ષ, એ ચારે વિષયોમાં અસુક એક વિષયની વિશિષ્ટતા જણાવીને અતે વાક્યવિચાર જ્યારે પૂર્ણ થાય, ત્યારે પુનઃ તે જ વિષયને અત્યંત યુક્તિપૂર્વક કહી બતાવવો, તેનું નામ નિર્જય કહેવામાં આવે છે,^{૮૪} તેમ જ હે રાજા ! રાગ અથવા દ્વેષથી ઉત્પન્ન થનારાં દુઃખો વડે જે વિષયના સંબંધમાં અત્યંત ઉત્કંઠા ઉત્પન્ન થાય છે અને તેમાં પ્રવૃત્તિ કરવારૂપ અથવા તેમાંથી નિવૃત્તિ કરવારૂપ જે વૃત્તિ થાય છે, તેનું નામ પ્રયોજન કહેવામાં આવે છે.^{૮૫} હે રાજા ! સૌક્ય આદિ આ પાંચે શુભો જે વાક્યમાં એક જ અર્થમાં પરિણામ પામ્યા હોય, તેનું નામ જ વાક્ય કહેવાય છે, એમ તું મારા વચન ઉપરથી નિશ્ચય કરી લે.^{૮૬} જે વાક્ય યોગ્ય અર્થને જણાવનારું હોય, ભિન્ન ભિન્ન અનેક અર્થોથી રહિત હોય, ઉત્તમ વિશેષણોથી સુક્ત હોય, દૂંડું હોય, કઠોરતા-રહિત હોય, સંદેહ વિનાનું હોય, સુક્રમાર હોય, ગ્રાગ્ય મનુષ્યોને સુખકર ન હોય, અસત્ય ન હોય, ધર્મોદ્ધામરૂપ ત્રિવર્ગને અનુદૂળ હોય, સંપૂર્ણ સંસ્કારવાળું હોય, ન્યૂનતાથી રહિત હોય, છંદ અને વ્યાકરણના દોષથી રહિત હોય, ઉદારતાથી સુક્ત હોય, અધ્યાહારથી રહિત હોય, પ્રયોજનથી સુક્ત હોય અને યુક્તિઓથી પૂર્ણ હોય તે વાક્યને જ હું ઉત્તમ કહું છું.^{૮૭-૮૮} પરંતુ જે વાક્ય કામ, ક્રોધ,

* શ્લોક ૮૭માંથી આરંભીને શ્લોક ૮૮ સુધીમાં

ભય, લોભ, દીનતા, અનાર્થપણું, લજ્જા, દયા અને માન આ નવ બુદ્ધિના દોષોથી યુક્ત હોય તે વાક્યને હું કોઈ રીતે પ્રમાણ કહીશ નહિ; અર્થાત્ જે વાક્ય બુદ્ધિના નવ દોષોથી યુક્ત હોય તે સર્વથા અપ્રમાણ ગણાય છે.^{૯૦} હે રાજા ! વક્તા, શ્રોતા અને વાક્ય એ ત્રણે સંપૂર્ણ શુભોથી યુક્ત હોય અને સિદ્ધાંતને વિરોધ ન આવે તેમ કથાનિર્ણયમાં પ્રવેશ કરતાં હોય, તો જ કહેવાનો અર્થ પ્રકાશે છે -સ્વપ રીતે સમજાય છે;^{૯૧} પરંતુ જ્યારે કોઈ એક કહેવાના વિષયમાં, વક્તા પુરુષ, શ્રોતા પુરુષનું અપ માન કરે છે અને પોતે સ્વીકારેલા પક્ષનું જ કથન કરે છે, ત્યારે તેનું વાક્ય ઉત્કૃષ્ટ અર્થવાળું થઈને શ્રોતાના હૃદયમાં ચોંટતું નથી.^{૯૨} તેમ જ જે પુરુષ પોતાના સ્વાર્થને (સ્વપક્ષના આગ્રહને) ત્યાગ કરીને શ્રોતાને અનુકૂળ લાગે તેવા વિષયનું જ પ્રતિપાદન કરે છે, તે પુરુષનું વાક્ય પણ દોષવાળું ગણાય છે; કેમ કે તેના વાક્યમાં મધ્યસ્થ રહેલા અનેક મતુષ્યોને શંકા થાય છે;^{૯૩} પરંતુ હે રાજા ! જે વક્તા સ્વપક્ષ તથા પરપક્ષ એ બંનેને અનુકૂળ હોય તેવું ભાષણ કરે છે, તે જ ખરે વક્તા કહેવાય છે, બીજાને વક્તા કહી શકાય નહિ.^{૯૪} માટે હે રાજા ! મારું વાક્ય જે અર્થથી યુક્ત છે તેને તું એકાગ્રચિત્તે સાંભળ.

હે રાજા ! તું મને પ્રશ્ન પૂછે છે કે, 'તું કોણ છે?' પણ તેનો ઉત્તર હું તને કહું છું, સાંભળ. જેમ લાખ અને લાકડું અથવા ધૂળની રજકણ અને જળનાં બિંદુઓ, સ્વાભાવિક રીતે જ અન્યોન્યને વળગી રહે છે; પરંતુ તેઓ અન્યોન્યથી ભિન્ન જ છે, તે પ્રમાણે પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિના સંબંધમાં પણ સમજવું. તાત્પર્ય કે, શબ્દ, સ્વર્થ, રૂપ, રસ, ગંધ અને પાંચે ઇન્દ્રિયો વારતવિક રીતે આત્માથી ભિન્ન

વાક્યના ૧૭ શુભો કહેવામાં આવ્યા છે. તે શુભોના જ પર્યાય તરીકે સાહિત્યશાસ્ત્રમાં વાક્યના ચોવીસ શુભો કહેવામાં આવ્યા છે; જેમ કે શ્લેષ, પ્રસાદ, સમતા, માધુર્ય, સુકમારતા, અર્થવ્યક્તિ, કાંતિ, ઉદારતા, ઉદાત્તા, ઓજ, ઓર્જિત્ય, પ્રેમાન, સુગન્ધતા, મગાધિ, સીન્દ્ર્ય, ગાંભીર્ય, વિરતર, સંશ્લેષ, સંમિતતા, ભાવિકતા, ગતિ, રીતિ, ઉક્તિ અને પ્રોદિ આ ચોવીસે શુભોનો અહીં કહેલા સત્તર શુભોમાં સમાવેશ થઈ જાય છે.

છે, તોપણ લાખ અને લાકડાની પેઠે આત્માને વળગી રહેલાં છે. હવે મારામાં રહેલાં પંચમહાભૂતોને અથવા ઇન્દ્રિયોને તું પ્રશ્ન કરતો હોય, તો તે યોગ્ય જ નથી; કેમ કે તેઓનું સ્વરૂપ જડ હોવાને લીધે તેઓને કોઈ ભતવું જ્ઞાન નથી અને જ્ઞાનહીન જડ-પદાર્થને કદી પ્રશ્ન થઈ શકે જ નહિ, એ વાત નક્કી છે. (અર્થાત્ મારામાં રહેલાં ભૂતોને તથા ઇન્દ્રિયોને તારાથી પ્રશ્ન થઈ શકે તેમ નથી; કેમ કે તેઓ જડ છે. તેમ જ હું કે જે ચેતન છું તેને પણ તારાથી પ્રશ્ન થઈ શકે તેમ નથી. કેમ કે તું અને હું કંઈ ભિન્ન નથી. આમ હોવાને લીધે 'તું કોણ છે?' એવા પ્રકારનો તારો પ્રશ્ન કેવળ અયોગ્ય જ છે.)^{૯૫-૯૭} શરીરમાં રહેલી પ્રત્યેક ઇન્દ્રિયોને પોતાનું તથા પારકાનું જ્ઞાન ભિન્નકૃલ છે જ નહિ. ચક્ષુઇન્દ્રિયને પોતાના સ્વરૂપનું જ્ઞાન છે જ નહિ, તેમ શ્રોત્રેન્દ્રિયને પણ પોતાનું સ્વરૂપજ્ઞાન નથી જ.^{૯૮} તે ઇન્દ્રિયો પરસ્પર વ્યભિચાર કરીને કદી વર્તી શકતી જ નથી. (અર્થાત્ એક ઇન્દ્રિય બીજી ઇન્દ્રિયનું કામ કરી શકતી નથી.) તેમ જ તેઓ એકીસાથે રહીને પણ જળ અને ધૂળની રજકણો એકીસાથે રહે છે છતાં અન્યોન્યના સ્વરૂપને જેમ જાણી શકતાં નથી, તેમ અન્યોન્યના સ્વરૂપને જાણી શકતી નથી.^{૯૯} ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયો ઘટ આદિને પ્રકાશિત કરવામાં બીજા બાહ્ય શુભોની અપેક્ષા રાખે છે, તે વિષે પણ તું મારી પાસેથી સાંભળ. ઘટાદિનું દર્શન થાય છે તેમાં રૂપ, ચક્ષુ અને પ્રકાશ એ ત્રણે પદાર્થો સહ-કારી કારણ ગણાય છે; અર્થાત્ રૂપ અને પ્રકાશની પેઠે ચક્ષુઇન્દ્રિય પણ કેવળ સહકારી જ છે,^{૧૦૦} પ્રકાશક નથી.^{૧૦૦} જેમ દર્શનના સંબંધમાં ચક્ષુ આદિ ત્રણ હેતુઓ હોય છે, તેમ બીજાં જ્ઞાન તથા જ્ઞેયના સંબંધમાં પણ તેવા ત્રણ ત્રણ હેતુઓ જ હોય છે; પરંતુ સર્વ જ્ઞાન તથા જ્ઞેય(જાણવાયોગ્ય પદાર્થ)ના મધ્યમાં મન નામનો એક બીજો શુભ પણ રહેલો છે.^{૧૦૧} કારણ કે મનને લીધે જ મનુષ્ય સારા-નરસા પદાર્થોના નિશ્ચય કરવા માટે સંકેતવિકલ્પ કરે છે. વળી બુદ્ધિ નામનો એક બારમો શુભ પણ

૪ ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયો કરી પ્રકાશક દોષ શકે જ નહિ; કેમકે તેઓ જડ છે. તે ઇન્દ્રિયોનો જે પ્રકાશક છે, તે ચિદાત્મા જ સર્વ બાહ્ય પદાર્થોનો પણ પ્રકાશક છે.

છે, જેના વડે મનુષ્ય મનના સંશયવિષયભૂત પદા-
શ્રોમાં 'અમુક પદાર્થ' આવા પ્રકારનો જ છે' આવો
નિશ્ચય કરે છે. ૧૦૨ હવે બારમા પુલ્હિ નામના
શુભમાં સત્ત્વ નામનો એક તેરમો શુભ પશુ છે, કે
જેના વડે 'અમુક પ્રાણી ઘણા સત્ત્વવાળો છે અને
અમુક પ્રાણી અલ્પ સત્ત્વવાળો છે,' આતું અનુમાન
કરી શકાય છે. ૧૦૩ તે સત્ત્વમાં 'હું કર્તા છું,' લોકતા
છું' આવું અભિમાન કરનારો ચૌદમો અહંકાર
નામનો શુભ પશુ છે, જેના વડે પ્રાણી, 'આ મારું
છે, આ મારું નથી' એમ માને છે. ૧૦૪ વળી હે
રાજન્! તે અહંકારમાં પશુ બીજો એક પંદરમો
શુભ રહેલો છે, જેને 'વાસનાત્મક જગત' એવું
નામ આપવામાં આવે છે. ૧૦૫ તે વાસનામાં પશુ
સોળમો અવિદ્યા નામનો શુભ રહેલો છે, જેમાં
પ્રકૃતિ (માયા) અને વ્યક્તિ (માયાનો પ્રકાશ) એ
નામના બીજા બે શુભો રહેલા છે. ૧૦૬ સુખ-દુઃખ,
જરા-મૃત્યુ, લાભ-હાનિ, પ્રિય અને અપ્રિય આ
દ્વંદ્વયોગ ઓગણીસમો શુભ છે. (અને તે માયાતું
કાર્ય છે.) ૧૦૭ તેમ જ ઓગણીસમા શુભ પછીનો
વીસમો કાલ નામનો શુભ છે. (જેને અવિદ્યારૂપ
ઉપાધિ ધારણ કરનાર જીવ કહેવામાં આવે છે.)
આ રીતે વીસ શુભોથી જ પ્રાણીમાત્રની ઉત્પત્તિ તથા
નાશ થયા કરે છે, એમ તારે સમજવું. ૧૦૮
પૂર્વોક્ત વીસ શુભોમાં પાંચ મહાભૂત, સફ્લાવયોગ
(અહીં ઘડો છે, ઇત્યાદિ વ્યવહાર), અસફ્લાવયોગ
(અહીં ઘડો નથી, ઇત્યાદિ વ્યવહાર), વિધિ
(વાસનાના બીજરૂપ ધર્મ તથા અધર્મ), શુક
(વાસનાને જાગ્રત કરનાર સંસ્કાર) અને બલ (જેને
માટે વાસના જાગ્રત થઈ હોય, તે વિપથને પ્રાપ્ત
કરવા માટેનો પ્રયત્ન) આ દશ શુભો મળીને એકંદર
ત્રીસ શુભો જગતમાં છે અને તે ત્રીસે શુભો એકી-
સાથે જેમાં રહેલા છે, તેને શરીર કહેવામાં આવે
છે. ૧૦૯-૧૧૧ હવે આ ત્રીસે શુભોની ઉત્પત્તિના
સંબંધમાં કેટલાએક (નિરીશ્વરવાદી સાંખ્ય)
આચાર્યો એમ કહે છે કે, અવ્યક્ત અથવા પ્રકૃતિ જ
આ ત્રીસે શુભોતું ઉપાદાનકારણ છે; કેટલાએક
સ્વલદશી (કણ્ઠાદ વગેરે નૈયાયિક) આચાર્યો એમ
કહે છે કે, પરમાણુઓ, અવ્યક્ત, અદૃષ્ટ અને ઈશ્વર
ત્રીસે શુભોતું ઉપાદાનકારણ છે; કેટલાએક (કપિલ-

મતાનુયાયી સૈશ્વરસાંખ્ય) આચાર્યો એમ કહે છે.
કે, આ ત્રીસે શુભોતું ઉપાદાનકારણ પ્રકૃતિ અને
પુરુષ છે; કેટલાએક (ચાર્વકમતાનુયાયી) આચાર્યો
કહે છે કે, પરમાણુઓ જ આ ત્રીસે શુભોતું ઉપાદાન-
કારણ છે; કેટલાએક વિદ્વાનો કહે છે કે, વ્યક્ત
(પરમાણુઓ) અને અવ્યક્ત (માયા) એ બન્ને
ત્રીસે શુભોતું ઉપાદાનકારણ છે અને કેટલાએક
વિદ્વાનો કહે છે કે, ઈશ્વર, માયા, જીવ અને અવિદ્યા
એ ચાર તત્ત્વો પૂર્વોક્ત ત્રીસ શુભોતું ઉપાદાન-
કારણ છે; પરંતુ અધ્યાત્મશાસ્ત્રનું ચિંતન કરનારા
(વેદાંતી) આચાર્યો તો એમ જ કહે છે કે, પ્રાણી-
માત્રનું ઉપાદાનકારણ કેવળ પ્રકૃતિ જ છે. ૧૧૨-૧૧૩
પ્રકૃતિનું મૂળ સ્વરૂપ અવ્યક્ત છે (ઇદ્રિયોથી
અચાહ છે), તેપણ ત્રીસ શુભોને ઉત્પન્ન કરીને
તે વ્યક્ત થઈ છે, (ઇદ્રિયથી આહ બની છે). હે
રાજેન્દ્ર! હું, તું અને બીજાં સર્વ પ્રાણીઓ તે
પ્રકૃતિમાંથી જ ઉત્પન્ન થયાં છીએ. (અધોત્ પ્રાણી-
માત્ર કેવળ પ્રકૃતિમાંથી જ ઉત્પન્ન થયેલ છે, તો
પછી 'તું' કોણ છે?) આવા પ્રકારનો તારો પ્રશ્ન-
અજ્ઞાન ભરેલો જ છે. ૧૧૪ વળી માતાના ગર્ભો-
શયમાં પિતાના વીર્યભિંદુનું સિંચન થાય છે, એટલે
વીર્ય અને રુધિરના મિશ્રણાવથી આવી જુદી જુદી
અવસ્થાઓ ઉત્પન્ન થાય છે; જેમ કે પિતાનું વીર્ય-
ભિંદુ માતાના ગર્ભોશયમાં પડે છે, એટલે ત્યાંના
રુધિર સાથે મિશ્ર થઈને કલલરૂપે ઉત્પન્ન થાય
છે, કલલમાંથી પુણ્ડ્રુદ (પરપોટા) રૂપે થાય છે,
પુણ્ડ્રુદમાંથી પેશીરૂપે થાય છે, પેશીમાંથી જુદાં
જુદાં અંગો બંધાવા માંડે છે અને અંગો બંધાઈ-
રહ્યા પછી નખ અને રૂવાંડાં ઉત્પન્ન થાય છે. હે
જનકરાજ! બારાબર નવ માસ પૂર્ણ થાય છે, તે
પછી પ્રાણી માતાના ગર્ભોશયમાંથી બહાર નીકળે
છે અને તે સમયે ત્રીસૂચક અથવા પુરુષસૂચક જે
ચિહ્ન તેનામાં જોવામાં આવે છે, તે ઉપરથી તેનાં
નામ, રૂપ વગેરે ઉત્પન્ન થાય છે. ૧૧૫-૧૧૭ પ્રાણીનો
જે સમયે જન્મ થાય છે તે સમયે લાલ નખ અને
આંગળીઓવાળું તેનું જે સ્વરૂપ જોવામાં આવે છે,
તે સ્વરૂપ તેને કુમારાવસ્થા પ્રાપ્ત થતાં જોવામાં
આવતું નથી; તે જ પ્રમાણે કુમારાવસ્થા પછી ત્યારે
યુવાવસ્થા પ્રાપ્ત થાય છે અને યુવાવસ્થા પછી ત્યારે

વૃદ્ધાવસ્થા પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે તેનાં પૂર્વ પૂર્વ સ્વરૂપો જોવામાં આવતાં નથી. ૧૧૮-૧૧૯ કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે, પ્રાણીમાત્રના શરીરમાં પૂર્વોક્ત ત્રીસ કળાઓ (શુભો) રહેલી છે કે, જેઓનું કાર્ય અન્યોત્પત્તિ ભિન્ન હોય છે-તેઓના સ્વરૂપમાં પ્રતિ-ક્ષણે ફેરફાર થયા કરે છે; પરંતુ તે ફેરફાર ઘણો જ સૂક્ષ્મ હોવાથી જાણવામાં આવતો નથી. ૧૨૦ હે રાજન્! પ્રાણીના શરીરમાં રહેલા ત્રીસે શુભોમાં પ્રત્યેક અવસ્થાએ વૃદ્ધિ અને ન્યૂનતા થયા કરે છે; પરંતુ જેમ દીવાની જ્વાળાગતિ પ્રત્યેક ક્ષણે ઓછીવધતી થયા કરે છે; છતાં અત્યંત સૂક્ષ્મતાને લીધે તે જોવામાં આવતી નથી, તેમ પ્રાણીની અવસ્થાથી થનારી વૃદ્ધિ અને ન્યૂનતા પણ અતિ સૂક્ષ્મ હોવાને લીધે જાણવામાં આવતી નથી. ૧૨૧ આ રીતે આ સર્વ લોક દોડતા ઉત્તમ ઘોડાની પેઠે નિરંતર અસ્થિર છે અને તેનો પ્રભાવ એ કદ્યો તે પ્રમાણે અતિ દુર્વિજ્ઞેય છે, તો પછી આ સંસારમાં કોણ કોણ છે અને કોણ કયાંથી આવ્યું છે કે નથી આવ્યું, એવા પ્રશ્નો જ અઘટિત છે; અથવા પ્રાણીમાત્રનો દેહ સર્વથા અનિત્ય જ છે તો પછી તે વિષેની જિજ્ઞાસા કેવળ વ્યર્થ જ છે. ૧૨૨ આ કોણ છે અથવા કોણ નથી? આ કયાંથી આવ્યું છે કે કયાંથી નથી આવ્યું? ઇત્યાદિ પ્રશ્નો કેવળ અજ્ઞાનમૂલક જ છે; કેમ કે પ્રાણીમાત્રને આ સંસાર સાથે શો સંબંધ છે? અરે! પોતાના હાથ, પગ વગેરે અવયવો સાથે પણ પોતાનો સંબંધ નથી, તો પછી બીજાની સાથે સંબંધ તો કયાંથી જ હોઈ શકે? ૧૨૩ જેમ સૂર્યકાંત (ચક્રમક) ની સાથે લોખંડ-ને અક્ષાણવાથી અને અરણિ વગેરેનાં કાષોને બીજાં કાષ સાથે ધસવાથી અગ્નિ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ પૂર્વોક્ત ત્રીસ શુભોના ઉદયમાત્રથી પ્રાણીઓ ઉત્પન્ન થાય છે. ૧૨૪ જો તું ખરેખરો બ્રહ્મનિષ્ઠ છે અને

પોતાના દેહમાં રહેલા આત્માને અસંદિગ્ધપણે નિષ્કલ જુએ છે, તો પછી તેના તે જ આત્માને બીજાના શરીરમાં પણ નિષ્કલ કેમ જોતો નથી? ૧૨૫ જો તું નિશ્ચયપૂર્વક જાણે છે કે, પોતાના શરીરમાં જે આત્મા રહેલો છે, તે જ આત્મા બીજાના શરીર-માં પણ છે, તો પછી 'તું કોણ છે? કોની છે?' ઇત્યાદિ પ્રશ્નો મને શા માટે પૂછે છે? ૧૨૬

હે મિથિલાના રાજા! જે પુરુષ 'આ મારું છે, આ મારું નથી' ઇત્યાદિ દંદભાવોથી મુક્ત થયેલો છે, તેને 'તું કોણ છે? કોની છે? કયાંથી આવી છે?' ઇત્યાદિ પ્રશ્નો પૂછવાનું શું પ્રયોજન હોય? ૧૨૭ જે રાજા શત્રુ, મિત્ર અને મધ્યસ્થની સાથે અથવા સંધિ, વિગ્રહ કે વિજયને માટે ભિન્ન ભિન્ન યોગ્ય ક્રિયાઓ કરી રહ્યો છે, તેનામાં શું મુક્ત પુરુષનાં લક્ષણ હોઈ શકે ખરાં? ૧૨૮ જે પુરુષ જગતનાં પ્રત્યેક કાર્યોમાં ત્રિવર્ગ (ધર્મર્થકામ) ના સાત વિભાગને સ્પષ્ટ રીતે જાણતો નથી અને કેવળ ત્રિવર્ગની સાથે જ સંગવાળો હોય છે, તેનામાં શું મુક્ત પુરુષનાં લક્ષણ હોઈ શકે કે? ૧૨૯ જેની દષ્ટિ પ્રિય, અપ્રિય, દુર્બળ કે બળવાન હરકોઈના પર સમાન નથી, તેનામાં શું મુક્ત પુરુષનાં લક્ષણ હોઈ શકે કે? ૧૩૦ હે રાજા! જેમ કોઈ અપચ્ચશીલ (હિતઅહિત હરકોઈ પદાર્થનું) સેવન કરનાર) પુરુષને ઔષધ આપવા માટે વેદોએ મનાઈ કરવી જોઈએ, તેમ યોગથી રહિત હોવા છતાં તને આનું મોક્ષ સંબંધી અભિમાન છે, માટે તે તારા અભિમાનને તારા મિત્રોએ અટકાવવું જોઈએ. ૧૩૧ હે શત્રુહનન રાજા! મુક્ત પુરુષનું લક્ષણ એ જ હોઈ શકે કે, તેણે શ્રી આદિ સંગનાં સ્થાનકોનો પોતાના મન વડે વિચાર કરીને તેઓને કેવળ પોતાના આત્મામાં જ જોવાં જોઈએ અને નિરંતર આત્મામાં જ રમણ કરવું જોઈએ. આ સિવાય બીજું મુક્ત પુરુષનું લક્ષણ શું હોઈ શકે? હવે મોક્ષનો આશ્રય કયાં પછી પણ બીજાં આ સૂક્ષ્મ સંગનાં સ્થાનકો રહે છે કે, જેઓની પ્રવૃત્તિ શયન, ભોજન, ભોગ અને પાથરણ વગેરે ચાર અંગોમાં રહેલી હોય છે. * માટે તેના

÷ સુવ્રમા અહીં એમ કરેલા માગે છે કે, પ્રાણીના દેહમાં પ્રત્યેક ક્ષણે બિનજા થયા કરે છે, જેથી 'તું કોણ છે?' એ તારા પ્રશ્નસમયે મારો દેહ ભિન્ન હતો અને હું ઉત્તર આપું તે સમયે પણ મારો દેહ ભિન્ન જ હોય. તો પછી હું તને કેવી રીતે ઉત્તર આપી શકું કે, હું કોણ છું અને કોની છું!! સારાંચ છે, તારો એ પ્રશ્ન અજ્ઞાનમૂલક જ છે.

* સુવ્રમા અહીંથી એમ કરેલા ઇચ્છે છે કે, હે રાજા! તે અને કલ્પે કે, તું કોની પરવાનગી લઈને મારા રાજ્યમાં તથા નગરમાં દાખલ થઈ? પણ તું નથી સમ-

સખધમા હું તને કહું છું, સાભળ. જે રાજા સમગ્ર પૃથ્વી ઉપર એક સત્રાટ તરીકે રાજ્ય કરતો હોય, છતાં તેનું નિવાસસ્થાન માત્ર એક નગરમાં હોય છે. તેમાં પણ માત્ર એક જ ગૃહમાં તે વસે છે અને એક ગૃહમાં પણ માત્ર એક જ શયનમાં રાત્રિસમયે તે સૂએ છે ૧૩૨-૧૩૫ અરે! શય્યામાં પણ તેના અર્ધભાગને તેની રાણી પ્રથમથી ઢભાવી બેસે છે. આ રીતે આખું સામ્રાજ્ય હોવા છતાં પણ તે સત્રાટને માત્ર અત્પ દળ જ મળે છે (તાત્પર્ય કે, અત્પલોગથી જ નિર્વાહની સિદ્ધિ થાય છે, તો પછી અધિકમાં મમતા રાખવી તે કેવળ મોહ જ છે x) ૧૩૧ એ રીતે ઉપલોગમાં, લોભનમાં તથા પાશરણ પણ રાજાને અમુક માપસર જ મળે છે, વળી કોઈને શિક્ષા કરવી હોય, ત્યારે અથવા કોઈ ના પર અત્યુદ્ધ કરવો હોય, ત્યારે પણ રાજા સદાય પરત્ર રહે છે, એટલું જ નહિ પરંતુ બીજાં અતિ અત્પ કાર્યોમાં પણ રાજાની સદાય પરાધીનતા જ હોય છે, તો પછી સધિ, વિગ્રહ જેવા મહાન કાર્યોમાં રાજાની સ્વતંત્રતા ક્યાથી જ હોઈ શકે ? ૧૩૭-૧૩૮ તેમ જ પોતાની સ્ત્રીઓના સખ

જતો કે, આખા નાગ્યમાથી તથા આખા નગરમાથી માન અર્ધો ખાટલા જેટલી જગ્યા જ તારે માટે નિર્મીય થયેલી છે અર્થાત્ નગર કે રાજ્ય આદિની સાથે તારો કંઈ સંબંધ જ નથી તે જ પ્રમાણે ભોજન, આચ્છાદન તથા ઉપલોગના સંબંધમાં પણ તને અમુક નિયમિત ભાગ જ મળે છે તો પછી વ્યર્થ 'મારું મારું' એમ શા માટે કૃત્યા કરે છે? અધિકની મમતા શા માટે કરે છે? x કહું છે કે,

‘ગોઘાતાપિ ગોઘીર પ્રસ્ય ધાન્યશતાદપિ ।

પ્રાસાદાદપિ ચતુર્થાં શેષા પરિમૂલ્ય ॥

સે કંડો ગાયો હોય તોપણ તેના માલિકને માત્ર એક જ ગાયનું દૂધ ઉપયોગી થાય છે સે કંડો મધ્ય અનાજ બધું ભેગ, તોપણ તેના માનિકને માત્ર એક શેર અનાજ ઉપયોગી થાય છે. મોગે એક મહેલ બધાંયો હોય, તોપણ તેમાંથી માત્ર અર્ધો ખાટલા જેટલી જગ્યા જ તેના માલિકને ઉપયોગની છે બાળની સંધ્યા સપ્તિ પારકી જ ગણાય છે

* રાજાને હરકોઈ કાર્ય પોતાના મોકરયાદર દ્વારા જ કરાવવાનું હોય છે, તેથી રાજા સદાય પરાધીન જ ગણાય છે. વળી સધિ, વિગ્રહ ઇત્યાદિ મહાન કાર્યો કરતી

ધમા તથા રમતગમત જેવી તુચ્છ બાબતમાં પણ રાજાને નિત્ય પરાધીન રહેવું પડે છે, તો પછી અમાત્યોની સલાહમાં મત્રણા કરતી વેળા રાજાની સ્વતંત્રતા ક્યાથી હોઈ શકે ? ૧૩૯ રાજા જે સમયે બીજાઓને આજ્ઞા કરે છે, તે સમયે જ માત્ર સ્વતંત્ર હોય છે, પરંતુ આજ્ઞા કર્યા પછી પ્રત્યેક ક્ષણે તેને પરાધીન રહીને જ કાર્ય કરાવવું પડે છે. ૧૪૦ રાજાને સૂવાની ઇચ્છા થાય છે, તે વેળા પણ રાજકીય કાર્યની ઇચ્છાવાળા મનુષ્યો તેને નિદ્રા લેવા દેતા નથી, શયન કરવાના સમયે પણ બીજાઓની (મોકરોની) અતુલ પ્રમાણે તેને વર્તવું પડે છે અને કોઈ સમયે નિદ્રાવશ થયો હોય, તોપણ અમુક કોઈ કાર્યપ્રસંગને લીધે તેને ઉઠાડવો પડે છે. આ રીતે રાજા સર્વ વિષયોમાં પરત્ર છે ૧૪૧ રાજાને બીજા લોકો બ્યારે કહે છે કે, તમે ક્ષમા કરો, આ પદાર્થનો સ્પર્શ કરો, આનું પાન કરો, આનું પ્રાચન કરો, અગ્નિમાં હોમ કરો, આનું દાન આપો, આજ્ઞા કરો અને અમારું સામ્રાજ્ય ત્યારે જ રાજા તે તે ક્રિયાઓ કરવા પ્રવૃત્ત થાય છે આ રીતે રાજા કેવળ પરાધીન જ હોય છે. ચાલ્યું મનુષ્યો નિરંતર પાસે જઈ જઈને રાજાની પાસે ચાલના કરે છે, તોપણ દ્રવ્યનું રક્ષણ કરનારો તે રાજા (દ્રવ્યમાહેના લોભને લીધે) ઉત્તમ ગણાતા મહાજનોને પણ દાન આપવાનો ઉત્સાહ કરી શકતો નથી. ૧૪૨-૧૪૩ રાજા જે દાન આપે છે, તો ખબરના ખૂટી પડવાનો તેને ભય રહે છે, તેમ જ દાન આપવાથી કદાચ વેર ઊભું થયો, આવા પ્રકારને તેને સદેહ રહે છે. વળી કોઈ એક ક્ષણે વૈરાગ્યનક દોષો પણ તેની સમીપ આવી પહોંચે છે ૧૪૪ જે પુરુષો યુદ્ધિમાન ગણાતા હોય, શૂરવીર ગણાતા હોય અને ગૃહસ્થ ગણાતા હોય, તે પુરુષો પણ એક કાર્ય ઉપર બેઠાસલા હોય છે, તો તેઓના પર રાજાને શકા આવે છે કોઈ નિર્ભય રથળે પણ રાજાને ભય પડે છે અને જેઓ નિત્ય તેનું સેવન કરતા હોય, તેઓનાથી પણ તે ભયભીત રહે છે. ૧૪૫ હે ગર્જન! એ પ્રમાણે મેં કહેલા આ

વેળા પોતાના ખાસ સનાહકારોની ગમ્મને સમતિ લેતી પડે છે અને તેઓની સમતિ હોય, તો જ તેના મહાન કાર્યોમાં રાજાથી આગળ વધાય છે.

પુરુષો કે જેઓ રાજના અંગત સેવક હોય છે, તેઓના પર પણ રાજ ન્યારે શંકાશીલ બને છે, ત્યારે તેઓ કેપાયમાન થાય છે અને તેમ થતાં તે પુરુષો તરફથી રાજને કેવો ભય આવી પડે છે, તે તું જો. ૧૪૧ હે જનક રાજ ! હું તો એમ જ માનું છું કે, સર્વ કોઈ મનુષ્ય પોતપોતાના ઘરમાં રાજ જ છે અને સર્વ કોઈ ઘરઘણી પોતપોતાના ઘરમાં શિક્ષા તથા કૃપા કરવાને શક્તિમાન હોય છે, જેથી સર્વ મનુષ્યો રાજ્યો સમાન જ છે. ૧૪૨ રાજ્યોને જેમ પુત્રો, સ્ત્રીઓ, આત્મા, ભંડાર, મિત્રો અને ધનસંઘ હોય છે, તેમ સર્વ મનુષ્યોને પણ તે તે પદાર્થો હોય છે, માટે તે તે કારણોને લીધે રાજ્યો પણ બીજાઓની સમાન જ છે. ૧૪૩ (વળી એ પણ નિશ્ચય છે કે, બીજાઓના કરતાં રાજ અધિક દુઃખી હોય છે, કેમ કે) ‘આજે તો અમુક દેશને નાશ થઈ ગયો, આજે તો અમુક નગર બળી ગયું અને આજે તો અમુક શ્રેષ્ઠ હાથી મરણ પામ્યો.’ ઇત્યાદિ સર્વસામાન્ય વાતોનું શ્રવણ કરીને પણ તેઓ પરના પોતાના મિથ્યા સ્થામિત્વના જ્ઞાનને લીધે રાજને સંતાપ થાય છે. ૧૪૪ રાજને ઇચ્છા, દ્રેષ અને ભયથી ઉત્પન્ન થનારાં માનસિક દુઃખો કદી છોડતાં જ નથી; તેમ જ મસ્તકરોગ આદિ અનેક રોગોથી તથા દેશમાં નાચક ગણાતા પુરુષોથી પણ તેને નિત્યનું દુઃખ રહે છે; ૧૪૫ એટલું જ નહિ પણ સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોને લીધે રાજનો પણ નાશ થાય છે, તેને સર્વ તરફથી શંકા રહે છે અને પ્રતિદિન રાત્રિઓની ગણતરી કરતો કરતો અનેક સંકટોથી ભરપૂર એવા રાજ્યને તે સેવે છે. ૧૪૬ ખરેખર, રાજ્યમાં સુખ તો અલ્પ જ છે, પણ દુઃખ ઘણું છે. તેમ જ રાજ્ય એ એક નિઃસાર વસ્તુ છે, ઘાસના અગ્નિ જેવું તુલ્ય છે; (અર્થાત્ ઘાસનો અગ્નિ જેમ લાંબો કાળ રહેતો નથી, તેમ રાજ્ય પણ લાંબો કાળ રહેતું નથી.) અને જળના ક્ષીણ તથા પરપોટાની પેઠે અલ્પ સમયમાં જ નાશ પામનારું છે. ૧૪૭ આવા રાજ્યનો કયો પુરુષ સ્વીકાર કરે અને સ્વીકાર કરીને પણ કયો પુરુષ તેમાંથી શાંતિ મેળવે ? હે રાજ ! નગર, દેશ, સૈન્ય, અમાત્યો વગેરેને તું મારાં મારાં માની રહ્યો છે, પણ તેઓ કોનાં છે ? અથવા કોનાં નથી ? (એ અત્યંત હર્ષે થયે છે.)

મિત્ર, અમાત્ય, નગર, રાષ્ટ્ર, દંડ, કૌશ અને રાજ આ સાતે રાજ્યનાં અંગ કહેવાય છે. જેમ બિલી કરેલી ત્રણ લાકડીઓ અન્યોન્યતા આધારે રહે છે, તેમ રાજ્ય પણ એ સાત અંગોના અન્યોન્યતા આધારથી જ ટકી રહે છે. આ રીતે સાત અંગના અન્યોન્યતા શુષ્ક ઉપર આધાર રાખનારાં રાજ્ય કોના વડે શુભથી અધિક છે, તેનું કયું અંગ છે, તે બહુવું અચક્ય જ છે; અર્થાત્ સાત અંગમાંહિના કયા અંગના અધિક શુભથી રાજ્ય ટકી રહ્યું છે, તે કંઈ કહી શકાતું નથી. ૧૪૮-૧૪૯ જે સમયે જે અંગ ઉપયોગી થઈ પડે છે, તે સમયે તે અંગની જ વિશેષતા મનાય છે અને જે સમયે જે અંગથી કાર્યની સિદ્ધિ થાય છે, તે સમયે તે અંગનું જ પ્રાધાન્ય ગણાય છે. ૧૫૦ હે મહારાજ ! મેં કહ્યાં તે સાત અંગો અને બીજાં વૃદ્ધિ, ક્ષય અને સ્થાન નામનાં ત્રણ અંગો એમ એકંદરે દશ અંગો જ રાજાની પેઠે રાજ્યને ભોગવે છે. જે રાજ્ય મહાન ઉત્સાહશક્તિવાળો હોય છે અને ક્ષાત્ર-ધર્મમાં આસક્ત રહેનારો હોય છે, તે રાજ્ય પ્રજાઓ પાસેથી દશાંશ કર લઈને જ સંતુષ્ટ રહે છે અને તે સિવાયનો બીજો (અધિક શુભવાળો) રાજ્ય તો દશાંશ કરતાં પણ ઓછો કર લઈને સંતુષ્ટ રહે છે. રાજ્ય કંઈ અસાધારણ નથી; તેમ જ રાજ્ય વિનાનું કોઈ રાજ્ય પણ નથી. ૧૫૧-૧૫૨ વળી જો રાજ્ય ન હોય તો ધર્મ ક્યાંથી રહી શકે અને ધર્મ ન હોય તો ઉત્તમ સુખ કેવી રીતે મળી શકે ? આ જગતમાં જે શ્રેષ્ઠ ધર્મ છે, તે જ રાજ્ય તથા રાજ્યને પાવન કરનાર છે. ૧૫૩ આખી પૃથ્વીની જેમાં દક્ષિણ આપવાની હોય છે, તેવો અશ્વ-મેધ યજ્ઞ પણ શ્રેષ્ઠ ધર્મની યોગ્યતાને પહોંચી શકતો નથી. હે મિથિલાના રાજા ! હું તેવાં સેંકડો ને હજારો કર્મોનું વર્ણન કરવા સમર્થ છું કે, જે કર્મો રાજને દુઃખદાયી જ હોય છે. તેં મને કહ્યું કે, તેં મારા શરીરનો સંગ કેમ કર્યો ? પણ તેમ કહેવું તને યોગ્ય નથી; કેમ કે હું મારા પોતાના દેહને પણ સંગ કરતી નથી, તો પછી બીજાના દેહને સંગ તો કેમ જ કરું ? (અર્થાત્ મેં મારા દેહ ઉપરની પણ મમતાનો ત્યાગ કર્યો છે, તો પછી પરદેહની મમતા હું કેમ જ કરું ?) વારુ, તેં તારા શુરુ પંચા

પાસેથી નિવિઢ્યાસન, શ્રવણ, મનન, યમ, નિયમ તથા નિશ્ચય (બ્રહ્મ તથા આત્માના ઐક્યનો અનુભવ) સહિત સંપૂર્ણ મોક્ષધર્મ સાંભળ્યો છે, છતાં હે રાજા ! છત્રાદિ વિશેષ ચિહ્નો પર તને આસક્ત કેમ રહી છે ? તારે તો હવે સર્વ પ્રકારના સંગનો ત્યાગ કરવો જોઈએ અને સંસારના પાશોને દબાવી દઈને રહેવું જોઈએ, અથવા તે મોક્ષધર્મનું શ્રવણ કર્યું છે, તોપણ શ્રવણ કર્યું નથી; અથવા તે જે ધર્મનું શ્રવણ કર્યું છે તે કેવળ મિથ્યા જ છે; અથવા તે જે મોક્ષધર્મનું શ્રવણ કર્યું છે, તે મોક્ષધર્મના જેવા કોઈ બીજા ધર્મનું જ શ્રવણ કર્યું છે, એમ હું માનું છું; કેમ કે મોક્ષ સંબંધી ધર્મનું શ્રવણ કયાં છતાં પણ તું આ રીતે લૌકિક સંસારોને વળગી રહ્યો છે અને એક અસાની મનુષ્યની જે રાજ્ય પરની આસક્તિથી તથા અંતઃપુરની સ્ત્રીઓથી ભંધાઈ રહ્યો છે. વળી તું સર્વ પ્રકારે જ સુકૃત થયો છે, તો મેં તારા બુદ્ધિતત્ત્વમાં પ્રવેશ કર્યો, તેથી તારો શો અપકાર થયો ? અથવા શાસ્ત્રોક્ત નિયમ છે કે, ચતિઓએ શૂન્ય સ્થાનમાં જ નિવાસ કરવો, જેથી મેં તારા જ્ઞાનશૂન્ય હૃદયમાં પ્રવેશ કરીને કોનો અને શો અપરાધ કર્યો ? હે નિર્દોષ રાજા ! મેં મારા હાથથી, ખાંડથી, ચરણથી કે બીજા કોઈ શારીરિક અવયવોથી તારો સ્પર્શ કર્યો નથી. મેં તારી સામે જે સારીનરસી વર્તણૂક ચલાવી છે, તે કેવળ એકાંતમાં જ ચલાવી છે; અર્થાત્ આપણે બન્ને જણાં જ બાણીએ તેમ હું તારી સામે વર્તી છું; તો પછી તારા જેવા મહાન કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા, લગ્નમણ અને દીર્ઘદર્શી પુરુષે અહીં સહાની વચ્ચે તેના સંબંધમાં કંઈ પણ કહેવું જોઈએ નહિ. ૧૧૦-૧૧૬ આ સલામાં આપણને માન્ય ગણાતા બ્રાહ્મણ તથા મોટા શુરુ જનો બેઠા છે અને તું પણ એ સર્વનો રાજા હોવાને લીધે શુરુ જ છે. આ રીતે સહામાં તમારું અન્યોન્ય ગૌરવ રહેવું છે. ૧૧૦ તેનો વિચાર કરીને તારે પરીક્ષા કર્યો પછી જ વાક્ય બોલવું જોઈએ અને તેમાં પણ હું-સી અને તું-પુરુષ એ બન્ને વચ્ચેનો સંબંધ અહીં સહામાં તારે ન જ કહેવો જોઈએ. ૧૧૧ હે મિથિલદેશના રાજા ! જેમ કમળનાં પાંદડાં ઉપર તેના સ્પર્શ કર્યો વિના જ જળ

રહે છે, તેમ હું પણ તારો સ્પર્શ કર્યો વિના જ તારામાં વસી છું. ૧૧૨ હું તારો સ્પર્શ કરતી નથી, છતાં મારો સ્પર્શ તને જણાય છે તો, આવી શંકા થાય છે કે, બિંદુ પંચશિખે તારા જ્ઞાનને અબીજ અથવા વાસનારહિત કેવી રીતે કર્યું છે ? અર્થાત્ આ સમયે મારા સ્પર્શને તું અનુભવતો હો, તો એમ જ કહી શકાય કે, બિંદુ પંચશિખે તારા જ્ઞાનને હજી વાસનારહિત કર્યું નથી. ૧૧૩ ખરેખર, (આહું શુદ્ધ જ્ઞાન સંપાદન કરીને) તું શુદ્ધસ્યધર્મથી બદ્ધ થયો છે અને મહાહરેષ્ય એવા મોક્ષને પણ નહિ પામીને બન્નેની વચ્ચે જ સ્થિતિ કરી રહ્યો છે, છતાં મોક્ષના સંબંધમાં મોટી મોટી વાતો કયો કરે છે. ૧૧૪ સુકૃતનો સુકૃતની સાથે સમાગમ થાય અથવા પુરુષ કે જે એક છે અને ચેતન છે, તેનો પ્રકૃતિ કે જે અનેક છે અને જડ છે તેની સાથે (આધ્યાસિક) સમાગમ થવાથી વર્ણસંસ્કરતા કદી થતી જ નથી. તાત્પર્ય કે ભાવ (આત્મા) અને અભાવનો (પ્રકૃતિનો આધ્યાસિક) સમાયોગ થતાં વર્ણસંસ્કરતા કદી થાય જ નહિ. ૧૧૫ જે પુરુષને પ્રકૃતિ તથા પુરુષનું વિવેકજ્ઞાન નથી, તે પુરુષની દૃષ્ટિએ જ વર્ણોશ્રમધર્મો છે. (કેમ કે જગતને આત્માથી ભિન્ન માનનારા પુરુષને તે ભેદદૃષ્ટિને લીધે ભિન્ન ભિન્ન અનેક વર્ણોશ્રમે દેખાય છે. (પરંતુ જેને પ્રકૃતિ તથા પુરુષનું વિવેકજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું છે અને જે પુરુષ બધું છે કે, માત્ર શરીર જ બુદ્ધાં છે, આત્મા તો એક જ છે, તે પુરુષને બીજાં સર્વ શરીરોમાં પણ કેવળ આત્મા જ દેખાય છે. ૧૧૬ જેમ હાથમાં ફૂંડ

* સુવખાના કરેલાનો આશય એ છે કે, મેં તારો સ્પર્શ કર્યો નથી, છતાં તું એમ જણવતો હોય કે, મેં તારો સ્પર્શ કર્યો છે, પણ એમાં તારી ભૂલ છે; કેમ કે 'વિદ્યાત્મા' એક જ છે અને તે સદાને માટે સુકૃત છે. વળી વિદ્યાત્મા એક જ છે, જેથી વિદ્યાત્માનો વિદ્યાત્માની સાથે સંબંધ થાય તે અપદિત જ છે; તેમ જ પ્રકૃતિ ત્રિથા છે, જેથી તેનો આત્માની સાથેનો સંબંધ પણ ત્રિથા જ છે. આમ કોવા છતાં તું મારા પર અર્થ આલેષ શા માટે કરે છે કે, તે વર્ણસંસ્કરતા ઉત્પન્ન કરી !!

—નીલકંઠ

x અર્થાત્ આત્મા સંબંધી અપરોક્ષ જ્ઞાન મને પ્રાપ્ત થયું છે, જેથી હું એમ જ અનુમતું છું કે, મારે

રહેલું હોય, કૂંડામાં દૂધ રહેલું હોય અને દૂધમાં માખી પડી હોય, ત્યારે તે ત્રણે પદાર્થો વાસ્તવિક રીતે એક જ આશ્રયનો આશ્રય કરી રહ્યા છે, છતાં તેઓ અન્યોન્યથી ભિન્ન જ છે; કેમ કે કૂંડામાં દૂધનો ગુણ નથી, દૂધમાં કૂંડાનો ગુણ નથી અને માખીમાં દૂધનો ગુણ નથી; આમ હોવા છતાં તે તે પદાર્થો પોતાની મેળે જ અન્યોન્યના ગુણને પામે છે, પણ ખરી રીતે તેઓ ખીજના આશ્રયને પામતા જ નથી. ૧૭૭-૧૭૮ હે રાજા! તું જો ખરે પ્રહ્લનિષ્ઠ છે, તો આશ્રમે તથા વણોતું આત્મસ્વરૂપથી ભિન્ન-પણું તું જાણતો જ હોઈશ અને એ રીતે પરસ્પર ભિન્નપણાતું તને જ્ઞાન હોવા છતાં વર્ણસંકરતા કેમ જણાય છે? ૧૭૯ હે રાજા! લૌકિકદૃષ્ટિએ પણ વર્ણ-સંકરતાનો દોષ સંભવી શકતો નથી; કેમ કે હું ઉત્તમ વર્ણમાં (પ્રાણ્યવર્ણમાં) ઉત્પન્ન થયેલી નથી; મારી જાતિ વૈશ્ય કે શૂદ્રની નથી. હું તારી પેઠે ક્ષત્રિય વર્ણની જ છું, મારે જન્મ ઉત્તમ કુળમાં થયો છે અને હજી સુધી હું પ્રહ્લચર્ચમતથી ગ્રાહ્ય થઈ નથી. ૧૮૦ એક પ્રધાન નામનો રાજા જાહેર રીતે તારા સાંભળવામાં આવ્યો હશે. તેના કુળમાં હું ઉત્પન્ન થયેલી છું અને તું જાણ કે, મારું નામ 'સુલભા' છે. ૧૮૧ મારા પૂર્વજોના યજ્ઞોમાં સાક્ષાત્ ઇન્દ્રદેવે પોતે દ્રોણ, શતક્રુગ અને શંકરાર વગેરે પર્વતોને ઇંટોને સ્થાને ગોઠવ્યા હતા. ૧૮૨ આવા પ્રસિદ્ધ રાજાઓના કુળમાં હું ઉત્પન્ન થયેલી છું. મને મારા સમાન પતિ ન મળ્યો, તેથી શુરુઓએ મને મોક્ષધર્મનું શિક્ષણ આપ્યું અને પછી તે સમયથી આરંભીને જ નૈષ્ઠિક પ્રહ્લચર્ચમતના પાલન-પૂર્વક આજીવન પર્મત એકલી વિચરીને સુનિવૃત્તનું હું આચરણ કરું છું. ૧૮૩ હું વેષધારણી કપડી સંન્યાસિની નથી, હું પરદ્રવ્યનું હરણ કરતી નથી, તેમ જ મતધારણપૂર્વક સ્વધર્મમાં સ્થિર રહીને ધર્મમાં સંકરપણું પણ કરતી નથી. ૧૮૪ વળી હે રાજા! મારી પ્રતિજ્ઞાનું પાલન કરવામાં હું દંડ રહું છું, વિચાર કયાં વિના હું જોલવી નથી અને વિચાર કયાં વિના તારી પાસે હું આવી નથી. ૧૮૫ મેં

બુદ્ધિસત્ત્વ ખીજે રચ્યો ક્યાંય છે જ નહિ તારું સ્વરૂપ તે જ મારું સ્વરૂપ છે અને એકાત્મદૃષ્ટિએ મેં તારામાં પ્રવેશ કર્યો જ નથી.

સાંભળ્યું હતું કે, તારી બુદ્ધિ મોક્ષધર્મમાં અત્યંત આસક્ત રહેનારી છે. જેથી તારું કુશળ ઇચ્છીને તારા મોક્ષધર્મને જાણવાની ઇચ્છાથી હું અહીં આવી છું. ૧૮૬ હું તને જો કંઈ કહું છું, તે સ્વપક્ષને સિદ્ધ કરવાની ઇચ્છાથી અથવા પરપક્ષનું ખંડન કરવાની ઇચ્છાથી કહેતી નથી. (માત્ર તારું હિત ઇચ્છીને જ હું જોલવી રહી છું, માટે મારાં વાક્યોનું તારે આદરપૂર્વક શ્રવણ કરવું, કેમ કે) જે પુરુષ પોતાનો વિજય થાય તે માટે મદલની પેઠે વાદવિવાદ કરવા ભિતરી પડતો નથી અને કેવળ પરબ્રહ્મમાં જ લીન રહે છે, તે પુરુષ જ સુક્ત કહેવાય છે. ૧૮૭ જેમ એક સંન્યાસી કોઈ શૂન્યગૃહમાં એક જ રાત્રિ નિવાસ કરે છે તેમ, હું પણ આજની એક જ રાત્રિ તારા શરીરમાં નિવાસ કરીશ. ૧૮૮ હે મૈથિલ! તારા માન-દાનથી તથા વાણીપૂર્વક અતિથિસત્કારથી પૂજાયેલી હું પ્રસન્ન થઈને તારા શરીરરૂપી ઘરમાં આજે રહીશ અને આવતી કાલે અહીંથી ચાલી જઈશ. ૧૮૯

ભીંમે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર! એ પ્રમાણે સુલભા નાં યુક્તિ અને અર્થવાણાં વાક્યો સાંભળ્યા પછી રાજા જનક કંઈ જોલ્યો જ નહિ. (કેમ કે તે વાક્યે સામે કંઈ ઉત્તર આપવો તે યોગ્ય જ ન હતું.) * ૧૯૦

હતિ શ્રીમદ્દાભારતમાં શાંતિપર્વતમ્ભત મોક્ષધર્મનુયાસન-પર્વમાં 'જનક અને સુલભાનો સંવાદ' નામનો અધ્યાય ૩૨૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૨૧ મો

વ્યાસનો વૈરાગ્ય સંબંધી ઉપદેશ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કયં નિવેદમાપન્નઃ શુકો વૈયાસકિઃ પુરા ।

एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं परं कौतूहलं हि मे ॥१॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ! પૂર્વે વ્યાસ-ના પુત્ર શુકદેવને વૈરાગ્ય કેવી રીતે થયો હતો, એ સાંભળવાની મને ઇચ્છા છે; કેમકે તેના સંબંધ-માં મને યરમ કુતૂહલ છે. ૧ હે કુરુવંશી ભીષ્મ !

* ટીકાકાર નીલકંઠ લખે છે કે, સુલભાનાં વચન-નો જનકે કંઈ પણ ઉત્તર ન આપ્યો, એ ઉપરથી જણાય છે કે, શૂદ્રચાત્રમમાં રહીને યુક્ત મેળવવી તે અશક્ય છે; માટે યુક્ત મેળવવાને સંન્યાસ ધારણ કરવો, તે જ ચારકર છે.

અવ્યક્ત (કારણ), વ્યક્ત (કાર્ય) તથા પરમતત્ત્વ-
(પદપ્રણ) ના સંબંધમાં તમે તમારી બુદ્ધિપૂર્વક જે
નિશ્ચય કર્યો હોય, તે કહેવાને માટે તમે કૃપા કરો.
તેમ જ અજન્મા દેવ નારાયણની (સચ્ચણ પ્રદાની)
લીલાનું પણ તમે વર્ણન કરો.^૨

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! સ્વાભાવિક સદા-
ચારનું આચરણ કરનારા અને સર્વ તરફથી નિર્ભય
રહેનારા પોતાના પુત્ર શુકદેવને સમગ્ર વેદસ્વાધ્યાય-
નું અધ્યાપન કરાવીને પિતા વ્યાસ આ પ્રમાણે
ઉપદેશ આપવા લાગ્યા.^૩

વ્યાસે કહ્યું : હે પુત્ર ! તારે ધર્મનું જ નિત્ય
સેવન કરવું અને જિતેન્દ્રય થઈને મહાતીક્ષ્ણ
ટાઢને, તાપને, ક્ષુધાને, પિપાસા(તૃષ્ણા)ને તથા
વાયુને નિત્ય જય કરવો.^૪ તેમ જ સત્યનું, સરણ
તાનું, ક્ષમાનું, અસ્ત્રયાનું (ખીજના શુભો પરની
અદેખાઈનું), ઇન્દ્રિયના નિગ્રહનું, તપનું, અર્હિસા-
નું તથા દયાનું વિધિપૂર્વક પાલન કરવું.^૫ તારે
સર્વ પ્રકારની કુટિલતાનો ત્યાગ કરીને સત્યધર્મમાં
જ આસક્ત રહેવું અને દેવતાઓ તથા અતિથિ-
ઓને અપૂર્ણ કરતાં ખાકી રહેલા અન્નનું જ માત્ર
પ્રાણ ટકાવી રાખવા લોજન કરવું.^૬ હે પુત્ર !
આ મનુષ્યદેહ જળના ક્ષીણ જેવો ક્ષણભંજર છે. આ
દેહરૂપી વૃક્ષમાં એક પક્ષીની પેઠે જીવ ભેગી રહ્યો
છે. વળી તે દેહ અનિત્ય છે અને પોતાનાં પ્રિય મનુ-
ષ્યોની સાથેનો જે સહવાસ તે પણ અતિ સ્વંચળ
છે, છતાં તું આમ ભેસી કેમ રહ્યો છે ? (પુરુષાર્થ-
સાધનમાં પ્રવૃત્તિ કેમ કરતો નથી ?)^૭ ખરેખર, તું
ખાળક છે-અજ્ઞાન છે અને તેથી જ તું સમજી શકતો
નથી કે, આપણી સાથે નિત્યનો સંબંધ ધરાવનારા
કામક્રોધાદિ શત્રુઓ પ્રમાદરહિત થઈને સતત
ભગ્યા કરે છે અને આપણા પ્રમાદનાં છિદ્રોને તાકી
રહ્યા છે.^૮ વળી દિવસો એક પછી એક પસાર થતા
બય છે, જેને લીધે આયુષ્યનો તથા જીવિતનો ક્ષય
થતો બય છે; છતાં તું આત્મસાધન માટે તત્પર
થઈને દેવ અથવા ગુરુને શરણે કેમ જતો નથી ?^૯
જે પુરુષો પરલોકનાં કાર્યો કરવાનાં હોય છે, છતાં
ગાદ નિદ્રામાં પડેલા હોય છે અને અત્યંત નાસ્તિક
છે, તે પુરુષો જ કેવળ માંસ તથા રુધિરની વૃદ્ધિ
કરનારા આ લોકના વિષયમુખને ઇચ્છે છે.^{૧૦} જે

પુરુષો બુદ્ધિના મોહને અધીન થઈને ધર્મનો દ્રોહ
કરનારા છે અને અવળે માર્ગે જનારા છે, તે પુરુષો
કેવળ પોતે જ દુઃખી થાય છે એમ નથી, પણ તેઓનું
અનુસરણ કરનાર ખીજો મનુષ્ય પણ દુઃખી જ
થાય છે.^{૧૧} માટે જે મહાત્માઓ નિત્ય સંતુષ્ટ રહેતા
હોય, વેદાધ્યયનમાં ધરાયણ રહેતા હોય, માનસિક
બળથી મોટા ગણાતા હોય અને ધાર્મિક માર્ગમાં
આરૂઢ થયેલા હોય, તે મહાત્માઓનું તું શરણ લે
અને આત્મસાધનના સંબંધમાં તેઓને પ્રશ્ન કર.^{૧૨}
ધર્મનો સાક્ષાત્કાર કરનારા તે વિદ્વાન મહાત્માઓના
મતને મનમાં ધારણ કરીને પરમ બુદ્ધિપૂર્વક મનને
સંયમ કર કે જે મન નિત્ય અવળે માર્ગે જ જનારું
છે.^{૧૩} જેઓની બુદ્ધિ માત્ર વર્તમાનકાળનું જ
દર્શન કરનારી છે અને ‘આવતી કાલ ઘણી જ દૂર
છે’ આમ માનીને જેઓ નિર્ભય રહે છે, તેવા સર્વ-
ભક્ષી અને જ્ઞાનહીન પુરુષો આ મનુષ્યલોકને કર્મ-
ભૂમિ તરીકે ભેતા નથી; અર્થાત્ આ મનુષ્યલોક
જે કર્મભૂમિ કહેવાય છે એટલે જ્યાં અવતરીને
પ્રાણીઓએ આત્મોદ્ધારનાં જ કાર્યો કરવાં ભેઈએ,
છતાં તે અજ્ઞાની પુરુષો પોતાના કદબાજી સંબંધી
કર્મોને તિલાંજલિ આપે છે અને નિત્ય પ્રમાદને જ
અધીન રહે છે.^{૧૪} જેમ રેશમનો કીડો પોતાની
લાળ વડે પોતાને જ વીંટીને બાંધે છે, તેમ તું પણ
તારા અજ્ઞાન વડે તને પોતાને જ બાંધે છે, તેની તને
ખબર નથી; માટે (વેળાસર ચેતીને) ધર્મરૂપી
નિસરણીને આશ્રય કર અને ધીમે ધીમે તેના પર
થડવા માંડ.^{૧૫} જે પુરુષ નાસ્તિક હોય, મર્યાદાનું
ઉલ્લંઘન કરનારો હોય અને મોટા વાંસની પેઠે
અત્યંત ઉદ્ધત રહેતો હોય, તે પુરુષનો મહાનદીના
પૂરની પેઠે તારે (નિઃશંક થઈને) ત્યાગ જ કરવો.^{૧૬}
તું બાજુ કે, કામ, ક્રોધ, મૃત્યુ અને પાંચ ઇન્દ્રિયો-
રૂપી જળથી ભરેલી આ સંસારરૂપી એક નદી છે;
માટે યોગરૂપી નૌકાનો આશ્રય કરીને તે મહાનદીને
તું તરી બા અને જન્મમરણના દુઃખમાંથી મુક્ત
થા.^{૧૭} આ સર્વ લોકનો મૃત્યુ નાથ કરી રહ્યું છે,
જગતનાં સર્વ પ્રાણીઓને જરા દુઃખ આપી રહી
છે અને દિવસો તથા રાત્રિઓ મનુષ્યના આયુષ્યનું
હરણ કરી, સફળ થઈને પસાર થઈ રહ્યાં છે. માટે
ધર્મરૂપી વહાણની સહાય લઈને આ સંસારસાગરને

તું તરી ના. ^{૧૮} પ્રાણી કોઈ સ્થળે જીભ હોય કે સૂઈ રહ્યું હોય, પરંતુ મૃત્યુ તેની શોધ કરવા માટે બ્યારે નીકળે છે, ત્યારે અકસ્માત રીતે મૃત્યુના આસજીત થઈ પડેલા તે પ્રાણીને કેના તરફથી શાંતિ મળે તેમ છે? મનુષ્ય વિવિધ પ્રકારના વિષયોની શોધમાં હજી ધૂમતો જ હોય છે અને વિષયવાસનાથી હજી અતૃપ્ત જ હોય છે, તેવામાં તો વરુની માદા જેમ ઘેટાને ઉઠાવી જાય છે, તેમ મૃત્યુ તે મનુષ્યને ઉઠાવી જાય છે. ^{૧૯} ^{૨૦} તું આ સંસારરૂપી અધકારમાં જઈ રહ્યો છે, માટે તારે જ્ઞાનરૂપી મહાન દીપકને અવશ્ય થકણ કરવો જોઈએ કે, જે દીપકની શિખાઓ અનુક્રમે એકઠી થતી જાય છે અને ધર્મને લીધે જ જેની વૃદ્ધિ થયા કરે છે. ^{૨૧} પ્રાણી અનેક પ્રકારનાં શરીરો ધારણ કર્યે જાય છે. તેમાં કોઈ સમયે જ તેને મનુષ્યશરીર પ્રાપ્ત થાય છે અને તેમાં પણ બ્રાહ્મણશરીરને તો કોઈ સમયે જ પ્રાપ્ત થાય છે. માટે હે પુત્ર! તું તારા બ્રાહ્મણશરીરનું રક્ષણ કર. ^{૨૨} બ્રાહ્મણનું શરીર વિષયોના ભોગ કરવા માટે ઉત્પન્ન થતું નથી; પરંતુ આ મનુષ્યલોકમાં ઉત્પન્ન થઈને તેણે તપશ્ચરણરૂપી કલેશ સહન કરવાનો છે; જેથી પરલોકમાં અનુપમ સુખ પ્રાપ્ત થાય. ^{૨૩} બ્રાહ્મણનું શરીર અનેક પ્રકારનાં તપશ્ચરણ કરવાથી પ્રાપ્ત થાય છે, માટે તેને પાત્રીને કેવળ વિષયભોગપરાયણ રહી તેને વ્યર્થ જવા દેવું નહિ; માટે તું પણ સ્વાધ્યાય, તપ તથા ઇન્દ્રિયનિગ્રહમાં નિત્ય તત્પર રહીને પોતાનું કલ્યાણ ધૃમ્મ અને નિરંતર કુશલ-પરાયણ રહી પ્રયત્ન કર. ^{૨૪} કેમ કે મનુષ્યનો આયુષ-રૂપી ઘોડો ઘણા વેગથી દોડ્યો જાય છે. એ ઘોડાનું સ્વરૂપ અદૃશ્ય છે, સોળ કળાઓરૂપી તેનું શરીર છે, તેનો આત્મા સૂક્ષ્મ છે; સ્પષ્ટ, ત્રુટિ તથા નિત્ય તે ઘોડાનાં રૂપાં છે, બે સંધ્યાઓ તેની ખાંધ છે, શુક્લપક્ષ તથા કૃષ્ણપક્ષરૂપી સમાન બળ-વાળાં તેનાં નેત્ર છે અને મહિનાઓરૂપી તેનું અંગ

છે. ^{૨૫} આ ઘોડો નિરંતર ઉચ્ચ વેગ ધારણ કરીને પાછળ જોતો જોતો દોડ્યો જાય છે, માટે તારાં નેત્ર જો જીજ્ઞાસે અધીન ન હોય તો અર્થાત્ તું આંખે આંધળો ન હોય, તો પરમાત્માના વિષેનું શ્રવણમનન કરીને તારા મનને ધર્મપરાયણ કર. ^{૨૬} આ મનુષ્ય-લોકમાં જેઓનું વર્તન ધર્મોચરણથી બ્રહ્મ હોય છે, તે મનુષ્યો તે તે અધર્મી ક્રિયાઓને લીધે યમલોકમાં અનેક પ્રકારનાં યાતનાશરીરોને પામે છે-અનેક વેદનાયુક્ત શરીરોને અનુભવે છે અને તેને લીધે નિરંતર દુઃખના પોકારો કર્યા કરે છે; એટલું જ નહિ પરંતુ આ લોકમાં પણ તેઓને વિવિધ પ્રકારનાં અનિદ્રોનો યોગ થાય છે અને તેઓનાં શરીર જુદી જુદી વેદનાઓથી વ્યાપ્ત હોઈને સદાને માટે કલેશનો જ અનુભવ કર્યા કરે છે. ^{૨૭} જે રાજા સદાય ધર્મપરાયણ રહે છે અને ઉત્તમ-અધમ સર્વ વર્ણના લોકોનું સારી રીતે રક્ષણ કરે છે, તે રાજાને પુણ્યવાનોના દિવ્યલોક પ્રાપ્ત થાય છે; વળી તે રાજા અનેક પ્રકારનું ધર્મોચરણ કરે છે, જેથી અતે નિર્દોષ એવા મોક્ષસુખને પણ પામે છે. ^{૨૮} આ જગતમાં જે પુરુષ માતા, પિતા વગેરે શુરુજનોના વચનનું અપમાન કરે છે, તે દુષ્ટ પુરુષ બ્યારે મરણ પામે છે, ત્યારે (પોતાનાં દુષ્ટ કૃત્યોનું પરિણામ ભોગવવા માટે) તેને નરકલોકમાં જઈ પડે છે અને ત્યાં ગયા પછી તેના શરીરને ભયંકર દેખાવના કૃતરાઓ, રુધિરનું પાન કરનારા દીડાઓ, લોખંડી ચાચોવાળાં પક્ષીઓ તથા કાગડા, ગીધ વગેરે અનેક પક્ષીઓ ફાડી ખાય છે. ^{૨૯} જે પાપી મનુષ્ય પોતાની દુષ્ટ મનોવાસનાને અનુસરીને જગતમાં સ્થાપિત થયેલા *દશ પ્રકારની વૈદિક આરા-ઓનું ઉલ્લંઘન કરે છે, તે મનુષ્યને યમલોકમાં રહેલા અતિદુઃખદાયક અસિપત્ર નામના વનમાં નિવાસ કરવો પડે છે. ^{૩૦} જે મનુષ્ય લોભી હોય છે, અસત્ય ભાષણ ઉપર પ્રીતિ રાખનારો હોય છે, ચોરી જેવાં નીચ કર્મો કરવામાં આસક્ત રહે છે

* દશ પ્રકારની વૈદિક આદ્યો આ પ્રમાણે છે : શયન પાળવું, સંતોષ રાખવો, તપ કરવું, સ્વાધ્યાય કરવો, ઇન્દ્રિયનું ધ્યાન કરવું, હિંસા ન કરવી, અસત્ય ન બોલવું, ચોરી ન કરવી, વ્યભિચાર ન કરવો અને વિશેષ પરિગ્રહ ન રાખવો.

× શ્રીમદ્ ભાગવતમાં પણ કહ્યું છે કે, બ્રાહ્મણસ્ય તુ દેહોડયં દુઃકલ્પમાય નિવૃત્તે । કુચ્છાય તસ્મે ચેહ પ્રેત્યાત્મતમુચાય ચ ॥ બ્રાહ્મણનું શરીર ક્ષુદ્ર વિષયભોગને માટે ઇચ્છવા યોગ્ય નથી; કિંતુ કષ્ટદાયી તપશ્ચર્યોને માટે જ ઇચ્છવા યોગ્ય છે; કેમ કે તેથી પરલોકમાં અનંત સુખ પ્રાપ્ત થાય છે.

અને કપટ કરીને બીજાઓને દુઃખ ઉપજાવે છે, તે પાપકર્મી મનુષ્ય (મરણ પછી) મહાધોર નરકમાં જાય છે અને ત્યાં જઈને અતિથય દુઃખને અનુભવે છે.^{૩૧} જેમ કે તે પાપી મનુષ્યને ઉજી જળવાળી વૈતરણી મહાનદીમાં સ્નાન કરવું પડે છે, તેનું શરીર અસિપત્રવનની તીક્ષ્ણ તલવારોથી ચિરાઈ જાય છે અને તેને દરશીઓના વનમાં શયન કરવું પડે છે. આ રીતે મહાનરકમાં નિવાસ કરીને ઘણી મોટી વેદનાઓથી તે પીડાય છે.^{૩૨} ઓ પુત્ર ! તું બ્રહ્મદેવ આદિનાં મહાન સ્થાનકોનાં વખાણ કરે છે; પરંતુ તેઓના કરતાં શ્રેષ્ઠ એવા પરબ્રહ્માના સ્થાન તરફ દૃષ્ટિ પણ કરતો નથી. વળી ભવિષ્યમાં આવી પહોંચનારી જરાના સંબંધમાં લેશમાત્ર વિચાર પણ કરતો નથી કે, જે જરા લાંબે કાળે પણ મૃત્યુને જ સ્વાધીન કરનારી છે.^{૩૩} તું હજી સુધી પણ એસી કેમ રહ્યો છે ? આલ, મોક્ષમાર્ગમાં તું પ્રયાણ કર; કેમ કે તારા અત્યંત નાશ કરનારા મહાદારુણ બચ તારા પર આવી લાગ્યો છે; માટે સુખ મેળવવાનો પ્રયત્ન કર.^{૩૪} મનુષ્ય જેવો મરણ પામે છે, એટલે પ્રથમ જ યમરાજની આજ્ઞા પ્રમાણે તેને યમ-લોકમાં પહોંચતો કરવામાં આવે છે, માટે કૃષ્ણ-આંદ્રાચણ આદિ દારુણ તપશ્ચર્યાઓ કરીને યમરાજને વશ કરવા તું પ્રયત્ન કર.^{૩૫} મહાસમર્થ યમ-દેવ, જેને અટકાવવા માટે કોઈ શક્તિમાન નથી અને જેને બીજાના દુઃખનું લેશમાત્ર જ્ઞાન નથી, તે તારા મૂળને, બાંધવોનો તથા જીવિતનો જેટલામાં નાશ કરી નાખે, તે પહેલાં તું પરલોકમાં હિત થાય તેવું કર્મ કરી લે.^{૩૬} યમદેવનો વાણુ કે જે તારી સન્મુખ જ વાયા કરે છે, તેનો જપાટો તને લાગે અને તું એકલો જ યમલોકમાં સિધાવી જાય તે પહેલાં તું પરલોકમાં પોતાનું હિત થાય તેવું કર્મ કરી લે.^{૩૭} હે પુત્ર ! કાળરૂપ મહાતોફાની પવન તારાથી કેટલેક દૂર રહેલા કોઈ બીજા પ્રદેશમાં જ હજી વાય છે; પરંતુ તેના તરફનો મહાન ભય જ્યારે તારી સમીપ આવી પહોંચ્યો, ત્યારે તું દિશાઓને ભમતી જોશે, તારું વૈદિક જ્ઞાન એકદમ રૂંધાઈ જશે અને અત્યંત વિહ્વળ થઈને તારે તેની સંમુખ જવું પડશે; માટે તેના આવ્યા પહેલાં તું ઉત્તમ સમાધિ (યોગાનુષ્ઠાન) કરી લે.^{૩૮} તે

પ્રમાદને અધીન થઈને પૂર્વે જે કંઈ શુભ અશુભ કર્યો કર્યો હશે, તેનું અંતકાળે સ્મરણ આવતાં તારે પશ્ચાત્તાપ કરવો ન પડે, માટે પ્રથમથી જ કેવળ જ્ઞાન-ભંડારને તું ભરી લે.^{૪૦} પ્રાણીના બળનો, અંગનો તથા રૂપનો નાશ કરનારી જરા તારા શરીરને અત્યંત શિથિલ કરી નાખે, તે પહેલાં કેવળ જ્ઞાનભંડારને તું ભરી લે.^{૪૧} તારા જીવિતનો નાશ કરતી વેળા રોગને પોતાનો સારથિ (સહાયક) બનાવીને કાળ તારા શરીરને બળાત્કારે ભેદી નાખશે; માટે તેના આવ્યા પહેલાં મહાન તપશ્ચર્યા તું કરી લે.^{૪૨} કામાદિક ભયંકર વરુઓ કે જેઓ મનુષ્યદેહની સમીપ જ ઘૂમ્યા કરે છે, તેઓ સર્વ તરફથી તારી સામે ચડી આવશે; માટે તેઓના આવ્યા પહેલાં પુણ્ય કરવાનો પ્રયત્ન તું કરી લે.^{૪૩} તારા અંત-કાળ તારી સમીપ આવશે, ત્યારે તું એકલો જ સર્વત્ર અધિકારને જોયા કરીશ અને પર્વતનાં શિખર ઉપર સુવર્ણનાં વૃક્ષો જાણે જગ્યાં હોય, તેવું તને દેખાશે;^{૪૪} માટે તે પહેલાં (ધર્માચરણની) ત્વરા કર.^{૪૫} હે પુત્ર ! અનેક પ્રકારના કુસંગો અને ઉપર ઉપરથી મિત્ર દેખાતા તારા શત્રુઓ તારી શુદ્ધિને ઉત્તમ જ્ઞાનથી બ્રહ્મ કરે તે પહેલાં તું પરબ્રહ્મ સાથે સંબંધ ભેદી દે.^{૪૬} જે ધનને રાજ તરફનો ભય નથી, જે ધનને ચોરલોકોથી પણ ભય નથી અને જે ધન મરણ પામેલાનો પણ ત્યાગ કરતું નથી, તે (જ્ઞાન રૂપ) ધન સંપાદન કરવા માટે તું તૈયાર થા.^{૪૭} જેમ વિવાહસમયે પહેરામણી તરીકે જે ધન મળે છે, તે ધન જેને મળ્યું હોય તેને જ મળે છે; તેમાંથી સહોદર ભાઈને પણ ભાગ મળતો નથી; તેમ જ પોતાના કર્મથી સંપાદન કરેલું જ્ઞાનરૂપી ધન (પરલોકમાં) તેને પોતાને જ ઉપયોગી થઈ પડે છે, તેમાંથી બીજા કોઈને લેશમાત્ર ભાગ મળતો નથી.^{૪૮} હે પુત્ર ! જે ધન વડે પરલોકમાં જીવી શકાય છે, તે ધનનું જ તું દાન કર અને જે ધન અવિનાશી તથા અચળ કહેવાય છે, તે ધનને જ તું પોતે ઉપાર્જન કર.^{૪૯} (તારા અંતકાળ જ્યારે ઉપસ્થિત થયો હશે. ત્યારે) -

× કોઈ એક પર્વતના શિખર નજીક જોગી નીકળ્યાં હોય, તેને મૃત્યુનું ાયદન છે.

પદાર્થો રંધાર્થ ને તૈયાર નહિ થયા હોય તે પહેલાં તો તારો સત્વર નાથ થઈ જશે અર્થાત્ તારે એમ નહિ માનવું કે, 'મોટા મોટા મેળાવડાઓમાં વિવિધ પ્રકારના ભોગો ભોગવ્યા પછી જ હું મોક્ષને માટે પ્રયત્ન કરીશ.' કેમ કે ભોગો ભોગવવાતું હજી દૂર હશે, તેટલામાં તો તારા પર મૃત્યુનો ભય આવી પડેાંચશે.^{૪૬} મનુષ્ય જ્યારે મરણસંકટમાં આવી પડે છે, ત્યારે માતા, પુત્ર, બાંધવો કે પોતાનો પ્રથંસાપાત્ર પ્રિયજન એમાંનો કોઈ પણ (તેને સહાય કરવા માટે) તેની પાછળ આવતો નથી; માત્ર તેને એકલાને જ તે માર્ગે જવું પડે છે.^{૪૭} હે પુત્ર ! બ્રાહ્મી જ્યારે પરલોકમાં પ્રયાણ કરે છે, ત્યારે તેણે પૂર્વજન્મમાં કરેલાં શુભ-અશુભ કર્મો જ તેની સાથે જાય છે. (બીજા કોઈ પણ તેની સાથે જતાં નથી.)^{૪૮} મનુષ્યે પુણ્ય તથા પાપકર્મો કરીને સુવર્ણ તથા રત્નોના મોટા ઢગો એકઠા કરી રાખ્યા હોય, પરંતુ તેના મૃત્યુસમયે તેમાંનું કંઈ પણ તેને (મૃત્યુથી છોડાવવારૂપ કાર્યમાં) સહાય તરીકે ઉપયોગી થઈ શકતું નથી.^{૪૯} આ જગતમાં મનુષ્યોને પોતાના આત્મા સમાન બીજો કોઈ પણ સાક્ષી મળતો નથી; જેથી તું જ્યારે પરલોકમાં જઈશ, ત્યારે તેં કરેલાં અથવા નહિ કરેલાં કર્મોના સાક્ષી તારો આત્મા જ થશે.^{૫૦} મનુષ્ય જ્યારે પરલોકમાં પ્રયાણ કરે છે ત્યારે, તેના દેહ ચૈતન્યથી શૂન્ય થાય છે અને મરણ પામે છે. (તે ઉપરથી જણાય છે કે, કર્મોના સાક્ષી આત્મા અવશ્ય છે જ.) વળી કેટલાંક એક યોગીદોષો હૃદયકાશમાં પ્રવેશ કરીને પોતાની જ્ઞાનદૃષ્ટિથી આત્માને સંપૂર્ણ રીતે ભેઈ શકે છે.^{૫૧} બ્રાહ્મીમાત્રના શરીરમાં અગ્નિ, સૂર્ય તથા વાયુ એ ત્રણે રહેલા છે અને તેઓ પણ ધર્મના દ્રષ્ટા હોઈને મનુષ્યે કરેલાં કર્મોના સાક્ષી થાય છે.^{૫૨} દિવસો અને રાત્રિઓ જેઓ સર્વ તરફ સંચાર કરીને સર્વ પદાર્થોના સ્પર્શ કરે છે અને જેઓની વૃત્તિ પ્રકાશ તથા ગૂઢ રહેલી છે, તેઓ પણ મનુષ્યનાં કર્મોના સાક્ષી તરીકે (પરલોકમાં) હાજર રહે છે; માટે તું તારા ધર્મનું જ પાલન કર.^{૫૩} પરલોકનો માર્ગ અનેક લોખંડી ચાંચોવાળાં પક્ષીઓ તથા વરુઓરૂપી શત્રુઓથી વ્યાપ્ત છે અને વિચિત્ર સ્વરૂપવાળી ભયંકર માણીઓથી ઊભરાઈ

રહેલો છે, માટે તું તારાં કર્મની જ રક્ષા કર; કેમ કે તારાં કર્મ તે માર્ગે તને સહાયક તરીકે પ્રાપ્ત થશે. તે પોતે જે કર્મો કર્યાં હશે, તેમાંથી તે માર્ગે કોઈ પણ ભાગીદાર થશે નહિ; કેમ કે જેણે જે કર્મો કર્યાં હોય છે, તેનું ફળ તેને પોતાને જ ભોગવવું પડે છે.^{૫૪} જેમ અપ્સરાઓ તથા મહર્ષિઓ પોતાનાં કર્મ ફળરૂપ સુખનો સ્વર્ગમાં અનુભવ કરે છે, તેમ દેવી વિમાન મેળવવાની ઇચ્છાથી પરલોકમાં પ્રયાણ કરનારા પુણ્યશાળી મનુષ્યો પણ પોતાનાં કર્મ ફળરૂપ સુખને પામે છે. આ મનુષ્યલોકમાં પાપ-રહિત રહેનારા અને શુદ્ધભક્તિમાં ઉત્પન્ન થયેલા કુશલાત્મા પુરુષોએ જે કંઈ શુભ કર્યો કર્યો હોય છે, તેના ફળ તરીકે તેઓને ઉત્તમ સુખ પ્રાપ્ત થાય છે; એટલું જ નહિ પણ તે પુણ્યશાળી પુરુષો ગૃહસ્થધર્મ-રૂપ સેતુ(પુલ)વડે સંસારમહાસાગરને તરી જઈને પ્રજાપતિની, ગૃહસ્પતિની તથા ઈંદ્રની સમાનતાને પામે છે અને અંતે પરમ ગતિ સંપાદન કરે છે.^{૫૬-૫૯} હું તને આવા અનેક હજારો ઉપદેશ આપવાનો ઉત્સાહ ધરાવી શકું છું; પરંતુ સંક્ષેપમાં એટલું જ કહું છું કે, સર્વને પવિત્ર કરનારો મહાસમર્થ ધર્મ જ બુદ્ધિહીન મનુષ્યોને મોહ ઉપભવનારાં પાપકૃત્યને દૂર કરનારો છે.^{૬૦} તને ઐવીસ વર્ષો તો થઈ ગયાં છે અને આ સમયે તું પચીસ વર્ષનો થયો છે, માટે હવે તું ધર્મનો સંચય કરી લે. તારું વય પ્રતિહિત વીત્યું જાય છે.^{૬૧} પ્રમાદરૂપી ગૃહની અંદર નિવાસ કરનારો કાળ તારી ઈંદ્રિયોને પોતપોતાના વિષય-ભોગથી ભ્રષ્ટ કરે તે પહેલાં માત્ર એક શરીરની સહાય લઈને તું ધર્મપાલન કરવા માટે ઉતાવળ કર.^{૬૨} મરણસમયે આગળના ભાગમાં તથા પાછળના ભાગમાં તું એકલો જ જો ગમન કરીશ અને સારીનરસી ગતિમાં પણ તારે એકલાને જ જો જવું પડશે, તો પછી આ દેહનું તથા દેહનો સંબંધ ધરાવનારાં ઔપુત્રાદિનું તારે શું કામ છે ?^{૬૩} પરલોકનો ભય જ્યારે ઉપસ્થિત થાય છે, ત્યારે પરલોકમાં જનારા મનુષ્યો એકલા જ ચાલી નીકળે છે; માટે પરલોકમાં હિતકારક કેવળ જ્ઞાનસંહારને જ તું ભરી લે.^{૬૪} યમદેવ મહાસમર્થ છે; તેને કોઈનો સંગ નથી અને તેને અટકાવવા માટે કોઈ સમર્થ પણ નથી. (તેની જ્યારે ઇચ્છા થાય છે, ત્યારે) સમગ્ર

અને કપટ કરીને બીજાઓને દુઃખ ઉપજાવે છે, તે પાપકર્મી^{૩૧} મનુષ્ય (મરણ પછી) મહાધોર નરકમાં જાય છે અને ત્યાં જઈને અતિશય દુઃખને અનુભવે છે.^{૩૨} જેમ કે તે પાપી મનુષ્યને ઉષ્ણ જળવાળી વૈતરણી મહાનદીમાં સ્નાન કરવું પડે છે, તેવું શરીર અસિપ્તવનગી તીક્ષ્ણ તલવારોથી ચિરાઈ જાય છે અને તેને ફરશીઓના વનમાં શયન કરવું પડે છે. આ રીતે મહાનરકમાં નિવાસ કરીને ઘણી મોટી વેદનાઓથી તે પીડાય છે.^{૩૩} ઓ પુત્ર ! તું બ્રહ્મદેવ આદિનાં મહાન સ્થાનકોનાં વખાણ કરે છે; પરંતુ તેઓના કરતાં શ્રેષ્ઠ એવા પરબ્રહ્માના સ્થાન તરફ દૃષ્ટિ પણ કરતો નથી. વળી ભવિષ્યમાં આવી પહોંચનારી જરાના સંબંધમાં લેશમાત્ર વિચાર પણ કરતો નથી કે, જે જરા લાંબે કાળે પણ મૃત્યુને જ સ્વાધીન કરનારી છે.^{૩૪} તું હજી સુધી પણ બેસી કેમ રહ્યો છે ? ચાલ, મોક્ષમાર્ગમાં તું પ્રયાણ કર; કેમ કે તારા અત્યંત નાશ કરનારા મહાહારણુ ભય તારા પર આવી લાગ્યો છે; માટે સુખ મેળવવાનો પ્રયત્ન કર.^{૩૫} મનુષ્ય જેવો મરણ પામે છે, એટલે પ્રથમ જ યમરાજની આજ્ઞા પ્રમાણે તેને યમલોકમાં પહોંચતો કરવામાં આવે છે, માટે કૃષ્ણ-આદ્રાચણુ આદિ હારણુ તપશ્ચર્યાઓ કરીને યમરાજને વશ કરવા તું પ્રયત્ન કર.^{૩૬} મહાસમર્થ યમદેવ, જેને અટકાવવા માટે કોઈ શક્તિમાન નથી અને જેને બીજાના દુઃખનું લેશમાત્ર જ્ઞાન નથી, તે તારા મૂળનો, બાંધવોનો તથા જીવિતનો જેટલામાં નાશ કરી નાખે, તે પહેલાં તું પરલોકમાં હિત થાય તેવું કર્મ કરી દે.^{૩૭} યમદેવનો વાણી કે જે તારી સન્મુખ જ વાચા કરે છે, તેનો જવાબો તને લાગે અને તું એકલો જ યમલોકમાં સિધાવી જાય તે પહેલાં તું પરલોકમાં પોતાનું હિત થાય તેવું કર્મ કરી દે.^{૩૮} હે પુત્ર ! કાળરૂપ મહાતોફાની પવન તારાથી કેટલેક દૂર રહેલા કોઈ બીજા પ્રદેશમાં જ હજી વાય છે; પરંતુ તેના તરફનો મહાન ભય બ્યારે તારી સમીપ આવી પહોંચયો, ત્યારે તું દિશાઓને ભમતી ભરો, તારું વૈદિક જ્ઞાન એકદમ રૂંધાઈ જશે અને અત્યંત વિહ્વળ થઈને તારે તેની સંસુખ જવું પડશે; માટે તેના આવ્યા પહેલાં તું

પ્રમાદને અધીન થઈને પૂર્વે જે કંઈ શુભ અશુભ કર્યો કર્યો હશે, તેનું અંતકાળે સ્મરણ આવતાં તારે પશ્ચાત્તાપ કરવો ન પડે, માટે પ્રથમથી જ કેવળ જ્ઞાન-ભંડારને તું ભરી દે.^{૪૦} શાણીના બળનો, અંગનો તથા રૂપનો નાશ કરનારી જરા તારા શરીરને અત્યંત શિથિલ કરી નાખે, તે પહેલાં કેવળ જ્ઞાનભંડારને તું ભરી દે.^{૪૧} તારા જીવિતનો નાશ કરતી વેળા રોગને પોતાનો સારથિ (સહાયક) બનાવીને કાળ તારા શરીરને બળાત્કારે ભેદી નાખશે; માટે તેના આવ્યા પહેલાં મહાન તપશ્ચર્યા તું કરી દે.^{૪૨} કામાદિક ભયંકર વરુઓ કે જેઓ મનુષ્યદેહની સમીપ જ ધૂમ્પા કરે છે, તેઓ સર્વ તરફથી તારી સામે ચડી આવશે; માટે તેઓના આવ્યા પહેલાં પુણ્ય કરવાનો પ્રયત્ન તું કરી દે.^{૪૩} તારા અંતકાળ તારી સમીપ આવશે, ત્યારે તું એકલો જ સર્વત્ર અધિકારને ભોગ્ય કરીશ અને પર્વતનાં શિખર ઉપર સુવર્ણનાં વૃક્ષો બાજે ઊગ્યાં હોય, તેવું તને દેખાશે;^{૪૪} માટે તે પહેલાં (ધર્માચરણની) ત્વરા કર.^{૪૫} હે પુત્ર ! અનેક પ્રકારના કુસંગો અને ઉપર ઉપરથી મિત્ર દેખાતા તારા શત્રુઓ તારી બુદ્ધિને ઉત્તમ જ્ઞાનથી બ્રહ્મ કરે તે પહેલાં તું પરબ્રહ્મ સાથે સંબંધ બેસી દે.^{૪૬} જે ધનને રાજા તરફનો ભય નથી, જે ધનને ચોરલોકોથી પણ ભય નથી અને જે ધન મરણ પામેલાનો પણ ત્યાગ કરતું નથી, તે (જ્ઞાન રૂપ) ધન સંપાદન કરવા માટે તું તૈયાર થા.^{૪૭} જેમ વિવાહસમયે પહેરામણી તરીકે જે ધન મળે છે, તે ધન જેને મળ્યું હોય તેને જ મળે છે; તેમાંથી સહોદર ભાઈને પણ ભાગ મળતો નથી; તેમ જ પોતાના કર્મથી સંપાદન કરેલું જ્ઞાનરૂપી ધન (પરલોકમાં) તેને પોતાને જ ઉપયોગી થઈ પડે છે, તેમાંથી બીજા કોઈને લેશમાત્ર ભાગ મળતો નથી.^{૪૮} હે પુત્ર ! જે ધન વડે પરલોકમાં જીવી શકાય છે, તે ધનનું જ તું દાન કર અને જે ધન અવિનાશી તથા અચળ કહેવાય છે, તે ધનને જ તું પોતે ઉપાર્જન કર.^{૪૯} (તારા અંતકાળ બ્યારે ઉપસ્થિત થયો હશે, ત્યારે) મનુષ્યોના મહાન મેળાવડામાં મિદાત્ર આદિ ખાવાના

× કોઈ એક પર્વતના શિખર ઉપર સુવર્ણનાં વૃક્ષો બાજે જંગી નીકળ્યાં હોય, તેવા દેખાવ જણાય તે મૃત્યુનું ચિહ્ન છે.

પદાર્થો રંધાઈ ને તૈયાર નહિ થયા હોય તે પહેલાં
તો તારે સત્વર નાશ થઈ જશે અર્થાત્ તારે એમ
નહિ માનવું કે, 'મોટા મોટા મેળાવડાઓમાં
વિવિધ પ્રકારના ભોગો ભોગવ્યા પછી જ હું મોક્ષને
માટે પ્રયત્ન કરીશ.' કેમ કે ભોગો ભોગવવાનું હજી
દૂર હશે, તેટલામાં તો તારા પર મૃત્યુનો ભય આવી
પહોંચશે.^{૪૮} મનુષ્ય જ્યારે મરણસંકટમાં આવી
પડે છે, ત્યારે માતા, પુત્ર, બાંધવો કે પોતાને
પ્રશંસાપાત્ર પ્રિયજન એમાંનો કોઈ પણ (તેને
સહાય કરવા માટે) તેની પાછળ આવતો નથી; માત્ર
તેને એકલાને જ તે માર્ગે જવું પડે છે.^{૪૯} હે પુત્ર !
પ્રાણી જ્યારે પરલોકમાં પ્રયાણ કરે છે, ત્યારે તેણે
પૂર્વજન્મમાં કરેલાં શુભ-અશુભ કર્મો જ તેની સાથે
જાય છે. (બીજાં કોઈ પણ તેની સાથે જતાં નથી.)^{૫૦}
મનુષ્યે પુણ્ય તથા પાપકર્મો કરીને સુવર્ણ તથા
રત્નોના મોટા ઢગો એકઠા કરી રાખ્યા હોય, પરંતુ
તેના મૃત્યુસમયે તેમાંનું કંઈ પણ તેને (મૃત્યુ-
થી છોડાવવારૂપ કાર્યમાં) સહાય તરીકે ઉપયોગી
થઈ શકતું નથી.^{૫૧} આ જગતમાં મનુષ્યોને પોતા
ના આત્મા સમાન બીજે કોઈ પણ સાક્ષી મળતો
નથી; જેથી તું જ્યારે પરલોકમાં જઈશ, ત્યારે તે
કરેલાં અથવા નહિ કરેલાં કર્મોના સાક્ષી તારો
આત્મા જ થશે.^{૫૨} મનુષ્ય જ્યારે પરલોકમાં પ્રયાણ
કરે છે ત્યારે, તેના દેહ ચૈતન્યથી શૂન્ય થાય છે
અને મરણ પામે છે. (તે ઉપરથી જણાય છે કે,
કર્મોના સાક્ષી આત્મા અવશ્ય છે જ.) વળી કેટલા-
એક યોગીલોકો હૃદયાકાશમાં પ્રવેશ કરીને પોતા-
ની જ્ઞાનદૃષ્ટિ આત્માને સંપૂર્ણ રીતે ભેઈ શકે
છે.^{૫૩} પ્રાણીમાત્રના શરીરમાં અગ્નિ, સૂર્ય તથા
વાયુ એ ત્રણે રહેલા છે અને તેઓ પણ ધર્મના
દ્રષ્ટા હોઈને મનુષ્યે કરેલાં કર્મોના સાક્ષી થાય
છે.^{૫૪} દિવસો અને રાત્રિઓ જેઓ સર્વ તરફ
સંચાર કરીને સર્વ પદાર્થોના સ્પર્શ કરે છે અને
જેઓની વૃત્તિ પ્રકાશ તથા ગૃહ રહેલી છે, તેઓ પણ
મનુષ્યનાં કર્મોના સાક્ષી તરીકે (પરલોકમાં) હાજર
રહે છે; માટે તું તારા ધર્મનું જ પાલન કર.^{૫૫}
પરલોકનો માર્ગ અનેક લોખંડી ચાંચોવાળાં પક્ષી-
ઓ તથા વરુઓરૂપી શત્રુઓથી બચાવે છે અને
વિચિત્ર સ્વરૂપવાળી ભયંકર માખીઓથી ભીસારાઈ

રહેલો છે, માટે તું તારાં કર્મની જ રક્ષા કર; કેમ કે
તારાં કર્મ તે માર્ગે તને સહાયક તરીકે પ્રાપ્ત થશે.
તે પોતે જ કર્મો કર્યા હશે, તેમાંથી તે માર્ગે કોઈ
પણ ભાગીદાર થશે નહિ; કેમ કે જેણે જે કર્મો કર્યાં
હોય છે, તેનું ફળ તેને પોતાને જ ભોગવવું પડે
છે.^{૫૬} જેમ આસરાઓ તથા મહર્ષિઓ પોતા-
નાં કર્મફળરૂપ સુખનો સ્વર્ગમાં અનુભવ કરે છે,
તેમ દેવી વિમાન મેળવવાની ઇચ્છાથી પરલોકમાં
પ્રયાણ કરનારા પુણ્યશાળી મનુષ્યો પણ પોતાનાં
કર્મ ફળરૂપ સુખને પામે છે. આ મનુષ્યલોકમાં પાપ-
રહિત રહેનારા અને શુદ્ધભતિમાં ઉત્પન્ન થયેલા કુશ-
લાત્મા પુરુષોએ જે કંઈ શુભ કર્મો કર્યાં હોય છે,
તેના ફળ તરીકે તેઓને ઉત્તમ સુખ પ્રાપ્ત થાય છે;
એટલું જ નહિ પણ તે પુણ્યશાળી પુરુષો ગૃહસ્થધર્મ-
રૂપ સેતુ(પુલ)વડે સંસારમહાસાગરને તરી જઈને
પ્રજ્ઞપતિની, ગૃહસ્થપતિની તથા ઇન્દ્રની સમાનતાને
પામે છે અને અંતે પરમ ગતિ સંપાદન કરે છે.^{૫૭-૬૧}
હું તને આવા અનેક હજાર ઉપદેશ આપવાનો
ઉત્સાહ ધરાવી શકું છું; પરંતુ સંક્ષેપમાં એટલું જ
કહું છું કે, સર્વને પવિત્ર કરનારો મહાસમર્થ ધર્મ જ
બુદ્ધિહીન મનુષ્યોને મોઢ ઉપાવનારાં પાપકૃત્યને
દૂર કરનારો છે.^{૬૨} તને ચોવીસ વર્ષો તો થઈ ગયાં
છે અને આ સમયે તું પચીસ વર્ષનો થયો છે, માટે
હવે તું ધર્મનો સંચય કરી લે. તારું વય પ્રતિદિન
વીત્યું જાય છે.^{૬૩} પ્રમાદરૂપી ગૃહની અંદર નિવાસ
કરનારો કાળ તારી ઇન્દ્રિયોને પોતપોતાના વિષય-
ભોગથી બ્રથ કરે તે પહેલાં માત્ર એક શરીરની
સહાય લઈને તું ધર્મપાલન કરવા માટે ઉતાવળ
કર.^{૬૪} મરણસમયે આગળના ભાગમાં તથા પાછળ-
ના ભાગમાં તું એકલો જ બે ગમન કરીશ અને
સારીનરસી ગતિમાં પણ તારે એકલાને જ બે જવું
પડશે, તો પછી આ દેહનું તથા દેહનો સંબંધ
ધરાવનારાં ઓપુત્રાદિતું તારે શું કામ છે ?^{૬૫} પરલોક-
નો ભય જ્યારે ઉપરિચિત થાય છે, ત્યારે પરલોકમાં
જનારા મનુષ્યો એકલા જ ચાલી નીકળે છે; માટે
પરલોકમાં હિતકારક કેવળ જ્ઞાનસંહારને જ તું ભરી
લે.^{૬૬} યમદેવ મહાસમર્થ છે; તેને કોઈનો સંગ
નથી અને તેને અટકાવવા માટે કોઈ સમર્થ પણ
નથી. (તેની જ્યારે ઇચ્છા થાય છે, ત્યારે) સમગ્ર

કુળનો, મૂળનો તથા બાંધવોનો તે નાશ કરી નાખે છે; માટે તું ધર્મનો આશ્રય કર. ૧૭ હે પુત્ર ! આ ઉપદેશ મેં મારા શાસ્ત્રજ્ઞાનને તથા અનુમાન પ્રમાણને અનુસરીને તને આપ્યો છે. માટે મેં કહ્યું તે પ્રમાણે તું હંમણું જ કરવા માંડ. ૧૮ જે પુરુષ પોતે એકલો જ પોતાનાં કર્મ કરીને દેહને પોષે છે અને અમુક પ્રકારનાં કુળની મનમાં આશા રાખીને બીજાને દાન આપે છે, તે પુરુષ અજ્ઞાન તથા મોહથી ઉત્પન્ન થનારા હિંમ્બાદિ યુષ્માથી સુક્ત થાય છે, ૧૯ પરંતુ જે પુરુષ શુભ ક્રિયાઓ કરીને સદાચાર રાખે છે, તે પુરુષને 'તત્ત્વમસિ' આદિ વાક્યોથી થનારું સંપૂર્ણ આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે અને તેને લીધે મોક્ષ નામના પરમપુરુષાર્થનું તેને દર્શન થાય છે. હે પુત્ર ! મેં આપેલો આ ઉપદેશ કોઈ કૃતજ્ઞ પુરુષ ને જ તારે આપવો; કેમ કે કૃતજ્ઞને આપેલો ઉપદેશ સાર્થક થાય છે. ૨૦ મનુષ્યે આમના મધ્યભાગમાં નિવાસ કરવાની જે પ્રીતિ કરવી, તે સંસારમાં બાધી રાખનારી એક રજ્જુ (દોરડી) જ છે, માટે પુણ્યશાળી પુરુષો એ રજ્જુને કાપી નાખીને ચાલ્યા બાંધ છે, પણ પાપી પુરુષો તેને કાપી શકતા નથી. હે પુત્ર ! તું જ્યારે મરણ પામીશ, ત્યારે ધન, બધુઓ કે પુત્રો તને શું કામ આવવાના છે ? માટે તારી હૃદયગુહામાં રહેલા આત્માની જ તું શોધ કર અને તારા પિતામહો અહીંથી કર્યાં ચાલ્યા ગયા છે, તેના વિચાર કર. ૨૧, ૨૨ પ્રત્યેક મનુષ્યે કાલે કરવાનું હોય તે આજે કરી લેવું અને બપોરે કરવાનું હોય તે સવારમાં કરી લેવું; કેમ કે મૃત્યુ એવી રાહ જોતું નથી કે, અમુક મનુષ્યે અમુક કાર્ય હજી કર્યું છે કે નથી કર્યું. ૨૩ મનુષ્યને જ્યારે નાશ થાય છે, ત્યારે તેના બાંધવો, જાતિલાઓ તથા સુહૃદો (મિત્ર-શાન સુધી) તેની પાછળ પાછળ આવે છે અને ત્યાં આવ્યા પછી મરેલાને અગ્નિમાં ફેંકી દઈને પાછા ઘર લાવી જ ચાલ્યા બાંધ છે. ૨૪ તું પરમાત્માને પ્રાપ્ત કરવા ઇચ્છતો હોય તો જે પુરુષો નાર્સિક હોય, નિર્દય હોય અને પાપી ધર્મનો આશ્રય કરનારા હોય, તેઓને તારે આગસ રાખ્યા વિના નિઃશંક પણે ત્યાગ કરવો. ૨૫ આ સમગ્ર લોકને કાળ પીડી રહ્યો છે અને પ્રાણીમાત્રના તે સહાર કરી રહ્યો છે. માટે અતિ મહાન ધૈર્યનો આશ્રય કરીને તું સર્વ

પ્રકારે ધર્મોચ્ચરણ જ કર. ૨૬ પરમાત્માનું દર્શન કરવા માટે મેં તને જે આ ઉપાય દર્શાવ્યો છે તેનું સારી રીતે જ્ઞાન કરનાર મનુષ્ય સ્વધર્મનું ઉત્તમ રીતે પાલન કરીને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં સુખી થાય છે. ૨૭ જે પુરુષો બળ છે કે, દેહનો નાશ થાય છે, તો પણ મરણ છે જ નહિ અને સત્યપુરુષોએ પાલન કરેલા માર્ગમાં જોયો ચાલે છે, તે પુરુષોને કદી વિનાશ જ થતો નથી. વળી જે પુરુષ પ્રતિદિન ધર્મની વૃદ્ધિ કરે છે, તે પુરુષ જ પડિત કહેવાય છે; પરંતુ ધર્મથી બ્રહ્મ થનારા પુરુષ મોહ પામે છે. ૨૮ મનુષ્ય કર્મના માર્ગમાં જેવા શુભ-અશુભ કર્મ કરે છે, તે પ્રમાણે જ તેને કુળ મળે છે, જે પુરુષ નીચ કર્મ કરે છે, તે નરકમાં પડે છે અને જે પુરુષ ધર્મ કર્મ કરે છે, તે સ્વર્ગમાં બાંધ છે. ૨૯ આ મનુષ્ય જન્મ સ્વર્ગે ચડવાની સીડીરૂપ છે અને અતિ હલકા છે, માટે મનુષ્યજન્મ પામીને મનને એટલું બધું સાવધ રાખવું જોઈએ કે જેથી પુનઃ જન્મ-મરણના ખાડામાં ન ગળવી પડાય. ૩૦ વિદ્વાનો કહે છે કે, જે પુરુષની બુદ્ધિ સ્વર્ગમાર્ગને અનુસરનારી હોઈને ધર્મનું કદી ઉલ્લંઘન કરતી નથી, તે પુરુષ જ પુણ્યકર્મ કરનારા છે અને તેવા પુરુષનો તેના પુત્રો કે બાંધવોને કદી શોક પણ કરવો પડતો નથી. ૩૧ જે પુરુષની બુદ્ધિ અધર્મથી નહિ હણાયેલી હોઈને કેવળ ધર્મનિશ્ચયમાં જ સ્થિર રહે છે, તે પુરુષને સ્વર્ગલોકમાં સ્થાન મળે છે અને તેને નરકનો મહાભય રહેતો જ નથી. ૩૨ જે પુરુષો તપોવનમાં જ ઉત્પન્ન થયેલા હોય છે અને તપોવનમાં જ મરણ પામેલા હોય છે તેઓ કામલોગથી અભણ્યા રહે છે અને તેથી જ તેઓને ધર્મનું અલ્પ કુળપ્રાપ્ત થાય છે, ૩૩ પરંતુ જેઓ પ્રાપ્ત થયેલા કામલોગનો ત્યાગ કરીને શરીર વડે તપ કરવા માંડે છે, તેઓને સંપૂર્ણ ધર્મકુળ પ્રાપ્ત થાય છે; એટલું જ નહિ પણ તેઓને ન મળે એવી કોઈ પણ વસ્તુ જગતમાં નથી, એમ હું માનું છું; અર્થાત્ લોગ આદિની સામગ્રી હોવા છતાં મનને વશ રાખીને કેવળ ધર્મનું જ આચરણ કરવું તે સર્વોત્તમ છે. ૩૪

× કેમ કે 'સકેળે બાવા પ્રભાચારી' એ કહેવત પ્રમાણે ભોળસાધનોના અભાવને લીધે, સૌ કોઈ ધર્મો ચરણ કરી શકે છે.

આપણે હજારો માતાપિતાઓનો અનુભવ કરી ગયા છીએ અને હવે પછી પણ કરીશું; તેમ જ સેંકડો પુરુષોને તથા સ્ત્રીઓને આપણે પામી ચૂક્યા છીએ અને ભવિષ્યમાં પણ પામીશું; તાત્પર્ય કે આ જગતમાં તારું કોણ છે અને અમે કોના છીએ? અર્થાત્ કોઈ કોઈનું નથી.^{૮૫} માત્ર હું એકલો જ છું, મારું કોઈ નથી; તેમ હું પણ બીજા કોઈનો નથી. હું તેવા કોઈને દેખતો નથી કે જેનો હું છું; તેમ જ તેવો કોઈ મને દેખાતો નથી કે જે મારો છે.^{૮૬} તારે બીજા કોઈની સાથે કંઈ કામ નથી, તેમ બીજા કોઈને પણ તારી સાથે કંઈ કામ નથી. જગતનાં સર્વ પ્રાણીઓ પોતપોતાનાં કર્મને અધીન થઈને ઉત્પન્ન થયેલ છે અને તું પણ હવે પછી તારા કર્મ પ્રમાણે જ ઉત્પન્ન થઈશ.^{૮૭} આ મનુષ્યલોકમાં જેઓ ધનવાન છે, તેઓનાં જ કુટુંબી મનુષ્યો તેઓની સાથે કુટુંબી તરીકે વર્તન દેખાડે છે; અર્થાત્ પાસે જે ધન હોય છે તો જ કુટુંબીજનો કુટુંબીજન તરીકે સમીપમાં રહે છે; પણ જેઓ દરિદ્ર હોય છે તેઓનાં કુટુંબીજનો તો તેઓને જીવતા મૂકીને નાસી જાય છે.^{૮૮} પુરુષ પોતાની સ્ત્રી આદિનું ભરણપોષણ કરવા માટે અનેક પ્રકારનાં અશુભ કર્મ કરે છે; પરંતુ તે કર્મોના પરિણામે તેને આ લોકમાં તથા પરલોકમાં દુઃખ જ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૮૯} મનુષ્ય જોઈ શકે છે કે, કેવળ પોતાનાં કર્મોને લોધે જ આ જીવલોક છિન્નભિન્ન થઈ રહ્યો છે; માટે હે પુત્ર! જે કહેલા ઉપદેશનું તું સંપૂર્ણ રીતે આચરણ કરે, આ મનુષ્યલોક એક કર્મભૂમિ છે, એમ વિચારીને પરલોકની ઇચ્છા રાખનારા પુરુષે નિરંતર શુભ કર્મો જ કર્યાં કરવાં; કેમ કે સર્વભક્ષક કાળ, મહિનાઓ અને ઋતુઓરૂપી તાવેથો તથા કડકડી હાથમાં લઈને સૂચરૂપી અગ્નિ સળગાવીને તેમ જ દિવસો તથા રાત્રિઓરૂપી લાકડાંઓને તે અગ્નિમાં નાખીને, પ્રાણીઓનાં કર્મફળરૂપી સાક્ષીના દેખતાં જ સર્વ પ્રાણીઓને બળાકારે રાંધી ખાય છે, મનુષ્ય પાસે ધન હોય પણ તેનું દાન અને લોગ કરવામાં ન આવે, તો તે ધનનો શો ઉપયોગ? મનુષ્યમાં બળ હોય પણ તેના શત્રુનો પરાભવ ન કરે તો તે બળનો શો ઉપયોગ? મનુષ્યે શાત્રોનું અધ્યયન કર્યું હોય પણ જે ધર્મોચરણ ન કરે તો તે શાસ્ત્રાધ્યયનનું શું ફળ?

અને જે પુરુષ ઇન્દ્રિયોને તથા મનને વશ રાખતો નથી તે પુરુષમાં રહેલા આત્માનું શું પ્રયોજન છે?

લીંબે કહ્યું: બ્યાસે કહેલા તે હિતવચન સાંભળીને શુકદેવજી મોક્ષનો ઉપદેશ આપનારા પોતાના પિતાનો ત્યાગ કરીને વનમાં (તપશ્ચર્યા કરવા માટે) ચાલ્યા ગયા. ૯૦-૯૪

ઇતિ શ્રીમદ્વાલ્મીકીય રાત્રિપર્વાતર્ગત મોક્ષધર્માનુસાસનપર્વમાં બ્યાસનો વૈરાગ્ય સંબંધી ઉપદેશ નામનો અધ્યાય ૩૨૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૨૨ મો

જેવાં કર્મ તેવાં ફળ અવશ્ય મળે છે

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

યદાસ્તિ દત્તમિદં વા તપસ્તત્તં તથૈવ ચ ।

ગુણાં વાપિ શુશ્રૂષા તન્મે વૃદ્ધિ પિતામહ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે પિતામહ! મનુષ્યે દાન, યજ્ઞ, તપ અથવા શુરુજનોની સેવા એમાંનું જે કંઈ કર્યું હોય તેનું શું ફળ મળે છે, તે મને કહો.^૧

લીંબે કહ્યું: મનુષ્યની બુદ્ધિ બ્યાસે અધર્મથી યુક્ત થાય છે, ત્યારે તેનું મન પણ પાપકર્મ કરવા તૈયાર થાય છે. આ રીતે પાપી કર્મ કર્યો પછી મનુષ્યને મહાન દુઃખમાં પડવું પડે છે.^૨ પાપકર્મી મનુષ્યો નિત્ય દરિદ્ર થઈને એક દુષ્કાળમાંથી બીજા દુષ્કાળમાં જન્મે છે, એક કલેશથી બીજા કલેશને પામે છે અને એક ભયમાંથી બીજા ભયમાં આવી પડે છે. આ રીતે તેઓ મૂએલાના કરતાં પણ વધારે મૂએલા ગણાય છે; અર્થાત્ તેઓ જીવતા હોય છે છતાં મૂએલા જેવા જ ગણાય છે;^૩ પુણ્યશાળી મનુષ્યો શ્રદ્ધાળુ તથા સંયમી હોય છે; જેથી નિત્ય ધનવાન થઈને એક ઉત્સવ પછી બીજા ઉત્સવને પામે છે અને એક સ્વર્ગસુખ પછી બીજા સ્વર્ગસુખને પામે છે.^૪ જેઓ નારિતક હોય છે તેઓ કૂર પશુઓ તથા હાથીઓથી અગમ્ય અને સર્પો તથા ચોરોથી ભયંકર એવા અરણ્ય પ્રદેશમાં, આમડાંનાં મોળાં હાથે બાંધીને રખડ્યા કરે છે, તો પછી તેથી અધિક દુઃખ શું હોઈ શકે? પરંતુ જે મનુષ્યો દેવો તથા અતિથિઓ ઉપર પ્રીતિ રાખે છે, દાનાદિંક આપે છે અને સત્યપુરુષો ઉપર પ્રેમ રાખે છે તેઓ

ઓના કલ્યાણકારક માર્ગનો જ આશ્રય કરનારા ગણાય છે.^૧ જેમ ધાન્યનાં ફેતરાં ધાન્યમાં ગણાતાં નથી અને પૂત્યંડ નામના કીડાઓ (કૂદાંઓ) પક્ષીઓમાં ગણાતા નથી, તેમ જેઓનામાં ધર્મ નથી તેવા મનુષ્યો મનુષ્યોમાં ગણાતા નથી.^૭ મનુષ્યે જે પ્રકારનું કર્મ કર્યું હોય છે, તે કર્મ પોતાનો કર્તા બને દોડી જતા હોય છે, તે ઝડપથી તેની પાછળ દોડી બળ છે અને બે સૂઈ રહેલો હોય છે તે તેની સાથે સૂઈ બળ છે.^૮ પાપી મનુષ્ય પાપકર્મ કરીને જિભો રહે છે, ત્યારે તેનું કર્મ પણ જિભુ રહે છે, બે દોડી બળ છે તે તેનું કર્મ પણ પાછળ દોડવા માંડે છે અને બે કંઈ કર્મ કરવા માંડે છે તે તેનું કર્મ પણ તે કરે છે. આ રીતે પુરુષની છાશની પેઠે તેનું કર્મ તેની પાછળ જ લાગુ રહે છે.^૯ જે જે મનુષ્યે જે જે પ્રકારનું કર્મ પૂર્વે કરેલું હોય છે તે તે કર્મનું અતિ નિશ્ચિત ફળ તે તે મનુષ્યને ઉત્તરોત્તર નિત્ય લોગવનું પડે છે.^{૧૦} જગતનાં પ્રાણીમાત્રને કર્મનો વિશેષ, કર્મનું વિધાન અને કર્મનું રક્ષણ સમાન રીતે જ કરવાનું હોય છે અને કાળ તે સર્વ પ્રાણીઓને ચોતરફથી આકર્ષી લે છે.^{૧૧} જેમ વૃક્ષોનાં પુષ્પો અને ફળો, પોતપોતાના સમય આવતાં કોઈની પ્રેરણા નહિ હોવા છતાં જીગી નીકળે છે, તેમ પૂર્વજન્મમાં કરેલાં કર્મ પણ પોતાના સમયને કદી ચૂકતાં નથી;^{૧૨} તેમ જ માન, અપમાન, લાભ, હાનિ, ક્ષય તથા વૃદ્ધિ ત્યારે આવી પહોંચે છે, ત્યારે (મનુષ્યની ઇચ્છા ન હોય તોપણ) તેઓને દૂર કરાતાં નથી; (અર્થાત્ ઐમાંનું જે કાળે જે થવાનું હોય છે તે થવા જ કરે છે.) પરંતુ તેઓ પગલે પગલે નાશવંત છે.^{૧૩} પ્રાણી ગર્ભશય્યામાં પ્રાપ્ત થાય છે, તે પછી તુરંત જ પોતાના પૂર્વજન્મનાં સુખદુઃખને (અનુક્રમે) પામે છે.^{૧૪} બાલ્ય, તરુણ કે વૃદ્ધ એમાંની હરકોઈ અવસ્થામાં આવીને મનુષ્ય જે કંઈ શુભ-અશુભ કર્મ કરે છે તેનું ફળ પ્રત્યેક જન્મમાં તે તે અવસ્થામાં તેને લોગવનું પડે છે.^{૧૫} જેમ એક વાછરેલો હલારો ગાયોમાંથી પોતાની માતાને શોધી લે છે, તેમ પૂર્વજન્મનું કર્મ પણ પોતાના કર્તાને અસંખ્ય પ્રાણીઓમાંથી શોધી લે છે અને પછી તેની પાછળ પડે છે.^{૧૬} જેમ એક મલિન વસ્ત્ર

જળમાં ધોવા પછી શુદ્ધ (મેલ વિનાનું) થાય છે, તેમ પાપકર્મથી મલિન થયેલા પુરુષો પણ ઉપવાસો કરીને બે તપશ્ચર્યા કરે છે તો શુદ્ધ થાય છે અને પછી તેઓને લાંબા કાળ સુધી અનંત સુખ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૭} હે મહાબુદ્ધિમાન યુધિષ્ઠિર! જે મનુષ્યો લાંબા કાળ સુધી તપશ્ચર્યાનું સેવન કરે છે તે મનુષ્યોનાં પાપો તે તપરૂપ ધર્મથી નાશ પામે છે અને તેઓના સર્વ મનોરથો સિદ્ધ થાય છે. જેમ આકાશમાં પક્ષીઓનાં પગલાં દેખાતાં નથી અને જળમાં જેમ માછલાંઓનાં પગલાં દેખાતાં નથી, તેમ પુરુષશાળી પુરુષોની ગતિ પણ જોવામાં આવતી નથી.^{૧૮} બસ, હવે બીજાં અનેક આચરણ કરવા યોગ્ય ક્રમોનું તથા બીજાં ધર્મવિરુદ્ધ વર્તતા હોય તેઓના અપરાધોનું કથન કરવાનું કંઈ પ્રયોજન નથી. માત્ર એટલું જ કહેવાનું કે, પ્રત્યેક મનુષ્યે ઉત્તમ અને યોગ્ય એવું પોતાને હિતકારક કર્મ કરવું.^{૧૯}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જન મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં 'જેવાં કર્મ તેવાં ફળ અવરૂપ મળે છે'

નામનો અધ્યાય ૩૨૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૨૩ મો

વ્યાસનું તપ અને વરપ્રાપ્તિ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

કથં વ્યાસસ્ય ધર્માત્મા શુકો જ્ઞે મહાતપાઃ ।

સિદ્ધિ ચ પરમાં પ્રાપ્તસ્તન્મે વૃહિ પિતામહ ॥૧॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ! મહાતપસ્વી ધર્માત્મા શુકદેવ વ્યાસથી કેવી રીતે ઉત્પન્ન થયા હતા અને તેમને પરમ સિદ્ધિ કેવી રીતે પ્રાપ્ત થઈ હતી, તે મને કહો.^૧ તપોધન વ્યાસે કંઈ સ્ત્રી વિષે શુકદેવને ઉત્પન્ન કર્યો હતો, મહાત્મા-શુકની માતા કોણ હતી અને તેમનો શ્રેષ્ઠ જન્મ કેવી રીતે થયો હતો, તે મને બતાવતા નથી.^{૨,૩} આ જગતમાં બીજા કોઈ પણ પુરુષને જે બુદ્ધિ થતી નથી, તે સૂક્ષ્મજ્ઞાન વિષેની બુદ્ધિ શુકદેવને બાલ્યાવસ્થામાં જ કેવી રીતે થઈ? હે મહાબુદ્ધિમાન પિતામહ! આ શુકદેવના ચરિત્રને હું વિસ્તારથી સાંભળવા ઇચ્છું. ખરેખર, આવું ઉત્તમ અને અમૃત સમાન મહાપુરુષનું ચરિત્ર સાંભળતાં મને તૃપ્તિ જ થતી

-નથી.^૫ માટે હે પિતામહ ! શુકદેવનું માહાત્મ્ય, આત્મયોગ અને તેમનું વિજ્ઞાન મને અનુક્રમે કહો.^૬

લીધે કહ્યું : પૂર્વકાળના ઋષિઓ ધર્મોચરણ કરતા હતા અને મોટા કહેવાતા હતા; તેમાં વૃષી, પળિયાં, દ્રૌપદે કે બધુઓ કારણરૂપ ન હતાં. (માત્ર તેઓનું ધર્મોચરણ તેઓના મહત્વનું કારણ હતું.) અમે એમ જ કહેવા માગીએ છીએ કે, જે કોઈ ધર્મોચરણ કરે છે, તે જ અમારામાં મોટો ગણાય છે.^૭ હે પાંડુપુત્ર ! તમે મને જેના સંબંધમાં પ્રશ્ન પૂછ્યો છે, તે સર્વનું મૂળ કેવળ તપ છે અને તે તપ ઇંદ્રિયોનો સંયમ કરવાથી થઈ શકે છે, બીજા કોઈ પ્રકારે થઈ શકતું નથી.^૮ મનુષ્ય ઇંદ્રિયોના પ્રસંગને લીધે જ (ઇંદ્રિયોમાંની આસક્તિને લીધે જ) દોષપાત્ર બને છે, એમાં કંઈ સંશય નથી; પરંતુ ઇંદ્રિયોને જે નિયમનમાં રાખે છે તે સિદ્ધિને પામે છે.^૯ હે તાત ! ઇંદ્રિયોનો સંયમ કરવાથી જે મહાન ફળ પ્રાપ્ત થાય છે, તેની તુલના એક હંભર અશ્વમેધ યજ્ઞોના ફળની સાથે કે સો વાજપેય યજ્ઞોના ફળની સાથે થઈ શકતી નથી; અથવા એક હંભર અશ્વમેધ યજ્ઞનું ફળ તથા એક સો વાજપેય યજ્ઞનું ફળ ઇંદ્રિયોના સંયમથી થનાર ફળ પાસે તુલ્ય છે.^{૧૦} હવે શુકદેવનો જન્મ, તેમનું યોગફળ તથા તેમને પ્રાપ્ત થયેલી ઉત્તમ ગતિ એ સર્વ વિષયની કથા હું તમને કહું છું. શુકદેવને જે ગતિ પ્રાપ્ત થયેલી છે, તે પાપી પુરુષને હિંવંસેય છે. પૂર્વે મેરુ પર્વતના શિખર ઉપર જ્યાં કહેણનાં વૃક્ષોનું વન આવેલું છે ત્યાં ભયંકર ભૂતગણોથી વીંટાયેલા શ્રીમહાદેવ વિહાર કરતા હતા. હિમાલયની પુત્રી દેવી પાર્વતી પણ તેમની સાથે જ હતાં. તે સમયે કૃષ્ણદ્વેપાયન વ્યાસ તે મેરુવનમાં રહીને જ દિવ્ય તપશ્ચર્યા કરી રહ્યા હતા.^{૧૧-૧૨} હે કુરુવંશના શ્રેષ્ઠ રાજા ! ભગવાન વ્યાસે પુત્રની પ્રાપ્તિ માટે તપ કરવાને આરંભ કર્યો હતો. તેમણે યોગ-ધર્મમાં પરાયણ રહીને હૃદયમાં સર્વ ઇંદ્રિયોનો નિરોધ કર્યો હતો.^{૧૩} તપશ્ચરણના આરંભસમયે જ વ્યાસે સંકલ્પ કર્યો હતો કે, ‘મને અગ્નિ, ભૂમિ, જળ, વાયુ તથા આકાશના ધૈર્યની સમાનતા ધરાવનારો પુત્ર પ્રાપ્ત થાઓ.’^{૧૪} આવી સંકલ્પ કરીને તેમણે ઉત્તમ તપશ્ચર્યોનો આરંભ કર્યો હતો અને પાપી

મનુષ્યોને હલંત્ર શ્રીશંકર પાસે સંકલ્પ તથા યોગના બળથી વર સંપાદન કરવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો.^{૧૫} મહાસમય વ્યાસે તે વેળા સો વર્ષ પર્વત કેવળ વાયુનો જ આહાર કરીને શરીર ટકાવી રાખ્યું હતું અને વિવિધ સ્વરૂપો ધારણ કરનાર ઉમાપતિ મહાદેવનું આરાધન કરવા માંડ્યું હતું.^{૧૬} તે સમયે સર્વ બ્રહ્મર્ષિઓ, રાજર્ષિઓ, સાધ્યો, વસુઓ, આદિત્યો, રુદ્રો, સૂર્ય, ચંદ્ર, વસુઓ, મરુદ્ગણો, સમુદ્રો, નદીઓ, અશ્વિનીકુમારો, દેવો, ગંધર્વો, નારદ, પર્વત, ગંધર્વ વિશ્વાવસુ, સિદ્ધો અને અપ્સરાઓ એ સર્વે, લોકપતિ શંકરનું ઉપાસન કરવા માટે ત્યાં આવ્યાં હતાં.^{૧૭-૧૮} રુદ્ર નામધારી શ્રીમહાદેવ પણ કહેણનાં પુષ્પોની સુંદર માળા ધારણ કરીને ત્યાં આવેલા દેવમંડળની મધ્યમાં બિરાજ્યા હતા, જેથી જ્યોત્સ્નાને ધારણ કરનારા ચંદ્રની પેઠે શોભતા હતા.^{૨૦} મેરુ પર્વતનું દિવ્ય વન, કે જે દેવો તથા દેવર્ષિઓથી વ્યાપ્ત છે, ત્યાં અરબલિત વ્રત પાળનારા ઋષિ વ્યાસ, પુત્ર સંપાદન કરવા માટે ઉત્તમ સમાધિયોગમાં બેસી રહ્યા હતા;^{૨૧} છતાં તેમની શરીરશક્તિ લેશમાત્ર ક્ષીણ થઈ ન હતી, તેમ જ તેમને કંઈ જ્ઞાનિ પણ થઈ ન હતી. એ વાત ત્રણે લોકને આશ્ચર્યકારક થઈ પડી હતી.^{૨૨} યોગારૂઢ થયેલા અને મહાતેજસ્વી તે વ્યાસઋષિની જટા અગ્નિશિખાઓ સમાન તેજસ્વી હોઈને પ્રભવલિત દેખાતી હતી.^{૨૩} વ્યાસઋષિની આ કથા ભગવાન માર્કંડેયે મને કહી હતી. સત્પુરુષોનાં ચરિત્રો નિત્ય તેમણે જ મને કહ્યાં છે.^{૨૪} હે તાત ! વ્યાસ ભગવાનની આ જટાઓ હજી સુધી પણ તે તપના પ્રભાવથી જ્વલનમયમાન દેખાય છે અને અગ્નિની પેઠે પ્રકાશી રહી છે.^{૨૫} હે ભરતવંશી રાજા ! વ્યાસના એ તપોબળથી તથા ભક્તિથી મહેશ્વરે મનમાં પ્રસન્ન થઈને તેમને વર આપવાનો નિશ્ચય કર્યો.^{૨૬} પછી ભગવાન શંકર વેદવ્યાસની સંમુખ આવીને બાણે હસતા હોય તેમ મુખ મલકાવીને આ પ્રમાણે બોલ્યા : ‘હે દ્વેપાયન ! તું જેવી ઇચ્છા રાખે છે તેવો જ પુત્ર તને થશે. તારો પુત્ર અગ્નિ, વાયુ, પૃથ્વી, જળ તથા આકાશની પેઠે મહા પવિત્ર થશે. વળી તારો પુત્ર, ‘હું બ્રહ્મા છું’ એવ બ્રહ્માવની જ ભાવના કરશે, બ્રહ્માં જ બુદ્ધિ રાખશે

પ્રદક્ષસ્વરૂપ થશે અને પ્રદક્ષો જ આશ્રય કરશે. તે ઉપરાંત પોતાના તેજથી ત્રણે દોકને વ્યાસ કરી દઈને અતુલ યશ સંપાદન કરશે. ૧૨૭-૨૮

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતરજ મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમા 'વ્યાસનુ તપ અને વરપ્રાપ્તિ' નામનો અધ્યાય ૩૨૩ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૨૪ મો શુકજન્મનો મહોત્સવ

॥ સીમ જ્વાલ ॥

સ લઢ્ઢવા પરમં દેવાદ્ વરં સત્યવતોસુતઃ ।

અરણીસહિતે ગૃહ મર્મયાગ્નિચિકીર્વયા ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર ! દેવ શંકર પાસેથી તે ઉત્તમ વરદાન મેળવ્યા પછી સત્યવતીના પુત્ર વ્યાસે એક સમયે અગ્નિ ઉત્પન્ન કરવાની ઇચ્છાથી અરણીનાં બે કાષ લઈને મંથન કરવા માંડ્યું.^૧ હે રાજન્ ! એ જ સમયે ભગવાન વ્યાસ ઋષિએ પોતાના તેજ વડે પરમ સુદર રૂપને ધારણ કરનારી ધૃતાચી નામની એક અપ્સરાને જોઈ^૨ હે યુધિષ્ઠિર ! તે વનમાં અપ્સરાને જોતાં જ ભગવાન વ્યાસ ઋષિ એકાએક કામમોહિત થઈ ગયા.^૩ હે મહારાજ ! ધૃતાચી અપ્સરા પણ વ્યાસને કામથી વિહ્વળ થિત્તવાળા જોઈ પોપટીનું^૪ સ્વરૂપ ધારણ કરીને તેમની સમીપ આવી.^૫ એ રીતે પોપટીના સ્વરૂપ-માં ઠંકાયેલી તે અપ્સરાને જોઈને વ્યાસનાં સર્વ ગાત્રોમાં કામદેવ પ્રસરી ગયો.^૬ વ્યાસ મુનિએ ઘણું મોટું ધૈર્ય ધારણ કરીને કામને રોકવા પ્રયત્ન કર્યો; પરંતુ અત્યંત ક્રુપ્ધ થયેલા મનને તે વશ રાખી શક્યા નહિ.^૭ 'લાવીભાવ અવશ્ય અને જ છે,' એ નિયમ પ્રમાણે ધૃતાચીના ચરીરે મુનિને આકર્ષી લીધા હતા જેથી અગ્નિને ઉત્પન્ન કરવાની ઇચ્છાથી ઘણા જ યત્નપૂર્વક પોતાના મનને તે વશ રાખતા હતા; છતાં (તેમનો પ્રયત્ન કેવળ નિષ્ફળ નીવડ્યો અને) આખરે તેમનું વીર્ય અરણીના કાષ ઉપર જ એકદમ નીકળી પડ્યું; તોપણ પ્રાદ્યલુપ્તે પ્રદક્ષિ વ્યાસે શંકાતહિત મન કરીને અરણીનું મંથન ચાલુ જ રાખ્યું. હે રાજ ! અરણી ઉપર પડેલા વીર્યનું એ પ્રમાણે મંથન થયું જેથી તેમાંથી મહાતપસ્વી એવા શુકદેવ ઉત્પન્ન થયા.^{૮-૯} અરણી

માંથી ઉત્પન્ન થયેલા મહર્ષિ શુકદેવ જન્મસમયે જ મહાયોગી હતા, તેથી યજ્ઞમાં હૃદયપદાર્થનું પ્રાશન કરીને પ્રબલિત થયેલા અગ્નિની પેઠે શોભી રહ્યા હતા.^{૧૦} હે કુરુવંશી રાજા ! શુકદેવ ઉત્પન્ન થયા તે સમયે તેમનું સ્વરૂપ તેજ વડે અત્યંત ગળહળી રહ્યું હતું અને તેમણે પોતાના પિતા સમાન જ અતિ શ્રેષ્ઠ રૂપ તથા વર્ણ ધારણ કર્યા હતા.^{૧૧} જાણે નિર્ધૂમ અગ્નિ હોય તેમ, શુદ્ધાત્મા શુકદેવજી તે વેળા શોભતા હતા. હે રાજા ! શુકનો જન્મ થયો તે વખતે નદીઓમાં શ્રેષ્ઠ ગણાતી ગંગાનદી પ્રત્યક્ષ સ્વરૂપ ધારણ કરીને મેરુના શિખર પર આવી હતી અને પોતાની જળધારા વડે શુકદેવને તૃપ્ત કરી રહી હતી. તેમ જ હે કુરુવંશી રાજેન્દ્ર ! આકાશમાંથી એક દંડ તથા કાળું મૃગચર્મ પણ મહાત્મા શુકદેવને માટે ત્યા પૃથ્વી પર પડ્યાં હતાં; એટલું જ નહિ પણ તે વેળા ગધવો ગાવા લાગ્યા, અપ્સરાઓ નૃત્ય કરવા લાગી, દેવનાં હુંડુલિઓ મોટા ગડગડાટ સાથે વાગવા લાગ્યાં, ગંધર્વ વિશ્વાવસુ, તુંભુરુ, નારદ, હાહા અને હૂહૂ શુકના જન્મનિમિત્તે સ્તુતિ કરવા લાગ્યા. ઇદ્રાદિ દોકપાલો, દેવો, દેવર્ષિઓ તથા પ્રદક્ષિઓ પણ ત્યાં આવી પહોંચ્યા અને વાયુ સર્વ જાતનાં દિવ્ય પુષ્પોની વૃષ્ટિ કરવા લાગ્યો.^{૧૨-૧૭} તાત્પર્ય કે, શુકદેવના જન્મસમયે સ્થાવરજંગમ સર્વ જગત અત્યંત હર્ષમાં આવી ગયું હતું. મહાતેજસ્વી મહાત્મા શંકર પોતે દેવી પાર્વતીની સાથે ત્યાં આવ્યા હતા અને તેમણે વ્યાસ મુનિના પુત્ર શુકદેવનો જન્મ થયો કે, તુરંત જ પ્રીતિ અને વિધિપૂર્વક તેમનો ઉપનયન સંસ્કાર કર્યો હતો. હે રાજા ! તે પછી દેવના રાજા ઇન્દ્રે પ્રસન્ન થઈને અદ્ભુત દેખાવનું દિવ્ય કમંડલુ તથા દિવ્ય વસ્ત્રો શુકદેવને અર્પણ કર્યા. હે ભારત ! તે સમયે હંસ, શતપત્ર, સારથ, પોપટ અને ચાપ વગેરે હજારે માંગલિક ગણાતાં પક્ષીઓ શુકદેવની જમણી બાજુ થઈને ઊડવા લાગ્યાં. એ પ્રમાણે અરણીમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા મહાબુદ્ધિમાન અને મહાતેજસ્વી શુકદેવ દિવ્ય જન્મ પ્રાપ્ત કર્યા પછી ચિત્તની એકાગ્રતાપૂર્વક તપનું પાલન કરવા લાગ્યા અને તે મેરુવનમાં જ રહેવા લાગ્યા. હે મહારાજ ! રહસ્ય તથા સંઘડ સહિત સર્વ વેદો જેમ તેમના

પિતાને પ્રાપ્ત થયા હતા, તેમ જન્મ થતાની સાથે જ શુકદેવને પ્રાપ્ત થયા હતા તેમણે વેદો તથા વેદાંગોના લાભોનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું હતું, છતાં (લોકવ્યવહારને અનુસરીને) શુક્ર બૃહસ્પતિને પોતાના ઉપાધ્યાય તરીકે સ્વીકાર્યા હતા અને હે મહારાજા! નિત્ય ધર્મનું જ ચિંતન કરવા માંડ્યું હતું મહાસુનિ શુકદેવે રહસ્યો તથા સચ્ચો સહિત સમગ્ર વેદોનું અધ્યયન કરીને તેમ જ ઇતિહાસ તથા રાજધર્મોના સંપૂર્ણ અભ્યાસ કરીને શુક્રને દક્ષિણાદાન કર્યો પછી સમાવર્તન સરકાર પણ કર્યો હતો. પછી સહાને માટે બ્રહ્મચારી રહીને સાવધાની પૂર્વક ઉચ્ચ તપશ્ચર્યાનો તેમણે આરંભ કર્યો હતો. મહાતપસ્વી શુકદેવ પોતાની બાવ્યાવસ્થામાં પણ જ્ઞાન તથા તપના પ્રભાવથી સર્વ દેવતાઓ તથા ઋષિઓના સલાહકાર અને માન્ય ગણાતા હતા હે રાજા! તેમણે દેવળ મોક્ષધર્મને જ (સંન્યાસને) જ ધીજી સર્વ આશ્રમોમાં અતિ મહત્વનો જોયો હતો, તેથી તેમની બુદ્ધિ બૃહસ્પત્યશ્રમરૂપ મૂળવાળા ત્રણે આશ્રમોમાં કઠી રમણ કરતી ન હતી ૧૮-૨૭ ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્જન મોક્ષધર્મોત્થાસન પર્વમાં 'શુક્રજન્મનો મહોત્સવ' નામનો અધ્યાય ૩૨૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૨૫ મો

જ્ઞાનપ્રાપ્તિ માટે શુક્રનું મિથિલાગમન

॥ સીમ્ન ઉવાચ ॥

સ મોક્ષમનુષ્ઠિત્યૈવ શુક્રઃ પિતરમમ્પગાત્ ।

પ્રાહામિવાચ ચ ગુરું શ્રેયોર્ધર્મી વિનયાન્વિતઃ ॥૧॥

લીધે કહ્યું હે શુધિધિર! 'મોક્ષ કેવી રીતે મેળવવો?' એ વિશેનો મનમાં વિચાર કરીને એક દિવસે શુકદેવ પોતાના પિતા પાસે ગયા અને વિનયપૂર્વક તેમને નમન કરીને મોક્ષરૂપ શ્રેય સપાદન કરવાની ઇચ્છાથી આ પ્રમાણે પૂછવા લાગ્યા 'હે ભગવન્! તમે મોક્ષધર્મમાં કુશળ છો, માટે હે પ્રભુ! મારા મનને પરમ શાંતિ થાય તે પ્રમાણે મને ઉપદેશ આપો' ૧૧૨ પોતાના પુત્રના એ વચન સાંભળ્યા પછી મહર્ષિ વ્યાસે તેને આ પ્રમાણે કહ્યું 'તું મોક્ષશાસ્ત્રનું અધ્યયન કર અને ધીજી અનેક પ્રકારના ધર્મોનો અભ્યાસ કર' ૧૩ હે ભારત!

પિતાની એ આજ્ઞા થઈ એટલે ધાર્મિકોમાં શ્રેષ્ઠ શુકદેવે સમગ્ર યોગશાસ્ત્રનો તથા સામ્યશાસ્ત્રનો અભ્યાસ કર્યો ૧૪ પછી વ્યાસના બહુવામાં આવ્યું કે, મારો પુત્ર બ્રાહ્મી શેભાથી યુક્ત થયો છે, બ્રહ્મા સમાન પરાક્રમી થયો છે અને મોક્ષધર્મમાં કુશળ થયો છે. ૧૫ ત્યારે તેમણે શુકદેવને કહ્યું કે, 'તું મિથિલાના રાજા જનક પાસે જા, તે તને સમગ્ર મોક્ષશાસ્ત્રનો અર્થ કહેશે.' ૧૬

તે પછી હે રાજા! પિતાની એ આજ્ઞા સ્વીકારીને શુકદેવ ધર્મની નિષ્ઠા પૂર્ણવાને તથા મોક્ષનો પરમ આશ્રય બહુવા માટે મિથિલા જવા તૈયાર થયા ૧૭ જતી વખતે વ્યાસે તેમને કહ્યું કે, 'તારે વિરિમત થવા વિના એક સામાન્ય મનુષ્યની પેઠે પગે ચાલીને જ ત્યાં જવું, પણ પોતાનો યોગપ્રભાવ દેખાડીને આકાશમાર્ગે જવું નહિ તેમ જ તારે સરળતા ધારણ કરીને જવું અને ત્યાં જઈને સુખ મેળવવાની ઇચ્છાથી સ્ત્રી આદિ વિશેષ પદાર્થોની શોધ કરવી નહિ, કેમ કે તેવા વિશેષ પદાર્થો સસારમાં આસક્તિ કરાવનારા છે. તે રાજા આપણો યજ્ઞમાન છે, માટે તેની પાસે જઈને તારે અહંકાર કરવો નહિ, પણ તેના વશમાં રહેવું તારા સચ્ચોને તે છેદી નાખશે વળી તે રાજા ધર્મકુશળ છે, મોક્ષશાસ્ત્રમાં પણ નિપુણ છે અને મારો યજ્ઞમાન છે, માટે તે તને જે કહે, તે તારે શકા રાખ્યા વિના કરવું' ૧૮-૧૯

વ્યાસે એ પ્રમાણે હિતશિક્ષા કહી, એટલે તે ધર્મોત્તમા સુનિ આકાશમાર્ગે થઈને સમુદ્રો સહિત આખી પૃથ્વીનું ઉત્તરધન કરવા શક્તિમાન હતા, છતાં પગે ચાલતા જ મિથિલા જવા નીકળ્યા ૨૦ ચાલતા ચાલતા પર્વતો, નદીઓ, તીર્થો, સરોવરો, અનેક શિકારી પશુઓથી વ્યાસ અરણ્યો તથા વનોનું ઉદ્ભવન કરીને તેમ જ ઇલાવૃત્તખંડ, હરિ વર્ષખંડ અને કિપુરુષખંડ એ ત્રણે ખંડોને અનુક્રમે જોળંગીને તે શુકદેવ ભરતખંડમાં આવી પહોંચ્યા ૨૧૧૪ ત્યાં ચીન, હૂણ વગેરે અનેક ભતિ ના મનુષ્યોથી વસાયેલા વિવિધ પ્રકારના દેશો તેમણે જોયા અને પછી તે મહાસુનિ આ આશીર્વાદ દેશમાં આવી પહોંચ્યા ૨૧૫ પોતાના પિતાએ જે હિતશિક્ષા કહી હતી, તેનું જ ચિંતન કરતા કરતા તેમણે આકાશમાં જોડતા પક્ષીની પેઠે ઝડપથી માર્ગ

કાપવા માંલ્યો.^{૧૯} માર્ગમાં રમણીય અને સમૃદ્ધ અનેક શહેરો તથા નગરો આવતાં હતાં; તેમ જ તરફ તરફનાં રત્નો નજરે ચડતાં હતાં; પરંતુ તેઓને તે જોતા હતા, છતાં પણ વસ્તુકા તેમની દષ્ટિ તેમાં આસક્ત ન હતી.^{૨૦} માર્ગે ચાલતાં ચાલતાં ધણું સુંદર બગીચાઓનું, અનેક પવિત્ર મંદિરોનું તથા રત્નોનું તે ઉદ્ધાન કર્યે જતા હતા.^{૨૧} પછી થોડા સમયમાં તેા ધર્મશાસ્ત્ર મહાત્મા જનકના રક્ષણ તરે રહેલા વિદેહ દેશમાં પણ તે જઈ પહોંચ્યા. તે દેશમાં પુષ્કળ અન્ન, રસ તથા લોજનથી ભરપૂર અનેક ગામડાંઓ તેમના જોવામાં આવ્યાં; તેમ જ સંખ્યાબંધ ગાયોથી ભરેલા વાડાઓ, નેસડાઓ, ડાંગેર તથા જવથી ભરપૂર ખેતરો, હંસ તથા સારસોથી સેવાયલા પ્રદેશો અને સેંકડો શોભાયમાન કમલિનીઓથી સુશોભિત સરોવરો. પણ તેમણે જોયાં.^{૨૨-૨૩} આ વિદેહ દેશ જેમાં મોટી સમૃદ્ધિવાળા મનુષ્યો વસી રહ્યા હતા, તેને વટાવીને શુકદેવ મિથિલાના મનહર ઉપવનમાં જઈ પહોંચ્યા કે, જે ઉપવન ધણું જ સમૃદ્ધિવાન હતું.^{૨૪} તેમાં પુષ્કળ હાથીઓ, ઘોડાઓ અને રથો જોવામાં આવતા હતા, તેમ જ અનેક નરનારીઓની ઠંક ભરી હતી, છતાં મનના દંઢ નિશ્ચયવાળા શુકદેવ તે તરફ લક્ષ પણ નહિ આપતાં આગળ જ વધવા લાગ્યા.^{૨૫} તેમના મનમાં કેવળ મોક્ષ સંબંધી જ વિચાર આવ્યા કરતા હતા અને તેનો જ ભાર તેમના મન ઉપર વહી રહ્યો હતો, તેમનું મન કેવળ આત્મામાં જ રમણ કરતું હતું અને તેથી જ તેમનું ચિત્ત પ્રસન્ન રહેતું હતું. આ રીતે શુકદેવ મિથિલા પાસે આવી પહોંચ્યા અને મનમાં શંકા રાખ્યા વિના જ નગરીના દરવાજામાં જોવા દાખલ થતા હતા કે તુરંત જ દ્વારપાલોએ ઉઘ વાળી કહીને તેમને અટકાવ્યા.^{૨૬-૨૭} તે સમયે વેશમાત્ર ડાંધ કર્યા વિના ત્યાં ને ત્યાં જ તે જોવા રહ્યા. વળી સૂર્યના પ્રખર તાપને લીધે, મુચાકરીના સખત પરિથમને લીધે અને ક્રુષ્ણા કે વૃષાની ખીડને લીધે તેમના શરીરમાં વેશમાત્ર ક્ષીણતા કે વેશમાત્ર ગ્વાનિ જણાતી ન હતી; તેમ જ જે રથો તે જોવા હતા, તે રથો સૂર્યના પલ્લો જ તાપ હોતો, છતાં ત્યાંથી એક ડાંધું પણ દર ખસ્યા નહિ. આ રીતે શુકદેવને

સમભાવવાળા જોઈ તે દ્વારપાલોમાંહેના એક દ્વારપાલને તેમનું અપમાન કર્યા બદલ શોક થવા લાગ્યો. તેણે મધ્યાહ્નકાળના સૂર્યની પેઠે શુકદેવને ત્યાં જોલેલા જોઈ બે હાથ જોડી નમન કર્યું અને અથાથોગ્ય પૂજા કરીને રાજમહેલના બીજા દરવાજામાં દાખલ કરાવ્યા. હે તાત ! શુકદેવજી ત્યાં બેઠા બેઠા પણ મોક્ષનું જ ચિંતન કરતા હતા, તેમની દષ્ટિ સર્વત્ર સમાન જ હતી, તેથી છાયામાં તથા તડકામાં તેમને સમાનપણું જ દેખાતું હતું. પછી એક સુહૃત્ જોડેલા સમય થયો, એટલે રાત્રીના મંત્રી બે હાથ જોડીને તેમની પાસે આવ્યો અને રાજમહેલના ત્રીજા દરવાજામાં તેમને લઈ ગયો. ત્યાં અંતઃપુર સાથે સંબંધવાળું પ્રમદાવન શોભી રહ્યું હતું. તે પ્રમદાવન કુબેરના ચૈત્રરથ નામના વન-સમાન સુંદર હતું, જુદાં જુદાં અનેક જળાશયો તથા વિહારસ્થાનોથી સુક્રત હતું અને પુષ્પોથી ખીલી રહેલાં અનેક વૃક્ષોથી રમ્ય હતું. મંત્રીએ તે ઉત્તમ પ્રમદાવનમાં શુકદેવને દાખલ કરાવ્યા અને એક આસન ઉપર બેસવાનું કહીને પોતે ત્યાંથી બહાર નીકળી ગયો. તેના ગયા પછી સુંદર વેશવાળી પથ્થાસ વારાંગનાઓ શુકદેવ પાસે ઢોલી આવી. તેઓ સર્વે સુંદર નિતંબવાળી હતી, અવસ્થાએ તરુણ હતી, પ્રીતિજનક દેખાવવાળી હતી, લાલ વર્ણનાં સૂક્ષ્મવસ્ત્રોને ધારણ કરનારી હતી, શુદ્ધ સુવર્ણના અલંકારોને પહેરનારી હતી, વાતચીત કરવામાં કુશળ હતી, નૃત્ય અને ગાયનકળામાં નિપુણ હતી, હાસ્યપૂર્વક ભાષણ કરનારી હતી, રૂપમાં અપસરાઓ સમાન હતી, કામના ઉપચારમાં કુશળ હતી, ભાવને ભણુનારી હતી અને સર્વ વિષયોમાં પ્રવૃણ હતી. આ ઓંઓએ પાંચ આદિ પૂજાસામગ્રી તૈયાર કરીને વિધિપૂર્વક શુકદેવની પૂજા કરી અને પ્રમદાનુસાર તૈયાર કરેલા સ્વાદિષ્ટ અન્નનું લોજન ખીરથી શુકદેવને તૃપ્ત કર્યું. હે તાત ! એ પ્રમાણે અંતઃપુરના પ્રમદાવનમાં શુકદેવે લોજન કર્યું; તે પછી તે ઓંઓએ પ્રમદાવનના એક સુંદર પ્રદેશ તેમને બતાવ્યો. આ રીતે દે ભારત ! બીજાના અભિપ્રાયને જાણનારી તે ઓંઓએ જુદી જુદી કીડાઓ દરીને, હસીને તથા ઉત્તમ રીતે ગાન કરીને ઉદાર શુદ્ધિવાળા તે શુકદેવની સેવા.

કરવા માડી. પરંતુ અરણીમાથી ઉત્પન્ન થયેલા શુદ્ધાત્મા શુકદેવ ઇન્દ્રિયોને વશ રાખનારા હતા, પોતાના કર્મ કરવામા જ આસક્ત રહેનારા હતા, સર્વ મ દેહોથી રહિત હતા અને ક્રોધને જીતનારા હતા, તેથી જરાય હર્ષ પામ્યા નહિ કે ક્રોધાયમાન પણ થયા નહિ. પછી તે ઉત્તમ સ્ત્રીઓએ શુકદેવને દેવતાઓને યોગ્ય ઓવા રત્નોથી શોભી રહેલું દિવ્ય આસન તથા દિવ્ય શય્યા અર્પણ કરી કે જે શય્યા પર મહાક્રીમતી ઓછાડ ઓઢાડેલા હોતો. શુકદેવ હાથપગ ધોઈને તથા સંધ્યાપાસન વગેરે નિત્યનિયમ કરીને તે પવિત્ર શય્યા પર બિરાજ્યા અને તે સમયે પણ દેવળ મોક્ષ વિષેનું જ ચિંતન કરવા લાગ્યા. રાત્રિના પ્રથમ ભાગમા કેવળ ધ્યાન પરાયણ રહીને જ તે શય્યા પર પોને બેઠી રહ્યા અને પછી મધ્યરાત્રિનો સમય થયો, ત્યારે સમર્થ શુકદેવે યોગશાસ્ત્રમા કહેવા વિધિ પ્રમાણે નિદ્રા લેવા માડી તે પછી એક સુદૃઢ જેટલા સમયમા તે શય્યામાથી બહીને ચૌથાદિ નિત્ય કર્યું અને સ્ત્રીઓના પરિવારમા પણ તે બુદ્ધિમાન મુનિ ધ્યાન કરવા જ બેઠી ગયા.

હે ભારત! એ પ્રમાણે કૃષ્ણદેવાયનના મુન શુકદેવે રાજકુળમા અદ્ભુતવિતપણે રહીને બાકીનો દિવસ તથા રાત્રિ વ્યતીત કર્યા ૨૬-૪૪

હતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરમા શાંતિપર્વા તર્જન મોક્ષધર્મનુશાસન પર્વા 'જ્ઞાનપ્રાપ્તિ માટે શુભ મિલિલાગમન' નામનો અધ્યાય ૩૨૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૨૬ મો

જનક અને શુકદેવનો સમાગમ તથા સંવાદ

॥ મીમ્બ ઉવાચ ॥

તતઃ સ રાજા જનકો મંત્રિભિઃ સહ ભારત ।

પુરઃ પુરોહિતં કૃત્વા સર્વાર્ણ્યતઃપુરાણિ ચ ॥૧॥

લીએ કહ્યું હે ભરતવશી રાજા! તે પછી રાજા જનક મંત્રીઓને સાથે લઈને તથા પોતાના પુરોહિતને તેમ જ સર્વ અત્ત પુરને આગળ કરીને ગુરુપુત્ર શુકદેવને મળવા માટે આવ્યા. તે સમયે તેમણે એક આસન તથા વિવિધ પ્રકારના રત્નો પણ સાથે આણ્યા હતા અને પૂજની સામગ્રી પોતાના

મસ્તક પર ઘડણુ કરી હતી ૧૨ રાજા જનકે સર્વે તો ભદ્ર નામનું પરમ માન્ય ગણાતું આસન જે અનેક રત્નોથી વિભૂષિત હતું, અમૂલ્ય બિજાનાથી બિજા-વેલું હતું અને નિઃક્રિયા હતું, તે આસનને પોતાના હાથ વડે સ્પર્શ કરીને પુરાહિત દ્વારા ગુરુપુત્રને અર્પણ કર્યું. ૩૪ આસનાનું શુકદેવ તે આસન ઉપર બિરાજ્યા, એટલે રાજાએ પ્રથમ પાદ તથા અર્ધ નિવેદન કરીને શાસ્ત્રવિધિ પ્રમાણે તેમની પૂજા કરી અને એક ગાય દાનમા આપી. ૪ બ્રાહ્મણ શ્રેષ્ઠ શુકદેવે શાસ્ત્રીય મંત્રવિધિપૂર્વક કરવામા આવેલી રાજા તરફની પૂજાનો સ્વીકાર કર્યો અને ગાયને બીજા દોઈને આપી દેવાની આજ્ઞા આપી તથા રાજાનું સન્માન કરીને તેનું કુશળ પૂછ્યું. ૧૭ હે રાજા દ્ર! સર્વ પરિવાર સહિત રાજાને શુકદેવે કુશળ પ્રશ્ન પૂછ્યો, તે પછી જનક રાજા તેમની આજ્ઞા લઈને સર્વ રાજકુટુંબ સાથે ત્યાં બેઠો. ૬ રાજા જનક ઉદાર સત્ત્વવાળો અને ઉદાર કુળમા ઉત્પન્ન થયો હતો તેમણે શુકદેવ સામે બે હાથ ભેડી, પૃથ્વી સુધી નમીને તેમને કુશળ સમાચાર પૂછ્યા અને પછી 'આપ શા કારણથી અહીં પધાર્યા છે?' એવો પ્રશ્ન કર્યો ૯

શુકદેવે કહ્યું. હે રાજા! તારા કંઠ્યાણ યાઓ, મને મારા પિતાએ ઢલ્યું છે કે, આપણે યજ્ઞમાન વિદેહ રાજા જે 'જનક' એવા નામથી પ્રસિદ્ધ છે, તેને મોક્ષધર્મનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન છે, ૧૦ માટે તું એની પાસે સત્ત્વર જા, કેમ કે પ્રવૃત્તિ અથવા નિવૃત્તિના સંબંધમા તારા હૃદયમા જે સંશય ઉત્પન્ન થયો છે, તેનો તે નાશ કરશે 'આ પ્રમાણે મારા પિતાની આજ્ઞાથી હું તને મારા મથયો પૂછવા માટે અહીં આવ્યો છું, માટે હે ધાર્મિકશ્રેષ્ઠ રાજા! મારા પ્રશ્નોના ઉત્તર યથાર્થ રીતે તું મને કહે ૧૧૧૨ બ્રાહ્મણે આ જગતમા શું કરવું જોઈએ? મોક્ષરૂપ પુરુષાર્થનું શું સ્વરૂપ છે અને કયા સાધનથી મોક્ષને પ્રાપ્ત કરવો? જ્ઞાનથી મોક્ષ મળે કે તપથી મળે છે? ૧૩

જનકે કહ્યું. હે તાત! જનમથી આરબીને બ્રાહ્મણે શું કરવું જોઈએ, તે હું તમને કહું છું, સામળો બ્રાહ્મણને ઉપનયનસંસ્કાર થઈ જાય કે તરત જ તેણે વેદાધ્યયન કરવા તપસ થવું. હે સમર્થ શુકદેવ! તપ, ગુરુસેવા અથવા બ્રહ્મ

અર્થપરાયણ રહીને તેણે વેદાભ્યાસ કરવો, દેવો તથા પિતૃઓના ઋણમાંથી મુક્ત થવું, અદેખાઈ-નો ત્યાગ કરવો અને જરાબર નિયમો પાળીને વેદાધ્યયન સમાપ્ત થાય તે પછી શુરને દક્ષિણ આપવી અને શુરની આજ્ઞા લઈ સમાવર્તનસંસ્કાર કરવો; સમાવર્તનસંસ્કાર કરી લોધા પછી ગૃહસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરીને પોતાની ઓ સાથે નિવાસ કરવો અને ઈશ્વોદોષથી રહિત થઈને શાસ્ત્રવિધિ-પૂર્વક અગ્નિહોત્ર લેવું.^{૧૪-૧૭} તે પછી પુત્રપૌત્રાદિ સંતતિ ઉત્પન્ન કરીને વાનપ્રસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર કરવો. તે આશ્રમમાં રહીને પણ પોતાના ગૃહસ્થાશ્રમ સમયના અગ્નિનું શાસ્ત્રવિધિ પ્રમાણે પૂજન કરવું- ગૃહસ્થાશ્રમના અગ્નિમાં જ હવન-હોમ કરવો અને અતિથિઓનો સત્કાર કરવો.^{૧૮} પછી ધર્મને બળુ નારા તે બ્રાહ્મણે વનમાં યોગશાસ્ત્રના વિધિ પ્રમાણે અગ્નિનું આત્મામાં આરોપણ કરીને સુખદુઃખાદિ દંદોથી રહિત થવું અને વિરક્તચિત્ત થઈને સંન્યાસાશ્રમ ધારણ કરવો.^{૧૯}

શુકદેવે પૂછ્યું : બ્રહ્મચર્યાશ્રમની પહેલાં જ ઠાઈને જ્ઞાન તથા વિજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયાં હોય અને કાયમને માટે હૃદયમાંથી સુખદુઃખાદિ દંદો દૂર થયાં હોય, તો તે પુરુષને પહેલા ત્રણ આશ્રમોમાં રહેવાની શી આવશ્યકતા છે ?^{૨૦} હે રાજા ! એ વિષે હું તમને પૂછું છું, માટે વેદાર્થના તત્ત્વને અનુસરીને તમે મને કહો.^{૨૧}

જનકે કહ્યું : શાસ્ત્ર કહે છે કે, જ્ઞાન તથા વિજ્ઞાન સંપાદન કર્યા વિના મોક્ષપ્રાપ્તિ થતી નથી; તેમ જ શુરનો સંબંધ કર્યા વિના જ્ઞાનપ્રાપ્તિ થતી નથી.^{૨૨} મનુષ્યને સંસારસમુદ્રમાંથી તારનારા (નાવિકરૂપ) શુર કહેવાય છે અને જ્ઞાન નૌકારૂપ કહેવાય છે; માટે પ્રહાને બળ્યા પછી કૃતાર્થ થઈને સંસારને તરી ગયા પછી જ જ્ઞાન તથા શુરનો પુરુષે ત્યાગ કરવો.^{૨૩} જગતના મનુષ્યોનો તથા વેદિક ક્રમોનો વિનાશ ન થઈ બચે તે માટે પૂર્વકાળના જ્ઞાની પુરુષોએ પણ વર્ણાશ્રમધર્મનું આચરણ કર્યું છે.^{૨૪} માટે આશ્રમધર્મના પાલનરૂપ ક્રમને અનુ-

સરીને અનેક જન્મો સુધી તે તે કર્મો કર્યા કરવાં, જેથી અંતે શુભઅશુભ કર્મોનો નાશ થઈ બચે છે અને મોક્ષપ્રાપ્તિ પણ થાય છે.^{૨૫} વળી અનેક જન્મો સુધી તે તે આશ્રમધર્મોનું પાલન કરીને જેની ઇન્દ્રિયો અને મન શુદ્ધ થયેલાં હોય છે, તે પુરુષને છેવટના જન્મસમયે બ્રહ્મચર્યાશ્રમમાં પણ મોક્ષપ્રાપ્તિ થઈ બચે છે.^{૨૬} અને આ રીતે જેને મોક્ષપ્રાપ્તિ થઈ છે, તેવા વિદ્વાન પુરુષને પાછળના ત્રણ આશ્રમધર્મોનું પાલન કરવાની શી આવશ્યકતા છે ? કેમ કે પરમતત્ત્વને પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા રાખનારા તે પુરુષને તે અર્થનો સાક્ષાત્કાર થઈ ચૂક્યો જ હોય છે.^{૨૭} માત્ર એ પુરુષે એટલું જ કરવું આવશ્યક છે કે, તેણે રાજસ તથા તામસ દોષોનો નિલ ત્યાગ કરવો અને સાત્ત્વિક માર્ગનો આશ્રય કરીને પોતાના અંતરાત્મા વડે જ આત્માનાં દર્શન કરવાં.^{૨૮} જે પુરુષ પ્રાણીમાત્ર વિષે પોતાના આત્માને જુએ છે અને પોતાના આત્મા વિષે પ્રાણીમાત્રને રહેલાં જુએ છે, તે પુરુષ, હંસપક્ષી જળમાં વિચરે છે, છતાં જળથી જેમ લેપાતું નથી, તેમ સંસારમાં રહ્યા છતાં સંસારના બંધનકારક ધર્મોથી લેપાતો નથી; અર્થાત્ આત્મજ્ઞાની પુરુષને શુભ-અશુભ કર્મોની કંઈ અસર થતી નથી.^{૨૯} જે પુરુષ સુખદુઃખાદિ દંદોથી રહિત થઈને પરમ શાંતિને પામેલો હોય છે, તે પુરુષ દેહનો ત્યાગ કર્યો પછી મુક્ત થાય છે અને એક પક્ષીની પેઠે આ જીવલોકમાંથી ઊર્ધ્વલોકમાં જઈને અનંત કાળ પર્યંત મોક્ષ સુખને જ પામે છે.^{૩૦} હે તાત ! આ વિષયમાં મુનિ વામદેવની પેઠે કોઈ પુરુષને બ્રહ્મચર્યાશ્રમની પહેલાં જ જ્ઞાન-વિજ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય, તોપણ તેણે લોકોને માર્ગ ઉપર રાખવા માટે અને લોકોને શિક્ષણ આપવા માટે પણ વર્ણાશ્રમધર્મનું પાલન કરવું.

× તાતપર્થ કે, કેવળ ચિત્તશુદ્ધિ સંપાદન કરવા માટે જ આશ્રમધર્મો પાળવા પડે છે; પણ ચિત્તશુદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ ગયા પછી તો તે વ્યર્થ જ છે.

* પક્ષીનું દર્શન એટલા માટે જ આપેલું છે કે, જેમ એક પક્ષીને એક પર્વત ઉપરથી બીજા પર્વત ઉપર જવું હોય તો તેને કંઈ નીચે ધીરતાવાની જરૂર રહેતી નથી, તેમ જ્ઞાની પુરુષને પણ આ જીવલોકનો એક વખત ત્યાગ કર્યો પછી પુનઃ તે લોકમાં આવવાની જરૂર રહેતી નથી.

* શાસ્ત્રજન્ય જે ભુદિ તે જ્ઞાન કહેવાય છે અને અનુભવથી ઉત્પન્ન થયેલું જે જ્ઞાન તે વિજ્ઞાન કહેવાય છે.

× આ મોક્ષમાં જનનના કહેવાનો ભાવ એ છે કે,

એસીને મહાતપસ્વી વ્યાસમુનિ પોતાના શિષ્યોને વેદાધ્યયન કરાવી રહ્યા હતા. ૨૩-૨૪ તેમના શિષ્યોમાં સુમંતુ, મહાભાગ વૈશંપાયન, બુદ્ધિમાન જૈમિનિ અને તપસ્વી પૈલ આ ચાર ગુરુ હતા. હિમાલયના જે પ્રદેશમાં શિષ્યોથી વીંટાયેલા મહા તપસ્વી પિતા વ્યાસ બેઠા હતા, ત્યાં અતિ સુંદર આશ્રમને શુકદેવે જોયો. ૨૭-૨૮ શુદ્ધાત્મા શુકદેવ પિતાના આશ્રમ તરફ જ્યારે જતા હતા, ત્યારે આકાશમાં ઉદય પામેલા સૂર્ય સમાન દેખાતા હતા અને તે સમયે પોતાની સમીપ આવતા પોતાના પુત્રને વ્યાસે પશુ ચોતરફ સળગી બેઠેલા અગ્નિ સમાન તેજસ્વી જોયો; કેમ કે તેની ક્રાંતિ સૂર્ય સમાન

મનમાં હર્ષ પામ્યા. તેઓએ જો હાથ નેડી મસ્તક વડે પ્રભુમ કરીને એકીસાથે આતુ ઉત્તમ વચન શરુને કર્યું : ‘ હે મહામુનિ ! આપ અમારા ઉપાધ્યાય છો. આપ અમારા પર પ્રસન્ન થયા છો, તેથી અમારાં અહોભાગ્ય છે. અમે ઇચ્છીએ છીએ કે, આપ મહર્ષિ અમને એવું વરદાન આપો કે, અમારા પાંચ સિવાય આપનો છઠ્ઠો શિષ્ય (વેદપારગત તરીકે) જગતમાં ખ્યાતિ પામે નહિ, આવો વર આપવા માટે આપ અમારા પર પ્રસન્ન થાઓ. ૩૮-૩૯ અમે ચાર આપના શિષ્યો અને આ પાંચમાં અમારા ગુરુપુત્ર (શુકદેવ) એટલાને વિષે જ સર્વ વેદો સ્થિતિ કરીને રહે, એવો વર ચેળવવાની અમે ઇચ્છા રાખી-

વચન સાંભળીને શુકદેવે મનમાં દૃઢ નિશ્ચય કરી-
ને બુદ્ધિ દ્વારા આત્માનો આશ્રય કર્યો અને બુદ્ધિ
દ્વારા જ આત્માનો સાક્ષાત્કાર કર્યો, જેથી તે કૃતાર્ય
થયા.^૧ આ રીતે પોતાનું કાર્ય પૂર્ણ કર્યો પછી
સુખી અને શાંત થયેલા તે શુકદેવ ઉત્તર દિશા તરફ
સુખ કરીને, હિમાલયને ઉદ્દેશી; વાયુવેગે ત્યાંથી
નીકળી પડ્યા.^૨ એ જ સમયે દેવર્ષિ નારદ પણ
સિદ્ધ તથા ચારણોથી સેવાયલા હિમાલયનાં દર્શન
કરવા માટે ત્યાં ગયા હતા.^૩ એ હિમાલય પર્વત
અંશરાઓના સમુદાયોથી વ્યાપ્ત હતો, શાંતિજનક
શબ્દોથી ગાળ રહ્યો હતો અને હજારો કિન્નરોથી
વિરાળ રહ્યો હતો. વળી તે પર્વતમાં મંદ્યુ,
ખંજરીટ, વિચિત્ર દેખાવાનાં જીવજીવક, સેકડો
પ્રકારના કેકાશબ્દોથી શોભી રહેલા રંગેરંગી મયૂરો,
રાજહંસો અને શ્યામવર્ણવાળી કૈયલો કલ્લોલ
કરી રહ્યાં હતાં.^{૪-૬} પક્ષીઓનો રાજા ગરુડ પણ તે
પર્વતમાં નિત્ય રહેતો હતો, તેમ જ ચાર લોકપાલો,
દેવતાઓ તથા ઋષિગણો, લોકેષ્ટુ હિત કરવાની
ઇચ્છાથી નિત્ય તે પર્વત ઉપર આવતા હતા. મહાત્મા
વિષ્ણુએ પણ પુત્ર સંપાદન કરવા માટે તે પર્વત
ઉપર તપશ્ચર્યા કરી હતી.^૭ કાર્તિકસ્વામીએ
ખાત્યાવસ્થામાં જ તે પર્વત પર રહીને દેવતાઓનું
અપમાન કર્યું હતું. (તે કથા આ પ્રમાણે છે), પૂર્વે
ત્રણે લોકની અવગણના કરીને કાર્તિકસ્વામીએ
પોતાની શક્તિ હિમાલયની તળેટીમાં મૂકી હતી
અને તે સમયે તેમણે આ પ્રમાણે કહ્યું હતું : ‘જે
પુરુષ મારા કરતાં અધિક બળવાન હોય, બ્રાહ્મણો
પર અત્યંત પ્રીતિ રાખતો હોય, જગતમાં બીજો
બ્રહ્મચારી હોય અને ત્રણે લોકમાં પરાક્રમી ગણાતો
હોય, તે પુરુષ મારી આ શક્તિને લેંચકી લે અથવા
કંપાવી દે.’^૮ તે સાંભળીને સર્વ લોકો ગભરાટ-
માં પડી ગયા અને વિચાર કરવા લાગ્યા કે, આપણા-
માંથી કયો પુરુષ આ શક્તિને ઉપાડી શકે તેમ
છે? વળી સર્વ દેવો પણ ભ્રમિત ઇંદ્રિયોવાળા તથા
ભ્રમિત ચિત્તવાળા થઈ ગયા.^{૧૧-૧૨} તે પછી
ભગવાન વિષ્ણુએ જોયું કે, આ કાર્તિકસ્વામીએ
સર્વ અસુરો, રાક્ષસો તથા દેવો સુઢાંડું અપમાન
કર્યું છે; માટે આ પ્રસંગે શું કર્યું હોય તો યોગ્ય
ગણાય? આવો મનમાં વિચાર કરીને શુદ્ધાત્મા

વિષ્ણુ ભગવાને કાર્તિકસ્વામીના તે અપમાનને
નહિ સહન કરીને તેમની સામે એકીટસે જોવા
માંડ્યું અને પછી તે પ્રબલિત શક્તિને જમણા હાથ
વતી પકડીને પુરુષોત્તમ વિષ્ણુ તેને કંપાવવા લાગ્યા.
બળવાન વિષ્ણુએ તે શક્તિને જ્યારે કંપાવવા માંડી,
ત્યારે પર્વતો, વનો અને અરણ્યો સહિત આખી
પૃથ્વી કંપવા લાગી. આ રીતે મહાસમર્થ ભગવાન
વિષ્ણુ કાર્તિકસ્વામીની શક્તિને ઉપાડી લેવા માટે
પણ શક્તિમાન હતા; છતાં તે શક્તિને માત્ર કંપાવી
દઈને કાર્તિકસ્વામીનું તેમણે માન બળવ્યું હતું.
શક્તિને કંપાવી દીધા પછી ભગવાન વિષ્ણુએ પ્રહારને
આ પ્રમાણે કહ્યું : ‘૧૩-૧૭’ ‘જો, કાર્તિકસ્વામીનું
પરાક્રમ કેટલું છે? આલું પરાક્રમ બીજો કોઈ પણ કરી
શકે તેમ નથી,’ વિષ્ણુનું આ વાક્ય પ્રહારથી સંહન
થઈ શક્યું નહિ. તેણે કાર્તિકસ્વામીની શક્તિને
ઉપાડી લેવાનો મનમાં નિશ્ચય કર્યો.^{૧૮} અને તે
શક્તિને હાથ વતી પકડી પણ ખરી; પરંતુ એને
કંપાવી શક્યો નહિ અને ભિલટો, મોટી ચીસ પાડી-
ને પર્વતના શિખર પર મૂર્ચિત અવસ્થામાં ઢળી
પડ્યો.^{૧૯} આ રીતે જે હિમાલયની ભૂમિ ઉપર
હિરણ્યકશિપુનો પુત્ર પ્રહાર વિહ્વળ થઈને ઢળી
પડ્યો હતો તે પર્વતરાજ હિમાલયની પાદોશમાં
ઉત્તર દિશામાં જઈને વૃષભધ્વજ શંકર નિત્ય ઉચ્ચ
તપશ્ચર્યા કરી રહ્યા હતા. હે તાત! જે આશ્રમમાં
શંકર તપશ્ચર્યા કરતા હતા, તેની આસપાસ પ્રતીપ્ત
અગ્નિ બળ્યા કરતો હતો, માટે તે પ્રદેશને ‘આદિત્ય
પર્વત’ એવા નામથી પણ ઓળખે છે. તે પ્રદેશમાં
પુણ્યહીન પુરુષો જઈ શકતા નથી; એટલું જ
નહિ પણ યક્ષો, રાક્ષસો તથા દાનવો સુઢાંડાં ત્યાં
જઈ શકતા નથી.^{૨૦-૨૨} તે પ્રદેશનો વિસ્તાર બરા-
બર દશ યોજનનો છે અને તેની આસપાસ અગ્નિની
જ્વાળાઓ ભળૂંકી રહી છે; દેમ કે બુદ્ધિમાન મહા-
દેવ ત્યાં તપશ્ચર્યા કરે છે, જેથી તેમનાં સર્વ વિશ્નો-
ને શાંત કરવા માટે વીર્યવાન ભગવાન અગ્નિ
મૂર્તિમાન સ્વરૂપે ત્યાં રહે છે. વળી તે સ્થળે દેવતા-
ઓનાં એક હજાર વર્ષો સુધી એક પળે ભ્રાંસા રહીને
મહાન્નતધારી મહાદેવે દેવોને સંતાપ ઉપભવી
દીધો હતો. આવા મહાન પ્રભાવવાળા પર્વતરાજ
હિમાલયની પૂર્વ દિશામાં એક એકાંત તટ ઉપર

જેસીને મહાતપસ્વી વ્યાસમુનિ પોતાના શિષ્યોને વેદાધ્યયન કરાવી રહ્યા હતા. ૨૩-૨૪ તેમના શિષ્યોમાં સુમંતુ, મહાભાગ વૈશંપાયન, બુદ્ધિમાન જૈમિનિ અને તપસ્વી પૈલ આ ચાર ગુરુ હતા. હિમાલયના જે પ્રદેશમાં શિષ્યોથી વીંટાયેલા મહા-તપસ્વી પિતા વ્યાસ બેઠા હતા, ત્યાં આતિ સુંદર આશ્રમને શુકદેવે જોયો. ૨૭-૨૮ શુદ્ધાત્મા શુકદેવ પિતાના આશ્રમ તરફ જ્યારે જતા હતા, ત્યારે આકાશમાં ઉદય પામેલા સૂર્ય સમાન દેખાતા હતા અને તે સમયે પોતાની સમીપ આવતા પોતાના પુત્રને વ્યાસે પશુ ચોતરફ સળગી બેઠેલા અગ્નિ સમાન તેજસ્વી જોયો; કેમ કે તેની કાંતિ સૂર્ય સમાન ઝળકતી હતી. વળી મહાયોગી મહાત્મા શુકદેવ પશુ વૃક્ષો, પર્વતો કે કોઈ પ્રદેશો ઉપર આસક્ત થયા વિના જ ધનુષની દોરીમાંથી છૂટેલા બાણની પેઠે આશ્રમ તરફ ચાલ્યા આવતા હતા. ૨૯-૩૦ એ રીતે પોતે આશ્રમમાં આવ્યા કે તરત જ અરણિમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા મહાસુનિ શુકદેવે પિતાના બળે અરણ્યોનો સ્પર્શ કર્યો અને ત્યાં સમીપમાં બેઠેલા વ્યાસના શિષ્યોને પશુ તે મળ્યા. ૩૧ પછી મનમાં પ્રસન્ન થયેલા શુકદેવે જનકરાજની સાથેનો સંવાદ સંપૂર્ણ રીતે પિતાને નિવેદન કર્યો. ૩૨

હવે એક સમયે વીર્યવાન મહાસુનિ વ્યાસ હિમાલયની સપાટી ઉપર જેસીને પોતાના પુત્રને તથા શિષ્યોને વેદાધ્યયન કરાવી રહ્યા હતા. ૩૩ તે સમયે વેદાધ્યયનસંપન્ન થયેલા, મનને શાંત રાખનારા, ઇન્દ્રિયોને છૂતનારા અને અંગ સહિત વેદોમાં પરમ નિષ્ઠાને પામેલા તપસ્વી શિષ્યો તેમને વીંટાઈ વળીને બેઠા હતા. પછી તે માંહેના ગુરુ શિષ્યોએ બે હાથ જોડી શુરુ વ્યાસને આ પ્રમાણે પ્રાર્થના કરી. ૩૪-૩૫

શિષ્યોએ કહ્યું : હે ભગવન! આપે અમને મહાતેજસ્વી બનાવ્યા છે અને અમારા યશની પણ વૃદ્ધિ કરી છે; તોપણ હવે એક અનુગ્રહ આપે અમારા પર કરવો, એમ અમે ઇચ્છીએ છીએ. ૩૬

શિષ્યોનું એ વચન સાંભળીને પ્રહર્ષિ વ્યાસ એકદમ બેઠી બેઠી બેઠો, ‘હે વત્સો! બેઠો, મારે તમારું શું પ્રિય કરવાનું છે ?’ ૩૭

હે રાજન! શુરુનું એ વાક્ય સાંભળીને શિષ્યો

મનમાં હર્ષ પામ્યા. તેઓએ બે હાથ જોડી મરતક વડે પ્રણામ કરીને એકીસાથે આપું ઉત્તમ વચન શુરુને કહ્યું : ‘હે મહાસુનિ! આપ અમારા ઉપાધ્યાય છે. આપ અમારા પર પ્રસન્ન થયા છે, તેથી અમારાં અહોભાગ્ય છે. અમે ઇચ્છીએ છીએ કે, આપ મહર્ષિ અમને એવું વરદાન આપો કે, અમારા પાંચ સિવાય આપનો છઠ્ઠો શિષ્ય (વેદપારંગત તરીકે) જગતમાં ખ્યાતિ પામે નહિ. આવો વર આપવા માટે આપ અમારા પર પ્રસન્ન થાઓ. ૩૮-૩૯ અમે ચાર આપના શિષ્યો અને આ પાંચમા અમારા શુરુપુત્ર (શુકદેવ) એટલાને વિષે જ સર્વ વેદો સ્થિતિ કરીને રહે, એવો વર મેળવવાની અમે ઇચ્છા રાખીએ છીએ. ૪૦

શિષ્યોનું એ વચન સાંભળીને પરાશરના પુત્ર વ્યાસ, જેઓ ધર્મોત્તમા હતા, વેદાર્થના તત્ત્વને ભણનારા હતા, બુદ્ધિમાન હતા અને પરલોકના અર્થનું ચિંતન કરનારા હતા, તેમણે પોતાના શિષ્યોને ધર્મયુક્ત અને કલ્યાણકારક આત્મ વચન કહેવા માંડ્યું : ‘જેને પ્રહ્લોદકમાં દીર્ઘકાળ ધર્મ ત નિવાસ કરવાની ઇચ્છા હોય તેણે, જે પુરુષ પ્રાણબુદ્ધિ-ભર્યો હોય અને પ્રહ્લુનું શ્રવણ કરવાની ઇચ્છા રાખતો હોય તેને વેદાધ્યયન કરાવવું. હું ઇચ્છું છું કે, તમે અનેક થાઓ અને આ વેદ જગતમાં વિસ્તાર પામે; અર્થાત્ તમે તમારા અનેક શિષ્યોને વેદ ભણાવો અને જગતમાં વેદનો પ્રચાર કરો; પરંતુ લક્ષ્યમાં રાખવું કે, જેનામાં શિષ્યવૃત્તિના શુભ ન હોય અને જે પ્રહ્લુઅર્થવતથી બ્રહ્મ થયો હોય તેવા પાપી પુરુષને વેદ ભણાવવો નહિ. પ્રથમ તો શિષ્યની અંદર જે શુભો હોવા જોઈએ, તે સર્વ શુભો યથાર્થ રીતે તમારે ભણવા જોઈએ. ૪૧-૪૫ જેના ચારિત્રની પરીક્ષા ન કરી હોય, તેવા પુરુષને કદી વેદવિદ્યા ભણાવવી નહિ, જેમ સુવર્ણ ઉપરથી શુદ્ધ દેખાતું હોય, તોપણ તેને તપાવીને, કાપીને તથા કચીને પરીક્ષા કરવામાં આવે છે, તેમ શિષ્યોની પણ તેઓના કુળ, શુભ આદિનું નિરીક્ષણ કરીને પરીક્ષા કરવી. વળી જે કાર્ય શિષ્યોને માટે અયોગ્ય હોય અને જે કાર્ય મહાભયંકર હોય, તેવું કાર્ય કરવાની શિષ્યોને આજ્ઞા આપવી નહિ, જેની જેવી બુદ્ધિ હશે અને જે જેવો પાક લેશે, તેના

પ્રમાણુમા જ તેને વિદ્યા ક્ષણે, તોપણ આપણે એમ જ ઇચ્છુ જોઈએ કે, સર્વ પ્રાણીઓ સકંઠોને તરી બાંધો અને સર્વ પ્રાણીઓ ડચાણોને જીવો, તેમ જ બ્રાહ્મણને આગળ કરીને (તેના દ્વારા) ચારે વર્ણોના મનુષ્યોને વેદ સંભળાવવો. આ રીતે વેદનું અધ્યયન કરવારૂપ કાર્ય એક મહાન કાર્ય છે (માટે તેમા લક્ષ્ય આપવું) ૪૯-૪૯ બ્રહ્માએ દેવતાઓની ન્તુતિ કરવા માટે વેદોને ઉત્પન્ન કર્યા છે જે પુરુષ મોહને અધીન થઈને વેદપારગત બ્રાહ્મણની નિદા કરે છે, તે પુરુષ બ્રાહ્મણનો અપરાધ કરીને અવસ્થ પરાભવ પામે છે વળી જે પુરુષ અધર્મને અનુસરીને બીજાને વેદાધ્યયન કરાવે છે અને જે પુરુષ અધર્મને અનુસરીને વેદાધ્યયન કરે છે તેઓ બંને માથી એકતુ મૃત્યુ થાય છે અને બીજો જગતમા દેવપાત્ર બને છે આ રીતે વેદનું પઠનપાઠન કેવી રીતે કરવું, તેનો સર્વ વિધિ મે તમને કહ્યો તેને હૃદયમા રાખીને તમારે શિષ્યો પર ઉપકાર કરવો ૫૦-૫૩

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાતમ ત્રય મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'શુકનુ વ્યાસ પાસે પુનરાગમન હિમાલય વર્ણન' નામનો અધ્યાય ૩૨૭ મે સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૨૮મો

સાત વાયુનું વર્ણન

॥ મીષ ઉવાચ ॥

एतच्छ्रुत्वा गुरोर्वाक्यं व्यासशिष्या महीजसः ।

अन्योन्य हृष्टमनसः परिस्वजिरे तदा ॥ ૧ ॥

લીએ કહ્યું હે યુધિષ્ઠિર રાજા ! વ્યાસના મહાતેજસ્વી શિષ્યો શુરુતુ એ વાક્ય સાંભળીને મનમા પ્રસન્ન થયા અને (હર્ષને લીધે) અન્યો-ન્યને ભેટી પડ્યા ૧ તેઓ અન્યોન્યને કહેવા લાગ્યા કે, 'આપણા શુરુ ભગવાન વ્યાસે આપણને જે વચનો કહ્યા છે, તે વર્તમાનકાળમા તથા ભવિષ્ય કાળમા બંનેમા હિતકારક છે, તે વચનો આપણા મનમા અત્યંત રૂઢ થઈ ગયા છે અને આપણે હવે તે પ્રમાણે જ કરીશું' ૨ આ પ્રમાણે એકબીજાને કહીને મનમા અત્યંત પ્રસન્ન થયેલા તે વાક્ય કુશળ શિષ્યોએ પુનઃ શુરુને પ્રાર્થના કરી કે, ૩ 'હે સમર્થ મહામુનિ ! આપને રચતું હોય તો અમારી ઓવી ઇચ્છા છે કે, આ પર્વત ઉપરથી

અમે પૃથ્વી પર જઈએ અને વેદની અનેક શાખાઓ કરીએ' ૪ શિષ્યોતુ એ વચન સાંભળીને પરાશરના પુત્ર પ્રણ વ્યાસે ધર્મોર્થયુક્ત અને હિતકારક આવો પ્રત્યુત્તર આપ્યો ૫ 'તમારી ઇચ્છા હોય તો તમે પૃથ્વી પર બાંધો અથવા દેવલોકમા બાંધો, પરંતુ બધા બાંધો ત્યાં તમારે પ્રમાદ રાખવો નહિ (અર્થાત્ વેદનો સ્વાધ્યાય નિત્ય ટર્કા કરવો) કેમ કે વેદ યુક્ત છળવાળો છે' ૬*

સત્ય વચન બોલનારા શુરુએ એ પ્રમાણે આજ્ઞા આપી એટલે તે ચારે શિષ્યો વ્યાસને પ્રદક્ષિણ કરીને તથા મસ્તક વડે વદન કરીને પૃથ્વી પર ભિતરી પડ્યા ત્યાં જઈને તેઓએ અગ્નિહોત્રથી આરબીને સોમયાગ સુધીનું ચાતુર્હોત્રમ* ચાલુ કર્યું અને બ્રાહ્મણો, ક્ષત્રિયો તથા વૈશ્યોની પાસે ચરો કરાવવા માગ્યા ૭ પૃથ્વી પરના બ્રાહ્મણો પણ તેઓનો આદરસત્કાર કરવા લાગ્યા, જેથી તેઓ ગૃહસ્થાશ્રમ મારહીને સુખપૂર્વક જીવન ગાળવા લાગ્યા, યાજ્ઞ તથા અધ્યાપન કર્મમા આસક્ત રહેવા લાગ્યા, શ્રીમત તથા અને લોકમા પ્રખ્યાત થયા ૮

હવે આ તરફ, પોતાના શિષ્યો પૃથ્વી પર ભિતરી પડ્યા તે પછી મુદ્ધિમાન વ્યાસ કેવળ એક પુત્રની જ સહાયવાળા થઈ પડ્યા, તેથી એકાતમા ધ્યાનપરાયણ રહીને મૌન અવસ્થામા બેસી રહેવા લાગ્યા ૯ આ રીતે પોતાના આશ્રમમા તેઓ બેઠા હતા, તેવામા મહાતપસ્વી નારદે તેમને જોયા પછી તેમની સમીપ આવીને નારદે મધુર અક્ષરવાણી વાણીથી આ પ્રમાણે કહેવા માંડ્યું 'હે વસિષ્ઠ ગોત્રના બ્રહ્મર્ષિ ! તમારા આ આશ્રમમા વેદનો ધ્વનિ કેમ થતો નથી ? તમે એકલા કેવળ ધ્યાન પરાયણ રહીને બાણે કોઈતુ ચિંતન કરતા હો, તેમ મૌન કેમ બેસી રહ્યા છો ? ૧૧-૧૨ આ હિમા

* કહેવાનો આશય એ છે કે તમે વેદનો નિત્ય અભ્યાસ નહિ કરો, તો વેદને જૂની જગો, માટે તેનો નિયમિત અભ્યાસ કર્યો કરવો

* કહેવાનો ભાવ એ છે કે વિદ્વાનોને પણ શિષ્ય આદિના સયોગને લીધે સુખદુઃખ અવસ્થ થાય છે ભગવાન વ્યાસને પણ શિષ્યોના વિયોગને લીધે ઉદા મીનતા નિપાતી હતી જેથી વેદનો અભ્યાસ છોડીને કેવળ મૌન અવસ્થામા જ બેસી રહેતા હતા

લય પર્વત વેદના ઘોષથી રહિત થઈ પડ્યો છે, તેથી જ, અંધકાર અથવા રાહુથી ઘસત થયેલા ચંદ્રની પેઠે શોભતો નથી.^{૧૩} આ હિમાલય દેવ-ધિઓના ગણોથી સેવાયેલો છે; છતાં વેદના ધ્વનિથી રહિત છે, તેથી ભીલલોકોનું નિવાસસ્થાન જેમ ન શોભે, તેમ પૂર્વની પેઠે શોભતો નથી;^{૧૪} તેમ જ અહીં વસનારા ઋષિઓ, દેવો અને મહાભળવાન ગંધર્વો વેદના ધ્વનિથી રહિત થઈ પડ્યા છે, જેથી પૂર્વની પેઠે શોભતા નથી.^{૧૫}

નારદનું એ વચન સાંભળ્યા પછી વ્યાસે તેમને આ પ્રમાણે કહ્યું: 'હે મહર્ષિ! તમે મને જે કહ્યું, તે મારા મનને અનુકૂળ જ છે. તમે વેદવાદમાં કુશળ છો, સર્વજ્ઞ છો, સર્વદ્રષ્ટા છો અને સર્વત્ર કુતૂહલ ભોવાનો તમારો સ્વભાવ છે; માટે તમે મને કહેવાને યોગ્ય જ છો.^{૧૬-૧૭} આ ત્રણે જગતમાં જે કંઈ બન્યું હોય છે, તે સર્વ તમારા બાહુવામાં હોય છે, માટે હે બ્રહ્મર્ષિ! તમે મને આજ્ઞા આપો કે, તમારું મારે શું પ્રિય કરવું?''^{૧૮} હે બ્રહ્મર્ષિ! મારા શિષ્યોથી હું છૂટો થયો છું, તેથી મારું મન અતિ પ્રકુલ રહેતું નથી; તોપણ તમે મને કહો કે, મારે હવે શું કરવું?''^{૧૯}

નારદે કહ્યું: નિત્ય સ્વાધ્યાય ન કરવો તે વેદનો મળ ગણાય છે, બ્રાહ્મણ હોવા છતાં મત ન પાળવું તે તેના મળ ગણાય છે, વાહીક દેશના મનુષ્યો પૃથ્વીનો મળ ગણાય છે અને કૌતૂહલ તે સ્ત્રીઓનો મળ ગણાય છે.^{૨૦*} માટે તમારા યુદ્ધિમાન પુત્રની સાથે તમે વેદનો સ્વાધ્યાય ચાલુ રાખો અને વેદના ધ્વનિથી રાક્ષસોના ભયથી થનારા અંધકાર દૂર કરો.^{૨૧}

ભીષ્મે કહ્યું: નારદનું વચન સાંભળ્યા પછી પરમ ધર્મવેદના વ્યાસે 'બહુ સારું' એમ કહીને અત્યંત હર્ષપૂર્વક વેદસ્વાધ્યાય કરવાનું દૈવ મત લીધું.^{૨૨} તેમણે પોતાના પુત્ર શુકદેવની સાથે ઉચ્ચસ્વરથી વેદસ્વાધ્યાય કરવાનો આરંભ કર્યો અને શિક્ષાર્થમાં કહેલા વિધિ પ્રમાણે ઘોષ કરીને

સર્વ લોકને ગબવી મૂકયા.^{૨૩} જુદા જુદા ધર્મોનું પ્રવચન કરનારા તેઓ બન્ને જણા એ પ્રમાણે વેદ-સ્વાધ્યાય કરી રહ્યા હતા, તેવામાં સમુદ્રના વાયુથી એકદમ વૃદ્ધિ પામેલો મોટો તોફાની પવન અત્યંત ભેસથી વાવા લાગ્યો.^{૨૪} તે બેઈ 'આ અનધ્યાયનો દિવસ છે' એમ મનમાં વિચાર કરીને વ્યાસે પુત્ર શુકદેવને વેદસ્વાધ્યાય કરતા અટકાવ્યા. પિતા-એ એ પ્રમાણે પોતાને અટકાવ્યો, એટલે તુરત જ શુકદેવ તેનું કારણ બાહુવા માટે ઉત્સુક થયા. તેમણે પિતાને પૂછ્યું કે, 'હે બ્રહ્મન! આ વાયુ ક્યાંથી ઉત્પન્ન થયો અને આ વાયુની ચેષ્ટા શી છે, તે સર્વ તમે મને કહો.'^{૨૫-૨૬}

શુકદેવનો તે પ્રશ્ન સાંભળી વ્યાસને પરમ આશ્ચર્ય થયું. તેમણે અનધ્યાયના કારણ વિષે પોતાની મેળે આ પ્રમાણે કહેવા માંડ્યું:^{૨૭} 'હે પુત્ર! તને દિવ્યદર્શિ પ્રાપ્ત થઈ છે, તારું મન સ્વતઃ જ નિર્મળ થયું છે. વળી તું તમેાશુષ્ઠ તથા રમેાશુષ્ઠથી મુક્ત થઈને સત્વગુણમાં રિયતિ કરી રહ્યો છે;^{૨૮} એટલું જ નહિ પણ મનુષ્ય જેમ પોતાની છાયાને દર્પણમાં જુલો છે, તેમ તું પોતાના આત્માને યુદ્ધિ દ્વારા બેઈ થકે છે; માટે તારી યુદ્ધિમાં સર્વ વેદોના અર્થોનો તારી મેળે ભૂહાપોહ કરીને તે વિષેનો (એટલે આ વાયુ ક્યાંથી ઉત્પન્ન થયો વગેરેનો) નિશ્ચયપૂર્વક વિચાર કરી લે.^{૨૯} મરણ પામ્યા પછી જે માર્ગે થઈને પ્રાણી સ્વર્ગલોકમાં જાય છે અથવા પિતૃલોકમાં જાય છે, તે માર્ગે જે પ્રકારનો છે, એક પરમાત્મા સંબંધી દેવધાનમાર્ગ (એટલે અર્ચિરાત્રિ-માર્ગ) અને બીજો પિતૃધાનમાર્ગ (એટલે ધૂમાદિ માર્ગ) તેમાં જે સાત્ત્વિક ઉપાસક હોય છે, તે દેવધાનમાર્ગે થઈને અનુક્રમે મોક્ષને પામે છે અને રાજસ અથવા તામસ ઉપાસક પુનર્જન્મને આપનારા પિતૃધાનમાર્ગે થઈને (પુણ્યસંચય હોય ત્યાં સુધી અમુક અમુક દેવધોનિમાં રહીને) પુનર્જન્મને પામે છે.^{૩૦*}

હવે, પૃથ્વીમાં (પિંડમાં-શરીરમાં) તથા અંતરિક્ષમાં (બ્રહ્માંડમાં) જ્યાં વાયુઓ વાય છે

* અર્થાત સ્વાધ્યાયનો અભાવ, વ્રતપાલનનો અભાવ, વાહીક દેશ અને કૌતૂહલ આ ચારે વસ્તુઓ, અનુક્રમે વેદ, બ્રાહ્મણ, પૃથ્વી અને સ્ત્રીઓ એ ચારેને દૂષણરૂપ ગણાય છે. એમ બાહુવામાં આવ્યું છે કે, હાલ પર્વત કહેવાતા દેશના એક ભાગનું નામ જ પૂર્વે વાહીક હતું.

* આ શ્લોકમાં દર્શાવેલા દેવધાનમાર્ગનું તથા પિતૃધાનમાર્ગનું જાહેર ઉપનિષદમાં વિસ્તારથી વર્ણન કરેલું છે.

(એકત્ર યાય છે) તે માગે (વાયુને સંચાર કરવાનાં સ્થાનકો) સાત છે. તે વિષે હું અનુકરે કહું છું, સાંભળ.^{૪૩૧} પૂર્વોક્ત પૃથ્વીમાં તથા અંતરિક્ષ-

× મનુષ્યના શરીરમાં કયા કયા વાયુઓ રહે છે, તેઓનાં સંચારસ્થાન કયાં છે, તેઓનો વર્ણ કેવો છે અને તેઓનું ખીજ કયું છે, એ વિષે 'નકુલીશયોગ-પારાયણ' નામના ગ્રંથમાં આ પ્રમાણે કહ્યું છે :

પ્રાણો ઘ્રાણાગ્રહપ્રાપિવાદાનુગ્રાંતસંસ્થિતિઃ ।

નીલ હૌંકારરેફાદિયોજેન વિનિયોજિતઃ ॥ ૧ ॥

કૃષ્ણોડ્પાનઃ કૃકાદિસ્થઃ દૃઢવૃણંતરાર્ણિયઃ ।

સતારકનકાર્ગતયોજેન વિનિયોજિતઃ ॥ ૨ ॥

ચક્રચાપનિમો ધ્યાનસ્ત્વગિન્દ્રિયનિકેતનઃ ।

તાકોપેતયાતૈત્તીજતેજોવિરાજિતઃ ॥ ૩ ॥

મૂર્ધસ્થો મધ્યતાપ્યપ્રકંઠહૃત્તલાશ્રયઃ ।

ઉદાનો હારણચ્છાયસ્તારકાર્કતવાંતયુક્ ॥ ૪ ॥

શ્વેતઃ સમાનો હૃદ્માસિર્વસંધિનિકેતનઃ ।

પ્રણવાક્રોત્તલાન્તેન યોજેનાત્યંતમુજ્જવલઃ ॥ ૫ ॥

શરીરમાં પહેલો પ્રાણ નામનો વાયુ છે. તેનું સંચાર-સ્થાન નાસિકાનો અગ્રભાગ, હૃદય, નાભિ અને પગના અંગૂઠા સુધીનો ભાગ છે. તેનો વર્ણ ગળાના જેવો નીલ હોય છે અને તેનું ખીજ ઝંકાર સહિત રેફનો આદિ વર્ણ છે, અર્થાત્ 'ઝં ચ્મ' એવું તેનું ખીજ છે. ખીજે વાયુ અપાન નામનો છે, તેનું સંચારસ્થાન ગરદન, વાંસો અને વાંસાથી આરંભીને છેક પાની સુધીનો ભાગ છે. તેનો વર્ણ સ્વામ છે અને તેનું ખીજ ઝંકાર સહિત નકારનો છેલ્લો વર્ણ છે, અર્થાત્ 'ઝં વ્મ' એવું તેનું ખીજ છે. ત્રીજો વાયુ ધ્યાન નામનો છે, તેનું સંચાર-સ્થાન ત્વચાદિય છે, તેનો વર્ણ ઉદધનુપના જેવો રંગશેરંગી છે અને તેનું ખીજ ઝંકાર સહિત ચકારનો અંત્યનો અંસ વર્ણ છે, અર્થાત્ 'ઝં લ્મ' એવું તેનું ખીજ છે. ચોથો વાયુ ઉદાન નામનો છે. તેનું સંચાર-સ્થાન મરતક, તાહુનો મધ્યભાગ, કંઠ, હૃદય અને પગનાં તળિષાં છે અને તેનું ખીજ ઝંકારયુક્ત પ્રકારનો અંત્ય વર્ણ છે, અર્થાત્ 'ઝં ર્મ' એવું તેનું ખીજ છે. પાંચમો વાયુ સમાન નામનો છે. તેનું સંચારસ્થાન હૃદય, નાભિ અને સર્વ સાંધાઓ છે અને તેનું ખીજ પ્રણવ સહિત લકારનો અંસ વર્ણ છે અર્થાત્ 'ઝં ચ્મ' એવું તેનું ખીજ છે. આ રીતે વાયુના પાંચ માર્ગોનું તે ગ્રંથમાં વર્ણન કરેલું છે. બાકીના એટલે છઠો અને સાતમો માર્ગ તેા જીવ-મુક્તિને તથા વિરેદમુક્તિને આપનારા છે, એમ આગળ કહેવાશે.

—નીલકંઠ

માં કેટલાએક સાધ્ય નામના^૪ દેવગણો તથા મહા જળવાન મહાભૂતો રહે છે, તેઓનો સમાન નામનો એક કુન્ધ^૫ પુત્ર ઉત્પન્ન થયો.^{૩૨} પછી તે સમાન-ને ઉદાન નામનો પુત્ર થયો, ઉદાનને ધ્યાન નામનો પુત્ર થયો, ધ્યાનને અપાન નામનો પુત્ર થયો અને અપાનને પ્રાણ નામનો પુત્ર થયો.^{૩૩} શનુ-ઓને તપાવનારા અજિત પ્રાણને કોઈ પુત્ર જ થયો નથી. હવે તે વાયુઓનાં ભિન્ન ભિન્ન કર્મોનું^{૩૪} યથાર્થ રીતે હું વર્ણન કરું છું.^{૩૫} જે વાયુ પ્રાણીમાત્રને સર્વ પ્રકારની યેદ્યાઓ કરાવે છે અને સર્વ પ્રાણીઓ ને જિવાડે છે, તે વાયુને 'પ્રાણ' કહેવામાં આવે છે. જે વાયુ પ્રથમ કહેવાય છે અને પ્રથમ માર્ગમાં વહી-ને ધુમાડાથી તથા ઉષ્ણતાથી ઉત્પન્ન થનારા મેઘ-સમુદાયોને ગતિમાન કરે છે, તે વાયુનું નામ 'પ્રવહ' કહેવાય છે.^{૩૫૩૬} આ પ્રવહ વાયુ ગગનમંડળમાં મેઘમાંહેના જળ સાથે મળી જઈને વિદ્યતરૂપે થાય છે અને મહાતેજસ્વી બને છે.^૪

'ખીજો (અપાન) વાયુ, જેનું નામ 'આવહ' છે, તે મોટી ગર્જના કરતો વાય છે. ઉપરાંત ચંદ્ર આદિ જ્યોતિષ પદ્ધતિઓના ઉદયકર્તા છે અને પ્રાણી-ઓનાં શરીરમાં રહેલો જઠરાગ્નિ તે વાયુની સહાય-

+ અહીં સાધ્ય નામના જે દેવગણો કહેવામાં આવ્યા છે, તે શરીરમાં રહેનારી ઇન્દ્રિયોના જ પર્યાય છે; કેમ કે ઇન્દ્રિયોની સામાન્ય વૃત્તિને જ સમાન વગેરે વાયુઓનું નામ આપવામાં આવ્યું છે. સાંખ્યકારિકામાં પણ કહ્યું છે કે, 'સામાન્યા કરણવૃત્તિઃ પ્રાણાદ્યા વાયવઃ સ્વ' । ઇન્દ્રિયોની સામાન્ય વૃત્તિને જ પ્રાણાદિ પાંચ વાયુઓ કહેવામાં આવે છે. મૂળમાં પૃથ્વી અને અંતરિક્ષ શબ્દોથી પિંડ તથા બ્રહ્માંડ જ વિવક્ષિત છે અને 'પિંડે તે બ્રહ્માંડ' એ ન્યાય પ્રમાણે પિંડ (શરીર) તથા બ્રહ્માંડનો અમેદ જ માનવામાં આવ્યો છે.

÷ અર્થાત્ પ્રાણવાયુનું ખીજું કોઈ કાર્ય નથી, જેથી સર્વની અપેક્ષાએ તે સ્થૂળ છે. —નીલકંઠ

× ટીકાકાર નીલકંઠે આ શ્લોકનો ભાવ દર્શાવતાં લખે છે કે, પૂર્વોક્ત નાસિકા, હૃદય, નાભિ અથવા પગનો અંગૂઠો વગેરે કોઈ એક સ્થાનમાં નીકળેલ વર્ણવાળા પ્રાણવાયુને રૂધીને 'ઝં ચ્મ' એવા ખીજશરીરનું ધ્યાન કરનારા યોગી કેટલેક કાળે એવા પ્રકારની સિદ્ધિને પામે છે કે, તે જીવતા શરીરથી જ પ્રવહવાયુના માર્ગમાં સંચાર કરી શકે છે અને દેહાંતે પ્રવહ વાયુના સ્વરૂપને પામ છે.

થી જ અન્નને ઝડપી કરે છે, માટે વિદ્વાનો તેને 'આદાન' પણ કહે છે. ૩૭૩૮

હવે જે વાયુ ચારે સમુદ્રોમાંથી જળ લાવીને આકાશમાં રહેલા મેઘોની અંદર ધારણ કરી રાખે છે, વળી જે વાયુ મેઘમંડળમાં જળ ભરીને પર્વતનામના વૃષ્ટિ કરનારા દેવને અર્પણ કરે છે, તે ત્રીજા વાયુને 'ઉદ્ધ' કહેવામાં આવે છે આ વાયુ અતિ શય મોટી છે અને સહાકાળ ગતિ કરનારા છે ૩૭૪૦

તેમ જ જે વાયુ જુદા જુદા મેઘગણોને અનેક ભાગે ખેંચી લાય છે, જેને લીધે એકત્ર થયેલા મેઘો વરસાદ વરસવાનો આરંભ કરે છે, જેના સાંભ અર્ધથી કોઈ સમયે એકઠા મળેલા અને કોઈ સમયે વિખરાઈ ગયેલા મેઘો મોટી મોટી ગર્જનાઓ કરીને 'નદ' નામને ધારણ કરે છે, જેની સહાયતાથી પ્રાણીઓનું રક્ષણ કરવા માટે ઉત્પન્ન થયેલા વાદળાઓ મેઘપણાને પામે છે અને જે વાયુ દેવગણોના વિમાનોને આકાશમાંગે વહે છે, તે ચોથા વાયુનું નામ 'સવહ' છે આ વાયુ મોટા મોટા પર્વતોને પણ તોડી પાડનારા છે ૪૧-૪૩

વળી જે વેગવાન વાયુ ઘણો જ રક્ષ વાઈને પર્વત પર ઘેસી રહેલા મેઘોને છિન્નભિન્ન કરી નાખે છે, જેની સહાયથી મેઘો 'ખલાહક' નામને ધારણ કરે છે, જેના સ ચાર દારુણ ઉત્પાતને સૂચવે છે અને જેની સાથે મોટી ગર્જના કરનારા મેઘો એકદમ ચઢી આવે છે, તે પાંચમો વાયુ 'વિવહ' નામે પ્રસિદ્ધ છે આ વાયુનો વેગ ઘણો મોટો હોય છે ૪૪-૪૫

+ અપાન વાયુ જરૂરાગિતો ઉદ્દીપક છે એના સ્વભાવમાં યોગી યાત્રક કે કહે છે કે,

'સ્વયં ત્વપાન સપ્રાપ્ય તૈવેવ સદા માહત ।

પ્રવાતિ જ્વલન તત્ર પ્રાપ્તો મન્યન્ત પુન ॥ ૧ ॥

વાયુના વાગિતા વહિરપાલેન જાનૈ જાનૈ ।

તદા જ્વલતિ વિપ્રેન્દ્રે સકલે દેહમન્યગે ॥ ૨ ॥

હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણી માગી' પ્રાણુવાયુ પોતે અપાનની સમીપ આવી તે દારા જરૂરના અગ્નિને પ્રગ્ન કરે છે આ રીતે અપાનવાયુ જરૂરના અગ્નિને ધીમે ધીમે વધારે છે, ત્યારે જરૂરાગ્નિ આખા શરીરમાં પ્રવળા ગટે છે'

—નીલકંઠ

* ખીખના બળનો નાશ કરીને જે ગતિ કરે તેને ખનાહક કહે છે

જેના વેગથી આકાશમાંનું દિવ્ય જળ પૃથ્વી પર નહિ પડતા આકાશમાં જ વહે છે, જે વાયુ આકાશગ ગાના પવિત્ર બળને આકાશમાં જ સ્થિર કરી રાખે છે, જેના વટે આખી પૃથ્વીને પ્રકાશિત કરનારા તથા એક હબ્બર કિરણોવાળો સૂર્ય પણ બહુ એક જ કિરણવાળો હોય તેવો દેખાય છે અને જેના બળથી ચંદ્રમાં હીણ હોવા છતાં પણ સપૂર્ણ મંડળવાળો થઈને વૃદ્ધિ પામે છે તે છઠો વાયુ 'પરિવહ' નામે પ્રસિદ્ધ છે આ વાયુ વિજય કરનારાઓમાં શ્રેષ્ઠ ગણાય છે. ૪૬-૪૮

હે અધ્યાત્મનું ચિંતન કરનારા પુત્ર! તું તારી શાત બુદ્ધિથી સારી રીતે વિચારી જો કે, પ્રલયકાળે જે વાયુ પ્રાણીમાત્રના પ્રાણોને હાલ કરે છે, અરે! એટલું જ નહિ પણ મૃત્યુ અને ધમ પણ જેના માર્ગને નિત્ય અનુસરે છે, વળી જે વાયુ નિરતર ધ્યાનમાં જ રમણ કરનારા યોગી પુરુષોને મોક્ષ આપવાને સમર્થ છે, જેનો આશ્રય કરીને દક્ષ ગ્રન્થ પતિના દશ હબ્બર પુત્રો વેગપૂર્વક દિશાઓના અતને પામી ગયા છે (અર્થાત્ બ્રહ્માડને ભેદીને મોક્ષમાર્ગે આલ્પ ગયા છે) અને સચારથી પરાભવ પામેલો પુરુષ (નિર્બીજ સમાધિ અવસ્થામાં) જેનો સ્પર્શ કરતા જ પરમ પદને પામી લાય છે, પણ સસારમાં પુન પાછો ફરતો નથી, તે સાતમો વાયુ 'પરાવહ' નામે પ્રસિદ્ધ છે. આ વાયુ મહા હુબંધ છે ૪૯-૫૨

આ પ્રમાણે *અદિતિના પુત્ર તે સાતે વાયુઓ પરમ આશ્ચર્યકારક કર્મ કરનારા છે, નિરતર અરબ્ધ લિપ્ત રીતે વાયા કરે છે, સર્વન ગમન કરનારા છે અને સર્વને ધારણ કરી રાખનારા છે, પશુ આ સમયે આ એક મોટું આશ્ચર્ય થયું છે કે, પર્વતોમાં શ્રેષ્ઠ આ હિમાલય પણ અત્યંત નેસથી વાયેલા તે વાયુના વેગથી એકદમ ઠપી ઝીકો છે ૫૩-૫૪ હે તાત! આ વાયુ બ્યાપક દેવ પરમાત્માના આસરૂંપ ગણાય છે તેનો વેગ બ્યારે વધી પડે છે અને એકાએક તે વાવા માટે છે, ત્યારે આખું જગત એક

* અદિતિ એટલે ખડનન્ય અથવા દીનતારહિત એવું પરમ ચૈતન્ય સમજવું આ સાતે વાયુ પરમ ચૈતન્યના પુત્રો છે, અર્થાત્ પરમ ચૈતન્યના જ ભિન્ન ભિન્ન રૂપો છે.

દમ ગભરાઈ જાય છે.^{૫૫} માટે વેદવેત્તા પુરુષો ખહારનો વાયુ જ્યારે જોસથી વાતો હોય, ત્યારે વેદનું અધ્યયન કરતા નથી; કેમ કે વાયુને (પરમાત્માના આસરૂં વેદને) વાયુનો ભય હોય છે અને બાહ્ય વાયુના સુસવાટાથી વેદરૂપ પ્રદાને (અથવા જગતરૂપ પ્રદાને) પીડા થાય છે.^{૫૬}

એ પ્રમાણે કહીને પરાશરના સમર્થ પુત્ર વ્યાસ, (વાયુ જ્યારે ખંધ થયો ત્યારે) હવે તું વેદાધ્યયન કર' એમ શુકદેવને કહીને આકાશ-ગંગા તરફ ચાલ્યા ગયા.^{૫૭}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વાત્તર્જત મોક્ષધર્મનુશાસન-પર્વમાં 'સાત વાયુનું' વર્ણન' નામનો અધ્યાય ૩૨૨ એ સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૨૨ મો

શુકદેવને નારદનો ઉપદેશ

॥ મીષ્મ ઉવાચ ॥

एतस्मिन्वतरे शून्ये नारदः समुपागमत् ।

शुकं स्वाध्यायनिरतं वेदार्थान् प्रष्टुमीप्सया ॥૧॥

લીએ કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર રાજા ! વ્યાસ ગયા તે સમયે સ્વાધ્યાય કરવામાં આસક્ત થયેલા શુકદેવની પાસે નારદમુનિ આવ્યા. શુકદેવે પણ દેવર્ષિ નારદને ત્યાં આવેલા જોઈ વેદોક્ત વિધિ પ્રમાણે અર્ધપ્રદાન કરી વેદના અર્થ વિષે પ્રશ્ન પૂછવાની ઇચ્છાથી તેમનો સત્કાર કર્યો.^{૧૨} પછી મનમાં પ્રસન્ન થયેલા નારદે આ પ્રમાણે કહ્યું : 'હે ધાર્મિક-

+ આ શ્લોકનો ભાવાર્થ ટીકાકાર નીલકંઠે આ પ્રમાણે લખ્યો છે :

‘ભય મહતો ભૂતસ્ય નિઃશ્ચિતમેતદયદેવો યજ્ઞવેદઃ સામવેદઃ ।

અગ્નિવેદ, યજુર્વેદ અને સામવેદ, મહાશૂત-પરમાત્માના એક નિઃશ્ચયરૂપ જ છે.’ આ યુતિવચન પ્રમાણે વેદ પરમાત્માનો નિઃશ્ચય જ છે, જેથી તે વેદનો અચરમાત્ત ડિય રત્નરે સ્વાધ્યાય કરવામાં આવે, ત્યારે આપું જગત વ્યાપી પામી જાય; એટલું જ નહિ પણ મૂળ-પુરુષના નિઃશ્ચયરૂપ વેદનું એકાએક ઉચ્ચ સ્તરે પદન-પાદન કરવામાં આવે તો કદાચિત્ સર્વ જગતનો સંદાર પણ થઈ જાય! માટે ખહારનો વાયુ જ્યારે ઘણા જોસથી ફૂંકતો હોય, ત્યારે પરમાત્માના આસરૂં મણાતા વેદનું અધ્યયન કરવું નહિ.

કોમાં શ્રેષ્ઠ વત્સ ! જોલ, હું તારું શું કહ્યાણ કરું ? હું તારા પર પ્રસન્ન થયો છું.’

હે ભરતવંશી રાજા ! નારદનાં એ વચન સાંભળીને શુકદેવ જોલ્યા : ‘આ લોકમાં જે હિત-કારક હોય, તે માર્ગે જતાવીને તમે મારું કહ્યાણ કરો.’^{૨૪}

નારદે કહ્યું : પૂવે, જેઓએ ચિત્તશુદ્ધિ સંપાદન કરી હતી તેવા ઋષિઓએ તત્ત્વ જાણવાની જ્યારે ઇચ્છા કરી, ત્યારે ભગવાન સનતકુમારે તેઓને આવેા ઉપદેશ આપ્યો હતો :^૫ ‘વિદ્યા સમાન નેત્ર નથી, સત્ય સમાન તપ નથી, રાગ સમાન દુઃખ નથી અને ત્યાગ સમાન સુખ નથી.’ આ લોકનાં તથા પરલોકનાં પાપી ક્રમોથી નિવૃત્ત થઈને નિત્ય પુણ્યશીલ થઈ, વૃત્તિને ઉચ્ચ બનાવવી અને યોગ્ય સહાચાર પાળવો, તે સર્વોત્તમ શ્રેય છે.^૭ આ મનુષ્યજન્મ જે અતિ દુર્લભ છે તેને પામીને જે પુરુષ સંસારમાં આસક્ત રહે છે, તે મૂઠ છે અને તેવો (સંસારાસક્ત) મનુષ્ય દુઃખથી મુક્ત થવા માટે કદી સમર્થ થઈ શકતો નથી; કેમ કે આસક્ત જ દુઃખનું સામાન્ય લક્ષણ છે.^૮ જે પુરુષ સંસારમાં આસક્ત રહે છે, તેની યુદ્ધિ મોહબળને વધારનારી થઈ પડે છે, જેથી વાસ્તવિક સુખથી તે બ્રહ્મ થાય છે; એટલું જ નહિ પણ મોહબળમાં ફસાઈ રહેલો તે પુરુષ આ લોકમાં તથા પરલોકમાં દુઃખી થાય છે.^૯ જે પુરુષને શ્રેય સંપાદન કરવાની ઇચ્છા હોય, તેણે હરકોઈ ઉપાય કરીને પણ કામ તથા ક્રોધનો નિમગ્ન કરવો; કેમ કે મનુષ્યના શ્રેયનો ઘાત કરવા માટે કામ તથા ક્રોધ જ નિત્ય તત્પર રહે છે.^{૧૦} ક્રોધથી નિત્ય તપની રક્ષા કરવી, મત્સરથી લક્ષ્મીની રક્ષા કરવી, માન તથા અપમાનથી વિદ્યાની રક્ષા કરવી અને પ્રમાદથી પોતાના આત્માની રક્ષા કરવી.^{૧૧} દયા એ પરમ ધર્મ છે, ક્ષમા એ પરમ ગુણ છે, આત્મજ્ઞાન એ પરમ જ્ઞાન છે અને સત્ય સમાન બીજું શ્રેય નથી.^{૧૨} સત્ય વચન જોલવું તે શ્રેયસ્કર છે, તોપણ તેવા કોઈ પ્રસંગે જેમાં અનેકનું હિત સમાવતું હોય તેવું અચ્ચત્ય વચન પણ અધિકારિક શ્રેયસ્કર છે; માટે હું તો એમ જ માનું છું કે, પ્રાણીમાત્રનું જેમાં હિત સમાયેલું હોય તે જ અચંત સત્ય

છે.^{૧૩} જેણે સર્વ આરભોનો ત્યાગ કર્યો છે, સર્વ આશાઓને તિલાંજલિ આપી છે, પરિચ્છેદમાત્રને છોડી દીધો છે અને સર્વ વાસનાઓનો પણ ત્યાગ કર્યો છે, તે જ ખરો વિદ્વાન છે અને તે જ ખરો પડિત છે.^{૧૪} જે પુરુષ ઇન્દ્રિયોના વિષયોનો, પોતાને વશ રહેનારી ઇન્દ્રિયો દ્વારા ઉપભોગ કરે છે, વિષયોમાં આસક્ત નહિ થઈને શાંતચિત્ત રહે છે, વિકારોથી રહિત થાય છે, ચિત્તને આત્મધ્યાનમાં જ એકાગ્ર કરે છે અને દેહ તથા ઇન્દ્રિયાદિકની સાથે તદ્વાકાર થયા વિના તેઓની સાથે રહે છે, છતાં તેઓથી ક્ષિત્ત જ વર્તન કરે છે, તે જીવન્મુક્ત પુરુષ અત્પ સમયમાં જ પરમ શ્રેય સ પાદન કરે છે.^{૧૫}^{૧૬} હે સુનિ ! જે પુરુષ કોઈ પણ પ્રાણીનું દર્શન કરતો નથી, કોઈ પણ પ્રાણીનો અર્પણ કરતો નથી અને કોઈ પણ પ્રાણી સાથે વાતોલાપ કરતો નથી, તે પુરુષને પરમ શ્રેય પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૭} કોઈ પણ પ્રાણી ની હિંસા કરવી નહિ, પણ પ્રાણીમાત્ર સાથે મિત્ર ભાવ રાખી વર્તવું આ મનુષ્યજન્મ પામીને કોઈની સાથે વેર તો કરવું જ નહિ.^{૧૮} વિદ્વાનો કહે છે કે, પરિચ્છેદનો ત્યાગ કરવો, અત્યંત સંતુષ્ટ રહેવું, આશાઓથી મુક્ત થવું અને અપજતાથી રહિત થવું, તે જ મનને વશ રાખનારા આત્મવેત્તા પુરુષને પરમ શ્રેયસ્કર છે.^{૧૯} હે તાત ! તું પણ પરિચ્છેદનો ત્યાગ કરીને જિતેન્દ્રિય થા અને જે સ્થાન આ હોઠમાં તથા પરલોઠમાં શોક અને હયથી રહિત છે તે સ્થાનનો આશ્રય કર.^{૨૦} હે સૌમ્ય ! ધનાદિ લોભ્ય પદાર્થોનો ત્યાગ કરનારા પુરુષો કદી શોકાતુર થતા નથી, માટે પોતાના (પોતાના ન હોવા છતાં પોતાના ગણાતા) ધનાદિ લોભ્ય પદાર્થો નો ત્યાગ કરવો. તું તે લોભ્ય પદાર્થોનો જે ત્યાગ કરીશ, તો હું ખના તાપથી મુક્ત થઈશ.^{૨૧} જે સુનિ નિત્ય તપશ્ચરણ કરતો હોય, દમશુભને ધારણ કર તો હોય, મનને વશ રાખતો હોય અને મોક્ષરૂપ અજિત સ્થાનને જીતવા ઇચ્છતો હોય, તેણે સસાર સગના કારણરૂપ વિષયોનો કદી સંગ જ ન કરવો જે પ્રદમનિષ્ટ પુરુષ શુભના સગવાળા વિષયોમાં આસક્તિ રાખતા નથી અને એકલા વિચરવામાં જ આનંદમગ્ન રહે છે, તે પુરુષને અત્પ સમય માં જ અતિ ઉત્તમ સુખ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૨૨}^{૨૩} જે

મુનિ સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોમાં રમણ કરનારા પ્રાણી માત્રમાં પોતે એકલો જ રમણ કરે છે, તેને તારે ઉચ્ચ જ્ઞાનથી તૃપ્ત થયેલો બહુવો અને તેવો જ્ઞાનતૃપ્ત પુરુષ કદી શોક કરતો નથી.^{૨૪} પ્રાણી કેવળ શુભ કર્મોથી દેવજન્મ પામે છે, શુભ-અશુભ મિશ્ર કર્મોથી મનુષ્યજન્મ પામે છે અને કેવળ અશુભ કર્મોથી પશુપક્ષીને અધમ જન્મ પામે છે આ રીતે પ્રાણી કેવળ પરાધીન છે.^{૨૫} આ સંસારમાં મૃત્યુ અને જરાથી ઉત્પન્ન થનારા હું ખો નિત્ય પ્રાણીને લાશુ જ રહે છે અને તે તે હું ખોથી પ્રાણી અત્યંત પીડાય છે, છતાં તું કેમ સમજતો નથી.^{૨૬} તું તારા અહિંસાને હિંત માને છે, નાશવંત પદાર્થને અવિનાશી માને છે અને અનર્થદારક પદાર્થને અર્થદારક માને છે, પરંતુ તું સત્ય વસ્તુને કેમ સમજતો નથી.^{૨૭} જેમ કોરોટો (રેશમ બનાવનારો કીટો) પોતે બનાવેલા અનેક તત્ત્વોથી પોતાને જ બાંધે છે, છતાં મોહને લીધે કંઈ સમજતો નથી, તેમ તું પણ તે કંઈલા કર્મોથી તને પોતાને જ બાંધે છે, છતાં અજ્ઞાનને લીધે કંઈ સમજતો નથી.^{૨૮} તારે પરિચ્છેદનો સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ-પરિચ્છેદ કરવાની તારે કંઈ જરૂર નથી, કેમ કે પરિચ્છેદ જ કોપોતું સુખ્ય સ્થાન છે જો, પરિચ્છેદને લીધે જ કોરોટો બધાય છે-નાશ પામે છે.^{૨૯} જેમ વનના વૃક્ષ હાથીઓ તળાવના કીચડમાં પડીને પીડાય છે, તેમ પુત્ર, સ્ત્રી આદિ કુટુંબપરિવારમાં આસક્તિ રાખનારાં પ્રાણીઓ પીડાય છે.^{૩૦} જેમ મોટી બળમાં ફસાઈ ને બહારના નિર્જળ પ્રદેશમાં અવળાઈ આવેલાં માછલાઓ ઘણા જ હુ ખી થાય છે, તેમ રનેહબળમાં ફસાઈને સસારપ્રદેશમાં આકર્ષાયેલા પ્રાણીઓ પણ અતિશય હુ ખી થાય છે, તે તું જો.^{૩૧} કુટુંબ, પુત્ર, સ્ત્રી, શરીર અને ધનાદિનો સચ્ચ વગેરે સર્વ પદાર્થો પારકા છે અને નાશવંત છે, માત્ર પુણ્ય અને પાપ જ પોતાના ગણાય છે.^{૩૨} (બ્યારે મૃત્યુનો સંદેશ આવશે ત્યારે) સંસારના સર્વ પદાર્થોનો ત્યાગ કરી તારે એકવાને જ પરાધીન અવસ્થાએ જવાનું છે, તો પત્રી તું અનર્થને કેમ વળગી રહ્યો છે અને શુભકર્મનું કેમ આચરણ કરતો નથી.^{૩૩} મરણપટ્ટી તારે જે માર્ગે પ્રયાણ કરવાનું છે, તે માર્ગે વિશ્રાંતિસ્થળથી રહિત છે, આશ્રય વિનાનો છે,

લોચન માટે ભાશું' પણ ત્યાં મળતું નથી, માર્ગદર્શક લોમિયો પણ ત્યાં છે નહિ અને દેવળ અધિકારને લીધે ધનધોર અરણ્યતા જેવો જ તે જણાય છે. આવા માર્ગે તું એકઠો દેવી રીતે જઈ શકીશ ?^{૩૪} તું અહીંથી જ્યારે આદી નીકળીશ, ત્યારે તારી પાછળ દોઈ આવશે નહિ; માત્ર પુરુષ અને પાપ જ તારી પાછળ પાછળ આવશે.^{૩૫} વિદ્યા, કર્મ, શૌચ અને મોટા વિસ્તારવાળું જ્ઞાન એ સર્વને કેવળ પરમાત્માની પ્રાપ્તિપ્રયોજનને માટે જ આપણે અનુસરીએ છીએ; પરંતુ તે પ્રયોજન સિદ્ધ થઈ ગયા પછી તે સર્વનો અત્યંત ત્યાગ કરવામાં આવે છે.^{૩૬} મનુષ્યે ગામમાં નિવાસ કરીને ઔપુત્રાદિક પરિવાર પર પ્રીતિ કરવી તે જ તેને જઠડી બાંધનારી એક દોરી છે; માટે પુણ્યશાળી પુરુષો તેને કાપી નાખીને આદ્યા જાય છે, પણ પાપી પુરુષો તેને કાપી શકતા નથી.^{૩૭} આ સંસારરૂપ એક નદી છે. તેને મનુષ્યે અવશ્ય તરી જવી જોઈએ. આ નદીને રૂપવિપય તે જ કાઠો છે, મનરૂપ પ્રવાહ છે, સ્પર્શ-વિપયરૂપ બેટ છે, રસવિપયરૂપ વહેણ છે, ગંધ-વિપયરૂપ તેમાં કીચડ છે, શબ્દવિપયરૂપ તેમાં જળ છે અને સ્વર્ગના માર્ગ તરફ તે મહાકણ્ઠથી વહી જનારી છે;^{૩૮} માટે આ નદી તરવી હોય તેણે ક્ષમારૂપ હૃદયસાંવાળી, ધર્મમાં રિયરતારૂપ દોરડાંવાળી, જ્ઞાનરૂપ વાડુથી ભરેલા શરણાળી અને ઘણી ઝડપથી માર્ગ કાપનારી સત્યરૂપ નૌકા પ્રથમ તૈયાર કરવી અને પછી તે નદીને તરી જવી.^{૩૯} તું ધર્મને, અધર્મને, સત્યનો તથા અસત્યનો ત્યાગ કર અને સત્ય તથા અસત્યનો ત્યાગ કર્યા પછી જેના વડે તું સર્વને ત્યાગ કરે છે, તેનો પળ ત્યાગ કર.^{૪૦} (અર્થાત્ સંકર્ષ નહિ કરીને તું ધર્મને ત્યાગ કર.) લાલચનો ત્યાગ કરીને અધર્મને ત્યાગ કર, સત્ય તથા અસત્યનો બુદ્ધિ વડે ત્યાગ કર અને પરમ તરવોને નિશ્ચય કરીને બુદ્ધિનો પણ ત્યાગ કર.^{૪૧} મનુષ્યનું આ શરીર એક ઘરના જેવું છે; દેમ કે હાટકાંઓની તેમાં ધાંભલીઓ જણી કરી છે, રનાયુરૂપી તેમાં દોરડીઓ બાંધી છે, માંસ અને રુધિરનું તેમાં લીપણ કરેલું છે, આમલીથી તેને મદી લીધેલું છે, અનેક દુર્ગંધી પદાર્થોથી તે ભરપૂર છે, મૂત્ર અને વિદ્રાધી તે વ્યાપ્ત છે, જરા અને ચોક્કથી તે

ચેરાયલું છે, રોગોનું એક નિવાસસ્થાન છે, દુઃખ-સમયે આતુર યનારું છે, રજોશુભરૂપી ધૂળથી તે ખરડાયલું છે અને વળી અનિત્ય પણ છે; માટે દેહ પરની મમતાનો તું ત્યાગ કર.^{૪૨} આ સમય જગત જે સ્થાવર અને જંગમ એમ બે પ્રકારનું છે, તે પાંચ મહાભૂત, બુદ્ધિ, પાંચ ઇન્દ્રિયો, પાંચ પ્રાણ અને ત્રણ શુભનો સમુદાય એ સત્તર તરવોથી બનેલું છે. વળી એ સત્તર તરવોનો સમુદાય અવ્યક્ત કહેવાય છે. (અને દેહના નાશ પછી તે સમુદાય જ પરલોકમાં જનારો છે.)^{૪૩} તેમ જ એ સત્તર તરવોમાં ઇન્દ્રિયોના પાંચ વિષયો, અહંકાર અને પ્રકૃતિ એ સાત તરવોની ઉમેરણી થતાં વ્યક્ત તથા અવ્યક્તમય ચોવીસ તરવો થાય છે અને આ ચોવીસ તરવો સાથે યુક્ત થનારું જે ચૈતન્ય તેને 'પુરુષ' કહેવામાં આવે છે. (આ રીતે પરીક્ષે તરવોને જાણીને) જે પુરુષ ધર્મ, અર્થ, કામ, મુખ, દુઃખ, છવિત અને મરણ એ ઠોને પ્રાપ્ત થાય છે, આ વિષયને યથાર્થ રીતે જાણે છે, તે પુરુષ ઉત્પત્તિ તથા નાશના સંબંધમાં પણ યથાર્થ રીતે જાણી શકે છે; માટે જુદાં જુદાં અનેક જ્ઞાનોમાં જે કંઈ જાણવા યોગ્ય હોય છે, તેને પરંપરાથી અથવા અનુક્રમથી જાણવું.^{૪૪-૪૮} આ જગતમાં જે પદાર્થને ઇન્દ્રિયો ઝડલવું કરી શકે છે, તે 'વ્યક્ત' કહેવાય છે; પણ જે પદાર્થને ઇન્દ્રિયો ઝડલવું કરી શકતી નથી; પરંતુ અનુમાનથી જ જાણી શકાય છે, તેને 'અવ્યક્ત' કહેવામાં આવે છે.^{૪૯} જેમ એક તૃપાતુર મનુષ્ય જળની ધારાઓનું પાન કરીને તૃપ્ત થાય છે, તેમ એક દેહધારી મનુષ્ય ઇન્દ્રિયોને જો નિયમમાં રાખે છે તો તૃપ્ત થાય છે; એટલું જ નહિ પણ તે જિતેન્દ્રિય મનુષ્ય પોતાના આત્માને સર્વ જગતમાં વ્યાપ્ત થયેલો જુએ છે અને સમય જગતને પોતાના આત્મામાં વ્યાપ્ત થયેલું જુએ છે.^{૫૦} જે પુરુષ સર્વ અવસ્થાઓમાં પ્રાણીમાત્રને સર્વદા આત્મારૂપે જુએ છે, તેને પર તથા અપર પદાર્થોનું જ્ઞાન થાય છે અને તેની જ્ઞાનમૂલક શક્તિ કદી નાશ પામતી નથી.^{૫૧} જે પુરુષે ચોક્કથી ઉત્પત્તિ યનારા અનેક કલેશોનું જ્ઞાન દ્વારા ઉદ્ધવન કરેલું છે, તેને પ્રાણી-માત્રનો સંયોગ હોવા છતાં કોઈ અશુભની સાથે સંયોગ થતો નથી.^{૫૨} તેમ જ આત્મવેત્તા પુરુષના

બુદ્ધિપ્રકાશને લીધે જગતમાં લોકમાર્ગનો કદી નાશ થતો નથી. મોક્ષનો ઉપાય બ્રહ્માના ભગવાન સંતત્ક્રમારે કહ્યું છે કે, પ્રાણીના શરીરમાં રહેલો જીવાત્મા આદિ તથા અંતથી રહિત છે, અવિકારી છે, અકર્તા છે અને અમૂર્તિમાન છે. જે પ્રાણી પોતાનાં પૂર્વજન્મનાં કર્મોને લીધે નિત્ય દુઃખી રહે છે, તે પોતાનાં દુઃખોનો નાશ કરવા માટે બીજાં અનેક પ્રાણીઓનો સંહાર કરે છે; પરંતુ તે હિંસા કર્મને લીધે બીજાં ઘણાં નવાં કર્મો એકઠાં કરે છે. ૫૭-૫૫ જેમ એક રોગી મનુષ્ય અપચ્ચ પદાર્થોનું સેવન કરીને પુનઃ અધિકાધિક રોગી થતો જાય છે, તેમ મોહથી અંધ બનેલો મનુષ્ય પણ દુઃખને ઉત્પન્ન કરનારાં કર્મોમાં સુખ થવાની ભ્રમણામાં પડી જઈને નિત્ય અધિકાધિક મોહસ્ત્રત થતો જાય છે. (અને નવાં નવાં પાપકર્મો ઉત્પન્ન કરે છે.) ૫૬ જેમ ફહી વહોવવાના રવૈયાને પ્રથમ બાંધીને મથવામાં આવે છે, તેમ મોહાંધ બનેલો મનુષ્યને તેનાં કર્મો-પ્રથમ બાંધી લે છે અને પછી પોતાના ઉદયકાળે તે તે યોનિમાં જન્મ આપીને અનેક દુઃખો દ્વારા મથે છે. આ રીતે કર્મોંધીન બનેલો મનુષ્ય વિવિધ પ્રકારની વેદનાઓથી ઘ્રસ્ત થઈને ચક્રની પેઠે સંસારમાં ભ્રમ્યા કરે છે; માટે તે કર્મરૂપ બંધનોથી નિવૃત્ત થઈને તું સર્વજ્ઞ થા, સર્વને જીતનારો થા અને સંસારના ભાવોનો ત્યાગ કરીને સિદ્ધ થા; કેમ કે દારણ, ધ્યાન અને સમાધિરૂપ સંયમથી તથા પોતાના તપોબળથી કર્મોનાં નવીન બંધનોને ફર કરીને અનેક પુરુષો નિબોધ અને સુખજનક સિદ્ધિને પામ્યા છે. ૫૭-૫૮

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'શુદ્ધેવને નારદનો ઉપદેશ' નામનો અધ્યાય ૩૩૬ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૩૦ મો

નારદનો ઉપદેશ (ચાલુ)

॥ નારદ ડવાવ ॥

અશોકં શોકનાશાય શાંત્વં શાંતિકરં શિવમ્ ।
નિશમ્ય લમતે બુદ્ધિ તાં લબ્ધ્વા મુક્તમેષતે ॥૧॥

નારદે કહ્યું : હરકોઈ મનુષ્ય શોકનો નાશ કરવા માટે શોકને ફર કરનારાં, શાંતિજનક અને

કલ્યાણકારક શાસ્ત્રોત્તું જે શ્રવણ કરે છે, તો નિશ્ચય-વાળી બુદ્ધિને પામે છે અને તે દ્વારા સુખી થાય છે. ૧ જગતમાં શોકજનક તથા ભયજનક હૃદયો ને સેંકડો સ્થાનકો છે; પરંતુ તેઓની અસર પ્રતિદિન મૂઢ મનુષ્યને જ થાય છે, બુદ્ધિમાનને થતી નથી; ૨ માટે સર્વ અનિદોનો નાશ કરવા માટે હું તને એક ઉપાય કહું છું, તેને તું સાંભળ. મનુષ્યની બુદ્ધિ જે વશ રહે છે તો જ તેના શોકનો નાશ થાય છે. ૩ તેઓની બુદ્ધિ અતિ અલ્પ હોય છે, તેવા મનુષ્યો અપ્રિયના સંયોગથી તથા પ્રિયના વિયોગથી જ સર્વ માનસિક દુઃખોને પામે છે. ૪ જે દ્રવ્ય ભૂતકાળમાં પોતાની પાસે હોય અને વર્તમાન-કાળમાં પોતાની પાસેથી આલ્થ્ય ગયું હોય, તે દ્રવ્યના શુભોના કદી વિચાર કરવો નહિ; કેમ કે તેના શુભોનો વિચાર કરનારો મનુષ્ય તે સાથેના સ્નેહબંધનથી છૂટી શકતો નથી. ૫ મનુષ્યને જે જે વસ્તુ ઉપર રાગ થાય તે તે વસ્તુ ઉપર તેણે દોષ-દષ્ટિ કરવી અને તે વસ્તુ અનિષ્ટવધક છે એમ ભેટું. આમ કરવાથી તુરંત જ તે વસ્તુ ઉપર વિરાગ થાય છે. ૬ જે મનુષ્ય ગયેલી વસ્તુ માટે શોક કરે છે તેને ધર્મ, અર્થ કે યશ કદી મળતાં નથી; તેમ જ જે વસ્તુને એક સમયે અભાવ થયેલો હોય છે, તે વસ્તુ તેના સ્વામી પાસે પાછી કદી આવતી નથી. ૭ પ્રાણીમાત્રનો શુભો સાથે સંયોગ થાય છે, તેમ જ તેઓની સાથે વિયોગ પણ થાય છે; માટે આવી સર્વસામાન્ય બાબતમાં કોઈ એક જ પ્રાણીને શોક કરવાનું કંઈ સ્થાન નથી. ૮ જે પ્રાણી પોતાનો કોઈ સંબંધી મરણ પામ્યો હોય કે નાસી ગયો હોય, તેને માટે શોક કરે છે અર્થાત્ ગયેલી વસ્તુનો જે શોક કરે છે, તેને તે દુઃખથી બિલકું અધિક દુઃખ થાય છે; એટલું જ નહિ પણ તેને પોતાની ઇષ્ટ વસ્તુના નાશરૂપ એક અનર્થ તો પ્રાપ્ત થયો જ હોય છે. તે ઉપરાંત પોતાના શરીરનો સંતાપ થવારૂપ બીજો અનર્થ પ્રાપ્ત થાય છે. ૯ જગતમાં જન્મમરણનો પ્રવાહ સદાકાળે માટે અવિચ્છિન્ન રીતે ચાલ્યા કરે છે, આપો પોતાની બુદ્ધિ સાથે વિચાર કરીને હાહ્યા પુરુષો મરેલાને માટે અશ્રુપાત કરતા નથી; કેમ કે તેઓને જગતના સર્વ પદાર્થોત્તું સારી રીતે જ્ઞાન થયેલું હોય છે, તેથી અશ્રુપાત કરવો તે

તેઓને યોગ્ય જ લાગતું નથી.^{૧૦} જે સમયે શારીરિક અથવા માનસિક દુઃખ ઉપસ્થિત થાય, તે સમયે જો બની શકે તો તે દુઃખને દૂર કરવા માટે પ્રયત્ન કરવો; પણ તેમ ન બની શકે તો તેનો કંઈ વિચાર જ કરવો નહિ.^{૧૧} દુઃખને દૂર કરવા માટે ખરું ઔષધ એ જ છે કે, તેને માટે કોઈ પ્રકારનો વિચાર ન કરવો; દુઃખ સંબંધી વિચાર કરવાથી તે દૂર થતું નથી, પણ ઊલટું તેથી અધિક થઈ પડે છે અર્થાત્ દુઃખનો વિચાર કરવાથી તેમાં વધારો જ થાય છે.^{૧૨} મનુષ્યે પોતાના માનસિક દુઃખનો બુદ્ધિ વડે નાશ કરવો અને શારીરિક દુઃખનો ઔષધો વડે નાશ કરવો એ જ વિજ્ઞાનનું સામર્થ્ય ગણાય છે; પરંતુ દુઃખ આવી પડે તે સમયે છેક બાળકો જેવા થઈ જવું નહિ.^{૧૩} મનુષ્યનું ઔષ્ણ, રૂપ, જીવન, દ્રવ્ય-સંગ્રહ, આદાય અને પ્રિયજનો સાથેનો સંવાદ એ સર્વ અનિત્ય છે-નાશવંત છે; માટે બુદ્ધિમાન પુરુષે તેમાં દુઃખ થવું નહિ.^{૧૪} જે દુઃખ સમગ્ર દેશ પર આવી પડેલું હોય, તેને માટે કોઈ એકાદ મનુષ્યે શોક કરવો, તે યોગ્ય નથી; પણ તે દુઃખને દૂર કરવા માટે કોઈ ઉપાય જોવામાં આવતો હોય તો શોક નહિ કરતાં ઉપાય કરવા માટે જ તત્પર થવું.^{૧૫} મનુષ્યના આ જીવનમાં સુખ કરતાં દુઃખ જ વધારે છે, એમાં કંઈ સંશય નથી. વળી મોહને અધીન થઈને જ મનુષ્ય ઇન્દ્રિયોના વિષયો પર રનેહ કરે છે અને મરણને અપ્રિય માને છે.^{૧૬} જે પુરુષ સુખ તથા દુઃખ એ બંનેનો ત્યાગ કરે છે, તેને બ્રહ્મની પ્રાપ્તિ થાય છે. વળી તેના પુરુષને માટે પડિતોને અત્યંત શોક પણ કરવો પડતો નથી.^{૧૭} સામાન્ય એવો નિયમ છે કે, ધનને સંપાદન કરતી વેળા, તેનો ત્યાગ કરતી વેળા અને તેનું રક્ષણ કરતી વેળા મનુષ્યમાત્રને દુઃખ જ થાય છે; માટે તે દુઃખજનક ધનનો જ્યારે નાશ થઈ જાય, ત્યારે કંઈ વિચાર જ કરવો નહિ.^{૧૮} મનુષ્યો જેમ જેમ વિશેષ ધનવાન થતા જાય છે, તેમ તેમ તેઓ અતૃપ્ત જ રહે છે અને અતે તેવી અતૃપ્ત અવસ્થામાં જ તેઓ નાશ પામે છે; માટે બુદ્ધિમાન પુરુષો સદાય સંતુષ્ટ જ રહે છે.^{૧૯} આ જગતમાં જેટલા જેટલા દ્રવ્યાર્થિકના સંગ્રહો છે, તેઓનું પરિણામ નાશ છે, અડતીનું પરિણામ પડતી છે, સંયોગનું પરિ-

ણામ વિયોગ છે અને જીવનનું પરિણામ મરણ છે.^{૨૦} ખરેખર, તૃષ્ણાનો કદી અંત જ આવતો નથી. માટે સંતોષ જ પરમ સુખરૂપ છે અને આવા હેતુથી જ પડિતો સંતોષને ધનરૂપ માને છે.^{૨૧} પ્રાણી-નું આયુષ્ય નિત્ય ચાલ્યું જ જાય છે, એક નિમેષ જેટલા સમય સુધી પણ તે ઊંચું રહેતું નથી. આ રીતે પોતાનાં શરીરો જ કેવળ અનિત્ય છે, તો પછી તેનો સંબંધ ધરાવનારા કયા પદાર્થને નિત્ય માનવો? ^{૨૨} જે ભાવ (પરમાત્મા) પ્રાણીમાત્રમાં સ્થિતિ કરી રહ્યો છે અને મનનો અવિષય છે, તે ભાવનો બુદ્ધિપૂર્વક વિચાર કરીને જે પુરુષો જ્ઞાન-માર્ગે ગમન કરે છે, તેઓ કદી શોક કરતા નથી, પણ પરમ ગતિનો સાક્ષાત્કાર કરે છે.^{૨૩} મનુષ્ય હજી વિષયોની શોધમાં જ ધૂમ્પા કરતો હોય છે અને વિષયવાસનાઓથી હજી અતૃપ્ત જ રહ્યો હોય છે, તેવામાં તો વ્યાધિ જેમ પશુ પાસે આવીને તેને લઈ જાય છે, તેમ મૃત્યુ તેને લઈ જાય છે.^{૨૪} આમ હોવા છતાં પણ મનુષ્યે (મૃત્યુના) દુઃખમાંથી મુક્ત થવા માટે અવશ્ય ઉપાય શોધવો જોઈએ અને તે ઉપાય મળી આવે ત્યારે શોક કર્યા વિના તેનો આરંભ કરી દેવો જોઈએ. પછી જ્યારે દુઃખથી મુક્ત થવાય, ત્યારે સર્વ વિષયોનાં વ્યસનનો ત્યાગ કરવો.^{૨૫} મનુષ્ય ધનવાન હોય કે નિર્ધન હોય, પશુ, શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ તથા ગંધ એ પાંચ વિષયોમાં માત્ર ઉપભોગ સિવાય તેને કંઈ પણ મળતું નથી.^{૨૬} પ્રાણીમાત્રને વિષયોનો સંયોગ થયા પહેલાં કદી દુઃખ થતું નથી; (કેમ કે તે સમયે પ્રાણી પોતાની મૂળ પ્રકૃતિમાં જ સ્થિતિ કરી રહ્યો હોય છે.) માટે વિષયોનો વિયોગ થયા પછી પણ પોતાની મૂળ પ્રકૃતિમાં સ્થિતિ કરીને શોક કરવો નહિ.^{૨૭} જેને જિતેન્દ્રિય થવું હોય, તેણે ધૈર્યના બળથી લિંગ તથા ઉદરના વેગને રોકવો, ચક્ષુના બળથી હાથ તથા પગના વેગને રોકવો, માનસિક બળથી ચક્ષુ તથા શ્રોત્રેન્દ્રિયના વેગને રોકવો અને બ્રહ્મવિદ્યાના બળથી મન તથા વાણીના વેગને રોકવો.^{૨૮} જે વિદ્વાન પુરુષ પ્રયત્નસાપાત્ર અથવા નિંદાપાત્ર સરકોઈ વિષય પર આસક્તિનો ત્યાગ કરીને કેવળ નમ્રભાવે જગતમાં વિચરે છે, તે પુરુષ સુખી થાય છે.^{૨૯} વળી જે પુરુષ દેવળ આત્મામાં જ

રમણ કરતો બેસી રહે છે, સર્વ ઇચ્છાઓનો ત્યાગ કરે છે, સર્વ લોચ્ય પદાર્થોમાં નિરપ્રકૃત રહે છે અને નિત્ય એકલો જ વિચરે છે, તે પુરુષ સુખી થાય છે.^{૩૦} કવિ શ્રીમદ્માસરતમાં સાંતિપર્વાતમાં મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'નારદનો ઉપદેશ' નામનો

અધ્યાય ૩૩૦મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૩૧મો

સંસારસંગનો ત્યાગ કરી શુકદેવનું
દેલાસ તરફ જવું

॥ નારદ ઉવાચ ॥

સુલહુઃસ્વવિપર્યાસો યદા સમનુપવર્તે ।

નૈનં પ્રજ્ઞા સુનીતં વા ત્રાયતેનાપિ પૌરુષમ્ ॥૧॥

નારદે કહ્યું : જ્યારે મનુષ્યને સુખમાં હુઃખ-
ભુદિ થાય છે અને હુઃખમાં સુખભુદિ થાય છે,
ત્યારે જ્ઞાન, નીતિ કે પુરુષાર્થ એમાંનું કોઈ પણ
તેવું રક્ષણ કરી શકતું નથી;^૧ માટે એ ભુદિવિપ-
ર્યાસથી પોતાનું રક્ષણ કરવા માટે મનુષ્યે સ્વભાવથી
જ યત્ન કરવો જોઈએ; કેમ કે યત્ન કરનારો મનુષ્ય
કદી નાશ પામતો નથી. આ વાતને લક્ષ્યમાં રાખી,
પ્રત્યેક પુરુષે જરા, મરણ તથા રોગોથી પોતાના
પ્રિય આત્માનો ઉદ્ધાર કરવો.^૨ જેમ દંઠ ધનુષીરી
ચુરુષો તીક્ષ્ણ અણીવાળાં બાણોનો પ્રયોગ કરીને
શત્રુઓને વીંધી નાખે છે, તેમ શારીરિક તથા
માનસિક રોગો પ્રાણીઓના શરીરોને હુઃખી કરી
મૂકે છે^૩ અને એ અવસ્થામાં અનેક પ્રકારની તુષ્ટા-
ઓથી વ્યથિત થયો હોય તથા જીવવાની ઇચ્છાથી
ઠગવળતો હોય, તોપણ રોગના ભોગ થઈ પડેલા
તે પ્રાણીનું શરીર વિનાશ તરફ જ આકર્ષાય છે.^૪
જેમ નદીઓના પ્રવાહો એક વખત વહી જઈને પુનઃ
પાછા ફરતા નથી, તેમ રાત્રિઓ તથા દિવસો પણ
મનુષ્યોનાં આયુષ્યનું હરણ કરીને પસાર થઈ જાય
છે; તેઓ પુનઃ કદી પાછા ફરતા નથી.^૫ શુકલપક્ષ
તથા કૃષ્ણપક્ષ અનુક્રમે નિત્ય ચાલ્યાં જાય છે અને
સંસારમાં જન્મેલા મનુષ્યોને પ્રતિદિન ક્ષીણ કરતાં
જાય છે; પરંતુ તેઓ એક નિમેષ જેટલા સમય સુધી
પણ જીમાં રહેતાં નથી.^૬ જરારહિત આ સૂચકેવ

જ અર્થાત્ ભુદિનો વિપર્યાસ, કેવળ નારનું જ કારણ
અને છે એટલે સંસારનું જ કારણ બને છે.

પ્રાણીમાત્રનાં સુખદુઃખને જરાજીજ્ઞ કયે જાય છે
અને ફરી ફરીને ઉદ્યાસ્ત પામ્યા કરે છે.^૭ મનુષ્યો-
એ પૂર્વે કદી નહિ જોયેલા અને જેઓને માટે કદી
શંકા પણ નથી કરી એવા તેઓના ઇષ્ટ-અનિષ્ટ
ભાવોને લઈને રાત્રિઓ નિરંતર પસાર થતી જાય
છે.^૮ હરકોઈ પુરુષની ક્રિયાનું ફળ એ પરાધીન ન
હોત, તો જે જે વિષયની તે ઇચ્છા કરત તે તે
વિષયને યથેષ્ટ રીતે મેળવી શકત.^૯ આ જગતમાં
ઘણા મનુષ્યો સંયમી, ચતુર અને બુદ્ધિમાન હોય છે,
છતાં તેઓ સર્વ કંઠોથી જો બ્રહ્મ હોય છે, તો હરકોઈ
કાર્યમાં નિષ્ફળ જ થાય છે; અર્થાત્ બુદ્ધિમાન અને
ચતુર પુરુષોને પણ પોતાનાં કર્મ પ્રમાણે જ ફળ મળે
છે.^{૧૦} આપણે જોઈએ છીએ કે, કેટલાએક અધમ
પુરુષો જેઓ છેક મૂર્ખ હોય છે, શુભથી રહિત
હોય છે અને ફળ મેળવવાની આશાથી સુક્ત
હોય છે, છતાં સર્વ વિષયોથી સંપન્ન હોય છે,^{૧૧}
મનુષ્યોમાં બીજો વળી એવો મનુષ્ય પણ જોવામાં
આવે છે કે, જે નિરંતર હિંસા કરવામાં જ તત્પર
રહેતો હોય અને લોકોને ઠગવાના કાર્યમાં જ આસ-
ક્ત રહેતો હોય, છતાં નિત્ય સુખચેતનમાં જ ઊછરી
રહેલો હોય છે.^{૧૨} કોઈ એક આળસુ મનુષ્ય કોઈ
પ્રકારનો ઉદ્યમ કર્યા વિના જ બેસી રહે છે, છતાં
તેને લક્ષ્મી આવી મળે છે અને બીજો કોઈ ઉદ્યમી
પુરુષ નિત્ય કર્મ કરવામાં તત્પર રહે છે. છતાં
તેને પ્રાપ્ત કરવા યોગ્ય વસ્તુ મળતી નથી.^{૧૩} આમ
શરણમાં તારે એમ જ કહેવું જોઈએ કે, તેમાં પુરુષ-
નો અપરાધ નથી, પણ તેના સ્વભાવનો (પૂર્વજીવ
કર્મનો) અપરાધ છે. જેમ કે પુરુષનું વીર્ય ઉત્પન્ન
થાય છે, બીજો સ્થળે જાય છે અને બીજો સ્થળે
વળી તેને સ્ત્રીની યોનિમાં મૂકવામાં આવે છે, ત્યારે
તેમાંથી ગર્ભ ઉત્પન્ન થાય છે અને નથી પણ થતો.
સારાંશ કે, સ્ત્રીની યોનિમાં દાખલ થયેલું પુરુષનું
વીર્ય આંખાના મોરની સ્થિતિને જ પામે છે
અર્થાત્ જેમ આંખાના મોરમાં સર્વત્ર ફળ આવતાં
નથી, કેટલોક મોર ખરી પણ પડે છે; તેમ
પુરુષના વીર્યથી કોઈ સમયે ગર્ભ બંધાય છે અને
કોઈ સમયે ગર્ભ નથી પચ્ચ બંધાતો.^{૧૪} કેટ-
લાએક મનુષ્યો પુત્રની ઇચ્છા રાખે છે અને તેની
સિદ્ધિને માટે યત્ન પણ કરે છે, છતાં તેઓને ત્યાં

પુત્રની ઉત્પત્તિ થતી નથી અને કેટલાએક મનુષ્યો કાપેલા સર્પથી જેમ ત્રાસ પામે, તેમ ગર્ભની ઉત્પત્તિથી ત્રાસ પામે છે, છતાં તેઓને ત્યાં મરણ પામીને બધું જીવતો થયો હોય તેમ આયુષ્યમાન પુત્ર જન્મે છે.^{૧૬૧૭} કેટલાએક પુત્રોલાં મનુષ્યો દેવદેવીઓનું યજન કરીને તથા વિવિધ પ્રકારની તપશ્ચર્યાઓ કરીને સીમંત જેવો શુભ પ્રસંગ પ્રાપ્ત કરે છે અને દશ માસ પર્થંક પુત્રોને ઉદરમાં ધારણ કરે છે, ત્યારે તેઓને ત્યાં કુલને કલંક લગાડનારા પુત્રો ઉત્પન્ન થાય છે.^{૧૮} અને કેટલાએક મનુષ્યો તે પ્રકારનાં જ માંગલિક કર્મો કરીને પુત્રો સંપાદન કરે છે; જે પુત્રો પોતાનાં સારાં પગલાંને લીધે ધન, ધાન્ય તથા બાપદાદાઓએ સંવ્યથ કરેલા ભોગોમાં પુષ્કળ અભિવૃદ્ધિ કરી શકે છે.^{૧૯} કોઈ એક સમયે એવું પણ બને છે કે, સ્ત્રી અને પુરુષ એકબીજાનો સમાગમ કરે છે, ત્યારે પિશાચ વગેરેના બધું ઉપદ્રવ દાખલ થયો હોય, તેવો અનિષ્ઠકારક ગર્ભ યોનિમાં પ્રવેશ કરે છે.^{૨૦} પ્રાણી જેવો મરણ પામે છે અને સ્વર્ગ તથા નરકરૂપ અંકુરના બીજ સમાન તેનું સ્થૂલ-શરીર કે જે માંસ, રુધિર, કફ વગેરે અનેક બીભત્સ પદાર્થોથી ભરપૂર હોય છે, તેનો જ્યારે નાશ થાય છે કે તુરંત જ તેને બીજાં શરીર પ્રાપ્ત થાય છે.^{૨૧} જેમ એક વહાણના ઉતારોએને લઈ જવા માટે બીજું વહાણ તૈયારજ રાખવામાં આવ્યું હોય છે, તેમ એક નાશવંત દેહ જ્યારે નાશ પામે છે અને બીજીને ભરમીભૂત થઈ બચે છે, ત્યારે જીવને માટે પૂર્વના જેવું જ બીજું નાશવંત શરીર (તેનાં કર્મોએ) તૈયારજ કરી રાખેલું હોય છે.^{૨૨} સ્ત્રીપુરુષના સમાગમસમયે પુરુષના વીર્યનું અચેતન બિંદુ સ્ત્રીના ઉદરમાં દાખલ થાય છે. (અને ત્યાં ગર્ભરૂપે ઉત્પન્ન થાય છે.) એ ગર્ભ કયા પ્રયત્નથી ઉદરમાં

જીવતો રહે છે, તે તું જોઈ શકે છે.^{૨૩} માતાએ લક્ષણ કરેલાં અન્નપાનાદિ તેના જે ઉદરમાં પચીને હજમ થઈ બચે છે, તે જ ઉદરમાં રહેલો ગર્ભ અન્નાદિની પેઠે શા કારણથી પચી જતો નથી.^{૨૪} ગર્ભ ઉદરમાં રહ્યો હોય છે, છતાં માતાના મળમૂત્ર વગેરેની ગતિ સ્વાભાવિક રીતે જ નિયમિત હોય છે; પણ મળ મૂત્રાદિને રોકી રાખવામાં તથા તેનો ત્યાગ કરવામાં, ગર્ભ ધારણ કરનારી માતા (ગર્ભને લીધે) કંઈ પરાધીન થઈ પડતી નથી.^{૨૫} આપણે બહુએ છીએ કે, કેટલાએક ગર્ભો ઉદરમાં આવ્યા પછી સ્ત્રી પડે છે, કેટલાએક ગર્ભો જન્મ પામતાં પામતાં નાશ પામે છે અને કેટલાએકનો જન્મ થયા પછી વિનાશ થાય છે.^{૨૬} વળી કેટલાએક પુરુષો પૂર્વોક્ત રીતે યોનિ-સંબંધ કરીને તેમાં પોતાનું વીર્ય મૂકે છે અને પુત્ર કે પુત્રીરૂપ પ્રમાણે મેળવે છે; પછી તે પ્રભુ પુનઃ સુખદુઃખાદિ દ્રંદ્રોમાં આસક્ત થાય છે.^{૨૭} પ્રાણીનો દેહ કે જે અતિ પ્રાચીનકાળથી સંબંધ ધરાવી રહ્યો છે, તેમાં રહેલાં પાંચ મહાભૂતો જ સાતમી તથા નવમી દશાને* પામે છે અને તેના આયુષ્યનો જ્યારે ક્ષય થાય છે, ત્યારે પણ તેમાં રહેલાં પાંચ મહા-ભૂતો જ દશમી-અષાવદશાને પામે છે, પણ આત્માને કોઈ બતની દશા પ્રાપ્ત થતી નથી.^{૨૮} વળી એમાં કંઈ સંશય નથી કે, શિકારીઓ જેમ હુદ્ર મૃગોને પીડે છે, તેમ વ્યાધિઓ મનુષ્યોને જ્યારે પીડવા માંડે છે, ત્યારે તેઓનામાં ભ્રાતા થવાનું પણ સામર્થ્ય હોઈ નથી.^{૨૯} રોગીઓ વ્યાધિઓથી પીડાય છે અને પુષ્કળ ધનનો વ્યય કરે છે, તોપણ વૈદ્યો ઘણો ઘણો યત્ન કર્યા છતાં તેઓની વેદનાને દૂર કરી શકતા નથી;^{૩૦} એટલું જ નહિ પરંતુ તે વૈદ્યો અત્યંત કુશળ હોય છે, ઘણા જ આલાક હોય છે અને ઔષધોનો સંચય કરી રાખનારા હોય છે, છતાં તેઓ પોતે પણ શિકારીઓના પુટામાં સપડાયતા મૃગોની વાંચો સપડાઈ પડે છે.^{૩૧}

× કહેવાનો ભાવ એ છે કે, ગાનનું શરણ લીધા વિના દેહસંબંધનો કદી નાશ થતો નથી; કેમ કે ગાન દ્વારા ઈશ્વરનો સાક્ષાત્કાર થવાથી કર્મબંધનો છૂટી બચે છે અને કર્મબંધનના હુટકારાની સાથે જ શરીરસંબંધ પણ નાશ પામે છે. યુતિ કહે છે કે,

‘હીયતે વાસ્ય કર્માણિ તસ્મિન્ દયે પરાવરે।’

પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર થાય છે
પુત્રનાં કર્મો નાશ પામે છે.

ગાન
લખે

જેમ દીકરા-
ગર્ભવાસ, ૨,
પોતન,
• નાશ.

તેઓ અનેક પ્રકારના ઉકાળા પીએ છે અને ભત
ભતના ઘીનું પ્રાશન કરે છે, છતાં મોટા ક્ષાથીઓએ
ભાગી નાખેલાં વૃક્ષોની પેઠે જરાથી ક્ષીણ થયેલા
જોવામાં આવે છે.^{૩૨} આ પૃથ્વી પર મૃગો તથા
પક્ષીઓ જ્યારે રોગોથી પીડાય છે, ત્યારે તેઓની
ચિકિત્સા કેણું કરે છે? ધણું કરીને તો પશુઓ,
પક્ષીઓ અને દરિદ્ર મનુષ્યો કદી રોગપીડિત થતા જ
નથી.^{૩૩} જે રાત્રીઓ ભયંકર, અજિત અને ઉચ્ચતેજ
વાળા હોય છે, તેઓને પશુ શિકારી પશુઓ સામાન્ય
પશુઓને જેમ ઝડપી લે છે, તેમ રોગોઝડપી લે છે.^{૩૪}

આ રીતે વેદનાથી મૂઢ બની ગયેલા લોકો
મોહ તથા શોકથી ઘેરાયેલા રહે છે, તેવામાં તો
જન્મમરણરૂપ અતિ બળવાન પ્રવાહ અકરમાત
તેઓને ખેંચી લાય છે.^{૩૫} તાત્પર્ય કે, પોતાના પૂર્વે
કરેલા કર્મો સાથે ભેડાયેલા દેહધારીઓ ધન સંપા
દન કરીને, રાત્ર્ય મેળવીને અથવા ઉચ્ચ તપ કરીને
પણ પોતાના કર્મનું ઉત્તરધન કરી શકતા નથી.
(જેના જેવા કર્મ તેવાં જ તેને ફળ મળે છે, ભલે
પછી તે મોટો ધનવાન હોય, મહારાજા હોય કે
તપસ્વી હોય.)^{૩૬} મનુષ્યો અનેક પ્રકારના ઉદ્યમ
કરે અને તેનું ફળ તેઓની ઇચ્છાનુસાર પ્રાપ્ત થાય,
તો જગતમાં કોઈ મરણ પામે નહિ, વૃદ્ધ થાય નહિ,
અપ્રિયને જીએ નહિ અને સર્વ કોઈની કામનાઓ
પરિપૂર્ણ જ થાય.^{૩૭} જગતના સર્વ મનુષ્યો ઉચ્ચ
ઉચ્ચ સ્થિતિએ જવા ઇચ્છે છે અને યથાશક્તિ યત્ન
પણ કરે છે, છતાં તેઓની ઇચ્છા સફળ થતી નથી.^{૩૮}
જે પુરુષો ઐશ્વર્યના મદથી છટ્ટી ગયેલા હોય છે અને
મહિરાના મદથી ઉન્મત્ત થયેલા હોય છે, તેઓનું
પણ પ્રમાદનો ત્યાગ કરનારા, સરળ, શૂંચીર અને
પરાક્રમી પુરુષો સ્તેવન કરી રહ્યા હોય છે.^{૩૯} કેટ
લાએક મનુષ્યો પોતાના પર અગ્ની પડેલા કડેશો
હૂર કરવા માટે કંઈ લક્ષ્ય પણ આપતા નથી, છતાં
તેઓના કડેશો પોતાની મેળે જ હૂર ચાય છે
અને કેટલાએક મનુષ્યો કડેશો હૂર કરવા માટે
અનેકાનેક યત્નો કરે છે, છતાં તેઓના કડેશો હૂર
થતા નથી. એ ઉપરથી મિદ્ધ થાય છે કે, મનુષ્ય
પોતપોતાના કર્મોનું જ ફળ ભોગવે છે, બીજાઓના
કર્મમાંથી તેને કંઈ પણ મળતું નથી.^{૪૦} અહો!
કર્મનાં ફળમાં કેટલી મોટી વિષમતા જોવામાં આવે

છે! તે તું જો.^{૪૧} કેટલાએક મનુષ્યો પાલખીમાં
ભેગીને લાય છે, ત્યારે કેટલાએક મનુષ્યો તેઓની
પાલખીનું વહન કરે છે.^{૪૨} જગતના સર્વ મનુષ્યોને
સમૃદ્ધિ સંપાદન કરવાની ઇચ્છા હોય છે, પરંતુ
તેમાંના કેટલાએક મનુષ્યો રથમાં ભેગીને લાય
છે, કેટલાએક મનુષ્યો (કોઈના) રથની આગળ
આગળ ચાલે છે, કેટલાએક મનુષ્યો સીંચોથી
રહિત થઈ પડ્યા હોય છે, ત્યારે કેટલાએકને ત્યાં
અનેક ભતિની મેંકડો સીંચો હોય છે એ ગીતે
જગતના સર્વ પ્રાણીઓ સુખદુઃખાદિ દ્વિત્વોમાં રમણ
કર્યો કરે છે અને એક પછી એક નાશને પામ્યા
કરે છે, માટે જે સ્થાન તે દ્વિત્વો રહિત છે અને
સર્વથી ભિન્ન છે, તે સ્થાન તરફ જ તું દૃષ્ટિ કર, પણ
આ સંસારમાં મોહકરીય મા.^{૪૩} તું ધર્મનો, અધ-
ર્મનો, સત્યનો તથા અસત્યનો ત્યાગ કર અને સત્ય
તથા અસત્યનો ત્યાગ કર્યો પડી જેના વડે તું સર્વનો
ત્યાગ કરે છે, તે જીવિનો પણ ત્યાગ કર.^{૪૪} હો
મહર્ષિ! આ પરમ શુદ્ધ જ્ઞાન મેં તને કહ્યું છે, તેના
આશ્રય કરીને દેવતાઓ મનુષ્યલોકોના ત્યાગ કરી
સ્વર્ગલોકમાં ગયા છે.^{૪૫}

નારદના એ વચન સાંભળી, મહાશુદ્ધિમાન
શુક્રદેવે ધૈર્ય ધારણ કરી મનમાં વિચાર કરવા માલ્યો;
પણ 'હવે શું કરવું' તેનો તે નિશ્ચય કરી શક્યા નહિ.^{૪૬}
પુત્રો તથા સ્ત્રીઓને લીધે મહાન કંઠેશ ભોગવવો
પડે છે અને વિદ્યાભ્યાસ કરવામાં મહાન પરિશ્રમ પડે
છે, માટે જેમાં અંત કંઠેશ હોય અને મહાન
ઉદ્યમ હોય, તેણે શાશ્વત સ્થાન કશું હશે? ^{૪૭}
આ રીતે એક શુદ્ધત્વ પર્યંત વિચાર કર્યો પછી
ધર્મના અતિ શ્રેષ્ઠ સ્વરૂપને જાણનારા શુક્રદેવે પોતાનું
પરમ કલ્યાણ કરનારી અચળ ગતિ મંપાદન કરવા
માટે (મનમાં) આ પ્રમાણે કહેવા માંડ્યું કે,^{૪૮}
'હું સંસારના સંબંધોના ત્યાગ કરીને ઉત્તમ ગતિ
દેવી રીતે પામું? જું કરવાથી પુનઃ આ સંસાર-
સાગરમાં પાછો ન આવું? ^{૪૯} હું તે જ પરમશાવને
પ્રાપ્ત કરવા ઇચ્છું કે, જેને પ્રાપ્ત કરીને મનુષ્ય પાછો
સંસારમાં આવતો નથી. મારા માનસિક નિશ્ચય
પૂર્વક સર્વ સંગોનો ત્યાગ કરીને હું તે જ ગતિને
પામીશ કે, જ્યાં મારા આત્માને શાંતિ મળશે વળી
તે ગતિને પ્રાપ્ત કર્યો પડી હું સમ્યક, અવિકારી અને

પુત્રની ઉત્પત્તિ થતી નથી અને કેટલાએક મનુષ્યો ક્રોધેલા સર્પથી જેમ ત્રાસ પામે, તેમ ગર્ભની ઉત્પત્તિથી ત્રાસ પામે છે, છતાં તેઓને ત્યાં મરણ પામીને જાણે જીવતા થયો હોય તેમ આયુષ્યમાન પુત્ર જન્મે છે. ૧૯૧૭ કેટલાએક પુત્રવોલી મનુષ્યો દેવદેવીઓનું યજન કરીને તથા વિવિધ પ્રકારની તપશ્ચર્યાઓ કરીને સ્ત્રીમંત જેવો શુભ પ્રસંગ પ્રાપ્ત કરે છે અને દશ માસ પર્યંત પુત્રોને ઉદરમાં ધારણ કરે છે, ત્યારે તેઓને ત્યાં કુલને કલંક લગાડનારા પુત્રો ઉત્પન્ન થાય છે. ૧૯ અને કેટલાએક મનુષ્યો તે પ્રકારનાં જ માંગલિક કર્મો કરીને પુત્રો સંપાદન કરે છે; જે પુત્રો પોતાનાં સારાં પગલાંને લીધે ધન, ધાન્ય તથા બાપદાદાઓએ સંચય કરેલા ભોગોમાં પુષ્કળ અભિવૃદ્ધિ કરી શકે છે. ૧૯ કોઈ એક સમયે એવું પણ બને છે કે, સ્ત્રી અને પુરુષ એકબીજાને સમાગમ કરે છે, ત્યારે પિશાચ વગેરેના જાણે ઉપદ્રવ દાખલ થયો હોય, તેવો અનિદ્રકારક ગર્ભ યોનિમાં પ્રવેશ કરે છે. ૨૦ પ્રાણી જેવો મરણ પામે છે અને સ્વર્ગ તથા નરકરૂપ અંકુરના બીજ સમાન તેનું સ્થૂલ-શરીર કે જે માંસ, રુધિર, કદ વગેરે અનેક બીજાત્મક પદાર્થોથી ભરપૂર હોય છે, તેનો જ્યારે નાશ થાય છે કે તુરંત જ તેને બીજાં શરીરો પ્રાપ્ત થાય છે. ૨૧ જેમ એક વહાણના ઉત્તારોએને લઈ જવા માટે બીજું વહાણ તૈયાર જ રાખવામાં આવ્યું હોય છે, તેમ એક નાશવંત દેહ જ્યારે નાશ પામે છે અને બળીને ભસ્મીભૂત થઈ જાય છે, ત્યારે જીવને માટે પૂર્વના જેવું જ બીજું નાશવંત શરીર (તેનાં કર્મોએ) તૈયાર જ કરી રાખેલું હોય છે. ૨૨ સ્ત્રીપુરુષના સમાગમસમયે પુરુષના વીર્યનું અચેતન બિંદુ સ્ત્રીના ઉદરમાં દાખલ થાય છે. (અને ત્યાં ગર્ભરૂપે ઉત્પન્ન થાય છે.) એ ગર્ભ કયા પ્રયત્નથી ઉદરમાં

જીવતા રહે છે, તે તું જોઈ શકે છે? ૨૩ માતાએ લક્ષણ કરેલાં અન્નપાનાદિ તેના જે ઉદરમાં પચીને હજમ થઈ જાય છે, તે જ ઉદરમાં રહેલો ગર્ભ અન્નાદિની પેઠે શા કારણથી પચી જતો નથી? ૨૪ ગર્ભ ઉદરમાં રહ્યો હોય છે, છતાં માતાના મળમૂત્રવગેરેની ગતિ સ્વાભાવિક રીતે જ નિયમિત હોય છે; પણ મળ-મૂત્રાદિને રોકી રાખવામાં તથા તેના ત્યાગ કરવામાં, ગર્ભ ધારણ કરનારી માતા (ગર્ભને લીધે) કંઈ પરાધીન થઈ પડતી નથી. ૨૫ આપણે જાણીએ છીએ કે, કેટલાએક ગર્ભો ઉદરમાં આવ્યા પછી સ્ત્રી પડે છે, કેટલાએક ગર્ભો જન્મ પામતાં પામતાં નાશ પામે છે અને કેટલાએકનો જન્મ થયા પછી વિનાશ થાય છે. ૨૬ વળી કેટલાએક પુરુષો પૂર્વોક્ત રીતે યોનિ-સંબંધ કરીને તેમાં પોતાનું વીર્ય મૂકે છે અને પુત્ર કે પુત્રીરૂપ પ્રભને મેળવે છે; પછી તે પ્રજા પુનઃ સુખદુઃખાદિ દંદ્રોમાં આસક્ત થાય છે. ૨૭ પ્રાણીનો દેહ કે જે અતિ પ્રાચીનકાળથી સંબંધ ધરાવી રહ્યો છે, તેમાં રહેલાં પાંચ મહાભૂતો જ સાતમી તથા નવમી દશાને* પામે છે અને તેના આયુષ્યનો જ્યારે સ્થાય થાય છે, ત્યારે પણ તેમાં રહેલાં પાંચ મહા-ભૂતો જ દશમી-અભાવદશાને પામે છે, પણ આત્માને કોઈ જાતની દશા પ્રાપ્ત થતી નથી. ૨૮ વળી એમાં કંઈ સંશય નથી કે, શિકારીઓ જેમ છુદ્ધ મૃગોને પીડે છે, તેમ વ્યાધિઓ મનુષ્યોને જ્યારે પીડવા માંડે છે, ત્યારે તેઓનામાં ઊભા થવાનું પણ સામર્થ્ય હોઈ નથી. ૨૯ રોગીઓ વ્યાધિઓથી પીડાય છે અને પુષ્કળ ધનનો વ્યય કરે છે, તોપણ વૈદ્યો ઘણા ઘણા યત્ન કર્યા છતાં તેઓની વેદનાને દૂર કરી શકતા નથી; ૩૦ એટલું જ નહિ પરંતુ તે વૈદ્યો અત્યંત કુશળ હોય છે, ઘણા જ ચલાક હોય છે અને ઔષધોનો સંગ્રહ કરી રાખનારા હોય છે, છતાં તેઓ પોતે પણ શિકારીઓના સપાટામાં સપડાયલા મૃગોની પેઠે વ્યાધિઓના સપાટામાં સપડાઈ પડે છે. ૩૧

* કહેવાનો ભાવ એ છે કે, ગાનનું ચરણ લીધા વિના દેહસંબંધનો કદી નાશ થતો નથી; કેમ કે ગાન દારા ઈશ્વરનો સાક્ષાત્કાર થવાથી કર્મબંધનો છૂટી જાય છે અને કર્મબંધનના છુટકારાની સાથે જ શરીરસંબંધ પણ નાશ પામે છે. શ્રુતિ કહે છે કે,

‘ક્ષયતે વાસ્ય કર્માણિ તસ્મિન્ દેહે પરાવરે.’

પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર થાય છે કે તુરંત જ ગાની પુરુષનાં કર્મો નાશ પામે છે.

* શરીરની એકદર દશ દશાઓ છે, એમ રીકાકાર નીલકંઠ લખે છે. જેમ કે ૧ ગર્ભવાસ, ૨ જન્મ, ૩ વ્યાસ, ૪ કોમાર, ૫ પોમડ, ૬ યોવન, ૭ સ્થાવિય, ૮ જ્વરા, ૯ પ્રાણુરોધ અને ૧૦ નાશ. આ દશ દશાઓમાંથી સાતમી અને નવમી એટલે સ્થાવિય તથા પ્રાણુરોધ દશા સમજની.

તેઓ અનેક પ્રકારના ઉકાળા પીએ છે અને જાત જાતના ઘીનું પ્રાશન કરે છે, છતાં મોટા હાથીઓએ લાંગી નાખેલાં વૃક્ષાની પેઠે જરાથી ક્ષીણ થયેલાં જોવામાં આવે છે.^{૩૨} આ પૃથ્વી પર મૃગો તથા પક્ષીઓ જ્યારે રોગોથી પીડાય છે, ત્યારે તેઓની ચિકિત્સા કેણું કરે છે? ઘણું કરીને તો પશુઓ, પક્ષીઓ અને દરિદ્ર મનુષ્યો કદી રોગપીડિત થતા જ નથી.^{૩૩} જે રાત્રીઓ ભયંકર, અજિત અને ઉઝતેજ વાળા હોય છે, તેઓને પણ શિકારી પશુઓ સામાન્ય પશુઓને જેમ ઝડપી લે છે, તેમ રોગો ઝડપી લે છે.^{૩૪}

આ રીતે વેદનાથી મૂઢ બની ગયેલા લોકો મોહ તથા શોકથી ઘેરાયલા રહે છે, તેવામાં તો જન્મમરણરૂપ અતિ બળવાન પ્રવાહ અકરમાત્ તેઓને ખેંચી લાય છે.^{૩૫} તાત્પર્ય કે, પોતાના પૂર્વે કરેલા ઢોં સાથે જોડાયેલા દેહધારીઓ ધન સંપાદન કરીને, રાત્ર્ય મેળવીને અથવા ઉઝ તપ કરીને પણ પોતાના કર્મનું ઉલ્લઘન કરી શકતા નથી. (જેના જેવા કર્મ તેવા જ તેને ફળ મળે છે, ભલે પછી તે મોટો ધનવાન હોય, મહારાજા હોય કે તપસ્વી હોય!)^{૩૬} મનુષ્યો અનેક પ્રકારના ઉદ્વેગ કરે અને તેનું ફળ તેઓની ઇચ્છાનુસાર પ્રાપ્ત થાય, તો જગતમાં કોઈ મરણ પામે નહિ, વૃદ્ધ થાય નહિ, અગ્નિયને જીવે નહિ અને સર્વ કૈાઈની કામનાઓ પરિપૂર્ણ જ થાય.^{૩૭} જગતના સર્વ મનુષ્યો ઉચ્ચ ઉચ્ચ સ્થિતિએ જવા ઇચ્છે છે અને યથાશક્તિ ચલન પણ કરે છે, છતાં તેઓની ઇચ્છા સફળ થતી નથી.^{૩૮} જે પુરુષો ઐશ્વર્યના મદથી છકી ગયેલા હોય છે અને મહિરાના મદથી ઉન્મત્ત થયેલા હોય છે, તેઓનું પણ પ્રમાદનો ત્યાગ કરનારા, સરળ, શૂઘ્રીર અને પરાક્રમી પુરુષો સેવન કરી રહ્યા હોય છે.^{૩૯} કેટલાએક મનુષ્યો પોતાના પર આવી પડેલા કંઠેશો દૂર કરવા માટે કંઈ લક્ષ્ય પણ આપતા નથી, છતાં તેઓના કંઠેશો પોતાની મેળે જ દૂર થાય છે અને કેટલાએક મનુષ્યો કંઠેશો દૂર કરવા માટે અનેકાનેક યતનો કરે છે, છતાં તેઓના કંઠેશો દૂર થતા નથી. એ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, મનુષ્ય પોતપોતાના કર્મોનું જ ફળ ભોગવે છે, બીજાઓનાં કર્મમાધી તેને કંઈ પણ મળતું નથી.^{૪૦} અહો! કર્મનાં ફળમાં કેટલી મોટી વિષમતા જોવામાં આવે

છે! તે તું જો.^{૪૧} કેટલાએક મનુષ્યો પાલખીમાં બેઠીને જાય છે, ત્યારે કેટલાએક મનુષ્યો તેઓની પાલખીનું વહન કરે છે.^{૪૨} જગતના સર્વ મનુષ્યોને મમૃદ્ધિ સંપાદન કરવાની ઇચ્છા હોય છે, પરંતુ તેમાંના કેટલાએક મનુષ્યો રથમાં બેસીને જાય છે, કેટલાએક મનુષ્યો (કોઈના) રથની આગળ આગળ ચાલે છે, કેટલાએક મનુષ્યો ઓળોથી રહિત થઈ પડ્યા હોય છે, ત્યારે કેટલાએકને ત્યાં અનેક જાતિની મેંકડો ઓળો હોય છે એ રીતે જગતના સર્વ પ્રાણીઓ સુખદુઃખાદિ દ્વંદ્વોમાં રમણ કર્યો કરે છે અને એક પછી એક નાશનો પાત્રમાં કરે છે, માટે જે સ્થાન તે દ્વંદ્વોથી રહિત છે અને સર્વથી વિજિત છે, તે સ્થાન તુરં જ તું દંષ્ટિ કર, પણ આ સંસારમાં મોહકરીય મા.^{૪૩} તું ધર્મનો, અધર્મનો, સત્યનો તથા અસત્યનો ત્યાગ કર અને મત્ય તથા અસત્યનો ત્યાગ કર્યો પછી જેના વડે તું સર્વનો ત્યાગ કરે છે, તે શુદ્ધિનો પણ ત્યાગ કર.^{૪૪} હે મહર્ષિ! આ પરમ શુદ્ધ જ્ઞાન મેં તને કહ્યું છે, તેના આશ્રય કરીને દેવતાઓ મનુષ્યલોકોના ત્યાગ કરી સ્વર્ગલોકમાં ગયા છે.^{૪૫}

નારદના એ વચન સાંભળી, મહાશુદ્ધિમાન શુકદેવે ધૈર્ય ધારણ કરી મનમાં વિચાર કરવા માંડ્યો; પણ ‘હવે શું કરવું’ તેના તે નિશ્ચય કરી શક્યા નહિ.^{૪૬} પુત્રો તથા ઓળોને લીધે મહાન કંઠેશ ભોગવવો પડે છે અને વિદ્યાભાસ કરવામાં મહાન પરિશ્રમ પડે છે, માટે જેમાં અદ્ય કંઠેશ હોય અને મહાન ઉદય હોય, તેવું શાશ્વત સ્થાન કયું હશે? ^{૪૭} આ રીતે એક શુદ્ધત્વ પર્યંત વિચાર કર્યો પછી ધર્મના અતિ શ્રેષ્ઠ સ્વરૂપને જાણનારા શુકદેવે પોતાનું પરમ કૃત્યાણ કરનારી અચળ ગતિ મંપાદન કરવા માટે (મનમાં) આ પ્રમાણે કહેવા માંડ્યું કે,^{૪૮} ‘હું સંસારના સંજ ધનો ત્યાગ કરીને ઉત્તમ ગતિ કેવી રીતે પામું? જું કરવાથી પુનઃ આ સંસાર-સાગરમાં પાછો ન આવું? ^{૪૯} હું તે જ પરમજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરવા ઇચ્છું કે, જેને પ્રાપ્ત કરીને મનુષ્ય પાછો સંસારમાં આવતો નથી. મારા માનસિક નિશ્ચય પૂર્વક સર્વ સંજોનો ત્યાગ કરીને હું તે જ ગતિને પામીશ કે, જ્યાં મારા આત્માને શાંતિ મળશે. વળી તે ગતિને પ્રાપ્ત કર્યો પછી હું અક્ષય, અવિકારી અને

સનાતનસ્વરૂપે સ્થિતિ કરીશ; ૫૦૫૧ પરંતુ હું ધારું છું કે, તે પરમ ગતિ યોગનેા આશ્રય કયાં વિના કદી મળી શકતી નથી. વળી જ્ઞાની પુરુષને યોગાદિક ક્રમેા કરવાથી નીચ એવો દેહસંબંધ પણ ઘટી શકતો નથી; ૫૨ માટે યોગનેા આશ્રય કરી આ દેહરૂપી ગૃહનેા હું ત્યાગ કરીશ અને વાયુસ્વરૂપ થઈ, સૂર્યમંડલમાં બિરાજેલા મહાન તેજમાં પ્રવેશ કરીશ; ૫૩ કેમ કે પિતૃયાનમાર્ગે થઈને અદ્રમંડલમાં દાખલ થયેલો જીવ પુણ્યના ફલસમયે સર્વ દેવ ગણોની સાથે કંપાયમાન થઈને જેમ પૃથ્વી પર પડે છે, તેમ દેવયાનમાર્ગે થઈને સૂર્યમંડલમાં દાખલ થયેલો જીવ પુનઃ પૃથ્વી પર પડતો નથી, તેમ પુનઃ જન્મ પામતો નથી. ૫૪ ચંદ્રનેા એ સ્વભાવ જ છે કે, અસુક સમયે તે ક્ષીણ થાય છે અને અસુક સમયે વૃદ્ધિ પામે છે. આ પ્રકારની ચંદ્રની વારંવારની ક્ષીણતાને તથા વૃદ્ધિને હું બાહ્યું છું અને તેથી જ ચંદ્રલોકમાં જવાની મને ઇચ્છા નથી ૫૫ અને સૂર્ય તો પોતાના ઉગ્ર કિરણોથી સર્વ લોકોને તપાવે છે અને નિત્ય અક્ષય મંડળવાળો રહીને સર્વ તરફથી તેજને શહુ કરે છે. ૫૬ આવા હેતુથી જ મને પ્રદીપ્ત તેજવાળા સૂર્યમંડલમાં જવાનું રુચે છે અને ત્યાં જવાથી જ મારો કોઈ પરાજય કરી શકશે નહિ, ઉપરાંત નિઃશંકચિત્તે હું રહી શકીશ. ૫૭ વળી સૂર્યના મંડલમાં મારા આ શરીરને હું નાખી દઈશ, જેથી ઋષિઓની સાથે સૂર્યના અતિ હઃસહ તેજને હું પામીશ. ૫૮ હવે સર્વ વૃક્ષને, નાગોને, આ પર્વતને, પૃથ્વીને, દિશાઓને, આકાશને, દેવોને, દાનવોને, ગંધર્વોને, પિશાચોને, ઉરગોને, રાક્ષસોને તથા જગતનાં સર્વ પ્રાણીઓને હું જણાવું છું કે, સૂર્ય મંડલના અંતર્યામી તેજમાં હું પ્રવેશ કરીશ, એમાં કંઈ સંશય નથી. સર્વ દેવો અને ઋષિઓ મારી યોગશક્તિને જોજો. ૫૯-૬૦

એ પ્રમાણે કહીને શુકદેવે લોકવિખ્યાત ઋષિ નારદની આજ્ઞા માગી અને તેમની આજ્ઞા લીધા પછી તે પોતાના પિતા વ્યાસ પાસે ગયા. ૬૧ મહાત્મા સુનિ વ્યાસ પાસે જઈને શુકદેવે પ્રદક્ષિણા કર્યા પછી તેમને પ્રણામ કર્યા અને તેમની આજ્ઞા માગી. શુકદેવનું વચન સાંભળીને મહાત્મા વ્યાસ ઋષિ પ્રસન્ન થયા. તેમણે શુકદેવને આ પ્રમાણે કહ્યું :

‘તને જોઈને મારાં નેત્રને હું પ્રસન્ન કરી લઉં ત્યાં સુધી તું અહીં બિલો રહે. ૬૨-૬૩ પણ શુકદેવજી તો સર્વ ઇચ્છાઓથી રહિત થયા હતા, સર્વ ઉપરના સ્નેહનેા તેમણે ત્યાગ કર્યો હતો અને સર્વ સંશયો થી તે મુક્ત થયા હતા. તેમણે કેવળ મોક્ષ મેળવવાનો જ વિચાર કરીને જવાનો મનમા નિશ્ચય કર્યો હતો. ૬૪ જેથી પોતાના પિતાનેા ત્યાગ કરીને તે મહાસુનિ સિદ્ધોના સમુદાયોથી સેવાયેલા વિશાળ કૈલાસ પર્વત તરફ ચાલ્યા ગયા. ૬૫

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમા ‘સંસારસંજ્ઞો ત્યાગ કરી શુકદેવનું કૈલાસ તરફ જવું’ નામનો અધ્યાય ૩૩૧ મેા સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૩૨ મો

શુકદેવની યોગસાધના અને સિદ્ધિ

॥ મીઞ્મ ઉવાચ ॥

મિરિગુંગં સમારુઢ સુતો વ્યાસસ્ય ભારત ।

સમે દેશે વિવક્તે સ નિઃશલાક ઉપાવિશત્ ॥૧॥

લીએ કહ્યું : હે ભરતવંશી મુધિધિર રાજા ! કૈલાસના શિખર ઉપર આરૂઢ થયા પછી વ્યાસના પુત્ર શુકદેવ ધાસ વિનાના અને એકાંત એવા સપાટ પ્રદેશમાં (યોગ સાધવા માટે) બેઠા. ૧ પછી યોગના ક્રમને બાબુનારા શુકદેવે શાસ્ત્રમાં કહેલા વિધિ પ્રમાણે પગથી આરભીને શરીરના સર્વ અવયવોમાં અતુલ્યે ચિત્તની ધારણા કરવા માંડી. ૨ વિદ્વાન શુકદેવ પૂર્વ દિશા તરફ સુખ રાખીને એ પ્રમાણે યોગધારણા કરતા હતા, તે જ સમયે સૂર્યનેા ઉદય થયો. એટલે પોતાના હાથપગને ભેડીને નમ્રની પેઠે તે બેઠા. ૩ વ્યાસના યુદ્ધિમાન પુત્ર શુકદેવ જે પ્રદેશ ઉપર ધ્યાનમગ્ન અવસ્થામાં બેઠા હતા, ત્યાં પક્ષીઓના સમુદાય ન હતો, કોઈનેા શબ્દ પણ સંભળાતો ન હતો અને કોઈનું દર્શન પણ થતું ન હતું. ૪ પછી તે વખતે સર્વ પ્રકારના સંગથી મુક્ત થયેલા પોતાના આત્માનાં તેમણે દર્શન કર્યા અને તે પરમ તત્ત્વને જોઈને શુકદેવ અત્યંત હસવા લાગ્યા. ૫ પછી વળી મોક્ષમાર્ગને પ્રાપ્ત કરવા માટે યોગમાર્ગનેા તેમણે આશ્રય કર્યો અને મહાન યોગેશ્વર થઈ આકાશમાર્ગમાં પણ જવા માંડ્યું. ૬ તે સમયે શુકદેવે દેવર્ષિ નારદની પ્રદક્ષિણા કરીને પોતાનું યોગસામર્થ્ય ત મહર્ષિને નિવેદન કર્યું. ૭

શુકદેવે કહ્યું : હે તપોધન ! મેં મોક્ષનો માર્ગ જોઈ લીધો છે. હવે તે માર્ગે જવા માટે હું તૈયાર થયો છું. હે મહાતેજસ્વી નારદ ! તમારી કૃપાથી હવે હું ઇષ્ટગતિને પામીશ.^{૧૮} એમ કહીને વ્યાસના પુત્ર શુકદેવે નારદની આજ્ઞા લીધી અને પછી તેમને પ્રણામ કરી પુનઃ યોગ દ્વારા આકાશમાં પ્રવેશ કર્યો.^{૧૯} શ્રીમાન શુકદેવે મનમાં દૃઢ નિશ્ચય કરીને વાયુનું સ્વરૂપ ધારણ કર્યું અને પછી કેલાસના શિખર ઉપરથી ઊડીને આકાશમાર્ગે જવા માંડ્યું.^{૨૦} બ્રાહ્મણોમાં શ્રેષ્ઠ શુકદેવ આકાશમાર્ગે જઈ રહ્યા હતા, તે સમયે તેમની કાંતિ ગરુડના જેવી જણાતી હતી અને તેમનો વેગ મન તથા વાયુના જેવો જ અતિ ઉતાવળો જણાતો હતો, જેથી સર્વ પ્રાણીઓ તેમને એકીટસે જોઈ રહ્યાં હતાં.^{૨૧} અગ્નિ તથા સૂર્ય સમાન તેજસ્વી અને આકાશના લાંબા માર્ગે ગમન કરી રહેલા શુકદેવ પણ તે સમયે ત્રણે લોકોને કેવળ આત્મારૂપ જાણી રહ્યા હતા.^{૨૨} વળી તેમનું ચિત્ત એકાગ્ર હતું, કોઈના તરફથી તેમને ભય ન હતો અને અવ્યયપણે તે ગમન કરતા હતા, ત્યારે સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓ તેમનાં દર્શન કરી રહ્યાં હતાં; એટલું જ નહિ પણ પોતાની શક્તિ અને યોગ્યતા પ્રમાણે તેમની પૂજા કરી રહ્યાં હતાં. સ્વર્ગવાસી દેવતાઓ પણ દિવ્ય પુષ્પોની વૃષ્ટિ કરીને તેમને વધાવવા લાગ્યા.^{૨૩, ૨૪} સર્વ ગંધર્વો તથા અપ્સરાઓના સમુદાયો તેમને જોઈને આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયા અને સિદ્ધિને પામેલા ઋષિઓ પણ પરમ વિરમય પામ્યા. તેઓ અન્યેન્યને કહેવા લાગ્યા કે, 'તપથી સિદ્ધિને પામેલો આ કયો પુરુષ આકાશમાર્ગે ગમન કરી રહ્યો છે ? તેનું શરીર નીચેના ભાગમાં છે અને સુખ (સૂર્ય) સામે દૃષ્ટિ હોવાથી) ઊંચું છે. ખરેખર, આ પુરુષ આપણાં નેત્રોને આનંદ પમાડે છે.'^{૨૫, ૨૬} તે પછી પરમ ધર્માત્મા અને ત્રણે લોકમાં વિખ્યાત થયેલા મુનિ શુકદેવ પૂર્વ તરફ સૂર્ય સામે દૃષ્ટિ રાખીને આગળ વધ્યા.^{૨૭} હે રાજન્ ! આખા આકાશને શબ્દથી ભરે ભરી હેતા હોય તેમ, અપાટા-બંધ આગળ વધતા તે શુકદેવને જોઈને પંચચૂડા વગેરે અપ્સરાઓ મનમાં અત્યંત ગભરાવા લાગી અને પરમ વિરમયને લીધે તેઓનાં નેત્રો અત્યંત પ્રકુલ્લ થઈ ગયાં.^{૨૮, ૨૯} તેઓ સર્વને મનમાં વિચાર

થવા લાગ્યો કે, 'આ કયો દેવતા હશે કે જેને આવી ઉત્તમ ગતિ પ્રાપ્ત થઈ છે ? ખરેખર, સુક્ત અને નિઃસ્પૃહના જેવો જણાતો આ દેવ અહીંયા જ આવે છે.'^{૩૦} પછી તે શુકદેવ મલયાચલ નામના પર્વત પાસે જઈ પહોંચ્યા કે, જે પર્વતમાં ઉર્વશી અને પૂર્વચિત્ત નામની અપ્સરાઓ નિવસે માટે નિવાસ કરે છે.^{૩૧} બ્રહ્મર્ષિના પુત્રને ત્યાં આવી પહોંચેલા જોઈ તે બન્ને અપ્સરાઓને અત્યંત આશ્ચર્ય થયું અને તેઓ એકબીજાને કહેવા લાગી કે, 'અહો ! વેદાધ્યાસમાં રમણ કરનારા આ બ્રાહ્મણમાં બુદ્ધિની એકાગ્રતા કેવી અદ્ભુત છે !'^{૩૨} આટલા અદ્ભુત સમયમાં જ તે સાક્ષાત્ ચંદ્રની પેઠે આકાશમાં વિચરી શકે છે. ખરેખર, આ બ્રાહ્મણ પિતાની સેવા કરીને જ આવી સર્વોત્તમ બુદ્ધિને પામ્યો છે.^{૩૩} વળી આ પિતાનો ભક્ત છે, દૃઢ તપસ્વી છે અને પિતાનો ઘણો જ વહાલો પુત્ર છે. આના પિતા આના સિવાય બીજા કોઈના પર મન રાખતા નથી, છતાં તેમણે આને કેમ જવા દીધો હશે ? ઉર્વશીનું એ વચન સાંભળીને પરમ ધર્મવેત્તા શુકદેવે સર્વ દિશાઓ તરફ દૃષ્ટિ કરી; કેમ કે ઉર્વશીના વચનમાં તેમનું મન ગયું હતું.^{૩૪, ૩૫} તેમણે આકાશ, પૃથ્વી, પર્વતો, વનો, અરણ્યો, તળાવો અને નદીઓ એ સર્વના તરફ પોતાની દૃષ્ટિ ફેંકી.^{૩૬} એટલે ત્યાં વસનારા સર્વ દેવતાઓ બે હાથ જોડીને ઘણા જ માનપૂર્વક શુકદેવનાં દર્શન કરવા લાગ્યા.^{૩૭} પછી પરમ ધર્મવેત્તા શુકદેવે તે સર્વ દેવતાઓને કહ્યું કે, 'મારા પિતા, 'હે શુક ! હે શુક !' એમ મને યોલાવતા યોલાવતા મારી પાછળ જ આવે તો તમારે જ સાવધાન થઈને તેમને પ્રત્યુત્તર આપવો. આ મારું વચન મારા પરના રમેહને લીધે તમારે માન્ય કરવું યોગ્ય છે.'^{૩૮, ૩૯} શુકમુનિનું એ વચન સાંભળીને સર્વ દિશાઓ, અરણ્યો, સમુદ્રો, નદીઓ અને પર્વતો ચોતરફથી યોલી ઊઠ્યાં કે, 'હે બ્રાહ્મણ ! તમે જે પ્રમાણે આજ્ઞા આપો છો તે પ્રમાણે જ થશે. ત્થપિ વ્યાસ તમને યોલાવશે, ત્યારે અમે તેમને પ્રત્યુત્તર આપીશું.'^{૪૦, ૪૧} ઇતિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વતમાં મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'શુકદેવની યોગસાધના અને સિદ્ધિ'

અધ્યાય ૩૩૩ મો

શુકચરિત્રની સમાપ્તિ

॥ ભીષ્મ ઉવાચ ॥

इत्येवमुक्त्वा वचनं ब्रह्मर्षिः सुमहातपाः ।
प्रातिष्ठत शुक्रः सिद्धिं हित्वा दौर्ध्रतुर्विषान् ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર રાજા ! મહા તપસ્વી બ્રહ્મર્ષિ શુકદેવ એ પ્રમાણે (સર્વ દેવતાઓને પોતાના પિતાને પ્રત્યુત્તર આપવાતું) કહીને સિદ્ધિ મેળવવા માટે આગળ ચાલ્યા. તે સમયે તે બુદ્ધિમાન શુકદેવે ચાર પ્રકારના સાત્ત્વિક દોષોનો, આઠ પ્રકારના તમેાશુણ્યો, પાંચ પ્રકારના રમેોશુણ્યો તથા બુદ્ધિસત્ત્વનો પણ ત્યાગ કર્યો હતો, તે એક અદ્ભુત જેવું હતું, ^{૧૨*} તે પછી નિર્ધૂમ

* અહીં પહેલા તથા બીજા મનોકમા ચાર પ્રકારના સાત્ત્વિક દોષો, આઠ પ્રકારના તમેોશુણ્ય, પાંચ પ્રકારના રમેોશુણ્ય તથા બુદ્ધિસત્ત્વ એ સર્વનો ત્યાગ કરીને શુકદેવ સિદ્ધિ મેળવવામાટે ચાલ્યા, એમ કહેવામા આવ્યું છે તેમા ચાર પ્રકારના સાત્ત્વિક દોષો કયા છે, તમેોશુણ્યના આઠ ભેદ કયા છે, રમેોશુણ્યના પાંચ ભેદ કયા છે અને બુદ્ધિસત્ત્વનો શુકદેવે શા માટે લાગ કર્યો હતો, એ વિષે નીલકંઠ આ પ્રમાણે લખે છે ધર્મ, ગ્લાન, વૈરાગ્ય અને એશ્વર્ય આ ચાર સાત્ત્વિક દોષો મોક્ષમા વિઘ્નકર્તા થઈ પડે છે, માટે તેઓના શુકદેવે ત્યાગ કર્યો, અથવા એનમ્, ક્રિદ્મિમ, સસર્ગ અને અનૈશ્વર્ય આ ચાર દોષોનો તેમણે ત્યાગ કર્યો મનુ પણ કહે છે કે,

‘प्राणायामदहेहेनो धारणाभिश्च क्लिबिषान् ।

प्रत्याहारण ससर्गान् ध्यानेनૈશ્વર્યાન્ યુગાન્ ॥

પ્રાણુધામો કરીને એનમ્ (પાપો)નો નાશ કરવો, ધારણાઓ કરીને ક્રિદ્મિમનો નાશ કરવો, પ્રત્યાહાર (ઇદ્રિયજન્ય) કરીને સસર્ગોનો નાશ કરવો અને ધ્યાન કરીને અનૈશ્વર (કામક્રોધાદિ) દોષોનો નાશ કરવો ’

આઠ પ્રકારની પુરીઓને જ આઠ પ્રકારનો તમેોશુણ્ય કહેવામા આવે છે તે આઠ પ્રકારની પુરીઓ આ પ્રમાણે છે

‘भूतन्द्रियमनोबुद्धिवासनाकर्मवासव ।

अविद्या वाङ्मय प्रोक्तं पुण्यस्मृपिसत्तमै ॥

પયમહામૂત, ઇદ્રિયો, મન, બુદ્ધિ, વાસના, કર્મ, પાપ વાયુઓ અને અવિદ્યા આ આઠને આઠ પુરીઓ કહેવામા આવે છે ’ અને તેને જ આઠ પ્રકારનો તમેોશુણ્ય કહે છે શુકદેવે આ આઠ પુરીઓનો ત્યાગ કરીને

અગ્નિની પેઠે ભાવવત્યમાન દેખાતા તે શુકદેવે સૂર્યમંડલના અતર્વાંગી પરબ્રહ્મના સ્વરૂપમા સ્થિતિ કરી કે, જે પરબ્રહ્મ નિત્ય છે, નિશુંઘ છે અને લિંગ રહિત છે. ^૩ તે સમયે (શુક જેવા મહાપુરુષોનો ઉપરામ થયો, જેથી જગતના અભાગ્યને સૂચવ નારા અનેક ઉત્પાતો થવા લાગ્યા. જેવા કે,) આકાશમાથી બળતી ઉત્કાઓ પડવા લાગી, દિશાઓ બળવા લાગી અને પૃથ્વી કપવા લાગી. આ રીતે તે ક્ષણે એક અદ્ભુત જેવું થયું હતું, ^૪ એટલું જ નહિ પરતુ વૃક્ષો ઉપરની શાખાઓ ભાગી પડવા લાગી, પર્વતો પરના શિખરો તૂટી પડવા લાગ્યા, મોટા મોટા કડાકાઓને લીધે હિમાલય પર્વત પણ બંધે ચિરાઈ જતો હોય તેમ જણાવા લાગ્યું, સૂર્ય નિરતેજ બની ગયો, અગ્નિ ધૂધવાવા લાગ્યો અને જળના ધરાઓ, નદીઓ તથા સમુદ્રો બળભળવા લાગ્યા. ^૫ શુકદેવે સૂર્યમંડલ તરફ જ્યારે પ્રયાણ કર્યું હતું, ત્યારે તેમને આવા શુભ શકુનો ધયાં હતા. જેવા કે તે વખતે મેઘનો સમુદાય રસવાણ અને સુગંધીદાર બળ વરસી રહ્યો હતો અને વાયુ પવિત્ર તથા દિવ્ય સુગંધને લાવીને વાતો હતો. ^૬ હે ભરતવંશી રાજા ! પરમ ગતિને પ્રાપ્ત કરવા માટે શુકદેવ હિમાલય તથા મેરુ પર્વતના છેડાઓ સુધી જ્યારે જઈ પહોંચ્યા હતા, ત્યારે તે બન્ને પર્વતોના પ્રથમના બે શિખરો, એકબીજા સાથે મળેલા તેમના બેવામ આબ્યા હતા, એ બન્ને શિખરો દિવ્ય

આઠ પ્રકારના તમેોશુણ્યો ત્યાગ કર્યો હતો

હવે અહીં રમેોશુણ્યના પાંચ પ્રકાર કહ્યા છે, પણ બીજા રથને રમેોશુણ્યના નવ પ્રકાર વર્ણવેલા છે, જેમ કે

‘अत्यायिष्वक्कार्ष्ण्यं सुखदुःखोपसेवतम् ।

मेदं पश्यतां चैत्रं कामं क्रोधस्तथैव च ।

दणो द्वेषोऽतिवादश्च एते प्रोक्ता रजोगुणा ॥

લોભીપણ, નિર્દયતા, સુખદુઃખનુ મેવન, મિત્રતા, કામ, ક્રોધ ગર્વ, દ્વેષ અને અત્યંત વાદનિવાહ કરવા આ નવે રમેોશુણ્યના ભેદ છે ’ શુકદેવે આ નવે રમેોશુણ્યના પ્રકારનો ત્યાગ કર્યો હતો.

પૂર્વે ભગવાન નારદે કહ્યું હતું કે, ‘યેન ત્યજતિ તત્ત્વજા । યું બેના વડે સર્વનો ત્યાગ કરે છે, તેનો પણ ત્યાગ કરી દે. ’ એ ઉપદેશને અનુસરીને શુકદેવે બુદ્ધિસત્ત્વથી પ્રથમ સર્વનો ત્યાગ કરીને પાછળથી તે બુદ્ધિસત્ત્વનો પણ ત્યાગ કર્યો હતો.

હતાં, હિમાલય તથા મેરુ પર્વતમાંથી નીકળેલાં હતાં, તેમાંના એકનો રંગ ધોળો હતો અને બીજાનો રંગ પીળો હતો; તેમ જ તેમાંનું એક શિખર કેવળ સુવર્ણનું હતું અને બીજું શિખર કેવળ રૂપાનું હતું, જેથી તેઓ બન્ને ઘણાં સુંદર દેખાતાં હતાં. તેઓનો વિસ્તાર સર્વ તરફથી સો ચોજનનો હતો અને તેઓ બન્ને ઉત્તર દિશામાં પ્રકાશી રહ્યાં હતાં. ૯૯ હે મહારાજ! શુકદેવ શંકારહિત મનથી તે શિખરો પાસે જેવા જઈ પહોંચ્યા કે, તુરત જ તે બન્ને શિખરો એકદમ ભૂંટાં થઈ ગયાં. (અને વચમાં માર્ગ થઈ ગયો.) આ એક અદ્ભુત જેવું યથું હતું. પછી તે બન્ને શિખરોની વચ્ચે થઈને શુકદેવ નીકળી ગયા હતા. ૧૦૦ આ રીતે પર્વતોમાં ઉત્તમ ગણાતો મેરુ પણ શુકદેવની ગતિને અટકાવી શક્યો ન હતો, જેથી તે સમયે સર્વમાં વસનારા સર્વ દેવગણોનો, ગંધર્વોના તથા ઋષિઓનો અને તે પર્વતમાં વસનારા બીજા દેવતાઓનો મહાન હર્ષનાદ થઈ રહ્યો હતો. હે ભારત! શુકદેવને ત્યાંથી પસાર થઈ ગયેલા જોઈને અને તે પર્વતના બે વિભાગ થઈ ગયેલા જોઈને સર્વ દિશાઓમાં ‘ધન્ય, ધન્ય’ એવો શબ્દ થઈ રહ્યો હતો. વળી હે મહારાજ! શુકદેવે ત્યાંથી ગમન કર્યું, તે સમયે દેવો, ગંધર્વો, ઋષિઓ, યક્ષો, રાક્ષસો અને વિદ્યાધરોએ દિવ્ય પુષ્પોથી તેમની પૂજા કરી હતી, જેથી તે વેળા આપ્ત આકાશ પુષ્પોથી ભરાઈ ગયું હતું. તે પછી ધર્મોત્તમ શુકદેવ રમણીય આકાશગંગા ઉપર થઈને ગયા હતા. ત્યાં તેમણે પુષ્પોથી ભરેલાં વૃક્ષોવાળાં સુંદર અરણ્યો જોયાં હતાં. વળી તે આકાશગંગામાં અનેક અપ્સરાઓ આનંદપૂર્વક ક્રીડાઓ કરી રહી હતી, તે અપ્સરાઓ શુકદેવને શન્યના જેવા તથા નિરાકાર જોઈને વચરહિત જ રહી હતી.

એ રીતે શુકદેવે ગમન કર્યું અને તે વાત તેમના પિતાના બાહુવામાં આવી, ત્યારે રનેહાધીન થઈને તેમણે ઘણા વેગથી તેમની પાછળ દોડવા માંડ્યું; પરંતુ શુકદેવ તો વાયુપ્રદેશના ઉપરના ભાગમાં છેક અંતરિક્ષમાં ગતિ કરીને પોતાનો પ્રભાવ દેખાડી પ્રહારવરૂપ જ થઈ ગયા હતા. મહાન તપસ્વી વ્યાસ પણ બીજા પ્રકારની મહાન યોગગતિનો આશ્રય કરીને, ને માર્ગે શુકદેવે પ્રયાણ કર્યું તે

માર્ગમાં એક નિઝેળ જેટલા સમયમાં જઈ પહોંચ્યા. તે સમયે તેમણે જોયું કે, મારો પુત્ર શુકદેવ પર્વતનાં શિખરોનો વિભાગ કરીને આગળ ચાલ્યો ગયો છે. વળી તે સ્થળે મોટા મોટા ઋષિઓ પણ પોતાના પુત્રનાં તે કર્મની પ્રશંસા કરી રહ્યા હતા. પછી વ્યાસે ‘હે શુક! હે શુક!’ એવા દીર્ઘ સંભોધનથી પોતાના પુત્રને બોલાવ્યો, ત્યારે પિતાની બૂમ સાંભળીને અને અતિ ઉચ્ચ સ્વરે ત્રણે જગતને પિતાએ ગમતી મૂક્યું છે, તે જોઈને સર્વ વ્યાપક, સર્વના આત્મા અને સર્વસ્વરૂપ થયેલા ધર્મોત્તમ શુકદેવે ‘મોઃ’ એવા શબ્દથી પ્રત્યુત્તર આપીને આપ્ત જગત ગમતી મૂક્યું. એ પ્રમાણે ‘મોઃ’ એવા એક અક્ષરવાળા શબ્દથી તેમણે ત્યારે ઉત્તર આપ્યો, ત્યારે સ્થાવરજંગમ સર્વ જગત તે શબ્દના પડઘારૂપે ઉચ્ચ સ્વરથી તેનું ઉચ્ચારણ કરવા લાગ્યું અને તે દિવસથી આરંભીને હજી સુધી પણ પર્વતની શૃંગોત્તરમાં તથા તેની સપાટીમાં જે શબ્દોનું ઉચ્ચારણ કરવામાં આવે છે, તે શબ્દો શુકે આપેલા પ્રત્યુત્તરની પેઠે પડઘારૂપે સંભળાય છે.

એ રીતે અદ્વય સ્વરૂપમાં પોતાનો પ્રભાવ દર્શાવીને શુકદેવ શબ્દાદિ સર્વ શુભોનો ત્યાગ કરીને પરમ પદને પામ્યા હતા. તે સમયે અપાર તેજવાળા પોતાના પુત્રનો મહિમા જોઈને વ્યાસ ઋષિ પુત્રનો જ મનમાં વિચાર કરતા પર્વતના શિખર ઉપર બેસા. તે વખતે ગંગાના તટ ઉપર સંખ્યાબધ અપ્સરાઓ નમ્ર અવસ્થામાં રહીને ક્રીડાઓ કરી રહી હતી. તે સર્વ અપ્સરાઓ મુનિઓમાં શ્રેષ્ઠ ગણાતા વ્યાસ ઋષિને ત્યાં બેઠેલા જોઈ અત્યંત ગભરાઈ ગઈ અને લજ્જાને લીધે બેભાન જેવી બની ગઈ. તેઓમાંની કેટલીએક જળમાં છુપાઈ ગઈ, કેટલીએક લતાઓનાં કુંડમાં પેસી ગઈ અને કેટલીએક વચોને લઈને પોતાના અંગોને ઢાંકવા લાગી. તે જોઈને મુનિ વ્યાસે પોતાના પુત્રની કેટલી બધી સુદૃઢ દશા હતી, (કે જેને જોઈને આ ઋષિઓએ નમ્ર દશામાં જ ક્રીડાઓ કર્યા કરી હતી.) તેનો મનમાં વિચાર થયો અને પુત્રની તે ઉચ્ચ દશાનું અવલોકન કરી સતોષ પામ્યા; તેમ જ પોતે હજી સંસારમાં ફેટલા બધા આસક્ત છે (કે જેને જોઈને આ ઋષિઓ શરમાઈ ગઈ અને વચો પહેરવા તૈયાર થઈ.) એ વિષેનો વિચાર કરી

શરમાર્થ ગયા. ૧૨-૩૧

એ પ્રમાણે પોતાના પુત્રના વિચારમાં જ વ્યાસ
ઋષિ ત્યાં બેઠા હતા, તેવામાં દેવો અને ગંધર્વોથી
વીટાયલા તથા મહર્ષિઓના સમુદાયોથી પૂજ્યેલા
પિતાદ્ધારી ભગવાન શંકર તેમની પાસે આવ્યા. ૩૨
ત્યાં આવીને પુત્રના શોકથી સંતાપ પામેલા કૃષ્ણ-
દેવપાત્ર વ્યાસને પ્રથમ શાંત પાડીને મહાદેવ આ
પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા: ૩૩ ‘પૂર્વે અગ્નિ, ભૂમિ, જળ,
વાયુ તથા અંતરિક્ષના સમાન વીર્યવાળો પુત્ર તે
મારી પાસે માગ્યો હતો; ૩૪ જે ઉપરથી તેવા પ્રકાર
નાં જ લક્ષણવાળો પુત્ર તારે ત્યાં ઉત્પન્ન થયો હતો.
હે બ્રહ્માર્ષિ! તારો તે પુત્ર તારા તપોભગથી પૂર્ણ
હતો અને મારી કૃપાથી બ્રહ્મના તેજમય તથા
પવિત્ર થઈને ઇન્દ્રિયોને વશ નહિ રાખનારા દેવતા-
ઓને પણ હલંબ એવી પરમ ગતિને પામ્યો છે,
છતાં તેનો તું શોક શા માટે કરે છે? ૩૫-૩૬ આ
પૃથ્વી પર ન્યા સુધી પર્વતો રહેશે અને ન્યાં સુધી
સમુદ્રો રહેશે, ત્યાં સુધી તારા પુત્રની અને તારી
અક્ષય દીર્ઘ રહેશે. ૩૭ હે મહાસુનિ! તારા પર હું
કૃપા કરું છું; તેથી આ લોકમાં સર્વે સ્થળે તારા
પુત્રની છાયાને (પ્રતિમાને) તું જોઈશ. ૩૮

હે ભારત! એ પ્રમાણે ભગવાન રુદ્રે પોતે
આવીને છાયાશુકલ દાન કરી વ્યાસનું સાંત્વન કર્યું
અને પોતાના પુત્રની છાયાનાં સર્વે સ્થળે દર્શન
થવા લાગ્યાં, એટલે તે વ્યાસસુનિ પરમ હર્ષ પામીને
ત્યાંથી પાછા ફર્યો. ૩૯ હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા! તમે મને
પ્રશ્ન કર્યો હતો, તેથી શુકદેવનો જન્મ તથા ગતિ
મેં તમને વિસ્તારપૂર્વક કહ્યાં છે. ૪૦ હે રાજા! શુક-
દેવનું આ ચરિત્ર દેવર્ષિ નારદે પૂર્વે મને કહ્યું હતું
અને મહાયોગી વ્યાસ તો પગલે પગલે આ કથા
મને કહેતા હતા. ૪૧ જે પુરુષ મોક્ષધર્મથી સુદ્રઢ
આ પવિત્ર ઇતિહાસનું પઠનપાઠન કરે છે, તે પુરુષ
શમશુભને ધારણ કરીને પરમ ગતિને પામે છે. ૪૨

છતિ શ્રોમદભગવતમાં શાંતિપર્વ-તર્જવ મોક્ષધર્માનુશાસન
પર્વમાં ‘રામચરિત્રની સમાપ્તિ’ નામનો અધ્યાય

૩૩૩ મે: સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૩૪ મો

સર્વના કરતાં ઉત્તમ દેવ કોણુ?

॥ યુધિષ્ઠિરે ઉવાચ ॥

ગૃહસ્થો વ્રજ્ઞચારી વા વાનપ્રસ્થોઽથ મિશ્નુકુ: ।

ય ઇચ્છેત્ સિદ્ધિમાસ્યાતું દેવતાં કાં યજેત સઃ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: હે પિતામહ! ગૃહસ્થ, બ્રહ્મ-
ચારી, વાનપ્રસ્થ કે સંન્યાસી એમાંના જે કોઈને
સિદ્ધિ મેળવવાની ઇચ્છા હોઈ તેણે કયા દેવનું પૂજન
કરવું? ૧ પુરુષને કયા માગે? અપિનાશી સ્વર્ગ
પ્રાપ્ત થાય અને કયા માગે? પરમ કલ્યાણ પ્રાપ્ત
થાય? તેમ જ કયા વિધિ પ્રમાણે દેવનિમિત્ત હવન-
હોમ થઈ શકે અને કયા વિધિ પ્રમાણે પિતૃઓનું
તપ્ત્વ કરી શકાય? ૨ જે પુરુષ સુદ્રઢ થાય છે, તે
કઈ ગતિને પામે છે? મોક્ષનું સ્વરૂપ શું છે અને
સ્વર્ગે ગયેલા પુરુષે કેટલું કર્મ કરવું જોઈએ, જેથી
સ્વર્ગલોકમાંથી બ્રહ્મન થવાય? ૩ વળી દેવોનો પણ
દેવ કોણુ છે? પિતૃઓનો પણ પિતા કોણુ છે અને
તેણું કોઈ બીજું તત્ત્વ છે કે, જે દેવોના દેવ કરતાં
અને પિતૃઓના પિતા કરતાં પણ શ્રેષ્ઠ હોય? હે
પિતામહ! મારા આ પ્રશ્નોનો તમે ઉત્તર આપો. ૪

ભીષ્મે કહ્યું: હે નિર્દોષ રાજા! પ્રશ્નો કેવા
પૂછવા તે તમે જાણો છો અને તમારા પ્રશ્નો ઘણા જ
ગૂઢ છે. હે રાજા! દેવોની કૃપા ન હોય અથવા
શાઓનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન ન હોય, તો કેવળ તકંબુદિ-
થી સેંકડો વર્ષે પણ તમારા પ્રશ્નોનો ઉત્તર ન
આપી શકાય. હે શત્રુકંઠા રાજા! આ આખ્યાન
ઘણું જ ગહન છે, તોપણ મારે તમને કહેવું જ જોઈ
એ. ૫ આ વિષયમાં ઋષિ નારાયણ તથા નરના
સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપ-
વામાં આવે છે. ૬ મારા પિતા પણ મને કહેતા
હતા કે, ‘વિશ્વના આત્મા અને સનાતનસ્વરૂપ
ભગવાન નારાયણ (નર, નારાયણ દરિ અને કૃષ્ણ-
એવી) ચાર મૂર્તિઓ ધારણ કરીને ધર્મના પુત્ર
તરીકે પૃથ્વી પર અવતર્યો હતા. ૭ હે મહારાજા!
પૂર્વે સ્વાયંભુવ મન્વંતરના સમયમાં ન્યાદે મત્ત
સુગ આવેનો હતો, ત્યારે સ્વયંભૂ ધર્મને ત્યાં નર,
નારાયણ, દરિ અને કૃષ્ણ એ નામના ચાર પુત્રો
ઉત્પન્ન થયા હતા. ૮ તેઓમાં અપિનાશી એવા નર

અને નારાયણ બહરિકાશ્રમમાં જઈને સુવર્ણની પેઠે (અજ્ઞાનીઓને) મોહ ઉપજાવનારા શરીરરૂપી ગાહનો આશ્રય કરીને તપશ્ચર્યા કરવા લાગ્યા.^{૧૦} આ શરીરરૂપી ગાહું જે આઠ અવિધાઓરૂપી પેડાં-વાળું છે, પાંચ મહાભૂતોથી યુક્ત છે અને ઉપર ઉપરથી મનને સુંદર લાગે તેવું છે; તેનો આશ્રય કરીને લોકના નાથ અને સર્વના આધ તેઓ બન્ને નર-નારાયણ તપશ્ચર્યા કરી રહ્યા હતા. તે સમયે તેઓનાં શરીર કૃષ્ણ થઈ ગયાં હતાં, જેથી તેઓનું શરીર બહાર પ્રકટ થયેલી નાડીઓથી વ્યાપ દેખાતું હતું.^{૧૧} તેઓનાં તપ અને તેજના પ્રભાવથી દેવતાઓ પણ તેઓની સામે દુઃખેથી જોઈ શકતા હતા. જે પુરુષના પરતે બન્ને દેવો કૃપા કરતા તે પુરુષ જ તેઓનું દર્શન કરવા માટે યોગ્ય થઈ શકતો હતો.^{૧૨} અવશ્ય તે બન્ને દેવોની સંમતિ હશે અને તેથી જ હૃદયમાં અંતર્યામીએ પ્રેરણા કરી હશે; માટે મહાત્મા નારદ મેરુ પર્વતના મહાન શિખર ઉપરથી ઊતરીને ગંધમાદન પર્વત ઉપર આવ્યા અને હે રાજન્! સર્વ લોકમાં વિચરતા વિચરતા સત્ત્વર તે બહરિકાશ્રમના પ્રદેશમાં જઈ પહોંચ્યા. તે વખતે નર-નારાયણ દેવનો આહ્નિક કર્મ કરવાનો સમય હતો. (જેથી તેઓ તે કર્મ કરવામાં શેકાયા હતા.) તે જોઈ નારદને પરમ આશ્ચર્ય થયું કે, 'જે આ સમય જગતના અધિ-પાનરૂપ છે, જેમાં દેવો, અસુરો, ગંધર્વો, કિન્નરો અને મોટા સર્પો સહિત સમગ્ર લોકો નિવાસ કરી રહ્યા છે, વળી પ્રથમ જે એક જ મૂર્તિ હતી, તે જ અહીં ધર્મના કુળમાં ચાર સ્વરૂપે ઉત્પન્ન થઈ છે અને આ ચાર દેવતાઓએ જ આને ધર્મના ઉપર અનુગ્રહ કર્યો છે, કે જેઓનાં નામ નર-નારાયણ, હરિ તથા કૃષ્ણ છે, તેમાં હરિ તથા કૃષ્ણ પણ પૂર્વે કોઈ કારણને લીધે અહીં રહ્યા હતા અને આ સમયે ધાર્મિકોમાં શ્રેષ્ઠ આ નર તથા નારાયણ અહીં તપશ્ચર્યા કરી રહ્યા છે. ખરેખર, આ બન્ને જણા પરમ ધામરૂપ છે, છતાં આવી આહ્નિક ક્રિયાઓ કરવાનું એમને શું પ્રયોજન હશે?'^{૧૩-૧૫} મને પરમ આશ્ચર્ય છે કે, મહાબુદ્ધિમાન આ નર-નારાયણ પ્રાણીમાત્રના પિતા છે, પરમ દૈવતરૂપ છે અને યશસ્વી છે, છતાં તેઓ કયા દેવનું પૂજન

કરતા હશે અને કયા પિતૃઓને તૃપ્ત કરતા હશે? મનમાં આવો વિચાર કરીને દેવર્ષિ નારદ નારાયણ ઉપરની ભક્તિને લીધે એકદમ તે બન્ને દેવોની સમીપમાં પ્રકટ થયા.^{૨૦-૨૧} પછી દેવોનું તથા પિતૃઓનું કર્મ બ્યારે સમાપ્ત થયું, ત્યારે તેઓ બન્ને જણાએ નારદ તરફ દિષ્ટિ કરી અને શાસ્ત્રોક્ત વિધિપૂર્વક તેમની પૂજા કરી.^{૨૨} આ રીતે મહા-આશ્ચર્યકારક અને વિધિપૂર્વક પોતાનો અપૂર્વ સત્કાર તેઓએ કર્યો. જેથી અત્યંત પ્રસન્ન થયેલા ભગવાન નારદઋષિ તેઓની પાસે બેઠા.^{૨૩} પછી નારદે મહાદેવ નારાયણ સામે દિષ્ટિ કરીને મનમાં પ્રસન્ન થઈ તેમને નમસ્કાર કર્યો અને આ પ્રમાણે વચન કહેવા માંડ્યું.^{૨૪}

નારદે કહ્યું: વેદોમાં, પુરાણોમાં, વેદનાં અંગોમાં તથા ઉપાંગોમાં તમને અજન્મા, સનાતન, પિતા, માતા અને સર્વોત્તમ અમૃતરૂપે વર્ણવેલા છે.^{૨૫} વળી ભૂતભવિષ્યનું આ સર્વ જગત તમારામાં જ સ્થિતિ કરી રહ્યું છે અને ગૃહસ્થાશ્રમ જેઓનું મૂળ ગણાય છે, તે સર્વ આશ્રમો, પ્રતિદિન અનેક મૂર્તિઓને ધારણ કરનારા તમારું જ પૂજન કરે છે; એટલું જ નહિ પરંતુ તમે સર્વ જગતના પિતા, માતા અને સનાતન શરૂરૂપ છો, છતાં તમે હંમણાં કયા દેવનું પૂજન કરી રહ્યા છો અને કયા પિતૃને તૃપ્ત કરી રહ્યા છો, તે અમે સમજી શકતા નથી.^{૨૬-૨૭}

શ્રીભગવાને કહ્યું: હે બ્રહ્મન્! તે આ જે પ્રશ્ન પૂછ્યો છે, તેનો ઉત્તર ખરેખર કહેવાને માટે અયોગ્ય છે; કેમ કે તે પ્રશ્ન અમારા શુભ ચરિત્ર સાથે સંબંધ ધરાવનારો છે અને સનાતન છે; તોપણ તું ભક્તિમાન છે, તેથી હું તને યથાર્થ રીતે તેનો ઉત્તર આપું છું.^{૨૮} પ્રાણીમાત્રના શરીરમાં સૂક્ષ્મ, જાણવાને માટે અશક્ય, અદૃશ્ય, કૃત્રિય (નિર્વિકાર), અવિનાશી, ઇન્દ્રિયો અને ઇન્દ્રિયોના વિષયોથી રહિત તેમજ સર્વ મહાભૂતોથી ભિન્ન એવું જે તત્ત્વ રહેતું છે. તેમ જ સર્વનો અંતરાત્મા કહેવામાં આવે છે, તેને જ ક્ષેત્ર કહે છે અને તેને જ ત્રિશુભ-તીત પુરુષ કહેવામાં આવે છે.^{૨૯-૩૦} હે શ્રેષ્ઠ બ્રહ્મન્! એ ક્ષેત્ર પુરુષથી ત્રણ શુભમય પ્રકૃતિ ઉત્પન્ન થઈ છે. (તોપણ પુરુષના કૃત્રિયપણામાં અધવા

નિર્વિકારપણુમાં કંઈ પણ હાનિ પહોંચતી નથી; કેમ કે) જે સત્તા (પરમાત્મસત્તા) પોતે અદ્વિત્ય છે અને દ્રશ્ય પદાર્થોમાં (ઘટાદિમાં) સફરૂપે રહે છે, તે જ સત્તા પરિણામધર્મથી રહિત હોવા છતાં સર્વતું ઉપાદાનકારણ અને છે અથોત દોરડીમાં દેખાતો સર્પ કેવળ મિથ્યા જ છે-અજ્ઞાનથી જ દેખાય છે, તેથી જેમ દોરડીમાં કોઈ બતનો વિકાર નથી તેમ બ્રહ્મમાં દેખાતું જગત કેવળ મિથ્યા જ છે-અજ્ઞાનથી જ દેખાય છે, તેથી બ્રહ્મના કૃતસ્થ-પણુમાં કોઈ બતની હાનિ પહોંચતી નથી. બ્રહ્મ તો સદા અપરિણામી છે-નિર્વિકાર છે.^{૩૧} તારે* બહુલું કે, તે નિષ્કળ ચૈતન્ય જ અમારા બનેતું મૂળ કારણ છે અને સત્ તથા અસત્ સર્વ વસ્તુનો જેમાં અંતર્ભાવ થાય છે, તે પરમ ચૈતન્યસ્વરૂપ આનંદાત્માતું જ અમે પૂજન કરીએ છીએ; એટલું જ નહિ પણ દેવ તથા પિતૃનાં સર્વ કર્મમાં તે પરમાત્માની જ અમે ભાવના કરીએ છીએ;^{૩૨} કારણ કે હે બ્રાહ્મણ! તેનાથી બીજે કોઈ પિતા નથી અને તેનાથી બીજે કોઈ દેવ નથી. વળી તે એકને જ આપણા સર્વનો આત્મા બહુવો અને તે સર્વાત્માતું જ અમે પૂજન કરીએ છીએ.^{૩૩} હે બ્રહ્મન! તે પરમાત્માએ જ લોકોત્તર રક્ષણ કરનારી સર્વ મર્યાદાઓ બાંધી છે અને દેવતું તથા પિતૃતું કર્મ સર્વ મનુષ્યે કરવું, એવી તેની પોતાની જ આજ્ઞા છે.^{૩૪} બ્રહ્મા, રુદ્ર, મનુ, હક્ષ, કૃત્ય, ધર્મ, યમ, મરીચિ, અંગિરા, અત્રિ, યુલસ્ત્ય, યુલહ, કતુ, વસિષ્ઠ, પરમેષ્ઠી, સૂર્ય, ચંદ્ર, કર્મ, કાષ (પ્રવેતા) અને વિહીત આ એકવીસ પ્રજાપતિઓ તે પરમાત્માથી ઉત્પન્ન થયા છે અને તેઓ તેમની જ સનાતન મર્યાદાને માન આપે છે.^{૩૫-૩૭} બ્રાહ્મણોમાં ઉત્તમ ગણાતા તે સર્વ પ્રજાપતિઓ દેવનિમિત્ત તથા પિતૃનિમિત્ત કર્મને તે પરમદેવ પાસેથી જ યથાર્થ રીતે બાણીને નિત્ય તેલું અનુદાન કરે છે અને તે આદિ

દેવ દ્વારા પોતાની ઇષ્ટકામનાઓને પામે છે. જે બ્રાહ્મીઓ સ્વર્ગમાં રહેલાં છે, તેઓ પણ પરમાત્માને જ નમસ્કાર કરે છે અને તેમની કૃપાથી જ તેમણે આપેલાં કૃપાવાળી ગતિને પામે છે.^{૩૮,૩૯} શાસ્ત્રોમાં એવો નિશ્ચય કરવામાં આવ્યો છે કે, જેઓ સત્તર* શુભોથી રહિત થયેલા હોય છે, ઉત્તમવળ તથા મલિન-સર્વ કર્મોનો જેઓએ ત્યાગ કર્યો હોય છે અને પંદર કળાઓનો જેઓએ ત્યાગ કરેલો હોય છે, તે પુરુષો 'સુક્ત' કહેવાય છે.^{૪૦} હે બ્રહ્મન! જે સર્વ શુભોથી સુક્ત છે અને નિર્શુલ્ય પણ છે, તે ક્ષેત્રજ જ સુક્ત પુરુષોની ગતિરૂપ છે.^{૪૧} આ ક્ષેત્રજનાં જ્ઞાનયોગ દ્વારા દર્શન થઈ શકે છે અને અમે બન્ને જણા તે ક્ષેત્રજમાંથી જ નીકળ્યા છીએ, એમ બહુને તે સનાતન આત્માતું પૂજન કરીએ છીએ. સર્વ વેદો, આશ્રમો અને ભિન્ન ભિન્ન મતોનો આશ્રય કરનારા સર્વ મનુષ્યો તે પરમાત્માતું જ ભક્તિપૂર્વક પૂજન કરે છે અને પરમાત્મા સત્ત્વર તેઓને શુભ ગતિ આપે છે.^{૪૨,૪૩} પરંતુ જે પુરુષો તે પરમદેવની જ જગતમાં સર્વજ્ઞ ભાવના કરે છે અને કેવળ તેમની જ અનન્યભાવથી ભક્તિ કરે છે, તે પુરુષોની બીજાઓના કરતાં અધિક કૃપા એ જ મળે છે કે, તેઓ પરમાત્મામાં જ પ્રવેશ કરે છે-તે સ્વરૂપ જ બની રહે છે.^{૪૪} હે બ્રાહ્મણ! નારદ! અમારા ઉપર તને ભક્તિ છે અને પ્રેમ છે, જેથી આ શુદ્ધ જ્ઞાન મેં તને કહ્યું છે અને અમારા ઉપરની ભક્તિથી તું તે શ્રવણ કરી શક્યો છે.^{૪૫}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં 'સર્વના કરતાં ઉત્તમ દેવ કાણ'

નામનો અધ્યાય ૩૩૪માં સમાપ્ત.

અધ્યાય ૩૩૫મો

શ્વેતદ્વીપવર્ણન અને પંચ

પાહાત્મ્ય

॥ મોક્ષ ઉત્તમ ॥

સ એવમુક્તો હિ નાંવં

પૂરુષેણ ॥ જગદ વાક્યં

લોકહિતાધિવાસમ્ ॥ ૧ ॥

બીજે કહ્યું છે કે

શ્રેષ્ઠ નારદને પુરુષોમાં

x પાંચ પ્રાણ, મન, શુ

* તાર્પણ, કે, અહીં કહેવામાં આવ્યું છે કે, 'તસ્માદવ્યકમુલ્લેખ' પુરુષથી પ્રકૃતિ ઉત્પન્ન થઈ, પણ પ્રકૃતિની તે ઉત્પત્તિ કેવળ કલ્પિત જ સમજવી; કેમ કે પુરુષથી 'મિત્ર' એવો પ્રકૃતિ નામનો કોઈ પદાર્થ જ નથી. જેથી પુરુષથી પ્રકૃતિ ઉત્પન્ન થતી જ નથી અને તેને લીધે જ પુરુષનું નિર્વિકારપણું અચળ રહે છે.

કહું, એટલે લોકોનું હિત કરવા માટે પૃથ્વી પર નિવાસ કરનારા નારાયણને નારદે આજ્ઞાવાક્ય કહ્યું.^૧

નારદે કહ્યું : તમે સ્વયંભૂ છો, છતાં જેને માટે તમે ધર્મને ત્યાં ચાર સ્વરૂપે અવતાર લીધો છે, તે લોકોનું હિત કરવારૂપ કાર્ય તમે સિદ્ધ કરો. હું તમારી આધમૂર્તિનાં દર્શન કરવા માટે હમણાં શ્વેતદ્રીપમાં જઈ છું.^૨ હે લોકના નાય ! હું નિત્ય શુરઓની પૂજા કરું છું, મેં બીજાની શુદ્ધ વાત કદી પ્રકટ કરી નથી, વેદોનું અધ્યયન સારી રીતે કર્યું છે, તપશ્ચરણ કર્યું છે, અસત્ય ભાષણ કદી કર્યું નથી, શાસ્ત્રમાં કદા પ્રમાણે વર્તીને હાથ, પગ, ઉદર અને ઉપરથ એ ચારે ઇન્દ્રિયોનો મેં સંયમ કર્યો છે, શત્રુ તથા મિત્ર ઉપર પણ મને સમાન ભાવ છે, આદિ દેવનું મેં શરણ લીધું છે અને અનન્યભાવથી તેમની હું ભક્તિ કરું છે,^૩ આવા વિશેષ શુભોને લીધે મારું અંતઃકરણ શુદ્ધ થયેલું છે, છતાં હું અનંત જોવા તે ઇશ્વરનાં દર્શન કેમ ન કરું ?

નારદનાં એ વચન સાંભળીને સનાતન ધર્મનું રક્ષણ કરનારા નારાયણે ‘બહુ સારું, તારી ઇચ્છા હોય તો જા.’ એમ તેને કહીને શાઓક્ત વિધિ પ્રમાણે તેનું પૂજન કર્યું અને શ્વેતદ્રીપમાં જવાની આજ્ઞા આપી. બ્રહ્મદેવના પુત્ર નારદ પણ તે પુરાણ-રૂપિનું પૂજન કરીને એકાએક આકાશમાર્ગે જઈયા અને યોગબળના પ્રભાવથી મેરુ પર્વત ઉપર જઈ પહોંચ્યા. ત્યાં ગયા પછી તે નારદમુનિ મેરુપર્વત ના કેઈ એકાંત શિખર ઉપર એક સુહૃત જેટલા સમય સુધી બેઠા.^{૪-૭} તે પછી તેમણે ઉત્તર તથા પશ્ચિમના મધ્યભાગમાં (વાયવ્ય કોણમાં) જેવી દિશા કરી, કે તુરત જ અતિ અદ્ભુત દેખાવનો પૂર્વોક્ત શ્વેતદ્રીપ તેમના જોવામાં આવ્યો. એ શ્વેતદ્રીપ ક્ષીરસમુદ્રની ઉત્તર દિશામાં આવેલો છે, તેનું નામ જગતમાં પ્રસિદ્ધ છે, તેનો વિસ્તાર ઘણો મોટો છે અને વિકાનો કહે છે કે, મેરુ પર્વતથી બત્રીસ હજાર ચોજન જેટલો તે દૂર છે. ત્યાં વસનારા મનુષ્યો સ્થળદેહ ઉપરની આસક્તિથી રહિત છે. શબ્દાદિ વિષયલોગથી દૂર રહેનારા છે, અનેક પ્રકારની ચેષ્ટાઓથી રહિત છે અને પરમાત્માનું જ નિત્ય ધ્યાન કરનારા છે.^૮ વળી તેઓ શરીરે શ્વેત છે અર્થાત

શુદ્ધ સત્ત્વગુણી છે, બધાય પુરુષો છે, સર્વ પાપોથી રહિત છે, પાપી મનુષ્યોનાં નેત્રોને આંજી નાખે તેવા તેજસ્વી છે, તેઓનાં હાડકાં અને શરીરો વજનના જેવાં મજબૂત છે, માન તથા અપમાનને તેઓ સમાન માને છે, તેઓનાં ગાત્રો અને રૂપ દિવ્ય છે અને તેઓ સર્વે યોગપ્રભાવના બળથી યુક્ત છે.^{૧૦} વળી તેઓની ડોક માંસરહિત હોવાથી તેઓનાં મસ્તકની આકૃતિ છત્રના જેવી જણાય છે, તેઓના શબ્દ મેઘમંડળના જેવા ગંભીર છે, તેઓના વૃષણ, ખભા તથા કેડોના મધ્યભાગ અત્યંત પુષ્ટ નથી, તેઓના પગ કમળની પાંખડી જેવા લાલ છે, તેઓને સાઠ ફાંત છે અને આઠ ઉભાવળ દાઢો છે. વળી ત્યાંના મનુષ્યો પોતાની જિહ્વાઓ વડે જગતનો ગ્રાસ કરનારા અને સૂર્ય વડે સ્કુટ થનારા મહાન કાળને (દ્વધપાકની પેઠે) ચાટી જાય છે અર્થાત તેઓ કાળનું પણ ભક્ષણ કરી જાય છે; કારણ કે તે સર્વ લોકો જગતને ઉત્પન્ન કરનારા અને વેદો, ધર્મો, શાંત મુનિઓ તથા દેવોના પણ સદા દેવ પરમાત્માને, માતા જેમ સૂતિકાગૃહમાં રહેલા પોતાના પુત્રને પ્રત્યક્ષ જુએ છે તેમ પોતાના હૃદયમાં પ્રત્યક્ષ જુએ છે.^{૧૧-૧૨}

સુધિષ્ટિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! શ્વેતદ્રીપના મનુષ્યો સ્થળદેહના સંગથી, શબ્દાદિ વિષયલોગથી અને સર્વ ચેષ્ટાઓથી રહિત કેમ છે ? વળી તેઓ પરમાત્માનું નિત્ય ધ્યાન કરનારા અને બધાય પુરુષ-ભક્તિના કેમ છે ? તેમ જ તેઓ કેવા પ્રકારની ઉત્તમ ગતિને પ્રાપ્ત થાય છે ?^{૧૩} હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ ! આ જગતમાં જેઓ યુક્તકથાને પામેલા હોય છે, તેઓનામાં જે લક્ષણ જોવામાં આવે છે, તે જ લક્ષણ શ્વેતદ્રીપમાં વસનારા મનુષ્યોમાં શા માટે હોય છે ?^{૧૪} એ વિષે મને સંશય થયો છે અને પરમ આશ્ચર્ય થયું છે, માટે મારા સંશયને તમે દૂર કરો; કેમ કે તમે સર્વ પ્રકારની કથાઓ જાણો છો અને તમારો અમને આશ્રય છે.^{૧૫}

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજા ! આ કથા જે મારે તમને કહેવાની છે, તે ઘણી વિસ્તારવાળી છે, મેં મારા પિતા પાસેથી સાંભળી છે અને સર્વ કથાઓના સારરૂપ છે.^{૧૬} પૂર્વે ઉપરિચર નામનો એક રાજા હતો. તે આખી પૃથ્વીનો અધિપતિ

નિર્વિકારપણામાં કંઈ પણ હાનિ પહોંચતી નથી; કેમ કે) જે સત્તા (પરમાત્મસત્તા) પોતે અદ્વય છે અને દ્રવ્ય પદાર્થોમાં (ઘટાદિમાં) સફરૂપે રહે છે, તે જ સત્તા પરિણામધર્મથી રહિત હોવા છતાં સર્વતું ઉપાદાનકારણ અને છે અર્થાત્ દોરડીમાં દેખાતો સર્પ કેવળ મિથ્યા જ છે-અજ્ઞાનથી જ દેખાય છે, તેથી જેમ દોરડીમાં કોઈ બતનો વિકાર નથી તેમ બ્રહ્મમાં દેખાતું જગત કેવળ મિથ્યા જ છે-અજ્ઞાનથી જ દેખાય છે, તેથી બ્રહ્મના કૃતસ્થ-પણામાં કોઈ જાતની હાનિ પહોંચતી નથી. બ્રહ્મ તો સદા અપરિણામી છે-નિર્વિકાર છે.^{૩૧} તારે* બાણુડું કે, તે નિષ્કળ ચૈતન્ય જ અમારા બનેતું મૂળ કારણ છે અને સત્ તથા અસત્ સર્વ વસ્તુનો જેમાં અંતર્ભાવ થાય છે, તે પરમ ચૈતન્યસ્વરૂપ આનંદાત્માનું જ અમે પૂજન કરીએ છીએ; એટલું જ નહિ પણ દેવ તથા પિતૃનાં સર્વ કર્મમાં તે પરમાત્માની જ અમે ભાવના કરીએ છીએ;^{૩૨} કારણ કે હે બ્રાહ્મણ! તેનાથી બીજે કોઈ પિતા નથી અને તેનાથી બીજે કોઈ દેવ નથી. વળી તે એકને જ આપણા સર્વનો આત્મા બાણુવો અને તે સર્વાત્માનું જ અમે પૂજન કરીએ છીએ.^{૩૩} હે બ્રહ્મન! તે પરમાત્માએ જ લોકોનું રક્ષણ કરનારી સર્વ મર્યાદાઓ બાંધી છે અને દેવતું તથા પિતૃનું કર્મ સર્વ મનુષ્યે કરવું, એવી તેની પોતાની જ આજ્ઞા છે.^{૩૪} બ્રહ્મા, રુદ્ર, મનુ, હર, જુથ, ધર્મ, યમ, મરીચિ, અંગિરા, અન્નિ, પુલસ્ત્ય, પુલહ, કતુ, વસિષ્ઠ, પરમેષ્ઠી, સૂર્ય, ચંદ્ર, કદમ્બ, કોધ (પ્રચેતા) અને વિક્રીત આ એકવીસ પ્રજાપતિઓ તે પરમાત્માથી ઉત્પન્ન થયા છે અને તેઓ તેમની જ સનાતન મર્યાદાને માન આપે છે.^{૩૫-૩૭} બ્રાહ્મણોમાં ઉત્તમ ગણાતા તે સર્વ પ્રજાપતિઓ દેવનિમિત્ત તથા પિતૃનિમિત્ત કર્મને તે પરમદેવ પાસેથી જ યથાર્થ રીતે બાણીને નિત્ય તેનું અનુષ્ઠાન કરે છે અને તે આદિ

* તાત્પર્ય, કે, અહીં કહેવામાં આવ્યું છે કે, ‘તસ્માદવ્યક્તમુલ્લેખં’ પુરુષથી પ્રકૃતિ ઉત્પન્ન થઈ, પણ પ્રકૃતિની તે ઉત્પત્તિ કેવળ કલ્પિત જ સમજવી; કેમ કે પુરુષથી ભિન્ન એવો પ્રકૃતિ નામનો કોઈ પદાર્થ જ નથી. નથી પુરુષથી પ્રકૃતિ ઉત્પન્ન થતી જ નથી અને તેને લીધે જ પુરુષનું નિર્વિકારપણું અચળ રહે છે.

દેવ દ્વારા પોતાની ઇષ્ટકામનાઓને પામે છે. જે પ્રાણીઓ સ્વર્ગમાં રહેલાં છે, તેઓ પણ પરમાત્માને જ નમસ્કાર કરે છે અને તેમની કૃપાથી જ તેમણે આપેલાં ફળવાળી ગતિને પામે છે.^{૩૮-૩૯} શાસ્ત્રોમાં એવો નિશ્ચય કરવામાં આવ્યો છે કે, જેઓ સત્તર^{૪૦} શુભોદી રહિત થયેલા હોય છે, ઉન્નવળ તથા મલિન-સર્વ કર્મોના જેઓએ ત્યાગ કર્યો હોય છે અને પંદર કળાઓનો જેઓએ ત્યાગ કરેલો હોય છે, તે પુરુષો ‘યુક્ત’ કહેવાય છે.^{૪૦} હે બ્રહ્મન! જે સર્વ શુભોદી યુક્ત છે અને નિશુલ્બ પણ છે, તે ક્ષેત્રજ જ યુક્ત પુરુષોની ગતિરૂપ છે.^{૪૧} આ ક્ષેત્રજનાં જ્ઞાનયોગ દ્વારા દર્શન થઈ શકે છે અને અમે બસે જણા તે ક્ષેત્રજમાંથી જ નીકળ્યા છીએ, એમ બાણીને તે સનાતન આત્માનું પૂજન કરીએ છીએ. સર્વ વેદો, આશ્રમો અને ભિન્ન ભિન્ન મતોનો આશ્રય કરનારા સર્વ મનુષ્યો તે પરમાત્માનું જ ભક્તિપૂર્વક પૂજન કરે છે અને પરમાત્મા સત્વર તેઓને શુભ ગતિ આપે છે.^{૪૨-૪૩} પરંતુ જે પુરુષો તે પરમદેવની જ જગતમાં સર્વજ્ઞ ભાવના કરે છે અને કેવળ તેમની જ અનન્યભાવથી ભક્તિ કરે છે, તે પુરુષોને બીજાઓના કરતાં અધિક ફળ એ જ મળે છે કે, તેઓ પરમાત્મામાં જ પ્રવેશ કરે છે-તે સ્વરૂપ જ બની રહે છે.^{૪૪} હે બ્રહ્મણિ નારદ! અમારા ઉપર તને ભક્તિ છે અને પ્રેમ છે, જેથી આ શુભ-જ્ઞાન મેં તને કહ્યું છે અને અમારા ઉપરની ભક્તિથી તું તે શ્રવણ કરી શક્યો છે.^{૪૫}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં ‘સર્વના કરતાં ઉત્તમ દેવ કોણ’ નામનો અધ્યાય ૩૩૪ મો સમાપ્ત.

અધ્યાય ૩૩૫ મો

શ્વેતદ્વીપવર્ણન અને પચરાત્રમાહાત્મ્ય

॥ મીચ ઉવાચ ॥

સ એવમુક્તો દ્વિપદાં વરિષ્ઠો ॥ નારાયણેનોત્તમ પૂરુષે ॥ જગદ વાક્યં દ્વિપદાં વરિષ્ઠમ્ ॥ નારાયણં લોકહિતાધિવાસમ્ ॥ ૧ ॥

બીજે કહ્યું: હે યુધિષ્ઠિરાજા! મનુષ્યોમાં શ્રેષ્ઠ નારદને પુરુષોમાં ઉત્તમ નારાયણે એ પ્રમાણે

× પાંચ પ્રાણ, મન, બુદ્ધિ અને દશ ઈન્દ્રિયો.

કહ્યું, એટલે લોકોનું હિત કરવા માટે પૃથ્વી પર નિવાસ કરનારા નારાયણને નારદે આર્જુન વાક્ય કહ્યું.^૧

નારદે કહ્યું: તમે સ્વયંભૂ છો, છતાં જેને માટે તમે ધર્મને ત્યાં આર સ્વરૂપે અવતાર લીધો છે, તે લોકોનું હિત કરવારૂપ કાર્ય તમે સિદ્ધ કરો. હું તમારી આધર્મીતાનાં દર્શન કરવા માટે હમણાં શ્વેતદ્રીપમાં જાઉં છું.^૨ હે લોકના નાથ! હું નિત્ય શુરુઓની પૂજા કરું છું, મેં બીજાની શુદ્ધ વાત કદી પ્રકટ કરી નથી, વેદોનું અધ્યયન સારી રીતે કર્યું છે, તપશ્ચરણ કર્યું છે, અસત્ય ભાષણ કદી કર્યું નથી, શાસ્ત્રમાં કદા પ્રમાણે વર્તીને હાય, પગ, ઉદર અને ઉપસ્થ એ ચારે ઇન્દ્રિયોના મેં સંયમ કર્યો છે, શત્રુ તથા મિત્ર ઉપર પણ મને સમાન ભાવ છે, આદિ દેવનું મેં શરણ લીધું છે અને અનન્યભાવથી તેમની હું ભક્તિ કરું છે.^૩ આવા વિશેષ શુભોને લીધે મારું અંતઃકરણ શુદ્ધ થયેલું છે, છતાં હું અનંત એવા તે ઇન્દ્રિયનાં દર્શન કેમ ન કરું?

નારદનાં એ વચન સાંભળીને સનાતન ધર્મનું રક્ષણ કરનારા નારાયણે ‘બહુ સારું, તારી ઇચ્છા હોય તો જા.’ એમ તેને કહીને શાસ્ત્રોક્ત વિધિ પ્રમાણે તેનું પૂજન કર્યું અને શ્વેતદ્રીપમાં જવાની આજ્ઞા આપી. બ્રહ્મદેવના પુત્ર નારદ પણ તે પુરાણ-શ્રવિનું પૂજન કરીને એકાએક આકાશમાર્ગે ઊડ્યા અને યોગબળના પ્રભાવથી મેરુ પર્વત ઉપર જઈ પહોંચ્યા. ત્યાં ગયા પછી તે નારદમુનિ મેરુપર્વત ના કોઈ એકાંત શિખર ઉપર એક મુહૂર્ત જેટલા સમય સુધી બેઠા.^{૪-૭} તે પછી તેમણે ઉત્તર તથા પશ્ચિમના મધ્યભાગમાં (વાયવ્ય કોણમાં) જેવી દિશા કરી, કે તુરત જ અતિ અદ્ભુત દેખાવનો પૂર્વોક્ત શ્વેતદ્રીપ તેમનાં જોવામાં આવ્યો. એ શ્વેતદ્રીપ ક્ષીરસમુદ્રની ઉત્તર દિશામાં આવેલો છે, તેનું નામ જગતમાં પ્રસિદ્ધ છે, તેનો વિસ્તાર ઘણો મોટો છે અને વિદ્વાનો કહે છે કે, મેરુ પર્વતથી જત્રીસ હજાર યોજન જેટલો તે દૂર છે. ત્યાં વસનારા મનુષ્યો સ્થૂળદેહ ઉપરની આસક્તિથી રહિત છે. શબ્દાદિ વિષયલોગથી દૂર રહેનારા છે, અનેક પ્રકારની ચેષ્ટાઓથી રહિત છે અને પરમાત્માનું જ નિત્ય ધ્યાન કરનારા છે.^{૮-૯} વળી તેઓ શરીરે શ્વેત છે અર્થાત

શુદ્ધ સત્ત્વશુદ્ધી છે, બધાય પુરુષો છે, સર્વ પાપોથી રહિત છે, પાપી મનુષ્યોનાં નેત્રોને આંજી નાખે તેવા તેજસ્વી છે, તેઓનાં હાડકાં અને શરીરો વજનના જેવાં મજબૂત છે, માન તથા અપમાનને તેઓ સમાન માને છે, તેઓનાં ગાત્રો અને રૂપ દિવ્ય છે અને તેઓ સર્વે યોગપ્રભાવના બળથી યુક્ત છે.^{૧૦} વળી તેઓની ઠોક માંસરહિત હોવાથી તેઓનાં મસ્તકની આકૃતિ છત્રના જેવી જણાય છે, તેઓના શબ્દ મેઘમંડળના જેવા ગંભીર છે, તેઓના વૃષણ, ખભા તથા હેડનો મધ્યભાગ અત્યંત પુષ્ટ નથી, તેઓના પગ કમળની પાંખડી જેવા લાલ છે, તેઓને સાઠ હાંત છે અને આઠ ઉત્તમવળ દાંડો છે. વળી ત્યાંના મનુષ્યો પોતાની જિહ્વાઓ વડે જગતનો આસ કરનારા અને સૂર્ય વડે સ્ફુટ થનારા મહાન કાળને (રૂપપાકની પેઠે) ચાટી જાય છે અર્થાત તેઓ કાળનું પણ ભક્ષણ કરી જાય છે; કારણ કે તે સર્વ લોકો જગતને ઉત્પન્ન કરનારા અને વેદો, ધર્મો, શાંત મુનિઓ તથા દેવોના પણ સ્થા દેવ પરમાત્માને, માતા જેમ સૂતિકાગૃહમાં રહેલા પોતાના પુત્રને પ્રત્યક્ષ જુએ છે તેમ પોતાના હૃદયમાં પ્રત્યક્ષ જુએ છે.^{૧૧-૧૨}

મુદિષ્ટિરે પૂછ્યું: હે પિતામહ! શ્વેતદ્રીપના મનુષ્યો સ્થૂળદેહના સંગથી, શબ્દાદિ વિષયલોગથી અને સર્વ ચેષ્ટાઓથી રહિત કેમ છે? વળી તેઓ પરમાત્માનું નિત્ય ધ્યાન કરનારા અને બધાય પુરુષ-જાતિના કેમ છે? તેમ જ તેઓ કેવા પ્રકારની ઉત્તમ ગતિને પ્રાપ્ત થાય છે?^{૧૩} હે ભરતશ્રેષ્ઠ પિતામહ! આ જગતમાં જેઓ મુક્તદશાને પામેલા હોય છે, તેઓનામાં જે લક્ષણો જોવામાં આવે છે, તે જ લક્ષણો શ્વેતદ્રીપમાં વસનારા મનુષ્યોમાં શા માટે હોય છે?^{૧૪} એ વિષે મને સંશય થયો છે અને પરમ આશ્ચર્ય થયું છે, માટે મારા સંશયને તમે દૂર કરો; કેમ કે તમે સર્વ પ્રકારની કથાઓ જાણો છો અને તમારો અમને આશ્રય છે.^{૧૫}

લીંબે કહ્યું: હે રાજન્! આ કથા જે મારે તમને કહેવાની છે, તે ઘણી વિસ્તારવાળી છે, મેં મારા પિતા પાસેથી સાંભળી છે અને ‘સર્વ કથાઓના સારરૂપ છે.’^{૧૬} પૂર્વે ઉપરિચર નામનો એક રાજા હતો. તે આખી પૃથ્વીનો અધિપતિ

હતો. ઇંદ્રને ભિન્ન હતો અને નારાયણ-હરિને તે ભક્ત હતો. વળી તે રાજા પરમ ધાર્મિક હતો, નિત્ય પ્રમાદ રાખ્યા વિના પિતાની ભક્તિ કરતો હતો અને પૂર્વે નારાયણ પાસેથી વર મેળવીને તેણે ચક્રવર્તીપણું પ્રાપ્ત કર્યું હતું;^{૧૮} પંચરાત્રનામનો વિધિ કે જે પૂર્વે સૂર્યના મુખમાંથી નીકળ્યો છે, તેનો આશ્રય કરીને તે રાજા નારાયણનું પૂજન કરતો હતો અને નારાયણનું પૂજન કરતાં બાકી રહેલા પૂજનસાહિત્યથી પિતૃઓનું પૂજન કરતો હતો. એ રીતે પિતૃઓનું પૂજન કર્યા પછી બાકી રહેલા સાહિત્યથી બ્રાહ્મણોને તથા પોતાના આશ્રિતોને તે જમાવતો હતો અને બ્રાહ્મણોના જગ્યા પછી અવશેષ રહેલા અન્નનું પોતે ભોજન કરતો હતો. તે રાજા નિત્ય સત્ય ભાષણ બોલતો હતો, પ્રાણી-માત્ર તરફ અહિંસક વૃત્તિ ધારણ કરતો હતો અને દેવના દેવ, આદિ, મધ્ય તથા અંતરહિત, લોકના સ્વપ્ના અને અવિનાશી દેવ નારાયણની અનન્ય ભાવથી ભક્તિ કરતો હતો.^{૧૯-૨૧} શત્રુઓનો નાશ કરનાર તે રાજા નારાયણનો પરમ ભક્ત હતો, તેથી દેવોના રાજા ઇંદ્રે પોતે પોતાની શય્યામાંથી તથા આસનમાંથી અર્ધભાગ તેને આપ્યો હતો.^{૨૨} પોતાનું ધન, સ્ત્રી અને વાહન વગેરે સર્વ પરિવાર ભગવાન નારાયણનો છે, એમ સમજીને તે સર્વ વસ્તુ ભગવાન નારાયણને જ તે અર્પણ કરતો હતો.^{૨૩} હે રાજા! કાચ, નૈમિત્તિક વગેરે સર્વ યજ્ઞની ઉત્તમ ક્રિયાઓ, પંચરાત્ર વિધિને અનુસરીને જ નિત્ય એકાગ્રચિત્તે તે કરતો હતો. તે મહાત્માને ઘેર પંચરાત્રને જાણનારા મુખ્ય મુખ્ય બ્રાહ્મણો ભગવાનને અર્પણ કરેલા નૈવેદ્યનો તથા ઉત્તમ પ્રકારના ભોજનનો ઉપભોગ કરતા હતા.^{૨૪} શત્રુઓનો સંહાર કરનાર તે રાજા ધર્મોત્સાર રાજ્યનું પાલન કરતો હતો, એમ જ ન હતું, પણ અસત્ય વાણી બોલતો ન હતો, તેનું મન કદી દુષ્ટ થયું ન હતું અને એક આણુ જેટલું શારીરિક પાપ પણ તેણે કર્યું ન હતું.^{૨૫}

હે યુધિષ્ઠિરાજા! જે સપ્તર્ષિઓ 'ચિત્રશિખંડી' એવા નામથી પ્રસિદ્ધ છે, તેઓએ જ પોતે એક નિશ્ચયના થઈને પંચરાત્રનામનું ઉત્તમ શાસ્ત્ર કહ્યું છે. (જે શાસ્ત્રને રાજા ઉપરિચય અનુસરતો

હતો.) તે શાસ્ત્ર ચારે વેદોની તુલના કરે તેવું છે, મહાગિરિ મેરુ ઉપર સ્થાયું છે, તેમાં લોકધર્મનું ઉત્તમ વર્ણન છે અને ચિત્રશિખંડી નામના મરીચિ, અગ્નિ, અગિરા, પુલસ્ત્ય પુલહ, કંતુ અને મહા-તેજસ્વી વસિષ્ઠ આ સાત ઋષિઓના સાત મુખ-માંથી તે નીકળ્યું છે.^{૨૬-૨૮} આ સાત ઋષિઓ મહત્તરવાહિ સાત પ્રકૃતિરૂપ છે અને આઠમા સ્વાયંભુવ મૂળ પ્રકૃતિરૂપ છે. આ આઠ પ્રકૃતિઓ જગતને ધારણ કરી રાખે છે અને એ આઠ પ્રકૃતિઓમાંથી જ પંચરાત્રશાસ્ત્ર નીકળ્યું છે.^{૩૦} જે સપ્તર્ષિઓ મનને એકાગ્ર રાખનારા છે, દમયણને ધારણ કરનારા છે, સંયમ ઉપર પ્રીતિ રાખનારા છે, ભૂત, ભવિષ્ય તથા વર્તમાનને જાણનારા છે અને સત્ય ધર્મમાં પરાયણ રહેનારા છે, તેઓએ 'આ વસ્તુ જ શ્રેયસ્કર છે, આ જ પરબ્રહ્મ છે અને આમાં જ લોકોનું સર્વોત્તમ હિત સમાયેલું છે,' આવો મનમાં વિચાર કર્યા પછી એ પંચરાત્રશાસ્ત્ર રચ્યું છે.^{૩૧-૩૨} તે શાસ્ત્રમાં ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ ચારે પુરુષાર્થોનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, તેમ જ સ્વર્ગ તથા પૃથ્વી ઉપરની સર્વ મર્ચાંદાઓ તેમાં દર્શાવી છે.^{૩૩} પૂર્વોક્ત સપ્તર્ષિઓએ તથા બીજા ઋષિઓએ એકત્ર થઈને હરિ એવા દેવ નારાયણપ્રભુનું આરાધન કર્યું હતું અને દેવતાઓનાં એક હજાર વર્ષ પર્યંત ઉચ્ચ તપ કર્યું હતું,^{૩૪} જેથી નારાયણની આસાને અધીન થઈને દેવી સરસ્વતીએ સર્વ લોકોનું હિત કરવાની ઇચ્છાથી તે સર્વ ઋષિઓના શરીરમાં પ્રવેશ કર્યો હતો.^{૩૫} અને તેના પ્રભાવથી તપસ્વી ઋષિઓએ શબ્દ, અર્થ અને તેના હેતુઓમાં, આદિસર્ગમાં ઉત્પન્ન થયેલી વાણીની સારી રીતે પ્રવૃત્તિ કરી હતી.^{૩૬} સૃષ્ટિના આદિકાળમાં ઝંકાર અને સ્વરોથી પૂલપાત્ર થયેલા તે શાસ્ત્રને ઋષિઓએ જે સ્થળે સંભળાવ્યું હતું, તે સ્થળે દયાળુ ભગવાન પુરુષોત્તમ પ્રસન્ન થઈને અંતર્હિત શરીરે આવ્યા હતા અને અદશ્ય રહીને તે સર્વ ઋષિઓને તેમણે આ પ્રમાણે કહ્યું હતું : 'હે બ્રાહ્મણો! એક લાખ મ્લોકમાં સ્થાયેલું આ પંચરાત્રશાસ્ત્ર ઘણું જ ઉત્તમ છે, તેમાં સમગ્ર લોકોત્તરનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે, તેમાંથી ધર્મની પ્રવૃત્તિ થઈ શકશે, પ્રવૃત્તિ તથા નિવૃત્તિએ

ખત્રે માર્ગમાં આ શાસ્ત્ર પ્રમાણરૂપ થઈ પડશે; તેમ જ આ શાસ્ત્રમાં ચલુવેદ, સંગવેદ, સામવેદ અને અથર્વવેદ એ ચારે વેદોના સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે ૩૭-૪૦ હે વિત્રો ! બ્રહ્મદેવને, કૌંધથી ઉત્પન્ન થયેલા રુદ્રને, પ્રકૃતિરૂપ ગણાતા તમને, સૂર્યને, ચંદ્રને, વાયુને, પૃથ્વીને, જળને, અગ્નિને, સર્વ નક્ષત્રોને તથા બીજાં જે કોઈ જૂતથળદથી કહેવાતાં પ્રાણીઓને મેં મારી કૃપાથી જગતમાં પ્રમાણરૂપ કર્યો છે; તેમ જ પોતપોતાના અધિકાર પ્રમાણે વર્તન કરનારા બ્રહ્મવાદીઓને જેમ પ્રમાણરૂપ ગણવામાં આવે છે, તેમ આ ઉત્તમ શાસ્ત્ર પણ પ્રમાણરૂપ ગણાશે. ૪૧-૪૩ વળી હું પણ આજ્ઞા આપું છું કે, આ શાસ્ત્ર અવશ્ય પ્રમાણરૂપ થશે; એટલું જ નહિ પરંતુ સ્વાયંભુવ મનુ પોતે આ શાસ્ત્રમાંથી જ ધર્મેનુ પ્રવચન કરશે. શુકાચાર્ય અને જૃહસ્પતિ પણ ન્યારે ઉત્પન્ન થશે, ત્યારે તમારી બુદ્ધિથી રચાયેલા આ શાસ્ત્રને અનુસરીને જ ધર્મોનું કથન કરશે. ૪૪-૪૫ હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણો ! સ્વાયંભુવ મનુએ કહેલા ધર્મો અને જૃહસ્પતિ તથા શુકાચાર્યે બનાવેલાં શાસ્ત્રો લોકોમાં ન્યારે પ્રચલિત થશે, ત્યારે તમે રચેલા આ શાસ્ત્રને પ્રબળ પાલન કરનારો વસુ (ઉપરિચર) રાજા જૃહસ્પતિ પાસેથી સંપાદન કરશે. ૪૬-૪૭ તે રાજા ઉત્તમ ભાવનાઓથી ભાવિત હોઈને મારો ભક્ત થશે અને આ શાસ્ત્રને અનુસરીને જ લોકમાં સર્વ ક્રિયાઓ કરશે. ૪૮ આ તમારું શાસ્ત્ર જગતનાં સર્વ શાસ્ત્રોમાં ઉત્તમ ગણાશે; કેમ કે આ શાસ્ત્ર ધર્મ તથા અર્ધને આપનારું છે અને ઉત્તમ રહસ્યરૂપ છે. ૪૯ તમે આ શાસ્ત્રની જગતમાં પ્રવૃત્તિ કરશો, તેથી મોટા જ્ઞાની થશો અને રાજા વસુ રાઘવલક્ષ્મીથી સુકૃત થઈને (સર્વ રાજાઓમાં) મહાન થશે; ૫૦ પરંતુ હું તમને કહું છું કે, રાજા વસુનું મૃત્યુ થશે તે પછી આ સનાતન શાસ્ત્ર જગતમાંથી અંતર્હિત થશે. આ સર્વ મેં તમને કહ્યું. ૫૧

એ પ્રમાણે કહીને ભગવાન પુરુષોત્તમ તે સર્વ ઋષિઓને જવાની આજ્ઞા આપીને કોઈએક દિશામાં અદ્યય થઈ ગયા. ૫૨ પછી લોકના પિતારૂપ અને સર્વલોકોનું હિત તાકનારા તે ઋષિઓએ ધર્મના કારણરૂપ તે સનાતન શાસ્ત્રને જગતમાં

મ. શાં ૪૯

પ્રચાર કર્યો. ૫૩ અને તે પછી પ્રથમયુગના આરંભ-સમયે અગિરાના પુત્ર જૃહસ્પતિ ન્યારે ઉત્પન્ન થયા, ત્યારે અંગ તથા ઉપનિષદ અહિત તે શાસ્ત્રનું જૃહસ્પતિને અધ્યયન કરાવી, તે ઋષિઓ તપ કરવાનો નિશ્ચય કરી કોઈ ઇંદ્ર પ્રદેશમાં વાદ્યા ગયા. ખરેખર, તે ઋષિઓ સર્વ લોકને ધારણ કરનારા હતા અને સર્વ મનુષ્યને ધર્મમાં પ્રવૃત્ત કરનારા હતા. ૫૪-૫૫

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્મપ્રશાસન-પર્વમાં 'ચેતદ્વીપવર્ણન અને પંચરાત્રમાહાત્મ્ય' નામનો

અધ્યાય ૩૩૬ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૩૬ મો

નારાયણમાહાત્મ્ય

॥ શીષ્ય ઉવાચ ॥

તતોજીવિતે મહાકલ્પે ઉત્પન્નેઽગિરસઃ સુતે ।

વર્ષુર્નિર્ણૂતા દેવા જાતે દેવપુરોહિતે ॥ ૧ ॥

શીષ્યે કહ્યું : એ રીતે મહાકલ્પ વીતી ગયા પછી દેવોના પુરોહિત અગિરાના પુત્ર જૃહસ્પતિ ન્યારે ઉત્પન્ન થયા, ત્યારે દેવોને આનંદ થયો. ૧ કેમ કે હે રાજા ! 'સૂક્ત, બ્રહ્મ અને મહત્' એ ત્રણે શબ્દો મહાનના જ પર્ચાય છે અને વિદ્વાન જૃહસ્પતિ સર્વ પ્રકારના મહાન ગુણોથી સુકૃત હતા. ૨ રાજા ઉપરિચર કે જેનું બીજું નામ 'વસુ' હતું તે જૃહસ્પતિનો મુખ્ય શિષ્ય હતો અને તે સમયે સમર્પિતોએ રચેલા પંચરાત્રશાસ્ત્રને તોણે જ (જૃહસ્પતિ પાસેથી) સારી રીતે અભ્યાસ કર્યો હતો. ૩ રાજા વસુ દેવી વિધિનું આચરણ કરીને અત્યંત શુદ્ધ હૃદયનો થયો હતો, જેથી ઇંદ્ર જેમ સ્વર્ગનું રક્ષણ કરે છે, તેમ તે રાજા પૃથ્વીનું રક્ષણ કરતો હતો. ૪ તે મહાત્મા રાજાએ અશ્વમેધ નામનો એક મહાન યજ્ઞ કર્યો હતો. તે યજ્ઞમાં ઉપાધ્યાય જૃહસ્પતિ હોતા થયા હતા, પ્રબળપતિના પુત્ર એક્રત, દ્વિત અને ત્રિત નામના ત્રણ મહર્ષિઓ 'સદસ્ય' થયા હતા અને ધનુષ, રેવ્ય, અર્વાવસુ, પરાવસુ, સેધાતિથિ, તાંડ્ય, શાંતિ, વેદશિરા, શાદિહોત્રના પિતા કપિલ, કક, વૈશંપાયનના પૂર્વજ તૈત્તિરિ, કણ્વ અને દેવહોત્ર આ તેર ઋષિઓ તથા પૂર્વોક્ત ત્રણ મહર્ષિઓ એમ એકંદર સોળ ઋષિઓ તે યજ્ઞમાં સદસ્ય થયા હતા.

એ મહાયજ્ઞમાં સર્વ પ્રકારનાં સાહિત્યો તૈયાર રાખવામાં આવ્યાં હતાં. રાત્ર વસુ અહિંસક હતો, પવિત્ર હતો, ઉદાર હતો અને ક્ષેત્રજ્ઞો ત્યાગ કરીને કર્મો કરવામાં પ્રશંસાપાત્ર થયો હતો, તેથી એ યજ્ઞમાં પશુનો વધ કરવામાં આવ્યો ન હતો. માત્ર અરણ્યમાં ઉત્પન્ન થયેલા ક્ષીણભૂલાદિકથી જ તે યજ્ઞમાં દેવોને ભાગો આપવાનું નક્કી કરવામાં આવ્યું હતું.^{૧૧} તે ઉપરથી દેવના દેવ ભગવાન પુરાણપુરુષ તે રાત્ર પર પ્રસન્ન થયા. તેમણે બીજાઓની દૃષ્ટિથી અદૃશ્ય રહીને વસુરાજને પ્રત્યક્ષ દર્શન દીધાં;^{૧૨} એટલું જ નહિ પણ પોતાના ભાગના પુરોહિતને પોતે સૂધીને અહિંસક કયો. આ રીતે દેવ હરિએ પોતાનો ભાગ હરી લીધો, તેજોઈ બૃહસ્પતિ ક્રોધાયમાન થઈ ગયા. તેમણે મોટા વેગથી સરવો ઉગામીને આકાશમાં ફેંક્યો અને ક્રોધને લીધે તેમનાં નેત્રમાંથી અશ્રુધારા ઝરવા લાગી.^{૧૩} પછી રાત્ર ઉપરિચરને તેમણે કહ્યું કે, ‘મેં અહીં જે યજ્ઞભાગ તૈયાર રાખ્યો હતો, તેને દેવે પોતે મારી પ્રત્યક્ષ આવીને જ લઈ જવો જોઈએ, એમાં કંઈ સંશય નથી.’^{૧૪}

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું: યજ્ઞમાં તૈયાર કરવામાં આવેલા પોતાના ભાગોને દેવો પ્રત્યક્ષ આવીને લઈ જાય છે, છતાં વ્યાપક હરિએ બૃહસ્પતિની સમક્ષ આવીને યજ્ઞભાગ શા માટે લીધો ન હતો?^{૧૫}

ભીષમે કહ્યું: મુનિ બૃહસ્પતિ એ પ્રમાણે કોષે ભરાયા એટલે મહારાત્ર વસુએ તથા સર્વ સદસ્યોએ તેમને શાંત પાડવા માંડ્યા.^{૧૬} તેઓએ શાંતિ-પૂર્વક કહેવા માંડ્યું કે, ‘આ પ્રમાણે ક્રોધ કરવો તે તમને યોગ્ય નથી. વળી તમે ક્રોધાયમાન થયા, પરંતુ ક્રોધ કરવો એ સત્યયુગમાં ધર્મ ગણાતો નથી.’^{૧૭} હે બૃહસ્પતિ! જેને માટે તમે યજ્ઞભાગ તૈયાર રાખ્યો હતો, તે દેવ કદી ક્રોધાયમાન થયા નથી અને તેમનાં દર્શન કરવાં તે તમારે માટે અથવા અમારે માટે સર્વથા અશક્ય છે;^{૧૮} પરંતુ જેના પર તે કૃપા કરે છે, તે પુરુષ જ તેમનાં દર્શન કરવા માટે યોગ્ય થઈ શકે છે.’ તે પછી એકત્ર, દ્વિત અને ત્રિત નામના ચિત્રશિખંડી ઋષિઓ બૃહસ્પતિને કહેવા લાગ્યા:^{૨૦}

અમે પ્રહ્લદેવના માનસપુત્રો છીએ. અમને

કલ્યાણની ઇચ્છા હતી, તેથી એક સમયે અમે ઉત્તર દિશા તરફ ચાલી નીકળ્યા.^{૨૧} ત્યાં જઈને હજારો વર્ષો પર્વત કાષ્ઠની પેઠે એક પગે બિભા રહીને અમે ઉત્તમ તપ કર્યું.^{૨૨} જે પ્રદેશ ઉપર અમે પરમ ઘોરણ તપ કર્યું હતું, તે પ્રદેશ મેરુપર્વતના ઉત્તર ભાગમાં ક્ષીરસમુદ્રના તટ ઉપર આવેલો છે. તે સમયે અમારા મનમાં એ જ વિચાર આવ્યો કરતો હતો કે, વરને આપનારા, દેવના દેવ અને સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ દેવ નારાયણનાં અમને કેવી રીતે દર્શન થાય? પણ તેવામાં અમારું તપોન્નત સમાપ્ત થયું, એટલે તુરત જ અમને જાણે હર્ષ ઉપજવતી હોય તેમ સિન્ધ અને ગંધીર ગર્જનાવાળી આવી આકાશવાણી થઈ: ‘હે પ્રાણેશ્વર! તમે અંતરાત્માને પ્રસન્ન રાખી અતિ મહાન તપશ્ચર્ચા કરી છે, વળી તમે ભગવાન નારાયણનું દર્શન કરવાની ઇચ્છા રાખનારા ભક્ત છો, માટે તે ભગવાનનાં તમને કેવી રીતે દર્શન થશે, તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ક્ષીરસાગરથી ઉત્તર દિશામાં શ્વેતદ્રીપ નામનો મહાતેજસ્વી એટ છે. ત્યાં જે મનુષ્યો નિવાસ કરે છે, તેઓ નારાયણમાં પરાયણ રહેનારા છે, ચંદ્ર સમાન કાંતિવાળા છે, અનન્યભાવથી ભક્તિ કરીને ભગવાન પુરુષોત્તમનું શરણ લેનારા છે, સનાતનદેવ સહસ્રકિરણ સૂર્યમાં પણ તેઓ પ્રવેશ કરી શકે છે, સ્વર્ણદેહના સંગથી તેઓ રહિત છે. ઇન્દ્રિયોના વિષયભોગોનો તેઓ ત્યાગ કરનારા છે, નેત્રચલન આદિ સર્વ ચેષ્ટાઓથી તે રહિત છે, પરમાત્માના ધ્યાનમાં જ નિરંતર તત્પર રહે છે અને શ્વેતદ્રીપમાં વસનારા તે સર્વ મનુષ્યો કેવળ પુરુષ ભક્તિના જ છે. હે મુનિઓ! તમે તે શ્વેતદ્રીપમાં જાઓ. ત્યાં મારું સ્વરૂપ પ્રકટ રીતે પ્રકાશે છે.’^{૨૩-૨૦} તે આકાશવાણી સાંભળીને અમે ત્રણે જણા તેણે દર્શાવેલા માર્ગે તે પ્રદેશમાં જઈ પહોંચ્યા.^{૨૧} શ્વેતદ્રીપ નામના તે મહાદ્રીપમાં જઈને ત્યાંના મનુષ્યોને જોવાની મનમાં અમે ઇચ્છા કરી; પરંતુ તે સમયે અમારી દૃષ્ટિને વિષય એકદમ નષ્ટ થઈ ગયો. (અર્થાત્ અમે આંધળાલીન થઈ ગયા.) અમારી દર્શનશક્તિ ત્યાંના તેજને લીધે હરાઈ ગઈ, જેથી કોઈ પુરુષને અમે જોઈ શકતા ન હતા. આ રિથિતિ ઉપસ્થિત થઈ એટલે દેવોએ અમને એક સ્નાન

ઉદ્ભવી આગ્યું કે, ‘જે મનુષ્યે અહીં’ આવીને તપશ્ચર્યા કરી નથી, તે મનુષ્ય સડેજમાં પરમાત્માનાં દર્શન કરી શકતો નથી.’ પછી પુનઃ તે જ સમયે સો વર્ષ પર્થત અમે મહાન તપશ્ચર્યા કરી અને અમારું તપોન્નત જ્યારે પૂર્ણ થયું, ત્યારે ઘણા જ સુંદર દેખાવના મનુષ્યો અમારા ભેવામાં આવ્યા. તેઓ શરીરે ચંદ્ર સમાન ઉજ્જવળ હતા, સર્વ લક્ષણોથી યુક્ત હતા અને નિત્ય પૂર્વ તથા ઉત્તર દિશા તરફ મુખ કરીને જે હાથ ભેડી પ્રાર્થના બપ કંઈ કરતા હતા. તે મહાત્માઓ નિત્ય માનસિક બપ જપે છે, જેથી ચિત્તની એકાગ્રતાને લીધે તેઓના પર હરિ પ્રસન્ન રહે છે. હે મુનિશ્રેષ્ઠ યૃહરૂપતિ! યુગના વિનાશસમયે સૂર્યની જે પ્રભા હોય છે, તે જ પ્રભા તેઓમાંના એક એક મનુષ્યમાં ભેવામાં આવે છે. જે ઉપરથી અમે તો એમ જ માન્યું કે, આ પ્રવેતક્રીપ તેજનું એક નિવાસસ્થાન જ છે. ૪૨-૪૮ તે પ્રદેશમાં કોઈ પણ પુરુષ બીજાના કરતાં અધિક તેજવાળો છે જ નહિ. સર્વે પુરુષો સમાન તેજવાળા જ છે. હે યૃહરૂપતિ! તે પછી બહુ હજાર સૂર્યની ક્રાંતિ એકીસાથે ઉદય પામતી હોય, તેમ એકાએક ઉદય પામતું તેજ અમારા ભેવામાં આવ્યું. તે ભેદને ત્યાંના મનુષ્યો એકીસાથે તેની સામે ઢોકી ગયા. તે સમયે તેઓ જે હાથ ભેડીને માત્ર ‘નમઃ’ એવો શબ્દ જ બોલતા હતા, જેનો મહાન ધ્વનિ અમારા સાંભળવામાં આવતો હતો. ૪૯-૫૧ તે મનુષ્યો તેજરૂપે પ્રકટ થયેલા તે દેવને કંઈક અલિહાન ધરાવતા હતા; પરંતુ અમે તો તેના તેજથી એકાએક ભેલાન જ બની ગયા હતા અને અમારાં ચક્ષુ, બળ તથા ઈન્દ્રિયો એટલા બધાં નિશ્ચેદ થઈ પડ્યાં હતાં કે, જેથી અમે કંઈ પણ ભેદ શકતા ન હતા, માત્ર ત્યાંના મનુષ્યોએ ઉચ્ચારેલો આવો દીર્ઘ શબ્દ અમારા સાંભળવામાં આવ્યો હતો. ૫૨-૫૩

જિતં તે પુંડરીકાક્ષ નમસ્તે વિશ્વમાવન ।

નમસ્તેઽસ્તુ હૃપીકેશ મહાપુરુષ પૂર્વજ ॥૪૪॥

હે પુંડરીકાક્ષ! તમારો જ્યથાઓ. હે જગત્ત્વં રક્ષણ કરનારા હૃપીકેશ! અમે તમને નમસ્કાર કરીએ છીએ. હે મહાપુરુષ! હે સર્વના પૂર્વજ! તમને અમારા નમસ્કાર હો. ૪૪ એ પ્રમાણે શિક્ષા-

યુક્ત અક્ષરવાળો શબ્દ અમારા સાંભળવામાં આવ્યો, તે પછી તે જ સમયે સર્વ પ્રકારના ગંધને વહેતો પવિત્ર વાયુ વાવા લાગ્યો અને કર્મમાં ઉપયોગી દિવ્ય પુષ્પો તથા દિવ્ય ઔષધિઓને ત્યાં લાવવા લાગ્યો. પછી પાંચ પ્રકારના કાળને બાજુનારા તે એકંતલક્ષત મનુષ્યોએ ધરમ ભક્તિયુક્ત થઈને મન, વચન તથા કર્મ વડે હરિ ભગવાનનું પૂજન કર્યું. અરેખર તેઓએ જે વાણીનું ઉચ્ચારણ કર્યું હતું, તે ઉપરથી અમે બહુ શકયા હતા કે, દેવ નારાયણ અવરથ અહીં આવ્યા છે; પરંતુ તેમની માયાથી મોહિત થયેલા અમે તેમને ભેદ શકતા ન હતા. હે અંગિરસ ગોત્રીઓમાં શ્રેષ્ઠ યૃહરૂપતિ! વાયુ જ્યારે શાંત પડી ગયો અને બહિ આપવાની ક્રિયા પણ જ્યારે પૂર્ણ થઈ, ત્યારે અમારાં ચિત્ત ચિંતાથી વ્યાકુળ બની ગયાં; કેમ કે શુદ્ધ જાતિમાં ઉત્પન્ન થયેલા હજાર મનુષ્યો ત્યાં ભેવામાં આવતા હતા, પણ તેમાંના કોઈએ મનથી કે દૃષ્ટિથી પણ અમારું સન્માન કર્યું નહિ; તેમ જ એકલાવને અનુસરનારા કેટલાએક મુનિગણો પણ શાંતચિત્ત થઈને કેવળ પ્રાર્થનાવતું જ ધ્યાન કરી રહ્યા હતા, જેથી તેઓએ પણ અમારા પર ભાવ દેખાડ્યો નહિ; પણ એટલામાં અત્યંત યાદી ગયેલા અને તપથી અતિ કૃશ થયેલા અમને, કોઈ શરીરરહિત પ્રાણી આકાશમાં આવીને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યું :

તેણે કહ્યું : ‘તમે પ્રવેત વર્ણના અને સર્વ ઈન્દ્રિયોના ભોગોનો ત્યાગ કરનારા જે પુરુષો અહીં ભયા છે, તેઓનું દર્શન થવાથી દેવના ઈશ્વર નારાયણનાં પણ દર્શન થાય છે; માટે હે મુનિઓ! તમે ત્રણે જણા જેમ અહીં આવ્યા હતા, તેમ જ સત્વર પાછા ચાલ્યા જાઓ. જે પુરુષ ભક્તિરહિત હોય છે, તેને કોઈ પ્રકારે દેવનાં દર્શન થતાં નથી. પણ જેઓ ઘણા લાંબા કાળ સુધી એકાંતિક ભક્તિનું શરણ લે છે, તે પુરુષો જ પ્રભાભંગથી હૃદય ભગવાન નારાયણનાં દર્શન કરી શકે છે. વળી હે ઉત્તમ પ્રાણીઓ! હજી તમારે એક મહાન કાર્ય કરવાનું બાકી રહેલું છે. આ સત્યયુગ જ્યારે વીતી જશે અને કાળમાં કેટલાએક ફેરફાર થયા પછી વૈવસ્વત નામના મન્વંતરમાં ત્રેતાયુગનો જ્યારે આરંભ થશે, ત્યારે દેવોનું કાર્ય સિદ્ધ કરવા માટે તમે સહાયક થઈ

પરશેા.' અમૃત સમાન મધુર 'તે અદ્ભુત વાક્ય સાંભળીને તુરત જ અમે તેમની કૃપાથી અમારા ઇષ્ટ પ્રદેશમાં આવી પહોંચ્યા. આ રીતે દેવબલિ તથા પિતૃબલિને અર્પણ કરીને અમે મહાન તપ કર્યું હતું, છતાં દેવ નારાયણનાં અમને દર્શન થયાં નહિ, તો પછી તમે તેમનાં દર્શન કરવા માટે કેવી રીતે યોગ્ય છે? ભગવાન નારાયણ સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, વિશ્વના સ્વપ્તા છે, હવ્યકવ્યના લોકતા છે, આદિ તથા અંતથી રહિત છે, અદશ્ય સ્વરૂપ છે અને દેવો તથા દાનવોથી પણ પૂજ્યલા છે.

આ પ્રમાણે એકત, દ્વિત અને ત્રિત યુનિએ તેમ જ બીજા સદસ્યોએ ઘણા ઘણા સમજાવ્યા, એટલે ઉદાર બુદ્ધિવાળા યૃહરપતિએ ક્રોધરહિત થઈને યજ્ઞની સમાપ્તિ કરી અને દેવતાઓનું પૂજન કર્યું.^{૧૫-૧૨} રાજા વસુ પણ યજ્ઞ સમાપ્ત થઈ રહ્યા પછી પ્રભાઓનું પાલન કરવા લાગ્યો; પણ પાછળથી બ્રાહ્મણોના શાપને લીધે સ્વર્ગમાંથી બ્રહ્મ થઈ પૃથ્વીમાં પેસી ગયો હતો.^{૧૨} હે રાજાઓમાં સિંહ સમાન યુધિષ્ઠિર! સત્ય ધર્મમાં પરાયણ રહેનારો અને ધર્મ ઉપર નિરંતર પ્રેમ રાખનારો રાજા વસુ પૃથ્વીમાં પ્રવેશ કરીને પણ નારાયણમાં જ પરાયણ રહેતો હતો અને નારાયણના નામને જ બપ કયો કરતો હતો, જેથી નારાયણની કૃપાથી પુનઃ સ્વર્ગલોકમાં જ તે ગયો હતો.^{૧૩} રાજા વસુ પૃથ્વીતલમાંથી નીકળીને બ્રહ્માના પરમ સ્થાનમાં ગયો હતો અને નૈષ્ઠિક પુરુષોને યોગ્ય એવી પરમ ગતિને પામ્યો હતો.^{૧૪}

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'નારાયણમહાત્મ્ય' નામનો અધ્યાય ૩૩૬ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૩૭ મો

યજ્ઞમાં પશુવધનો મત આપવાથી વસુ રાજાની અધોગતિ

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

યદા માગવતોડસ્યર્થમાસીદ્રાજા મહાન વસુઃ ।

કિમર્થ ત્વ પરિબ્રષ્ટો વિવેશ વિવરં શ્રુવઃ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ! મહારાજા વસુ ભગવાનનો અત્યંત ભક્ત હતો, છતાં સ્વર્ગથી

બ્રહ્મ થઈને પૃથ્વીના પોલાણમાં કેમ પેસી ગયો? ^૧

લીંબે કહ્યું : હે ભરતવંશી રાજા! આના સંબંધમાં પણ ઋષિઓ અને દેવોના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે.^૨

પૂર્વે દેવોએ બ્રાહ્મણોને કહ્યું કે, 'અજ (બકરા) નો વધ કરીને તમારે યજ્ઞ કરવો અને તેમાં પણ 'અજ' શબ્દથી છાગ (બકરા)નું જ અહણ કરવું જોઈએ, બીજા પશુનું અહણ થઈ શકે નહિ, એવી વૈદિકી મર્યાદા છે.^૩

ઋષિઓએ કહ્યું : 'યજ્ઞોમાં અજ એટલે બિયાંથી જ હવનહોમ કરવો, એવી વૈદિકી શ્રુતિ છે. વળી અજ શબ્દનો અર્થ બીજ જ થાય છે, માટે યજ્ઞમાં બકરાનો વધ કરવો તે યોગ્ય નથી. હે દેવો! યજ્ઞમાં પશુનો વધ કરવો, તે સત્પુરુષોનો ધર્મ નથી. વળી આ સત્યયુગના પવિત્ર કાળમાં પશુનો વધ કેમ કરી શકાય? ^૪ ^૫

લીંબે કહ્યું : એ પ્રમાણે ઋષિઓ અને દેવતાઓનો સંવાદ થઈ રહ્યો હતો, તેવામાં મહારાજા વસુ તે માર્ગે થઈને જતો જતો ત્યાં આવી પહોંચ્યો. સમગ્ર સૈન્ય અને વાહનોની સાથે આકાશમાં વિચરનારો શ્રીમાન વસુરાજ ત્યાં આવ્યો, એટલે તેને જોઈને સર્વ બ્રાહ્મણો દેવોને ઉદ્દેશીને એકઠમ બોલી બિધ્યા : 'આ વસુ રાજા નિત્ય યજ્ઞ કરનારો છે, ચોટો હાતા છે, સર્વ મનુષ્યોમાં શ્રેષ્ઠ છે અને પ્રાણી-માત્રનું હિત કરવામાં પ્રીતિવાળો છે; માટે આપણા સંશયને તે, અવશ્ય દૂર કરશે. આ મહારાજા વસુ શું અસત્ય વાક્ય બોલશે કે ? (અર્થાત્ નહિ જ બોલે.)' એ પ્રમાણે દેવો અને ઋષિઓએ પરસ્પર વાતચીત કરી, તે પછી તેઓ બધા એકત્ર થઈને રાજા વસુ પાસે ગયા અને તેને પૂછવા લાગ્યા કે, 'હે રાજા! બકરાનો હોમ કરીને યજ્ઞ કરવો કે ઔપધિઓનો હોમ કરીને યજ્ઞ કરવો? આ અમારો સંશય છે, માટે જે સત્ય હોય તે કહીને તે સંશયને તું દૂર કર. અમે તને પ્રમાણ તરીકે માન્ય કર્યો છે.' તેઓએ એ પ્રમાણે પૂછ્યું, એટલે રાજા વસુ બે હાથ જોડીને તેઓને પૂછવા લાગ્યો કે, 'હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણો! તમારામાંથી કોને કયો મત ઇચ્છિત છે, તે મને સત્ય કહો.'

ઋષિઓએ કહ્યું : 'હે રાજા! ધાન્ય હોમીને

ચરા કરવો, એવો અમારો મત છે અને દેવોનો મત એવો છે કે, પશુનો હોમ કરીને ચરા કરવો; તો આમાં જે સત્ય હોય તે અમને કહે.’

હીન્મે કહ્યું : દેવોનો મત બળીને વસુએ તેઓના પક્ષનો આશ્રય કર્યો અને કહ્યું કે, ‘બકરાનો હોમ કરીને ચરા કરવો.’ રાજાએ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે સૂર્ય સમાન તેજસ્વી તે મુનિઓ એકદમ કોપાયમાન થઈ ગયા. ૧-૧૪ તેઓએ દેવોનો પક્ષ કરનારા વિમાનમાં બેઠેલા વસુરાજને આવો શાપ આપ્યો કે, ‘હે રાજા! દેવોના પક્ષનો તેં સ્વીકાર કર્યો, માટે તું આકાશમાંથી નીચે પડ. આજથી આરંભીને તારી આકાશમાર્ગની ગતિ નષ્ટ થશે અને અમારા શાપના અભિધાતથી પૃથ્વી ફાડીને તેના પોલાણમાં તું પેસી જઈશ. ૧૫-૧૯ હે રાજા! પછી તે જ ક્ષણે રાજા ઉપરિચર અંતરિક્ષમાંથી પૃથ્વી પર પડ્યો અને પૃથ્વી ફાડીને તેના પોલાણમાં પેસી ગયો; ૨૦ પરંતુ નારાયણની આજ્ઞાને લીધે તેની રમરણુશક્તિ નષ્ટ થઈ નહોતી. એ રીતે રાજાની અધોગતિ થઈ, એટલે સર્વ દેવતાઓ એકત્ર મળીને ‘વસુને શાપથી કેવી રીતે છોડાવવો’ તે વિષેનો વિચાર કરવા લાગ્યા. ૨૧ તેઓ શાંત રહીને રાજાના ઉપકાર વિષે કહેવા લાગ્યા કે, ‘આ મહારાજા રાજાએ કેવળ આપણે માટે જ શાપ વહોરી લીધો છે, માટે હે દેવતાઓ! આપણે બધાએ એકત્ર થઈને એ રાજાનો પ્રત્યુપકાર અવશ્ય કરવો જોઈએ.’ આવો બુદ્ધિપૂર્વક નિશ્ચય કરીને તે દેવતાઓ રાજા ઉપરિચર પાસે ગયા અને પ્રસન્ન ચિત્તથી તેને કહેવા લાગ્યા : ‘હે રાજા! તું બ્રાહ્મણોનો તથા દેવોનો ભક્ત છે, માટે દેવોના તથા અસુરોના શુરુ ભગવાન હરિ તારા પર પ્રસન્ન થશે અને તારી ઇચ્છાનુસાર તને શાપથી મુક્ત કરશે. વળી મહારાજા પુરુષોએ પણ બ્રાહ્મણોનું માન અવશ્ય જાળવવું જોઈએ; તેમ જ હે મહારાજા! બ્રાહ્મણોનું તપ પણ (શાપરૂપે) અવશ્ય ફળવું જ જોઈએ, જેથી તું આકાશમાંથી પૃથ્વી ઉપર એકાએક અટક થયો છે. ૨૨-૨૩ તોપણ હે ઉત્તમ રાજા! તારા ઉપર એક અનુગ્રહ અમે કરીએ છીએ કે, હે નિર્દોષ રાજા! શાપના દોષથી જેટલા કાળ પર્યંત પૃથ્વીના પોલાણમાં તું રહીશ, તેટલા કાળ પર્યંત બ્રાહ્મણોએ એકાગ્ર

ચિત્તપૂર્વક યજ્ઞોમાં હોમેટી ધૂતધારા તને પ્રાપ્ત થશે અને અમારું ધ્યાન કરવાથી તને કોઈ ભતની ગ્લાનિ થશે નહિ. હે રાજા! પૃથ્વીના પોલાણમાં તું નિવાસ કરીશ, ત્યારે ધૂતધારાનું પાન કરવાથી તેના તેજવટે તારું પોષણ થશે, જેથી ક્ષુધા કે તૃષ્ણા તને લાગશે નહિ. પછી અમારા વરને લીધે દેવ નારાયણ તારા ઉપર પ્રસન્ન થશે અને તને બ્રહ્મલોકમાં લઈ જશે. ૨૪-૨૭ એ પ્રમાણે વસુરાજને વર આપીને તે સર્વ દેવતાઓ પોતાપોતાને સ્થાને ગયા અને તપોધન ઋષિઓ પણ પોતાપોતાને આશ્રમે ગયા. ૨૮

હે ભારત! પૃથ્વીના પોલાણમાં રહીને પણ રાજા ઉપરિચર ભગવાન નારાયણની પૂજા કર્યો કરતો હતો, તેમના નામનો જ જાપ જપતો હતો અને પાંચ કાળે પાંચ મહાચરા પણ કરતો હતો. તેણે ત્યાં રહીને પણ દેવાધિદેવ નારાયણને ભક્તિથી વશ કરી લીધા હતા. ૨૯-૩૦ આ રીતે તેની ભક્તિ જોઈ ભગવાન નારાયણ-હરિ તેના પર પ્રસન્ન થયા. તેમણે જોયું કે, રાજા વસુ આરો અનન્ય ભક્ત છે અને મનને વશ રાખી મારામાં જ પરાયણ રહે છે. ૩૧ પછી વર આપનારા ભગવાન વિષ્ણુએ પોતાની સમીપ બેઠેલા મોટા વેગવાળા પક્ષીરાજ ગરુડને પોતાની આવી ઇચ્છા જણાવી કે, ૩૨ ‘હે મહાભાગ્યવાન પક્ષીરાજ! તું મારા વચનથી જા અને જોકે મહારાજા વસુ જે મોટો ધર્મોત્તમ અને તીક્ષ્ણમતને ધારણ કરનારો છે, તે બ્રાહ્મણોના પ્રથમ કોપથી પૃથ્વીતલમાં પેસી ગયો છે, જેઓએ તેને શાપ આપ્યો હતો, તે બ્રાહ્મણોને હવે મનાવી લીધા છે; માટે હે ગરુડ! મારી આજ્ઞાથી તું સત્વર જા અને પૃથ્વીના પોલાણમાં શુભ રહેલા તથા માત્ર પાતાલમાં જ સંચાર કરનારા મહારાજા વસુને આકાશમાં વિહાર કરનારો કર. ૩૩-૩૪

ભગવાને એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે વાયુ સમાન વેગવાળો ગરુડ પોતાની બન્ને પાંખો ફેલાવીને જ્યાં વસુરાજ રહેતો હતો ત્યાં પૃથ્વીના પોલાણમાં દાખલ થયો. ૩૫ ત્યાં જઈને વિનતાના પુત્ર ગરુડે વસુરાજને એકદમ જિંચકી લીધો અને તેને લઈને સત્વર આકાશમાર્ગે તે જિજ્ઞો. આ રીતે ગરુડે પોતાને આકાશમાર્ગમાં આવી મૂક્યો, એટલે તે જ ક્ષણે મહારાજા વસુ પુનઃ આકાશમાં સંચાર કરનારો

થયો અને અંતે પોતાના તે જ શરીરથી બ્રહ્મલોક-
માં ગયો. ૩૭૩૮ હે કુંતાપુત્ર ! એ પ્રમાણે મહા-
ત્મા વસુરાજ પણ દેવોની આજ્ઞાથી વાણીના દોષ
કરીને બ્રાહ્મણોના શાપને લીધે અધોગતિને પામ્યો
હતો; ૩૭ પરંતુ તેમણે સર્વના ઈશ્વર અને આદિપુરુષ
એવા શ્રીહરિની એકાગ્ર ચિત્તથી સેવા કરી હતી,
તેથી જ શાપથી સત્વર મુક્ત થઈને તે બ્રહ્મલોકને
પામ્યો હતો. ૪૦

ભીષ્મે કહ્યું : શ્રવેતદ્વીપના મનુષ્યો કેવી
સ્થિતિના છે, એ વિષે મેં સર્વ વૃત્તાંત તમને કહ્યું.
હવે ઋષિ નારદ શ્રવેતદ્વીપમાં કેવી રીતે ગયા હતા
અને ત્યાં જઈને તેમણે શું કહ્યું હતું, તે સર્વ કથા
હું તમને કહ્યું છું; માટે હે રાજા ! એકાગ્રચિત્ત થઈને
તમે સાંભળો. ૪૧

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વનાં મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'યજ્ઞમા યજ્ઞવલ્કેના મત આપવાથી વસુરાજની
અધોગતિ' નામનો અધ્યાય ૩૩૭ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૩૮મો

નારદે કરેણું નારાયણસ્તોત્ર

॥ મીઘ્મ ઉવાચ ॥

પ્રાપ્ય શ્વેતં મહાદ્વીપં નારદો મગવાનૃપિઃ ।

દદર્શ તાનેવ નરાન્ શ્વેતાંધ્રંરસમપ્રમાન્ ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : ભગવાન નારદ ઋષિ મોટા
શ્રવેતદ્વીપમાં જઈ પહોંચ્યા, એટલે તેમણે ચંદ્ર
સમાન કાંતિવાળા સર્વ પુરુષોને શ્રવેત વર્ણના જ
લેયા. ૧ તેઓને જોઈને નારદે મસ્તક નમાવીને
તેઓની પૂજા કરી, એટલે તેઓએ પણ નારદની
માનસિક પૂજા કરી. વિષ્ર નારદને નારાયણનાં દર્શન
કરવાની ઉત્કટ ઇચ્છા હતી, તેથી સર્વ પ્રકારનાં
સંકટોમાં પણ નિત્ય જપપરાયણ રહેનારા તે નારદ
ચિત્તને એકાગ્ર કરી ત્યાં જિભા રહ્યા અને પછી
બાહુઓ જોડ્યા કરી, નિશુંણ તથા સગુણ પરમાત્મા
નારાયણની આ પ્રમાણે સ્તુતિ કરવા લાગ્યા. ૨

નારદ બોલ્યા : હે દેવદેવેશ (ઇન્દ્રિયોની સાથે
કોડ કરનારા જીવના પણ અંતયોમી) ! હે નિષ્ક્રિય
(બ્યાપદ) ! હે નિશુંણ (સંગરહિત) ! હે લોકસાક્ષિન
(ઉદાસીન બોધસ્વરૂપ) ! હે ક્ષેત્રજ્ઞ (સ્થળ તથા સૂક્ષ્મ
દેહના પ્રકાશ જીવસ્વરૂપ) ! હે પુરુષોત્તમ (શરીર,

જીવ અને ઈશ્વરના કરતાં પણ શ્રેષ્ઠ) ! હે અનંત
(દેશ, કાળ તથા વસ્તુથી પરિભાષ્યરહિત) ! હે
પુરુષ (વ્યક્તિનાં સ્થળ, સૂક્ષ્મ તથા કારણશરીરને
બાળી નાખનાર) ! હે મહાપુરુષ (સમક્ષિનાં સ્થળ,
સૂક્ષ્મ તથા કારણશરીરને બાળી નાખનાર) ! હે
પુરુષોત્તમ (સત્ય, જ્ઞાન અને અનંત આનંદસ્વરૂપ) !
હે ત્રિગુણ (સત્ત્વ, રજઃ અને તમસ્વરૂપ) ! હે સત્ત્વ,
રજઃ અને તમના સમુદાયરૂપ ! હે અમૃતસ્વરૂપ !
હે દેવસંસક ! હે અનંતાખ્ય (શેષશર્મા) ! હે
આકાશરૂપ ! હે સનાતનરૂપ ! હે કાર્ય અને કારણ-
રૂપે આદ્ય તથા અઆદ્ય ! હે સત્યપ્રકાશ ! હે નારા-
યણ ! હે ઈર્ષનાં ફલદાતા ! હે સુપ્રજાપતે (હે
મોક્ષચક્ર સનકાદિ) ! હે વનસ્પતે ! હે બ્રહ્મદેવ ! હે
બ્રહ્માદિ જીવોના પતિ ! હે વાણીના પ્રવર્તક અથવા
બૃહસ્પતિ ! હે ઇંદ્ર ! હે સૂત્રાત્મા ! હે સૂર્ય ! હે
પ્રાણવાયુ ! હે વરુણ ! હે પૃથિવીપતિ ! હે દિગ્વિપતિ ! હે
મહાપ્રલય સમયે જગતના આધારભૂત ! હે અપ્ર-
કાશ્ય ! હે બ્રહ્માને વેદ આપનાર ! હે બ્રાહ્મણ શરીર-
થી સિદ્ધ થનારા યજ્ઞ, અધ્યયન આદિરૂપ ! હે
મહારાજિક નામના દેવ ! હે આતુર્મહારાજિક (તે
નામના ચાર દેવગણોરૂપ) ! હે પ્રકાશમાન ! હે
મહાતેજસ્વી ! હે સપ્તમહાભાગ ! (યજ્ઞમાં ગાયત્રી
આદિ મંત્રોથી જેમને સાત ભાગ અર્પણ કરવામાં
આવે છે તે) હે યમગણરૂપ ! હે ચિત્રશુભ આદિરૂપ !
હે યમપત્નીરૂપ ! હે ઉપિત (તે નામના દેવરૂપ) !
હે મહાઉપિત (તે નામના દેવરૂપ) ! હે મૃત્યુસ્વ-
રૂપ ! હે મૃત્યુને સહાયરૂપ કામરોગાદિને ઉત્પન્ન
કરનારા ! હે મૃત્યુરહિત થવામાં સહાયભૂત શમ,
આરોગ્ય વગેરેને ઉત્પન્ન કરનાર ! હે કામાદિને
વશ રહેનાર ! હે કામાદિને વશ નહિ રહેનાર ! હે
નિર્દોષ ! હે અનંત ! હે શાસન કરવા યોગ્ય ! હે
યજ્ઞ ! હે મહાયજ્ઞ ! હે યજ્ઞસંભવ (ક્ષત્રિજ આદિ-
રૂપ) ! હે યજ્ઞયોને (વેદરૂપ) ! હે યજ્ઞગર્ભ (અગ્નિ-
રૂપ) ! હે યજ્ઞહૃદય (યજ્ઞના અંગભૂત ઉપાસના-
રૂપ) ! હે યજ્ઞસ્તુત (યજ્ઞમાં જેની સ્તુતિ કરવામાં
આવે છે તે) ! હે યજ્ઞભાગદર (યજ્ઞના હવિર્ભાગને
શ્રદ્ધણ કરનાર) ! હે પંચયજ્ઞ (પાંચ મહાયજ્ઞરૂપ) !
હે પંચકાલકર્તૃપતે ! (અહોરાત્ર, માસ, ઋતુ, અયન
અને સંવત્સર એ પાંચ કાલ અને અધિધાન,

કર્તા, કરણ, એટલા અને દેવ એ પાંચ કર્તા એ સર્વના પતિ) હે પંચરાત્રિક (પંચરાત્રશાસ્ત્રથી જાણવા યોગ્ય) ! હે વૈકુંઠ (અસ્ખલિત શક્તિવાળા) ! હે અપરાજિત (પરાજય કરવાને અશક્ય) ! હે માનસિક (મનરૂપ ઉપાધિવાળા) ! હે નામનામિક (પ્રત્યેક નામથી જાણવા યોગ્ય) ! હે પરસ્વામિનું (બ્રહ્માના સ્વામી) ! હે મુરનાત (વેદ-વ્રતને સમાપ્ત કરનાર) ! હે હંસ (ત્રિદંડી સ્વરૂપ) ! હે પરમહંસ (એકદંડીસ્વરૂપ) ! હે મહાહંસ (દંડાદિથી રહિત) ! હે પરમ આસિક ! હે સાંખ્યયોગરૂપ ! હે સાંખ્યમૂર્તિ ! હે અમૃતેશય (જીવના અંતર્યામી) ! હે હિરણ્યેશય (હૃદયમાં નિવાસ કરનાર) ! હે દેવેશય (ધર્મિયોમા રહેનાર) ! હે કુશેશય (સમુદ્રના જળમાં શયન કરનાર) ! હે બ્રહેશય (વેદમાં નિવાસ કરનાર) ! હે પદ્મેશય (બ્રહ્માંડમાં વ્યાપ્ત રહેનાર) ! હે વિશ્વના ઈશ્વર ! હે વિશ્વક્રમેન (ભક્તોત્તુ રક્ષણ કરવા માટે જેમની સેના સર્વત્ર સંચાર કરી રહી છે તે) ! હું તમને નમસ્કાર કરું છું. હે જગદ્ગ્રામક ! તમે જગતના મૂળ કારણરૂપ છો, અગ્નિ તમારું સુખ છે, તમે વડવાનહરૂપ છો, આહુતિરૂપ છો, સારથિરૂપ છો, વધૂટકાર તમે જ છો, તમે ઝેંકાર છો, તપરૂપ છો, મનરૂપ છો, ચંદ્રમારૂપ છો, અવેક્ષણ(દિષ્ટિ)થી સંસ્કાર પામેલું યજ્ઞ સંબંધી થી તમે જ છો, તમે સૂર્ય છો, તમે દિશાઓના હાથીઓરૂપ છો, દિશાઓના પ્રકાશક તમે પોતે જ છો, વિદિશા-ખૂણાઓના પ્રકાશક પણ તમે જ છો, તમે હયગ્રીવરૂપ છો, જગતના કર્તા છો અને બ્રાહ્મણાદિ વર્ણોને ધારણ કરનારા તમે જ છો. હે પંચાગને (ગાર્હપત્ય, દક્ષિણ, આહવનીય, સભ્ય અને આવસથ્ય એ પાંચ અગ્નિસ્વરૂપ) ! હે ત્રિણ્યિકેત (જેણે ત્રણ વાર નાચિકેત અગ્નિને એકઠો કર્યો છે તે) ! હે પડંગનિધાન (છ અંગ સહિત વેદસ્વરૂપ) ! હે પ્રાગ્જ્યોતિષ (તે નામના સામરૂપ) ! હે જ્યેષ્ઠ સામગ (એ નામના સામથી ગાન કરવા યોગ્ય) ! હે સામિક વ્રતધર (સામવેદીઓના વ્રતને ધારણ કરનાર) ! હે અથર્વશિરા (અથર્વશિરસ નામના ઉપનિષદરૂપ) ! હે પંચમહાકલ્પ (સૌર, શાક્ત, ગાણેશ, શૈવ અને વૈષ્ણવ એ પાંચ સંપ્રદાયોત્તુ શાસ્ત્રોથી

પ્રતિપાદન કરવા યોગ્ય) ! હે ફેનપાચાર્ય (તે નામના ઋષિરૂપ) ! હે વાલખિલ્પ (૬૦,૦૦૦ વાલખિલ્પ નામના તાપસરૂપ) ! હે વૈષ્ણાનસ (વાનપ્રસ્થરૂપ) ! હે અભગ્નયોગ (અખંડ યોગરૂપ) ! હે અભગ્ન પરિસ્ખ્યાન (અખંડ વિચારવાળા) ! હે યુગના આદિરૂપ ! હે યુગના મધ્યરૂપ ! હે યુગના અંતરૂપ ! હે આખંડલ (ધર્મરૂપ) ! હે પ્રાચીન-ગર્ભ (તે નામના મુનિરૂપ) ! હે કૌશિક મુનિરૂપ ! હે પુરુષુત (અત્યંત સ્તુતિ કરાયલા) ! હે પુરુષુત (ધર્મરૂપ) ! હે વિશ્વના કર્તા ! હે વિશ્વસ્વરૂપ ! હે અનંત ગતિવાળા ! હે અનંત ભોગોવાળા ! હે અનંત (અંતરહિત) ! હે અનાદિ ! હે અમધ્ય ! હે વ્યક્તમધ્ય (જેમની મધ્યસ્થિતિ સ્પષ્ટ છે તે) ! હે અવ્યક્તમધ્ય (જેમની મધ્યસ્થિતિ અસ્પષ્ટ છે તે) ! હે વ્યક્ત-નિધન (જેમનો અંત સ્પષ્ટ છે તે) ! હે વ્રતના નિવાસસ્થાનરૂપ ! હે સમુદ્રમાં નિવાસ કરનારા ! હે યથના નિવાસરૂપ ! હે તમના નિવાસરૂપ ! હે હમના નિવાસરૂપ ! હે લક્ષ્મીના નિવાસરૂપ ! હે વિદ્યાના નિવાસરૂપ ! હે કીર્તિના નિવાસરૂપ ! હે શ્રીના નિવાસરૂપ ! હે સર્વના નિવાસસ્થાનરૂપ ! હે વાસુદેવ ! હે સર્વચ્છંદક (સર્વ મનોરથોને આપનાર) ! હે હરિહર (રામાવતારમાં વાનર-હનુમાનને યોદ્ધા તરીકે ઉપયોગ કરનાર) ! હે હરિમેધ (અશ્વમેધ યજ્ઞરૂપ) ! હે મહાયજ્ઞભાગહર (યોગરૂપ મહાયજ્ઞમાં જીવને આત્મસ્વરૂપમાં લય કરનાર) ! હે વર આપનાર ! હે સુખ આપનારા ! હે ધન આપનારા ! હે હરિમેધ (વિષ્ણુભક્તિરૂપ) ! હે યોગના અંગભૂત યમરૂપ ! હે નિયમરૂપ ! હે મહાનિયમરૂપ ! હે કૃષ્ણ નામના તપરૂપ ! હે અતિ કૃષ્ણ નામના તપરૂપ ! હે મહાકૃષ્ણ નામના તપરૂપ ! હે સર્વકૃષ્ણ નામના તપરૂપ ! હે નિયમને ધારણ કરનાર ! હે નિવૃત્તબ્રમ (બ્રમરહિત) ! હે પ્રવચન-ગત (બ્રહ્મચારીસ્વરૂપ) ! હે દેવગ્રીવુત ! હે વૈદિક ક્રિયાને પ્રવૃત્ત કરનારા ! હે જન્મરહિત ! હે સર્વની ગતિરૂપ ! હે સર્વના દ્રષ્ટા ! હે અતર્ક્ય ! હે નિર્વિકાર ! હે આકાશાદિ સ્પિદરૂપ મહાન વિશ્રુતિવાળા ! હે વિરાટસ્વરૂપ ! હે પવિત્ર ! હે મહાપવિત્ર ! હે મંડલબ્રાહ્મણ આદિરૂપ ! હે વેદસ્વરૂપ ! હે તર્કથી અજન્મ ! હે અવિજ્ઞેય (રૂપાદિકથી રહિત હોવાને

લીધે જાણવાને અશક્ય) ! હે કાર્ય, કારણ તથા મહાકારણના મધ્યમાં શ્રેષ્ઠ કારણરૂપ ! હે પ્રજાઓની સૃષ્ટિ કરનાર ! હે પ્રજાઓનો નાશ કરનાર ! હે મહાન માયાવી ! હે ચિત્રશિખરિન્ (તે નામના સુનિરૂપ) ! હે વર આપનાર ! હે પુરોદાશનો ભાગ ગ્રહણ કરનાર ! હે યજ્ઞને પ્રાપ્ત કરનાર ! હે તૃષ્ણાનો નાશ કરનાર ! હે સંશયોનો નાશ કરનાર ! હે સર્વ-વ્યાપક ! હે નિવૃત્તિરૂપ ! હે પ્રાદ્યણરૂપ ! હે પ્રાદ્યણ પર પ્રીતિ રાખનાર ! હે વિશ્વભૂતિ ! હે મહાભૂતિ ! હે લોકબંધુ ! હે ભક્તવત્સલ ! હે બ્રહ્મણ્યદેવ ! હું તમારો ભક્ત છું, તમારાં દર્શન કરવાની ઇચ્છા રાખું છું અને મોક્ષરવરૂપ આપને વારંવાર નમસ્કાર કરું છું. ૧-૬૯

ઇતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાત્મક મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'નારદે કહેલું નારાયણસ્તોત્ર'

નામનો અધ્યાય ૩૩૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૩૯મો

નારદને નારાયણનો સાક્ષાત્કાર

॥ મીપ્ત ઉવાચ ॥

एवं स्तुतः समगवान् गुह्यैस्तथैव नामभिः ।

तं मुनिं दर्शयामास नारदं विश्वरूपधृक् ॥ ૧ ॥

ભીષ્મે કહ્યું : હે સુધિષ્ઠિર રાજા ! જો પ્રમાણે શુદ્ધ એવાં સત્ય નામોથી નારદે સ્તુતિ કરી, એટલે વિશ્વસ્વરૂપને ધારણ કરનારા ભગવાન નારાયણે નારદ ને દર્શન આપ્યાં.^૧ તે સમયે તેમનું સ્વરૂપ અંદર કરતાં કંઈક અધિક શુદ્ધ અને અધિક વિશેષતાવાળું હતું, તેમનો વજ્ર અગ્નિ સમાન હતો, તેમની આકૃતિ કંઈક નક્ષત્રોના જેવી હતી, તેમનું શરીર પોષટનાં પીંછાં જેવું કંઈક લીલુ હતું, વળી કંઈક અંશે સ્ફટિકમણિના જેવા પણ તે દેખાતા હતા, સુખ્યત્વે કરીને રચામ વર્ણના કાળજીના ઢગ જેવા તે શાભતા હતા, છતાં તેમની કાંતિ સુવર્ણના જેવી અથવા કંઈક રૂપાના જેવી પણ જણાતી હતી.^{૨,૩} તેમનો વર્ણ પ્રવાલના અંકુર જેવો હોઈને ક્યાંક ક્યાંક ચેત પણ હતો; વળી કોઈ સ્થળે સુવર્ણ જેવા, વૈદ્યમંભિ જેવા, નીલ વૈદ્ય જેવા ઇંદ્રનીલ જેવા, મોરની ડોકના જેવા તથા મોતીના હાર જેવા પણ તે દેખાતા હતા.^{૪,૫} આ રીતે અનેક પ્રકારનું રંગ-ભેરંગી સ્વરૂપ ધારણ કરનારા સનાતન દેવ શ્રીમાન

હરિ નારદ સંમુખ જ્યારે પ્રકટ થયા, ત્યારે તેમને હજારો નેત્રો હતાં, સેંકડો મસ્તકો હતાં, હજારો ચરણ હતા, હજારો ઉદરો અને હજારો બાહુઓ હતા; છતાં કોઈ અગમાં તેમનું સ્વરૂપ અવ્યક્ત (ઇદ્રિયોથી અગ્રાહ્ય) પણ હતું. તે સમયે જિતેન્દ્રિય ભગવાન નારાયણ પોતાના એક મુખથી ઈંદ્ર કારના ઉચ્ચારપૂર્વક ગાયત્રીનો જપ કરી રહ્યા હતા અને જીભનું મુજોથી ચારે વેદોનો સ્વાધ્યાય કરી રહ્યા હતા; ઉપરાંત આદણ્યક મંત્રપાઠનું ગાન કરી રહ્યા હતા.^{૬-૮} વળી દેવોના ઈશ્વર અને યજ્ઞના પતિ તે ભગવાને પોતાના જુદા જુદા હાથમાં વહિ, કમંડલુ, ઉત્તજવળ મણિઓ, પાટકાઓ, દર્ભ, મૃગ-ચર્મ, દડ અને જાતવલ્યમાન અગ્નિ ધારણ કર્યો હતો. તે પછી મનમાં પ્રમત્ત થયેલા પ્રાદ્યણશ્રેષ્ઠ નારદે પ્રસન્નમૂર્તિ તે પરમેશ્વરને જોઈને વાણીના સંયમપૂર્વક નમીને વંદન કર્યું; એટલે અવિનાશી તે આદિદેવે મસ્તક નમાવીને જોલેલા તે નારદને આ પ્રમાણે કહ્યું.^{૯-૧૧}

શ્રીભગવાન મોહ્યા : પૂર્વે એકત, દ્વિત અને ત્રિત નામના ત્રણ મહાવિષ્ણો મારાં દર્શન કરવાની ઇચ્છાથી આ પ્રદેશમાં આવ્યા હતા;^{૧૨} પરંતુ તેઓને મારાં દર્શન થયાં નહિ; કેમ કે મારા અનન્ય ભક્ત વિના જીભ કોઈને મારાં દર્શન થતાં નથી. હે ઉત્તમ નારદ ! તું મારો એકાંતિક ભક્ત છે. (તેથી તું મારાં દર્શન કરી શક્યો છે.)^{૧૩} હે પ્રાદ્યણ ! ધર્મને ઘેર મારાં જે શ્રેષ્ઠ શરીરો (નર, નારાયણ, હરિ અને કૃષ્ણરૂપે) ઉત્પન્ન થયાં છે, તેઓ અત્યંત શ્રેષ્ઠ છે; માટે જા, અહીં જેમ આવ્યો હતો તેમ તું પાછો જા અને તેઓનું સેવન કરી તારાં કાર્ય સિદ્ધ કર.^{૧૪} હે વિષ્ણુ ! તારી જે ઇચ્છા હોય તેના સંબંધમાં મારી પાસેથી તું વર માગી લે; કેમ કે વિશ્વભૂતિ અને વિકારોરહિત એવા હું આજે તારા પર પ્રસન્ન થયો છું.^{૧૫}

નારદે કહ્યું : હે ભગવન્ ! આજે આપનાં મને દર્શન થયાં તેથી હે દેવ ! મારા તપનું, મારું તથા નિયમનું મને તારાજીન કૃપા મળી રહ્યું ભગવન્ ! જગતના દ્રષ્ટા, સિંહસ્વરૂપ સર્વભૂતિ આપ મહાપ્રભુનાં - એ જ મને એટો વર મળી ચૂક્યો છે.

દર્શન વિના બીજો મહાન વર છે જ નહિ.)^{૧૭}

બીજો કહ્યું : એ પ્રમાણે પરમ સ્વરૂપમાં સ્થિતિ કરનારા નારદને પોતાનાં પ્રત્યક્ષ દર્શન કરાવીને ભગવાન પુનઃ તેને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા : હે નારદ ! હવે વિલંબ કર્યા વિના તું અહીંથી ચાલવા માંડ; ^{૧૮} કેમ કે ઇન્દ્રિયોના વિષયભોગનો ત્યાગ કરનારા અને ચંદ્ર સમાન તેજસ્વી આ મારા ભક્તો એકાગ્ર ધર્ષને મારું ચિંતન કર્યો કરે છે, માટે તેઓને વિદ્ય થતું ન જોઈએ. ^{૧૯} આ સર્વ પુરુષો પ્રથમ મહાભાગ્યશાળી હોઈને મારા એકાંતિક ભક્તો હતા અને હવે રમેશુલ્લ તથા તમોશુલ્લથી મુક્ત ધર્ષને અને સિદ્ધ ધર્ષને મારા સ્વરૂપમાં તેઓ પ્રવેશ કરશે, એમાં કંઈ સંશય નથી. ^{૨૦} મારું સ્વરૂપ જે સર્વ જગતનો આત્મા કહેવાય છે, જેનું દર્શન ચક્ષુ-ઈન્દ્રિયથી થઈ શકતું નથી, જેનો સ્પર્શ ત્વચા-ઈન્દ્રિયથી થઈ શકતો નથી, જેના ગંધ ગ્રાણેન્દ્રિયથી લઈ શકાતો નથી, જેનો આસ્વાદ રસનેન્દ્રિયથી શ્રવણ થઈ શકતો નથી, જેનામાં સત્ત્વ, રજ તથા તમ એ ત્રણે શુભોની કંઈ અસર થતી નથી, જે સર્વત્ર વ્યાપક છે અને સર્વતું સાક્ષી છે, તે જ આત્મસ્વરૂપમાં મારા ભક્તો પ્રવેશ કરે છે. ^{૨૧-૨૨} જગતમાં શ્રેષ્ઠ ગણાતા બ્રાહ્મણો જેમાં પ્રવેશ કરીને સંસારના બંધનથી મુક્ત થાય છે, તેને જ વાસુદેવ જાણવો અને તેને જ સનાતન પરમાત્મા જાણવો. ^{૨૩} મહાપ્રલયના સમયે પ્રાણીમાત્રનાં શરીરોનો વિનાશ થઈ જાય છે; તેપણુ જેનો નાશ નથી, જેને અજન્મા, નિત્ય, સનાતન, નિર્શુલ્લ અને નિષ્કલ કહેવામાં આવે છે અને જે ચોવીસ તરવોથી પર રહેલા પચીસમા તરવ તરીકે પ્રસિદ્ધ છે, તેને જ નિષ્કિંચ પુરુષ કહેવામાં આવે છે અને તેનાં દર્શન કેવળ જ્ઞાન દ્વારા જ થઈ શકે છે. ^{૨૪-૨૫} હે નારદ ! તે આત્મ-દેવનું માહાત્મ્ય અને મહિમા કેવો છે, તે તો તું જો ! શુભ-અશુભ કર્મોના તેને કદી લેપ જ લાગતો નથી. ^{૨૬} વિદ્વાનો કહે છે કે, સત્ત્વ, રજ અને તમ એ ત્રણે શુભો પ્રાણીમાત્રના શરીરમાં રહે છે, એટલું જ નહિ પરંતુ તેઓ શરીરના પ્રત્યેક અરથવોમાં સંચાર કર્યો કરે છે અને ક્ષેત્રજ તે ત્રણે શુભોનો ઉપ-ભોગ કરે છે, છતાં ત્રણે શુભો તેનો ઉપભોગ કરી શકતા નથી. તાત્પર્ય કે, આત્મા શુભોનો ભોક્તા

છે છતાં નિર્શુલ્લ છે અને શુભોનો સપ્તા છે, છતાં પોતાને શુભોનો સ્પર્શ સુદાં થવા દેતો નથી. ^{૨૭-૨૮} હે દેવર્ષિ ! સૂત્રોના બ્યારે પ્રલય થાય છે, ત્યારે જગતના આધારભૂત આ પૃથ્વી જળમાં લય પામી જાય છે, જળનો તેજમાં લય થઈ જાય છે, તેજનો વાયુમાં લય થઈ જાય છે, વાયુનો આકાશમાં લય થઈ જાય છે, આકાશનો મનમાં લય થઈ જાય છે, પરમ ભૂત મનનો અવ્યક્ત પ્રકૃતિમાં લય થઈ જાય છે અને હે બ્રહ્મનું તે અવ્યક્તનો નિષ્કિંચ પુરુષ-માં લય થઈ જાય છે. એ સનાતન પુરુષથી પર રહેલું અથવા તેના કરતાં શ્રેષ્ઠ એવું બીજું કોઈ પણ તરવ છે જ નહિ. ^{૨૯-૩૦} ખરેખર, સનાતન પુરુષ વાસુદેવ વિના બીજું એક પણ સ્થાવરજંગમ માંહેનું ભૂત (તરવ) આ જગતમાં નથી, જે નિત્ય-અવિનાશી અથવા નિત્યસિદ્ધ હોય ! ^{૩૧} સારાંશ કે, મહાભળવાન ભગવાન વાસુદેવ પ્રાણીમાત્રના આત્મા-રૂપ છે (અને નિત્ય છે). પૃથ્વી, વાયુ, આકાશ, જળ અને તેજ એ પાંચ મહાભૂતોનો જે એકત્ર સમુદાય તેને જ શરીર કહેવામાં આવે છે અને હે બ્રહ્મનું તે શરીરમાં જે પ્રવેશ કરે છે, તે જ અદૃશ્ય રહીને સત્ત્વ ચેદાઓ કરાવનારા પ્રભુ વાસુદેવ કહે-વાય છે; તેમ જ ભગવાન વાસુદેવ શરીરને ચેદાવાળું કરે છે ત્યારે અમુક પ્રાણી ઉત્પન્ન થયું એમ કહે-વાય છે. હે બ્રહ્મનું પૃથ્વી આદિ ધાતુના એકત્ર સંઘાત વિના શરીર કદી હોઈ શકે જ નહિ અને શરીરમાં જે જીવ ન હોય, તો વાયુઓ કદી ચેદા કરી શકે નહિ; માટે એ જીવને પ્રભુ સંકર્ષણ (જગતનો ધારક) અથવા શેષ કહેવામાં આવે છે. ^{૩૨-૩૬} એ જીવધ્યાન, પૂજન આદિ પોતાનાં કર્મ વડે સન્તકુમાર (જીવમુક્ત) પહોં પ્રાપ્ત કરી શકે છે.

હવે, પ્રાણીમાત્રનો જેમાં પ્રલય થાય છે અને પ્રાણીમાત્રનો જેથી ઉદય થાય છે, તે-પ્રાણી-માત્રના મનને જ પ્રયુગ્મ કહેવામાં આવે છે. આ પ્રયુગ્મ પૂર્વોક્ત સંકર્ષણથી ઉત્પન્ન થાય છે અને તે જ કર્તા, કારણ તથા કાર્યરૂપ છે. વળી આ પ્રયુગ્મનથી સ્થાવરજંગમ સર્વ જગત ઉત્પન્ન થાય છે અને પ્રત્યેક કર્મોમાં અદૃશ્યરૂપે રહેનારા તે પ્રયુગ્મને જ (મનને જ) અનિરુદ્ધ (અલંકાર)

લીધે બલુવાને અશક્ય) । હે કાર્ય, કારણ તથા મહાકારણના મધ્યમાં શ્રેષ્ઠ કારણરૂપ । હે પ્રજાઓની સૃષ્ટિ કરનાર ! હે પ્રજાઓનો નાશ કરનાર ! હે મહાન માયાવી ! હે ચિત્રશિખંડિન (તે નામના મુનિરૂપ) । હે વર આપનાર ! હે પુરોહાયનો ભાગ અહણુ કરનાર ! હે યજ્ઞને પ્રાપ્ત કરનાર ! હે તૃષ્ણુનો નાશ કરનાર ! હે સંશયોનો નાશ કરનાર ! હે સર્વ-વ્યાપક ! હે નિવૃત્તિરૂપ ! હે પ્રાહ્ણરૂપ ! હે પ્રાહ્ણો પર પ્રીતિ રાખનાર ! હે વિશ્વમૂર્તિ ! હે મહામૂર્તિ ! હે લોકગંધુ ! હે ભક્તવત્સલ ! હે પ્રહ્લણદેવ ! હું તમારો ભક્ત છું, તમારો દર્શન કરવાની ઇચ્છા રાખું છું અને ભોક્ષરૂપ આપને વારંવાર નમસ્કાર કરું છું. ૧-૯૯

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમ્ભવ ભોક્ષધર્મનુશાસન પર્વમાં 'નારદે ક્ષેણ' નારાયણસ્તોત્ર નામનો અધ્યાય ૩૩૮માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૩૯મો

નારદને નારાયણનો સાક્ષાત્કાર

॥ ભીમ જ્વાલ ॥

एवं स्तुतः समगवान् गुह्यैस्तथैव नामभिः ।

तं मुनिं दर्शयामास नारदं विश्वरूपधृक् ॥ ૧ ॥

ભીમે કહ્યું : હે શુધિધર રાજા ! એ પ્રમાણે શુદ્ધ એવાં સત્ય નામોથી નારદે સ્તુતિ કરી, એટલે વિશ્વસ્વરૂપને ધારણ કરનારા ભગવાન નારાયણે નારદ ને દર્શન આપ્યાં. ૧ તે સમયે તેમનું સ્વરૂપ ચંદ્ર કરતાં કંઈક અધિક શુદ્ધ અને અધિક વિશેષતાવાળું હતું, તેમનો વર્ણ અગ્નિ સમાન હતો, તેમની આકૃતિ કંઈક નક્ષત્રોના જેવી હતી, તેમનું શરીર પોપટનાં પીછાં જેવું કંઈક લીલું હતું, વળી કંઈક અંશે સ્ફટિકમણિના જેવા પણ તે દેખાતા હતા, સુખ્યત્વે કરીને સ્યામ વર્ણના કાંચળના ઢગ જેવા તે શોભતા હતા, છતાં તેમની કાંતિ સુવર્ણના જેવી અથવા કંઈક રૂપાના જેવી પણ જણાતી હતી. ૨-૩ તેમનો વર્ણ પ્રવાલના અંકુર જેવો હોઈને ક્યાંક ક્યાંક શ્વેત પણ હતો; વળી કોઈ સ્થળે સુવર્ણ જેવા, વૈદ્યમંથિ જેવા, નીલ વૈદ્ય જેવા ઇન્દ્રનીલ જેવા, મેરની ડોકના જેવા તથા મોતીના હાર જેવા પણ તે દેખાતા હતા. ૪-૫ આ રીતે અનેક પ્રકારનું રંગ-ગેરંગી સ્વરૂપ ધારણ કરનારા સનાતન દેવ શ્રીમાન

હરિ નારદ સંમુખ બ્યારે પ્રકટ થયા, ત્યારે તેમને હજારો નેત્રો હતાં, સેંકડો મસ્તકો હતાં, હજારો ચરણ હતા, હજારો ઉદરો અને હજારો બાહુઓ હતા; છતાં કોઈ અંગમાં તેમનું સ્વરૂપ અવ્યક્ત (ઇન્દ્રિયોથી અગ્રાહ્ય) પણ હતું. તે સમયે જિતેન્દ્રિય ભગવાન નારાયણ પોતાના એક મુગાથી ઈન્દ્રિય કારના ઉચ્ચારપૂર્વક ગાયત્રીનો જપ કરી રહ્યા હતા અને ધીબાં મુગોથી ચારે વેદોનો સ્વાધ્યાય કરી રહ્યા હતા; ઉપરાંત આરણ્યક મંત્રપાઠનું ગાન કરી રહ્યા હતા. ૧-૮ વળી દેવોના ઇશ્વર અને યજ્ઞના પતિ તે ભગવાને પોતાના જુદા જુદા હાથમાં વદિ, કમંડલુ, ઉત્તમ્બવળ મણિઓ, પાદુકાઓ, દલ, મૃગ-ચર્મ, કંડ અને બળવદ્યમાન અગ્નિ ધારણ કયો હતો. તે પછી મનમાં પ્રસન્ન થયેલા પ્રાહ્ણશ્રેષ્ઠ નારદે પ્રસન્નમૂર્તિ તે પરમેશ્વરને જોઈને વાણીના સંબંધપૂર્વક નમીને વંદન કયું; એટલે અપિનાશી તે આદિ દેવે મસ્તક નમાવીને જાહેલા તે નારદને આ પ્રમાણે કહ્યું. ૯-૧૧

શ્રીભગવાન યોગ્યા : પૂર્વે એકત, ક્રિત અને ત્રિત નામના ત્રણ મહર્ષિઓ મારું દર્શન કરવાની ઇચ્છાથી આ પ્રદેશમાં આવ્યા હતા; ૧૨ પરંતુ તેઓને મારાં દર્શન થયાં નહિ; કેમ કે મારા અનન્ય ભક્ત વિના ધીબા કોઈને મારાં દર્શન થતાં નથી. હે ઉત્તમ નારદ ! તું મારો એકાંતિક ભક્ત છે. (તેથી તું મારાં દર્શન કરી શક્યો છે.) ૧૩ હે પ્રાહ્ણ ! ધર્મને ઘેર મારાં જે શ્રેષ્ઠ શરીરો (નર, નારાયણ, હરિ અને કૃષ્ણરૂપે) ઉત્પન્ન થયાં છે, તેઓ અત્યંત શ્રેષ્ઠ છે; મોટે ભાગે, અહીં જેમ આવ્યો હતો તેમ તું પાછો બા અને તેઓનું સેવન કરી તારું કાર્ય સિદ્ધ કર. ૧૪ હે વિપ્ર ! તારી જે ઇચ્છા હોય તેના સંબંધમાં મારી પાસેથી તું વર માગી લે; કેમ કે વિશ્વમૂર્તિ અને વિકારોરહિત એવો હું આજે તારા પર પ્રસન્ન થયો છું. ૧૫

નારદે કહ્યું : હે ભગવન્ ! આજે આપનાં મને દર્શન થયાં તેથી હે દેવ ! મારા તપનું, યમનું તથા નિયમનું મને તત્કાળ ફળ મળી ચૂક્યું છે. ૧૬ હે ભગવન્ ! જગતના દ્રઘા, સિંહસ્વરૂપ, સનાતન અને સર્વમૂર્તિ આપ મહાપ્રભુનાં મને દર્શન થયાં, એજ મને મોટો વર મળી ચૂક્યો છે. (કેમ કે આપનાં

દર્શન વિના બીજો મહાન વર છે જ નહિ.)^{૧૭}

ભીષ્મે કહ્યું : એ પ્રમાણે પરમ સ્વરૂપમાં સ્થિતિ કરનારા નારદને પોતાનાં પ્રત્યક્ષ દર્શન કરાવીને ભગવાન પુનઃ તેને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા : હે નારદ ! હવે વિલંબ કર્યા વિના તું અહીંથી ચાલવા માંડ; ^{૧૮} કેમ કે ઇંદ્રિયોના વિષયલોગનો ત્યાગ કરનારા અને ચંદ્ર સમાન તેજસ્વી આ મારા ભક્તો એકાગ્ર ધર્મને મારું ચિંતન કર્યો કરે છે, માટે તેઓને વિદ્ય થયું ન ભેઈએ. ^{૧૯} આ સર્વ પુરુષો પ્રથમ અહાભાગ્યશાળી હોઈને મારા એકાંતિક ભક્તો હતા અને હવે રજોશુભ્ર તથા તમોશુભ્રથી મુક્ત ધર્મને અને સિદ્ધ ધર્મને મારા સ્વરૂપમાં તેઓ પ્રવેશ કરશે, એમાં કંઈ સંશય નથી. ^{૨૦} મારું સ્વરૂપ જે સર્વ જગતનો આત્મા કહેવાય છે, જેનું દર્શન ચક્ષુ-ઈન્દ્રિયથી થઈ શકતું નથી, જેનો સ્પર્શ ત્વચા-ઈન્દ્રિયથી થઈ શકતો નથી, જેનો ગંધ પ્રાણેન્દ્રિયથી લઈ શકાતો નથી, જેનો આસ્વાદ રસનેન્દ્રિયથી ગ્રહણ થઈ શકતો નથી, જેનામાં સત્ત્વ, રજ તથા તમ એ ત્રણે શુભોની કંઈ અસર થતી નથી, જે સર્વત્ર વ્યાપક છે અને સર્વત્ર સાક્ષી છે, તે જ આત્મસ્વરૂપમાં મારા ભક્તો પ્રવેશ કરે છે. ^{૨૧} ^{૨૨} જગતમાં શ્રેષ્ઠ ગણાતા પ્રાણીઓ જેમાં પ્રવેશ કરીને સંસારના બંધનથી મુક્ત થાય છે, તેને જ વાસુદેવ જાણે છે અને તેને જ સનાતન પરમાત્મા જાણે છે. ^{૨૩} મહાપ્રલયના સમયે પ્રાણીમાત્રનાં શરીરોનો વિનાશ થઈ જાય છે; તોપણ જેનો નાશ નથી, જેને અજન્મા, નિત્ય, સનાતન, નિર્ગુણ અને નિષ્કલ કહેવામાં આવે છે અને જે ચૈવીસ તરવોથી પર રહેલા પૃથ્વીસમા તત્ત્વ તરીકે પ્રસિદ્ધ છે, તેને જ નિષ્કિંચ પુરુષ કહેવામાં આવે છે અને તેનાં દર્શન કેવળ જ્ઞાન દ્વારા જ થઈ શકે છે. ^{૨૪} ^{૨૫} હે નારદ ! તે આત્મ-દેવનું માહાત્મ્ય અને મહિમા કેવો છે, તે તો તું જો ! શુભ-અશુભ કર્મોના તેને કદી લેપ જ લાગતો નથી. ^{૨૬} વિદ્વાનો કહે છે કે, સત્ત્વ, રજ અને તમ એ ત્રણે શુભો પ્રાણીમાત્રના શરીરમાં રહે છે, એટલું જ નહિ પરંતુ તેઓ શરીરના પ્રત્યેક અવયવોમાં સંચાર કર્યા કરે છે અને ક્ષેત્રજ તે ત્રણે શુભોનો ઉપ-લોગ કરે છે, છતાં ત્રણે શુભો તેનો ઉપલોગ કરી શકતા નથી. તાત્પર્ય કે, આત્મા શુભોનો લોકતા

છે છતાં નિર્ગુણ છે અને શુભોનો સ્વપ્ના છે, છતાં પોતાને શુભોનો સ્પર્શ સુદમાં થવા દેતો નથી. ^{૨૭} ^{૨૮} હે દેવર્ષિ ! સંપિનો બ્યારે પ્રલય થાય છે, ત્યારે જગતના આધારભૂત આ પૃથ્વી જળમાં લય પામી જાય છે, જળનો તેજમાં લય થઈ જાય છે, તેજનો વાયુમાં લય થઈ જાય છે, વાયુનો આકાશમાં લય થઈ જાય છે, આકાશનો મનમાં લય થઈ જાય છે, પરમ ભૂત મનનો અવ્યક્ત પ્રકૃતિમાં લય થઈ જાય છે અને હે પ્રજ્ઞાન ! તે અવ્યક્તનો નિષ્કિંચ પુરુષ-માં લય થઈ જાય છે. એ સનાતન પુરુષથી પર રહેલું અથવા તેના કરતાં શ્રેષ્ઠ એવું બીજું કોઈ પણ તત્ત્વ છે જ નહિ. ^{૨૯} ^{૩૦} ખરેખર, સનાતન પુરુષ વાસુદેવ વિના બીજું એક પણ સ્થાવરજંગમ માંહેનું ભૂત (તત્ત્વ) આ જગતમાં નથી, જે નિત્ય-અવિનાશી અથવા નિત્યસિદ્ધ હોય. ^{૩૧} સારાંશ કે, મહાભગવાન ભગવાન વાસુદેવ પ્રાણીમાત્રના આત્મા-રૂપ છે (અને નિત્ય છે). પૃથ્વી, વાયુ, આકાશ, જળ અને તેજ એ પાંચ મહાભૂતોનો જે એકત્ર સમુદાય તેને જ શરીર કહેવામાં આવે છે અને હે પ્રજ્ઞાન ! તે શરીરમાં જે પ્રવેશ કરે છે, તે જ અદૃશ્ય રહીને સત્ત્વ ચેષ્ટાઓ કરાવનારા પ્રભુ વાસુદેવ કહે-વાય છે; તેમ જ ભગવાન વાસુદેવ શરીરને ચેષ્ટાવાળું કરે છે ત્યારે અમુક પ્રાણી ઉત્પન્ન થયું એમ કહે વાય છે. હે પ્રજ્ઞાન ! પૃથ્વી આદિ ધાતુના એકત્ર સંઘાત વિના શરીર કદી હોઈ શકે જ નહિ અને શરીરમાં જો જીવ ન હોય, તો વાયુઓ કદી ચેષ્ટા કરી શકે નહિ; માટે એ જીવને પ્રભુ સંકર્ષણ (જગતનો ધારક) અથવા શેષ કહેવામાં આવે છે. ^{૩૩} ^{૩૪} એ જીવધ્યાન, પૂજન આદિ પોતાનાં કર્મ વડે સત્ત્વકુમાર (જીવ-મુક્ત) પણ પ્રાપ્ત કરી શકે છે.

હવે, પ્રાણીમાત્રનો જેમાં પ્રલય થાય છે અને પ્રાણીમાત્રનો જેથી ઉદય થાય છે, તે-પ્રાણી-માત્રના મનને જ પ્રયુગ્મ કહેવામાં આવે છે. આ પ્રયુગ્મ પૂર્વોક્ત સંકર્ષણથી ઉત્પન્ન થાય છે અને તે જ કર્તા, કારણ તથા કાર્યરૂપ છે. વળી આ પ્રયુગ્મથી સ્થાવરજંગમ સર્વ જગત ઉત્પન્ન થાય છે અને પ્રત્યેક કર્મોમાં અદૃશ્યરૂપે રહેનારા તે પ્રયુગ્મને જ (મનને જ) અનિરુદ્ધ (અકંદાર)

અથવા ઈશાન કહેવામાં આવે છે. ૩૭-૩૯ હે* રાજેન્દ્ર ! ભગવાન વાસુદેવ જે ક્ષેત્રજ્ઞ અને નિર્ણયતામા છે, તે જ પ્રભુ સંકર્ષણ અથવા જીવરૂપ છે, એમ સમજવું.* સંકર્ષણથી ઉત્પન્ન થયેલા પ્રદુષ્ઠ મનરૂપ કહેવાય છે અને તે પ્રદુષ્ઠનથી ઉત્પન્ન થયેલા અનિરુદ્ધને જ મહાસમર્થ અહંકાર કહેવામાં આવે છે. હે નારદ ! વાસ્તવિક દૃષ્ટિએ તો સ્થાવરજંગમ સર્વ જગત દેવળ મારાથી જ ઉત્પન્ન થાય છે; એટલું જ નહિ પણ અક્ષર (જીવ), ક્ષર (પ્રકૃતિ), મહત્ત્વ, (અહંકાર વગેરે) સત્ (કારણ) તથા અસત્ (કાર્ય) એ સર્વ મારાથી જ ઉત્પન્ન થાય છે. ૪૦-૪૨ મારા ભક્તો મારામાં પ્રવેશ કરીને મુક્ત થાય છે અને પચીસમે નિષ્ક્રિય પુરુષ તે હું પોતે જ છું, એમ સમજવું. ૪૩ હું નિર્ણય છું, નિષ્કલ છું, દંદ્રોથી રહિત છું અને પરિચલ્લી મુક્ત છું, તારે કહી એમ ન જાણવું કે, આ પ્રત્યક્ષ દેખાય છે માટે રૂપવાન હશે-સગુણ હશે; ૪૪ કેમ કે હે નારદ ! મારી ઇચ્છા થાય તો હમણાં એક ક્ષણમાં જ મારા આ સગુણ સ્વરૂપનો હું ત્યાગ કરી શકું છું (અને નિર્ણય સ્વરૂપ ધારણ કરી શકું છું); કારણ કે હું સર્વ કંઈ કરવા માટે સમર્થ છું અને આખા જગતનો ગુરુ છું. આ સમયે મારા આ સગુણ સ્વરૂપને તું જોઈ રહ્યો છે, તે મેં સરજેલી માયા જ છે. ૪૫ તારે એમ જાણવું યોગ્ય નથી કે, હું સર્વનો પરમાત્મા, જૂત-માત્રના શુભોથી મુક્ત છું. (કેમ કે હું નિર્ણય છું.) મેં મારી ચાર મૂર્તિઓ (વાસુદેવ, સંકર્ષણ, પ્રદુષ્ઠ અને અનિરુદ્ધ)ના સંબંધમાં તને યથાર્થ રીતે કહ્યું છે. ૪૬ હું પોતે જ જીવરૂપે સારી રીતે જાણ્યો છું અને મારામાં જ જીવને અંતર્ભાવ થાય છે; તોપણ તારે એમ ન માનવું કે, મેં જીવને પ્રત્યક્ષ જોયો છે; કેમ કે હે પ્રહ્લાદ ! હું સર્વજન્યાપક છું, પ્રાણીમાત્રનો અંતરાત્મા છું અને સર્વ પ્રાણીઓનાં શરીરોનો નાશ થઈ જાય છે, છતાં હું નાશ પામતો નથી. ૪૮ હે મુનિ ! અહીં વસનારા આ સર્વ પુરુષો મોટા

ભાગ્યશાળી હોઈને સિદ્ધ હતા અને મારા અનન્ય ભક્ત હતા, જેથી હવે તમે શુભ તથા રમે શુભથી મુક્ત થઈને તેઓ મારા સ્વરૂપમાં પ્રવેશ કરશે. ૪૯ જેને હિરણ્યગર્ભ કહેવામાં આવે છે, સર્વ લોકના જે આદિ છે, જેને ચાર મુખો છે અને જેને નિરુક્ત ગ્રંથમાં વર્ણવેલા છે, તે સનાતન દેવ પ્રહ્લા (મારી આસાને અધીન થઈને) મારાં અનેક કાર્યોનું ચિંતન કર્યા કરે છે અને તેમની ઉત્પત્તિ મારા લલાટમાંથી થયેલી છે; તેમ જ દેવ રુદ્ર મારા કોધમાંથી ઉત્પન્ન થયા છે. આ અગિયારે રુદ્રો મારા જમણા પડખાનો આશ્રય કરી રહ્યા છે અને આ બારે સૂર્યો મારા ડાબા પડખામાં રહેલા છે, તે તું જો. વળી તું મારા આગળના ભાગમાં દૃષ્ટિ કર. ત્યાં દેવોમાં શ્રેષ્ઠ એવા આઠે વસુઓ નિવાસ કરી રહ્યા છે. નાસત્ય તથા દક્ષ નામના બે સ્વર્ગ-વૈદ્યો મારી પીઠના ભાગમાં રહેલા છે અને સર્વ પ્રજાપતિઓ તથા સપ્તરુષિઓ પણ ત્યાં જ રહેલા છે, તેમ જ વેદો, સેંકડો પ્રકારના યજ્ઞો, અમૃત, ઔષધિઓ, તપ, નિયમો, અનેક પ્રકારના યમો અને આઠ પ્રકારનું મૂર્તિમાન ઐશ્વર્ય મારા એક જ અવયવમાં એકીસાથે રહેલ છે. વળી શ્રી, લક્ષ્મી, કીર્તિ, પૃથ્વી, કંકુબિની અને વેદાની માતા દેવી સરસ્વતી પણ મારામાં નિવાસ કરી રહી છે, તે તું જો. હે નારદ ! જ્યોતિર્ગણોમાં શ્રેષ્ઠ આકાશ-ચારી ધ્રુવ, મેઘ, સમુદ્રો, સરોવરો, નદીઓ અને મૂર્તિમાન એવા ચારે પ્રકારના પિતૃગણો મારામાં રહેલા છે, તેઓને તું જો; એટલું જ નહિ પણ સત્ત્વ, રજ અને તમ એ ત્રણે શુભો મૂર્તિરહિત અવસ્થામાં મારે વિષે રહેલા છે, તે પણ તું જોઈ લે. હે મુનિ ! તારે લક્ષ્યમાં રાખવું કે, દેવોનાં કાર્ય કરતાં પિતૃઓનું કાર્ય વધારે ઉત્તમ છે અને હું એક જ દેવોના તથા પિતૃઓના આદિ પિતા છું. હું હયગ્રીવનું સ્વરૂપ ધારણ કરીને પશ્ચિમ તથા ઉત્તરના મધ્યભાગમાં આવેલા સમુદ્રપ્રદેશમાં નિવાસ કરું છું અને ત્યાં રહ્યો રહ્યો શ્રદ્ધાપૂર્વક આપવામાં આવેલાં હૃદયનું તથા કૌંચનું પ્રાશન કરું છું. સૃષ્ટિના આદિકાળમાં મેં ઉત્પન્ન કરેલા પ્રહ્લાદેવે પંદે યજ્ઞસ્વરૂપ એવા મારું યજન કર્યું હતું; જેથી તેના પર પ્રસન્ન થઈને મેં આવા ઉત્તમ

* ભગવાન નારાયણ નારદને ઉપદેશ આપે છે, તેમાં 'રાજેન્દ્ર' એવું સંબોધન ક્યાંથી આવ્યું તે કંઈ સમજવું નથી.

* અર્થાત્ પરમાત્માથી ભિન્ન એવા જીવાત્મા નામનો કંઈ પદાર્થ જ નથી.

વરે તેને આપ્યા હતા : ‘હે બ્રહ્મા ! કલ્પના આદિ કાળમાં તું મારા પુત્રરૂપે યદ્યપિ અને સર્વ લોકોનો અધ્યક્ષ થઈશ. તારું પર્યાયનામ ‘અહંકાર’ એ પ્રમાણે પ્રસિદ્ધ થશે. તે બાંધેલી મયોદાનું જગતનો કોઈ પણ પુરુષ ઉદ્ધવન કરશે નહિ અને હેતપોદન ! દેવો તથા દેવેયોમાના જે કોઈને વર મેળવવાની ઇચ્છા હશે તેઓને તું વર આપી શકીશ. વળી હે વ્રતચારી મહાભાગ ! ઋષિઓ, પિતૃઓ અને વિદ્ય વિદ્ય પ્રકારનાં સર્વ પ્રાણીઓમાં તું ઉપાસના કરવા યોગ્ય થઈ પડીશ. ૫૦-૧૪ હે બ્રહ્મા ! દેવોનું કાર્ય કરવા માટે જ્યારે જ્યારે હું અવતાર લઈશ, ત્યારે પિતા જેમ પુત્રને આજ્ઞા કરે, તેમ તું મને આજ્ઞા કરીશ અને શિક્ષણ આપીશ. ૧૫

હે નારદ ! આવા આવા બીજા અનેક ઉત્તમ વરો મહાતેજસ્વી બ્રહ્માને મેં આપ્યા હતા અને પછી મનમાં પ્રસન્ન થઈ કેવળ નિવૃત્તિપરાયણ જ હું રહેતો હતો; ૧૬ કારણ કે સર્વ ધર્મોનો ત્યાગ કરવો તેને જ પરમ નિવૃત્તિ કહેવામાં આવે છે. માટે સર્વ અંગોના ત્યાગ કરીને કેવળ નિવૃત્તિ સ્વીકારીને જ વર્તન કરવું ૧૭ સાંખ્યશાસ્ત્રોના નિશ્ચય કરનારા આચાર્યો કહે છે કે, વિદ્યાની સહાયવાળા અને સમાધિનિધિ રહેનારા ભગવાન કપિલ આદિત્યમંડલમાં સ્થિતિ કરનારા મારાસ્વરૂપ જ છે, ૧૮ તેમ જ હે બ્રહ્મા ! વેદમાં જેમની સ્તુતિ કરવામાં આવે છે અને યોગશાસ્ત્રમાં જે પ્રસિદ્ધ થયેલા છે, તે યોગાસક્ત ભગવાન હિરણ્યગર્ભ હું પોતે જ છું. ૧૯ હું જે સનાતન કહેવાઈ છું, તે પ્રત્યક્ષસ્વરૂપ ધારણ કરીને (સૂર્યરૂપે) આકાશમાં રહું છું, પણ એક હજાર યુગ વીત્યા પછી તેનો તે જ હું (ઉત્તર સ્વરૂપ ધારણ કરીને) જગતનો સંહાર કરીશ. ૨૦ તે સમયે સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓને મારામાં લય પમાડી દઈને હું એકલો જ વિદ્યાની સાથે સર્વત્ર વિહાર કરીશ. ૨૧ પછી પણ મારી વિદ્યાના બળથી સર્વ જગતને ઉત્પન્ન કરીશ. આ જગતમાં જે મારી ચોથી મૂર્તિ છે, તે જ અવિનાશી મંકર્ષણને ઉત્પન્ન કરે છે. ૨૨ શાસ્ત્રકારો કહે છે કે, તેનું નામ જ સંકર્ષણ છે, જે પ્રવૃત્તિને ઉત્પન્ન કરે છે અને તે પ્રવૃત્તિથી હું અનિરુદ્ધરૂપે ઉત્પન્ન થાઈ છું. આ રીતે વારંવાર સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ થયા કરે છે. અનિરુદ્ધની

નાભિમાં એક કમળ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમાંથી બ્રહ્માની ઉત્પત્તિ થાય છે અને તે બ્રહ્માથી સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓ ઉત્પન્ન થાય છે. ૨૩-૨૪ તારે બળવું કે, પ્રત્યેક કલ્પના આદિકાળમાં એ પ્રમાણે વારંવાર સૃષ્ટિ થયા કરે છે. જેમ આકાશમાં સૂર્યનો ઉદય તથા અસ્ત થયા કરે છે, તેમ પ્રત્યેક કલ્પના આદિ-અંતમાં સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ અને નાશ થયા કરે છે. ૨૫ જેમ સૂર્યનો અસ્ત થઈ ગયા પછી પણ મહાતેજસ્વી કાળ તેને (સૂર્યને) ગગનમંડળમાં લાવી મૂકે છે, તેમ હું પણ પ્રાણીઓના અનેક સમુદાયોથી ભરપૂર આ સમુદ્ર સુધીની પૃથ્વી પ્રલયકાળના જળમાં જ્યારે ડૂબી જશે, ત્યારે લોહોનું હિત કરવા માટે વરાહનું સ્વરૂપ ધારણ કરીને બળાત્કારે પુનઃ તેને પોતાના સ્થાન ઉપર લાવી મૂકીશ. ૨૬-૨૭ તે સમયે હું બળથી ગર્વિષ્ઠ થયેલા હિરણ્યકેશવનો વધ કરીશ અને પછી દેવોનું કાર્ય કરવા માટે નસિંહનું શરીર ધારણ કરી, યજ્ઞનો નાશ કરનારા દિતિપુત્ર હિરણ્યકશિપુનો પણ નાશ કરીશ. તે પછી કેટલોક કાળ જશે, ત્યારે વિદેશનનો બળવાન પુત્ર મહાસુર બલિ જગતમાં ઉત્પન્ન થશે. તેને દેવો, અસુરો કે રાક્ષસો એમાંના કોઈ પણ લોકો મારી શકશે નહિ. વળી તે બલિ ઇંદ્રને પોતાના રાજ્ય ઉપરથી બ્રહ્મ કરશે, ત્રણે લોકને સ્વાધીન કરશે અને ઇંદ્ર તેની સામે યુદ્ધ કરવા માટે ટકશે નહિ, ત્યારે હું કશ્યપથી અદિતિના ઉદરે બારમા આદિત્યરૂપે (વામનરૂપે) ઉત્પન્ન થઈશ અને પછી બલિનું રાજ્ય મહાતેજસ્વી ઇંદ્રને પુનઃ અર્પણ કરી દેવતાઓને પોતપોતાનાં સ્થાનકો ઉપર સ્થાપીશ. હે નારદ ! તે સમયે સર્વ દેવતાઓને અવધ્ય થઈ પડેલા દાનવરાજ બલિને પાતાળના તળિયામાં હું આપી દઈશ. ૨૮-૨૯ પછી જ્યારે ત્રેતાયુગનો સમય આવશે, ત્યારે ભૂચુના કુળમાં પરશુરામસ્વરૂપે ઉત્પન્ન થઈને બળ તથા વાહનોના સમુદાયથી ઉત્કૃષ્ટ બની ગયેલા ક્ષત્રિયોનો હું સંહાર કરીશ. ૩૦ તે પછી ત્રેતા અને દ્વાપરયુગનો મધિકાળ જ્યારે પ્રાપ્ત થશે, ત્યારે હું દશગ્રથોના પુત્ર જગત્પતિ રામચંદ્ર થઈશ અને પ્રજાપતિના પુત્ર ઋષિ એકન તથા દિતિ પોતાના ભાઈ ત્રિગનો વધ કરારૂપ પાપકૃત્યને લીધે વાનરરૂપે ઉત્પન્ન થશે. ૩૧-૩૨ હે બ્રહ્મા !

તેઓ બનેના વંશમાં જે વાનરો ઉત્પન્ન થશે તેઓ મહાભળવાન, મોટા વીર્યવાળા અને ઈંદ્ર તુલ્ય પરાક્રમી થશે; એટલું જ નહિ પણ દેવોનું કાર્ય કરતી વેળા તેઓ મને સહાય કરનારા થઈ પડશે, પછી તે સમયે પુલસ્ત્યના કુળમાં કલંકરૂપ રાવણ નામનો ઘોર રાક્ષસરાજ ઉત્પન્ન થશે, જેને લોકમાં કંટકરૂપ ભણીને પરિવાર સહિત હું હણીશ. પછી દ્વાપર અને કલિયુગના છેલ્લા સંધિકાળમાં, કંસ રાજાનો વધ કરવા માટે મથુરા નગરીમાં હું પ્રકટ થઈશ. ત્યાં દેવોને કંટકરૂપ અનેક દાનવોનો સંહાર કરીને 'કુશસ્થલી' એવા બીજા નામવાળી દ્વારકા નગરીમાં હું નિવાસ કરીશ. વળી તે નગરીમાં જ્યારે નિવાસ કરીશ, ત્યારે પણ અહિંતિનું અપ્રિય કરનારા નરકાસુરનો, ભૌમાસુરનો, સુરનો તથા પીઠ દાનવનો હું વધ કરીશ; તેમ જ એક ઉત્તમ દાનવનો વધ કરીને, અનેક પ્રકારના ધનથી ભરપૂર અને સુંદર તેના પ્રાજ્ઞયોતિષ નામના નગરને હું દ્વારકામાં લાવીશ. પછી તે બાણાસુરનું પ્રિય કરનારા અને તેના હિતૈષી દેવ મહેશ્વર તથા કાર્તિકસ્વામી કે જેઓ લોકમાં નમસ્કારપાત્ર ગણાય છે, તેઓ બનેના હું પરાજય કરીશ અને હજાર હાથવાળા બલિના પુત્ર બાણાસુરને છતીને સૌભનગરમાં વસનારા સર્વ દાનવોના વિનાશ કરીશ. હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ! તે સમયે ગર્ગાચાર્યના તેજથી વૃદ્ધિ પામેલો કાલમવન નામનો એક વિખ્યાત મ્લેચ્છ રાજા ઉત્પન્ન થશે, તેના નાથ પણ મારે હાથે જ થશે. વળી ગિરિવ્રજમાં જરાસંધ નામનો બળવાન અસુર રાજા ઉત્પન્ન થશે. તે રાજા સર્વ રાજાઓ સાથે વિદેશ કરશે અને સમૃદ્ધિવાન થશે; પરંતુ તેના પણ મારી બુદ્ધિના પ્રભાવથી જ વધ થશે. ૮૭-૮૭ પછી ધર્મપુત્ર રાજા યુધિષ્ઠિર જ્યારે યજ્ઞ કરશે અને તેના યજ્ઞમાં આખી પૃથ્વીના બળવાન રાજાઓ જ્યારે આવ્યા હશે, ત્યારે શિશુપાલ મારું અપમાન કરશે, જેથી સભા વચ્ચે તેનો હું વધ કરીશ. ૯૦ મારા તે સમયના અવતારમાં ઈંદ્રનો પુત્ર અર્જુન એકલો જ મને સહાય કરનારો થશે અને રાજા યુધિષ્ઠિરને તેના ભાઈઓની સાથે પોતાના રાજ્યાસન ઉપર હું સ્થાપિત કરીશ. ૯૯ તે સમયે લોકો કહેશે કે, જગતના ઈશ્વર અગ્નિ

નરનારાયણ લોકોનું કાર્ય કરવા માટે શ્રીકૃષ્ણ તથા અર્જુનરૂપે પૃથ્વી પર અવતર્યા છે અને હૃદય ક્ષત્રિયોનો નાશ કરવા માટે તૈયાર થયા છે. ૧૦૦ હે ઉત્તમ નારદ ! એ પ્રમાણે પૃથ્વીનો ભાર ઉતાર્યા પછી આત્મજ્ઞાન તરફ લક્ષ્ય કરીને સર્વ યાદવોનો તથા દ્વારકાનો હું ઘોર સંહાર કરીશ. આ રીતે મારાં કર્મો અનંત છે અને હું વાસુદેવ, સંકર્ષણ, પ્રદ્યુમ્ન તથા અનિરુદ્ધ એ ચાર મૂર્તિઓને ધારણ કરું છું. ૧૦૧-૧૦૨ પૃથ્વીનો ભાર ઉતાર્યા પછી હું મારા તે જ લોકમાં પાછો જઈશ કે જે લોકનો મોટા મોટા બ્રહ્મવાદીઓ સત્કાર કરે છે. હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ! હંસ, કૂર્મ, મત્સ્ય, વરાહ, નૃસિંહ, વામન, પરશુરામ, રામ, કૃષ્ણ અને કલ્કિ આ મારા દશ અવતારો સુખ્ય છે. ૧૦૩-૧૦૪ જે સમયે વૈદિકી ક્ષત્રિયોના નાશ થઈ ગયો હતો, તે સમયે હું પોતે જ તેને પાછો લાવ્યો હતો અને પૂર્વે સત્ત્વયુગમાં મેં પોતે જ વેદોની તથા ક્ષત્રિયોની રચના કરેલી છે. ૧૦૫ જગતમાં મારા અનેક ઉત્તમ અવતારો થઈ ગયા છે, જેઓનું વર્ણન પુરાણોમાં તથા ધર્મશાસ્ત્રોમાં સાંભળવામાં આવે છે. ૧૦૬ મારા અવતારો જગતનાં અનેક કાર્યો કરીને પુનઃ પોતાના મૂળ સ્વરૂપને પામેલા છે અને મારા આ સ્વરૂપનું તને જે દર્શન થયું છે, તે દર્શન બ્રહ્મદેવને પણ હજી સુધી પ્રાપ્ત થયું નથી. ૧૦૭ તું મારા એકાંતિક ભક્ત છે-મારું એકલાનું જ શરણ લેવાનો તે નિશ્ચય કર્યો છે; જેથી મારા દર્શનને તું પામી શક્યો છે. અને હે બ્રહ્મણ ! તને મારા પર ભક્તિ છે, તેથી મેં આ સર્વ જ્ઞાન તને કહ્યું છે કે, જેમાં પુરાણવિજ્ઞાનનો, ભવિષ્યકાળના વૃત્તાંતનો તથા રહસ્યવિષયનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે.

ભીષ્મે કહ્યું : વિરાટ મૂર્તિને ધારણ કરનારા અવિનાશી ભગવાન નારાયણદેવ નારદને એ પ્રમાણે ઉપદેશ આપીને તે જ સ્થળે અંતર્ધાન થઈ ગયા. મહાતેજસ્વી નારદ પણ ભગવાનના ઈષ્ટ અનુગ્રહને પ્રાપ્ત કરી નર-નારાયણનું દર્શન કરવા માટે ભદરિકા શ્રમમાં આવી પહોંચ્યા. હે તાત ! નારાયણે ઉપદેશો મહાન ઉપનિષદ કે જેમાં ચારે વેદોનો, સાંખ્યનો તથા યોગનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો હતો અને જેનું બીજું નામ 'પંચરાતશાસ્ત્ર' એ

પ્રમાણે પ્રસિદ્ધ છે. તેને નારદે જે રીતે જોયું અને સાંભળ્યું હતું, તે જ રીતે બ્રહ્મલોકમાં સર્વને કહી સંભળાવ્યું.

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : બુદ્ધિમાન નારાયણનું માહાત્મ્ય ખરેખર આશ્ચર્યજનક છે; શું બ્રહ્મદેવ પોતે પણ તેને જાણતા ન હતા કે નારદ પાસેથી તેનું શ્રવણ કરવાની તેમને ફરજ પડી? હું ધારું છું કે, ભગવાન પિતામહ, નારાયણદેવ પછી તુરત જ ઉત્પન્ન થયા છે, જેથી મહાતેજસ્વી તે નારાયણના પ્રભાવને તે પોતે (બ્રહ્મદેવ) કેમ ન જાણી શકે?

ભીષ્મે કહ્યું : હે રાજેન્દ્ર! સૃષ્ટિના આદિકાળથી આરંભીને હજારો અને સેંકડો મહાકલ્પો વીતી ગયા છે અને તેમાં અનેક સર્ગો તથા અનેક પ્રલયો પસાર થઈ ગયા છે; પરંતુ બ્રહ્મજ્યોને ઉત્પન્ન કરનારા પ્રભુ બ્રહ્મદેવ તે સર્વના આદિ કહેવાય છે, અર્થાત્ હજારો અને સેંકડો મહાકલ્પોની પહેલાં પ્રભુ બ્રહ્મદેવ તો હતા જ; ^{૧૦૮-૧૧૧} જેથી હે રાજા! પ્રભુ બ્રહ્મદેવ તો દેવ નારાયણના માહાત્મ્યને સર્વના કરતાં અધિક રીતે જાણે છે, જ્યેષ્ઠ જ નહિ પરંતુ પરમાત્માના સ્વરૂપને તથા પોતાની ઉત્પત્તિને પણ તે સારી રીતે જાણે છે; ^{૧૧૭} માટે બ્રહ્મલોકમાં બીજા સિદ્ધ પુરુષો આઠ્ઠા હતા, તેઓને જ નારદે વેદ તુલ્ય એ પ્રાચીન ઉપનિષદ (પંચ રાત્રશાસ્ત્ર) કહી સંભળાવી હતી. (બ્રહ્મદેવને પોતાને કહી સંભળાવી ન હતી.) ^{૧૧૮} હે રાજા! તે શુદ્ધાત્મા સિદ્ધ પુરુષો પાસેથી સૂર્યનારાયણે તે ઉપનિષદના જ્ઞાનનું શ્રવણ કર્યું હતું અને સૂર્યે પોતાના અનુયાયી ઋષિઓને તે જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપ્યો હતો. ^{૧૧૯} જેઓએ સૂર્ય પાસેથી તે જ્ઞાન સંપાદન કર્યું છે, તે શુદ્ધાત્મા ઋષિઓ ભગભગ છાસક હંભર જેટલા છે અને સૂર્યની પાછળ ચાલનારા તે સર્વ ઋષિઓને, જગતને તપાવનારા સૂર્યના લોકમાંથી ઉત્પન્ન કરવામાં આવ્યા છે. ^{૧૨૦} ભગવાન સૂર્યે પવિત્ર અંતઃકરણવાળા તે સર્વ ઋષિઓને પંચરાત્ર ઉપનિષદનો ઉપદેશ આપ્યો, તે પછી હે તાત! સૂર્યના અનુયાયી તે મહાત્મા ઋષિઓએ મેરુપર્વત ઉપર એકત્ર થયેલા દેવોને તે ઉત્તમ જ્ઞાન કહી સંભળાવ્યું હતું. પછી તે દેવો પાસેથી અસિત નામના બ્રાહ્મણે તેનું શ્રવણ કર્યું ^{૧૨૧/૧૨૨} અને હે

રાજેન્દ્ર! મહાયુનિ અસિતે પિતૃઓને તેનું શ્રવણ કરાવ્યું અને હે તાત! મારા પિતા શાંતનુ પાસેથી શ્રવણ કરીને મેં તમને કહી સંભળાવ્યું છે. હે ભારત! દેવો કે યુનિઓ એમાંના જે બે પુરુષોએ તે પુરાણ ઉપનિષદનું શ્રવણ કર્યું છે, તેઓ સર્વે પરમાત્માનું પૂજન કરે જ છે. વળી હે રાજા! આ વૈદિક આખ્યાન પરંપરાથી ચાલ્યું આવ્યું છે, માટે જે પુરુષ વાસુદેવનો ભક્ત ન હોય તેને આ આખ્યાન તમારે કહેવું નહિ. હે રાજા! તમે મારી પાસેથી જે સેંકડો આખ્યાનો સાંભળ્યાં છે, તે સર્વનો સાર આ આખ્યાનરૂપે જ બહાર કાઢ્યો છે. જેમ દેવતાઓએ સમુદ્રનું મંથન કરીને તેમાંથી અમૃત બહાર કાઢ્યું હતું, તેમ પ્રાચીનકાળના બ્રાહ્મણોએ શાસ્ત્રરૂપ સમુદ્રનું મંથન કરીને આ કથામૃત બહાર કાઢ્યું છે; માટે જે પુરુષ નિત્ય અનન્યભાવ રાખીને તથા એકાંત પ્રદેશમાં ચિત્તને એકાગ્ર કરીને આ આખ્યાનનું પઠન કરે છે અથવા શ્રવણ કરે છે, તે પુરુષ મહાન એવા ત્રેવેતકીપને પ્રાપ્ત કરીને ચંદ્રસમાન તેજસ્વી થાય છે અને છેવટે હજારો કિરણોવાળા દેવ નારાયણમાં પ્રવેશ કરે છે, એમાં સંશય નથી. વળી આ કથાનું આદિથી શ્રવણ કરીને રોગી પુરુષ રોગથી મુક્ત થાય છે, જિજ્ઞાસુ પુરુષ પોતાની સર્વ જિજ્ઞાસાઓને પૂર્ણ કરે છે અને ભક્ત પુરુષ ભક્તની ગતિને પામે છે; માટે હે રાજા! તમારે પણ પુરુષોત્તમ ભગવાનનું નિત્ય પૂજન કરવું. ^{૧૨૩-૧૨૪} હે મહાબાહુ યુધિષ્ઠિર! સમગ્ર જગતનાં માતાપિતા અને ગુરુરૂપ તથા મહાયુદ્ધિમાન સનાતન ભગવાન જનાર્દન જે બ્રહ્મણ્યદેવ કહેવાય છે, તે તમારા પર નિત્ય પ્રસન્ન રહે. ^{૧૨૨}

વૈશંપાયન બોલ્યા : હે જનમેજય! આ ઉત્તમ આખ્યાન સાંભળ્યા પછી ધર્મરાજ યુધિષ્ઠિર! અને તેમના ભાઈઓ નારાયણની ભક્તિ કરવામાં તત્પર થયા અને નિત્ય નારાયણનો જપ કર્યો પછી એકે અવાજે તેઓ બોલી ઊઠતા કે, ‘તે ભગવાન મહાપુરુષનો જ જાણી;’ તેમ જ આપણા શ્રેષ્ઠ ગુરુ મુનિ કૃષ્ણદેવાયન (વ્યાસ) નારાયણના નામનો નિત્ય જપ કરતા હતા, તેમ જ પ્રતિદિન આકાશમાર્ગે યર્ધને અમૃતના સ્થાનરૂપ દીપ્તસમુદ્ર પાસે આવેલા ત્રેવેતકીપમાં તે જતા હતા અને ત્યાં

દેવાધિદેવ નારાયણનું પૂજન કરીને પુનઃ આશ્રમમાં આવી પહોંચના હતા.

લીંગે કહ્યું હે યુધિષ્ઠિર! નારદે કહેલું આ સર્વ આખ્યાન મને તમને કહી માલળાવ્યું છે એ આખ્યાન પર પરાથી આવતું આવેલું છે અને મારા પિતાએ પૂર્વે મને કહ્યું છે.

સૂત પુરાણીએ શૌનકને કહ્યું : હે શૌનક! વૈશંપાયને કહેલું એ સર્વ આખ્યાન સાલળીને જનમેજય પછી ઉત્તમ વિધિપૂર્વક નારાયણનું પૂજન કર્યું હતું, માટે હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ! તમે બધા જેઓ મહાન તપ કરનારા છો, તત્તુ પાલન કરનારા છો, વેદને જાણનારા છો, નૈમિષારણ્યમાં વસનારા છો અને શૌનકના મહાયજ્ઞમાં આવ્યા છો, તેઓ સર્વ ઉત્તમ પ્રકારના હવનહોમવાળા યજ્ઞો કરીને સનાતાન પરમેશ્વરનું વિધિ પ્રમાણે યજ્ઞ કરે. પરપરાથી આવ્યું આવેલું આ આખ્યાન મને મારા પિતાએ પૂર્વે કહ્યું હતું. ૧૩૩-૧૩૯

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ તર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમાં 'નારદને નારાયણનો સાક્ષાત્કાર' નામનો અધ્યાય ૩૩૯માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૪૦ મો

યજ્ઞકર્તા અને યજ્ઞલોકતા શ્રીનારાયણ પોતે જ છે

॥ શૌનક ઉવાચ ॥

કથં સ મગવાન્ દેવો યજ્ઞેન્નગ્રહરઃ પ્રમુઃ ।

યજ્ઞધારી ચ સતતં વેદવેદાંગવિતથા ॥ ૧ ॥

શૌનકે પૂછ્યું : હે સૂત! વેદ તથા વેદના અગોને જાણનારા ભગવાન નારાયણ મહાસમર્થ છે, તેપણ યજ્ઞોમાં અથસ્થાગને થઈ પૂજા કરનારા યજ્ઞતા લોકતા અને યજ્ઞના કર્તા તે કેમ થઈ શકે? ૧* વળી સમાગુણને ધારણ કરનારા ભગવાન નારાયણ પ્રભુ નિવૃત્તિધર્મનો સ્વીકાર કરી બેઠા છે, એટલું જ નહિ પણ તે મહાપ્રભુએ જ સર્વ નિવૃત્તિધર્મોની રચના કરી છે, છતાં તેમણે દેવતાઓને પ્રવૃત્તિધર્મમાં (યજ્ઞમાં) ભાગ લેનારા કેમ કર્યો? એ તેમને પ્રવૃત્તિ ધર્મ જ પ્રિય હતો, તો બુદ્ધિને પ્રવૃત્તિધર્મથી પાછી

વાળનારા નિવૃત્તિધર્મો તેમણે શા માટે રચ્યા? આ વિષયમાં અમને સંશય થયો છે. તે સંશય ઘણા કાળથી ગુપ્ત રહેલો છે, માટે તેનો તમે નાશ કરો. તમે ધર્મથી ભરેલી નારાયણની કથાઓ ઘણી સાલળી છે ૨-૪

સૂતે કહ્યું : હે શ્રેષ્ઠ શૌનક! આ વિષયમાં વ્યાસના બુદ્ધિમાન શિષ્ય વૈશંપાયનને જનમેજય રાજાએ પ્રશ્ન કર્યો હતો અને વૈશંપાયને તેને જે ઉત્તર આપ્યો હતો, તે જ પ્રાચીન ઉત્તર હું તમને આપું છું. ૧ પ્રાણીમાનના પરમાત્મા દેવ નારાયણનું માહાત્મ્ય સાલળીને મહાબુદ્ધિમાન જનમેજયે વૈશંપાયનને આ પ્રમાણે પૂછ્યું. ૧

જનમેજયે પૂછ્યું : આપણે જોઈએ છીએ કે, દેવો, અસુરો અને મનુષ્યો સહિત સર્વ લોકો અને બ્રહ્મદેવ સુદ્ધા સર્વ મહાત્માઓ અઘ્યુદય માટે કહેલી ક્રિયાઓ કરવામાં જ સર્વ પ્રકારે આસક્ત રહે છે ૨ ત્યારે હે બ્રહ્મન્! તમે તો એમ કહ્યું કે, મોક્ષધર્મ જ ઉત્તમ છે અને ક્રિયાઓથી નિવૃત્ત થવામાં જ પરમ સુખ છે (તેનું કેમ?) વળી અમે સાલળ્યું છે કે, પુણ્યપાપનો ત્યાગ કરનારા સુક્ષ્મ પુરુષો જ હજારો કિરણોવાળા દેવ નારાયણના સ્વરૂપ માં પ્રવેશ કરે છે. ખરેખર, મને તો એમ જ લાગે છે કે, સનાતાન મોક્ષધર્મનું આચરણ અત્યંત દુઃખ ભરેલું હોવું જોઈએ, કેમ કે સર્વ દેવતાઓ પણ જેનો ત્યાગ કરીને હૃષ્યકૃષ્ણનું પ્રાપ્ત કરનારા થઈ ગયા છે, અરે એટલું જ નહિ પણ બ્રહ્મા, રુદ્ર, બ્રહ્મ દેવતાઓ નાશ કરનારા પ્રભુ ઇન્દ્ર, સૂર્ય, ચંદ્ર, વાયુ, અગ્નિ, વરુણ, આકાશ, પૃથ્વી અને બીજા દેવતાઓ, (કે જેઓ જગત્તત્ત્વના સ બધામાં આપણા કરતા અધિક જાણે છે તેઓ પણ), નિવૃત્તિમાર્ગ દ્વારા નિર્માણ થયેલા આત્માના મોક્ષને (કરી) જાણતા નથી અને તેથી જ તેઓ અવિનાશી, અદર તથા નિર્વિકાર એવા મોક્ષમાર્ગ નિવૃત્તિધર્મનો આશ્રય કરતા નથી. (પરંતુ સૃષ્ટિનો સંહાર આદિ ક્રિયાઓ કરવામાં જ પ્રવૃત્ત રહે છે-પ્રવૃત્તિધર્મનો જ આશ્રય કરે છે) ૪-૧૨ હું ધારું છું કે, જેનો ક્રમભંગ

* નિવૃત્તિધર્મ ઉપર જનમેજય ત્યાં સુધી આગ્રેષ્ઠ કરવા માગે છે કે, માન લોકોને દગવા માટે જ નિવૃત્તિ ધર્મને વેળો કરવામાં આવ્યો છે, એ વાત નિસંદેહ

* અર્થાત્ યજ્ઞને ભોખ્યા અને યજ્ઞનો કર્તા એક જ હોય, તે વાત અત્યંત વિરદ જણાય છે

ધર્મશાસ્ત્રમાં દર્શાવેલા અમુક કાળ પર્વત જ પ્રાપ્ત થાય છે, તે પ્રવૃત્તિધર્મનો, જેઓએ આશ્રય કરેલો છે, તે ક્રિયાનિધિ પુરુષોને, પ્રવૃત્તિમાર્ગમાં મહાન દોષ એ જ બેવામાં આવે છે કે, તે દ્વારા પ્રાપ્ત થયેલો ક્ષણભાગ અમુક પરિમિત કાળ પર્વત જ ટકી રહે છે, પણ કાયમને માટે રહેતો નથી.^{૧૩} હે વિપ્ર! માટે (પ્રવૃત્તિધર્મ શ્રેષ્ઠ કે નિવૃત્તિધર્મ શ્રેષ્ઠ?) આ વિષયનો સંશય મારા હૃદયમાં શબ્દની પેઠે સાદ્યા કરે છે, માટે તે વિષેના ઇતિહાસનું કથન કરીને મારા સંશયને તમે દૂર કરો; કેમ કે તેના સંબંધમાં મને પરમ કુતૂહલ થયું છે.^{૧૪} હે બ્રાહ્મણ! યજ્ઞોમાં દેવતાઓને જ યજ્ઞના ભાગ લેનારા શા માટે કહ્યા છે અને હે બ્રહ્મન્! યજ્ઞમાં દેવતાઓનું યજ્ઞન શા માટે કરવામાં આવે છે?^{૧૫} હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ! જેઓ યજ્ઞમાં ભાગને ગ્રહણ કરે છે, તેઓ પોતે જ બ્યારે યજ્ઞ કરે છે, ત્યારે કોને ભાગ આપે છે?^{૧૬}

વેદશંપાયને કહ્યું: અહો! હે રાજા! તારો આ પ્રશ્ન અત્યંત ગૂઢ છે. જેણે તપશ્વ્યસો કરી ન હોય, વેદાધ્યયન કર્યું ન હોય અને પુરાણો બધાં ન હોય, તે પુરુષ તારા આ પ્રશ્નનો ઉત્તર સત્વર આપી શકે નહિ. પૂર્વે મારા શુરુ વ્યાસને આવા પ્રકારનો જ પ્રશ્ન પૂછવામાં આવ્યો હતો અને તેમણે જે ઉત્તર આપ્યો હતો, તે જ ઉત્તર હું તને આપું છું.^{૧૭-૧૮} પૂર્વે મહર્ષિ કૃષ્ણદ્રેપાયન વ્યાસ અથવા વેદવ્યાસ, પોતાના શિષ્ય સુમંતુ, જેમિનિ, દંઠ વ્રતધારી પૈલ, શોથો હું અને પાંચમા શુકદેવ આ પાંચે જણને ચાર વેદોનું તથા પાંચમા વેદરૂપ મહાભારતનું અધ્યયન કરાવતા હતા. તેમના શિષ્ય અમે પાંચે જણા દમશુભને ધારણ કરનારા હતા, શૌચાચારથી શુદ્ધ હતા અને કોષનો તથા ઇંદ્રિયોનો જય કરનારા હતા. એક સમયે સિદ્ધ અને ચારણોથી સેવાયદા મહાગિરિ મેરુપર્વતના સુંદર છે; કેમ કે એમ ન હોય તો બ્રહ્માદેવતાઓ નિવૃત્તિધર્મને જ શ્રેયસ્કર ગણીને અવસ્થ તેનો આશ્રય કરત અને પરમ સુખ મેળવવામાં લુપ્ત થઈને સંપ્તિની સ્થાના આદિ ક્રિયાઓને તિલાંજલિ જ આપી દેત; માટે જણાય છે કે, નિવૃત્તિધર્મ શ્રેયસ્કર નથી, પણ બિલગ્ન દુઃખકર છે.

પ્રદેશ ઉપર બેસીને અમે પાંચે સહાધ્યાયીઓ વેદાભ્યાસ કરતા હતા. તે વેળા અમને આ જ સંશય ઉત્પન્ન થયો હતો, જે હમણાં તેં મને પૂછ્યો છે. પછી અમે તે સંશયને શુરુ આગળ નિવેદન કર્યો, ત્યારે તેમણે જે ઉત્તર આપ્યો હતો, તે મેં ધરાધર સાંભળ્યો છે, જેથી હે ભારત! હમણાં હું તને કહી સંભળાવું છું.^{૧૯-૨૩} અમે શિષ્યોએ શુરુને પ્રશ્ન પૂછ્યો, ત્યારે તે સાંભળીને સર્વ અજ્ઞાનરૂપ અંધકારનો નાશ કરનારા ધરાધરના શ્રીમાન પુત્ર વ્યાસ અમને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા:^{૨૪} હે અતિ ઉત્તમ શિષ્યો! મેં અત્યંત મોટું અને પરમ દારુણ તપ કર્યું છે, જેથી ભૂત, ભવિષ્ય તથા વર્તમાન એ ત્રણે કાળનું જ્ઞાન મને પ્રાપ્ત થયું છે.^{૨૫} મેં એ રીતે તપશ્વરુષ કર્યું તથા ઇંદ્રિયોનો નિગ્રહ કર્યો, ત્યારે દેવ નારાયણ મારા પર પ્રસન્ન થયા હતા અને તેમના પ્રસાદથી જ ક્ષીરસાગરના તટપ્રદેશ ઉપર મને સચેદ્ર ત્રિકાળજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું છે. હું મારી દિષ્ટિથી કદપના આદિકાળમાં જે કંઈ બન્યું હતું તે સર્વ જોઈ શકું છું, માટે તમારા આ સંશયનો ન્યાયાતુસાર ઉત્તમ ઉત્તર હું આપું છું, તમે સાંભળો. સાંખ્ય અને યોગને બાળનારા પુરુષો જેને પરમાત્મા કહે છે, તે જ પોતાનાં કર્મ વડે ‘મહાપુરુષ’ સંજ્ઞાને પામે છે. એ મહાપુરુષથી અવ્યક્ત ઉત્પન્ન થયું છે, જેને વિદ્વાનો ‘પ્રધાન’ કહે છે.^{૨૬-૨૮} મહાસમર્થ એ અવ્યક્તથી લોકોને ઉત્પન્ન કરવા માટે વ્યક્ત ઉત્પન્ન થયું, જેને લોકમાં અનિરુદ્ધ અથવા મહાન આત્મા (મહત્તત્ત્વ) કહેવામાં આવે છે.^{૨૯} આ મહાન આત્મા દશરૂપરૂપે પ્રકટ થયો અને તેણે પિતામહ (બ્રહ્મદેવ)ને ઉત્પન્ન કર્યો. તે પિતામહ સર્વ પ્રકારના તેજથી ભરપૂર છે અને તેમને જ અહંકાર કહેવામાં આવે છે.^{૩૦} આ અહંકારથી પૃથ્વી, વાયુ, આકાશ, જળ અને તેજ એ પાંચ મહાભૂતો ઉત્પન્ન થયાં છે.^{૩૧} વળી તે મહાભૂતોને ઉત્પન્ન કર્યો પછી અહંકારે તેઓના શુભોને ઉત્પન્ન કર્યો અને પાંચ મહાભૂતોથી જે મૂર્તિ માન પુરુષો ઉત્પન્ન થયા છે, તેઓનાં નામ હું તમને કહું છું, સાંભળો.^{૩૨} મરીચિ, અંગિરા, અત્રિ, પુલસ્ત્ય, પુલહ, કંતુ, મહાત્મા વસિષ્ઠ અને મતુ સ્વાયંભુવ આ આઠેને મૂળ પ્રમૂતિરૂપ ગણવા અને

તે પ્રકૃતિઓમાં સર્વે લોકો સ્થિતિ કરી રહ્યા છે, એમ સમજવું. લોકના પિતામહ પ્રહ્લદેવે લોક-રચનાની સિદ્ધિ થાય તે માટે વેદો, વેદનાં અંગો, યજ્ઞો તથા યજ્ઞોનાં અંગોથી યુક્ત તે આઠેને ઉત્પન્ન કર્યો છે અને તે આઠ પ્રકૃતિઓથી આ જગત ઉત્પન્ન થયું છે.^{૩૪-૩૬} રેણુઆત્મા રુદ્ર પ્રહ્લાના કેધમાંથી ઉત્પન્ન થયા છે અને તેમણે પોતાના જેવા બીજા દૃશ્ય રુદ્રોને ઉત્પન્ન કર્યો છે, આ રીતે આ અગિયારે રુદ્રોને વિકારપુરુષ કહેવામાં આવે છે.^{૩૭} પછી લોકોની સિદ્ધિને માટે ઉત્પન્ન થયેલા તે રુદ્રો, પૂર્વે કૃત પ્રકૃતિઓ, સર્વે દેવો અને ઋષિઓ પ્રહ્લદેવની પાસે જઈને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા:^{૩૮} 'હે ભગવન! આપ સમક્ષે દેવે અમને ઉત્પન્ન તો કર્યો, પણ હે પિતામહ! જેણે જે અધિકારમાં વર્તવું જોઈએ, તે અધિકાર હજી અમને સોંપવામાં આવ્યો નથી.^{૩૯} આપે અમને જે અધિકાર સોંપવા ધાર્યો હોય, તે અધિકાર કયા પ્રયોજનવાળા વિચારનો છે અને તેનું પાલન કયા પ્રકારના અહંકારથી અમારે કરવું જોઈએ, તે અમને કહો.^{૪૦} વળી અમને સોંપવા ધારેલા અધિકારનું પાલન કરવા માટે તમે અમને બળ આપો.' તે દેવતાઓએ એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે મહાદેવ પ્રહ્લાએ તેઓને આહ્વાન પત્રનું કહ્યું.^{૪૧}

પ્રહ્લા યોદ્યા: હે દેવો! મને આ વાત તમે જણાવી તે અહું સારું કહ્યું છે. તમારું કલ્યાણ થાઓ. તમને જે ચિંતા ઉત્પન્ન થઈ છે. તે જ ચિંતા મને પોતાને પણ ઉત્પન્ન થઈ છે.^{૪૨} આ સમગ્ર જગતનું રક્ષણ કેવી રીતે કરવું અને તેમ કરવામાં તમારા તથા મારા બળનો નાશ કેવી રીતે ન થાય? (એ વાત મારા લઘુમાં જ છે.)^{૪૩} આલો આપણે બધા અહીંથી લોકના સાક્ષીરૂપ અને અવ્યક્તસ્વરૂપ ભગવાન મહાપુરુષને શરણે જઈએ. તેને કંઈ ક્ષિતકારક હશે, તે જ આપણને કહેશે.^{૪૪} પ્રહ્લદેવે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તે સર્વ ઋષિઓ અને દેવતાઓ પ્રહ્લદેવને સાથે લઈને લોકોનું હિત કરવાની ઇચ્છાથી ક્ષીરસાગરના ઉત્તરતટ ઉપર ગયા.^{૪૫} ત્યાં જઈને તેઓએ પ્રહ્લદેવના કહેવા પ્રમાણે વેદવિધિ પ્રમાણે મહાદેવનું તપ કરવા માંડ્યું. દેવે તપ સ્વર્ગ પ્રકારની તપશ્ચર્યાઓમાં 'મહાનિયમ'

એવા નામથી પ્રસિદ્ધ છે.^{૪૬} એ તપશ્ચર્યા કરતી વખતે તેઓએ દીર્ઘને બિંદુભાગમાં સ્થિર કરી હતી, બાહુઓ ઊંચા રાખ્યા હતા, મન એકાગ્ર કર્યું હતું અને બરાબર સાવધાન થઈ કાષ્ઠની પેઠે એક પગે સ્થિર બિંસા રહ્યા હતા.^{૪૭} તે દેવતાઓએ એ પ્રમાણે એક હજાર દિવ્ય વર્ષો પર્યંત મહાદેવનું તપશ્ચર્યા કરી. તે પછી વેદ અને વેદાંગથી શોભી રહેલી આવી મધુર વાણી તેઓના સાંભળવામાં આવી.^{૪૮}

શ્રીભગવાન યોદ્યા: હે પ્રહ્લાદિ દેવતાઓ અને તપોધન ઋષિઓ! સ્વાગતવચન કહીને હું તમારું આદરણીય કરું છું અને તમને સર્વને આ ઉત્તમ વાક્ય સાંભળાવું છું કે,^{૪૯} 'લોકોનું' મહાન હિત કરનાર તમારું કાર્ય મારા જાણવામાં આવ્યું છે. એ કાર્ય પ્રવૃત્તિધર્મથી યુક્ત હોઈને તમારી પ્રાણશક્તિમાં વૃદ્ધિ કરનાર છે, માટે અવશ્ય કરવા યોગ્ય છે.^{૫૦} હે દેવો! મારું આરાધન કરવાની ઇચ્છાથી તમે અતિ મહાન તપશ્ચર્યા કરી છે, માટે હે મહાસત્ત્વશાળી દેવતાઓ! તે તપનું ઉત્તમ ફળ તમે લોગવશે.^{૫૧} હે ઉત્તમ દેવતાઓ! તમે અને લોકના પિતામહ તથા લોકના મહાન શુરુ આ પ્રહ્લા ચિત્તને એકાગ્ર કરી, મારું યજ્ઞન કરો^{૫૨} અને પ્રત્યેક યજ્ઞમાં મારા યજ્ઞભાગોની કલ્પના કરો, જેથી હે ઈશ્વર! તમારું તમારા અધિકાર પ્રમાણે હું કલ્યાણ કરીશ.^{૫૩}

વેદશ્રાવણે કહ્યું: હે જનમેજય! દેવના દેવ તે મહાપુરુષનું એ વાક્ય સાંભળીને તે સર્વના શરીર ઉપર હૃદયનાં રોમાંચ થઈ ગયાં. પછી પ્રહ્લાદિ દેવતાઓએ અને સર્વ મહર્ષિઓએ વેદાદ્ય વિધિ પ્રમાણે વિષ્ણુયાગ કરવાનો આરંભ કર્યો. એ યજ્ઞમાં પ્રહ્લદેવે પોતે વિષ્ણુના ભાગની પ્રથમ કલ્પના કરી, તેમ જ દેવો અને દેવર્ષિઓએ પણ પોતપોતાને ભાગ શ્રીવિષ્ણુદેવને અર્પણ કર્યો અને પછી સત્ય-યુગના ધર્મવાળા તથા પરમ સત્કારપૂર્વક નિવેદન કરાયેલા તે હવિશાંગો અર્પણ કરીને તે સ્વ દેવતાઓ સૂર્ય સમાન વર્ણવાળા, અજ્ઞાનથી પર રહેલા, સર્વત્ર વ્યાપક, સર્વના ઈશ્વર, વરને આપનારા, સર્વના પ્રભુ અને સનાતન દેવ તે મહાપુરુષની સ્તુતિ કરવા લાગ્યા.^{૫૪-૫૭} તે પછી વર આપનારા તે મહેશ્વર દેવે નિરાકારસ્વરૂપે આગ્રાહમાં બિંસા

રહીને તે સર્વ દેવાને આ પ્રમાણે કહ્યું.^{૫૮} 'હે દેવો ! જેણે જે ભાગ મને આપ્યો છે, તે ભાગ મને પહોંચ્યો છે. હું તમારા પર પ્રસન્ન થયો છું, માટે આવૃત્તિરૂપ લક્ષણવાળું ક્ષણ હું તમને અર્પણ કરું છું.'^{૫૯} હે દેવો ! તમારા ઉપર થયેલી મારી કૃપા થી જે ક્ષણ ઉત્પન્ન થયું છે, તેનું લક્ષણ આ જ સમગ્રજીવ તમે પોતે જ સંપૂર્ણ અને શ્રેષ્ઠ દક્ષિણા વાળા યજ્ઞો કરીને મારું યજ્ઞન કર્યું છે, માટે તમે પ્રત્યેક યુગમા પ્રવૃત્તિમાર્ગના ક્ષણભાગી થશો અને હે દેવો ! સર્વ લોકમા જે જે પુરુષો યજ્ઞો કરીને મારું યજ્ઞન કરશે, તેઓ સર્વ વેદોક્ત વિધિ પ્રમાણે તમને પણ યજ્ઞભાગ અર્પણ કરશે; કેમ કે આ મહાચર્યામા જે જે દેવતાઓ મને જેવો યજ્ઞભાગ અર્પણ કર્યો છે, તે તે દેવતાને તેવો જ યજ્ઞ ભાગ અર્પણ કરવો, એવી મેં પોતે જ વેદસૂત્રમા આજ્ઞા કરેલી છે, માટે જાણ્યો, યજ્ઞના ભાગરૂપ ક્ષણ ભોગવવા માટે યોગ્ય થઈને તમે લોકોનું રક્ષણ કરો અને પોતપોતાના અધિકાર ઉપર તમને જે રીતે નીમવામા આવ્યા હોય, તે પ્રમાણે વર્તીને જગતના સર્વ હિતકાર્યોનું તમે ચિંતન કરો. આ જગતમા પ્રવૃત્તિમાર્ગના ક્ષણથી સત્કાર પામેલી જે જે ક્રિયાઓ પ્રચલિત થશે, તે તે વડે તમારા બળમા વૃદ્ધિ થશે અને તેથી લોકોને ધારણ કરવા માટે તમે સમર્થ થશો. માત્ર તમારા પ્રત્યે મારી ભાવના એ જ છે કે, સર્વ પ્રકારના યજ્ઞોમાં મનુષ્યો તમને યજ્ઞભાગ અર્પણ કરીને સતુષ્ટ કરશે અને તે વડે તમારે મને સતુષ્ટ કરવો, કેમ કે એવા ઉદ્દેશથી જ વેદો, યજ્ઞો અને ઔષધિઓની જગતમા ઉત્પત્તિ કરવામા આવી છે.^{૬૦-૬૧} વળી વેદો, યજ્ઞો અને ઔષધિઓના પૃથ્વી ઉપર જે ઉત્તમ પ્રકારે ઉપ યોગ કરવામા આવે છે, તે જ દેવતાઓ પ્રસન્ન રહે છે. હે શ્રેષ્ઠ દેવો ! આ ચાલુ કટપનો ક્ષય થાય,

ત્યા સુધી પ્રવૃત્તિમાર્ગમાં તમે એક શુશ્રૂષ થઈ પડશો, એમ ધારીને જ મેં તમને ઉત્પન્ન કર્યા છે, માટે હે ધર્મશ્રેષ્ઠ ! પોતપોતાના અધિકાર પ્રમાણે વર્તીને લોકોના હિત સમ્બંધી જ તમે ચિંતન કરો.^{૬૨-૬૮} આ મરીચિ, અગિરા, અત્રિ, પુલસ્ત્ય, પુલહ, કંતુ અને વસિષ્ઠ એ સાતે ઋષિઓને મેં મારા મનથી ઉત્પન્ન કર્યા છે,^{૬૯} માટે તેઓ મુખ્ય વેદવેત્તાઓ થશે, વેદના આચાર્યો ગણાશે, પ્રવૃત્તિધર્મના પ્રવર્તક થશે અને પ્રજાઓને વધારનારા થઈને પ્રજાપતિના અધિકારી થશે.^{૭૦} ક્રિયાનિષ્ઠ એવા આ સપ્તર્ષિઓના માર્ગ (પ્રવૃત્તિમાર્ગ) સનાતન તરીકે જગતમા પ્રકટ થશે અને પ્રજાસર્ગ કરવામાં સમર્થ એવા તે માર્ગને 'અનિરુદ્ધ' એ પ્રમાણે લોકો કહેશે.^{૭૧} વળી તે જ પ્રમાણે સન, સનતસુજાત, સનક, સનદન, સનતકુમાર, કપિલ અને સનાતન આ સાતે ઋષિઓ જેવો બ્રહ્મદેવના માનસપુત્ર કહેવાય છે, તેઓને પોતાની મેળે જ વિજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું છે અને તેઓએ નિવૃત્તિધર્મના આશ્રય કર્યો છે.^{૭૨-૭૩} તેમ જ એ સાતે ઋષિઓ યોગવેત્તાઓમા મુખ્ય છે, સામ્યજ્ઞાનમા કુશળ છે, ધર્મશાસ્ત્રના આચાર્ય છે અને મોક્ષધર્મના પ્રવર્તક છે.^{૭૪} સ્પષ્ટિના આરંભમા જ અવ્યક્ત એવી પ્રકૃતિથી ત્રણે શુણેવાળો મહાન અહંકાર પ્રકટ થયો છે અને તે અહંકારથી તથા પ્રકૃતિથી જે અત્યંત પર છે, તેને જ ક્ષેત્રજ કહેવામા આવે છે.^{૭૫} આ ક્ષેત્રજરૂપ અથવા નિવૃત્તિમાર્ગરૂપ એવો હું ક્રિયાનિષ્ઠ પુરુષોને અથવા પ્રવૃત્તિધર્મના સ્વીકાર કરી પુનરાવૃત્તિને પામનારા પુરુષોને અરેખર દુર્લભ છું, દુર્બાધ્ય છું. વળી જે બ્રાહ્મીને પ્રવૃત્તિરૂપ અથવા નિવૃત્તિરૂપ જે કર્મ કરવા માટે નિર્માણ કરવામા આવ્યું હોય, તે બ્રાહ્મી તે

* અહીં કહેવાનો ભાવ એ છે કે, અન્યક્રત્યો ઉત્પન્ન થયેલી અહંકાર સાત્ત્વિક, રાજસ અને તામસ એમ ત્રણ પ્રકારનો છે માટે મૃદિ પશુ ત્રણ પ્રકારની જ છે તેમા જેઓ સાત્ત્વિક ઉપાસક હોય છે, તેઓ ધર્મ, જ્ઞાન, નરાગ્ય અને ઐશ્વર્યના મગ વડે અહંકારી પર રહ્યા ક્ષેત્રજમા પ્રવેશ કરે છે અને રાજસ ઉપાસકો અહંકારથી નીચેની કોળીમા રહેવા શન્દાદિ વિનાને જ પરમ પુરુષાર્થરૂપે માને છે તથા પ્રવૃત્તિમાર્ગને સ્વીકાર કરી જનમગ્ન્યુને પામ્યા કરે છે.

* કહેવાનો ભાવ એ છે કે, હું તમને નિર્ગોદિના દિવ્ય સુખ અર્પણ કરું છું, પરંતુ પ્રવૃત્તિમાર્ગના ક્ષણરૂપે જનમગ્ન્યુની આવૃત્તિ તમાગ માટે રહેતી જ, અર્થાત્ તમે અર્પણ કરેલા યજ્ઞભાગના બદલામા તમને મોક્ષ તો નહિ જ મળે, પણ અમુક પરિમિત કાળ પર્વત સ્વર્ગોદિના દિવ્ય સુખો પ્રાપ્ત થશે અને તે સુખ ભાગ્યવાળી પછી પુન જનમગ્ન્યુના ફેરામા તમારે પડવું પડશે.

પ્રકારતું જ કર્મ કરે છે અને તેને તે પ્રમાણે જ ફળ પ્રાપ્ત થાય છે. આ બ્રહ્મદેવ જે લોકોના શુરુ છે, જગતના આદિકર્તા છે અને પ્રભુ છે, તે જ તમારા માતા, પિતા અને પિતામહરૂપ છે. હું તેમને આજ્ઞા આપું છું, તેથી પ્રાણીમાત્રને તે વર આપનારા થશે.^{૭૧-૭૮} આ બ્રહ્મદેવના લલાટમાંથી રુદ્ર નામનો જે પુત્ર ઉત્પન્ન થયો છે, તે મહાસમર્થ થશે અને બ્રહ્મદેવની આજ્ઞામાં રહીને પ્રાણીમાત્રનું રક્ષણ કરશે;^{૭૯} માટે હે ઉત્તમ દેવો! તમે હવે પોતા-પોતાના અધિકાર ઉપર જાઓ અને વિધિ પ્રમાણે લોકોનું હિતચિંતન કરો. ઉપરાંત સર્વ ક્રિયાઓની જગતમાં પ્રવૃત્તિ કરો, વિલંબ કરો મા.^{૮૦} પ્રાણી-માત્રને તેઓની ગતિ અને કર્મો તમે પ્રદર્શિત કરો; કેમ કે આયુષ્યનો કાળ કેવળ મર્યોદિત જ હોય છે.^{૮૧} જુઓ, લક્ષ્યમાં રાખો કે, હમણાં સત્યયુગનો શ્રેષ્ઠ સમય ચાલી રહ્યો છે, માટે આ યુગમાં યજ્ઞનિમિત્તે કદી પશુહિંસા થવી ન જ જોઈએ.^{૮૨} હે દેવતાઓ! આ યુગમાં ચાર ચરણવાળા* ધર્મની સંપૂર્ણ પ્રવૃત્તિ થશે અને પછી ત્રેતાયુગનો આરંભ થશે, ત્યારે ધર્મના ત્રણ ચરણ બાકી રહેશે;^{૮૩} કેમ કે એ યુગમાં યજ્ઞનિમિત્તે મંત્રાદિથી શ્રોણુ કરીને પશુઓનો વધ કરવામાં આવશે, જેથી ધર્મના ચોથા ચરણનો નાશ થશે.^{૮૪} તે પછી ક્ષાપર નામનો મિશ્રકાળ ઉપરિધત થશે. તેમાં ધર્મના બે ચરણનો નાશ થઈ જશે.^{૮૫} અને પછી કલિયુગની પ્રધાનતાવાળો ચોથો તિથ્ય નામનો કાળ પ્રાપ્ત થશે, તેમાં માત્ર એક ચરણ ઉપર ટકી રહેલો ધર્મ કોઈ કોઈ સ્થળે જ સત્તા લોગવશે.^{૮૬}

સર્વના શુરુ ભગવાન આદિપુરુષે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે દેવતાઓ અને દેવર્ષિઓ તેમને કહેવા લાગ્યા કે, 'હે ભગવન! જે સમયે ધર્મનો એક જ ચરણ બાકી રહેશે અને કોઈ અમુક જ ઠેકાણે તે ગતિ કરશે, તે સમયે અમારે શું કરવું, તે અમને કહો.'

શ્રીભગવાન જોડ્યા: હે ઉત્તમ દેવતાઓ! જે પ્રદેશ ઉપર વેદો, યજ્ઞો, તપ, સત્ય, દમ અને અહિંસા એ સર્વનો ધર્મપૂર્વક પ્રચાર હોય, તે

* સત્ય, તપ, દયા અને અહિંસા એ ચારેને ધર્મના ચાર ચરણ કહેવામાં આવે છે.

પ્રદેશનું તમારે સેવન કરવું, જેથી તમને અધર્મના ચરણનો સ્પર્શ થશે નહિ.^{૮૭-૮૮}

આસે પોતાના શિષ્યો પ્રતિ કહ્યું: ભગવાન આદિપુરુષે એ પ્રમાણે ઉપદેશ આપ્યો, એટલે દેવો અને ઋષિઓ તેમને નમસ્કાર કરીને પોતાપોતાના ઇંદ પ્રદેશ તરફ ચાલ્યા ગયા.^{૮૯} એ રીતે દેવો ગયા તે પછી અનિરુદ્ધના ચારીરમાં રહેલા ભગવાન આદિપુરુષનાં દર્શનની ઇચ્છાથી બ્રહ્મા એકલા ત્યાં જોભારદ્વા. એટલે તે આદિદેવે ઘોડાના જેવા મસ્તક-વાળું મહાન સ્વરૂપ પ્રકટ કરીને બ્રહ્માને દર્શન દીધાં. તે વેળા અંગ સહિત વેદોનું તે અધ્યયન કરતા હતા અને કર્મકંડુ તથા ત્રિવંડને ધારણ કરી રહ્યા હતા. મહાતેજસ્વી દેવ પરમાત્માને હૃયગ્રીવ સ્વરૂપમાં પોતાની સમક્ષ પ્રકટ થયેલા જોઈ, લોક-સૃષ્ટિ પ્રભુ બ્રહ્મા લોકોનું હિત કરવાની ઇચ્છાથી મસ્તક વડે તેમને પ્રણામ કરીને બે હાથ જોડી તેમની આગળ જોભારદ્વા; ત્યારે પ્રેમપૂર્વક તેને ભેટી પડીને ભગવાન આદિદેવે તેને આ પ્રમાણે કહ્યું.^{૯૦-૯૪}

શ્રીભગવાન જોડ્યા: 'હે બ્રહ્માન! લોકની સર્વ કાર્યવ્યવસ્થાનો હવે તારે જ વિધિપૂર્વક વિચાર કરવાનો છે. તું પ્રણીમાત્રનો ધાતા છે-ધારણકર્તા છે, જગતનો પ્રભુ છે અને શુરુ છે. હું આ સર્વ લોકતંત્રનો ભાર હવે તારા પર રાખી સત્વર નિશ્ચિંત થઈશ અને જ્યારે તારા પર કોઈ અસહ્ય દેવકાર્ય આવી પડશે, ત્યારે આત્મજ્ઞાનનો ઉપદેશ કરવા માટે જગતમાં પ્રકટ થઈશ.' એમ કહીને ભગવાન હૃયગ્રીવ તે જ સ્થળે અંતર્ધાન થઈ ગયા અને બ્રહ્મા દેવ પણ તેમની આજ્ઞા લઈને સત્વર પોતાના લોક તરફ વિદાય થયા.

એ રીતે મહાઐશ્વર્યવાળા સનાતન ભગવાન પદ્મનાભ યજ્ઞમાં ભાગ લઈને યજ્ઞના ભોક્તા છે અને નિત્ય યજ્ઞના ધર્તા અથવા કર્તા પણ છે. તેમણે અક્ષયધર્મનું સેવન કરનારા પુરુષોની ગતિરૂપ નિવૃત્તિધર્મનો જ આશ્રય કર્યો છે, છતાં લોકની વિચિત્રતા ઉત્પન્ન કરીને પ્રવૃત્તિધર્મોની પણ રચના કરી છે.^{૯૫-૯૮} તે ભગવાન પ્રજાઓના આદિ, મધ્ય અને અંતરૂપ છે, સર્વના ધાતા (પાપજનકર્તા) છે, ધૈય(ધારણ) કરવા યોગ્ય અથવા પાપજન કરવા યોગ્ય (વસ્તુ)રૂપ છે, કર્તા છે અને કાર્ય છે. યુગના

અંતસમયે સર્વ લોકોનેા સંહાર કરીને યોગ-
નિદ્રામાં તે શયન કરે છે અને યુગના આરંભસમયે
યોગનિદ્રામાંથી જાગત થઈને જગતને ઉત્પત્ત કરે
છે; માટે નિર્જુણ, મહાત્મા, અજન્મા, વિશ્વરૂપ અને
સર્વ દેવોના ધામરૂપ તે પરમાત્મદેવને તમે નમ-
સ્કાર કરો. ૧૦૦/૧૦૧ એ ભગવાન મહાભૂતોના અધિ-
પતિ છે, રુદ્રોના પતિ છે, આદિત્યોના પતિ છે,
વસુઓના પતિ છે, અશ્વિનીકુમારોના પતિ છે,
મરુદ્ગણોના પતિ છે, તે વેદ તથા યજ્ઞના પતિ છે,
વેદાંગના પતિ છે, નિત્ય સચુદ્રમાં નિવાસ કરનારા
છે, હરિરૂપ છે, સુન્દના* જેવા કેશવાળા છે, શાંત
સ્વરૂપ છે, પ્રાણીમાત્રને મોક્ષધર્મ કહેનારા છે, તપ
અને તેજના પતિ છે, યજ્ઞના પતિ છે, વાણીના પતિ
છે, નદીઓના પતિ છે, જટાભૂટધારી છે, વરાહરૂપને
ધારણ કરનારા છે, એક રૂંગને ધારણ કરનાર છે,
સૂર્યરૂપ છે, હૃયથીવસ્વરૂપ છે, ચાર મૂર્તિઓને
ધારણ કરનાર છે, શુદ્ધરૂપ છે, જ્ઞાન દ્વારા દર્શન કરવા
યોગ્ય છે, અક્ષર છે અને ક્ષર પણ છે; (માટે તેમને
નમસ્કાર કરો.) એ અવિનાશી દેવ સર્વત્ર ગતિ-
વાળા હોઈને સર્વત્ર સંચાર કરે છે, એટલું જ નહિ
પણ વિજ્ઞાનદૃષ્ટિથી જાણવા યોગ્ય તે આદિપુરુષ
પરબ્રહ્મસ્વરૂપ છે. મેં મારી જ્ઞાનદૃષ્ટિ દ્વારા આ સર્વ
વાત પ્રથમથી જ જાણી છે અને તમે મને પ્રશ્ન કર્યો,
તેથી તે સર્વ વાત યથાર્થ રીતે મેં તમને કહી છે;
માટે હે શિષ્યો! મારા આ વચનને તમે માન્ય
કરો અને સર્વના ઈશ્વર તે હરિનું નિત્ય સેવન કરો.
વેદના મત્રોથી તેમની સ્તુતિ કરો અને વિધિપૂર્વક
તેમની પૂજા કરો. ૧૦૨-૧૦૯

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય! બુદ્ધિમાન
વેદવ્યાસે અમને એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે અમે
તેમના શિષ્યોએ, પરમ ધર્મવેતા તેમના પુત્ર શુક
દેવે અને અમારા ઉપાધ્યાય વેદવ્યાસે પોતે ચારે
સેદોની ઋચાઓ વડે તે ભગવાનની સ્તુતિ કરી. ૧૧૦
હે રાજન્! અમારા ગુરુ દ્વૈપાયને (વ્યાસે) પૂર્વે
અમને જે પ્રમાણે કહ્યું હતું, તે પ્રમાણે જ આ સર્વ
આખ્યાન તારા પ્રશ્નથી મેં તને કહી સંભળાવ્યું
છે. ૧૧૧/૧૧૨ જે પુરુષ ' મગવતે નમઃ ' એમ ઉચ્ચા
રણપૂર્વક ભગવાનને નમસ્કાર કરી બુદ્ધિની એકાગ્રતા

* તે નામનુ ધાસ.

પૂર્વક આ આખ્યાનનું શ્રવણ કરે છે અથવા
નિત્ય કીર્તન કરે છે, તે પુરુષ નીરોગી થાય છે,
બુદ્ધિમાન થાય છે અને ગળ તથા રૂપથી મુક્ત થાય
છે; એટલું જ નહિ પણ આ આખ્યાનનું શ્રવણ-
કીર્તન કરવાથી રોગાતુર મનુષ્ય રોગથી મુક્ત થાય
છે, બંધાયેલા મનુષ્ય બંધનથી મુક્ત થાય છે,
કામાભિલાષી પુરુષ સર્વ કામનાઓને તથા દીર્ઘ
આયુષ્યને પામે છે, ગ્રાહ્ય સર્વજ્ઞ થાય છે, ક્ષત્રિય
વિજયી થાય છે, વૈશ્યને પુષ્કળ લાભ મળે છે,
શૂદ્રને સુખ મળે છે; પુત્રરહિત મનુષ્યને પુત્ર મળે
છે, કન્યાને ઇન્દ્રિય પતિ મળે છે, પ્રત્યુત્તિસમયે
શ્રીને કષ્ટ થતું હોય તો તે કષ્ટથી મુક્ત થાય છે,
ગર્ભિણી સ્ત્રી પુત્રને જન્મ આપે છે અને વાંઝણી
સ્ત્રીને ગર્ભ રહે છે. સારાંશ કે, આ આખ્યાનનું
શ્રવણકીર્તન કરવાથી પુત્ર, પૌત્ર અને સર્વ સમૃદ્ધિ-
ઓ પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૧૩-૧૧૭ વળી જે પુરુષ મુસા-
ફરી સમયે માર્ગમાં જતાં જતાં આ આખ્યાનને
પાઠ કરે છે, તે પુરુષ ક્ષેમકુશળ રહીને માર્ગને
કાપી શકે છે. તાત્પર્ય કે આ આખ્યાનનું શ્રવણ-
કીર્તન કરવાથી મનુષ્યને જે જે કામનાઓની ઇચ્છા
હોય, તે તે સર્વ અવશ્ય પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૧૮ મહર્ષિ
વ્યાસ ભગવાનનું આ નિશ્ચિત વચન છે કે, મહાત્મા
પુરુષોત્તમ અને દેવતાઓ તથા ઋષિઓના સમા-
ગમનું જેમાં કીર્તન કરવામાં આવ્યું છે, તે આ
આખ્યાનનું શ્રવણ કરીને ભક્ત પુરુષો મહાન સુખને
પ્રાપ્ત કરે છે. ૧૧૯

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાતમંત્ર મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમા ' યજ્ઞકર્તા અને યજ્ઞભક્તા શ્રીનારાયણ પોતે જ છે '
નામનો અધ્યાય ૩૪૦ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૪૧ મો

ભગવત્પ્રામરણભાષાત્મ્ય

॥ જનમેજય ઉવાચ ॥

અસ્તૌપીઠૈરિમં વ્યાસઃ સશિષ્યો મધુસૂદનમ્ ।
નામભિર્વિધૈરેષાં નિરુક્તં મગવન્મમ ॥ ૧ ॥

જનમેજયે પૂછ્યું : હે ભગવન્! વૈશંપાયન!
વેદવ્યાસે પોતાના શિષ્યોની સાથે જુદાં જુદાં જે
નામો વડે ભગવાન મધુસૂદનની સ્તુતિ કરી હતી, તે
નામોનું સ્ફરણ તમે મને કહો; કેમ કે પ્રજાપતિના

પતિ ભગવાન હરિનાં નામો શ્રવણ કરવાથી શરદ
ઋતુના અંદ્રની પેઠે હું નિર્મળ અને પવિત્ર થઈશ.

વેશં પાચને કલ્પુઃ હે રાજન્! પ્રભુ હરિએ
(શ્રીકૃષ્ણે) શુભકર્મથી ઉત્પન્ન થયેલાં પોતાનાં
નામોનું રહસ્ય પૂર્વે અર્જુનને ચિત્તની પ્રસન્નતા-
પૂર્વક કહી સાંભળાવ્યું હતું, તે જ હું તને કહું છું,
સાંભળ. હે રાજા! મહાત્મા કેશવના નામકીર્તન વડે
શું ફળ પ્રાપ્ત થાય છે, એ વિષયમાં યતુવીરોનો સંહાર
કરનારા અર્જુને શ્રીકૃષ્ણને આ પ્રમાણે પૂછ્યું હતું.

અર્જુને પૂછ્યું : હે ભગવન્! હે ભૂતભવિષ્ય-
ના ઈશ્વર! હે પ્રાણીમાત્રના સ્રષ્ટા! હે લોકના ધામ-
રૂપ! હે જગતના નાથ! હે લોકોને અભય આપ-
નારા! હે દેવ! વેદમાં તથા પુરાણોમાં મહર્ષિઓ-
એ તમારાં જે જે નામોનું કીર્તન કરેલું છે અને
કર્મો વડે તમારાં જે નામો શુદ્ધ છે, તે સર્વનું રહસ્ય
તમારી પાસેથી સાંભળવાની મારી ઈચ્છા છે; કેમ કે
હે કેશવ! હે પ્રભુ! તમારા વિના બીજો કોઈ પણ
પુરુષ તમારાં નામોના રહસ્યનું વર્ણન કરી શકે
તેમ નથી. ૧-૭

શ્રીભગવાન યોગ્યા : હે અર્જુન! ઋગ્વેદમાં,
યજુર્વેદમાં, અથર્વવેદમાં, સામવેદમાં, પુરાણોમાં,
ઉપનિષદોમાં, જ્યોતિષશાસ્ત્રમાં સાંખ્યશાસ્ત્રમાં,
યોગશાસ્ત્રમાં અને આયુર્વેદશાસ્ત્રમાં મારાં અનેક
નામોનું મહર્ષિઓએ કીર્તન કરેલું છે. ૮-૯ તેમાં
કેટલાંએક નામો શુભોથી ઉત્પન્ન થયેલાં છે અને
કેટલાંએક નામો કર્મોથી ઉત્પન્ન થયાં છે. તેમાં હે
નિર્દોષ અર્જુન! કર્મોથી ઉત્પન્ન થયેલાં નામોનું
રહસ્ય હું તને કહું છું, તું સાવધાન થઈને સાંભળ.
હે તાત! પ્રાચીન ઋષિમુનિઓએ તને મારા સ્વરૂપ-
નો અર્ધભાગ કહ્યો છે. (માટે મારાં નામોનું રહસ્ય
હું તને કહું છું.) પ્રાણીમાત્રના પરમાત્મા, વિશ્વ
સ્વરૂપ, નિર્ગુણ, સચ્ચુ અને મહાશયસ્વી દેવ
નારાયણને નમસ્કાર હો, જેમના પ્રસાદથી બ્રહ્મા અને
કોષથી રુદ્ર ઉત્પન્ન થયા છે, વળી જે પરમાત્મા
સ્થાવરજંગમ સર્વ જગતના ઉત્પત્તિસ્થાન છે.
(તેમને નમસ્કાર હો.) હે સત્ત્વશાળીઓમાં
શ્રેષ્ઠ અર્જુન! * અઢાર શુભોવાળો જે સત્ત્વગુણ

તે જ મારી પરાપ્રકૃતિ કહેવાય છે, તે જ આકાશ
અને પૃથ્વીરૂપ છે, તે જ યોગ વડે લોકોને ધારણ
કરનારી છે, તે જ કર્મોનાં ફળરૂપ છે, તે જ નિર્ગોષ
ચેતન્યરૂપ છે, તે જ જન્મમરણરહિત છે, તે જ
સર્વથા અજન્મ છે અને તે જ લોકોના આત્મારૂપ
છે. ૧૦-૧૪ પરમાત્મામાં આરોપણ કરાવવા તે
સત્ત્વગુણથી જ સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ અને પ્રલય આદિ
વિક્રિયાઓ થયા કરે છે અને એ સત્ત્વગુણો જેમાં
આરોપ થયેલો છે, તે પુરાણપુરુષ તપ, યજ્ઞ, યજ્ઞ-
માન વિરાટ અને અનિરુદ્ધસ્વરૂપ હોઈને લોકોના
ઉત્પાદક તથા સંહારક છે. હે કમળસમાન નેત્રવાળા
અર્જુન! બ્રહ્મદેવની રાત્રિનો જ્યારે ક્ષય થાય
છે, ત્યારે મહાતેજસ્વી તે પુરાણપુરુષના પ્રસાદથી
એક કમળ ઉત્પન્ન થાય છે અને તેમાં તેમની જ
કુપાથી બ્રહ્મદેવ ઉત્પન્ન થાય છે; તેમ જ બ્રહ્મદેવના
દિવસનો જ્યારે ક્ષય થાય છે, ત્યારે ક્રોધાધમાન
થયેલો તે દેવના લલાટમાંથી એક પુત્ર ઉત્પન્ન થાય
છે, જેને સૃષ્ટિના સંહાર કરનાર રુદ્રદેવ કહેવામાં
આવે છે. ૧૫-૧૮ આ બ્રહ્મદેવ અને રુદ્ર બંને દેવો
સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, પરમાર્માના પ્રસાદથી તથા
કોષથી તેઓ ઉત્પન્ન થયા છે અને તેઓ બન્ને દેવો
પરમાત્માએ દર્શાવેલા માર્ગને અનુસરીને જગતની
ઉત્પત્તિ તથા સંહાર કર્યા કરે છે. ૧૯ જગતની
ઉત્પત્તિ તથા નાશ કરવાના કાર્યમાં સર્વ વિશેષ
સત્તા પરમાત્માની પોતાની જ છે; કેમ કે પ્રાણી-
માત્રને વર આપનારા તે બન્ને દેવો તો માત્ર નિમિત્ત-
ભૂત જ છે. હે પાંડુના પુત્ર! જટાઋદ્રને ધારણ
કરનારા, જટિલ, મુંડ, રમશાનરૂપ ધરતું સેવન કર-
નારા, ઉદ્ધે વ્રતનું આચરણ કરનારા, પરમ દારુણ,
દક્ષના યજ્ઞોના નાશ કરનારા અને ભગદેવનાં નેત્રનું
હરણ કરનારા યોગી રુદ્ર પ્રત્યેક યુગમાં નાશ
થયુસ્વરૂપ જ ગણાય છે; અને હે પાંડવ! દેવના દેવ

અકાળ્યમસર્ગમઃ સંતોષઃ શ્રદ્ધાપાત્તા ॥

દામા ધૃતિરિદિષા ચ શોભમસોષ એવ ચ ।

આર્જવે સમતા સત્ત્વમનમુષ્યા તથેવ ચ ।

પ્રીતિ, પ્રકાશ, શ્રદ્ધા, લઘુતા, સુખ, ઉદારતા, શાંતિ,
સંતોષ, શ્રદ્ધા, ક્ષમા, ધૈર્ય, અદિસા, પવિત્રતા, સૌમ્ય-
તા, સરળતા, મમતા, સત્ય અને અનન્યતા આ અઢાર
સત્ત્વગુણો ગુણ કહેવાય છે.

* ત્રીકાકાર નીલકંઠ લખે છે :

પ્રીતિઃ પ્રાકાશમુદેકો લઘુતા મુખ્યેવ ચ ।

તે મહેશ્વરનું પૂજન કરવાથી મહાસમર્થ દેવ નારા-
યણનું જ પૂજન કર્યું ગણાય છે. હે પાંડુનંદન !
હું સર્વ લોકોના આત્મારૂપ છું, માટે આત્મસ્વરૂપ
દેવ રુદ્રનું જ નિત્ય પ્રથમ પૂજન કરું છું; કેમ કે
સર્વના ઈશ્વર અને વર આપનારા શ્રીશંકરનું જો
હું પૂજન કરું નહિ, તો ભલે હું શુદ્ધાત્મા છું, છતાં
મારું પોતાનું કોઈ પૂજન કરે નહિ. વળી સર્વ
લોક, હું જેને પ્રમાણ ગણું છું તેને જ અનુસરે છે*
અને પ્રમાણભૂત હોય તે જ પૂજ્ય ગણાય છે. આવા
હિતુથી રુદ્રદેવની હું પૂજા કરું છું. જે પુરુષ તે
રુદ્રદેવને જાણે છે, તે મને જાણે છે અને જે
તેને અનુસરે છે, તે મને જ અનુસરે છે.^{૨૦-૨૧} હે
કુંતાપુત્ર ! રુદ્ર અને નારાયણ બન્ને એક જ સ્વરૂપ
છે અને તે એક જ સ્વરૂપ બે વિભાગરૂપ થઈને લોકની
પ્રત્યેક વ્યક્તિમાં અને પ્રત્યેક કર્મમાં સંચાર કર્યો
કરે છે.^{૨૨} હે પાંડવપુત્ર ! આ જગતમાં બીજો કોઈ
પણ દેવ મને વર આપવાને યોગ્ય નથી, એવો
મનમાં વિચાર કરી મેં પોતે મારા આત્મારૂપ અને
મહાસમર્થ પુરાણ દેવ રુદ્રનું પુનઃપ્રાપ્તિને માટે આરા-
ધન કર્યું હતું; કેમ કે વિષ્ણુ, આત્મા વિના બીજા
કોઈ દેવને કદી પ્રજ્ઞામ કરે નહિ.* માટે જ હું
આત્મસ્વરૂપ દેવ રુદ્રને ભણું છું. બ્રહ્મા, રુદ્ર,
ઇંદ્રાદિ દેવો અને સર્વ ઋષિઓ દેવતાઓમાં
શ્રેષ્ઠ દેવ નારાયણનું જ પૂજન કરે છે; કેમ કે હે
ભારત ! ભૂત, ભવિષ્ય તથા વર્તમાનકાળનાં સર્વ
પ્રાણીઓમાં વિષ્ણુ જ મુખ્ય છે અને તેઓ સર્વને
વિષ્ણુ જ નિત્ય સેવવા યોગ્ય તથા પૂજનીય છે; માટે
હવિષ્ને આપનારા અને ભક્તોને શરણ દેનારા તે

વિષ્ણુ ભગવાનને તું નમસ્કાર કર. હે કુંતાપુત્ર !
હવ્યકવ્યનું પ્રાશન કરનારા અને વર આપનારા તે
દેવને તું વારંવાર નમસ્કાર કર. તે મારી પાસેથી
પ્રથમ સાંભળ્યું છે કે, મારા ભક્તો ચાર પ્રકારના
હોય છે.* તેઓમાં જેઓ ઐકાંતિક ભક્ત હોય છે
અને મારા સિવાય બીજા કોઈ પણ દેવનું શરણ
લેતા નથી, તેઓ જ (જ્ઞાનીઓ જ) સર્વના કરતાં
શ્રેષ્ઠ છે, એટલું જ નહિ પણ કૃદ્વેદાના ત્યાગપૂર્વક
કેવળ નિષ્કામ શુદ્ધિથી કર્મ કરનારા તે ભક્તોને
પરમ પ્રાપ્ય સ્થાનરૂપ હું પોતે જ હોઉં છું.^{૨૮-૩૪}
બાકીના જે ત્રણ ભક્તો રહ્યા, તે કૃદ્વેદારૂપ કામના-
વાળા હોય છે, માટે પોતપોતાના પ્રવૃત્તિના પ્રમાણમાં
સ્વાર્ગાદિનાં દિવ્ય સુખો ભોગવ્યા પછી તેઓને પુનઃ
પૃથ્વી પર પડવું પડે છે; પરંતુ જ્ઞાની ભક્ત તો
સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે-પુનરાવૃત્તિથી રહિત એવી
પરમ ગતિને જ પામે છે.^{૩૫} વળી જે ભક્તો જ્ઞાની
પુરુષની પેઠે જ સર્વ ક્રિયાઓનું સેવન કરીને બ્રહ્માત્મ,
શંકરનું કે બીજા કોઈ પણ દેવતાનું આરાધન કરે
છે, તેઓ સર્વથી પર રહેલા મને જ અંતે પ્રાપ્ત
થાય છે. આ રીતે હે પાર્થ ! જુદા જુદા ભક્તોના
સંબંધમાં જે કંઈ વિશેષતા હતી તે તને કહી.

હે કુંતાપુત્ર ! તું અને હું બન્ને નર તથા નારા-
યણરૂપ જ છીએ. માત્ર પૃથ્વીના ભાર ઉતારવા માટે
મનુષ્યના શરીરમાં આપણે પ્રવેશ કર્યો છે. હે
ભારત ! હું અધ્યાત્મયોગને તથા જ્યાંથી હું આવ્યો
છું, તે મારા પરમ સ્વરૂપને જાણું છું; તેમ જ
નિવૃત્તિધર્મ તથા ઉત્તતિ આપનારા પ્રવૃત્તિધર્મ પણ
મારા જાણવામાં છે. સનાતનરૂપ હું એકલો જ સર્વ
નરના (જીવોના) આશ્રયસ્થાનરૂપ છું, માટે હું
'નારાયણ' કહેવાઉં છું;^{૩૬-૩૮} અથવા નર એટલે
આદિપુરુષરૂપ મારાથી ઉત્પન્ન થયેલા જળને નાર
કહેવામાં આવે છે, એ નાર પ્રથમ મારું આશ્રય-
સ્થાન હતું, તેથી હું નારાયણ નામથી પ્રસિદ્ધ
થયો છું.^{૪૦} જેમ સૂર્ય પોતાનાં કિરણો વડે આખા
વિશ્વને છાઈ દે છે, તેમ હું પણ મારી ચૈતન્ય-

* ગીતામાં પણ કહ્યું છે કે, મમ વર્તમાનવર્તે
મનુષ્યા. વર્ણ સર્વેશ્વરે હે પાર્થ ! મનુષ્યો મારા માર્ગને જ
સંપૂર્ણ રીતે અનુસરે છે; અર્થાત્ હું જે માર્ગને પ્રમાણ
ગણું છું, તે માર્ગને જ લોકો સંપૂર્ણ રીતે પ્રમાણ
ગણે છે.

* ત્રિયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં કહ્યું છે કે,
સ્વેભૂતાન્તરસ્યાય નિત્યમુક્તિદાતામને ।

પ્રત્યન્વૈતન્યસ્વાય મશ્મૈવ નમો નમઃ ॥ ૧ ॥

પ્રાણીમાત્રના અતઃકરણમાં સ્થિતિ કરી રહેલા,
નિત્યમુક્ત, ચિદાત્મસ્વરૂપ અને પ્રલકૃચૈતન્યરૂપ-મને
પોતાને જ હું વારંવાર નમસ્કાર કરું છું.

* આત્મ, જિજ્ઞાસુ, અર્થોથી અને જ્ઞાની એમ
ચાર પ્રકારના ભક્તો ગીતામાં કહ્યા છે તે.

+ નરાણામ્ અવને નરાયણ. નરાયણઃ એવ નરાયણઃ
અથવા નરાયણં નારં, નારં અવન યત્વ સ. નરાયણઃ ।

પ્રકૃતિથી આખા વિશ્વને છાઈ દઈ છે' છું' અને પ્રાણી માત્ર મારામાં નિવાસ કરી રહ્યાં છે, માટે મારું 'વાસુદેવ' નામ પ્રસિદ્ધ થયું છે. ૪૧ હે ભારત ! હું પ્રાણીમાત્રની ગતિરૂપ છું' અને પ્રાણીમાત્રનો ઉત્પાદક છું'. વળી આકાશ અને ભૂમિના સર્વ પ્રદેશમાં હું વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો છું' અને મારી કાંતિ સર્વના કરતા ઘણી વધારે છે, એટલું જ નહિ પરંતુ હે પાથ ! દેવ્ય-અદિત્ય સર્વ પ્રાણીઓ પોતાના દેહાવસાનમાં મેં અને જ પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા કરે છે અને કાર્યરૂપ આ સર્વ જગતમાં મારું સંકેતભૂ અથવા નિવેશ રહેલો છે, તેથી હું 'વિષ્ણુ' એવા નામથી ઓળખાઉં છું. ૪૨-૪૩ મનુષ્યો ઇન્દ્રિયનિશ્ચરરૂપ દમશુષ્ઠ ધારણ કરીને સિદ્ધિરૂપ મને પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા રાખે છે અથવા સ્વર્ગ, પૃથ્વી કે મધ્યલોક રૂપ મને સંપાદન કરવાની અભિલાષા રાખે છે, માટે હું 'દામોદર' કહેવાઉં છું. ૪૪ અન્ન, વેદ, જળ અને અમૃત એ ચારે પદાર્થોને 'પૃથ્વી' કહેવામાં આવે છે અને પૃથ્વીરૂપ તે ચારે પદાર્થો મારામાં રહ્યા છે, માટે મને 'પૃથ્વીગર્ભ' એવા નામથી યુનિઓ ઓળખે છે. ૪૫ પૂર્વે એકત અને દ્વિત નામના ઋષિઓએ પોતાના ભાઈ ત્રિતને કૃવામાં નાખી દીધા હતા, ત્યારે ઋષિઓએ મને કહ્યું હતું કે, 'હે પૃથ્વીગર્ભ ! એકત અને દ્વિતે કૃવામાં નાખી દીધેલા આ ત્રિતવું તમે રક્ષણ કરો.' પછી પ્રજ્ઞાના આદ્યપુત્ર ત્રિત મહર્ષિએ મારા 'પૃથ્વીગર્ભ' નામનું કીર્તન કર્યું હતું, તેથી કૃવામાંથી તે જન્મતા બહાર નીકળી શક્યો હતો. (આ

* વાસવતિ-આચ્છાદયતિ વિશ્વ અથવા વસતિ અસ્મિન્ વિશ્વ इति वासु-वासुधायां देवश्च वासुदेव ।

* વિન્દ્યતિ-ગદ્યતિ-લીર્યત અસ્મન્ લોકા इति विष्णु अथवा विन्ध्यति-प्रसक्त लोका अस्मान् इति विष्णु अथवा विपति-विपति जगत् कामान् इति विष्णु अथवा येवेदि-व्यप्रेति जगत् इति विष्णु अथवा विन्ध्यति-दीप्यत तेजसा अधिक इति विष्णु अथवा विदेवेण स्नोति-प्रसवति कामदीप्तिम् इति विष्णु ।

+ દમન-દામ-વેન-ઉત્-ઉત્કર્ષેણ ઋચ્છતિ-પ્રાપ્તુવતિ સ્વર્ગાર્ધક યસમાર इति दामोदर ।

‡ પૃચ્છતિ-પૂર્ણજિજ્ઞાસ ધર્મેજાતમ્, અથવા પૃચ્છતિ-પૂર્ણજિજ્ઞાસ इति पृथ्वी-वेद, अन्नं, वाय, अमृत वा. पृथिवी गर्भ-गर्भे स्थाने यस्य स पृथिवीगर्भ ।

મારા પૃથ્વીગર્ભ નામનો જપ કરવાનું ફળ છે.) ૪૫-૪૭ જગતને તપાવી રહેલાં સૂર્યનાં, અગ્નિનાં તથા ચંદ્રનાં જે કિરણો સર્વજ પ્રકાશી રહ્યા છે, તે મારા 'કેશ' કહેવાય છે, માટે સર્વજ એવા શ્રેષ્ઠ પ્રાદ્યલો મને 'કેશવ' કહે છે. પૂર્વે મહાત્મા ઉત્તમ ઋષિએ પોતાની પત્નીના ઉદરમાં ગર્ભ ધારણ કર્યો હતો અને તેના ગર્ભાધાનસંસ્કાર કર્યા પછી ઉત્તમઋષિ પોતાની દૈવી માયાથી અંતર્ધાન થઈ ગયા હતા. પછી તે સમયે ઋષિશ્રેષ્ઠ જુહસ્વતિ મહાત્મા ઉત્તમની પત્ની સાથે મૈથુન કરવાની ઇચ્છાથી તેની પાસે આવ્યા અને મૈથુન માટે તેમણે માગણી કરી. ત્યારે હે કૌતેય ! તેના ઉદરમાં રહેલો ગર્ભ જે પાત્ર મહાભૂતોથી યુક્ત થઈ ગયો હતો, તેણે જુહસ્વતિને કહ્યું કે, 'હે વર આપનારા જુહસ્વતિ ! હું અહીં મારી માતાના ઉદરમાં આપની પહેલા જ આવી ગયો છું; માટે આ સમયે મારી માતાને પીડા કરવી, તે તમને યોગ્ય નથી,' ગર્ભનું એ વાક્ય સાંભળી જુહસ્વતિ ક્રોધાયમાન થઈ ગયા. તેમણે એ ગર્ભને શાપ આપ્યો કે, 'હું અહીં મૈથુનને માટે આવ્યો હતો, છતાં તે મને અટકાવ્યો, માટે હું તને શાપ આપું છું કે, તું આદ્યલો થઈશ. એમાં કંઈ સંશય નથી.' જુહસ્વતિના એ શાપથી ઉત્તમના પુત્રને દીર્ઘકાળ પર્થત નેત્રમાં અંધકાર જ રહ્યો, જેથી તે મહર્ષિનું નામ પ્રથમ 'દીર્ઘતમા' એ પ્રમાણે પ્રસિદ્ધ થયું. પછી અંગ તથા ઉપાંગ સહિત ચારે વેદોનું અધ્યયન કરીને તે ઋષિએ મારા આ શુદ્ધ નામનો જપ કર્યો અને 'કેશવ, કેશવ' એમ વારંવાર અનુક્રમે જપ કરવાથી તે અક્ષુવાળો થઈ ગયો-તેનાં નેત્રો અંધકારથી રહિત થઈ ગયા. પછી તેના 'દીર્ઘતમા' એ નામને બદલે 'ગૌતમ' એવું નામ પ્રસિદ્ધ થયું. ૪૮-૫૬ એ પ્રમાણે હે અર્જુન ! મારું

* કેશ-કેશવસ્તુમે સુર્યોદિરિતિમિ વાતિ-ગદ્યતિ इति केशव-आ। 'केशव' शब्दानी व्युत्पत्तिर्य-यदादितव-ग्न तजो जगत् मामयतइति । यद्यदमवि यदनाम तस्यो विदि मामकम् ॥

* સૂર્ય, ચંદ્ર તથા અગ્નિમાં સમગ્ર જગતને પ્રકાશિત કરનાર જે તેજ રહેલું છે, તે મારું જ તેજ છે, એમ તારે મનજીવ આ ભગવદ્ગીતાના પંચમો અર્થ અહીં સિદ્ધ કરી જતાવે છે.

આ 'કેશવ' નામ સર્વ દેવતાઓ અને મહાત્મા ઋષિઓને પોતાના ઇચ્છિત વર આપનારું થયું છે. (આવેા આ 'કેશવ' નામનો પ્રલાપ છે.)^{૧૭}

* સર્વ પુરાણોમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે, અગ્નિ અને સોમ-એ બન્ને આ સર્વ જગતના એક ઉત્પત્તિસ્થાનરૂપ છે અને તેથી જ સ્થાવરજંગમ સમગ્ર જગતને 'અગ્નિપોમમય' કહેવામાં આવે છે. વળી અગ્નિ અને સોમ-એ બન્ને એક ચેતનરૂપ કહેવાય છે, એટલું જ નહિ પણ સર્વ દેવતાઓને અગ્નિરૂપ મુખવાળા કહેવામાં આવે છે અને અગ્નિ તથા સોમ બન્ને-એક ચેતનરૂપ હોઈને પરસ્પર યોગ્યતાવાળા થઈને સર્વ લોકોનું રક્ષણ કરી રહ્યા છે.^{૧૮,૧૯}

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'લગવત્રામરમરણુમાદાત્ય' નામનો અધ્યાય ૩૪૨ મો સોમામ

અધ્યાય ૩૪૨ મો

અગ્નિ તથા સોમનું માહાત્મ્ય અથવા
'હૃષીકેશ' આદિ નામોનું રહસ્ય

॥ મંત્રન ઉવાચ ॥

અગ્નીપોમૌ કથં પૂર્વમેકયોની પ્રવર્તિતૌ ।

एष मे संशयो जातस्तं छिधि मधुसूदन ॥ ૧ ॥

અજુને પૂછ્યું : હે મધુસૂદન ! અગ્નિ અને સોમ પૂર્વે એક જ ચેતન (ઉત્પત્તિસ્થાન) વાળા કેવી રીતે થયા હતા, એ મને સંશય થયો છે, માટે મારા તે સંશયને તમે દૂર કરો.^૧

શ્રીભગવાન જાણ્યા : હે પાંડુનંદન ! આ વિષયમાં મારા પોતાના જ તેજથી ઉત્પન્ન થયેલું એક પુરાણ આપ્યાન હું તને કહું છું, માટે હે પાર્થ ! મનને એકાગ્ર કરી તેનું તું શ્રવણ કર.^૨ પૂર્વે ચાર

* અહીંથી પોતાના 'હૃષીકેશ' નામનું રહસ્ય કહેવાનો ભગવાને આરંભ કર્યો છે. 'હૃષીકેશ' નામની વ્યુત્પત્તિ આ પ્રમાણે થાય છે : 'તાપનાત ણાપ્યાયનાચ લોકં હર્ષયતઃ' इति हृषी-जाटराजस्यौ अग्नीपोमौ तौ केशाः इव केशाः यस्य सः हर्षिकेशः-અર્થાત્ તાપ આપીને તથા પુષ્ટિ આપીને લોકોને જેઓ હર્ષ પમાડે છે, તે જ-રાગિ અને અત્મ, અગ્નિ તથા સોમરૂપ હોઈને 'હૃષી' કહેવાય છે અને તે અગ્નિપોમરૂપ હોય, જેમના બન્ને હેત હોઈને તે 'હૃષીકેશ' કહેવાય છે.

હજાર યુગોને અંતે સર્વ સૃષ્ટિના સંહારકાળ ન્યારે ઉપસ્થિત થયો હતો, ત્યારે સ્થાવરજંગમ સર્વ પ્રાણીઓનો અવ્યક્તમાં લય થઈ ગયો હતો અને આખા જગતમાં કેવળ જળનો જ સમુદ્ર ફરી વળેલો હોઈને સર્વ પ્રદેશ ઉપર તેજ, પૃથ્વી અને વાયુનો અભાવ થઈ ગયો હતો તથા સર્વ તરફ ઘોર અંધ-કાર છવાઈ ગયો હતો.^૩ તે સમયે બ્રહ્મરૂપ કેવળ જળ જ સર્વત્ર સ્થિતિ કરી રહ્યું હતું, તે વિના બીજી કોઈ પણ પદાર્થ દૃષ્ટિગોચર થતો ન હતો.^૪ વળી તે વખતે રાત્રિ ન હતી, દિવસ ન હતો, સત્ ન હતું, અસત્ ન હતું, વ્યક્ત ન હતું અને અવ્યક્ત પણ ન હતું.^૫ આવી અવસ્થા ન્યારે ઉપસ્થિત થઈ, ત્યારે ઐશ્વર્ય આદિ નારાયણના ગુણોના આશ્રય કરનાર, અજર, અમર, ઈંદ્રિયોથી રહિત, બ્રહ્મરૂપ કરવાને અશક્ય, સંલવરહિત, વ્યવહારદૃષ્ટિએ સત્ય, અહિંસક, ચિંતામણિ રત્નની પેઠે ભાવસ્વરૂપ, જુદી જુદી અનેક પ્રવૃત્તિઓને ઉત્પન્ન કરનાર, વેરરહિત, વિનાશશત્રુ, જરામૃત્યુરહિત, અમૃત, સર્વવ્યાપક, સર્વકર્તા અને અનાધનંત એવા તે પ્રલયકાળના અંધકારથી અવિનાશી પુરુષ હરિ પ્રકટ થયા.^૬ આ વિષયમાં આ શ્રુતિવાક્ય પ્રમાણભૂત છે :^{૧૭}

'પૂર્વે દિવસ ન હતો, રાત્રિ ન હતી, સત્ ન હતું અને અસત્ પણ ન હતું. માત્ર વિશ્વરૂપ અંધ-કાર જ ન્યાંત્યાં છવાઈ રહ્યો હતો.' આનો અર્થ એ જ હોઈ શકે કે, તે ગાદ અંધકાર વિશ્વરૂપ પરમાત્માની રાત્રિ જ હતી.^૮

એ પ્રમાણે અંધકારથી ઉત્પન્ન થયેલા પુરુષ જે બ્રહ્માત્મ ઉત્પત્તિકારણ ગણાય છે, તેથી બ્રહ્મદેવ પ્રકટ થયા અને પછી તે પુરુષને પ્રજાઓ ઉત્પન્ન કરવાની ઇચ્છા થઈ, ત્યારે પોતાનાં બન્ને નેત્રોમાંથી અગ્નિને તથા સોમને તેમણે ઉત્પન્ન કર્યો. પછી જુદી જુદી ભૂતસૃષ્ટિ ઉત્પન્ન થઈ અને અનુક્રમે બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય વગેરે પ્રજાઓની પણ ઉત્પત્તિ થઈ. જે સોમ છે તે જ બ્રહ્મ છે અને બ્રહ્મ છે તે જ બ્રાહ્મણ છે; પરંતુ જે અગ્નિ છે તે ક્ષત્રિય છે અને તેથી જ બ્રાહ્મણો ક્ષત્રિય કરતાં અત્યંત બળવાન છે. કદાચ કોઈ કહે

* અર્થાત્ તે સમયના ઘોર અગાનરૂપ અંધકારમાં ચિદાત્મા, વ્યક્તદેહાને પામ્યો-અદ્ પ્રત્યક્ષની વિપત્તિને પામ્યો-હું છું, એવા અભિમાનને પ્રાપ્ત થયો.

હે, બ્રાહ્મણો ક્ષત્રિય જગતા અધિક બ્રાહ્મણ શા માટે છે, તો તેના ઉત્તરમા એ જ કહી શકાય કે, તેઓના શુભ જગતમા પ્રત્યક્ષ જોવામા આવે છે જેવા કે બ્રાહ્મણોના કરતા ઉત્તમ એવું બીજું એક પણ પ્રાણી પૂર્વે કદી ઉત્પન્ન થયું નથી, કેમ કે જે પુરુષ બ્રાહ્મણના મુખમા હોમે છે, તે પ્રદીપ્ત અગ્નિમા જ હોમે છે, એમ મનજીવુ અને તે કારણથી જ હું કહું છું કે, બ્રાહ્મણ વડે પ્રાણીમાનત્વ અને આખા ત્રલોકયનું ધારણ થઈ રહ્યું છે આ વિષયમા વંદિક મનવાદ પણ તેમ જ હો છે 'ત્વમેષે યજ્ઞાના હોતા વિગ્રેષા હિતો દેવાના માનુષાણાં ચ જગત' હે અગ્નિ! તું સર્વ યજ્ઞોમા હોતારૂપ છે-ઋતિવરૂપ છે અને સમગ્ર દેવતાઓ, મનુષ્યો તથા જગતનું હિત કરનાર છે 'આ મનમા 'હે અગ્નિ! તું સમગ્ર યજ્ઞોમા હોતારૂપ છે અને દેવતાઓ, મનુષ્યો તથા જગતનો હિતકારક છે' એમ કહીને બ્રાહ્મણની અગ્નિના કરતા પણ અધિકતા દર્શાવી છે ૬-૧૧ વળી અગ્નિ યજ્ઞમા હોતારૂપ છે, યજ્ઞમાનરૂપ છે અને બ્રાહ્મણરૂપ છે, ૧૨ તેમ જ મત્રો વિના હવન ક્રિયા થઈ શકે નહિ, પુરુષ વિના તપ સંભવી શકે નહિ અને દેવો, મનુષ્યો તથા ઋષિઓની પૂજા, હવિષ્ તથા મત્રો વડે જ થઈ શકે છે, માટે પૂર્વોક્ત વેદમત્રમા જ્યુ છે કે, 'હે અગ્નિ! સર્વ યજ્ઞોમા તારી હોતા તરીકે યોજના કરવામા આવી છે' મનુષ્યોને હવનહોમ કરવાના જે અધિકારો સોપવામા આવ્યા છે, તેમા તેઓ બ્રાહ્મણ દ્વારા જ હવનહોમ કરી શકે છે અને બીજાઓને યજ્ઞ કરાવવાનો અધિકાર દેવજ બ્રાહ્મણને જ સોપવામા આવ્યો છે, પણ ક્ષત્રિય તથા વંશ્ય જોકે દિગ્ગતિ ગણાય છે, છતાં યજ્ઞ કરાવવાનો અધિકાર તેઓને છે જ નહિ; માટે બ્રાહ્મણો અગ્નિરૂપ છે અને તેઓ જે જે યજ્ઞો કરે છે, તે તે દેવોને તૃપ્ત કરે છે અને દેવો પૃથ્વીને ધનધાન્યથી અમૃદ કરે છે શતપથ નામના વેદિત ગ્રંથમા પણ કહ્યું છે કે, 'બ્રાહ્મણમુરો મરતિ-જે વિદ્વાન પુરુષ પ્રદીપ્ત અગ્નિમા હોમ કરે છે, તે બ્રાહ્મણોને તૃપ્ત કરી શકતો નથી, પણ બ્રાહ્મણના મુખમા જો હોમે છે, તો અગ્નિ આદિ સર્વ દેવોને તૃપ્ત કરી શકે છે' ૧૨ ૧૪

આ ગીતે વિદ્વાન બ્રાહ્મણો અગ્નિવરૂપ જ છે

અને અગ્નિ વિષ્ણુસ્વરૂપ હોઈને પ્રાણીમાત્રના શરીરમા પ્રવેશ કરી તેઓના પ્રાણોને ટકાવી રહ્યો છે ૧૫ આ વિષયમા સનતકુમારે ગાયેલા આવા શ્લોકો પ્રસિદ્ધ છે -

બ્રહ્મા નિશ્ચં સૃજત્ પૂર્વં સર્વાદિર્નિરવસ્કૃતમ્ ।

બ્રહ્મણોર્પૈર્દિવ ગચ્છંત્યમરાં બ્રહ્મણોનયઃ ॥ ૧૬ ॥

બ્રાહ્મણાનાં મર્તિર્નિકર્ત્યં કમૈશ્વદ્વાતપાસિ ચ ।

ધારયંતિ મહીં ઘાં ચ ક્ષેમ્યો વાગમૃતં તથા ॥ ૧૭ ॥

નાસ્તિ સત્યાત્પરો ધર્મો નાસ્તિ માતૃસમો ગુરુઃ ।

બ્રાહ્મણેભ્યઃ પર નાસ્તિ પ્રેત્યં વેદં ચ ભૂતવે ॥ ૧૮ ॥

નૈપામુક્ષા વહતિ નોત વાહા ન ગર્ગરો મથ્યતિ-

સંપ્રદાને । અપધ્વસ્તા દસ્યુભૂતા ભવંતિ યેષાં રાદ્ધૈ

બ્રાહ્મણા વૃત્તિહીનાઃ ॥ ૧૯ ॥

સર્વના આદિદેવ બ્રહ્માએ આ અવજ્ઞનીય જગત જ્યારે ઉત્પન્ન કર્યું, ત્યારે બ્રહ્માથી ઉત્પન્ન થયેલા સર્વ દેવતાઓ બ્રાહ્મણોના વેદધોયના પ્રભાવથી જ સૌની પહેલા સ્વર્ગમા ગયા હતા ૧૬ જેમ એક શીકુ દૂધ, ઘી વગેરે પદાર્થોને ધારણ કરી રાખે છે, તેમ બ્રાહ્મણોની બુદ્ધિ અને વાણી વેદના વાક્યોને, કર્મને, શ્રદ્ધાને, તપને, પૃથ્વીને તથા સ્વર્ગને ધાણું કરી નાખે છે ૧૭ આ જગતમા સત્યના જેવો બીજો ધર્મ નથી, માતા મમાન શુરુ નથી અને આ લોકમા તથા પરલોકમા બ્રાહ્મણો સિવાય બીજો કોઈ પણ કલ્યાણકર્તા નથી ૧૮ જે રાજાના રાજ્યમા વૃત્તિહીન થઈ પડેલા બ્રાહ્મણો જ્યાં ત્યાં રજ્યા કરે છે, તે રાજાના રાજ્યમા બગડેલા તથા ઘોડાઓ રથની ધૂ સગીને બરાબર ખેંચના નથી, દહી વડે વવાની ગોળીમા દહી તું ખૂબ મદન કરવામા આવે, તોપણ માખણ નીડળતું નથી અને સર્વ લોકો ધર્મથી બ્રહ્મ થઈને લગભગ લૂટાગ જેવા જ થઈ જાય છે. ૧૯ વેદ, પુરાણ અને ઇતિહાસ વગેરેના પ્રમાણો ઉપરથી જો જ મિદ્ધ થાય છે કે, બ્રાહ્મણો નારાયણના મુખમાથી નીડળેલા છે, સર્વના આત્મારૂપ છે, સર્વના અણ છે અને સર્વસ્વરૂપ છે ૨૦ વર આપનારા દેવના દેવ પરમાત્માએ વાણીનું ઉચ્ચારણ નહિ કરવાનો જ્યારે ચંદ્ર ૧ દર્શો હતા, ત્યારે તેમના મુખમાથી પ્રથમ બ્રાહ્મણો ઉત્પન્ન થયા હતા

અને બ્રાહ્મણોથી બાકીના વર્ણો ઉત્પન્ન થયા છે.^{૨૧} આ રીતે બ્રહ્મસ્વરૂપ એવા મેં પોતે જ બ્રાહ્મણોને પ્રથમ ઉત્પન્ન કર્યા છે, તેથી તેઓની વિશેષતા દેવો તથા અમુરો કરતાં પણ અધિક છે અને દેવો તથા અમુરોના મહર્ષિઓરૂપ તે બ્રાહ્મણો દ્વારા જ પ્રાણી માત્રને મેં મર્યાદામાં રાખ્યા છે અને તે તે સમયે શિક્ષા પણ કરી છે.^{૨૨} જ્યારે ઇંદ્રે અહલ્યા સાથે વ્યભિચાર કર્યો, ત્યારે તેનાં દાદીમૂછ ગૌતમના શાપથી જ પિંગટવર્ણાં ધર્ધ ગયા હતા. કૌશિક ઋષિના શાપને લીધે જ ઇંદ્ર વૃષભથી રહિત યર્ધ પડ્યો હતો અને પાછળથી તેની કૃપા મેળવીને બકરાના વૃષભ તોને પ્રાપ્ત થયા હતા.^{૨૩}

શર્પાતિરાજના યજ્ઞમાં, સ્વર્ગનાવેદ્ય અગ્નિની કુમારોને વ્યવન ઋષિએ યજ્ઞનો ભાગ જ્યારે અર્પણ કરવા માંગ્યો, ત્યારે તેને અટકાવવા માટે વજ્ર મારવા તૈયાર થયેલા ઇંદ્રના બંને બાહુઓને વ્યવન-ઋષિએ રતબ્ધ કરી દીધા હતા.^{૨૪}

પોતાના યજ્ઞને રુદ્ર નાશ કર્યો તેથી કૌષાય-માન થયેલા દક્ષ પ્રજાપતિએ અતિ મહાન તપશ્ચર્યા કરીને રુદ્રના લલાટમાં ત્રીજા નેત્રની આકૃતિ ઉત્પન્ન કરી દીધી. (અને તેના રૂપને બેડોળ કરી નાખ્યું.) ત્રિપુરાસુરનો વધ કરવા માટે રુદ્રદેવ જ્યારે તૈયાર થયા, ત્યારે શુકાચાર્યે પોતાના મરતક ઉપરની જટાને તોડી તોડીને રુદ્ર સામે ફેંકવા માંડી, જેમાંથી અનેક સર્પો પ્રકટ થયા અને તેથી પીડા પામેલો રુદ્રનો કંઠ છેક શ્યામ ધર્ધ ગયો; તેમ જ પૂર્વે સ્વાયંભુવ મનવંતરના સમયમાં નારાયણે રુદ્રના કંઠને હાથથી પકડ્યો હતો, તેથી તે શ્યામ ધર્ધ ગયો છે.

અગ્નિના ગોત્રના જૃહસ્પતિએ અમૃતને ઉત્પન્ન કરવા માટે ગાયત્રીપુરસ્ચરણને જ્યારે આરંભ કર્યો હતો, ત્યારે એક જળાશયના તટ ઉપર જઈને તેમણે મંત્રાચમન કરવા માંડ્યું, પણ તે સમયે તે જળાશયનું જળ કંઈક મલિન હતું, તે જૃહસ્પતિની દષ્ટિ સમક્ષ પણ નિર્મળ થયું નહિ; તેથી જૃહસ્પતિને જળ ઉપર ક્રોધ ચલ્યો, તેમણે તેને શાપ આપતાં કહ્યું કે, ‘હું અહીં મંત્રાચમન કરવા માટે બેઠો છું, છતાં તે તારી મલિનતાને ત્યાગ ન કર્યો, માટે

બ, આજથી આરંભીને માછલાં, મગરમગ્ધ, કાચગા વગેરે પ્રાણીઓને લીધે તું મલિન જ રહેશે.’ પછી તે સમયથી આરંભીને હજી સુધી પણ જળમાં અનેક જળચર પ્રાણીઓ ઊભરાઈ રહેલાં બેવામાં આવે છે.^{૨૫-૨૭}

પૂર્વે ત્વષ્ટાનો પુત્ર વિશ્વરૂપ દેવતાઓનો પુરોહિત હતો. તે અમુરોના બાણે જ થતો હતો, છતાં દેવોને પોતાના યજ્ઞમાન ગણીને પ્રત્યક્ષ રીતે યજ્ઞ-ભાગ અર્પણ કરતો હતો અને અમુરોને પરાક્ષ રીતે યજ્ઞભાગ આપતો હતો.^{૨૮} તે જોઈ સર્વ અમુરો હિરણ્યકશિપુને આગળ કરી પોતાની બહેન-વિશ્વરૂપની માતા પાસે ગયા અને તેની પાસે આવે વર માગવા લાગ્યા કે, ‘હે બહેન! ત્વષ્ટાથી ઉત્પન્ન થયેલો તારો પુત્ર વિશ્વરૂપ, જે ત્રણ મરતકોવાળો છે અને દેવતાઓનો પુરોહિત છે, તે દેવતાઓને પ્રત્યક્ષ રીતે ભાગ આપે છે અને અમને પરાક્ષ રીતે ભાગ આપે છે, તેથી દેવતાઓની પ્રતિહિન વૃદ્ધિ થાય છે અને અમારો ક્ષય થતો જાય છે; માટે વિશ્વરૂપને તારે અટકાવવો જોઈએ અને તે અમારા જ પક્ષનો આશ્રય કરે, તેમ તારે કરવું જોઈએ.’ અમુરોએ એ પ્રમાણે કહ્યું જોટલે વિશ્વરૂપની માતા, નંદનવનમાં નિવાસ કરનારા પોતાના પુત્ર પાસે ગઈ અને કહેવા લાગી કે, ‘હે પુત્ર! તું બીજાના પક્ષની વૃદ્ધિ કરે છે અને પોતાના મોક્ષાળપક્ષનો નાશ કરે છે, પણ તેમ કરવું તને યોગ્ય નથી.’ તે સાંભળી વિશ્વરૂપે પણ માતાના વચનને માન્ય ગણી તેને સ્વીકાર કર્યો અને હિરણ્યકશિપુના પક્ષનો આશ્રય કર્યો.^{૨૯-૩૩} આ રીતે વિશ્વરૂપે હિરણ્યકશિપુની પુરોહિત પદવી સ્વીકારી લીધી, ત્યારે બ્રહ્મદેવના પુત્ર વસિષ્ઠ જે હિરણ્યકશિપુનું પુરોહિતપણું પ્રથમથી જ કરતા હતા, તે હિરણ્યકશિપુ ઉપર ક્રોધાચ-માન ધર્ધ ગયા. તેમણે તેને શાપ આપ્યો કે, ‘તે’ મને તિરસ્કારી કાઢીને મારા રથાને લીજા હોતાનો સ્વીકાર કર્યો છે, માટે તારો યજ્ઞ સમાપ્ત થશે નહિ અને તારો કોઈ અપૂર્વ પ્રાણીથી વધ થશે.’ વસિષ્ઠઋષિના એ શાપને લીધે હિરણ્યકશિપુનો નૃસિંહને હાથે વધ પણ થયો. તે પછી વિશ્વરૂપે પોતાના મોક્ષાળ પક્ષની વૃદ્ધિ કરવા માટે મહાઉચ તપ કરવા માંડ્યું. તે જોઈ ઇંદ્રે તેના મતને

* અહીંથી કેટલાંકે અતિહાસિક દૃષ્ટિ તો આપેને બ્રાહ્મણની શ્રેષ્ઠતા સિદ્ધ કરે છે.

ભંગ કરવા માટે અનેક રૂપવતી અપ્સરાઓ તેની પાસે મોકલી દે, જેઓને જોઈને વિશ્વરૂપનું મન કુબ્ધ થઈ ગયું અને અતિ અલ્પ સમયમાં જ તે અપ્સરાઓમાં વિશ્વરૂપ આસક્ત બની ગયો. એ પ્રમાણે વિશ્વરૂપને પોતાનામાં આસક્ત થયેલા જાણી તે અપ્સરાઓએ કહ્યું કે, ‘હવે તો અમે જ્યાંથી આવી હતી ત્યાં જ પુનઃ જઈશું.’ ત્યારે વિશ્વરૂપે તેઓને કહ્યું, ‘તમે ક્યાં જશો ? બેસો, અહીં મારી સાથે રહેવાથી જ તમારું કલ્યાણ થશે.’ તે સાંભળી અપ્સરાઓ બોલી : ‘અમે દેવની સ્ત્રીઓ અપ્સરાઓ છીએ અને વર આપનારા મહાસમર્થ દેવ

ત્યાં જઈ પહોંચ્યા. ત્યાં ગયા પછી તે ઋષિ પાસે જઈને તેઓએ કહ્યું કે, ‘હે ભગવન્ ! આપનું તપ અત્યંત કુશળતાભરેલું છે ને ? આપના તપને કોઈ રીતે નાશ થતો નથી ને ?’^{૩૭} ત્યારે દ્વિતીય ઋષિએ કહ્યું : ‘હે દેવતાઓ ! તમે ભલે પધાર્યા બોલો, તમારું કયું કાર્ય મારે કરવાનું છે ? તમે જે કહેશો તે હું કરીશ.’^{૩૮} દેવતાઓએ તેમને કહ્યું : ‘જગતનું હિત થાય તે માટે આપ ભગવાને આપના શરીરનો ત્યાગ કરવો યોગ્ય છે.’^{૩૯} તુરંત જ મહાયોગી દ્વિતીયઋષિએ મનમાં હેશમાત્ર ઉદાસ થયા વિના સુખદુઃખને સમાન ગણીને

રાત્ર્ય ઉપર અભિષેક કર્યો. નહુંપના લલાટમા સર્વ પ્રકારના તેજોનો નાશ કરનારાં પાંચસો જ્વલત રત્નો પ્રકાશી રહ્યા હતા, જેથી સર્વને ચક્રિત કરી દઈને ત્રણે ભુવનનું તે પાલન કરવા લાગ્યો.^{૪૪} એ પ્રમાણે નહુંપ જગતનો ઇંદ્ર થયો, એટલે સર્વ લોકો પોતાની મૂળ પ્રકૃતિને પામીને સ્વસ્થ થયા તથા હર્ષ પામ્યા.^{૪૫} એક સમયે નહુંપે મનમા વિચાર કર્યો કે, 'ઇંદ્ર જેનો ઉપસોગ કરતો હતો, તે સર્વ વસ્તુઓ મને મળી ચૂકી છે, માત્ર ઇંદ્રાણી મને મળી નથી.' આવો મનમા વિચાર કરીને તે ઇંદ્રાણી પાસે ગયો અને તેને કહેવા લાગ્યો કે, 'હિ સુભગે ! હું દેવોનો ઇંદ્ર થયો છું, માટે તું મારો સ્વીકાર કર.' તે સાંભળી ઇંદ્રાણી બોલી. 'તું સ્વાભાવિક રીતે જ ધર્મ ઉપર પ્રીતિ રાખનારો છે અને ચરવશમા ઉત્પન્ન થયો છે, માટે પર-ત્તી સાથે વ્યભિચાર કરવો તને યોગ્ય નથી' ત્યારે નહુંપે ઉત્તર આપ્યો : 'હું હમણા ઇંદ્રના પદ ઉપર આરૂઢ થયો છું અને ઇંદ્રનું રાજ્ય તથા રત્નો મને મળેલા છે, માટે તું મારો સ્વીકાર કરીશ, તેમા કોઈ જાતનો અધર્મ નથી વળી તને ઇંદ્રે ભોગવેલી પશુ છે. (અર્થાત્ ઇંદ્રે ભોગવેલી સર્વ વસ્તુઓ હમણા મને જ મળવી જોઈએ, એ ન્યાય પ્રમાણે ઇંદ્રે ભોગવેલી વસ્તુમાની તું પશુ અત્યારે મને જ પ્રાપ્ત થાય તેમા કઈ અધર્મ નથી.)' પછી ઇંદ્રાણી એ તેને કહ્યું. 'મેં આરભેલું એક વ્રત હજી પૂર્ણ થયું નથી, માટે તે વ્રત જ્યારે પૂર્ણ થયે અને તેનું અવલૂચ સ્નાન હું કરીશ, તે પછી કેટલાએક દિવસે મારો મેળે હું તારી પાસે આવીશ. ઇંદ્રાણીએ એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે નહુંપ ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો.^{૪૬}^{૪૭} નહુંપના ગયા પછી હજી અને શોકથી વિહ્વળ થયેલી તેમ જ સ્વામીના દર્શનની ઇચ્છાવાળી ઇંદ્રાણી નહુંપના ભયથી ત્રાસ પામીને જૂહસ્પતિ પાસે ગઈ. જૂહસ્પતિએ અતિ ઉદ્વિગ્ન થયેલી ઇંદ્રાણી ને જોઈને ધ્યાન વડે જાણી લીધું કે, 'પોતાના સ્વામીનું કાર્ય કરવા માટે તે તત્પર થયેલી છે' પછી જૂહસ્પતિએ તેને કહ્યું કે, 'તે' હમણા જે વ્રત આરભેલું છે, તે જ વ્રત કરીને તથા તપ કરીને વર આપનારી ઉપશ્રુતિદેવીને તું બોલાવ, તે તને ઇંદ્રના દર્શન કરાવશે.' જૂહસ્પતિના એ

વચન પ્રમાણે મોટા નિયમોને ધારણ કરનારી ઇંદ્રાણીએ મત્રો દ્વારા ઉપશ્રુતિદેવીને બોલાવી, જેથી તે દેવી ઇંદ્રાણીની સમીપ આવીને બોલી કે, 'હું' આ રહી. તે મને બોલાવી છે, માટે હું તારી પાસે આવી છું. બોલ, હું તારું શું પ્રિય કરું ?' દેવીના એ વચન સાંભળીને ઇંદ્રાણીએ પોતાનું મસ્તક નમાવી આ પ્રમાણે કહ્યું : 'હે ભગવતી ! મારા સ્વામીના દર્શન કરાવવાની તમે કૃપા કરો. તમે સત્ય અને મોક્ષસ્વરૂપ છો.' પછી દેવી ઉપશ્રુતિ ઇંદ્રાણીને માનસસરોવર ઉપર લઈ ગઈ અને ત્યાં કમલિનીના દાડલામા ભરાઈ બેઠેલા ઇંદ્રના તેને દર્શન કરાવ્યા.^{૪૮} તે સમયે પોતાની પત્નીને કૃશ અને નિસ્તેજ થયેલી જોઈને ઇંદ્ર મનમા વિચાર કરવા લાગ્યો કે, 'અહો ! મારા પર કેવું દુઃખ આવી પડ્યું છે ? હું મારું રાજ્ય મૂકીને અહીં નામી આવ્યો છું અને મારી આ હજી પત્ની મને શોધી કાઢીને અહીં મારી સામે આવી પહોંચી છે.' પછી ઇંદ્રે ઇંદ્રાણીને પૂછ્યું : 'તું હમણા કેવી રીતે વતે' છે ?' ત્યારે ઇંદ્રાણીએ ઉત્તર આપ્યો : 'નહુંપ મને પોતાની પત્ની બનાવવા માટે બોલાવે છે, પરંતુ મેં અમુક સમયની તેને અવધિ આપી છે.' તે સાંભળી ઇંદ્રે કહ્યું : 'જા, તારે નહુંપને કહેવું કે, જેમા ઋષિઓને જોડ્યા હોય, તેવા કોઈ અપૂર્વ વાહનમા તું બેસ અને પછી મને પરણી જાશે મારા મનને ગમે તેવા ઇંદ્રનાં ઘણા મોટા વાહનો છે, પરંતુ તે સર્વના પર હું બેસી ચૂકી છું. માટે હવે કોઈ બીજા જ વાહનમા મારે તારી સાથે બેસવું છે, માટે કોઈ નવા જ વાહનમા બેઠીને તારે મારી પાસે આવવું જોઈએ.' ઇંદ્રે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ઇંદ્રાણી હરખાતી હરખાતી ત્યાંથી ચાલી ગઈ અને ઇંદ્ર પશુ પુનઃ કમલિનીના દાડલામા પેસી ગયો.^{૪૯} પછી ઇંદ્રાણીને પોતાની સમુખ આવેલી જોઈને નહુંપે કહ્યું : 'તે' મને જે સમયની અવધિ આપી હતી તે હવે પૂર્ણ થઈ છે' ત્યારે ઇંદ્રાણીએ ઇંદ્રે જે પ્રમાણે કહ્યું હતું, તે પ્રમાણે નહુંપને કહ્યું, એટલે તેણે મોટા મોટા ઋષિઓને એક વાહનમા બેઠ્યા અને તેના પર પોતે બેઠીને ઇંદ્રાણીની પાસે જવા ચાલ્યો. હવે તે જ સમયે મિત્રાવરુણના પુત્ર ઋષિવર અગ

ભગ કરવા માટે અનેક રૂપવતી અપ્સરાઓ તેની પાસે મોકલી દે, જેઓને જોઈને વિશ્વરૂપ મન ક્ષુબ્ધ થઈ ગયું અને અતિ અત્પ્ર સમયમાજ તે અપ્સરાઓમા વિશ્વરૂપ આસક્ત બની ગયો. એ પ્રમાણે વિશ્વરૂપને પોતાનામા આસક્ત થયેલો જાણી તે અપ્સરાઓએ કહ્યું કે, 'હવે તો અમે બ્યાંથી આવી હતી ત્યાજ પુનઃ જઈશું' ત્યારે વિશ્વરૂપે તેઓને કહ્યું, 'તમે કયા જશો ? બેસો, અહીં મારી સાથે રહેવાથી જ તમારું કલ્યાણ થશે.' તે સાંભળી અપ્સરાઓ બોલી. 'અમે દેવની સ્ત્રીઓ અપ્સરાઓ છીએ અને વર આપનારા મહાસમર્થ દેવ ઇન્દ્રને જ પ્રથમથી વરી ચૂકી છીએ.' પછી વિશ્વરૂપે તેઓને કહ્યું : 'ઠીક છે, ત્યારે તો આજે જ ઇન્દ્ર સહિત દેવતાઓ જગતમા રહેવા નહિ પામે' એમ કહીને તેણે મત્રોના જાપ કરવા માંડ્યો કે તુરત જ તે મત્રોના પ્રભાવથી ત્રણ મસ્તકોવાળું વિશ્વરૂપ સ્વરૂપ અત્યંત વધી ગયું. પછી તેણે પોતાના એક મુખથી કિયાનિધિ બ્રાહ્મણોએ યજ્ઞોમા જેટલા સોમ રસનો હોમ કર્યો હતો તેનું પાન કરવા માંડ્યું, બીજા મુખથી જગતમાંના સર્વ અન્નનું ભક્ષણ કરવા માંડ્યું અને ત્રીજા મુખથી સર્વ દેવતાઓનું ભક્ષણ કરવા તે તત્પર થયો. આ રીતે સોમગ્ધનું પાન કરીને સર્વ ગાત્રોમા વિશ્વરૂપને હૃદયપુષ્પ થતો જોઈને ઇન્દ્રને તથા સર્વ દેવતાઓને ઘણી મોટી ચિંતા થઈ પડી. તુરત જ તેઓ પિતામહ બ્રહ્માદેવ પાસે જઈ પહોંચ્યા અને એકે અવાજે પ્રાર્થના કરવા લાગ્યા કે, 'યજ્ઞોમા હોમેલા સર્વ સોમરસનું વિશ્વરૂપે પાન કરવા માંડ્યું છે, અમે યજ્ઞભાગથી બ્રહ્મ થયા છીએ, અમુરોનો પક્ષ પ્રતિદિન વધતો જાય છે અને અમારો ક્ષય થતો જાય છે, માટે હવે અમારું જે રીતે કલ્યાણ થાય, તેવો કોઈ ઉપાય કરવા માટે તમે યોગ્ય છો.' દેવતાઓની એ પ્રાર્થના સાંભળી બ્રહ્મા દેવ બોલ્યા : 'ભુશુગોત્રના દધીચન્નપિ બ્યા તપ કરે છે, ત્યા તમે જાઓ, તેની પાસે વરની ચાચના કરો અને જે રીતે પોતાના શરીરનો તે ત્યાગ કરે, તે રીતે તમે કરો. પછી તેના હાડકા વડે એક વજ્ર બનાવી વિશ્વરૂપનો વધ કરો.' ૩૪-૩૬ બ્રહ્માદેવે એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે ઇન્દ્ર સહિત દેવતાઓ જે ત્રણે ભગવાન દધીચન્નપિ તપ કરતા હતા

ત્યા જઈ પહોંચ્યા. ત્યા ગયા પછી તે ઋષિ પાસે જઈને તેઓએ કહ્યું કે, 'હે ભગવન ! આપનું તપ અત્યંત કુશળતાભરેલું છે ને ? આપના તપનો કોઈ રીતે નાશ થતો નથી ને ?' ૩૭ ત્યારે દધીચન્નપિએ કહ્યું : 'હે દેવતાઓ ! તમે ભલે પધાયો. બોલો, તમારું કયું કાર્ય મારે કરવાનું છે ? તમે જે કહેશો તે હું કરીશ' ૩૮ દેવતાઓએ તેમને કહ્યું : 'જગતનું હિત થાય તે માટે આપ ભગવાને આપના શરીરનો ત્યાગ કરવો યોગ્ય છે.' ૩૯ તુરત જ મહાયોગી દધીચન્નપિએ મનમા લેશમાત્ર ઉદાસ થયા વિના સુખદુઃખને સમાન ગણીને પોતાના આત્માને પરબ્રહ્મ સાથે યોજી દીધો અને શરીરનો પરિત્યાગ કર્યો. દધીચન્નપિનો શુદ્ધ આત્મા શરીરનો ત્યાગ કરી ગયો, એટલે વિશ્વ કર્માએ તેના હાડકાં લઈને તેમાંથી એક વજ્ર બનાવ્યું અને તે વજ્ર, જે બ્રાહ્મણના અસ્થિરૂપ હોવાથી બીજાં શસ્ત્રોથી અભેદ હતું અને અજેય હતું, તેમા વિષ્ણુદેવે પોતે પ્રવેશ કર્યો અને પછી ઇન્દ્ર તે વજ્ર વડે વિશ્વરૂપના ત્રણે મસ્તકોનું છેદન કરીને તેના વધ કર્યો એ રીતે વિશ્વરૂપનો વધ થયા પછી તેના પિતા તત્વાએ વિશ્વરૂપના ગાત્રોનું મધન કર્યું અને તેમાંથી ઇન્દ્રના શત્રુ વૃત્રાસુરને ઉત્પન્ન કર્યો; પરતુ ઇન્દ્રે તેના પશુ વજ્ર વડે નાશ કર્યો. ૪૦-૪૧ એ પ્રમાણે વિશ્વરૂપ અને વૃત્રાસુર એ બે બ્રાહ્મણોના વધ કરવાથી ઇન્દ્રને ભેવડી બ્રહ્મહત્યા લાગુ થઈ. તેના ભયથી દેવના રાજ્યનો ત્યાગ કરીને ઇન્દ્ર માનસસરોવરમા ઉત્પન્ન થયેલી શીતલ કમલિની પાસે ગયો અને પોતાના ઐશ્વર્યના પ્રભાવથી અતિ સુદૃઢ સ્વરૂપ ધારણ કરીને તેના મૃદુલાની (દાડગાની) ગ્રંથિમા (ગાંઠમા) પેચી ગયો. ૪૨ એ રીતે ઇન્દ્રાણીનો પતિ અને ત્રણે લોકોનો ગર્વ ઇન્દ્ર બ્રહ્મહત્યાના ભયથી ત્યા ભરાઈ પડે, એટલે આયુ જગત રાજ્ય વિનાનું થઈ પડ્યું, દેવતાઓમાં રજેશુએ અને તમેશુએ પેસારો કર્યો, મહર્ષિઓના મંત્રો નિષ્ફળ થઈ પડ્યા, રાક્ષસો પ્રકટ થવા લાગ્યા, વેદનો ઉત્થેહ થવા લાગ્યો અને ઇન્દ્રના અશાવથી બગરહિન થઈ પડેલા લોકો મહેવાઈથી છૂટી શકાય તેવા થઈ ગયા. ૪૩ તે જોઈ દેવતાઓ અને ઋષિઓએ આયુષના પુત્ર નરુપનો દેવના

રાત્ર્ય ઉપર અભિષેક કર્યો. નહુપના લલાટમાં સર્વ પ્રકારનાં તેજોનો નાથ કરનારાં પાંચસો ભવલંત રત્નો પ્રકાશી રહ્યાં હતાં, જેથી સર્વને ચક્રિત કરી દઈને ત્રણે ભુવનનું તે પાલન કરવા લાગ્યો.^{૪૪} એ પ્રમાણે નહુપ જગતનો ઇંદ્ર થયો, એટલે સર્વ લોકો પોતાની મૂળ પ્રકૃતિને પામીને સ્વસ્થ થયા તથા હર્ષ પામ્યા.^{૪૫} એક સમયે નહુપે મનમાં વિચાર કર્યો કે, 'ઇંદ્ર જેનો ઉપસોગ કરતો હતો, તે સર્વ વસ્તુઓ મને મળી ચૂકી છે, માત્ર ઇંદ્રાણી મને મળી નથી.' આવો મનમાં વિચાર કરીને તે ઇંદ્રાણી પાસે ગયો અને તેને કહેવા લાગ્યો કે, 'હે સુભગે ! હું દેવોનો ઇંદ્ર થયો છું, માટે તું મારો સ્વીકાર કર.' તે સાંભળી ઇંદ્રાણી બોલી : 'તું સ્વાભાવિક રીતે જ ધર્મ ઉપર પ્રીતિ રાખનારો છે અને અર્ધવંશમાં ઉત્પન્ન થયો છે, માટે પર-ત્રી સાથે વ્યભિચાર કરવો તને યોગ્ય નથી.' ત્યારે નહુપે ઉત્તર આપ્યો : 'હું હમણાં ઇંદ્રના પદ ઉપર આરૂઢ થયો છું અને ઇંદ્રનું રાજ્ય તથા રત્નો મને મળેલાં છે, માટે તું મારો સ્વીકાર કરીશ, તેમાં કોઈ ભતતનો અધર્મ નથી. વળી તને ઇંદ્રે લોગવેલી પણ છે. (અર્થાત્ ઇંદ્રે લોગવેલી સર્વ વસ્તુઓ હમણાં મને જ મળવી જોઈએ, એ ન્યાય પ્રમાણે ઇંદ્રે લોગવેલી વસ્તુમાંની તું પણ અત્યારે મને જ પ્રાપ્ત થાય તેમાં કંઈ અધર્મ નથી.)' પછી ઇંદ્રાણી-એ તેને કહ્યું : 'મેં આરંભેલું એક મત હજી પૂર્ણ થયું નથી, માટે તે મત જ્યારે પૂર્ણ થશે અને તેનું અવભૂથ સ્નાન હું કરીશ, તે પછી કેટલાએક દિવસે મારો મેળે હું તારી પાસે આવીશ. ઇંદ્રાણીએ એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે નહુપ ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો.^{૪૬}^{૪૭} નહુપના ગમ્મા પછી દુઃખ અને શોકથી વિહ્વળ થયેલી તેમ જ સ્વામીના દર્શનની ઇચ્છાવાળી ઇંદ્રાણી નહુપના ભયથી ત્રાસ પામીને જૃહસ્પતિ પાસે ગઈ. જૃહસ્પતિએ અતિ ઉદ્વિગ્ન થયેલી ઇંદ્રાણી-ને જોઈને ધ્યાન વડે જાણી લીધું કે, 'પોતાના સ્વામીનું કાચું કરવા માટે તે તત્પર થયેલી છે.' પછી જૃહસ્પતિએ તેને કહ્યું કે, 'તેં હમણાં જે મત આરંભેલું છે, તે જ મત કરીને તથા તપ કરીને વર આપનારી ઉપશ્રુતિદેવીને તું જોલાવ; તે તને ઇંદ્રનાં દર્શન કરાવશે.' જૃહસ્પતિનાં એ

વચન પ્રમાણે મોટા નિયમોને ધારણ કરનારી ઇંદ્રાણીએ મંત્રો દ્વારા ઉપશ્રુતિદેવીને જોલાવી, જેથી તે દેવી ઇંદ્રાણીની સમીપ આવીને બોલી કે, 'હું આ રહી. તેં મને જોલાવી છે, માટે હું તારી પાસે આવી છું. જોલ, હું તારું શું પ્રિય કરું?' દેવીનાં એ વચન સાંભળીને ઇંદ્રાણીએ પોતાનું મસ્તક નમાવી આ પ્રમાણે કહ્યું : 'હે ભગવતી ! મારા સ્વામીનાં દર્શન કરાવવાની તમે કૃપા કરો. તમે સત્ય અને મોક્ષવર્ણ છે.' પછી દેવી ઉપશ્રુતિ ઇંદ્રાણીને માનસસદાવર ઉપર લઈ ગઈ અને ત્યાં કમલિનીના ફાંડલામાં ભરાઈ બેઠેલા ઇંદ્રનાં તેને દર્શન કરાવ્યાં.^{૪૮} તે સમયે પોતાની પત્નીને કૃથ અને નિસ્તેજ થયેલી જોઈને ઇંદ્ર મનમાં વિચાર કરવા લાગ્યો કે, 'અહો ! મારા પર કેવું દુઃખ આવી પડ્યું છે ? હું મારું રાજ્ય મૂકીને અહીં નાસી આવ્યો છું અને મારી આ દુઃખી પત્ની મને શોધી કાઢીને અહીં મારી સામે આવી પહોંચી છે.' પછી ઇંદ્રે ઇંદ્રાણીને પૂછ્યું : 'તું હમણાં કેવી રીતે વતે છે ?' ત્યારે ઇંદ્રાણીએ ઉત્તર આપ્યો : 'નહુપ મને પોતાની પત્ની બનાવવા માટે જોલાવે છે; પરંતુ મેં અમુક સમયની તેને અવધિ આપી છે.' તે સાંભળી ઇંદ્રે કહ્યું : 'જા, તારે નહુપને કહેવું કે, જેમાં ઋષિઓને જોડ્યા હોય, તેવા કોઈ અપૂર્વ વાહનમાં તું બેસ અને પછી મને પરણ. જોકે મારા મનને ગમે તેવાં ઇંદ્રનાં ઘણાં મોટાં વાહનો છે; પરંતુ તે સર્વના પર હું બેસી ચૂકી છું. માટે હવે કોઈ બીજા જ વાહનમાં મારે તારી સાથે બેસવું છે, માટે કોઈ નવા જ વાહનમાં બેસીને તારે મારી પાસે આવવું જોઈએ.' ઇંદ્રે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે ઇંદ્રાણી દરખાતી દરખાતી ત્યાંથી ચાલી ગઈ અને ઇંદ્ર પણ પુનઃ કમલિનીના ફાંડલામાં પેસી ગયો.^{૪૯} પછી ઇંદ્રાણી-ને પોતાની સંસુખ આવેલી જોઈને નહુપે કહ્યું : 'તેં મને જે સુમયની અવધિ આપી હતી તે હવે પૂર્ણ થઈ છે.' ત્યારે ઇંદ્રાણીએ દંડે જે પ્રમાણે કહ્યું હતું, તે પ્રમાણે નહુપને કહ્યું, એટલે તેણે મોટા મોટા ઋષિઓને એક વાહનમાં જોડ્યા અને તેના પર પોતે બેસીને ઇંદ્રાણીની પાસે જવા ચાલ્યો. હવે તે જ સમયે મિત્રાવટેજુના પુત્ર ઋષિવર અગ-

સ્ત્ય કે જેમની ઉત્પત્તિ એક ઘડામાંથી થઈ હતી, તેમણે મહર્ષિઓનું અપમાન કરી રહેલા નહુપને જોયો અને એ જ અરસામાં નહુપે પોતાના બન્ને પગથી તેમનો સ્પર્શ કર્યો. તે જોઈ અગસ્ત્યે નહુપને કહ્યું : ' આરે એ અકાર્ય કરનારા પાપી ! જા, તું પૃથ્વી પર પડ અને જ્યાં સુધી પૃથ્વી તથા પર્વતો સ્થિતિ કરે, ત્યાં સુધી સર્વ થઈને રહે. ' મહર્ષિ અગસ્ત્યનું એ વાક્ય પૂર્ણ થયું કે તુરંત જ નહુપરાજ તે વાહન ઉપરથી પૃથ્વી પર ગબડી પડ્યો. ૫૦૫૧ એ રીતે નહુપના પડ્યા પછી વળી પણ ત્રૈલોક્ય ઇંદ્ર વિનાતું થઈ પડ્યું, જેથી દેવો અને ઋષિઓ, ઇંદ્રને માટે ભગવાન વિષ્ણુને શરણે ગયા અને તેમને કહેવા લાગ્યા કે, ' હે ભગવન્ ! બ્રહ્મ હત્યાથી પરાલપ પામેલા ઇંદ્રનું રક્ષણ કરવા માટે તમે યોગ્ય છો. ' તે પછી વર આપનારા ભગવાન વિષ્ણુએ દેવોને કહ્યું કે, ' ઇંદ્ર વિષ્ણુદેવના પૂજન વાળો અશ્વમેધ યજ્ઞ કરે, જેથી પોતાનું સ્થાન તેને પ્રાપ્ત થશે. ' ભગવાનનું એ વચન સાંભળી દેવતાઓ અને ઋષિઓએ ઇંદ્રની ઘણી શોધખોળ કરી, પણ તેને જ્યારે જોયો નહિ ત્યારે તેઓએ ઇંદ્રાણીને કહ્યું : ' જા તું ઇંદ્રને ઓલાવી લાવ. ' પછી તે ઇંદ્રાણી પુનઃ માનસસરોવર ઉપર ગઈ, એટલે ઇંદ્ર તે સરોવરમાંથી બહાર નીકળ્યો અને જૃહસ્પતિને શરણે ગયો. જૃહસ્પતિએ તેની પાસે અશ્વમેધ નામનો મહાન યજ્ઞ કરાવ્યો. તેમાં કૃષ્ણસારંગ નામનો મૃગ જેવો પવિત્ર ઘોડો છૂટો મૂકીને અને પછીથી તે ઘોડાનું જ વાહન કરીને જૃહસ્પતિએ દેવોના પતિ ઇંદ્રને પોતાને સ્થાને પહોંચતો કર્યો. ૫૨ દેવરાજ ઇંદ્ર એ રીતે બ્રહ્મહત્યાના પાપથી જ્યારે મુક્ત થયો, ત્યારે દેવો અને ઋષિઓએ તેની સ્તુતિ કરવા માંડી. પછી તે મુખેથી સ્વર્ગમાં રહેવા લાગ્યો. આ રીતે બ્રાહ્મણોના તેજના પ્રમાણથી વૃદ્ધિ પામેલા ઇંદ્રે પોતાના શત્રુઓનો સંહાર કરીને પુનઃ પોતાનું રાજ્યાસન પ્રાપ્ત કર્યું હતું અને તેણે પોતાના બ્રહ્મહત્યાના પાપને ઓંઓ, અગ્નિ, વનસ્પતિ અને ગાયો જેમ ચાર સ્થાનકોમાં વહેંચી દીધું હતું. ૫૩

પૂર્વે મહર્ષિ ભરદ્વાજ આઠાશત્રંગાના તટ ઉપર રનાનસંધ્યા કરવા માટે ગયા હતા. ત્યારે

ત્રણ લોકમાં ત્રણ પગલાંઓ મૂકી રહેલા ભગવાન વિષ્ણુ સાથે તે અથડાઈ પડ્યા; એટલે ભરદ્વાજે જળવાળા હાથથી ભગવાનના વક્ષઃસ્થળમાં એવો નો પ્રહાર કર્યો, કે જેથી તેમના વક્ષઃસ્થળમાં (શ્રીપત્ન નામનું) એક લાંછન થઈ રહ્યું. ૫૪

મહર્ષિ ભૃગુએ શાપ આપીને અગ્નિને સર્વ-ભક્ષક બનાવી દીધો છે. ૫૫

એક સમયે અહિતિ, ' મે ' પકવ કરેલા અન્નનું ભક્ષણ કરીને મારા પુત્ર દેવતાઓ અસુરોનો સંહાર કરશે, ' આવો મનમાં વિચાર કરીને રસોઈ કરતી હતી. તેવામાં યુધ પોતાનું ઘત સમાપ્ત થયેલું હોવાથી ભિક્ષા લેવા માટે ત્યાં આવ્યો અને અહિતિને કહેવા લાગ્યો કે, ' મને ભિક્ષા આપ. ' પણ અહિતિએ તો પ્રથમથી જ સંકલ્પ કર્યો હતો કે, આ અન્નનું પ્રથમ દેવતાઓએ જ લોભન કરવાનું છે, ખીજાએ નહિ; તેથી તેણે યુધને ભિક્ષા આપી નહિ. આ રીતે પોતાને ભિક્ષા ન આપી, તેથી બ્રહ્મરૂપ થયેલો યુધ ક્રોધાચ્ચાન થઈ ગયો. તેણે અહિતિને શાપ આપ્યો કે, ' વિવસ્વાન પોતાના ખીજા જન્મ-સમયે એક અંડરૂપે તારા ઉદરમાં ઉત્પન્ન થશે, ત્યારે તારા ઉદરમાં ઘણી મોટી પીડા થશે. ' યુધે એ પ્રમાણે શાપ આપ્યો તે પછી વિવસ્વાન અહિતિના ઉદરમાં અંડરૂપે ઉત્પન્ન થયો હતો અને તેને લીધે અહિતિને ઘણી જ પીડા થઈ હતી. પાછળથી માતા અહિતિએ તે ઇંડાને ફેંડ્યું હતું, જેમાંથી શ્રાદ્ધદેવ વિવસ્વાન ' માતૃંડ ' એવા નામને ધારણ કરીને ઉત્પન્ન થયો હતો. ૫૬

પ્રજાપતિ દક્ષને છાસક છોકરીઓ હતી. તેમાંથી તેર કશ્યપને પરણાવી હતી, દશ ધર્મને પરણાવી હતી, દશ મનુને પરણાવી હતી અને સત્તાવીસ ચંદ્રને પરણાવી હતી. ચંદ્રને પરણાવેલી સત્તાવીસે કન્યાઓ સમાન રૂપચુલ્લાળી હતી, જેથી તેઓને ' નક્ષત્ર ' એવી સંજ્ઞા પ્રાપ્ત થયેલી છે. ચંદ્ર પોતાની સત્તાવીસે પત્નીઓ ઉપર જે પ્રીતિ રાખતો હતો, તેના કરતાં અધિક પ્રીતિ તેમાંની એક ' રાહિણી ' નામની પત્ની ઉપર રાખતો હતો, તેથી બાકીની સર્વ પત્નીઓ રાહિણી ઉપર ઈર્ષ્યાવાળી થઈને પોતાના પિતા દક્ષ પાસે ગઈ અને તે વાત દક્ષને નિવેદન કરી કે, ' હે ભગવન્ ! અમે સર્વ પત્નીઓ

સમાન પ્રભાવવાળી છીએ, છતાં ચંદ્ર રોહિણી ઉપર આધક પ્રીતિ રાખે છે. 'પુત્રીઓનું' એ વચન સાંભળીને દક્ષે કહ્યું કે, 'ચંદ્રના શરીરમાં ક્ષયરોગ અવશ્ય દાખલ થશે.' દક્ષના એ શાપથી રાજા ચંદ્રના શરીરમાં ક્ષયરોગ દાખલ થયો; (અને અદ્ય સમયમાં તો તેનું શરીર ક્ષયરોગ વડે ઘેરાઈ ગયું.) જેથી તે દક્ષને શરણે ગયો એટલે દક્ષે તેને કહ્યું કે, 'તું પોતાની પત્નીઓ તરફ સમાન રીતે વર્તતો નથી, માટે જ તને ક્ષયરોગ લાગ્યો થયો છે.' પછી ત્યાં રહેલા ઋષિઓએ ચંદ્રને કહ્યું: 'તારું શરીર ક્ષયરોગથી ક્ષીણ થતું જાય છે, માટે પશ્ચિમ દિશામાં સમુદ્રના તટ પર આવેલા 'હિરણ્યસરસ' નામના તીર્થમાં તું જા અને ત્યાં જઈને તેમાં સ્નાન કર.' મહર્ષિઓના એ કથન પ્રમાણે ચંદ્ર હિરણ્યસરસ તીર્થ ઉપર ગયો અને ત્યાં જઈને તેણે સ્નાન કર્યું, જેથી તેના ક્ષયરોગ દૂર થયો. એ હિરણ્યસરસ તીર્થમાં સ્નાન કરવાથી ચંદ્રમાં અત્યંત તેજસ્વી થઈને પ્રકાશવા લાગ્યો. તે દિવસથી આરણીને તે તીર્થ 'પ્રભાસ' એવા નામથી પ્રસિદ્ધ થયું છે.^{૫૭} દક્ષના શાપથી હજી સુધી પણ ચંદ્ર માત્ર પૂર્ણિમાની રાત્રિએ જ સંપૂર્ણ મંડળવાળો દેખાઈને છેક અમાવાસ્યા પર્વત ક્ષીણ થતો જોવામાં આવે છે. અને એ ક્ષયરોગના પ્રભાવથી તેનું શરીર મેઘના સૂક્ષ્મ અંશથી જાણે ઢંકાયેલું હોય અને મેઘ સમાન વર્ણવાળું હોય તેવું દેખાય છે તથા તેના શરીર ઉપર સસલાના જેવું નિર્મળ લાંછન પણ થઈ રહ્યું છે.^{૫૮}

પૂર્વે મહર્ષિ ર્યુલશિરા મેરુ પર્વતના ઈશાન કોણમાં રહીને તપ કરતા હતા. તે સમયે તેમની આસપાસ સર્વ પ્રકારના ગંધને વહન કરનારો પવિત્ર વાયુ વાવા લાગ્યો અને તેમના શરીરને સ્પર્શ કરવા લાગ્યો. મહર્ષિ ર્યુલશિરાનું શરીર તપથી અત્યંત તપી રહ્યું હતું અને કૃશ થઈ ગયું હતું, જેથી એ વાયુના સ્પર્શથી તેમના હૃદયમાં ઘણો જ સંતોષ થયો. પછી વાયુના વાવાથી તેમનું હૃદય સંતુષ્ટ થઈ રહ્યું હતું, તે જ સમયે આળુબાળુની વનસ્પતિઓએ પોતાનાં પુષ્પોની શોભા તેમને પ્રદર્શિત કરી, જેથી ઋષિએ તેઓને શાપ* આપ્યો

* વનસ્પતિઓએ પુષ્પોની શોભા પ્રદર્શિત કરી

કે, તમે 'સર્વકાળ પુષ્પોવાળી રહેશો નહિ.^{૫૯} ભગવાન નારાયણ લોકોનું હિત કરવા માટે 'વડવાસુખ' નામના એક મહર્ષિ થઈને મેરુપર્વત ઉપર જ પૂર્વે તપ કરતા હતા. તેમણે એક સમયે સમુદ્રને પોતાની પાસે જોલાવ્યો, પણ તે આવ્યો નહિ; જેથી તેના પર ક્રોધાયમાન થઈને તેમણે પોતાનાં ગાત્રોની ગરમીથી સમુદ્રને સ્થિર જળવાળો કરી દીધો અને તેના જળને પરસેવાના જળ જેવું ખારું કરી દીધું.^{૬૦} વળી સમુદ્રને શાપ આપતાં કહ્યું કે, 'તારું જળ પીવા માટે અયોગ્ય થઈ પડશે, પણ વડવાસુખ અગ્નિ તેનું પાન કરશે, ત્યારે તે મધુર થશે.' આ શાપના પ્રભાવથી હજી સુધી પણ સમુદ્રનું જળ ખારું જણાય છે અને વડવાનલ અગ્નિ સમુદ્રમાંથી જળપાન કરે છે.^{૬૧}

હિમાલય પર્વતની કન્યા ઉમાને પરણવાની એક તરફથી મહાદેવે ઇચ્છા કરી હતી અને બીજી તરફથી મહર્ષિ ભૃગુ પણ હિમાલય પાસે આવીને તેને કહેવા લાગ્યા કે, 'તારી આ કન્યા મને આપ.' ત્યારે હિમાલયે કહ્યું: 'આ કન્યાના વર તરીકે અમે રુદ્રદેવને જ શોધી લીધો છે.' તે સાંભળી ભૃગુઋષિએ તેને શાપ આપ્યો કે, 'તારી કન્યાને વરવાની મારી ઇચ્છા હતી, છતાં તે મને ના પાડી છે, માટે જા, આજથી તું રત્નોનું પાત્ર થઈશ નહિ.' ભૃગુઋષિનું એ શાપવચન હજી સુધી પણ તેમ ને તેમ જ સફળ થતું આવ્યું છે. (હિમાલયમાં રત્નો ઉત્પન્ન જ થતાં નથી.) આનું પ્રાક્ષણનું માહાત્મ્ય છે.^{૬૨} ૬૩ અરે! ક્ષત્રિયો પણ પ્રાક્ષણના પ્રસાદથી જ સનાતનકાળથી આલી આવેલો આ અક્ષય પૃથ્વીને પોતાની પત્ની તરીકે ઉપભોગ કરે છે.^{૬૪} આ રીતે ક્ષત્રિયોમાં રહેલું પ્રાક્ષણનું તેજ અગ્નિ તથા સોમથી જ ઉત્પન્ન થયેલું હોઈને જગતને ધારણ કરી રહ્યું છે અને તેથી જ આણું જગત અગ્નિ તથા સોમને આધારે ટકી રહેલું છે.^{૬૫}

એમ કહેવાય છે કે, અગ્નિ અને સોમ ઈશ્વરનાં નેત્રરૂપ ગણાય છે અને તેઓનાં કિરણો પરમેશ્વરના કેશ કહેવાય છે. તેમાં સોમ જગતને જીવંત કરતો

તેમાં તેઓને શાપ આપવાનો હેતુ એ જ હતો કે, પુષ્પ વગેરે પદાર્થો કાગેતોજક હોઈને તપશ્ચરણમાં વિપ્રકર્તા થઈ પડે છે.

(શાંત કરતો) ઉદય પામે છે અને અગ્નિ જગતને તપાવતો ઉદય પામે છે.^{૧૧} હે પાંડુનંદન! અગ્નિ તથા સોમે કરેલાં એ કર્મથી અર્થોત્ જગતને જગત કરવાથી તથા તપાવવાથી લોકોને ઘણો હર્ષ થાય છે. માટે અગ્નિ તથા સોમને ‘હૃષી’ કહેવામાં આવે છે અને તે ‘હૃષી’ નામને ધારણ કરનારા અગ્નિ તથા સોમ બંને મારાં બે કિરણો હોય તેવા છે; માટે સર્વનો ઈશ્વર, લોકોનું રક્ષણ કરનારો અને વરને આપનારો હું ‘હૃષીકેશ’ છું.^{૧૨} વળી પ્રત્યેક યજ્ઞમાં ‘ઇચ્છોપહૃતા સહ દિવા’ ઇત્યાદિ મંત્રો વડે યોજાવાયેલો હું યજ્ઞના સાગને અહણ કરું છું અને મારો વર્ણ હરિત રત્નના જેવો શ્રેષ્ઠ છે, માટે હું ‘હરિ’ એવા નામથી પ્રસિદ્ધ થયો છું.^{૧૩} પ્રાણીમાત્રમાં જે સાર રહેલો છે અથવા બળ રહેલું છે, તેને ‘ધામ’ કહેવામાં આવે છે અને સત્ય ધામરૂપ હું પોતે જ સર્વ પ્રાણીઓમાં રહેલો છું, માટે બ્રાહ્મણોએ મને ‘ઋતધામ’* કહ્યો છે.^{૧૪} પૂર્વે પૃથ્વી ન્યારે નાથ પામી હતી-જળમાં હૃષી ગર્ભ હતી, ત્યારે હું તેને ઉપર લાવ્યો હતો, જેથી દેવતાઓ મને ‘ગોવિંદ’**એ પ્રમાણે કહીને વાણી વડે સ્તુતિ કરે છે.^{૧૫} વળી મારું ‘શિપિવિષ્ટ’ એવું પણ એક નામ પ્રસિદ્ધ છે. જે પુરુષ રોમરહિત હોય (અર્થાત્ જેનું શરીર ડંવાડાં વિનાનું હોય) તેને ‘શિપિ’ કહેવામાં આવે છે અને તેવા શિપિ સ્વરૂપવાળા મારાથી આપું જગત વ્યાપ્ત થઈ રહ્યું છે, માટે મને ‘શિપિવિષ્ટ’+ કહેવામાં આવે છે.^{૧૬} ઋષિ યારકે વ્યથિતાને ત્યાગ કરીને અનેક યજ્ઞોમાં મારું ગાન કર્યું છે, માટે હું તે ‘શિપિવિષ્ટ’ એવા શુદ્ધ નામને ધારણ કરનારો છું.^{૧૭} આ નામને પ્રભાવ એવો છે કે, ઉદાર યુદ્ધિવાળા ઋષિ યારકે ‘શિપિવિષ્ટ’ એ નામથી મારી સ્તુતિ કરી હતી અને મારો પ્રસાદ મેળવી પાતાળમાં છુપાઈ રહેલા નિરુક્ત શાસ્ત્રને સંપાદન કર્યું હતું.^{૧૮} પ્રાણીમાત્ર-

* ઋત-અર્થાપિત ધામ-સત્તાસ્કૃતિસ્વં ચત્ય સઃ શ્રદ્ધ-ધામા ।

× ગૌ-પરણી વિંદનિ-ભ્રમતે દિતિ ગોવિંદઃ ।

+ દીનાનિ-સ્વજ્ઞાનિ રોમાણિ દ્વા રોમાણિ-અંશવઃ-અવ-દવાઃ ચેન સઃ શિપિ-નિષ્પત્તઃ પરમાત્મા દેવ-શિપિયા રૂપેણ વા કિંચિત્ આવિદં ચેન અઃ ગયં શિપિવિષ્ટઃ ।

નો આત્મા એવો હું પૂર્વે કદી જન્મ્યો નથી, વર્ત-માનમાં કદી જન્મતો નથી અને ભવિષ્યમાં કદી જન્મીશ નહિ; માટે હું ‘અજ’^x કહેવાઉં છું.^{૧૯} મેં ક્ષુદ્ર કે અસત્ય ભાષણ કદી કર્યું નથી અને મારી સત્ય વાણી બ્રહ્માની પુત્રી દેવી સરસ્વતીરૂપ હોઈને ઋતા કહેવાય છે-ત્રણે કાળમાં અબાધ્ય ગણાય છે.^{૨૦} વળી હે કુંતાપુત્ર! મેં મારા આત્મામાં સત્-અસત્ સર્વ પદાર્થોને સમાવેશ કર્યો છે, માટે મારા નાલિકમળરૂપ બ્રહ્મસદનમાં ઋષિઓ મને ‘સત્ય’ કહે છે.^{૨૧} હું પૂર્વે કદી સત્યથી બ્રહ્મ થયો નથી. વળી તારે બલ્યવું કે, સત્ય મારાથી ઉત્પન્ન થયું છે અને હે ધનંજય! મારા પૂર્વજન્મના સત્ત્વે મને આ જન્મમાં પણ છોડ્યો નથી, એટલું જ નહિ પણ સર્વ ક્લેશોનો ત્યાગ કરીને તથા સર્વ દોષોથી રહિત થઈને સત્ત્વપૂર્વક કર્મ કરવામાં હું તત્પર રહું છું અને કેવળ સાત્ત્વિક જ્ઞાન દ્વારા જ મારાં દર્શન થાય છે, માટે સત્ત્વશાળી પુરુષોમાં હું ‘સાત્ત્વ’* કહેવાઉં છું.^{૨૨} હે પાર્થ! હું કાળરૂપી હજીની મોટી કોશરૂપ થઈને આખી પૃથ્વીને ખોદી નાખું છું અને મારો વર્ણ કાળો છે, માટે હે અર્જુન! હું ‘કૃષ્ણ’+ કહેવાઉં છું.^{૨૩} મેં પૃથ્વીને જળની સાથે, આકાશને વાયુની સાથે અને વાયુને તેજની સાથે મિશ્ર કરી દીધેલ છે, માટે મારું ‘વૈકુંઠ’+ નામ પ્રસિદ્ધ થયું છે.^{૨૪} નિર્વાણ-એટલે પરમ બ્રહ્મ અને તે નિર્વાણ એ જ સર્વોત્તમ ધર્મ કહેવાય છે. આ નિર્વાણધર્મથી અથવા મોક્ષ-ધર્મથી હું કદી બ્રહ્મ થયો નથી, માટે મારું ‘અચ્યુત’ નામ પ્રસિદ્ધ છે.^{૨૫} પૃથ્વી અને આકાશ એ

× ન જાયતે ત્રિપુ કાલેપુ અપિ દિતિ મજઃ ।

* સત્ત્વેન તાચતે-પાત્રયતે દિતિ સાત્ત્વતઃ અથવા મત્ત્વે તનોતિ-વિસ્તારયતિ દિતિ સાત્ત્વતઃ અથવા સત્ત્વે અસ્તિ અસ્મિન્ દિતિ મત્ત્વતઃ એવ માત્રતઃ અથવા સત્ત્વ-મત્ત્વ અસ્તિ એવં દિતિ સત્ત્વતઃ સત્ત્વતો દદે સત્ત્વતે પાંચરાત્રાદિ તેષાં સામ્યન્નત્તેન દદઃ સાત્ત્વતઃ ।

÷ કૃષ્ણતિ દિતિ કૃષ્ણઃ ।

+ વિઃ-વાયવ્યમુત્રેજાનિ, વુઃ-મૃત્તિની, ટઃ-આદ્યતઃ દેવેનાં ઉમાદ્યઃ વિરૂંટાઃ, વિરૂંટાનાં મ્લેચનદ્યો દિનિ વૈરૂંટઃ અથવા વિગ્ધા કુંટા પંચાનાં મૃતાનાં મેત્ત્વે અગામર્ચ્ય દમ્ય સઃ વિરૂંટઃ, વિરૂંટ એવ વૈરૂંટઃ ।

અને જગતના મુખ તરીકે પ્રસિદ્ધ છે અને તેઓ બન્નેને હું અનાયાસે ધારણ કરું છું, માટે મને 'અધોક્ષજ' * કહે છે.^{૮૨} વૈદિક શબ્દોના અર્થનું ચિંતન કરનારા વેદવેત્તા વિદ્વાનો નિત્ય યજ્ઞશાળામાં બેસીને 'અધોક્ષજ' એ નામથી મારી સ્તુતિ કરે છે.^{૮૩} પ્રાચીન કાળના મહર્ષિઓએ 'અ', 'ધોક્ષ' અને 'જ' એવા ત્રણ શબ્દો એકત્ર કરીને અને તે શબ્દોનો અનુક્રમે સંહારક, પાલક અને ઉત્પાદક એવા ત્રણ અર્થો કરીને 'અધોક્ષજ' શબ્દનો ઉચ્ચાર કર્યો છે અને તેઓએ કહ્યું છે કે, 'પ્રભુ નારાયણ વિના જગતમાં બીજો 'અધોક્ષજ' નથી.'^{૮૪} જગતમાં પ્રાણીમાત્રના પ્રાણને ધારણ કરી રાખનારું ધૂન, મારા અશ્વિસ્વરૂપ તેજને વૃદ્ધિ પમાડનારું છે, માટે શાંત સ્વભાવના વેદવેત્તાઓ મને 'ધૃતાચિ' કહે છે.^{૮૫} હમંથી ઉત્પન્ન થનારી ત્રણ ધાતુઓ કે જેને વાત, પિત્ત અને કફ કહેવામાં આવે છે, તેના સમુદાયને જ શરીર કહેવામાં આવે છે અને એ ધાતુઓ બધાં સુધી હોય છે, ત્યાં સુધી પ્રાણી જીવી શકે છે; પણ તેઓનો બ્યારે ક્ષય થાય છે, ત્યારે પ્રાણી મરણ પામે છે; આવો મત ધરાવનારા આયુર્વેદશાસ્ત્રીઓ મને 'ત્રિધાતુ' કહે છે. હે ભારત! ભગવાન ધર્મ જગતમાં 'વૃષ' એવા નામથી પ્રસિદ્ધ છે. જેથી નિઘન્ટુકપદાખ્યાનમાં (તે નામના શબ્દકોશમાં) મને 'વૃષોત્તમ' કહેવામાં આવ્યો છે, એમ તારે જાણવું.^{૮૬-૮૮} વળી કપિ એટલે વરાહ અને શ્રેષ્ઠ ધર્મ એ બન્નેને 'વૃષ' કહેવામાં આવે છે, તેથી પ્રળપતિ કશપ મને 'વૃષાકપિ' કહે છે.^{૮૯} દેવો કે અસુરો પણ મારા આદિને, મધ્યને કે અંતને કદી જાણી શકતા નથી; કેમ કે સર્વનો ઈશ્વર અને લોકોનો સાક્ષી એવો હું આદિ, મધ્ય તથા અંતથી રહિત છું અને એટલા જ માટે હું 'વિષુ' કહેવાઈ છું.^{૯૦} હે ધનંજય!

સાંભળવા યોગ્ય એવાં પવિત્ર વચનોનું જ હું શ્રવણ કરું છું. પણ પાપી વચનોને કદી સાંભળતો જ નથી, માટે હું 'શુચિશ્રવા' કહેવાઈ છું.^{૯૧} મેં જગતને આનંદ આપનારું અને એક શિંગડાવાળું વસાહતું સ્વરૂપ પૂર્વે ધારણ કર્યું હતું અને આ પૃથ્વીનો ઉદ્ધાર કર્યો હતો, માટે મારું 'એકશૃંગ' નામ પ્રસિદ્ધ છે,^{૯૨} તેમ જ મેં વસાહતું સ્વરૂપ ધારણ કર્યું હતું, ત્યારે મારા શરીરના ત્રણ અવયવો (ખાંધ, મુખનો અથભાગ અને હાથ) અતિ ઉત્તત હતા, તેથી મારું 'ત્રિકકુપ' નામ પ્રસિદ્ધ થયું છે.^{૯૩} કપિલના સાંખ્યજ્ઞાનનું ચિંતન કરનારા પુરુષો જેને 'વિરિચ' કહે છે, તે જ હું પોતે છું અને પ્રાણીમાત્રને ચેતનાવાળાં કરીને સર્વ લોકોને હું સદા છું, માટે 'પ્રળપતિ' કહેવાઈ છું.^{૯૪} વિદ્યાની સહાયવાળો હું-સનાતન પુરુષ સૂચ્યમંડળમાં સ્થિતિ કરી રહ્યો છું, તેને જ જ્ઞાનનો નિશ્ચય કરનારા સાંખ્ય આચાર્યો 'કપિલ' (હિરણ્યવર્ણ) કહે છે. તેજસ્વી એવા જે પરમાત્માની વેદમાં સ્તુતિ કરવામાં આવે છે અને યોગીઓ નિત્ય જેની પૂજા કરે છે, તે જ હું, 'હિરણ્યગર્ભ' નામથી પૃથ્વી પર પ્રસિદ્ધ થયો છું.^{૯૫-૯૬} વેદવેત્તા મનુષ્યો મને એકવીસ હજાર મંત્રોવાળો ઋગ્વેદ કહે છે અને એક હજાર શાખાઓ વાળો સામવેદ કહે છે.^{૯૭} તેમ જ અતિ હૃલ્ભ એવા મારા ભક્ત બ્રાહ્મણો આરણ્યક ઉપનિષદમાં મારી પોતાની જ સ્તુતિ કરે છે અને છપ્પન, આઠ તથા સાડત્રીસ એમ એકંદર એકસો એક શાખાઓવાળા અધ્વર્યુસંબંધી યજુર્વેદમાં મારું જ વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે; તેમ જ અથર્વવેદ જાણનારા બ્રાહ્મણો મને પોતાને જ પાંચ કલ્પોવાળા તથા કૃત્યાઓથી ભરપૂર એવા અથર્વવેદરૂપ માને છે. વળી વેદની જે જે શાખાઓ છે અને તે તે શાખાઓમાં જે જે વિદ્યાઓ છે, ગીતિઓ છે, સ્વરો છે અને વર્ણોના ઉચ્ચારો છે, તે સર્વ મેં પોતે જ કરેલા છે. હે પાર્થ! જગતની ઉત્પત્તિ સમયે બ્રહ્માને વર આપનારું જે હયગ્રીવનું સ્વરૂપ ઉદય પામે છે, તે હું છું; તેમ જ વેદના ઉત્તર ભાગમાં કેમ તથા અક્ષરોના જે વિભાગ પાડવામાં આવ્યા છે, તેને જાણનારો પણ હું જ છું. મુનિ વામદેવે જેને ધ્યાનમાર્ગ પ્રદર્શિત કર્યો હતો, તે મહાત્મા

* અધસ્-પૃથ્વી, અર્ધ-આકાશ-તે સમે સંજયતિ-સમેન-ધારયતિ इति अघोक्षजः ।

અર્થાત્ પૃથ્વી અને આકાશ બન્નેને એકીસાથે ધારણ કરી રાખે તે 'અધોક્ષજ' કહેવાય છે. અગ્રીક શબ્દની પૂર્વક સંજ ધાતુને 'ક' પ્રત્યય લગાડવાથી અને 'સંજ' ધાતુના અનુનાસિકનો લોપ કરવાથી 'અગ્રોક્ષજ' શબ્દ સિદ્ધ થાય છે.

પાંચાલમુનિએ મારા જ પ્રસાદથી સનાતન એવા મારી પાસેથી વેદની કમવિદ્યા પ્રાપ્ત કરી હતી. વળી નારાયણસ્વરૂપ એવા મારી પાસેથી જ વરદાન મેળવીને કમવિદ્યામાં પ્રથમ પારંગત થયેલા બ્રાહ્મણ ગોત્રના ગાલવમુનિ ઉત્તમ યોગમળને પ્રાપ્ત કરી કમ તથા શિક્ષાને રત્નીને દીપી રહ્યા હતા. ૯૮-૧૦૪ પૂર્વે કંડરીક કુળમાં બ્રહ્મદત્ત નામનો એક પ્રતાપી રાજા થયો હતો, તેને જન્મ તથા મરણમાં હઃખો વારંવાર સ્મરણમાં આવતાં હતાં. છેવટે મારા પ્રસાદથી જ માત્ર સાત જન્મમાં યોગીઓની મુખ્ય સંપત્તિ તેને પ્રાપ્ત થઈ હતી.

હે પાદ! પૂર્વે તેવા કોઈ કારણને લીધે ધર્મના પુત્ર તરીકે હું પ્રસિદ્ધ થયો હતો, માટે હે કુરુસિંહ! મારું 'ધર્મજ' એવું નામ કહેવાય છે.

પૂર્વે ધંધમાદન પર્વતમાં ધર્મરૂપ વાહન ઉપર આરૂઢ થઈને નર તથા નારાયણ અખંડ તપશ્ચર્યા કરતા હતા અને તે જ સમયે બીજી તરફ દક્ષપ્રજ્ઞપતિનો યજ્ઞ ચાલી રહ્યો હતો. ૧૦૫-૧૦૮ હે ભારત! એ યજ્ઞમાં દક્ષે રુદ્રને ભાગ આપ્યો ન હતો, જેથી રુદ્રે દ્વિધી ઋષિના કહેવા પરથી તે વાત બાણીને દક્ષના યજ્ઞનો નાશ કર્યો. રુદ્રે દક્ષના ઉપર કોપાય માન થઈને તેજથી ઝગહળી રહેલું એક ત્રિશૂળ ફેંક્યું હતું. તે ત્રિશૂળ દક્ષના યજ્ઞનો સંપૂર્ણ નાશ કરીને બદરિકાશ્રમમાં નર તથા નારાયણ બન્નાં તપ કરતા હતા, ત્યાં એકાએક જઈ પહોંચ્યું અને મોટા વેગથી ઊછળીને નારાયણના વક્ષઃસ્થલ ઉપર પડ્યું. એ સમયે એ ત્રિશૂળના તેજથી નારાયણના કેશ મુંજ નામના ધાસ જેવા પીંગળા વર્ણના થઈ ગયા, તેથી જ હું 'મુંજકેશવાન' કહેવાઈ છું. ૧૦૯-૧૧૨ પછી મહાત્મા નારાયણે હું કાર ચણ નો ઉચ્ચાર કરીને તે ત્રિશૂળને હાંડી કાઢ્યું, જેથી પોતાના પ્રતાપથી પ્રદ થઈને ચંકરના હાથમાં જ પાછું જઈ પડ્યું. ૧૧૨ તે ભોઈ કોધાયમાન થયેલા રુદ્ર તે બગે તપસ્વી ઋષિઓ સાથા દોડ્યા, એટલે વિશ્વાત્મા નારાયણે પોતાના હાથ વડે રુદ્રનો કંઠ પકડી લીધો. એ પ્રમાણે રુદ્રનો કંઠ નારાયણના પકડવાથી શ્યામ થઈ ગયો છે, માટે જ રુદ્ર, 'શિતકંઠ' નામથી પ્રસિદ્ધ છે. તે પછી રુદ્રનો વિદ્યાત કરવા માટે નર ભગવાને એક દર્શની સળી બાંધી

કરી અને તેમાં મંત્રોની યોજના કરી કે તુરત જ એક મહાન દુરસી તેમાંથી પ્રકટ થઈ. તે દુરસીને નર ભગવાને રુદ્ર સાથે ફેંકી, પરંતુ એકાએક તેના ટુકડા થઈ ગયા. આ પ્રમાણે મારી દુરસીના તે વેળા કટકા થઈ ગયા હતા, તેથી હું 'ખંડપરશુ' કહેવાઈ છું.

અર્જુને પૂછ્યું: હે યદુવંશી કૃષ્ણ! ત્રેલોક્યને સ્તબ્ધ કરી દેનારા એ યુદ્ધમાં વિજય કોનો થયો હતો, તે મને કહેો.

શ્રીભગવાન બોલ્યા: હે અર્જુન! રુદ્ર તથા નારાયણ એ પ્રમાણે યુદ્ધ કરવા બ્યારે તૈયાર થયા હતા, ત્યારે જગતના સર્વ પ્રાણીઓ એકાએક ઉદ્વિગ્ન થઈ ગયાં હતાં, અગ્નિ યજ્ઞોમાં હોમેલા ઉત્તમવળ હવિષને ગ્રહણ કરતો ન હતો, શુદ્ધાત્મા ઋષિઓના વેદપાઠો બરાબર દીપતા ન હતા, રત્નોશુભ્ર અને તમોશુભ્ર દેવોમાં પણ પગપેસારો કરી લીધો હતો, પૃથ્વી કંપી ગઈ હતી, આકાશ ફાટી ગયું હતું, સર્વે તેજસ્વી પદાર્થો નિરતેજ થઈ ગયા હતા, બ્રહ્મા આસન ઉપરથી ઠોલાયમાન થઈ ગયા હતા, સમુદ્ર સુકાઈ ગયો હતો અને હિમાલય ચિરાઈ ગયો હતો. એ રીતે હે પાંડુપુત્ર! સર્વન અશુભ નિમિત્તો ઉત્પન્ન થઈ રહ્યાં હતાં. ૧૧૪-૧૨૨

પછી દેવગણેએ અને મહાત્મા ઋષિઓએ બ્રહ્મદેવ પાસે જઈને તે વાત નિવેદન કરી, એટલે તે સર્વને સાથે લઈને બ્રહ્મા બન્નાં તે યુદ્ધ ચાલી રહ્યું હતું ત્યાં આવી પહોંચ્યા. ૧૨૩ ત્યાં આવીને નિરુક્તમાં સ્તુતિ કરાવતા ચાર મુખવાળા બ્રહ્મા એ હાથ ભેડીને રુદ્રને કહેવા લાગ્યા: 'ચોખ્ખાણુ ખગ્નશળી બેઠેલા આ લોકોનું તમે કલ્યાણ કરો. હે જગતના ઈશ્વર! આખા વિશ્વનું હિત કરવા માટે આયુષોનો તમે ત્યાગ કરો, કેમ કે જે અક્ષર છે, અબ્યક્ત છે, સર્વનો નિયંત્ર છે, લોકોનું રક્ષણ કરનાર છે, કૃતરથ છે, સર્વના સદા છે, દંદબાવથી સજ્જિત છે અને વિદ્વાનો જેને અકર્તા કહે છે, તે પરમાત્માની જ આ પવિત્ર મૂર્તિ' (નરનારાયણ સ્વરૂપે) પ્રકટ થયેલી છે. ૧૨૪-૧૨૬ આ નરનારાયણ ધર્મના કુળમાં ઉત્પન્ન થયા છે, મોટા તપસ્વી છે, દેવોમાં દ્રષ્ટ છે અને મહાન નતને ધારણ કરનારા છે. ૧૨૭ હે તાત! ચાલિના આલ સમયે કોઈ અલૌકિક કારણને લીધે

તેમના પ્રસાદથી હું ઉત્પન્ન થયો છું અને સનાતન-
રૂપ તમે તેમના કોષમાંથી ઉત્પન્ન થયા છો; ૧૨૮
માટે હે વરદાતા રુદ્ર! હું, આ દેવતાઓ અને
મહર્ષિઓની સાથે રહીને તમે નારાયણદેવને
સત્વર પ્રસન્ન કરો અને લોકોમાં શાંતિ થવા દો,
વિલંબ કરો મા. ૧૨૯

બ્રહ્મદેવે એ પ્રમાણે કહ્યું એટલે રુદ્રે પોતાના
કોષમાંથી ત્યાગ કરીને પ્રભુ નારાયણદેવને પ્રસન્ન
કર્યા અને સર્વના આધ તથા સર્વશ્રેષ્ઠ તે વર
આપનારા પ્રભુનું શરણ લીધું. ૧૩૦ દેવ નારાયણ
પણ ક્રોધ તથા ઈર્ષ્યોને છુતનારા હતા અને ઈચ્છિત
વરને આપનારા હતા, જેથી રુદ્રના વર પ્રસન્ન થયા
અને તેમની મિત્રતા કરી. ૧૩૧ પછી ઋષિઓ, દેવતા-
ઓ અને બ્રહ્માથી પૂજાયલા જગન્નિયંતા હરિએ
ઈશાનદેવ રુદ્રને આ પ્રમાણે કહ્યું: ૧૩૨ ‘હે રુદ્ર!
જે પુરુષ તમને જાણે છે, તે મને જાણે છે અને જે
મને અનુસરે છે, તે તમને જ અનુસરે છે. આપણા
બન્નેમાં કંઈ પણ અંતર નથી, માટે તમે લેદણુદિ
રાખો મા. ૧૩૩ તમારા ત્રિશૂળથી મારા વક્ષઃસ્થલમાં
જે લાંછન પડી ગયું છે, તે આજથી આરંભીને
‘શ્રીવત્સ’ નામે પ્રસિદ્ધ થશે અને મારા પકડવાથી
ચિહ્નવાળા થયેલા તમે ‘શ્રીકંઠ’ નામથી
જાણાયાશો. ૧૩૪

શ્રીકૃષ્ણે કહ્યું: એ પ્રમાણે અન્યોઅન્યે થયેલાં
લાંછનને ઉત્તમ લક્ષણરૂપે ઉત્પન્ન કરીને તે નર-
નારાયણ ઋષિએ રુદ્ર સાથે અતુલ મિત્રતા કરી. ૧૩૫
અને પછી દેવતાઓને જવાની આજ્ઞા આપીને શાંત
ચિત્તથી તપશ્રયો કરવા માંડી. હે પાદ! એ પ્રમાણે
તે યુદ્ધમાં નારાયણનો જય થયો હતો, એ વિષેની
કથા મેં તને કહી. ૧૩૬ તેમ જ હે ભારત! નારાયણ-
નાં ગુણ નામો તથા ઋષિઓએ કહેલાં તેઓનાં
રહસ્યો પણ મેં તને કહ્યાં. ૧૩૭ હે કુંતાપુત્ર! આવાં
આવાં અનેક સ્વરૂપો ધારણ કરીને હું પૃથ્વીલોકમાં,
બ્રહ્મલોકમાં તથા સનાતન ગોલોકમાં વિચાર્યો કરું
છું. આ મહાભારત યુદ્ધમાં પણ મેં તારું રક્ષણ
કર્યું હતું, તેથી જ તને મહાન વિજય પ્રાપ્ત થયો
છે અને યુદ્ધ જ્યારે ઉપસ્થિત થયું હતું, ત્યારે તારા
અગ્રભાગમાં જે પુરુષ ચાલ્યા કરતો હતો, તે દેવના
દેવ જટાધારી રુદ્ર જ હતા, એમ તારે જાણવું. મેં

તને પ્રથમ જ કહ્યું છે કે, પરમાત્માના ક્રોધથી
ઉત્પન્ન થયેલા ભગવાન રુદ્ર સાક્ષાત્ કાળમૂર્તિ જ
છે ૧૩૮-૧૪૧ તે જે જે શત્રુઓને સંહાર કર્યો છે,
તે સર્વને ભગવાન રુદ્રદેવે પ્રથમથી જ સંહારી
નાખ્યા હતા; (અને તેથી જ તું યુદ્ધમાં શત્રુઓને
મારી શક્યો છે.) માટે અતુલ પ્રભાવશાળી, દેવોના
પણ દેવ, ઉમાના પતિ, જગતના ઈશ્વર અને સર્વનો
સંહાર કરનારા તે અવિનાશી દેવને તું નમસ્કાર
કર. હે ધનંજય! મેં પ્રથમ વારવાર તને કહ્યું છે
કે, રુદ્ર પરમાત્માના ક્રોધથી ઉત્પન્ન થયા છે અને
હંમણાં તે જે કંઈ સાબળ્યું છે, તે સર્વ એ રુદ્ર-
દેવનો જ પ્રભાવ છે. ૧૪૨

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતગત મેક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમા ‘અતિ તથા સૌમ્ય માહાત્મ્ય અથવા ‘હૃષીકેશ’
આદિ નારાણુ રહસ્ય’ નામનો અધ્યાય ૩૪૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૪૩ મો

શ્વેતદ્વીપમાંથી પાછા ફરેલા નારદનો

નરનારાયણ સાથે સમાગમ

॥ શૌનક ઉવાચ ॥

સૌતે સુમહદારૂપાનં ભવતા પરિકીર્તિતમ્ ।

યચ્છ્રુત્વા મુનયઃ સર્વે વિસ્મયં પરમં ગતાઃ ॥ ૧ ॥

શૌનકે પૂછ્યું: હે સૂતપુરાણી! તમે આ અતિ
મહાન આખ્યાન કહ્યું છે, જેનું શ્રવણ કરીને સર્વ
મુનિઓ પરમ વિસ્મય પામ્યા છે. ૧ હે સૂતપુત્ર!
નારાયણની કથા શ્રવણ કરવાથી જે ફળ પ્રાપ્ત થાય
છે, તે ફળ સર્વ આશ્રમોમાં નિવાસ કરવાથી કે
સર્વ લીલોમાં રતના કરવાથી પ્રાપ્ત થતું નથી. ૨
ખરેખર, સર્વ પાપોથી મુક્ત કરનારી નારાયણની
પવિત્ર કથાનું આદિથી શ્રવણ કરીને અગ્રે પવિત્ર
અંગવાળા થયા છોએ. ૩ સર્વ લોકોમાં નમસ્કાર
કરાયલા ભગવાન નારાયણ દેવનાં દર્શન બ્રહ્માદિ
સર્વ દેવતાઓને તથા મહર્ષિઓને પણ દુર્લભ છે,
છતાં નારદે દેવ નારાયણના દર્શન કર્યો, તેમાં હે
સૂતપુત્ર! તે દેવની અવશ્ય અનુભતિ જ હોવી
જોઈએ. ૪ નારદે અનિરુદ્ધના શરીરમાં જગત્પતિ
નારાયણનાં દર્શન કર્યા. તે પછી પુનઃ દેવ નારા-
યણનાં દર્શન કરવા માટે તે શા માટે ગયા હતા,
તેનું કારણ મને કહો.

સૂતપુરાણીએ કહ્યું : હે શૌનક ! પરીક્ષિતના પુત્ર રાજા જનમેજયને ત્યાં યજ્ઞક્રિયા ચાલી રહી હતી અને જુદાં જુદાં સર્વ કર્મો વિધિ પ્રમાણે ચર્ધ રહ્યાં હતાં, ત્યારે મહારાજા જનમેજયે વેદના ભંડાર-રૂપ અને પોતાના પિતામહના પણ પિતામહ પ્રભુ વ્યાસઋષિને આ પ્રમાણે પૂછ્યું.

જનમેજયે પૂછ્યું : દેવર્ષિ ! નારદ ભગવાનના વચનનું સ્મરણ કરતા કરતા સ્વેતદ્રીપમાંથી પાછા ક્યાં તે પછી તેમણે શું કહ્યું ? નારદ બદરિકાશ્રમમાં આવીને ઋષિ નરનારાયણને મળ્યા પછી કેટલા કાળ પર્યંત ત્યાં રહ્યા હતા અને તેમણે કંઈ કંઈ કથાઓ પૂછી હતી ? હે પ્રહ્લન્ ! ખરેખર આ કથા-રૂપી અમૃત કે જે જ્ઞાનનો એક ભંડાર જ છે અને સર્વના કરતાં ઉત્તમ છે, તેને હહીંમાંથી જેમ માખણ કાઢવામાં આવે, મલયાચલમાંથી જેમ ચંદન કાઢવામાં આવે, વેદોમાંથી જેમ આરણ્યક ઉપનિષદ કાઢવામાં આવે અને ઔષધિઓમાંથી જેમ અમૃત કાઢવામાં આવે તેમ એક લાખ શ્લોકવાળા મહાભારતના વિશાળ આખ્યાનમાંથી બુદ્ધિરૂપી રવંધા વડે ખૂબ મથીને બહાર કાઢવામાં આવ્યું છે.^{૧-૧૭} હે તપોનિધિ ! તમે જે આખ્યાન કહ્યું છે, તે ખરેખર નારાયણની કથાનો જ આશ્રય કરનારું છે. અહો ! પ્રાણીમાત્રનું રક્ષણ કરનારા અને સર્વના ઈશ્વર ભગવાન નારાયણદેવ ઠાઈ અલૌકિક તત્ત્વ છે અને હે ઉત્તમ પ્રાણી ! નારાયણનું તેજ દર્શન કરવા માટે દુર્લભ જ છે. જેમાં પ્રહ્લાદિ દેવતાઓ, ઋષિઓ, ગંધર્વો અને સ્થાવરજંગમ સર્વ જગતનો પ્રલયકાળે સમાવેશ ચર્ધ જાય છે, તે નારાયણના જેવું પવિત્ર બીજું એક પણ તત્ત્વ સ્વર્ગ કે પૃથ્વીમાં નથી જ, એમ હું માતું છું;^{૧૪-૧૬} તેમ જ નારાયણની કથાનું શ્રવણ કરવાથી જે ક્ષણ પ્રાપ્ત થાય છે, તે સર્વ આશ્રમેમાં નિવાસ કરવાથી કે સર્વ તીર્થોમાં સ્નાન કરવાથી પણ પ્રાપ્ત થતું નથી.^{૧૭} અમે તો જગતના ઈશ્વર હરિની સર્વ પાપોના નાશ કરનારી કથાનું આદિથી શ્રવણ કરીને સર્વથા પવિત્ર જ ચર્ધ ગયા છીએ.^{૧૮} મારી માન્યતા પ્રમાણે તેમાં કંઈ આશ્ચર્ય જેવું નથી કે તે સમયના ભારતીય યુદ્ધમાં મારા પૂજ્ય (દાદા) અર્જુનને વાસુદેવની સહાયતા લઈને ઉત્તમ વિજય મેળવ્યો હતો;^{૧૯} કેમ કે ત્રેહી-

ક્યના નાથ સાક્ષાત્ વિષ્ણુ ભગવાન જેને સહાય કરનારા હોય, તેને આ ત્રણે લોકમાં કંઈ પણ વસ્તુ અપ્રાપ્ય હોય, એમ હું માનતો જ નથી.^{૨૦} હે પ્રહ્લન્ ! તે મારા સર્વ પૂર્વજો ખરેખર ધન્યવાદને પાત્ર જ હતા; કેમ કે ભગવાન જનાર્દન પોતે તેમનું હિત કરવા માટે તથા શ્રેય કરવા માટે સદા તત્પર રહેતા.^{૨૧} લોકમાં પૂજાતલા ભગવાન જનાર્દન, જેમનાં દર્શન કેવળ તપથી જ ચર્ધ શકે છે અને જે શ્રીવત્સ-લાંછનથી શોભી રહેલા છે, તેમના તેઓએ સાક્ષાત્ દર્શન ક્યાં હતાં.^{૨૨} વળી તે મારા પૂર્વજોના કરતાં પણ પરમેષીના પુત્ર નારદને હું વધારે ધન્ય માતું છું અને હું બાણું છું કે, અસ્ખલિત શક્તિવાળા નારદઋષિ મહાતેજસ્વી છે;^{૨૩} કારણ કે જેણે સ્વેતદ્રીપમાં જર્ધ ને નારાયણનાં પ્રત્યક્ષ દર્શન ક્યાં; પણ હે મુનિ ! તે સમયે અનિરુદ્ધના શરીરમાં રહેલા દેવ નારાયણનું તેમના પ્રસાદથી જ નારદને પ્રત્યક્ષ દર્શન થયું હતું; છતાં નારદ (મનુષ્યના શરીરમાં રહેલા) નરનારાયણનાં દર્શન કરવા માટે પુનઃ બદરિકાશ્રમમાં કેમ ગયા હતા, ત્યાં જવાનું નારદને શું પ્રયોજન હતું, તે મને કહો. પરમેષીના પુત્ર નારદ સ્વેતદ્રીપથી પાછા ફરીને બદરિકાશ્રમમાં ગયા અને ત્યાં ઋષિ નરનારાયણને મળીને કેટલા કાળ પર્યંત રહ્યા તેમ જ ક્યા ક્યા પ્રશ્નો તેમણે પૂછ્યા ? વળી મહાત્મા નારદ સ્વેતદ્રીપથી ન્યારે પાછા આવ્યા ત્યારે મહાત્મા નરનારાયણ ઋષિએ તેમને શું કહ્યું હતું, તે સર્વ યથાર્થ રીતે તમે મને કહો.

* વેશપાયને કહ્યું : મહાતેજસ્વી ભગવાન વ્યાસને હું નમસ્કાર કરું છું કે, જેમના પ્રસાદથી નારાયણની આ કથા હું તને કહું છું. હે રાજન્ ! સ્વેતદ્રીપમાં અવિનાશી ભગવાન નારાયણનાં દર્શન કરીને પાછા ફરેલા નારદઋષિ પરમાત્માએ આપેલા ઉપદેશને હૃદયમાં ધારણ કરતા એકદમ વેગથી મેરુ પર્વત ઉપર આવી પહોંચ્યા.^{૨૪-૨૬} હે રાજા ! મેરુ

* જનમેજયે વ્યાસને પ્રશ્ન ક્યો અને તેનો ઉત્તર આપ્યો વેશપાયને, એ કંઈ ગોટાળા જેવું લાગે છે; તોપણ તેનું મમધાન કદાચ આ પ્રમાણે ચર્ધ થયે ખરું. જેમ કે પોતાની સમીપ બેઠેલા ગુરુ વ્યાસની આજ્ઞા લઈને શિષ્ય વેશપાયને જ જનમેજયને ઉત્તર આપ્યો દર્શ.

પર્વત ઉપર આવ્યા પછી નારદના મનમાં મોડું આશ્ચર્ય એ જ થયું કે, પોતે જોઈએ બધે દૂર જઈને પણ પુનઃ ક્ષેમકુશળ અહીં આવી પહોંચ્યા.^{૩૨} પછી મેરુ પર્વત ઉપરથી ઊતરી પડીને તે ગંધમાદન પર્વત ઉપર આવ્યા અને ત્યાંથી આકાશમાર્ગે સત્વર પ્રયાણ કરીને બદરિકાશ્રમમાં જઈ પહોંચ્યા. ત્યાં જઈને તેમણે જોયું તો પુરાણ મહર્ષિ નરનારાયણ દેવ ઘણું જ મોડું તપ કરી રહ્યા હતા. તેઓ આત્મનિષ્ઠ જણાતા હતા, મહાન વ્રતને ધારણ કરનારા હતા, તેજથી સર્વ લોકને પ્રકાશિત કરનારા સૂર્ય કરતાં પણ અધિક જણાતા હતા, શ્રીવત્સના લાંછનવાળા હતા, પરમ પૂજ્ય હતા, જટામંડળને ધારણ કરનારા હતા, તેમની ભુજા ઉપર હંસનાં પગલાં જેવાં ચિહ્ન હતાં, તેમના બે ચરણોમાં ચક્રનાં લક્ષણ હતાં, તેમનાં વક્ષઃસ્થળ વિશાળ હતાં, તેમની ભુજાઓ લાંબી હતી, તેમના શરીરનો ચોતરફનો ભાગ મજબૂત હતો, તેમના મુખમાં સાઠ દાંતો હતા અને આઠ દાંડો હતી, તેમનો શબ્દ મેઘના ધ્વનિ જેવો ગંભીર હતો, તેમનાં મુખ સુંદર હતાં, તેમનાં લલાટ વિશાળ હતાં, તેઓની બ્રમર, હડપચી અને નાસિકા મનોહર હતાં અને તેઓ બ્રહ્માનાં મસ્તક છત્રનાં જેવા ગોળા હતાં. આવાં લક્ષણોથી યુક્ત તે બ્રહ્મા પુરુષોનાં દર્શન કરીને નારદ હર્ષ પામ્યા અને તેઓ બ્રહ્માને પણ સ્વાગત-વચન કહીને નારદની પૂજા કરી તથા શરીર સંબંધી કુશળતા પૂછી.^{૩૩-૩૬} પછી પુરુષોમાં ઉત્તમ તે નરનારાયણને જોઈને નારદના મનમાં તે સમયે આવો વિચાર આવ્યો કે, ‘ત્યાં શ્વેતક્રીપમાં પ્રાણી-માત્રથી નમસ્કાર કરાયેલા જે મહાપુરુષો મારા જોવામાં આવ્યા હતા, તેઓના જેવા જ આ બ્રહ્મા મહર્ષિઓ છે.’ મનમાં આવો વિચાર કરીને નારદે તેઓ બ્રહ્માને પ્રદક્ષિણા કરી અને પછી એક પાટલા ઉપર બિછાવેલા પવિત્ર દહીંસન ઉપર તે બેઠા. તપ, યશ અને તેજના નિવાસસ્થાનરૂપ અને શમદેમાદિ શુભો-થી યુક્ત તે બ્રહ્મા ઋષિઓએ પણ પોતાનું સવારનું કૃત્ય કરી લીધા પછી શાંતચિત્તે પાદ તથા અર્ધ અર્ધણુ કરીને નારદની પૂજા કરી અને પછી અતિથિ-સત્કાર તથા આહ્વનિક ક્રિયાઓ જેઓએ સંપૂર્ણ કરી હતી, એવા તે બ્રહ્મા મહાપુરુષો નારદની

સમીપ જ બે પાટલાઓ ઉપર બેઠા. આ રીતે તેઓ ત્રણે જણા બધારે ત્યાં બેઠા, ત્યારે તે બદરિકાશ્રમનો પ્રદેશ ધીની આહુતિઓ વડે ભડભડાટ પ્રબળી રહેલી બવાળાઓવાળા ત્રણ અગ્નિઓ વડે જેમ વસનમંડપ શોભે તેમ શોભી રહ્યો હતો. પછી વિશ્રાંતિપૂર્વક સુખેથી બેઠેલા અને જેમનો અતિથિ-સત્કાર કરવામાં આવ્યો હતો, એવા તે નારદને નારાયણે આ પ્રમાણે પૂછ્યું.

નરનારાયણ બોલ્યા : સનાતન પરમાત્મા ભગવાન નારાયણ જે અમારી મૂળ પ્રકૃતિરૂપ છે, તેમનાં તે શ્વેતક્રીપમાં દર્શન કયાં કે ?

નારદે પૂછ્યું : વિશ્વરૂપને ધારણ કરનારા શ્રીમાન અવિનાશી પુરુષનાં મેં દર્શન કયાં, તેમ જ શ્વેતક્રીપમાં વસનારા મનુષ્યો, દેવો અને ઋષિઓ-ને પણ મેં જોયા. વળી સનાતન પુરુષ તમને બ્રહ્માને જોઈને હંમણું પણ તે નારાયણનાં જ મને દર્શન થાય છે, ૪૦-૪૮ કેમ કે જે લક્ષણો, અવ્યક્ત સ્વરૂપને ધારણ કરનારા તે હરિમાં મેં જોયાં છે, તે જ લક્ષણો અવ્યક્ત સ્વરૂપને ધારણ કરનારા તમારા બ્રહ્મામાં હું જોઈ રહ્યો છું.^{૪૯} ત્યાં શ્વેતક્રીપમાં તમને બ્રહ્માને દેવ નારાયણની સમીપ બેઠેલા મેં જોયા હતા, તેથી જ પરમાત્માએ જેવી મને આજ્ઞા આપી કે તુરત જ હું અહીં આવ્યો છું.^{૫૦} ખરેખર, આ ત્રણે જગત-માં ધર્મના પુત્ર તમારા બે વિના બીજો કયો પુરુષ છે, જે તેજ, યશ અને શોભામાં તે ભગવાનની તુલના કરી શકે ?^{૫૧} તે ભગવાને સમગ્ર ક્ષેત્રજ્ઞ નામનો ધર્મ મને કહી સંભળાવ્યો છે અને ભવિષ્યમાં તેમના જે જે અવતારો થવાના છે, તે પણ મને કહ્યા છે.^{૫૨} ત્યાં શ્વેતક્રીપમાં શ્વેત વર્ણવાળા જે પુરુષો નિવાસ કરે છે, તેઓ સર્વ પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષય-ભોગથી રહિત છે, જ્ઞાનસંપન્ન છે અને નિત્ય પરમ ભક્તિપૂર્વક પુરુષોત્તમ નારાયણદેવનું પૂજન કયાં કરે છે; તેમ જ ભક્તો અને ગ્રાહણો ઉપર ગ્રેમ રાખનારા પરમાત્મા નારાયણ ભગવાન પણ તે પુરુષોથી નિત્ય પૂજાઈને તેઓની સાથે રમણ કયાં કરે છે. તે ભગવાન વિશ્વના ભોક્તા છે, સર્વત્ર વ્યાપક છે, માયા સાથે ક્રોધ કરનારા છે, લક્ષ્મીના પતિ છે, ભક્તો ઉપર વહાલ રાખનારા છે, કતોરૂપ છે, કારણ-રૂપ છે, કાર્યરૂપ છે, અતિથય બળવાન અને તેજસ્વી

છે, જગતના હેતુરૂપ છે, આશારૂપ છે, ક્રિયારૂપ છે, વસ્તુતત્ત્વરૂપ છે અને મહાન યશસ્વી છે.^{૫૩-૫૬} વળી તે પરમાત્મા પોતાના આત્માને તપ સાથે ચોળીને શ્વેતદ્વીપથી પણ પર રહેલા સ્વયં પ્રકાશ તેજરૂપે પ્રસિદ્ધ થયા છે.^{૫૭} અને તે શુદ્ધાત્મા ભગવાને ત્રણે જગતના શાંતિ ઉત્પન્ન કરી છે તથા હજી પણ તેથી શાંતિ પ્રમાણવાળી શુભ બુદ્ધિથી નૈષ્ઠિક જનપાલનને તેમણે નિયમ કર્યો છે.^{૫૮} દેવોના નિયંત્રતા તે ભગવાન જે સ્થળે ઉચ્ચ તપશ્ચર્યા કરે છે, તે સ્થળે સૂર્ય તપતો નથી, ચંદ્ર પ્રકાશતો નથી અને વાયુ પણ વાતો નથી.^{૫૯} વિચિત્રા સ્રષ્ટા તે પરમાત્મા (તપશ્ચરણના આરભસમયે) પૃથ્વી ઉપર આઠ આગળની ઊંચાઈવાળી એક વેદિકા તૈયાર કરીને તેના પર એક પગે ઊભા રહે છે અને બાહુઓ ઊંચા રાખી તથા ઉત્તર દિશા તરફ મુખ કરીને અગ્ર સહિત વેદોનું આવર્તન કરતા કરતા મહાહુશ્વર તપ કરે છે. ધ્રુવો, ઋષિઓ, શંકર પોતે, બ્રહ્માના ઉત્તમ દેવતાઓ, દેવો, દાનવો, રાક્ષસો, નાગો, ગરુડો, ગધર્વો, સિદ્ધો અને રાજર્ષિઓ નિત્ય વિધિપૂર્વક જે હવ્યકાંચ અર્પણ કરે છે તે સમય દેવ નારાયણના ચરણમાં પ્રાપ્ત થાય છે.^{૬૦-૬૩} તેમજ જેઓની બુદ્ધિ કેવળ એક પરમાત્મામાં જ લીન થયેલી હોય છે, તેવા પુરુષો જે જે ક્રિયાઓ કરે છે, તે સર્વ ક્રિયાઓના નારાયણ દેવ પોતે પોતાના મસ્તક વડે સ્વીકાર કરે છે.^{૬૪} આ ત્રણે લોકમાં જે મહાત્માઓ જ્ઞાનસંપન્ન હોય છે, તેઓ વિના બીજે કોઈ પણ પુરુષ તે પરમાત્માને અત્યંત પ્રિય નથી અને તેઓ કરતા પણ જે પુરુષ તેમના એકાંતભાવને પ્રાપ્ત થયેલો છે, તે તેમને અત્યંત પ્રિય છે.^{૬૫} સર્વના પરમાત્મા ભગવાન હરિએ પોતે જ મને એ પ્રમાણે કહ્યું છે અને તે દેવે મને આશા આપી છે તેથી જ હું અહીં આવ્યો છું; માટે હવે તો તેમની ભક્તિ કરવામાં જ તત્પર રહીને અહીં તમારી બંનેની સાથે નિત્ય રહીશ.^{૬૬-૬૭}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'શ્વેતદ્વીપમાથી પાછા ફરેલા નારદેના નરનારાયણ સાથે સમાગમ' નામનો

અધ્યાય ૩૪૩ થી ૩૫૩

અધ્યાય ૩૪૪ મો

એકાંતિક ભક્તોજ પરમાત્માને પામે છે

॥ નરનારાયણાવૃત્ત ॥

ધન્યોઽસ્યનુગૃહીતોઽસિ યતે દટ્ટઃ સ્વયં પ્રમુઃ ।
ન હિ તં દટ્ટયાન્ કથિત્વ પત્રયોનિરપિ સ્વયમ્ ॥
નરનારાયણે કહ્યું : હે નારદ ! તને ધન્ય છે. તારા ઉપર પરમાત્માએ કૃપા કરી છે, કેમ કે પ્રભુ નારાયણના તને સાક્ષાત્ દર્શન થયા છે. ખરેખર, બ્રહ્મદેવે પોતે પણ તે ભગવાનના દર્શન કર્યા નથી, તો પછી બીજે પુરુષ તો તેમના દર્શનને કયાથી જ પામી શકે ?^૧ હે નારદ ! પ્રકૃતિના પણ આદિકારણ રૂપી ભગવાન પુરુષોત્તમનાં દર્શન મહાકષ્ટથી થઈ શકે છે, આ અમે કહેલું વચન તારે સત્ય બળ્યું^૨ હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ! એ ભગવાનને પોતાના ભક્ત કરતાં અધિક પ્રિય લોકમાં કોઈ પણ નથી અને તેથી જ તેમણે પોતાનાં પ્રત્યક્ષ દર્શન તને દીધાં છે.^૩ હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! એ પરમાત્મા જે સ્થાને તપ કરે છે, તે સ્થાનને અમારા બે વિના બીજે કોઈ પણ પુરુષ પ્રાપ્ત કરી શકતો નથી.^૪ ભગવાન પોતે તે સ્થાન ઉપર બિરાજી રહેલા છે, તેથી તે સ્થાનની કાંતિ એક હજાર સૂર્યના કરતાં પણ અધિક છે.^૫ હે ક્ષમારણીય પુરુષોમા શ્રેષ્ઠ નારદ ! જગતને ઉત્પન્ન કરનારા અને સર્વના પતિ તે નારાયણદેવથી ક્ષમા ઉત્પન્ન થાય છે અને તે ક્ષમા પૃથ્વીમાં દાખલ થાય છે.^૬ પ્રાણીમાત્રનું હિત કરનારા તે આદિ દેવથી રસ ઉત્પન્ન થાય છે અને તે રસ જળમાં દાખલ થાય છે, જેથી જળ પ્રવાહીપણાને પામે છે.^૭ તેમજ એ પરમાત્માથી જ રૂપગુણવાળું તેજ ઉત્પન્ન થાય છે, જે સૂર્યમાં દાખલ થવાથી સૂર્ય પ્રકાશે છે^૮ પુરુષોમા ઉત્તમ તે નારાયણદેવથી સ્પર્શગુણ ઉત્પન્ન થાય છે અને તે વડે જોડાયેલો વાયુ લોકોમાં વાયા કરે છે.^૯ સર્વ લોકના ઈશ્વર તે પ્રભુથી શબ્દગુણ ઉત્પન્ન થાય છે, જેના વડે જોડાયેલું આકાશ સર્વત્ર સુલુ રહી શકે છે.^{૧૦} વળી તે નારાયણદેવથી જ પ્રાણીમાત્રમા રહેનારું મન ઉત્પન્ન થાય છે, જેના વડે યુક્ત થયેલો ચંદ્રમા પ્રકાશ ગુણને ધારણ કરે છે.^{૧૧} એ રીતે પ્રાણી માત્ર જેમાથી ઉત્પન્ન થાય છે, તે સ્થાનને વેદમાં

‘સત્’ કહેવામાં આવે છે અને તે સ્થાનમાં હવે કવ્યનું લોગ્ગન કરનારા ભગવાન પોતે વિધાની સાથે નિવાસ કરે છે; ૧૨ પરંતુ હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! લોકમાં પુણ્યપાપથી રહિત થઈને જેઓ શુદ્ધ થયેલા હોય છે અને કલ્યાણકારી માર્ગમાં જેઓ ગમન કરી રહ્યા હોય છે, તે પુરુષોને સર્વત્ર અધિકારનો નાશ કરનારો આદિત્ય જ મોક્ષના દ્વારરૂપ થઈ પડે છે; (અર્થાત્ તેઓ પ્રથમ આદિત્યમંડળમાં જ પ્રવેશ કરે છે) અને સૂર્યના તેજથી ભરમીભૂત થયેલા તે પુરુષો કેવળ પરમાણુસ્વરૂપ થઈ જઈને તે દેવમાં પ્રવેશ કરે છે. પછી ત્યાંથી પણ મુક્ત થઈને તેઓ અનિરુદ્ધતા શરીરમાં દાખલ થાય છે અને ત્યાં મનરૂપ થઈને પ્રયુક્તમાં પ્રવેશ કરે છે. વળી પ્રયુક્તમાંથી પણ નીકળીને તેઓ છવરૂપ સંકર્ષણના શરીરમાં દાખલ થાય છે અને પછી જ્ઞાનયુક્ત તે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણો તથા ભક્તો ત્રણે શુભોથી રહિત થઈને તુરંત જ પરમાત્માના સ્વરૂપમાં પ્રવેશ કરે છે. ૧૩-૧૭ આ રીતે શ્રેષ્ઠ એવા બ્રાહ્મણો નિર્શુભસ્વરૂપ ક્ષેત્રજ્ઞમાં પ્રવેશ કરે છે. તારે જાણવું કે, સર્વના નિવાસસ્થાનરૂપ વાસુદેવ જ ખરી રીતે ક્ષેત્રજ્ઞ છે, ૧૮ જે પુરુષો મનને એકાગ્ર કરનારા છે, નિયમનિષ્ઠ છે, ઇન્દ્રિયોને વશ રાખનારા છે અને એકાંતભાવને પ્રાપ્ત થયેલા છે, તે પુરુષો જ વાસુદેવમાં પ્રવેશ કરી શકે છે. ૧૯ હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ! અમે બંને જણા પણ ધર્મને ઘેર ઉત્પન્ન થઈને આ સુંદર બહરિકાશ્રમમાં રહ્યા છીએ અને ઉચ્ચ તપ કર્યો કરીએ છીએ. ૨૦ હે દિગ્ ! તે નારાયણદેવના, દેવતાઓને પ્રિય એવા જે જે અવતારો જગતમાં પ્રકટ થશે, તેઓ સર્વેનું કલ્યાણ થાઓ, એમ અમે ઇચ્છીએ છીએ. હે દિગ્ ! ઉત્તમ ! પોતાપોતાના વિધિનું પૂર્વની પેઢે જ અમે આચરણ કરીએ છીએ અને ‘સર્વકૃત્વ’ નામના ઋતુનું રૂઢી રીતે અમે પાલન કરીએ છીએ, જેથી હે તપોધન ! અમે બંનેએ પણ શ્રવેતદ્વીપમાં તને ભેટી હતો; ત્યાં તું ભગવાનની સાથે મળ્યો હતો અને મનમાં સંકલ્પવિકલ્પ કરતો હતો. વળી હે મહાસુનિ ! સ્થાવરજંગમ ત્રણે જગતમાં જે કંઈ શુભ-અશુભ થવાનું છે અને વર્તમાન સમયમાં જે કંઈ શુભ-અશુભ થઈ રહ્યું છે, તે સર્વ દેવના દેવ નારાયણે તને કહ્યું છે, એ સમગ્ર અમે જાણીએ

છીએ. ૨૧-૨૪

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! મહાઉચ્ચ તપ કરનારા તે નરનારાયણશ્રુતિનું એ વાક્ય સાંભળીને નારદે એ હાથ ભેડીને નારાયણની ભક્તિ કરવા તત્પર થયા અને નારાયણના અનેક મંત્રો જપવા લાગ્યા. પછી દેવતાઓનાં એક હજાર વર્ષો સુધી નરનારાયણના આશ્રમમાં રહીને મહાતેજસ્વી ભગવાન નારદશ્રુતિ દેવ પરમાત્માનું તથા નરનારાયણનું પૂજન કરવા લાગ્યા. ૨૫-૨૭

હતિ શ્રીમદ્ભાસ્કરમાં શાંતિપર્વતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘એકાંતિક ભક્તો જ પરમાત્માને પામે છે’

નામનો અધ્યાય ૩૪૫ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૪૫ મો

પિતૃપિંડની કથા

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

કસ્યચિચ્ચથ કાલસ્ય નારદઃ પરમેષ્ઠિનઃ ।

દૈવં કૃત્વા યથાન્વાયં પિતૃયં ચક્રે તતઃ પરમ્ ॥

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! કોઈ એક સમયે બ્રહ્માના પુત્ર નારદે દેવોનું કર્મ કર્યો પછી વિધિપૂર્વક પિતૃઓનું કર્મ કર્યું. ૧ તે ભેઈ ધર્મના મોટા પુત્ર પ્રજુ નારાયણે તેને આનું વચન કહ્યું : ‘હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ ! તું દેવોનું તથા પિતૃઓનું કર્મ કરીને કોનું પૂજન કરે છે ? ૨ હે યુદ્ધિમાનેમાં શ્રેષ્ઠ નારદ ! તે તું મને શાઆતુસાર કહે. તું આ કર્યું કર્મ કરે છે અને તેના કયા ફળની ઇચ્છા રાખે છે ? ૩

નારદે કહ્યું : તમે પોતે જ પ્રથમ મને કહ્યું છે કે, ‘દેવોનું કર્મ આવશ્યક કરવું ભેઈએ અને શ્રેષ્ઠ યજ્ઞરૂપ સનાતન પરમાત્મા જ સર્વ દેવરૂપ છે. (એવી ભાવના કરવી ભેઈએ.)’ ૪ તમારા એ કહેવા પ્રમાણે નિત્ય અવિનાશી ભગવાન વૈકુંઠની જ ભાવના કરીને હું દેવનું તથા પિતૃઓનું કર્મ કરું છું. પૂર્વે લોકના પિતામહ બ્રહ્મા એ વૈકુંઠ ભગવાનથી જ ઉત્પન્ન થયા છે. ૫ અને તે બ્રહ્માએ પ્રસન્ન થઈને મારા પિતા* પ્રજાપતિને ઉત્પન્ન કર્યો છે. હું પ્રથમ બ્રહ્મદેવનો માનસપુત્ર હતો. ૬ હે સત્પુરુષ ! હું પ્રથમ

* ત્રીકાકર નીલકંઠ લખે છે કે, દક્ષના શાપથી નારદને પ્રજાપતિને ત્યાં પુનર્જન્મ લેવો પડ્યો હતો, એમ હરિવંશમાં છે.

નારાયણની પૂજા કરીને પિતૃઓનું યજ્ઞન કરું છું; કેમ કે તે નારાયણ ભગવાન સર્વના પિતા છે, માતા છે અને પિતામહ છે.^૭ તેમ જ સર્વ પ્રકારના પિતૃ યજ્ઞમાં જગત્પતિ નારાયણનું જ નિત્ય પૂજન કરવામાં આવે છે, તોપણ બીજી એક શ્રુતિ પ્રસિદ્ધ છે કે, પૂર્વે પિતૃઓએ પોતાના પુત્રોનું^૮ પૂજન કર્યું હતું, કેમ કે પિતૃઓ વેદશ્રુતિને જ્યારે ભૂલી ગયા હતા, ત્યારે તેઓના પુત્રોએ તેઓને વેદાધ્યયન કરાવ્યું હતું અને તેથી જ મન્ત્રો ભણાવનારા પુત્રો પિતૃપણ્યને પામ્યા હતા.^૯ આ વાત દેવો અને શુદ્ધાત્મા તમે બંને જણા અવશ્ય જાણો છો કે, પૃથ્વી પર પ્રથમ દર્ભ મૂક્યા પછી તેઓના પર પિતૃઓના ઉદ્દેશથી ત્રણ પિંડો મૂકીને પુત્રો તથા પિતાઓએ અન્યોન્યનું પૂજન કર્યું હતું; પરંતુ મને એક શંકા થાય છે કે, પિતૃઓ પૂર્વે પિંડસંજ્ઞાને કેવી રીતે પામ્યા ? ૧૦^{૧૧}

નરનારાયણે કહ્યું : પૂર્વે સસુદ્ર સુધીની આ સમગ્ર પૃથ્વી જળમાં ડૂબી ગઈ હતી, તેથી ભગવાન ગોવિંદે સત્વર વરાહનું સ્વરૂપ ધારણ કરીને તેનો ઉદ્ધાર કર્યો હતો.^{૧૨} તે સમયે જળના કાદવથી ખરડાયેલા શરીરવાળા ભગવાન પુરુષોત્તમે પૃથ્વીને પોતાના સ્થાન પર સ્થાપી હતી અને પછી લોકોનું કાર્ય કરવા માટે તે તૈયાર થયા હતા.^{૧૩} સૂર્ય જ્યારે મધ્યપ્રદેશમાં આવી પહોંચ્યો હતો અને આહ્નિક કૃત્ય કરવાનો જ્યારે સમય થયો હતો, ત્યારે હે નારદ ! પ્રભુ વરાહ ભગવાને પૃથ્વી પર દર્ભ પાથરીને પોતાની દાંડો પર વળગી રહેલા ત્રણ પિંડો તેના પર મૂક્યા. પછી તે પિંડોમાં પોતાના સ્વરૂપની જ ભાવના કરીને તેમણે યથાવિધિ પિતૃકર્મ કર્યું.^{૧૪-૧૫} એ રીતે પ્રભુ વરાહ ભગવાને ત્રણ પિંડોમાં પોતાના જ સ્વરૂપની કલ્પના કરીને પોતાના ગાત્રની ગરમીથી

ઉત્પન્ન કરેલા સ્નેહપૂર્ણ તદ્દથી તેના પર મોક્ષણ કર્યું હતું અને પછી તે દેવેશ પૂર્વ તરફ સુખ કરીને જિજ્ઞા રહ્યા હતા અને લોકોમાં મયોદા સ્થાપવા માટે આવું વચન બોલ્યા હતા.

વૃષાકપિ (ભગવાન વરાહમૂર્તિ)એ કહ્યું : ‘લોકોને સદા હું પોતે જ પિતૃઓને સરજવા માટે તૈયાર થયો છું, જેથી પિતૃકાર્યના ઉત્તમ વિધિ કયા ? આવો મનમાં હું વિચાર કરતો હતો કે તુરંત જ મારી દાંડો ઉપરથી દક્ષિણ દિશાની ભુમિ ઉપર ત્રણ પિંડો પડ્યા, માટે એ ત્રણ પિંડને જ પિતૃઓ જાણવા. ૧૧-૧૯ જોકે એ ત્રણ પિંડો મૂર્તિરહિત હોઈને માત્ર ગોળાકાર સ્વરૂપને જ ધારણ કરનારા છે; તોપણ તેઓ મેં ઉત્પન્ન કરેલા સનાતન પિતૃઓ તરીકે લોકમાં પ્રસિદ્ધ થાઓ.^{૨૦} પિતા, પિતામહ અને પ્રપિતામહ એમ ત્રણ સ્વરૂપે હું પોતે જ એ ત્રણ પિંડોમાં રહેલો છું, એમ જાણવું.^{૨૧} મારાથી અધિક બીજો કોઈ પણ નથી, જેથી મારે પોતાને બીજા કોણું પૂજન કરવું ? આ જગતમાં મારો પિતા કોણ છે ? માત્ર હું જ સર્વનો પિતા છું, પિતામહ છું અને પ્રપિતામહ છું, આવા કારણથી જ આ ત્રણ પિંડોમાં હું નિવાસ કરું છું.’

હે વિપ્ર ! એ પ્રમાણે કહીને દેવના દેવ ભગવાન વૃષાકપિએ એ ત્રણ પિંડોને વિસ્તારપૂર્વક વરાહ પર્વત ઉપર મૂક્યા અને પછી તેમાં પોતાનું જ પૂજન કરીને ત્યાં અંતર્ધાન થઈ ગયા. હે બ્રાહ્મણ ! પૂર્વે પિતૃઓ પિંડસંજ્ઞાને પામ્યા, તેમાં વસ્તુસ્થિતિ તે પ્રકારની છે અને હજી સુધી પણ તેઓ વૃષાકપિના વચન પ્રમાણે નિત્ય પૂજાય છે.^{૨૨-૨૫} જે પુરુષો પિતૃઓનું, દેવોનું, અતિથિઓનું, ગાયોનું, ઉત્તમ બ્રાહ્મણોનું, પૃથ્વીનું તથા માતાનું, મન, વચન ને કર્મથી નિત્ય પૂજન કરે છે, તેઓ વસ્તુતઃ વિષ્ણુ ભગવાનનું જ પૂજન કરે છે; કેમ કે તે ભગવાન પ્રાણી-માત્રના શરીરમાં રહેલા છે.^{૨૬-૨૭} અમે સાંભળ્યું છે કે, સર્વના આત્મા મહાત્મા નારાયણ સર્વ પ્રાણી-માં સમાન રીતે રહેલા છે અને સુખદુઃખના મહાન ઈશ્વર છે. ૨૮

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વત્તમે મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘પિતૃપિંડની કથા’ નામનો

અધ્યાય ૩૪૫ મો સમાપ્ત

× આવી એક પ્રસિદ્ધ આખ્યાયિકા છે કે, અગ્નિ-જ્વાલ વગેરે પોતાના પુત્રોને વેદાધ્યયન કરાવીને પિતૃઓ, અસુરો સાથે યુદ્ધ કરવા ગયા હતા ત્યાં તેઓને ઘણા જ લાંબા સમય સુધી રહેવું પડ્યું, તેથી તેઓ વેદ ભૂલી ગયા. પછી પોતાના પુત્રો પાસેથી તેઓએ વેદાધ્યયન કર્યું, માટે પુત્રો પિતૃઓના યુરુ થયા. આવા આશયથી જ અહીં કહેવામાં આવ્યું છે કે, પિતૃઓએ પોતાના પુત્રોનું પૂજન કર્યું.

અધ્યાય ૩૪૬ મો

વાસુદેવની પ્રશંસા

॥ વૈશંપાયન ઉવાચ ॥

શ્રુત્વૈતન્નારદો વાક્યં નરનારાયણેરિતમ્ ।

અત્યંતં ભક્તિમાન્ દેવે એકાંતિત્વમુપેયિવાન્ ॥૧॥

વૈશંપાયને કહ્યું : હે જનમેજય ! નરનારાયણે કહેલું એ વાક્ય સાભળીને નારદ દેવ નારાયણ ઉપર અત્યંત ભક્તિવાળા થયા અને દેવળ તેમનું જ ધ્યાન કરવા લાગ્યા.^૧ પછી નરનારાયણના આશ્રમમાં એક હજાર વર્ષ સુધી રહીને ભગવાનના આખ્યાનનું શ્રવણ કરી તેમ જ અવિનાશી હરિનેા સાક્ષાત્કાર કરી, હિમાલયમાં આવેલા પોતાના આશ્રમમાં તે ચાલ્યા ગયા અને પ્રજાત તપ કરનારા ઋષિ નરનારાયણ પણ નારદના ગયા પછી તે જ સુદર આશ્રમમાં રહીને ઉત્તમ તપ કરવા લાગ્યા. હે રાજા ! અમાપ પરાક્રમવાળા અને પાંડવોના કુલધુરંધર તેં પણ આજે આ કથાનું આદિથી શ્રવણ કર્યું છે; તેથી તારો આત્મા પવિત્ર થયો છે; પરંતુ હે મહારાજા ! જે પુરુષ મન, વચન કે કર્મથી અવિનાશી દેવ વિષ્ણુને દ્રેષ કરે છે, તે પુરુષને આ લોકમાં જ્યારે સુખ મળતું નથી, ત્યારે પરલોકમાં તો ક્યાંથી જ મળે ? એટલું જ નહિ પણ દેવોમાં શ્રેષ્ઠ દેવ નારાયણ હરિનેા જે દ્રેષ કરે છે, તેના પિતૃઓ અનંતકાળ પર્યંત નરકમાં સળગ્યા કરે છે. હે પુરુષો-માં વ્યાઘ્ર સમાન રાજા ! જગતનેા કોઈ પણ મનુષ્ય પોતાના આત્માનેા દ્રેષ કેમ કરે ? અને ખરું જોતાં વિષ્ણુ એ જ સર્વના આત્મા છે, આવો શાસ્ત્રસિદ્ધાંત છે. હે તાત ! ગંધવતીના પુત્ર વ્યાસઋષિ જે અમારા શુરુ છે, તેમણે કહેલું આ ઉત્તમ માહાત્મ્ય તેમની પાસેથી જ મેં સાંભળ્યું છે અને હે નિર્દોષ રાજા ! તે જ આખ્યાન મેં તને કહ્યું છે;^{૨-૯} પણ હે રાજા ! નારદઋષિએ તો જગતના નાથ સાક્ષાત્ નારાયણ પાસેથી રહસ્ય અને સંશ્રદ્ધ સહિત આ ધર્મ સંપાદન કર્યો હતો.^{૧૦} અને હે મહારાજા ! તે જ મહાન ધર્મ પૂર્વે હરિગીતામાં મેં તને સંક્ષેપ માં વિધિપૂર્વક કહ્યો છે.^{૧૧} હે પુરુષવ્યાઘ્ર ! તારે એમ જ સમજવું કે, કૃષ્ણદ્વૈપાયન વ્યાસઋષિ પૃથ્વી પર સાક્ષાત્ નારાયણરૂપ જ છે; કેમ કે તે પ્રભુ વિના

ખીજે કયો પુરુષ મહાભારત જેવો ગ્રંથ રચી શકે અને જુદા જુદા ધર્મોનું પ્રવચન કરી શકે ? હવે તેં ધર્મનું ચથાર્થ તત્ત્વ સાંભળ્યું છે. વળી અશ્વમેધ યજ્ઞ કરવાનો તેં સંકલ્પ પણ કર્યો છે. (માટે તે મહાયજ્ઞનો તું આરંભ કર.)^{૧૨-૧૪}

સૂતપુરાણીએ કહ્યું : હે શૌનક ! તે પછી મહારાજા જનમેજયે આ મહાન આખ્યાનનું શ્રવણ કરીને યજ્ઞની સમાપ્તિ કરવા માટે સર્વ સામગ્રીઓ તૈયાર કરવા માંડી.^{૧૫} હે શૌનક ! તમે મને પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, માટે આ નારાયણનું આખ્યાન નૈમિષારણ્યમાં નિવાસ કરનારા સર્વ ઋષિઓ વચ્ચે મેં તમને કહી સંભળાવ્યું છે;^{૧૬} પૂર્વે સર્વ ઋષિઓ, પાંડવો, શ્રીકૃષ્ણ અને ભીષ્મ એ સર્વના સાંભળતાં નારદે જૃહસ્પતિને આ આખ્યાન કહી સંભળાવ્યું હતું.^{૧૭} એ નારાયણ મોટા એક ઋષિ છે, મનુષ્યો અને જગતના પતિ છે, વિશાળ પૃથ્વીને ધારણ કરનારા છે, વેદ અને વિનયના ભંડાર છે, શમ તથા નિયમના નિધિ છે, યમ તથા નિયમમાં પરચણ રહેનારા છે અને દેવતાઓનું હિત કરનારા છે. તે શ્રીહરિ, હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ! તમારું હિત કરનાર થાઓ અને તમારી ગતિરૂપ થાઓ.^{૧૮} વળી જે ભગવાન અસુરોનેા નાશકર્તા છે, તપના નિધિરૂપ છે, અતિ મહાન યજ્ઞના પાત્રરૂપ છે, મધુકૈટભનેા વધ કરનાર છે, સત્યયુગના ધર્મવેત્તાઓને ગતિ આપનાર છે, પ્રાણીમાત્રને અલય આપનાર છે અને યજ્ઞના ભાગને શ્રદ્ધ કરનાર છે, તે શ્રીપરમાત્મા તમારા શરણરૂપ થાઓ;^{૧૯} તેમ જ જે નારાયણ ત્રણ ગુણોથી યુક્ત છે, ગુણોથી રહિત છે, (વાસુદેવ, સંકર્ષણ, પ્રદાન અને અનિરુદ્ધરૂપ) ચાર મૂર્તિઓને ધારણ કરે છે, પૂર્ત (વાવ આદિ) અને ઇષ્ટ (અમિહોત્રાદિ) ના રૂપભાગને શ્રદ્ધ કરે છે, નિત્ય અગ્નિત છે અને અત્યંત ચપળ છે, તે ભગવાન પુણ્યશાળી ઋષિઓને આત્મગતિ અર્પણ કરો.^{૨૦} હે ઋષિઓ ! લોકના સાક્ષીરૂપ, અજન્મા, પુરાણપુરુષ, સૂર્ય સમાન તેજસ્વી, સર્વના ઈશ્વર અને અનેકની ગતિરૂપ તે પરમાત્માને તમે એકાગ્રચિત્થી પ્રણામ કરો; કેમ કે શેષશાયી નારાયણ ભગવાન પણ તે વાસુદેવને પ્રણામ કરે છે.^{૨૧} હે ઉદાર બુદ્ધિવાળા શૌનક ! લોકના ઉત્પત્તિરચાનરૂપ તે વાસુદેવ ભગવાન સર્વથી

પર રહેલા અને સૂક્ષ્મ એવા મોક્ષતા પરમ પદરૂપ છે-મોક્ષતું પરમ સ્થાન છે; માટે જ બુદ્ધિ દ્વારા મનનો સંયમ કરનારા સાંખ્યવેત્તા યોગી પુરુષો એ સનાતન પદનો સ્વીકાર કરે છે.^{૨૨}

હતિ શ્રીમદ્ભારતમાં શાંતિપર્વત્તરત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'વાસુદેવની પ્રશંસા' નામનો અધ્યાય ૩૪૧ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૪૭ મો

હયગ્રીવઅવતાર અથવા મધુકૈટભવધ

॥ ધૌનક ડગવ ॥

શુભં ભગવતસ્તસ્ય માહાત્મ્યં પરમાત્મનઃ ।

જન્મ ધર્મગૃહે ચૈવ નરનારાયણાત્મકમ્ ॥ ૧ ॥

શૌનકે પૃષ્ઠયુઃ : હે સૂતપુરાણી ! સર્વના પર-માત્મા ભગવાન નારાયણતું માહાત્મ્ય અમે સાંભળ્યું; તેમ જ ધર્મને ઘેર નરનારાયણસ્વરૂપ થયેલા તેમનો જન્મ પ્રભુ અમે સાંભળ્યો.^૧ વગી ભગવાન મહા-વશાહે ઉત્પન્ન કરેલી પુરાતની પિંડોત્પત્તિ અને પ્રવૃત્તિ તથા નિવૃત્તિના વિષયમાં જેનો જેવો અધિ-કાર હોય તે પ્રમાણે તેણે વર્તેલું, એ વિષે પણ સાંભળ્યું;^૨ પણ હે નિરોપ શ્રદ્ધાન ! તમે પ્રથમ કહી ગયા છો કે, સ્વ્યકવ્યનું પ્રાશન કરનારા ભગવાન વિષ્ણુએ ઈશાનકોણમાં આવેલા મહાસમુદ્રની પાસે મોટું હયગ્રીવતું સ્વરૂપ પ્રકટ કર્યું હતું અને તે સ્વરૂપના પરમેષ્ઠી ભગવાન બ્રહ્માદેવે હર્ષન કર્યો હતો;^૩ તો હે બુદ્ધિમાનોમાં ઐષ સૂતપુત્ર ! હોકાને ધારણ કરનારા ભગવાન હરિએ મહાન પુરુષોએ

હું તમને કહું છું. દેવ હરિએ હયગ્રીવતું સ્વરૂપ ધારણ કર્યું હતું, એ સાંભળતાં જ રાજ જનમેજય-ને પણ સંશય થયો હતો, તેથી તેણે આ પ્રમાણે પૃષ્ઠયુઃ હતું.

જનમેજયે પૃષ્ઠયુઃ : હે મહર્ષિ ! આપે કહ્યું કે, પરમાત્માને ભગવાન બ્રહ્માએ હયગ્રીવસ્વરૂપમાં જોયા હતા, પરંતુ હું આપને પૃષ્ઠયુઃ કે, ભગવાને હયગ્રીવતું સ્વરૂપ શા માટે ધારણ કર્યું હતું, તે મને કહો.

વૈશંપાયને કહ્યું : હે રાજા ! આ જગતમાં જે કોઈ દેહધારી પ્રાણી છે, તે સર્વ ઈશ્વરના સંકર-પ-થી ઉત્પન્ન થયેલાં પાંચ મહાભૂતોથી વ્યાપ્ત છે અને તે ઈશ્વર વિરાટસ્વરૂપને ધારણ કરનારા જગત-ના સદા પ્રભુ નારાયણ જ છે.^{૭-૧૨} આ નારાયણ પ્રાણીમાત્રના અંતરાત્મા છે, વરને આપનારા છે, સગુણ છે અને નિર્ગુણ પણ છે. હવે હે મહારાજા ! સર્વ ભૂતોનો અત્યંત પ્રલય દેવી રીને થાય છે, તે હું તને કહું છું, સાંભળ, પૂર્વે પ્રત્યક્ષાળ ન્યારે ઉપસ્થિત થયો હતો, ત્યારે સર્વે સમુદ્રરૂપ થયેલા જળમાં પૃથ્વીનો લય થઈ ગયો હતો, જળનો તેજમાં લય થઈ ગયો હતો, તેજનો વાયુમાં લય થઈ ગયો હતો, વાયુનો આકાશમાં લય થઈ ગયો હતો, આકાશનો મનમાં લય થઈ ગયો હતો, મનનો મહ-ત્તરમાં લય થઈ ગયો હતો, મહત્તરનો પ્રકૃતિમાં લય થઈ ગયો હતો, પ્રકૃતિનો પુરુષમાં લય થઈ ગયો હતો અને પુરુષનો સર્વવ્યાપક પરમાત્મામાં

ગયો હતો; ત્યારે સર્વ અંધકારરૂપ જ થઈ

પછી વિદ્યાની સહાયતાવાળા દેવ વિષ્ણુસેન કે જેમને પ્રભુ હરિ કહેવામાં આવે છે તેમણે યોગ-નિદ્રાનો આશ્રય કરી જળમાં શયન કર્યું.^{૧૯} અને બહુ ગુણોવાળી વિચિત્ર સદ્વિત્ત્વ કરવાનો વિચાર કરવા માંડ્યો.* એટલે તુરત જ આત્માના ગુણોને ધારણ કરનારે મહાત્ત્વ ઉત્પન્ન થયું.^{૨૦} એ મહા-ત્ત્વથી અહંકાર ઉત્પન્ન થયો કે, જેને અતુર્ભુષણ બ્રહ્મા અથવા સર્વ લોકોના પિતામહ ભગવાન ‘હિર-ણ્યગર્ભ’ કહેવામાં આવે છે.^{૨૧} એ રીતે બ્રહ્માંદરૂપ કમળમાં ભગવાન અનિરુદ્ધથી ઉત્પન્ન થયેલા કમળ સમાન નેત્રવાળા અને મહાતેજસ્વી સનાતન બ્રહ્મા હજાર પાંખડીઓવાળા એક કમળમાં તે સમયે બેઠા હતા.^{૨૨} પછી અંહલુત કાંતિવાળા તે બ્રહ્માએ જોત રહ્યો તે જોયું તો કેવળ જળમય થયેલા લોકો તેમના જોવામાં આવ્યા. પછી સત્ત્વગુણમાં સ્થિતિ કરનારા મહાસમય તે પરમેષ્ઠીએ વિવિધ પ્રકારના ભૂત ગણો ઉત્પન્ન કર્યા;^{૨૩} પરંતુ બ્રહ્મદેવે લોકોને ઉત્પન્ન કર્યાં તે પહેલાં જ કમળ ઉપર તે બેઠા હતા તેની એક પાંખડી ઉપર સૂર્ય સમાન તેજસ્વી બે જળ-ખિંદુઓ નારાયણે મૂકી રાખ્યાં હતાં. એમાંથી એક ખિંદુ તમોશુભથી પૂર્ણ હતું અને બીજું ખિંદુ રજોશુભથી ભરપૂર હતું.^{૨૪} આદિઅંતરહિત ભગ-વાન નારાયણે તે ખિંદુઓમાંથી મધ સમાન કાંતિ-વાળું અને સુંદર પ્રભાવવાળું જે એક ખિંદુ હતું તે સામે દંષ્ટિ કરી કે તુરંત જ તેમની આજ્ઞાનુસાર તમોશુભને ધારણ કરનારો મધુ નામનો દૈત્ય તેમાંથી ઉત્પન્ન થયો અને તે જ પ્રમાણે બીજું ખિંદુ જે કઠિન હતું, તેમાંથી રજોશુભને ધારણ કરનારો દૈટલ નામનો દૈત્ય ઉત્પન્ન થયો.^{૨૫} પછી રજોશુભ અને તમોશુભથી યુક્ત તે બન્ને દૈત્યો કે જેઓ મહા-બળવાન હતા, તેઓ બ્રહ્મદેવના કમળનો હાંડલો ચક્રીને ઓખાળી દોડાદોડ કરવા લાગ્યા.^{૨૬}

રહ્યા હતા.^{૨૭} મહાસુર મધુ અને કૈટભે બ્રહ્માની સમીપ રહેલા મૂર્તિમાન વેદોને બેઠેને તરત જ બ્રહ્મદેવના દેખતાં વેદોને ઉઠાવી લીધા અને પછી તે બન્ને મોટા જ્ઞાનવો સનાતન વેદોને લઈને જળથી ભરેલા મહાસાગરમાં થઈને સત્ત્વર રક્ષાતળ-માં પેસી ગયા.^{૨૮} એ રીતે વેદોનું હરણ થયું, તેથી વેદરહિત થઈ પડેલા બ્રહ્મા શોકાતુર થઈ ગયા. તેમણે સર્વનિયંતા પરમાત્માને આ પ્રમાણે કહેવા માંડ્યું.^{૨૯}

બ્રહ્મા બોલ્યા : અરેરે! વેદો મારાં ઉત્તમ નેત્ર હતાં, વેદો મારું શ્રેષ્ઠ બળ હતું, વેદો મારું પરમ તેજ હતું અને વેદો મારું સર્વોત્કૃષ્ટ બ્રહ્મ હતું.^{૩૦} હાય! તે બન્ને જ્ઞાનવો મારી પાસેથી આદ્ય વેદોનું બળાત્કારે હરણ કરી ગયા છે, જેથી વેદરહિત થઈ પડેલા મારા સર્વ લોક અધકારમય થઈ ગયા છે.^{૩૧} વેદો વિના લોકોની ઉત્તમ સૃષ્ટિ હું કેવી રીતે રચી શકીશ? અહો! વેદના નાશથી મારા પર મહાન દુઃખ આવી પડ્યું છે.^{૩૨} મારું હૃદય તીવ્ર શોકથી વ્યાપ્ત થઈને અત્યંત ગભરાય છે, હું શોકસાગરમાં ડૂબી રહ્યો છું. અરેરે! આ દુઃખસમુદ્રમાંથી હવે મારો કોણ ઉદ્ધાર કરશે? મારા નાશ પામેલા વેદોને કોણ લાવી આપશે અને એવો હું કોને પ્રિય હોઈશ?

હે મહાબુદ્ધિમાન મહારાજ! બ્રહ્મદેવ એ પ્રમાણે વિલાપ કરી રહ્યા હતા, તેવામાં તેમને એક બુદ્ધ સૂર્યો આવી કે, ‘પરમાત્મા હરિની હું સ્તુતિ કરું.’ પછી બ્રહ્મા બે હાથ જોડીને આ પ્રમાણે સ્તુતિ કરવા લાગ્યા.^{૩૫-૩૬}

બ્રહ્મા બોલ્યા : હે બ્રહ્મહૃદય! હું તમને નમસ્કાર કરું છું. હે મારા પૂર્વજ! હું તમને પ્રણામ કરું છું. હે પ્રભો! તમે લોકોના આદ્ય છો, બુવનમાં શ્રેષ્ઠ છો અને સાખ્ય તથા યોગના નિધિ

પર રહેલા અને સક્ષમ એવા મોક્ષના પરમ પદરૂપ છે-મોક્ષનું પરમ સ્થાન છે; માટે જ બુદ્ધિ દ્વારા મનનો સંયમ કરનારા સાંખ્યવેત્તા યોગી પુરુષો એ સનાતન પદનો સ્વીકાર કરે છે. ૨૨

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વત્તર્વત મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'વાસુદેવની પ્રશંસા' નામનો અધ્યાય
૩૪૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૪૭ મો

હયગ્રીવઅવતાર અથવા મધુકૈટભવધ

॥ શૌનક ઉવાચ ॥

શ્રુતં ભગવતસ્તસ્ય માહાત્મ્યં પરમાત્મનઃ ।

જન્મ ધર્મગૃહે ચૈવ નરનારાયણાત્મકમ્ ॥ ૧ ॥

શૌનકે પૂછ્યું : હે સૂતપુરાણી ! સર્વના પર-
માત્મા ભગવાન નારાયણનું માહાત્મ્ય અમે સાંભળ્યું;
તેમ જ ધર્મને ઘેર નરનારાયણસ્વરૂપ થયેલા તેમનો
જન્મ પણ અમે સાંભળ્યો.^૧ વળી ભગવાન મહા-
વરાહે ઉત્પન્ન કરેલી પુરાતની પિંડોત્પત્તિ અને
પ્રવૃત્તિ તથા નિવૃત્તિના વિષયમાં જેનો જેવો અધિ-
કાર હોય તે પ્રમાણે તેણે વર્તવું, એ વિષે પણ
સાંભળ્યું;^૨ પણ હે નિદોષ પ્રજ્ઞાન ! તમે પ્રથમ કહી
ગયા છો કે, હવ્યકલ્પનું પ્રાશન કરનારા ભગવાન
વિષ્ણુએ ઇશાનકોણમાં આવેલા મહાસુન્દ્રની પાસે
મોહું હયગ્રીવનું સ્વરૂપ પ્રકટ કર્યું હતું અને તે
સ્વરૂપના પરમેષ્ઠી ભગવાન બ્રહ્મદેવે દર્શન કર્યો
હતાં;^૩ તો હે બુદ્ધિમાનોમાં શ્રેષ્ઠ સૂતપુત્ર ! લોકોને
ધારણ કરનારા ભગવાન હરિએ મહાન પુરુષોએ
પણ નહિ જોયેલું તેવું અલ્પજ્ઞ સ્વરૂપ શા માટે પ્રકટ
કર્યું હતું ? તે સ્વરૂપનો પ્રભાવ શો હતો અને
હે મુનિ ! દેવતાઓમાં શ્રેષ્ઠ, મહાતેજસ્વી અને પવિત્ર
તે અપૂર્વ હયગ્રીવનું સ્વરૂપ જોઈને બ્રહ્માએ શું કર્યું
હતું ?^૪ હે પ્રજ્ઞાન ! જ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થયેલા આ
અમારો પુરાણો સંશય છે; માટે હે મહાબુદ્ધિમાન
સૂત ! મહાપુરુષને તે અવતાર કહીને અમારા સંશય-
ને તમે દૂર કરો. ખરેખર, હે પ્રજ્ઞાન ! મહાપવિત્ર
કથાઓ કહીને તમે અમને પવિત્ર કર્યો છે.

સૂતપુરાણીએ કહ્યું : હે શૌનક ! ભગવાન વ્યાસે
પરીક્ષિતના પુત્ર જનમેજયને જે કથા કહી સંભા-
ળાવી હતી, તે જ વેદ તુલ્ય પુરાણકથા સંપૂર્ણ રીતે

હું તમને કહું છું. દેવ હરિએ હયગ્રીવનું સ્વરૂપ
ધારણ કર્યું હતું, એ સાંભળતાં જ રાજ જનમેજય-
ને પણ સંશય થયો હતો, તેથી તેણે આ પ્રમાણે
પૂછ્યું હતું.

જનમેજયે પૂછ્યું : હે મહર્ષિ ! આજે કહ્યું
કે, પરમાત્માને ભગવાન બ્રહ્માએ હયગ્રીવસ્વરૂપમાં
જોયા હતા, પરંતુ હું આપને પૂછું છું કે, ભગવાને
હયગ્રીવનું સ્વરૂપ શા માટે ધારણ કર્યું હતું, તે
મને કહો.

વૈશંપાયને કહ્યું : હે રાજા ! આ જગતમાં
જે કોઈ દેહધારી પ્રાણી છે, તે સર્વ ઈશ્વરના સંકલ્પ-
થી ઉત્પન્ન થયેલાં પાંચ મહાભૂતોથી વ્યાપ્ત છે
અને તે ઈશ્વર વિરાટસ્વરૂપને ધારણ કરનારા જગત-
ના સ્રષ્ટા પ્રભુ નારાયણ જ છે.^{૭-૧૨} આ નારાયણ
પ્રાણીમાત્રના અંતરાત્મા છે, વરને આપનારા છે,
સર્ગુષ્ણ છે અને નિર્ગુણ પણ છે. હવે હે મહારાજા !
સર્વ ભૂતોનો અત્યંત પ્રલય કેવી રીતે થાય છે, તે
હું તને કહું છું, સાંભળ, પૂર્વે પ્રલયકાળ જ્યારે
ઉપસ્થિત થયો હતો, ત્યારે સર્વત્ર સમુદ્રરૂપ થયેલા
જળમાં પૃથ્વીનો લય થઈ ગયો હતો, જળનો તેજમાં
લય થઈ ગયો હતો, તેજનો વાયુમાં લય થઈ ગયો
હતો, વાયુનો આકાશમાં લય થઈ ગયો હતો,
આકાશનો મનમાં લય થઈ ગયો હતો, મનનો મહ-
ત્ત્વમાં લય થઈ ગયો હતો, મહત્ત્વનો પ્રકૃતિમાં
લય થઈ ગયો હતો, પ્રકૃતિનો પુરુષમાં લય થઈ
ગયો હતો અને પુરુષનો સર્વવ્યાપક પરમાત્મામાં
લય થઈ ગયો હતો; ત્યારે સર્વ અંધકારરૂપ જ થઈ
રહ્યું હતું. (સર્વ વિશેષવિજ્ઞાનનો લોપ જ થઈ ગયો
હતો) અને કંઈ પણ જણાતું ન હતું. (અર્થાત્
કોઈ પ્રકારનું વિશેષ વિજ્ઞાન ઉપસંધ જ થતું ન
હતું).^{૧૩-૧૬} ખરી તો અંધકાર જે સર્વતા મૂળ
કારણરૂપ પરમાત્મામાં (દોરીમાં દેખાતા સર્પની
પેઠે) મિથ્યા દેખાતો હતો (પણ સત્ય ન હતો)
તેથી (જગતના કારણરૂપ પરમગ્યોમ નામના)
બ્રહ્મ ઉત્પન્ન થયા અને તેમણે પુરુષ-શરીરનો
આશ્રય કરીને સર્વ પદાર્થોનાં નામરૂપ ધારણ કર્યો.^{૧૭}
હે મહારાજા ! એ આદિ પુરુષને જ અનિરુદ્ધ
કહેવામાં આવે છે, એને જ પ્રધાન કહે છે અને
એને જ ત્રિગુણાત્મા અવ્યક્ત કહે છે, એમ સમજવું.

પછી વિદ્યાની સહાયતાવાળા દેવ વિષ્ણુકૃષ્ણ કે જેમને પ્રભુ હરિ કહેવામાં આવે છે તેમણે યોગ-નિદ્રાનો આશ્રય કરી જળમાં શયન કર્યું.^{૧૮} અને બહુ ગુણોવાળી વિચિત્ર સૃષ્ટિઉત્પન્ન કરવાનો વિચાર કરવા માંડ્યો.* એટલે તુરત જ આત્માના ગુણોને ધારણ કરનારું મહાત્તર ઉત્પન્ન થયું.^{૨૦} એ મહાત્તરવથી અહંકાર ઉત્પન્ન થયો કે, જેને ચતુર્મુખ પ્રજ્ઞા અથવા સર્વ લોકના પિતામહ ભગવાન ‘હિરણ્યગર્ભ’ કહેવામાં આવે છે.^{૨૧} એ રીતે પ્રજ્ઞાંડરૂપ કમળમાં ભગવાન અનિરુદ્ધથી ઉત્પન્ન થયેલા કમળ સમાન નેત્રવાળા અને મહાતેજસ્વી સનાતન પ્રજ્ઞા હંબર પાંખડીઓવાળા એક કમળમાં તે સમયે બેઠા હતા.^{૨૨} પછી અંદ્રલુત કાંતિવાળા તે પ્રજ્ઞાએ ચીત રક્તોત્તેજ તો કેવળ જળમય થયેલા લોકો તેમના જોવામાં આવ્યા. પછી સત્ત્વશુભમાં સ્થિતિ કરનારા મહાસમર્થ તે પરમેષ્ઠીએ વિવિધ પ્રકારના બૂન ગણેા ઉત્પન્ન કર્યા;^{૨૩} પરંતુ પ્રજ્ઞદેવે લોકોને ઉત્પન્ન કર્યા તે પહેલાં જે કમળ ઉપર તે બેઠા હતા તેની એક પાંખડી ઉપર સૂર્ય સમાન તેજસ્વી બે જળ-ખિંદુઓ નારાયણે મૂકી સાચ્યાં હતાં. એમાંનું એક ખિંદુ તમોગુણથી પૂર્ણ હતું અને બીજું ખિંદુ રજોગુણથી ભરપૂર હતું.^{૨૪} આદિઅંતરહિત ભગવાન નારાયણે તે ખિંદુઓમાંથી મધ સમાન કાંતિવાળું અને સુંદર પ્રભાવવાળું જે એક ખિંદુ હતું તે સામે દંષ્ટિ કરી કે તુરત જ તેમની આંત્રાનુચાર તમોગુણને ધારણ કરનારો મધુ નામનો દૈત્ય તેમાંથી ઉત્પન્ન થયો. અને તે જ પ્રમાણે બીજું ખિંદુ જે કઠિન હતું, તેમાંથી રજોગુણને ધારણ કરનારો કેટલો નામનો દૈત્ય ઉત્પન્ન થયો.^{૨૫} પછી રજોગુણ અને તમોગુણથી યુક્ત તે બન્ને દૈત્યો કે જેઓ મહા-બળવાન હતા, તેઓ પ્રજ્ઞદેવના કમળનેા દાંડલો પકડીને ચોખ્ખાણુ દોડાદોડ કરવા લાગ્યા.^{૨૭} તેવામાં કમળ ઉપર બેઠેલા મહાતેજસ્વી પ્રજ્ઞદેવ તેઓના જોવામાં આવ્યા. તે સમયે પ્રજ્ઞદેવ સુંદર શરીરવાળા ચારે વેદોનું પ્રથમ જ આવર્તન કરી

રહ્યા હતા.^{૨૮} મહાસુર મધુ અને કેટલે પ્રજ્ઞાની સમીપ રહેલા મૂર્તિમાન વેદોને જોઈને તરત જ પ્રજ્ઞદેવના દેખતાં વેદોને ઉડાવી લીધા અને પછી તે બન્ને મોટા દાનવો સનાતન વેદોને લઈને જળથી ભરેલા મહાસાગરમાં થઈને સત્તર રસાતળ-માં પેસી ગયા.^{૨૯} એ રીતે વેદોનું હરણ થયું, તેથી વેદરહિત થઈ પડેલા પ્રજ્ઞા શોકાતુર થઈ ગયા. તેમણે સર્વનિયંતા પરમાત્માને આ પ્રમાણે કહેવા માંડ્યું.^{૩૧}

પ્રજ્ઞા બોલ્યા : અરેરે! વેદો મારાં ઉત્તમ નેત્ર હતાં, વેદો મારું શ્રેષ્ઠ બળ હતું, વેદો મારું પરમ તેજ હતું અને વેદો મારું સર્વોત્કૃષ્ઠ પ્રજ્ઞ હતું.^{૩૨} હાય ! તે બન્ને દાનવો મારી પાસેથી ચારેય વેદોનું બળાઠારે હરણ કરી ગયા છે, જેથી વેદરહિત થઈ પડેલા મારા સર્વ લોક અધકારમય થઈ ગયા છે.^{૩૩} વેદો વિના લોકોની ઉત્તમ સૃષ્ટિ હું કેવી રીતે રચી શકીશ ? અહો ! વેદના નાશથી મારા પર મહાન દુઃખ આવી પડ્યું છે.^{૩૪} મારું હૃદય તીવ્ર શોકથી વ્યાપ્ત થઈને અત્યંત ગભરાય છે, હું શોકસાગરમાં ડૂબી રહ્યો છું. અરેરે ! આ દુઃખસમુદ્રમાંથી હવે મારો કોણ ઉદ્ધાર કરશે ? મારા નાશ પામેલા વેદોને કોણ લાવી આપશે અને એવો હું કેને પ્રિય હોઈશ ?

હે મહાબુદ્ધિમાન મહારાજ ! પ્રજ્ઞદેવ એ પ્રમાણે વિલાપ કરી રહ્યા હતા, તેવામાં તેમને એક બુદ્ધ સૂત્રો આવી કે, ‘પરમાત્મા હરિની હું સ્તુતિ કરું.’ પછી પ્રજ્ઞા બે હાથ જોડીને આ પ્રમાણે સ્તુતિ કરવા લાગ્યા.^{૩૫-૩૭}

પ્રજ્ઞા બોલ્યા : હે પ્રજ્ઞાંદ્રિય ! હું તમને નમસ્કાર કરું છું. હે મારા પૂર્વજ ! હું તમને પ્રણામ કરું છું. હે પ્રજ્ઞો ! તમે લોકના આચ છે, બ્રુવનમાં શ્રેષ્ઠ છો અને સાચ્ય તથા યોગના નિધિ છો. હે પ્રાણીમાત્રના અંતરાત્મન ! તમે વ્યક્ત તથા અવ્યક્તના સદા છો, અચિંત્ય છો, કલ્યાણ-રૂપ માર્ગનો આશ્રમ કરનારા છો અને વિશ્વના લોકતા છો. હે અયોનિજ ! લોકોના ધામરૂપ હું તમારા પ્રસાદથી ઉત્પન્ન થયો છું અને સ્વયંભૂ એવા તમારાથી જ મારો પ્રથમ માનસજન્મ થયો છે, જેને પ્રાણેષો પૂજ્ય ગણે છે. તે પછી પુરાતની

* વેદિક ક્ષાત્રિયા પણ કહ્યું છે કે,

‘સ દેક્ષત વદુ સ્યાં પ્રજા. પ્રજાયેય.’

‘પરમાત્માએ વિચાર કર્યો કે, હું અનેકરૂપે થાઉં અને પ્રજાઓ ઉત્પન્ન કરું.’

એવો બીજો મારો આલુપજન્મ પણ તમારાથી જ થયો છે વળી હે વ્યાપકદેવ! ત્રીજો મારો વાચિક જન્મ જે મહાન ગણાય છે, તે પણ તમારી કૃપાથી જ થયો છે અને એથી મારો શ્રવણજન્મ પણ તમારાથી જ થયો છે, ૪૮-૪૯ તેમ જ પાંચમો મારો નાસિકાજન્મ જે અત્યંત શ્રેષ્ઠ કહેવાય છે તે પણ તમારાથી જ થયો છે અને છઠ્ઠો અડગજન્મ પણ તમે જ નિર્માણ કરેલો છે ૪૨ હે પ્રભો! આ મારો પદ્મજન્મ (કમળમા ઉત્પન્ન થયેલો જન્મ) તે સાતમો જન્મ છે અને તે પણ તમારાથી જ થયેલો છે. આ રીતે હે ત્રિગુણાતીત! પ્રત્યેક સર્ગમાં હું તમારો જ પુત્ર છું. ૪૩ હે પુરંદરીકાક્ષ! તમે સૌના આધે હોઈને શુદ્ધ સત્ત્વગુણમય છો, સર્વના ઈશ્વર છો, સ્વભાવરૂપ છો અને સ્વયંબૂ એવા તમને જગત તુ ઈશ્વરત્વ જે પ્રાપ્ત થયું છે, તે જ કર્મબંધનરૂપ છે ૪૪ વેદરૂપી દદિવાળો અને કાળને બંધુનારો હું તમારાથી ઉત્પન્ન થયો છું, પરંતુ મારી વેદરૂપી દદિને નાશ થઈ ગયો છે, જેથી હું આધળો થઈ ગયો છું, માટે તમે જાત્રત થાઓ ૪૫ હું તમને પ્રિય છું અને તમે મને પ્રિય છો, માટે મારા અશ્વ મને આપી શકો.

પ્રજ્ઞાએ એ પ્રકારે સ્તુતિ કરી એટલે સર્વ વ્યાપક ભગવાન આદિપુરુષે યોગનિદ્રાને ત્યાગ કર્યો અને વેદો પાછા લાવવા માટે તૈયારી કરી પછી વેદોના નિવાસસ્થાનરૂપ તે પ્રભુએ પોતાના ઐશ્વર્યના પ્રભાવથી બીજી ઉન્નતવળ શરીર ધારણ કર્યું. એ શરીર સુદર નાસિકાવાળું હતું, ચંદ્ર સમાન તેજસ્વી હતું, ઘોડાના જેવા મુખવાળું હતું, તેના મસ્તકને સ્થાને નક્ષત્રો અને તારાઓ સહિત આકાશ જણાતું હતું, તેના કેશ સૂર્યના કિરણ સમાન કાતિવાળા હોઈને ઘણા જ લાંબા હતા, તેના બે કાનને સ્થાને આકાશ તથા પાતાળ જણાતા હતા, લલાટને સ્થાને પૃથ્વી હતી, કેડના પાછળના ભાગને ઠેકાણે ગંગા તથા સરસ્વતી હતી, બે બ્રમરને ઠેકાણે મોટા બે સમુદ્રો હતા, બે નેત્રને ઠેકાણે ચંદ્ર તથા સૂર્ય હતા, નાસિકાને ઠેકાણે સંધ્યા હતી, ઝંકાર તેના સસ્કારસ્થાને હતા, વીજળી તેની જિહ્વા તરીકે હતી, સોમપા આદિ પિતૃઓ તેના દાતન ઠેકાણે હતા, ગોલોક અને બ્રહ્મલોક તે મહા

ત્માના બે હોઠને ઠેકાણે હતા અને હે રાજા! શુભોથી શ્રેષ્ઠ આ કાલરાત્રિ તેની ઠોકને સ્થાને હતી. આતુ અનેક મૂર્તિઓથી વ્યાપ્ત હૃયઃશ્રીવસ્વરૂપ ધારણ કરીને જગતના નિયંતા તે પ્રભુ ત્યાંથી અત ધોન થઈ ગયા અને રસાતલમા દાખલ થયા ત્યાં જઈને યોગબળનો આશ્રય કરી શિક્ષાચુક્ત સ્વર વડે સામગાનનો તેમણે આરભ કર્યો એટલે પ્રાણી માત્રને શુભરૂપ અને હિતકારક ભગવાનનો તે સ્તિગ્ધ સ્વર રસાતલના સર્વ પ્રદેશને ગળાવી મૂકવા લાગ્યો. તે સાંભળીને તે બંને અસુરો અમુક સમય પર્થ ત વેદોને ત્યાં બાધી મૂકીને ઉતાવળા ઉતાવળા તે શબ્દ તરફ દોડ્યા, એટલે તે જ અરસામા દેવ હૃયઃશ્રીવે રસાતલમા રહેલા આર્ય વેદોને લઈ લીધા અને બ્રહ્મદેવને અર્પણ કરી પુન પોતાની મૂળ સ્થિતિને (યોગનિદ્રાને) સ્વીકાર કર્યો. ૪૬-૫૮ પછી મહાસાગર ઉપર ઈશાનઠોણમા ઘોડાના મસ્તકનું સ્થાપન કરવામા આવ્યું અને તે દિવસથી આરભી ભગવાન હૃયઃશ્રીવ વેદોના સ્થાન તરીકે પ્રસિદ્ધ થયા. ૫૯ હવે પેલી તરફ દાનવ મધુ અને કૈટભ જે સ્થળે સામગાનનો શબ્દ સંભળાતો હતો ત્યાં આવ્યા પણ તેઓએ કોઈને બેયુ નહિ, તેથી પુન વેગથી પોતાના નિવાસસ્થાન તરફ પાછા ફર્યા અને ત્યાં જઈને તેઓએ બેયુ તો બધા વેદોને મૂક્યા હતા, તે સ્થાન શૂન્ય જ હતું, તુરંત જ મહાબળવાન તે બંને અસુરો અત્યંત વેગથી રસાતલના ઉપરના ભાગમા જઈ પહોંચ્યા ત્યાં જઈને તેઓએ બેયુ તો તે જ આદિકર્તા મહાસમર્થ પુરુષ જવાળાઓની પક્ષિથી વીટાયલી અને જળના ઉપરના ભાગમા પોતાના પ્રમાણ પ્રમાણે રચાયલી શેષનાગરૂપી શંખામા યોગનિદ્રા ધારણ કરીને શયન કરી રહ્યા હતા તે સમયે તેમની કાતિ નિર્મળ ચંદ્ર સમાન ચેત દેખાતી હતી, અનિરુદ્ધના શરીરમા તે રહેલા હતા અને અતિ અતુલ પરાક્રમી જણાતા હતા. ૬૦-૬૪ એ પ્રમાણે નિર્દોષ, સત્ત્વસ પદ્મ અને સુદર પ્રસાશાળી તે મહાપુરુષને બોધે તે બંને દાનવરાજાઓ ખડ ખડાટ હસી પડ્યા અને રજોશુભ્ર તથા તમોશુભ્રથી ઘેરાયલા તેઓ બંને જણા અન્ધ-અન્ધને કહેવા લાગ્યા કે, ‘ચેતવણું આ તે જ પુરુષ છે કે જેણે રસાતલમાથી વેદોનું હરણ કરીને અહીં નિરાતે

નિદ્રા લેવા માંડી છે; પણ આ કેનો પુત્ર હશે ? કોણ હશે અને અહીં સર્પના શરીર ઉપર શા માટે સૂઈ રહ્યો હશે ?

એ પ્રમાણે કહીને તેઓએ મોટા મોટા શબ્દો કરીને હરિને જાગ્રત કર્યો. પુરુષોત્તમ ભગવાન પણ તેઓને યુદ્ધની ઇચ્છાવાળા બાણીને એકદમ બગી ઊઠ્યા. ૧૫-૧૮ અને તે બન્ને મહાસુરો સામે દંષ્ટિ કરીને યુદ્ધ કરવાનો મનમાં વિચાર કર્યો. પછી તે બન્ને અસુરોનું તથા નારાયણનું યુદ્ધ થયું. તેમાં ભગવાન મધુસૂદને રત્નોશુભ્ર તથા તમોશુભ્રથી ઘેરાયેલા મધુનો તથા કેટલોનો બન્નેનો બ્રહ્મદેવનું માન બળવવા માટે વધ કર્યો. ૧૯-૭૦ આ રીતે તેઓ બન્નેનો વધ કરીને તથા વેદોને પાછા લાવી આપીને ભગવાન પુરુષોત્તમે બ્રહ્માનો શોક દૂર કર્યો હતો. ૭૧ પછી બ્રહ્મદેવે પણ હરિ ભગવાનની પ્રેરણાથી અને વેદોના સત્કારથી સ્થાવરજંગમ સર્વ લોકની રચના કરી. ૭૨ અને હરિ ભગવાન પણ લોકોને ઉત્પન્ન કરવાની ઉત્તમ બુદ્ધિ બ્રહ્મદેવને અર્પણ કરીને જે સ્થળેથી પોતે આવ્યા હતા તે જ સ્થળે પુનઃ અંતર્ધાન થઈ ગયા. ૭૩

એ પ્રમાણે મધુકેટલ દેવનો વધ કરીને શ્રી-હરિએ પ્રવૃત્તિધર્મનું સ્થાપન કરવા માટે કરી પણ તેણે હયગ્રીવશરીર જ ધારણ કર્યું હતું. આ રીતે મહા-ભાગ હરિએ હયગ્રીવનું સ્વરૂપ ધારણ કર્યું હતું, જે ઇન્દ્રિય વરને આપનારું હોઈને ઇન્દ્રીય સ્વરૂપ તરીકે પુરાણોમાં પ્રસિદ્ધ છે. જે બ્રાહ્મણ આ હયગ્રીવચરિત્રનું નિત્ય શ્રવણ કરે છે અથવા ધારણ કરે છે, તેનું અધ્યયન કરી નાશ પામતું નથી. ૭૪-૭૬ પૂર્વે પંચાલ નામના મુનિએ ઉચ્ચ તપશ્ચર્યા કરીને દેવ હયગ્રીવનું આરાધન કર્યું હતું, જેથી શંકરે દર્શાવેલા માર્ગ પ્રમાણે વેદનું કમજોર તેને પ્રાપ્ત થયું હતું. ૭૭ હે રાજા! તે અને પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તેથી વેદ તુલ્ય અને પુરાણ આ હયગ્રીવનું આખ્યાન જે તેને કરી સંભળાવ્યું છે. ૭૮ દેવ નારાયણ જે જે કાર્ય કરવા માટે જે જે શરીર ધારણ કરવાની ઇચ્છા કરે છે, તેને તેને પોતે પોતાના સ્વરૂપમાંથી જ ધારણ કરી શકે છે. ૭૯ શ્રીમાન એ નારાયણ વેદના નિષિરૂપ છે, તપતા જાગર છે, સાંખ્ય તથા યોગરૂપ છે, પરબ્રહ્મ સ્વરૂપ છે અને તે જ વ્યાપક દેવ મુખ્ય હવિષ્મરૂપ

છે. ૮૦ વેદો દેવળ નારાયણનું જ વર્ણન કરનારા છે, સર્વ યજ્ઞો દેવળ નારાયણનિમિત્તે જ કરવામાં આવે છે, તપ કરવાનો ઉદ્દેશ નારાયણની પ્રાપ્તિરૂપ જ હોય છે અને નારાયણ જ સર્વની પરમ ગતિરૂપ છે. ૮૧ સત્ય નારાયણસ્વરૂપ જ છે, ઋત પણ નારાયણનું જ સ્વરૂપ છે અને નિવૃત્તિધર્મની પરાક્રાંતા દેવળ નારાયણ જ છે; ૮૨ તેમ જ પ્રવૃત્તિલક્ષણ ધર્મ નારાયણસ્વરૂપ જ છે, પૃથ્વીમાં રહેલો શ્રેષ્ઠ ગંધ નારાયણસ્વરૂપ છે, જળમાં રહેલો રસશુભ્ર નારાયણસ્વરૂપ છે, તેજમાં રહેલો રૂપશુભ્ર નારાયણસ્વરૂપ છે, વાયુમાં રહેલો સ્પર્શશુભ્ર નારાયણસ્વરૂપ છે, આકાશમાં રહેલો શબ્દશુભ્ર નારાયણસ્વરૂપ છે, અવ્યક્તના શુભ્ર તથા લક્ષણોવાળું મન પણ નારાયણસ્વરૂપ છે, કાળ અને નક્ષત્રગણોનું નિવાસસ્થાન પણ નારાયણસ્વરૂપ છે, કીર્તિ, શ્રી અને લક્ષ્મી દેવતા નારાયણપરાયણ જ છે અને સાંખ્ય તથા યોગશાસ્ત્ર પણ નારાયણનું જ પ્રતિપાદન કરે છે. ૮૩-૮૭ જગતના આ સર્વ પદાર્થોમાં જે કારણરૂપ ગણાય છે, તે પુરુષ, પ્રકૃતિ, સ્વભાવ, કર્મ અને દેવ એ પાંચે નારાયણસ્વરૂપ જ છે; ૮૮ તેમ જ અધિષ્ઠાન, કતો, બુદ્ધા બુદ્ધા પ્રકારનું કરણ, ભિન્નભિન્ન જોડાઓ અને પાંચયું દેવ આ પાંચે કારણોની સંખ્યામાં પણ સર્વત્ર હરિની સ્થિતિ છે જ. આ ઉપરાંત તત્ત્વને જાણનારા પુરુષોએ ચોતરફનાં કારણો તપાસીને આવો એક જ નિશ્ચય કર્યો છે કે, મહાન યોગેશ્વર હરિ અથવા પ્રભુ નારાયણ એક જ સર્વોત્તમ તત્ત્વ છે. આ શ્રીકેશવ ભગવાન બ્રહ્માદિ દેવતાઓ, સર્વ મનુષ્યો, મહાત્મા ઋષિઓ, સાંખ્ય-વેદાઓ, યોગીઓ અને આત્મજ્ઞાની યતિઓ એ સર્વના માનસિક વિચારોને જાણી શકે છે, પણ તે ભગવાનના વિચારને તેઓ જાણી શકતા નથી. જગતમાં જે કોઈ પુરુષો દેવોનું તથા પિતૃઓનું કર્મ કરે છે, દાન આપે છે અને મોટું તપ તપે છે એ સર્વના ભગવાન વિષ્ણુ જ આશ્રયરૂપ છે. આ વિષ્ણુ પોતાના ઐશ્વર્યબળનો આશ્રય કરીને પ્રાણીમાત્રમાં નિવાસ કરી રહ્યા છે, માટે 'વાસુદેવ' કહેવાય છે. ૮૯-૯૪ જેમ શ્રીમ્મ આદિ સમય, તે તે ઋતુઓ સાથે જોડાઈને વદ્રૂપ બની જાય છે, તેમ નિત્ય, પરમ, મહર્ષિ અને મહાન ઐશ્વર્યવાળા આ વિષ્ણુ ભગવાન શુભોથી રહિત છે, છતાં શુભો સાથે જોડાઈ

ને તદ્વપતાને પામે છે. ૯૫ અને તે કારણથી જ મોટા મહાત્માઓ પણ તે પરમાત્માની ગતિને કે અગતિ ને જાણી શકતા નથી, પરંતુ જે મહર્ષિઓ કેવળ જ્ઞાનમય બની જાય છે, તેઓ તો અધિક ગુણવાળા તે આદિ પુરુષોનો નિત્ય આશાત્કાર કરે છે. ૯૬

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વા તર્જીત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'હયગ્રીવચરત ૨ અથવા મહુદૈભવધ' નામનો અધ્યાય ૩૪૭મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૪૮ મો

એકાંતભાવ અથવા સાત્ત્વત્ત્વધર્મ

॥ જનમેજય ઉવાચ ॥

અહો લોકાંતિનઃ સર્વાન્ પ્રીણાતિ મગવાન્ હરિઃ ।

નિધિગયુક્તાં પૂજાં ચ મૃદ્ધાણિ મગવાન્ સ્વયમ્ ॥

જનમેજયે પૂછ્યુ • અહો ! ઘણી આશ્ચર્યની વાત છે કે, ભગવાન પોતાની *એકાંત ભક્તિ કર નારા સર્વ પુરુષોના પર પ્રસન્ન રહે છે અને તેઓએ વિધિપૂર્વક કરેલી પૂજાને ભગવાન પોતે યદ્યપ્ય કરે છે,^૧ પરંતુ જેઓએ પોતાની વાસનાઓનો નાશ કરી નાખ્યો હોય છે અને પ્રુથ્વ તથા પાપનો પરિ ત્યાગ કર્યો હોય છે, તેઓને તો તમારા કહેવા પ્રમાણે શુરપરંપરાથી જ જ્ઞાનપ્રાપ્તિ થાય છે.^૨ અને તેઓ (અનિરુદ્ધ, પ્રદ્યુમ્ન અને સંકર્ષણની અપેક્ષા એ) ચોથી ગતિરૂપ પુરુષોત્તમ વાસુદેવને પામે છે, પણ ભગવાનના એકાંતિક ભક્તો (નિષ્કામ ભક્તો) તો સીધા પરમ પદને જ પામે છે,^૩ આ ઉપરથી મને નિશ્ચય થાય છે કે, એકાંત ધર્મ જ સર્વ કરતા શ્રેષ્ઠ હોઈને ભગવાન નારાયણને પ્રિય છે, કેમ કે તેનો આશ્રય કરનારા પુરુષો ત્રણ ગતિઓનું ઉત્ત્વંધન કરીને (અનિરુદ્ધ, પ્રદ્યુમ્ન તથા સંકર્ષણનું ઉપાસન નહિ કરીને) અવિનાશી હરિને જ પ્રાપ્ત કરે છે.^૪ (હુ ધારું છું કે, ભક્તોની ગતિ બાપકોના કરતા પણ શ્રેષ્ઠ છે, કેમ કે) જે બ્રાહ્મણો ઉત્તમ વિધિ પ્રમાણે નિયમાદિનું પાલન કરીને ઉપનિષદ અહિત વેદોનું પઠનપાઠન કરે છે અને જેઓ યતિધર્મનો આશ્રય કરે છે, તેઓના કરતા પણ એકાંત ભક્તિ કરનારા પુરુષોને ઉત્તમ ગતિ પ્રાપ્ત થાય છે. આ ઉપરથી હું તમને પૂછું છું કે, આ એકાંતધર્મ

કયા દેવે અથવા ઋષિએ કહ્યો છે અને એકાંત ભક્તોનું કયું આચરણ ક્યારે ઉત્પન્ન થયું છે? આ મારા સંશયને તમે દૂર કરો; કેમ કે તે જાણવાનું મને પરમ કુતૂહલ છે. ૫-૭

વૈશંપાયને કહ્યું • મહાભારતના મુદ્ગપ્રસંગે કૌરવો અને પાંડવોના સૈન્યો યુદ્ધ કરવા માટે જ્યારે ગોઠવાઈ ગયા હતા અને બંધુઓના નાશનિમિત્તે અર્જુન જ્યારે શોકાતુર થઈ ગયો હતો ત્યારે ભગવાને પોતે શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતાનો ઉપદેશ આપી અગતિ અને ગતિના સંબંધમાં અર્જુનને સમજાવ્યું હતું અને તે સર્વ પ્રથમ મેં તને કહ્યું પણ છે. ખરેખર, આ એકાંતધર્મ મનને નહિ છતનારા પુરુષોને જાણવો કઠિન થઈ પડે છે; કેમ કે એ ધર્મ ઘણો જ ગહન છે. ૮^૧ હે રાજા! પૂર્વે આદિયુગના સમયમાં *સામવેદનું ત્વ આ ધર્મને મહાદેવે પોતે અને નારાયણે ધારણ કરી રાખ્યો હતો.^{૧૦} હે મહારાજા! આ એકાંતધર્મના સંબંધમાં જ ધર્મરાજા મુદિધિરે ઋષિઓની મધ્યમાં શ્રીકૃષ્ણ અને ભીષ્મના સાભળતા નારકને પૂછ્યું હતું;^{૧૧} તેમ જ હે ઉત્તમ રાજા! મને મારા શુરુએ પણ આ ધર્મ કહ્યો છે, પરંતુ તે સમયે નારદ ધર્મરાજાને જે પ્રમાણે આ ધર્મનો ઉપદેશ આપ્યો હતો, તે પ્રમાણે જ હું તને કહું છું; સાભળ ૧૨

હે રાજા! જ્યારે નારાયણના મુખમાંથી બ્રહ્માનો માનસિક જન્મ થયો હતો, ત્યારે નારાયણે પોતે તે જ ધર્મથી દેવકર્મ તથા પિતૃકર્મ કર્યું હતું અને પછી હે ભારત! દ્વેનપ નામના ઋષિઓએ તે ધર્મનો અંગીકાર કર્યો, દ્વેનપ પાસેથી વૈષ્ણવસાએ તે ધર્મનો સ્વીકાર કર્યો, વૈષ્ણવસા પાસેથી સોમે તે ધર્મ સંપાદન કર્યો અને પછી તે ધર્મ પુનઃ કેટલાક સમય સુધી ગુપ્ત જ રહ્યો ૧૩-૧૫

પછી હે રાજા! બ્રહ્માનો બીજો આદુપજન્મ થયો, ત્યારે બ્રહ્માએ પોતે જ નારાયણરૂપ એવા તે ધર્મનું સોમ પાસેથી શ્રવણ કર્યું અને પાછળથી રુદ્રને તે અર્પણ કર્યો, યોગમાં સ્થિતિ કરનારા રુદ્રે

* અર્થાત્ જેમ સામવેદમાં કહેયું 'તત્ત્વમસિ' એ મહાવાક્ય અધિકારી પુરુષોને તત્કાળ જ્ઞાનજનક થઈ પડે છે, તેમ વૈષ્ણવ એકાંતધર્મ પણ શમદર્શિ ગુણવાળા ભક્ત પુરુષોને તત્કાળ મોક્ષ આપનાર થઈ પડે છે.

× નિષ્કામ ભક્તિ.

પૂર્વે સત્યયુગના સમયમાં વાલ્મીકિ નામના સર્વ ઋષિઓને તે ધર્મનો ઉપદેશ આપ્યો અને પછી દેવની માયાથી અમુક કાળ પર્થ તો તે ધર્મ ગુપ્ત જ રહ્યો. ૧૬-૧૮

તે પછી બ્રહ્મદેવનો ત્રીજો વાચિકજન્મ થયો, ત્યારે પુનઃ નારાયણથી જ આ ધર્મ સ્વતઃ પ્રકટ થયો અને સુપર્ણ નામના એક ઋષિએ તપ, દમ તથા નિયમનું તીવ્ર પાલન કરીને પુરુષોત્તમ નારાયણ પાસેથી તે ધર્મ સંપાદન કર્યો. તે સમયે સુપર્ણ ઋષિએ આ ઉત્તમ ધર્મની ત્રણ પ્રદક્ષિણા કરી હતી અને તેમણે જ આ ધર્મનો જગતમાં પ્રચાર કર્યો હતો, માંટે આને ‘ત્રિસૌપર્ણ’ નામનું વ્રત કહેવામાં આવે છે કે, જે વ્રત ઋગ્વેદના પાઠમાં ભણાયત્રુ હોઈને અત્યંત કઠિન ગણાય છે. પછી તે સુપર્ણ ઋષિ પાસેથી જગતના આયુષરૂપ વાયુએ આ સનાતન ધર્મ સંપાદન કર્યો હતો અને વાયુ પાસેથી વિદ્યસંપન્ન બોજન કરનારા ઋષિઓએ આ ધર્મ પ્રાપ્ત કર્યો હતો, તેમ જ એ ઋષિઓ પામેથી સમુદ્રે આ ઉત્તમ ધર્મ ગ્રહણ કર્યો હતો. આ રીતે સમુદ્ર સુધી આવ્યા પછી તે ધર્મ વળી પાછો જગતમાંથી હ્રુપ્ત થઈને નારાયણમાં જ સ્થિતિ કરી રહ્યો હતો. ૧૯-૨૪

હે પુરુષવ્યાગ્ર! તે પછી મહાત્મા બ્રહ્માનો ચોથો શ્રવણજન્મ ન્યારે થયો હતો, ત્યારે આ ધર્મ દેવી રીતે પ્રચાર પામ્યો હતો, તે હું તને કહું છું, સાંભળ. ૨૫ જે સમયે દેવ નારાયણ હરિને જગત ઉત્પન્ન કરવાની મનમાં ઇચ્છા થઈ, તે સમયે તેમણે વિચાર કર્યો કે, ‘જગતને ઉત્પન્ન કરે તેવો સમર્થ પુરુષ કોણ છે?’ એ રીતે પોતે વિચાર કરતા હતા, તેવામાં તેમના કાનમાંથી પ્રજ્ઞાઓને ઉત્પન્ન કરી શકે તેવો સમર્થ પુરુષ નીકળી આવ્યો, જેને બ્રહ્મા કહેવામાં આવે છે. તેને જોઈ જગત્પતિ નારાયણે કહ્યું કે, ‘હે પુત્ર! મુખ, ચરણ આદિ અવયવોવાળી સર્વ પ્રજાઓને તું ઉત્પન્ન કર, હું તારું કલ્યાણ કરીશ અને હે સુવ્રત! તને બળ તથા તેજ

+ પદ્ય મદાવળ કરતા અત્યંત રહેડું જે અજ તે વિવસ અજ કહેવાય છે.

× જગતના ચોથા સર્ગસમયે નારાયણના કાનમાંથી બ્રહ્મદેવનો જન્મ થયો હતો, માટે તે જન્મ શ્રવણજન્મ કહેવાય છે.

અર્પણ કરીશ. વળી તું મારી પાસેથી આ *સાત્વત-ધર્મનો સ્વીકાર કર અને તે દ્વારા ઉત્પન્ન થયેલા સત્યયુગને વિધિપૂર્વક જગતમાં સ્થિર કર.’ તે સાંભળી બ્રહ્માએ દેવ હરિને નમસ્કાર કર્યા અને રહસ્ય તથા સંચક સહિત સાત્વતધર્મનો તેમની પાસેથી સ્વીકાર કર્યો. એ ધર્મ આરણ્યક ઉપનિષદથી યુક્ત હતો અને આશ્વાત્ શ્રીનારાયણના મુખથી પ્રકટ થયેલો હતો. ભગવાન નારાયણે મહા-તેજસ્વી બ્રહ્મદેવને તે સાત્વતધર્મનો ઉપદેશ આપી આ રીતે કહ્યું કે, ‘તું સર્વ યુગધર્મોને ઉત્પન્ન કરીશ અને નિષ્કામ કર્મરૂપ આ સાત્વતધર્મનો પણ જગતમાં પ્રચાર કરીશ.’ એ પ્રમાણે કહીને અજ્ઞાનને પેલે પાર જ્યાં અવ્યક્ત રહેલું છે તેથી પણ પર રહેલા પોતાના ધામમાં તે આવ્યા ગયા. ૨૧-૩૨

પછી વરને આપનારા અને લોકના પિતામહ દેવ બ્રહ્માએ સ્થાવરજંગમ સર્વ લોકોને ઉત્પન્ન કર્યા અને પ્રથમ જ પવિત્ર એવા સત્યયુગનું જગતમાં સ્થાપન કર્યું, જેથી પૂર્વોક્ત સાત્વતધર્મ સર્વ લોકોમાં વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો. ૩૩-૩૪ તે સમયે લોકોને ઉત્પન્ન કરનારા બ્રહ્મદેવ તે જ આધકર્મથી દેવેશ હરિ નારાયણ પ્રભુનું પૂજન કરતા હતા. ૩૫ પછી પિતામહ બ્રહ્માએ ધર્મની સ્થિરતા કરવા માટે અને લોકોનું હિત કરવા માટે સ્વારોચિષ નામના મનુને તે ધર્મનું અધ્યયન કરાવ્યું. ૩૬ પછી હે રાજા! સર્વ લોકોના પતિ મનુ સ્વારોચિષે સાવધાન થઈને પોતાના પુત્ર શંખ-પદને તે ધર્મનું જ્ઞાન કરાવ્યું અને જ પ્રપદે પણ પોતાનો ઔરસપુત્ર દિશ્પાલ કે જે સુવર્ણ સમાન તેજસ્વી હતો, તેને એ ધર્મ કદી સંભળાવ્યો. પછી ન્યારે ત્રેતાયુગનો સમય આવ્યો, ત્યારે વળી પાછો તે ધર્મ જગતમાંથી અદૃશ્ય થઈ ગયો. ૩૭-૩૮

હે મહારાજા! પછી બ્રહ્મદેવનો ન્યારે નાસત્ય (નાસિકામાંથી) જન્મ થયો, ત્યારે શ્રીહરિ-દેવ નારાયણ પ્રભુએ પડે બ્રહ્મદેવની સમક્ષ એ ધર્મ કદી સંભળાવ્યો હતો અને બ્રહ્મદેવ પાસેથી ભગવાન સનતકુમારે એ ધર્મનું અધ્યયન કર્યું હતું. ૩૯-૪૦ હે કુરુવંશમા સિદ્ધ સમાન રાજા! તે સનતકુમાર પાસેથી પણ સત્યયુગના આદિસમયમાં પ્રજાપતિ વીરણે એ ધર્મનું અધ્યયન કર્યું હતું ૪૧ અને

* નિષ્કામ કર્મનો-એકાંતધર્મનો.

વીરણુ પણુ તે ધર્મનું રહસ્ય બાણી લઈને મુનિરૈલ્યને તે અર્પણુ કર્યું હતું. રૈલ્યે ઉત્તમ વ્રતને ધારણ કરનારા પોતાના પવિત્ર પુત્ર સુવેધસને તે ધર્મ કહી સંભળાવ્યો હતો અને સુવેધસે ધર્મનિષ કુક્ષિ નામના રાજાને ‘આના વડે તું દિશાઓનું પાલન કરશે.’ એમ કહીને તે ધર્મ અર્પણ કર્યો હતો. પછી વળી પાછો નારાયણના મુખથી ઉત્પન્ન થયેલો તે ધર્મ જગતમાંથી હ્રુમ થઈ ગયો હતો. ૪૨૧૪

પરંતુ પાછળથી હરિયોનિ^x બ્રહ્માનો બ્યારે અંડજન્મ થયો, ત્યારે ફરી પણ નારાયણના મુખથી આ ધર્મ ઉત્પન્ન થયો અને હે રાજન! બ્રહ્મદેવે તેનું અધ્યયન કરીને સારી પેઠે જગતમાં પ્રચાર કર્યો. વળી તેમણે બર્હિષદ નામના મુનિઓને તે ધર્મનો ઉપદેશ આપ્યો. ૪૨૧૫ પછી બર્હિષદ મુનિઓ પાસેથી સામવેદમાં પારંગત થયેલા જ્યેષ્ઠ નામના બ્રાહ્મણે તે ધર્મ સંપાદન કર્યો કે, જે બ્રાહ્મણનું નામ ‘જ્યેષ્ઠ સામવત હરિ’ એ પ્રમાણે પ્રસિદ્ધ થયું છે. ૪૬ આ જ્યેષ્ઠ પાસેથી રાજા અવિ-કંપનને તે ધર્મ મળ્યો અને પછી ફરી પણ જગતમાંથી તે અદ્વય થયો તથા પ્રભુ હરિના સ્વરૂપમાં લીન થઈ ગયો. ૪૭

હે રાજા! તે પછી બ્રહ્માનો સાતમો આ પદ્મજન્મ થયો, ત્યારે પણ નારાયણે પોતે એ ધર્મ લોકને ધારણ કરનારા પવિત્ર પિતામહને યુગના આરંભસમયે કહી સંભળાવ્યો હતો અને પિતામહે પ્રજાપતિ દક્ષને પ્રથમ તે ધર્મ અર્પણ કર્યો. ૪૮૪૯ હે ઉત્તમ રાજા! પ્રજાપતિ દક્ષે પોતાના જ્યેષ્ઠ દૌહિત્ર સૂર્યને તે ધર્મ અર્પણ કર્યો અને સૂર્ય પાસેથી વિવસ્વાને ઋદ્ધણ કર્યો. ૫૦ પછી ત્રેતાયુગના આરંભસમયે વિવસ્વાને મનુને અર્પણ કર્યો, મનુએ લોકોના કલ્યાણ માટે પોતાના પુત્ર ઇક્ષ્વાકુને કહી સંભળાવ્યો અને ઇક્ષ્વાકુએ સર્વ પ્રજાઓ સમક્ષ તે ધર્મનું કથન કર્યું હતું, જેથી હજી સુધી પણ તે લોકોમાં વ્યાપ્ત થઈને રહ્યો છે; પરંતુ હે રાજા! પ્રલયકાળ બ્યારે ઉપસ્થિત થયો, ત્યારે પુનઃ તે નારાયણ પાસે જ ચાલ્યો જશે. ૫૧૫૨

હે મહારાજા! એ સિવાય બીજો યતિઓનો

^x હરિયોનિ એટલે પરમાત્મા જ, જેનું મૂળ ઉત્પત્તિ-કારણ છે. તે.

ધર્મ પણ છે, જે પૂર્વે હરિગીતામાં મેં તને સંક્ષેપ-થી કહ્યો છે. ૫૩ હે રાજા! એ યતિધર્મ જગતના નાથ સાક્ષાત્ નારાયણ પાસેથી રહસ્ય અને સંગ્રહ સહિત નારદે સંપાદન કર્યો હતો. ૫૪ હે રાજન! એ મહાન ધર્મ સર્વનો આદિ છે, સનાતન છે, બાણવો કઠિન છે અને દુઃખથી પાળી શકાય તેવો છે, માત્ર ભક્તપુરુષો જ તેને ધારણ કરી શકે છે. ૫૫ એ ધર્મનું સારી રીતે જ્ઞાન થવાંથી અને અહિંસા-ધર્મથી યુક્ત એવાં ઉત્તમ પ્રકારનાં કર્મો કરવાથી ઇશ્વર-હરિ પ્રસન્ન થાય છે. ૫૬ વળી એ ધર્મમાં કોઈ વેળા એકલા વાસુદેવની જ ભક્તિ કરવામાં આવે છે, કોઈ વેળા વાસુદેવ અને સંકર્ષણી ભક્તિ કરવામાં આવે છે, કોઈ સમયે વાસુદેવ, સંકર્ષણ અને પ્રદ્યુમ્ન એ ત્રણેની ભક્તિ કરવામાં આવે છે અને કોઈ વખતે વાસુદેવ, સંકર્ષણ, પ્રદ્યુમ્ન અને અનિરુદ્ધ એ ચારેની ભક્તિ કરવામાં આવે છે. ૫૭ મમતારહિત અને અવયવરહિત એવો જે આત્મા તે શ્રીહરિ પોતે જ છે અને પાંચ ભૂતોના શુદ્ધાદી રહિત તથા પ્રાણીમાત્ર વિષે રહેલો જે શુભ તે પણ શ્રીહરિ જ છે; ૫૮ એટલું જ નહિ પણ પાંચ ઇન્દ્રિયોને ગ્રેસ્થા કરનારું મન પણ (અહંકાર પણ) શ્રીહરિ-રૂપ જ છે. સારાંશ કે, એ પરમાત્મા લોકના પ્રવર્તક છે-અંતર્યામી છે, શુદ્ધિમાન છે, લોકના સદા છે, અકર્તા છે, કર્તા છે, કાર્યરૂપ છે, કારણરૂપ છે અને હે રાજા! જેમ પોતાની ઇચ્છામાં આવે તેમ તે અવિનાશી પુરુષ જગતમાં ક્રીડા કરે છે. ૫૯૧૦ હે મહારાજા! આ એકાંતધર્મ જે ઇન્દ્રિયોને નહિ જીતનારા પુરુષોને હુવિજ્ઞેય થઈ પડે છે, તે શુરુની કૃપાથી મેં તને કહ્યો છે. ૧૧ હે રાજા! આ જગતમાં એકાંતધર્મનો આશ્રય કરનારા પુરુષો ખરેખર દુર્લભ છે; કેમ કે હે કુરુનેદન! આ સર્વ જગત કેવળ એકાંતિક ભક્તોથી જ વ્યાપ્ત હોત અને પ્રાણીમાત્રનું હિત કરનારા અહિંસક આત્મવેત્તા પુરુષોથી જ ભરપૂર હોત, તે સકામ કર્મો વિનાની સત્યયુગની જ પ્રાપ્તિ થઈ હોત. ૧૨૧૩ એ પ્રમાણે હે રાજા! મારા શુરુ ભગવાન વ્યાસ કે જે ધર્મના જ્ઞાતા હોઈને બ્રાહ્મણોમાં ઉત્તમ છે, તેમણે પોતે આ સર્વ ઋષિઓની સમક્ષ શ્રીકૃષ્ણ અને ભીષ્મના સાંભળતાં ધર્મરાજાને કહ્યું હતું અને મહાતપસ્વી

નારદ ઋષિએ વ્યાસ ભગવાનને પોતાને પણ પૂર્વે તે પ્રમાણે જ કહ્યું હતું. ૧૪૭-૧૫ દેવ નારાયણ પરબ્રહ્મ સ્વરૂપ છે, ચંદ્રમા સમાન પ્રવેત કાંતિવાળા છે અને અવિનાશી છે. જેઓ એકાંતધર્મનો આશ્રય કરનારા છે અને નારાયણમાં જ પરાયણ રહેનારા છે, તેઓ એમના સ્વરૂપને પામે છે. ૧૬

જનમેજયે પૂછ્યું : એ એકાંતધર્મ ઘણા વિધિવાળો છે અને ઘણા જ્ઞાની પુરુષોએ સેવેલો છે, છતાં બ્રાહ્મણો તે ધર્મનો જ આશ્રય કેમ કરતા નથી અને જુદાં જુદાં મતો શા માટે પાળે છે ? ૧૭

વૈશંપાયને કહ્યું : હે રાજન ! પ્રત્યેક દેહના બંધારણમાં સાત્ત્વિકી; રાજસી અને તામસી એવા ત્રણ સ્વભાવો સ્થિતિ કરી રહેલા છે. તેમાં જે પુરુષ સાત્ત્વિક સ્વભાવનો હોય છે તે સર્વના કરતાં શ્રેષ્ઠ છે અને તે જ પુરુષ મોક્ષ મેળવવાના નિશ્ચય ઉપર આવે છે. ૧૮-૧૯ એમાં પણ જે પુરુષ મહાન બ્રહ્મ-વેત્તા પુરુષને જગતમાં શોધી કાઢે છે અને પોતે પણ 'કેવળ નારાયણ'નું શરણ લેવાથી મોક્ષ મળે છે, એમ જાણે છે, તે પુરુષ જ ખરે સાત્ત્વિક કહેવાય છે. ૨૦ આવો સાત્ત્વિક પુરુષ નિત્ય પુરુષોત્તમનું ચિંતન કરે છે, એકાંતભક્તિ કરવામાં સતત તત્પર રહે છે અને ભગવાન નારાયણને જ પરમ આશ્રયરૂપ માને છે; તેથી પોતાના મનમાં સ્થિત અર્થને પામી શકે છે. ૨૧ જે બુદ્ધિમાન યતિઓ મનને વશ રાખીને મોક્ષધર્મનો આશ્રય કરે છે અને સર્વ તૃષ્ણાઓનો ત્યાગ કરે છે, તેઓના યોગક્ષેમનો શ્રીહરિ પોતે જ નિર્વાહ કરે છે. ૨૨ જે પુરુષ જેવો જન્મે છે કે તુરત જ તેના પર મધુસૂદનની કૃપાદંદિ પડે છે, તે જ પુરુષ ખરે સાત્ત્વિક છે, એમ સમજવું અને તેવો સાત્ત્વિક પુરુષ જ મોક્ષ મેળવવાના નિશ્ચય ઉપર આવે છે. ૨૩ ખરેખર, આ એકાંતિક

× ગીતામાં પણ કહ્યું છે કે,

‘મનન્યાશ્રિતયંતો માં યે જનાઃ પર્ણાસતે ।
તેષાં નિત્યામિયુક્તાનાં યોગક્ષેમં વહમ્યહમ્ ॥’

જે મારા ભક્તો ખીજ કાઢતું પણ ચિંતન કંઈ વિના કેવળ મારું જ ચિંતન કરે છે અને મારી જ ઉપાસના કરે છે, તેઓ નિત્ય મારી સાથે જ સંબંધ ધરાવનારા છે અને તેથી જ તેઓના યોગક્ષેમનો હું પોતે જ નિર્વાહ કરું છું.’

ધર્મ સાંખ્ય તથા યોગની પણ તુલના કરી શકે તેવો છે; કેમ કે તે ધર્મનો આશ્રય કરનારા ભક્તો નારાયણરૂપ મોક્ષમાં જ પરમ ગતિને પામે છે; ૨૪ તો પણ હે રાજ ! એ વાત નક્કી છે કે, નારાયણની કૃપાદંદિને પાત્ર થયેલો પુરુષ જ જ્ઞાની થઈ શકે છે; એમ ને એમ પોતાની ઇચ્છાથી કોઈ પુરુષ જ્ઞાની થઈ શકતો નથી. ૨૫ હે રાજ ! રાજસી અને તામસી એવી બે મિશ્ર પ્રકૃતિઓ કહી છે, તે વડે યુક્ત થઈને અથવા તંદ્રુપ થઈને જે પુરુષ જન્મે છે, તે પુરુષ પ્રવૃત્તિનાં લક્ષણોથી યુક્ત થાય છે અને તેથી જ તેના પર શ્રીહરિ પોતાની કૃપાદંદિ કરતા નથી, પરંતુ તેવો પુરુષ જેવો જન્મે છે કે તુરત જ લોકના પિતામહ બ્રહ્મદેવ તેની કેબરેખ રાખે છે; અર્થાત્ તેના તરફ રમેશુણી અથવા તમેશુણી દેવનો જ દંદિપાત થાય છે અને તેથી તેવો પુરુષનું મન રમેશુણ તથા તમેશુણથી જ ભરપૂર રહે છે. હે મહારાજ ! દેવો અને ઋષિઓ ભેદે અત્યંત સત્ત્વશુણિક છે; તો પણ તેઓ કંઈક સૂક્ષ્મ અંશે સત્ત્વશુણથી હીન થાય છે. (અર્થાત્ સાત્ત્વિક અહંકારથી ઉત્પન્ન થયેલો દેવો અને ઋષિઓ કંઈક સૂક્ષ્માંશે પણ સત્ત્વશુણથી હીન હોય છે.) માટે તેઓ વૈકારિક કહેવાય છે.

જનમેજયે પૂછ્યું : વૈકારિક પુરુષ પુરુષોત્તમ નારાયણને કેવી રીતે પામી શકે છે, તે સર્વ તમે જે પ્રમાણે બોલ્યું હોય તે પ્રમાણે મને કહો અને પ્રવૃત્તિના વિષયમાં પણ અનુક્રમે કહી સંભળાવો.

વૈશંપાયને કહ્યું : પૃથ્વીસમો પુરુષ (જીવાત્મા) સર્વ ક્રિયાઓથી બ્યારે રહિત થાય છે અથવા સર્વ ઉપાધિનો બ્યારે ત્યાગ કરે છે, ત્યારે અતિ સૂક્ષ્મ તત્ત્વોથી યુક્ત અને અકાર, ઉકાર તથા મકાર એમ ત્રણ વર્ણોથી સંયુક્ત એવા પરમ પુરુષને પામે છે અર્થાત્ ઉપાધિથી સુક્ત થયેલો જીવ શુદ્ધ પરમાત્મા જ થઈ શકે છે; એ પ્રમાણે સાંખ્ય (આત્મા-અનાત્માનો વિવેક કરનારો શાસ્ત્ર), યોગ (ચિત્તવૃત્તિ-

* શ્રીમદ્ભાગવતમાં આવા આશયથી જ કહ્યું છે કે,

‘કૈશરાનુગ્રહાદેવ પસાદૈતવાસના ।

ઈધિરનો બ્યારે અનુગ્રહ થાય છે, ત્યારે જ પુરુષોના હૃદયમાં અદૃતવાસના અંકુરિત થાય છે; અર્થાત્ ઈધિરની કૃપા વિના મોક્ષ મેળવવાની કષ્ટતા પણ થતી નથી.’

નો નિરોધ), વેદનું આરણ્યક (જીવ તથા પ્રાણનો અલેહ જીવણનારાં 'તત્ત્વમસિ' આદિ વાક્યોથી ઉત્પન્ન થયેલું જ્ઞાન) અને પંચરાત્ર (ભક્તિમાર્ગ) એ સર્વ પરસ્પરનાં અંગરૂપ હોઈને સર્વથા એક જ કહેવાય છે. એ રીતે આ એકાંતિક પુરુષોનો ધર્મ કેવળ નારાયણપરાયણ જ છે-નારાયણ નિધ જ છે. ૭૧-૮૨

હે રાજન! સમુદ્રમાંથી જ નીકળેલા જુદા જુદા જળપ્રવાહો પાછા જેમ સમુદ્રમાં જ પ્રવેશ કરે છે, તેમ ભગવાન નારાયણમાંથી જ નીકળેલા જુદા જુદા જ્ઞાનપ્રવાહો પુનઃ તે નારાયણમાં જ પ્રવેશ કરે છે. ૮૩ હે કુરુવંદન! આ સાત્વત ધર્મ સંભળાવ્યો. જો તારામાં શક્તિ હોય તો એ ધર્મનું યથાચોગ્ય રીતે પાલન કર. ૮૪ મહાભાગ્યશાળી નારદે ગૃહસ્થો તથા યતિઓની આ અવિનાશી એકાંતગતિ મારા શુરુ વ્યાસને એ પ્રમાણે કહી હતી. ૮૫ તેમ જ વ્યાસે બુદ્ધિમાન ધર્મરાજને પ્રીતિપૂર્વક તે કહી હતી અને તે જ એકાંતધર્મ શુરુ પાસેથી સંભળીને મેં તને કહ્યો છે. ૮૬ હે શ્રેષ્ઠ રાજા! આ ધર્મનું આચરણ મહાકઠિન છે, જેથી તારી પેઠે જ બીજાઓ પણ આમાં મોહિત થયા છે. ૮૭ હે રાજા! ભગવાન કૃષ્ણ જ સર્વ લોકોનું રક્ષણ કરનારા છે, સર્વને મોહ ઉપજવનારા છે, સર્વનો સંહાર કરનારા છે અને સર્વનું ઉત્પત્તિકારણ છે. ૮૮

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વત્તમ મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'એકાંતભાવ અથવા સાત્વતધર્મ' નામનો અધ્યાય ૩૪૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૪૯ મો

વ્યાસની ઉત્પત્તિ

॥ જનમેજય उवाच ॥

सांख्यं योगः पांचात्रं वेदारण्यकमेव च ।

ज्ञानान्येतानि ब्रह्मणं लोकेषु प्रचरन्ति हि ॥ १ ॥

જનમેજયે પૂછ્યું: હે પ્રહર્ષિ! સાંખ્ય, યોગ, પાંચરાત્ર અને વેદનું આરણ્યક આ સર્વ જ્ઞાનોનો લોકોમાં પ્રચાર છે; પરંતુ હે સુનિ! તે સર્વ જ્ઞાનો એક જ નિષ્ઠાવાળાં છે કે જુદી જુદી નિષ્ઠાઓવાળાં છે, તે મને કહો. વળી હું તમને પૂછું છું કે, એ જુદાં જુદાં જ્ઞાનોની પ્રવૃત્તિ કેવી રીતે

થઈ, તે અનુક્રમે કહો. ૧

વૈશંપાયને કહ્યું: વિદ્વાન અને અતિ ઉદાર જે મહર્ષિને સત્યવતીએ પરાશર સાથે પોતાનો સબધ કરીને ક્ષીપના મધ્યપ્રદેશમાં પુત્ર તરીકે ઉત્પન્ન કર્યો છે, તે અજ્ઞાનરૂપ અધકારનો નાશ કરનારા વ્યાસ ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું. ૨ કેટલાએક વિદ્વાનો કહે છે કે, મહર્ષિ દૈવાયન પિતામહ પ્રહ્લદેવથી છઠ્ઠા પુરુષ તરીકે ઉત્પન્ન થયા છે, ઋષિઓની સર્વ વિભૂતિઓથી યુક્ત છે, નારાયણના અંશમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા હોઈને ભગવાન નારાયણના જ પુત્ર છે અને વેદોના તો મોટા ભંડારરૂપ છે. ૩ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં મહાવિભૂતિવાળા અને મહાતેજસ્વી ભગવાન નારાયણે પુરાણ મહાત્મા વ્યાસને પોતાના પુત્રરૂપે ઉત્પન્ન કર્યો છે, તોપણ તે અજ્ઞાન કહેવાય છે. ૪

જનમેજયે પૂછ્યું: હે ઉત્તમ પ્રાણજી! વ્યાસના જન્મ વિષે તમે પોતે જ પ્રથમ કહ્યું છે કે, વસિષ્ઠનો પુત્ર શક્તિ નામનો હતો, શક્તિના પુત્ર પરાશર થયા અને પરાશરના પુત્ર સુનિ કૃષ્ણ દેવાયન થયા; આમ કહેલું છતાં વળી પાછા તમે જ વ્યાસને નારાયણના પુત્ર કહો છો, તેનું કેમ? શું, હમણાં તમે કહો છો તે મહાતેજસ્વી વ્યાસનો પૂર્વજન્મ છે? હે મહાબુદ્ધિમાન વૈશંપાયન! ભગવાન વ્યાસનો નારાયણથી જે રીતે જન્મ થયો હતો, તેની કથા તમે મને કહો. ૫-૮

વૈશંપાયને કહ્યું: હે જનમેજય! ધર્મનિષ્ઠ, તપના નિધિ અને જ્ઞાનમાં જ એકનિષ્ઠા રાખનારા મારા શુરુ વ્યાસ વેદના અર્થ જાણવાની ઇચ્છાથી હિમાલયની તળેટીમાં રહેતા હતા. ૧ તે સમયે તપથી શ્રમિત થયેલા છતાં તે બુદ્ધિમાન વ્યાસે મહાભારતનું આખ્યાન રચી કાઢ્યું હતું અને તે જ અરસામાં હે રાજા! સુમંતુ, જેમિનિ, અત્યંત દૃઢ મતને ધારણ કરનારા પૈત્ર, ઐથો હું અને તેમના પુત્ર શુકદેવજી આ પાંચે શિષ્યો તેમની સેવા કરવામાં તત્પર રહેતા હતા. ૨૦-૨૨ ભગવાન વ્યાસ ઉત્તમ પાંચ શિષ્યોથી વીંટાઈને હિમાલયની તળેટીમાં જ્યારે બેસતા હતા, ત્યારે પાંચ મહા-ભૂનોથી વીંટાયેલા ભગવાન શંકરના જેવા જ શેષતા હતા. અમે પણ અંગ સહિત વેદોનું નિત્ય

આવર્તન કરનારા અને ભારતના સર્વ અર્થોત્તુ પ્રવચન કરનારા તે એકાગ્ર મનવાળા હમગુણનિષ્ઠ વ્યાસ શુરેનું નિત્ય સાવધાન રહીને ઉપાસન કરતા હતા. ૧૨૧૩ એક સમયે કોઈ એક કથાના પ્રસંગમાં અમે તે ઉત્તમ બ્રાહ્મણને વેદ તથા ભારતના અર્થ વિષે અને નારાયણથી થયેલા તેમના જન્મ વિષે પ્રશ્ન કર્યો. ૧૪ ત્યારે તે તત્ત્વજ્ઞ મહર્ષિએ પ્રથમ વેદનો તથા ભારતનો અર્થ અમને કહી સંભળાવ્યો અને પછી નારાયણથી થયેલા પોતાનો જન્મ કહેવા માંડ્યો. ૧૫

તેમણે કહ્યું કે, 'હે બ્રાહ્મણો! આદિકાળમાં ઉત્પન્ન થયેલુ આ ઉત્તમ આત્માન તપ દ્વારા મેં જાણ્યુ છે અને તે શ્રેષ્ઠ આત્માન 'આર્યેય' કહેવાય છે. તે હું તમને કહું છું, સાંભળો. ૧૬ પૂર્વે કમળ જેનું ઉત્પત્તિ કારણ હતું, તે સાતમો પ્રજા-સર્ગ જ્યારે પ્રાપ્ત થયો, ત્યારે શુભ-અશુભથી રહિત અને મહાતેજસ્વી યોગેશ્વર નારાયણે પોતાના નાભિકમળમાંથી બ્રહ્મદેવને ઉત્પન્ન કર્યો અને જેવા તે પ્રકટ થયા કે તુરતજ નારાયણે તેને આ પ્રમાણે કહ્યું: 'તું મારી નાભિમાંથી ઉત્પન્ન થયો છે અને પ્રજાઓની સૃષ્ટિ કરવામાં સમર્થ છે, માટે હે બ્રહ્મન! તું સ્થાવરજંગમ-વિવિધ પ્રકારની પ્રજાઓ ઉત્પન્ન કર. ૧૭-૧૮ નારાયણે એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે બ્રહ્મદેવનું મુખ ઊતરી ગયું અને તેનું મન ચિંતાથી વ્યાકુળ થઈ ગયું. તેણે વરને આપનારા અને સર્વના ઈશ્વર દેવ હરિને પ્રણામ કરી આ પ્રમાણે કહ્યું: 'હે દેવેશ! હું આપને નમસ્કાર કરું છું. મારામાં તેવી શી શક્તિ છે કે, જેના આધારે હું પ્રજાઓને ઉત્પન્ન કરી શકું? હું બુદ્ધિહીન છું, માટે હે દેવ! હવે પછી આપને જે કરવું હોય તે કરો.' બ્રહ્માતું એ વચન સાંભળ્યું કે તરતજ ભગવાન ત્યાંથી અંતર્હિત થઈ ગયા અને બુદ્ધિ-માનોમાં શ્રેષ્ઠ તે દેવેશ બુદ્ધિનુ ચિંતન કરવા માંડ્યું. એટલે તુરતજ સ્વરૂપને ધારણ કરનારી સાક્ષાત્ બુદ્ધિ પ્રજા હરિ પાસે હાજર થઈ. તે પછી યોગથી પરચેલા ભગવાને પોતે પોતાની યોગસત્તાદ્વારા ઐશ્વર્ય-રૂપ યોગમાં રહીને સર્વત્ર ગતિ કરનારી બુદ્ધિમાં પ્રવેશ કર્યો અને પછી તે અવિનાશી પ્રજાએ બુદ્ધિને આતું વચન કહ્યું: 'લોકોને ઉત્પન્ન કરવા

રૂપ કાર્યને સિદ્ધ કરવા માટે તું બ્રહ્માના શરીર-માં પ્રવેશ કર.' ઈશ્વરની એ આજ્ઞા થઈ એટલે તુરતજ બુદ્ધિએ બ્રહ્માના શરીરમાં પ્રવેશ કર્યો. ૨૦-૨૫ એ રીતે બ્રહ્મદેવ બુદ્ધિથી યુક્ત થયા; 'એટલે પુનઃ હરિએ તેને દર્શન આપ્યાં અને ફરી પણ કહ્યું કે, 'વિવિધ પ્રજાઓને તું ઉત્પન્ન કર. ૨૬ 'જેવી આજ્ઞા' એમ કહીને બ્રહ્મદેવે હરિની આજ્ઞાને મસ્તકે યજાવી, એટલે ભગવાન તેજ સ્થળે અંત-ર્ધાન થઈ ગયા અને એક સુહૃત જેટલા સમય-માં પોતાના દિવ્ય સ્થાનમાં જઈ પહોંચીને ત્યાં રહેલી પોતાની મૂળ પ્રકૃતિમાં એકસ્વરૂપ થઈ ગયા. ૨૭-૨૮ તે પછી એક સમયે ભગવાનને પુનઃ આવા પ્રકારની બીજી એક બુદ્ધિ સૂઝી આવી કે, 'પરમેષ્ઠી બ્રહ્માએ આ સર્વ પ્રજાઓ ઉત્પન્ન કરી છે. તેમાં દેત્યો, દાનવો, ગંધર્વો તથા રાક્ષસો પણ પુષ્કળ છે. ખરેખર, આ બિચારી પૃથ્વી તેઓના ભાર વડે દુર્બળ થઈ છે. વળી આ પૃથ્વી ઉપર અનેક દેત્યો, દાનવો તથા રાક્ષસો ઘણા બળવાન થશે; કેમ કે તેઓ જાતજાતની તપશ્ચર્યાઓ કરીને ઉત્તમ પ્રકારનાં વરદાનો પ્રાપ્ત કરશે અને તેથી તેઓ બધા ગર્વિષ્ઠ બની જઈને દેવોને, ઋષિઓને અને તપો-ધનોને અવશ્ય દુઃખ દેશે; ૨૯-૩૨ માટે અનેક પ્રકાર-નાં સ્વરૂપો ધારણ કરીને પૃથ્વી પર મારે અવતરણું અને અનુક્રમે પાપીઓને શિક્ષા કરીને તથા સત્પુરુષોનું રક્ષણ કરીને પૃથ્વીનો ભાર ઓછો કરવો, તેજ યોગ્ય છે અને એમ કરવાથીજ આ બિચારી સત્યમૂર્તિ પૃથ્વી પ્રજાઓને ધારણ કરી રાખ-શે. ૩૩-૩૪ હું પાતાલમાં રહીને શેખનાગના સ્વરૂપે પૃથ્વીને ધારણ કરી રહ્યો છું, જેથી મેં ધારણ કરેલી આ પૃથ્વી સ્થાવરજંગમ સર્વ જગતને ધારણ કરી રહી છે; ૩૫ માટે યુગે યુગે જન્મ ધારણ કરીને પૃથ્વીનું હું રક્ષણ કરીશ.' આવો મનમાં વિચાર કરીને ભગ-વાન મધુસૂદને જગતમાં પોતાનો પ્રાદુર્ભાવ કરવા માટે અનેક પ્રકારનાં સ્વરૂપો ઉત્પન્ન કર્યાં, જેમાં વરાહ, નૃસિંહ, વામન તથા મનુષ્ય એ ચાર સ્વરૂપો મુખ્ય હતાં. ૩૬-૩૭ પછી 'આ સ્વરૂપો વડે મારે ઉદ્ધત દેવશત્રુઓનો સંહાર કરવો આવો સંકલ્પ કરીને જગતસદા ભગવાને 'મોઃ' એવા શબ્દથી ગભવી મૂંઝીને સરસ્વતીનો (વાણીનો)

ઉચ્ચાર કર્યો; એટલે તુરત જ તે સરસ્વતીમાંથી ઉત્પન્ન થયેલો ‘અપાંતરતમા’ નામનો મહાસમર્થ પુત્ર ત્યાં પ્રકટ થયો.^{૩૮-૩૯} તે ભૂત, ભવિષ્ય તથા વર્તમાનનો બહુનારો હતો, સત્યવાદી હતો અને દંડતાપૂર્વક મતને ધારણ કરનારો હતો. તેણે મરતક વડે પ્રણામ કર્યો એટલે દેવોના આદિ તથા નિર્વિકાર દેવ હરિએ તેને કહ્યું કે, ‘હે બુદ્ધિમાનોમાં શ્રેષ્ઠ મુનિ! વેદોના આખ્યાનના સંબંધમાં તારે જુદી જુદી શ્રુતિઓ કરવી. હું તને આજ્ઞા આપું છું, માટે જા, મારા કહેવા પ્રમાણે તું કર.’ ભગવાને એ પ્રમાણે કહ્યા પછી સ્વાયંભુવ મનુનો કાળ જ્યારે ઉપસ્થિત થયો, ત્યારે ઋષિ અપાંતરતમાએ વેદોના જુદા જુદા વિભાગ કરી નાખ્યા, જેથી ભગવાન હરિ તેના એ કર્મથી પ્રસન્ન થયા; તેમ જ તેણે તપેલા મહાન તપથી, યમથી તથા નિયમથી તેને (પ્રત્યક્ષ દર્શન આપીને) કહ્યું કે, ‘હે પુત્ર! પ્રત્યેક મન્વંતરોમાં તું મારા પુત્રરૂપે ઉત્પન્ન થઈને આ પ્રમાણે જ વેદોનો પ્રવર્તક થઈશ અને હે બ્રહ્માનું! તું સર્વદા અચળ થઈશ; તેમ જ કોઈ પણ પ્રાણી તારી અવગણના કરી શકશે નહિ. વળી ચોથો તિબ્ય નામનો કાળ (કલિકાળ) જ્યારે ઉપસ્થિત થશે, ત્યારે ભરતકુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા કુરુવંશી રાજાઓ પૃથ્વી પર મહાત્માઓ તરીકે પ્રસિદ્ધ થશે. તેઓ પણ તારાથી ઉત્પન્ન થશે અને તેઓનાં કુળમાં માહોમાંહે જ્યારે લોક પડશે, ત્યારે માત્ર તારા વિના એકબીજાને વિનાશ કરવા માટે તેઓ તત્પર થશે. હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ! તે યુગમાં પણ તપોબળથી યુક્ત થઈને તું વેદોના અનેક વિભાગો કરીશ. પછી કૃષ્ણ (કલિ) યુગનો જ્યારે આરંભ થઈ જશે, ત્યારે તારો વર્ણ પણ કાળો થઈ જશે અને તું વિવિધ પ્રકારના ધર્મોના તથા જ્ઞાનોના ઉત્પાદક થઈશ.^{૪૦-૪૭} તું તપશ્ચર્યો કરવામાં તત્પર રહીશ, તોપણ રાગથી યુક્ત થઈશ નહિ અને તારો પુત્ર (શુકદેવ) મહેશ્વર (ચંકર)ના પ્રસાદથી રાગ-રહિત થઈને પરમાત્મારૂપ થઈ જશે. અમારું વચન મિથ્યા થશે નહિ.^{૪૮} બ્રાહ્મણો જેને પિતા-મહનો માનસપુત્ર કહે છે, જેની બુદ્ધિ ઘણી જ ઉત્તમ છે, જેની કાંતિ સૂર્ય કરતાં પણ અધિક છે અને જે તપના મુખ્ય ભંડારરૂપ છે, તે વસિષ્ઠ ઋષિના

વંશમાં મહાપ્રભાવશાળી પરાશર નામના મહર્ષિ ઉત્પન્ન થશે. એ પરાશર વેદના ભંડારરૂપ, સર્વ કરતાં શ્રેષ્ઠ મહાન તપસ્વી અને તપના નિવાસરૂપ હોઈને તારા પિતા થશે. વળી એ પરાશર ઋષિ કોઈ એક કન્યામાં ગર્ભાધાન કરશે અને તેમાંથી તું તેના પુત્ર-રૂપે ઉત્પન્ન થઈશ, તેથી તારું નામ ‘કાનીનપુત્ર’ એ પ્રમાણે પ્રસિદ્ધ થશે.^{૪૯-૫૧} તું ભૂત, ભવિષ્ય તથા વર્તમાનકાળના સર્વ સંશયોનો નાશ કરીશ અને તપોબળના પ્રભાવથી ભૂતકાળમાં બ્યતીત થયેલા હજારો યુગોને મેં બતાવેલા તું જોઈ શકીશ તેમ જ હજારો યુગોની ઊદયલપાથકને તું જાણી શકીશ.^{૫૨-૫૩} વળી હે મુનિ! આદિ તથા અંતરહિત અને લોકમાં ચક્રધારી તરીકે પ્રસિદ્ધ થયેલા મારું તું ધ્યાન કરીશ, તેથી તારું સત્ત્વ ઘણું મોટું થઈ પડશે અને તારી ખ્યાતિ અતુલ થઈ પડશે; આ મારું વચન મિથ્યા થશે નહિ. ભવિષ્યકાળમાં સૂર્યનો પુત્ર શનૈશ્વર નામનો મહાન મનુ થશે. તેના સમયમાં પણ હે વત્સ! મનુ આદિના ગણમાં પ્રથમ તું જ મારા પ્રસાદથી ઉત્પન્ન થઈશ, એમાં સંશય નથી.^{૫૪-૫૬} આ જગતમાં જે કંઈ જળાય છે, તે સર્વ મારું ચેષ્ટિત છે, તેમાં કોઈ મનુષ્ય કંઈ વિચાર કરે છે અને કોઈ મનુષ્ય કંઈ વિચાર કરે છે; પણ વસ્તુતઃ હું મારી ઈચ્છાનુસાર જ કરું છું.

સરસ્વતીના પુત્ર ઋષિ અપાંતરતમાને એ પ્રમાણે કહીને ઈશ્વર હરિએ ‘જા, હવે તું તારું કામ કર’ એમ કહીને રત્ન આપી, તે જ હું, દેવ હરિની કૃપાથી અને તેમની આજ્ઞાથી ‘અપાંતરતમા’ નામથી ઉત્પન્ન થયો હતો અને પુનઃ વસિષ્ઠના કુળમાં પણ જન્મ પામીને ‘વ્યાસ’ એવા નામથી પ્રસિદ્ધ થયો છું.^{૫૭-૫૮} એ રીતે નારાયણના પ્રસાદથી અને નારાયણના અંશથી ઉત્પન્ન થયેલો મારો પૂર્વજન્મ મેં તમને કહ્યો.^{૬૦} હે બુદ્ધિમાનોમાં શ્રેષ્ઠ શિષ્યો! પૂર્વે ચિત્તની પરમ એકાગ્રતા કરીને મેં પરમ દારુણ તપ કર્યું હતું.^{૬૧} હે પુત્રો! તમે મને પૂછ્યું હતું તેથી અને તમે મારા ભક્ત છો તેથી તમારા ઉપરના રોહને લીધે મેં મારા પૂર્વજન્મની તથા ભાવિ જન્મની સર્વ કથા તમને કહી છે.^{૬૨}

વૈશંપાયને કહ્યું: હે જનમેજય રાજા! ઉદાર મનવાળા અમારા શુરો વ્યાસ પૂર્વે કેવી રીતે ઉત્પન્ન

ચયા હતા તે વિષેની કથા તમે મને પૂછી હતી, માટે તે મેં કહી છે. હવે હે રાજર્ષિ! સાંખ્યયોગ, પાંચરાત્ર, વેદ અને પાશુપત એ સર્વ જ્ઞાનોના સંબંધમાં હું તને કહું છું, સાંભળ. તેમાં પ્રથમ તો એમ જ સમજવું કે, એ સર્વ જ્ઞાનો ભિન્ન ભિન્ન ભત ધરાવનારા છે. સાંખ્યજ્ઞાનના વક્તા મહર્ષિ કપિલ કહેવાય છે અને યોગના વેત્તા પુરાણપુરુષ હિરણ્ય-ગર્ભ જ છે, બીજો દેઈ નથી. ^{૧૧} ઋષિ સ્વપાંતરતમા વેદોના આચાર્ય કહેવાય છે અને તે જ ઋષિને કેટલાએક મનુષ્યો 'પ્રાચીનગર્ભ' એવા નામથી પણ કહે છે. ^{૧૨} ભગવાન શંકર બે ઉમાના પતિ, બૂતો ના પતિ, શ્રીકંઠ અને બ્રહ્માના પુત્ર કહેવાય છે તેમજે શાંત ચિત્તથી 'પાશુપત' નામનું જ્ઞાન કહેલું છે. ^{૧૩} અને પાંચરાત્રશાસ્ત્રને તો ભગવાન પોતે જ સંપૂર્ણ રીતે જાણે છે. વળી હે મહારાજ! આ સર્વ જ્ઞાનોમાં શાસ્ત્ર અને જ્ઞાનદષ્ટિએ જોતાં પ્રભુ નારાયણ જ પરમાર્થરૂપે વર્ણવેલા છે, પરંતુ અજ્ઞાની મનુષ્યો એ રહસ્યને સમજી શકતા નથી; ^{૧૮-૧૯} પણ શાસ્ત્રકર્તા વિદ્વાનો તો એમ જ કહે છે કે, પ્રત્યેક શાસ્ત્રમાં ઋષિ નારાયણને જ એકનિઃકારૂપ અથવા પરમ ગતિરૂપ કહેવામાં આવ્યા છે, સિવાય બીજો દેઈ પણ પરમ ગતિરૂપ છે જ નહિ અને મારું પોતાનું પણ એ જ વચન છે કે, વૈદિક અનુભવના બળથી જે પદાર્થોને નિઃસંશયપણે સિદ્ધ કરવામાં આવ્યા છે, તે સર્વમાં સદાકાળ હરિનો નિવાસ છે; પરંતુ જે પદાર્થો કુતર્કના બળથી સંશયભરેલા થઈ પડેલા છે, તેઓમાં હરિનો નિવાસ નથી. હે રાજા! પાંચરાત્રશાસ્ત્રને જાણનારાઓ પણ બે વેદોક્ત કર્મને અનુસરે છે તો જ એકાંતભાવને પ્રાપ્ત થઈને હરિમાં પ્રવેશ કરી શકે છે. ^{૭૦-૭૨} હે રાજન્! સાંખ્ય તથા યોગ એ બંને સનાતન છે, તેમ જ સર્વે વેદો પણ સનાતન છે. વળી સર્વ ઋષિઓએ એકે અવાજે પ્રતિપાદન કર્યું છે કે, આ પુરાણ વિશ્વ કેવળ નારાયણરૂપ જ છે; ^{૭૩} એટલું જ નહિ પરંતુ આ સર્વ લોકોમાં તથા સ્વર્ગ, અંતરિક્ષ, પૃથ્વી અને જળના લોકમાં જે કંઈ વેદોક્ત શુભ કર્મ અથવા વેદ વિરુદ્ધ અશુભ કર્મ થઈ રહ્યું છે, તે સર્વના પ્રવર્તક ઋષિ નારાયણ જ છે. ^{૭૪}

અધ્યાય ૩૪૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૫૦ મો બ્રહ્મા અને રુદ્રનો સંવાદ

॥ જનમેજય ઉવાચ ॥

વહવઃ પુરુષા વ્રહ્મન્તુતાહો એક એક તુ ।

કોહ્યવ પુરુષઃ શ્રેષ્ઠઃ કો વાયોનિરિહોઽવ્યતે ॥૧॥

જનમેજયે પૂછ્યું :* હે બ્રહ્મન્! પુરુષો અનેક છે કે એક જ છે? જો અનેક પુરુષો છે તો તેમાં શ્રેષ્ઠ કોણ અને સર્વતું મૂળ ઉત્પત્તિસ્થાન કોણ? ^૧

વૈશ પાંચને કહ્યું : હે કુરુકુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા રાજા! સાંખ્ય—તથા યોગશાસ્ત્રના સિદ્ધાંત પ્રમાણે જગતમાં અનેક પુરુષો છે, પરંતુ વૈદિક સિદ્ધાંતને અનુસરનારા પુરુષો એ વાતને માન્યા કરતા નથી. તેઓ તો એમ જ કહે છે કે, પુરુષ એક જ છે.^૨ જોકે ઉપાધિના ભેદથી જુદા જુદા અનેક પુરુષો જોવામાં આવે છે, તોપણ તેઓનું મૂળ સ્વરૂપ એક જ છે અને તે એક જ પુરુષ શુભેચ્છી અધિક હોઈને આખા વિશ્વરૂપ છે, એના સંબંધમાં હું તને કહું છું.^૩ આત્માનો સાક્ષાત્કાર કરનારા, તપથી યુક્ત, દમશુભને ધારણ કરનારા

* જગતમાં અનેક પુરુષો (આત્માઓ) ન હોય, તો એક પુરુષ બધાય છે ત્યારે બીજો સુક્ત ધાય છે. એ વ્યવસ્થા ઘડી શકે નહિ, છતાં ક્ષુતિમાં તો એમ જ કહ્યું છે કે, પુરુષ એક જ છે. તે ઉપરથી સંશયમાં પડીને જનમેજયે વૈશ પાંચને પૂછ્યું.

÷ કપિલમુનિનું સાંખ્ય.

× વૈશ પાંચના કહેવાનો આશય એ છે કે, ઘટાકાશ, મહાકાશ વગેરે ભિન્ન ભિન્ન દેખાતા આકાશોનું મૂળ સ્વરૂપ મહાકાશ જ છે અને તે સર્વ આકાશોનો મહાકાશમાં જ લય થઈ જાય છે, જેથી આકાશ એક જ છે. તે પ્રમાણે આપણે જુદી જુદી ઉપાધિવાળા પુરુષોનું મૂળસ્વરૂપ એક મહાપુરુષ જ છે અને આપણા સર્વોનો અંતે મહાપુરુષમાં જ લય થતો હોવાથી, આખા વિશ્વમાં પુરુષ એક જ છે અને આકાશ એક છે, છતાં જાનના હિતોક્તિ ઉપાધિના ભેદથી ઓરે દિગ્ગની ભેદકલ્પના થતી હોવાથી કેટલાએક મનુષ્યો બહેરા હોય છે; છતાં બીજા કેટલાએક મનુષ્યો સારી રીતે સાંભળી શકે છે. તે જ પ્રમાણે અંતઃકરણરૂપ ઉપાધિના ભેદથી જ જીવમેશ્વરી કલ્પના કરેલી છે અને તેને લીધે જ એક પુરુષ બધાયેલો હોય છે અને બીજો પુરુષ સુકા થઈ જાય છે, તેમ જ એક સુખી હોય છે, ત્યારે બીજો દુઃખી હોય છે.

અને જગદ્વંધ મહર્ષિ વ્યાસ શુરને નમસ્કાર કરી પુરુષની એકતા વિષે હું તને કહું છું.^૪ હે રાજા ! સર્વ વેદોમાં પુરુષની એકતા વિષે સારી રીતે વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે અને તે પ્રખ્યાત સત્યનો ઋષિઓ માં શ્રેષ્ઠ ભગવાન વ્યાસે યથાર્થ વિચાર કર્યો છે;^૫ હે ભારત ! કપિલ આદિ ઋષિઓએ સામાન્ય નિયમ તથા અપવાદ પ્રદર્શિત કરીને અધ્યાત્મનાં અનેક શાસ્ત્રો કહ્યાં છે;^૬ પરંતુ વ્યાસે સંક્ષેપમાં જ પુરુષની એકતા કહી બતાવી છે, તે જ હું તને મહાતેજસ્વી વ્યાસના પ્રસાદથી કહું છું.^૭

હે રાજા ! આ વિષયમાં બ્રહ્મા તથા રુદ્રના સંવાદરૂપ એક પ્રાચીન ઇતિહાસનું ઉદાહરણ આપવામાં આવે છે.^૮ હે રાજા ! ક્ષીરસમુદ્રના મધ્યપ્રદેશમાં સુવર્ણ સમાન કાંતિવાળો ‘વૈજયંત’ નામનો એક મહાન પર્વત પ્રસિદ્ધ છે.^૯ ત્યાં દેવ બ્રહ્મા, પોતે એકલા જ રહીને નિત્ય વૈધ્યાત્મગતિનું ચિંતન કરતા હતા અને પોતાનું વૈરાજસદન (બ્રહ્મભુવન) છોડીને તે પર્વતનું જ સેવન કરતા હતા,^{૧૦} એક સમયે બુદ્ધિમાન બ્રહ્મા તે પર્વત ઉપર બેઠા હતા, તેવામાં તેમના લલાટથી ઉત્પન્ન થયેલા તેમના પુત્ર રુદ્ર દેવેચ્છાએ ત્યાં આવી ચડ્યા.^{૧૧} મહાન યોગેશ્વર રુદ્ર આકાશમાર્ગે થઈને પ્રથમ જતા હતા, પરંતુ (બ્રહ્મદેવને ત્યાં ભેળંને) આકાશમાંથી તે પર્વતના શિખર ઉપર ઊતરી પડ્યા.^{૧૨} તેમણે બ્રહ્મ દેવની આગળ જઈને પ્રીતિપૂર્વક તેમના ચરણમાં વંદન કર્યું, એટલે બ્રહ્માએ પોતાના ચરણમાં પડેલા રુદ્રને ભેળંને જમણા હાથ વડે પકડીને ઊભા કર્યા અને પછી તે સમર્થ પ્રજાપતિએ ઘણા કાળે આવેલા પોતાના પુત્ર(રુદ્ર)ને આ પ્રમાણે કહ્યું.^{૧૩-૧૪}

પિતામહે કહ્યું : હે મહાબાહુ ! તું ભલે આવ્યો. તું મારી સગીપમાં આવ્યો છે, તે બહુ સારું થયું છે. હે પુત્ર ! તારાં સ્વાધ્યાય અને તપ નિરંતર નિર્વિઘ્ને થયા કરે છે ને ? ખરેખર, તું નિત્ય ઉચ્ચ તપશ્ચર્યા કરે છે, માટે તે સંબંધમાં હું તને પૂછું છું.^{૧૫-૧૬}

રુદ્રે કહ્યું : ‘હે ભગવન્ ! આપની કૃપાથી મારાં સ્વાધ્યાય અને તપ સદાય નિર્વિઘ્ને થયા કરે છે અને તે દ્વારા સર્વ જગતનું સતત કુશળ થયા કરે છે.^{૧૭} મેં આપ ભગવાનનાં ઘણા જ લાંબા સમય

પહેલાં વૈરાજસદનમાં દર્શન કર્યો હતો, જેથી આજે આપના ચરણથી સેવાયલા આ પર્વત ઉપર હું આવ્યો છું.’^{૧૮} હે પિતામહે ! આપ આવા એકાંત-પ્રદેશમાં ગમન કરો છો, તેમાં મને પરમ કુતુહલ થાય છે અને હું ધારું છું કે, આપના આ ચેષ્ટિત-માં કંઈ અલ્પ કારણ નહિ હોય.^{૧૯} આપનું વૈરાજસદન જે સર્વ કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, ક્ષુધા તથા તૃષાથી રહિત છે, દેવો તથા અસુરોથી વસાયલું છે, અમાપ કાંતિવાળા ઋષિઓથી સેવાયલું છે અને ગંધર્વો તથા અપ્સરાઓથી વ્યાપ્ત છે, છતાં તેનો ત્યાગ કરીને આપ એકલા અહીં શા માટે આવ્યા છો ? ૨૦-૨૨

બ્રહ્મા બોલ્યા : વૈજયંત નામના આ મહાન પર્વતનું હું નિત્ય સેવન કરું છું. (તેમાં કારણ એ છે કે,) અહીં રહેવાથી એકાગ્ર મન વડે વિરાટ પુરુષનું મારાથી ચિંતન થઈ શકે છે.^{૨૨-૨૩}

રુદ્રે પૂછ્યું : હે બ્રહ્મન્ ! આપ સ્વયંભૂએ અનેક પુરુષોને ઉત્પન્ન કર્યાં છે અને હજી પણ બીજા અનેક પુરુષોને ઉત્પન્ન કર્યા કરો છો, તેમાં એ વિરાટ પુરુષ કોણ છે કે જે એક ઉત્તમ પુરુષનું તમે પોતે પણ ચિંતન કર્યાં કરો છો ? હે બ્રહ્મન્ ! એ મારા સંશયને દૂર કરવા માટે તમે તેનું વર્ણન કરો; કેમ કે એના સંબંધમાં મને મહાન આશ્ચર્ય થાય છે.^{૨૪-૨૫}

બ્રહ્મા બોલ્યા : હે પુત્ર ! તે અનેક પુરુષોના સંબંધમાં મને જે કહ્યું, તે તો આ રીતે કેવળ વિરુદ્ધ જ છે અને પુરુષો અનેક છે, એવી દૃષ્ટિ કદી રાખવી પણ નહિ,^{૨૬} કેમ કે પુરુષ એક જ છે અને તે જ સર્વનો આધાર છે; એટલું જ નહિ પરંતુ અનેક સ્વરૂપમાં દેખાતા સર્વ પુરુષોનું તે મૂળ કહેવાય છે. આ વિષયમાં હું તને કહી બતાવું છું.^{૨૭} એ પુરુષ વિશ્વરૂપ છે, સર્વથી શ્રેષ્ઠ છે, સર્વથી મહાન છે અને નિર્શુલ્લ છે; તે સનાતનમાં અનેક સ્વરૂપમાં દેખાતા આ સર્વ પુરુષો પણ નિર્શુલ્લ થઈને પ્રવેશ કરી શકે છે.^{૨૮}

ઘટિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વ-ત્રગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં ‘બ્રહ્મા અને રુદ્રનો સંવાદ’ નામનો અધ્યાય ૩૫૦માં સમાયેલ છે.

અધ્યાય ૩૫૧ મો

બ્રહ્મા અને રુદ્રનો સંવાદ-પુરુષની
એકતાનું પ્રતિપાદન

॥ પ્રહોવાચ ॥

મૃણુ પુત્ર યથા હેપ પુરુષઃ શાશ્વતોઽવ્યયઃ ।

અક્ષયથાપ્રમેયથ સર્વગથ નિરુચ્યતે ॥ ૧ ॥

પ્રહ્માએ કહ્યું : હે પુત્ર ! એ પુરુષ જે કારણ-
થી સનાતન અવિનાશી, અક્ષય, વાણી તથા મનના
અવિધય અને સર્વંભાષક કહેવાય છે, તે હું તને
કહું છું, સાંભળ. ^૧ છે સતત ! એ પુરુષ વિદ્યાત્મા
છે અને માત્ર જ્ઞાન વડે જ દર્શન કરવા યોગ્ય છે,
તેથી બુદ્ધિ, ઇન્દ્રિય-આદિથી યુક્ત અને શમદમાદિ
શુદ્ધોદ્ધી રહિત એવા તારાથી, મારાથી કે બીજાઓ
થી ભેદ શકાય તેવો નથી. ^૨ તેને શરીર નથી છતાં
સર્વ શરીરોમાં નિવાસ કરે છે અને શરીરોમાં
વસે છે, છતાં પણ કમો વડે તે હેપાતો નથી. ^૩ તે
મારો, તારો તથા બીજાઓનો અંતરાત્મા છે અને
પ્રત્યેક દેહધારીઓનો સાક્ષીભૂત હોવા છતાં કોઈના-
થી કોઈ સ્થળે કદી બાહ્યી શકાતો નથી. આખા
જગતરૂપ મસ્તકવાળો, સમગ્ર વિશ્વનો ભોક્તા અને
જગતમાં સર્વત્ર ચરણ, નેત્ર અને નાકવાળો તે
એક જ પુરુષ સર્વ ક્ષેત્રોમાં સ્વેછાનુસાર અને સુખેથી
સંચાર કરી રહ્યો છે. ^૪ પ્રાણીઓનાં શરીર ‘ક્ષેત્ર’
કહેવાય છે અને તેઓનાં શુભ-અશુભ કર્મો ‘બીજ’
કહેવાય છે. એ સર્વને તે યોગાત્મા બાંધે છે,
માટે તેને ‘ક્ષેત્રજ્ઞ’ કહેવામાં આવે છે. ^૫ પ્રાણીઓ-
માં કોઈ પણ પ્રાણી સાંખ્યવિધિથી કે યોગવિધિ-
થી તેની ગતિને કે અગતિને બાંધી શકતો નથી. ^૬
હું પોતે પણ તેની ગતિનું ચિંતન કરું છું,
છતાં તેની ગતિને તથા અગતિને બાંધી શકતો
નથી; તોપણ મારા જ્ઞાન પ્રમાણે એ સનાતન
પુરુષનું સ્વરૂપ હું તને ‘કહું છું.’ ^૭ સનાતન એવો
તે એક જ પુરુષ ‘મહાપુરુષ’ શબ્દને ધારણ કરે
છે, તેનું જ એકત્વ તથા મહત્ત્વ છે અને તેને એકને
જ પુરુષ કહેવામાં આવે છે. ^૮ જેમ એક જ અગ્નિ
જગતમાં અનેક પ્રકારે પ્રકાશે છે, એક જ સૂર્ય
આખા બ્રહ્માંડને પ્રકાશમાન કરે છે, એક જ વાયુ
અનેક પ્રકારે વાય છે અને એક જ સમુદ્ર અનેક

જળનું ઉત્પત્તિકારણ કહેવાય છે; તેમ એક જ પુરુષ
નિર્ગુણ હોવા છતાં આખા વિશ્વરૂપે ભાસે છે અને
જગતમાં સર્વ સ્વરૂપો તે નિર્ગુણ પુરુષમાં જ પ્રવેશ
કરે છે. પણ જ્યારે શુદ્ધના વિકારભૂત એવાં શુભ-
અશુભ સર્વ કર્મોના ત્યાગ કરવામાં આવે છે, તમ
જ સત્ય તથા અસત્યનો પણ ત્યાગ કરાય છે, ત્યારે
નિર્ગુણસ્વરૂપ થઈ શકાય છે. જે પુરુષ ચિંતન
કરવાને અશક્ય તે પુરુષને બાંધીને અનિરુદ્ધ, પ્રદુષ્ટ,
સંકર્ષણ તથા વાસુદેવ એમ ચાર સ્વરૂપે રહેલા
સૂક્ષ્મભાવનું અનુક્રમે પ્રવિદ્વાપન કરીને સમાધિનું
અનુદાન કરે છે, તે પુરુષ અત્યંત શાંત થઈને
કલ્યાણ-સ્વરૂપ પરમાત્માને પામે છે. ^{૧૦-૧૨} એ
પ્રમાણે કેટલાએક યોગમાર્ગી પડિતો એ પુરુષને
પરમાત્મા કહે છે, કેટલાએક સાંખ્યશાસ્ત્રીઓ
એકાત્મા કહે છે અને બીજા કેટલાએક જ્ઞાનચિંતક
વિદ્વાનો કેવળ આત્મા જ કહે છે; પરંતુ આ સર્વનો
ભાવ સર્વથા એક જ છે. ^{૧૩} પરમાત્મા નિત્ય નિર્ગુણ
છે અને તેને જ નારાયણ અથવા સર્વના આત્મારૂપ
પુરુષ બાબવા. ^{૧૪} જેમ કમળનું પાંદડું જળથી
હેપાતું નથી, તેમ આ પરમાત્માને કર્મના ફળ સાથે
કંઈ પણ સંબંધ નથી; પરંતુ જેને કર્મના ભોક્ષ
સાથે તથા બંધન સાથે ભેડાણું પડે છે, તે કર્મોત્તમ
તો બીજો જ છે. (જેને ‘જીવ’ કહેવામાં આવે
છે.) ^{૧૫} આ કર્મોત્તમ સત્તર તરવવાળા લિંગશરીર
સાથે ભેડાય છે (અને તેને જ જુદાં જુદાં કર્મો ફળ
પ્રમાણે દેવ, મનુષ્ય, પશુપક્ષી આદિ જન્મો ધારણ
કરવા પડે છે.) આ રીતે એક જ પુરુષ અનેક
પ્રકારનો થાય છે. (અર્થાત્ પુરુષની અંદર દેખાતું
અનેકપણું કેવળ ઉપાધિને લીધે જ હોઈને તરવ-
દિષ્ટિએ પુરુષ એક જ છે.) એ વાત મેં તને
અનુક્રમે પ્રમાણે કહી. ^{૧૬} જે પરમાત્મા આ સમગ્ર
લોકોત્તરના પ્રકાશક ચિત્તચેતિરૂપ છે, તે જ
પરમ બાબવા યોગ્ય છે, તે જ બાબનાર છે, તે જ
જ્ઞાન કરવા યોગ્ય છે, તે જ માનનાર છે, તે જ
માનવા યોગ્ય છે, તે જ ભોજન કરનાર અને
ભોજ્ય વસ્તુ, સૂંઘનાર અને સૂંઘવા યોગ્ય વસ્તુ,
સ્પર્શ કરનાર અને સ્પર્શ કરવા યોગ્ય વસ્તુ, દર્શન
કરનાર અને દર્શન કરવા યોગ્ય વસ્તુ, સાંભળનાર
અને સાંભળવા યોગ્ય, જ્ઞાતા અને જ્ઞાન કરવા યોગ્ય

તથા તે જ સચ્ચુ અને નિચ્ચુ છે. પણ હે તાત ! જેને પ્રધાન કહેવામાં આવે છે, જે વિદ્યાતાની આઘ સ્પિ મહત્તત્ત્વને ઉત્પન્ન કરે છે, જેને પ્રાદ્યષ્ટો અહં-કાર કહે છે અને જે લોકમાં આશીર્વાદસ્વ ગણાતાં વૈદિક ઉત્તમ ક્રમોના કૃણાતા છે, તે સર્વ સનાતન અનાદિ અને અપરિણામી તે પરમાત્મારૂપ જ છે અને અગ્નિહોત્રાદિ સર્વ કર્મો તે વાસુદેવને માટે જ ચિંતન કરવા યોગ્ય છે. ૧૭-૧૮ સર્વ દેવતાઓ અને શાંતચિત્તવાળા મુનિઓ યજ્ઞશાળામાં ભેટીને તેને જ યજ્ઞભાગ અર્પણ કરે છે અને સર્વ પ્રભુઓનો આઘ તથા ઈશ્વર હું પ્રાદ્ય તે પરમાત્માથી જ ઉત્પન્ન થયો છું અને તું મારાથી ઉત્પન્ન થયો છે. ૨૦ હે પુત્ર ! સ્થાવરજંગમ સહિત આ સર્વ જગત અને રહસ્ય સહિત સર્વ વેદો પણ મારાથી જ ઉત્પન્ન થયા છે, ૨૧ એ રીતે પુરુષ ચાર મૂર્તિઓ (અનિરુદ્ધ, પ્રદુષ્ક, સંકર્ષણ અને વાસુદેવ એ ચાર સ્વરૂપો) ધારણ કરીને પોતાની ઇચ્છાનુસાર જગતમાં ક્રીડા કરે છે અને તે ભગવાન પોતાના જ્ઞાનથી જ જ્ઞાની હોઈને વાસુદેવરૂપ છે. ૨૨ હે પુત્ર ! તે મને જે પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તેનો મેં ચથાર્થ ઉત્તર આપ્યો છે અને સાથે સાથે સાંખ્ય-જ્ઞાનમાં તથા યોગમાં જે પ્રમાણે વર્ણન કર્યું છે તે પણ મેં તને કહી સંભળાવ્યું છે. ૨૩

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'બ્રહ્મા અને ઈંદ્રનો સંવાદ-પુરુષની એકતાવું પ્રતિપાદન' નામનો અધ્યાય ૩૫૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૫૨ મો

નારદ અને ઈંદ્રનો સંવાદ-ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કયો ?

॥ યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ॥

ધર્માઃ પિતામહેનોક્તા મોક્ષધર્માશ્રિતાઃ શ્રુમાઃ ।
ધર્મમાશ્રમિણાં શ્રેષ્ઠં વક્તુમર્હતિ મે મવાન્ ॥ ૧ ॥

યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યું : હે પિતામહ ! મોક્ષધર્મના પવિત્ર ધર્મો તમે મને કહો. હવે સર્વ આશ્રમધર્મીઓમાં કયો આશ્રમધર્મી શ્રેષ્ઠ છે, તે મને કહો. ૧

બીજો કહ્યું : હે રાજા ! સર્વ આશ્રમોમાં જે આશ્રમધર્મનું કથન કરવામાં આવ્યું છે, તે તે સ્વર્ગ તથા મોક્ષરૂપ મહાન કૃણ મેળવવામાં સાધન રૂપ છે. ધર્મ અનેક પ્રકારે થઈ શકે છે. તેની ઠોઠ

પણ ક્રિયા નિષ્ફળ થતી નથી. ૨ હે ભરતશ્રેષ્ઠ રાજા ! મનુષ્ય જે જે વિષયમાં અસુક એક નિશ્ચય કરે છે, તેને જ ઉત્તમ તરીકે માને છે, બીજાને ઉત્તમ માનતો નથી. ૩ હે પુરુષવ્યાઘ્ર ! પૂર્વે મહર્ષિ નારદે ઈંદ્રને જે કથા કહી હતી (જે તારા પ્રશ્ન સંબંધી છે), તે હું તને કહું છું, તેણું તું શ્રવણ કર. ૪ હે રાજા ! મહર્ષિ નારદ સિદ્ધસ્વરૂપ હોઈને ત્રણે લોકમાં માન્ય થયેલા છે અને વાયુની પેઠે અસ્ખલિત ગતિવાળા થઈને સર્વ લોકમાં અનુક્રમે વિચર્યો કરે છે. ૫ હે મહાધનુર્ધર રાજા ! તે નારદમુનિ એક સમયે ક્ષરતા ક્ષરતા ઈંદ્રને ઘેર જઈ ચક્રા એટલે ઈંદ્રે પણ તેમનો સત્કાર કર્યો ને તે પછી તેની સમીપ તે બેઠો. ૬ એક ક્ષણવાર સુધી વિશ્રાંતિ લઈને નારદઋષિ સ્વસ્થ-પણે બેઠો, એટલે ઈંદ્રે તેમને પ્રશ્ન પૂછ્યો કે, ' હે નિર્દોષ મહર્ષિ ! તમે કંઈ આશ્રય જોઈએ છો ? કેમ કે હે પ્રાદ્યર્ષિ ! તમે નિત્યસિદ્ધ છો, છતાં કંઈક કુતુહલવાળા હોવાથી સ્થાવરજંગમ ત્રણે લોકમાં સાક્ષીની પેઠે વિચર્યો કરો છો; ૭ નેથી હે દેવર્ષિ ! લોકમાં કંઈ પણ તમારાથી અભવ્યું નથી, માટે તમે જે કંઈ આશ્રયકારક સાંભળ્યું હોય, અનુભવ્યું હોય અથવા જોઈએ, તે મને કહો. ૮ હે રાજા ! ઈંદ્રનાં એ વાક્ય સાંભળીને વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ ઋષિ નારદે પોતાની સમીપ નમ્રતાથી બેઠેલા ઈંદ્રને એક મોટી કથા કહેવા માંડી. ૯ પ્રાદ્યષ્ઠશ્રેષ્ઠ નારદે જે વિધિ પ્રમાણે ઈંદ્રને કથા સંભળાવી હતી, તે જ વિધિ પ્રમાણે તારા પ્રશ્ન ઉપરથી તે કથા હું તને કહું છું, તેણું તું શ્રવણ કર. ૧૧

ઈતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'નારદ અને ઈંદ્રનો સંવાદ-ઉત્તમ આશ્રમ-ધર્મ કયો ?' નામનો અધ્યાય ૩૫૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૫૩ મો

ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કયો ? (ચાલુ)

॥ યીષ્ઠ ઉવાચ ॥

આસીત્ કિલ નરશ્રેષ્ઠ મહાપદે પુરોત્તમે ।

ગંગાયા દક્ષિણે તીરે કશ્ચિદ્વિપ્રઃ સમાહિતઃ ॥ ૧ ॥

બીજા બોલ્યા : હે રાજા ! ગંગાના દક્ષિણ તીર ઉપર આવેલા મહાપદ નામના ઉત્તમ નગરમાં ઠોઠ એક જિતંદ્રિય પ્રાદ્યુ રહેતો હતો. ૧

તે સ્વભાવે સૌમ્ય હતો, અત્રિગોત્રમાં જન્મેલો હતો, વેદમાં પારંગત થયો હતો, સર્વ સંશયોથી રહિત હતો, નિત્ય ધર્માચરણ કરતો હતો, કૌંઘને છતનારો હતો, નિત્ય વૃમ્મ રહેતો હતો, ઇંદ્રિયોને વશ રાખતો હતો, તપ તથા સ્વાધ્યાય કરવામાં આસક્ત હતો, સત્ય ભાષણ બોલતો હતો, સજ્જનોમાં માન્ય થયો હતો, ન્યાયપૂર્વક દ્રવ્ય મેળવીને પોતાનું શુજ્જન ચલાવતો હતો અને પોતાના સહાચાર્યધર્મનું પાલન કરતો હતો.^{૨૩} એ બ્રાહ્મણ જ્ઞાતિ તથા સંબંધીઓથી વિસ્તારવાળા સત્ત્વાદિક ગુણોના આશ્રયથી માન્ય થયેલા મહાન કુળમાં ઉત્પન્ન થયો હતો, તેથી ઉત્તમ વૃત્તિનો આશ્રય કરીને પોતાનો નિર્વાહ ચલાવતો હતો.^{૨૪} હે રાજન્! પોતાને ત્યાં ધણા પુત્રોને ઉત્પન્ન થયેલા બેઈ, તે બ્રાહ્મણ મોટે ભાગે ધર્મ કરવામાં જ સ્થિર થયો હતો અને પોતાના કુળધર્મ પ્રમાણે ધર્મક્રિયાઓ કર્યો કરતો હતો.^{૨૫} એક સમયે તે બ્રાહ્મણે વેદોક્ત, શાસ્ત્રોક્ત અને શિષ્ટાચરિત એમ ત્રણે પ્રકારના ધર્મનો મનમાં વિચાર કર્યો અને પછી તે આ પ્રમાણે બોલી બોલ્યો: ‘અરે! શું કરવાથી મારું કલ્યાણ થાય? શું કરું હોય તો શ્રેષ્ઠ થાય અને કયા ધર્મને ઉત્તમ આશ્રયરૂપ માનવો?’ એ પ્રમાણે તે નિત્ય ખેદ કર્યો કરતો હતો અને કોઈ પ્રકારના નિશ્ચય ઉપર આવી શકતો ન હતો.^{૨૬} એ રીતે કોઈ જાતનો નિશ્ચય નહિ થવાથી પોતે કંટાળ્યો હતો, છતાં પણ પોતાના ઉત્તમ ધર્મમાં તે સ્થિર હતો. તેવામાં એક સમયે કોઈ શાંત ચિત્તવાળો બ્રાહ્મણ તેને ત્યાં અતિથિ તરીકે આવી ચડ્યો.^{૨૭} એટલે તે બ્રાહ્મણે શાસ્ત્રોક્ત ક્રિયાપૂર્વક તેનો અતિથિ-સત્કાર કર્યો અને પછી ધરાબર વિશ્રાંતિ લઈને તે સ્વસ્થ થયો, એટલે તેને (અતિથિને) આવું વચન કહ્યું.^{૨૮}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમાં મોક્ષધર્મનુસાસન-પર્વમાં ‘ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કયો?’ નામનો

અધ્યાય ૩૫૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૫૪ મો

ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કયો? (ચાલુ)

॥ વ્રાહ્મણ ઉવાચ ॥

સમુત્પન્નામિવાનોઽસ્મિ વાદ્વાધુર્યેણ તેજસ્ય ।

મિત્રત્વમમિપન્નસ્ત્વં કિંચિદ્ વક્ષ્યામિ તચ્છૃણુ ॥

બ્રાહ્મણ બોલ્યો: હે નિર્દોષ અતિથિ! તમારી વાણીની મધુરતાથી ખરેખર હું બંધાઈ ગયો છું. તમને અધીન થઈ ગયો છું અને તમારો મિત્ર થયો છું; માટે હું તમને કંઈક કહું છું, તે તમે સાંભળો.^૧ હે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ! મારા-ગૃહસ્થધર્મનો ભાર હવે મારા પુત્રો ઉપર નાખીને મારે ઉત્તમ ધર્મનું આચરણ કરવું છે, પરંતુ હે દિગ્! એ ધર્મનો માર્ગ કયો છે? (તે હું બળતો નથી.)^૨ મારા આત્માનો આશ્રય લઈને કેવળ એક આત્મામાં જ સ્થિતિ કરવા ઇચ્છું છું (અર્થાત્ એકલો રહેવા માટે સંન્યાસ લેવાની ઇચ્છા કરું છું); પરંતુ સર્વસામાન્ય એવા વિષયરૂપ પાશોથી બંધાઈ જઈને વળી પાછો તે માટેની ઇચ્છા કરી શકતો નથી.^૩ મારી અવસ્થા પુનરૂપ કુળથી આશ્રિત થઈને લગભગ વીતી ગઈ છે, માટે હવે પરદેશના માર્ગમાં હિત-કારક ભાથું લઈ લેવાને હું ઇચ્છું છું.^૪ આ લોકરૂપી સમુદ્રની પેઢે પાર જવાની મને પ્રબળ ઇચ્છા થઈ છે અને તેથી જ મને આવી બુદ્ધિ સૂઝી છે, પણ તેમા મારે ધર્મરૂપ નૌકા ક્યાંથી મેળવવી?^૫ આ મનુષ્યલોકમાં અનેક સત્ત્વગુણી પ્રાણીઓ પણ કલેશો સાથે બેડાય છે અને અનેક પ્રકારની પીડાઓ ભોગવે છે. વળી પ્રભુઓ ઉપર અનેક પ્રકારના રોગોરૂપી યમસબની ધનપતાકાઓ ફરકી રહી છે, તે બેઈને મારું મન સાંસારિક ભોગોમાં આનંદ પામતું નથી; તેમ જ સંન્યાસીઓને પારકે ઘેર શિક્ષા માગતા બેઈ સંન્યાસધર્મમાં પણ મારું મન નારાજ થાય છે, માટે હે અતિથિ! તમે તમારી બુદ્ધિના બળથી (કોઈ એક ઉત્તમ ધર્મ પસંદ કરી તે) ધર્મનો મને ઉપદેશ આપો.^૬

એ પ્રમાણે ધર્મચુક્ત ભાષણ કરનાર તે બ્રાહ્મણ-

* જેમ જરાશિની મંદતાવાળો પુરુષ અનેક પ્રકારના આદારની ઇચ્છા કરે છે, પરંતુ ઉદરના દોષથી ખાવાની ઇચ્છા કરી શકતો નથી, તેવી જ મારી સ્થિતિ છે.

તુ વચન સાભળીને પેવા બુદ્ધિમાન અતિથિએ
મધુર વાણીથી આપુ કૌમળ વચન કહ્યું ૮

અતિથિએ કહ્યું હે પ્રાહ્મણ ! હું પણ આ
વિષયમા મૂઝાયા કરે છું મારો પણ એ જ મનો
સ્થ છે, પરંતુ એના સબધમા મને કોઈ પ્રકારનો
નિશ્ચય થઈ શકતો નથી, કેમ કે સ્વર્ગના દ્વાર અનેક
છે ૯ કેટલાએક વિદ્વાનો મોક્ષની પ્રશ્ન સા કરે છે,
કેટલાએક પ્રાહ્મણો યજ્ઞના કળના વખાણ કરે છે,
કેટલાએક વાનપ્રસ્થ-આશ્રમનો સ્વીકાર કરે છે,
કેટલાએક ગૃહસ્થાશ્રમનો આશ્રય ઠરે છે, કેટલા
એક રાજધર્મનો અગીકાર કરે છે, કેટલાએક
આત્મજ્ઞાનનો આશ્રય કરે છે, કેટલાએક શુરના
સેવનરૂપ ધર્મનો સ્વીકાર કરે છે, કેટલાએક વાણીનો
સયમ કરવારૂપ ધર્મ માન્ય કરે છે, કેટલાએક
માતાપિતાની સેવા કરીને સ્વર્ગમા ગયા છે, કેટલા
એક અહિં સા પાળીને સ્વર્ગમા ગયા છે, કેટલાએક
સત્ય વડે સ્વર્ગમા ગયા છે, કેટલાએક યુદ્ધમા સામે
પગલે મરણ પામીને સ્વર્ગમા ગયા છે, કેટલાએક
ઉછમતનુ પાલન કરવાથી સિદ્ધ થઈને સ્વર્ગમાર્ગ
મા ગયા છે, કેટલાએક વેદમતમા પરાયણ રહીને
કેવળ સ્વાધ્યાય દ્વારા સ્વર્ગમા ગયા છે, કેટલાએક
પવિત્ર અને બુદ્ધિમાન પુરુષો મનમા સતુષ્ટ રહી
જિતેન્દ્રિય થઈને સ્વર્ગમા ગયા છે અને બીજા
કેટલાએક પુરુષો સરળ સ્વભાવના હોઈને બીજા
કુટિલ માણસોને હાથે મરણ પામ્યા છતાં પણ
પોતાના સરળ શુભનો ત્યાગ નહિ કરવાથી શુદ્ધચિત્ત
થઈને સ્વર્ગમાર્ગે ચાલ્યા ગયા છે ૧૦-૧૫ આ રીતે
અનેક પ્રકારના લોકોએ ધર્મના અનેક દ્વાર ખુલા
કરી મૂક્યા છે, જેથી મારી બુદ્ધિ પણ વાયુએ વિખેરી
નાખેલી મેઘપક્ષિની પેઠે ઉદ્વિગ્ન થઈ ગઈ છે-
ગોટાળામા જ પડી ગઈ છે ૧૬

હતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વ તર્જન મોક્ષધર્મનુશાસન
પર્વમા 'ઉત્તમ આશ્રમધર્મ' કથો ? નામનો

અધ્યાય ૩૫૫મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૫૫મો

ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કથો ? (ચાલુ)

॥ અતિથિવ્રતા ॥

ઉપદેશં તુ તે વિપ્ર કરિષ્યેઽહં યથાક્રમમ્ ।

ગુરુણા મે યથાઽઽસ્ત્વાતમર્થતત્ત્વં તુ મે શ્રુણુ ॥૧॥

અતિથિ જોત્યો ૧ હે પ્રાહ્મણ ! મને મારા
શુરુએ જે અર્થતત્ત્વ કહ્યું છે, તેના હું તને અનુક્રમે
ઉપદેશ આપુ છું, તે તુ મારી પાસેથી સાભળ ૧
જે સ્થળે પ્રથમ આદિસર્ગમા ધર્મચક્ર ચાલી રહ્યું
હતું, તે સ્થળે ગોમતી નદીના તટ ઉપર આવેલા
નૈમિષારણ્યમા નાગ નામનું એક નગર છે ૨ હે શ્રેષ્ઠ
પ્રાહ્મણ ! તે સ્થળે સમગ્ર દેવતાઓએ પૂર્વે ૩ થયો
કર્મો હતા અને મહારાજા માધાતાએ તે સ્થાન
ઉપર જ ઇદ્રનુ અપમાન કર્યું હતું ૪ આવા મહાક્રોધ
વાળા તે સ્થાનમા એક ધર્મોત્તમા મર્થ રહે છે તેનું
નામ 'પદ્મનાભ' અથવા 'પદ્મ' એ પ્રમાણે પ્રસિદ્ધ
છે ૫ હે ઉત્તમ પ્રાહ્મણ ! કર્મ, જ્ઞાન તથા ઉપાસના
રૂપ ત્રણે ભાગમા ગ્થિતિ ઢરનારો તે નાગ મન,
વચન અને કર્મથી પ્રાણીમારને પ્રસન્ન કરે છે. ૬ જે
મનુષ્ય કોઈ પ્રકારે વિરુદ્ધ વર્તન કરે છે, તેને સામ,
દાન, દડ અને લેહ એ ચારે ઉપાયો ચોળને તે
ઠેકાણે લાવે છે અને પોતાની ચઢ્ય આદિ ઇન્દ્રિયોને
વસ્તુતત્ત્વના ધ્યાનમા લગાડી દઈને અનિદ્ર ભાગે
જતા અટકાવે છે, ૭ મારે તેની પાસે જઈને તું
તારા ઇચ્છિત પ્રશ્ન પૂછજે તે તને ઉત્તમ ધર્મ બતા
વશે, મિથ્યા ધર્મ કદી નહિ બતાવે, ૮ કેમ કે તે
નાગ સર્વનો અતિચિત્કાર કરે છે, બુદ્ધિશાસ્ત્રમા
કુશળ છે અને ઇચ્છવા ચોગ્ય સમસ્ત ઉત્તમ શુભોદી
ચુક્ત છે, ૯ એટલું જ નહિ પરંતુ તે નાગ સ્વભાવે ઘણો
જ ચાત છે, નિત્ય સ્વાધ્યાય કર્યો કરે છે, તપ તથા
દમશુભી ચુક્ત છે, ઉત્તમ સદાચારનુ પાલન કરે
છે, યજ્ઞયાગ કરે છે, મોટો દાતા છે, ક્ષમાશીલ છે,
ઉત્તમ મત પાળનારો છે, સત્યવાદી છે, અદેખાઈથી
રહિત છે, શીલસપ્ત છે, ઇન્દ્રિયોને છતનારો છે,
પચમહાયજ્ઞ કરતા બાકી રહેલા અન્નનુ ભોજન
કરે છે, અનુકૂળ વચન જોલે છે, સર્વનો હિતકર્તા
છે, સરળ સ્વભાવનો છે, ૮ ૧૦ તથા અકાર્યને ઉત્તમ
પ્રકારે બાણનારો છે, સર્વની સાથે મિત્રતા રાખનારો

છે, પ્રાણીમાત્રુ હિત કરવામાં પરાયણ રહે છે, ગંગાના ધરાના જેવો ગભીર તથા પવિત્ર છે અને કુળવાન છે. ૯-૧૧

ઘટિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન પર્વમા 'ઉત્તમ આશ્રમધર્મ' કયો ? નામને
અધ્યાય ૩૫૬મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૫૬મો

ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કયો ? (ચાહુ)

॥ શ્રાદ્ધાળ ઉવાચ ॥

અતિભારોચ્ચતસ્યૈવ મારાવતરણં મહત્ ।

પરાશ્વાસકરં વાક્યમિદં મે મવતઃ શ્રુતમ્ ॥ ૧ ॥

બ્રાહ્મણે કહ્યું : હે અતિથિ ! જેમ મસ્તક ઉપર મોટો ભાર ઉપાડી જનારા પુરુષનો ભાર ઉતારી લેવાથી તેને ધણું જ સુખ થાય છે, તેમ ખીજને શાંતિ આપનારું તમારું આ વાક્ય સાંભળીને મને ધણું જ સુખ થાય છે. ૧ જેમ યુસાદરી કરીને શ્રમિત થયેલા મનુષ્યને શય્યા હર્ષ પમાડે છે, ભિભા રહીને થાકી ગયેલા મનુષ્યને આસન જેમ આનંદ પમાડે છે, તૃપાતુર થયેલા મનુષ્યને જળપાન જેમ તૃપ્ત કરે છે, હ્રુદાતુર થયેલા મનુષ્યને લોભન જેમ આનંદ ઉપજાવે છે, યોગ્ય સમયે આવી મળેલા અન્નથી જેમ અતિથિને આનંદ થાય છે, ઘણા સમયથી ઇચ્છા રાખનારા વૃદ્ધ પુરુષને યોગ્ય સમયે પુત્રપ્રાપ્તિથી જેવો આનંદ થાય છે અને જેના વિષે મનમાં ચિંતન થયા કરતું હોય તેવા સ્નેહાળ સંબંધીતૃ દર્શન થતાં જેવો હર્ષ થાય છે, તેવો જ હર્ષ તમે કહેલું વાક્ય સાંભળીને મને થયો છે. ૨-૪ હું આકાશ સામે દંડિ કરીને (મારી નિરાધાર રિથિતિને) જોયા કરતો હતો અને મનમાં વિચાર કર્યો કરતો હતો, તેવામાં તો તમે (આવીને) ઉત્તમ જ્ઞાનવચનો કહી સંભળાવી મને ઉપદેશ આપ્યો છે. ૫ તમે મને જે પ્રમાણે કહ્યું છે, તે પ્રમાણે જ હવે હું કરીશ; પણ હે સાધુપુરુષ ! આજની રાત્રિ તમે મારી સાથે જ રહો અને સંપૂર્ણ વિશ્રાંત થઈને તથા સુખપૂર્વક રાત્રિ ગાળીને પ્રભાતમાં તમારે જવું હોય ત્યાં જાઓ; કેમ કે જુઓ, ભગવાન સૂર્ય મંદ કિરણોવાળા થઈ ગયા છે અને અસ્ત થવાની તૈયારી પર છે. ૬-૭

લીંગે કહ્યું : હે શત્રુકંઠા રાજા ! એ પ્રમાણે કહીને તે બ્રાહ્મણે તેનો યોગ્ય સત્કાર કરવા માંડ્યો, એટલે પેટો અતિથિ પણ તે દિવસની રાત્રિ તેની સાથે જ રહ્યો. પછી તેઓ બંને જણા ચોથા સંન્યાસ-ધર્મની જ વાતો કરવામાં એટલા બધા લીન થઈ ગયા, જેથી તે સમગ્ર રાત્રિ દિવસની પેઠે જ સુખમાં પસાર થઈ ગઈ. ૮-૯ પ્રાતઃકાળનો બ્યારે સમય થયો, એટલે તે બ્રાહ્મણે પોતાની શક્તિ પ્રમાણે તે અતિથિની પૂજા કરી અને પછી પોતાનું કાર્ય સાધવાની ઇચ્છા કરી. ૧૦ ધર્મનિષ્ઠ તે બ્રાહ્મણે મોક્ષ સંબંધી કર્મો કરવાનો જ તે સમયે નિશ્ચય કર્યો હતો, તેથી તેનાં સ્વજનોએ તેને અનુજ્ઞા આપી એટલે તુરત જ પુણ્ય કરવાના નિશ્ચયવાળો તે બ્રાહ્મણ પેલા અતિથિ-એ દર્શાવેલા સર્પરાજના સ્થાન તરફ ચાલ્યો. ૧૧

ઘટિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વાતર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમા 'ઉત્તમ આશ્રમધર્મ' કયો ? નામને
અધ્યાય ૩૫૬મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૫૭મો

ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કયો ? (ચાહુ)

॥ મીષ્મ ઉવાચ ॥

સ વનાનિ વિચિત્રાણિ તીર્થાણિ ચ સરાંસિ ચ ।

અભિગચ્છન્ ક્રમેણ સ્મ કંચિન્મુનિમુપસ્થિતઃ ॥ ૧ ॥

લીંગે કહ્યું : તે બ્રાહ્મણ અનેક પ્રકારનાં વનો, તીર્થો અને તળાવોનું અનુક્રમે ઉલ્લેખન કરતો માર્ગ કાપવા લાગ્યો. તેવામાં એક મુનિનો તેને સમાગમ થયો. ૧ બ્રાહ્મણે પેલા અતિથિએ બતાવેલું નાગનું સ્થાન તેને પૂછ્યું, એટલે તે મુનિ પાસેથી તે વિષે બરાબર સાંભળીને પુનઃ તેણે આગળ ચાલવા માંડ્યું. ૨ અર્થવેત્તા તે બ્રાહ્મણ યોગ્ય રીતે ચાલતાં ચાલતાં અચુક સમયે તે નાગના સ્થાન સમીપ જઈ પહોંચ્યો અને ત્યાં જઈને તેણે 'હે નાગરાજ ! હું એક બ્રાહ્મણ આપને ત્યાં આગ્યો છું.' આવું શબ્દાલકારવાળું વચન કહ્યું. ૩ બ્રાહ્મણનું તે વચન સાંભળી ધર્મ ઉપર પ્રેમ રાખનારી, પતિવ્રતા અને રૂપવતી એવી નાગપત્નીએ તેને દર્શન આપ્યો. ૪ અને ધર્મપરાયણ રહેનારી તે નાગપત્નીએ સ્વાગત-વચન કહીને વિધિથી તેની પૂજા કરી અને પછી બોલો, હું તમારું કયું કાર્ય કરું ?' એ પ્રમાણે બોલી. ૫

પ્રાદ્યલુ બોલ્યો : હે પૂજ્ય નાગપત્ની ! હું તમારી મધુરી વાણીથી સન્માન પામી પરિશ્રમથી મુક્ત થયો છું. મને નાગદેવના સર્વોત્તમ દર્શન કરવાની ઇચ્છા છે. ^૧ બસ, એ જ મારું મહાન કાર્ય છે અને એ જ મારી ઉત્કૃષ્ટ ઇચ્છા છે. હું માત્ર તે કાર્ય માટે જ આ નાગદેવના આશ્રમમાં આજે આવ્યો છું. ^૭

નાગપત્ની બોલી : હે પ્રાદ્યલુ ! મારા પતિ નાગદેવ એક મહિનાના પોતાના વારા પ્રમાણે સૂઈને રથ ખેંચવા ગયા છે. તે લગભગ સાત-આઠ દિવસમાં જ અહીં આવીને તમને અવશ્ય દર્શન આપશે. ^૮ મારા પતિને જે કારણથી પ્રવાસ કરવો પડ્યો છે, તે કારણ તમે જાણ્યું. હવે બીજું કંઈ કાર્ય છે, તે મને કહો. ^૯

પ્રાદ્યલુ બોલ્યો : હે સાધ્વી ! નાગદેવનાં દર્શન કરવાના નિશ્ચયથી જ હું અહીં આવ્યો છું, માટે હે દેવી ! તેમના આવવાની રાહ ભેટો આ વનમાં જ હું નિવાસ કરીશ. ^{૧૦} તમારા પતિ જ્યારે અહીં આવે, ત્યારે ‘હું અહીં આવ્યો છું’ એ વાત તેમને શાંતિથી જણાવવી અને મારા આવવાનું કારણ પણ તમારે તેમને કહેવું. ^{૧૧} હું પણ ગોમતીનદીના આ પવિત્ર તટ ઉપર ત્યાં સુધી નિવાસ કરીશ અને આહારનું નિયમિત સેવન કરી તમે કહેલા સમયની રાહ ભેટો કરીશ. ^{૧૨}

એ પ્રમાણે કહીને તે પ્રાદ્યલુ નાગપત્નીના મનનું વારંવાર સમાધાન કર્યું અને પછી ગોમતી નદીના તે જ તટ ઉપર તે આવ્યો ગયો. ^{૧૩}

ઈતિ શ્રીમહાભારતમા શાંતિપર્વા તર્ગત મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમા ‘ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કથો ?’ નામનો અધ્યાય ૩૫૮મે સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૫૮મો

ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કથો ? (ચાલુ)

॥ શીમ્ભ ઉવાચ ॥

અથ તેન નરથેષ્ઠ વ્રાહ્મણેન તપસ્વિના ।

નિરાહારેણ વસતા દુઃસ્થિરાસ્તે મુજંગમાઃ ॥ ૧ ॥

શીમ્ભે કહ્યું : હે રાજા ! તે તપસ્વી પ્રાદ્યલુ ત્યાં નિવાસ કરીને સર્વ આહારનો પણ ત્યાગ કરી બેઠો, જેથી ત્યાં વસનારા સર્વો ધણો જ ખેદ પામ્યા. ^૧ પછી નાગના બાંધવો, ભાઈઓ, પુત્રો અને ઝીઓ

એ સર્વ એકત્ર થઈને પેલા પ્રાદ્યલુ પાસે ગયા ^૨ અને ત્યાં જઈને તેઓએ બેસું તો નદીના તટ ઉપર એક એકાંતપ્રદેશમાં નિયમિત મત ધારણ કરનારો તે પ્રાદ્યલુ આહારનો ત્યાગ કરીને કંઈક મંત્રતપ કરતો બેઠો હતો. ^૩ પછી અતિથિસત્કાર કરવામા પ્રસિદ્ધ થયેલા નાગરાજના તે સર્વ બાંધવો પ્રાદ્યલુ ની સમીપ જઈને વારંવાર તેનું પૂજન કરવા લાગ્યા અને આવું સંદેહરહિત વાક્ય કહેવા લાગ્યા : ^૪ ‘હે ધર્મવત્સલ તપોધન ! તમે આ આશ્રમમાં આવ્યા, તેને આજે છઠ્ઠો દિવસ થઈ ગયો છે, છતાં તમે કોઈ પ્રકારના આહાર માટે કેમ કહેતા નથી ?’ ^૫ તમે અમારે ત્યાં અતિથિ તરીકે આવ્યા છો, જેથી અમે તમારો સત્કાર કરવા માટે ઉપસ્થિત થયા છીએ. વળી અતિથિનો સત્કાર કરવો એ અમારું કર્તવ્ય છે; કેમ કે અમે સર્વે કુટુંબથી મુક્ત છીએ. ^૬ હે શ્રેષ્ઠ પ્રાદ્યલુ ! કુળ, મૂળ, પાંદડાં, જળ અથવા અન્ન એમાંનું જે કાંઈ તમને રહે તેનો આહાર માટે સ્વીકાર કરી તમારે ભોજન કરવું યોગ્ય છે, ^૭ કેમ કે હે પ્રાદ્યલુ ! આહારનો ત્યાગ કરી તમે આ વનમાં નિવાસ કરો છો, તેથી ધર્મ-સંકટના દોષને લીધે બાળકથી વૃદ્ધ પર્થ ત અમારું સર્વ કુટુંબ મનમા દુઃખી થાય છે. ^૮ અમારા કુળમાં આજ્ઞાન પર્થ ત કોઈ બાળક ત્યાં કરનારો થયો નથી, સંકટસમયે પણ અસાધ્ય ભાષણ કરનારો કોઈ જ નથી નથી અને દેવતા, અતિથિઓ તથા બંધુઓને ભોજન આપ્યા પહેલાં કોઈ ભોજન કરતો નથી. ^૯

પ્રાદ્યલે કહ્યું : તમારા આ ઉપદેશથી મેં આહાર કરી જ લીધો છે, એમ તમારે માનવું. નાગદેવને અહીં આવવા માટે આઠ દિવસનો અવધિ છે, છતાં આઠ દિવસ વીટી ગયા પછી પણ નાગ દેવતા અહીં નહિ આવે તો આહારનો હું સ્વીકાર કરીશ, આવું તે નિમિત્તે મારું મત છે. તમારે મારા મંબંધમા કોઈ પ્રકારનો મંતાપ કરવો નહિ, તમે તમારે મુખેથી જ જોઈ મારું આ સર્વ મન નાગ-દેવના દર્શનનિમિત્તે જ છે, માટે તેને ખડિત કરવું તે તમને યોગ્ય નથી. ^{૧૦ ૧૧}

હે રાજા ! પ્રાદ્યલે એ પ્રમાણે આજા આપી એટલે તેઓ સર્વે નાગબાંધવો પ્રાદ્યલુને આહાર

આપવારૂપ કાર્યમાં નિષ્ફળ થઈને પોતપોતાને ઘેર ગયા. ૧૩

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વાતર્ગત શોક્ષધર્મોત્તરાશ્રમ-પર્વમાં 'ઉત્તમ આશ્રમધર્મ' કયો ?' નામનો અધ્યાય ૩૫૮ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૫૯ મો

ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કયો ? (ચાહુ)

॥ સીમ્મ ઉવાચ ॥

અથ કાલે बहुतिथे पूर्णे प्राप्नो भुजंगमः ।

दत्ताभ्यनुज्ञः स्वं वैश्व कृतकर्मा विवस्वता ॥ ૧ ॥

લીખે કહ્યું : તે પછી કેટલાએક દિવસો વીતી ગયા અને પોતાનો અવધિકાગ્ર બ્યારે પૂર્ણ થયો ત્યારે નાગદેવ પોતાનું કાર્ય સમાપ્ત કરી સૂર્યની આજ્ઞા લઈને પોતાને ઘેર આવ્યો,^૧ એટલે તુરંત જ તેની સ્ત્રી પાદશીયાદિકને માટે સર્વ સામગ્રી લઈ તેની સંસુખ આવી, ત્યારે નાગદેવે તેને આ પ્રમાણે પૂછ્યું:^૨ 'હે કલ્યાણી ! દેવતાઓ તથા અતિથિઓનું પૂજન કરવા માટે પ્રથમ મેં તને જે યુક્તિયુક્ત વિધિ કહ્યો છે, તેને અનુસરીને તું વર્તે છે ને ? સ્ત્રીયુદ્ધિને આધીન થઈને અથવા મારા વિયોગથી શિથિલ થઈને હે સુશ્રોણી ! તે' ધર્મમયો-દાને અકુતાર્થ કરી તેનો ત્યાગ તો કર્યો નથી ?'^૩

નાગપત્ની બોલી : શુરુની સેવા કરવી એ શિષ્યોનો ધર્મ છે, વેદોનું અધ્યયન કરવું એ બ્રાહ્મણોનો ધર્મ છે, સ્વામીની આજ્ઞા પાળવી એ સેવકોનો ધર્મ છે, લોકોના રક્ષણ કરવું એ રાજાનો ધર્મ છે, પ્રાણીમાત્રનું રક્ષણ કરવું એ ક્ષત્રિયોનો ધર્મ છે, અતિથિસત્કારવાળા યજ્ઞો કરવા તે વૈશ્યોનો ધર્મ છે, બ્રાહ્મણો, ક્ષત્રિયો તથા વૈશ્યોની સેવા કરવી તે શૂદ્રનું કર્મ છે અને તે જ પ્રમાણે હે નાગ-રાજા ! પ્રાણીમાત્રનું હિત ઇચ્છવું તે ગૃહસ્થોનો ધર્મ છે.^{૪-૭} વળી ઇદ્રિયોને ધર્મ સાથે વિશેષ સંબંધ રહેલો છે, માટે નિયમિત રીતે આહાર લેવો અને તત્તુ પાલન કરવું તે ઇદ્રિયોનો ખાસ ધર્મ છે.^૮ હું કોનો છું, કયાંથી આવ્યો છું અને આ જગતમાં મારું કાણુ છે, આવો બુદ્ધિપૂર્વક નિત્ય વિચાર કરવો તે સંન્યાસીઓનો ધર્મ છે.^૯ અને હે નાગેન્દ્ર ! તમારા ઉપદેશથી હું યથાર્થ રીતે બહુ

છું કે, પાતિત્રત્ય પાળવું તે સ્ત્રીઓનો પરમ ધર્મ છે.^{૧૦} આ રીતે ધર્મને હું બહુ છું અને તમે નિત્ય ધર્મનિષ્ઠ મારા પતિ છો, છતાં હું સન્માર્ગનો ત્યાગ કરીને કુમાર્ગે કેમ જઈશ ?^{૧૧} હે મહાભાગ ! દેવતાઓની ધર્મચર્યા કરવામાં મેં કદી પલ્લ ઊભુપ આપવા દીધી નથી, તેમ જ અતિથિઓનો સત્કાર કરવામાં પણ નિત્યને માટે હું તત્પર રહી છું;^{૧૨} પરંતુ આજે સાત-આઠ દિવસ થયાં એક બ્રાહ્મણ અહીં આવ્યો છે, તે પોતાનું કાર્ય મને કહેતો નથી. માત્ર તમારા દર્શન કરવાની જ આકાંક્ષા દર્શાવે છે.^{૧૩} એ બ્રાહ્મણ તમારાં દર્શન કરવાની ઉત્કંઠાથી ગોમતીના તટ ઉપર બેસી રહ્યો છે અને તીક્ષ્ણ મત ધારણ કરી વેદસ્વાધ્યાય કર્યા કરે છે.^{૧૪} હે નાગેન્દ્ર ! તે બ્રાહ્મણે મને સત્પત્ના સોગન આપીને આ પ્રમાણે કહ્યું છે કે, 'તે નાગરાજ બ્યારે આવે ત્યારે મારી પાસે તેને અવશ્ય મોકલજો.'^{૧૫} હે મહાબુદ્ધિમાન નાગદેવ ! મારાં આ વચન સાંભળીને તમારે તે બ્રાહ્મણ પાસે જવું જોઈએ અને તમારે તેને અવશ્ય દર્શન આપવાં જોઈએ.^{૧૬}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વાતર્ગત શોક્ષધર્મોત્તરાશ્રમ-પર્વમાં 'ઉત્તમ આશ્રમધર્મ' કયો ?' નામનો

અધ્યાય ૩૫૯ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૬૦ મો

ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કયો ? (ચાહુ)

॥ સીમ્મ ઉવાચ ॥

અથ ब्राह्मणरूपेण कं तं समनुपपद्यसि ।

मानुषं केवलं विप्रं देवं वाऽय शुचिस्मिन्ते ॥ ૧ ॥

નાગરાજાએ પૂછ્યું : હે પવિત્ર હાસ્થવાળી પત્ની ! તેં જોને બ્રાહ્મણના રૂપમાં જોયો છે, તે કાણુ છે ? શું તે કેવળ મનુષ્યજાતિનો બ્રાહ્મણ છે કે કોઈ દેવ છે ? હે યશસ્વિની ! મનુષ્યજાતિના તેવો કયો પુરુષ છે કે, જે મારાં દર્શન કરવાની ઇચ્છા રાખે છે, છતાં પોતાને મળવા માટે મને આજ્ઞા કરી શકે છે ?^{૧-૨} હે કલ્યાણી ! અમે નાગદેવતાઓ દેવો, અસુરો તથા દેવર્ષિઓમાં મોટા વીર્યવાળા ગણાઈએ છીએ, બળવાન કહેવાઈએ છીએ અને શરીરમાં દિવ્ય ગધને ધારણ કરનારા છીએ.^૩ હું નિશ્ચય માનું છું કે, પ્રાણીમાત્રને અમે વંદન કરવા યોગ્ય છીએ,

સૂર્ય આઠ મહિના સુધી પોતાનાં પવિત્ર કિરણો દ્વારા જળનું શોષણ કરી લઈને પુનઃ વર્ષાકાળ સમયે તે જ જળને પાણું આપે છે, એનાથી બીજું મોટું આશ્ચર્ય શું હોઈ શકે ? હે બ્રાહ્મણ ! જેના વિશેષ તેજમાં પરમાત્મા પોતે સ્થિતિ કરી રહ્યા છે, જેને લીધે સ્થાવરજંગમ સહિત આ પૃથ્વી બીજ ધારણ કરી રહી છે અને જેમાં આદિ-અંતરહિત અને સનાતન મહાબ્રહ્મ દેવ પુરુષોત્તમ નિવાસ કરી રહ્યા છે, એનાથી બીજું મોટું આશ્ચર્ય શું હોઈ શકે ?^{૧૦} એ સર્વના કરતાં પણ એક મોટું આશ્ચર્ય સૂર્યના સંબંધથી પ્રકાશી રહેલા આકાશમાં મેં જોયું છે, તે હું તને કહું છું, સાંભળ.^{૧૧}

પૂર્વે, બરાબર મધ્યાહ્નના સમયે સૂર્ય જ્યારે સર્વ લોકોને તપાવી રહ્યો હતો, ત્યારે સૂર્યના મંડળની સામે જાણે બીજો સૂર્ય હોય તેવો એક પ્રકાશમય પુરુષ અમારા જોવામાં આવ્યો કે, જેનું તેજ સર્વ તરફ પ્રસરી રહ્યું હતું.^{૧૨} તેણે પોતાની ક્રાંતિથી સર્વ લોકોને પ્રકાશમાન કરી મૂક્યા હતા અને આકાશને જાણે ચીરી નાખતો હોય તેમ સડ-સડાટ કરતો સૂર્ય સામે જ તે ચાલ્યો આવતો હતો.^{૧૩} તે સમયે તેનું તેજ, આહુતિઓનો જેમાં હોમ કરવામાં આવ્યો હોય તેવા અગ્નિના જેવું, પ્રવીણ કિરણોથી વ્યાપ હતું અને તેનું સ્વરૂપ કોઈના જોવામાં આવતું ન હતું તેથી બીજો જાણે સૂર્ય જ હોય તેવો તે દેખાતો હતો.^{૧૪} તે જ્યારે સમીપ આવ્યો, ત્યારે ભગવાન સૂર્યે પોતાના બન્ને હાથ તેની સામે ધર્યો; એટલે તે પુરુષે પણ પોતાનો જમણો હાથ સૂર્યના હાથમાં આપી સામું સન્માન કર્યું.^{૧૫} પછી નેત્રોત્તમમાં તો ગગનમંડળને લેહીને તે પુરુષ સૂર્યના મંડળમાં દાખલ થયો અને એક શણગારમાં તે અદ્ભુત તેજ દેવળ સૂર્યરૂપ થઈ ગયું.^{૧૬} તે સમયે એ બન્ને તેજનો જ્યારે સમાગમ થયો, ત્યારે એમને સંદેહ થયો કે, આ બેમાંથી સૂર્ય કોણ હશે ? આ સ્થળમાં બેઠેલા છે તે હશે કે આ અહીં આવ્યો હતો તે સૂર્ય હશે ?^{૧૭} એ

અધ્યાય ૩૬૩ મો

સર્વ આશ્રમધર્મોમાં ઉચ્ચત્તિ જ* ગ્રંથ છે

॥ સૂર્ય ઉવાચ ॥

નૈષ દેવોઽનિલસ્રવો નાસુરો ન ચ પન્નગઃ ।

ઉચ્ચત્તિવૃત્તે સિદ્ધો મુનિરેપ દિવંગતઃ ॥ ૧ ॥

સૂર્યે કહ્યું : એ કોઈ દેવ, અગ્નિ, અસુર કે સર્પ ન હતો; તે તો ઉચ્ચત્તિનું મત પાળીને સિદ્ધ થયેલો એક મુનિ હતો અને તે (પોતાની સિદ્ધિના બળથી) સ્વર્ગમાં ગયો છે.^૧ એ મુનિ બ્રાહ્મણભતિનો હોઈને ઉચ્ચત્તિનું જ્યારે પાલન કરતો હતો, ત્યારે કૃણ, મૃણ તથા ખરી પડેલાં પાંદડાંઓનો આહાર કરતો હતો, જળનું પાન કરતો હતો અને કોઈ સમયે વાયુનું ભક્ષણ કરીને પણ સમાધિનિધ રહેતો હતો.^૨ વળી એ બ્રાહ્મણ વૈદિક સહિતાઓ વડે શંકરની સ્તુતિ કરી હતી અને સ્વર્ગગતિ પ્રાપ્ત કરવા માટે ઉદમ કર્યો હતો, જેથી તે સ્વર્ગમાં ગયો છે.^૩ હે સર્વો ! એ બ્રાહ્મણ કોઈની સંગતિ કરતો ન હતો, કોઈની આકાંક્ષા રાખતો ન હતો, નિત્ય શિલોંચવૃત્તિથી પોતાનો નિર્વાહ ચલાવતો હતો અને પ્રાણીમાત્રનું હિત કરવામાં તત્પર રહેતો હતો.^૪ ખરેખર, આ જગતમાં જેઓ ઉત્તમ ગતિને પામેલાં છે, તે પ્રાણીઓ ઉપર દેવો, ગંધર્વો, અસુરો કે સર્વો પોતાની પ્રભુતા ચલાવી શકતા નથી.^૫

હે બ્રાહ્મણ ! એ પ્રકારનું આશ્ચર્ય મેં ત્યાં જોયું હતું. જે એક મનુષ્યભતિનો પુરુષ પણ ઉચ્ચત્તિના પાલનથી સિદ્ધ થઈને પરમગતિને પામ્યો હતો અને હે બ્રહ્મણ ! હમણાં પણ તે સૂર્યની સાથે આખી પૃથ્વીમાં સંચાર કર્યો કરે છે.^૬

ઘટિ શ્રીમદ્ધાત્રયમાં શાંતિપર્વત્રય મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'સર્વ આશ્રમધર્મોમાં ઉચ્ચતિ જ એક ૦'

નામનો અધ્યાય ૩૬૩ મો સમાપ્ત

કોની ઉપાસના કરે છે ?^{૧૪}

બ્રાહ્મણ બોલ્યો : હે શ્રેષ્ઠ નાગ ! તું બાણ-કે, મારું નામ ધર્માર્ણવ છે. હું પક્ષનાભ નાગનાં દર્શન કરવા માટે અહીં આવ્યો છું; કેમ કે મારે તેની સાથે એક કામ પડેલું છે.^{૧૫} મેં તેનાં સ્વજનો પાસેથી સાંભળ્યું છે કે, હાલમાં તે ક્યાંક બીજે સ્થળે ગયો છે, તેથી ખેડૂત જેમ મેઘની રાહ જુએ તેમ હું તેની રાહ જોઉં છું.^{૧૬} અને યોગનિષ્ઠ તથા નિર્દોષ રહીને તેના કંઠેશ દૂર થાય અને તેનું કલ્યાણ થાય તે માટે વેદનો સ્વાધ્યાય કર્યો કરું છું.^{૧૭}

નાગરાજ બોલ્યો : અહો ! ધન્ય ! ધન્ય ! હે મહાભાગ ! તારું વર્તન કલ્યાણકારી છે, તું સત્પુરુષ છે, સંન્યસન ઉપર પ્રેમ રાખનારો છે અને ખરેખર, તું નિર્દોષ છે; કેમ કે પારકા તરફ પણ તું આવી રનેહલાગણીથી જુએ છે.^{૧૮} હે બ્રહ્મર્ષિ ! તું જેને મળવા ઇચ્છે છે, તે જ હું પક્ષનાભ નાગ છું. તું તારી ઇચ્છાનુસાર મને આરામ કર; હું તારું શું પ્રિય કરું ?^{૧૯} હે દિગ્ગ ! મેં મારાં સ્વજનો પાસેથી સાંભળ્યું કે, તું અહીં આવ્યો છે. તે ઉપર-થી હું પોતે જ તારાં દર્શન કરવા માટે અહીં આવ્યો છું.^{૨૦} હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ! તું જે કાર્ય માટે અહીં આવ્યો છે, તે કાર્યને પૂર્ણ કરીને જ આજે જઈશ; માટે નિશ્ચિત થઈને તારે જે વિષયમાં મને જોડવો હોય તે વિષયમાં જોડ.^{૨૧} તું પોતાના સર્વ હિતનો ત્યાગ કરીને અહીં મારું ઉપાસન કરી રહ્યો છે તેથી અમને બધા સંયોગે તે પોતાના શુભો વડે ખરીદી જ લીધા છે.^{૨૨}

બ્રાહ્મણ બોલ્યો : હે મહાભાગ ! તારાં દર્શન કરવાની હાલસાથી હું અહીં સુધી આવ્યો છું અને હે નાગરાજ ! અમુક એક અર્થનું મને જ્ઞાન નથી, માટે તે અર્થને પૂછવાની મને ઇચ્છા છે.^{૨૩} હું વિષયોથી દૂર થઈને જીવની ગતિરૂપ પરબ્રહ્મને શોધવા માટે તૈયાર થયો છું; પરંતુ મારું ચિત્ત ચંચળ હોવાને લીધે ગૃહ વિષે આસક્ત થાય છે અને વળી પાછું ગૃહમાં રહેલા દોષોને જોવા લાગે છે.^{૨૪} માટે હે પવનાશન ! યથારૂપ કિરણોવાળા અને સ્વયંપ્રકાશ ચંદ્રકિરણોની પેઠે શીતળ સ્પર્શવાળા

અને હૃદયને આનંદ પમાડનાર શુભોથી યુક્ત તું મારા પ્રશ્નનો પ્રથમ ઉત્તર આપ અને પછી હું તને જે કાર્ય કહું તે સાંભળજે.^{૨૫-૨૬}

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વનાં તૃતીય મોક્ષધર્માનુશાસનપર્વમાં.

‘ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કયો ?’ નામનો

અધ્યાય ૩૬૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૬૨ મો

‘ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કયો ? (ચાલુ)

॥ ત્રાક્ષણ ઉવાચ ॥

વિવસ્વતો ગच्छति पर्ययेण । वोढुं भवोस्तं
रथमेकचक्रम् । आश्चर्यभूतं यदि तत्र किंचिद् ।
इदं त्वया शंसितुमर्हसि त्वम् ॥ ૧ ॥

બ્રાહ્મણે પૂછ્યું : તું પોતાના વારા પ્રમાણે સૂર્યના એક ચક્રવાળા રથને વહન કરવા માટે જાય છે, તેથી ત્યાં સૂર્યલોકમાં તેનું કંઈ આશ્ચર્ય તારા જોવામાં આવ્યું હોય તો તું મને કહે.^૧

નાગ બોલ્યો : ભગવાન સૂર્ય અનેક આશ્ચર્યોના એક ભંડાર જ છે; કેમ કે જેને લીધે ત્રણ લોકમાં માન્ય થઈ પડેલાં સર્વ પ્રાણીઓ પ્રવૃત્તિ કર્યા કરે છે, જેનાં હજારો કિરણોમાં, વૃક્ષની શાખાઓમાં જેમ પક્ષીઓ નિવાસ કરે છે તેમ અનેક સિદ્ધ મુનિઓ તથા દેવતાઓ નિવાસ કરી રહ્યા છે અને મહાસમર્થ એવો વાયુ પણ જેના મંડળમાંથી નીકળીને જેનાં કિરણોના આધારે જગતમાં વાચા કરે છે અને આકાશમાં ફુંકાયા કરે છે, તેથી મોટું આશ્ચર્ય બીજું શું હોઈ શકે ?^{૨-૪} હે બ્રહ્મર્ષિ ! ભગવાન સૂર્ય પ્રજાઓનું હિત ઇચ્છીને વાયુના અનેક વિભાગ કરે છે અને પછી વર્ષાઋતુમાં જળનો વરસાદ વરસાવે છે, એનાથી બીજું મોટું આશ્ચર્ય શું હોઈ શકે ?^૫ જેના મંડળના મધ્ય-ભાગમાં બિરાજેલો મહાન આત્મા પોતાની સર્વોત્કૃષ્ટ કાંતિ બ્રહ્મવસ્તુમાન થઈ લોકોનું નિરીક્ષણ કર્યો કરે છે, એનાથી બીજું મોટું આશ્ચર્ય શું હોઈ શકે ?^૬ આકાશમાં શુક્ર નામનો જે રશ્મિમાં મેઘ જોવામાં આવે છે, તે ભગવાન સૂર્યને જ એક અંશ હોઈને વર્ષાઋતુમાં જળની વૃદ્ધિ કરી મૂકે છે, એનાથી બીજું મોટું આશ્ચર્ય શું હોઈ શકે ?^૭ જે

* આ રીતે હું ગૃહમાં આસક્ત નથી તેમ વિરક્ત પણ નથી.

બીજાઓને વરદાન દેનાર છીએ, અમારા પણ અનુ-
યાયીઓ અથવા ભક્તો છે અને મનુષ્યોને તો ખાસ
કરીને અમારાં દર્શન થવાં અશક્ય જ છે.^૪

નાગપત્ની બોલી : હે નાગદેવ ! તેની સરળતા
ઉપરથી હું બાહુ છું કે, તે દેવ તો નથી જ.
હે મહાકોપી નાગ ! તેનામાં રહેલું એક લક્ષણ હું
વિશેષે કરી બાહુ છું કે, તેની તમારા ઉપર અતુલ
ભક્તિ છે.^૫ જેમ વરસાદ ઉપર પ્રીતિ રાખનારો
ખપેથી વરસાદના જળની રાહ બુઝે છે, તેમ બીજા
કોઈ કાર્યની ઇચ્છાવાળો તે બ્રાહ્મણ તમારા દર્શનની
રાહ બેસા કરે છે;^૬ માટે તમારા દર્શન વિના તે
બ્રાહ્મણને કોઈ બાતનું વિદ્ય થાય, તેમ નાચનું
ભેદ છે. વળી આવા સંકુળમાં ઉત્પન્ન થયેલો
તમારા જેવો કોઈ પણ નાગ અતિથિનો ત્યાગ કરી-
ને પોતાના કુળમાં સુખેથી ન જ રહી શકે.^૭ માટે
સ્વાભાવિક ક્રોધનો ત્યાગ કરીને તમે તેને દર્શન
આપો, પણ તેની આશાનો ભગ કરી પોતાના
આત્માને બાળી નાખવાને તમે યોગ્ય નથી.^૮
શાસ્ત્રકારો કહે છે કે, જે રાજા અથવા રાજપુત્ર
આશાને લીધે શરણે આવેલા મનુષ્યોનાં અશ્રુ-
ઓને લૂછતો નથી તેને અવધ્ય ગર્ભાહત્યાગું જ
પાતક લાગે છે.^૯ વળી મૌન ધારણ કરવાથી જ્ઞાન-
દ્વંજની પ્રાપ્તિ થાય છે, દાન આપવાથી મહાન યશ
મળે છે અને સત્ય વાક્ય બોલવાથી વક્તૃત્વશક્તિ
પ્રાપ્ત કરીને મનુષ્ય પરલોકમાં પૂન્ય છે;^{૧૦} તેમ
જ પૃથ્વીનું દાન આપવાથી ઉત્તમ આશ્રમગતિ
પ્રાપ્ત થાય છે અને ન્યાયપૂર્વક ધન સંપાદન કર-
વાથી મહાન દ્વંજ મેળવી શકાય છે.^{૧૧} ધર્મવેત્તાઓ
કહે છે કે, કોઈ પણ પુરુષ પ્રાણીમાત્રને પ્રિય અને
પોતાનું હિત કરનારી હરકોઈ નિષ્પાપ ધર્મક્રિયા
કરે છે, તો તેને નરકમાં જવું પડતું નથી.^{૧૨}

નાગરાજ બોલ્યો : હે સાધ્વી ! મારામાં
રહેલું મોટું માન અભિમાનથી ઉત્પન્ન થયેલું નથી,
પણ મારી બતિના દોષથી ઉત્પન્ન થયેલું છે. ખરે-
ખર, મારા સંકલ્પના ક્રોધને વાણીરૂપી અગ્નિથી તે
બાળી નાખ્યો છે.^{૧૩} હે કન્યાણી ! હવે હું જોઈ
શક્યો છું કે, ક્રોધના જેવો બીજો કોઈ પણ અધ-
કાર જગતમાં છે જ નહિ અને તેમાં પણ આપણી
સર્વભૂતિ વિશેષે કરીને ત દોષનું પાત્ર કહેવાય

છે.^{૧૪} અરે ! ઇંદ્રની સાથે સ્પર્ધા કરનારો પ્રતાપી
રાવણ પણ ક્રોધને આધીન થઈને જ સમથંદ્રને
હાથે રણમાં માર્યો ગયો હતો.^{૧૫} અંતાપુરમાં રહેલો
ગાયનો વાહછો પરશુરામે હરણ કર્યો, એ વાત
સાંભળતાં જ અપમાનથી ઊપજેલા ક્રોધથી વ્યાકુળ
બની ગયેલા કાર્ત્તવીર્યના પુત્રો પરશુરામને હાથે
મરણ પામ્યા હતા.^{૧૬} સાક્ષાત્ ઇંદ્રની તુલના કરી
શકે તેવો મહાબળવાન કાર્ત્તવીર્ય પરશુરામને
હાથે રણમાં માર્યો ગયો; તેમાં પણ ક્રોધ જ કારણ-
ભૂત હતો.^{૧૭} માટે મેં પણ તારું આ વચન સાંભ-
ળીને તપના શુરુરૂપ અને કલ્યાણોનો નાશ કરનારો
ક્રોધનો ત્યાગ કર્યો છે.^{૧૮} હે વિશાળ નેત્રોવાળી
નિર્દોષ સ્ત્રી ! ખરેખર, હું મારા આત્માને ધન્ય
માનું છું કે, મને આવી શુભસંપત્તિ સ્ત્રી પ્રાપ્ત થઈ
છે.^{૧૯} ખસ, હવે હું ત્યાં જ બાઉ છું કે, જ્યાં તે
બ્રાહ્મણ બેસી રહ્યો છે અને તે મને જે જે વાક્ય
કહેશે, તેમાં સર્વથા કૃતાર્થ થઈને જ તે જશે.^{૨૦}

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતર્જત મોક્ષધર્માનુશાસન-
પર્વમાં 'ઉત્તમ આશ્રમધર્મ' કથો ? નામનો

અધ્યાય ૩૬૦ થી સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૬૧ મો

ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કથો ? (ચાહુ)

॥ સીમ્પ ઉવાચ ॥

સ પન્નગપતિસ્તત્ર પ્રયયૌ બ્રાહ્મણં પ્રતિ ।

તમેવ મનસા ધ્યાયન્ કાર્યવત્તાં વિચારયન્ ॥૧॥

બીજા કહ્યું : પોતાની પત્નીને એ પ્રમાણે
કહીને તે નાગરાજ મનમાં તે બ્રાહ્મણનું જ ધ્યાન
કરતો અને તેને કયું કાર્ય હશે, તે વિષેનો વિચાર
કરતો તે બ્રાહ્મણ તરફ જવા આત્મી નીકળ્યો.^૧ હે
રાજા ! શુદ્ધિમાન તે નાગરાજ જે સ્વાભાવિક
રીતે જ ધર્મ ઉપર પ્રીતિ રાખનારો હતો, તે પેલા
બ્રાહ્મણ પાસે જઈને આત્મ મધુર વાક્ય બોલ્યો :^૨
હે બ્રાહ્મણ ! હું તારી પાસે ક્ષમા માગીને કહું છું
કે, મારા પર ક્રોધ કરવાને તું યોગ્ય નથી. તું અહીં
આવ્યો છે, તેમાં તારે શું પ્રયોજન રહેલું છે ?^૩ હે
દિવ્ય ! હું તારી સંતુષ્ટ આવીને સ્નેહપૂર્વક તને
પૂછું છું કે, ગૌમતીના આ એકાંત તટ ઉપર તું

* અર્થાત્ તે જે કામ કરે છે તેને હું મિદ્દ કરીશ

કેાની ઉપાસના કરે છે?*

બ્રાહ્મણ બોલ્યો : હે શ્રેષ્ઠ નાગ ! તું બાણકે, મારું નામ ધર્મારણ્ય છે. હું પદ્માનાભ નાગનાં દર્શન કરવા માટે અહીં આવ્યો છું; કેમ કે મારે તેની સાથે એક કામ પડેલું છે.^૧ મેં તેનાં સ્વચ્છને પાસેથી સાંભળ્યું છે કે, હાલમાં તે ક્યાંક બીજે સ્થળે ગયો છે, તેથી ખેડૂત જેમ મેઘની રાહ બુએ તેમ હું તેની રાહ બેઉ છું^૨ અને ચોગનિષ્ઠ તથા નિર્દોષ રહીને તેના કલેશ દૂર થાય અને તેવું કલ્યાણ થાય તે માટે વેદનેા સ્વાધ્યાય કર્યો કરું છું.^૩

નાગરાજ બોલ્યો : અહો ! ધન્ય ! ધન્ય ! હે મહાભાગ ! તારું વર્તન કલ્યાણકારી છે, તું સત્પુરુષ છે, સત્જન ઉપર પ્રેમ રાખનારો છે અને ખરેખર, તું નિર્દોષ છે; કેમ કે પારકા તરફ પણ તું આવી રનેહલાગણીથી બુએ છે.^૪ હે બ્રહ્મર્ષિ ! તું જેને મળવા ઇચ્છે છે, તે જ હું પદ્માનાભ નાગ છું. તું તારી ઇચ્છાનુસાર મને આજ્ઞા કર; હું તારું શું પ્રિય કરું? હે દ્વિજ ! મેં મારાં સ્વચ્છને પાસેથી સાંભળ્યું કે, તું અહીં આવ્યો છે. તે ઉપરથી હું પોતે જ તારાં દર્શન કરવા માટે અહીં આવ્યો છું.^૫ હે ઉત્તમ બ્રાહ્મણ ! તું જે કાર્ય માટે અહીં આવ્યો છે, તે કાર્યને પૂર્ણ કરીને જ આજે જરૂર; માટે નિશ્ચિત થઈને તારે જે વિષયમાં મને જોડવો હોય તે વિષયમાં જોડ.^૬ તું પોતાના સર્વ હિતનેા ત્યાગ કરીને અહીં મારું ઉપાસન કરી રહ્યો છે તેથી અમને બધા સંયોગે તે પોતાના શુભ વડે ખરીદી જ લીધા છે.^૭

બ્રાહ્મણ બોલ્યો : હે મહાભાગ ! તારાં દર્શન કરવાની લાલસાથી હું અહીં સુધી આવ્યો છું અને હે નાગરાજ ! અમુક એક અર્થ તું મને જ્ઞાન નથી, માટે તે અર્થને પૂછવાની મને ઇચ્છા છે.^૮ હું વિષયોથી દૂર થઈને જીવનની ગતિરૂપ પરબ્રહ્મને શોધવા માટે તૈયાર થયો છું; પરંતુ મારું ચિત્ત અત્યંત હોવાને લીધે ગૃહ વિષે આસક્ત થાય છે અને વળી પાછું ગૃહમાં રહેલા દોષોને જોવા લાગે છે.^૯ માટે હે પવનાશન ! યશસ્વિ કિરણોવાળા અને સ્વયં પ્રકાશ ચંદ્રકિરણોની પેઠે શીતળ સ્પર્શવાળા

* આ રીતે હું ગૃહમાં આસક્ત નથી તેમ વિરક્ત પણ નથી.

અને હૃદયને આનંદ પમાડનાર શુભોદી યુક્ત તું મારા પ્રશ્નનેા પ્રથમ ઉત્તર આપ અને પછી હું તને જે કાર્ય કરું તે સાંભળજે.^{૧૦} ૧૧

ઇતિ શ્રીમહાભારતમાં ચંતિપર્વાત્મક મેઘધર્માનુસાસનપર્વમાં
'ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કથો ?' નામનેા

અધ્યાય ૩૬૨ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૬૨ મો

ઉત્તમ આશ્રમધર્મ કથો? (ચાલુ)

॥ માહ્ય ઉવાચ ॥

વિવસ્વતો ગચ્છતિ પર્યયેન । વોહું મર્વાસ્તં
રયમેકચક્રમ્ । આશ્ચર્યમૂતં યદિ તત્ર કિંચિદ્ ।
દૃષ્ટં ત્વપા શંસિતુમર્હસિ ત્વમ્ ॥ ૧ ॥

બ્રાહ્મણે પૂછ્યું : તું પોતાના વારા પ્રમાણે સૂર્યના એક ચક્રવાળા રથને વહન કરવા માટે જાય છે, તેથી ત્યાં સૂર્યલોકમાં તેવું કંઈ આશ્ચર્ય તારા જોવામાં આવ્યું હોય તો તું મને કહે.^૧

નાગ બોલ્યો : ભગવાન સૂર્ય અનેક આશ્ર-
યોના એક ભંડાર જ છે; કેમ કે જેને લીધે ત્રણ
લોકમાં માન્ય થઈ પડેલાં સર્વ પ્રાણીઓ પ્રવૃત્તિ
કર્યા કરે છે, જેનાં હજારો કિરણોમાં, વૃક્ષની શાખા-
ઓમાં જેમ પક્ષીઓ નિવાસ કરે છે તેમ અનેક
સિદ્ધ સુનિઓ તથા દેવતાઓ નિવાસ કરી રહ્યા છે
અને મહાસમર્થ એવો વાયુ પણ જેના મંડળમાંથી
નીકળીને જેનાં કિરણોના આધારે જગતમાં વાયુ
કરે છે અને આકાશમાં ફુંકાય કરે છે, તેથી
મોટું આશ્ચર્ય બીજું શું હોઈ શકે? ૨-૪ હે
બ્રહ્મર્ષિ ! ભગવાન સૂર્ય પ્રજાઓનું હિત ઇચ્છીને
વાયુના અનેક વિભાગ કરે છે અને પછી વર્ષાક્રતુમાં
જળનેા વરસાદ વરસાવે છે, એનાથી બીજું મોટું
આશ્ચર્ય શું હોઈ શકે? ૫ જેના મંડળના મધ્ય-
ભાગમાં બિરાજેલો મહાન આત્મા પોતાની સર્વોત્કૃષ્ટ
કાંતિ જાળવવ્યમાન થઈ લોકોનું નિરીક્ષણ કર્યા
કરે છે, એનાથી બીજું મોટું આશ્ચર્ય શું હોઈ
શકે? ૬ આકાશમાં શુક નામનો જે શ્યામ મેઘ
જોવામાં આવે છે, તે ભગવાન સૂર્યનેા જ એક અંશ
હોઈને વર્ષાક્રતુમાં જળની વૃદ્ધિ કરી મૂકે છે,
એનાથી બીજું મોટું આશ્ચર્ય શું હોઈ શકે? ૭ જે

સૂર્ય આઃ મહિના યુધી પોતાનાં પવિત્ર કિરણો દ્વારા જળતું શોષણ કરી હઈને પુનઃ વર્ષાકાળ સમયે તે જ જળને પાછું આપે છે, એનાથી બીજું મોટું આશ્ચર્ય શું હોઈ શકે ? હે બ્રાહ્મણ ! જેના વિશેષ તેજમાં પરમાત્મા પોતે સ્થિતિ કરી રહ્યા છે, જેને લીધે સ્થાવરજંગમ સહિત આ પૃથ્વી બીજ ધારણ કરી રહી છે અને જેમાં આદિ-અંતરહિત અને સનાતન મહાબાહુ દેવ પુરુષોત્તમ નિવાસ કરી રહ્યા છે, એનાથી બીજું મોટું આશ્ચર્ય શું હોઈ શકે ?^{૧૦} એ સર્વના કરતાં પણ એક મોટું આશ્ચર્ય સૂર્યના સંબંધથી પ્રકાશી રહેલા આકાશમાં મેં જોયું છે, તે હું તને કહું છું, સાંભળ.^{૧૧}

પૂર્વે, બરાબર મધ્યાહનના સમયે સૂર્ય જ્યારે સર્વ લોકોને તપાવી રહ્યો હતો, ત્યારે સૂર્યના મંડળની સામે જાણે બીજે સૂર્ય હોય તેવો એક પ્રકાશમય પુરુષ અમારા જોવામાં આવ્યો કે, જેનું તેજ સર્વ તરફ પ્રસરી રહ્યું હતું.^{૧૨} તેણે પોતાની ક્રાંતિથી સર્વ લોકોને પ્રકાશમાન કરી મૂક્યા હતા અને આકાશને જાણે ચીરી નાખતો હોય તેમ સડ-સડાટ કરતો સૂર્ય સામે જ તે ચાલ્યો આવતો હતો.^{૧૩} તે સમયે તેનું તેજ, આહુતિઓનો જેમાં હોમ કરવામાં આવ્યો હોય તેવા અગ્નિના જેવું, પ્રદીપ્ત કિરણોથી વ્યાપ્ત હતું અને તેનું સ્વરૂપ કોઈના જોવામાં આવતું ન હતું તેથી બીજે જાણે સૂર્ય જ હોય તેવો તે દેખાતો હતો.^{૧૪} તે જ્યારે સમીપ આવ્યો, ત્યારે ભગવાન સૂર્ય પોતાના બરો હાથ તેની સામે ધર્યો; એટલે તે પુરુષે પણ પોતાનો જમણો હાથ સૂર્યના હાથમાં આપી આયુ' સન્માન કર્યું.^{૧૫} પછી જોતજોતામાં તો ગગનમંડળને ભેરીને તે પુરુષ સૂર્યના મંડળમાં દાખલ થયો અને એક દણુવારમાં તે અદ્ભુત તેજ કેવળ સૂર્યરૂપ યઈ ગયું.^{૧૬} તે સમયે એ જાણે તેજનો જ્યારે સમાગમ થયો, ત્યારે જ્યોતને સંદેહ થયો કે, આ જોમાંથી સૂર્ય દોણુ હશે ? આ સ્થળમાં એકેલો છે તે દરેકે કે આ અહીં આવ્યો હતો તે સૂર્ય દરેકે ?^{૧૭} એ રીતે અમને સંદેહ થવાથી સૂર્યનારાયણને અમે પૂછ્યું કે, 'આ કયો પુરુષ બીજ સૂર્યની પેઠે ગગનમંડળને ભેરીને અહીંથી ચાલ્યો ગયો ?'^{૧૮}

અધ્યાય ૩૬૨ માં સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૬૩ માં

સર્વ આશ્રમધર્મોમાં ઉંછવૃત્તિ જ* શ્રેષ્ઠ છે

॥ સૂર્ય યવાચ ॥

નૈવ દેવોઽનિલસ્રવો નામુરો ન ચ પન્નગઃ ।

ઉંછવૃત્તિવૃત્તે સિદ્ધો મુનિરેષ દિવંગતઃ ॥ ૧ ॥

સૂર્યે કહ્યું : એ કોઈ દેવ, અગ્નિ, અમુર કે સર્પ ન હતો; તે તો ઉંછવૃત્તિનું ત્રત પાણીને સિદ્ધ થયેલો એક મુનિ હતો અને તે (પોતાની સિદ્ધિના બળથી) સ્વર્ગમાં ગયો છે.^૧ એ મુનિ બ્રાહ્મણભૂતિનો હોઈને ઉંછવૃત્તિનું જ્યારે પાલન કરતો હતો, ત્યારે ક્ષણ, મૂળ તથા ખરી પડેલાં પાંદડાંઓનો આહાર કરતો હતો, જળતું પાન કરતો હતો અને કોઈ સમયે વાયુનું ભક્ષણ કરીને પણ સમાધિનિષ્ઠ રહેતો હતો.^૨ વળી એ બ્રાહ્મણે વૈદિક સંહિતાઓ વડે શંકરની સ્તુતિ કરી હતી અને સ્વર્ગગતિ પ્રાપ્ત કરવા માટે ઉપમ કર્યો હતો, જેથી તે સ્વર્ગમાં ગયો છે.^૩ હે સર્વો ! એ બ્રાહ્મણ કોઈની સંગતિ કરતો ન હતો, કોઈની આકાંક્ષા રાખતો ન હતો, નિત્ય શિલોંછવૃત્તિથી પોતાનો નિર્વાહ ચલાવતો હતો અને પ્રાણીમાત્રનું હિત કરવામાં તત્પર રહેતો હતો.^૪ ખરેખર, આ જગતમાં જેઓ ઉત્તમ ગતિને પામેલાં છે, તે પ્રાણીઓ ઉપર દેવો, ગંધર્વો, અમુરો કે સર્પો પોતાની પ્રભુતા ચલાવી શકતા નથી.^૫

હે બ્રાહ્મણ ! એ પ્રકારનું આશ્ચર્ય મેં ત્યાં જોયું હતું. જે એક મનુષ્યભૂતિને પુરુષ પણ ઉંછવૃત્તિના પાલનથી સિદ્ધ થઈને પરમગતિને પામ્યો હતો અને હે બ્રહ્મા ! હમણાં પણ તે સૂર્યની સાથે આખી પૃથ્વીમાં સંચાર કર્યો કરે છે.^૬

હવે શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વતમંત્ર મોક્ષધર્માનુશાસન-પર્વમાં 'સર્વ આશ્રમધર્મોમાં ઉંછવૃત્તિ જ શ્રેષ્ઠ છે'

નામનો અધ્યાય ૩૬૩ માં સમાપ્ત

• દાણા જમીરમાં સાવકાના સમયે પડી રહેલા દાણાઓ વીળી લારીને તેના પર આંધવિદ્યા ચલાવી તે.

અધ્યાય ૩૬૪ મો

ઉંછવૃત્તિ જ શ્રેષ્ઠ છે .

॥ વ્રાહ્મણ ઉવાચ ॥

આશ્ચર્ય નાત્ર સંદેહઃ સુપ્રીતોઽસ્મિ મુજંગમ ।

અન્વયોપંગતૈર્વિકૃયૈઃ પંથાનં ચાસ્મિ દર્શિતઃ ॥ ૧ ॥

પ્રાહ્મણે કહ્યું : હે સર્વ ! તે કહ્યું તે ખરેખર આશ્ચર્ય છે, એમાં કંઈ સંદેહ નથી. હું તારાં યોગ્ય અર્થવાળાં વચનો સાંભળીને અત્યંત પ્રસન્ન થયો છું, તે મને સત્ત્વ માગે દર્શાવ્યો છે.^૧ હે ઉત્તમ નાગરાજ ! તારું કલ્યાણ થાઓ. હવે હું અહીંથી જઈશ. કોઈ સમયે ક્યાંય મોકલવો હોય કે આજા કરવી હોય, ત્યારે તું મને સંભારજે.^૨

નાગ બોલ્યો : અરે ! પણ તારા હૃદયમાં રહેલું કાંઈ મને જણાવ્યા વિના જ હંમણાં તું ક્યાં જાય છે ? હે પ્રાહ્મણ ! જેને માટે તું અહીં આવ્યો છે, તે કાંઈ તું મને કહે.^૩ હે શ્રેષ્ઠ પ્રાહ્મણ ! તારા કહેવાથી અથવા નહિ કહેવાથી તારું કાંઈ મેં કંઈ હોય, તોપણ હે સુવત ! મારી સંમતિ લઈને અને અચારે હું આજા આપું ત્યારે જ તું જાજે.^૪ હે પ્રહ્મણિ ! જેમ એક વૃક્ષ નીચે બેસીને મતુલ્ય ચાલી નીકળે છે, તેમ કેવળ મારાં દર્શન કરીને ચાલી નીકળતું તે તારા જેવા સ્નેહીને યોગ્ય નથી.^૫ હે ઉત્તમ દિગ્જ ! હું તારા પર અને તું મારા પર ભક્તિ-વાળો છે, તેમ જ આ સર્વ નાગલોક પણ કેવળ તારો જ છે, તો પછી હે નિર્દોષ પ્રાહ્મણ ! હું તારા મિત્ર હોવા છતાં તને શી ચિંતા છે ?^૬

પ્રાહ્મણે કહ્યું : હે આત્મવેત્તા નાગરાજ ! ખરેખર, તું કહે છે તે તેમ જ છે. સર્વથા દેવતાઓ પણ તારા કરતાં અધિક નથી;^૭ કેમ કે આદિત્ય-મંડળમાં જે પુરુષ રહેલો છે તે જ તું છે, હું પણ તે જ છું અને જે હું છું તે જ તું છે, તેમ જ તું છે તે હું છું. વળી હું, તું અને સર્વ ભૂતસમુદાય તે બ્રહ્મસ્વરૂપ જ છીએ.^૮ હે નાગરાજ ! મને પુણ્યનો સંચય કરવાના સંબંધમાં સંશય હતો; પણ

હવે હે સત્તમ ! હું ઉંછમતવું જ પાલન કરીને અર્થસાધન કરીશ.^૯ હે સાધુ પુરુષ ! મારો હવે એ જ નિશ્ચય થઈ ચૂક્યો છે; કેમ કે મને ઉત્તમ સાધન મળી ગયું છે અને તેથી હું કૃતાર્થ થયો છું. માટે હે ભુજંગમ ! હું તારી આજા માગું છું, તારું કલ્યાણ થાઓ.^{૧૦}

ઇતિ શ્રીમદ્વાલ્મીકીય રાવિષ્ણુવર્ણનગીતા મોક્ષપ્રમાણુ-

સાસનપર્વમાં 'ઉંછવૃત્તિ જ શ્રેષ્ઠ છે'

નામનો અધ્યાય ૩૬૪ મો સમાપ્ત

અધ્યાય ૩૬૫ મો

ઉંછવૃત્તિની મહત્તા

॥ મીષ્ઠ ઉવાચ ॥

સ ચાર્મજ્યોરગથેષુ વ્રાહ્મણઃ કૃતનિધયઃ ।

દીક્ષાકાંષી તદા રાજૈક્યવનં માર્ગવં ચિતઃ ॥ ૧ ॥

મીષ્ઠે કહ્યું : હે યુધિષ્ઠિર રાજા ! એમ કહીને તે પ્રાહ્મણે નાગરાજની આજા લીધી અને પછી ઉંછવૃત્તિ સ્વીકારી લેવાનો મનમાં દૃઢ નિશ્ચય કરી, તેની દીક્ષા લેવાની ઇચ્છાથી ભૂશુભોત્તના વ્યવનકપિ પાસે તે ગયો.^૧ પછી તે વ્યવનકપિએ જેના સંસ્કારો કર્યા હતા એવા તે પ્રાહ્મણે ઉંછવૃત્તિ-રૂપ ધર્મમાં જ સ્થિતિ કરી અને હે રાજન્ ! ધર્મ-વિષયની આ કથા પણ વ્યવનને કહી સંભળાવી.^૨ હે રાજેન્દ્ર ! ભૂશુવંશી વ્યવનકપિએ જનકરાજની રાજસભામાં મહાત્મા નારદને આ કથા કહી સંભળાવી હતી^૩ અને પછી હે મહારાજા ! તે નારદે પુણ્યધર્મ કરનારા ઇન્દ્રના પૂજવાથી દેવ-સભાની વચ્ચે આ કથા કહી હતી.^૪ હે રાજા ! દેવ-રાજા ઇન્દ્રે ઉત્તમ ગણુતા સર્વ પ્રાહ્મણોને આ પવિત્ર કથા પૂર્વે કહી હતી.^૫ હે રાજન્ ! જે સમયે પરશુરામની સાથે મારું દારુણ યુદ્ધ થયું હતું, તે સમયે વસુનામના દેવોએ આ કથા મને કહી હતી.^૬ અને હે ધાર્મિકશ્રેષ્ઠ રાજા ! તે મને પ્રથમ પૂછ્યો હતો, તેથી આ ઉત્તમ અને પવિત્ર કથા મેં તને

યથાર્થ રીતે કહી છે. 'હે ભારત ! તેં મને જે વિષય-
માં પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, તે આ ઉંછટ્તિ સર્વોત્તમ
ધર્મ ગણાય છે અને હે રાજા ! તે બ્રાહ્મણ પણ
ધૈર્યસંપન્ન હતો તથા ધર્મોર્થને સિદ્ધ કરવામાં કોઈ-
ની આકાંક્ષા રાખતો ન હતો.' વળી તે બ્રાહ્મણે
સિદ્ધ મેળવવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો, જેથી નાગ-

રાજાએ દર્શાવેલા આત્મકૃત્યને અનુસરીને યમનિય-
મોનું પાલન કરતો, ઉંછલિતવૃત્તિ ધારણ કરી વન-
માં જ રહેવા લાગ્યો અને અતે સફળતિ પામ્યો.'

હતિ શ્રીમહાભારતમાં શાંતિપર્વોત્તર મોક્ષધર્માનુ-
શાસનપર્વમાં 'ઉંછટ્તિની મહત્તા'
નામનો અધ્યાય ૩૬૫ મો સમાપ્ત

શ્રી મહાભારત શાંતિપર્વ સમાપ્ત

વેદાંત-તત્ત્વજ્ઞાન

મધુમય છવન-સુખી થવાના સરળ ઉપાયો ૦-૭૫
 મધુમય છવનનું રત્નસ્થ-સદુપદેશ, ભજનો ૧-૦
 સ્વામી વિવેકાનંદનાં વચનામૃતો ૦-૫૦
 સ્વામી રામતીર્થનાં વચનામૃતો ૦-૬૨
 શ્રીચંદ્રીપાઠ-પાઠવિધિ સાથે મૂળ સાથે ભાષાતર ૧-૨૫
 પુરુષોત્તમભાગ્યભાગ્ય-અધિકારાની કથા,
 મૂળ સાથે સરળ ભાષાતર ... ૨-૫૦
 શ્રી સાયનારાયણની કથા-મૂળ સાથે સરળ
 ભાષાતર તથા વિષ્ણુસદસનામાવલિ સાથે ૦-૬૨
 નિત્યપાઠ-દોશ ભાલવા માટે કથે એવા પ્રાર્થના,
 મુક્તિ, સ્તોત્રો અને વાળ્મીકે સમ્રાટ ૦-૭૫
 એકાદશીભાગ્ય-અથ (કવિ છાંદમકૃત)
 મત્તાપાઓ અને મત્તાવિધિ પદ્યમા ૧-૫૦
 મંત્રોની અનુભવવાણી-સંતોની અનુભવવાણી
 માધી સમ્રાટના સંસાર તરવાના ઉપાયો ૧-૫૦
 નૃપ અને નામદેવચરણ-મંત્ર નૃપ, ગાયત્રી,
 ઈશ્વર, અજિતનૃપ અને નામજપનો વિધિ ૧-૦
 શ્રીરામકૃષ્ણ વાર્તાલાપ-(પુસ્તક ૧ છું)-બ્રાહ્મ
 વાર્તા તથા મસગો, બે ભાગ સાથે ૨-૫૦
 શ્રીરામકૃષ્ણ વાર્તાલાપ-(પુસ્તક ૨ છું)-'રામ-
 કૃષ્ણ કથામૃત' ભાગ પાંચનો અનુવાદ ૨-૦
 સ્વામીશ્રી રામદાસનો ઉપદેશ-ભિન્નભિન્ન
 કથાના જિજ્ઞાસુઓ સાથે પ્રશ્નોત્તરરૂપે થયેલા
 સ્વામીશ્રી રામદાસનો વાર્તાલાપ ૧-૦
 સુકારામગાથા-સાક્ષિ, જ્ઞાન અને વૈરાગ્યપ્રેરક
 ૪૧૪૧ અબગોત્ર' બે ભાગમાં ભાષાતર ૧-૦
 ધર્મભયોત્તિ-(સ્વામી પ્રકાશાનંદજી) અધ્યાત્મ-
 વિદ્યાના અગ્રધારી માટે ૧-૫૦
 ઉપદેશમારગ-અર્થ-લિંગરૂપરૂપે વેદ સુદ્યુક્ત ૧-૫૦

સંતવાણી-ભજનો

ભજનસંગ્રહ-ભા. ૧-૨ ૧૮૨ ભજનો ૧૨૭૩
 ભજનોનો મોટો છતાં સરસો સંગ્રહ ૩-૫૦
 ભજનસંગ્રહ ભા. ૨ ભજનો ૧ લાખ નાદિ
 આવેલા અકારાદિ ૬૫ પ્રમાણે પૃષ્ઠો ૬
 સુધીના આધારવાળા સંત-કવિઓના
 ૧૦૨ ભજનોનો સંગ્રહ .. ૨-૦
 ત્રીરાંગાબિંદાં ભજનો-૨૨૦ ભજનોનો સંગ્રહ ૦-૭૫
 ભજનમંથર-નૃદી નૃદી ૩૩૬ ભજનોનો સંગ્રહ ૧-૦
 પવિત્રતા પદ્ય-૩૦-૧૦૦ પદ્યો-ભજનોનો સંગ્રહ ૧-૭૫
 હવપતરામની કવિતા-કવિશ્રી હવપતરામની
 ચૂટી ૮૬ ભાષાતર કવિતાઓનો સંગ્રહ ૦-૧૨
 શામળના છંદા-('સં. ૩' માં સાચી) શામળ
 બંદના છંદા તથા કવિતાઓ પ્રમોદની સાથે ૦-૭૫
 અબાના છંદા-અબાની વાણી-અર્થો વિવા-
 દોંઓને વાંચ્ય પુસ્તક માટે ઉપયોગી ૧-૦
 શ્રીરામનામભજનપદ્યો-૧૪૨ ભજનો .. ૦-૩૩

યોગવાસિષ્ઠ મહારામ્યાયુ-બે મ. થોડા, વેદાંતના
 આધ્યાત્મિક સિદ્ધાંતો .. ૧૪-૦
 પદ્યપાતરલિપિ અનુભવપ્રકાશ-વેદો, શાસ્ત્રો
 પુરાણોની તાર્કિક વસ્તુઓને આધ્યાત્મિક
 અર્થમાં ધરાવી તેનું સ્પષ્ટ વર્ણન આપ્યું છે ૫-૦
 વિચારસાગર નિઃશ્વરદાસજીકૃત, મૂળ સાથે ભાષાતર ૩-૦
 પંચદેશી-મૂળ સાથે ... ૪-૫૦
 શ્રીમંદરવિલાસ-શ્રી મંદરદાસજી વિરચિત વેદાંત
 નો અમૂલ્ય ગ્રંથ, મૂળ દોહા સાથે ભાષાતર ૩-૦
 પંચીકરણ-વેદાંતનો સર્વોત્તમ ગ્રંથ ૨-૦
 વૃત્તિમહાકેર-હિન્દી ૧-૦
 પ્રકૃતિપ્રકાશ-વેદાંતના સિદ્ધાંતોનું સુક્ષ્મ
 દ્વારા સ્પષ્ટીકરણ અને પ્રતિપાદન ૧-૫૦
 તત્ત્વવાનુસંધાન-વેદાંતનો મહાન ગ્રંથ ૩-૦
 સનાતન ધર્મ-અધ્યાત્મિક ન દ્વિવેદીકૃત પથ
 રાત્રી, જેમાં ૫૦૦ ધર્મસૂત્રો ભાષાતર સાથે ૧-૦
 સૂર્યકંઠ-વેદાંતની સરળ વાર્તા ૨-૦
 ઠંડેચોખ્ખામદીપિકા-ઠંડેચોખ્ખા ધર્મ-નિયમો
 સંમળવતુ પુસ્તક ... ૧-૫૦
 આત્મસાક્ષાત્કારની કસોટી .. ૧-૨૫
 છવન-મુક્તિવિવેક-સ્વામી વિવાલકૃષ્ણકૃત, વાંચના
 ક્ષમ, મનોનારા અને ઇષ્ટન્યુક્રિાનું વિવરણ ૧-૨૫
 પાતંજલ યોગસૂત્ર-સરીર, મન અને આત્માની
 દ્વિતિ માટે ઉપયોગી પુસ્તક ૧-૦
 મનસ્સુત્તનનો ઉપદેશ-અર્થાત્ મનસ્સુત્ત ૨૬૨મ ૦-૭૫
 કષિલ અને દેવમુક્તિ-કષિલદેવ અને તેમના
 માતા વચ્ચેનો પ્રેરક વાર્તાલાપ ... ૦-૬૨
 વેદાંત-રસભિન્ન-સંત મજનનાથકૃત વેદાંતભાષ ૦-૭૫
 બળવાન બને ૧-મનુષ્યવેદો ઉપદેશ ... ૦-૭૫
 સ્વરૂપવિચાર-સુરેશચંદ્રના સંવાદરૂપે તારોપદેશ ૦-૧૨
 જ્ઞાનલઘુ-વેદાંતવિષયક અનેક કૃત પ્રમોદનો ૦-૧૦
 વિચારમાળા-અનાયદાસજી કૃત અદ્વૈત વેદાંત
 પુસ્તક, મૂળ શ્લોકો તથા સરવાળાવાદ સાથે ૦-૫૦
 છવનમંથર-અમં અને યુદ્ધની મીમાંસા કરતો
 વિચારાત્મક અને મનનીય ઉપદેશ ... ૦-૫૦
 અગ્નિયોગ-(સ્વામી વિવેકાનંદ) આશ્રિત ૨૭ ૨-૦
 મનોભિષે-સમર્થ રામદાસ સ્વામીકૃત 'મનામિ
 શોક'નું મૂળ સાથે ભાષાતર .. ૦-૫૦
 શ્રી વેદાંત-વિગ્રહાર્થિની-વિચારસંગ્રહ, પંચી-
 કરણ ગરેરે ૩ દો ઉપરથી વેદાંતના કૃત પ્રમોદો
 મુક-સિખના સંવાદરૂપે રચા દોહા ૧-૫૦

શ્રી તથા બાળોપયોગી સાહિત્ય

કન્યાવાચનમાળા-કન્યાઓને શુદ્ધજનમાં ઉપ- યોગી જ્ઞાન-માહિતી આપતા ૧૦૫ પાઠો ૨-૦	
મારતનાં સ્ત્રીરત્નો-વેદકાળનાં તેમજ મધ્યયુગનાં ૩૫ સ્ત્રીરત્નોનો પરિચય ... ૩-૦	
મહાસતી વૃંદા (ભલંધર-આપ્યાન) ... ૧-૦	
નળાપ્રદાન-મોટા અશ્વદોષા ... ૧-૦	
શ્રીશારદામહિરેણી-શ્રીરામકૃષ્ણ પરમહંસનાં પત્નીનું પ્રેરણાદાયી ચરિત્ર. ... ૦-૫૦	
શુદ્ધજનનાં દર્શનો-સંસારની ધુણાવમાં માર્ગદર્શક સુદર વાર્તાઓ ... ૦-૭૫	
શૃદ્ધિણી-સ્રીઓને જન્મથી લઈને યજ્ઞપદ સુધીના જીવનમાં ઉચ્ચ ભાવનાનું માર્ગદર્શન આપતું બાલકાદિક પુસ્તક. ... ૧-૦	
વિદ્યાથી-અહોને-વિવિધ ઉપયોગી વિષયો દ્વારા સાચા સ્ત્રીતનું દર્શન કરાવતું પુસ્તક ૦-૫૦	
સદાચારને પગલે-આદર્શ અને સુખી સમાજ- જીવનનો સરળ અને વ્યવહારુ ઉકેલ ૧-૨૫	
સુખી જીવનની પગલે-શુદ્ધજીવનમાં આનંદ અને માધુર્ય દેશાવધા માર્ગદર્શન આપતું પુસ્તક. ૧-૫૦	
શુદ્ધ, શૃદ્ધિણી અને શુદ્ધસ્થ-સરળ શુદ્ધ- જીવનનું માર્ગ દર્શન ... ૧-૫૦	
કન્યાજીવનમાં-સ્રીસમાજની સેવા કરનારી યુવતીની બોધક નવલકથા; સ્રીઓના દેહોની માહિતી દલાવેલ પરિશિષ્ટ સાથે. ૧-૫૦	
પાકેશોત્તર-મિદાન, કરસાણ, શાકભાજી, ચટણી, રાયતા, પાષક, વડી, અપાણા, મુરખા અને રોજના બોજનની વાનીઓ બતાવવાની રીત ૧-૭૫	
સાકું-તલા-કલિદાસની મહાન કૃતિનું શુજરાતીમાં વાર્તારૂપે આલેખન ... ૦-૬૨	
બાળકે-અનુ-શ્રી કુસુમલેખન ચીનભાઈ શાહઃ બાળજીવનનાં વિવિધ પાસાંઓ ઉપર ૧૩ નિબંધો ૧-૨૫	
જીવનની કલ્પા-લે-શ્રી રવિચંદ્ર મહેતાઃ જીવનની સફળતા માટેનું માર્ગદર્શન ૦-૭૫	
રાખની ઉચ્ચલી-લે-સૌજન્યઃ સામાજિક પાંચ પ્રસંગચિત્રો ... ૦-૭૫	
દર્શાવશતક-ગ્રામપ્રદેશો નીતિ-દર્શકો ... ૧-૨૫	
બાલરામાયણ-બાળકો માટે રામાયણની સમગ્ર કથા ૭ ચિત્રો સાથે સરળ ભાષામાં ... ૧-૦	
બાલભારત (સચિત્ર)-બાલોપયોગી સંગ્રહ મહાભારત મોટા અશ્વદોષા. ... ૧-૫૦	
બાલસહોદય-વાર્તાઓરૂપે પામિકે શિક્ષણ ૦-૫૦	
વિદ્યાથી-શાળા-મહાશાળાનાં ન મળતું જ્ઞાન રસિક રીતે આ પુસ્તકમાં આપતું છે. ૦-૫૦	

શુભોદક નીતિકથાઓ-બાળકો માટે ૧૫૨	
નીતિકથાઓનો સંગ્રહ ... ૧-૦	
ધર્મની બાળપોથી-બાળપણથી જ ધર્મના સંસ્કારો દર કરાવતી ત્રિશ્રી સચિત્ર પુસ્તકો ૦-૩૭	
વાંચો, વિચારો અને અનુસરો-૬૧ બોધક રસમદ દ્રુષ્ટી વાર્તાઓ ... ૦-૭૫	
બોધક જીવનપ્રસંગો-મહાપુરોના જીવનમાથી ચૂંટેલા ૩૧ સચિત્ર પ્રસંગો ... ૦-૫૦	
કુમાર કથાઓ-બોધક ૩૫ સચિત્ર વાર્તા. ૦-૫૦	
બાળકોની બોલચાલ-દૈનિક વ્યવહારનું શિક્ષણ ... ૦-૨૫	
બાળકોના ગુણ-૧૬ સચિત્ર પાઠો ... ૦-૨૫	
બાળકોની દિનચર્યા-૧૮ સચિત્ર પાઠો ૦-૨૫	
બાળકોને બોધ-સચિત્ર પાઠો ... ૦-૨૫	
બાળકોનું આચરણ-... ૦-૨૫	
નાની નાની વાર્તા-બોધક ૧૦૮ વાર્તાઓ ૧-૨૫	
વડીલોની વાર્તા-રમણ બાળવાર્તાઓ ... ૦-૭૫	
સદશુણી બાળકો-બાળપરંપરા ઉપયોગી ધાર્ય તેવા ૧૬ દર્શાવેલ ... ૦-૭૫	
અમરકાંડી વાર્તા-જ્ઞાનપ્રદ ને મનોરંજક વાર્તા ૧-૫૦	
કંઠા પહેરતી વાર્તા-રમણ સાથે જ્ઞાન આપતી સચિત્ર પ્રાણીકથાઓ. ... ૦-૭૫	
દ્વિપતી બાલવાર્તાઓ-૪૦ પ્રસંગચિત્રો સાથેની ૧૧૪ દૈનિક વાર્તા. ... ૧-૨૫	
મહાભારતની નીતિકથાઓ-મહાભારતમાં આવતી વાર્તાઓનો સંગ્રહ. ... ૧-૨૫	
આદર્શ દર્શાવતા બાળ (બાળકો-) મહાપુરોના જીવનપ્રસંગોના ૬૧૬ દર્શાવેલ. ૫-૦	
સાદસકથાઓ-હૃદયની વૃત્તિઓને દૈનિક કરતી આઠ કથાઓ ... ૦-૭૫	
ભીમનાં પરાક્રમોઃ લે-શ્રી માધવજી ગો. પટેલઃ ભીમસેનાના જીવનનું સુદર ને રમણ આલેખન ૧-૫૦	
ગદાધારી ભીમ-લે-માધવજી ગો. પટેલઃ 'ભીમના પરાક્રમો'ના અનુસંધાનમાં રમણ આલેખન. ... ૨-૨૫	
જગતમાં લાજુવા જેવું-(સચિત્ર) લે-શ્રી છાતાલાલ કામદારઃ ઉપયોગી માહિતી ૦-૭૫	
દાસ્યવર્ગ-(સચિત્ર) લે-શ્રી ન્યોતીંદ્ર દાસઃ કટાક્ષ-લેખો. ... ૦-૭૫	
મહાકાશનાં પગલાં-(સચિત્ર) લે-શ્રી કરસનદાસ માણિકઃ જગતના કિત્કિત ધર્મોની કથાઓ. ૦-૭૫	
વિતોપદેશ-લે-શ્રી સીવારામ દર્માઃ કથારસ સાથે નીતિજ્ઞાનની કથાઓ. ... ૧-૨૫	
તત્ત્વકથા (અચિત્ર)-પંચવર્ગની બોધક વાર્તાઓ ૧-૨૫	

પૃથ્વીની કથા-લે૦ શ્રી ચંદ્રવાઈ કા. બદ્ધ :
 પૃથ્વીની ઉત્પત્તિથી માંડીને આજ સુધીની કથા ૦-૭૫
 રસપોખી-બાળકો હોંશેહોંશે ગાઈ શકે તેવાં
 ૧૯ સચિત્ર બાળગીતો ... ૦-૨૫
 યુદ્ધિ કેનાં બાપની ?-બાળકોને ગમી નવ
 તેવી સચિત્ર વાર્તા ... ૦-૭૫
 હમ્મુ અને બરમુ-સચિત્ર બાળ વાર્તા ... ૦-૩૭
 કાકાનો સંજય-પ્રાચીન મિસરની સંસ્કૃતિનો
 પરિચય, ૫૧ ચિત્રો સાથે, પ્રોફ. અક્ષરરામ ૧-૭૫
 રાજશિ-શ્રી રવીન્દ્રનાથ ટાગોરકૃત નવલકથા ૨-૦

નવલકથા-વાર્તાસંગ્રહ

થાણુકથ ને સંદ્રશ્પ-સુનીલાલ વ. શ્યામ કૃત ૦-૫૦
 લાખેણી વાર્તા-શ્રી. જયશિખરકૃત ૨૧ વાર્તાઓ ૨-૦
 દિવ્ય વાર્તાઓ (લે. હરનંદાસ માણેક)-
 રસપ્રદ ધાર્મિક વાર્તાઓનો સંગ્રહ... ૧-૦
 મંગળ વાર્તા-દૃશ્ય જીવન વરેક દોરતાં મંગળ
 તત્ત્વોની જુદા જુદા દેખકાની ૨૦ વાર્તાઓ. ૨-૦
 આઝાં દેયાં-શ્રી મજલાલ ધ. ગ્રેહાણીકૃત
 ૨૬ કંઠક મંગળ વાર્તાઓ ... ૨-૦
 જીવનનાં અમૃત-ગુલાબદાસ ધોડેની વાર્તાઓ ૧-૭૫
 ગુલાબસિંહ-૨૫, મણિલાલ નમુઆઈ દ્વિવેદીકૃત
 અધ્યાત્મ વિચારપ્રેરક નવલકથા, ... ૪-૦
 વનરાજ આણંદ-૨૫, મહીપતરામ નીલકંઠકૃત ૨-૫૦
 પરાક્રમી કંઈ કુમાર-શ્રીદેવી દેવિના 'દશકુમારચરિત'
 પરથી દે'ખવીને તૈયાર કરેલું વાર્તાપુસ્તક. ૨-૫૦
 કમળકુમાર-સંગ્રહ રસભરી વાર્તા ... ૦-૭૫
 દે'વી વાર્તાઓ-અં. ૬ કો-ગ્રામક ૮૬ વાર્તાઓ ૨-૫૦
 ભોજમળ'ધ-૧૬૧ બહાલકૃત 'ભોજમળ'ધ'
 ઉપરથી તૈયાર કરેલું ... ૧-૨૫
 ઉત્તરરાત્રચરિત-મહાકવિ લલિતના સંસ્કૃત
 નાટકનું વાર્તારૂપે નિરૂપણ... ૧-૫૦
 કથાસ્થિતિસાગર-અધવ' નરવાહનદત્તનાં રોમાંચક
 પરાક્રમોની દે'ખી અને રસપ્રદ સચિત્ર વાર્તા. ૧-૦

આવાં અનેક ઉપયોગી પુસ્તકોનું માહિતીપૂર્ણ સૂચિપત્ર અંગ્રાજો :

સસ્તું સાહિત્ય વર્ધક કાર્યાલય] ૬, બદ્ધ પાસે, અમદાવાદ અને
 ૧૫૦, મિન્સેસ રોડ, મુંબઈ

સંત બળરામ અને પતિતા-સંત બળરામ
 અને નર્મથીની ઐતિહાસિક કથા ... ૦-૬૨
 બિરબલ અને બીબા-સુદિયાપુર્વ ને હાજરજાબી-
 બરી બિરબલ-બાદશાહની ને બીજી વાર્તા ૨-૦
 ગામડું બોલે છે : (સચિત્ર) લે૦ શ્રી ચૂનીલાલ
 મડિયા : હિંદના એક ગામડાનું જીવન ૦-૭૫
 ભરતીઓટ-માનવહૃદયમાં ચાલતા સંવેદનોની
 ભરતીઓટની ઝાંખી કથાવતી વાર્તાઓ ૨-૦
 સંગમ-લે૦ જગદીશ પરમાર અને હજનલાલ
 પરમાર : રાજિંદા જીવનની વાસ્તવિકતાઓને
 રસપ્રદરૂપે રજૂ કરતી ૧૬ સામાજિક વાર્તાઓ ૨-૦
 બનાવટી કૂલો-લે૦ નરવરલાલ ધુય : કઠારમય
 નિબંધકાવિતા સંગ્રહ. ... ૧-૦
 અતરના દીવા-લે૦ શ્રી લેણીમાઈ પુરોહિત :
 ઉત્તમધાન ગુણોથી ઓપતો વાર્તાસંગ્રહ ૨-૫૦.
 રંગ અને દીવા-લે૦ શ્રી ચંદુલાલ પટેલ :
 વાસ્તવદર્શી વાર્તાસંગ્રહ. ... ૧-૫૦
 જીવનસુવાસ-લે૦ લાલભાઈ ક. દેસાઈ : સમાજના
 અનિષ્ઠો સાથે ક્રોધ-વિષાદ-કંઠકા વ્યક્ત
 કરતી પ્રેરક વાર્તા ... ૧-૫૦
 માટીની મૃતિઓ-લે૦ શ્રી મોહમમદ માંકડ :
 ગમ્ય સમાજનું દર્શન કરાવતી વાર્તાસંગ્રહ ૦-૭૫
 અણપપાત્ર-લે૦ શ્રી 'સારંગ' બોશીર :
 માવવાદી સામાજિક વાર્તાસંગ્રહ. ... ૧-૫૦
 અધારી રાતે-લે૦ ૨૫. કેતન મુનશી : વાર્તાસંગ્રહ ૧-૫૦
 ઇન્સાન મિટા દૂંઘા-લે૦ શ્રી કૃષ્ણલાલ શ્રીધરાણી :
 ઈ. સ. ૧૯૩૦ના નેહજીવનની કથા તથા
 બીજી વાર્તાઓ ... ૧-૨૫
 ઇતિહાસને અજવાળે-(સચિત્ર) લે૦ શ્રી ઈર
 વસાવડા : ઐતિહાસિક વ્યક્તિઓની જીવનરેખા ૦-૭૫
 અહાલતને આંગણે-લે૦ શ્રી હેરાવલાલ મ.
 શાહ : અદાલતી કુનિયામાં બનતા બનવાળું
 સુંદર નિરૂપણ ... ૧-૫૦
 કંકુ ને કન્યા-લે૦ શ્રી ઈશ્વર પેટલીકર : હમો મોરે
 જેલાલ કાવાદાવાનો વાર્તારૂપે તાદ્ય વિચાર ૧-૨૫
 પટલાઈના પેચ-લે. ઈશ્વર પેટલીકર ... ૧-૨૦